

Informazioni su questo libro

Si tratta della copia digitale di un libro che per generazioni è stato conservata negli scaffali di una biblioteca prima di essere digitalizzato da Google nell'ambito del progetto volto a rendere disponibili online i libri di tutto il mondo.

Ha sopravvissuto abbastanza per non essere più protetto dai diritti di copyright e diventare di pubblico dominio. Un libro di pubblico dominio è un libro che non è mai stato protetto dal copyright o i cui termini legali di copyright sono scaduti. La classificazione di un libro come di pubblico dominio può variare da paese a paese. I libri di pubblico dominio sono l'anello di congiunzione con il passato, rappresentano un patrimonio storico, culturale e di conoscenza spesso difficile da scoprire.

Commenti, note e altre annotazioni a margine presenti nel volume originale compariranno in questo file, come testimonianza del lungo viaggio percorso dal libro, dall'editore originale alla biblioteca, per giungere fino a te.

Linee guide per l'utilizzo

Google è orgoglioso di essere il partner delle biblioteche per digitalizzare i materiali di pubblico dominio e renderli universalmente disponibili. I libri di pubblico dominio appartengono al pubblico e noi ne siamo solamente i custodi. Tuttavia questo lavoro è oneroso, pertanto, per poter continuare ad offrire questo servizio abbiamo preso alcune iniziative per impedire l'utilizzo illecito da parte di soggetti commerciali, compresa l'imposizione di restrizioni sull'invio di query automatizzate.

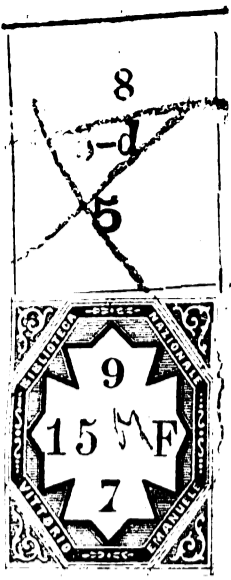
Inoltre ti chiediamo di:

- + *Non fare un uso commerciale di questi file* Abbiamo concepito Google Ricerca Libri per l'uso da parte dei singoli utenti privati e ti chiediamo di utilizzare questi file per uso personale e non a fini commerciali.
- + *Non inviare query automatizzate* Non inviare a Google query automatizzate di alcun tipo. Se stai effettuando delle ricerche nel campo della traduzione automatica, del riconoscimento ottico dei caratteri (OCR) o in altri campi dove necessiti di utilizzare grandi quantità di testo, ti invitiamo a contattarci. Incoraggiamo l'uso dei materiali di pubblico dominio per questi scopi e potremmo esserti di aiuto.
- + *Conserva la filigrana* La "filigrana" (watermark) di Google che compare in ciascun file è essenziale per informare gli utenti su questo progetto e aiutarli a trovare materiali aggiuntivi tramite Google Ricerca Libri. Non rimuoverla.
- + *Fanne un uso legale* Indipendentemente dall'utilizzo che ne farai, ricordati che è tua responsabilità accertarti di farne un uso legale. Non dare per scontato che, poiché un libro è di pubblico dominio per gli utenti degli Stati Uniti, sia di pubblico dominio anche per gli utenti di altri paesi. I criteri che stabiliscono se un libro è protetto da copyright variano da Paese a Paese e non possiamo offrire indicazioni se un determinato uso del libro è consentito. Non dare per scontato che poiché un libro compare in Google Ricerca Libri ciò significhi che può essere utilizzato in qualsiasi modo e in qualsiasi Paese del mondo. Le sanzioni per le violazioni del copyright possono essere molto severe.

Informazioni su Google Ricerca Libri

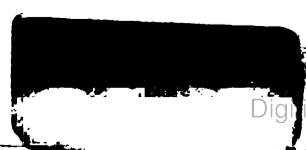
La missione di Google è organizzare le informazioni a livello mondiale e renderle universalmente accessibili e fruibili. Google Ricerca Libri aiuta i lettori a scoprire i libri di tutto il mondo e consente ad autori ed editori di raggiungere un pubblico più ampio. Puoi effettuare una ricerca sul Web nell'intero testo di questo libro da <http://books.google.com>

2-1-1

2-7-31

A VII 037-38

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

LVCIANI SAMOSATENSI

PHILOSOPHI OPERA
OMNIA QVÆ EXTANT.

Cum Latina doctiss. virorum interpretatione.

I. BOVRDELOTIVS cum Regijs Codd. aliisque Mss. contulit,
emendavit, supplevit.

adiecta sunt eiusdem BOVRDELOTII, THEODORI MARCILII eloquentia
Professoris Regij, GILBERTI COGNATI Nota

Cum indice locupletissimo, in quo omnia in hoc opere notata digna deprehenduntur.

LVTETIÆ PARISIORVM,

Apud P. LVDOVICVM FEBVRIER, in monte
D. Hilarij, ad insigne Iustitiæ

M. DC. XV.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

*Devenne d. b. l. l. b.
Frankfort ex notariis
Ascanij Quach. i. l. b.*

*Recan. / Gouern.
M. m. ac L. d. m.
L. d. m.*

REVISED

Handwritten text in the bottom right corner, appearing to be a signature or a set of initials.

NOBILISSIMIS
ORNATISSIMIS, &c.

PETRO GOBELINO,

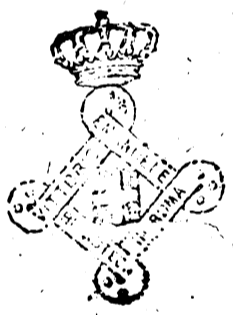
ET

BALTAZARO PHELIPÆO,

IO. BOVRDELOTIVS S.

*M*ENDATVM à me cura duplici Lucianum cur vobis offeram (Nobilissimi) dicere paucis decreui, ne solum cause inter nos dictæ videantur, quibus multis nominibus vobis obligatum solvere conatus sim: has tamen causas ut exequar, animus haeret anxius, nec priorem audet eligere, ne posterior maior appareat, nec posteriorem probare, ne prior anteponenda sit. Primum enim superficiem solo cedere, & ita Lucianum in vestro solo redituum vobis deberi, causa praecipua censeretur, ni potior videretur muneris mei ratio, Clarissimorum virorum, patrum vestrorum innumera in me beneficia. Nec inter causas silebitur vestra benevolentia, qua nihil gratius nihil acceptabilius usquam mihi fore credibile est. Potuit inter eas non leuior causa numerari Hercules vester in litteras Graecas labor, quo cuncta volumina vobis peruia incredibili celeritate fecistis, & inter illa Lucianum amplexi estis, tum ob floridiorem prae scripturam, tum ob profundiore humanitatis litterariae fundum, tum ob perfectè Atticam scribendi facultatem, ob prouerbia pene omnia in eo comprehensa, incredibile ac pene diuinum in aptandis personarum nominibus ingenium, & rerum omnium variegatam scripturam. Quis enim attigit ita singula, ut ille omnia compleuit? Quis ad illius sales & venustam scribendi licentiam usquam accedere ausus est?

Transeo mirum illud in attexendis operi suo pœtarum & oratorum veterum gemmis, ut centones sui aliena Tyria longè fulgeant splendiores. Vidi vidi ipse cum una in eo legendo versaremur quanta facilitate autoris mentem præcurreretis, & sæpe cum aliorum stupore etiam meo miratus sum, qua natura dote atque industria, Homerum, Hesiodum, Euripidem, & innumeros alios deprehenderetis inter miranda furta Luciani. Sed inter muneris mei rationes virtus vestra non tam sibi locum querit, quam a deo gloriatur. Cum enim raram faciat virtus cum scientia mixturam (ex paucis enim eruditis paucissimi boni sunt) incredibile est virtutes in vestrum pectus cum scientiis agminatim concurrere, ducibus pietate & vigilantia. Hac omnia dum inter causas offerendi vobis Lucianum numerare pergo, pergat etas ventura, & infractus ordo fatorum peragat, vos inter primos & florentissimos Gallie proceres felici omnium voto constituere,

Talia secla suis dixerunt currite tuis

Concordes stabili fatorum numine Paræ.

His proceribus ut quàm primùm annumeremini Deum Optim. Max. veneror, ut ardorem vestrum suis auspiciis secundet, eumque voti reum faciat, qui pro virtutum & studiorum vestrorum fœdere votum suscipit,

Vobis addictissimus I. BOVRDELOTIUS.

AD LUCIANI
SAMOSATENSIS
PHILOSOPHI

OPERA,

IOANNIS BOVRDELOTII

PRÆFATIO.

DRISCIS & rudibus philosophiæ seculis, cum liberalis sincerusque candoris amor mentes omnium ad desiderium sui pelliceret, vigeant artes ingenue, crescebant ut in fertili solo rerum bonarum semina, solumque certamen inter mortales erat, ne quid ad emendationem vitæ profuturum diu lateret. Omnes huius temporis heroës ad vitam dirigendam pari desiderio & voluntate concinebant. Tum naturaliû germinum ferax propago paulatim cum ætate deficiens, & ad parandum annis tardata, ex isto nascentis veri desiderij lumine vitam sumebat beatior, & convalescebat: omnia sibi perfectionis gradum poscebant. Tum studiosi sapientiæ inter experimēta senescebant, & ut ad inuentionem possent sufficere, ter succis purgantibus animos detergebant. Quidquid intentatum inexploratumque, inter ipsas naturæ delicias delitescere, hi virtutis & utilitatis publicæ solliciti, audaci sed fortunata cupiditate scrutabantur. Itaque tēporis breuissimo spatio certum fuit ad virtutem, ut ingenium, ita voluntatem plurimum posse. At verò tenues illi & potionum remediis defecati spiritus, qui vbi sunt ibi non sunt, vbi non sunt ibi est eorum animus, nullam aliam sibi proponebant horum omnium laborum mercedem, quam ex multis artibus à se inuentis, & humano generi profuturis, plura insuper cumulatiùs addere, & parturientem naturam sedula sagacitate iuuare. Inde nascebatur communis sed non vulgaris perfectionis compositio, cui variis diuinisque modis Deus videbatur occurrere, fauebatque diuino illi concentui, quem naturæ bonitas & ingeniorum simplex delineatio, cum philosophia & virtute componebant. Et quoniam his quatuor cohærentibus & concatenatis, alterum alterius auxilio vigebar, ideo perpetuus eorum tenor manebat, qui fracta non frangebatur senectute, non casibus corruebat, non mollescebat vitiis, sed, ut erat recti regula, crescebat & sustinebatur: Nulla ibi discordia nisi ex qua philosophica hæc harmonia & perfectior fieret & diuinior: Imo quo plures in vnum voces concinebant, eo propiùs cælorum & beatorum spirituum concentum æmulari videbantur. Durauitque tandiu seculum illud amœnitatis philosophicæ, quandiu norma concentus obtinuit, qui videbatur non nisi cum

P R Æ F A T I O.

ipſa natura ipſiſque ſideribus, quorum aſpectu fouebatur, deſiturus. Tum reges ipſi depositis maieſtatis inſignibus, vt philoſophi fruebantur nomine, ita gloriabantur: magis philoſophicis gaudebāt conatibus, quā bellicis ſtratagematis ſuperbiebant, magiſque auditorium conuenientium philoſophorum quā palatium paraſitis & ſcurris ſordidatum colebant. Nullos purpura faſces comitabatur, niſi qui ad philoſophicæ huius venerationis templum ducerent. Inter ipſos admirantiū virtutem duces & profeſſores, ipſi orbis principes, de ciuili philoſophia, de virtutibus rerum & perſonarum, de recta viuendi ratione diſſerebant. Cæteri qui fortuna & conditione regali poteſtati ſubmittebantur, ſua inſuper commoda philoſophiæ ſubmittebant. Omnium huc recidebat conditio, quòd videri volebant faſtus & fortunæ vultum alacrem ſpernere, ne virtutum ſemina ſpernerent. Qui quoquo modo virtutem fecerat illuſtiorē, continuo currebat ad opes illas ingenij quæ arbitrio virtutis & indiſtriæ conſiſtebant, ex paupere ſolus diues, Imperator vnicus. Hæc tum ſola perfectæ regiæque vitæ notatio, amori virtutis additum eſſe. Quid enim aliud erat ſub talibus votis philoſophia, quā virtutum omnium cumulata perfectio? Cætera mortis erant: hæc ſola diis immortalibus in cœlis aſſidebat, in terris imperabat potentioribus. Non enim ſincerus ille rerum bonarum effectus circa infelicia vocabula, nō circa futiles interrogationes, verborumque portenta verſabatur, ſed orbicularis illa virtutis perfectio, his artibus ſolū gaudebat quibus humana ſocietas & rerum bonarum exemplar emendatius fieret & ſanctius. Sed aliquis fortè an quæreret quibus conditionibus, quibusque periculis, iretur ad eam quam reges ipſi ambiebant diſciplinam: eorum voluntatem ſibi placere, qui bona ac mala iuxta exiſtimant: non defeciſſe in eo virtutis ſtadium, ſi cōditio proponatur. Qui qui eſ qui deſiderio virtutis accenderis, accipe ſtatuta, quæ non æreis tabulis inſcribebantur, ſed æterna nec deletili memoria mandabantur. Salutato Lycæi limine, delibatōque auditorij atrio mellitæ illæ vocolæ occinebant auditoribus, quæ quondam Cupidinis-dominæ famulari dicebantur, recitabantque Deorum monita, hymnos Nature, atque diuina illa carmina quæ mentes etiam vacuas tenuiſſent. Deinde paululum vltro procedentibus, ſyderalis illa cœlorum moles, veluti quodam ingenio & machina patebat, vbi omnis citra inuidiam rerum bonarum cumulus, hilaris Deorum aſpectus, rerum omnium ad ſatietatem expletio, & cætera quæ illis dicenda relinquo qui pridem ſideribus viam affectarunt. Nec tamen ad illa ſidera & cœleſtem illam metam multi aſcendendi gradus, ſed aliquo modo difficiliora ea videbantur, quæ in vnoquoque graduū deprehēdebantur: his tamen difficultatibus occurrebant præcones philoſophiæ, virtutiſque myſtagogi, qui ardua illa & aſpera mellitis verborum globulis ſtomacho conciliabant auerſo. Quæ autem difficilia vocaui, erant eiufmodi: Parentibus quidpiam imperantibus obedire, aliquid meditatione ſua reperiſſe, vel alterius demonſtratione didiciſſe, attētē laudationes heroum, naturæ miracula, & præcepta virtutis audire. hic primus ad deos aſcendus, hi primi philoſophi characteres. His præceptis initiatorum animus primū frugalitate firmatus vires exercebat, ſine huius laboris exercitatione torpore languen-

P R Æ F A T I O.

tes. His ita per triennium ordinatis, & ingeniis harum herbarum succo a-
 dolescentibus, & primis laborum victoribus, alia ponebat virtus præmia.
 Sanata similitate, reconciliata gratia, aliquos ex inimicis & infensis amicos
 & familiares reddere, alterius conscientiam suamque vitio quodam ma-
 culatam lustrasse, nihilque vsquam tale commissurum asseuerasse virtuti,
 scalæ philosophicæ gradus secundus erat; in quo materies firmadi pectoris
 per aliud triennium, illos deorum alumnos sonoris oculis nutriebat. Iam
 robustioribus, & firmato inter hæc experimenta pectore, ad tertiū gradum
 ascensus erat, qui quoniam paulo altior, ita quadriennium ponebat in mo-
 ra, quo sequentia præcepta audiri, disci, & vsu cōsequi possent. Igitur opem
 miseris, solatium calamitatibus, laboribus leuamentum adferre: plura
 insuper virtutis munera, fortunę bona calcare, dignitates respuere, volu-
 ptates despuere, summā rerum in virtute statuere. Quibus addebatur perfe-
 ctionis cumulus, illum scilicet Deūm vitam accepturum, qui finem adim-
 plesset, in quo reperiebatur diuinitatis origo, Amare quod expedit. Hęc o-
 nia cœlestium vocū erant præcepta, quę quoniam parua & pauca numero,
 eo facilius & alacrius ad tramitis finem deducebant. Deinde non paruam
 omnibus addebant occasionem virtutis ambiendę reges ipsi & principes,
 qui expansis brachiis obuios quosque & ignotos, sine delectu etatis, sexus,
 conditionis, ad concentum illum vocabant, vel vt affectatę dominationis
 inuidiam declinarent, vel vt cum tenuioribus sibi faciliorem methodum
 instituendę vitę proponerent. Quis ita tum ignauię perditę reus maluisset
 inter infelices voluptatum nequitas, inter mollia inertis & languētis igna-
 uię brachia, inter profundam socordię voraginem, vitam silentio transde-
 re, quàm se principibus permixtū agnoscere? Quis ita torpore langui-
 dus & galeatorum leporum pater, hoc prælium mellitę militiæ recusasset,
 in quo mulieres non minimam palmarum adorem referebant? Omnes
 eodem cogebantur, studebantque sua sponte potius rectè facere quàm a-
 lieno metu. Atque vt omnes illi ex variis membris coniuncti iuxta naturæ
 legem coalescerent, ea utebantur præceptorum regula, vt partes equis sedi-
 bus subiacerent. In capite velut in arce constituti erant oculi, illi scilicet
 quorum virtus exhibebat solidum decus, & quibus inerat emussitata sua
 sibi indoles, qui fallacis auræ nescij, solius desiderio publicæ societatis
 propagandæ flagrabant: hi quos Musarum chorus & constans rationis
 propositum secernebant populo, vitam ad exemplum tanquam in speculo
 proponebant: hi Socraticis madentes sermonibus, officium suum in duo
 partiebantur, vt acquisitione noua multorum ad hæc studia cōuolantium
 fruerentur, atque partos diligenti cura tuerentur. Nam initiatos quos vir-
 tutis radiis accendere summa ope nitebantur, commonebant, vt à se so-
 cordiam omnem reiicerent, segnitiam amouerent, voluptates amolirētur,
 & se ad ingenium bonum frugēmque meliorem reciperent. Nihil esse
 quod clariorem & diuiniorem vitam reddere posset, quàm præceptis illis se
 præbere morigerum, quæ manu prodiga omnia largiter profundunt, &
 quibus spes fallax solatio rediuuiuo non blanditur. At perfectè institutis
 obiiciebant, peccare nefas, aut pretium mori, peccantibus insuper (qui in
 Oceano illo pauci apparebant) nudam virtutis imaginem, cuius contem-

P R Æ F A T I O.

platio quantum subtrahitur desertorum oculis, tantum pectori ac penetrantibus sapientum sensibus implicatur. O incredibilem ac penitus diuinam audiendi cœlestis concentus regulam! ô stupendum & omni miraculo longè maius virtutis effectum! his artibus mentes omnium velut vna manu & fasciculo comprehendebant supradicta quatuor concentus magisteria, atque his artibus perfectam & cumulatam viuendi regulam complectentibus nascentium animorum desiderium ad amorem sui sollicitabant. Hoc fonte manauit Arcesilæ, hoc Pittaci, Cleobuli, Epimenidis, Pherecydis, nec multo post Pythagoreorum omnium philosophiæ complexa perfectio, ad quam sectæ præposteræ quodammodo videbantur accedere. Sed equidem non multum humanis consiliis credendum est, & licet humana ratio diuinitatis igniculis illustretur, fortuna tamen sapius superat, suamque promouet rationem: Atque, si bene calculum ponas, ipsa in omni re dominatur. Cum enim firmiora videbantur concentus vincula, nihilque vbicunque terrarum compareret, quod commissuras & ruinas huic iuncturæ posset infligere; tacita quædam fortunæ prauitas veluti tabes intimis medullis conglutinata, paulatim animis insidebat, & ministris socordiae & ambitioni præcipiebat, vt corpus illud philosophicum intactum & illesum, nullisque fortunæ ludibriis agitatam aggredierentur, veneno fallerent, occultum ignem inspirarent. Hæ famulæ mandata dominæ alacres præuertebant. Quid fuit tum potentius, & ad euertendam illam philosophiæ simplicitatem validius quàm ea desertoribus exponere quæ coniuratis Catilina subiiciebat? Nouas tabulas, summas opes, infinitam luxuriam, opima spolia. Interea etiam feruor ille principiorum philosophicorum paulatim vt cætera quibus inest violentum deferuebat, paulatimque cupidinis illius puri castique studium detumescerebat. Iam pro labore desidia, pro continentia & æquitate libido atque superbia inuadebant, omnia in peius ac retro sublapsa referebantur. In templis, vicis, cuneis, vbi pridem philosophiæ parentabatur, desidia, gula, auaritia & voluptatum vultus aspici nimium lubricus insidebant. In porticibus, in atrijs, in omnibus alijs locis qui pridem philosophiæ soli patebant, vt omnia vitium esset, huic soli claudebantur. Nulla amplius vaganti fræna licentiæ, omnia mollis inertia & teterrimus rerum bonarum odor occuparant, atque fecundius nequiora proueniebant serpentibus in dies perditis moribus, ipsaque errantium turba mutua sibi patrocina præstabat. Iamque animi iuuenum socordiae gelu constiterant acuto, iam vndique mores mali quasi herba irrigua succrescebat. Atque, quod deterius est, in omni hac imperitiæ vulgaris cæcitate, qui aliquando diuinis præceptis imbuti à vera virtutis linea defecerant, hi erant dignissimi in quos cateruatim omnia vitia confluerent. Apud eos licentia, qua deteriores omnes sumus, erat præcipua religio, his veter Deus, philosophiæ odium templum erat, vbi luxuriæ atque ignauiæ litabatur, apud eos conspiratis factionum partibus, omnes quos in lucem sinistra protulit natura, qui consilij rationem effugerant, vt sibi nociuum periculum concitarent, luxu perditum & proprii fundi calamitas, scelere collecti & immanitatis suæ terrorem muniti, omnes quos furor cæcus, quos rapiebat vis acrior vel naturalis quidam & ingenitus prauitatis amor, omnes denique perditum pudoris & pro-

P R Æ F A T I O.

fligatæ famæ ad eos confugiebant, & veluti aſylo factò conueniebant, ita ſucceſſus perditorum alliciebat quamplurimos. Confluebant inſuper apud eodem quicumque ſe falſis exornabant laudibus, qui vitam in otio, in conuiuiis tranſegerant, & vt vno verbo cæteros complectar, omnis victima nil miſerantis orci. En quo luxuria & enerui corporis grefſus miſeros ciues perducebat! Inter quos reliquias virtutis & philoſophiæ ſemina mittere quid fuiſſet aliud quæſo, quàm

— *floribus Auſtrum*

Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.

Ne tamen viderentur omnino virtutes vitiorum iniuria victæ, quidam philoſophiam antiquam adeptos eſſe ſimulabant, ſed iſti longè plus periculi quàm timoris ſuperſtitibus veris philoſophis efficiebant, hi ſimulati & ambitionis fuco pullati, meo quidem penicillo videntur ſic poſſe depingi. Spiritus erant corruptores iuuenilium ætatû, viduarum, orborum, ſenum, huc illuc vagantes, bonorum extortores, legum contortores, ſacrilegi, ganeones, paraſiti, venefici, homicide, adulteri, & ſemper aduerſus ſua vitia facundi, qui quotieſcunque in conuiuiis vel in aliis locis de uſu vitiorum facta mentio erat, tam vehementer excandebant, tam ſeuera triſtitia violari aures ſuas obſcæno ſermone nolebant, vt priuatim vitio perditum præſtantiffimi philoſophi cognomine gauderent. Et quoniam ſeſe olim in veram philoſophiæ diſciplinam tradiderant, ſibi ridiçulam eius imitationem aſſimilabant, & priſcorum virorum inceſſum mentiendo, iuniores ad admirationem ſui prouocabant. Iam enim vt exteriora priùs delineem, & curioſorum oculis ſubiiciam: coma vt plurimùm detonſa, frontes plurimis ſulcis oblitterati,

Hirſurumq; ſupercilium, proluxaque barba

Et crurum tenuis à menro palearia pendent:

Oculi perpetua ſeueritate conditi, vultus exercitati atque rigidi, labia liuore ſuffecta, rubiginofi dentes, & in ore plurimæ virtutum diſſinitiones, quòd habitus differret ab habitione, quòd duæ negationes vnã facerent affirmationem: omnia, vel eſſe ſubſtantiam vel accidens: plura inſuper verba vocis aſperitate contorta: ſed ſanè omnia

Pergula pictorum, veri nihil, omnia falſa.

Iam verò habitus totam & integram frugalitatem præ ſe ferens, centones miſeri totifque ventorum concurſibus peruij, lacera & ſutilis pera, nodofus baculus, nudi & lacerti pedes, quis non negaſſet præ iſtis paupertinis nõ Irum Cræſo locupletioſiorem? At interiora, dij boni! quænam monſtra, quænam portenta! Si cui vnquam Ægyptiorum templa videre contigit, tales proculdubio agyrtaſ iſtos, mendaces aretalogos, & efferatos bipedes eſſe deprehendet. Ægyptiorum templa nihil habere videbantur quod à cæteris templis ea faceret aliena. Eadem enim porticus & atrij diſpoſitio, eadem marmoris applicatio, ordo ſimilis columnarû, paris eleuationis falſtigiũ, idem quoquo verſus ambitus, ſed & eadem adytorum contabulatio. At interiora hæc, pro Ioue pithecus, pro Minerua crocodilus, pro Venere porrum, pro Iunone cepe, pro Magnis Diis, terræ incrementa & ſurculi, pro cæteris, prodigia, nihilque monſtrorum vbicumque eſt quod ibi non ſit.

P R Æ F A T I O.

Eadem est proculdubio philosophorum istorum notatio. Nam exteriora non multum à ciuilibus moribus philosophorum priscorum, & à maioribus traditâ disciplinâ indumentorum discrepabant. At interiora, proh Iupiter! quis non monstrorum talium congressum horruisset: Homines bifide lingua quasi proserpens bestia, vitiorum & periuriorum fontes, quorum fallax imago veri moros & morosos homines reddebat, venenatę diplades totam Africanam monstrorum maliciem pectori claudentes. Isti omnia & præcipuè sui similibus inimici nescio qua tamen fiducia mendaciis suis invicem credebant, & meritum inane vniuersim iactantes imprudentibus, verbosis & mēdacibus strophis gloriam sibi famamque poscebant. Et quoniam animi vitia occolebant sapientiæ fucō, ignotum atque incredibile est, quantam fenestram ad nequitiam & prauos mores patefaciebant: occulte interim rerum bonarum merita & studium virtutis supprimentes, imperium vitiorum & morum corruptelam supponentes. Et quoniam, ut diximus, verorum philosophorum officium in duo partitum erat: ita pessimæ istæ simiæ, mimique pastoritiâ fistulâ exhibilandi, officium suæ prauitatis in duo partiebatur. Nam primùm ventum textilem atque operas araneorum fumumque & cætera longè leuiora ventilabant, & ita ad se iuuenes verborum inanium strepitu compellebant. Et post quædam fucata simulataque virtutis argumenta obscurissima, post vana & vacua somniorum interpretamenta, in adytis & reconditis execrandæ disciplinæ fornicibus, malitiam & mollitiem profitebantur. Illius schola per media odia sauire, omnibus infensum esse, reconciliatis inimicis nusquam fidendum, auaritiem senioribus, prodigalitem iunioribus, inter secreta philosophiæ suæ præcepta tradebat. Scholæ huius primum & præcipuum studium erat & professio, perfectam & consummatam voluptatem auditoribus præcipere, bonum & beatum in vitę fine deponere. Illos inter infelices Cornuti, Crocodiliti, Soritis, & mille similibus nugamentorum fabulas, & verborum futilium sonos inanes longa senectus seraque pœnitentia conficiebat, hos audax ignorantia æterno damnabat fastu: hic Herculeam & Cynicam temeritatem profitendo impune conuitiis vrbes secabat & incolas: ille veteribus philosophis assimilatus incessu atque habitu, præ se virtutes & homines odisse gloriabatur. Tantæ molis erat venerandam illam veritatis imaginem pedibus calcare. At verò ex istius oui pessimi feturâ mox aliud ex alio malum nascebatur, eoque longè omnium pessimum quod videbatur successione nascentium diutiùs duraturum. Nam pessimæ istæ & sceleratissimæ harpyæ ad flagitia & stupra inter se coniunctę, nihil volebant inter mortales meliùs credi quàm quod ipsi putabant. Itaque iuuenes his prauis opinionibus suffarti, quique lac auium istarum mulgebant, eodem cibo pasti, pari crescebāt ambitione, similique fastu superbiebant. Sed licet tetra illa & fœda ingeniorum calamitas, velut repentinum incendium animos hominum occupauisset: supererant tamen tanquam in Deucalionis arculâ quædam ignis diuini semina, quibus nec miscebatur typho ille ambitionis & socordię, nec ingentia vagantis licentię maria hauserant. Viuebant adhuc inter paucissimas languentis philosophiæ reliquias, naturæ perituræ lumina, quæ potius exemplo virtutis inuidiam sui prouocabant, quàm cæ-

P R Æ F A T I O.

cos ad exitium præcipites in viam reducerent, vel errantibus iter monstra-
rent, inter illas minutias Epictetus, Fauorinus, Musonius, Demonax, Nigri-
nus, & alij quidam boni, quibus tamen scientia potius quàm sapientia cor-
di erat, qui non à virtute vsquam defecerant, sed quoniam videbant omnia
secus agi, atque ingenij duri & inexorabilis naturâ ad ruinam præcipitari,
elephantorum exemplo taciti seruitutem deplorabant, & sapientiam, quam
palam profiteri non audebant, scientiæ nomine proponere conabantur.
Verùm parua hæc & ad restituendam philosophiam inualida & senilia
corpora, quibus melior sanguis defecerat. Laudabatur eorum conatus,
& à sapientibus ad cælum laudibus efferebatur, sed tamen inanis impetus
vanescebat. Donec vnicum exemplum cõtinentiæ LVCIANVS, vitiorum
omnium inimicus, vnius virtutis & philosophiæ completæ sectator, cui

Nec viget quicquam simile aut secundum,

vbi rectum iter vitæ cœpit inspicere, voluit cum ipsis ingeniis, ipso fato,
& ipsis, quod aiunt, Diis conflictari. Incitabant ficti illi, quorum characte-
res exposui superiùs, philosophi, qui materies omnium malorum extite-
rant. Primùm enim in eorum disciplinam sese tradiderat, vt à poëtis, histo-
ricis, & oratoribus, toties decantatam veram virtutis viam per eos ingrede-
retur, & hac inuentâ illis frueretur commodis, quæ sola vitam variis inuo-
lutam amfractibus, variisque rerum lenociniis occupatam, ad limam & li-
neam diregunt. Sed cum per ipsos videret fortunam vitiorum vincere, ab
ementito eorum habitu statim deficere decreuit. Quid enim, dicebat ille
renascentis amor philosophiæ, turpius censendum est, quàm illis misceri,
qui dignis moribus non possunt approbari? In hos igitur, quoniam erant
prima mali labes, vt omnia in integrum restitueret, præcipuam scribendi a-
ciem & arguendi vitij stilum conferrebat: atque vt omnia faceret, hunc si-
bi primum nouus Hercules non fictus Cynicus laborem proposuit, colle-
ctas illas vitiorum caligines fugare, solem reducere, scilicet Astræam illam
philosophicam, mores detergere, medicorum ritu saniem exsugere, corpus
rediuuium reddere: Denique tot veruecum capita nodoso clauæ robore
contorere. Impellebant insuper ad ea summâ ope & diligentia prosequen-
da corrupti totius orbis mores, & ciuitatis præcipuæ, quam diuersa, genui-
na tamen inter se mala, luxuria atque auaritia, vexabant: rerum omnium or-
do turbatus atque ob nimiam vitiorum licentiam profligatus etiam festi-
nanti calcar addebant. In hos igitur omnino illius liberrima procedebat
indignatio; illos mordaci vero radebat: nihil intentatum relinquens, quo
peruersam illam malorum naturâ vel vinceret, vel sanè succumberet. Nam
quæ suo tempore hominum corruptelæ fiebant, dii vestram fidem! ad euer-
tendam diuinæ rationis rempublicam peiora coniurauerant, quæ vt omnia
vegeti corpore ingenio vegetiore impugnaret, lingua illi nusquã excidit.
Quid enim aliud per hos dialogos queritur quàm corrigatur error vt mor-
taliū, acuatque sese diligens industria? Quid dixit aut quid tacuit, vt in-
genia mortaliū ad acumen suscitaret? vt turpem vitiorum labem elue-
ret? Duritiem cordis inculabat, accusabat fœdas in vitiis volutationes, di-
cebátque veluti nebulam ob oculos hominum offusam, nec cernere se nisi
intra iactum lapidis valere: animos ita imo demersos gurgite, vt in aqua

P R Æ F A T I O.

summitate rursus non ebullirent: perditionem humani generis omnium mentes occupauisse, ac ita præpedisse somniculosas, ut si quædam restarent in mortalibus ingeniis consilia, ea tot variis errorum inuolucris obnubilata, ut proculdubio diuina quadam necessitate esse superata viderentur. Illos verò blandis solabatur alloquiis quos dura fati miseria videbatur prosequi, precabaturque ut solum sarta tecta haberent philosophiæ præcepta, diuitiarum & ambitionum gloriam fluxam atque fragilem esse, claram æternamque virtutem haberi, eam vnicam esse passionum humanarum medicinam: Mirandum imo potius demirandum omnes philosophiæ imaginem temere assimilare, hanc in lacernis & inanibus verborum sonis locare, disciplinam regalem potius ad bene viuendum quam bene dicendum repertam, malè dicendo & peius viuendo contaminare, quodque longè omnium pessimum est, illà ad opes & vanæ gloriæ tumorem abutis: diuitias velut onus tergoris, oneri magis esse quam vsui, ad viuendum velut ad natandum eum esse meliorem, qui onere liberior, diuitum fastum similem esse bullis in aqua tumescentibus, quibus quo inflatiores eo plus ventorum inest: limina superba potentiorum ciuium colossis illis assimilari, qui magnitudine & mole sua conspicui sunt, verum intus clauis trabales, postes transfixi, machinæ, tormenta: multis additis insuper exemplis quasi remediis & fomentis ægrotantium, nec satis mente firmorum dolorem euellebat. Sed aliis validioribus cogebat eos animos, qui non legibus magis quam naturâ valebant, ut sua quisque exempla æqua sorte pateretur, facilem esse bonorum iacturam, sed & facilem virtutis in se omnia cumulatè possidentis acquisitionem. Satis ad bene beatèque viuendum illi fore in quo quædam virtutis umbra, sed magnum philosophiæ desiderium superaret. Sed quoniam exemplum vitæ ciuitati soli vel cuidâ parti solum prodest, scripta longè latius diuagantur, statuit eam virtutis imaginem delineare, quam vniuerso humani generis consortio profuturam credebat, nisi Vlyssis exemplo mortalium aures cera fuissent obturatæ. Hanc omnibus suis partibus & extremitatibus absolutam veluti virtutem ipsam scripta illius sæpissimè proposuerunt, ex quibus si eam mutuare voluerimus, facilis erit, post consequutum & impletum desiderium, coniectura vitæ perfectionisque Luciani, qui nudam virtutem effigiarit, cuius imago vix concipi ac ne conspici quidem potest. Nec enim aliter fieri potuit, ut virtus nisi à perfectissimo & penitus diuino ingenio pingeretur, acies illius, Solis acies est, quam si contempleris propius, hebetatur, si diutius intuearis, omnis visus prorsus extinguitur. Necessè igitur est ut qui similem delineauerit, exemplo Menippi, qui ut ad cælos euolaret sibi pènas aquilinas aptauerat, oculos aquilinos sibi sumpserit, quibus diuini luminis fulgorem diutius posset sustinere. Igitur si cui desiderium pruriat diuinam illam imaginem intueri, per eum vnicum licet, qui perfectè illam effigiauit, ut videre est in diuinis & doctissimis illis dialogis quorum titulus I M A G I N E S, in quibus dum Pantheam Abradatè coniugem effingit, virtutem præbet absolutam. Sed non solum virtutè efformandâ decreuerat, verum omnia insuper quibus coniungi dea, & à quibus disungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros vnicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores

P R Æ F A T I O.

fessores NIGRINVM & DEMONACTEM, qui post virtutem decus omne temporis existerant, & in quibus absens virtus reperiri poterat. Et quoniam, ut diximus, nihil æquè regnum vitiorum adauxisse ac pessima illa ganeo num colluies videbatur, qui se philosophos iactantes, animos ad vitia sollicitabant, virtutem abradebant, vitia supponebant, illorum exemplum imitati, qui ex inimicorum statuis caput obruncant, suam vel aliam suppingunt: ut virtutem suam æternâ & conspicuâ sede locaret Lucianus, voluit primùm à talibus monstris vrbes esse vacuas, mentes quietas, libera ingenia, ut exemplo Domitiani edicto depellerentur. Ut autem facilè dignosci possent, nec in posterum cuiquam imponerent contrariorum exemplo quales essent, declarauit. Igitur qui veros philosophos, quales erant illi quos paulo antè nominavi, à fictis & simulatis secernerè decreuerit, exemplum vtriusque rei perfectissimùm habet in dialogis, VITARVM AVCTIO, PISCATORES, NIGRINVS. Quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & æmulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas auès in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum non modò veram philosophiam ignoratè, verumetiam planè diuersa docerent. Nusquam veris disciplinis labia admouisse, ob quædam verbula virtutis nomine & ambitu intexta, continuò in Heliconem venisse, sese Lycæi præsidis iactasse, & tamen omnia ficta & simulata prædicasse. Nec solùm circa res humanas suspensa, incerta ac stulta docere, verumetiam de rebus sublimibus, de mundo, de Deo, de syderibus, de prouidentia diuina, & id genus aliis, falsa, ementita & impia iactare, quæ neque viderint ipsi neque aliunde cognouerint. Quæ omnia diligenter exequitur sublimis ille ICAROMENIPPVS. Veros philosophos quales Nigrinum, Demonactem & CYNICVM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo, se nihil scire professos, cum Imperitiæ confessæ summa prudentia sit. Simias verò & mimos suos ob quædam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones, ita ferre supercilium & elatos incedere ut vix salutatione quemquam dignarentur. Veros philosophos amicitia symbolum summa conseruasse diligentia. Ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS siue Amicitia. Simulatos ne quidem aliorum benevolentiam expetiisse, occultè mortalium odium seuisse, omnino inter se dissentire, sibi ipsis non constare, omnia bona ac mala miscere, iura legesque confundere, & ad exemplum trahere perniciem veniēs in æuum, iniuriis & contumeliis cœquales & eiusdem sectæ participes lacessere, aliorum sectas & opiniones lacerare. Nullum esse pretium operæ si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnium artium in vnum comprehensam multitudinè fuerimus adepti, nisi simul vitæ societatem, qua nihil maius nihil diuinius à diuis humano generi quicquam largitum est, profiteamur. Quæ omnia diligenter in LAPITHIS, in EVNVCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censerent, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanæque gloriæ appetitu torqueri, gloriam nimis auidè captare, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem

P R Æ F A T I O.

superstitem nominis gloriam & postumam vitam relinquunt, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati & inanis gloriolę petitoris exemplo, vt patet tractatu DE MORTE PEREGRINI. Illos simplices & frugi, quibus victus qualiscunque sufficiens, qualecunque conuiuium vultus hilaritate pensatum, hanc vitę normam ac viuendi professionem instituisse, hos ampullatos & fastosos diuitum & cęnarum opipararum perpetuos esse comites, nec sanitati nec saluti parcere, dummodo cibus non parcant, se in conuiujs vino ciboque ingurgitare, scurras esse, assentatores, sycophantas, fumi venditores, aliorum cõtemptores, laudatores sui, ludibrijs & superbiloquentia effecisse vt bonarum artium desideria marcescerent, iactarentur literarum amatores, quoquo modo extruderentur, & viderentur longè infra pecuniam positi, quę omnia proponit GALLVS BIS-ACCVSATVS. Illos fortuna sua & qualibet sorte contentos nihil vltra ad satietatem appetitus expetere, solam virtutem & amicorum incomparabilem suppellectilem sibi ad bene beatęque viuendum satis esse. Hos mercede proposita philosophiam diuites edocere, nec præuidere quęnam sunt aulicę & superbę vitę molestiæ, quęnam sequantur & comitentur incommoda, quã indigna & exprobrãda cuique mortalium præsertimque docto & liberalibus scientijs instituto, solam spem voluptatis momentaneę hanc nutrisse voluntariam seruitutem. Quę omnia velut tabellã quadam & imagine propositã eleganti picturã depingit DE MERCEDE CONDUCTIS. Denique veros philosophos animam ipsam in labijs gestare, talęque circa interiora esse quales mortales poscebat Deũ atque hominum irrisor Momus, domos Drusi Deęque Syrię imagines esse. Nam verè philosophus Drusus cùm domum edificaret in palatio, promitteretque ei architectus, vt libera ab aspectu, immunis ab omnibus hominibus esset: Tu verò si quid in te artis est, inquit, ita compone domum meam vt quidquid agam, ab omnibus perspici possit. Atque talem Iunonem Syri voluerunt quę cæca & lapidea oculos totos & spirituales cõspiceret. Nam si Iunonis in latus obtutum contorqueas, hæc te lumen cęlestis imaginis sequitur: dum posteriora Deę videnda meditaris, interim imago Deę vertitur, vt oculos inspiciẽdos præbeat: quoquò vultum deflectas, Syrię vultum deprehendis, ita cæca tota oculo est. Falsos verò quorum simulatio non potest esse diuturna, omnia fingendo, conturbando, mentiendo, obliquas virtutis vias blaterando & labyrinthos (quo nomine permulti gloriabantur) effutiendo, effuso quodam sepis attramento vanescere. Hippolytum & Dionysum mendacijs & periurijs superare, aliud in ore, aliud in pectore clausum habuisse: illos non tam videri voluisse opes contemnere, quã ipsa veritate contempsisse, & omnia fortunę munera meritò spreuisse, quę, tanquam aconita, miseros legentes decipiunt. Illos re, exemplo, & verbis docuisse quis verus diuitiarũ vsus sit, quibus potissimùm obueniant, quales reddant possessores, quã vanum & elatum sit eorum supercilium quibus immensum & ignotum argenti pondus & auri Deus est: hanc illos demum extremam putasse fœlicitatem quę arbitrio suo consisteret, exemplar humanarum fœlicitatum esse tractatum, cui titulus, CYNICVS. Hos in diuitias perpetuò inhiasse, hoc TIMONEM multoties exprobrasse, signa, vasa, torcumata sæpissime fura-

P R Æ F A T I O.

tos in LAPITHIS. Illos omnia reiecisse vt virtuti obuiant irent, hos diuitum domos præpedisse vt virtutis desertores diceretur. Virtutem igitur illos perfectam quatenus à mortalibus potest, acquisisse, hos veram reiecisse, fucatam præmonstrasse, & si qua eos habuisset virtutis cura, diligentius mortales durum & agreste genus ad verum virtutis tramitem deduxisse, quàm leuibus & inanibus ludibriis effecisse, vt philosophiæ totum corpus eneruaretur & caderet. Omnia duabus artibus ignorantia & arrogãtia miscuisse, virtutemq; cum fastu confudisse. Haud ceterisimam partem dixi, atque otium nunc si sit, vix possum expromere. Omnia enim quæ expetisse diuites & factiosi solent, hoc fonte promanabãt. Sed neque in ipsos homines hæc pernicies grassabatur solummodo, verum etiam in Deos manus extendebat, eos supponebat, fingebat, mouebat: plurimos ex peregrinis & barbaris, cœlis beasse, vltimum eorum desiderium erat. Dum enim fieri voluit alieni erroris accessio, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam prædicant, non solùm homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iouem: vt patet in DEORVM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CVM HESIO DO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiã, quos vano delusa gentilitas adorat, huic fato subiici, vt testatur Iuppiter Confutatus. Sed non solùm hos Deos auferre de medio cogitauit, etiam Magiam penitus abolendam decreuit, cum videret plurimos hoc infando & execrãdo vinculo irretitos. In hos loquitur LVCIVS, PHILOPSEVDES, GALLVS. Hæc sunt quibus insanorum philosophorum dementiam coarctabat. Et quoniam pessima ista & insociabilis societas omnium animos fœdauerat, nunquid vt vitium penitus euelleret, necesse habuit cum omnibus vitio fœdatis manus cõserere: Hoc igitur præstat CHARON, hoc ICAROMENIPPVS, hoc SATURNALIA. Si quis regnãdi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, seruillem metum, & cætera cum antithesi vitæ paupertinæ amplificata, hæc exhibent CATAPLVS, TYRANNICIDA: priuatorum vitam præstantissimã & tutissimam esse, præceptorum omnium philosophorum illud esse præcipuum, vitam occultãdam, tacitè secum sed beatè viuendum. Nam diuitias, Imperia, regna, magistratus & cætera prima mortalium, ad quæ mundus avidissimè suspirat, quæ ficti philosophi totis viribus quærunt, & concupiscunt, vana, fluxa, caduca. Eorum omnium qui huic Pythagoræ præcepto nõ obtemperarunt, vitam tragicis assimilari, in quorum personas, quo elatiores & digniores sunt, eo celerius & alacrius nefandi & miseri exitus cõfluunt: probant Necyomantia, Charon. Eorum corpora supplicijs æternisque ignibus referuari, animos interim in pecudes & præcipuè asinos transire, quoniam anteacta vita inertipigritia languescebat: in LVCI O. Omnium vitam eorundem iudicium sententiæ subiici, nullam æstimationem cuiuscunq; fortunæ futuram, nullam personarum rationem, nullam potetiæ, diuitiarum, famæ, dignitatũ: omnes, quod ad statum & cõditionem attinet, eadem lance ponderari, quemquam manes suos pati, pro virtute, pro vitiis, præmia, & supplicia parari: DE MORTV IS. Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtutis

P R Æ F A T I O.

sacrificent, Iouem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant. Litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam, quæ omnia proposuerunt V O T A & tractus DE SACRIFICIIS. Atque hæc sunt quæ ad veræ philosophiæ restorationem plurimum valere posse dicebat, hi sunt rationum modi, quibus mortalium animos sollicitabat ad virtutem. Quibus omnibus si fucati, mendaces, & pallio tenus philosophi, parere scissent, non ea commisissent flagitia, propter quæ odio publico in posterum flagrarunt. Sed non poterant cæci illi & hebetes animi, hæc sibi virtutis speciem proposuisse, quam sola perfectio nouerat, philosophiam, Deorum inunus eximium, non omnibus esse posse communem, eam facili & dedolato ingenio egere, in B I S - A C C V S A T O. In gradibus, quos paulo antè numerauimus, multas occurfare difficultates, quæ vel audaciores, ad metum prouocare possent: quid non leporinis & meticulosi ingenii timoris incuterent? Ad eam purgatam & defæcatam conscientiam opus esse. Nunquid igitur studium inutile tentare illos qui mille criminum rei templum illius venerandum ingrederentur? Deinde philosophiam illi soli peruiam, qui flumine ingenti literarum esset inundatus, eos ne minimum scientiarum appetitum habere. Itaque nihil mirum si philosophiam deducerent ad lacernas, & pro pura illa & sine labe disciplinâ, sordidam & & manticulatam sycophantarum & calumniatorum licentiam traderent. At L U C I A N V S, ut superius elaboratam virtutis imaginem procrearet, omni scientiarum, suppellectile fuit instructus, nec solum vnius scientiæ ferulæ manum subduxit, sed omnes omnino ab eo perfectè disci posse scriptis professus est. Quis enim est qui negare audeat eum diligentissimum Grammaticum, Rhetorem, Aduocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, & (ut omnia vno verbo complectar, quemadmodum in eo cumulatè complexa sunt) Politicum? Sed Lectori fortasse videor imponere, dum ea quæ vix separatim in vnoquoque mortalium deprehenduntur, Luciano coniunctim assigno. Non absurdum erit de illius doctrina iudicium exposuisse, ut elargitæ nimis laudis suspicio declinetur. Summum fuisse Grammaticum nemo inficiabitur, qui veterem Atticorum Criticam diligenter examinavit. L E X I P H A N E S, obsoletarum dictionum perquisitor, testis domesticus esse potest, à quo non longè aberit P S E V D O L O G I S T A: nec minorem Grammatici laudem illi parabit I V D I C I V M V O C A L I V M, & tractatus P R O L A P S V I N T E R S A L V T A N D V M. Ipsa quæ tradidit de Arte Rhetorica præcepta, qualis Rhetor fuerit satis demonstrarè, nisi volumen ingens & perfectissima verborum iunctura declararet. Quis non mirabitur illius laudationes, E N C O M I V M M V S C Æ, B A L N E I H I P P I A E, D O M V S, P A T R I A E, P A N T H E A E? vituperia, A L E X A N D R V M scilicet & passim omnes P H I L O S O P H O S? De patrocinio sileo, ipse pro se patronus est, qui damnatos P H A L A R I D E M, P A R A S I T V M, A B D I C A T V M & multos alios defenderit, ut ad Medicinam transeam in qua plurimum nominis obtinuisse testatur T R A G O P O D A G R A, O C Y P V S, D I P S A D E S, A B D I C A T V S. Quam accuratè temporum historiam sit adeptus, ex omnibus scriptorum partibus facilis esset coniectura, nisi M A C R O B I I omnium Chronologorum vicè subirent. Potuit insuper non leuiorem huius rei fidè

P R Æ F A T I O.

facere liber ille doctissimus DE CONSCRIBENDA HISTORIA, & VERARVM HISTORIARVM LIBRI DVO. Nihil de philosophia restat dicendum, iam monui. Quamquam si quædam restaret, breuiarium suæ doctrinæ præberent PARASITVS, PSEVDOSOPHISTA. Inter hæc omnia virtutum & scientiarum experimenta, quæ aliter fieri potuit quin poëta summus euaderet, cū his dotibus insuper adderet omnes fabulâs, in DIALOGIS MORTVORVM & DESALTATIONE comprehensas? Quin & idipsum satis declarant Epigrammata, poëmata, & multi versus operū longiorum superstites. Atque his omnibus addidisse condendarum legum disciplinam testatur dialogus DE GYMNASIIS. Hæc parua heroi incomparabili videbatur, nisi ea fuisset amplexus, quæ virum liberalem potissimum decent. Nam pictorem excellentissimum fuisse IMAGINES, HERCVLES GALLICVS, CALVMNIÆ NON TEMERÈ CRÉDENDVM, DE DEA SYRIA, BACCHVS & innumera alia patefaciunt, ex quibus Philostratum Lemnium suas imagines delineasse certum habeo. Geometram insignem perhibet non tam principium Icaromenippi quàm longæ suæ peregrinationes. Hæc omnia suspitione omni longè vehementiora sunt, vt quæ veritatem cum doctrina præ se ferant, & sequentium ætatum inuitos vel inuidos ad stupēdam & incredibilem admirationem sui pertrahant. Postquā enim hæc scripta ingeniosorum hominum manibus teri cœperunt, creuit scientiarum & virtutis amor, qui vsque in hodiernum diem quorundā peccatoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & surculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantūque potuit æmulatio, vt Syri antea prædæ intenti, & latrociniis accincti, quibuscū odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & prædonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosequuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isæo paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, vsque ad Luciani tempora vix vllum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laertium, Philostratum, & alios euolueris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cætera sunt philosophorum Syrorum maria. Hæc posterior ætas vno sæculo Lucianum attingens, auis longè melior, tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerōsque alios Syros, qui si cum cœtaneis, qui Iuliani Cæsaris tempora illustrabant, conferantur, longè à primis erunt secundi. At tamen licet, vt diximus, innumeri sint qui se vitæ nomēque Luciano deberi fateantur, quorum decus immortale post mundum & sydera vitam adhuc habiturum est: In contrarium tamē innumeri sunt qui aurea illa & diuina scripta distringāt, homines malo astro aborti, & aduersante natura coacti, pestes in hoc natæ vt nihil quicquam possint nisi meliores carpere, vnguibus circunscalpēre, vera lineamēta deflectere, quæ quoniam nec sibi prodesse, nec alteri quicquam possunt, inuidiæ liuore præcoctæ aliena melius carpere & distrahere contendunt, quàm emendatis arbitris sua proponere. Harum igitur pestium (excipio quosdā simplices) quibus nec mens sibi nec color certa sede manet, harum, inquam, noctuarum fanie venenōque perlitarum scopus vnicus est Lucianus. Primū obiciūt, cæteros philosophos, aliam ostendisse viam qua iretur ad virtutem. Quod

Christum rerum omnium dominum infectatus sit, hoc datur vitio. Denique quòd dialogis amatoris adolescentulos flagitiis nobilitet. Quorum omnium conuitorum amarissimam labem verborum veracium flumine diluere conatus, necesse est in paratos incidam laqueos, nec possim etiam damno meo Lucianum damnis eripere, nisi pro se patronus causam suscipiat, respondeatque purgatis quibusdam & medicatis scriptoribus, qui plus vident quàm quod vident, præligata eorum fuisse pectora, cum calumniam aggressi, parum attentè parùmque verè accusationem instituerunt. Et quoniam meritò Staius Cæcilius in poëmatibus suis dixit, *Innocentem eloquentiam esse*, ostendet profectò non solum simplicia esse quæ dicta sunt, sed etiam vana, inepta, falsa, & in hoc solum crimina quòd obiecta sunt. Egregia sanè est prima obiectio, nisi à principiis Lucianum ad risum prouocasset. Fateor aliud proposuisse philosophos, nec quicquam simile proposuisse. Nam si à philosophiæ restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem postea sibi & postumis Lucianus effigiauit, non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent. Longè acrius pungit quod sequitur, Christum contumeliosis verbis læsisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcat: pœnam in se reposcere, quam Tacitus, Suetonius & alij Christianorum hostes acriores passi sunt. Nam eum nusquam Christianum fuisse alibi docuimus. Restant amores meretricij, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelæ iuuenum, auaritia, gula, scelera in vnum collecta? Vt enim in cæteris dialogis solus Lucianus interiora viroium examinat, qui boni qui mali nota distinguente declarat: ita quarundam foeminarum vaserimum & prauissimum ingenium explorat. In hæc facinora quare supplicium

Tu qui, nasute, scripta dstringis sua.

Sed quoniam inutile est absentem & mutum criminari, nisi ipse qui criminatur, pro se causam dicat, inutiliter, fateor, causæ defensionem suscepi: ipse enim venit & iam dudum pro se loqui gestiebat, narrabatque rationem qua Sophocles & euitauerat iudicium & laudem à iudicibus meruerat. Arguebat filius Sophoclis patrem dementiæ, ille vt crimen protelaret, protulit Oedipum Coloneum peregregiam suarum tragœdiarum, quam fortè tum eo tempore conscribebat, eumque iudicibus legit, nec quicquam pro suâ defensione addidit, nisi vt audacter dementiæ condemnarent, si carmina senis displicerent. Talis Apologeticus Luciani sermo est. Superciliofis istis hominibus qui pileo metallum addunt, & soleis plumbum suppingunt, videatur vstulandus: diuorum patrum Gregorij Nazianzeni & Basilij magni pertusum calculum patiat, si scripta pati possint.

ΛΟΓΙΩΤΑΤΩ ΚΥΡΙΩ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ

Βυρδελωτίῳ καὶ τῷ ἰδίῳ Λουκιανοῦ ἑξητάσμῳτι.

Λουκιανὸς ὁ δὲ γράμμα Σύρου, τριατῶν δὲ νόμος.
Τῶν Χαρίτων, Πειθοῦς δὲ ἡ Φροσύνης ἡδύλογος.
Ταῦτα δὲ ἀποσμήχων Βουρδλωτίος, εἰς ἀέσωσε
Λουκιανόν, Πιθῶν, καὶ Χαρίτων τριάδα.

Idem Latine.

LUCIANI liber iste Syri est; inuentio, triax
Est CHARITVM: SVADÆ dictio suauiloquæ.
Reddidit extersis vitam his BOVRDLOTIVS vnus,
LVCIANO, SVADELÆ, & CHARITVM triadî.

THEODORVS MARCILIVS
Professior eloquentiæ regius.

ΕΙΣ ΕΚΔΟΣΙΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΥΠΟ

λογιωτάτου κυρίου τῷ Βουρδελωτίῳ
ἑξητάσμῳτι.

Τραυματίας καὶ ἐλκώδης μέλας σιγῆς ἀλγῶτο
Εὐτράπελος δὲξας ὡρὴν ποτε Λουκιανός.
Καὶ φάτο ταῦτα παθεῖν ἕως ἀπείρων πολλάκι νυχθεῖς
Ἡέρμιωβυθῶν, ἢ τάχα χαλκογράφων.
Οὐκ ἔπλη πρῶτέρω κεκακωμένον ὠδὲ νοήσας
Βουρδελωτός, μελέων ἄλλα καθήρειν ἰόν.
Καὶ χαρίεντ' ἀπέδωξε πάλιν, χαριέστερος αὐτός.
Κεῖνος τῶν ἰδίων πῶς μεταδίδει χαρίτων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΒΟΡΒΟΝΙΟΣ.

ΤΩ ΝΕΑΝΙΣΚΩ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗ-

νικὴν ἀπουδάζοντι φιλοσοφίαν, χαίρειν.

Εἶσθεος ἄρχομῶν, ζεφύρου ὅτε ὑγρὸν ἀήμα
Ἡρέμα λημῶνας πνεῖφ' ἔσ' ὀψεφαίους,
Αἰθεσιν εἰσθενοῖς εἰ τηλεθώσασμ' ἄεθουσαν
Εἶδες δὲ, ἠδὲ ῥόδου θελξινόσιο χάλειν.
Λουκίαν' εἰ σελίδασι ἔχης χαρίτας πολὺ πλείους,
Αἴσσοι πρῶθρογέως τ' ἀρχιοὶ ἐκτελέσθ
Εὐφροσυνῶν, καὶ σωφροσυνῶν σόμετος δὲ ἀπο χεῶν
Μηλιχίης σοφίης ἡδύτατος ταμίης,
Ἡχι καὶ αἰθεμόφης ἀμύρυσεται αἰθεσι λημῶν
Κόσμον ἀρεῖς βίότου, φθέρματος ἠδὲ μέλος.
Ὅπως γηραλέος τε, νέος, νηῖς, πολυίδρις,

Θέλκ' ἔσθ' ὀπισημῆς, ἡμερῶν ἠδὲ λάβοι.
 Τοῦ, χ' ἄριτων εἰδῶς, κομόων ἄρετῆ τέλει τε
 Βουρδλοπιος, κῦδος Πιερίδων κρατερῶν,
 Πᾶσιν τ' ἰδμοσιῶν μινυηκῶν, ἔποτ' ὀλβεται
 Τοῦ κλέος, ἐκ Μουσῶν πᾶντι ἀφδδῶμον,
 Ἐς Φάος ἔξαγαγὼν μέλα καὶ εἰς χεῖσιν ἀπδῶτων
 Λουκιανὸν κεν εἶη φέρτερος, ἢ ὁ πάρος.
 Ἡύτε σιδυκέως κνίξῃ τε μέλισσα ἄσπιον
 Αὐτὸς πρῶτοδαπῶν ἀγχα σὶ ἰδμοσιῶν.

ΚΑ. ΒΕΑΟΥΡΓΕΡΙΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΔΙΟΡΘΩ-
 γάντος καὶ πεφωτισμένου κατὰ τὴν ἐλλογιμότητα
 τῷ Ἰω. Βουρδελέτῃ,

Ἰαμβος Κεϊκίος.

Παλιμθυῆς ὦν Λουκιανὸς ὄχεται
 Ἀψ' αἴθος ἔμωδον διεπείας Ἀπικῆς,
 Καὶ τῆτο κῦδος πρῶτολογίζετ' ἀσπῶν
 Τῆ τ' ἐπρεχία καὶ μῶζω πρῶτοδῶξίου
 Τοῦ Βουρδελέτῃ. ὅς γ' εἰδῶς ἐν λύκῃ
 Κεῖσθαι πεφῶδῃ Λουκιανὸς βιβλία,
 Διὰ πλημμέλειαν φαυλοτεκτόνων χερῶν,
 Καὶ πῶ παλαιὰ διωρεπείαν ἀπολέσσαι,
 Καὶ πρῶτον αἴθος φαιδρότητος συμφύτου,
 Ἀπδῶτα κείων ὄθῃνεν τὰ σφάλματα
 Καὶ ὡς πρὸς ἡλίου σέλας καθαρῶν ἐών.
 Σκοτεινὰ πρῶτα φωτὶ κενῶ ἤγασε.
 Διὸ νῦν γέμοντες τῆς πάλαι ἀμειβίας
 Χαερίτων τε πασῶν Λουκιανὸς οἱ λόγῃ,
 Πάλιν ἄρεσισιν διωρεπῶν Μουσῶν χερῶ
 Λαλοῦντι γλώσσῃν Ἀῦσθιν καὶ Ἀπικῆν
 Ἐπίχαις ὡς μαθημάτων πρῶτοπερμία.

I. L. D. R. I. V. L.

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
P H I L O S O P H I V I T A .

IO. BOVRDELOTIO

Autore.

LVCIANI Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentire, qui aggressi hactenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se interuallo viuentibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis *βιογράφοις* solus Lucianum nobis tradidit, proh Iupiter! quæ mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quæ nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidæ contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Cæteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut visam similibus aliisque mendaciis refarserunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, vt verus ad oculos legentis accedat. LVCIANVS natione Syrus fuit, vrbe Samosata, quæ iuxta Euphratis cõfluenta sita est: circa Traiani tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen vt appareat eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuuant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filij conditione, videreturque patrem suum & vxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberauit quidem vt videretur contatus, sed statim fortunæ statuariæ filium addixit: qui nescio an ingenij bona indole, an fato quodam, artis statuariæ defertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim vt sibi reliquam ætatem à statuaria procul habendam decreuit, meliora pollicitus, rei familiaris inopiâ, relictâ Samosatâ, vbi leuioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, vt causis dicendis operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinx conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, quâ plurimum pollebat, profiteretur: vt illâ notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: Iuuenis in Galliam profectus, auditorum frequenti coronâ, & laudem meruit & retulit: ex Galliâ Macedoniam petiit, vbi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductioni-

ẽ v

bus & fallaciis, diuitias & cætera quæ prima mortales putant, potius sibi quærere, quàm veræ virtutis mercedem, eâ relictâ philosophiam aggressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus diuitiis quàm philosophiæ parentabant, auditores inuicem sibi aut vellebant aut vellicabant: & ciuitates, quibus fucam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fucis cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Diuo Marco Ægypti procurationi præpositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis inuicem credunt Christianum fuisse arbitrantur, suppositiorum prauitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis euincit errorem. Nec sanior eorum opinio quæ à canibus laceratum asseuerarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra nonagenarius obiit: superstitite vnico filio, qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris extat epistola.

Numerus paginam notat.

Περὶ τῶν Εὐπνίου, ἢ τοῦ, ἑὸς Λαχιανοῦ	D E somnio, seu, vita Luciani p. I
Περὶ τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰς ἄλλους λόγους	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis 8
Νιγρίνου, ἢ τοῦ φιλοσόφου ἡθῶν	Nigrinus, siue de morib. philosophorū 14
Δίκη Φωνέντων	Iudicium Vocalium 27
Τίμων ἢ μισάνθρωπος	Timon, siue Misanthropos 31
Ἀλκυὼν, ἢ τοῦ μεταμορφώσεως	Alcyon, siue de Transformatione 52
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, siue Caucasus. 55

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DEORVM DIALOGI.

Προμηθεὺς καὶ Διὸς	Promethei & Iouis 64
Ερωτος καὶ Διὸς	Cupidinis & Iouis 65
Διὸς καὶ Ἑρμοῦ	Iouis & Mercurij 66
Διὸς καὶ Γανυμήδους	Iouis & Ganymedis ibid.
Ἥρας καὶ Διὸς	Iunonis & Iouis 68
Ἥρας καὶ Διὸς	Iunonis & Iouis 70
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου	Apollinis & Vulcani 72
Ἡφαίστου καὶ Διὸς	Vulcani & Iouis 73
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ	Neptuni & Mercurij 74
Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου	Mercurij & Solis 75
Ἀφροδίτης καὶ Σελλῆνης	Veneris & Lunæ 76
Ἀφροδίτης καὶ Ερωτος	Veneris & Cupidinis 77
Διὸς, Ἀσκληπιῶ καὶ Ἡρακλέους	Iouis, Æsculapij & Herculis 78
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος	Mercurij & Apollinis 79
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος	Mercurij & Apollinis 80
Ἥρας καὶ Ἄηθου	Iunonis & Latonæ 81
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ	Apollinis & Mercurij 82
Ἥρας καὶ Διὸς	Iunonis & Iouis 83
Ἀφροδίτης καὶ Ερωτος	Veneris & Cupidinis 84
Θεῶν κρίσις	Dearum iudicium 85
Ἀρεως καὶ Ἑρμοῦ	Martis & Mercurij 91
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ	Panis & Mercurij 92
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου	Apollinis & Bacchi 94
Ἑρμοῦ καὶ Μαιᾶς	Mercurij & Maia 95
Διὸς καὶ Ἡλίου	Iouis & Solis 96
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurij. 97

MARINI DIALOGI.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

<i>Doridis & Galatea</i>	98	Δώριδος ἔ Γαλατείας
<i>Cyclopi & Neptuni</i>	100	Κύκλωπος ἔ Πουσφδῶνος
<i>Alpei & Neptuni</i>	101	Αλφειῶς ἔ Πουσφδῶνος
<i>Menelai & Protei</i>	102	Μενελάου ἔ Πρωτεύως
<i>Panopes & Galenes</i>	103	Πανόπης ἔ Γαλιεύης
<i>Tritonis, Amymones & Neptuni</i>	103	Τρίτωνος, Αμυμώνης ἔ Πουσφδῶνος
<i>Noti & Zephyri</i>	105	Νότου ἔ Ζεφύρου
<i>Neptuni & Delphinum</i>	105	Πουσφδῶνος ἔ Δελφίνου
<i>Neptuni & Nereidum</i>	106	Πουσφδῶνος ἔ Νηριδῶν
<i>Iridis & Neptuni</i>	107	Ιριδος ἔ Πουσφδῶνος
<i>Xanthi & Martis</i>	108	Ξάνθου ἔ Θαλάσσης
<i>Doridis & Thetidis</i>	108	Δώριδος ἔ Θέτιδος
<i>Neptuni & Enipei</i>	109	Πουσφδῶνος ἔ Ενιπέως
<i>Tritonis & Nereidum</i>	110	Τρίτωνος ἔ Νηριδῶν
<i>Zephyri & Noti.</i>	111	Ζεφύρου ἔ Νότου.

MORTVORVM DIAL.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

<i>Diogenis & Pollucis</i>		Διογῆσις ἔ Πολυδύκιος
<i>Pluto seu contra Menippum</i>		Πλούτων ἢ ἔ Μενίππου
<i>Menippi, Amphilocti & Trophonis</i>		Μενίππου, Αμφιλόχου ἔ Τροφῶν- ίου
116		
<i>Mercurij & Charontis</i>	117	Ερμού ἔ Χάρωνος
<i>Plutonis & Mercurij</i>	118	Πλούτωνος ἔ Ερμού
<i>Terpsionis & Plutonis</i>	119	Τερψίωνος ἔ Πλούτωνος
<i>Zenophantæ & Callidemidæ</i>	120	Ζηνοφάντη ἔ Καλλιδημίδου
<i>Cnemonis & Damnippi</i>	121	Κνήμωνος ἔ Δαμνίππου
<i>Simyli & Polystrati</i>	122	Σιμύλου ἔ Πολυστράτου
<i>Charontis & Mercurij</i>	123	Χάρωνος ἔ Ερμού
<i>Cratetis & Diogenis</i>	127	Κρατήτης ἔ Διογῆσις
<i>Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis</i>		Αλεξάνδρου, Αννίβου, Μίνωος ἔ Σκιπίων- ος
129		
<i>Diogenis & Alexandri</i>	132	Διογῆσις ἔ Αλεξάνδρου
<i>Alexandri & Philippi</i>	134	Αλεξάνδρου ἔ Φιλίππου
<i>Achillis & Antilochi</i>	136	Αχιλλέως ἔ Αντιλόχου
<i>Diogenis & Herculis</i>	137	Διογῆσις ἔ Ηρακλέως
<i>Menippi & Tantali</i>	139	Μενίππου ἔ Ταντάλου
<i>Menippi & Mercurij</i>	140	Μενίππου ἔ Ερμού
<i>Æaci, Protefilai, Menelai, & Paridis</i>		Αΐακου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου ἔ Πα- ριδος
140		
<i>Menippi & Æaci</i>	141	Μενίππου ἔ Αΐακου
<i>Menippi & Cerberi</i>	143	Μενίππου ἔ Κερβέρου
<i>Charontis Menippi & Mercurij</i>	144	Χάρωνος, Μενίππου ἔ Ερμού
<i>Plutonis & Protefilai</i>	145	Πλούτωνος ἔ Πρωτεσιλάου

Διογῆρας καὶ Μαυσόλης	<i>Diogenis & Mausoli</i>	146
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου	<i>Nirei, Thersita & Menippi</i>	147
Μενίππου καὶ Χείρωνος	<i>Menippi & Chironis</i>	148
Διογῆρας, Αντιθένης καὶ Κρατήτης	<i>Diogenis, Antisthenis & Cratetis</i>	149
Μενίππου καὶ Τίφρεσις	<i>Menippi & Tiresia</i>	152
Αἴακος & Αγαμέμνωνος	<i>Aiacis & Agamemnonis</i>	153
Μίνως καὶ Σωστράτου	<i>Minois & Softrati</i>	154
Μενίππου, ἢ Νεκρομαντία	<i>Menippus, siue Necromantia</i>	155
Χαρόν ἢ Ἐπισκοπωῦτες	<i>Charon siue Contemplantes</i>	167
Περὶ θυσιῶν	<i>De sacrificiis</i>	181
Βίων παρὰ τοὺς	<i>Vitarum auctio</i>	187
Αλιείας ἢ Ἀναβιοῦτες	<i>Piscator seu Reuiuiscetes</i>	199
Κατάπλους ἢ Τυραννοί	<i>Cataplus siue Tyrannus</i>	221
Περὶ τῶν ἐπιμισθωμένων	<i>De iis qui mercede conducti in diuitum</i>	235
Ἀπολογία παρὰ τῶν ἐπιμισθωμένων	<i>familiis uiuunt</i>	235
Ἐπιμισθωμένων	<i>Apol. pro iis qui merc. cond. seruiunt.</i>	260
Ἐπιμισθωμένων	<i>Pro eo quod inter salutandum, verbo lapsus fuerat</i>	268
Ἐπιμισθωμένων	<i>Hermotimus, siue de sectis</i>	274
Ἐπιμισθωμένων	<i>Herodotus vel Aëtio</i>	326
Ἐπιμισθωμένων	<i>Zeuxis vel Antiochus</i>	330
Ἐπιμισθωμένων	<i>Harmonides</i>	336
Ἐπιμισθωμένων	<i>Scytha, seu, Hospes</i>	339
Ἐπιμισθωμένων	<i>Quomodo historia scribenda sit</i>	346
Ἐπιμισθωμένων	<i>Historiæ veræ liber primus</i>	373
Ἐπιμισθωμένων	<i>Historiæ veræ liber secundus</i>	391
Ἐπιμισθωμένων	<i>Tyrannicida</i>	413
Ἐπιμισθωμένων	<i>Abdicatus</i>	445
Ἐπιμισθωμένων	<i>Phalaris primus</i>	461
Ἐπιμισθωμένων	<i>Phalaris secundus</i>	469
Ἐπιμισθωμένων	<i>Alexander seu Pseudomantis</i>	473
Ἐπιμισθωμένων	<i>De saltatione</i>	498
Ἐπιμισθωμένων	<i>Lexiphanes</i>	523
Ἐπιμισθωμένων	<i>Eunuchus seu Pamphilus</i>	534
Ἐπιμισθωμένων	<i>De astrologia</i>	539
Ἐπιμισθωμένων	<i>Demonactis vita</i>	545
Ἐπιμισθωμένων	<i>Amores</i>	557
Ἐπιμισθωμένων	<i>Imagines</i>	586
Ἐπιμισθωμένων	<i>Pro imaginibus</i>	598
Ἐπιμισθωμένων	<i>Toxaris siue Amicitia</i>	611
Ἐπιμισθωμένων	<i>Lucius siue Asinus</i>	643
Ἐπιμισθωμένων	<i>Jupiter confutatus</i>	670
Ἐπιμισθωμένων	<i>Iupiter Tragædus</i>	679
Ἐπιμισθωμένων	<i>Somnium seu Gallus</i>	704
Ἐπιμισθωμένων	<i>Icaromenippus siue Hypernephelus</i>	724

<i>Bis accusatus, seu Fora</i>	741	Δικαστηροεὐμόμος ἢ Δικαστήρια
<i>De parasito, siue, Quòd ars sit parasiti- ca</i>	762	Περί παρασίτου, ἢ τὴν ὅτι τέχνη ἢ παρασι- τική
<i>Anacharsis seu de Gymnasis</i>	785	Ἀναχάρσις ἢ περὶ γυμνασίων
<i>De luctu</i>	807	Περί πένθους
<i>Rhetorum praeceptor</i>	813	Ῥητόρων διδάσκαλος
<i>Philopseudes seu Incredulus</i>	825	Φιλοψευδής ἢ ἀπιστῶν
<i>Hippias siue balneum</i>	845	Ἰππίας ἢ βαλνεῖον
<i>Allocutio siue Bacchus</i>	849	Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος
<i>Allocutio siue Hercules Gallicus</i>	853	Προσλαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς
<i>De Electro seu Cycnis</i>	856	Περί τῆς Ἡλέκτρος ἢ Κύκνου
<i>Musca encomium</i>	859	Μύγας ἐγκώμιον
<i>Aduersus Indoctum, librorum longa sup- pellectile tumentem</i>	863	Πρὸς ἀπαιδύτου καὶ πολλὰ βιβλία ὠνού- μενον
<i>De non temere credendo calumnia</i>	875	Περί τῆς μὴ ῥαδίως πιστεύειν ὀφθαλμῶν
<i>Pseudologista siue de Apophrade</i>	886	Ψευδολογιστής ἢ περὶ τῆς Ἀποφραδὸς
<i>De domo</i>	900	Περί τῆς οἴκου
<i>Macrobij</i>	911	Μακρόβιοι
<i>Patriae encomium</i>	919	Πατρίδος ἐγκώμιον
<i>De dipsadibus</i>	923	Περί τῶν διψάδων
<i>Dissertatio cum Hesiodo</i>	926	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον
<i>Naugium seu vota</i>	930	Πλοῖον ἢ θύχαι
<i>Tragopodagra</i>	949	Τραγοποδάγρα
<i>Ocyrus.</i>		Ὠκύριος.

DIALOGI MERETR.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

<i>Glycera & Thais</i>	963	Γλυκέρεια καὶ Θάϊς
<i>Myrtium, Pamphilis & Doris</i>	964	Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρεΐς
<i>Mater & Philinna</i>	966	Μήτηρ καὶ Φίλινα
<i>Melissa & Bacchis</i>	967	Μελίττα καὶ Βάκχης
<i>Clonarium & Leana</i>	969	Κλωνάριον καὶ Λεάνα
<i>Crobyle & Corinna</i>	971	Κροβύλη καὶ Κόρινα
<i>Mater & Musarium</i>	973	Μήτηρ καὶ Μυσάριον
<i>Ampelis & Chrysis</i>	975	Ἀμπελίς καὶ Χρυσίς
<i>Dorcus, Pannychis, Philostratus, Pole- mon</i>	977	Δορκός, Παννυχίς, Φιλόστρατος, Πολέ- μων
<i>Chelidonium & Drose</i>	979	Χελιδόνιον καὶ Δρόση
<i>Tryphena & Charmides</i>	981	Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης
<i>Ioessa, Pythias & Lysias</i>	983	Ἰοέσσα, Πυθίας καὶ Λυσίας
<i>Leontichus, Chenidas & Hymnis</i>	986	Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ἵμνις
<i>Dorio & Myrtale</i>	989	Δωρείων καὶ Μυρτάλη
<i>Cochlis & Parthenis</i>	991	Κοχλίς καὶ Παρθενίς
<i>De morte Peregrini</i>	992	Περί τῆς Περειρείνης τελευτῆς
<i>Fugitiui</i>	1008	Δραπέται

μνήμη

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

SATURNALIA.

Ἱερὰς καὶ Κρόνος
Κρονοσούλων.

Sacerdos & Saturnus 1019
Cronosolon, id est, Saturnalium legumla-
tor. 1025

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

EPISTOLÆ SATURN.

Εγὼ Κρόνον χαίρω
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρω
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρω
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνον χαίρω
Συμπόσιον ἢ Λαπίθα
Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ
Δημοσθένους ἐγκώμιον
Θεῶν ἐκκλησία
Ἰήφισμα
Κυωικός
Ψευδοσοφιστῆς ἢ Σολοικιστῆς
Φιλοπάτρις ἢ Διδασκόμενος
Χαρίδημος
Νερόν ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆς Ἰσθμοῦ.

Ego Saturno salutem 1029
Saturnus mihi charissimo salutem 1032
Saturnus diuitibus salutem 1034
Diuites Saturno salutem 1037
Symposium vel Lapithæ 1038
De Syria Dea 1056
Demosthenis encomium 1077
Deorum concilium 1094
Decretum 1100
Cynicus 1101
Pseudosophista seu Solæcista 1110
Philopatris, seu, qui docetur 1116
Charidemus 1129
Nero sue de fossione Isthmi. 1142

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGI.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἢ τοῦ βίου Λουκιανοῦ.

De Somnio, seu, vita Luciani.

IACOBO MICILLO INTERPRETE.

ARGUMENTVM.

Occasio huius narrationis videtur sumpta esse ex secundo Xenophontis de dictis Socratis, ubi Prodicus sophista eodem modo Herculi, pueritiam egresso, narrat, Virtutem ac Voluptatem apparuisse, & utramque illum ad se pertrahere contendisse. Consilium autem & scopus in fine ab ipso Luciano explicatur. Nam ut adolescentes prae inopia deficientes, & ad deteriora animum applicantes, reuocaret, & ad literarum studia conuerteret, sermonem hunc à se institutum esse.

ΡΤΙ μὲν ἐπέπαυ- A
μην εἰς τὰ διδασκα-
λῆα φοιτῶν, ἥδη
πλεὺς ἡλικίας ᾤεσθαι
ἄν. ὁ δὲ πατήρ
ἐσχεπέτο μετὰ τῶν
φίλων, ὅτι καὶ διδά-

ξατὸ με. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία
μὲν, καὶ πόνος πολλός, καὶ χρόνος μακρός, B
καὶ δαπάνης ἔσμεναι, καὶ τύχης ἀβέβαι-
τα μὲν εἶναι. ἅ δὲ ἡμέτερον, μικρὰ τε εἶναι,
καὶ ταχεῖα πᾶσι πλεὺς ὀφεικτικῆς ἀπατεῖν.
εἰ δὲ πᾶσι τέχνῳ τῶν βασιλέων ἑσθλῶν ἐκ-
μαθοῖμι, ὅ μὲν ᾤεσθαι ὅτι αὐτὸς ἔχων

ESIERAM nu-
per in ludum ire,
factus iam etate ado-
lescens, cum pater
vna cum amicis
consilium capiebat,
quamnam artem
potissimum discē-

dam mihi proponeret. Plerisque igitur
videbatur humanitas seu literarum stu-
dium & labore multo, & tempore lon-
go, & sumptu non exiguo, denique &
fortuna quadam opus habere: nostras
autem res cum paruas esse & modicas,
tum vero celere quoddam auxilium po-
stulare. Quod si igitur artem aliquam
mechanicam didicissem, fore ut prin-
cipio statim ab ipsa arte necessaria vi-

A

te cōparare possem, neq; necesse haberem, adeò ætate iam prouectus, domi, deque paterna mensa viuere: sed non multo post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaq; consultationis caput propositum inde est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret, deinde & minori sumptu atque instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisque animo affectus, aut vsu expertus erat, pater ad auunculū aspiciēs (aderat enim is quoq; statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) Minimè fas, inquit, est aliam artem hîc vincere, te præsentē: sed hunc acceptum (meq; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem cōpositorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, vt scis, præditus felici ac dextera. Fecerat autem hanc de me coniecturam pater ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boues, nunc equos, interdum per Iouem & homines fingebar, non omnino ineptè, vt tum videbar patri: ob quæ tum à præceptoribus quidem plagas accipere solebam: hîc autem ad probandam ingenij dexteritatem hæc quoque in parte laudis ducebantur. Atque adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, vt qui breui adeò artem hanc, secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere possem. Simul igitur & idonea dies videbatur ea esse auspicandæ arti, & ipse tradebar auunculo, non admodum, per Iouem, iniquè aut grauitè ferens: sed mihi etiam lusum quendam non infuauem ipsa res videbatur habere: & apud æquales ad ostentationem & laudem facturum esse, si & deos sculperè, & parua quædam simulachra, cum mihi, tum illis quibus vellem, adornare possem. Ac tum primùm quidem illud, & incipientibus solitum, fiebat. celtem enim quendam auunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari iubet, tritum illud admonens: Dimidium facti, qui cœpit, habet.

Cæterum durius impingente me, præ imperitia, vt fit, tabula rumpitur.

A τὰ ἀρκουῦτα ὡς τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶ), τηλικούτος ὢν. οὐκ εἰς μακρὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα διφραγνῶν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνώσκων. δδύτερας οὖν σκέψως ἀρχὴν προεῦτέθη, πῆς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ βέλτεστος ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ ἀρέπουσα, ἢ ἀρχὴν ἐχρῶσα πλὴν χορηγίας, καὶ ἀφραγῆ τὸν πόρον. ἀλλοῦ βίοντι ἀλλοῦ ἐπανοῦῶτος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον, ἀπειθῶν, (πρῶτον γὰρ ὁ πρὸς μὴ ἕως θεῖος ἀρῆτος ἐρμολύφος εἶ) δεικνῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μέγιστα διδοκίμοις, οὐ θέμις εἶπεν ἀλλοῦ τέχνῳ ἐπιχερατεῖν, σοῦ παρόντος. ἀλλὰ τῶτον ἀγε, δείξας ἐμέ, καὶ δίδασκε ὡς ἀγαθῶν, λίθων ἐργάτιν ἀγαθὸν εἶ), καὶ σωμαρμωσῶν καὶ ἐρμολυφέα: διώαται γὰρ καὶ τῶτο, φύσει γὰρ ὡς οἶδα ἔχων δειξίως. ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐν τῷ κρηθῶ παιδαγῆσι. ὁπότε γὰρ ἀφελίῳ ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων αὐτὸν κρηθῶν, ἢ βόας ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Διὸς ἀνδραποῖς ἀνέπλαστον, εἰκότως, ὡς ἐδδκουω τὰ πατεῖ. ἐφ' οἷς ὡς ἀλλοῦ τῶν διδασκάλων, πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἐπαμνος εἰς πλὴν διφραγῶν καὶ ταῦτα ἰδῶν, καὶ χρεῖστας εἶχον ἐπὶ ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι πλὴν τέχνῳ, ἀπ' ἐκείνης γὰρ τῆς πλαστικῆς. ἀμα τε οὖν ἐπιτήδφος ἐδδκει ἡμέρα τέχνης ἐναρξασθαι. κατὰ γὰρ πρῶτερόν μου τὰ θεῖα, καὶ τὸν Διὸς ἔσφοδρα τὰ ἀρχήματα ἀρξομένου. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιῶν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδδκει ἔχων, καὶ πρὸς ἡλικιώτας ἐπίδηξιν, εἰ φανοίμην θεῖς τε γλύφων, καὶ ἀγαλαμαπῶν τινα μικρὰ κατὰ σκιδάζων ἐμαυτῶν τε, καὶ κείνοις, οἷς ἀρεθροῦμην. καὶ τότε ἀρεθρον ἐκείνο ἢ σιωπῆς τοῖς ἀρεθροῖς ἐγένετο. εἴκοπτα γὰρ πινά μοι δοῖς ὁ θεῖος, ἐκέλευσε μοι ἡρέμα κατὰ κείνους, πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῶν πᾶσι. σκληρότερον δὲ κατενεχθῆναι ὑπὸ ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλαξ.

ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλιον πινὰ κει-
 μένῳ πλοκίον λαβὼν, ἔ' παρὰ τῶν, ὅσῳ
 παρ' ἑστραπικῶς μου κατήρξατο ὡς δακρυά-
 μοι τὰ παροίμια τῆς τέχνης. ἀποδράς οὖν
 ἐκείθεν, ὅτι πλὴν οἰκίαν ἀφικνούμεθα, στω-
 χές ἀπολαύζων, καὶ δακρύων τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμεθα πλὴν σκυ-
 τάλιου, καὶ τοῖς μύθοις ἐδείκνυον καὶ κα-
 τηγέρου πολλῶν πινὰ ὠμότητα, παρὰ τοῖς
 ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν
 ὑπερβάλλωμεν καὶ πλὴν τέχνῳ. ἀγανα-
 κτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τὰ
 ἀδελφῶν λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλ-
 θε, κατέδραρον ἐπὶ ἐνδακρυῖς, καὶ πλὴν νύχθ'
 ὄλλω ἐνοσῶν. Μέγροι μὲν δὴ τούτων, γε-
 λάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημόδια. τὰ
 μέγα ταῦτα δὲ, σὺκέτι δὴ καὶ ἀφ' ἑσθ' ἄ-
 νδρες ἀκούσατε, ἀλλὰ καὶ πρὸς φιλη-
 κίων ἀκρυάτῳ δέομαι. ἵνα γὰρ κατ'
 Ὀμηροῦ εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν
 ὄνειρος, Ἀμβροσίω δ' ἄνυκτα, ἐναργῆς οὐ-
 τως, ὡς μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀλη-
 θείας. ἐπὶ γούμῳ καὶ μὲν ὑποδύτον χροῖον,
 πάτε γῆματά μοι τῆν' φανέντων ἐν ποῖς
 ὀφθαλμοῖς παρὰ μὲν, καὶ ἡ φωνὴ τῆν'
 ἀκρυάδεντων ἑαυτοῦ. οὕτω σαφῆ πρὸς
 ἴω. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χροῖν,
 εἰλκὸν με παρὰ ἑαυτῶν ἑκατέρω μάλ-
 βιαίως, καὶ καρτερῶς. μικροῦ γούμῳ με
 διεσπασμένο παρὰ ἀλλήλας φιλοτιμού-
 μεναι. καὶ γὰρ ἀρπὶ μὲν αὐτῶν, ἡ ἑτέρα ἐπε-
 κείρει, καὶ παρὰ μικρὸν ὄλον εἶχε με.
 ἀρπὶ δὲ αὐτῶν, αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχό-
 μεν. ἐβόων δὲ παρὰ ἀλλήλας ἑκατέρω.
 ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κακῆσθαι βού-
 λοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῆν' ἀλλοτείων
 ἀντιποιότο. ἡ δὲ ἡ μὲν, ἐργατικὴ, καὶ
 αἰδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ πλὴν χόμῳ, τῶ
 χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη πλὴν
 ἐσθῆτα, πᾶντου καὶ ἀγέμουσα, οἷος ἡ ὁ
 θεῖος ὅποτε ζέοι τοῖς λίθοις. ἡ ἑτέρα δὲ,
 μάλα δὴ παρὰ ὄστωπος, καὶ ὁ γῆμα δὴ παρ-
 πῆς, καὶ χόσμος πλὴν ἀναβολῆν. τέλος
 εἰ οὖν, ἐφίασί μοι δικάζειν ὅποτέρω βου-
 λοίμην στωεῖναι αὐτῶν. παρὰ τῶν δὲ ἡ
 σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης, ἔλεξεν·

A Auunculus autem indignatus, & scuti-
 cam quandam propè iacentem corri-
 piens, nequaquam mansuetè, aut vti
 docentem conueniebat, excepit atque
 initiauit me, ita vt mox in lacrymas pro-
 cœmium artis mihi verteretur. Aufu-
 giens igitur inde, domum redeo, con-
 tinuèque viulando, & lacrymis oculos
 opplendo, commemorabam scuticam,
 demonstrabam vibices, nimiàmque il-
 lius crudelitatem accusabam, hoc quo-
 que addens, quòd inuidia quadam
 ista fecisset auunculus, videlicet me-
 tuens ne se in arte superarem. Irascente
 itaque matre, & multa fratri conuitia
 faciente, posteaquam nox superucnit,
 dormiui, plenus adhuc lacrymarum,
 totàmque noctem cogitabundus iacens.
 Atque hætenus quidem quæ diximus,
 ridicula pueriliàque sunt: quæ verò
 deinceps audietis, nequaquam conte-
 mnenda sunt, ὁ viri, sed quæ admodū au-
 scultandi cupidos auditores quoque re-
 quirant. Nam, vt iuxta Homerum di-
 cam: Venère mihi diuino somnia nu-
 tu, Almam per noctem, ita clara &
 manifesta, vt nihil ab ipsa veritate di-
 starent. Adhuc igitur etiam post tantum
 temporis interuallum, & habitus eo-
 rum quæ mihi tum apparuere, in ocu-
 lis hærent, & ipsa vox auribus quasi in-
 sonat: aded tum plana fuerunt omnia.
 Duæ mulieres manibus corripientes tra-
 hebant me in diuersum, vtraque ad se
 videlicet, violentè admodum & validè.
 Parum itaque abfuit quin me discerpe-
 rent, dum inter se ambitiose aded con-
 tendunt. Nam modò hæc superabat,
 & propemodum totum tenebat me:
 modò altera, eadèmq; me ad se re-
 trahebat. Clamabant autem ambæ,
 accusabântque mutuò sese: hæc, quòd
 me suum videlicet illa possidere vellet:
 illa verò, quòd hæc frustra aliena sibi
 vsurparet. Erat autem altera quidem
 operaria, & virili aspectu, squalida co-
 ma, manus callo passim obductas ha-
 bens, succincta veste, & marmoreo pul-
 uere oppleta, qualis & ipse auunculus
 esse solebat tunc cùm lapides poliebat.
 Altera verò facie admodum honesta,
 habitum decentem præ se ferens, &
 vestes ornatas ac mundas induta. Po-
 stremò autem permittunt meo iudicio,
 vt vtri earum conuersandum mihi pu-
 tem, sententiam ipse feram. Ac prior
 quidè dura atque virilis illa sic cœpit:

Somnia
 seu visio
 Luciani.

Stasmaria
 verò.

A ij

Ego, chare puer, Statuaria sum, ea quam tu heri discere coepisti, familiaris adeo tibi & cognata a parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen aui materni) maiorarius fuit, & auunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter praecipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generose educaberis, humerosque habebis validos, & ab omni invidia alienus eris, neque vnquam in terras alienas atque externas hinc abibis relicta patria, atque domesticis tuis: neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes. Neque vero auerferis corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille, Iouem spectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit: praeterea Myron laudibus uetus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis illis Diis quos sculpsere. Quod si igitur horum vnus tu quoque fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certe beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Haec, atque etiam plura his, balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntians, dixit Statuaria, valde sane studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens: sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Caeterum ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc ferme modum orditur: Ego vero, o fili, Humanitas sum, iam nunc consueta ac nota tibi: tamen ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona Statuaria ista tibi praestatura sit, si eam artem didiceris, ipsa modo enumerauit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitae positam habens, obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum questum faciens, deiectus animo, tenuis ac pauper re ditibus. Denique neque amicis expetibilis, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter ciues beatus habitus: sed hoc solū, opifex videlicet quispian, & ex multa atque promiscua plebe vnus, praestantiorē te semper formidās, & dicendo valentem pra oculis habēs ac palpans, & in summa, leporis quandam vitam agēs, potentiorisq; lucrum existēs.

Statuarij
insignes.

Verba hu-
manitatis.

A Εγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἢ ἄλλος ἢ ἔξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἶκοθεν. ὅ, τε γὰρ πάππος σου, εἰπούσα θυμόμα τῷ μητρὸς πατρός, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω. καὶ μάλα δόδοκμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φλυσιῶν ἢ ἄλλων αὐτῆς ἀπέχεσθαι, δεῖξασα τίω ἐτέρω, ἔπειθαι δὲ καὶ στωικεῖν ἐμοί, ὡς ἔστι μὲν ἀρετῆς γυμνασῶν, καὶ τοῖς ὤμοις ἕξας καρτεροῖς, φρόνου δὲ πρῶτος ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποτε ἀπει ὅτι τίω ἀλλοδαπὴν, τίω πατρίδα καὶ τοῖς οἰκείοις καταλιπὼν. ὅ, τε ὅτι λόγους ἐπαγνέσονται σε πρῶτες. μὴ μυσταχθῆς δὲ τῷ σώματος ὅ ὄντελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος ὅ πιναρόν. ἀπὸ γὰρ ἢ τοῖς ἄλλων ὀρμώμενος καὶ φηδίας ἐκφύτος, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλετος τίω Ἡσάν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηρέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαμμάθη. προσκυνοῦνται γὰρ οὗτοι μὲν ἢ θεῶν. εἰ δὲ τούτων εἰς γυμνασῶν μὲν οὐ κληνός αὐτὸς ὡς πᾶσιν ἀνθρώποις γυμνασῶν; ζήλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα σου ἀποδείξας, πείθειν δὲ ἀποφανείας καὶ τίω πατρίδα. αὐτὰ καὶ ἐπὶ τούτων πλείονα ἀφασίαιουσα, καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπουδῆ στωικεῖουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη. ἀλλ' ὅ, τε κέτι μέμνημαι. ὅ, τε πλῆστα γὰρ ἤδη μου τίω μνήμην διέφυγαν. ἐπεὶ δ' οὗτω ἐπαύσατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὡς πω, Εγώ δὲ, ὅ τέχνη, Παιδεία εἰμί ἤδη στωικῆς σοί, καὶ γυμνασῶν, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπερασται. ἡλίκα μὲν οὗτω τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γυμνασῶν, αὐτὴ προσεῖρηκεν. ὅ, τε γὰρ ὅτι μὴ ἐργατῆς ἔση, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτω τίω ἀπασῶν ἐλπίδα τῷ βίῳ τε γυμνασῶν, ἀφασῆς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγνή λαμβάνων, ταπεινὸς τίω γυμνασῶν, ὄντελές δὲ τίω προσόδοι. οὐτε φίλοις ὅ, τε δικασίμος, οὐτε ἐργασῶν φοβερός, οὐτε τῷ πολιτῶν ζήλωτος. ἀλλ' αὐτὸ μόνον, ἐργατῆς, καὶ ἢ ὅ, τε ὅ, τε πολλοῦ δήμου εἶς, αἰετὸν προσεῖρηκεν ἑσποσῆστων, καὶ τὸν λέγαν διωμάμενον θεραπείων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τῷ κρείττονος ἔρματον ὢν.

B

C

D

Εἰ δὲ καὶ Φιδίας, ἢ Πολύκλετος γένοιτο, καὶ θαυμάσια πολλά ἐξερράταιο, τίω μὲν τέχνη ἀπόλυτες ἐπαμύνοσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῆν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχει, οὐδέ τι δὲ σοὶ ὁμοίος γινέσθαι. οἷος γὰρ αὐτῆς, βαλέουτος, ἔχρησάξ, καὶ ἀποχρηστίως νομισθῆσθαι. ἡ δὲ μοι πείθη, ἡρώτη μὲν σοὶ πολλά ὅτι δειξῶ παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ περὶ τῆς θαυμάσιας, καὶ λόγους αὐτῆν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πόμπτων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειροῦ ἀποφαινεσά, καὶ τίω ψυχῆ, ὅσῳ σοὶ κυριώτατον ἔστι, καὶ ἀκαρμῆσιν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς καρμῆμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, ὑπεβεία, ἡρώτη, ὅτι κεία, στωλέσῃ, καρτερία, τῆν καλῶν ἔρωτι, τῆν περὶ τῶν σεμνότητων ὁρμῆ. ταῦτα γὰρ ἔστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κέραιος. λήσῃ δὲ σε οὔτε παλαιὸν ἔσθην, ἔτε νῦν γινέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τῶν δέοντα περὶ τῆν μετ' ἐμοῦ. καὶ ὅλως, ἀπόλυτα ὁπόσα ἔστι πάτε θεία, πάτε ἀιδροπῖνα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι. καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῆν δεινός, ὁ βυλάσασθαι πῶς ἀθροῖς ἔτε τέχνης, μετ' ὀλίγον ἀπασι ζήλωτος, καὶ ὅτι φθονός ἔση, πῶς μῦθος, καὶ ἐπαμύνομῦθος. καὶ ὅτι τῶν ἀρίστοις δὲ δοκίμῳ, καὶ ἡσπὸ τῆν γῆν καὶ πλῆττω περὶ τῶν ἀποβλεπόμῦθος, ἐσθῆτα μὲν ποιῶν τίω ἀμπεχόμῦθος, (δειξάσα τίω ἑαυτῆς, πῶν δὲ λαμπερῶν ἐφόρῃ,) ἀρχῆς δὲ καὶ περὶ τῆς ἀξίμῦθος. καὶ πῶν ἀποδημῆς, ἔσθ' ὅτι τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώσ ἔσθ' ἀφανῆς ἔση. ταῦτα σοὶ περὶ τῆς πῶν γινέσθαι, ὡς τῆν ὀρώντων ἔκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δειξῆ σε τῶν δακτύλω, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ λέγων. ἀν δὲ πῶν ἀσσοῦδῆς ἀξίον ἢ, καὶ τῶν φίλοις ἢ καὶ τίω πόλιν ὄλλω καὶ ἀλασθμῶν, εἰς σὲ πῶν ἀποβλέπονται. καὶ πῶν λέγων τύχης, κεραιότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ διδάσκειν τῶν λόγων τῆς δυναμῆς, καὶ τὸν πατέρα τῆς ὑποπτίας. ὁ δὲ λέγεισιν ὡς ἀεὶ ἀθάνατοι γίνονται πῶν ἔξ ἀιδροπῶν, τῶν σοὶ περὶ ποιήσας.

A Quòd si etiã Phidias vel Polycletus fias, præclaraq; & admiratione digna multa opere præstiteris, artem quidem laudabunt omnes: at qui ex aspicientibus tibi similis esse optarit, nemo erit, qui modò mētem habebit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam opifex, manibus laborans, & iisdem victum queritans, censeberis. Contrà autem si mihi obsequēris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas. Deinde & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (vt sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod præcipuum in te B est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis: modestia scilicet, iustitia, pietate, mansuetudine, equitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcūque rerum desiderio. Hæc enim animi ornamenta sunt, verè sincera atque perpetua. Neq; autem latebit te neque veterum quicquam, neq; eorum quæ in præsens geri debent: sed ea quæ agi conueniet, quæq; decent, me duce longè antè prospicies. Et in summa, omnia quæcunq; seu diuina seu humana sunt, paruo tempore docebo te: & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cuius filius, qui de arte aded illiberali nescio quid consultas, haud ita multo post nimium felix, nimiumq; beatus omnibus videberis, dum & honoribus afficeris, & laudibus effereris, & pulcherrimarū quarumcunq; rerū gloria celebraberis, illorum etiam qui diuitiis ac genere cæteris antestant, in te animis atque oculis conuersis: ac vestitum quidē talem geres (demonstrans suum: gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus verò, & primo in confessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquòd peregre abiēs proficiscēris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, vt eorum quoque qui te aspicient, quisque proximè astantem leuiter impellens & commouens, digito te demōstret, atque, H I C est ille, dicat. Iam si quid studio dignum accidet quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam ciuitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora cōuertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes tum te ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis. Et quòd dici vulgò solct, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoque tibi dabo.

Nam postquam ipse ex hac vita decesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides, cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui tympanistræ cuiusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus rex illum palpauit. Socrates autem, qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuit, & simul atque primùm intelligere cœpit meliora, relicta illa transfugit, ad me nimirum, audis vt nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendoras, orationes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos affensus, potentiam, imperia, denique & illam quam ex dicendo consequeris gloriam, & quate omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumque assumes seruillem: vectes præterea & ceteras, & id genus cætera sculpendi cædendique instrumenta in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, denique modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem neque expergiscens, neque virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, vt illa videlicet proportionibus suis consona & bene formata tibi reddantur: de te ipso autem, vt & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hæc illa, non expectato orationis sine, surgens sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa, transiui ad Humanitatem, admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quòd plagas itatim non paucas incipienti mihi pridie illa infixisset. Porro relicta illa, principio quidem indignè ferebat, complodebátque manus, & dentibus infremebat: postremò autem, quemadmodum Nioben audimus, ita hæc quoque dirigit, & in saxum mutata est. Quòd si igitur incredibilia passa esse videtur, ne miremini: somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, Proinde, inquit, ego tibi hanc iustitiam rependam, quoniam causam hanc bene & rectè iudicasti.

A καὶ γὰρ ἰὼ αὐτὸς ἐκ τῆ βίου ἀπέλθης, οὐ ποτὲ παύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, παρῶν ὁμιλῶν τοῖς σοφίσι. ὄρας τὸν Δημοσθένην ἐκείνον, πῶς υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἠλίκων ἐποίησα; ὄρας τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἰὼ, ἀλλ' ὄμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐπεσχέπασεν; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωσὶ γλυφικῆ τούτῃ τραπεύεις, ὅτι τὰ χιτῶνα σιωπῆκε τῶ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας πρὸς αὐτῆς, ἠυτομέλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρῶν πούτων ἀδέται; ἀφείδεις δὲ αὐτοῖς τηλικούτοις, καὶ τοιούτοις ἀνδράς, καὶ παρῶν ἑξῆς λαμπρῶν, καὶ λόγους σεμνοῖς, ἕ γῆμα δουλοπρεπῆς, καὶ ἡμιλῶ, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαμνον, καὶ παρῶν, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρχαί, καὶ ὅτι λόγους βύδαμιμῆν, καὶ ὅτι σιωπῆ βύδαμιμῆσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ γῆμα δουλοπρεπῆς ἀυαλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφῆα, καὶ κοπῆας, καὶ κολασῆσθαι ἐν τῶν χειρῶν ἑξῆς, καὶ τῶν νευθικῶν εἰς ὄργον, χαμσιπετῆς, καὶ χαμσιζήλος, καὶ πρῶτα ἔσπον τραπεύεις. διὰ κούτων δὲ ὁδὸς ποτε, ὁδὸς ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλθῆτερον ὁδὸν ὅτινωσῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως ὄρυθμα καὶ ὄργημονα ἔσται σοι παρῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς ὄρυθμός τε, καὶ κόσμος ἔση, ἠκιστα πεφρονητικῶς, ἀλλ' ἀπμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. τῶτα ἐπιλεγῆσθαι αὐτῆς οὐ παρῶν εἰσῆς ἐγὼ ὅτελος τῆν λόγων, ἀνασας ἀπεφηνάμην. καὶ τῶν ἀμορφον ἐκείνῃ, καὶ ἐργατικῶν ἀπολιπῶν, μετέβαινον παρῶν τῶν Παυδείαν μέλα γρηγῶς καὶ μέλισα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγῆς ὄργῃς ἐκ ὀλίγας ἀρχομῶν μοι φῆς, ἐνετείφατο. ἡ δὲ, ἀποληφθεῖσα, ὅ μὲν παρῶν ἠγανάκτει, καὶ τῶ χεῖρε σιωπῆ κούτει, καὶ τοῖς ὀδόντας ἐπέφριε τέλος δὲ, ὡσπερ τῶν Νιόβην ἀκούουμῃ, ἐπεπήγῃ, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παρῶν ἑξῆς ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃτε. θαυμαστοποιὸν γὰρ οἴοντες. ἡ ἐτέρε δὲ παρῶν με ἀπιδύσας, ποιησῶν ἀμείψομῃ σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τῶν δικῶν ἐδικασας.

καὶ ἔλθε ἡδὴ, ἐπίβηθι βούβου τῆς ὀχήμα-
 τος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποσπέρων ἵπ-
 πων πινῶν, τὰ Πηγάσῳ εἰοικῶτων,) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ
 ἀγνοήσῃ ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθον, ἡ μὲν
 ἤλασσε, καὶ ὑφλυόχε. Σφραγίδες δὲ εἰς ὕψος
 ἐγὼ, ἐπεσκόπειω ἀπὸ τῆς ἐὼ σφραγίσε-
 νος ἀγρῶν πρὸς ἐσπέρας, πόλεις, καὶ ἔθνη,
 καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τειρωτόλεμος ἀπο-
 σπέρων πρὸς πλεῖον γλῶ. ὁκέτι μὲν τοι μέ-
 μνημα ὅτι ὁ σφραγίδιον ἐκείνου ἔτι πλεῖον
 τῆτο μόνον, ὅτι κατέστη ἀφραῖντες οἱ ἀν-
 δροποι, ἐπήνοισιν, καὶ μετ' ἀφημίας
 καθ' οἷς γροίμην τῆς πόλεως, πρὸς πέμ-
 πον. δείξασά δὲ μοι τὰ ἑσπέρων, καὶ μὲν
 τοῖς ἐπαμνοῖσιν ἐκείνοισιν, ἐπιδύνασθαι αὐ-
 τῶν, ὁκέτι πλεῖον αὐτῶν ἐσθῆτα ἐκείνων
 ἐνδεδυκῶτα, ἢ εἶχον ἀφιστάμενος. ἀλλ'
 ἐμοὶ ἐδόκει ἀπὸ πρῶτος τις ἐπιδύνασθαι. κα-
 τὰ βουδοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθῆτα, ἔ-
 παμνοῖσιν, ἐδείκνυεν αὐτῶν ἐκείνων πλεῖον
 ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἦκειμι. καὶ τὸ ὑπο-
 μνησεν οἷα μικροῦ δεῖν πρὸς ἐμοῦ ἐβλαβύ-
 σαστο. ταῦτα μὲμνημα ἰδὼν, ἀπίπασθαι
 ἐπὶ ὧν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ τῶν ἀφραῖσιν πρὸς τὸν
 τῶν πληθῶν φόβον. μετὰ δὲ λέγοντος,
 Ηρακλῆς, ἔφη τις, ὡς μακρὸν ὅ ἐνύ-
 πνιον, καὶ διακρινόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέ-
 κρουσε, ἡμεῖνος ὄντος, ὅτι μή τις αἰεί-
 σιν αἰ νύκτες ἢ ἄρα που τελεσσέσθαι, ὡς
 παρ' ὁ Ηρακλῆς καὶ αὐτὸς ἔστι. τί δὲ οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῶν ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ μνησθῆναι παρὰ δικῆς νυκτός, καὶ οὐεί-
 ρων παλαιῶν, καὶ ἡδὴ γεγηρακότων; ἔω-
 λος γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ οὐείρων πινῶν
 ἡμᾶς ὑποσπέρων πινῶν ὑπέειληφεν; ὁκέ-
 τὶ γὰρ. ὁ δὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτὲ διηγή-
 μενος ὅ ἐνύπνιον, ὡς ἐδοκεῖ αὐτῶν ἔτι τῆ
 πατρῶα οἰκίᾳ, ἔτι ἄλλα. ἴτε γὰρ ἔχ' ὑπο-
 κρίσιν πλεῖον ὄψιν, ἔδδ' ὡς φλυαρῶν ἐγνωνκῶς
 αὐτὰ διεξίχθαι. καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν πολέμων, ἔ-
 σπασθῶς ἀφραγμάτων, ἀφραγμάτων πο-
 λεμίων, ἀλλὰ τι καὶ γενησὶμον εἶχεν ἡ διήγησις.

A Veni igitur, & ascende vehiculum hoc;
 (commonstrato quodam vehiculo, quod
 alatis equis quibusdam Pegaso similibus
 vehabatur) ut videas qualia ac quanta
 ignoraturus fuisses, si me non securus es-
 ses. Cæterum postquam ascendi, illa
 quidem agitare atque aurigari cæpit:
 Ego verò ubi iam in sublime sublatus
 fui, obseruabam & contemplantur, ab
 oriente incipiens, usque ad occidentem,
 vrbes videlicet & populos, non aliter
 quàm Triptolemus olim, spargens quid-
 dam in terram: quanquam non amplius
 memini quidnam illud fuerit quod tum
 spargebam, nisi hoc solum, quod sursum
 aspicientes homines laudabant me, & ad
 quoscunque volando perueneram, cum
 multa prædicatione & gratulatione me
 prosequerentur, & quasi deducebant.
 Porro ubi illa hæc tanta mihi, & meipsū
 collaudantibus illis demonstrasset, redu-
 xit rursus, non amplius eadem veste illa
 indutum, quam habueram ab initio auo-
 lans, sed videbar mihi tum admodum
 delicatus & splendidus redire. Depre-
 hendens igitur & patrem astantem, at-
 que expectantem me, commonstrauit ei
 vestem illam, & meipsum qualis redirem:
 submonuitq; eum quàm parum abfuerit
 quin minimè digna de me ille cum ami-
 cis suis statuisset. Atque hæc quidem me-
 mini videre me, cum primùm è pueritia
 egressus essem, plagarum metu, ceu mi-
 hi videor, tum exturbatus. Sed interea
 dum hæc dicuntur, ὁ Hercules, inquit
 quispiam, quàm longum hoc somnium,
 & iudiciale est? Deinde alius quidam
 hoc eludens, Hyemale, dixit, Scythium
 est, quando noctes sunt longissimæ:
 aut fortassis etiam trinoctiale, qualis &
 ipse Hercules est. Quid igitur in men-
 tem venit illi, nugari talia nobiscum;
 mentionemq; facere puerilis istius no-
 ctis, somniorumq; veterum & ætate iam
 obsoletorum? Frigida enim & ingrata est
 omnis inepta ac futilis oratio. An fortè
 somniorum quorundam quasi quosdam
 interpretes esse nos credidit? Nequaquã,
 ὁ bone: quoniam neq; Xenophon quon-
 dam exponens somnium illud, quò pater
 ipsi visum fuerat in domo paterna, & de-
 inceps. Nostis enim ut non coniectatio-
 nem quandam prophetis, visionem
 suam, aut quòd ita nugari statuisset,
 narravit, præsertim in bello & summa
 rerum desperatione constitutus, circun-

Lib. 3. Anà-
 bases.

stantibus undiq; hostibus, sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio.

CONTRA EVM QVI DIXERAT,

Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, vt adolescentes ad meliora studia conuerterentur, & humanitatem amplecterentur, & maxime si quis eorum prae inopia & paupertate peius de seipso statuit, animumque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale, illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim talis aliquis, sat scio, & quasi conualescet, vbi sermonem hunc audierit, idoneum atque sufficiens exemplum me sibi proponens, vbi videlicet ipse secum cogitabit, qualis ego ab initio existens, ad optima prouectus fuerim, humanitatemque appetiuerim, minime deiectus aut fractus animo ob eam paupertatem in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certe vt nihil aliud, aut amplius, nullo tamen statuatorum istorum inferior aut obscurior euasi.

A καὶ πίνω κατὰ τῶτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμενον ἐκείνη ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι παρὰ τὰ βέλτερά τρέπονται, καὶ παιδείας ἔχωνται. Ἐμάλιστα εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ πείνας ἐτελοκακεῖ, καὶ παρὰ τὰ ἥτιω ἀποκλίνει, φύσιν ὄχι ἀγνήν ἀφαιρείων. ἐπιρρώσθησεται δὲ οἷον ὅτι κακείνος, ἀκούσας τῶ μύθου, ἰσχυρὸν εἶπε τῷ ἀδελφῷ ἐμὲ παρρησιαίματος, ἐνοῶν οἷος μὲν ὄν, παρὰ τὰ κάλλιστα ὠρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδεδιάσας παρὰ τὴν πείναν πλὴν τότε, οἷος δὲ παρὰ τὴν ὑμᾶς ἐπιδμελήλυθα, εἴ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἑσθένος γουὼ τῷ λιθογλύφων ἀδδοξότερος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.
CONTRA EVM QVI DIXERAT, PROMETHEVS
ES IN VERBIS.

IACOBO MICYLLO Interprete.

ARGUMENTVM.

Apologia quaedam est contra eum à quo Prometheus in verbis appellatus fuerat, qua quantum hanc collationem in se admittat, & quantum non, cum acerba quadam regectione respondet. Vt autem in superiore narratione, somnij generis, educationis, ac studiorum suorum rationes exposuit: ita hic videtur dictionem & dicendi genus suum, quale, & ad quod exemplum comparatum esset, indicare voluisse, nempe quod ad materiam & res attinet, comædiam: quod autem ad compositionem, & ipsam orationis figuram spectat, dialogos, quales scilicet Platonis sunt, sese imitari.

Prometheum igitur me esse ais? si quidem ea ratione, o optime, quasi & mea opera lutea sint, agnosco collationem, ac fateor me similem illi esse: neque recuso luti figulus etiam ipse dici: tametsi lutum mihi vilius sit, quale scilicet ex triuiis colligitur cœnum propemodum ac fœtulentum quoddam. Quod si verò adeò extollens orationem meam, perinde vt artificiosam & fabri factam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas & laudas: vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi. aut vnde enim adeò fabri factum est quod ego facio? Quæ verò ista nimia &

Υχωῦ Προμηθεῖα με εἶ Φησ; εἴ μὲν καὶ τῶτο, ὧ ἀείρε, ὡς πηλίνων καμῶν τῶ ἔργων ὄντων, γνωρίζω πλὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὁμοῖος εἶναι αὐτῷ. εἰ δὲ αἰαίνομαι πηλοπλάτος ἀκούειν, εἴ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τεύκτου, βόρβορος τις παρὰ μικρὸν. εἰ δὲ ὑπερπαίνων τοὺς λόγους ὡς δῆθεν διμήχανος ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπευφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῆ, καὶ μωκῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, παρρησιαίαν τῶ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ διμήχανον τοῦμόν; τίς δὲ ἢ παρρησία σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γραμμασιν; & Promethea sapientia in scriptis meis?

ὡς ἔμοι γὰρ ἰκανόν, εἰ μὴ πᾶν σοι γήϊνα
 ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἀξία τῷ Καυκάσου.
 καίτοι πόσα δικαιοτέρον ὑμεῖς αὖ εἰκέλοι-
 αθε τῷ Προμηθεῖ, ὅποσοι ἐν δίχῃσι βύδ-
 κημεῖτε, ξυὸ ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοῖς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμφυχα
 ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ ὁ θερμὸν αὐ-
 τῷ ἔστι Διόφυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῷ Προ-
 μηθεῶς αὖ εἴη, πλὴν εἰ μὴ Διόλλαπτοιτε
 ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάθειτε, ἀλλὰ χρυ-
 σᾶ ὑμῖν πῆς πολλοῖς τὰ πλάσματα. ὑμεῖς
 δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, ἐ τῷ τοιαύ-
 τας ἦν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδῶτα
 ἀπὸ ἐπιδοκνύμεθα. ἐ ὁ μὲν ὄλον, ἐ πη-
 λῶ, καὶ δάσφ' ἐφίω μικρὸν ἔμπεραθεν, ἢ
 πλαστικῇ καὶ ταῦτα τοῖς κοροπλάστοις. τὰ
 ἢ ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία παρῆσεν, οὔ-
 τε ψυχῆς δεῖγμα π' ἀλλὰ τέρψις ἄλλως,
 ἐ παρὰ τῷ ὁ παρῆμα. ὥστε με ἐνδυ-
 μεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἀρα οὕτω με Προ-
 μηθεῶς λέγεις εἶ), ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέων-
 ἀφῆσιν οἶδα παρὲς αὐτῶ. Κλέων Προ-
 μηθεῖς ἔστι μετὰ τῷ παρῆματα. καὶ αὐ-
 τοὶ δὲ Ἀθῆναιοὶ τοῖς χυτῆας, καὶ ἱππο-
 ποιδοῖς, καὶ πᾶσι τῷ, ὅσοι πηλοουργοί, Προ-
 μηθεῶς ἀπεκάλου, ἐπιτοκῶπτοιτες ἐς
 τὸν πηλόν, καὶ πλὴν ἐν πυρὶ οἶμα ἦν σκε-
 υῶν ὁπῆσιν. καὶ εἶγα σοι τῆτο βούλεται
 εἶ) ὁ Προμηθεῖς, πᾶν βύδως ἀποτε-
 τόξεται, καὶ ἐς πλὴν Ἀθηκῶν δριμύτητα
 ἦν σκαμμάτων, ἐπεὶ καὶ ἄθροισμα ἡμῖν
 τῷ ἔργα, ὡσπερ ἐκείνοις τῷ χυτῆα. ἐ
 μικρὸν πῆς λίθον ἐμβαλῶν, στυτεψιεν
 ἀπῆματα. καίτοι φαῖν πῆς παρῆμουμέν-
 νος, οὐ ταῦτα εἰκέσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλ-
 λα ὁ κηνοουργὸν τῆτο ἐπαμῶν, ἐ μὴ παρῆς
 π' ἄλλο ἀρχέτυπον μεμμημῶν ὡσπερ
 ἐκείνος ἐκ ὄντων ἀνδρόπων, τέως ἐν-
 νοήσας ἀλλοῖς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῶτα μορ-
 φώσας, καὶ ἀφασκησῆσας, ὡς βύκινῆτα
 τε εἶη, καὶ ὁφθῶναι χαρίεντα. καὶ ὁ μὲν
 ὄλον, ἀρχιτέκτων αὐτῶς ἔω. στυφρα-
 ζετο δὲ πῆ ἐ ἡ Ἀθῆνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πη-
 λόν, καὶ ἔμφυχα ποιοῦσα εἶ) τὰ πλάσματα.

Nam mihi certè illud satis fuerit, si non
 omnino terrena atque fictilia tibi vi-
 deantur, aut digna adeo Caucaſo. At
 verò quanto iuſtius vos comparari Pro-
 metheo poteratis, quicunque in iudi-
 ciis & cauſis agendis celebres eſtis, cum
 veritate certamen inſtituentes? Viua
 enim reuera atque animata vobis ope-
 ra ſunt, & per Iouem etiam calor il-
 lorum ignitus eſt. Quod ipſum quo-
 que ex Promethei rebus ſumptum vi-
 deri poſſit, niſi ſi ſic decidatis hîc, quòd
 minimè ex luto fingatis vos, ſed quòd
 aurea vobis plerisque figmenta ſua ſint:
 nos autem qui ad vulgus prodimus, at-
 que ibi tales noſtras auſcultationes ia-
 ctamus, nihil aliud quàm ſimulachra
 quædam rerum ſpectanda exhibemus.
 Et in ſumma, circa lutum quidem,
 quemadmodum paulo antè dixi, ipſa
 hæc figulina verſatur, perinde vt & alio-
 rum figulorum: præterea autem neque
 motus ſimilis ineſt, neque animæ ſeu vi-
 tæ aliqua ſignificatio, ſed delectatio
 quædam inanis, & quaſi quidam lu-
 ſus totum illud negotium eſt. Vt in-
 terim etiam cogitare incipiam, num ita
 me Prometheus dicere volueris, vt
 Comicus ille Cleonem: noſti ſiqui-
 dem. Cleon, inquit; Prometheus ille
 poſt negotia eſt. Cæterùm etiam ipſi
 Athenienſes figulos ollarum, & furno-
 rum conſtructores, & quicunque circa
 lutum verſantur, Prometheus vocabant
 olim, alludentes ad lutum; opinor, & ad
 illam quæ fit in igne, vaſorum aſſaturam.
 Quòd ſi etiam hoc ſibi vult Prometheus
 iſte tuus, admodum directè ac certò
 iaculatus es, & omnino ſecundùm
 Atticam illam mordendi acerbitem
 dixiſti: quoniam & noſtra opera fragi-
 lia ſunt, perinde vt illorum ollulæ: &
 modicum quiſpiam lapillum iniiciens,
 facilè contriuerit omnia. Atqui dixerit
 aliquis, conſolando nos, nequaquam
 iſta aſſimilaſſe Prometheus, ſed noui-
 tatem hanc, & ea quæ nullo alio exem-
 plo facta, aut ad imitationem compara-
 ta ſunt, laudare voluiſſe te: quemad-
 modum & ille nondum exiſtentibus ho-
 minibus excogitatos, atque de nouo
 inuentos illos tum fluxit, talibus ani-
 malibus effigiatis & exornatis; quæ &
 mouerentur facilè, & aſpectu gra-
 tiola forent; & in ſumma, archite-
 ctus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen

etiam Minerva illi, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat.

neque facile communionem & societatem aliquam sustinent. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui fœmininum cum in masculino commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Imò etiam ne quid aliud tale videar, decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta ac tecta, risum scilicet Comicum sub philosophica grauitate. Hoc enim furti fuerat. Absit hoc vnũ modò, ut ne in nostris inesse dici possit. Aut unde enim furaremur tale aliquid? nisi verò quispiam nos latet, qui eiusmodi pinuum incuruatores & hircoceruos & ipse composuerit. Veruntamen quid facerem? Persistendum enim est in iis quæ semel coeperis: quandoquidem mutare consilium, Epimethei opus, non Promethei est.

Αὐτὸ δὲ ἀμφοτέρως ἀνεχόμενα πλεὺς κοινωνίας. δὲ-
 λθὲν γίνω μὴ αὐτὸς ὁμοίον τι τῷ Προμη-
 θεῖ τῷ σῶ πεποικικῶς φαίνωμαι, ὃ ἦλυ-
 τῷ ἄρρενι ἐκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκλιον
 ἔστω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο
 φανοίην, ὅσα παρ' ἴσως τοῖς ἀκούουσας, καὶ
 ὅσα πῶτα τοῖς ἀκούουσας κεκαλυμμένα τῇ πι-
 μελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ στυμνότητι φι-
 λосоφῶ. ὃ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. καὶ γὰρ κλε-
 πτικῆς, ὡς θεός, ἀπαγε τῆς πόνον, οἷα αὐτὸ εἰ-
 ποῖς εἶναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ πῶτα τῆ γὰρ
 αὐτὸ ἐκλέπτου, εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε
 τοῖς οὖτοις πυποκαμωίας, καὶ παραγέλαφους ὅ
 αὐτὸς σιωπευτικῶς; πλὴν ἄλλὰ τί αὐτὸ πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἀπαξ παραδόμην
 ἐπεὶ τότε μετὰ βλάβειν, Ἐπιμηθεῶς ἔρ-
 γον, ὃ Προμηθεῶς ὅσι.

NIGRINOS, H PERI PHILOSOPHOY HΘOYΣ.

NIGRINVS, siue DE MORIBVS PHILOSOPHORVM.

IACOBO MICYLLO Interprete.

ARGVMENTVM.

Hoc dialogo vitam ac mores Philosophorum describit, conferendo inter se verè Philosophos & simulatos: & quòd iis qui seriò philosophari cupiunt, urbis Romæ consuetudo & luxus nequaquam conueniant, ostendendo. Cuius rei exemplum, Nigrinum, Platonium philosophum, & turbas istas adulatorum, cœnas & lucrum sectantium, inter se componit. Quamquam haud scias, an etiam vere Philosophiæ sectatores hic laudando, pro more suo ironia utatur. Valde autem quadrat hic dialogus in nostræ quoque atatis homines eos, qui ornatu & habitu, veterum isorum quasi successores quidam sunt.

AD NIGRINVM Epistola. C ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ἑπιστολή.

Lucianus Nigrino Salutem.

Λυκίανός Νιγρίνω ἑπιστολήν.

Noctuas Athenas. **N**Octuas Athenas, inquit prouer-
 bium, quasi ridiculum sit si quis eò
 noctuas apporet, quoniam illis ibi abun-
 dent. Ego verò si quidem potestatem ac
 vim verborum exhibere velim, atque ita
 Nigrino scribens, librum mitterem, ob-
 noxius equidem huic ridiculo forem. Nunc
 autem quando solùm sententiam
 meam declarare tibi volo, quomodo vi-
 delicet nunc animatus sum, & quòd
 non obiter ac leuiter oratione tua cor-
 reptus atque affectus fui, effugero sanè
 meritò etiã Thucydidis illud, quo dicitur

HMέν παρομιμία Φησί, Γλαῦκα εἰς
 Ἀθῆνας, ὡς γελοῖον ὄν εἰ τις ἐκφ-
 ρομίξῃ γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ πρὸ αὐτοῖς εἰ-
 σὶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δυνάμει λόγων ὅτι δειξά-
 σθαι βλάβος, ἔπειτα Νιγρίνω γράψας,
 βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμενον αὐτῷ γελοῖον,
 γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμποροδόμος. ἐπεὶ δὲ
 μόνου σοι δηλώσαι πλεὺς ἐμὲ γράμμου ἐθέ-
 λω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ πρὸ ἔργου εἰ-
 λημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφθόρου
 αὐτὸ εἰχόμενος καὶ ὃ τῷ Θεοκρίτου λέγοντος ὅτι ἡ
 ἀμφοτέρως

ἀμαθία μὲν, δρασεῖς, ὀκνηροὶ δὲ λέλο-
γισμένοι ἀπογράφεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ ἀ-
μαθία μοι μόνη τῆς βιαύτης πόλμης, ἀλλὰ
καὶ ὁ παρὰ τοὺς λόγους ἔρωσ ἀπίος, ἔρρωσο.

A imperitia audaces, res autem cogitata
atque considerata timidos efficere. Ma-
nifestum enim est quod non imperitia
solum, verum etiam amor ac studium
orationis, huiusmodi audaciæ causa est.
Vale.

ΛΟΥΚ. ΦΙΛ.

LVC. PHIL.

Σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, ἔ-
μετέωρος ἐπὶ ἀνελήλυθας,
ἔθινω παροβλέπειν ἡμᾶς
ἐπὶ ἀξιοῖς, ἔθ' ὀμιλίας μα-
ταδίδως, ἔτε κρινωνῆς τῆς

T verò grauis nobis ad-
modum & sublimis re-
diisti? Non igitur aspi-
cere nos amplius di-
gnaris, neque conuersa-
tionem aliquam nobiscū

ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἀφνω μετὰ βέλῃσαι, ἔ-
ὄλωσ ὑποφορικῶ πνι εἰοίχης; ἡδέως δὲ αὐ-
τῶν σὺ πρὸς ἡμῶν ὅθεν ἔτιως ἀτόπως ἔχης,
καὶ τὴ πούταν ἀπιοι. ΦΙΛ. τί γὰρ ἀλλογε ὦ
ἐπαῖρε, ἢ βύτυχία; ΛΟΥ. πῶς λέγεις;
ΦΙΛ. ὁδοὺ πρὸς ἔργον ἡκω σοι βυδαύμασ τε, ἔ-
μακχέριος γε γρημηδύος. καὶ τῆτο δὴ δὲ ἀπὸ τῆ
σκηπῆς ὄνομα, τεισοβλῖος. ΛΟΥ. Ἡράκλεις,
ἔτιως ἐν βραχέι; ΦΙΛ. ἔ μάλισ. ΛΟΥ.
τί δὲ δὲ μὲ τῆτ' ὅστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κμαῖς, ἵνα
μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνω βύφραϊν ὀμεθα, ἔχω-
μῶν δὲ πὶ καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι δὲ πᾶν ἀκρύσταμ-
τες; ΦΙΛ. ἔ γαυμασὸν εἶναι σοι δοκεῖ παρὰ
Διός, αὐτὶ μὲ δουλά με ἐλθῆτερον, αὐτὶ δὲ πῆ-
νητες, ὡς ἀληθῶς πλάσιον, αὐτὶ δὲ ἀνοήτου τε
καὶ τετυφωμῶν, γρηάτ μεβῖώτερον; ΛΟΥ.
μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ ἔπω μὲρθάνω σαφῶς
ὅ, πὶ καὶ λέγεις. ΦΙΛ. ἐσάλλω μὲ βύθῳ τῆς πό-
λεως βαλόμενος ἰάσθην ὀφθαλμῶν γεάσσα-
δαί τινα. ὁ γὰρ μοι παρὸς δὲ ἐν τῶ ὀφθαλ-
μῶ, μάλλον ἐπετείνετο. ΛΟΥ. οἶδα πύ-
των ἔκαστα. καὶ πύξάμην σὲ πνι ἀπουδαίῳ ὅπι-
τυχεῖν. ΦΙΛ. δόξα ἔν μοι δὲ πολλῶ παρο-
εἰπεῖν Νιγρίνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον,
ἔωθεν ἔξαστας, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, ἔ χέ-
ρας πὶ θύραν, τῆ παμδὸς εἰσαχθῆσαντος,
ἐκλήθην. καὶ πρὸς ἔλθῶν εἶσω, καταλαμ-
βώμῳ τὸν μὲν, ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολ-
λὰς δὲ εἰκόνας παλαμῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κει-
μῶν. παρὸς κειτὸ δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον
πὶ τῆ ἀπὸ γεωμετείας σχημάτων καταγε-
γραμμένον, καὶ σφαιρα Καλάνου παρὰ δὲ
τῆ πρὸς τὸς μίμημα, ὡς ἐδίδκει, πεποιημῶν.

habere, neque etiam similibus atque iis-
dem verbis nobiscum uti, sed repētē im-
mutatus es, & omnino eiusmodi quispiā
vidēris, qui ceteros omnes præ se con-
temnat? Lubens igitur audierim ex te,
vnde ad hoc insolētiæ perueneris, & quæ
eius rei causa sit. PHIL. Quid enim
aliud, ὀ amice, quàm felicitas? LVC.
Quid ais? PHIL. Nam præter consi-
lium atque propositum meum, venio tibi
felix atque beatus factus, adeoq; illud
quod in scena vsurpari solet, ter beatus.
LVC. Papæ! adeò breui? PHIL. At-
que admodum. LVC. Quid autem vi-
trā hīc est propter quod etiam superbis,
ut nō summatim modò lætemur, sed &
accuratè scire possimus, audito toto ne-
gotio? PHIL. An non admiratione di-
gnum tibi videtur, per Iouem, pro sefuo
liberum, pro paupere diuitem, idq; adeò
verè, pro stulto autè & infano redire mo-
destum? LVC. Maximè igitur. Sed non-
dum tamè planè intelligo quidnam illud
sit quod dicis. PHIL. Profectus in urbē
rectā fui, ut ibi oculorum aliquem medi-
cum circumspicere. Nā malum illud quo
ex oculis laborabam, magis ac magis in-
grauescibat tum mihi. LVC. Scio equi-
dem singula, ideoq; etiā optavi ut in bo-
nū atq; peritum aliquē incideres. PHIL.
Cū igitur visum mihi esset, Nigrinum
quoq; illum Platonīcū philosophum, ut
quem lōgo tēporis interuallo non vide-
ram, cōpellare, mane surgens, ad ipsum
abeo, & pulsata ianua, cū puer intrò de
me renunciassēt accersitus sum. Atq; itā
ingressus in ædes, deprehēdo ipsum qui-
dē manibus librum tenentē, circum au-
tem vndiq; multas veterum atq; doctorū
hominum imagines iacentes. Posita autē
in medio erat etiam tabella quædam in
qua Geometriæ quædā figuræ descriptæ
erāt, ac sphæra Calani illius, ad exēplum & imitationē vniuersi, ut videbatur, cōposita.

B

Talia quidem ille aliquis dicere posset, atque ita in meliorem partem dictū istud exponere. Et fortassis hæc sententia etiam dicti fuit: sed mihi non ita satis est, si videat noua fingere: quoniam neque vetustius aliquid dicere quisquam poterit eo figmento, ad cuius imitationem ac formam hoc deductum & quasi progenitum est. Sed tamen nisi & gratiam quandam atque venustatem præ se ferat, puderet me sanè (satis scias) illius, & conculcando abolere cuperem. Neque enim illi eò profuerit apud me nouitas hæc, quominus conteratur, si deforme existat. Et si quidem non ita sentiam, dignus mihi videor qui à sedecim vulturibus attondear: vt qui non intelligam quòd multo deformiora ea sunt, quæ hoc ipsum quod sunt, cum peregrinitate quadam cōiunctum habent. Ptolemæus igitur Lagi filius, cū aliquando duas res nouas in Ægyptum adduxisset, camelum videlicet Bactrianam, totam nigram, & hominem bicolorem, cuius altera pars planè nigra, altera autem excellenter candida erat, per totum corpus æqualiter distincta atque diuisa: congregatis in theatrum Ægyptiis, exhibuit illis cū alia multa spectacula, tum inter postrema, hæc quoque, camelum videlicet, & semialbum hominem, putauitque se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin exilientes profugissent, quantum tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenū autem etiam gemmis compactum habebat, ex Darij alicuius, aut Cambylis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Ad hominis autem intuitum plerique ridebant: alij autem etiam vt monstrum aliquod ipsum auersabantur. Quare Ptolemæus intelligens se illis non adeò laudem conciliasse sibi, neque nouitatem apud Ægyptios in admiratione esse, sed præ ipsa quòd concinnum atque compositum, iustaque forma præditum foret, probari, transtulit illos inde, hominemque non ampliùs eodem honore habuit, quo antea. Ac camelus quidem neglecta atque relicta tum, mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cū ad pocula bene cecinisset, dono dedit. Porro vereor ne & mea, camelus in Ægypto, sint, homines autem adhuc frenum illius & purpuram admirentur:

Α ὁ μὲν ταῦτα αὐτὸς εἶποι, πρὸς τε τὸ βίφην-
μόπατον ἔξηνθρῦμῶς τὸ εἰρημῶν. καὶ ἴσως
σοῦτ' ὁ νοῦς ἡμῶν τὰς λελεγμένω· ἐμοὶ δὲ οὐ
πᾶν ἰκανόν, εἰ χρηνοποιῶν δοκίμω· μηδὲ
ἔστι τις λέγειν ἄχρηστοτερόν τι τῷ πλάσμα-
τος, ἢ τῆσ' ἀπορῆνόν ὅστιν. ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ
χρησιέντα φαίνοιο, αἰχμηοίμην αὐτῷ, ὡς ἴσθι,
ἐπ' αὐτῷ, καὶ ζυμπατήσας αὐτῷ, ἀφαιίσαιμι.
ἔσθ' αὐτῷ ὠφελήσθην αὐτῷ, πῶς γὰρ ἐμοὶ ἢ
χρηστότης, μὴ οὐχὶ στυτετερίθην ἀμορφον
όν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίω, ἀξίος αὐτῷ μοι
δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπτῶν κείρεσθαι, οὐ
B στυσιεῖς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα (τὰ μὲν τῷ
ξένου αὐτῷ πεποιθότα. Πτολεμαῖος οὖν ὁ
Λάγρου δύο χιναὶ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, καί-
μηλόν τε Βακτριανῶν παμμέλαμνα, καὶ
διχρωμον αἰθροπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον
αὐτῷ, ἀκριβῶς μέλαν (ἦ), τὸ δὲ ἕτερον, ἐς
ὑπερβολῶν λευκόν, ὁπίσθης δὲ μεμερισμέ-
νον, ἐς τὸ θεῶσιν σωμαγαγῶν τοῖς Αἴγυ-
πτίοις, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀλλά τε πολλὰ
θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν
κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον αἰθροπον. καὶ
C ὤπετο ἐκπλήξθη τὰς θεάματα. οἱ δὲ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλί-
γρου δεῖν ἔφυγον ἀναθροῦντες· καίτοι χρο-
σῶ πᾶσα ἐκείσθητο, καὶ αἰλουργίδι ἐπέ-
σρωσθαι, καὶ ὁ χαλινὸς ἡμῶν λιθοκόλλητος, Δα-
ρείου πινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτῷ
κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν αἰθροπον, οἱ μὲν
πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ πινες, ὡς ὅτι τέρπει
ἐμυστάθησαν· ὡς ὁ Πτολεμαῖος στυσιεῖς
ὅτι οὐκ ἔδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, σοῦτ' ἡμῶν
μάζεται ὑπὸ τῶν Αἴγυπτίων ἢ χηνο-
D τῆς, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ βίφην καὶ
τὸ βίμορφον κρίνοισι, μετέσθην αὐτῷ· καὶ
τὸν αἰθροπον οὐκέτι ἀφ' ἡμῶν ἦγν ὡς
πρὸ τῶν· ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος, ἀπέστα-
νεν ἀμελουμένη· τὸν αἰθροπον δὲ τὸν διτ-
τὸν Θεσπιδι τὰς αὐλητῆ ἐδωρήσατο κα-
λῶς αὐλησῶντι πῶς τὸν πότον. δέδοι-
κα δὲ μὴ καὶ τοῦτον, κάμηλος ἐπ' Αἴγυ-
πτίοις, ἦ. οἱ δὲ αἰθροποι, τὸν χαλινὸν
ἐπ' αὐτῆς θωμάζοισι, καὶ τὴν αἰλουργίδα.

ἐπεὶ δὲ ὁδὸς ὅ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσταιν συ-
 κεῖσθαι, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κωμωδίας, ὁδὸς
 τῆς ἀπόχρη εἰς ὁμορφίας, εἰ μὴ καὶ ἡ
 μίξις ἀναρμόνιος, καὶ χεῖρ ὅ σύμμετρον γί-
 γνοιτο. ἐστὶ γὰρ ἐκ δυοῦ καλῶν ἀλλόχου-
 τον πλὴν ξυμθίκῳ εἶ), οἷ) ἐκείνο ὅ πορ-
 χεῖσθαι, ὁ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ αὖ
 φάησ ἐπέρασόν τι ζῶον τοῦτ' ἡμέσθαι,
 ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ γὰρ πρὸς ἑαυτῶν
 ζῶγραφοῖς ὀπιδοκρυμνῶν τὰς πρῆξινας,
 καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν ἔχει καὶ ἔμπα-
 λιν ἡγοῖτ' αὖ ὁμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν
 ἀρίστον ξυμμετρον, ὡσπερ εἰς οἴνου καὶ μέ-
 λιτος ὅ ξυμμετρον ἕδισον φημὶ ἔγω-
 γε; οὐ μὲν ποῖ γὰρ τῶν ἐμῶν ἔχω ἀφ-
 τεῖνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δὲ ἀφ-
 μὴ ὅ ἐκατέρου κάλλος, ἡ μίξις στυφῆ-
 ρεν. οὐ πᾶν γὰρ στυφῆ καὶ φίλα εἰς
 ἀρχῆς ἡ ὅ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἡ κωμωδία.
 εἴγε ὁ μὲν, οἴχοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἡ Δία
 ἐν τοῖς ποσειπᾶτοις μετ' ὀλίγων τὰς ἀφ-
 τεῖσθαι ἐποίητο ἡ δὲ, ποσειπᾶτος τῶν Διο-
 νοῖω ἑαυτῶν, θεάτω ὡμίλη, καὶ ξυμ-
 παρξ, καὶ ἐγελωτοποίη, καὶ ἐπέστωσε,
 καὶ ἐν ῥυθμῶ ἔδωκε πορξ ἀυλόν. ἐπίστε
 καὶ ὅ ὄλον ἀναπαύτοις μέτροις ἐπηχουμέ-
 τη τὰ πολλὰ, τοῖς τῶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐταίροις
 ἐχλῶσθαι, φροντιστῶν, καὶ μετεωρολέ-
 σθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πορξασθῶν. καὶ
 μίαν τούτῳ πορξελθῶν ἐπεποίητο ἐκεί-
 νοις ὀπιδοκρυμνῶν, καὶ πλὴν Διονυσιακῶν
 ἐλθῶν καὶ ἀρχῆν αὐτῶν. ἀρτί μὲν ἀε-
 ροβατοῦ τὰς ἀκρυσοῦσα, καὶ νεφέλας ξυμ-
 οῖσθαι. ἀρτί δὲ, φυλλῶν πηδῆματα ἀφ-
 μετροῦσθαι, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρα λεωλο-
 λογημῶν. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ, σεμνοτά-
 τας ἐποίητο τὰς σεμνοσίας, φύσεως τε πέ-
 ει καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν. ὡς ὅ τῶν
 μεσοκῶν τοῦτο, δις ἀφ' ἑαυτοῦ, εἶναι πλὴν
 ἀρμόνιου ἀπὸ τῶ ὄξυτάτου ἐς ὅ βαρύ-
 πατον. καὶ ὁμοιῶς ἐπολησῶν ἡμεῖς τὰ
 οὕτως ἔχοντα πορξ ἀλλήλα ξυμμετρον,
 καὶ ξυμμετρον, οὐ πᾶν πειθόμενα,

A quoniam neque illud ex duobus optimis
 compositum, Dialogo videlicet & Co-
 mœdia, per se ipsum satis valet ad formā
 & elegantiam, nisi & compositio inter
 se consentiens, iustaque proportione tē-
 perata fuerit. Licet quippe ex duobus
 pulchris compositionem alienam atque
 peregrinam fieri, quale illud vulgatissi-
 mum est Hippocentauri. Non enim fa-
 cile dixeris amabile aliquod animal esse
 hoc, sed potius contumeliosissimum, si
 modò conuenit pictoribus credere, exhi-
 bentibus temulentiam & cædes illorum.
 Quid ergo? an non rursus quoque be-
 ne formatum ac pulchrū aliquid ex duo-
 bus optimis compositum fieri potest? vt
 ex vino & melle commistum & temper-
 ratum, suauissimum equidem aio esse.
 Quanquam de meis compositionibus
 hoc contendere non ausim, quodd ipsæ
 quoque tales sint: sed metuo ne vtrius-
 que pulchritudinem ipsa temperatura
 corruperit. Neque enim omnino con-
 sueta inter se atque affinia ab initio Dia-
 logus & Comœdia fuere. Siquidem ille
 domi & secum ipse, me Hercle, in am-
 bulacris cum paucis quibusdam dispu-
 tationes suas habebat: Comœdia autem
 tradens se totam Dionysio, in theatro
 conuersabatur, simulque ludebat, &
 ridicula erat: gaudebat salibus & dica-
 citate, & cum numerositate quadam ad
 certamen & palmam veniebat. Inter-
 dum etiam anapæsticis versibus prorsum
 in sublime euecta, Dialogi sectatores
 ac socios vt plurimum irridebat ac sub-
 sannabat, curarum exercitores, ac va-
 nos sublimium rerum disceptatores, &
 id genus alia vocitando. Quin & vnam
 hanc ad eundem viam habebat, fugillan-
 do illos, & Dionysiacam istam liber-
 tatem in ipsos effundendo, nunc in
 aëre ambulantes, & cum nubibus con-
 gredientes illos exhibens, nunc pu-
 licum saltus metientes fingens, vt qui
 scilicet de aëreis & sublimibus istis rebus
 nimis exiliter argutarentur. Dialogus
 autem contrā maximè graues ac vene-
 rables disputationes habebat, cum de
 natura rerum, tum de virtute philoso-
 phorum: ita vt Musicorum illud, δις
 ἀφ' ἑαυτοῦ, hoc est, bis per omnes chor-
 das siue distantias tonorum, nempe à
 summo atque acutissimo ad imum atque
 grauissimum vsque, inter eos disconue-

Composi-
 tio diuersa
 & varia,
 hippocen-
 tauria vo-
 catur.

Dialogus.

Comœdia.

Qualis de
 Socrate fin-
 git Aristop.
 in nub.

niret. Et tamen ausi fuimus nos, hæc ita sese habentia, inter sese coniungere
 & quasi conciliare, eaque mutuo coartare, quæ neque omnino obsequuntur,

heque facile communionem & societatem aliquam sustinent. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui foemininum cum masculino commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Imò etiam ne quid aliud tale videar, decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta ac tecta, risum scilicet Comicum sub philosophica grauitate. Hoc enim furti fuerat. Absit hoc vnũ modò, ut ne in nostris inesse dici possit. Aut unde enim furaremur tale aliquid? nisi verò quispiam nos laet, qui eiusmodi pinuum incuruatores & hircoceruos & ipse composuerit. Veruntamen quid facerem? Persistendum enim est in iis quæ semel cæperis: quandoquidem mutare consilium, Epimethei opus, non Promethei est.

Α ὁ δὲ ἀμύρως ἀνεχόμενα πλεὺς κοινωνίας. δεδιότα ἴστω μὴ αὐτὸς ὄμοιον τι τῷ Προμηθεὶ τῷ σῶ πεποικῶς φαίνωμαι, ὃ ἔγωγε τῷ ἀρρενὶ ἐκκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ἔσπασα. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι ποιούτο φαροῖον, ὅσα παρ' ἡ' ἴσως τοῖς ἀκούουσας, καὶ ὅσα τῶν θεῶν αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῆ τιμῆ, γέλωτα κωμικὸν ἔσπο σερμότητι φιλοσόφω. ὃ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. καὶ γὰρ κλεπτικῆς, ὡς θεός, ἀπαγε τῆτε μόνον, ὅσα αὐτὸ εἰποις ἐφίαι τοῖς ἡμετέροις. ἢ τῶν τῶ γὰρ αὐτὸ ἐκλέστοιων, εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτος πυτοκαίματος, καὶ τραγελάφοις ἔαυτὸς στυτεφίχως; πλὴν ἄλλὰ τί αὐτὸ πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἀπαξ πωροφλόμην ἐπεὶ τὸ γὰρ μετὰ βλάβεισθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, ἢ Προμηθέως ὅσι.

NIGRINOS, H ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΗΘΟΥΣ.

NIGRINVS, siue DE MORIBVS PHILOSOPHORVM.

IACOBO MICYLLO Interprete.

ARGVMENTVM.

Hoc dialogo vitam ac mores Philosophorum describit, conferendo inter se verè Philosophos & simulatos: & quòd iis qui seriò philosophari cupiunt, urbis Romæ consuetudo & luxus nequaquam conueniant, ostendendo. Cuius rei exemplum, Nigrinum, Platonium philosophum, & turbas istis adulatorum, cænis & lucrum sectantium, inter se componit. Quanquam haud scias, an etiam vere Philosophie sectatores hic laudando, pro more suo ironia utatur. Valde autem quadrat hic dialogus in nostræ quoque atatis homines eos, qui ornatu & habitu, veterum istorum quasi successores quidam sunt.

AD NIGRINVM Epistola. C ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Lucianus Nigrino Salutem.

Λυκίανός Νιγρίνω εὖ πρὸς ἤην.

^{Noctuas Athenas.} **N**Octuas Athenas, inquit prouerbum, quasi ridiculum sit si quis eò noctuas apporet, quoniam illis ibi abundant. Ego verò si quidem potestatem ac vim verborum exhibere velim, atque ita Nigrino scribens, librum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem quando solùm sententiam meam declarare tibi volo, quomodo videlicet nunc animatus sum, & quòd non obiter ac leuiter oratione tua correptus atque affectus fui, effugero sanè meritò etià Thucydidis illud, qua dicitur

HMέν παρομίαι φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθῆνας, ὡς γελοῖον ὄν εἰ τις ἐκεί κερμίζῃ γλαῦχας, ὅτι πολλαὶ πρὸ αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ δυνάμει λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλήμενος, ἔπειτα Νιγρίνω γράψας, βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμενον αὐτῷ γελοῖον, γλαῦχας ὡς ἀληθῶς ἐμποροβλήμενος. ἐπεὶ δὲ μόνῳ σοὶ δηλῶσαι πλεὺς ἐμὲ γλώσσῃ ἐβλήω, ὅπως τε νῦν ἔγωγε, καὶ ὅτι μὴ πρὸ ἔργου εἰλημμαι πρὸς τῶν ὅσων λόγων, ἀποφύρομαι αὐτὸ εἰχόμενος καὶ ὃ τῶ Θουκυδίδου λόγουτος ὅτι ἡ ἀμαθία

ἀμαθία μὲν, δρασις, ὀκνησις ἢ ὁ λελο-
γισμένοι ἀπογράφεται. δὴλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ ἀ-
μαθία μοι μόνη τῆς ἑαυτῆς πόλεως, ἀλλὰ
καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρωσ ἀπίος, ἔρρωσο.

A imperitia audaces, res autem cogitatae
atque considerata timidos efficere. Ma-
nifestum enim est quod non imperitia
solum, verum etiam amor ac studium
orationis, huiusmodi audaciae causa est.
Vale.

ΛΟΥΚ. ΦΙΛ.

LVC. PHIL.

Σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, ἔ-
μετέωρος ἐπὶ ἀνελέητος,
ἔθινω ποροβλέπειν ἡμᾶς
ἐπὶ ἀξιοῖς, ἔθ' ὀμιλίας μο-
ταδίδως, ἔτε κρινωνῆς τῆς

T verò grauis nobis ad-
modum & sublimis re-
diisti? Non igitur aspi-
cere nos amplius di-
gnaris, neque conuersa-
tionem aliquam nobiscū

ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἀφνω μετὰ βέλῃσσι, ἔ-
ὄλως ὑποποτικῶ πινι ἔοικας; ἰδέως δὲ αὐ-
τῶν ὅσ' ἐπιδοίμην ὅθεν ἔτιως ἀπόπως ἔχης,
καὶ τὴν τούτων ἀπίον. ΦΙΛ. τί γὰρ ἀλλογε ὦ
ἐταῖρε, ἢ βύτυχία; ΛΟΥ. πῶς λέγεις;
ΦΙΛ. ὁδὸν πρὸς ἔργον ἠκω σοι βυδαύμην τε, ἔ-
μακχείος γε γρημύρος. καὶ τῆς το δὴ ὁ γὰρ τὸ
ὄκνησις ὄνομα, τεισόλβιος. ΛΟΥ. Ἡρακλῆς,
ἔτιως ἐν βραχέι; ΦΙΛ. ἔ μάλιστ'. ΛΟΥ.
τί δὲ ὁ μὲν τῆς ὄβρις, ἐφ' ὅτῳ καὶ κμαῖς, ἵνα
μὴ ἐν κεφαλήν μόνον βυφραίνωμεθα, ἔχω-
μὲν δὲ πὶ κακρίως εἰδέναί ὁ πρὸ ἀκρύσθη-
τες; ΦΙΛ. ἔ γὰρ μαζὸν εἶναι σοι δοκεῖ πρὸς
Διός, ἀπὶ μὲν δούλας με ἐλθῆσθαι, ἀπὶ ἢ πέ-
νητες, ὡς ἀληθῶς πλάστον, ἀπὶ ἢ ἀνοήτου τε
καὶ τετυφωμύς, γρημύ με βρωτέρον; ΛΟΥ.
μέγιστον μὲν οὖν. ἀτὰρ ἔγωγε μὲν τῶν σαφῶς
ὅ, πὶ καὶ λέγεις. ΦΙΛ. ἐστὶν ἡμῖν βυθὸς τῆς πό-
λεως βυθόμυρος ἰατρῶν ὀφθαλμῶν ἡγεσά-
σθαι τινά. ὁ γὰρ μοι πάρος ὁ ἐν τῷ ὀφθαλ-
μῷ, μάλλον ἐπέτεινετο. ΛΟΥ. οἶδα τού-
των ἕκαστα. καὶ νύξάμην σὲ τινὶ ἀποδαίω ὅτι
τυχεῖν. ΦΙΛ. δόξα ἔν μοι δὲ πολλῶν πορο-
εἰπεῖν Νιγρίνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον,
ἔωθεν ἔξαλασας, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, ἔ κέ-
νας πλὴν ἴσθαι, τῶ παρὸς εἰσαγείλαντος,
ἐκλήθην. καὶ πρὸς ἔλθων εἶσω, κατὰ λαμ-
βάνω τὸν μὲν, ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχοντα, πολ-
λὰς ἢ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κει-
μύας. πρὸς ἔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον
πὶ τῷ γὰρ γεωμετρίας σχημάτων κατὰ γε-
γραμμένον, καὶ σφαιρα Καλαίου πρὸς ὁ
τῶ πρὸς τὸς μίμημα, ὡς ἐδοκεῖ, πεποιημύνη.

habere, neque etiam similibus atque iis-
dem verbis nobiscum uti; sed repētē im-
mutatus es, & omnino eiusmodi quispiā
vidēris; qui ceteros omnes prae se con-
temnat? Lubens igitur audierim ex te,
vnde ad hoc insolētia peruenieris, & quae
eius rei causa sit. PHIL. Quid enim
aliud, ὁ amice, quā felicitas? LVC.
Quid ais? PHIL. Nam praeter consi-
lium atque propositum meum, venio tibi
felix atque beatus factus, adeoque illud
quod in scena vsurpari solet, ter beatus.
LVC. Papae! adeo breui? PHIL. At-
que admodum. LVC. Quid autem vl-
trā hīc est propter quod etiam superbis,
ut nō summatim modō lætemur, sed &
accuratē scire possimus; audito toto ne-
gotio? PHIL. An non admiratione di-
gnum tibi videtur, per Iouem, pro festuo
liberum, pro paupere diuitem, idēq; adeo
verē, pro stulto autē & insano redire mo-
destum? LVC. Maximē igitur. Sed non-
dum tamē planē intelligo quidnam illud
sit quod dicis. PHIL. Profectus in urbē
recta fui, ut ibi oculorum aliquem medi-
cum circumspicerē. Nā malum illud quo
ex oculis laborabam; magis ac magis in-
grauescibat tum mihi. LVC. Scio equi-
dem singula, ideoq; etiā optavi ut in bo-
nū atq; peritum aliquē incideres. PHIL.
Cū igitur visum mihi esset, Nigrinum
quoq; illum Platoniciū philosophum, ut
quem lōgo tēporis interuallo non vide-
ram, cōpellare, mane surgens, ad ipsum
abeo, & pulsata ianua, cū puer intrō de
me renunciaisset accersitus sum. Atq; ita
ingressus in aedes, deprehēdo ipsum qui-
dē manibus librum tenentē, circum au-
tem vndiq; multas veterum atq; doctorū
hominum imagines iacentes. Posita autē
in medio erat etiam tabella quaedam in
qua Geometricae quaedā figurae descriptae

erat, ac sphaera Calani illius, ad exēplum & imitationē vniuersi, ut videbatur, cōposita.

B

Admodum igitur benignè & comiter me amplexatus ille, interrogat quidnam agerem. Quibus omnibus illi expositis, & ego quoque per vices ex eo scire postulabam, & quid ipse ageret, & nunquid apud se statuisset in Græciam denuo navigare. Ibi verò ille, ô amice, posteaquam cœpisset de hisce rebus mecum colloqui, suamq; sententiam explicare, tantam quandam verborum ambrosiam mihi affudit, vt mihi planè videretur Sirenes illas, si quæ vnquam fuerunt, & Aëdonas, & Loton illam Homeri antiquam referre: adeò diuina quædam loquebatur. Eò enim verbis euasit, vt & philosophiam laudaret, illamque quæ ex hac proficiscitur, libertatem: & contra ista quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, vt pote diuitias, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cætera quæ admodum spectabilia plerisque, antea verò etiam mihi videbantur. Quæ quidem animo ipse intento atque aperto accipiens, continuo equidem ita affectus fui, vt cui, quod mihi tum acciderat, comparare possem, nō haberem: sed omnino varius reddebar, atque in omnes partes rapiebar. Ac nunc quidem dolebam, quòd confutari atque refelli videbam ea quæ mihi charissima fuerant, diuitias videlicet, argentum, & gloriam: ac tantum non lacrymabar damnatis atque reiectis illis: nunc verò eadem ipsi mihi videbantur vilia atque ridicula esse: gaudebamq; rursus tãquam ex tenebroso quodam aëre prioris vitæ ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Quare sanè & oculorum (quod tum absurdissimum erat) & eorum infirmitatis obliuiscabar, animo autem acutus & perspicax paulatim magis magisq; fiebam. Nam ad id tempus minimè animaduertens, cæcutientem atque obtusam illam circumtuleram: progressus autem inde, ad id tandem adductus sum, cuius nomine tu paulo antè me criminabaris. Nam & elatus oratione illius, & tãquam in sublime euectus sum, & omnino paruum atque humile nihil quicquam cogito. Videtur enim simile quiddã mihi accidisse circa philosophiam, quale Indis circa vinũ accidisse fertur. Nam cum primum illi vinũ bibissent, nēpe natura calidiores, accedente potu adeo forti, continuo admodum in furorẽ versi sunt, ac duplo quàm cæteri magis ex mero insanire cœperunt. Eodẽ pacto & ipse tibi quasi quodã

Indis primum vino gustato in furorem versi.

σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀπασιμῶς, ἠρώτα ὅτι καὶ ποιεῖται. καὶ γὰρ πᾶσι διηγησάμενος αὐτῷ καὶ ἄλλα ἐν μέρῃ καὶ αὐτῶς ἠξίου εἰδέναι ὅ,τι τε ποιεῖται, καὶ εἰ αὐτῶς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη γέλλεσθαι τὴν ὅτι τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ, ἀπεξέσπαστος, ὡς ἔταρε, πρὸς τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἐαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, ἑσαύτῳ ἰνά μου λόγον ἀμβροσίως κατεσκεδάσεν, ὥστε καὶ τὰς Σφίριδας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγγύοντο, ἔτα ἀπὸ δόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωπὸν ἄρχαῖον ἀποδείξαι. ἔτα θεασάμενος ἐφθέγγαστο. ποιεῖται γὰρ αὐτῷ τε φιλοσοφίαν ἐπαμύνασθαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλθούσαν, καὶ τῆν δημοσίαν νομιζομένων ἀγαθῶν καὶ ἀγαθῶν, πλῆθυν καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἐπὶ τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῆν πᾶσι πρὸς ἐπιπέπων τοῖς πολλοῖς, τῶς δὲ καὶ μοι δοκῶντων. ἄρα ἔγωγε ἀτενῆ καὶ ἀπαπεσπασμένη τῆ ψυχῇ δὲξάμενος, αὐτίκα μὲν ὅσθι εἶχον εἰσάσθαι ὅσθι ἐπεπόνθη, ἀλλὰ πρὸς ἐγγύοντος ἐγνώμην. καὶ ἄρα μὲν, ἐλυπούμενος ἐπὶ λεγμένων μοι τῆν φιλοσοφῶν, πλούτου τε, καὶ ἀρχαῖας, καὶ δόξης. καὶ μόνον ὅσθι ἐδάκρυον ἐπὶ αὐτοῖς καθηρημένοις. ἄρα δὲ, αὐτῶ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινά, καὶ καὶ ἀγαθῶν ἔχασθαι δ' αὐτῶς ἐκ τῶν φερόντων ἀέρος τῶ βίαι τῶ ποιεῖται, ἐς ἀδύρῃα τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. ὥστε δὴ (ὅσθι καμνότερον) τῆν ὀφθαλμῶν μὲν, καὶ τῆς πρὸς αὐτῶν ἀδενείας ἐπελασθάνομενος. τὴν δὲ ψυχῆν, ὕψυ δερκέτερος καὶ μικρὸν ἐγνώμην. ἐλελήθη γὰρ τῶς αὐτῷ τυφλώθησαν πρὸς ἐπιπέπων. ποιεῖται δὲ, ἐς τὸδε πρὸς ἐπιπέπων, ὅσθι ἀρχαῖας ἡμῶν ἐπεκάλει. γὰρ ὅσθι τε γὰρ ὅσθι τῶ λόγου ἔτα μετέωρος εἶμι, καὶ ὅσθι μικρὸν ὅσθι ἐπὶ ὅσθι ἐπιπέπων. δοκῶ γὰρ μοι ὅσθι ὅσθι πρὸς τῶν ποιεῖται φιλοσοφῶν, οἷον ὅσθι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ποιεῖται τὸν οἶνον λέγεται παθεῖν, ὅτε ποιεῖται ἐπιπέπων αὐτῶ. θερμότερος γὰρ ὄντες φύσιν, πρὸς τῶν ἰσχυρὸν ἔτα ποτὸν, αὐτίκα μάλιστ' ἐξεβακχύνθησαν, καὶ διπλασίως ὅσθι τῶ ἀκράτου ἐξεμαθήσαν. ἔτα σοὶ καὶ αὐτῶς ἐνθεος καὶ μεθύων ὅσθι τῶ λόγων, πρὸς ἐπιπέπων.

quodã furore captus, ac verbis ebrius, obābulo.

καὶ μὴ τὸ γὰρ, ἔμεθ' ἔν, ἀλλὰ νήφειν τε
καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ΛΟΥ. ἐγὼ δ' ἔβραλοι-
μῶν αὐτὸν οἶόν τε, αὐτῷ ἀκούσαι τῶν λόγων.
ὄσδ' ἔγ' ὄσδ' καταφρονεῖν αὐτῷ οἶμαι γέ-
μισ, ἀλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ παρ' ἐπὶ τὰ ὄμοια
ἔσπουδακῶς ὁ βραβύλακος ἀκούειν εἴη. ΦΙΛ.
θαρρῆς ὦ γὰρ. τὸ γὰρ τοῖς τῶν Ομηροῦ,
σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὄψακαλῆς. καὶ εἴγε μὴ
ἔφθης, αὐτὸς δὲ ἐδεήθην ἀκούσαι μου διη-
γουμένους. μὴ τυχεῖ γὰρ σε ὄψακῆσαομαι
παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐθέλω, ὅτι ὄσα ἀλόγως
μυνομένη. ἀλλως τε, καὶ ἡδύ μοι δὲ μεμνη-
σθαι αὐτῷ πολλάκις, καὶ τῶν ἡδὴ με-
λέτων ἐποιήσαμην. ἐπεὶ κὰν τις μὴ πρῶτον
τύχη, καὶ ἔτω δὲς ἢ τῆς ἡμέρας ἀνακυ-
κλῶ παρὰ ἐμῶν τῶν εἰρημνῶν. καὶ ὡς παρ'
οἱ ἔρεσται, τῶν παιδικῶν ἔ παρόντων, ἔργ'
ἀπὸ καὶ λόγους εἰρημνῶν αὐτοῖς ἀφ' ἡμῶν
νύσσι, καὶ τούτοις ἐπὶ ἀφ' ἡμῶν ἔξαπα-
τάσι τῶν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τ' ἀγα-
πῶν ἡμῶν, ἐνιοὶ γινῶ αὐτοῖς καὶ παρὰ λαλῶν
οἶονται, καὶ ὡς ἀπὸ λεγομένων παρὰ αὐτοῖς,
ὡν τότε ἠκούσθη, ἠδὸνται, καὶ παρὰ λαλῶν
τῶν ψυχῶν τῆ μνήμη τῶν πρὸ ἐκκλησιῶν
χολῶ ὄσα ἀρῶσιν ἐπὶ τοῖς ἐπὶ ποσὶν ἀνὰ ἄλ-
ἔτω δὲ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίας ἔ παρὰ οἴσθης,
τοῖς λόγοις οἷς τότε ἠκούσα σωμαγείρων, καὶ
παρὰ ἐμῶν ἀνατυλίτων, ἔ μικρὸν ἔχω
ὄψαμῶν. καὶ ὄλως, κατὰ παρὰ ἐπὶ πελά-
γῃ καὶ νυκτὶ πολλῆ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τι-
να τῶν ἀποστέλλω, πᾶσι μὲν πρῶτα τοῖς
ἔω ἐμῶν παρὰ τοῖς ἀνδρά ἐκείνων
οἰόμενος. αἰεὶ δὲ ὡς παρὰ ἀκούων αὐτῶν τὰ αὐτῶ
παρὰ με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μέγιστα
ὄταν ἐνερῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ δὲ παρὰ οἴσθιν
αὐτῶ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐπὶ
ταῖς ἀκροῖς ὄψαμῶν. καὶ γὰρ τοῖς τῶν
κωμικῶν ὡς ἀληθῶς, ἐπὶ ἀτέλιπέ τι κένεον
τοῖς ἀκούοισι. ΛΟΥ. παῦε ὦ θαυμάσιε
μικρὸν ἀνακροῦμενος, καὶ λέγε ἐξ ἄρχης
ἀνακροῦμεν ἠδὲ τὰ εἰρημνῶν, ὡς ἔ μετεῖως
με ἀποκινῶσιν παρὰ λαλῶν. ΦΙΛ. ὄ λέγεις, καὶ
ἔτω γρη ποιῶν. ἀλλ' ἐκείνο ὦ ἔταῖρε, ἠδὲ τρα-
γικοῖς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικοῖς φάλοισ ἐώρε-
χας ἔπαρκαίς, τῶν σωμαγείρων λέγω
τούτων, καὶ ἀφ' ἡμῶν τῶν ποιήματα,

Quamquam hoc quidem nō est, ebrium
sed sobrium atque temperantem esse.
L V C. Ego verò optarim, si fieri possit;
ipsam illam audire orationem. Neque
enim contemnere ipsum; opinor, fas est;
præsertim si ille qui audire cupit, & ami-
cus est, & circa similia studium atque o-
peram aliquando posuit. PHIL. Con-
fide ô bone: nam iuxta Homericum il-
lud, Festinantem per se ipsum hortaris.
Ac nisi præuortisses, iam ultra rogassem,
me narrantem audires. Testem enim te
relinquere apud plerosq; volo, quòd non
præter rem infanio, præcipue cum & i-
psum illius crebrò meminisse, volupe mi-
hi sit, & hanc iam quasi quandam exer-
citationē apud me instituo. Nam etiamsi
nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis
vel per diem reuoluo mecum ipse dicta
illa. Et quemadmodum amatores pue-
rorum, absentibus illis, opera aliqua &
sermōnes ab ipsis habitos, memoriā re-
petunt; in iisq; immorando morbum
fallunt; perinde ac si illi ipsi amati
adsint: quidam verò etiam colloqui se-
cum illos putant; atque iis quæ tum sibi
audire videntur, quasi paulo antè reuera
dictis, gaudent, animumque memoriæ
præteritorum applicantes; neque quie-
scere possunt; ob ea quæ pro pedibus &
in mora sunt, sese angendo: eodem igitur
pacto etiam ipse, philosophia non præ-
sente, verba quæ tum audiui, recolligens;
& mecum ipse crebrò repetens;
non paruum capio solatium. Et in sum-
ma, perinde ac si in pelago, & per no-
ctem alicubi ferar, ad hunc quasi quan-
dam facem aspicio, omnibus illis rebus
quæ à me geruntur, virum illum coram
adesse existimans, semper autem velut
audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum verò, & maxime
quando animum erigo, & in illum quasi
infigo, etiam vultum illius videre mihi
videor, & vocis ipsius sonus in auribus
mihi relinquitur. Etenim iuxta Comi-
cum, Reuera aculeum quendam in audi-
toribus relinquit. L V C. Desine, ô admi-
rante, parumper præludere, ac dic ab ini-
tio repetens iam tandē dicta illa: quoniā
nō mediocriter me expectatione ista ex-
crucias, dū verbis ita suspēdis & circūdu-
cis. PHIL. Rectè dicis, atq; ita factò opus
est: sed illud queso, Vidistine aliquādo si-
ue Tragicos, siue etiā, per Iouē, Comicos
histriones, malos istos dico, qui sibi ex-
cipiunt, quib; poemata agēdo corrūpunt;

Quod de
Pericle re-
statum est
ripides.

B ij

ac postremò theatris eiiciuntur, tamen si ipsæ fabulæ sæpenumero bene se habeant, ac palmā etiam reportent? L. V. C. Multos novi tales. sed quorsum hoc? PHIL. Vereor ne interim & ipse illos imitari videar, alia quidem inordinatè connectens, interdum autem etiam ipsam sententiam præ imbecillitate ingenij corrumpens, atque ita progressus, paulatim etiam ipsam damnem fabulam. Ac quantum quidem ad me ipsum attinet, non admodum ægrè id feram. Cæterum argumentum illud non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum vnà reiiciatur, measque partes dehonestet. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quòd Poëta quidem ipse talium peccatorum vobis innocens sit, ac procul à scena seiunctus alicubi sedeat, neque quicquam ea curet quæ in theatro aguntur. Ego verò mei ipsius periculum tibi faciā, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cætera attinet, nihil à nuncio Tragico distans. Quare si quid etiam minus aut parcius iusto videbor dicere, vulgare illud tibi, & quod vbique in promptu est, occurrat, quòd scilicet melius hoc fuerat, & quòd ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me verò si exhibaueris etiā non admodum quicquam molestè ferā. L. V. C. Ut bene sanè, ita me Mercurius amet, atque adedò iuxta Rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris igitur etiam illa additurus fuisse, quòd non ita diu inter vos mutuò conuersati estis, & quòd neque ipse venis ad dicendum paratus, & quòd satius fuerit ipsum illum dicentem audire. te enim pauca quædam & quantum possibile tum erat, memoria collecta & quasi comportata habere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur opus illis amplius tibi est apud me: existimes autem huius rei gratia, quod ad proœmium atque præfationem attinet, omnia te verbis complexum atque consecutum esse: quoniam ego iam & vociferari & applaudere paratus sum. Quòd si verò longius etiam differes, malignitatis eius inter ipsum certamen meminero, ac tum acutissimè sibilabo. PHIL. Equidem & hæc quæ tu modò commemorasti, dicta mihi velim: & illa quoque, quòd neque ordine, neque vt ille, iuxta quadam & continua oratione de

Α καὶ τὸ τελευτῶνον ἐκβαλλομένων καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων; ΛΟΥ. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τῦτο; ΦΙΛ. δέδωκα μὴ σοὶ μετὰ ξυδῶ γελοῖως αὐτὰ μιμῆσθαι. τὰ μὲν, ἀτάκτως στωείρων, εὐίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ἴσως ἀδενείας τὸν νοῦν ἀφαιρέων· κατὰ παραρθεῖς ἡρέμα καὶ αὐτὴν κατὰ γνάμια τῶν δραμάτων. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πῶλύ ἀρτομα. ἢ ὅτι ἴσως οὐκ εἶμι, ἔμετεως με λυπησὴν ἔοικε στωεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέγας ἀσημονόσα. τῦτ' οὖν πρὸ βόλον μέμνησὸ μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητῆς ὑμῖν, τῶν τοιούτων ἀμύτημάτων αἰδύθηνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω ποι κατῆται, ὁστέν αὐτὰ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ παρατομῶν. ἐγὼ δὲ ἐμσυντῆ σοὶ πείραν πρὸ ἐγὼ, ὁποῖός τις εἶμι πῶ μνήμην ἴσως κειτῆς, ὁστέν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικῶν ἀφαιρέων. ὡστε καὶ εἰδένερον ἢ δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν ἔστω πρὸ ἐγὼ, ὡς ἀμεινον ἴσως καὶ ἄλλος ὁ ποιητῆς ἴσως διεξήκει ἐμὲ ὅτι καὶ ἐκσυνείτης, ἔπῶν πῶ λυπησμομα. ΛΟΥ. ὡς εἶγε νῆ τὸν Ἑρμῶ καὶ πρὸ τὸν τῶ ῥητόρων νόμον πεπρωτομιάσαι σοὶ. ἔοικας γὰρ κακίνα παραρθεῖν, ὡς δὲ ὀλίγου τε ὑμῖν ἢ στωοισία ἐχέτο, καὶ ὡς εἶδ' αὐτὸς ἡκεῖς πρὸς τὸν λόγον πρὸ στωασμένος, καὶ ὡς ἀμεινον εἶχεν αὐτὰ ταῦτα λέγοντος ἀκρότην. σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἴσως, τυχερῶς τῆ μνήμην στωεχρισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρῶ ἐμῶν, ἔδεν αὐτὸν αὐτῶν ἐπὶ σοὶ δεῖ πρὸς ἐμὲ. νόμισον ὅτι πύτου γε ἐνεκα πῶντὰ σοὶ παραρθεῖν, ὡς ἐγὼ καὶ βοῶν καὶ κροτεῖν ἐπιμὸς εἶμι. ἴσως ὅτι ἀφαιρέτης, μνησικακήσω γε πρὸ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὅξυτατα στωεξομα. ΦΙΛ. καὶ ταῦτα μὲν, ἀ σὺ διήλθες, ἐβδόμεν αὐ εἰρησά μοι. κακίνα δὲ, ὅτι γε ἐχέεις, ὁστέ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ῥῆσιν πῶντα πρὸ πῶντων ἐρῶ. πῶν γὰρ τῶ ἡμῖν ἀδύατον. ἔδ' αὐ ἐκείνῳ πρὸς τοὺς λόγους, μὴ εἶ κατ' ἄλλο πῶ γῶμα πῶς ἴσως κριταῖς ἐκείνοισι ὁμοῖοι, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος,

omnibus dicturus sum: omnino enim hoc nobis impossibile est: neque rursus illius personæ attribuendo sermonem, ne alio ac nouo etiam modo histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis,

ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτῶν προσώπων ἀνέλκυστοι, χειρίδας ἠμφιεσμένοι, ἔδρων βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνηότες, μικρὸν φέρωνται, καὶ ἰχνόν, καὶ γυμνακῶδες, καὶ τῆς Εκκῆσης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ οὐ μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πόρῳ μείζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ πλὴν σκεδῶν καὶ σιγῶν, ἀπὸ γυμνασίου βούλεμαι ὑμῶν προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαταπέσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑποκρίνωμαι. ΛΟΥ. ὦ αἴηρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρωόμενος; ΦΙΛ. καὶ μὴ παύσομαι γὰρ. πρὸς σκῆνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων, ἔπαυτος ἡ Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀνδραγαθῶν, οἱ φιλοσοφία ἔπεινά σὺν ἑσφοῖς εἰσι. καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων σθένεα τέρπονται ὀραίντες, ὅς αὐτὸν πρὸς εἰσαγαγὴν εἰς ἀσπίδα βιάζονται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' ἀσπίδος οὐπω ἀφαικόμενος, ἠρέμα τε μετὰ μὲν ἡτοῖοι, καὶ πρὸς παιδαγωγοῖσι, καὶ πρὸς ὁ κατὰ τὴν διαίτην μετιστασίν. ἐμμένητο γυμνασίου τῶν πολυχρυσῶν, ὅς ἐλθὼν Ἀθῶν ἔμαθα ὀπίσθηστος, καὶ φορτικῶς ἀκολουθῶν ὄχλω, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῶ, αὐτὸς μὲν ἄετο (ζηλωτὸς εἶ) πᾶσι τοῖς Ἀθηνῶσι, καὶ ὡς αὐτὸν διδάσκον ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄετα δυσχερῆ ἐδίδκει ὁ ἀνδραγαθῶν καὶ παιδῶν ἐπεχειροῦ αὐτὸν, ἔπειθ' οὐδ' ἀντικρὺ ἀπαγρῶντες ἐν ἐλδοθέρα τῇ πόλει καὶ ὄν τινα ἔσπον βούλοιο βιοῦν. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρος ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ γειτοχωρῶν τοῖς ἀποδυνάστευσι, ἠσυχῆ τις αὐτὸν ὑπεφθόγγετο, προσποιούμενος λαοθάλασσαν, ὡς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν σκῆνον ἀποτείνων, Δέδδκε μὴ πρὸς πολλοὺς μετὰ ζῦ λουόμενος. καὶ μὴ εἰρήνη γὰρ μακρὰ κατέχευε ὁ βαλασθῶν οὐδὲν οὐκ εἰς γυμνασίου. ὅς, ἀκρῶν αὐτῶν, μετὰ ζῦ ἐπαυδέετο. πλὴν δὲ ἐσθῆτα πλὴν ποικίλῃ, καὶ τὰς πορφύρας ἐκείνας ἀπέδυσσε αὐτὸν, ἀσπίδος πόρῳ ὁ αὐτὸν ὄπιθ' ὀκώπροντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη λέγοντες,

floriditatem atque nitorem istum colorum iridentes, iam ver adest, dicebant.

A aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & graue quiddam tuentes, mox ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur; ipsa etiam Hecuba aut Polyxena multo demissius. Ne igitur & ipse eodem modo conuincar maiorem omnino quam pro capite meo personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tibi volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, ipsum illum Heroem quem ago, mecum vna conueliam ac lacerem. L v c. Homo hic nunquam cessabit hodie contra me crebra illa scena atque tragœdia vti? P H I L. At verò cesso quidem: ad illa autem de quibus cœperam, me nunc cōuertam. Principium igitur orationis illius, commendatio quædā fuit Græciæ, & eorum hominum qui Athenis cōmorantur, quod cum philosophia scilicet & paupertate vna educarentur, & neque ciuium neque peregrinorum quenquam oblectarentur aspicientes, qui voluptatem importando ad illos, antiquam illorum honestatem violaret: sed si quis etiam veniret ad illos ita affectus, paulatim & transformarent ipsum, & veteres mores atque animos dedocerent, ac ad puritatem sobrietatemque vitæ transferrent. Memorabat itaque quendam ex purpuratis istis, & multo auro fulgentibus, qui cum venisset Athenas admodum insignis & conspicuus, magna comitantium turba stipatus, auro variaque veste exornatus, ipse quidem Atheniensibus omnibus existimabatur valde beatus esse, & perinde ac deus quispiam suspiciendus: istis autem miser atque infelix quispiam videbatur homuncio ille: statimque erudire illum aggrediebantur, non acerbè, neque etiā aperte interdicentes ne in libera ciuitate quocūque ipse pacto viuere vellet: sed postquā & in gymnasiis, & in balneis quoque molestus erat, obterens seruos suos, & in angustum cogēs obuios, ex occulto quidā submissa voce, quasi lateret, neque tamē illum perstringere vellet, subiecit: Metui, inquiens, ne ille inter lauandum periret: Atqui pax certè longa balneum iam tenet: proinde nihil opus erat isto exercitu. Ille autem audiens quæ res erat, interea erudiebatur. Rursum autem vbi vestem illam variam atque purpuream exuebat sese, vrbane admodum

Athenas
encomiura

&, Vnde nobis pauo hic? &, Fortassis matris ipsius hæc est: & id genus similia. atque eodem pacto etiam cætera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comæ superuacaneâ curam, nunc victus intemperantiam atq; luxuriam notantes. Quare paulatim ad sobrietatem atque modestiam reuocatus est, & longè melior publicè ita emendatus ac doctus inde abiit. Quòd autem nò puderet eos etiam paupertatē confiteri, referebat mihi vocem quandã, quam aiebat publicè ab omnibus emissam audisse se in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendã ex ciuibus fuisse, & ad præfidem ludorum adductũ, eo quòd investitincta ad spectaculũ venerat: cæteros autem qui hominem videbant, misertos illius, ac veniam precatos esse. Atque vbi præco iam proclamaret quòd in leges commisisset, quia tali cũ veste ludos spectaret: omnes vna voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, vt venia daretur talibus induto: neque enim aliam vestem habere illum. Hæc igitur prædicabat ille mihi, & præterea libertatem quoque eam quæ illic esset, ac victus frugalitatem, necnon & otium, & quòd homines minimè curiosi atque audi rerum essent: cuius generis virtutes infinitæ apud illos sunt. Ac pro certo indicabat mihi, conuersationem eorum hominum, philosophiæ ipsi consonam esse, morésque puros ac sobrios conseruare posse: studioso videlicet homini, & qui diuitias contemnere didicisset: & qui secundũ ea quæ natura honesta sunt, viuere secum ipse statuisset: ei illorum hominum vitam quàm maximè aptam atque accommodam esse. At qui diuitias amaret, auróque delectaretur, præterea purpura atque potentia felicitatem metiretur, qui & libertatem nunquam gustasset, & cum seruitute enutritus esset, aut qui voluptati toto animo incumbens, huic vni inseruire atque obsequi statuisset, amans epularum ac mensæ opiparè instructæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiæ, deceptionis atque mendacijs: aut rursus qui delectaretur audiendo cithararum sonitus, aliorumque instrumentorum lasciuos crepitus, gauderétque cantilenis perditis & eneruatis: talibus videlicet hominibus conuenire loci huius consuetudinem. Ibi enim rerum charissimarum ipsi, omnes plateas, omniãque fora referta esse: ac licere ipsi omnibus quasi portis voluptatem recipere,

Continentia ac paupertatis commendatio.

Intemperantia reprehensio.

Α και ποθεν ο ταιως οδω; και παλα της μηδης
 εστιν αυτη και τα τριαυτα. και τα άλλα δε
 ουτως απεσκωτων, η τω δακτυλιων ο
 πληθος, η της χρομης ο ωειεργον, η της δρσι
 της ο ακολασον. ωτε χτ μακρον εσωθενη
 οση, και ωδω πολυ βελτιων απηληθε, δη
 μοσια πεπαδδολμμος. Οπι δι εκ αιχμων
 πενια ομοιογρωιτες, εμεμνητο προς με
 φωνης πινος, ω ακουσαι πομυτων εφη κεινη
 παρεμδων εν τω αγωνη τ Παπαθλευακων.
 ληφθεντα μη γαρ πινα τω πολιτω, αγο
 ραι ωδω τον αγωνοθετω, οπι βατωον
 Β εχων ιματιον, ετρωφ. ταις δε, ιδοντα, ελεπ
 σα τε, και ωδω τιτωσαι, και τω κηρυκος
 αιφποικος οπι ωδω τον νομον εποικσε, ταιω
 τη εαθηπι θεωμμος, αιαβοησαι μια φωνη
 πομυτωσ ωσπερ εσκεμμενος συχιωμω απο
 νεμειν αυτω, ταιωτα γε αμπερ μωμω μη γω
 εχων αυτον ετερα. ταιωτα τε ωω επηνη, και
 ωροσιπ, τω ελδθερια τω εκδ, και της
 Δρσιτης ο αιεπιφθονον, ηουχια τε και α
 ωραμοσωτω, α δη αφθονα πω αυτω
 εστι. απεφαινετο τε φιλοσοφια σωωδον τω
 C ωδω ταις ταιουπις Δραπειβω, και κθα
 ρον ητος φυλαξαι διωαμωτω, σωωδαω τε
 ανδρι κη πληρον κθαθερον πεπαδδολμμο, και
 τω προς τα φυση και ζην ωραμο
 σωμω, τον εκδ βιον ωσ μαλιστα ηρμωμε
 νον. οσπις δε πλητου ερα, και χρωτω κηη
 ληται, και πορφυρα, ε διωαφια μεωσι ο
 δωδαμω, αγρατος μη ελδθερια, απει
 ρατος δε πωρησιας, αθατος δε αληθιας, κθ
 λακεια τα πομυτα και δουλεια σωωεφοσ
 η οσπις ηδονη πασων τω ψυχω οπι τρεφας,
 D ταιωτη μονη ρα τρωδη διεγωκε, φιλος μη
 ωειεργων τραπεζων, φιλος δε ποτων, και
 αφροδισιων, αιαπλεωσ ρηπειας, και απα
 της, και ψωδλογιας, η οσπις ακουων τερ
 πεται κρωματων τε, και τερεπισματων,
 και διεφθορων ασματων, ταις δε ταιου
 ποις ωρεπειν τω ενωωτα Δραπειβω.
 μετα γαρ αυτω τω φιλατων πασων μη
 αγμαι, πασων δε αγρασι. πωρεσι δε πα
 σαις πυλαις τω ηδονω κθαδεχασαι.

τῆτο μὲν, δι' ὀφθαλμῶν τῆτο δὲ, δι' ὠτων τε, A
 καὶ ῥιναῖν τῆτο δὲ, καὶ δ' ἄλλαι μὲν, ἔτι δὲ ἀφ' ἑ-
 ρσιῶν. ὑφ' ἧς δὲ ῥέεσσις αἰετῶν τε ἔσθ' ἰσχυρῶ
 ῥέεσσι, πᾶσαι μὲν αἰετῶν ὄδοι. στωδῶ-
 ἐρχεται γὰρ μοιχεία, ἔτι φιλαργυρία, καὶ
 ἔπιτορξία, καὶ ἔπιτορξία φῦλον τῆν ἠδονῶν. πα-
 ρασούρεται δὲ τῆς ψυχῆς ἑσπικλοζομῆος
 πᾶντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἄρετῆ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ τῆν δὲ ἔρημος ὁ ἄλλος γυμνασμός, δι' ἧς
 αἰετῶν πᾶντοθεν, αἰετῶν πολλῶν τε καὶ ἀ-
 γείας ἔπιτορξίας. Ἐσπικλοζομῆος πᾶντοθεν
 πόλιν, καὶ ἑσπικλοζομῆος ἀγαθῶν.
 ἔγωγ' οὔτω ἔφη ὅτε τὸ πᾶντοθεν ἔπιτορξία
 τῆς Ἑλλάδος, πᾶντοθεν γυμνασμός, ἔπι-
 τῆσσις ἔμμετον, λόγον ἀπῆκτω τῆς δευ-
 ἀφίξεως, ἔκθ' ἂν τὰ τῶ Ὀμήρου λέγων,
 Τίπ' αὖτ' ὠδύνην λιπῶν φάος ἠελίοιο
 (Τῶ Ἑλλάδα, καὶ τῶν δὲ τυχαῖα ἔκθ' ἂν,
 καὶ τῶν ἑλθῶν ἔκθ' ἂν,) ἠλυθῆς ὄφρα ἴδῃς τὸν
 ἐν τῶντα ἰσχυρῶν, συκοφαντίας, καὶ πᾶντο-
 γυμνασῆς ἑσπικλοζομῆος, ἔτι δειπνα, ἔτι κόλα-
 κῆς, καὶ μοιχοφίας, καὶ ἀφ' ἑσπικλοζομῆος
 κίας, καὶ φιλαργυρίας ἔπιτορξίας; ἢ τί καὶ πᾶντο-
 ξῆν διέγνωσας, μήτ' ἀπαλλάτῆσθαι, μήτε
 γῆσθαι τῶν καθεστῶσι δυνάμῆος; οὔτω δὲ
 βουλομῆος, καὶ καθεστῶσι ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκ-
 πορα, ἑσπικλοζομῆος ἔμμετον ἔκθ' ἂν βελέων,
 φασίν, ἔκθ' ἂν αἰδροκρατίας, ἔκθ' ἂν αἵματος,
 ἔκθ' ἂν κωδικομῆος, ἑσπικλοζομῆος οἰκουρῆν εἰλόμῆος,
 καὶ βίον πᾶντοθεν γυμνασῆος, ἔτι ἀτολμῶν
 τῶν πολλοῖς δοκῶντα πᾶντοθεν ἔμμετον, αἰετῶν
 φιλοσοφία, ἔτι Πλάτωνι, ἔτι ἀληθεία πᾶντο-
 λαλῶν. ἔτι καθεστῶσι ἑσπικλοζομῆος ἐν θεάτρῳ
 μυριαῖσσι, σφόδρα πᾶντοθεν μετέωρος ἔπι-
 σχοπῶ τῶν γυμνασῆος. τῆτο μὲν, πολλῶν ψυ-
 χαγωγῆος ἔτι γέλωτα πᾶντοθεν δυνάμῆος.
 τῆτο δὲ, πᾶντοθεν αἰδῶς ὡς ἀληθῶς βεβαίον
 λαβῆν. εἰ γὰρ γῆν ἔκθ' ἂν ἔπαμνον εἰπέιν,
 μὴ ἑσπικλοζομῆος μεῖζον τι γυμνασῆος ἄρετῆς,
 ἢ τῆς ψυχῆς δοκῶντα ἀληθῆσσι τῆς δὲ
 τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐν τῶντα ἀφ' ἑσπικλοζομῆος. οὔ
 γὰρ μικρὸν αἰετῶν πᾶντοθεν μὲν ἔπιτορξ-
 μίας, ἑσπικλοζομῆος δὲ θεάμασι τε ἔτι ἀκούσασσι
 πᾶντοθεν ἔλλοισι, καὶ ἀπῆκτω γυμνασῆος.

A partim quidem per oculos, partim au-
 tem per aures & nasum, partim etiam
 per gulam, & per venerea: qua praeterea
 fluente perenni ac turbulento quodam
 flumine, omnes, inquit, vice compla-
 nantur. Siquidem in vnum conueniunt
 & adulterium & auaritia, & periurium,
 & id genus reliquum voluptatum. Rela-
 xatur autem atque auertitur, animo sub-
 merso atque obruto vndique, omnis ve-
 recundia, & virtus, & iustitia: quibus
 locus ille desertus & vacuus redditus, si-
 ti autem semper impletus, suppullulat
 multis ac feris cupiditatibus. Ac talem
 quidem describat mihi urbem, taliūm-
 que magistram bonorum. Ego itaque,
 inquit, quando primum ex Graecia re-
 uersus fueram, atque ista iam propius
 aspiciebam, reuocans me ipsum, & quasi
 verbis compellans, rationem poscebam
 aduentus huc mei, Homericam illa vide-
 licet mecum ipse dictans: *Odys.*

Cur autem infelix, deserto lumine Phæbi
 (Graecia nempe, & felicitate illa atque
 etiam libertate) Venisti? ut videas loci
 huius tumultus, sycophantas videlicet,
 salutationes superbas, cenas, adulator-
 res, homicidia, testamentorum expecta-
 tiones, & amicitias simulatas? Aut quid
 tandem facere decreuisti, cum neque
 discedere hinc, neque consuetis & inue-
 teratis hisce uti possis? Hoc igitur pa-
 tto mecum ipse consultans, & quemad-
 modum Iupiter Hectorem illuisti, ita
 meipsum è telis, ut dicitur, subducens,
 èque hominum cede, atque tumultibus,
 èque cruore, de cætero domi continere
 me statui: atque hanc muliebrem quan-
 dam vitam & timidam plerisque vísam,
 proponens mihi, cum ipsa philosophia,
 Platone, & veritate colloquium habeo.
 Ac meipsum quasi in quodam amplo ac
 populoso teatro collocans, ex sublimi
 admodum inspicio atque contempler ea
 quæ geruntur: quæ partim eiusmodi
 sunt, ut multum delectationis ac risum
 exhibere possint: partim etiam ut virum
 verè constantem ac firmum tentare ac
 labefactare aliquo modo queant. Nam si
 malorum quoque encomium aliquod
 dicere conuenit, ne credas maiorem
 vllam virtutis palæstram esse, aut verio-
 ra vísquam animorum experimenta fieri,
 quàm in hac ciuitate, & in ea qua hîc vi-
 uitur consuetudine. Neque enim parum
 est resistere tot quidem cupiditatibus,
 tantis autem spectaculis atq; aurium illecebris vndiq; attrahentibus ac detinentibus;
 B iij

Qua ani-
mum su-
perantia la-
befactare
possint.

sed oportet omnino Vlyssis exemplo pre-
ternavigare illa, non quidem ligatis ma-
nibus, ut ille, (nam hoc formidolosum fo-
ret) neque etiam auribus cera obturatis,
sed audientem atque liberum, & vere
animum supra hæc elatum habentem.
Licet autem & philosophiam mirari,
conferendo cum illa tantam hominum
amentiam atque stultitiam: bonaq; ista
fortune contemnere, vbi aspexeris, velut
in quadam scena, ac multiplici, pro per-
sonarum varietate, fabula, alium quidem
ex seruo dominum prodire, alium autem
ex diuite pauperem fieri: contra alium
ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum:
alium etiam exulem esse. Nam hoc cer-
tè vel grauius est, quòd licet fortu-
na ipsa testetur sese in humanis rebus
ludere, fateaturq; nihil illarum certum
ac stabile esse, nihilominus tamen quo-
tidie ista aspicietes, & diuitias expetunt,
& potentiam: ac pleni obambulant om-
nes earum rerum spe, quarum euen-
tus nunquam sequatur. Quod autem vi-
delicet dixi, quòd ei ridere ad hæc quæ
alibi geruntur, licet, atque animum ob-
lectare, illud tibi iam exponam. Quomo-
do enim non ridiculi sint diuites ipsi, qui
& purpuras suas spectandas exhibent,
& digitorum annulos ostentat, & omni-
no multas præ se ferunt ineptias? Quod
autem omnium absurdissimum est, etiã
obuios aliena voce salutant, & hoc qua-
si magno aliquo contentos esse volunt, si
solum ipsos aspexerint. Quidam verò fa-
stuosiores adorari etiam cupiunt, non à
longè, neque ut Persis mos est, sed neces-
se est propius accedentem, & sese incur-
uantem, animo à longè demisso & humi-
liato, illiusque affectu etiam corporis si-
militudine declarato, pectus aut dexterã
deosculari: quod sanè beatum atque spe-
ctabile videtur etiam iis qui honorem
hunc nunquam assequuntur. Ille verò
stat in longum tempus seipsum præbens
decipiendum. Vbi & hanc illorum laudo
inhumanitatem, quòd neque ore nos ap-
probant, aut compellant. Cæterum his
multo ridiculi magis sunt ipsi sectantes
atque obseruantes, qui de media nocte
surgentes circuncursant totam ciuitatè,
& à seruis exclusi foribus, canes, & adu-
latores, & id genus alia audire sustinent.
Prima verò huius tam acerbæ circuitio-
nis, ipsis onerosa illa, atque multorum
malorum causa, cæna est: in qua quidem

Hypolyro-
sis diuitiū
fastuosiorū

A ἄλλ' ἀτεχνῶς δειτὸν Ὀδυσσεῖα μίμησά με-
νον, πῶς πλὴν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῶ χεῖ-
ρε. δὴ λὸν γὰρ. μὴ δὲ τὰ ὅτα κηρῶ φραξά-
μενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀλη-
θῶς ὑπορήσανον. ἐνεσι δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ θαυ-
μάσαι, πῶς θεωροῦντα τὴν ἑσπέρου τῶν ἀ-
νοια, καὶ τῆν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονῆν,
ὄραίντα ὡς τῶρ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπων
δράματι, τὸν μὲν, ὃς οἰκέτευ δεσπότην
προσθόντα, τὸν δ' αὖτὶ πλυσίον, πένητα· τὸν
δὲ, σατραπῆν ἐκπένητος, ἢ βασιλέα· τὸν
δὲ, φίλον τούτου· τὸν δὲ, ἐχθρόν· τὸν δὲ, φυ-
γάδα. τῆτο γὰρ ῥι καὶ ὁ δὴν ὅτι τὸν ὅτιν, ὅτι
καίτοι μὴ τυρομενῆς τῆς τύχης παύσειν τὰ
τῆν αὐτοπροσώπων πρῶτα, καὶ ὁμοιομο-
σις μὴδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὁμοίως αὐτῶν
ὁσημέραν βλέποντες, ὁρέγονται καὶ πλῆθος,
καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ παρῆσι πρῶτες, καὶ
μηνομένων ἐλπίδων. ὁ δὲ δὴ ἐφίλω, ὅτι καὶ γε-
λᾶν ἐν τοῖς μηνομένοις ἐνεσι, καὶ ψυχρο-
γείσθαι, τῆτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ ἔγε-
λῆσιν μὲν πλυσίοντες αὐτοῖς, καὶ τὰς πορφυ-
ρίδας προφαίνοντες, καὶ τοῖς δακτύλοις προ-
τείνοντες, καὶ πολλὰ κατηγοροῦντες ἀπει-
ροκαλίας; ὁ δὲ χαριότατον, τοῖς ἐντυγχάνον-
τας, ἄλλοτεία φωνῆ προσαγορευθόντες, ἀ-
γαπᾶν ἀξιούτες, ὅτι μόνον αὐτοῖς προε-
βλεψάν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσηκόντως
προμηνόντες, καὶ πόρρωθεν, ὅτι ὡς Πέρσης
νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύ-
ψαμεν, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώ-
σασθαι, καὶ ὁ πάρος αὐτῆς ἐμφανίσασθαι τῆ
σώματος ὁμοιότητι, ὁ γῆτος, ἢ τὴν δὴ δὴ
καὶ ἀφίλῃν, ζηλωτὸν καὶ προεβλεπὸν τοῖς
μὴδὲ τούτου τυγχάνουσιν. ὅτι ἔφηκε πρῶ-
των ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἔξαπατώμε-
νον. ἐπαίνα δὲ γε αὐτῆς αὐτοῖς τῆς ἀπομ-
ροπίας, ὅτι μὴδὲ τοῖς σώμασιν ἡμᾶς προε-
ίενται. πολὺ ὅτι τούτω οἱ προεσθόντες αὐτοῖς καὶ
προεπρόντες γελοῖοτεροι νυκτὸς μὲν ἔξα-
νιστάμενοι μέσης, προεθόντες ὅτι ἐν κύκλῳ
τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῆν οἰκίαν ἀποκλεῖ-
όμενοι, κύνες, καὶ κλάκες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀ-
κούειν ὑπομνόντες. γῆρας δὲ τῆς πικρῆς
αὐτῆς αὐτοῖς προεῖδου, ὁ φορτικὸν ἐκείνο
δειπνον, καὶ πολλῶν ἀπίων συμφορῶν ἐν ᾧ

πόσα μὲν ἐμφαζόντες, πόσα δὲ πρὸς γλώ-
 μιλῶ ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὦν οὐκ ἐχρῆν ἀ-
 ποκαλήσασθαι, ἢ μεμφομένοις ὁ τελευτῶν,
 ἢ δυσφοροῦντες, ἀπίασιν, ἢ ἀφβάλλοντες
 ὁ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογία ἐλα-
 λουῦντες; πλήρως δ', αὐτῶν ἐμοῦτων, οἱ γε-
 νωτοὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμηλυπέοις μαχα-
 ρύων, καὶ μὴ ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κα-
 τακλιθέντες, ἰατρῆς πρὸς ἀφορμαῖς
 παροδῶν. ἐνίοι μὲν γὰρ, ὁ χαμνότερον, ὁ δὲ
 νοσῆν χρῆσθαι. ἐγὼ μὲν τριγὰρ πολὺ τῶν
 κλακδομοῦν ἐξωλετέροις τοῖς κλάκας
 ἠποείληκα. καὶ χροδὸν αὐτοῖς ἐκείνοις κα-
 θισαδα τῆς ἠπορηφαιίας αἰτίοις. ὅταν γὰρ
 αὐτῶν πλὴν παροδοῖα θάμνασσι, καὶ τὸν
 χρυσὸν ἐπαμῆσσι, καὶ τοῖς πυλάνας ἔωθεν
 ἐμπλήσσι, ἔπειτα λήθοντες, ὡς παρ δὲ
 παύσας παροσείπωσι, τί καὶ φρονησὴν ἐκεί-
 νοις εἰκός ἐστίν; εἰ δὲ γε χρῆν δόγματι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ἀπέχοντο τῆς δὲ τῆς ἐπελοδο-
 λείας, οὐκ ἀν' οἴκῃ ποιῶντιον αὐτοῖς ἐλθεῖν ὅτι
 τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένων τοῖς πλε-
 οῖς, μὴ ἀτάκτον αὐτῶν μνηδ' ἀμύπτουσι
 πλὴν διδαμνῆσαι κατὰ λιπεῖν, μνηδ' ἀνὸν-
 τὸν τε ἔα χρῆσθον τῶν τεραπέζων ὁ κάλλος, ἔ
 τῶν οἰκῶν ὁ μέγεθος; ἢ γὰρ οὕτω τῆ πλε-
 τεῖν ἐρώσιν, ὡς τῆ ἀφ τῆ πλετεῖν διδαμ-
 νῆσαι. καὶ ἔτω δ' ἐχρῆ μὴδὲν ὄφελος εἶ-
 ναι παρὲς ἀλλῆς οἰκίας τῶν οἰκωῦντι, μνηδὲ
 χρυσὸν ἔλεφαντος, εἰ μήτις αὐτὰ θάμνα-
 σοι. ἐχρῆν οὖν αὐτῆ πε κατὰ τῆν αὐτῶν, ἔ
 ἀπὸ τῶν τῶν πλὴν διναφείας, ὅτι τῆν χῆρτα
 τῶν πλετεῖν πλὴν ἠποροφίαι. κῆν δ', λα-
 τεύοντες, εἰς ἀπὸνοιας ἀγοροῖ. καὶ ὁ μὲν
 ἀνδρας ἰδιώτας, ἔ αἰαφαιδὸν πλὴν ἀπαυδου-
 σίαν ὁμολογοῦντας, ἔ αἰαυτὰ ποιῆν, με-
 τερώτερον δὲ εἰκῆτως νομιθεῖν. ὁ δ', ἔ τῶν
 φιλοσοφῶν παροσοισμῶν, πολλῶν ἐπὶ πύ-
 των γελοῖότερα δρᾶν, τῆν ἡδὴ ὁ ἀφνότερον
 ἐστίν. πῶς γὰρ οἱδ' πλὴν ψυχῆ ἀφ τεθεῖσθαι
 μοι, ὅταν ἰδῶ τούτων πινὰ μέλισσα τῶν παρο-
 βεθνοῦτων αἰαμεμυγμένον κλακῶν ὄχλω,
 καὶ τῶν ἐπὶ ἀξίας πινὰ δρυφοροῦντα, καὶ
 τοῖς ὅτι τὰ δεῖπνα πρὸς ἀγγέλοισι χρῆνολο-

A illi, quàm multa ingurgitantes, quàm
 multa autem potantes, quàm multa etiã
 quæ proloqui non decet, reprehenden-
 tes postremo, aut egrè ferentes discedūt:
 & vel ipsam criminantur cœnam, vel cõ-
 tumeliam aut forditiem accusant? Plenè
 autem & angiportus sunt vomentibus
 ipsis & circa vilissima quæque prostibu-
 la depugnantibus. Et complures ipsorum
 in multum diem decumbentes, circum-
 eundi causam medicis præbent. Quidam
 enim (id quod absurdissimum est) nequẽ
 egrotando quiescunt, aut otium ducunt.
 Ego verò multo adulatores ipsos magis
 perditos esse, quàm quibus adulantur,
 existimo, & propemodum authores illis
 existere superbix ac fastus istius. Nam
 cum illorum opulentiam & rerum om-
 nium abundantiam admiratur, aurum
 laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, & accedentes ipsos quasi dominos
 appellant: quid quæso etiam cogitare il-
 los consentaneum est? Quòd si verò cõ-
 muni decreto vel paululum modò absti-
 nerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas è diuerso ipsos diuites ad fores
 pauperum atque mendicorum venturos
 esse, vltro rogantes ne ignobilem atque
 obscuram, & quasi absque teste latentem
 ipsorum felicitatem relinquerent, nè ve-
 paterentur vt inutilem, & ab omni vsu
 remotam & mensarum pulchritudinem,
 & domorum magnitudinem petire? Ne-
 que enim sic ipsas diuitias amant, vt pro-
 pter diuitias beatos atq; felices sese exi-
 stimari. Atque ita sanè res habet, vt nul-
 la sit vtilitas possidenti, neque pulchrarũ
 ædium, neque auri, neque eboris, nisi sit
 qui illa admiretur. Oportebat igitur tali
 aliqua via diminuerè ipsorum existima-
 tionem, & extenuare potentiam, obii-
 ciendo, & quasi propugnaculum aliquod
 opponendo diuitiis, de spicientiam istam
 atque contemptum: nunc verò colendo
 contra & obseruando, ad stultitiam atq;
 amentiam illos adducunt: atque homi-
 nes quidem indoctos, & ignorantiam
 manifestè confitentes, huiusmodi facti-
 tare, tolerabilius meritò existimetur: at
 verò eos qui philosophari quoque se si-
 mulant, multo etiam ineptiora his, ma-
 gisq; ridicula facere, illud tandè omnium
 grauissimum est. Quomodo enim me pu-
 tas animo affectum esse, quoties video
 istorum aliquem, maximè eorum qui æ-
 tate prouecti sunt, adulatorũ turbis immisceri: & illorũ aliquem, qui honores gerunt,
 satellitũ modo deducere atq; sectari: deinde & cum iis qui ad cœnã vocare solent, col-

Diuites
 cur diui-
 tias amet.

loquia serere, insigniorem autem magisque conspicuum cæteris ob ornatum & habitum esse? Quod vel maximè indignari soleo, quòd non itidem personam ac habitum mutant, cum utique quod ad cætera attinet, eodem modo fabulam agant. Nam quæ in conuiuio operantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non replentur cibo, multo quàm cæteri minore modestia? An non inebriantur magis quàm alij manifestè: à conuiuio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secū volunt: si qui verò ipsorum vrbaniore paulo sunt, sæpenumero etiam cantare incipiunt? Atque hæc quidem pro ridiculis ille censebat. Præcipuè verò etiam eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemq; ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Ergastula igitur & cauponas illorū scholas vocabat. Censebat enim, eum qui diuitias contemnere alios docere vellet, principio seipsum lucris & quæstu superiorem gerere debere: quoniam & ipse reuera talia agebat, non solum gratis conuersando ac differendo cum volentibus; sed & indigentibus necessaria ministrando, omnemq; omnino diuitiarum abundantiam contemnendo. Ac tantum aberat ab expetendo ea quæ ad ipsum nihil spectabant, vt ne suarum quidem rerum, quæ illi interim corrumpebatur, curam aliquam gereret, vt qui & agrum quem non procul ab vrbe habebat, multis iam annis ne inuisere quidem dignatus fuerit. Quin & principio neque suum esse illum constituebat, illud, opinor, distinguens ac disputans, quòd natura quidem istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem vsu earum in tempus incertum acquirentes, temporanei seu momentanei possessores habemur: ac posteaquam terminus ille constitutus præterierit, tunc rursus alius easdem à nobis accipiens, nomine illo fruitur. Non parua autem etiam illa præbent imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitas, exercitiorum iustus modus, personæ ipsius venerabilitas, & vestitus mediocritas, & super omnia hæc aptum ad omnia mentis attemperamentum, morumq; facilitas. Monebat autem eos qui cum eo versabantur, ne cunctarentur aut in certos dies extraherent bene aliquid facere, id quod multi solerēt, præfinites sibi velut diem aliquam constitutam, aut festiuitates sacrorum, aut solennes conuentus, tanquam ab illis auspiciantur

A γυμνασίου, ἑπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς γήματος ὄντα, καὶ φαυερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶν, ὅτι μὴ καὶ πλεῖστον σκεδῶν μεταλαμβάνωσι, ἀλλὰ γε ὁμοίως ὑποκεινόμενοι τῆς δράματος. ἀλλὰ μὴ γὰρ ἐν τοῖς συμπόσις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολλυκῶν εἰκάσμεν; ὅσα ἐμφοροῦνται μὴ ἀπειροκαλότερον, μεθύσκονται δὲ φαυερώτερον, ἕξαιρίζονται δὲ πῶντων ὑσαρι, πλειὸν ὅτι ἀποφέρναι τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν· οἱ ὅτι ἀσφότεροι, πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσφα πρὸς ἡγήσασθαι; καὶ ταῦτα μὴ οἷον γέλοια ἠγείπο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἑπι μαθῶ φιλοσοφῶντων; καὶ πλεῖστον ἀρετῶν ὡς ἄσφα ἄσφα ἀρετῶν ἀρετῶν. ἐργασίαι γοῦν ἐκείνη καὶ καπηλῆα τὰς τούτων ἀφαιρέσας. ἡξίου γὰρ τὸν πλεῖστον κατὰ φρονίην διδάξοντα, ὡς ἄσφα ἐαυτὸν πρὸς ἡγήσασθαι ἀρετῶν. ἀμέλει καὶ ὡς ἄσφα ταῦτα διετέλει· ἢ μόνον ὡς ἄσφα τοῖς ἀξιοῦσι συλλεγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐκείνην, καὶ πάσης ὡς ἄσφα κατὰ φρονίην τῶν σούρου δέον ὁρέγεσθαι τῶν ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα τῶν ποιῆσαι ὡς ἄσφα ὡς γὰρ καὶ ἀρετῶν ἢ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένοις, ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα αὐτῶν πολλῶν ἐπὶ ἡξίωσεν, ἀλλὰ ὡς ἄσφα τῶν ἀρετῶν αὐτῶν ἐπὶ διωμορῶν. ταῦτ' οἷμαι διήληφώς, ὅτι τούτων μὴ φύσει ὡς ἄσφα ἐσμεν κώρειοι, νόμῳ δὲ καὶ ἀφαιρέσει πλεῖστον χεῖρον αὐτῶν εἰς ἀόριστον ὡς ἄσφα λαμβάνοντες, ὡς ἄσφα γρηγόριοι δεασσόμεθα νομιζόμεθα, καὶ πειδῶν ἢ ὡς ἄσφα πρὸς ἡγήσασθαι, πλεῖστον ὡς ἄσφα ἄλλος, ἀπὸ λαύφ τῆς ὀνόματος. ἢ μάλιστα δὲ ἐκείνη πρὸς ἡγήσασθαι τοῖς ὡς ἄσφα ἐπέλασι, ὡς ἄσφα δείγματα, τῆς ὡς ἄσφα ἀπέειπεν, καὶ τῶν γυμνασίων ὡς ἄσφα ἐσθαι, καὶ τῶν ὡς ἄσφα τοῦ ὡς ἄσφα ἀδέσιμον, ἐ τῆς ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα ἐφ' ὡς ἄσφα δὲ τούτοις, τῆς ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα, ἐ ὡς ἄσφα τῶν ὡς ἄσφα. πρὸς ἡγήσασθαι δὲ τοῖς ὡς ἄσφα μὴτ' αἰαβάλλεσθαι ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα τοῖς πολλοῖς ποιῆναι, ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα, ἢ πρὸς ἡγήσασθαι, ὡς ἄσφα ἐκείνων ὡς ἄσφα ὡς ἄσφα

Non cum-
standum
esse bene
agere.

τὴ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τὴ τὰ δέοντα ποιῆσθαι. ἡξίως γὰρ ἀμέλλητον εἶναι πλεῖστον τὸν κελὸν ὄρμιλιν. δῆλος ὅτι καὶ τῶν τοιούτων κατεργω-
 χῶς φιλοσόφων, οἱ αὐτῶν ἀσκησὶν ἀρετῆς
 ὑπελάμβανον, καὶ πολλὰς ἀνάγκας, καὶ
 πόνους, τοῖς νέεσι ἀντέχον κατὰ γυμνάσιον
 τῶν μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελθόντες, ἄλλοι δὲ,
 μασιγῶντες οἱ δὲ ἡμέτεροι, καὶ σιδήρῳ τὰ
 ἐπιφανείας αὐτῶν κατὰξυόντες. ἡγεῖτο γὰρ
 ἡγεῖται πολὺ πλεονέχον ἐν τοῖς ψυχῆς ὅ
 φέρρον τῶν καὶ ἀπαρῆς κατὰσκυβάσαι, καὶ τὸν
 ἀεὶ παρὰδύνη ἀνδραπόποις ποραμεθύμηνον,
 τῶν μὲν, ψυχῆς, τῶν δὲ, σώματος, τῶν
 ὅ, ἡλικίας τε καὶ τῆς πλεονέχον ἀγωγῆς ἐσο-
 χᾶσαι, ἵνα μὴ τὰ πλεονέχον διώκων ἐπιπατ-
 τῶν ἐλέγχῃ. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτῶν ἔφα-
 σκεν ἕως ἀλόγως ἐπιπατῆρας. ἕνα δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εἶδεν, ὅς ἐστιν ἡσυχία τῆς πρὸς ἐκείνοις
 κατὰ, ἐπὶ τὰς ἀλόγως ἀληθῶν ἐπήκου-
 σεν, ἀμεταφραστῶς φύλων, ὡς αὐτὸν ἀφίκε-
 το καὶ δῆλος ἦν ἡσυχία ἀφαιρέματος. ἡδὴ ὅτι πύ-
 των ἀπορῆς, τῆς ἄλλων αὐτῆς ἀνδραπόπων
 ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχρᾶς διε-
 ξήθη, καὶ τὸν ὠλισμὸν αὐτῆς, καὶ τὰ ἡσυχία, ἐ
 τὸν ἵπποδρομον, καὶ τὰς τῆς ὑπόχων εἰκόνας,
 καὶ τὰ τῆς ἵππων ὀνόματα, καὶ τοῖς ἐν τοῖς
 ξενωποῖς πρὸς τούτων ἀφαιρέσεις. πολλὴ γὰρ
 ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομαρία. καὶ πολλῶν ἡδὴ
 σπουδαίων εἶναι δοκιμῶν ἐπιλήπται. μὲν
 ὅτι αὐτὰ, ἐτέρου δράματος ἡσυχία τῆς ἀμφὶ
 πλεονέχων τε ἐστὶν ἀφαιρέσεις καλινδομῶν,
 πρὸς τοῖς ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖ-
 δες ἀληθῶς πρὸς ὅλον τὸν βίον πρὸςίενται, πλε-
 ονέχον τῆς σφραγῆς ἀληθείας. ἀ ὅτι καὶ μεταξὺ
 λέγοντες αὐτῶν γὰρ πρὸς ἡσυχίαν, ὅτι καὶ συλ-
 λατορῆς αὐτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ
 πλεονέχων ἀλλοῖς ἔχουσιν ὁμοιογενῶν. οἱ
 μὲν, ἐσθῆτας αὐτοῖς κελθόντες. συλκατα-
 φλέγεσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον πρὸς. οἱ δὲ,
 καὶ πρὸς ἀμῶν πρὸς οἰκέτας τοῖς παῖσι.
 εἶνοι ὅ, καὶ ἐφῆν τὰς ἡσυχίας αὐτῶν, ὡς
 ἡσυχία ἐπὶ καὶ πρὸς πλεονέχων ἀφαιρέσεις.

A mendacia vitare, & conuenientia facere.
 Volebat enim liberum, & ab omni cun-
 ctatione remotum esse illum ad honesta
 impulsus, ac mentis impetum. Manife-
 stò autem apparebat quòd & tales philo-
 sophos damnabat, qui virtutis meditatio-
 nem eam putabant, si multis necessitati-
 bus atque laboribus adolentes resiste-
 re, exercitatione ac vsu assuefecissent.
 Atque ob id multi ligare atque vincire
 se iuebant, alij cutem flagellis verbera-
 bant. Qui verò elegantiores paulò erāt,
 etiā ferrò superficiem corporis radebāt.
 Putabat enim ille multo priùs in animis
 duritiè istam & firmitatem cōtra dolores
 ac perturbationes parandam esse. Et qui
 optimè instituere atq; erudire homines
 vellet, partim animi, partim corporis, par-
 tim etiam ætatis, & prioris educationis
 rationem atque obseruationem quandā
 habere debere, vt ne ea quæ vires exce-
 derent, imponendo, reprehensionem in-
 curreret. Multos itaque & mortuos ex
 eo esse dicebat, dum præter rationem ita
 supra vires intenderentur. Vnum autem
 etiam ipse vidi, qui cū iam ea apud illos
 mala degustasset, quāprimò veros ser-
 mones veramq; doctrinam audiuit, irre-
 uocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum
 peruenit, videbaturq; multo quàm antea
 quictiore animo esse. Iam verò digrediēs
 ab istis, aliorum rursus hominum mētio-
 nem faciebat, persequendo verbis & eos
 qui in vrbe fiunt tumultus, & quo pacto
 alij ab aliis impelluntur: præterea &
 theatra, & circum, & equestres statuas,
 & equorum ipsorum nomina, de quibus i-
 psis in angiportis colloquia. Multa enim
 reuera equorum passim ibi insania est.
 Iam & multos eorum qui pro studiosis
 ac grauibus habentur, reprehendebat.
 Post hæc autem quasi alteram fabulæ
 partem attingebat, notando ea quæ cir-
 ca funera mortuorum & testamenta agi-
 tantur, hoc addens, quòd vnā hanc
 vocem, Romanorum pueri per omnem
 ætatem veram emittant, eam intelli-
 gens quæ in testamentis vsurpatur, qua
 petunt ne à sua veritate depellantur.
 Illa verò etiam interea cū ab eò dice-
 rentur, risu prosequi coactus sum, quòd
 & secum sepeliri ignorantiam suam vel-
 le eos aiebat, & stultitiam suam apertè
 scripto etiam testari, dum alij vestes qui-

Contra
 apathiam.

De frugali
 litate, &
 vitam
 desidia.

De stulti-
 tia circa
 testamēt.

bus in vita pretiosioribus vsi sunt, comburere eodem rogo secum mandant: alij
 autem & seruos certos ad sepulchra adstare. Rursum alij cippos siue columnas
 quoque coronari fertis præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes:

ἢ ἡ
βίβλιος.

Coniecturam igitur inde fieri volebant, inquit, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui pretiosa ac chara obsonia emere solent, vinumq; in conuiujs cum plausu & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme opplentur rosas, raritatemque illarum & intempestiuum amant: illud autem quod suo tempore & secundum naturam fit, pro vili & abiecto fastidiunt. Hos illos esse, qui & vnguenta bibunt: quo nomine vel maxime eos carpebat, quod nevti quidem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, finesq; earum confunderent, vndiq; permittentes voluptatibus animum proterendum & conculcandum, & hoc quod in Tragediis atque Comædiis dicitur, iam & præter casam incitati. Solæcisimum igitur vocabat hoc genus voluptatum. Cæterum ex eadem sententia etiam illa dicebat, prorsus Momi illius verba imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, qui non præposuisset oculis cornua: ita scilicet & ipse accusabat eos qui coronas gestabant, quod locum ubi eas adhibere deberent, nescirent. Nā si afflatu atque odore, inquit, violarum rosarumq; delectantur sub nasum eos potissimum coronari oportebat, iuxta ipsam, quam proximè fieri potest, respirationem, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eodem modo & illos irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhiber, cum liquamentorum varietatem & bellariorum curiosam atq; immodicam compositionem sectantur. Nam rursus & hos dicebat breuis ac modico tempore duraturæ voluptatis amore multa negotia sustinere. Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc suscipere laborem solere. Tot enim digitorum mensuram equat vel longissimum hominis guttur. Nā neque antea quam eorum quæ tam charo emuntur, quicquam ederunt, vllam voluptatem eos capere: nec rursus postquam illa deuorata atq; absorpta sunt, suauiore cæteris illa quæ fit ex tam pretiosis & charis istis, repletionem reddi. Restare igitur ut illa quæ velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grâdi pecunia merentur. Consentanea autem ipsis dicebat accidere ob inertiam atq; imperitiâ istâ, quod veriores illas voluptates ignoraret, quas omnes Philosophia suppeditat & quasi subministrat iis qui laborare volunt.

Sic Erasim
proverbia
fuge, ne
præter ca-
sam.

In philofos.

Quatuor
digitorum
voluptas.

A εἰχλὴν οὖν ἡξίωμι τί πέπρωται τούτους
 ὡδὴ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα ὡς τῆ μὲ τὸν
 βίον ἐπισκῆπτῶσι. τούτους γὰρ εἶ) τοὺς ὀπο-
 λυτελῆς ὄψον ὠναμύρας, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
 συμποσίοις μὲ κρότων τε καὶ ἄρωματων
 ἐκχέοντες, τοῖς μέσου χυμῶνος ἐμπιπλα-
 μύρας ῥόδων, καὶ ὁ σποδῆιον αὐτῆ καὶ ὁ ὡδὴ-
 κερῶν ἀγαπῶντες, ὁ ἵ ἐν χαρῶ, καὶ ἐν φύ-
 σιν, ὡς ὀυτελῆς ἡ ἀρρηφανοῦ (αὐτοὺς εἶ)
 τοῖς καὶ τὰ μύρα πίνοντες ὁ καὶ μάλιστα διέ-
 συρεῖν αὐτῆ, ὅτι μηδὲ χεῖρατα ἴσασι ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡδανομύ-
 B σι, καὶ τοῖς ὄρεσι συλχέοισι, πῶν ποθεν τῆ πρυ-
 σῆ ὡδὰ δόντες αὐτῆ τὰς ψυχὰς πατεῖν. καὶ
 τῶν δὲ ὁ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμω-
 δίας λεγόμενον, ἢ ἡ καὶ ὡδὴ ἴσταν εἰς-
 τριαζόμενοι. Σολοκισμὸν ἐν ἐκάλῃ ὁ ποιῶτο
 τῆ ἡδονῶν. ἀπὸ ἵ τῆς αὐτῆς γνάμης ἀκκείνα
 ἔλεγμα, ἀτεχνῶς τῆ Μώμου τὸν λόγον μιμη-
 σάμενος. ὡς γὰρ ἐκείνος ἐμέμφετο τῆ ταύρου
 τὸν δημουργὸν θεόν, ὅτι ὡσεύετα τῆ ὄφθαλ-
 μῶν τὰ κέρατα. ἔτω δὲ καὶ αὐτὸς ἡπῆατο τῆ
 σεφανομύρων, ὅτι μὴ ἴσασι τῆ σεφάνη τὸν τό-
 C πον. εἰ γὰρ τοῖ ἐφη τῆ πνοῆ τῆ ἴων τε καὶ ῥό-
 δων χαίρεισιν, ἡπὸ τῆ ῥίνι μάλιστα ἐχέω
 αὐτοῖς εἰσεθεῖναι, πῶν αὐτῶ ὡς οἶον τε πῶ
 αἰαπποῦ, ἢ ὡς πλῆσον αἰέσων τῆς ἡδονῆς.
 καὶ μὲν ἀκκείνος διεγέλα, τοῖς θαυμασίον
 τινα πῶ σπουδῶ ὡς τὰ δειπνα ποιημέ-
 νος, χυμῶν τε ποικιλίας καὶ πεμμάτων πε-
 ειεργίας. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἔφασκον ὀλιγο-
 χροῖα τε καὶ βραχέας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 ὡραγματείας ἡσπομύρην. ἡ ὡεφαινε γῶν
 τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἰνεχε πῶντα
 πονθεῖναι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσοις ὁ μήκιστος ἀν-
 δεφῆπου λαμῶς ἐστίν. ἔτε γὰρ ὡρῶν ἐμφαγεῖν
 ἀπολαύειν πῆ τῆ ἑωνημύρων, ἔτε βρωθέν-
 των, ἡδῶ ἡμέεσαι πῶ ἀπὸ τῆ πολυτε-
 λετέρων πλησμονῶ. λοιπὸν οὖν εἶ) πῶ ἐν
 τῆ παρόδῳ γηνομύρην ἡδονῶν ἡσούτων ὡ-
 νθεῖται χεημάτων. εἰχῶτα ἵ πάσῃ ἔλεγμα
 αὐτοῖς, ἡ ὡ ἀπαμύρῃας τὰς ἀληθετέρας
 ἡδονὰς ἀγνοοῦντες, ὡν ἀπασῶν, φιλοσο-
 φία χρηγῆς ἐστὶ τοῖς πονθῆ ὡραμεμύροις.

αὐτῆ

πῶς δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων, πολλὰ μὲν διεξήλθε, ὁ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὑβρίας, τοὺς ἔπιχειρήτους τοὺς οἰκέτας, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐπέκει, (πολὺ δὲ ἐν τῇ πόλει ἔστι, καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχειροῦσιν.) παροῖον τῶν γὰρ πινὰς τῶν οἰκετῶν, δεῖ βῶαυ, καὶ πῶσθ' ἀγγέλλειν παρορῶσθαι πῖν ποδοῖν, καὶ ὑψηλὸν πῆ χεῖρον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομνήσκειν αὐτοῖς (ὁ χεῖνότερον,) ὅτι βασιλοῖσι δὴν ὄντων ἐποιεῖτο, εἰ σόματα μὲν ἀλλοτεῖς δὴ πνοιῶντες μὴ δέονται, μὴ δὲ χρωῶν, μὴ δὲ τῶν ὄπτων, ἀκούοντες, ὀφθαλμοῖς δὲ ὑγιάνοντες ἀλλοτεῶν δέονται παρορῶσθαι, καὶ ἀέχονται, φωνὰς ἀκούοντες δυσχεῖσι ἀιδροῖσι παρορούσας, καὶ πεπηρωμένους. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάροισιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης, καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. ταῦτα τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν, κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτῆς περὶ ταῦτα, μὴ σιωπῆσι πεφοβημένος. ὅττι ὅ ἐπαύσατο, τῆσ' δὲ ὁ τῶν Φαιάκων παρὸς ἐπεπόνθη. πολὺ γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεληλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίχῳ κατειλημμένος, τῆσ' μὲν, ἰδρῶτι κατερρέομεν, τῆσ' δὲ, φθίνεσθαι βεβλήμενος, ἐξέπιπτόν τε ἐδύκετο μὲν καὶ ἦτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημῆρτομε· ἐτέλος, ἐδάκρυον ἀπορροῦμένος. ἔγ' ἔξέπιπτολῆς, ὅσ' ὡς ἔτυχεν ἠρῶν ὁ λόγος καθέκτο, βαθεῖα δὲ καὶ χεῖρος ἡ πληγὴ ἐχέμετο· καὶ μάλα βύσυχος ἐνεχθεῖς ὁ λόγος, αὐτὸν εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, δέξασθε πλὴν ψυχῆ. εἰ γὰρ τι δὲ καμῆ ἤδη φιλοσόφων παρορῶσθαι λόγων, ὡς δὲ πούτων ὑποείληθα. δοκεῖ μοι αἰδρὸς βύσυχος ψυχῆ, μάλα σφοδρῶς πνίαιπαλῶ παροροῦσθαι. τοσοῦτα δὲ, πολλοὶ μὲν αἰὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς φάρετρας ποικίλων τε ἐπεποδαπῶν λόγων, ἔμην πάντες ὑσώχα πῶς βύσυχον· ἀλλ' οἱ μὲν, αὐτῶν σφοδρὰ τὰς νύκτας ἐπιτείνοντες, βύσυχον τῶν δέοντος ἀφαιῶσι. ἐπὶ πονοῦν μὲν ἐστὶν ἡ ὁδοῦ, τῶν δὲ βέλῃ αὐτῶν ἔμην ἐν τῷ σφοδρῷ,

A Cæterum de iis quæ in balneis aguntur, multa sanè cōmemorabat, & de multitudine profrequentium, & de contumeliis, & de iis qui seruis impositi gestarentur, ac tantum non efferrentur. Vnum autè maxime ac præter cætera odisse verbum visus est (frequēs autem in ciuitate hoc est, & in balneis propemodum familiare ac patrium.) Prætereūtes enim quosdam ex seruis clamare oportet & admonere ut pedibus prospiciāt, si quid extantius paulo, aut cauum subituti sint, atque ita cōmonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet meminerint ire sese. Graue igitur atq; intolerandum putabat esse, B si cū ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cū audirent, aliorum auribus vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & excæcatis conuenirent. Hæc enim ipsa accidere illis in foro, & medio die, & hoc, ciuitatem atque temp. ipsis velut humeris suis sustinentibus. Hæc atque huiusmodi multa alia verbis persecutus, dicendi finem fecit. Ego verò hucusque cum admiratione ac veluti stupefactus C auscultabam illum, metuens ne conticesceret. Vbi verò hic loqui desit, illud nimirum quod Phæacibus olim accidit; ego quoque passus sum. Longo enim tempore ad ipsum aspiciens quasi delinictus atque permulsus, deinde multa confusione atq; vertigine correptus, partim sudore manabam, partim loqui volens, destituebar viribus, ac retro inhibebam: ipsaq; vox deficiebat me, neq; lingua iam amplius officio seruebat suo: postremo præ dubio atq; inopia agendi, lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut fortuito aliquo D leuiq; ictu oratio illa tetigerat me, sed aliū, & omnino ad viuum vsq; plaga hæc peruenerat: ac certò admodum sciteque librato iactu emissa oratio, ipsum, si ita dicendum est, animum intercēdie. Si enim decet non nihil & me iam philosophicos attingere sermones, ita equidem de hisce existimo: Videtur mihi animus hominis solertis & ingeniosi admodum si- *Animus hominis ingeniosi scopo sagittariorum similis.* milis esse scopo alicui tenero ac molli. Sagittarij autè in hac vita multi, qui ple- nas quidem pharetras variis atque omnis

generis orationibus habent: cæterum non omnes certò iaculatur, ac destinata feriunt, sed alij ipsorum neruo nimiū intento, vehementiori impetu quàm satis est, telū emittunt: & apprehēdunt quidem etiam isti viā, sagittæ autem ipsorū in scopo non manent,

C

sed præ vehementia ictus penetrantes ac transuolantes, pertusum modò atq; hiantem vulnere animum relinquere solent. Rursum aliis diuerso huic pacto euenit. Nam præ imbecillitate virium, & quòd laxiore neruo iaculantur, sagittæ ipsis ad scopum vsque nõ perueniunt, sed soluto impetu, sæpenuero in medio cursu deficiunt ac decidunt. Quòd si verò interdum etiam scopum cõtingunt, summum illum quidem & in superficie tantùm perstringunt, altiorem autem plagam nequaquam infligunt. neq; enim valido impulsu atque impetu emissæ fuerunt. At qui bonus iaculator est, atq; huic nostro similis, principio quidem diligenter circumspiciet scopum, ne nimis mollis, nève nimis solidus, & transmittendo telo durior sit. Sunt enim & scopi quidam qui omnino ne vulnerari quidem possunt. Vbi autem hæc omnia perspecta habet, tum demum tincta atq; infecta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum sagittæ tinguntur, neq; resina, perinde vt Curretum, sed sensim mordicante pariter & dulci pharmaco inuncta verè iaculari solet. Illud autem quod iactum est, benè adeo & pro modo suo satis fortiter impulsu, coq; penetrans vt iam transiturum esse videatur, citrà tamen desinat, & manet pariter, & multum medicamenti illius de se emittit, quod videlicet dispersum, totũ circumquaq; animum ambit & complectitur: atque hoc illud est, quo & oblectantur, & cur lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit, paulatim ac tacitè medicamento illo animum mihi obeunte. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ad ipsum dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes insaniunt, sed quotquot ipsorum à Rhea corripuntur, atque ii audito carmine, prioris affectus ac perturbationis reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes attoniti ac faucii abeunt: sed illi solũ, quibus quasi fomes aliquis philosophiæ cognatus, iam antea natura insitus atque innatus fuit. L V C. Quàm grauiam & admiratione digna, atque aded diuina, ô amice, verbis commemorasti! multaque reuera ambrosia & loto saturatus, me nõ aduertente fuisti! Quare & interim dum tu ista dicis, nescio quid animo meo accidit, & nunc desinente atq; tacente te, mærore afficio. Ac vt tuo videlicet exemplo dicam quoque, saucius sum. Neque verò mireris. nosti enim quòd & illi qui à canibus rabiosis mordetur, nõ ipsi solũ rabie corripuntur,

A ἄλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παρεδύσθητα κεχλυῖσθαι μόνον τὰς τραυματι πλὴν ψυχῆ ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ, πάλιν τούτοις ἀπεναντίως. ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀρνείας, ὅσῳ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄγχι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἄλλ' ἐκλυθέντα, καὶ ἀπὸ τῆς πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. ἡ δὲ ποτε καὶ ἀφίκεται, ἀκρον μὲν ὀπιλίγδυν ἀπέεται, βαθεῖαι δὲ ὅσῳ ἐργάζεται πληγὴν· ἢ γὰρ ἐπὶ ἰσχυρῆς ἐμβολῆς ἀπετέλλετο. ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τούτου ὁμοίος, ὡσπὸν μὲν ἀκρεβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ B σφοδρὰ μαλαχῆς, εἰ μὴ γερρότερος τῶ βέλους γίγνεται γὰρ δὴ καὶ ἀπρωτὶ σκοποῖ. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἴδῃ, τιμικαῖα χρίσας ὁ βέλους, ἕτε ἰὼ καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἕτε ὅπῳ καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἄλλ' ἴρεμα δηκτικῶν τε ἔ γλυκεῖ φαρμάκῳ τῷ το χρίσας, ἀπεχῶς ἐπέβουσε. ὁ δὲ, ἐπὶ τῶν δὲ μάλα βιτόνως, καὶ δὲ ἀκρεβῶν ἄγχι τῶ διελθῆν, μὴ δὲ τε, καὶ πολὺ τῶ φαρμάκου ἀφίκοι. ὁ δὲ σκιδνάμνον, ὅλλω ἐν κύκλῳ πλὴν ψυχῆ ἀεὶ ἔρχεται. τῶ τὸ ποι καὶ ἴδονται καὶ δακρύοισι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅσῳ καὶ αὐτὸς ἔπαχον, ἡσυχῆ ἄρα τῶ φαρμάκου πλὴν ψυχῆ ἀεὶ ἔχοντες. ἐπὶ δὲ οὖν μοι πρὸς αὐτὸν ὁ ἔπος ἐκείνο λέγειν,

Βάλλ' ἔπως, αἰ κέντι φῶως αἰδρεσσι γῆραι. Ὡσπὸν γὰρ οἱ τῶ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες, ἢ πῶντες μῆνονται, ἄλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῆ Ρέα λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς ὁ μέλος ὑπομιμνήσκονται τῶ παῖσι, ἕτε δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, ἢ πῶντες ἔνθεοι ἔ τραυματία ἀπίασιν, ἄλλ' οἷς ὑπὸ τῶ τῆ φύσῃ φιλοσοφίας συγγενές. Λ Ο Υ Κ. ὡς σεμνά, ἔ θαυμασία, καὶ θεῖα γὰρ ὡ ἔπαυρε διελήλυθας· ἐλελήθης τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῶ λωτῆ κεχροσεμῆος. ὡστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος, ἔπαχον τι ἐν τῆ ψυχῆ καὶ παυσανδρῶν ἀρθρομα. καὶ ἵνα δὴ καὶ χεῖρ σὲ εἶπω, τέτρασμα καὶ μὴ θαυμασίως. οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶ κινῶν τῶ λυσσῶντων δηρῶντες, ὅσῳ αὐτῶ μῆνοι λυσσῶσιν,

Ἄλλὰ κ' ἂν πινάς ἐτέροις καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μαυρίᾳ
Ἐ αὐτὸ τῆτο δ' ἔφρασι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γί-
νονται. συμμεταβαίη γὰρ π' ἴ' παύσις ἀμια
ταῖ δ' ἡματι, καὶ πολυγονίται ἢ νόσος, καὶ
πολλή γίγνεται τῆς μαυρίας δ' ἔφρασι. ΦΙΛ.
Ἐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρεῖν ὁμοιωταί; ΛΟΥ.
ποῦν μὲν οὖν, καὶ π' ἔφρασι δ' ἔφρασι γ' ἔφρασι καὶ
νὺ π' ἔφρασι π' ἔφρασι ἔφρασι. ΦΙΛ. Ἐ
τῆ ἔφρασι Τηλέφρασι ἀιάλιη ποιήν. ΛΟΥΚ.
ποῖον αὖ λέγεις; ΦΙΛ. Ἐπὶ τὸν τρώϊον
ἐλθόντας, ἰάσασθαι τῶν ἀφροδισίων.

nam illud dicis? P H I L. Vt ad eum à quo

A sed & si quos alios ipsi in ea infania eodē
illo modo afficiunt ac lædunt, etiam illos
mente deiici, atque in furorem verti so-
lere. Nam simul cum morsu etiam affe-
ctionis istius quiddam in alium transer-
tur, ac morbus ille fecunditate quadam
subinde alios atque alios de se procreat,
fitq; infanie istius omnino multiplex suc-
cessio. P H I L. Itaque etiam ipse nobis
iam amare confiteris? L V C. Prorsus igitur:
teq; iam etiam oro, ut communem
aliquam medicinam nobis excogites at-
que inuenias. P H I L. Ergo Telephi il-
lud necesse erit facere. I. V C. Quod-

vulnerati sumus, redeamus, & ab illo me-
dicinam petamus.

Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν.

I V D I C I V M V O C A L I V M.

M A R T I N O B O L E R O interprete.

A R G V M E N T V M.

Est autem lusus valde festiuus atque elegans, ad exemplum iudicialis actionis cōpositus. *Que-
ritur enim ἄμα de vi & iniuria τῶ, quod ab eo pluribus dictionibus spoliatur, & quasi de sua pos-
sessione deticiatur. Exordio beneuolentiam capiat simulatione modestiæ, & excusando necessitatem
suam. Deinde per translationem ad τῶν uenit, nullam literarum suo loco & ordine mouendam ef-
se. Hinc iudicibus admonitis ut pro officio suo agant, & ceterarum ordinem atque dignitatem cu-
iusque conseruent: narratiuinculam subiungit, quæ confirmationem cause continet. Hanc postea ἴο-
ga primùm enumeratione aliorum damnorum eidem sibi illatorum amplificat: deinde etiam colla-
tione modestiæ suæ, & illius perulantia tum erga se, tum erga ceteros etiam homines, quam idem
etiam hominibus iniuriam ac detestabile sit, docet.*

Ἐπὶ ἀρχόντος Αριστάρχου Φαληρέως, Β
Πυανεψιδανός ἑβδόμη ἰσαυρίου, γραφῶν
ἔθετο ὁ Σίγμα πρὸς ὁ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑωπία
Φωνήεντων, βίας ἑταρχόντων καὶ ἀρπα-
γῆς, ἀφρητῶν λέγων πρῶτων τῶν ἐν διπλῶ
τῶ ἐκφροδισίων.

Imperante Aristarcho Phalereo, septi-
ma Octobris actionem instituit ἄμα ad-
uersus τῶ, constitutis iudicibus septem
Vocalibus, de vi & rapina, spoliari se di-
cens omnibus illis vocibus quæ duplici
τῶ proferri solent.

M ΕΧΡΙ μὲν ὦ Φωνήεντα
δικασαί, ὀλίγα ἡδικού-
μιον ἑταρχόντων ἑταρχόντων,
καταχρωμένων τῶν ἐμοῖς,
καὶ καταργητος ἑταρχόντων
δεῖ, οὐ βάρως ἔφρασι π' ἔφρασι.
καὶ παρήκουον ἑταρχόντων λέγων ἑταρχόντων
τῆς μετελείτης, ἑταρχόντων με φουλάσσοντα
πρὸς τε ἑταρχόντων, καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

H A C T E N V S quidem,
ὁ iudices Vocales, non
admodum graui iniu-
ria affectus ab hoc τῶ,
quod meis rebus abu-
tebatur, & inde aufere-
bat vnde minimè conueniebat: quod
quidem damnum non grauius tuli:
nonnulla etiam quæ dicebantur, au-
diuisse me dissimulabam, propter mo-
destiam, quam vos ipsi nostis me serua-
re cum erga vos, tum erga alias syllabas.

C ij

postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam peruenit, vt non modò non sit contentum iis que ego sæpè dissimulaui, verùm iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit vt accussem ipsum apud vos, qui vtrunq; nostrum nouistis. Nò autem exiguus metus propter istam miseriam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita vt parù iam absit, dũ ego ista dissimulo, quin ne inter literas quidè amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaq; æquum, non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas literas huius doli curam gerere. Nam si vt libet vnicuiq; licebit è suo ordine in alium violèter irrùpere, idq; vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, nò video quomodo sua quicque ordines iura, iuxta que à principio cõstituti sũt, tuebuntur. Sed nò existimo vos vnquam ad tantã incuriam vel negligentiam peruenturos, vt ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et vt vos certamè omiseritis, tamè mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atq; vtinam aliarum quoq; literarum audacia ab initio statim cum cœperunt cõtra leges delinquere, esset repressa: neq; enim litigaret ad hunc vsq; diem λάμβδα cum ρω̄, disceptans de voce κίωπει & κεφαλαία. Neq; etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen: neque tam sæpe ad manus propè venisset in fullonia, de dictionibus γαφείω & κἀφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi furripiens, imò suffurans. Adeoq; reliquæ item literæ quæ uisissent seditiones mouere contra leges. Est enim pulchrum, vnâquamq; literam in eo ordine quem primùm fortita est, manere: trãscendere verò eo quòd nò oportet, eius est qui ius & æquum soluit. Et qui primus vobis has leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes Nauplij filius (quanquã nonnulli hãc prudentiam Simoni tribuant) nò ordinè tantùm, per quẽ sua quibusq; literis præfidentie dignitas firmiter permanet, definerunt, videlicet que debeat esse prima, que secũda: sed qualitates etiã & virtutes quas habet singulæ nostrũ, cõstituerunt. Et vos quidem, ò iudices, honore affecerunt præcipuo, propterea q̄ vestro Marte potestis sonum efficere. Semiuocales verò secundo loco dignati sunt, eo quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt.

Locus com
πιμπι.

A ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ αἰοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠούχασα πολλάκις, ὅτε ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω παρεβιάζεται, ἀναγκάως αὐτὸ βήθύνω νῦν ὡς τὰ τοῖς ἀμφοτέροις εἰδῶσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔμικρον με ὅτι τῆς ἀποθλίψεως ἐφορῆται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ παρεπετραγμένοις αἰεὶ τι μείζον παροσπίθην, ἀρδῶ με τῆς οἰκείας ἀποθλίψεως, ὡς ὀλίγου δεινῆς ἠουχίας ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γραμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῷ φόβου. δίχαρον οὖν ἔχουμας, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γραμματὰ τῆς πείρας ἔχον πινὰ φυλακὴν; εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βυλαμῶνις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτελείαν εἰσέρχεται, καὶ τὸτο ὅτι πτερέψατε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ὁσδὲν καθόλου τι γράφεται, ἔχον ὅρα τίνα ἔσπον αἰστωτάξας τὰ νόμους, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔξοισιν. ἀλλ' ἔτε ὑμας οἴμα ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροσπίσεως ἤξην, ὥστε ὅτι πτερέψα πινὰ μὴ δίχα. οὔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ὡς ἀλλοτρίον ὅτι ἀδικουμῶνα. ὡς εἴτε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησάν ὅτε αἰτόλμα, ἀγῶν ἀρξάμεθων ὡς ἀνομῶν καὶ C ὅτι ἀν' ἐπὶ λέμει μέγρον νῦν ὁ λάμβδα τῷ ρω̄, δὲ κἀφω κἀφω ὡς τῆς κισσίρεως, καὶ κεφαλαίας. οὔτε ὁ γάμμα τῷ κάππα διηγαίξεται, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δὲν ἤρχεται πολλὰκις ἐν τῷ κἀφω ὡς τῷ γαφάων ἐπέπαυτο δ' αὐτὸ καὶ ὡς ὁ λάμβδα μαχόμεθον ὁ μόγις, ἀφαιροῦμῶν αὐτῶν, καὶ μάλιστὰ ὡς ἀκλέτων, ἐ τὰ λοιπὰ δ' αὐτὸ ἠρέμει συγχύσεως ἀρχεσθαι ὡς ἀνόμου. καλὸν γὰρ ἔκασον μῶν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. ὁ δὲ ὡς ὁ αἰνῶν ἐς ἀμὴν χεῖν, λυοντῶν ὅτι ὁ δίχαρον. ἐ ὅγε ὡς ὅτι ἡμῖν τοῖς νόμους τούτους δὲ τυπώσας, εἴτε Κἀδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίς, (ἐ Σιμωνίδη δὲ ἐνιοὶ παροσπίσοι τὴν παρομῆσαν τῷ τῶν,) ἔ τῷ τῶν ἔξον, καθ' ἡμῶν αἰ παροσπίσαι βεβαιούσιν), διώρεσθαι, πῶ ὡς ὅτι ἔσαι, ἢ ὁ δὲ ὡς ὅτι, ἀλλὰ καὶ ποιότητες, ἀς ἔκασον ἡμῶν ἔχον, καὶ διωάμεις στωξδον. καὶ ὑμῖν μῶν ὡ δικάσας, πῶ μείζον δὲ δῶνασι πῶν, ὅτι καθ' αὐτὰ διωάσθαι φερέσθαι. ἡμῶν οἷς ὅ, ἢ ἐφεξῆς, ὅτι παροσπίσαι εἰς ὁ ἀκουσθῶναι δὲται.

πασῶν δὲ ἐσχάτῳ ἐνόμισα ἔχῃ μίσην. **A**
 ἔνια τῶν πρώτων, οἷς ὁδὲ φωνὴ πρῶ-
 ἐστὶ καὶ αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φωνήεντα φυ-
 λάσσειν ἔοικε τοῖς νόμοις τυτύπαι. ὅ δὲ (τ)
 τῆτο, ἢ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι ῥή-
 ματι, ἢ ὡ καλεῖται, ὃ μὲν τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ
 εἴς ἑμῶν δύο σιωπῆλλον ἀγαθοί, καὶ κατὰ
 κόντες ὄραθῶμαι, τὸ, τε ἄλφα, καὶ ὅ (υ)
 ὅτε αὖ ἠκυσσῆ μόνον. τῆτο οὖν ἐτόλμησεν
 ἀδικεῖν με πλείω τῶν πρόποτε βιασαμένον,
 ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πα-
 τρώων, ἐκδιώξαι δὲ ὁμοῦ στυγερῶν ἀμφὶ
 καὶ πρῶτον, ὡς μηκέτι φέρην πῶ ἐκτο-
 πον πλεονεξία. ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ τινῶν Σρξά-
 μένον, ὡρα λέγῃν. Επεδήμω ποτὲ Κυβέ-
 λα (τὸ δὲ ἔστι πολίχμιον ὅτε ἀνδρῶν ἀποικον,
 ὡς ἐπέχῃ λόγος, Ἀθηνῶν,) ἐπηγήμεν
 δὲ καὶ ὅ κατὰ τὸν ῥῶν γαίτων ὅ βέλπειν.
 κατηγήμεν δὲ ὅτε καὶ κώμῳ δῶν τι ποιη-
 τῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτός μὲν ὡς
 ἐφάνετο ὅ γένος ἀέκασθεν, ἀπὸ μέσης δὲ
 ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. ὅτε τού-
 τω δὲ τὰς ξένῳ πῶ τῶ τῶ τυτύπου πλεο-
 νεξία ἐφώρεσα. μέγρε μὲν γὰρ ὀλίγους **C**
 ἐπεχείρη τετάρων λέγῃν, ἀποστρεφῶ με
 τῶν συγγενημάτων μοι, σιωπῆσαι ἄμῳ
 σιωπῆσαι δραμιδῶν γραμμάτων ἔτι δὲ τῆ-
 μερον καὶ τὰ ὁμοία ἔπιπῶντων, ἔτι δὲ
 τῶν λέγῃν, καὶ οἷον ἡ μοι ὅ ἀκουσμα,
 καὶ ἢ πῶν τι ἐδακνόμεν ἐπὶ αὐτοῖς. ὁπό-
 τε δὲ καὶ ὅ τῶ τῶ Σρξάμενον ἐτόλμησεν
 κατῆτερον εἰπεῖν, καὶ κατῆμα, καὶ πῶν,
 εἴτα ἀφῶν θριάστη, καὶ βασιλίτην ὀνομά-
 ζῃν, ἢ μετεῖως ἔπι τυτύποι ἀγανακτῶ. ὅ
 πῶν πρῶτα, δεδὸς μὴ τὰς χεῖρον καὶ τὰ **D**
 οὐκ ἔτι τίς ὀνομάσει. καὶ μοι πρῶτος Διὸς
 ἀθυμοῦντι, καὶ μεμῶντων τῶν βοηθη-
 σόντων, σὺ γινώτε τῆς δικαίας ἰργῆς. ἢ γὰρ
 πῶν τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυγνῶτα ἔστιν ὃ κίν-
 δυνος, ἀφῶντων τῶ σιωπῆτων καὶ συν-
 ερολαχέτων μοι γραμμάτων, κίσθου μου
 λαλῶν ὄρνεον, ὅτε μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶ
 χέλων ἀρπῶν, κίσθου ὀνομάσειν. ἀφῶ-
 λετο δὲ μου φάσθαι ἄμα κίσθου τε, καὶ
 κοσπίφοις, ἀπαγρῶντος Αἰετῶν.
 πῶν πῶν δὲ καὶ μελιτῶν ὅτε ὀλίγας.

Ex omnibus etiam literis, quibusdam
 omnium postremum locum decreue-
 runt, mutis scilicet & voce carentibus.
 Has itaque leges per vos Vocales con-
 servari decet. Hoc verò τῶ, (neque enim
 possum ipsum turpiori nomine appellare
 quam quo nominari solet) per Deos, nisi
 duæ quædam bonæ ex vobis & aspectu
 decenti, ἀλφά scilicet & ὑψίλον, se illi con-
 iunxissent, ne audiretur quidem solum.
 Hoc inquam mihi maiorem vim quam
 vllæ vnquam literæ, inferre ausum est.
 Nam nominibus & verbis patriis me ex-
 trudere, præterea ex ipsis etiam coniun-
 ctionibus & præpositionibus expellere
 tentat, adeo ut istam inmodicam avari-
 tiam porro ferre nequeam. Verum iam
 tempus est dicere unde & à quibus res
 initium sumpserit. Peregrinabar aliquã-
 do in Cybelo. (id oppidulum est non in-
 iuscundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
 nienfium) adducebam verò mecum for-
 tissimum ῥῶ, ex vicinis meis optimū. Di-
 vertebam verò ad comicum quendam
 poetam, huic nomen erat Lysimacho: &
 à maioribus, quantum apparebat, gene-
 re erat Bœotius, sed tamen de se dici vo-
 lebat quod in media Attica natus esset.
 Apud hunc hospitem ἔσο huius τῶ aua-
 ritiam deprehendi. Equidem cum hacte-
 nus paucis quibusdā manus intulisset, di-
 cendo πῶ κατῆματα, prius me meis co-
 gnatis, existimabam eam esse consuetu-
 dinem literarum quæ vnà mecum essent
 educatæ. Præterea cum πῶν & similes
 quasdam voces mihi detraxisset, diceret-
 que eas esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea res
 mordebat: verum cum ab eis initium
 sumpisset, atque postea ausum esset etiã
 dicere κατῆμα & κατῆμα, & πῶν, deinceps
 abiecto omni pudore βασιλίτην quoq; no-
 minare: haud leuiter sum commotus, &
 ira accensus, timēs ne quis temporis suc-
 cessu etiam οὐκ ἔτι τίς appelleret. Oro autem
 vos per Iouem, ut mihi indignanti, & ius-
 ta ira commoto, præterea omni ope &
 auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim
 paruum hoc aut leue est periculū in quo
 versor, cum præterquam quod assuetis &
 familiaribus literis me spoliavit, etiã κίσθου,
 id est, picam, auem meam loquacissimã,
 ex medio sinu, ut dici solet, abreptã, κίσθου
 appellavit. Quin & φάσθαι, id est, palum-
 bũ vnà cum κίσθου, id est, anatibus, & κοσπί-
 φοις, id est, merulis, abstulerat, interdicitē
 Aristarcho. Eripuit etiã nō paucas apes.

In Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμηπῶν præter ius rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemoro, cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thettaliam dicere? Toto insuper mari sum exclusus. Neque à betis hortensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod verò litera sum quæ nulli nocere studeam, vos ipsi mihi testes estis. neque enim vnquam accusavi literam ζῆτα, quæ mihi σμασεχθον abstulit, & totam σμύριαν surripuit. Nec ipsi etiam ξυ omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opẽ illi ferente. Et quoniam vicino meo ῥῶ venianda, quòd morbo affectum sit, & meas apud se μυρρίνας, id est, myrtus, plantarit, & quòd melancholiæ malo laborans me in faciem percussisset. Et talis quidem litera sum ego. Hoc verò εδ quàm sit natura violentum aduersus reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus: Sed & δέλτα & ζῆτα & ζῆτα, & propè omnia literarum elementa iniuria affecit. Accerse mihi læsas literas. Auditis Vocales iudices, ipsū δέλτα dicere: Surripuit mihi meam ἀδελείχαι, pro qua vult ut dicatur ἀπειχία: quod sanè contrarium est omnibus legibus. Auditis vociferari ἦτα, & capiti capillos euellere, eo quòd priuatum est cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus σείζειν & σαλπίζειν spoliatum esse, adeò ut ne χυρίζειν quidem, id est mutire, illi porrò liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelesto? Verùm hoc non tantùm cognatum sibi elementorum genus lædit, sed iam ad homines etiam iisdem moribus se contulit Neque enim permittit ut rectà ferantur linguis: Imo verò Iudices. interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, id est, linguæ: nam expulsus me hac quoque parte, γλώσσαν facit γλώπαι. O reuera linguæ perniciosus morbus εὔ. Verùm rursus me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in iis in quibus aduersus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibusdam vinculis constringere & discerpere, ita ut si quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν appellare velit, hoc εὔ statim irruens εὔλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus præfidentia obtinere. Rursus alius quispiã dicit, πει κλήματος, id est, de palmitē:

Alludit ad dictiones
θαλασσα,
εὐπῶνον,
πῆτα αλκας.

Alludit ad κῶσαν & κῶρῶν.

Alludit ad vocem καλοκύνθη, seu καλοκύνθη. Pro quo σείζειν, & σαλπίζειν. Dicitur dicitur.

ἐπ' Ἀθηκὴν ἢ ἤλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀπήρ-
 πασεν αἰόμας Ὑμηπῶν, ὀρώντων ὑμῶν, καὶ τῶν
 δῆλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θε-
 σαλίας με δξέβδην ὄλης, Θετηδῆσι ἀξιούδ
 λέξαν, καὶ πᾶσιν ἀποκεκλιμένον τ' ἰαλασ-
 σον, ὅθεν τῶν ἐν κήποις φησὶ μῦθον σὺ τῶν.
 ὡς δὲ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσαλόν μοι κα-
 ταλιπεῖν. ὅτι ἡ ἀεξίκακόν εἰμι γραμμα,
 μῦθον γὰρ μοι καὶ ἀλλοῖς μηδέποτε ἐπέδυσσον
 τὰ ζῆτα, σμασεχθον ἀποσασθον, καὶ πᾶ-
 σον ἀφελθον τῶν σμύριαν. μήτε τὰ ξδ,
 πᾶσιν ὡς εἰσὶν ἰσχυρῶν, ἐπὶ τὸν συγγρα-
 φέα τῶν τοιούτων ἐργῶν Θεουκιδίδου σύμμα-
 χον. τὰ μὲν γὰρ γαίονί μου ῥῶ νοσήσον, συγ-
 γῶμη, καὶ πᾶσι αὐτῶν φυτεύσον τὴν μετὰ μυρ-
 ρίνας, ἐπὶ τῶν τῶν με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας
 ἔπει κέρρη. καὶ γὰρ μὲν τοῖσιν. ὅτι τῶν τῶν,
 σκαπῶν ὡς φύσιν βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ.
 ὅτι ἡ εἰσὶν τῶν δῆλων ἀπέχον γραμμῶν, ἀλ-
 λα ἐπὶ δέλτα, ἐπὶ ἦτα, ἐπὶ ζῆτα, μικροῦ
 δὲν πᾶσι ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι καὶ ἐπὶ
 τὰ ἀδίκηθέντα γραμματα. Ακούετε Φωνήεν-
 τα δικασαί. τὸ μὲν (δ) λέγοντος, ἀφείλετό μου
 τῶν εἰσελέχαι, ἐπὶ τῶν ἀξίον λέγεσθαι
 ὡς εἰσὶν τοῖς νόμοις; τὸ ἦτα κρύοντος,
 καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πείχας ἴλλοντος ἔπει τὰ
 τῆς καλοκύνθησιν ἐφερῆσθαι; τὸ ζῆτα, ὅ σείζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μήκέτ' αὐτῶν δξίον μηδὲ
 χυρίζειν; τίς δὲ τούτων ἀνάλογοι; ἢ τίς δξαρ-
 κέσθαι δικη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ τῶν; ὅ
 ἢ ἄρα ἔσθ' ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικῶ
 γῆμος, ἀλλ' ἠδὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον με-
 ταβέβηκε, τουτοῖν τὸν ἔσθον. ἔσθ' ἔπει βέπει γε
 αὐτοῖς καί' ἐπὶ φέρεσθαι τῆς γλώσσης: μῦθον
 λον ἢ ὡ δικασαί. μετὰ γὰρ με πάλιν τὰ
 τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἄλλα ἀνέμνησε πρὸ
 τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπή-
 λασε, καὶ γλώπαι ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὡ γλώσ-
 σης ἀληθῶς νόσημα, τῶν. ἀλλὰ μετὰ βήσθησθαι
 πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τίς ἀνθρώποις σωμαθ-
 ρόσθον ὑπὸ ὧν εἰς αὐτοῖς πλημμυεσθαι. δεσμοῖς
 γὰρ πῶν φρεβλῶν ἐσθ' ἔπει τῶν αὐτῶν τὴν φ-
 νῆν ἔπει τῶν. ἐπὶ μὲν τι καλὸν ἰδῶν, καλὸν εἰ-
 πεῖν βέλει. ὅτι, πᾶσι σπῶσθον, τῶν εἰσὶν αὐ-
 τοῖς ἀνακείσθαι, ἐπὶ ἅπασιν πρὸς εἰσὶν ἔχον ἀ-
 ξίον. πάλιν ἔτερος πρὸς κλήματος δξάλεγε.

D

ὁ δὲ (πλήμην γὰρ ἔστιν ἀληθῶς) πλήμα πεποι-
 κε δὲ κλήμα. καὶ ἕμῳνον γε τοὺς τυράντας ἀδι-
 κεί, ἀλλ' ἤδη δὲ τῶν μεγάλων βασιλέων, ὧν καὶ
 γὰρ καὶ δαλασσοῦν εἴζαι φασί, καὶ τῆς αὐ-
 τῆς φύσεως ἐκτελέωαι, δὲ δὲ καὶ τούτων
 ἐπιβουλεύει καὶ Κόρον αὐτὸν ὄντα, Τόρον
 πῖνα ἀπέφηνεν. ἔτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνίω
 αἰθεροῦ τοὺς ἀδικεῖ ἔργων δὲ πῶς; κλάουσι
 αἰθεροῖ, καὶ πῶν αὐτῶν τύχων ὁδύρου-
 νται, καὶ Κάδμω κατὰραίνται πολλάκις, ὅτι
 δὲ τῶν ἐς δὲ τῆς ποιχίων γένος περὶ γὰρ
 τῶν γὰρ τούτου σώματι φασί τοὺς τυράντους
 ἀκροαθῆσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτῶν δὲ
 πλάσμα, ἔπειτα γήματι ποιχίω ξύλα τε-
 κτήσαντας, αἰθεροῦ τοὺς αἰασκροπίζον ἐπὶ
 αὐτά. ἀπὸ δὲ τούτου, καὶ τῶν τεχνήματι τῶν
 πονηρῶν πῶν πονηρῶν ἐπωνυμίαν σιωελθεῖν.
 τούτων οὖν ἀποδύτων ἐνεκα, πόσων θανάτων
 δὲ τῶν ἀξίων εἶ) νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τῶν μόνον ἐς πῶν τῶν πῶν πῶν
 ἔσσολείπεσθαι, δὲ τῶν γήματι τῶν αὐτῶν
 πῶν δίκλων ἔσσολεῖν ὁ δὲ τῶν πῶν εἶ), ἔσσο
 τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ἔσσο δὲ αἰθεροῦ ὀνομαζέται.

A hoc verò (est enim reuera πλήμων, id est, miserum) κλήμα facit, quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturas suas reliquisse, insidias tendit, & ex ipso, cum κῶρος sit, πῶρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipsa & opere eisdem lædat, audite. Plorant homines, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpe Cadmū execrantur, quod τῶν in literarum genus induxerit. aiunt enim tyrannos eius literaræ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant: atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessimum nomen obuennisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum τῶν dignum esse iudicatis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad supplicium ipsius τῶν, relinqui, vt pœnam in sua illa figura sustineat, propterea quòd crux ab ipso fabricata est. & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

Crucis sup-
 plicium.

TIMON, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON, SIVE MISANTHROS.

ERASMO ROTERODAMÒ interprete.

ORNATISSIMO IVRIS VTRIVSQUE DOCTORI
 THOMÆ RVTHALLO SECRETARIO REGIO, POST
 Episcopo Dunelmensi, Erasmus Roterodamus
 S. P. D.

V Ide quantum audacia mihi suppeditet singularis quadam ingenij tui morumq;
 facilitas, humanissime Ruthalle: qui cum neutiquam ignorem te inter Aulicos
 primores, vel auctoritate, vel gratia, vel splendore, vel eruditione præcipuum esse, ta-
 men non verear meas nugas rudes adhuc, vixque è prima scheda repurgatas, ad tuam
 Excellentiam mittere. Sed quid facerem? Iam urgebat nauita, ventos ἔσσο ἄστυμ nulli
 seruire clamitans. Ita que ne nihil mei apud hominem tam nostri studiosum relinque-
 rem, id quod tum fortè erat in manibus, Misanthropum misi, nimirum ad virum unū
 omnium Philanthropotaton. Is est Luciani dialogus, quo vix alius lectu vel utilior,
 vel iucundior: versus quidem ille iam pridem ab alio nescio quo: sed ita versus, vt in-
 terpres hoc modo demonstrare voluisse videatur, sese neque Græcè scire, neque Latine:
 nec temere adeo quis suspicetur eum interpretem subornatum esse ab iis qui Luciano
 C iij

malè volunt. Tu nostram hanc audaciam boni consules, & Erasimum in eorum numero pones, qui tui sunt amantiissimi. Vale, Londini. An. M. D. IIII.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo de diuitiis tractatur, quis scilicet verus diuitiarum usus sit, & quomodo retineantur, quibus potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumque congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, *μισαίθρωποι* appellarunt: cuius mortui quoque sepulchrum (ut scribit Suidas) inaccessum & inuium factum fuit, cum mare, tanquam ipsum quoque perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terra partem ubi sepultus erat, à reliqua abstractam seclusisset. In quo & tale epitaphium inscriptum fuisse fertur,

Hic iaceo, vita miseràque inopique solutus,

Nomen ne quæras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, videtur intelligere velle Lucianus, utpote, quos diuitie & fastuosos & insolentes & planè barbaros efficere consueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absque iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cum Iupiter ex ipsius querela, qua cum illo expostulando, in hominum malitiam & ingratitude à principio inuehitur, cognouisset, misertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis sacra peregerat, diuitem denuo facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mittit. Qui principio ire detrectat, ostendens illum sua culpa pauperem factum esse, & cum talibus hominibus minimè perdurare se posse, atque aequè odisse eos, ut sordidos atque auaros illos qui nunquam omnino se vitantur. Mediocritate enim utendi se gaudere. Atque hic locus usum diuitiarum, & quomodo conseruari eadem debeant, docet. Deinde cum Iupiter in sententia persisteret, atque ita Plutus ducente Mercurio ad Timonem proficisceretur, inter eundem fingitur claudicare. ibi, interrogante Mercurio, causam eius rei reddit, quòd quoties à Ioue mittatur: tarde incedat, neque videat quorsum eat, neque norit ad quos eat. quoties autem à Dite mittatur, etiam alatum esse. Quo sigmento significare videtur, improbos ac malos semper melioribus successibus frui: probos autem, & à Ioue dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac diuites fieri. Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ab hominibus, respondet, inscitia ac cecitate illorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus suos exponit, que omnia postremò actione & quasi ipsa re comprobantur, dum Timonem ab initio Plutum rejicere atque auersari fingit, utpote ex paupertate modestum ac temperantem iam factum, & agnoscens superiora mala, in que ex diuitiarum copia inciderat: Mox eundem acceptum cum summa cura asseruare, tumidumque & insolentem omnes alios homines vitare atque contemnere: Additis ad finem etiam adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophantis, fumi venditoribus, & id genus alijs, qui ut corpus umbra, sic ipsi diuitias atque fortunam comitantur.

I V P I T E R Philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, granditrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti

Poëtae tribuunt, maximè quum hærent in versu: nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metriq; explēs hiatus. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauisfremum tonitru? Vbi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugæ esse, fumumq; poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaq; nescio quomodo

Ζεὺ Φίλιε, καὶ ξένιτε, καὶ ἑταιρῆς, ἔ ἐφέστε, ἔ ἀσεροπητὰ, καὶ ἔρκιε, καὶ νεφεληφῆτα, ἔ ἐρείδουπε, ἔ εἴ τι ἄλλο οἱ ἐμβρονητοῖ

ποιητὰ καλοῦσι, καὶ μέλιτα ὅταν ἄπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα: τότε γὰρ αἰεὶς πολυώνυμος γινόμενος, ὑπερίδεις ὁ πῖπλον τῆ μέτρου, καὶ ἀναπληρεῖς ὁ κεχλωὸς τῆ ῥυθμοῦ. ποῦ σοι νῦν ἢ ἐλισμαράγος ἀτραπὴ, καὶ ἢ βαρύβρομος βρονητὴ, καὶ ὁ αἰθαλόης, καὶ ἄργήης, καὶ σμερδαλέος κεραιώης; ἀπῶντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦδη αἰαπέφηνε, ἔ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχῶς, ἔξω τῆ πατῆρος τῆ ὀνομασίαν. ὁ δὲ αἰοῖδ' ἰμὸν σου, καὶ ἐκὴ βόλον ὄπλον, καὶ πρὸς χεῖρον, ἔκ οἶδ' ὅπως

τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὅστι, μηδὲ ὀλί-
 γον σπινθήρα ὀργῆς καὶ τῆς ἀδικουμένων δει-
 φυλάττειν. θάπτεον γὰρ τῆς ὀπιθορκεῖν τις ὀπι-
 χουμένων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὐτῶν,
 ἢ πλεὺ τῆς πάλμα ματόρεος κεραινοῦ φλό-
 γα· ἔτω δαλὸν πῖνα ἐπιδματεῖνασθαι δοκίς
 αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ κελπὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ
 δεδιέναι· μόνον δὲ τῆς τοῦ οἴεσθαι ἀπολαύειν τῆς
 τραύματος, ὅτι ἀναπληροῦνται τῆς ἀσβό-
 λου. ὥστε ἤδη ἀφ' αὐτῶν σοὶ καὶ ὁ Σαλ-
 μονεὺς ἀντιβροντῶν ἐπόλμα, ἢ πάλιν τοὶ ἀ-
 πίθανος ὢν, πρὸς ἔτω ψυχρὸν πλεὺ ὀργῆς
 Δία, θερμουργὸς αἴθερ, καὶ μεγαλαυχόμε-
 νος. πῶς γὰρ, ὅπου γε κατὰ σφ' ὑπο μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῆς ὀπιθορκου-
 των ἀκρύς, οὔτε τοῖς ἀδικουμένοις ὀπιθορ-
 κεύεις; λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώπιδος πρὸς τῆς
 γηρόμηναι καὶ τῆς ὠτα ἐκκεκώφωσαι, κα-
 θάσφ' οἱ πῆρησκότες· ἐπεὶ νέος γε ἐπὶ, καὶ
 ὄξυθυμος ὢν, καὶ ἀκμῆος πλεὺ ὀργῆς, πολ-
 λαὶ καὶ τῆς ἀδικῶν καὶ βιαιῶν ἐποίδας, καὶ
 ὁσέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοῖς ἐκ χει-
 εῖαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάλιν ὁ κεραι-
 νὸς βῶ, καὶ ἡ αἴγλις ἐπτεσείετο καὶ ἡ βροντὴ
 ἐπαπαγγέιτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς ὡσφ' ἄρ
 εἰς ἀκροβολισμὸν, πρῶτον κόνιζετο. οἱ σει-
 σμοὶ δὲ, κοσκινῶν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ
 ἡ χάλαια, πετρῶν, καὶ ἵνα σοὶ φορτικῶς
 ἀφ' ἀλέγωμα, ὑπέπτε ῥα γδαῖοι, καὶ βίαοι,
 πῶσμος ἐκαστὴ σαγῶν. ὥστε τηλικαύτη ἐπ'
 ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ὅπτε τῆς Δελφικα-
 λίωνος ἐγγύετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπύτων
 κατὰ δευκότων, μόγις ἐν πικρῶτον πε-
 ρισωθῆναι πρῶτον κελαι τῶν Λι κωρῶ, ζω-
 πυρὸν πὶ τῆς αἰθερῶτον σπέρματος ἀφ'
 φυλάττειν εἰς ὀπιθρῶν κακίας μείζονος. πῶ-
 γὰρ τοὶ ἀλόγουται τῆς ῥαθυμίας πατήχρα
 κομίζη πρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἐπὶ σοὶ πνὸς
 ἔτε φαυνοῦτος, εἰ μὴ τις ἄρα πρῶτον
 Ολυμπίων καὶ οὐδ' οὔ, οὐ πάλιν αἰαγκῆα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔτος πὶ ἀρχαῖον στω-
 τελαῶν. καὶ κατ' ὀλίγον χρόνον σε ὡ θεῶν
 γηναίεσθε, ἀποφαινοῖσι, πρῶτον ἀμῶν
 τῆς πμῆς. ἐὼ λέγειν ὀποσάκεις ἤδη σου τὸν
 νεὼν σευλήκασιν· οἱ δὲ, καὶ αὐτῶ σοὶ τῆς
 χεῖρας Ολυμπιάσιν ὀπιθεβλήκασιν. καὶ σὺ

A penitus extincta sunt, frigentq; aded, vt
 ne minimam quidem scintillam iracun-
 diae aduersus nocentes reliquam obti-
 neant. Itaque citius quiuis ex his qui pe-
 ieraturi sunt, extinctum ellychnium me-
 tuerit, quam flammam fulminis cuncta
 necantis: vsque adeo titionem quem-
 piam in sese vibrare te putant, vt incen-
 dium aut fumū ab illo proficiscentē, ni-
 hil quicquam formident, verūm hoc so-
 lum vulneris inferri posse iudicent, vt
 fuligine compleantur. Quibus rebus fa-
 ctum est vt iam Salmoneus tibi sit ausus
 etiam obtonare: neque id admodum ab-
 re, quippe aduersus Iouē vsque adeo ita
 B frigidum, vir ad facinora feruidus, auda-
 ciaque tumidus. Quidni enim faciat, vbi
 tu perinde ac sub mandragora stertis, qui
 neq; peierantes exaudias, neque eorum
 qui flagitia committunt, respectum agas?
 Cæcutis autem lippitudine, & hallucina-
 ris ad ea quæ fiunt, aurēsq; iam tibi ob-
 surduerunt instar horum qui ætate de-
 fecti sunt: quandoquidem quum iuue-
 nis adhuc esses, acrique animo, vehemē-
 sēq; ad iracundiam, permulta in ho-
 mines maleficos ac violentos faciebas:
 neque tum vnquam tibi cum illis erant
 C induciæ: sed perpetuò fulmen erat in
 negotio, perpetuò obuibrabatur ægis,
 obstridebat tonitru: fulgur continen-
 ter iaculorum in morem densissimē ex
 edito loco deuolantium torquebatur:
 terræ quassationes cribri instar fre-
 quentes: ad hæc nix cumulatim, neque
 non grando saxorum in morem: atque
 vt tecum grandius loquar, imbrēsq;
 rapidi & violenti, ac flumen quotidie
 exundans. Hinc tantum repente Deu-
 calionis ætate naufragium ortum est, vt
 omnibus sub aqua demersis, vix vnica
 scaphula seruarietur, quæ in montem Ly-
 corem appulit, humani generis quasi scin-
 tillulas quasdam seruans, vnde sceleratius
 etiam genus in posterum propagaretur.
 Nimirum igitur dignum socordia præ-
 mium ab illis reportas, quum iam nec sa-
 cra faciat tibi quisquam, nec coronas
 offerat, nisi si quis obiter in Olympicis:
 ac ita ne is quidem rem admodum frugi-
 feram facere videatur, sed priscum
 quendam ritum magis referre: ac penè
 Saturnum, ὃ deorum generosissime, te
 reddunt, magistratu abdicantes. Omit-
 to loqui, quoties iam tēplum tuum sacri-
 legio compilarint, quum tibi etiam ipsi in
 Olympicis manus admoliti sunt. Atque

interea tu altifrenus ille pigitabaris vel excitare canes, vel vicinos aduocare, vt auxilio accurrentes illos comprehenderent, quum etiamdum ad fugam adornarentur. Sed egregius ille Gigantumque extinctor, & Titanum victor, sedebas, quum tibi caesaries ab illis circumtoderetur, decemcubitale fulmen dextera tenens. Horum igitur, o praecclare, quis tandem erit finis, quae tu aded secure despicias? Aut quando de tantis maleficiis poenas sumes? Quot Phaethontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim vt de communibus fileam, de iis quae mihi acciderunt, dicam: quum tam multos Athenienses in sublimi euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imò semel vniuersas opes in amicos iuandos effuderim: simulatq; his rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerentur, adorabant, meoq; de nutu pedebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde vt euerfam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam, praetereunt, quasi ne norint quidem. Porro alij procul conspecto me, aliò sese detorquent, existimantes sese inauspicatum abominandumq; visuros spectaculum, quem non ita pridem seruatorem & adiutorem suum esse praedicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine cumq; ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosque praeter meritum secundis fortunae successibus vtentes: nam illud vel maximè vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheasq; proles excusso profundo isto grauiq; somno (nam Epimenidem quoq; dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quae à Cretensibus de te tuaq; sepultura feruntur. I V P. Quis hic est Mercuri, quae audio sic vociferantem ex Attica, ad radicem montis Hymetti? horridus totus ac squalidus, pelleq; hircina amictus, fodit autè, vt arbitrator: nam pronus incubit, homo loquax & confidens,

καὶ σὺ ὁ ὑπερμέτης ὠκησις, ἢ ἀειήσας τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ὅτι καλέσασθαι, ὡς βοήθρομῆσται, αὐτοὺς συλλαβοῖεν, ἐπισυσκθαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γυμναῖος, ἔτι γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτάνοκράτωρ, ἐκείνησσι, τοὺς πλοκάμιους παρὲς ἐξέρχουσιν ἑσὶ αὐτῶν, δεκάπηχην κεραιῶν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοῖνυν ὠθαυμάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτιως ἀμύγας πρὸρῶμενα; ἢ πότε κολάσθης τὴν ποσάντιον ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δουκαλίωνες, ἰχαιοὶ πρὸς οὕτως ἑσὶ ἔρανηλον ὑβερν τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ μὰ εἶπώ, τοσούτοις Ἀθηνῶν εἰς ἕσος ἀφάς, καὶ πλοσίους ἐκ πενεσάτων ἀποφύσας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὀπιουρήσας, μάλλον ὃ ἀδρόν ἐς βύρρεσιαν τῆ φίλων ἐκχέας τὴν πλοῦτον, ὅτι πένης δὲ ταῦτα ἐξήομιον, ἐκ ἐπὶ σὸδὲ γινώσκω πρὸς αὐτῶν; ἔτε πρὸς βλέποισι οἱ τέως ὑποπλήσοντες καὶ πρὸς κνοῦντες, καὶ τῶν ἐμοῦ νόμου ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἴω που καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύριμι πινὴ αὐτῶν, ὡς πρὸς πινὰ ἐγγύθι παλαμῶν νεκροῦ ὑπῆσαι, ὑπὸ τῆς χροῦς ἀνατετραμμένον, πρὸρῶμενα, μηδὲ ἀγαγόντες, οἱ δὲ ἐπὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέπονται, δυσσύντηρον, καὶ ἀποσπάμον ἴαμα ὄψασθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῶ σπηῖρα, καὶ βύρρετιον αὐτῶν γένηται. ὡς τε ὑπὸ τῆ κακῶν ὅτι ταῦτιον τὴν ἐσχατὴν τραπεζομῆτος, ἐναψάμιμος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γλῶσσαν, ὑπόμιασος ὀβολῶν τεσσάρων, τῆ ἐρημίας καὶ τῆ δικέλλη πρὸς φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τῆ πρὸς μου δὲ καὶ κερδαμῆν, μηκέτι ὄψασθαι πολλοὺς πρὸς τὴν ἀξίαν δὲ πρὸς ἴοντας. ἀναρῶμερον γὰρ τῆ πρὸς ἡδὴ ποτὲ ἐν, ὡς Κρόνος καὶ Ρέας υἱέ, τὴν βαθύν ἔπιν ὑπνον ἀποσφάμιμος, καὶ νηδυμον, (ὡς πρὸ τὸν Ἐπιμῆδην γὰρ κεκοίμησται,) καὶ ἀναρῶμερον τὸν κεραιῶν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυτάμιμος, μετῶν ποιήσας τὴν φλόγα, ὅτι δειξάμο πινὰ γλῶσσαν, ἀνδρώδεις καὶ νεανικῶν Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πρὸς σῶν, καὶ τῆ σῶν παφῆς μυθολογούμενα. ΖΕΥΣ. τίς ἔτιος ἐστὶν ὡς Ἐρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆ Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ἰμυπῶν ἐν τῇ ὑπέρειά; πινὰρὸς ὄλος, καὶ αὐχμῆν, καὶ ὑποδύφθερος. σκάτω δὲ οἴματι ὅτι κεκυφὼς λάλος δὲ δροσπος, ἔτι δρασός.

ἥπου φιλόσοφος ἔστιν. ἔγδ' αὖ ἕπως ἀσεβείῃς
 τοῖς λόγοις διεξήκει καὶ ἡμῶν. ΕΡ. τί φησὶ ὁ
 πᾶτερ; ἀγνοῖς Τίμονα τὸν Εχεκράτιδου, τὸν
 Κολυτῆα; οὗτός ἐστιν ὁ πάλλακίς ἡμᾶς καὶ ἱεράν
 τελείων ἐστάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
 ἕλας ἐκατόμβας πρὸ ὧ λαμπροῦς εἰώθα-
 μῶν ἑορτάζειν τὰ θεῖα. ΖΕΥΣ. φεῖ τῆς
 ἀλλαγῆς! ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλούσιος, πε-
 εἰδὼν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθῶν οὖν τοιοῦτός
 ἐστιν; ἀρχηγός, ἀθλιός, καὶ σκαπιδός, καὶ
 μαδατός, ὡς εἴκειν, οὕτω βαρβάρῳ κατὰ φέ-
 ρειν πλεῖ δὲ κελλαι. ΕΡ. ἔγνωσὶ μὲν εἰπεῖν,
 χρηστότης ἐπέτειψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρω-
 πία, καὶ ὁ παρὲς τοῖς δεομένοις ἀπονομάσας οἴ-
 κτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ βήγησά,
 καὶ ἀκροσία πρὸς τοῖς φίλοις. ὅς ἔστωι κῶ-
 ραξὶ καὶ λυγρὸς χειρὶ μῶνος. ἀλλ' ἔτι
 γυπτῶν τοσοῦτων ὁ κακὸς ἀμύμων χειρὶ μῶνος ὅ
 ἦ πρὸς φίλοις ἐπὶ αὐτοῖς, καὶ ἐταίροις ἄπει-
 ρῶν βινοίας τῆς παρὲς αὐτὸν, χαίροντας τῆ
 βορᾶ. οἱ δὲ, τῶν ὅσα γυμνώσαντες ἀκροάσας,
 καὶ πῶς ἐπὶ ἀγρόντες, εἰ πῖς καὶ μὲν ἐστὶν
 ἐκμυζήσαντες καὶ τῶν τοῦ μάλλα ἔπιμα-
 λῶς, ἄρχοντες, αὐτὸν αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ἔπι-
 τετμημένοι ἀπολιπόντες, ὅσῳ γινώσκον-
 τες ἐπὶ, ὅσῳ παρὲς βλέποντες, (ποθὲν γὰρ;) ἢ
 ἔπι κουργῶντες, ἢ ἔπι διδόντες ἐπὶ τῶν μέ-
 ρη. δεῖ τῶντα δικελίτης, καὶ διφθερίας ὡς
 ὄρεος, ἀπολιπόντων ἔπι αἰχμητῆς ὁ ἄστυ. με-
 αδοῦ γεωργαί, μετὰ χολῶν τοῖς κακοῖς. ὅπ-
 οἱ πλεονῶντες πρὸς αὐτῶν, μάλα ἔπι ὁ-
 πωτικῶς πρὸς ἔργοντα, ὅσῳ τοῦτομα εἰ Τί-
 μων καλοῖτο εἰδότες. ΖΕΥΣ. καὶ μὲν
 ἔπι παρὲς αὐτῶν, ὅσῳ ἀμελητῆς, εἰκότα
 γὰρ ἡγανάκτηι δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια
 ποιήσομεν τοῖς καταστάσις κῶραξιν ἐκείνοις,
 ἔπι κληρονομήσαντες αὐτῶν, ἔπι τῶν τῶν τε,
 καὶ αἰγῶν πτότατα καὶ ἄστυ ἡμῶν ἔπι τῶν
 βωμῶν. ἐπὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ῥίζαίς τε καὶ κῶραξιν αὐ-
 τῶν ἔχω. πλεῖν ἔπι ἀρχολίας τε, καὶ ὁρῶ-
 βου πολλοῦ τῶν ἔπι πορκοῦτων, καὶ βιαζο-
 μῶν, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ δὲ καὶ φόβου
 τῶν τῶν ἱεροσυλοῦντων, πολλοὶ γὰρ
 ἔπι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ὅσῳ ἔπι ὀλί-
 γον κατὰ μῶσαι ἡμῶν ἐφῶσα, πολλῶν ἔπι
 χροῖον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς πλεῖν Ἀθηναίῳ.

mirum ni philosophus est: neque enim
 alioqui adeo impia nefariaq; in nos fue-
 rat dicturus. MERC. Quid ais pater? an
 non nosti Timonem Echecratidis filium
 Colyttensem? Hic nimirum est qui nos
 sexnumero in sacris legitimis conuiuio
 accepit, ille repente diues factus, ille qui
 totas hecatombas: apud quem splendi-
 de iouialia festa consueuimus agitare.
 IVPIT. Hem, quanam ista reru com-
 mutatio? hiccine honestus ille? ille diues,
 quem tam frequentes cingebant amici?
 Quid igitur accidit ut hoc sit habitu?
 squalidus, arumnosus, fessor conductiti-
 us, uti conuicio, quum tam grauem ligo-
 n-
 B gerat? MERC. Ad hunc modum illum
 quodammodo probitas euertit atque hu-
 manitas, & in omnes quicumque egeret,
 misericordia: at reuera vecordia potius
 facilitasque, nullusque in suscipiendis a-
 micis delectus, quippe qui neutiquam in-
 tellexerit sese coruis lupisque largiri.
 Quin magis quum a vulturibus tam mul-
 tis misero iecur eroderetur, ob id amicos
 eos necessariosque iudicabat, quasi bene-
 uolentia erga sese afficerentur, quum il-
 los epulæ magis caperent. Ergo postea-
 quam ossa penitus nudassent, circumro-
 sissintque, deinde si qua medulla suberat,
 hanc quoque admodum diligenter exu-
 xissent, aufugerunt, exsuccum & radici-
 tus defectum destituentes, adeo ut postea
 ne agnoscant quidem aut aspiciant: tan-
 tum abest ut sint qui suppeditent, impar-
 tiantque. Has ob res fessor, & sago, ut vi-
 des, opertus pelliceo, urbem præ pudore
 fugiens, mercede terram exercet, aduer-
 sus ingratos atra bile stomachatur, qui
 quidem sua benignitate ditati, admodum
 fastuose nunc prætereant, ac ne nomen
 quidem an Timon vocetur, nouerint.
 IVP. Atqui profecto vir neutiquam fasti-
 diendus, neq; negligendus: & iure optimo
 indignatur, qui iis tantis ini malis agat.
 Quare sceleratos istos adulatores ipsi
 quoq; fuerimus imitati, si eum virum neglexe-
 rimus, qui tantum taurorum, & capratum pin-
 guissimas quasq; nobis in aris adoleuerit,
 quartum nidor etiamnum mihi in naribus re-
 sidet: tamen si propter negotia, maximamq;
 turbam peierantium, cum vi non iure agen-
 tiu, neq; non aliena rapientiu, præterea ob
 formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, qui
 quidem tum multi sunt, tum obseruatu dif-
 ficiles, adeo ut ne minimum quidem nos
 conuiuere sinant: iam pridem profecto ad
 Atticam regionem oculos detorsissem:

maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita vt pugnantis inter se istis vociferantibusque, ne exaudire quidem mortaliū vota liceat: vnde mihi necesse est aut auribus obturatis sedere, aut diripi ab eis, conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione cōnectunt. Hæc in causa fuerunt vt hūc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est. Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus vnà fecum ducat & Thesaurum: & vtrique apud Timonem perseuerent, neque vsquam adeo facilè demigrēt, etiam si quā maximè rursum illos per bonitatem ex edibus exegerit. Ceterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hūc sunt vsi, in posterum consultabo: pœnasque daturi sunt simul atque fulmen instauro. Nam fracti sunt in eo retusa cuspidē duo è radiis maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vslos nos, qui dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit: cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit quin ad saxum cōminueretur. Quāquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletē factū. M E R C. Quantum habet momenti, altum vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idque non iis modò qui causas agunt, verum etiam qui vota faciunt, conducibile. En vt mox è paupertimo diues euaserit Timon, qui se in precando clamosum & improbum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum? Quod si silentio fodisset incuruus, etiam nunc foderet neglectus. P L V T V S. At ego, Iupiter, haudquaquam ad istum rediturus sum. I V P I T. Quid ita non rediturus optime Plute, præsertim à me iussus? P L V. Quoniam per Iouem iniuria me affecit, ciiciens, & in multa fragmenta disseccans: idque quū illi paternus essem amicus: ac me, penè dixerim, fuscinis ex ædibus extrussit, nec aliter quàm ii qui è manibus ignem abiciunt. Nū rursum ad istū ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte ô Iupiter,

A καὶ μάλιστα ἔξ ἡ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἐπί-
 δεῖς ἐπεπόλασθαι αὐτοῖς· μαζομύων γὰρ πρὸς
 ἀλλήλους, ἔκ κεραυτῶν, ὅσπερ ἐπακρύβη ἔσθ'
 τῆν βίχων. ὡς τε ἡ ἑπιβουσαῖοι χρεὶ τὰ ὠτα
 κατῆσθαι, ἢ ἑπιτριβῶναι πρὸς αὐτῆν, ἄρε-
 τικῶ πινά, καὶ ἀσώματα, ἔ λήθεις μεγάλη
 τῆ φωνῆ ζωφρόντων. διὰ τὰ τοιαῦτα καὶ τῶτον
 ἀμεληθῶναι σιωπῆ πρὸς ἡμαῖς, ἢ Φαῶλον
 ὄντα. ὅμοιος ἢ τὸν Πλάτων ἢ Ἐρμῆ πρὸς ἄλλο-
 τῶν, ἀπὸ πρὸ αὐτῶν χεῖρ ἄλλοι. ἀγέτω δὲ ὁ
 Πλάτων ἔ τὸν Θεσσαλον μετ' αὐτῶν, καὶ μὲν
 τῶσθαι ἀμφὸ πρὸς τὸν Τίμονι, μηδὲ ἀπαλ-
 λατῆσθαι ἄλλοι ἔ τῶν ραδίως, καὶ ὅτι μάλιστα
 ἔ τῶν χρεῖσθαι αὐτοῖς ἐκδιώκη αὐτοῖς τῆς
 οἰκίας. ὡς ἢ τῆν κολακῶν ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀρσεῖας, ἢ ἐπεδείξασθαι πρὸς αὐτῶν, καὶ
 αὐτοῖς μὲν σκέψασθαι, καὶ δικίω δώσοισιν, ἐπει-
 δὴ τὸν κεραυτῶν ἑπιβουσαῖοι. κατῆσθαι
 γὰρ αὐτῶν, καὶ ἀποστροφῶν εἰς δύο ἀπὸ τῆς αἰ-
 μέγας, ὅσπερ φιλοτιμότερον ἢ κόντισα πρὸς ἡν
 ἑπὶ τὸν σοφιστῆν Ἀναξαγόραν· ὅς ἐπειθε τοῖς
 οἰκιστῶν μηδὲ ὄλως εἶναι πινά ἡμαῖς πινά
 θεοῖς. ἀλλ' ἐκείνους μὲν διήμειπον ἔ τῶν ἄλλοι
 γὰρ αὐτῶν πινά χεῖρ Περικλῆς. ὁ ἢ κεραυτῶν,
 εἰς ὁ αὐτοῖς πινά πρὸς τῶν, ἐκ τῶν τε κατῆ-
 φλεξε, ἔ αὐτῶν ὄλως δὴν, σιωπῆσθαι πρὸς
 πινά πέτρας. πινά ἰκανῆ ἐν ἑσούτω καὶ αὐτῆ
 πινά ἔ τῶν αὐτοῖς, εἰ ἔ τῶν πινά τῶν τῶν
 Τίμονα ὄρασιν. Ε Ρ. ὅς ἢ ἢ μέγα κεραυ-
 τῶν, καὶ ὄλως ἔ τῶν, καὶ δρασῶν; ἢ τοῖς
 διακολογοῦσι μόνους ἀλλὰ καὶ τοῖς βίχων
 τῶν χρεῖσθαι; ἰδὸν γὰρ αὐτῶν μάλιστα πινά
 σιωπῶν ἐκ πινά τῶν ἔ τῶν Τίμον, σοφ-
 σῶν, καὶ πινά τῶν σιωπῶν ἐν τῆ βίχῆ, καὶ
 ἑπιβουσαῖοι τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῆ ἔ τῶν
 ἑπιβουσαῖοι, ἐπὶ αὐτῶν πινά ἀμελοῦσθαι.
 Π Λ Ο Υ. ἀλλ' ἐγὼ σιωπῶν ἀπέλθοιμι ἢ
 Ζεῦ πρὸ αὐτῶν. Ζ Ε Υ Σ. ἀλλὰ πινά ἀρίστε
 Πλοῦτε, καὶ τῶν, ἐμοῦ κελεύσθαι; Π Λ.
 ὅτι τῆ Δία ἔ τῶν εἰς ἐμὲ, καὶ ἔ τῶν, καὶ
 εἰς πολλὰ κατῆσθαι, καὶ τῶν, παρῶν
 αὐτῶν φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ διακόνους
 με ἔ τῶν τῆς οἰκίας, κατῶν οἱ ὁ πινά
 ἐκ τῆν χρεῖσθαι ἀπορίσθαι. αὐτοῖς οὐκ
 ἀπέλθω πρὸς τοῖς καὶ ἐκ τῶν, καὶ ἐπὶ
 εἰς τῶν σιωπῶν; ἐπὶ ἐκείνοισιν ὁ Ζεῦ,
 πέμπε

πέμπε με, τοῖς ἀφ' ἑστέων τῆς δωρεᾶς, τοῖς
 παρ' ἐξέφοντα, οἷς τίμιος ἐγώ, καὶ παρ' ἐπιδοκίμου.
 ἔστι δ' οἱ λάτρι, τῆ πενία ζῶντες, καὶ πορπι-
 μῶσιν ἡμῶν, ἔδιδόσαντες πρὸ αὐτῆς λαβόντες,
 καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσιν ἀθλίοι, τέτταρα
 δόλοισι ἀποφρονίαι, οἱ δεκάταλάντοισι δωρεᾶς
 ἀμύγητι ποροῖέμενοι. ΖΕΥΣ. ἔδεν ἐπὶ τοῦτον.
 ὁ Τίμων ἐργασίῃ παρ' ἐπὶ πῶν καὶ αὐτὸν ἢ δι-
 κελλα πεπαίδα γόγηκεν, εἰ μὴ πῶν τὰ πασι
 ἀμύγητος ἔστι τ' ὄσφι, ὡς γένηται αὐτῆ τ' πε-
 νίας ποροῖέμενος. σὺ μὲν τοῖς πῶν μεμψιμοιράς
 εἶνά μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τ' Τίμονα αὐτῆ, δὲ-
 τι σοὶ τῶν δούλων αἰαπετάσας, ἢ φιλίᾳ παρ' ἐνοστέιν
 ἐλυθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζήλοτυπῶν.
 ἀλλ' ὅτε δ' τοῦ αὐτοῦ ἡ γὰρ ἀκτεῖς ἔτ' ἦν πλα-
 σίων, καὶ ἀκεκλάσας λέγων παρ' ἐπὶ αὐτῆ ἔσπε-
 μοχλοῖς, καὶ κλάσας, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς ὡς
 μηδὲ παρ' ἐπὶ αὐτῆ εἰς τὸ φῶς δύνατον εἶναι).
 ταῦτα γὰρ ἀπὸ δούλων παρ' ἐπὶ με, ἀποπνίγεσθαι
 λέγων ἐν πολλῶν τῶν σκῆτων, ἔδιδόσαντες ὡς γένηται
 ἡμῖν ἐφάνη, καὶ φροντίδος αἰαπλεως, σιμω-
 απακῶς τοῖς δακτύλοις παρ' ἐπὶ τὸ ἔθος τ' συλ-
 λογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ χαρῆ
 λάβοιο πρὸ αὐτῆ, καὶ ὅλως, τὸ παρ' ἄγμα ὑπὸ
 δῆνον ἐδόκει σοὶ, ἐν χαλκῶν, ἢ σιδηρῶν θαλάμων,
 κατὰ παρ' τῶν Δανάων, πρὸ γένεσθαι ἔσπε-
 ἀκρίβει καὶ παμπονήρεις παιδαγωγῶν αἰα-
 πρεφόντων τῶν τέκνων, ἔτ' ἡ λογιμῶν. ἀποπα-
 γῶν ποιῆν ἐφασκες αὐτοῖς, ἐράντας μὲν εἰς ὑ-
 παρ' ἐπὶ αὐτῶν, ἔξον δ' ἀπολαύειν, ἔτ' ἡ μῶντας, ἔ-
 δὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῶν ἐρωτῶν, κυρίως γε
 οἶτας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐρηγῶδες τῶν, ἐς τὸ ση-
 μείον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτῆ βλέπον-
 τας, ἰχανῶ ἀπόλαστον οἰομένους, ἔτ' ἡ αὐτοῖς
 ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετὰ δίδοναι
 τῆς ἀπολαύσεως, κατὰ παρ' τῶν ἐν τῇ φάτιν
 κῆνα, μήτε αὐτὴν ἐπίδοσαν τῆν κριτῶν, μήτε
 τῶν ἰπποπεινῶν τῶν ἐπιτρέπουσιν, καὶ παρ' ἐπὶ
 ἐπὶ γε ἔτ' ἡ κατεργῶν αὐτῆν φερόμενων, ἔτ' ἡ φυ-
 λατῶντων, καὶ τὸ κρινόμενον, αὐτοῖς ζήλοτυ-
 ποῦτων ἀγνοοῦτων δὲ ὡς κατὰ παρ' οἰκέ-
 τῆς, ἢ οἰονόμος, ἢ παμδότης, ἔτ' ἡ παρ' ἐπὶ λα-
 δρῶν, ἐμὲ πρὸ οἰονόσῃ τὸν κακοδάμονα, καὶ ἀ-
 νέρασαν δεσπότην, παρ' ἐπὶ ἀμύγητι ἔτ' ἡ μικρό-
 σσιμον λυχνίδιον, ἔτ' ἡ διψιδέον θρησκείδον, ἐπα-
 γῶν πρὸν ἐλάσας τοῖς τόποις. πῶς ἔν ὅσοι ἀδίκον,

A qui munus intellecturi sint, qui ample-
 xuri: quibus equidem in pretio sim, &
 maiorem in modum exoptatus. At hi
 stupidi cum inopia commercium ha-
 beant, quam nobis anteponunt, ut ab ea
 accepto sago pelliceo, ligonéque, sat ha-
 beant quum quatuor lucrantur obolos,
 decem talenta cōtemptim dono dare so-
 liti. I V P. Nihil iitiuismodi posthac in te
 facturum est Timon, quippe quē ligo abū-
 dē satis corripuerit: nisi prorsus nullum
 dolorem sentiūt illius ilia, te videlicet po-
 tius quā inopiā, esse praeoptandam. At
 tu mihi querulus admodum videris esse,
 qui nunc Timonem incuses, quod tibi
 B patefactis foribus liberē permiserit vaga-
 ri, neque includens, neque zelotypus in
 te. Porro aliās diuersa de causa in diuites
 stomachabare, cū diceres te ab illis,
 repagulis, clauibus, ac signorum obiecta-
 culis impressis ita fuisse conclusum, ut ne
 prospicere quidem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplorabas, affirmans
 praefocari te nimis tenebris: eoque pal-
 lidus nobis occurrebas, & cutis confe-
 ctus, digitis etiamnum ex assiduo colli-
 gendi coaceruandiq; vsu contractis, con-
 tortisq;. Quod si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturum quoque ab illis te
 C minitabare. In summa, rem supra mo-
 dum acerbam iudicabas, in aereo ferreo-
 ve thalamo, Danaës exemplo, virginem
 asseruari, atq; à scelestissimis educari pæ-
 dagogis, fœnore, & computo. Proinde
 absurdè facere aiebas hos, quod te præ-
 ter modum adamarent: neq; quum lice-
 ret, frui auderent: neq; quum ipsis esset
 in manu, amote suo securè vterentur, sed
 vigiles obseruarent, ad signum ac seram
 oculis nunquam conniuentibus, neq; vs-
 quam dimotis, semper intuentes: abundè
 magnum fructum arbitrantur, non quod
 D ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod ne-
 mini fruēdi copiam facerent: non aliter
 quā in praesepi canis, nec ipse vescens
 hordeis, nec equum famelicum id facere
 sinens. Quin etiam ridebas istos, qui par-
 cerēt, asseruarentq; & (quod esset absur-
 dissimū) ipsi quidem sibi subtraherēt, ve-
 rerenturq; cōtingere, non intelligerent
 autem, fore ut aut sceleratissimus famu-
 lus, aut dispensator, aut liberorum pæda-
 gogus furtim subiret, ludibrio habiturus
 infelicē & inamabilem herum, quem po-
 stea sinat ad fuliginosam, & oris angusti
 lucernulā, ac siticulosum scirpulum vsu-
 ris inuigilare. Quid itaque: an nō iniquū,

D

quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V. Atqui si rem verè perpenderit, vtrunque me iure facere iudicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia studiumq; quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diuerso qui me ostiis ac tenebris inclusum seruabant, id agentes quò scilicet crassior faginatiórq; ac vehementer corpulentia onustus euaderem : quum interim neq; ipsi contingerent, neq; in lucè producerent, ne vel aspicerer à quopiã : hos dementes & cõtumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil cõmeritum tot in vinculis cogerent situ carieq; putrescere, haud intelligètes, quò mox demigrent, me alij cuipiã, cui fortuna fauerit, relicturi. Nec hos igitur probo, sed ne illos quidè qui nimium facilè mihi manus admouent: sed qui (quod est optimũ) mediocritate vtantur, vti nec profus abstineant, neq; penitus profundant. Etenim illud per Iouem cõsidera Iupiter: Si quis vbi puellulam & formosam lege duxisset vxorè, postea neq; obseruet, nec vlla omnino zelotypia profequatur, videlicet sinens illam noctu atq; interdium quocunq; libitum sit ire, & quicumque voluissent cum ea habere rem, vel producat potius vltro vt adulteretur, fores aperiens, prostitutusq; & quoslibet ad illã inuitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquã dices Iupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si ingeniam lege domum deducat, vti liberos legitimos progeneret, ceterum nec ipse contingat florentem ætate decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemq; in perpetua virginitate contineat, idq; præ amore se facere prædicet, & hunc quidè præferat, pallore, corpore exhausto, oculis refugis, num fieri pote est vt huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quum liberis oportuerit operam dare, fruiq; coniugio, puellam adèò formosam atq; amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam tanquam Cereri sacerdotem alens. Huiusmodi & ipse indignè fero quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorq; atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde vt stigmaticus fugitiuus compedibus vincior. I V P. Quid est autem quòd, aduersus illos indigneris, quandoquidem vtrique pœnas egregias luunt? Alteri quidè dum Tantali in morè

Mediocritas in diuinitis seruanda.

A πάλα μὲν σε ταῦτα ἀπιᾶσθαι, νῦν δὲ τὰ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀπιχαλῆν; Π Λ Ο Υ. καὶ μὲν εἶτε τὰ ληθῆ δὲ ξεπάρχοις, ἀμφω σοὶ ἀλογα δόξω ποιεῖν. ἤ τε γὰρ Τίμωνος ὁ πόμυ τῆ το αἰφύμνον, ἀμύγες, ἔ σὲκ βινοϊκὸν ὡς παρῆς ἐμὲ, εἰκότως δὲ δοκίμη. τοῖς τε αὖ κατὰ κλέσον ἐν θύραις ἔ σὲκ τῶ φυλαχθόντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος ἡροίμω, καὶ πιμελής, καὶ ὑφ' ὄγκος, ὅπιμελαμύοις, ἔτε παρσατοιομύοις αὐτοῖς, ἔτε εἰς ὁ φῶς παρᾶ γοῖτας, ὡς μηδὲ ὀφθαίλω παρῆς πνος, ἀνοήτοις ἐνόμιζον εἶ, καὶ ὑβρισταῖς. ὁ δὲ ἐν ἀδοικωῖτά με ἕπο ποσού-

B ρις δεσμοῖς κατὰ σήποιτας. σὲκ εἰδὸς ὡς μὲν μικρὸν ἀπιᾶσιν ἄλλω πινὲ ἤν' διδαμύων με κατὰ λιπόντες. ἔτ' οὖν ἐκείνοις, ἔτε τοῖς πόμυ παρᾶ χίροισ ἐἰς ἐμὲ τοῦρις ἐπαμῶ, ἀλλὰ τοῖς ὁ φ' ἀρίστον ὅστι μὲ ἔσεν ὅπι θήσοιτας τῶ παρᾶ γμαπι, καὶ μήτε ἀφεξομύους το παρᾶ πῶμ, μήτε παροσομύους ὁ ὄλον. σὲκ πεῖ γὰρ ὁ Ζεὺ παρῆς τῆ Διὸς, εἰ πῖς νόμω γήμας γωαῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλαχθῶτοι, μήτε ζηλοτυποῖ το παρᾶ πῶμ, ἀφίεις καὶ βαδίξην ἔνθα αὖ ἐτέλοιο νύκτωρ, καὶ μὲν ἡμέρας, καὶ ξιωφῆσαι πῖς ἐσλομύοις, μᾶλλον ὃ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθσομύμω, ἀνοίγων τῶς θύρας, ἔ ματροπύων, καὶ πόμυτας ἐπ' αὐτῶ καλῶν, ἀρα ὁ πειῖτος ἐρᾶν δόξῃεν αὖ; ἔ σὺ γε ὁ Ζεὺ τῆ το φαίης αὖ, ἐρᾶσθεις πολλὰ κῖς. εἰ δὲ πῖς ἐμπαλιν ἐλθυθέρων γωαῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμω παρᾶ λαβῶν ἐπ' ἀρῶ τῶ παῖδων γησιῶν, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς παρῆς ἀπῶιτε ἀκμῆας καὶ κἀπῆς πῆρ θένε, μήτε δὲ ἄρως ἐβλέπειν ὅπι βέποιο, ἀγρον ὃ καὶ φείραν κατὰ κλείσας πῆρ θενδυοῖ, ἔ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, ἔ δὲ ἄλος ὦν ἀπὸ τῆς χροῖας, ἔ τῆς ἄρχῆς ἐκτετηκῆας, ἔ ἤν' ὀφθαλμῶν ἕπο δεδυκῆτων, ἐὰδ ὅπως ὁ τοῖστρος ἔ παρᾶ παῖδων δόξῃεν ἀν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν ἤ γάμου, κατὰ μύρανων θυρωρόσωπον ἔ τῶ ἔ ἐφᾶσαν κόρῶ, κατὰ φῶρ ἱέρφαι τῆ θεσομοφῶρ πρέφων δὲ πῶ πῶ τῶς τῆ βῖας; ταῦτα ἔ αὐτὸς ἀγανακτῶ, παρῆς ἐπίων μὲν ἀπῶμωσ λακπιζομύος ἔ λαφυστομύος, καὶ δὲ ἀπῶ μύος. ἕπο ἐπίων ὃ, ὡς φῶρ σιγματίας δραπέτης πεπεδημύος. Ζ Ε Υ Σ. πῖ οὖν ἀγανακίξῃς καὶ αὐτῶν; διδάσαι γὰρ ἀμφω καλῶ τῶ δίκην. οἱ μὲν, ὡς φῶρ ὁ Ταῖταλς,

ἀποδοῖ καὶ ἀγχοῖ, ἔξησθι τὸ σῶμα, ὅτι κεχρη-
 νότες μόνον ὡς χρυσίω· οἱ δὲ καθαῶς ὁ Φινείας,
 ἀπὸ τῆ φάρυγγος τὴν ἔσθλην ὑπὸ τῆ ἀρπυγῶν
 ἀφαρῆ, μύθοι δὴ ἀπὸ τῆ ἡδὴ σωφρονετέρῃ πα-
 ραπολὺ τῶν Τίμωνι ἐντευξόμενος. Π Λ.
 ἐκείνος γὰρ πότε παύσει ὡς ἄνθρωπος ἐκ κοφίνῃ τε-
 τρυπημένῃ, ὡρὶν ὅλως εἰσρύναι με, καὶ ἀσπυ-
 δὴν ἐξαιτῶν, φθάσαι βυζύμενος πῶς ὅτι ῥ-
 ῥοήν, μὴ ὑπὸ ἄσπυδος εἰσπεσῶν, ὅτι κλύσω αὐ-
 τῶν; ὡς τε ἐς τὸν τῆ Δαναΐδων πίθον ὑδροφορή-
 σθην μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπιθυμήσθην, τῆ κούρις
 μὴ γέροντος ἀπὸ τῆ εἰσρύνωμαι, σχεδὸν ἐκ χρυ-
 θισομένης τῆ ὅτι ῥέοντος, ἔτιως βιρύτερον τὸ Β
 παρὲς τῆ ἐκχυσιν κεχρηθὲς τῆ πίθου, καὶ ἀκάλυ-
 ρος ἢ ἐξοδος. Ζ Ε Υ Σ. ἔχω καὶ εἰ μὴ ἐμφρά-
 ξη τὸ κεχλωδὸς τῆ τοῦ, καὶ εἰς τὸ ἀπαλξαι ἀπαπε-
 τωμένον, ἐκ χυθίνας ἐν βραχίονα, ῥαδίως
 βιρήσθαι τῆ διφθέρα ἀπὸ τῆ, καὶ τῆ δίκελλαι ἐν τῆ
 πρυγῆ τῆ πίθου. ἀλλ' ἀπιτε ἡδὴ, ἔτι πλάττετε
 αὐτὸν σὺ τῆ μέμνησθαι Ἐρμῆ ἐπὶ τῶν, παρὲς
 ἡμᾶς ἀγχοῖ τῆ Κύνκωπας ἐκ τῆς Αἴτνης,
 ὅπως τὸν κεραινοὶ ἀκρότητες, ὅτι σκιδάσω-
 σιν, ὡς ἡδὴ γε τετηρημένῃ αὐτῆ δεισόμεθα. Ε Ρ.
 παρὲς ἡμῶν ὡς Πλάττε. τί τῆ τοῦ, ὑποσκάξαι;
 ἐλθὴν με ὡς ἡνιάδα ἢ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ
 καὶ χαλὸς ὢν. Π Λ. οὐκ αἰεὶ τῆ τοῦ Ἐρμῆ, ἀπὸ
 ὅπου τὸν μὴ ἀπὸ τῆ πῆλα πεμψοῖς ὑπὸ
 τῆ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραχίονα εἰμι καὶ χαλὸς
 ἀμφοτέροις, ὡς μάλιστα τελεθῆν ὅτι τέρμα,
 παρὲς ἡμῶν τῆ ἐπίοτε τῆ ὅτι ἐμῶντος, ὅπου
 τὸν τῆ ἀπαλλάττει δὲ, πῆλιν ὅτι, πολὺ τῆ
 ὀρνέων ὡς ἕτερον. ἀμα γοῦν ἔπεσεν ἢ ὅτι ἀπὸ τῆ γῆ,
 καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακρηύτομα νενικηκώς, ὑπὸ
 πηδῆσθαι τὸ σάδιον, ὅτι ἰδόντων ἐπίοτε τῆ
 παρὲς. Ε Ρ. ἐκ δὴ τῆ ἑαυτῆ φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ
 πολλὰς αἰεὶ εἰπεῖν ἐχρημί σοι, γὰρ ἐς μὴ ἔδδ' ὅσο-
 λὸν ὡς τε παρὲς βραχίονα, ἐρηκῶς, ἀφῶν δὲ
 τῆμερον πλάσθαι, καὶ πολυτελής, ὅτι λυκῶ
 ζῶντις ἐξελαιώνας, οἷς ὅτι καὶ ὄνος ὑ-
 πῆρξε πῶποτε. καὶ ὅμας πορφυροῖ καὶ χρυσό-
 χρατες παρὲς ἔρχονται, ὅτι αὐτῆ πιπεύοιτες οἷμα
 ὅτι μὴ ὄναρ πλάττεισιν. Π Λ. ἐπερὶ οἷον τῆ τῆ
 ὅτι ὡς Ἐρμῆ, ἔτι ἔτις ἐμῶν τῆ ποσὶ βαδί-
 ζῶ πότε. ὅτι ὅτι Ζεὺς, ἀπὸ Πλάτωνος ἀπὸ τῆ
 με πῆρ' αὐτῆ, ἀπὸ πλάττεισθαι, καὶ μεγαλό-
 δωρος καὶ αὐτῆ ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῆ ὀνόματι.

A neque bibere sinuntur, neque edere,
 sed ore sicco duntaxat inhiant auro: Al-
 teri verò dum his ceu Phineo cibos Har-
 pyiæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi-
 iam, Timone multo posthac vsurus cor-
 datiore. P L V T. An ille aliquando de-
 finet me ceu foraminoso cophino, prius-
 quam omnino influxerim, data opera ex-
 haurire, quasi conetur occupare quò mi-
 nus influam, veritus ne si copiosius infun-
 dar, ipsum vndis obruam? Quo fit vt in
 Danaidum dolium aquam mihi videar
 allaturus, frustra que infusus, vase non
 continente liquorem: imò prius propemodum
 effuso quod influit, quàm influ-
 xerit: adèò latus dolij hiatus ad effu-
 sionem, ac liber exitus. I V P. Proinde
 nisi hiatus istum obturauerit, perpetuamque
 perstillationem sistere studuerit, te propediem
 effuso, facillè rursum sagum & ligonem in
 dolij face reperiet. sed interim abite atque
 illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac
 memineris vt rediens Cyclopes ex Ætna tecum
 adducas, quò fulmen cuspede restituta re-
 sarciant. Nam eo nobis acuminato opus
 fuerit. M E R. Eamus Plute. Quid hoc?
 Num claudicas? Equidem ignorabam ὅ
 C præclare, te non cæcū modò, verum etiã
 claudum esse. P L V T. Atqui non hoc
 mihi perpetuum Mercuri: verum si quã-
 do proficiscor à Ioue missus ad quempiã,
 tum nescio quo pacto tardus sum, &
 utroque claudus pede, ita vt ægrè ad
 metam pertingere queam, sene nonnun-
 quã interim factò, qui me operiebatur.
 Porro quum descendendum est, alatum vi-
 debis multo auibus celeriore. Vnde fit
 vt vix iam amoto repagulo, ego iam pre-
 conis voce victor pronuncier, saltu sta-
 dium transmensus, ne vidētibus quidem
 aliquoties spectatoribus. M E R. At ista
 quidem haud vera narras: imò ego tibi
 permultos cōmemorare queam, quibus
 heri ne obolus quidem erat quo restim
 emerent, qui hodie repentè diuites facti,
 splendide viuant: albis quadrigis vehan-
 tur, quibus antè ne asellus quidem suppe-
 ditarit. Ii tamen purpurati, aurumq; ma-
 nibus gestantes obambulant, qui ne ipsi
 quidè, opinor, credere possunt quin per
 somnium diuites sint. P L V. Isthæc alia
 res est Mercuri. neq; enim tū meis ipsis
 ingredior pedibus: nec à Ioue, sed à Dite
 ad istos transmittor: qui & ipse nimirum
 opum largitor est, ac magna donās;
 id quod ipso etiam nomine declarat.

D ij

Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes, sarcinæ in motem sublatū transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædiū tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerāt obtinere, in foro operiuntur, hiantes nō aliter quā hircinam aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæq; tabellæ, iamq; nouus dominus pronunciatu est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruulus obscœnus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subrafo, pro variis & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nōnunquam me ipsis cum tabellis arreptum fugiens apporiat, commutato nomine, vt qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius: iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, sc̄que mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agētes, quod eiusmodi thynnusex intimo sagenæ sinu fit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris atque elegantioris rudis, pingui illotâque cute, qui compedes etiam dum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stet auribus: quiq; pistrinum perinde vti tēplū adoret: nō est deinceps tolerandus iis quibuscum viuit: verum & ingenuos afficit contumelia, & cōseruos flagris cædit, experiēs num sibi quoq; similia liceāt, donec aut scortulo cuipiā irretitus, aut equorum alendorū studio captus, aut adulatoribus sese permittēs, deierantibus Nireo formosiorē esse, Cecrope Codrōve generosiorē, callidiorē D Vlysse, vnū autē vel sedecim pariter Cræsis opulētiorē, momēto temporis semel profundat infelix, quæ minutatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerāt collecta. MER. Ista fermē sic habēt vtī narras: verum ubi tuis ipsis ingrederis pedibus, quī tandē, cæcus quū sis, viā inuenire soles? Aut quī dignoscis ad quosnā Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abūdēt? PLV. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? MER. Per Iouē haud quaquā. Neq; enim alioqui Aristide præterito ad Hipponicū & Calliā accessisses,

A ἐπειδὴ τῶν μετρίων ἀφαιρῆς δὲ μετὰ ἐπέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δὲ λῆτον ἐμβολόντες με, ἔκαθημην ἀμφοῖν ἐπιμύχως, φορηδὸν δὲ ἀμφοῖν, μετὰ ἀφαιρῆς. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκευῇ που τῆς οἰκίας παρέκει, ὑπὸ τὰ γνάτα παλαμῶν τῆς οἰκίας σκεπόμενος, παρὰ μάχης τῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀρρεῶ παρὰ μύχων κεχλωότες, ὡς παρὰ τὴν χελιδόνα παρὰ πετομένην τε βίβροτες οἱ νεοτῆοι. ἐπειδὴ δὲ ὁ σημεῖον ἀφαιρῆς, καὶ τὸ λῆτον ἐν τμητῇ, καὶ ἡ δὲ λῆτος ἀνοιχθῆ, καὶ ἀνακρηχθῆ, μετὰ ὁ κακὸς δεσπότης, ἦτοι συχένης τις, ἢ χλαξ, ἢ κατὰ πύγων οἰκίτης, ἐκ παιδιῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἐπὶ τὴν γνάτον, ἀπὸ ποικίλων καὶ πρὸς πεταπῶν ἡδονῶν, ἀπὸ δὲ ἕξωρος ὡν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα δὲ μίσῳμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὡς αὐτὸς τὸ πῶς, ἀρπασάμενος με αὐτῇ δέλτῳ, ἔφθον, ἀπὸ τῆς τῶς Πυρρίης, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίης, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβουζος, ἢ Πρωτάρχου μετὰ νομαθεῖς τοῖς μάτην κεχλωτάς ἐκείνας εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας κατὰ χιτῶν, ἀπὸ τῆς ἀρρεῶς δὲ πένθος, οἷος αὐτοῖς ὁ θυμὸς ἐκ μύχων τῆς σαγήνης διέφυγῃ, ἔκ ὀλίγον δὲ δέλεαρ κατὰ πύγων. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἐπὶ τῆς πέδῃν πεφρακῶς, καὶ εἰ πρὸς τῶν ἀφαιρῆς μαστίξῃς, ὄρθιον ἐφίσαξ δὲ ἔς, καὶ τῆς μύχων, ὡς παρὰ τὸ ἀνάκτορον παροικῶν, ἔκ ἐπὶ φορητὸς ὅστις τοῖς ἐντυχόμενοι δὲ γὰρ τοῖς τε ἐλθόντες ὑβρίξῃ, καὶ τοῖς ὁμοδούλας μαστιγῇ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν ἀρρεῖς αὐτῷ ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἰπποθροφίας ἐπιθυμῆσας, ἢ κάλαξιν παρὰ δίδως ἑαυτῶν, ἡμῶν σιν, ἢ μὴν ὁμορφότερον μὲν Νιρέως εἶ) αὐτῶν, βίγενέτερον δὲ τῆς Κέκροπος, ἢ Κόδρου, στωετώτερον δὲ τῆς Οδυσσεως, πλεονώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκ χλαξ, ἐν ἀκρῇ τῆς χλαξ ἀθλιος ἐκχέη τὰ κατὰ ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτοκῶν, ἔκ ἀρπαγῶν, καὶ πρὸς πύγων συνήλεγεμένα. ΕΡ. αὐτὰ που ἀρρεῶν φησὶ τὰ γνάτῳμα. ἐπὸ τῆς δὲ αὐτῶν βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὡν βίβροξ πρὸς ὄδον, ἢ πῶς ἀφαιρῆς ἐφ' οἷς αὐτῶν ὁ Ζεὺς ἀποτείλη, κείνας εἶ) τῆς πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἷς γὰρ βίβροξ με οἱ πνέες εἰσι; ΕΡ. μετὰ τὸν Δία ἔκ πρῶν. ἔκ γὰρ Αλειτίδῳ κατὰ χιτῶν, ἰπποθροφίῳ ἔκ Καλλιῶ παρὰ φησὶ,

ἔχῃ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ὁδὸν ὁδοῦ
 ἀξίους. πλὴν ἀλλὰ τί πορθέτης καὶ ἀπεμ-
 φθής; Π Λ. αἶψα καὶ κἀπὼ πλανώμεθα πε-
 ρινοσῶν, ἀλλὰ εἰς ἀλγῶν πίνι ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅς-
 τις δὴ πορθὸς μοι πορθευχῆ, ἀπαγαγὼν ἔχῃ,
 σὲ τὸν Ἐρμῆν ἔπειτα τῷ πορθευχῆ τῷ κέρδει
 πορθευχῶν. Ε Ρ. ὅκ οὖν ἐξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε εἶναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλῆ-
 τίξιν ὅσας αἰοῖται τῷ πλῆτεϊ ἀξίους; Π Λ.
 καὶ μάλα δικαίως, ὡς γὰρ, ὅσῃ τε φλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπέμπευ ἀναζητήσονται δυσέρετον ἔτω
 χρεῖμα, καὶ πορθευχῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῷ
 εἶς. ὅσῃ δὲ ὁ Λυκκίος δὴ δὲ δούροι βαδίσας, Β
 ἀμυροῦν ἔτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῷ
 μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν ὃ πλεί-
 στων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς
 τοὺς τοῖσιν ἐμπόσιω πορθευχῶν, ἐσαζέμετο
 πορθευχῶν. Ε Ρ. εἶτα πῶς ἐπειδὴ κα-
 τάλιπης αὐτοῖς, ῥαδίως φεύγῃς, ὅκ εἰδὼς τὴν
 ὁδὸν; Π Λ. ὅξυδερκῆς τότε πῶς ἐς ἀρτίους
 γίγνομαι πορθευχῶν μόνον τὴν καὶ τὴν φεύγῃς. Ε Ρ.
 ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῷτο ἀποκρίναι, πῶς τυφλὸς ὢν,
 εἰρήσεται γὰρ, ἐπορθευχῶν ὡς ῥοῦς, ἐ βαρὺς ἐκ
 τοῖν σκελοῖν, ἄσῃς ἐρεσῶν ἔχοις, ὡς τε πᾶν
 τῶν ἀποδύειν εἰς σὲ; καὶ τυφλὸς μὲν, ὁ-
 δαμονεῖν οἶεσθαι εἶναι τὸ ἀποκρίναι, ὅκ ἀνέχε-
 σθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πᾶν πᾶν ὅκ ὀλίγους αὐ-
 τῷ ἔτω σε δυσέρετος ὄντας, ὡς τε καὶ εἰς βα-
 θυκῆτα πόντον φέροντες, ἐρρίψαν αὐτοῖς, καὶ
 πετρῶν καὶ ἡλιβάτων, ἄσῃς ὄντας νομί-
 ζοντες ἄσῃς, ὅτι πορθευχῶν πᾶν ἀρτίως ἐ-
 ρεσῶν αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ ἐ σὺ αὖ δὲ οἶδα ὅτι
 ὁμολογήσας εἶπαι ξυμῆς σαυτῆ, κερυβασιπᾶν
 αὐτοῖς, ἐρωμῶν ποιῶντα ἔπειτα μεμῆσθαι. Π Λ.
 οἶδ γὰρ τοῖσιν οἷος εἶμι ὁρθευχῶν αὐτοῖς, καὶ τὸν ἢ
 τυφλὸν, ἢ ὅσα ἀλλὰ μοι πορθευχῶν; Ε Ρ. ἀλλὰ
 πῶς ὡς Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλὸς καὶ αὐτὸς πᾶν
 εἰσὶ; Π Λ. ἔ τυφλὸς ὡς ἀρτίως. ἀλλὰ ἢ ἀγνοία,
 καὶ ἢ ἀπάτη, ἀσῃς νῦν κατέχοις τὰ πᾶντα,
 ἐπισκιάσῃς αὐτοῖς ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ πᾶν
 τὰ πασὶν ἀμορφὸς εἶναι, πορθευχῶν πορθευ-
 μένος ἐρεσῶν πασῶν, ἀσῃς ῥοῦς, ἐ λιθοκόλ-
 λητον, καὶ ποικίλα ἐνδὲς, ἐν τυφλῶν αὐτοῖς. οἶ
 δὲ, αὐτὸς πορθευχῶν οἰόμενος ὄραν τὸ κέρδος, ἐρ-
 σῃ, καὶ ἀποκρίναι μὴ ἐν τυφλῶν οἷος. ὡς εἶτε τις
 αὐτοῖς ὄλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδξέ με, δὴλον

tum ad alios Athenienses, homines ne
 obolo quidem æstimandos. Ceterum quid
 facis quandoquidem es emissus? P L V.
 Sursum ac deorsum circumcursans obet-
 ro, donec imprudens in quæpiam incur-
 rero. hic autem quisquis ille sit, qui forte
 primus me nactus sit, abducit ac possidet,
 te Mercuri pro lucro præter spem obie-
 cto venerans atque adorans. M E R. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat
 ex ipsius animi sententia ditari abs te hos
 quos ille dignos existimarit qui ditescer-
 rent? P L V. Et iure quidem optime fal-
 litur, ὁ bone: quippe qui quum me cæcū
 esse non ignoret, emittat vestigatum rem
 usque adeo repertu difficilē, & iam olim
 è vita sublatam, quam ne Lynceus quidē
 facilē inueniret, quæ nimirum adeo ob-
 scura sit ac minuta. Itaque quum rari sint
 boni, improbi porro in ciuitatibus omnia
 obtineant: oberrans facilē in huiusmodi
 mortales incurro, ac retribus illorum illi-
 gor. M E R. At quī fit ut quoties eos de-
 feris, celeriter aufugias quum viē sis igna-
 rus? P L V. Tum demum acutum cer-
 no, pedibusque valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R. Iam illud quosque
 mihi responde, quī fit ut quum sis oculis
 captus (dicendum enim est) præterea pal-
 lidus, postremo claudus, tam multos ha-
 beas amantes, adeo ut omnes in te defi-
 gant oculos: & si potiantur, felices videā-
 tur: sin frustrentur, non sustineant viue-
 re? Ex his equidem non paucos noui, qui
 sic perditē te amarint, ut se aëreo è sco-
 pulo piscosi in æquoris alta præcipientes ab-
 iecerint, rati fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo pacto respexisses.
 Quamquam sat scio, tu quoque fateberis,
 si quo modo tibi ipsi notus es, fure-
 re istos, qui eiusmodi amore sunt de-
 mentati. P L V. Atenim credis me, qua-
 lis sum, talem istis videri, nempe clau-
 dum aut cæcum, aut si quid aliud adest
 mihi vitii? M E R. Quid ni ὁ Pluteus nisi
 fortē & ipsi omnes cæci sūt. P L V. Haud
 cæci quidem, ὁ optime, verum inscitia
 errorque (quæ nunc occupant omnia) il-
 lis offundunt tenebras. ad hæc ipse quo-
 que ne per omnia deformis sim, personā
 vehementer amabili tactus, inaurata, gē-
 misque picturata, ac versicoloribus ami-
 ctus eis occurro: at illi rati sese natiui vul-
 tus veniuitatem aspicere, amore capiun-
 tur, dispereuntque nisi potiantur. Quod
 si quis me toto corpore renudatum illis
 ostenderit, dubio procul futurum sit,

vt se ipsi damnent, qui tantopere cæcutierint adamantes res neutiquam amandas, ac fœdas. M E R. Quid ergo? posteaquam eò peruentum est, vt iam diuites euaserint, iamq; personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo vt si quis illis detrahere conetur, penè caput potius, quàm personam abiiciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatum esse formam, quum intus cuncta inspexerint. P L V T. Ad id non parum inultæ res, ô Mercuri, mihi sunt adiumento. M E R. Quænam? P L V T. Simulatque qui me primùm nactus est, apertis foribus exceperit, clanculum vnà mecum introit elatio, veçcordia, iactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia: à quibus omnibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, mēq; cunctorum illorum quæ introierāt malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum: quiduis potius passurus, quàm vti me compellatur reiicere. M E R. Vt leuis ac lubricus es Plute, retentu difficilis, ac fugax, neque vllam præbens ansam certam quò prenfus tenere: sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas, viscosa, prenfu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, vt qui tetigerint, illico hereant, nec facile queant auelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud paruam omisimus. P L V. Quam? M E R. Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quo vel in primis erat op^o. P L V T. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, iussuq; intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R. Iam igitur Atticam adcamus. Tu me consequitor chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. P L V T. Rectè facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me deseres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R. Timon hic est qui proxime montanū & petriconum fodit solū. Παρε! adest & Paupertas,

*Collatio
paupertatis
efficitur.*

A ὡς κατεγίνωσκον αὐτῶν, ἀμβλυώτεροι
 τὰ τηλικαύτα, καὶ ἐρώντες ἀεράσαν
 καὶ ἀμόρφων παραγμάτων. ΕΡ. τί οὖν καὶ
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῶν πλαστῶν γυμνοῖ, καὶ ὁ
 προσωπεῖον αὐτῶν ὡσεὶ γυμνοῖ, ἐπιέξαπα-
 τῶνται; καὶ ἡ πῆς ἀφαιρήται αὐτοῖς, θάπρον
 δὲ πῶν κεφαλῶν ἢ ὁ προσωπεῖον παρῶν-
 το; ἔ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῖς, ὡς
 ὅτι γυμνοῖ ἢ ἀμόρφοι ὄντι, ἐνδοθεν τὰ πῶντα
 ὀρώντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα ὡς Ἐρμῆ καὶ
 παρὸς τοῦτό μοι συμαγωνίζεσαι. ΕΡ. τὰ
 ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδὴ πῆς ἐντυχὸν πα-
B ρεῖται, αἰαπετάσας πῶν θύραν εἰσδέχε-
 τὰί με, συμπερὶ φέρχεται μετ' ἐμοῦ λα-
 θῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ αἰοῖα, καὶ ἡ μεγαλαυχία,
 καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 ἄλλα ἄλλα μυρία. ὑπὸ δὲ τούτων ἀποδύ-
 των καταληφθεὶς πῶν ψυχῶν, θαυμαστὰ τε
 τὰ ἔ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φουκτῶν
 καὶ μετὸν πῶντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰς-
 εληλυθῶτων κακῶν τέθηπε, δορυφοροῦ μῦθον
 ὑπὸ αὐτῶν, καὶ πῶντα παρῶν παῖσι αὐτῶν, ἢ
 ἐμὲ παρῶντα ὑπομείνεν αὐτῶν. ΕΡ. ὡς δὲ
C λῆος εἶ, ὡς Πλούτε, καὶ ὀλιγαπῶν, καὶ δυσκά-
 θεκτος, καὶ ἀφροθυκῶν, ὡσεὶ μῖαν αἰπι-
 λαβῶν περὶ γυμνοῖς βεβαῖαι, ἀλλ' ὡς παρ
 ἐξέλεος, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' ἧν δακτύλων δρα-
 πετεύεις, οὐκ οἶδα ὅπως ἡ Πενία δὲ ἐμπα-
 λιν ἐξώδης τε, ἐ βύλαθῶν, ἐ μυρία τὰ ἀλ-
 κιστρα ἐκπεφυκῶντα ἐξ ἀπομυκῶν τῶ σώματος
 ἔχουσα, ὡς πλησιόσμου τῶ βύθῶν ἔχεσθαι, καὶ
 μὴ ἔχῃν ῥαδίως ἀπολυθῶναι. ΠΛΟΥ. ἀλλὰ μετὰ
 ἐξ ἧν φλυαροῦ τῶν ἡμῶν παρα-
 γμα ἔ μικρὸν διέλαθε. ΕΡ. ὁ ποῖον; ὅτι τῶν
 Θεσσαλῶν οὐκ ἐπηγαγόμεθα ἔ παρ' ἐδὲ μῖ-
 λισα. ΠΛΟΥ. θάρρῳ τούτου γε ἐνεκα. ἐπὶ
 τῆ γῆ αὐτῶν κατὰ λείπων, ἀεργῶν παρ' ὑ-
 μῶν, ὅτι σκήψας ἐνδοθὲν μῦθῶν ὅτι κλησά μῦθον
 πῶν θύραν, ἀνοίχῃν δὲ μηδενὶ, ἡ μὴ ἐμοῦ
 ἀκρύση βοήσμου. ΕΡ. οὐκοῦν ὅτι βῆνω-
 μῶν ἤδη τῶν Ἀτικῶν. καὶ μοι ἐπου ἐχόμενος
 τῶν χλαμύδης, ἀχρῶν αὐτῶν παρὸς πῶν ἐσχα-
 πῶν ἀφίκομαι. ΠΛΟΥ. ὅ ποιός, ὡς Ἐρ-
 μῆ, χρεαγωγῶν, ἐπεὶ ἡ γὰρ ἀπολίπης με,
 ὑπὸ ὀλίγῳ πάχῃ ἢ Κλέωνι ἐμπεσῶμαι ὡσεὶ νοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ φόφος ἔσθῃ βῆσι, κατὰ παρ σιδήρου
 παρὸς λίθον; ΕΡ. ὁ Τίμων ὑποστὶ σκάπηφ πλησίον ἐρεινόν, καὶ ὑπὸ λίθον γῆθρον. παπαί, καὶ ἡ Πενία

πρῆστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκείνος· ἡ Καρτεία δ', καὶ ἡ
 ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία, καὶ ὁ ποιότης ἕχλος τῆς
 ἕσπερ τῶν λιμῶν παθημάτων ἀποδύτων, πολὺ
 ἀμείνους τῆς σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί
 οὖν οὐκ ἀπαλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῆ, πλὴν ἑ-
 χίστην; ἔγδ' ἀνὰ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιολογη-
 σάμεθα ἀνδρῶν ἕσπερ τῆλικύτου φρασεύου
 περὶ ἐρεθισμῶν. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῶν Διί,
 μὴ ἀποδύσασθαι οὖν. ΠΕ. ποῖ τῆτον ἀ-
 παλάς, ὦ Ἀργυφόντα, χρονολογῶν. ΕΡ. ὅτι
 ἔσπερ τῶν Τίμωνα ἐπέμψθημεν ἕσπερ τῆ
 Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλάτων ὅτι Τίμωνα, ὁπό-
 τε αὐτὸν ἐγὼ κεκῶς ἐχόντα ἕσπερ τῆς περὶ
 ἀφραδύσασθαι, τοῦτοισι ἀφραδύσασθαι, τῆ Σο-
 φία ἔσπερ τῶν Πόνου, ἀναιδῶν ἀνδρῶν ἔσπερ τῶν ἀ-
 ξίων ἀπέδύξασθαι; ἔσπερ τῶν ἀφραδύσασθαι
 ἕμῃν ἡ Πενία δοκῶν, ἔσπερ τῶν ἀφραδύσασθαι, ὁ μόν-
 ον κτήμα ἐχόντα, ἀφραδύσασθαι με, ἀκριβῶς περὶ
 ἀφραδύσασθαι ἀφραδύσασθαι, ἵν' αὐτῆς ὁ Πλούτος
 ἀφραδύσασθαι αὐτὸν ἕσπερ τῶν Τύφου ἐλχρή-
 σασθαι ὁμοιοῦ τῶν πάλαι, μαλακῶν, καὶ ἀφραδύ-
 σασθαι ἀφραδύσασθαι, ἀφραδύσασθαι ἔσπερ τῶν
 ἕμῃν ἡ Πενία δοκῶν; ΕΡ. ἔδοξε ἕσπερ τῶν Πε-
 νία τῶν Διί. ΠΕ. ἀφραδύσασθαι ἕσπερ τῶν ἕμῃν
 ὁ Πόνου, καὶ Σοφία, ἔσπερ τῶν οἱ λοιποὶ, ἀφραδύ-
 σασθαι ἕμῃν. ὅτι δὲ τάχα εἴσεται, οἷον με οὐδὲν
 ἀφραδύσασθαι, ἀφραδύσασθαι σπουδῶν, ἔσπερ τῶν διδάσκα-
 λον τῆς ἀφραδύσασθαι ἡ σπουδῶν, ἕμῃν ἡ
 σῶμα, ἕμῃν ἡ ἀφραδύσασθαι δὲ τῶν γνῶμῶν διετέλε-
 σεν, ἀφραδύσασθαι βίον ζῶν, ἔσπερ τῶν αὐτὸν ἀφραδύ-
 σασθαι τὰ δὲ ἀφραδύσασθαι καὶ πολλὰ ἕσπερ τῶν
 ἕσπερ τῶν ἀφραδύσασθαι, ἀφραδύσασθαι ἕμῃν. ΕΡ. ἀφρα-
 δύσασθαι ἡμεῖς δὲ ἀφραδύσασθαι αὐτῶν. ΤΙ. τί-
 νες ἐστέ, ὦ κατάρχοι; ἡ τί βυβλίονοι δεύ-
 ον ἡκετε, ἀνδρῶν ἐργάται, καὶ μαθητῶν
 ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ἔσπερ τῶν ἀφραδύσασθαι ἀφρα-
 δύσασθαι ὄντες ἐγὼ γὰρ ἕμῃν αὐτῆς μάλα
 βάλων τοῖς βάλων, καὶ τοῖς λίθοις, συντελέσω.
 ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλων. ἔσπερ τῶν
 ἀφραδύσασθαι ὄντας βάλων. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἕμῃν
 ἕμῃν εἰμι, ὅτι δὲ, ὁ Πλάτων. ἐπέμψθη δὲ ὁ
 Ζεὺς ἐπακούσας τῆς βάλων ὥστε ἀφραδύ-
 σασθαι τῶν ὄλθων, ἀφραδύσασθαι τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ
 ἕμῃν οἱ μῶς ἐστέ ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες ὡς
 φατέ· πῶς γὰρ ἕμῃν καὶ θεοὶ καὶ ἀφρα-
 δύσασθαι μῶς, ἕσπερ τῶν τῶν τυφλῶν, ὅσπερ τῶν
 καὶ ὅτι τῶν μῶς δόκῶν τῆς διέλλῃ.

A & Labor ille, tum Robur, Sapientia, For-
 titudo, atque id genus aliorum turbai
 quorum omnium agmen Fames cogit,
 longè præstātius quàm tui sint satellites.
 P L V T. Quin igitur quàm ocysimè di-
 scedimus Mercuri? Neque enim vllum
 operæpretium fecerimus cum hominè
 eiusmodi vallato exercitu. M E R. Secus
 visum est Ioui: quare ne metu deterrea-
 mur. P A V P E R T A S. Quò hunc
 nunc Argicida manu abducis? M E R.
 Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue su-
 mus ire iussi. P A V. Itàne rursum Plutus
 ad Timonem, posteaquam ego hunc an-
 tea deliciis malè corruptum suscepi, cō-
 mendansq; Sapientia & Labori, strenuū,
 multiq; pretij virum reddidi? A deōne
 despicienda, iniuriæq; idonea vobis Pau-
 pertas iudicor, vt hunc, quæ mihi vni-
 ca erat possessio, eripiatis, iam exactis-
 sima cura ad virtutem excultum? vt Plu-
 tus hic vbi denuo suscepit, per contu-
 meliam & arrogātiā illi manu iniecta;
 talem reddiderit, qualis erat dudū, mol-
 lem & ignauum, ac vncordē: rursum mi-
 hi restituat, vbi iam nihili factus erit, &
 reuiculus? M E R. Sic δ Paupertas Ioui
 placitum est. P A V. Equidem abeo, at
 vos Labor & Sapiētia, reliqui; cōsequi-
 mini me. Porro hic breui cognoscat qua-
 lis in se fuerim, quam nunc relinquet
 nempe adiutrix bona, & rerum optima-
 rum doctrix: quicum donec habuit com-
 mercium, sano corpore, valentiq; animo
 perseverauerit, virilem exigens vitam, &
 ad sese respiciens, superuacua autem &
 vulgaria ista, aliena, ita vt sunt, existimās.
 M E R. Discedunt illi, nos ad eum adea-
 mus. T I M. Quinam estis δ scelesti: aue
 qua gratia huc aduenistis, homini opera-
 rio mercenarioq; negotiū exhibituri? ve-
 rum haudquaquam, læti abibitis, scelesti
 vt estis omnes: nā ego vos illico glebis &
 faxis petitos comminuam. M E R. Ne-
 quaquam δ Timon, ne ferito, neq; enim
 feries mortales: verum ego sum Mercu-
 rius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, vo-
 tis tuis exauditis. Quare, quod bene ver-
 tat, opes accipe, desistens à laboribus.
 T I M. Atqui vos iam ploraueritis, etiam
 si dij sitis, vt dicitis. Siquidem odi pari-
 ter omnes tum deos, tum homines. Sed
 hunc cæcum, quisquis hic fuerit, mihi
 certum est ligone impræcto comminuere.

D iij

PLVT. Abeamus per Iouem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire: ne malo quopiam accepto discedam. MER. Ne quid ferociter Timon: quin exue potius penitus istam ferocitatē, asperitatemq; ac manibus obuuis excipe bonam fortunam. Rursum diues esto, rursum Atheniensium princeps: & ingratos illos despicio, quum solus florebis. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo: præterea fortunatissimus sum si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeone quæso inhumaniter?

Hæc ego seuæ Ioui refero atq; immania dicta? Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt quitam multa indigna in te commississent: deos odio te prosequi, nequaquam erat consentaneum, quum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Iouiq; quod me respicitis plurimam equidem habeo gratiam: cæterum hunc Plutum nequaquam recpero. MER. Quid ita? TIM. Quoniã pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, quum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, inuidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeò perfidè ac proditoriè destituerit. Contra paupertas optima me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & liberè conuiuens, & quibus opus erat, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista docuit contemnere: effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstras quænam essent opes verè meæ: nempe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitās, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum gnauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiēs, recurre, vnà tecum Plutum abducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecit vt omnes mortales per omnem ætatē eiulent. MER. Nequaquam, ô bone. neque enim omnes ad eiuladum sunt accomodi. Quin tu iracūda pueriliãque ista missa fac, ac Plutū excipe. non sunt reicienda munera quæ à Ioue profisciscuntur.

Divitiarū mala.

Paupertas bona.

A ΠΛ. ἀπίω μὲν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸ Διός, μεταχολᾶν γὰρ ὁ αἰδέσθους ἔμετείως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω πρὸς λαβῶν. ΕΡ. μηδὲν σκαῖόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ ὁ πᾶν τῆτο ἀγχιον, καὶ τραχὺ χαλαβαλῶν, πρὸς τείνας πᾶν χεῖρε, λάμβανε τίω ἀγαθῶν τύχην, ἔπειτα πάλιν, ἔϊασι Αθηνάων τὰ πρῶτα, καὶ ὑποφῶρα τῆν ἀχάριστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς βύδαμνων. ΤΙ. ὄσδεν ὑμῶν δέομα, μὴ εἰνοχλήτε μοι, ἰχάνος ἐμοὶ πλῆτες ἢ δίκελλα. Τὰ δὲ ἄλλα, βύδαμνον ἐστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔπως, ὦ τᾶν ἀπιδουδέσθους; Τὸνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; ἔμην εἰκὸς μὲ μιστῶν δροπον μὲν εἶναι σε, ἔπειτα ὑπὸ αὐτῆν δὴν ἀπεποιήσῃ, μιστῶν ὅ μὴ δαμῶς, ἔπως ὅτι μελαμμένων σα τῆν θεῶν. ΤΙ. ἀλλὰ σοὶ μὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἔπειτα Διὶ, πλείεθ χάρης τῆς ὅτι μελαμμένων, ἔπειτα τὸν Πλούτον εἰς αἰ λαβοίμι. ΕΡ. τί δὲ; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυσίων κακῶν μοι αἰπίος ὄντα κατέστη, καὶ λαζί τε πρὸς δαδούς, καὶ ὅτι βούλας ἐπαγαγῶν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία κατὰ φθείρας, ἔπειτα φθονον ἀποφῆνας. τέλας ὅ, ἀφῆνω κατὰ λιπῶν, οὕτως ἀπίτως καὶ πρὸς δαδούς. ἢ βελτίεθ ὅ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικοτάτοις κατὰ γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ πρὸς ῥήσιās ποροσμιλοῦσα, τά τε αἰατῆσῃα κάμνοντι πρὸς ἔχε, καὶ τῆν πολλῶν ἐκείνων κατὰ φθονῆν ἐπαίδυεν, ἔπειτα αὐτὸ ἐμὸν τὰ ἐλπίδας ἀπρὸς τῆσασα μοι ἔβίς, καὶ δείξασα ὅστις μὲ ὁ πλούτος ὁ ἐμὸς, ὅν οὐτε κόλαξ ἢ παπῶν, οὐτε συκοφαντῆς φοβῶν, οὐ δῆμος παρῶξωθῆς, εἰς ἐκκλησιατῆς ψηφοφορήσας, ἔτυραννος ὅτι βλαβύσας, ἀφελέσασα διωμῆσιν αἰ ἔρρωμῆδος ποιγάρων ὑπὸ τῆν πόνων, ἔπειτα τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπὶ γαζομῆδος, ὄσδεν ὄρων τῆν ἐν ἀετῆ κακῶν, ἰχάνος καὶ ἀφῆρη ἔχω τὰ ἀλφίτα πρὸς τῆς δίκελλης. ὥστε παλίνδρομος ἀπίθῃ, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγῶν πρὸς Διὶ. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἰχάνον μὲ πᾶν τὰς αἰδέσθους ἢ ἔπειτα οἰμῶσιν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθῆ: οὐ γὰρ πᾶντες εἰσὶν ὅτι τῆσῃος πρὸς οἰμῶσιν. ἀλλ' ἔα τὰ ὄργιλα τῶντα, καὶ μετῆρα κιάδη, καὶ τὸν Πλούτον πρὸς λαβε. ἔπειτα ἀπόβλητα εἰσι τὰ δῶρα τὰ πρὸς τῆ Διός.

ΠΛΟΥ. βάλει, ὦ Τίμων, διαβολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;
 ΤΙ. λέγε, μὴ μακρὰν μύθῳ, μηδὲ μὲν
 παροισμίων, ὡς πρὸς οἱ ὑπὲρ τειχοῖν ῥήτορες,
 αἰέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, ὅτε τὸν Ερ-
 μίῳ ἔσονται. ΠΛΟΥ. ἐχρῆν μύθῳ ἴσως
 καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλά ὑπὸ σὺ κα-
 τηρηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς,
 ἠδίκηκα. ὅς τῃ μὲν ἠδίστων ἀποδύτων αἰτίος
 σοι κατέστη, πικρῆς, καὶ παροδρίας, καὶ τε-
 φαίων, καὶ τῆς ἀλλῆς τρυφῆς. πείθεσθε
 δέ τοι καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμέ ἦσθα, ἔπειτα
 δαυτος εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων πέ-
 πονθας, αἰαίτιος ἐγώ σοι. μάλλον δὲ αὐτὸς ἠ-
 δικήματι τῷτο ὑπὸ σὺ, ὅτι με ἕτως ἀπίμως
 ὑπὸ ἑσάλλες ἀδράσι κατὰ σφίσι, ἐπαμνο-
 σι, καὶ κατὰ σφίσι, ἔπειτα ἔπειτα ἔπειτα
 ἐκλυοῦσίν μοι. καὶ τότε τελευτήσων ἐφραδα,
 ὡς παροδεδωκέ σε. τοῦ ἀντιπῶν δὲ αὐτὸς ἐγ-
 χαλέομαι σοι πᾶντα ἔπειτα ἀπελαθῆς
 ὑπὸ σὺ, καὶ ὑπὸ κεφαλῆν ἔξωθεῖς τῆς οἰ-
 κίας. τριγυροῦν αἰτὶ μαλακῆς χαλμύδος,
 τῶν τε πῶν διφθέραν ἠπικωπῆσιν σοι Πε-
 νία πείθεσθαι. ὡς τε μῦθος ὁ Ερμῆς οὐ-
 ποσί, πῶς ἰκέτευσεν τὸν Δία μὴ ἠέκιν πρὸς
 σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι παροδινεγμένον.
 ΕΡ. ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὦ Πλούτῳ, οἷος ἦδῃ
 γένηται; ὡς τε γάρρων, ξυμμάτῳ τελευ-
 τῶ. καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἐχθρῶ. σὺ δὲ τὸν
 Θεσαυρὸν ὑπὸ ἀγαθῆ τῆ δικέλλη. ὑπὸ ἀ-
 κούσεται γὰρ ἐμβοήσθαι σοι. ΤΙ. πεισθῶν, ὦ
 Ερμῆ, καὶ αὐτῆς πλουτητέον. τί γὰρ αὐ καὶ
 πᾶσι τις ὁπότῳ οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὄρα
 γὰρ εἰς οἶά με παροδίατα ἐμβαλεῖς τὸν κα-
 κιδάμονα, ὅς ἀγρῶν νῦν βυδαμονέστατα δέ-
 γων, χρυσὸν ἀφῶν ὑπὸ σὺν λήφομαι ὑπὸ
 ἀδικήσας, καὶ ὑπὸ σὺν φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. ΕΡ. ὑπὸ σὺν, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ,
 καὶ εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ὅτι οἶσιν ὅστιν, ὅπως
 οἱ κολάκων ἐκείνοι ἀφῶν γῶσιν ὑπὸ τῆ
 φρόνου. ἐγὼ δὲ ὑπὸ πῶν Αἰτῶν, ἐς τὸν
 ἕσθων ἀναπλήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν, ἀπε-
 λήλυθεν ὡς δοκεῖ. τεκμήρομαι γὰρ τῆ εἰρε-
 σία τῆ πῶν. σὺ δὲ αὐτῆ πείθεσθαι, ἀ-
 ναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθῶν,
 μάλλον δὲ πᾶσι σε φημι Θεσαυρὸν χρυσοῦ,

APLV T. Vin' Timon vt contra te par-
 tes defendam meas? an grauiter feres
 si quid dixerō? TIM. Dicitō, ne mul-
 tis tamen, neque cum proœmiis, quem-
 admodum perditissimi isti solent Ora-
 tores: nam huius Mercurij gratia te fe-
 ram paucis dicentem. P L V. Atqui
 multis mihi potius erat dicendum; tot
 nominibus abs te accusato. Attamen
 vide num qua in re te, quemadmodum
 ais, læserim, qui quidem dulcissima-
 rum quarumque rerum tibi exciterim
 auctor, opifexque auctoritatis, præsi-
 dentia, coronarum, aliarum item vo-
 luptatum: mea opera conspicuus eras,
 B celebris, & obseruandus. Cæterum si
 quid molesti ab adulatoribus accidit,
 non mihi potes imputare: quin ipse ma-
 gis abs te sum affectus contumelia, pro-
 pterea quod me tam ignominiosè viris
 illis execratis suppeditaris, qui te mi-
 rabantur, ac præstigiis dementabant,
 mihi que modis omnibus insidias strue-
 bant. Porro quod extremo loco dixisti,
 te à me proditum desertumque fuisse:
 istud criminis in te possum retorquere,
 quum ipse sim modis omnibus à te re-
 iectus, præceptisque exactus ex ædibus.
 C Vnde pro molli chlamyde sagum istud
 charissima tibi paupertas circumposuit.
 Itaque testis est mihi hic Mercurius;
 quantopere Iouem orauerim ne ad te
 venirem, qui tam hostiliter esses in me
 debacchatus. MER. At nunc vides
 Plute, in cuiusmodi hominem fit com-
 mutatus. Proinde audacter cum illo
 consuetudinem age. Tu verò fode ita
 vt facis. Tu interim thesaurum sub li-
 gonem adducito. Audiet enim si tu ac-
 cersueris. TIM. Parendum est Mer-
 curi, rursusque ditescendum. Quid e-
 nim facias, quum dij compellant? ta-
 D men vide in quas turbas me miserum
 coniciēs, qui quidem quum ad hunc
 vsque diem felicissimè vixerim; tan-
 tum auri repentè sum accepturus, nihil
 commeritus mali, tantumque curarum
 suscepturus. MER C. Sustine Timon
 mea gratia, tamen si graue est isthuc, at-
 que intolerandum, quò videlicet palpo-
 nes illi præ inuidia rumpantur. Ego por-
 rò superata Ætna in cælum reuolauero.
 P I V. Abiit ille quidem, sicut apparet:
 nam ex alarum remigio facio coniectu-
 ram. Tu verò hîc operire, si quidem di-
 gressus Thesaurum ad te trāsmissam, sed
 feri fortius. Tibi loquor auri Theaurè:

Timoni huic audiens esto, offerque te-
 met eruendum. Fode Timon altius im-
 pingés. Cæterùm ego à vobis digredior.
 TIM. Age iam ô liga, nunc mihi tuas
 vires explica, neque defatigère dum ex
 abdito Theſaurum in apertum euocaris.
 Hem prodigiorum auctor Iupiter, amici
 Corybantes, ac lucrifer Mercuri, vndenâ
 auri tantum? Num ſomnium hoc eſt?
 metuo ne carbones reperturus ſim ex-
 perrectus. Atqui aurum profectò eſt inſi-
 gne, fuluum, graue, & aſpectu multo iu-
 cundiffimum. Pulcherrima aurum fau-
 ſtitas mortalibus! quippe quòd ignis in
 morem ardes, noctesq; & dies renides.
 Ades ô mihi chariſſimum deſideratiſſi-
 mûnque. Nunc demum credo vel lo-
 uem ipſum olim aurum eſſe factum. Ete-
 nim quæ tandem virgo non exporrecto
 ſinu vſque adedò formoſum amatorem ex-
 cipiat per regulas illapſum? O Mida
 Cræſeſq; ac munera Delphico in templo
 dicata, vt nihil eratis, ſi cum Timone,
 cumq; Timonis opibus conferamini: cui
 ne Perſarum quidem rex par eſt. O ligo,
 & ſagum chariſſimum, vos huic Pani ſu-
 ſpendi cõmodum eſt. At ego quàm ma-
 ximè ſemotum mercatus agrum, turricu-
 laq; ſeruandi auri gratia conſtructa, vni
 mihi aſſatim vixero: ſepulchrũ item ini-
 bi mihi deſuncto parare eſt ſententia.
 Hæc igitur decreta ſunto placitaq; in re-
 liquum vitæ: ſeiunctio, ignorantia, faſti-
 dium erga mortales omneis. Porrò ami-
 cus, hoſpes, ſodalis, aut ara miſericordiæ,
 mera nugæ. Tum commiſerari lacrymã-
 tem, ſuppeditare egentibus, iniquitas, ac
 morum ſubuerſio: at vita ſolitaria, qualis
 eſt lupis: vnus ſibi amicus Timon, cæteri
 omnes hoſtes, & inſidiarum machinato-
 res. Cum horum quopiam, congregi, pia-
 culum: adedò vt ſi quem aſpexero dunta-
 xat, inauſpicatus ſit ille dies. In ſumma,
 non alio nobis habeantur loco, quàm ſi-
 gna ſæxia, æρεάve: neque fœcialem ab
 illis miſſum recipiamus, neque fœdera
 feriamus. Solitudo terminus eſto. Cæte-
 rùm tribules, cognati, populares, poſtre-
 mò patria ipſa, frigida quædam & ſterilia
 nomina, ſtultorumq; mortalium gloriæ.
 Solus Timon diues eſto: deſpiciat om-
 nes: ſolus ipſe ſecum oblectetur, liber
 ab aſſentationibus, & oneroſis laudibus:

Effectus
 dimittantur.

A ἡ ἀκούσον Τίμωνι βουταί, καὶ πάρα γε
 σεαυτὸν ἀελέεσθαι. σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας
 καὶ ἀφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ΤΙ.
 Ἀγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπιρρώσον σεαυ-
 τῷ, καὶ μὴ χάμης ἐκ τῶ βάθους τὸν Θη-
 σαυρὸν εἰς βύμφαλὸς παρακαλουμένη. ὦ
 Ζεὺ τεράστει, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ
 κερδαῖνε, πόθεν χρυσίον βούτῳ; ἢ που ὄναρ
 ταῦτά ἐστι; δέδοξα γὰρ μὴ ἀνδραγαθὸς εὖρω,
 ἀνεχρόμνος, ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπιση-
 μον, ὑπερυδρον, βαρὺ, καὶ πῶν πορροψιν
 ὑπερῆδισον. ὦ χρυσέ, δέξωμα κάλλισον βρο-
 Β πύϊ: αἰθόμνον γὰρ πῦρ ἄτε δευαρέπεις, καὶ νύ-
 κτωρ, καὶ μὴ ἡμέραν. ἐλθέ, ὦ φίλτατε, καὶ
 ἐρασιμώτατε. νῦν πείσομαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ
 γνέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οἶα ἀπὸ πέτρης ἀ-
 ναπεπταμένους τοῖς κέλποισ ὑποδέξατο
 ἔτω καλὸν ἐρασιμὸν ἀφ᾽ τῶ τέγρε καὶ ἀρ-
 ρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελ-
 φοῖς αἰαθήματα, ὡς εἶδεν ἄρα ἢ τε ὡς παρὸς
 Τίμωνα, ἐ τὸν Τίμωνος παλῶτον, ὃν γε εἶδεν
 βασιλῆς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκηλλα, καὶ φίλτα-
 τη διφθέρα, ὑμαῖς μὲν τὰ Πανὶ βούτω αἰα-
 θεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσιν ὑπὸ τῶν
 C πύϊ καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσιν ὑπὸ τῶν
 τῶ εἰσχαπᾶν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπερ-
 τῶ εἰσχαπᾶν, μόνα ἐμοὶ ἱκανὸν ἐσθλαίτα-
 δαι τὸν αὐτὸν καὶ τὰ φον ἀποθανῶν ἔξην μοι
 δοκῶ. Δεδόξα δὲ ταῦτα, καὶ νενομητέ-
 δαι παρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία παρὸς
 ἀπόμψας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. φί-
 λος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐπαῖρος, ἢ ἐλέε βωμός,
 ὑθλος πολίς· καὶ ὅ οἰκτεῖται δακρύνοντα, ἢ
 ἐπικουρήσαι δεομένη, ὑπεροψία, καὶ κα-
 τάλεις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἢ διαπτα κατὰ
 D φρ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμωνα, οἱ δὲ
 ἄλλοι πόμψες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι καὶ ὅ
 πορρομλήσαι πνι αὐτῶν, μίαισμα. καὶ εἰ
 πνα ἰδῶ μόνον, ἀποφραῖς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως
 ἀνδριδύτων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῶν
 ἀφαιρέτωσαν, καὶ μῆτε κήρυκα δεχώ-
 μεθα πρὸ αὐτῶν, μῆτε σπονδαῖς σπενδῶ-
 μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω παρὸς αὐτοῖς.
 φυλέται δὲ, καὶ φραῖτες, καὶ δημόται, καὶ
 ἢ πατεῖς αὐτῆ, ψυχρά, καὶ ἀνωφελῆ ὀνό-
 ματα, καὶ αἰοκίων ἀνδρῶν φιλοπρήματα· πλατείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροψάτω
 ἀπόμψων, καὶ τρυφάτω μόνος κατ᾽ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος.

καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ βιώχεται μόνος ἑαυτῷ γεί-
 ταν καὶ ὁμοῦρος, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ
 ἑαυτὸν δόξιασάσθαι δεδούτω, καὶ δὲν ἀποτά-
 νῆν, ἢ αὐτῷ ἐφαινον ἐπενεγκεῖν· καὶ ὄνομα μὲν
 ἔστω ὁ Μιστὸν Δροπὸς, ἡδίστον. ἔσθου ὅ γινω-
 εῖσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαμνός,
 καὶ ὄργη, καὶ ἀπὸν Δροπία· εἰ δὲ τίνα ἰδίμμι ἐπὶ
 πρὸς Δροφῆρον, καὶ σβεννιῶν ἰκετεύοντα,
 πῆτι καὶ ἐλαίᾳ καὶ ἀσβεννιῶν. καὶ καὶ τίνα τῶ
 χρωῖνος ὁ πῶμας πῶμα φέρη, ὁ δὲ τῶ χεῖρας
 ὀρέγων, ἀπὸν βέσθαι, δέηται, ὡς τῶν καὶ τῶτον
 ἔπει κεφαλῶν βασιζόντα, ὡς μὲν δὲ ἀνακῶ-
 ναι δεινῆν· ἔτω γὰρ αὐτῷ πῶ ἴσθι ἀπολά-
 σοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχερα-
 τίδης Κολυθηδός, ἔπει φησὶ τῆ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, αὐτὰ ἡμῖν δεδούτω, καὶ
 ἀδρικῶς ἐλμένω μὲν αὐτοῖς. πῶ δὲ ἀλλὰ πε-
 εἰ πολλοῦ αὐτῶ ἐποίησα μὲν ἀπασιν γινώσμαι
 πως αὐτὰ ἡμέσθαι, δέπει ἕσθαι πῶμα
 ἀπὸν γὰρ αὐτῶ πῶμα ἡροῖτο αὐτοῖς·
 καὶ τί τῶτο; φῶ τῶ πῶμα. πῶμα χῶτον
 συνθέσει κεκονημένοι, καὶ πῶμα ἄντες, ἐκ οἶδα
 ὅθεν ὀσφραϊνόμενοι τῶ χεῖρας. πῶτερον οὖν
 ἔπει τῶ πῶμα ἄνασθαι ἀπελαύνω αὐτοῖς
 τοῖς λίθοις, δέπει ἕσθαι ἀκροβολιζόμενος,
 ἢ πῶτερον πῶμα νομῆσθαι, εἰσάπαξ αὐ-
 τοῖς ὀμιλήσθαι, ὡς πῶμα αὐτῶ πῶμα
 μῶμοι; τῶτο οἶμα καὶ ἀμεινον, ὡς τε δεχόμεθα
 ἡδὲ αὐτοῖς, ἕσθαι. φέρε ἰδῶ, τίς ὁ πῶμα
 αὐτῶ ἔπει ἕσθαι; Γναθωνίδης ὁ χῶμα, ὁ
 πῶμα ἕσθαι ἀπὸν πῶμα ὀρέξας τὸν πῶμα
 χῶτον, πῶμα ὀρέξας πῶμα ὀρέξας ἐμμε-
 χῶμα; ἀλλὰ ὅτε ἐποίησεν ἀφικόμενος οἶμα ἕσθαι
 γὰρ πῶμα τῶ ἄλλων. ΓΝΑ. ὅκα ἐγὼ ἔλε-
 γον ὡς ὅκα ἀμυγῆσθαι Τίμωνος ἀγαθῶ ἀ-
 δρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων βύμα φῶματε, καὶ
 ἡδῆτε, ἕσθαι πῶμα. ΤΙ. νῆ καὶ σῶμα, ὡ
 Γναθωνίδη, γῶμα ἀπὸν βῶματε, καὶ
 αὐτῶ πῶμα ἕσθαι πῶμα; ΓΝΑ. αἰετῶ
 λῶμα, ὡμα σῶμα, ἀλλὰ πῶμα ὅμα πῶμα, ὡς
 καμὸν τί σοι ἄσθαι τῶ μαθητῶν διθυράμ-
 βων ἡκῶ κομῆσθαι; ΤΙ. καὶ μὲν ἔλεγε ἡ γῶ
 ἄσθαι μάλα πῶμα ὑπὸ αὐτῶ τῶ δικέ-
 λη. ΓΝΑ. τί τῶτο; πῶμα, ὡ Τίμων; μῶ-
 τυρομα, ὡ Ἡράκλῆς, ἰδῶ, ἰδῶ, πῶμα καὶ μῶμα
 πῶμα εἰς Ἀρφον πῶμα. ΤΙ. καὶ μὲν αὐτῶ μῶμα ἕσθαι πῶμα, φῶμα πῶμα πῶμα

A Diis sacra faciat, & epuletur solus: sibi
 ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese
 ab aliis. Ac semel decretum esto, ut vnus
 seipsum comiter accipiat, si moriendum
 fit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam
 admouere. Nullumque nomen sit dul-
 cius, quàm Misanthropi, id est, homi-
 num oforis. Morum autem notæ, diffi-
 cultas, asperitas, feritas, iracundia, in-
 humanitas. quòd si quem conspexero
 incendio conflagramentem, obtestanteni
 quòd restinguam, pice olcòque restin-
 guere: rursum si quem flumen vndis ab-
 tulerit, isq; manus porrigēs, imploret vt
 retineatur: hunc quoque demerso ca-
 pite propellere, ne possit emicare. hunc
 ad modum par pari relaturus est. Hęc le-
 gem Timon tulit Echecratides Colyr-
 tenlis: & concionis subscripsit suffra-
 gis idem ille Timon: Age hęc decreta
 sunt: hęc fortiter tueamur. Caterum
 magno emerim vt id omnibus innot-
 scat, quòd opibus abundo: nam illa res
 illos p̄focauerit. Sed quid illud? Hem,
 quæ trepidatio? Vndique concurrunt
 puluerulenti atque anheli, haud scio
 vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc
 conscenso colle saxis eos abigo, è su-
 blimi detaculans: an hac tantum in re
 legem violabimus, vt semel cum illis
 congregiamur, vt magis agantur fasti-
 diti, repulsique? Ita satius esse duco.
 Itaque restemus, quòd illos excipiamus.
 Age prospiciam, primus eorum iste quis
 est Nempe Gnathonides adulator, qui
 mihi nuper cœnam petenti, funem por-
 rexit, quum apud me sæpenumero soli-
 da dolia vomuerit. Sed bene est quòd ad
 me venit: nam primus omnium vapula-
 bit. G N A T H. An non dixi Timonem
 virum bonum non neglecturos esse deos?
 Salue Timon formosissime, iucundissi-
 me, conuiuator bellissime. T I M. Sci-
 licet & tu Gnathonides, vulturum om-
 nium edacissime, atque hominum per-
 ditissime. G N A. Semper tibi grata dica-
 citas. Sed vbi compotamus? Nam nouam
 tibi adfero cātilenam ex his quos nuper
 didici dithyrambis. T I M. Atqui elegos
 canes admodum miserabiles, ab hoc do-
 ctus ligone. G N A. Quid istuc? Feris ὁ
 Timon? Attestor, ὁ Hercules, Hei, hei,
 in ius te voco apud Areopagitas; qui
 vulnus dederis. T I M. Atqui si cunctere
 paulisper, mox cædis me reum ages:

Comites
 diuicias
 adulator
 & scurra.

Assentatores.

Heredipotes.

GN A. Nequaquam: quin tu planè vul-
neri medere, paululo auri inuncto. mirū
enim in modum præsentaneum id est re-
medium. TIM. Etiam manes? GN A.
Ab eo. At tibi malè sit, qui quidem ex
viro cōmodo tam seivus factus sis. TIM.
Quis hic est qui accedit recaluafter ille?
Philiades, assentatorum omnium exec-
cratissimus. Hic quum à me solidum ac-
ceperit fundum, tum filix in dotem ta-
lenta duo, laudationis præmiū, quum me
canentem, reliquis silentibus omnibus
solus maiorem in modum extulisset, de-
ierans me vel oloribus magis canorum:
vbi me pridem ægrotum conspexisset,
(nam adieram oraturus vt mei curam a-
geret) plagas etiam egregius ille vir im-
pegit. PHILIADES. O impuden-
tiam! nunc demum Timonem agnoscitis:
nunc Gnathonides amicus & conui-
ua. enimvero habet ille digna se, quan-
doquidem immemor est atque ingratus.
At nos qui iam olim conuictores sumus,
æquales ac populares: tamen modestè a-
gimus, ne insilire videamur. Salue here:
fac vt istos adultores sacrilegos obser-
ues, qui nusquam adsunt nisi in mensa:
præterea à coruis nihil differunt. neque
posthac huius ætatis mortalium vlli fi-
dendum est: omnes ingrati, & scelesti.
At ego quum tibi talentum adducerem,
quo posses ad ea quæ velles vti, in via ac-
cepi te summas quasdam opes esse na-
ctum. Proinde accessi his de rebus admo-
nitorus te: quanquam tibi forsitan me
monitore nihil erat opus, viro nimirum
adeo prudenti, vt vel Nestori ipsi, si ne-
cesse est, consilium dare queas. TIM. Ita
fiet, Philiades. sed age accede, quod te li-
gone comiter accipiam. PHIL. Viri,
caput mihi comminutum est ab hoc in-
grato, propterea quod eum ea quæ in rē
illius erant, admonui. TIM. Ecce tertius
huc orator Demeas se recipit, tabulas
dextra gestans, atq; se mihi cognatū ef-
se. Hic vna die de meo sedecim talenta
ciuitati dependit: nam damnatus erat, ac
vincus: at quum soluendo non esset, ego
misertus illum redemi. Porro quum illi
forte obuenuisset vt Erechtheidi tribui di-
stribueret ætarium; atque ego audiens, id
quod ad me redibat, poscerem, negabat
se ciuem nosse me. DEM. Salue Timon,
præcipuum generis tui præsidium, ful-
cimentum Atheniensium, defensaculum
Græciæ. Profecit iam dudum te
populus frequens & vtraque curia ope-

GN A. μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πρῶτως ὁ
πρᾶγμα ἴασαι, μικρὸν ἔπιπάσας τῶ χρεῖσι·
δυναῖς γὰρ ἰσχυρόν ἐστὶ τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἐπι-
μυθεῖς; ΓΝ Α. ἀπειμι, σὺ δ' ἔχαιρήσῃς ἔγω-
σκαὸς ἐκ χρεῖσιν ἡρόδωτος. ΤΙ. τίς οὐ πῶς
ἔστιν ὁ παροισίων, ὁ αἰαφαλαιτίας; Φιλιάδης,
κολακῶν ἀποδύτων ὁ βδελυρώτατος. οὗτ' δὲ
πρὶ ἐμοῦ ἀγρὸν ὄλον λαβῶν, ἐ τῆ θυγατρὸς
παροισίᾳ, δύο τάλαντα, μιᾶσιν ἔ ἐπαίνας, ὅπο-
τε ἀπαρτά με, πρῶτων σιωπῶντων, μόνος
ὑπερῆνεσεν, ἐπώμοσά μινος ἀδικήτεσιν εἶ)
τῆ κύνων· ἐπ' ἴ νοσῶντα παροισίῳ εἶδὲ με, καὶ
B παροισίῳ ἔπικουρίας δειρόμνος, πληγᾶς ὁ
ἡναιῶσ παροισίῳ ἐπέεινε. ΦΙΛ. ὦ τ' αἰαγρω-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης
φίλος ἐ συμπότης; τριγάρων δίχαια πέπον-
θεν οὗτ' ἀχάρσιος ὦν. ἡμῆς δ' οἱ πάλαι ξυνη-
θῆς, καὶ ξυωφηθοῖ, ἐ δημόται, ἐμφοσ μετεία-
ζομεν, ὡς μὴ ἔπιπιδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ
δέσποτα, καὶ ὅπως τοῖς μιὰρῶσ τούτοις κόλα-
κας φυλάξῃ, τοῖς ἐπὶ τῆσ τραπέζῃσ μόνον, τὰ
ἀλλὰ δ' ἔχρεῶν οὐδὲν ἀφῆρεσιν τοῖσ· οὐκ ἐπι-
πιστευτόν τ' νῦν οὐδὲν, πρῶτες ἀχάρσιος, καὶ
C πονηροῖ, ἐγὼ δ' ἔ τάλαντόν σοι κομίζω ὡς ἔχρῃσ
παροῖσ τὰ κατεπέργησ χρεῖσ, καθ' ὁδὸν ἡδη
πλησίον ἡκουσα ὡσ πλησθῆσ ὑπερμεγῆσ πι-
νὰ πλῆστον ἡκω πιγάρων τῶ τὰ σε νεθετή-
σων καίτοι σὺ γε ἔγωσ σοφὸσ ὦν, οὐδὲν ἴσως δη-
σῃ τῆσ πρὶ ἐμοῦ λόγων, ὡσ καὶ τῶ Νέσσοσ δ'
δέον τῶ χρεῖσ ἐσθῆσ ἀν. ΤΙ. ἔστω τῶ τῶ, ὦ Φι-
λιάδῃ. πλὴν ἀλλὰ παροισί, ὡσ καὶ σὲ φιλο-
φρονήσομαι τῆ δικέλλη. ΦΙΛ. Ανδροποι,
κατέαγα τ' κερῆσ ὑπὸ τ' ἀχάρσιου, δῖσπὶ τὰ
συμφέροστα ἐσθῆσ τοῦ αὐτόν. ΤΙ. ἰδού τεί-
ποσ οὗτ' ὁ ῥήτωρ Δημέασ παροισί, ἡφί-
σμε ἔχων ἐ τῆ δόξῃσ, ἐ συχῆνῃσ ἡμέτεροσ
εἶ) λέγων, οὗτ' ἐκχεῖδεκα πρὶ ἐμοῦ τάλαντα
μᾶσ ἡμέροσ ἐκτίσασ τῆ πόλῃσ κατὰ δέδικα-
σο γὰ, ἐ δέδετο, ἐκ ἀποδιδδῆσ. καὶ γὰ ἐλεήσασ
ἐλυσάμην αὐτόν· ἐπ' ἔ παρῶν ἐλαχε τῆ Ερε-
χθίδῃ φυλῆσ δῖσνεμῆσ δ' θεωρικόν, καὶ γὰ παρο-
σιλῶν αἰτῆσ δ' γνῶμῶν, οὐκ ἔφη γνωρίζῃσ
πολίτῶσ ὄντα με. ΔΗ. χαῖρε, ὦ Τίμωσ, δ'
μέγα ὄφελος τ' γένεσ, δ' ἔρφοσ τ' Αθηναίων,
δ' παροισί τ' Ἑλλάδοσ, ἐ μὴν πάλαι σὲ ὁ
δῆμοσ ξυωφλεγμαῖνοσ, ἐ αἰ βυλαῖ ἀμφοτέροι
παροισί,

παρ' ἐμῶσι· πρότερον ὃ ἀκούσον ὃ ψήφισμα,
 ὃ ὑπὸρ' οὗ γέγραφα· ὅτι Τίμων ὁ Εχεκρα-
 τίδου, Κολυτιδῆς, αἰὴρ ἔμῳνον καλὸς καὶ γα-
 ρός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ελ-
 λάδι, ὡς πᾶσι χρόνον διετέλεσε τὰ ἀριστα
 πορὰ τῶν τῆ πόλι· νενίκηκε ὃ πύξ, ἔ παύλι,
 καὶ δρόμον, ἐν Ολυμπία, μιᾶς ἡμέρας, καὶ τε-
 λείω ἀρματι καὶ στωρεῖδι παυλικῇ. (ΤΙ. ἄλλ'
 οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πρόποτε εἰς Ολυμπίας.
 ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσας ὑστερον. (ὅτι τοιαῦτα δὲ
 πολλὰ παρεσκήσθη ἀμεινον.) ἔ ἠείρευσε δὲ
 ὑπὸρ' τῆς πόλεως παρ' οἱ παρὲς Αχαρνέας,
 καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. (ΤΙ.
 πῶς; διεγὼ δὲ μὴ ἔχῃ ὄπλα, οὐδὲ παρε-
 γράφω ἐν τῷ κατὰ λόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ
 παρ' οἱ σαυτὸ λέγεις, ἡμεῖς ὃ ἀχάρσιοι αὐτὸ εἰρημῶ
 ἀμνημονοῦντες) ἐπὶ ὃ καὶ ψήφισματα γράφω
 καὶ συμβαλλῶν, καὶ στρατηγῶν, ἔ μικρὰ ὠφέ-
 λησε τῷ πόλιν· ὅτι τούτοις ἀπασι, Δέδδεται
 τῇ βυλῇ, καὶ τὰ δῆμῳ, καὶ τῇ Ηλιαία καὶ Φυ-
 λας, ἔ τοῖς δῆμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦ
 ἀναστήσαι τὸν Τίμονα ὡς τῷ Αθῆνῶν ἐν
 τῇ ἀκρόπολι, κεραυτὸν ἐν τῇ δόξῃ ἔχοντα, ἔ
 ἀκτῖνας ὅτι τῇ κεφαλῇ· καὶ φαίνοσθαι αὐτὸν
 χρυσοῖς φαίνοις ἐπιτά, καὶ ἀνακηρυχθῆναι
 τοῖς φαίνοις σήμερον Διονυσίοις τραγωδῶν
 κεινοῖς· ἀρξθῆναι γὰρ αὐτὸν δὲ τῆμερον τῷ
 Διονύσιᾳ· εἶπε τὸ γὰρ μὲν Δημέας ὁ ρήτωρ
 συγγενὴς αὐτῷ ἀρχαῖος, ἔ μαθητὴς αὐτῷ ὢν·
 καὶ γὰρ ρήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πᾶσι
 ὁπόσα αὐτὸν ἐθέλοι. (ὅτι μὲν οὖν σοὶ ὃ ψήφι-
 σμα· ἐγὼ δὲ σοὶ ἔ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαθῶν
 ὡς τὸ σὲ, ὅτι τὰ σὺ ὀνόματι Τίμονα ὀνό-
 μακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐδὲ γεγάμη-
 χας, ἔσατε ἔ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γὰρ μὲν,
 ἐν δὲ δὲ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσασθαι, ἔ ὃ
 γλυπηροῦ μῦθον (ἀρρεν γὰρ ἔσται) Τίμονα ἤδη
 καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γὰρ μὲν ἔπι, ὦ σοὶ,
 τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγῶν λαμβάνων.
 ΔΗ. οἱμοι· τί τῆτο; τυραννίδι Τίμων ὅτι γὰρ
 ρός, καὶ τύπης τοῖς ἐλευθέρους, ἔ καθαρώς ἐλευ-
 θερος, ἔδ' ἀσὸς ὢν; ἀλλὰ δὲ ὡς ἐν τῷ τῆν δι-
 κην, τὰτε ἄλλα, καὶ ὅτι τῷ ἀκρόπολιν ἐπέωρη-
 σας. ΤΙ. ἄλλ' οὐκ ἐμπέωρησαι, ὦ μαρὲ, ἢ
 ἀκρόπολις, ὡς τε δῆλος εἰ συκοφαντῶ. ΔΗ.
 ἀλλὰ ἔ πλαστεῖς, τὸν ὅτι αὐτοῦ δόμον διωρῶσας.

A ritur. Sed prius decretū audi, quod de te
 conscripti: Quandoquidē Timon Eche-
 cratidæ filius, Colyttensis, vir non modò
 probus & integer, verùm etiam sapiens,
 quantum alius in Græcia nemo, nunquā
 per omnem vitam destitit optimè de
 Rep. mereri: tum autem in Olympicis
 vicit pugil, & lueta cursūque die eodem,
 ad hæc solenni quadriga, equestriq; cer-
 tamine. (T I M. At ego ne spectator qui-
 dem vnquam in Olympicis sēdi. DEM.
 Quid tum? spectabis posthac. sed ista
 communia addi satius est.) Tum anno
 superiore apud Acharnenses pro Rep.
 fortissimè se gessit, & Peloponnensium
B duas acies concidit. (T I M. Qua ratio-
 ne? quippe qui nec vnquam arma gesse-
 rim, neque vnquam militiæ dederim no-
 men. D E M. Modestè tu quidem de te
 ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri
 sumus, nisi meminerimus.) Præterea in
 scribendis plebiscitis, & in consultatio-
 nibus, & in administrandis bellis nō me-
 diocrem vtilitatem attulit Reipub. His
 de causis omnibus visum est curiæ, ple-
 beis singulatim, communiter vniuersis,
 aureum statuere Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dextera tenentem,
C radiis tempora a ambiētibus: vtque septē
 aureis coronis coronetur, hæc; coronæ
 hodie in Dionysiis per tragædos novos
 promulgentur: siquidem hodie illi Dio-
 nysia sunt agenda. Dixit hoc suffragium
 Demeas orator, propterea quòd cog-
 natus illius propinquus, ac discipulus
 eius sit. Nam & orator optimus Timon:
 præterea quicquid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium. Sed vtinam & filium
 meum ad te pariter adduxissem, quem
 tuo nomine Timonem appellavi. TIM.
 Quī potes Demea, quum ne vxorē qui-
 dem duxeris vnquam, quantum nobis
 scire licuit? DEM. At ducā nouo ineun-
 te anno, si Deus permiserit, liberisq; ope-
 ram dabo. Tum quod erit natum (erit
 autem masculus) Timonem nuncupa-
 bo. TIM. An vxorem tu sis ducturus,
 equidem haud scio, tanta à me plaga ac-
 cepta. D E M E. Hei mihi, quid hoc est
 rei? Tyrannidem Timon occæptas? pul-
 sasq; eos qui sunt ingenui, ipse nec inge-
 nuus planè, nec ciuis? verùm propediem
 pœnas daturus, cū aliis nominibus, tū
 quòd arcem incēderis. TIM. At qui non
 conflagrauit arx, scelestè: proinde palam
 est te calumniatorem agere. D E M E.
 Verùm effosso arario diues effectus es.

E

TIM. Atqui non effossum isthuc: unde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEME. Verùm effodietur posthac: sed tu interim omnia quæ in eo condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis. TIM. Ne vociferare: alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si quum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominem non protriuero. tum frustra vicerim in Olympiis, & pugil, & palæstrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas, aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, manè mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate capiuntur, frugalitatem laudans: at vbi lotus ad cœnam venit, puérque ingentem illi calicem portexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde vt Lethes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque vsquæ adeo diligenter catinos extergit indice digito, vt ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriores partem acceperit, vel si totam placentam aut suam solus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fractus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad conuitium vsque, & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatèque: atque ista quidem loquitur, quum iam à mero malè affectus ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremò sublatum cum de conuiuio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhaerentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem vlli primariorum cesserit, vel mendacio, vel confidentia, vel auaritia.

*Pseudo
philosopho
rum habi-
tus.*

*Gula ac
voracitas
pseudophi-
losoφου.*

A TI. ἢ δῶρυκται ὁδὲ δῶτ'. ὥστε ἀπίθανά
σα καὶ τῶτα. ΔΗΜ. Δῶρυχθῆσεται μὲν
ὑπερον· ἡδὴ δὲ σὺ πᾶντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
ΤΙ. Σίκοι καὶ ἀλλῶν λάμβανε. ΔΗΜ.
αἶμοι δ' ἀφ' ἄφρονον. ΤΙ. μὴ κέκεραζθι. κα-
πίσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτιον. ἐπεὶ καὶ γελῶσα
πᾶμπῶρ πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
μαίεσσι καὶ ἀκρόφας ἀνοπλος, ἐν δὲ μισρὸν
ἀνδρῶπιον μὴ ὅτι τρίφας. μάτιον γὰρ ἀπὸ
εἴλω καὶ νενικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλιν.
ἀλλὰ τί τῶτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔ-
πὸς ὅστιν; ἢ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπελάσας γυνῶ
πὴν πῶρνα, καὶ τὰς ὄφρις αἰατεῖνας, ἐβρε-
θυόμηνος πὶ παρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, Τιτῶμαδὲς
βλέπων, ἀνασεσθημένος τῶν ἔπι τὰς με-
τώπῃ κέμελον, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων,
οἷας ὁ Ζῶξις ἔγραφεν. δῶτ' ὁ δ' ἄρῃμα δι-
σαλῆς, καὶ κόσμος δ' βαάδισμα, ἐσωφρονη-
κὸς τῶν ἀναβολῶν, ἔωθεν μυσία ὅσα παρὲν
ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῶν χαλεπόντων κα-
τηρηῶν, καὶ δ' ὀλιγαρχέας ἐπαμῶν, ὅτι λυ-
σαίμηνος ἀφίκει· ἔπι δ' δεῖπνον, καὶ ὁ πᾶς
μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρέξθην αὐτῷ (τὰς ζῶ-
C ρετέρῃ δὲ χαίρει μάλισα) κατὰ τὸν δ' Ἀθήνης
ἕδωρ ἐκπιῶν, ἐνδωπῶτατα ἔπιδείκνυ) τοῖς
ἑωθνοῖς ἐκείνοις λόγῃσι, παρὰ τὸν ὡς τὸν
ἰκτῆνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον τῶν ἀγκωνι-
ζόμενος, καρύκης δ' ἄρῃον ἀνάπλευσας, κωπη-
δὸν ἐμφορούμηνος, ἔπι κεκυφῶς, κατὰ τὸν ἐν
ταῖς λαπαῖσι τῶν ἀρετῶν ὑρήσθην παρὰ δὲ
κῆρ, ἀκρίβῶς τὰ τεύελια τὰ λιχθηῶν ἀπο-
σηλῆσαν, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶν μυθῶν καὶ ἀ-
λίποι, μεμψιμοιέσας ἀείως τὸν πλακῶντα
ὄλον, ἢ τὸν σῶν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι
τὸν λιχθείας ἐκ ἀπληστίας ὀφελος, μέθυσος, καὶ
D πάρογιος, οὐκ ἄρῃσι ὡδῆς ἐκ ὀρηκῆτος μόνου,
ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς παρὰ ἐπί. καὶ
λόγῃ πολλοὶ ἔπι τῇ κύλικι, τότε δὴ ἐ μάλι-
σα παρὲν σωφροσύνης ἐκοσμοτήτος· ἐ τῶ-
τα φησὶν ἡδὴ ἵπῳ τῷ ἀκρότου πονήρως ἔχον,
καὶ ὑποβαυλίζων γῆοῖος· εἶτα ἔμετος ἔπι πύ-
τοις. ἐ δ' ἐτελευτήσθην, ἀράμηνος πινες, ἐκφέ-
ρσθην αὐτὸν ἐκ τῆ συμποσίης τῆ ἀυληθίδος ἀμ-
φοτέρῃσι ἐπειλημμένον, πλὴν ἀπὸ ἐκ νήφων,
ἔδενι τῶν παροτείων τῶν ἀχωρήσθην αὐτῷ, ψύσμα-
τος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυρίας.

ἄλλὰ καὶ χαλαρῶν ἐστὶ τὰ ᾠσθητά, καὶ ἄπλοιοι
 καὶ ἀσχετὰ, καὶ ἡ ῥητεία ἀσχηματίζεται,
 καὶ ἡ ἀναισχυντία παρορμητικῆ καὶ ὁλως ἀπύ-
 σσπονδον ὁ ῥητορὸς, καὶ πλοῦτα ἔχοντες ἀκριβοῦς, καὶ
 ποικίλως ἐντελέες· οἱ μὲν ζῆται τοι γὰρ οὐκ ἔκ
 εἰς μακρὰν ῥητορὸς ὄν. τί τῆτο; παπαῖ, ῥητο-
 ρος ἡμῖν Θερασυκλῆς. ΘΡΑ. ἔχ' ἑαυτῶν,
 ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τοῖσι ἀφίγμαι, ὡς-
 περ οἱ τὸν πλοῦτον σου τεθηπότες, ἄργυρίου,
 καὶ χρυσίου, καὶ δειπνῶν πολυτελεῶν ἐλπίδι
 στυδεδραμηῆσαι, πολλῶν τῶν κολακείων
 ἐπιδοξοῦσθαι πρὸς ἀνδρά, οἷόν σε ἀπλοῖχον,
 καὶ τῶν ὄντων κρινωνιχόν· οἶδα γὰρ ὡς μάλα Β
 μὲν ἐμοὶ δειπνῶν ἰκανόν, ὄψον δὲ ἡδιστον, θυμόν,
 ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώλω, ὀλίγων τῶν
 ἀλάτων ποτὸν δὲ ἢ ἐνεακρῶνος. ὁ δὲ τείλων
 οὐδ' ἢ βύβλη πορφυρίδος ἀμείνων. ὁ ῥητορὸν
 μὲν γὰρ, ὡς ἐν τιμωτέρῳ τῶν ἐν τοῖς ἀγα-
 λῶσι ψηφιδῶν μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτῶν ῥῆσιν
 ἐσάλλω, ὡς μὴ ἀφθέρῃ σε ὁ κἀκιστον τῆ-
 το καὶ ἄπλοιοτατον κτήμα ὁ πλοῦτος, ὁ
 πολλοῖς πολλάκις ἀπίος ἀνηκέστων συμφορῶν
 γένηται μὲν· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλαστα
 ὄλον εἰς τῶν θαλάσσιων ἐμβάλης αὐτῶν, ὡς ἐν
 αἰατῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὄντων, καὶ τὸν φιλοσο-
 φίας πλοῦτον ὄραν διωκαμένῳ. μὴ μὲν τοῖς ἐς
 βάθος, ὡ' γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας ἐπεμ-
 βας ὀλίγων πρὸς τῆς κύματῶν γῆς, ἐμοῦ
 ὄραντος μόνον. εἰ δὲ μὴ τῆτο βύβλη, σὺ δὲ ἄλ-
 λον ἔσπον ἀμείνω ἑπ' ἄχος ἐκφόρησον αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδὲ ὄβολόν αὐτῶν αἰῆς,
 δὲ διδοῖς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὡ' μὲν, πέν-
 τε δραχμας, ὡ' δὲ, μῆν, ὡ' δὲ, τάλαντον.
 εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκην, ἐμοὶ δὲ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἐμοῦ τῶν ῥῆσιν αἰτῶν, ἀλλ' ὅπως μετὰ δὲ τῶν
 ἐπαύρων τοῖς δεομένοις, ἰκανόν εἰ τῶν τῶν
 πῆραν ἐμπλήσας πρὸς ἀρχοῖς, ὡς δὲ ἔλσις
 δύο μεδίμνοι χρυσίου Αἰγυπτίκοις. ὀλι-
 γαρῆ δὲ καὶ μέτερον ῥητῆ τὸν φιλοσο-
 φοῦντα, καὶ μηδὲν ἄλλο τῶν πῆραν φρονῶν.
 ΤΙ. ἐπαμῶν τῶντα σου, ὦ Θερασυκλῆς· πρὸ
 γοῦν τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῶν κεφα-
 λῶν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῆ
 δικέλλη. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παμό-
 κροτα ὑπὸ τῶν κἀκαρῶν ἐν ἐλευθέρῳ τῆ πόλεως

A Quin & inter assentatores primas tenet:
 peierat promptissimè, anteit impostura,
 comitatur impudentia. In summa pror-
 sus admirandū quoddam spectaculū est;
 omni ex parte exactum, varièq; absolutū:
 proinde non eiulabit clariùs videlicet
 quum sit modestus. Quid hoc? papa: tan-
 dem nobis Thrasycles? T H R. Non hoc
 animo ad te venio, Timon, quo plerique
 isti, qui nimirum opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum conuiuiofum ad-
 ducti spe, concurrunt, multaq; assenta-
 tione deliniunt te, hominè videlicet sim-
 plicem, facileq; impatiente id quod a-
 dest. Siquidè haud ignoras offam mihi in
 cœnam sat esse, tum obsoniū suauissimū
 cepe aut nasturcium, aut si quādo lubeat
 lautius epulari, pusillum salis. Porrò po-
 tum fons Athenis nouem saliens venis,
 suppeditat. Tum palliū hoc quauis pur-
 pura potius. Nam aurum nihilo magis a-
 pud me in pretio est, quā calculi qui sunt
 in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me
 contuli, vt ne te subuerteret pessima ista
 atque insidiosissima res, opulencia: quip-
 pe quæ multis sæpenumero immedica-
 bilium malorum extiterit causa. Etenim
 si me audies, potissimum opes vniuersas
 in mare præcipitabis, vt pote quibus nihil
 sit opus, bono viro, quique philosophiæ
 possit opes perspicere. Ne tamen in altū
 ὁ bone, sed fermè ad pubem vsque in-
 gressus, paulò vltra solum fluctibus oper-
 tum, me quidem vno spectante. Quòd si
 hoc non vis, tute igitur eas potiore via
 ex ædibus eiicito, ac ne obolum quidem
 tibi facias reliquum, videlicet largiens iis
 quicunque opus habent, huic quinque
 drachmas, illi minam, alij talentum. Por-
 rò, si qui erit philosophus, hunc æquum
 est duplam aut triplam ferre portio-
 nem: quanquam hoc quidem mihi non
 mea ipsius gratia postulo, sed quò a-
 micis, si qui egebunt, donem: sat est
 si modò peram hanc largitione tua ex-
 pleueris, ne duos quidem modios Æ-
 gineticos capientem. Nam paucis con-
 tentum modestumque conuenit esse
 eum qui philosophatur, neque quic-
 quam vltra peram cogitare. T I M.
 Equidem ista quæ dicis, probo, Thra-
 sycles: Ergò, si videtur, priusquam pe-
 ram expleam; age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam ligone sum men-
 sus. T H R A. O libertas, ὦ leges, pul-
 samur ab impurissimo libera in ciuitate?

TIM. Quid stomacharis ó bone Thra-
sycles? num te defraudavi? Atqui adii-
ciam ultra mensuram chœnices quatuor.
Sed quid hoc negotij? Complures simul
adueniunt, Blepsias ille, & Laches, &
Gniphon: breuiter, agmen eorum qui va-
pulant. Itaque quin ego in rupem hâc
conscendo, ac lignonem quidem iamdu-
dum fatigatum, paulisper interquiescere
sino: at ipse plurimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine peto? BLEP.
Ne iace Timon. abimus enim. TIM. At
vos quidem nec citra sanguinem, nec
absque vulneribus.

A TI. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θεοσύκλις;
μὴν τῷ ἀδικεῖν σμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβα-
λῶ χρίνικας ὑπὸ τῷ μέτρῳ τέτταρας. ἀλλὰ
τί τῆτο; πολλοὶ ξυβόρονται, Βλεψίας ἐκφ-
νος, καὶ Λάχης, ἔ Γνίφων, καὶ ὄλωσ, τὸ στυτα-
γρία τῆν οἰμῶξορμῶν. ὥστε τί σὺ ἐπὶ πλεῖ-
πέτραν αὐτίτω ἀεληθῶν, πλεῖ μὲν δίκαια
ὀλίγον ἀπαπαύω πάλα πεπονηκίαν, αὐτὸς
δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχα-
λαζῶ πόρρωθεν αἰθεῖς; Β Λ. μὴ βάλλε, ὦ
Τίμων· ἀπιμὲν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' σὺ αἰαι-
μότηγε ὑμεῖς, ὁδὸν αἰθεῖ τραυμάτων.

ΑΛΚΥΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

ALCYON, SIVE DE TRANSFORMATIONE.

AUGUSTINO DATHO SENENSI interprete.

ARGUMENTVM.

In hoc dialogo de potestate diuina disputat Socrates, quòd scilicet Deo possibilia sunt omnia, & quòd nos illius operum atque effectuum causas intellectu ac ratione consequi non possumus. Esse enim nos, quòd ad collationem Dei & rerum æternarum attinet, pueros, ac veluti cæcos. Quòd autè Deus multa facillè efficiat quæ nobis impossibilia videntur, probat primùm à signo siue exemplo tēpestati, quæ illius providentia seu administratione ex maximis & turbulentissimis subitò in summam tranquillitatem & serenitatem conuertuntur. Item ab incremento & collatione ætatum hominis, cum æquè mirum sit ex puero imbecilli ac paruo virum tantum & tam fortem fieri. Postremò ab effectis & vi nature, quæ cum Deo logè inferior sit, tamen ea quæ nobis, ratione scilicet ac sensu omnia metuentibus, impossibilia videri poterant, operatur. Occasio dialogi sumitur à cantu & obiectu Alcedinis: disputationis autem, à fabula quæ de transformatione illius narratur.

VÆ vox insonuit nobis B
ô Socrates procul à lit-
toribus & promontorio
illo? quàm iucunda au-
ditu! quidnam est in-
quã vocale hoc animal?

Nam muta quidem sunt quæ in aquis degunt. SO. Maritima quædam ales ô Chærephon, cui Alcyon nomen est, luctuosa admodum, & perquam flebilis: de qua vetus iam pridem hominibus fabula proditur. Etenim ferunt hanc aliquando mulierem Æoli Græci filiam, quem à puella virum acceperat, studij atq; amoris gratia lugere mortuum, Trachinium Ceyca Luciferi Astri pulchri atq; honesti patris pulchrum quoq; atq; honestum filium. Mox verò diuino quodam numine pennis circumfusam, volucris instar maria circumdare, atque illum perquirere.

ΙΣ ἡ φωνὴ πωρσέβαλε
ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρω-
θεν ἀπὸ τῆν αἰγιαλῶν καὶ
τῆς ἀκρῆς ἐκείνης; ὡς ἦδ' ἔα
ταῖς ἀκρῆς. τί ποτ' ἀρ' ἔστι
τὸ φησὶ γόμρον ζῶον; ἀφωνα γὰρ δὴ τὰ γε κερτ'
ὑδατος ἀφαιτάμματα. Σ Ω. θαλαττία τις, ὦ
Χαρεφῶν, ὄρνις Αλκυῶν ὀνομαζομένη, πο-
λύθρηνος καὶ πολὺδάκρυς. ὡς ἦς δὴ παλαιὸς
ἀνθρώποις μεμύθη λόγος. Φασὶ γυναικί
πότ' ἔσ' Αἰόλα τ' Ἑλληνος θυγατέρα, κουεί-
διον ἀνδρα τ' ἑαυτ' τεθνεῶτα, θρηνῶν πόθει φι-
λίας, Κήκυκα τ' Τραχίνιον, τ' Ἐωςφόρα τ' Ἀτέ-
ρος, καὶ ὅτ' πατρὸς κολῶν ἕόν. εἶτα δὴ πτερωτῆσθαι
δρῶντα δαυμονίαν βέβησιν, εἰς ὄρνιθος ἔσπον
ὡς ἐπέταται τὰ πελάγη, ζητῶσθαι ἐκφρον.

ὅτι πλάζοι μὲν γὰρ πᾶσι παῖσι, ἔχουσι δὲ
 τὴν ἑσπέρην. ΧΑΙΡ. Αλκυὼν τίς τ' ἐστίν ὁ
 σὺ φῆς; ἔκ ποτε παρὰ θεῶν ἠκηκόην τῆς Φω-
 νῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τὰ ὄντι παρὰ σέθεν.
 γράδῃ γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸν ἦρον ἀφίησι ὁ
 Ζεὺς. πηλίκον δὲ τι καὶ ἔστι, ὃ Σώκρατες,
 ΣΩΚ. ἔ μέγα· μέγα λίω μύθει δὲ πῶ
 Φιλαυδρία εἴληφε παρὰ θεῶν τιμῶν. ὅτι
 γὰρ τῆ πότου νεοπεία καὶ τῆς Αλκυονίδας
 παρὰ σαυροβουρίας ἡμέρας, ὁ κόσμος ἀγᾶ,
 καὶ χιμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς διδίας,
 ὧν ἔστι καὶ ἡ τήμερον πρῶτος μᾶλλον. οὐχ
 ὅρατος ὡς ἀΐθρια μὲν τὰ ἀΐθρα, ἀκύμαντον
 δὲ, καὶ γαλιῶνον ἀπὸ τοῦ πέλαγος ὅμοιον ὡς
 εἶπεῖν κατόπιρα; ΧΑΙΡ. λέγεις ὁρθῶς.
 φαίνεται γὰρ Αλκυονίς ἡ τήμερον ἑσπέρην
 ἡμέρα, καὶ ἡ δὲ τοιαύτη τις ἔστι. ἀλλὰ πρὸς
 θεῶν, τὰ ποτε χεῖρ πεισθῆναι τῆς δὲ ἔρχης,
 ὃ Σώκρατες, ὡς δὲ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε
 ἐγύοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; πρῶτος γὰρ
 μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πρῶτον ὁ τοιοῦτον.
 ΣΩΚ. ὦ φίλε Χαίρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς
 τῶν δυνάτων τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί-
 ητες εἶμεν κριταὶ πρῶτος. δοκιμαζομένη γὰρ
 δὴ καὶ δυνάμιν ἀδύνατον ἀγνοῶν ἔσθῃ,
 καὶ ἀπίστον, καὶ ἀόρατον πολλά οὖν φαίνεται
 ἡμῖν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν
 ἀνεφικτα. συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίας, συχνὰ
 δὲ καὶ δὲ νηπιότητα φρενῶν. τὰ ὄντι γὰρ νη-
 πιος εἰκοιεν εἶναι πᾶς δὲ ἀπορα, καὶ ὁ πρῶτος
 γῶν, ἐπέπει μικρὸς πρῶτος καὶ νεογλῶς ὁ τῆ
 βίβη χρόνος παρὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα. τί δ' αὖ,
 ὦ γὰρ, οἱ ἀγνοῶντες τὰ τῶν θεῶν καὶ δαί-
 μονίων δυνάμεις, ἔχοιεν αὖ εἶπεῖν; πότερον
 δυνάτων ἢ ἀδυνάτων τι τῶν ποιούτων; ἐώρα-
 χας, Χαίρεφῶν, περὶ τῶν ἡμέραν ὅσος ἔστι ὁ
 χιμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοῖς θεοῖς ἐπέλ-
 θοι, ἔ τὰ ἀεραπὰς ἐκείνας καὶ βροχῆς, αἰέ-
 μων τε ἐξάσιμα μεγάθη. ἑσπέρην αὖ τις
 πῶ οἱ χυμῶν ἀπασθῆναι δὲ δὴ συμπεσιῶν.
 μὲν μικρὸν ὅ γαυμασῆ τις κατὰ σασίς διδίας
 ἐγύρετο, καὶ διέμεινεν αὐτὴ γὰρ ἕως τῆ νῦν
 πότερον οὖν οἱ μείζον τι ἔργωδέτερον εἶναι,

A Cæterum terram omnem peragrans, in-
 uenire haudquaquam potuit. CHÆR.
 Nunquidnam Alcyon est quod ais? Neq;
 ego unquā antè hāc vocem audieram: at
 mihi quidem externa queriam contigit:
 Lugubrè scilicet perquā verè vocè pro-
 fundit animal. Cuiusmodi quæso & hoc
 est ὁ Socrates? SOC. Nō magnum, Chæ-
 rephon: at magnum ob cōiugalem piete-
 tem à diis accepit honorem. Siquidem in
 nidulatione istarum auium & Alcyonum
 quas appellant, dies mundus agit per me-
 diam quoq; hyemem tranquillitatis dif-
 ferentis, è quibus est & hodierna præses
 nunc in primis. Nōne cernis summa ac
 superiora maris, quàm serenissima? Paæ-
 tum autem ac tràquillum omne pelagus,
 simile denique (vt ita dixerim) speculi?
 CHÆ. Rectè dicis. videtur namque ho-
 dierna Alcyonis dies: sed & hesternæ
 quoque talis quæriam fuit. Sed per deos
 quæso, nūquid opus est iis fidem adhibe-
 re, quæ initio habita sunt, ὁ Socrates, vt
 vel ex auibus mulieres aliquando effectæ
 sint, vel ex mulieribus aues? Nullo enim
 pacto tale quippiam videtur fieri posse.
 Soc. O amice Chærephon, videmur nos
 quidē & eorum quæ fieri possunt, & eo-
 rum quosque quæ effici nequeant, tardi
 atque obtusiores quidam esse iudices. Nā
 iudicamus nos planè pro humanæ facul-
 tatis viribus, quæ & rerum ignara ac ru-
 dis est, & difficilè adducitur vt credat, sed
 & nequaquā perspicaciter intuetur. Ita-
 que compluria nobis & de iis quæ facilia
 sunt, difficilia: & quæ consequi possunt,
 impossibilia sæpe videntur. Atque id qui-
 dem nōnunquam per imperitiam, sæpe
 numero verò ob quandam mentiū ipsa-
 rum infantiam. Omnis namq; homo in-
 fans utique videtur esse, vel vltima sene-
 ctute prouectus: quādoquidem pusillum
 admodum, ac nouellum est vitæ tempus
 ad vniuersum æuū. Quid est igitur ὁ bo-
 ne vir, quòd ex eiusmodi rebus, possibilés
 ne, an impossibiles sint, dicere quippiam
 possint ij quos deorum ac dæmoniorum
 latent potestates, quibúve totius naturæ
 vis incognita est? Meministi ὁ Chærephῶ
 quāta nudius tertius tēpestas extiterit? Nā
 vel cogitantem quidem tum fulgura illa
 ac tonitrua, tū ventorū incredibiles atq;
 immensas magnitudines, cogitantem in-
 quā pauor incessit. vereretur forsità qui-
 ppiam vniuersam iamiam ruituram mun-
 di fabricam. Porro verò admirabilis quædam tranquillitatis constitutio exorta est,
 quæ ipsa & hætenus perdurauit. Vtrum igitur maius ac difficilius arbitraris esse,

eamne serenitatem ex illo vehementissimo turbine ac perturbatione traduce-
re transferréque in tranquillitatem per
mundum omnem, an potius mulieris for-
mam transfiguratam in auis cuiuspiam
speciem conuertere? Etenim & pueri no-
stri quoque huiusmodi aliquid fingere
ac formare sciétes, limum cerámve cum
ceperint, facillimè ex eadem massa va-
rias multiplicésque transfigurant forma-
rum naturas. Diuino autem numini, qui-
cum ne minima quidem ex parte nostræ
facultates conferri debent, perfacilia ac
prona hæc sunt omnia. Tum mundum
omnem quanto teipso maiorem putas ef-
fe? Dicásne tu? C H Æ. Quis hominum
ô Socrates huiusmodi quicquam vel co-
gitatione complecti, vel oratione conse-
qui valeat? Neque enim id dicendo quis-
quam assequatur. S O. Itaque iam cer-
nimus, homines, si fortè inuicè cōferan-
tur, permultum differre inter sese, præsta-
reç; alterum alteri tum viribus, tum etiã
imbecillitatibus. Etenim matura homi-
num ætas collata ad pueros penitus in-
fantes, quinque puta decémve dies na-
tos, quam magnum queso, quámq; admi-
rabile discrimen habet & infirmitatis, &
roboris, cum in omnibus ferè vitæ actio-
nibus, atque artium studiis, tum in iis
quoque omnibus quæcunq; aut corpore
administrantur, aut animo geruntur?
Hæc namque (id quod paulo antè dixi)
tenerioribus pueris ne in mentem quidè
videntur venire posse. Ac roboris qui-
dem magnitudo eius qui perfecta ætate
fit, quantam, quámve immensam atque
inæstimabilem præ illis præstantiam ha-
bet? Myriadas enim talium vir vnus per-
multas manu complectatur, & quidem
facilè. Ætas namq; ab ipso initio impe-
rita profus rerum omnium, & quæ moli-
ri nihil possit, hominibus natura contingit.
Cú igitur homo homini (vt videtur)
tantum interfit: quid censimus vniuersum
videri cælum præ nostris facultati-
bus, iis qui talia hæc cognitione assequā-
tur? Credibile itaque fortassis plerisque
videbitur, cuiusmodi habet mundi ma-
gnitudo præstantiam ad Socratis & Che-
rephontis formam: eiusmodi & ipsum
potestate, & prudentia, ac denique co-
gnitione similiter eam quæ in nobis in-
est antecellere facultatem. Proinde mul-
ta & tibi, & mihi, sed & aliis qui per-
inde ac nos sunt, impossibilia videntur,
ex iis quæ aliis forsitan perfacilia sunt:

A *Τοιαύτην αἰθρία ἔξ ἐκείνης τῆς αὐτοκρατίης
λαίλαπος καὶ παραχῆς μέλαρ ἦναι, καὶ εἰς γα-
λιώω ἀναγαγεῖν τὸν ἀπὸρτα κόσμον, ἢ γυ-
νακὸς εἶδος μέλαπλασθῆν εἰς ὄριθὸς πινος
ποιῆσαι; ὁ μὲν γὰρ ποιεῖτο, καὶ τὰ παιδάεια
τὰ πρὸ ἡμῶν, τὰ πλάττην ἔπιτράμματα πηλόν,
ἢ κηρὸν, ὅτῳ λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολ-
λάκις ὄγκου, μέλαρ ἠμαρτίης πολλὰς ἰδεῶν φύ-
σεως. τὰ δαμνίω δὴ μεγάλω καὶ ὁ συμβλη-
τικῶ ἰσφορλίω ἔργῳ πρὸς τὰς ἡμετέρας
δυνάμεις, ἀχέρῃ τυχὸν ἀπὸρτα τὰ τοιαῦτα,
καὶ λάβῃ. ἐπεὶ τὸν ὅλον ἕρμῶν πόσω πινὶ σαυτῶ
B *δοκεῖς εἶ) μείζω, Φροῦσαις αἰ; X A I P. τίς
δὲ αἰθροῦτων, ὡ Σώκρῃτες, νοῆσαι δυνάμῃ
δὴ, ἢ ὀνομάσαι πὶ τῆν τοιούτων; ὁ δὲ γὰρ εἰ-
πεῖν ἐφικτόν. Σ Ω Κ. ὁκοῦν δὴ θεωρῶν
αἰθροῦτων πρὸς ἀλλήλους συμβολορῶν
μεγάλας πινὰς ἰσφορὰς ἐπὶ ταῖς δυνάμει
καὶ ἀδυναμίαις ἰσαρχούσας. ἢ γὰρ τῆν αἰ-
θρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ ἡπία πῶντελῶς ἑρέ-
φῃ, τὰ πεμπτῶια ἐκ γῆρετῆς, ἢ δεκατῶια,
θαυμασιῶ ὅσῳ ἔχῃ τῶν ἰσφορῶν δυνά-
μειῶς τε, καὶ ἀδυναμίαις, ἐπὶ πάσαις ἑρδὸν ταῖς
C *καὶ τὸν βίον πρὸς ἔξει, ἔ ὅσα ἰσφ τῆν τειχῶν
τοῦτων ἔτω πολυμηχῶν, ἔ ὅσα ἰσφ τῆν σώ-
ματῆς καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ πῆς
νέοις ὡς δὴ εἶπον παιδίοις, ἔδ' εἰς νοῦν ἔλθειν
δυνάτα φαίνεται καὶ τῆς ἰσφῶς δὲ τῆς ἐνὸς αἰ-
θρῶς τελεία ὁ μέγῃς, ἀμέτρητον ὅσῳ ἔχῃ
τῶν ἰσφορῶν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ
τῆν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πῶν πολλὰς χῆρῶ-
σαιτ' δὴ ῥαδίως ἢ γὰρ ἡλικία πῶντελῶς,
ἀπορῆ δὴ πῶν πῶντων, καὶ ἀμήχανος ἰσαρ-
χῆς πῶν κροῦτεῖ τοῖς ἀνθροῦτοις καὶ φύ-
σιν. ὀπηνίκα οἶν ἀνθροῦπος ὡς εἰοικεν ἀνθροῦ-
που τοσούτω ἰσφῆρῃ, πὶ νομίσωρῳ τὸν σύμ-
πῶντα ἕρμῶν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνά-
μεις φαίλωαι δὴ, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρῶν ἐφι-
κρημῶις; πῆτανὸν οἶν ἴσως δόξῃ πολλοῖς,
ὅσῳ ἔχῃ ὁ μέγῃς τῶ κόσμῳ τῶ ἰσφορῆν
πρὸς ὁ Σώκρῃταις ἢ Χαρεφῶντες εἶδος,
τηλικούτον καὶ τῶν δυνάμιν αὐτῶ, καὶ τῶν
φροῆσιν, καὶ ἰσφῶναι, ἀάλογον ἰσφῆρῃ τῆς
πρὸ ἡμῶν ἰσφῆσεως. σοὶ μὲν οἶν καὶ ἐμοὶ
καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οἶσι, πῶλλ'
ἀπὶ ἀδυνάτα τῆν ἑτέροις πῶν ῥαδίω.***

ἐπεὶ καὶ αὐλοῖσσι τοῖς αἰαύλοισι, καὶ αἰαγῶ-
 σασι, ἢ γραμματικῶσι ἀγραμμάτοις γραμμα-
 τικῶν ἔσπον, ἀδιωατώτερον ὅτι τέως, ἕως αὐ-
 τῶσιν ἀεπισήμονες τῶ ποιῆσαι γυναικῶς ἔξ-
 ὄρνιθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν
 κηρίῳ σχεδὸν ὡραβάλλασα ζῶον ἀπῶν, καὶ
 ἀποθερῶν, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα,
 ποικιλία τε φαεινῶσασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ
 πρυποδαπῇ χρωμάτων, μέλιτος σφῶν
 ἀπέδραξε γίαις μέλιτος ἐργάτιν. ἔκτε ὠάν ἀ-
 φῶνων, καὶ ἀλύγων, πολλὰ γῆνη πλάτῃ
 πτερωάν τε, καὶ πεζῶν, καὶ αἰνδρων ζῶων, ὡς Β
 λόγος, τέχνης πινῶν ἱεραῖς ἀγέρας μεγάλου
 πορρορωμῆ. τῶ οὖν ἀθανάτων διωάμεις
 μεγάλας ἔσας, διηπρὶ καὶ σμικροὶ πρυτε-
 λαῖς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα διωάμειοι
 καθεσῶν, οὐτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δὲ
 ἀπορωμῆτες, καὶ τῶν πρὸ ἡμαῖς συμβαινόν-
 των παθῶν, οὐκ αὖ ἐρημῶν εἰπεῖν βεβαίως
 ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων κλέος δὲ
 μύθων, οἷς πρὸ ἐδοσῶν πατέρες, τοιοῦτο καὶ
 παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θρωῶν μελάδῃ, ὡρα-
 δῶσα τῶν ὄρνιθων ὑμῶν πέρι καὶ σε τὸν δὲσεῖν
 καὶ φίλαιδρον ἐρωτα πολλάκις ὑμῶσασα, γυ-
 ναίξί τ' ἐμῆς, Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοὶ λέ-
 γων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἴας ἔτυ-
 χες ὡραῖ θεῶν. ἀρεῖ γὰ καὶ σὺ ποιήσῃς τι
 τοιοῦτον, ὧ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει
 ρωμῶ, ὧ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑποσῶν ῥηθέντα,
 διπλασίαν ἔχῃ πλὴν ὡραῖ κλησὶν πρὸς γυ-
 ναίξῃ τε καὶ ἀνδρῶν ὀμιλίῃ. ΣΩΚ. οἴκ-
 οῦν ἀπασαμῶσασα πλὴν Ἀλκυόνα, πρὸς ἀγῶν
 ἡδὴ πρὸς ἀστυχεῖς ἐκ τῶ Φαληρικῶ.
 ΧΑΙΡ. πρῶν μὲν ποιῶμῶν ἔτιως.

A quandoquidem & tibia uti iis qui tibici-
 nes non fuerint, & legere ac scribere
 Grammaticæ artis ignaris, impossibilius
 est, ut qui illa ignorant, quàm aut mulie-
 res constituere ex auibus, aut ex mulie-
 ribus aues. Ac natura quidem cum infor-
 me fermè animal compararet, & pedum
 & manuum & pennarum expers: pedes
 subiiciens, atque adhibens pennas, sed
 & varietate quadam multiplicium vario-
 rumque colorum exornans, apem effin-
 xit, sapientem diuini mellis effectricem.
 Quinetiam ex mutis ouis atque inanimis
 compluria genera constituit animalium
 tum volucrum atque terrestrium, tum
 etiam aquatilium, ætheris magni (ut non-
 nulli tradunt) sacris utès artibus. Quam-
 obrem immortalium potestates (quæ pro-
 fectò quàm maximæ sunt) mortales nos,
 ac pusilli, & qui nec magna, nec etiam
 parua percipere valeamus, pleraque etiã
 addubitemus eorum quæ circa nos ipsos
 versantur: haud firmum quicquam vel
 de Alcyonibus, vel de philomelis trade-
 re possumus. Cæterum gloriam fabularum,
 qualis à patribus prodita est, talè & pue-
 ris meis ô ales quæstum ac luctuum (de-
 beo enim) præbuero de tuis laudibus.
 Tuum verò pium ac studiosum viri amo-
 rem concinã crebrò vxoribus meis Xan-
 thippæ, ac Myrto, referens cum alia mul-
 ta, tum in primis quem à diis honorem
 consecuta es. Tu quoque ô Chærephon
 huiusmodi aliquid feceris. CHÆR.
 Decet igitur planè ô Socrates, & quæ
 abs te dicta sunt, duplicem ut habeant
 persuasionem, ad mulierum inquã con-
 suetudinem, ac virorum. S O. Iam igitur
 Alcyoni salutatione facta, regredi ad vr-
 bem ex Phalerico tempus. CHÆ. Sa-
 nè quidem: igitur sic faciamus.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

PROMETHEVS, SIVE CAUCASVS.

ΟΤΤΟΜΑΡΟ ΛΥΣΚΙΝΙΟ interprete.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, id quod & in sequentibus facit, Deorum gentilium vanitatem,
 & ineptam de illis persuasionem hominum reprehendere atque irridere voluisse. Occasionē autem
 sumpsit ex fabula Promethei, quem poetæ fingunt, eo quod Iouem ex distributione carniū dece-
 pissent, deinde & homines formasset, postremo autem è cælo ignem surreptum terris intulisset: à Ioue

Caucaso alligatum, aquilamque immisam, que hepar illius carpendo attereret. Fingit itaque hic, interea dum rupibus affigitur, causam dicere, & apud Mercurium & Vulcanum se de criminibus obiectis purgare. Primum de distributione carniū, per extenuationem, dicendo iocum fuisse conuivialem, non si audem; neque tantum supplicium mereri: ex aduerso priora sua merita referendo. Scituōdo loco, de plastice, ubi bifariam respondet, & super eo, an homines in uniuersum finxisse, Diis damnosum fuerit: & super modo & forma, ostendens non modo nihil incommodi fictionem hominis attulisse Diis, verum etiam utilem & propè necessariam fuisse. Deinde & hac forma, ita ut Deos referrent facie, & rationis participes essent, necesse fuisse creati. Ultimo, de furto ignis respondet, neque cœlesti igni quicquam ademptum esse, & ad officium Deorum pertinere, ut homines iuuent: presertim cum ea re ipsi neque opus habeant, neque utantur, homines autem sacrificando indigeāt, & ad ipsorum Deorum ministerium adhibeant. Occasio apologiæ sumitur ex eo, quòd cum Prometheus sui misereri Mercurium iuberet, ille contra merito eum pati hæc dixerat.

MERCVRIVS.

EN tibi Caucasum ô A
 Vulcane, cui miser hic
 Titan affigendus est.
 Itaque circūspiciamus
 sicubi locus pateat in
 præcipiti, nudatus ni-
 uc, cui firmiùs infigan-
 tur vincula, & vnde suspensus ipse magis
 promineat, & fiat conspicuus. **VULCANVS.** Circūspectādum profectò Mer-
 curi nobis est, ne humili loco ac prope
 terram affixus, plastimatis sui (nempe ho-
 minum) experiatur auxilia: aut rursus in
 sublimi propendens, iis qui in montis ra-
 dice versantur, minimè appareat. Quam-
 obrem, nisi aliter tibi visum fuerit, hîc in
 montis medio supra conuallè, passis hinc
 atque illinc è regione manibus, cruci af-
 figatur. **MERC.** Rectè dicis. prærupta
 enim hîc vndique sunt saxa, & nemini ac-
 cessa, quippe propendentia parumper in
 præceps, tanta proinde angustia, vt nul-
 lum penitus recipiant vestigium, quum
 vix summis hîc insiltas pedibus: denique
 quammaximè opportuna in quibus furca
 fiat. Ne igitur cuncteris Promethee, sed
 ascende, & præbe te monti affigendum.
PROM. At vos saltè ô Mercuri & Vul-
 cane, miserescite mei, qui citra vllā pror-
 sus noxā, calamitatem istā incidi. **MERC.**
 Miserescite, ais Promethee? Tanquam
 parum sit tibi Caucasò alligari, nisi nos
 quoq; ambos Iupiter eidem pœnæ mox
 destinet, veluti mandato suo immorige-
 ros? Sed tu porrige dextram. Vulcane tu
 reclude, & affige malleo potenter immif-
 so. Præbe læuam, quòd & illa rite implicetur.
 Bene actum. iam nunc deuolutura tibi
 aquila iecur depascet, ne quippiam tibi
 vnuquā desit præmij pro opere illo tuo
 tum pulchro, tum ingenioso. **PROM.** O
 Saturne, ô Iapete, & tu Tellus parens, in-
 felix ego quibus afficior pœnis, qui ne-
 que facinus vnuquam graue admiserim!

O Μέν Καύκασος, ὧ Ηφαῖτε,
 οὗτ' ὧ τὸν ἀθλιὸν Τίτανα
 τούτῳ παροσπλάσσει δέησθ'.
 ὡσεὶ σκωπῶν δὲ ἤδη κρη-
 μὸν τινα ἐπιπέδον, εἴ που
 τ' ἕλκος γυμνὸς ἔστιν, ὡς βεβαίωτερον κατὰ
 παγὴν τὰ δεσμά, καὶ οὗτ' ἀπασὶ ὡσεὶ φανὸς
 εἶη κρεμνός. ΗΦ. ὡσεὶ σκωπῶν, ὧ Ἐρ-
 μῆ. ὅτε γὰρ ταπεινὸν ἔπαρσεν ἐσαυρώσασθαι
 χεῖρ', ὡς μὴ ἐπαμύνη αὐτῷ τὰ πλάσματα
 αὐτῶ οἱ ἄνθρωποι, εἴε μὴν χεῖρ' ἄκρον, ἀφανὸς
 γὰρ αὐτῷ εἶη πῖς κατὰ δῆλ' εἰ δοκεῖ, χεῖρ' μέσον σκω-
B τούτ' αὖ που ὑπὲρ τ' φάραγγος ἀεσαυρώσασθαι,
 ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρε δ' ἀπὸ τούτῳ τὸ ἐν-
 αιτίον. ΕΡ. οὐ λέγεις, ἀπόρροί τε γὰρ αἱ πέ-
 ραι, καὶ ἀπὸ βόασι, πῶν ἄρ' ἔστιν ἡρέμα ἐπιπε-
 νδυκίαι; καὶ ὧ ποδὶ σενὴν τούτῳ ὁ κρημνὸς ἔχει
 τ' ἐπιβάσιν, ὡς ἀκροποδιτὶ πῶ μάλιστα ἐσάναι;
 καὶ ὅλως ἐπιχειροτάτος ὁ σαυρὸς αὐτῷ ἦοιτο. μὴ
 μέλλε δὲν, ὧ Προμηθεύ, δῆλ' ἀνάβαινε, καὶ πά-
 ρεχε σαυρὸν κατὰ παρησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.
 ΠΡ. δῆλ' ὑμεῖς γούν, ὧ Ηφαῖτε, καὶ Ἐρμῆ, κα-
 τήρησατέ με τούτ' ἢ ἀξίαν δυσγούντα. ΕΡ.
 τί τ' ἔφησ, ὧ Προμηθεύ, τὸ κατελεήσαίε, αὐτῷ
C τ' ἀνασχολεπιδύωαι αὐτίκα μάλα τούτ'
 κούτ' αὖτ' ἢ ἐπιπέδον; ἢ ἔχει ἰκανῶς εἶναι
 οὗτ' ἂν δοκεῖ ὁ Καύκασος, καὶ δῆλ' ἂν χωρῆσαι δύο
 παροσπλάσσειν, δῆλ' ὄρετε τ' ἀξίαν, σὺ γ' ὧ
 Ηφαῖτε, κατὰ κλεῖ, καὶ παροσπλάσσει, καὶ τ' σφύρα
 ἐρρωμένως κατὰ φερε. δὸς καὶ τ' ἐτέραν. κατει-
 λήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτῷ δ' ἔχει κατὰ πῆσιν
 ὧ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἦ πῆρ, ὡς πῶντα
 ἔχεις αὐτῷ τ' καλῆς ἔβιμηχόμ' ἀπλαστῆς.
 ΠΡ. ὧ Κρόνε, καὶ Ἰαπέτε, καὶ σὺ Γῆ μήτηρ, οἶα
 πέπονθα ὁ κροδάμωφ, ἔδδεν δῆλον εἰργασμέ-

νος ; ΕΡ. ὁσδὲν δὴνὸν εἰργάσω, ὦ Περγμηθεύ, ὅς ποσῶτα μὲν πλὴν νομίμῳ τῆν κρεῶν ἐξήλειθεῖς, οὕτως ἀδικὸν ἐποίησω, καὶ ἀπατηλιῶ, ὡς αὐτὰς μὲν τὰ κάλλιπα ἔπειξε λέεσθαι, τὴν Δία δὲ πρὸς λογιόσασθαι ὅσα καλύψας ἔργετι δημῶ; μέμνημι Ησιόδου, νῆ Δί', οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοῖς ἀϊθεσῶποις ἀπέπλασας, πρὸς κρηστάτα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ ἄγρωμαῖνας, ὅτι πᾶσι δὲ ὀπιμώτατων κτήμα τῆν θεῶν ὀ πῦρ κλέψας, καὶ τῶτο ἔδωκας τοῖς ἀϊθεσῶποις. Ἰσαῦτα δὴν εἰργασμένοις, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δέδασθαι. ΠΡΟ. ἔοικας, ὦ Ερμῆ, καὶ σὺ καὶ τὴν ποιητῶν αἰαίτιον ἀπῆσασθαι ὅς τὰ ποιῶντα ποσφέρφς, ἐφ' οἷς ἔγω γὰρ τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐπιμυσάμην αὐτὸν ἐμυτήν. Εἰ γοῦν χολή σοι, ἠδέως αὐτὸν καὶ δικαιολογισάμην ἔσθ' ἡν ἐκκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἀδικα ἐγνωκότα ποεὶ ἐμοδ' τὴν Δία· σὺ δὲ, τρωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικαμικός, ἀπολόγησαι ἔσθ' αὐτῶ, ὡς δικαίαν πλὴν ἡσφον ἔθετο, ἀνεστυράσθαι με πλῆσιον τῆν Κασιῶν Ἰούτων πυλῶν, ὅτι τῶ Καυκάσου, οἰκίπρον θάμα πᾶσι Σκυθας. ΕΡ. ἔωλον μὲν, ὦ Περγμηθεύ, πλὴν ἔφεσιν ἀγωνίῃ, καὶ ἐς ὁσδὲν δέον, ὅμως δὲ οἶν λέγε καὶ γὰρ ἄλλως ποεὶ μὲν ἀσάγκων, ἔστ' αὐτὸν ὁ ἀετὸς κατὰ τῆν ὀπιμωσῶ μῆνός σε τῆν ἡπατος· πλὴν ἐν τῶν μέσῳ δὲ τῶν πλὴν χολῶ καλῶς δὲ εἶη ἔχων, εἰς ἀκρόασιν κατὰ χροῖσασθαι σοφιστικῶ, οἷος εἶ σὺ πρὸς κρηστάτας ἐν τοῖς λόγροῖς. ΠΡΟ. ποσῶτερος οἶν, ὦ Ερμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὡς δὴν ὀπῶτα κατηρηρήσας, μηδὲ κατὰ φῆς πῆ τῆν δικαίῳν τῶ πασῶς· σὲ δὲ, ὦ Ηφαιστε, δικαστῆν ποιούμην ἔρωγε. ΗΦ. μὲ Δί', ἀλλὰ κατῆρεσιν αὐτῆ δικαστῶ ἴσθι με ἔξων ὅς ὀ πῦρ ὑφελόμηνος, ψυχρὰ μοι πλὴν κέμνον ἀπολέσσιπας. ΠΡ. ὀσκούῳ διελόμηνος πλὴν κατηρεῖαν, σὺ μὲν ποεὶ τῆς κλοπῆς ἠδὲ συνήρε· ὁ Ερμῆς δὲ καὶ πλὴν ἀνδρῶποποιίας

A M E R C. Nullum facinus, ais Promethee? qui primò quidem distribuenda-
 rum carniū obiens munus, mirum quàm vafre egeris atque improbè. opimam enim partem tibi subducens, Ioui ossibus candido adipe velatis imposuisti. Hesiodi ipsius mihi iam in mentem venit, qui mehercule de hac re verba facit. Deinde & homines effinxisti, animantis genus quo non est aliud versutum magis ac callidum, & quidem maxime omnium mulier. Super omnia autem ignem thesaurum deorum multo omnium præstantissimum furtim surripuisti, hominibus eiusce usum tradens. At verò quum tanta admiseris flagitia, mirum quomodo dicere ausis te quasi infontem & nemini prorsus iniurium vinculis implicari. P R O M. Videris quoque & tu mihi Mercuri, iuxta poetam, incusare innocuum, quando talia mihi obiicis, quæ ego iure optimo me fecisse contenderim, ob quæ equidem in Prytaneo publicè alendum me, si pro merito mecum ageretur, censuissem. Verùm si vacat tibi audire ex me defensionem minimè iniucundam, ego detortam in me culpam, facili conatu diluere curauero, simul atque perspicuum fuerit oratione mea, quàm iniquè aduersum me Iupiter pronuntiauerit. Tu verò quadoquidem tam eloquio polles, quàm iuris scientia, Iouis partes tuearis: denique effingas, vt lubet, quòd me haud iniuria prope portas Caspias Caucaso isti affigendum iudicavit, quò miserrimum Scythis omnibus fiam spectaculum. M E R. Inanem insumis operam Promethee, si prouocare velis à Iouis in te lata sententia. tentare enim isthuc, prorsus existimo inutile. Verùm quando alioqui tantisper mihi hîc manendum est, dum ex arduo aduolet aquila, quæ hepatis tui curam gerat: occasionem nimirum hæc nobis mora ministrabit te auscultanti declamantem, qui præter astum quo cunctos mortales superas, Rhetoricen quoque probè calles. P R O M E. Primùm igitur Mercuri tu velim dicas, quibus de rebus mecum pater tuus exostulet: quas dein exaggerare tibi licebit, & longè grauissimas facere. Caueto autem in primis, ne

Accusatio Promethei.
 Mulier maxime omnium callida.

prætermissum tibi aliquid excidat. Cæterum tu Vulcane censor esto, ac de causa cognoscas velim. V V L C A N. Ita me amet Iupiter, pro iudice accusator tibi futurus sum, eò quòd compilato igni, gelidam mihi officinam reddideris. P R O M E. Partiri igitur vos conueniet actionem, vt tu quæ ad furtum pertinent, in vnum congeras: at Mercurius quæ hominum formationi conueniunt,

carniūm; distributioni, impugnare cō-
 heretur. Nihil autem video quod vos re-
 mōretur, quum ambo sitis egregij artifi-
 ces, & ad compositē dicendum impēdiō
 instructi. V V L C A N. Mercurius meā
 obibit prouinciam, cui hęc non obiter
 curæ sunt, utpote Rhetori. nā ego quum
 haudquaquam in iudicialibus disserta-
 tionibus verfer, sed magis circa focum,
 ibiq; non nihil est quod meæ possunt vi-
 res; quo pacto oratorem agam, non vi-
 deo. P R O. Nihil est quod Mercurium
 de furto dicturum suspicer. Quomodo
 enim furti me sugillauerit, cuius ipse au-
 ctor est? Vnde necessitudo quædam mi-
 hi cum Mercurio intercedit, propter idē
 artificium. Atqui tempus expetit ō Maię
 Ioboles, si me culpæ cuiuspiam arguere
 velis, vt modō proponas accusationem.
 M E R C. Si mihi propositum sit malefa-
 cta tua insectari, Iōga profectō oratione
 opus fuerit, & apparatu aliquo. neque
 enim quasi compendio quodam recen-
 sere crimina satis est, quo pacto videlicet
 commissō tibi distribuendarum carniūm
 officio, Regem meliori parte fraudaueris,
 atque illam pro te seruaris: quōdque
 homines, quos esse minimē decebat, ef-
 finxeris: denique quōd ignem quoque à
 nobis sustuleris, ad illos eum perferens:
 qua in re abusus es profectō, vir optime,
 Iouis benignitate, ac visus es mihi eam
 parum intellexisse. At verō si hęc inficia-
 beris te admisisse flagitia, Iōgiore tecum
 vtemur sermone, quo simul dicta tua re-
 fellamus, & vt veritas quāmaximē fiat
 perspicua, laboremus. Cæterum si ea cō-
 cesseris quæ de carniūm diuisione dixi-
 mus, hominibus recens formatis, atque
 ablato igni, abundē iam mihi in hac ac-
 cusatione satisfactū est. Quid enim plu-
 ribus opus? quando aliter dicere, iam pla-
 nē sit nugari. P R O. Siquidem isthuc an
 sit nugari, posthac viderimus: nunc verō
 quoniam absoluta tibi est aduersum me
 (vt ais) accusatio, ego, prepotens Mercuri,
 hęc obiecta facile amoliri tentauero.
 Et primō quidem audi obsecro quæ dicā
 de carniūm. Cælu testor, si me non Iouis
 locō nunc pudet vt recenscam quā ille
 sit pusillanimus & querulus, non tā aliam
 ob causā, quā quia minutula quædam
 ossa in portione quæ sibi fortē obtigerat,
 offendit, & huius rei gratia me tanto nunc
 tempore à cunctis pro deo habitum, palis
 huc affigendum misit: immemor fanē
 quibus eum iuuerim beneficiis, neque satis
 probē perpendens cuius momenti sit tantæ
 indignationis origo atque materia. Nam
 quis non videt puerilem hanc esse iram,
 vt excandescas, & iniquo feras animo,
 quia maiorem partem non acceperis?

Carit. ac-
 cusationis.

Promethi
 apologia:
 Et primū
 de distribu-
 tione car-
 niūm.

A χὲ πλὴν κρεανομίας ἀιπάσει. ἄμφω δὲ τεχνί-
 ται, καὶ εἰπεῖν δέηνοὶ εἰπάτε εἴ. Η Φ. ὁ Ερμῆς
 καὶ ἄλλ' ἐμοὶ ἐρέει, ἐγὼ γὰρ ἔπαρξας λόγους τοῖς
 δικανικοῖς εἶμι, ἀλλ' ἀμφὶ πλὴν κρεάνων ἔχω
 τα πολλὰ ὅτι, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπα-
 ρέρχων μεμνημένηται αὐτῶν. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ
 αἶ ποτε ἄμμι καὶ πρὸς τῆς κλοπῆς τὸν Ερμῆν
 ἐθέλησαι αἶ εἰπεῖν, ὅτι ἐνδεδίξην μοι ὁ ποιῶτο,
 ὁμοτέχων ὄντι. πλὴν δὲ εἰ καὶ ποιῶτον, ὦ Μαιᾶς
 παῖ, ὑφίστασαι, χαλεπὸς ἦδη ὡς ἀμὴν πλὴν κρη-
 γρέας. ΕΡ. πῶς γὰρ, ὦ Προμηθεὺ μα-
 κρῶν δὲ λόγων, καὶ ἰκανῆς πινος ὡς ἀσκαβῆς;
 B ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα, ἔχει δὲ ἀποχρησθῆναι μόν-
 να τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῷ ἀδικημένῳ. ὅτι ὅτι-
 τραπέντι σοὶ μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῶν μὲν
 τὰ κάλλιπα ἐφύλαττες, ἔξηπάτησας δὲ τὸν
 βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμειβομένους ἀνέπλασας, οὐ-
 δὲν δέον καὶ ὁ πῦρ κλέψας πρὸς ἡμῶν, ἐκόμι-
 σας πρὸς αὐτοὺς, καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτερε, μὴ
 σιωπῆσαι ὅτι τοῖς τηλικούτοις, πῶς φιλαν-
 θεσίου τῷ Διὸς πεπειραμένους. εἰ μὲν οὖν
 ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσῃ καὶ διελέγ-
 χην, καὶ ῥῆσιν πῶς μακρὸν ἀποτείνην, καὶ πειρά-
 σαι ὡς ἐνὶ μάλισσά ἐμφανίσθην τῷ δήμῳ, εἰ δὲ
 C φῆς τοιαῦτα πεποιθῆσθαι τῷ νομῶν τῶν κρεῶν, καὶ
 τὰ πρὸς τοὺς ἀμειβομένους κεινουργῆσαι, καὶ ὁ πῦρ
 κεκλοφέναι, ἰκανῶς κρηγρήσεται μοι, καὶ μα-
 κρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλος ὁ
 τοῖσιν. ΠΡ. εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ἐστὶν ἂν εἴ-
 ρηκας, ὁ φόβος μὲν μικρὸν ἕτερον. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
 ὡς ἰκανὰ φῆς εἶναι τὰ κρηγρημένα, πειρά-
 σασθαι ὡς αἶ οἶός τε ὦ, ἔξελύσασθαι τὰ ἐγκλή-
 ματα, καὶ ὡς ὅσον μὲν ἀκροῖν τὰ πρὸς τῶν κρεῶν.
 καίτοι, καὶ τὸ οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰχμή-
 νομα ὑπὸ τῷ Διὸς, εἰ ἔγωγε μικρολόγος καὶ μεμ-
 ψιμορὸς ἐστὶ, ὡς δὲ τῷ μικρὸν ὅσον ἐν τῇ μελέ-
 δι εὔρεν, αἶ ἀσκαλοπιασθῶ μόνον πέμπειν πα-
 λαίον ἔγωγε θεὸν, μήτε τῷ συμμαχίας μνημο-
 νύσασθαι, μήτε αὐτὸ τῷ ὀργῆς ὁ κεφάλαιον ὅ
 ἐστὶν ἐννοήσασθαι, καὶ ὡς μεμακρῶς ὁ ποιῶτον ὀργί-
 ζεσθαι, καὶ ἀγανακίσθην, εἰ μὴ ὁ μῆζον αὐτὸς λή-

Ψεται. κείνη τὰς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς
 τριατὰς συμποτικὰς ὕσας, ἢ γρη, οἶμα,
 ἀπομνημονώδην· ἀλλ' εἰ κεί τι ἠμῶν τῆται με-
 τὰξυ δὴωχουμένων, παιδῶν ἠγείσται· καὶ
 αὐτὸν ἐν τῷ συμποσίῳ κατὰλιπεῖν τὴν ὄρ-
 γλῶν, ἐς δὲ τὸ αὐεῖον ταμιβέσται τὸ μῖσος, ἐν
 μνησικακίῳ, καὶ ἐώλον τινα μνήμιον ἀφ-
 φυλάτῃν, ἀπάγε, ἔτε θεοῖς ἄρεποι, οὔτε
 ἄλλως βασιλικόν. ἰὼ γρῶν ἀφέλη τις τῶν
 συμποσίῳ τὰς κομψίας τῶν τῶν, ἀπάτιν,
 καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλάνην, καὶ ὅπιγε-
 λαῖν, τὸ κατὰλιπόμῶν ὅστι μέθην, καὶ κόρος,
 καὶ σιωπῆ, σκυθροπῆ καὶ ἀτερπῆ παρ-
 γματα, καὶ ἠκισα συμποσίῳ ἄρεποντα· ὥστε
 ἐγὼ σὺδὲ μνημονώδην εἰς τὴν ὑπερσίῳ ἐπὶ
 ἄμῳ τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλικούτα ἐπὶ
 αὐτοῖς ἀγανακτῆσθην, καὶ πῶνδῃνα ἠγέσεται
 πεπονθέναι, εἰ δὲ φανέμεν τις κρέα, παιδῶν
 τινα ἔπαυζε, πειρώμῳ εἰ δὲ φανέσεται τὸ
 βέλπον ὁ αἰσούμῳ. τίη δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χα-
 λεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάτῃω μῶρον ἀπονε-
 μηκέται τῷ Διῖ, τὴν δὲ ὄλλω ὑφῆρῆσται·
 τί ὄλλω δὲ τὸ ἐχρῆν (τὸ τῆ λόγου) τῆ γῆ
 τὸν ὕρανον αἰαμεμῆσται, καὶ δεσμά, καὶ ται-
 ροῖς, καὶ Καυκάσον ὄλον ὅπινοθην, καὶ ἀετοῖς
 κατὰπέμπειν, καὶ τὸ ἠπὲρ ἐκκόσῃν; ὅρα γὰρ
 μὴ πολλῶν τῶντα κατηγρητῆ ἀγανακτοῦν-
 τος αὐτῶν μικροψυχῶν, καὶ ἀγένας τῆς γινώ-
 μης, καὶ παρὸς ὄργλῳ δὴχέρσται. τί αὖ ἐποίησεν
 σὺτ' ὄλον βοῶν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων
 ἔνεκα τῶντα ἐργάζεται; κείνη πόσῳ οἱ αἰ-
 δεσποῖ δὴγῳμῳνέτερον ἀφ' κείνται παρὸς
 τὰ τῶντα, οὐς εἰκὸς ἰὼ καὶ τὰ ἐς ὄργλῳ ὄξυ-
 τέρος εἶ) τῶν θεῶν; ἀλλ' ὄμῳς ἐκείνων σὺ
 ἔστιν ὅστις τῶν μαγείρῳ ταιροῖ αὐτὴν πῆσται πο-
 εἰ τὰ κρέα ἐφῶν, καθεῖς τὸν δάκτυλον τῆ ζώ-
 μῳ παρὸς εἰλικμῆσται, ἢ ὀπιωμῶν ἀπο-
 σάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχῃσται· ἀλλὰ σὺ
 γινώμῳ ἀπονεμῳσῳν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πῶν
 ὄργλατῆν, ἢ κονδύλες ἐνέτρεψῳν, ἢ καὶ κτ'
 χόρῳς ἐπάταξαι, ἀνεσχολοπῆσται δὲ σὺδῆς
 πῶν αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἔνεκα. καὶ παρὸς
 μῶν τῶν κρεῶν, τῶντα· αἰσῳ μῶν κῳ-
 μοῖ ἀπολογείσται· πολὺ δὲ αἰσῳ κατηγρ-
 ρῳ ἐκείνω. παρὸς δὲ τῆς πλασικῆς, καὶ ὅτι
 τοῖς δὴδεσποῖς ἐποίησται, καρὸς ἠδὲ λέγῳν.

A Verum quanto foret æquius, Mercuri,
 conuiualium huiuscemodi fraudiū dein-
 ceptis ne recordari quidem, & dimissa ira,
 symposij delictum veluti lusum æstimare
 atque iocum? Quippe quum in crastinū
 continere odium, & meminisse iniu-
 riæ veteris, haudquaquam reges deceat,
 ne dicam deos. Sed agedum tollamus
 è conuiujs lepôres illos & sales, risu-
 sum, & subdolas captiones: quid, oro,
 præter temulentiam, edacitatem, & si-
 lentium, fiet reliqui? Quæ quum tristia
 admodum sint, & parum iucunda, decen-
 tius exulare crediditum huiuscemodi à
 conuiuio. Nam Iouem in posterum diem
 B recordaturum quis oro putaret huiusce
 distributionis carniū, in qua nil præter
 iocum notares ac lusum? vt ne interim
 dicam quòd molestè nonnihil esset laturus,
 tanquam his rebus leuiculis potuerit
 offendi. Nil enim aliud explorare vole-
 bā in ea diuisione, quàm in delectu par-
 tium meliorem num Iupiter ab alijs di-
 gnosceret. Sed age Mercuri, vt illi iam
 aliquid concedamus, minorem portio-
 nem ei tradidimus in partitione: adde
 quòd sædam, quòd horrendam atq; mo-
 lestam: & si lubet, finge me omnino por-
 tionem sustulisse: quid tum? Nunquid
 C ideo decebat vt cœlum (ceu prouerbio
 dicitur) terræ misceretur, vincula exco-
 gitarentur, & cruces, totūsq; Caucasus,
 aquilæ dehinc demitterentur, quæ hepar
 dilaniarent? Fallor si hæc non sunt aper-
 ta pusillanimitatis indicia, animiq; igno-
 bilis, & propensū in iram. Nā quum hæc
 agit ob pauculas carnes, quid oro fecisset
 si bos integer illi fuisset adēptus? Videre
 iam licet homines in pari negotio longè
 modestius affectos, qui quū dijs immor-
 talibus natura sint inferiores, acrius illos
 excandescere par erat quàm deos. Atqui
 nemo hæcenus fuit qui coquū cruci ad-
 iudicari eam ob causam, quòd carnes e-
 lixās, immissum iusculo digitum visus sit
 circumlambere, aut ex veru nonnihil to-
 starum carniū vellens vorarit: magis e-
 nim veniam illis impertiūt, nisi vehemen-
 ter fuerint irati. tunc enim incutiunt co-
 quo pugnum, aut verberāt genas: verūm
 qui in crucem vllum sustulerit, inuenias
 neminem. Et hæc de carnibus, vilis sanè
 defensio: sed vnde multo vilior planè ac
 turpior in Iouem redundet accusatio.
 Tēpus nunc monet vt de plasmate & ho-
 minibus à me formatis differatur: qua int

Conuiuia
 quibus re-
 bus exhibē
 randa.

Excusatio
de plasma
te, & ho-
minibus
fictis

re geminā constat sitā esse accusationem: A neq; satis cōpertū habeo Mercuri, cuius-
nā culpę me primò reum agas: num illius
quòd homines haudquaquam procreari
debuerint, qui mouerentur: sed cōduci-
bilis foret terram ipsam vnde sunt pro-
geniti, prorsus esse otiosā? An verò quòd
formari quidem homines haud fuerit ab-
surdum, sed longè aliter, & fermè ad aliā
figuram ac formam, quàm ego illos fabri-
carim? Ego ad vtrunq; facile respōderim,
simul atq; ostendere tentauero, quòd nō
modò nulla penitus iactura malò ve deo-
rū, homines in vitā sunt adducti, verum
etiam quòd in rem eorum isthuc potissi-
mūm cedat, magis quàm si (vt iam olim
fuit) tellus deserta, & hominibus qui eam
colerēt, destituta maneret. Sic enim nul-
lo negotio palām fiet num ego delique-
rim in hac formę humanę renouatione,
quam solam constat diuinam esse, & pla-
nè cœlestem. Quum itaq; tellus inculta,
rudi ac hirta sylua horresceret, ac squaler-
et situ, ad eò vt neq; vsquam gentium vi-
deres aras deorum, tēplum, statuā, simu-
lachrum, aut aliud huiuscemodi, que in-
admodum summa diligentia iam vndiq;
apparent hęc elaborata, non sine eximia
deorum veneratione: ego, quum alioqui
propensus sum ad prouidendum in com-
mune, ne quid desit quòd ad incremen-
tum rei diuinę, decus ac venustatem per-
tineat, tacitus mecū reputaui nec quic-
quā posse fieri melius, quàm si pusillū luti
acciperem, & inde animātia effingerem
nobis, diis forma non admodū absimilia.
Quippe vel id erat vnicum in quo mihi
natura diuina deficere videbatur, quòd
nullius collatione felicior appareret atq;
perfectior, veluti modò, si eam cū homi-
ne cōferas, prudētia, ingenio ac rerū op-
timarum captu intellectu ve pręstāte, sed
mortali tamen. Cæterum iuxta Poëtę di-
ctum, terram aquę commiscens, ex li-
quida molliq; effinxi homines, Mineruā
interea adhortatus, vt in opere absoluendo
mihi ferret suppetias. Hęc sunt ma-
gna illa & ardua, quibus nos deos offen-
dimus: totiúsq; mali (vt vides) hęc sum-
ma est: ex luto perfecta nobis sunt ani-
mantia, & quòd antehac immotum erat,
nos ad mobilitatē perduximus. Iam verò
mirum quàm indignetur Iupiter ex tali
terrestrium animantiū formatione. Qua-
si verò deinceps deorum sustinere cogatur penuriam, & procreatis hominibus iā futu-
rum sit vt diis suis orbetur. Verum quis vnquā tam demens extiterit, vt solitudinē in
Iouis curia ppter generatos homines aliquādo verisimiliter futurā formidare queat?

τῶτο ἢ ὡς Ἐρμῆ, διτὴν ἔργον τὴν κατηρησίαν, ἔκ-
οἶδα καὶ ὁ παρ' ἑτέρων ἀγῆσθαι με. πότερα,
ὡς ἔδὲ ὄλως ἐχρῆν τοῖς ἀθρώποις γενέσθαι,
ἀλλ' ἀμεινον ἢ ἀπρεμεῖν αὐτοῖς γλῶ ἄλλως
ὄντας ἀέργασον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν,
ἀλλ' ὄντας δὲ πῶς ἔμην διεξηματίσθαι τὸν
ἔργον; ἐγὼ ἢ ὅμως ὑπὸ ἀμφοῖν ἐρα. Ἐ παρ' ὅ-
των γε ὡς ὁδομῆα τῶν θεῶν ἀπὸ τούτου βλά-
βη γερῆται, τὴν ἀνδρῶν ἐς τὸν βίον παρ' ἄ-
λλων, πειρασμοῦ δὲ κινῆν ἔπειτα δὲ ὡς ἔ-
συμφέροντα καὶ ἀμεινω ταῦτα αὐτοῖς παρ' ἄ-
πολύ, ἢ εἰ ἐρήμῳ ἔσθαι ἀπὸ ἀνδρῶν σωέ-
βαινε πῶς γλῶ μὲν (ὡς βίον πάλαι) ῥῆσιν
γὰρ ἔτῳ δὲ ἄλλο ἀν' ἡρώτο εἰ τί ἡδίκησα ἐγὼ με-
τακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ παρ' τοῖς ἀν-
δρῶν, ὅ ἦν μόνον καὶ ὁ ἐπουρανίον γένος.
ἢ γῆ δὲ ἀγρίον τι χεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλας
ἀπασα, καὶ ταύταις ἀημέροισι λάσιος· ἔτε δὲ
βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς· πότεν δὲ ἀγαλμα, ἢ ἔσο-
νον, ἢ τί ἄλλο ποιούτο, οἷα πολλά νῦν ἀπὸ μα-
θητῶν φαίνεται μὲν πάσης ὅτι μελείας πῶ-
μῶνα; ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γὰρ τί παρ' ἄλλων εἰς ὁ
κρινόν, καὶ σὺ πῶ ὅπως αὐξήσεται μὲν ἔ-
τῳ θεῶν, ὅτι πῶς δὲ καὶ τὰ ἄλλα πῶματα ἐς κ-
σμον, καὶ κάλλος, ἐνεόησα ὡς ἀμεινον εἴη ὀλί-
γον ὅσον τὴν πηλοῦ λαβόντα, ζῶα πῶ συστήσα-
σθαι, ἔσθαι πλάσσει τῶν μορφῶν μὲν ἡμῖν, αὐ-
τοῖς παρ' ἑοικότα. Ἐ γὰρ ἐνδὲν τί ὡμῶν τῶν
θεῶν, μὴ ὄντος τὴν ἐναντίαν αὐτῶν· ἔσθαι ὁ ἐμῶν.
λεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη, διδασκαλίας ἐργον ἀ-
ποφαίνῃ αὐτῶν· διτὴν μὲν τοῖς αὐτῶν εἴη· ἀμ-
χρῶτατον δ' ἄλλως, καὶ σωετώτατον, καὶ τῶ
βελτίονος ἀθανάτομον. Ἐ δὲ καὶ τὸν ποιητι-
κὸν λόγον, γὰρ αὐτῶν φύσας, ἔσθαι μαλαγῆσας,
ἀνέπλασα τοῖς ἀθρώποις· καὶ πῶς Ἀθῶνα
παρ' ἑκαλέσας σωεπιβόησθαι μοι τῶ ἔργον.
ταῦτ' ἐστὶν ἀ μεγάλα ἐγὼ τοῖς θεῶν ἡδίκησα.
Ἐ τὸ ζῆμῶμα ἐργῶν πηλίχον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα
πεποιήκα, Ἐ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἡγα-
ρον· Ἐ ὡς ἔοικε ὁ ἀπ' ἐκείνης, ἢ ἦσαν θεοὶ εἰσιν οἱ
θεοὶ, δὲ πῶ ἔσθαι γῆς διττῶν ζῶα πῶ γερῆται).
ἔτῳ γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡς παρ' ἐλατῆ-
μῶν τῶν θεῶν ἐκ τῶν ἀνδρῶν γιγνέσθαι.

εἰ μὴ

Εἰ μὴ ἄρα τὸ τοῦ δέδιδε, μὴ καὶ ἔτι δόξα-
 σιν ἐπ' αὐτῆ βυλβύσσει, καὶ πόλεμον ἄξε-
 νέκωσι παρὲς τοὺς θεοὺς, ὡς παρ' οἱ Γίγαν-
 τες. ἀλλ' ὅτι μὴ δὴ ὁσθ' ἐν ἠδίκησθε παρὲς
 ἔμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῆς ἐμῆς ἔργων, δῆλον
 ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν ὁ μικρότερον, καὶ γὰρ σιω-
 πήσομαι, καὶ δίκαμα ἔσομαι πέποιθώς παρὲς
 ὑμῶν. ὅτι δὲ χρῆσιμα ταῦτα γεγῆνται τοῖς
 θεοῖς, ἔτιως αὐτὰ μαθῶσι, εἰ ὅτι βλάβη πλὴν
 γὰρ οὐκ ἐπὶ αὐχμηρῶν καὶ ἀκαλλῆ ἔσταν,
 ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίας, καὶ φυρῆς ἡμέ-
 ροις ἀφ' ἑκατομμυρίων, καὶ πλὴν θαλάσσιον
 πλεομυρίων, καὶ τὰς νήσοις καὶ κρημυρίων,
 ἀπῶντα χροῦ δὲ βωμοῖς, καὶ θυσιάς, καὶ ναοῖς,
 καὶ πόνητῶν μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὴ
 ἀγῶναι, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀργαί. καὶ γὰρ
 εἰ μὴ ἐμῶν μόνον κτήμα τὸ τοῦ ἐπλασά-
 μιν, ἐπλεονέκτου ἀντὶ τῆς χρῆσεως νῦν δὲ
 εἰς ὁ κρινόν φέρων, τέθηκα ὑμῖν ἀδούσι. μάλ-
 λον δὲ Διὸς μὴ καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δὲ, ὦ
 Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπῶντα χροῦ ὅτι, Περση-
 θέως δὲ, ἔδαμῶς. ὅρα ὅπως τὰ μῶν μόνον
 σὺ πῶ, τὰ κοινὰ δὲ κατὰ παρὰ δίδωμι, καὶ
 ἐλατῶν ποιῶ; τίθῃ δὲ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸδε,
 σὺ νόησον εἰ τι σοὶ δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμύρτυρον, ἢ
 κτήμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ
 ἐπαμύρεται ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσθαι
 τῶν ἔχοντι. παρὲς δὲ τι τῶν ἐφίω, ὅτι μὴ
 γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμύρτυρον συν-
 ἔβαινε ὁ κάλλος εἶ) τῶν ὄλων καὶ πλοῦ-
 τὸν πῖνα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, ἔτε ἔω
 ἄλλα πίνος θαυμασθῶν μόνον, ἔτε ἡμῖν αὐ-
 τοῖς ὁμοίως τίμιον. ὁσθ' ἔτι ἀνείχθη παρὲς
 ὅ, τι ἐλατῶν παρὰ τῶν αὐτῶν, ἔδ' ἀνσώϊε-
 μῶν ἠλίκα βύδαμνομῶν, ἔχ' ὁράντες ἀμοί-
 ροις τῶν ἡμετέρων πῖνας. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ
 μέγα δὲ θεῖα ἀν μέγα, εἰ τὰ μικρῶ παρὰ
 μέτρο; ὑμεῖς δὲ, πῖμα ὅτι τὰ πολιτεύμα-
 τι τοῦτω δέον, ἀνεταυρώκατέ με, καὶ ταῦτω
 μοι πλὴν ἀμοιβῶν δόξα δέδωκατέ τῶ βουλεύ-
 ματος. ἀλλὰ κακοῦργαί πῖνες φῆς εἶ) ἐν αὐ-
 τοῖς, καὶ μοιχεύοισι, καὶ πολεμοῖσι, καὶ ἀ-
 δελφῶν γαμοῖσι, καὶ πατρῶσιν ὁπιβυλβύσσι.

A Nisi fortè id veretur, ne defectionem
 moliantur homines, & armis deos lacerant:
 id quod olim fecerunt Gigantes. Itaque neminem
 fugit qua ego sum modestia, ut iam iniquè de me
 quispiam queratur, vel operibus mea industria
 absolutis, quòd inde dii immortales offensi sint,
 ac damnum acceperint. Quin tu Mercuri minimum
 aliquod profer, & ego conticuerò, veluti meritò
 has daturus sum pœnas. Atqui in promptu est
 cognoscere quanta hinc diis accedat utilitas,
 si contempleris terram, quæ priùs informi situ
 ac squallore obducta erat, vrbibus, agriculturis
 & mitioribus plantis exornatam, mare nauigatum,
 insulas habitatas, vndique aras & delubra, sacri-
 ficia & festiuitates, adeò ut iam passim vix & fora,
 denique quocunque te veritas, prorsus omnia Iouis
 plena sint. Quòd si ego rei priuatæ intentus,
 solùm mihi homines, rem adeo præclaram, effinxissem,
 profectò quantum ex fructu conii- cere licet qui ad
 me inde rediret, vos dii immortales opibus &
 ditione ne mihi quidem conferendi sitis. Verùm
 ego in communi deorum utilitati consulens, ac
 commodi proprij negligentior, in rem vestram
 homines potissimùm produxi. Nam si quæ ad
 Rempublicam attinent, ego attenuare molior,
 quo res meas promoueam, velim mihi commonstres
 templum Promethei, quemadmodum Iouis & Apollinis
 nusquam non videas. denique & tibi Mercuri
 quædam delubra sunt sacra. Cæterùm isthuc
 interea tecum expendas velim, num tibi bonum
 aliquid appareat sine omni penitus teste, & num
 oblectare queat habentem possessio aut opus
 quod nemo videat, nemo laudet, nemo admiretur?
 Quòd ideo dixerim, quia nisi fierent homines,
 iam futurum erat ut omnis cunctarum rerum
 decor esset sine teste, & opes nostræ ne à
 nobis quidem ipsis haberentur in pretio, quum
 nemo alius sit qui harum admiratione caperetur.
 Adde quòd nemo ex nobis felicitatem suam sit
 intellecturus, si non liceat se conferre cum illis
 qui respectu quodam sunt inferiores, quippe
 bonorum nostrorù expertes. Nam quis vnquam
 rem quandam ceu magnam æstimarit, si non cum
 exigua illam dimittatur? Verū enim uero quum
 optimo iure honorem à vobis pro rebus bene
 gestis in Repub. sperare debuerim, in crucem à
 vobis leuatus, mercedem capio mei tam salutaris
 cōsilij. Sed ais: flagitiosi quidā sunt inter
 homines, puta mæchi, bellatores, sororum mariti,
 & parentum acerrimi hostes:

Βοιωτῶν
 nullum sine
 teste im-
 nat.

F

tanquam apud deos non æquè liccat reperire hanc scelerum multitudinem, & huius rei gratia in cœlum culpam reicias ac terrâ, vnde dij fuerunt prognati. Nec verò est quòd dicas hominū formationē diis immortalibus facessere negotium, & augere curam, alioqui otiosis. Sic enim eandem ob causam pastor qui gregem curandum suscepit, in pluvia eum non continebit, quādo operosū sibi istud videbitur: quum alioqui cura illa propter coniunctā exercitationem, non admodū appareat esse iniucunda. Sed adime, obsecro, diis omnem sollicitudinē, vt iam nihil sit cui provideāt: quid iam aliud agāt, quàm quòd torpeant otio, nectar imbibant, & ventrē distendāt ambrosia? Ceterum malè me habet, quòd inuehendo in opus à nobis elaboratum, fœminas potissimū reprehenderitis, quas tamē impedio adamatis, & modò tauri, modò satyri & cygni effecti, ad illas vos demittitis: vt ne interim dicam quòd in cœlum admittas, diuinitatis consortes redditis. Atqui non erat, ais, absurdum vt fierent homines, si modò ad nostram hāc formā similitudine quapiā non accederēt. Ego si exemplar aliud nouissem quòd forma præcelleret, ad illius instar homines effigissem: nisi beluinum magis deceret esse, & prorsus agreste istud animantis genus. Sed si hoc dixeris, nō video quomodo vos diuino honore afficerent, aut accumularent sacrificiis: quæ quàm grata sint vobis, conicere licet ex eo maximè, quòd non grauamini vel vltra Oceanum sumina celeritate proficisci, post inculpato Æthiopias, si quando senseritis vobis afferri ab illis hecatōbas: verūm me, qui honorū huiuscemodi ac sacrificiorū auctor sum atque origo, nescio quo iure in crucem sustuleritis. Hæc sunt quæ de hominum plasinate sat fuerit cōmemorasse. Ad ignē transeamus direptum, si placet, **D** fœdam nimirū & inexprabilem rapinam. Per Deos autem in primis te orauerim, ne cūcteris, sed mox mihi respondeas, nūquid ex igne Dij quippiam perdiderint, ex quo ille fuit apud homines: quòd quidem vix vnquā dixeris: quādo sic natura cōparatum est, vt ignis nihilo fiat minor, si quis etiam cum alio cōmunicet: denique non extinguitur ideo, quia alius inde flammam transtulerit. Itaque euidentissimum hinc colligo argumentum inuidiæ, quòd quum citra vllam iacturam igne carere potueritis, ab eius tamen vsu arce-
 re in animum induxeritis eos qui hoc potissimū egere videntur. Quod cōtrā oportebat, Deos omnes esse bonos, bonarum rerum largitores, & ab inuidia longè abesse.

Excusatio
de igne sur
repto.

A πρὸ ἡμῶν γὰρ ἔχει πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ ἔ
 δύπου δὲ τὸ αἰτιάσασθαι αὐτοὺς τὸν ἕρπον,
 ἔτι πλεονάζει, ὅτι ἡμᾶς σκευετήσασθαι ἐπέτι καὶ
 τὸ ἴσως φαίνας αὐτοὺς, ὅτι ἀνάσκει πολλὰ ἡμᾶς
 ἔχειν ἀπεργαζομένη ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. Οὐκ
 οὐκ ἔστιν ἕρπον καὶ ὁ νομοὶ ἀρτὴσθεω, ὅτι ἴτι
 ἔχειν πλεονάζει, ἔστι ἀνάσκειν αὐτῶν ἐπι-
 μνησθῆναι αὐτῶν, καὶ εἰ πούτω γε ἐργασθῆναι τὸ, ἔ
 ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φρονίτις ἔκ ἀτερπῆς ἔχουσθ
 πνα δὲ ἀπεργάζομαι. Ἡ γὰρ αὐτοῦ ἐπεργασθῆσθαι, ὅτι
 ἔχοντες ὡν ἀπεργάζομαι; ἡργυρῶν δὲ, ἔ ὅτι
 κταρ ἐπιμνησθῆναι, ἔ τ ἀμφοτέρωθεν ἐνεφερόμενα,
B ἔδεν ποιῶντες. ὅ τ μάλιστα με πνίξαι, ἔ τ ἔστιν
 οἱ μεμφομένοι τὴν ἀποθεοποιίαν, καὶ μάλιστα
 τὰς γυναικας, ὅμοι ἐρεσθε αὐτῶν, καὶ ἔ δὲ ἀφαι-
 πετε κατόντες, ἀφί μὲν, τῶν ἐρι, ἀφί δὲ, σα-
 τυροι καὶ κύκροι γυρόμενοι, καὶ θεός δὲ αὐτῶν ποιῆ-
 σθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῶ ἴσως φησὶς ἀνα-
 πεπλάσθαι τοὺς ἀποθεοποιούς, διῶν δὲ πνα ἔ-
 πων, ἀλλὰ μὴ ἡμῶν εἰκότας, καὶ τί ἄλλο παρὰ
 δὲ γμα τούτου ἀμεινον ἀποεργασθῆναι, ὅτι
 πως καλὸν ἡπίστῆμιν; ἡ ἀστυέτοι καὶ θηριώδες
 ἔδεν, ἔ ἀρεῖοι ἀποργάζομαι ὅ τ ὡν; καὶ πῶς αὐ
C ἡ θεοὶ ἐθυσθαι, ἡ τὰς δῆλας ὑμῶν τιμὰς ἀπινύ-
 μαζ, ἔχει τοῖσθαι γυρόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μί
 ὑμῶν τὰς ἐκατόμβας ἀποεργάζοσθαι, ὅτι οὐκ ἔ-
 τε, καὶ ὅτι τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, Μετ' ἀ-
 μύμονας Αἰθιοπῆας τὸν ὅ τ πρῶτον ὑμῶν ἔ τ
 θυσιῶν ἀπιν, ἀπεεργάζοσθαι. πῶς μὲν οὖν ὅ τ
 ἀποθεοποιῶν, καὶ τῶν ἐπιμνησθῆναι, ἡδὲ ὅ τ εἰ δοκεῖ, ὅτι
 ὅ τ πῦρ μέτεμι, καὶ ὅ τ ἐπονείδισθαι τῶν τῶν κρο-
 πῆν, καὶ ἀποεργάζομαι τῶν τῶν μοι ἀποκεῖναι, μη-
 δὲν οὐκ ἔστιν ἐὰν ὅ τ ἡμῶν τῶν πῦρος ἀπολω-
 λέκαμεν, ὅ τ ὅπου ἔ πρ' ἀποθεοποιούς ἔστιν; ἔκ
 δὲ εἰ ποῖς. αὐτῆ γὰρ οἰμα φύσις τουτουῖ τ κτή-
D ματος ὅ τ ἐν τῷ ἐλατῶν γίγεται, εἰ καὶ πῶς ἀλ-
 λος αὐτῶν μετὰ ἀλλοῖς; ἔ γὰρ ἀποεργάζοσθαι
 ἀναστυρῆσθαι πινός. φησὶς δὲ ἀπικρῆς ὅ τ
 τοῖσθαι, ἀφ' ὧν μὴδὲν ὑμεῖς ἡδίσθηθε, τῶ-
 των κωλύει μεταδιδόναι τοῖς θεοῖσθαι; καί-
 τοι θεοὶ γὰρ οἴσθαι, ἀγαθοὺς καὶ εἰ, ἔ δο-
 τῆσθαι εἰδῶν, ἔ ἔξω φησὶν πᾶσθαι ἐσθαι.

ὅπου γε εἰ καὶ ὅ πῦρ τῆτο πῦρ ὑφελόμενος
 κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὄλωσ π αὐ-
 τῆ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμας ἰδίκουσι. οὐ-
 δὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῆ, μήτε ριζοῦντες,
 μήτε ἐψόντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φω-
 τὸς ὅπιτεχνῆτῃ δεόμενοι: οἱ δὲ ἀνδραποῖ
 καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκάως χρωῖται
 τὰ πυρὶ, μέγιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως
 ἔρθῃεν κνίσαν ἀγμάς, καὶ τῆ λιβασιωτῆ θυ-
 μιᾶν, καὶ τὰ μνηστῆρα καὶ ἄλλοι βω-
 μῶν. ὅρα δὲ ὑμας μέγιστα χεῖρον τὰς τῶν
 καπνῶ, καὶ τὴν δὴ τῶν αὐτῶν ἰδίστω
 οἰομένων, ὑπότῳ εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κνίσαν
 γῆνται ἐλισσομένη πῶς καπνῶ. ἐναπιω-
 πάτη τῶν ἡ μέρψις δὲ γῆνται αὐτῆ τῆ
 ἡμετέρα ὅπιθυμία. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐ-
 χὲ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμ-
 πειν αὐτοῖς. καίτοι πῦρ οὐτὸς ἔστι πολὺ γῆ-
 τερόν τε, καὶ πυρὸς ἄλλοι, ἢ κακίον αἰ-
 πῶσθε, ὡς ἀπαθῶντα ἡμῶν ὅ κτήμα; εἰ-
 ρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἡφαίστε (εἰ
 πὶ μὴ καλῶς εἰρησάσαι δοκεῖ) διδύματα,
 καὶ διελέχθε. καὶ γὰρ αὐτοῖς ἀπολογησο-
 μη. ΕΡ. οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεύ, πῶς
 οὕτω γῆνται σοφιστῶν ἀμιλλᾶσθαι, πλὴν
 ἀλλὰ ὄνησον, εἴπῃ μὴ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτῶν
 ἐπήκουσέ σου. ὅ γὰρ οἶδα ὡς ἔξ καὶ δε-
 κα γύπας δὲ ἐπέσησέ σοι τὰ ἔκαστα ἔξαμ-
 ρήσοντες. οὕτω δὴνάς αὐτῆ κατηγήρηκας,
 ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκείνο δὲ γε θαυμά-
 ζω, πῶς μάλιστα ὦν, ὅ πῶς ἐγένωσκας οὐ-
 τῶ καταδοσόμενος. ΠΡΟΜ. ἡπιστά-
 μιν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτῶν μὲν, καὶ ὅτι ἀ-
 πολυθήσομαι αὐτοῖς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ
 Θεβῶν ἀφίξεται πὸς φίλος οἶκον εἰς μα-
 κρῶν, κατὰ τὸ ξέθλων ὅν φησὶ ὅπιτεχνῆσθαι
 μοι τὸν ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γῆνται, ὦ Προ-
 μηθεύ, αὐτῶν, καὶ ὅτι δίδιμί σε λευκοῦτον,
 καὶ κοινῆ σὺν ἡμῶν ἐωχόμενον, οὐ μὲν ποι
 γὰρ κρεατομοῦντά γε. ΠΡΟ. θαρρῶ καὶ
 σιωδωθήσομαι ὑμῶν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσῃ με,
 οἶκον αὐτῆ μικρῶς δὴ δαμονίας. ΕΡ. τίνοσ
 αὐτοῖς; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶ-
 δα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θετίν; ἀλλ' ὅ γὰρ λέ-
 γαν. Φυλακῆν γὰρ ἀμεινον ὅ ἀπόρητον, ὡσ
 μαδὸς εἶη, ὅ λύτῃ μοι αὐτῆ τῆσ καταδίκης.

A Sed quid si omnem prorsus ignem suffu-
 ratus, detuliffem in terram, adeo vt nihil
 vobis feciffem reliqui? quanam oro iniu-
 ria vos affeciffem, quibus ignis haudqua-
 quam potest esse vltui, quum neq; coque-
 re vobis necessum fit, neq; frigidare am-
 brofiam? Ad hæc, nō egetis artificiofo lu-
 mine: verūm hominibus cūm ad alia ne-
 cessaria ignis habendus est. tum maximè
 ad sacrificia, quò videlicet in biuio nido-
 rem vobis parent, thura incendant, & pe-
 cudum coxas adoleāt in aris. Verūm quū
 (vt vidéo) ingentem vobis læticiam pa-
 riat fumus ille, nihil proinde tam gratū,
 quod in epulorum vicē vos reficiat, quā
 vbi nidor simul cum fumo volutatus ad
 cælum vsque permeat. Itaque parum
 appositè profectò, & nimium absurdè
 videmini vaporem huiuscemodi nunc
 incusare. Miror autem cur Soli potesta-
 tem facitis lucendi hominibus, neque
 illi vitio vertitis, quòd in administrando
 deorum bono tam prodigus sit, atque
 intemperans, quum ignis ille sit multò
 quàm hic noster diuiniór, & cādens ma-
 gis. Dixi: vestrum erit Mercuri ac Vul-
 cane, ea quæ perperam à me proposita
 sunt, ad rectitudinem perducere, & ra-
 tionibus quibus potestis nostra hæc im-
 pugnare: dehinc rursus ad respondendū
 accingemur. MER C. Haud facile est
 Promethee cum tam generoso oratore
 certare: verūm vehemēter ex re tua fuit,
 quòd hæc abs te non audiuit Iupiter. Id
 enim certò scio, sedecim vulturibus ne-
 gotium dedisset, qui posthac visceribus
 tuis pascerentur: adeo grauitè ipsum
 criminatus es, aliud fermè agens: nani
 defensionem pro te dicere institueras.
 Mirum autem profectò, quum vates sis,
 quomodo præfagire nequieris has te mo-
 dò daturum pœnas. P R O. Præsciui hæc
 Mercuri: neque me præterit quòd rur-
 sus liberabor: & nunc Thebanus qui-
 dam veniet tibi amicus, qui eminus iac-
 culetur aquilam, quam supernè pollice-
 ris deuolaturam. MER C. Vtinam hæc
 eueniant, solutum te à vinculis videro;
 nobis conuiuiam additum, at non car-
 nes partientem. P R O M. Bono sis a-
 nimo, epulabor vobiscum, & Iupiter
 me liberabit. non exiguæ felicitatis gra-
 tia. MER C. Ne, oro, graueris dice-
 re quæ fit illa felicitas. P R O M. No-
 stin' Mercuri Thetin? Sed quid verbis
 opus? præstat enim celare arcanū, quòd me
 maneat præmium post solutam pœnam.

F ij

MER. Quandoquidem id præstat, tecum recondas licebit. Quin nos Vulcane abimus? iam enim non longè abest aquila, at tu Titan præstolare tantisper, dum tibi Thebanus (ut ais) sagittarius contingat, qui te ab alitis huius laniatu quietum reddat ac liberum.

AEP. Ἄλλὰ φύλαξ ἴσθι, ὦ Τίταν, εἰ τῶν ἀμείνων ἡμῖν δὲ ἀπίστων, ὦ Ηφαῖστε, ἔγδ' οὐκ ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. Ἐπόμηνε οὖν καρτερῶς, εἴη δὲ γὰρ ἤδη σοὶ τὸν Θεβαῖον ὄν Φῆς ποξότιον ἔπιφασίω, ὡς παύσθῃ σε αἰατεμῶνον ἔποτ' ὄρνεις.

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

D E O R V M D I A L O G I .

A R G V M E N T V M I N E O S D E M .

Dialogi qui sequuntur, tam superiorum quam inferiorum Deorum, quasi quandam sylvam ac summam continent omnium fere fabularum, quæ partim apud Homerum & ceteros Epicos poetas, partim à Tragicis, Aeschilo, Euripide, Sophocle & reliquis tractantur. Sunt autem uti breviores, ita argutiores quoque, siue res, siue verba & compositionem spectes, adeoque germanam illam Atticæ eloquentiæ festiuitatem & gratiam exprimunt. Videtur autem Lucianus non hoc tantum agere voluisse, ut Deorum gentilium & Homericorum vanitatem argueret atque irrideret, (quis enim veterum, sultem mediocriter sapientum atque doctorum, unquam fuit, qui huiusmodi nugis ullam fidem adhiberet, aut numen nostris & humanis affectionibus obnoxium esse crederet?) verum illud quoque, ut (quod in Prometheus ipse de se dicit) Heroicam illam dialogi personam, & tragicam gravitatem, Comico risu temperaret. Et quia in omni genere scriptorum versatum esse oportet eum qui veram ac solidam eloquentiæ atque doctrinæ laudem assequi cupit, quemadmodum ipse infra in Lexiphane præcipit, existimo equidem etiam exempli & exercitationis causa ad hunc modum in hoc genere illum sese exercuisse. Nam ut hîc Tragicorum & Homericorum fabulas, ita infra Comicorum quoque argumenta retrahat, & ad dialogorum festiuitatem reuocat. Interim tamen etiam seria obiter monet ac docet, ut in Cupidine, ubi tacite illud indicat, quod Cicero pro Calio multis verbis commemorat, studiosos puta, & literarum amantes, nullis externis ac prauis cupiditatibus alligari ac vinci: quod idem & Theocritus de Musis aperte dicit: Nam quos aspiciunt illæ (inquit) exhilarantque videndo, Nulla venenosæ lædunt hos pocula Circes.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Ω Σ , Κ Α Ι Δ Ι Ο Σ .

P R O M E T H E I E T I O V I S , Iacobo Micyllo interprete.

PROMETHEVS.

OLVE me Iupiter: grauia enim iam passus sum. IVP. Soluam te, ais, quem oportebat grauiorē pedicas habentem, & Caucasum totum super caput incumbentem, à sedecim vulturibus non solum corrodi hepar, sed & oculis carere, effossis, eo quod talia nobis animalia, homines videlicet, effinxeris, & ignem furtim surripuisti, & mulieres fabricatus es? Nam quibus me ipsum decipisti in distributione carniū, ossa pinguedine obducta mihi apponens, & meliorem partium tibi ipsi seruans, quid attinet dicere? PRO. Igitur sufficientem iam pœnam exolui, tantum tempus Caucasō affixus, pessimam auium perditam aquilam nutriēs hepate.

Υπὸν με, ὦ Ζεῦ· δὴνὰ γὰρ ἤδη πέποιθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς, ὄν ἐξελῶ βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ἔσθ' κεφολῆς ὄπι κείμηνον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπτῶν μὴ μόνον κείρεα, ὃ ἢ πῦρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δ' ἔξορῶ πτεῶν, αἰθ' ὧν ποιαῦθ' ἡμῖν ζῶσα αἰθρώποις ἐπλασας, καὶ ὃ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναικας ἐδημιῶργησας; ἀλλ' ἔγδ' ἐμὲ δ' ἐκπατήσας ἐν τῇ θ' ἀνομῇ τ' κρεῶν, ἵσα περιδῆ κελυμμένα μοι τῶν δ' αἰθ' καὶ τ' ἀμείνω τ' μοιρῶν σεαυτῶν Φυλάξων, τί γὰρ λέγαν; ΠΡ. ἔκον ἰχθυήν ἤδη τ' δίκην ἐκτέτῃα ποῦτον γρόνον τῶν Καυκάσω τροσιλωμῶνος, τὸν κακίστα ὄρνέων ἀπορῶ μῶνον αἰτὸν τρέφω τῶν ἡπατι.

ΖΕΥΣ. ὁδὲ πολλοσημόιον τῶτο, ὦν σε δὲ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴ οὐκ ἀμιαδί με λύσης, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μιλύσω παρὺ ἀναλχῶν. ΖΕΥΣ. καὶ σοφίση με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγροήσης αὐθις ἔνθα ὁ Καίκασός ἐστιν, οὐδὲ ἀγορήσης δεσμῶν ἢ πὶ τεχνάτων ἀλίσκω-
 μη. ΖΕΥΣ. εἰπέ πωρότερον ὄν τινα μι-
 αθὸν ἀγορήσης ἀναλχῶν ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢ
 εἴπω ἐφ' ὅ, πὶ βαδίζεις νῦν, ἀξιοπίστος ἔσομαι
 σοι καὶ πῶς ἴδω ἡπολοίπων μαντευόμενος;
 ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. πῶς πῶ
 θέπιν, σιωεσόμηνος αὐτῆ. ΖΕΥΣ. ἴσθι
 μὲν ἔγνωσ. τί δὲ οἶω δὲ ὅτι πούτω; δοκεῖς
 γὰρ πὶ ἀληθὲς ἔρην. ΠΡ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κρι-
 νωνήσης τῆ Νηρηίδι. ἢ γὰρ αὐτῆ κυοφορή-
 ση ἐκ σῆ, δὲ τελεθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ
 ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῶτο φῆς,
 ἐκπεισάσαι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γέ-
 νοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοῖστί τί ἢ μίξις αὐτῆς
 ἀπειλή. ΖΕΥΣ. χαίρετω πειλαροῦ ἢ
 θέπης. σὲ δὲ, ὁ Ηφαίστος ἔπει τούτοις λυσάτω.

AI V P. Ne minimum quidem hoc eo-
 rum quæ te oportet pati. P R O. Atqui
 non sine mercede me solues Iupiter; sed
 tibi significabo valde necessarium. I V P.
 Blandiendo decipis me Promethee:
 P R O. Et quid plus habebō? Non
 enim ignoras rursus vbi Caucasus est:
 neque indigebis vinculis; si quo modo
 versutias agens deprehendar: I V P.
 Dic prius, quamquam mercedem per-
 solues necessariam nobis existentem?
 P R O: Si dixerō ad quem locum va-
 dis nunc, fide dignus erō tibi & de re-
 liquis vaticinans? I V P. Quomodo e-
 nim non? P R O. Ad Thetin; coitu-
 rus cum ipsa. I V P. Hoc quidem no-
 sti. Quid igitur postea? videris enim
 verum quiddam dicere. P R O. Nihil ὁ
 Iupiter rei habeas cum Nerine hac. si
 enim ipsa grauida reddetur ex te, fœtus
 similia faciet tibi, qualia & tu fecisti
 Saturno. I V P. Hoc ais, expulsurum
 me regno? P R O. Vtinam ne fiat, ὁ
 Iupiter: veruntamen tale aliquid coitus
 ipsius minatur. I V P. Valeat igitur
 Thetis: te verò Vulcanus ob hæc sol-
 uat.

ἘΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CVPIDINIS ET IOVIS, Eodem interprete.

Αλλ' εἰ καὶ πὶ ἡμῶντον, ὦ Ζεῦ, σὺ γινώ-
 σθι μοι. παιδίον γὰρ εἰμι, καὶ ἐπὶ ἀ-
 φρων. Ζ. σὺ παιδίον, ὦ Ερως. ὅς ἀρχαιό-
 τερος εἰ πολὺ τῶ Ιαπετῶ; ἢ δὲ ἴσθι μὴ πῶ-
 γωνα, μηδὲ πολίας ἔφυσας, ἀφ' αὐτῶτα
 καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γῆρων καὶ πα-
 νούργος ὦν; ΕΡ. τί δὲ σε ἠδίκησα ὁ γῆρων ὡς
 φῆς ἐγώ, δὲ ἴσθι με καὶ πεδῆσαι ἀφροῆ; Ζ.
 σκόπει, ὦ κατάρχατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 οὕτως ἐπτερυφᾶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὁ μὴ
 πεποιήσας με, σάτυρον, αὐρον, χρυσόν,
 κύκνον, ἀετὸν ἐμοῦ δὲ ὅλως ὁδοδείκται ἢ
 πῖνα ἐραθίως πεποιήσας, ὁδὲ σιωῆκα
 ἠδὲ γυναικὶ ἀφ' ὅς γε γένησθαι. ἀλλὰ με
 δεῖ μαλαγνῶν ἐπ' αὐτῆς, καὶ κρύπτειν
 ἐμαυτὸν. αἱ δὲ, τὸν μὲν αὐρον, ἢ κύ-
 κνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἴδωσι, πεδῆσθαι
 ἢ τῶ δέοις. ΕΡ. εἰκότως. ἔ γὰρ φέ-
 ρουσιν, ὦ Ζεῦ, θήται οὐσῶτα πῶ πωρόσῶν.

C A T si quid etiam peccavi, Iupiter,
 ignosce mihi: puer enim admo-
 dum sum, & adhuc imprudens. I V P.
 Tu puer autem, Cupido, qui antiquior
 multo Iapeto es? An quia neque barbani
 habes, neque canos produxisti, propter
 ea etiam infans putari cupis; senex &
 versutus adeò cum sis? C V P. Qua verò
 iniuria affeci te ego senex ille, vt tu ais;
 cur me vincire quoque cogitas? I V-
 P I T. Specta, ὁ sceleste, an parua;
 qui me ita ludibrio habes. Itaque iam
 nihil est quod me non effeceris, Saty-
 rum; taurum, aurum; cygnum, aquil-
 lam: omnia hæc fecisti me. At quæ
 me vicissim amaret, nullam planè vn-
 quam fecisti: neque intellexi me etiam
 vxori propter te gratiorem fuisse: sed
 oportet me præstigijs vti ad illas, &
 meipsum abscondere. Ille autem taurum
 aut cygnum exosculantur: me verò si
 aspiciant, moriuntur præ formidine. C V.
 Merito. neque enim ferunt, ὁ Iupiter,
 vt quæ mortales sint, aspectum tuum.

IV P. Quomodo igitur Apollinem Brachus ille & Hyacinthus tantopere amant? CVP. At Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias ægidem, neque fulmen geras, sed quam suavissimum te ipsum perhibe: vtrinque demisso capillo, eoq; mitra reuincto, vestē fume purpuream, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana composito gressu incede, & videbis quod plures te sequentur, quam Bacchum Menades. IV P. Apage, equidem nolim amabilis esse isthoc pacto vt talem me ipsū exhibeam. CVP. Proinde & amare nolis: nam hoc certè facile est. IV P. Quin amare quidem volo, minore autem negotio, illo potiri. Atque ob hæc nunc dimitto te.

AZEYΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βραχίλος καὶ ὁ Υἱάκινθος φιλοῦσιν; EP. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κείνον ἐφύλαγε, καί τοι κομήτιν καὶ ἀγένητον ὄντα. εἶδ' ἐτέλης ἐπ' ἄστος εἶ), μὴ ὅτι σφετέρω πλεῖν ἀγίδα, μηδὲ τὸν κροταφῶν φέρε, ἀλλ' ὡς ἤδισον ποίησεν αὐτὸν, ἐκατέρωθεν καὶ ἡμῶν βοσρῦγες, τῇ μήτρα τούτοις ἀφ' ἡμῶν, πορφυρεῖδα ἔχε, ὑποδὲς χρυσίδας, ὑπὸ αὐλῶ καὶ τυμπάνοις ἐρύθημα βαῖνε, καὶ ὅτι πλείους ἀκολουθήσοι σοι τῆς Διονύσου Μαινάδων. ZEYΣ. ἀπαγε, σὲκ δὲ δόξαιμι ἐπ' ἄστος εἶ) τοιοῦτος γυρόμενος. EP. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρεῖν θέλε. ἔα δὲ γὰρ τῆς γῆς. ZEYΣ. ἔκ. ἀλλ' ἐρεῖν μὴ, ἀποραγμονέεσθον δὲ αὐτῶ ὅτι τυγχάνη, ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

IOVIS ET MERCVRII, Iacobo Micyllo interprete.

IV P. ILLAM Inachi puellam pulchram nosti Mercuri? MER. Etiam: Io dicis. IV P. Non ampliùs puella illa est, sed iuuenca. MER. Monstruosum hoc. Quomodo mutata est? IV P. Zelotypia mota Iuno transformauit ipsam. Sed & nouum aliud quoddam malum insuper excogitauit. Infelici illi bubulcum quendam multioculum, Argum nomine, custodem addidit, qui iuencam pascit, infomnis ac peruigil ipse existens. MER. Quid igitur nos oportet facere? IV P. Deuolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam verò Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isin facito, & de cætero pro deo ab incolis habeatur: Nilumque attollat, & ventos immittat, & præterea nauigantes seruet.

BTHN τῆς Ἰνάχου παῖδα πλεῖν καλλιῶ ὄϊδα, ὦ Ἑρμῆ; EP. ναί. πλεῖν Ἰὼ λέγεις. ZEYΣ. σὲκ ἐπὶ πάσας ἐκείνη ἔστιν, ἀλλὰ δάμαλις. EP. τεράστιον τῆτο. πῶς ἔστω δὲ ἐνηλλάγη; ZEYΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτῷ. ἀλλὰ καὶ κερὸν ἄλλο τι δὲν ὅτι μεμηχρήματα, τῇ κακῶ δάμῳ βυκάλον πινὰ πολυόμματον Ἀρῶν τοῦτομα ἐπέσθον, ὅς νέμει πλεῖν δάμαλιν, αὐπνος ὢν. EP. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZEYΣ. κατὰ τῶν δάμων ἐς πλεῖν Νέμεαν (ἐκείνῃ δὲ ποῦ ὁ Ἀρῶν βυκολῆ) ἐκείνον κερὸν ἀποκτείνον, πλεῖν δὲ Ἰὼ δὲ τῆς πελάγους ἐς πλεῖν Αἴγυπτον ἀπαγαγόν, Ἰσιν ποίησον. καὶ τοιοῦτον ἔστω θεὸς τοῖς ἐκείνῃ καὶ τὸν Νῆσον αἰαγέτω, καὶ τοῖς δὲ ἕμοις ἐπιπεπέτω, καὶ σωζέτω τοῖς πλεόντας.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

IOVIS ET GANYMEDIS, eodem interprete.

IV P. ILLAM GE ὁ Ganymedes (peruenimus enim) quod oportebat) osculare me iā: vt videas non ampliùs rostrum aduncum me habere, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi modò cùm volucris esse apparebam. GAN. Mi homo,

AGe, ὦ Γανύμηδες (ἡκομην γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς σὲ κέπαι ῥάμφοις ἀκύνον με ἔχοντα, οὐδὲ ὄνυχας ὄξεις, οὐ πτεροῖ, οἷος ἐφανόμην σοι πτερόεις εἶ) δοκῶν. GAN. ἀίδεσθε,

IV P. ILLAM
TER.
De raptu
Ganymedis.

ὄκ' ἀετὸς ἀρτίησθε, καὶ καταπλάμνος ἥρ-
 πασαί με ἀπὸ μέσων ἢ ποιμνίας; πῶς οὖν πα-
 μὴν ὡς ἐρεῖς ἐκφύα σοι ἔξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος
 ἤδη ἀναπέφηνας; Ζ Ε Υ Σ. ἀλλ' ἔτε ἀν-
 δροπος, ὃν ὄρεας, ὦ μειράκιον, ἔτε ἀετὸς, ὃ δὲ
 πρύτων βασιλὲς τῶν θεῶν εἶμι, πρὸς
 τὸν χειρὸν ἀλλάξας ἐμωτόν. Γ Α. τί φῆς;
 σὺ γὰρ ὁ Πάρις ἐκφύος; εἶτα πῶς σύεργα ὄκ'
 ἔχας, ὃδὲ κέραια, ὃδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;
 Ζ Ε Υ Σ. μόνον γὰρ ἐκφύον ἠγῆ θεόν; Γ Α. ναί.
 Ἐ θύομαι γὰρ αὐτῷ ἔνορχον τράζην ὅτι ὁ ἀση-
 λαμον ἄρηντες, εἶτα ἔσκησε σὺ ἢ δῦδρα ποδιζῆς
 πῆς εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ὄκ'
 ἠκυουσας ὄνομα, ὃδὲ βωμὸν εἶδες ἐν ᾧ Γαρ-
 γάρῳ τῶ ὕοντος, καὶ θεροντάντος, καὶ ἀγραπῆς
 ποιουῶρος; Γ Α. σὺ, ὦ βέλτιτε, φῆς ἔτι. ὅς
 πρὸς ἴω κατέχευας ἠμῶν πλὴν πολλῶν χάλου-
 ζαν, ὃ οἶκόν ἔσθ' αἰὼν λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν
 νότον, ὦ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδι-
 κήτητά με αἰήρ πασας, ὦ βασιλεὺς τῶν θεῶν;
 πᾶσι ἢ πρὸς ἄλλα ἴσως οἱ λύχοι διηρπάσθητο
 ἤδη, ἐρήμοις ὅτι πεσύντες. Ζ. ἐπὶ γὰρ μέλει σοι
 ἢ τρωάτων ἀθανάτων γενημῶν, καὶ ἐπὶ αὐ-
 στωσεμῶν μὴ ἠμῶν; Γ Α. τί λέγεις; ἔτι γὰρ
 κατὰ ἔξας με ἤδη ἐς πλὴν Ἰδῶν τήμερον; Ζ.
 ἔδα μῶς, ἐπεὶ μάτεν ἀετὸς εἶλω αἰτὴ θεῶν γε-
 νημῶν. Γ Α. ὄκ' οὐκ ἔπιζητήσῃ με ὁ
 πατὴρ, καὶ ἀνακατήσῃ μὴ δύνεισκων, καὶ πλη-
 γας ὑπερὸν λήψομαι, κατὰ λιπῶν ὁ ποιμνίων.
 Ζ. πού γὰρ ἐκφύος ὄφεται σε; Γ Α. μηδα-
 μῶς. ποῦ γὰρ ἤδη αὐτόν, εἰ δ' ἀπαξίς με, ὑπε-
 χύομαι σοι καὶ δῆλον πρὸς αὐτὸν κριὸν τεθυσέσθαι
 λύτρα ἔσθ' ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ ἢ τὸν τελετῆ τ' μέ-
 γαι, ὅς ἠγείται πρὸς πλὴν νομῶν. Ζ. ὡς ἀ-
 φελῆς ὁ παῖς ὅστις, καὶ ἀπλοῖχός, ἔσθ' αὐτὸ δὴ τῶ
 πατρὶ, πᾶσι ἔτι ἄλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκφύα μὴ
 πρύτα χαίρην ἔα, καὶ ὅτι λαθὼν αὐτῷ, ἢ ποιμνίας,
 καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ ἢ ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ
 εὖ ποιήσας ἐν τεύθει καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πα-
 τρίδα, καὶ δῦντι μὴ τυρᾶ καὶ γάλακτος ἀμβρο-
 σίας ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίη. τῶ πο μὴ σοι καὶ τοῖς ἀγ-
 λοῖς, ἠμῶν αὐτὸς πρὸς ἔξας ἐλθέων. ὁ δὲ μέγιστον,
 ἔχεται ἀθροπος, δῆλ' ἀθανάτος γενήσῃ, καὶ ἀετέρα
 σε φαίνομαι ποιήσω κἀμῖσον, καὶ ὄλωσ, βύδα μῶν
 ἔσθ'. Γ. ἢ ἢ παρὶν ἐπιθυμῆσω, πῆς συμπαί-
 ζεται μοι γὰρ τῆ Ἰδῆ πολλοὶ ἠλικιωτῶν ἤμῶν.

A an non aquila modò fuisti, ac deuolans
 rapuisti me à medio ouili? Quo pacto
 igitur alæ illæ ablatæ tibi sunt, tu verò
 ipse alius quispiam subito appares? IVP.
 Sed neque homo quem vides, adolescen-
 tute, neque aquila, sed omnium rex Deo-
 rum ego ipse sum, qui meipsum ad tem-
 pus ita transformauī. G A N. Quid ais
 tu? Pan ille es? deinde quomodo fistulā
 non habes, neque cornua, neq; hirsutus
 es crura? IVP. Solum enim illum existi-
 mas Deum? G A N. Etiam: atque adeo
 sacrificamus ipsi, coleatum hircum ad
 speluncam agentes, in qua ipse positus
 est. Tu verò plagiaris quispiam videris
 mihi esse. IVP. Dic mihi, Iouis verò
 nomen non audisti? neque etiam aram
 vidisti illius in Gargaro, pluentis scilicet
 atque tonantis, & fulgura facientis? G A.
 Tu te optime vir ais esse, qui paulo antè
 effudisti nobis copiosè grandinem, qui
 habitare supra nos diceris, faciens strepi-
 tum: cui arietem pater sacrificauit? De-
 nique quidnam improbè tentantem me
 sursum rapuisti rex Deorum? Iam verò &
 oues fortassis lupi diripuerunt, desertas
 illas inuadendo. IVP. Adhuc enim cu-
 ra est tibi ouium, immortalī facto, & hīc
 conuersaturo nobiscum? G A N. Quid
 dicis? An non deduces me tandē in Idam
 hodie? IVP. Nequaquam, quoniā fru-
 stra aquila fuissēm pro deo factus. G A N.
 Igitur inquireret me pater, & indignabitur
 non inueniens, verberaq; postea capiam,
 relinquens ouile. IVP. Vbi ille videbit
 te? G A N. Nequaquam. desidero verò
 iam ipsum. Quòd si verò dimittes me,
 promitto tibi & alium hircū ab ipso im-
 molatum iri, redemptionis pretium, pro
 me videlicet. Habemus autem triennem
 illum, & magnum, qui præt̄ cæteris in
 pascua. IVP. Quàm simplex hic puer
 est, & minimè malus, atque idipsum solū,
 puer adhuc. Verum ὁ Ganymedes, illa
 quidem omnia valere sine, & obliuiscere
 ipforum, ouilis videlicet, & Idæ. Tu au-
 tem (iam enim cælestis es) multa bene-
 facies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte
 quidem & caseo ambrosiam edas, & ne-
 ctar bibas. Hoc tamen & aliis, nobis ipse
 infundendo præbebis. Quòd autem ma-
 ximum est, non ampliùs homo, sed im-
 mortalis eris, atque etiam sidus tuum
 apparere faciam pulcherrimum: & om-
 nino felix eris. G A N Y. Si verò
 ludere cupiam, quis colludet mecum?
 in Ida enim multi coætanei eramus.

F iij

IVP. Habebis & hinc collusorem tibi hunc Cupidinem, & astragalos valde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil desideres inferiorum. GAN. Quid verò vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hinc? IVP. Non, sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conuiuium. GAN. Hoc quidem non difficile. scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. IVP. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc verò cælum est, & bibimus (quemadmodum dixi) nectar. GAN. Dulcius ô Jupiter lacte? IVP. Scies post pusillum: & cum gustaueris, non amplius desiderabis lac. GAN. Porro vbi dormiam nocte? an cum coetaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. GAN. Solus enim nõ possis, sed suavius dormire mecum? IVP. Profectò, cum tali qualis es tu Ganymedes, sic pulcher. GAN. Quid enim te ad somnum iuuabit pulchritudo? IVP. Habet quoddam incitamentum suaue, & facilius inducit ipsum. GAN. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane quomodo turbarem ipsum somnum, volutatus per lectum, calcitrās, & aliquid loquens interea quando dormirem: quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est ut me denuo in terram deponas; vel molestia afficeris, nihil dormiendo; turbabo enim te continuè, huc atque illuc me reuoluens. IVP. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris: ego verò dormiam te deosculante. IVP. Videbimus tunc quid agendum. Nunc verò abduc ipsum Mercuri, & posteaquã de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docēs prius quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

ρασίας, ἀγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρῶτον ὡς χρῆ ὀρέγην τὸν σκύφον.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

IVNONIS ET IOVIS, Iacobo Micyllo interprete.

IVNO.

EX quo adolescentulum hunc Iupiter, Phrygium istum dico, ab Ida raptum

A ZEYΣ. ἔχῃς κἀνταῦτ' ὅσον συμπαιζόμενον σοι τῆτον ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλοὺς. θάρρῃ μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴαθι, καὶ μηδὲν ὀπιπόδη τῆς κείτω. ΓΑΝ. τί δὲ ὑμῖν χρῆσιμος αὐτὸ γμοίμω; ἢ ποιμαίνην δεήσῃ κἀνταῦτα; Ζ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσῃς, ὅτι τῆ νέκταρος τετάξι, καὶ ὀπιμελήσῃ τῆ συμποσίου. ΓΑΝ. τῆτο μὲν ἔ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρῆ ἐλχέαι ὁ γάλα, καὶ αἰαδουῶαι ὁ κισσύσιον. Ζ. ἰδὺ, πάλιν αὐτὸ γάλακτος μνημονεύῃ, καὶ αἰθερῶσις ἀφκνήσεσθαι οἶέται. ταυτὶ δ' ἔρανόσ' ἐστὶ, καὶ πεινοῦν ὡς αὐτὸν ἔφω ὁ νέκταρ. ΓΑΝ. ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τῆ γάλακτος; Ζ. εἶση μετ' ὀλίγον, καὶ γλασάμνος, ὅσα ἐπὶ ποθέσῃς ὁ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μὲ τῆ ἠλικιώτου ἔρωτος; Ζ. οὐκ· ἀλλὰ ἀφ' τῆτο σε αἰήρπασα, ὡς ἄμα καθεύδιμι. ΓΑΝ. μένος γὰρ ὅσα αὐτὸ δύναμο, ἀλλ' ἦδιόν σοι καθεύδην μετ' ἐμοῦ; Ζ. καὶ, μετὰ γὰρ τοιούτου, οἶος εἶ σὺ, Γανύμηδες, οὕτω καλός; ΓΑΝ. τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὑπνον ὀνήσῃ ὁ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί γέλασεν ἠδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγῃ αὐτὸν. ΓΑΝ. καὶ μὲν ὅγε πατὴρ ἤρπετό μοι συκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτὸν τὸν ὑπνον σρεφόμνος, ἔλακτίζων, καὶ πφθεγρόμνος μετὰξὺ ὅποτε καθεύδιμι, ὡς τε παρὰ πλὴν μητέρα ἔπεμπε με κριμηθροόμενον τὰ πολλὰ. ὦρα δὴ σοι, εἰ ἀφ' τῆτο, ὡς φῆς, αἰήρπασαί με, κατὰ τῆναι αὐτῆς ἐς τὴν γλῶ, ἢ πρὸς γμαπα ἔξῃς ἀγρυπνῶν οἰοχλήσω γὰρ σε στωεχῶς σρεφόμνος. Ζ. τῆτ' αὐτό μοι ὁ ἠδισον ποιήσῃς, εἰ ἀγρυπνήσομαι μὲ σοῦ. φιλαῶν γὰρ ἀφτελέσω πολυλάκεις, καὶ πρῶσιάσαν. ΓΑΝ. αὐτὸς αὐτὸς εἰδείης· ἐγὼ δὲ κριμήσομαι, σοῦ κατὰ φιλοῦντος. Ζ. εἰσόμδα τὸτε τί πρῶρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πτόντα τῆς ἀτα-

ΕΞ οὗ ὁ μείραχιον τῆτο, ὦ Ζεῦ, ὁ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δούρω

ἀνήγαγες, ἔλατ' ἰόν μοι πορσεύχης τὸν νοῦν.
 ZEYΣ. καὶ τῷτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυ-
 πείεις, ἢ δὴ ἀφελές οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ
 δὲ ὠμίω ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε
 εἶ), ὁπόσα δὲ ὀμλήσωσιν ἐμοί. ΗΡΑ. εἰδ'
 ἐκείνα μὲν ὅ ποιῆς, ὁδὲ ᾧρέποντα σεαυ-
 τῶν, ὅς ἀπιδύτων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολι-
 πῶν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ὅτι τὴν γυνῆ
 κείνῃ μοι χεύσων, χειρότερον, ἢ τῶν ἡρόμε-
 νος. πλὴν ἄλλ' ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῆ
 μύθοισι, ὅ δ' Ἰδαίον τοῦτ' παιδίον ἀρπά-
 σας, ἀνέπειθες, ὦ ἡμιναγίατα θεῶν, καὶ σεωσι-
 κεί νῦν ἔπι κεφαλῆν μοι ἐπαρθεῖν, οἴνοχοον
 δὴ τῶν λόγων, οὕτως ἢ πόρως οἴνοχῶν, καὶ ἀ-
 πηγερβύκασιν ἄρα ἢ τε Ἥβη, καὶ ὁ Ἡφαιστος
 εἰς ἀκονάμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ αὖ
 ἄλλως λάβοις πρὶ αὐτῶν, ἢ Φιλῆσας πρῶ-
 τερον αὐτὸν, ἀπιδύτων ὀρώωντων, καὶ ὅ Φίλη-
 μά σοι ἦδ' ἰόν τῶ νεκταρος. καὶ εἰς τῷτο ὁδὲ
 διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πίνῃ ἐπίοτε ἢ καὶ ἀπο-
 γλάσμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ ἔπιόν-
 τος ἀπολαβῶν τὴν κύλικα, ὅσον ἑσπῶσι-
 πον ἐν αὐτῇ, πίνης, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ
 ἔνθα πορσεύχης τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης
 ἅμα καὶ Φιλῆς. πορσεύχης δὲ ὁ βασιλάς, καὶ
 ἀπιδύτων πατῆρ, ἀπιδύμενος τὴν αἰγίδα,
 καὶ τὸν κεραινόν, ἐκείνησιν, ἀφραγαλίζων
 μετ' αὐτῶν, πῶγωνα τηλικούτων κατ' ἡμέρας.
 πρῶτα οἷον ὄρα τῶντα, ὥστε μὴ οἷα λαυθά-
 νῃ. Ζ. καὶ τί δὴνόν, ὦ Ἥρα, μείρακιον οὕτω
 καλὸν μετὰ ζῦν πίνοντα κατὰ Φιλῆν, καὶ ἦδε-
 σαι ἀμφοῖν, καὶ τὰ Φιλῆματι, καὶ τὰ νε-
 κταρι; ἢ γυνῆ ἔπι πρῶτα αὐτῶν καὶ ἀπιδύ-
 Φιλῆσά σε, ὁδέ τι μέμνη μοι, πορσεύχης
 τερον τῶ νεκταρος οἰομένη ὅ Φίλημα εἶ).
 ΗΡΑ. παιδεραστῶν εἶποι λόγῳ. ἐγὼ δὲ μὴ
 ἔτω μαρείου, ὡς τὰ χεῖλη πορσεύχης τὰ
 μαλακῶν τοῦτ' Φρυγί, ἔπως ἐκτεθηλυμέ-
 να. Ζ. μή μου λαιδερῶν, ὦ ἡμιναγίατα, τοῖς
 παιδικοῖς. οὐρασι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βαρβα-
 ρος, ὁ μαλακός, ἠδ' ἰών, καὶ πορσεύχης. οὐ
 βέλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε πορσεύχης ἔπι-
 πλέον. ΗΡΑ. εἶθε καὶ γαμήσας αὐτὸν ἐμοῦ
 ἔνεκα. μέμνησο γυνῆ οἷά μοι εἰς τὸν οἴνοχον
 τῶν ἐμπαροινίης. Ζ. οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἡφαιστον
 εἰς τὸν σὸν υἱὸν οἴνοχον ἡμῖν χαλδύοντα,

A huc adduxisti, minùs aduertis mihi ani-
 mum. IVP. Etiam ob hunc, Iuno, zelo-
 typaiam es, simplicem adeo, & minimè
 molestum? Ego verò putabam mulieri-
 bus solis difficilem te esse quæcunque
 conuerfantur tecum. IVN. Neque illa
 quidem rectè facis, nec conuenientia ti-
 bi ipsi, qui omnium deorum dominus exi-
 stens, relinquens me legitimam vxorem,
 in terram descendis, ibique adulteria
 exeres in aurum vel taurum conuersus.
 Veruntamen illæ mulieres tibi in terra
 manent: ideo autem hoc puero rapto,
 etiam in cœlum subuolasti, Deorum
 generosissime: & nunc ille nobiscum ha-
 bitat, ante oculos mihi adductus quasi
 æmulus, scilicet ut pocillaretur tibi, sic e-
 nim aiunt. Itane verò carebas pocillato-
 ribus? aut defessi adeo sunt & Hebe &
 Vulcanus ministrando? Tu verò etiam
 calicem non aliter ab eo accipis, quàm
 simul & osculatus fueris ipsum antea,
 omnibus aspicientibus: & deosculatio
 ista suauior tibi est ipso nectare. Atque
 ob id sæpenumero neque sitiens petis bi-
 bere. Interdum autem etiam vbi degu-
 stasti solum, porrigere ipsi soles: deinde
 bibente ipso arripis calicem, & quantum
 in illo reliquum restat, omne bibis, ea
 etiam parte, vnde ipse bibit, & vbi appli-
 cuit labia, ut & bibas simul & osculeris.
 Nuper verò rex ille atque omnium pa-
 ter, depositis ægide ac fulmine, sedisti,
 talis ludendo cum illo, barbam ipse tan-
 tam & tam promissam habens. Omnia
 igitur video hæc: quare ne te putes late-
 re. IVPIT. At quid adeo graue hoc, ὁ
 Iuno, adolescentem adeo pulchrum in-
 ter bibendum deosculari, oblectarique
 vtroque illo, & osculo videlicet, & ne-
 ctare? Quid si igitur vel semel commit-
 tam ipsi quò & te osculetur? non ampliùs
 accusabis me quòd osculum illius præ-
 stantius nectare puto. IVN. Pædico-
 num verba hæc sunt. Ego verò non ita
 infaniuero, ut labia mea applicem mol-
 liculo isti Phrygi, adeoque effæminato.
 IVPIT. Ne conuitieris, generosissima
 tu, amores meos. nam mulierosus, & bar-
 barus, & molliculus iste, suauior & desi-
 derabilior: nolo autem dicere amplius,
 ne te magis irriter. IVN. Vtinam verò
 & in vxorem illum duxisses mei gratia.
 Memineris igitur qualibus mihi propter
 egregium istum pocillatorem temulèter
 insultas. IVP. Imo verò Vulcanum istum
 filium tuum oportebat nobis pocillari, clau-

dicantem videlicet, & à fornace venientem, plenum adhuc fauillis, deposito paulò ante forcipe, & ab illis ipsis digitis accipere nos calicem, attractumq; ipsum interea osculari: quem neque mater tu libenter osculata fueris, præ fuligine quasi tota illius exusta facie. Nimirum suavia hæc, adcoque multum iam pocillator iste cohonestat deorum cõuiuium, nõne? Ganymedes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est? quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos: etiam scitè porrigit poculum: & quod te omnium mordet maximè, osculatur dulcius ipso nectare. IV N. Nunc tibi & claudus, ò Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, atque nausea afficeris cum aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrit. Olim autem nõ videbas ista, neque tum fauilla, neq; fornax ipsa absterrebat te quominus biberes illo porrigente. IV P. Ægritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si verò grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidem filius ministret potum: tu verò Ganymedes mihi foli imple calicem, & cum quolibet bis osculare me, & cum plenum porrigis, & cum rursus à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Malum enim feret si quis tibi molestus esse voluerit.

A ὅτι τῆς καμίνης ἦγοντα, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀνὰ πλεων, ἀρτί πλὴν πυράζων ἀποτιθέμενοι, καὶ ἀπὸ κείνων αὐτῆς τῆς δακτύλων λαμβανόμεναι τὴν κύλικα, καὶ ὅτι πασσαμύνας, φιλήσασα μετὰ ζῦ, ὃν ἔδ' αὐτῆς ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως φιλήσασα ὑπὸ τῆς ἀσβόλας κατηθαλωμένην ὅτι παρὰ σπονδῶν; ἠδέως ταῦτα· ἔγδ' ἔπειτα πολὺ ὁ οἶνος ἄλλος ἐκείνος ἐμπαρέπει τῶν συμποσίων τῆς θεῶν ὁ Γανυμήδης ὅτι, κατὰ πεμψίαν αὐτῆς ἐς πλὴν Ἰδῶν, καθαρός γδ', ἔροδοδάκτυλος, ἔπιτταμύνας ἐρέχθ' ὅτι ἐκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μέλισσα, ἔπι φιλήσασα τὸν ἑκπαρος. ΗΡ. νῦν καὶ **B** χαλῶς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ηφαίστος, καὶ οἱ δακτύλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλα μετὰ ζῦ, καὶ ναυτίας ὄρων αὐτὸν, ὅτι ὄρου τὸν καλὸν κομήτην τῆτον ἢ Ἰδῶν ἀέθρεψεν· τάλαι ὅτι ἔχέωρας ταῦτα, ἔδ' οἱ ἀσπίδες, ἔδ' ἡ κάμινος ἀπέβη τὸν σε μὴ ἔχει πίνην πρὸ αὐτοῦ. Ζ. λυπεῖς, ὦ Ηρα, σαυτὴν, ὅσον δῆλον, καὶ μοι ὅτι πτείνης τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ ὅτι ἄχθη παρὰ παιδὸς ὠρεῖται δευρομένη ὅτι ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνοχοεῖται σὺ ὅτι, ὦ Γανυμήδης, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν κύλικα καὶ ἐφ' ἐκείνη, δις φίλη με, καὶ ὅτι πλήρη ὀρέγεις, καὶ αὐτῆς ὅποτε πρὸ ἐμοῦ **C** ἀπολαμβάνουσι. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδιδι, οἰμώζεται γδ', ἕως πῶς σε λυπεῖν ἐθέλη.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

IVNONIS, ET IOVIS, Iacobo Micyllo interprete.

IVNO. **I**Xionem hunc vides Iupiter? quibusnam moribus affectum putas? **IVP.** Hominem esse vtilem Iuno, & combibonem: non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. **IVNO.** At indignus est, contumeliosus certè existens: quapropter non amplius conuersetur nobiscum. **IVPIT.** Quid autem contumeliæ intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. **IVN.** Quid verò aliud? Etenim erubesco dicere ipsum. tale est quod sibi sumpsit. **IVP.** Atqui ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit aliquam ad stuprum? intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. **IVNO.** Ipsam me, non aliam quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primùm quidem ignorabam quid rei esset cur attentè adedò in me aspiceret: ille autem etiam ingemiscebat, & sublacrymabatur;

D Τὸν Ἰξίονα τῆτον ὄρεῖται, ὦ Ζεῦ, ποῖον πινά τὸν ἔσπον ἡγή; Ζ. ἀνδραπον εἶ; χρεῖσόν, ὦ Ηρα, καὶ συμποτικόν. ἔγδ' αὐτῆς συνῆν ἡμῶν ἀνάξιος τῆς συμποσίας ὢν. ΗΡ. ἀλλ' ἀνάξιος ὅστι, ὕβριστης γέ ὢν· ὥστε μηκέτι σιωέσω. Ζ. τί ὅτι ὕβρισε; χρεῖ γδ', οἶμα, καὶ με εἰδέναμ. ΗΡ. τί δ' ἄλλο; καὶ γδ' ἀγνώμομα εἰπεῖν αὐτὸ τοῖσδ' ὅτι ὅστιν ὁ ἐτόλμησε. Ζ. καὶ μὲν δὲ τῆτο καὶ μάλλον εἴποις αὐτῶν, ὅσον καὶ ἀγροῖς ἐπεχειρήσει· μὴ οὖν ἐπέερα πινά; σιωπήμι γδ' ὅποιον πῶ ἀγρόν, ὅσον αὐτὸν ὀκνήσας εἰπεῖν. ΗΡ. αὐτῆς ἐμὲ, ἔκ' ἄλλῳ πινά, ὦ Ζεῦ, πολὺ ἢ δὴ χρονον. καὶ ὅτι μὲν παρὰ τὸν ἡνίοον ὅτι παρὰ γαμα, δὲ τῆς ἀπενέας ἀφείωρα ἐς ἐμὲ, ὅτι, καὶ ἔτενε, καὶ ὑπεδάκρυε.

καὶ εἶποτε πιόσας ὄφθαλμοὺς τῶν Γανυμή-
 δος ἔκπομα, ὁ δὲ ἦντι ἐν αὐτῶν ἐκείνῃ
 πίνῃ καὶ λαβῶν, ἐφίλη μετὰ ξυ, καὶ πρὸς
 τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτὸς ἀφείρα
 ἐς ἐμέ. ταῦτα ἦδη σευίλιον ἐρωτικῶν ὄντα. καὶ
 ὅτι παλὺ μὲν ἠδύμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ
 ἔμην παύσασθαι τῆς μακίας τὸν αἰθερ-
 πον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτάλημσέ μοι πρὸς
 νεκρῶν, ἐγὼ μὲν ἀφῆκα αὐτὸν ἐπὶ δακρυόοντα, καὶ
 πρὸς κλυιδύμην, ὅτι φραξάμην τὰ ὄντα,
 ὡς μηδὲ ἀκρύσαμμι αὐτῶν ὑβριστικῶν ἰκετεύον-
 τος, ἀπῆλθον σοι φραξάσασθαι. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα
 ὅπως μέτει τὸν αἶδρα. Z. ὄρα ὁ κατὰ ερ-
 πος ἐπὶ ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέγιστον Ἡρας γά-
 μων; τοῦτον ἐμέ μὲν ὄρα τῶν νέκταρος; ἀλλ' ἡ-
 μεῖς τῶντων αἰτίοι, καὶ πρὸς τῶν μετείου φι-
 λῶν δεσποῖ, οἳ γὰρ καὶ συμπόσιον αὐτοῦ ἐποι-
 ῶμεθα. συγνώσθι οἷον, εἰ πίνοντες ὁμοῖα
 ἡμῶν, καὶ ἰδόντες ἕρῃα καλλῆ, καὶ οἷα ἔπο-
 τε εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησεν ἀπολαύσασθαι
 αὐτῆν, ἐρωτῶ ἀλόντες ὁ δὲ ἔρωσ, βίαιον τί ὄσθι,
 καὶ σὺ αἰθερῶν μόνον ἀρχῆ, ἀλλὰ καὶ
 ἡμῶν αὐτῆν ἐπίσθι. H P A. σὺ μὲν καὶ πα-
 νυγῶς γὰρ δεσπότης ὄσθι καὶ ἀρχῆ, καὶ φέρῃ,
 τῆς ῥίνος, φασιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἔνθα
 αἰ ἠγῆται σοι καὶ ἀλλὰ τῆ ῥαδῶς ἐς ὅ, τι αἰ
 κελύσθῃ καὶ ὄλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῶν ἔρω-
 τος σὺ γὰρ. καὶ νῦν τῶν Ἰξίονι, οἶδα, καὶ ὅτι
 συγνώμην ἀποπέμεις, ἀπὲρ καὶ αὐτὸς μοι-
 χεύσας ποτὲ αὐτῶν πλεῖον γυναικῶν, ἢ σοι τὸ Πη-
 ριδουόν ἔτεκεν. Z. ἐπὶ γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκεί-
 νων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαυσα ἐς γὰρ κατελθῶν, ἀπῆρ
 οἶδα ὁ μοι δοκεῖ πρὸς τῶν Ἰξίονος; καὶ ἔξιν μὲν
 μηδαμῶς αὐτὸν, μηδὲ ἀπαθεῖν τῶν συμπο-
 σίων, σκαμὸν γὰρ, ἐπεὶ δὲ ἔρα, καὶ ὡς φῆς δα-
 κρυῆ, καὶ ἀφορῆται πᾶσι. H P A. πῶς Ζῶ;
 δέδρα γὰρ μή τι ὑβριστικὸν ἐσὶ σὺ εἶπης. Z. οὐ-
 δαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασά-
 μνοι αὐτῆν σοι ὁμοῖον, ἐπειδὴν λυθῆ ὁ συμ-
 πόσιον, καὶ κείνος ἀγρυπνῆς ὡς ὁ εἰκὸς ἔσθι ἢ
 ἔρωτος, ὅτι καὶ ἀκλίνω μὲν αὐτῶν φέρουτες
 ἔτω γὰρ παύσασθαι αἰώμηνος, οἷητὲς τετυχῆ-
 κέναι τῆς ὀπιθυμίας. H P A. ἀπαγε, μὴ ὄραμον
 ἴκοιτο, τῶν ἔσθι αὐτὸν ὀπιθυμῶν. Z. ὁμοῖος
 ὑπόμηνος, ὡς Ἡρα. πῶς γὰρ αὐτὸν καὶ πᾶσι δένον ἀπὸ
 τῶν πλασάματις, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίον στωέσαι;

A & si quando bibēs tradidissē Ganyme-
 di poculum, hic petebat ex eo iam ipso
 bibere, & capiens osculabatur interea, &
 ad oculos admouebat, & rursus prospectū
 in me intēdebat. hæc intelligebam ama-
 toria esse: & multo quidem tempore ve-
 recundabar dicere ad te, putabamq; ces-
 saturum à futuro hominem. Postquam
 verò & sermones ausus est mihi adhibe-
 re, ego dimittens illum adhuc lacrymā-
 tem, & ad genua prouolutum, obturatis
 auribus, vt ne contumelias supplicantis
 illius audirem, abij vt tibi dicerem. Tu
 verò ipse vide quomodo explores virum.
 I V P. Euge, sceleratus ille in me i-
 psū, & vsque ad Iunonis nuptias etiam?
 B adeone inebriatus est nectare? Caterūm
 nos auctores horum sumus, & vltra mo-
 dum amatores hominum, qui quidem &
 conuiuatores nostros ipsos fecimus. Di-
 gni igitur venia sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum, deinde & aspi-
 cientes cœlestes istas formas, & quales
 nunquam viderunt in terra, concupiue-
 runt frui illis, amore capti videlicet. Est
 autem amor violentum quiddam, & non
 hominibus solūm imperat, sed & nobis
 ipsis interdum. I V N. Tuus quidem &
 C valde hic dominus est, & ducit te, & fert,
 naso (vt aiunt) trahens, & sequeris i-
 psū quocunq; duxerit te, & immuta-
 ris facilē in quocunq; iusserit, & pror-
 fus possessio & ludus Amoris es tu. Et
 nunc Ixioni scio quōd veniam tribuis, vt
 qui & ipse adulterio cognoueris aliquan-
 do illius vxorem, quæ tibi Pirithoum pe-
 perit. I V P. Adhuc enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi in terram de-
 scendens. Sed nosti quid mihi videatur
 de Ixione? multandū quidem ipsum ne-
 quaquam, neque à conuiuio extrudē-
 dum esse. rusticum enim foret. sed quia
 D amat, & vt ais, lacrymatur, & intoler-
 abilia patitur. I V N. Quidnam ὁ Iupiter?
 metuo enim ne & tu contumeliosum ali-
 quid dicas. I V P. Nequaquam: sed simu-
 lachrum ex nube fingentes tibi simile,
 postquā solutum fuerit cōuiuium, & ille
 vigilat (vt par est) præ amore, ad concu-
 bitū adhibeamus ipsi afferentes. sic enim
 ab angēdo animo fortassis desistet, putās
 se cōsecutū esse desiderū. I V N. Apage,
 vt nunquā quicquam tēpestiuū illi cōtin-
 gāt, quando ea ita quæ supra ipsum sunt,
 cōcupiscit. I V P. Attamē patere ὁ Iuno,
 Quid enim adeo graue tibi accidet ex
 hoc figmēto, si cū nube Ixiō cōgredietur?

I V N. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me comitteret propter similitudinem. I V P. Nihil istud dicis: neque enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neque tu nubes: Ixion autem solum decipietur. I V N. Sed (vt omnes homines arrogantes sunt) gloriabitur descēdens forsitan, & narrabit omnibus, dicens coisse cū Iunone, & Iouis riualem esse. forsitan etiam dixerit me ipsum amare: illi vero credetur, quando non viderunt quomodo cum nube coierit. I V P. Igitur si quid tale dixerit, in infernū præcipitabitur, ac rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuò circumuoluetur, & laborem nunquam cessaturum sustinebit, pœnas videlicet has pro amore dependens. I V N. Non enim graue hoc quidē ob iactantiā.

A H P A. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶμι δόξω, καὶ ὁ αἰετὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσῃ δὴ πλεῖ ὁμοιότητα. Ζ. ὁ δὲν τῷ πο φῆς: οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτε Ἡρα γήμοιτ' ἀν', ὅτε σὺ νεφέλη· ὁ δὲ Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. Ἀλλὰ οἷοι πάντες ἀπόθεοι ἀπειροκαλοὶ εἰσι, αὐχῆσθ κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἀπασι, λέγων συγχεῖσθαι τῇ Ἡρα, καὶ σύμμεκτος εἶμι τῷ Δίῃ. καὶ που τάχα ἐρεῖ με φήσεν αὐτῷ, οἷοι γὰρ πιστεύουσι, ὅτι εἰδότες ὡς νεφέλη στυλῶ. Ζ. ὁ κοῦν, ἡ πῖ πιούτων εἶπη, ἐς τὸν ἄδω ἐμπεσὼν ἔρχῃ ἄθλιος πρὸς δεξιῖς, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτῷ ἀεὶ, καὶ πόνον ἀπαύσαν ἐξεί, δίκην διδίδε τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. οὐ γὰρ δὴνόν τῷ το γὰρ ἀπὸ τῆς μεγαλευρίας.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Η Φ Α Ι Σ Τ Ο Υ .

A P O L L I N I S E T V V L C A N I, eodem interprete.

VULCANVS.

V I D I S T I N' Apollo Maiaæ infantulum illum, nuper genitū, vt formosus est, & aridet omnibus, & iam quoque tale quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus sit? A P O L. Illūmne ego infantem dicam, ὁ Vulcane, aut in magnū aliquod bonū euasurum, qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam attinet? V V L. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A P O L. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & huius subtraxit clam ἐ vagina gladium: vt interim de me ipso non dicam, quem & arcu spoliavit, & sagittis. V V L. Hæc cine infantulus & modò natus ille, qui vixdum mouebatur in cunis inter inuolucra? A P O L. Scies Vulcane, si modò ad te aliquando venerit. V V L. Atqui venit iam pridem. A P O L. Quid igitur? habesne omne fabrile instrumentū? necdum quicquam illius tibi amissum est? V V L. Omne, Apollo. A P O L. Attamē inspicere diligenter. V V L. Per Iouem, forcipem non video. A P O L. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V V L. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam tum meditatus esset furandi rationē? A P O L. An non audisti ipsum loquentem quoque iam arguta ac volubilia quædam? Atque hic etiam ministrare nobis vult.

De furantibus Mercurij.

B E Ω ρ α κ α ς , ὦ Απολλον, ὁ τῆς Μαίας βρέφος ὁ ἀρῆ τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ' ἐστὶ, καὶ πρὸς γελᾷ πᾶσι, ἔδη τοῖ ἡδὴ ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποθησοῦμαι; ΑΠΟΛ. ἐκείνο γὰρ φῶ βρέφος, ὦ Ηφαίστε, ἡ μέγα ἀγαθὸν, ὁ τῷ Ἰαπετῷ πρὸς βύτερον ἔστι ὅσον ἐν τῇ πηλοουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα δὴ ἀδικήσας διώγοιο ἀρῆτοκον ὄν; ΑΠΟΛ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὐ πλεῖ τεύχματα ἔκχευεν ἢ τὸν Ἀρη καὶ τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθῶν τῷ κουλεοῦ ὁ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμπαυτὸν λέγω, ὄν ἀφώπλισε τῷ τόξου, καὶ τῷ βελῶν. ΗΦΑΙ. ὁ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόλις ἐκινήσῃ ἐν τοῖς ἀπαργαῖοις; ΑΠ. εἶση, ὦ Ηφαίστε, εἴ σοι πρὸς ἐλθῆ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὲν πρὸς ἦλθεν ἡδὴ. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῷ; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Απολλον. ΑΠΟΛ. ὁμοῦς ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, πλεῖ πρὸς ἔργων ἔχ ὄρω. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὅτι αὐτῷ που ἐν ἀπαργαῖοις τῷ βρέφους. ΗΦΑΙ. ὅπως ἐξύχρη ἔστι, κατὰ τὸν ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας πλεῖ κτετακῆν; ΑΠ. ὅ γὰρ ἡκουσας αὐτῷ καὶ λαλοῦντος ἡδὴ ταμύλα, καὶ ἐπίτρεχα. ὁ δὲ, καὶ ἀφικονέσθαι ἡμῖν ἐθέλει.

ἡδὴ

ἄδης δὲ παροκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα, κατε-
 πάλασεν αὐτὸς οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλων τῶ
 πῶδε. εἶτα μέλαξ' ἔπαμνούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κερδὸν ἔκλεψε, παροπλιζαμέ-
 νης αὐτὸν ὅτι τῆ νικῆ· τῷ Διὸς δὲ γελῶντος,
 ὁ σκῆπτρον. εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραι-
 νὸς ἦν, καὶ πολὺ ὁ πῦρ εἶχε, καὶ κείνον δὲ ὑφεί-
 λει. ΗΦΑΙ. γρηγὸν πῖνα τὸν παῖδα φῆς.
 ΑΠΟΛ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. ΗΦΑΙ. τὰ τῆτο τεκμηρίεσθαι ἔ-
 χης; ΑΠΟΛ. χελώνω που νεκρῶν δι-
 ρῶν, ὄργανον αὐτῆς στυεπήξατο, πῆ-
 χης γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα
 καλῶμεν ἐμπήξας, καὶ μαγὰδον ἔσπο-
 ρεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἐπὶ τῷ γρηγῶν, με-
 λωδεῖ πῶν γλαφυρῶν, ὧ Ηφαῖε, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μεῖ αὐτῶ φρονεῖν τὸν πᾶ-
 λαί καθαρίζειν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δ' ἡ Μαῖα
 ὡς ὁδὸν ἄλλοι τὰς νύκτας ἐν τῷ ἔρασι, ἀλλ'
 ἔσπο παρ' ἐργίας ἀρετῆς ἀδου κατ' οἶοι, κλέ-
 ψαν τὴν κακείθεν δηλαδὴ. ἔσπο τῶντος δι-
 ὅτι καὶ ῥάβδον πῖνα πεποίηται θαυμασίαν
 πῶν δυνάμει, ἢ ψυχῶν γαί, καὶ κατὰ γῆ
 τοῖς νεκροῖς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδω-
 κα αὐτῶ παῖγιον εἶ). ΑΠΟΛ. ποι-
 γρηγῶν ἀπέδωκε σοὶ τὸν μῖσθον πῶν πν-
 εῖρας. ΗΦΑΙ. ὄγε ἔσπο ἐμνησας ὡστε
 βαδρῶσθαι ἀποληψόμενος αὐτῶν, εἴπου ὡς
 φῆς ὑρέθειν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

A Heri autem vocato ad se Cupidiue, sta-
 tim illum palæstra superauit, nescio quo
 pacto pedes illi subtrahens. Deinde cum
 à cæteris laudaretur, interca Veneri sur-
 ripuit cingulum, cum illa amplexara i-
 psium fuisset ob victoriam. Ioue autem ri-
 dente, sceptrum illius sustulit: & nisi gra-
 uius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsum
 quoque fulmen subtraxisset. V V L. Ce-
 lerem atque agilem quendam puerum
 mihi narras. A P O L. Quin imò & mu-
 sicum præterea. V V L. Vndenam huius
 rei coniecturam facis? A P O L. Testudi-
 ne mortua alicubi inuenta, instrumen-
 tum ex ea compactum dedit. Brachiis e-
 nim adaptatis, & iugo superinducto;
 deinde calamis (chordarum ansulis vide-
 licet) infixis, fundoq; infra, & quasi quo-
 dam dorso subiecto, atque inde septem
 chordis suspensis & insentis, iucundum
 adeo quiddam modulatur & cōcinnum;
 vt ego quoque illi iam inuideam, qui iam
 olim personando citharam me exerceo.
 Cæterum ipsa Maia illud quoque dice-
 bar, quòd neque in cælo noctu maneret,
 sed præ nimio agendi studio ad inferos
 vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam
 inde aliquid. Alatus autem quoque est,
 ac virgam quãdam apparauit, mirificam
 potestatem ac vim habentem, qua ani-
 mas euocat, & educit mortuos. V V L.
 Ego illam dedi ipsi, vt esset quasi ludi-
 crum. A P O L. Proinde & mercedem
 istam tibi retulit, forcipem videlicet:
 V V L. Rectè sanè admonuisti: qua-
 re ibo vt illum recipiam, sicubi, vt ais,
 inter inuolucra in cunis inueniri po-
 terit.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ:

VULCANI ET IOVIS. Iacobo Micyllo interprete.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέ-
 λυσας ἔχων τὸν πέλεκυν ἔξυπᾶτον, εἰ ἔ-
 ληθους δέοι μᾶ πλὴγῆ δρᾶτε μείν. Ζ. ὄγε,
 ὦ Ηφαῖε. ἀλλὰ διέλε μὲ πῶν κεφαλῶν εἰς
 δύο, κατενεκῶν. ΗΦ. πειρᾶ μὲ εἰ μέμη-
 να; παρῆστα πῆ δ' οἶν τὰληθῆς, ὁ παρῆλθῆς
 σοὶ γυῖαθαι. Ζ. δρᾶρε δυνάμει ὁ κεραιόν.
 εἰ δ' ἀπειθήσης, ἐνὶ τῷ παρῆτον ὄργισο μὲν πει-
 εῖσθαι μὲ, ἀλλὰ γὰρ καὶ δικνῶσθαι πῶν τῶν θυ-
 μῶν, μηδὲ μέλλειν. ἀπολλυμῶν γὰρ ἔσπο τῶν
 ὠδῶν, αἱ μου τὸν ἐκέφαλον ἀνασρέφοισιν.

Q Vid me oportet facere, Iupiter? ^{VULCA-}
 venio enim, ita vt iussisti, secu- ^{NVS.}
 rim habens acutissimam, etiam si lapides ^{De eo quod}
 opus sit vno ictu diffecare. IVP. Re- ^{Pallas è ca-}
 ctè sanè Vulcane. Sed iam impacta illa ^{rebulois}
 diuide mihi caput in duas partes. VVL- ^{natu est.}
 CAN. Tentas me num insaniam? Im-
 pera igitur verè quod vis tibi fieri. IVP.
 Diuidi mihi caluariam volo. si verò non
 obedieris mihi, me experieris non
 nunc primùm irascentem. Verumtamen
 ferire oportet audacter, & præsentì ani-
 mo, neque cunctari. Pereo enim præ
 doloribus, qui mihi cerebrum inuertunt.

VVL. Vide Iupiter ne quid mali faciamus: acuta enim securis est, & non absq; sanguine, neq; etiam ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute modò Vulcane audacter. ego enim noui quid sit conducibile. VVL. Inuitus quidē, sed tamen feriā. Quid enim agat aliquis te iubente? Sed quid hoc? puella armata hæc est. Magnum, ô Iupiter, malum habuisti in capite. Meritò igitur iracundus fuisti, tantam intra cerebri panniculum virginem viuam nutriēs, idq; armatam: nimirum castra, non caput habuisti, non aduertēs. Hæc verò etiam saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastā vibrat, & quasi quodā furore concitatur: & quod maximum est, formosa admodū ac maturis nubilis annis breui adeò iam facta est, cæruleos quidem oculos habēs. Sed tamen & huic gratiam addit galea. Quare ô Iupiter, obstetricandi præmium hoc mihi refer: desponde mihi illam. I V P. Impossibilia petis Vulcane: perpetuò enim virgo manere vult. Ego certè, quantum in me est, nihil repugno. VVL. Hoc volebam: reliquum quod est, ipse curabo: ac iam sinul rapiam hinc ipsam. I V P. Si tibi facile adeo hoc, facias licet: veruntamen illud scio, quòd amas ea que tibi contingere nequeunt.

A ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμαι. ὄξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ἔστι, καὶ οὐκ αἰμαμοψή, ὅσθ' ἐστὶ πλὴν εἰλείθωαι μωώσεταιί σε. Ζ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ηφαίστε, θαρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ ὅ σ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἀκων μὲν, καποίσω δέ. τί γὰρ χεῖρ ποιήσῃ, σοὶ κελεύοντος; τί τῦτο; κέρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ. εἰκότως γοῶ ὄξυθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μιλίχηα πῦρθενον ζωογενῶν. καὶ τῶντα ἔνοπλον ἤπου στρατόπεδον, ὃ κεφαλῶν ἐλελήθης ἔχων. ἢ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχιζέ, καὶ πλὴν ἀσπίδα πινάσσει, καὶ ὃ δόρυ πάλλη, καὶ ἐπιδοισιᾶ. καὶ ὃ μέγιστον, καλή πόνυ καὶ ἀκμῆα γεγῆται ἤδη ἐν βραχέϊ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμή καὶ τῦτο ἢ κέρη. ὡς τε, ὦ Ζεῦ, μάλιστα μοι ἀπόδος ἐγῆστας μοι αὐτίω. Ζ. ἀδιδῶατα αἰτέεις, ὦ Ηφαίστε. πῦρθενος γὰρ αἰεὶ θέλῃ μὲν. ἐγὼ γοῶ ὅ γε ἐπὶ ἐμοί, ὅσθ' ἐν ἀπλήρω. ΗΦΑΙ. τῦτ' ἐβουλόμην, ἐμοὶ μελήσῃ τῶ λυιπά. καὶ ἤδη σιμαρπάσω αὐτίω. Ζ. εἴ σοι ῥάδον οὕτω, ποιή. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδιδῶατων ἐρεῖς.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Ε Ρ Μ Ο Υ .

N E P T V N I E T M E R C V R I I . Eodem interprete.

NEPTV-
NVS.

Deo quod
Bacchus
ex femore
Iouis na-
tus est.

L'icetne Mercuri conuenire Iouem C
nunc? M E R C. Nequaquam Ne-
ptune. N E P T. Attamen intrò re-
nuncia de me ipsi. M E R C. Ne mo-
lestus sis, inquam. Importunum enim
hoc: quare non poteris ipsum videre
in præsentia. N E P T V N. Num igitur
cum Iunone concumbit? M E R C.
Non, sed diuersum quiddam est. N E-
P T V N. Intelligo, Ganymedes intus
est. M E R C. Neque hoc: sed ipse
infirmus aliquantulum est. N E P T V N.
Vnde hoc Mercuri? Nescio enim quid
graue narras. M E R. Pudet dicere, tale
quidpiam est. N E P. At nihil eo tibi opus
est apud me, patruus utiq; cum tibi sim.
M E R. Peperit paulo antè, Neptune.
N E P. Apage. An peperit ille? Ex quo?
Itaque latuit ille nos Hermaphroditus
existēs? At neq; vterus eius tumorem ali-
quem præ se tulit. M E R C. Rectè dicis.
neq; etiam ille partum intra se habebat,

E Σπιν, ὦ Ερμῆ, νυῦ ἐντυχεῖν τῶ
Δί; E P M. οὐδαμῶς, ὦ Πόσθ-
δον. Π Ο Σ. ὄμφορ παρσάγειλον αὐτῶ.
E P M. μὴ ἐνόχλη, Φημί. ἀκαμεν γὰρ,
ὡστε οὐκ αὖ ἴδδεις αὐτὸν ἐν τῶ παρόντι.
Π Ο Σ. μὲν τῇ Ηρα σιῶεσιν; E P M.
οὐκ. ἀλλ' ἐτεροῖον τι ἔστι. Π Ο Σ. σιῶη-
μι ὁ Γανυμήδης ἐνδον. E P M. ὅσθ' ἐτῦ-
πο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχῃ αὐτός. Π Ο Σ.
πόθεν, ὦ Ερμῆ; δῆλον γὰρ τῦτο φῆς. E P.
αἰσχυρόμην εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἔστι. Π Ο Σ.
ἀλλ' οὐ χεῖρ παρὸς ἐμὲ θεῖον γε ὄντα. E P.
τέτοκεν ἄρτίως, ὦ Πόσθδον. Π Ο Σ. ἀ-
παγε, τέτοκεν ἐκφνος; ἐκ τίνος; οὐκ οἶω
ἐλελήθῃ ἡμαῖς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ὅσθ' ἐ-
πέσσημεν αὐτῶ ἢ γαστήρ ὄγκων πινά. E P.
ὃ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκώη εἶχε ὃ ἔμβρυον.

ΠΟ. οίδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτῆς, ὡς ἄρ' ἔτιω Αθηνᾶν· Ἰσχυρά γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡ. ἔκ' ἄλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύνθη δ' ἐκ τῆς Σεμλῆς βρέφος. ΠΟ. ὡς ὁ γυναικός, ὡς ὅλος ἡμῖν κλυοφορῆ· καὶ πᾶντα χόρη τῆ σαμάρης. ἄλλ' ἂν ἡ Σεμλῆ ἔστιν; ΕΡ. Θεβαία, τῆς Κάδμου θυγατέρων μία. αὐτὴ στυγερὰν, ἐκλύμονα ἐποίησεν. ΠΟ. εἴπα ἔτεκεν, ὡς Ἐρμῆ, αὐτὴ ἐκείνης; ΕΡ. καὶ μάλα, εἰ καὶ ὡς ἄδδξον εἶναι σοὶ δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμλῆν ἔπειθοσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς Ζηλοτύπος ἔστι, πείθη αἰτήσασα ὡς τῷ Διός, καὶ βρογνῆν καὶ ἀσραπῶν ἠέκιν κτῆρ' αὐτῶν ὡς δ' ἐπέαθη, καὶ ἠέκιν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμλῆ μὲν ἀσραπῆς ἔπειθε ὑπὸ τῷ πυρός. ἐμὲ δ' ἡ κελυβὶς διατεμόντα τῆς γατέρας τῆς γυναικός, ἀνακομίσει ἀτελές ἔλα αὐτῆ δ' ἐκβρυον ἐστραμυλισσῶν. καὶ ἔπειθε ἐποίησα, διελὼν τὸν αἰὲς μῆρον, ἐπίθῃσιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐπέαθη, καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ μὲν ἔξέτεκεν αὐτό. καὶ μάλα καὶ ἀπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. νῦν οὖν ποῦ δ' βρέφος ἔστιν; ΕΡ. ἐς τὴν Νύμφην ἀποκομίσει, παρὲν δὲ τῆς Νύμφης αἰατῆς ἔφην, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟ. οὐκοῦν ἀμφότερα, τῆ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ ἔ πατήρ ὁ δὲ ἔστιν; ΕΡ. εἰσὶν ἀπὸ μὲν δὲ οὖν ὕδωρ αὐτῆς πρὸς τῆς τρυφῆς οἴσων, καὶ τὰλλα ποιήσων, ὅσ' ἀνὸ νόμῳ ζῆται ὡς ἄρ' λεχοῖ.

A NEP. Noui : rursum ex capite peperit scilicet, quemadmodum & Mineruani. habet enim ille caput quoddam puerperum. MER. Neque illud : sed in femore gestauit partum illum, videlicet ex Semele receptum. NEP. Euge generosus, ut ille totus nobis, & ex omni parte corporis imprægnando idoneus atque fœcundus est. Sed quænam Semele ista est? MERC. Thebana mulier, ex filiabus Cadmi vna. huic congressus prægnantem eam reliquit. NEP. Deinde verò ipse pro illa peperit. MERC. Atque admodum, etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelen dolis aggressam Iuno, (nosti autem ut sit zelotypa hæc) persuadet illi ut petat à Ioue quod cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset, venissetque Iupiter fulmen secum portans, conflagrauit lectum, ipsaq; Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter, incisam illius aluo, partum ad se afferre, imperfectum illum quidem adhuc, & intra septimum mensem conceptum. Quod ubi fecissem, ille dissecto femore suo, in tridolum recipit, ut ibi perficeretur. Atque ita iam tertio postquam factum illud est, mense, dentio illum peperit, & nunc ex doloribus aliquantulum languidus est. NEP. Vbi igitur infans ille iam est? MERC. In Nysam hinc ablatum, tradidi illum Nymphis enutriendum, Dionysium cognominatum. NEP. Ergo utrunque, Dionysij huius & pater & mater ille est. MERC. Ita videtur. Ab eo igitur, ut illi aquam ad vulnus afferam, ac cætera

ea quæ ex more atque consueto fieri solent, quasi puerperæ procurem.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERCVRII ET SOLIS. Iacobo Micyllo interprete.

Ω Ηλιε, μὴ ἐλάσῃς τὴν μέρον, ὅ Ζεὺς φησὶ, μηδὲ αὐεῖον, μηδὲ ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μὲν καὶ δ' μετὰ ξυμῆ μῖα πῆς ἔστω νύξ μακρὰ, ὡς τε λυέτωσθαι μὲν αἰ Ὄρει αὐτῆς τοῖς ἵπποις, σὺ δ' ὁ σέσσην δ' πῦρ, καὶ ἀνάπαυε δ' μακροῦ σαυτῶν. ΗΛ. κατὰ αὐτῆ, ὡς Ἐρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἡκεῖς ὡς ἀγγελῶν. ἀλλὰ μὴ ὡς ἄλλοι πῆδδξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἐξω ἐλάσῃ τῆ ὄρων, κατὰ μοι ἀρθεταί, καὶ τὴν νύκτα τρεπλασῆαι τῆς ἡμέρας ποιήσῃ διεγνωνε;

A Vdi ô Sol, ne hodie currum agas, inquit Iupiter, neq; in crastinum, neque etiam in diem perëdinum : sed intus inane: fiatque interea perpëtua vna nox longa. Quare equos quidem iterum soluant Horæ, tu verò restingue ignem, & nunc tandem post longuin interualum temporis te ipsum recrea. SOL. Noua hæc atque omnino aliena denuncians venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum, & extra fines cursum habuisse, atque ob id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem bis facere statuit?

MERCVRIVS.
De concubitu Iouis cum Alcmæna, & nocte prolongata.

MER. Nihil tale: neque hoc etiam per-
petuò fiet: sed ipse nunc opus habet no-
ctem sibi fieri consueto longiorem. SOL.
Vbi autem etiam ille est? aut unde ipse
emissus es ut hæc nuntiares mihi? MER.
Ex Bœotia, ab uxore Amphitryonis, cū
qua concumbit. SOL. Amator illius?
atque ita illi satis nō est nox vna? MER.
Nequaquam. Nasci enim quendam o-
portet ex hoc concubitu magnum, atque
multorum certaminum victorem deum.
hoc igitur vna nocte absolui ac perfici
impossibile est. SOL. Sed absoluat, at-
que ad exitum perducatur ille, quod fau-
stum felixque sit. Verūtamen hæc, Mer-
curi, temporibus Saturni non fiebant (so-
li enim hīc nos sumus) neque ille tum
ab uxore Rhea diuertebat, aut seorsim
cubabat: neque etiam relicto cœlo The-
bis dormiebat: sed dies quidem tum dies
erat, nox autem ad suum certum spatium
secundum proportionem horarum age-
batur: peregrinum verò aut immutatum
nihil. Neque ille tum vnquam cum mu-
liere mortali quicquam rei habuit. At
nunc infelicis mulierculæ caussa oportet
omnia sursum & deorsum verti, ac equos
quidem præfractiores & difficiliores fie-
ri ob otium & desidiam, viam autem a-
superiorem, eò quod toto triduo nō vsur-
pabitur: homines præterea miserè in te-
nebricoso viuere. Hoc boni ex amoribus
Iouis consequetur illi scilicet, sedebunt-
que expectantes donec ille athletam istū
quem dicis, absoluerit sub longis tene-
bris. MER C. Tace ô Sol, ne quid mali
pro his dictis tuis nanciscare. Ego verò
ad Lunam hinc abiens, & ad Somnum,
renuntiabo etiam illis quæ Iupiter man-
dauit: illi quidem, ut ne procedat citius:
huic autem, ut ne remittat à se homines,
quod ignorent longam adeo noctem hæc
fuisse.

A E P. ὄσδ' ἐν τριούτων ἔσθ' ἐς αἰεὶ τὸ ἔσθαι δεῖ-
ται δὲ τι νῦν αὐτὸς ὀπιμηκετέραν ἡμέραν οἰ-
πλῶ νύκτα. Η Λ. ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν
ἔξεπέμφθης ἀγγέλων ταῦτά μοι; Ε Ρ. ἐκ
Βοιωτίας, ὦ Ηλιε, ὡς δ' ἔστι τῆς Ἀμφιτρύωνος
γυναῖκος, ἣ σὺ ἐστίν. Η Λ. ἐρῶν αὐτῆς;
εἶτα ἔχ' ἰχθὴν νύξ μία; Ε Ρ. ἔδα μῶς. τε-
θλῶα γὰρ πῖνα δεῖ ἐκ τῆς ὀμμλίας ταύτης
μέγαν, ἔ πολὺ αὐθιγὸν θεόν. τῆτον οἶον ἐν μᾶ
νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. Η Λ. ἀλ-
λά τελεσθῆναι μὲν ἀγαθῆ τύχῃ. ταῦτα
δὲ οἶον, ὦ Ἐρμῆ, ὅτε ἐγένετο ὅτι τῷ Κεφῆν,
(αὐτὸ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) ἔσθ' ἀπόκοιτος ἐκφῆος
πᾶσι τ' Ῥέας κτλ. ἔδ' ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔρα-
νὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν
κτλ. ἡμέρα, νύξ δὲ καὶ μέσση δ' αὐτῆς αἰά-
λορον ταῖς ὥραις: ξένον δὲ, ἢ κέρηλα γμέ-
νον, ὄσδ' ἐσθ' αὐτὸν ἐκοινώνησε ποτε ἐκφῆος
δμητῆ γυναικί. νῦν δὲ δυστυχίου γυναικίου
ἐνεκα, καὶ ἀεσπράθηται τὰ πᾶντα, καὶ ἀ-
καμπετέροις μὲν ἡμέραν τοῖς ἵπποις ὑπὸ
τῆς ἀργίας, δύσσορον δὲ πλῶ ὄδον, ἀπειθῆ
μὲν οὐδ' ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοῖς δὲ ἀν-
δράποισ ἀθλίως ἐν σκετεῖνῳ ἀφ' ἑαυτοῦ.
C ταῦτα ἀπολαύσονται τῷ Διὸς ἐρώτων. καὶ
καθεδουῶνται πᾶσι μόνοντες, ἐστὶ αὐτὸν ἐκφῆος
ἀποτελέσει τὸν ἀθλητῶν, ὃν λέγεις, ὑπὸ
μακρῶ τῷ Ἰσφῶ. Ε Ρ. σιῶπα, ὦ Ηλιε, μὴ
πικρὰν ἀπολαύσης τῷ λόγων. ἐγὼ δὲ ὡς δ' ἔ-
πλῶ Σελιῶν ἀπελθὼν, καὶ τὸν ὕπνον ἀπα-
γαλῶ κακίνοις ἀπὸ τοῦ Ζεὸς ἀπέσθλε, πλῶ
μὲν, καὶ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸν δὲ ὕπνον, μὴ αἰε-
ταί τοῖς ἀνδράποισ, ὡς ἀγνοήσωσι μακροῦ
ἔτω πλῶ νύκτα γε γημηδύων.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VENERIS ET LVNÆ. Iacobo Micyllo interprete.

VENUS.

Q Vid hæc, ô Luna, facere te aiūt, quo-
ties ad Cariam peruenis, ut curram
sistas, ac desuper aspectes Endymionem
dormientem sub dio tanquam venato-
rem aliquem: interdum autem etiam
descendas ad ipsum ex media via?
L V N A. Interroga ô Venus filium
tuum, qui mihi harum rerum auctor est.

T I ταῦτα, ὦ Σελιῶν, φασὶ ποιεῖν σε, ὅ-
τι αὐτὸ καὶ τῷ Κασίαν γῆν, ἰσάναι
μὲν σε ὁ Ζεὺς ἀφορασθῆν ἐς τὸν Ἐνδυμῖο-
να καθευδόντα, ὑπὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ κωμηγίτων
ὄντα, ἐπίστε δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπ' αὐτὸν
ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σ Ε Λ Η. ἐρώτα, ὦ
Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι πύτων αἴτιος.

ΑΦΡΟ. ἔα. ἄριστος ὕβρισις ἔστιν ἐμὲ
 γυνῶν αὐτῆ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν; ἀρπύ-
 ριδῶ, ἐς τὴν Ἰδλίαν καὶ Τροίαν, Ἀχιλλῆος ἕνεκα τῆς
 Ἰλιάδος, ἀρπύρῃ ἐς τὸν Λίβαρον ὅτι ὁ Ἀσπύ-
 ρειον ἄριστος μισθόχρονος, ὃ καὶ τῆ Περσεφάτῃ
 ἐσφάρασεν ποιήσας, ἔξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρωτῆμον ὥστε πολλάκις ἠπειλήσασα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα ποιεῖν, κλάσθη μὲν αὐτῆ
 τὰ πόδια, καὶ τὴν φάρετραν, ὡς εἰρησῆσθαι δὲ ἐ-
 τὴν ἑσφάρα. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῆ ἐπέτεινα
 εἰς τὰς πυγὰς τῆς σφυδαλά, ὃ ἴ, ὅτι οὐκ οἶδ' ἔ-
 ὅπως πᾶσι θεοῖσι δέδωκεν, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἔπιλέληται ἀποκρίτων. ἀπάρ εἰπέ μοι,
 καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἔστιν; οὐκ οἶδ' ἔγωγε μὴ θητοῖν γὰρ
 ἔγωγε ὁ δὴνόν. Ζ. ἐμοὶ μὲν καὶ πᾶσι καλός,
 ὃ Ἀφροδίτῃ, δοκεῖ, καὶ μάλα κατ' ἴσταν ἔπι-
 βαλλόμενος ὅτι τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα
 καθεύδῃ, τῆ λαοῦ μὲν ἔχον τὰ ἀκόντια, ἤδη
 ἐκ τῆς χλαμύδος ὑπορρέοντα. ἡ δὲ δία δὲ, πᾶσι
 τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ αἶμα ἔπι κελασμένη ἔπι-
 τρέπει, τὴν πρὸς ὠπὴν ὡς ἐκ χειρῶν. ὃ δὲ,
 ὑπὸ τῆ ὑπὸν λελυμένος, αἰαπνέει ὁ ἀμ-
 βροσίον ἄριστος ἄστυ. τότε τοῖσι ἐγὼ ἀφο-
 ρητὴν κατέδοσα, ἐπ' ἀκρῶν τῶν δακτύλων
 βεβηκίμα, ὡς αὐτὸν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκπαρε-
 ρθῆναι. οἶδα τί αὐτῶ σοι λέγῃμι τὰ μὲν ταῦτα πλὴν ἀπόλλυμαι τε ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

VEN. Sine contumeliosus ille est. Me
 quippe matrem ipsius quibus modis af-
 fecit? nunc quidem in Idam adigens, An-
 chisæ causa Troiani: nunc autem in Li-
 banum, ad Assyrium illum adolefcetem,
 quem & Proserpinæ desiderabilem fecit,
 & me ex dimidia parte amoribus meis
 priuauit. Quare iam sæpe illi intermina-
 ta sum, ni desinat talia facere, fracturâ ef-
 se me ipsius & arcus & pharetram, ampu-
 taturam autē etiā alas. Iampridē verò
 & plagas ipsi in nates incussi sandalio: sed
 ille, nescio quo pacto, tum quidē statim
 metuens ac supplicans, paulo post omniū
 obliuiscitur. Verūm dic mihi, formosus-
 ne Endymion iste est? Nam hoc quidem
 solatio fuerit malo huic. **LVN.** Mihi qui-
 dem etiam admodum formosus ὁ Venus
 videtur, & maximē quādo instrata super
 rupē chlamyde dormit, læua tenēs sagit-
 tas paulatim è manu prolabētes. Dextra
 autem circa caput sursum versus reflexa,
 decorem affert faciei, cui circūfunditur.
 Ipse verò solutus somno, anhelat ambro-
 sium illum halitum. Tunc igitur tacitè e-
 quidem & sine vlllo strepitu descendens,
 ac summis digitis insistens, vt ne exper-
 gefactus ille perturbari possit. Scis igitur
 quid tibi post hæc dictura fuerim, sed pe-
 reo equidem amore.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VENERIS ET CVPIDINIS, Erasmo Roterod. interprete.

Ω τέκνον ἔρωτος, ὅρα οἷα ποιεῖς. ὃ τὰ ἐν τῇ
 γῆ λέγω, ὅποσα τοῖς ἀνθρώποις αἰα-
 πείης, καὶ αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐρ-
 γάζεσθαι, ἀλλὰ ἔτι τὰ ἐν τῶν θεῶν ὅς τὸν μὲν
 Δία πολυμορφὸν ἔπι δεικνύεις, ἀλλὰ τῶν ἐς ὃ, ἂν
 αὐτῶν ὅτι τῆ χερσὶ δοκῆ τῆ Σημίω τῆ κατὰ
 ρῆς ἐκ τῆ ἕρανῶ, τὸν Ἥλιον τῆ πρὸς τῆ Κλυ-
 μῆρη βραδυῶν ἐπίστε ἀνακάλυψις, ἔπιλελη-
 σμένον τῆς ἰπτασίας. ἂ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τῆ μη-
 τέρα ὕβρισις, θάρρων ποιεῖς. ἄλλὰ σὺ, ὃ πολ-
 μηρότατε, καὶ τὴν Πέαν αὐτῶν γυνῶν ἤδη,
 καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀπέπεισας παι-
 δερασεῖν, καὶ ὁ Φρύγιον μισθόχρονος ἄριστος πο-
 θεῖν, καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηται ὑπὸ σοῦ, καὶ βου-
 ξαμῶν τοῖς λέοις, ὡς εἰλαβοῦσα καὶ τοῖς
 Κορυβαῖας (ἄτε μανικοῖς ἐ ἀντοῖς ὄντας,)

CVPIDO gnate, vide quæ facis flagitia. **VENVS.**
 Non iam de his loquor, quæ te im-
 pulfore mortales in terra, vel in se quisq;
 vel inuicem alij in alios faciūt, verūm de
 his ago; quæ apud superos quoque desig-
 gnas, qui quidē Iouem ipsum cogis varias
 assumere formas, in quocūmq; tibi pro
 tempore visum fuerit, eum vertens: tum
 Lunam è cælo deuocas: quin & Solem
 aliquoties compellis lentum apud Ely-
 menem cessare, aurigandī muncris obli-
 tum: nam quicquid iniuriæ in me ma-
 trem etiam committis, audacter ac tan-
 quam tutò facis. Verūm tu quidē ὁ deo-
 rum omnium confidentissime, Rheam
 insuper ipsam iam anum, præterea deo-
 tum tam multorum parentem, eò perpu-
 listi, vt pusionem adāmet, atque in Phry-
 gium illum adolescentulum deperat: ac
 tua iam opera insanit, iunctisque leo-
 nibus; adhibitis item Corybantibus (quippe qui & ipsi furore quodam sunt afflati)

per Idam montem sursum ac deorsum oberrat, ipsa quidem Attis amore eiulās: cæterum Corybantum alius suum ipse penem ense defecat, alius demissa coma per mōtes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano tonat, alius cymbalo perstrepiat breuiter, omnis vnde quaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo ne tale quid accidat, quandoquidem te produxi, vt si quando resipiscat Rheā, vel potius si pergat insanire, Corybantibus imperet, vt te correptum discerpant, aut leonibus obiciant. Hic me sollicitat metus, quod videam tibi periculum imminere. C V P. Otioso animo esto mater: si quidem leonibus etiam ipsis iam familiaris sum factus, ita vt sæpenūmero confectis eorum tergis, prehensaq; iuba, equitis ritu insidens illos agitem. At verò illi interim mihi caudis abblandiuntur, ac manum ori insertam receptant, lambuntque, deinde mihi reddunt innocuā. Porro Rheā ipsi quando tandem vacauerit vt me vlciscatur, quum in Atte sit tota? Postremò quid ego pecco, quum res pulchras vt sunt offero ac demonstro? Vos ne appetite res pulchras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater vti neque tu posthac Martem ames, neq; ille te? VEN. Vt es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi, aliquando memineris.

A δὴ ὅτε καί τω πλεῖστον Ἰδῶν παρὶ τῶν ἰδίων ἢ μὲν, ὀλολύξασα ἔπειτα τῶν Ἀττῆν· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῆν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυον, ὁ δὲ, αἰεὶς πλεῖστον κόμην, ἴεται μεμνηνὸς ἀφ' ἧν ὄρων· ὁ δὲ, αὐλῆ τῶν κέρατων· ὁ δὲ, ἐπιβομβῆ τῶν τυμπάνων, ἢ ἐπιτυπέ τῶν κυμβάλων, καὶ ὄλωσεν, Ἰδύουτος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῆ ἀπόρτυα ἔστι. δέδρα Ἰώνιον ἀπόρτυα, δέδρα ὁ Ἰουδοῦτο, ἢ ὁ μέγα σὲ κακὸν τεχούσα, μὴ ἀπομανῆσαι ποτε ἢ Ρέα, ἢ καὶ μῆλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὕτω, κελεύσῃ τοῖς Κορύβαντας συλλαβόντας σε, ἀφασπασάσασθαι, ἢ τοῖς λέοισι παρὰ βαλῆν, ταῦτα δέδρα κινδυνώοντά σε ὄρωσα. ΕΡ. γάρρ' ἢ μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέοισιν αὐτοῖς ἠδὲ ξυμῆθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπύραβας ἔπειτα τὰ κώτα, καὶ τῆς κόμης λαβούμενος, ἠὲ ἰσχυροῦ αὐτοῖς, οἱ δ', σαφῆσίν με, καὶ πλεῖστον χεῖρα δεχόμενοι, ἐς ὁ σῶμα παρὶ λυγροῦσάμενοι, ἀποδιδάσκει μοι. αὐτῆ μὲν γὰρ ἢ Ρέα, ποτε αὐτὸ κείνη γοῶν ἀγάθην ἔτω' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῶν Ἀττῆν; καί ποτε τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά ἔστιν; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίεσθε τῆν καλῶν· μὴ Ἰώνιον ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ γέλης σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτῆ μηκέτι ἔραν, μήτε σὲ τῶ Ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σὺ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπόρτυων· ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτε τῆν λόγων.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS, Iacobo Micyllo interprete.

IVPI-TER.

Æsculapius & Hercules de cessione contendit.

DESINITE ὁ Ἄσκληπιε & tu Hercules contendere inter vos iurgiis perinde vt homines. Indecora enim hæc, & à cōiuiuiο deorum aliena. HERC. At vis, ὁ Iupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆS. Quid ni, per Iouem? melior quoq; enim sum HERC. In quo igitur ὁ attonite? an quòd te Iupiter fulmine aliquādo percussit, eo quòd quæ nefas erat, feceras: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆS. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obiciis: HER. Nequaquam æqualia atq; similia sunt quæ vterq; in vita egimus, vt qui ipse quidem Iouis filius sum, τῶτος autem labores sustinuerim, expurgata vita,

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡρακλῆς, εἰζόντες παρὸς ἀλλήλους ὡσπερ ἀνδρες ποιοῦντες. ἀπορεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῶ συμποσίῃ τῆν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλης, ὦ Ζεῦ, τυροῖν τὸν φαρμακεία παρὰ τῶ ἀσκληπιάδῃ μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ δέσπῃ σε ὁ Ζεὺς ἐκπερῶνῶσιν, ἀ μὴ γέμεις ποιούωτα, νῶν δ' κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚΛΗ. ἐπιλέλησθαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἰτῆ κατὰ φλεγῆς, ὅτι μοι ὀφείζεις ὁ πῦρ; ΗΡΑ. οὐκ ἔγωγ ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὡς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, ταῦτα δὲ πεπώνηκα, ἐκ κατὰ τῶν τὸν βίον,

θηρία καὶ ἀγριόμοσχοι, καὶ αἰθροπόμοι ὑβρι-
 στας πικροδύμοσχοι. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ
 ἀγύρτης, νοσῶσι μὲν ἴσως αἰθροπόμοι χησι-
 μος ὅτι θησὶν τῆν φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ
 ὁδὸν ὅτι δεδιγμένους. Α Σ Κ. ὁ λέγεις, ὅτι
 οὐ τὰ ἐκασύματα ἰασάμην, ὅτε παρὰ τὴν
 ἀνὴλθες ἡμίφλεκτος ἔστω ἀμφοῖν διεφθαρ-
 μένος τὰ σώματα, τῷ χιτῶνος, καὶ μὲν τῷ
 το, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε
 ἐδούλωσα ὡς παρὰ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρεα ἐν
 Λυδία, πορφυρέδα ἐνδεδύκως, καὶ παμόμε-
 νος ἔστω τῆς Ομφάλης χρυσῶ σαρδάλα, Β
 ἀλλ' ὁδὸν μελαγχολήσας, ἀπέκτεινα τὰ τέ-
 κνα, καὶ τὴν γυναικα. Η Ρ Α. εἰ μὴ παύ-
 σῃ λοιδοροδύμοσχος μοι, αὐτίκα μέλα εἶση, ὡς
 ἔπολύ σε ὀνήσῃ ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ θράσυνος
 σε, ῥίψω ὅτι κεφαλῶν ἐκ τῷ θρανοῦ, ὡς τε
 μηδὲ τὸν Παιθόνα ἰασαδά σε, ὅ κεραιὸν
 σιωπεῖόντα. Ζ Ε Υ Σ. παύσαδέ, φημι,
 καὶ μὴ ὅτι παρὰ τῆς ἡμῶν τῶν ξυνοισίαι, ἢ
 ἀμφοτέροις ἀποπέμφομαι ὑμας τῷ συμ-
 ποσίᾳ καὶ τῷ δῶγματι, ὡς Ἡρακλῆς, παρὰ τῶν
 Τρακίνας ἀπὸ τὸν Ασκληπιόν, ἄτε καὶ παρὰ τῶν ἀποθαιόντα.

A deuictis bestiis, & hominibus contume-
 liosis vindicta ac poena affectis. Tu verò
 radicum incisor es, & circulator, & grotā-
 tibus fortassis hominibus utilis, medica-
 menta adhibendo: virile autē nihil quic-
 quam opere praestitisti. ÆS. Rectè dicis;
 quoniam & inustiones tuas curavi, quan-
 do paulo antè ascendisti ad nos semiu-
 stulatus, corpore vtrunque corrupto ac
 perdito, & à tunica ista, & post illam etiā
 à flamma. Ego verò quid? si nihil aliud,
 tamen neq; seruiui quemadmodum tu,
 neq; lanificium exercui in Lydia indutus
 purpura, & ab Omphale verberatus fan-
 dalio aureo: neque verò etiam insaniens
 occidi liberos & vxorem. HER. Nisi de-
 sinas conuitiari, statim admodum senties
 quòd non multum tibi profutura sit im-
 mortalitas: quoniam sublatū hinc è cælo
 præcipitem dabo te, vt ne ipse quidem
 Pæon curauerit te, diminuto atque effra-
 cto tibi cerebro. IVP. Desinite, inquam,
 & ne perturbate nobis conuersationem
 hanc: aut ambos hinc ablegabo vos è cõ-
 uiuiio. Quaquam etiam æquum est ὁ
 Hercules, priore loco accumbere Æscu-
 lapium, quippe qui & prior mortuus est.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCVRII ET APOLLINIS, Eodem interprete.

ΤΙ σκυθροπόμοι εἶ, ὦ Ἀπολλον; Α Π. C
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς.
 Ε Ρ. ἀξίον μὲν λύπης ὁ τοιοῦτον. σὺ δὲ τί
 δυστυχῆς; ἢ ὁ χεῖρ τὴν Δάφην σε λυπεῖ
 ἔτι; Α Π. ἔδαμψ' ἀλλ' ἐρώμενον περὶ τῶν
 τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου. Ε Ρ. τέθνηκε γὰρ,
 εἰπέ μοι, ὁ Υάκινθος; Α Π Ο Λ. καὶ μέ-
 λα. Ε Ρ. παρὰ τῆς ἡμῶν, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὐ-
 πως ἀέραςτος ἐστίν, ὡς ἀποκτεῖναι ὁ καλὸν
 ἐκ τῆς μερῆς; Α Π. αὐτὸ ἐμοῦ ὁ ἐρ-
 γον. Ε Ρ. σκόπιω ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον; Α Π. D
 οὐκ, ἀλλὰ δυστυχῆς πᾶσι χούσιον ἐχέτω.
 Ε Ρ. πῶς; ἐτέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.
 Α Π. διακρίβην ἐμάνθη, καὶ γὰρ σιωπεδισκε-
 νον αὐτῶν. ὁ δὲ κέκιστα ἀέμενον ἀποθούμοσχος
 Ζέφυρος, ἦρε μὲν ἐκ πολλοῦ ἔστω, ἀμε-
 λούμοσχος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ἑσπέρην,
 tempore etiam ipse illum. Verùm neglecto eo, & contemptum istum non ferente,

Quid verò tristis es Apollo? A P O L. ^{MERCVRIVS.}
 Quoniam, ὁ Mercuri, miser atque
 infelix circa amores sum. M E R C. Di-
 gnum quidem mœrore hoc: sed tu quo
 pacto miser atq; infelix es? An adhuc do-
 lore afficit te id quod cum Daphne ac-
 cidit? A P O L L. Nequaquam: sed ama-
 sium doleo Laconem illum Oebali filiū.
 M E R. An mortuus est Hyacinthus? dic
 mihi. A P O L. Atque admodum. M E R.
 Vnde Apollo? aut quis ita ab omni amo-
 re alienus fuit, vt occiderit formosum il-
 lum puerum? A P O L. Meum ipsius fa-
 ctū hoc est. M E R. Quid igitur? insaniui-
 stin' Apollo? A P O L. Non: sed infortu-
 nium quoddā inuito mihi accidit. M E R.
 Quomodo? cupio enim audire rationem
 hanc. A P O L. Disco ludere discebat,
 atque ego vnà cum illo ludebam. Cæte-
 rum ventorum omnium pessimè perdi-
 tus Zephyrus amabat quidem longo iam

*Hycin-
thous cum
Apolline
discō lu-
dens inter-
ficunt.*

ego quidem, quemadmodum consue-
ramus, discum in altum sursum versus iaculabar, ille autem deorsum à Taygeto spirans, ablatum hunc in caput puero inflixit, ita ut ex ea plaga & cruor maneret affatim, & ipse puer statim moreretur. Verum ego è vestigio Zephyrum vici-
scebar, tortis in eum sagittis, fugientemq; ad montem vsque persequendo. Pueri autem & tumulum extruxi in Amyclis; quo loco discus eum prostravit: & florem ex cruore illius terram induere feci, suavissimum illum quidem Mercuri, atque omnium fragrantissimum, præterea & literas quasdam habentem, quæ mortuū ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur præter rationem mœstus fuisse videor? MERC. Sanè verò, Apollo. Noras enim mortalem te comparasse amasium tibi: quare dolere non debes mortuo iam illo.

A ἐγὼ μὲν αἰέρι-
σα, ὡς ὅτε εἰώθα μὲν, τὸν δίσκον
εἰς ὃ αἶω. ὁ δὲ ἀπὸ ὃ Ταύγετον καταπνύσας
ἔπι κεφαλὴν τῷ παιδί ἐπέσσε, φέρων
αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμα τε ρυιῶν
πολὺ, καὶ τὸν παῖδα βίθυσ ἀποθανόν.
ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμιδάμνω
καταπέσθυσας, φθύρνῃ ἔπι σπύρμος ἀγχι
τῶ ὄρεος. τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην
ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβα-
λε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἀήθος αἰαδιῶναι πύ-
λιν ἐποίησα, ἠδίσον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ βιάσθησαν
ἀήθων ἀπύρτων, ἐπὶ καὶ γράμματα ἔχον,
B ἐπαλάζοντα τῷ νεκρῷ. ἀεὶ σοὶ ἀλόγως λε-
λυπήσασθαι δοκῶ; ΕΡ. καὶ, ὦ Ἀπολλὸν ἠδὲ
γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ
ἀγίου ἀποθανόντος.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS. Eodem interprete.

MERCURII.

*Deo quod
Vulcanus
duas uxo-
res formo-
sissimas ha-
beret, Vene-
rem, &
Gratiam.*

IT A N' autem Vulcanum, cum & clau-
dus ipse sit, & artem adeo fabrilem &
contemptam exercent, Apollo, pulcher-
rimas duas uxores duxisse, Venerem, ac-
que Gratiam? APOL. Felicitas quædam
hæc, Mercuri. Veruntamen illud equi-
dem miror, quod cū illo rem habere sus-
tinent, & maximè quando vident sudore
fluentem, in fornacē demittere atque
incuruare sese, multa adeo fuligine facie
illius oppleta. Et tamen talis ipse cū sit,
amplectuntur ipsum, & osculatur, & vnà
dormiūt. MERC. Hoc & ipse indignor,
& Vulcano inuideo. At tu comam nutri
Apollo, ac citiaram persona, animum ob
pulchritudinem elatum atq; superbum
præ te ferens: ego autem etiam ob habi-
tudinem corporis, & lyram: cæterum vbi
cubitum eūdum fuerit, soli dormiemus.
A P O L. Ego verò aliàs quoque habeo
Venerem minus propitiam ad res amato-
rias: quippe etiam quos duos maximè
præter cæteros amavi, Daphnè & Hyacin-
thum, illa quidem aufugit, atque odit
me, adeò ut in lignum conuertere mauerit,
quàm mecum rem habere: hic autem
à discō interfectus est. & nūc pro illis co-
ronas habeo. MER. At ego iam aliquan-
do Venerem, sed non oportet gloriari.
A P O L. Noui, atq; etiam Hermaphrodi-
tum istum ex te aiunt peperisse ipsam.
Veruntamen illud mihi dic, si nosti:

C Τ Ο δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον,
καὶ τέχνῳ ἐργα βαίανυσον, ὦ Ἀπολ-
λον, τῶ καλλίστας γεγαμηκένας, πύω τε
Ἀφροδίτῳ, καὶ πύω Χαρίν; ΑΠΟΛ.
ὄποτμια πῆ, ὦ Ἑρμῆ. πλὴν ἐκείνὸ γὰρ
ἐγὼ θαυμάζω, ὃ, ἀνέχεσθαι σιωπούσας αὐ-
τῶ, καὶ μάλιστ' ἐπὶ ὄρασι ἰδρῶτι ρέου-
νον εἰς πύω κέμνον, ἔπι κεκυφῶτα, πολλῶν
αἰθάλλῳ ἔπι τῶ παρῶσπου ἐργα. καὶ ὁμοίως
ἑοῦστων ὄντα αὐτὸν, πῆ ἀλλάσσι τε, καὶ φι-
λοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. ΕΡ. τῷτο καὶ αὐ-
τὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῶ Ἡφαιστῷ φρονῶ, σὸ
δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλὸν, καὶ κηδέειζε, καὶ μέ-
γα ἔπι τῶ καλλῆ φρονῆ, καὶ γὰρ ἔπι τῆ βίε-
ξία, καὶ τῆ λύρα: εἶτα ἐπειδὴν κρημασθαι
δέοι, μόνοι καθευδήσομεν. ΑΠΟΛ. ἐγὼ
δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτὸς εἰμι εἰς τὰ ἐρωπι-
κῶ, καὶ δύο γουῶ, σὸς μάλιστ' ὑπερηγάπη-
σα, πύω Δάφνῳ, καὶ τὸν Ἰακινθῶν, ἠ μὲν ἀπο-
διδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὡς τε εἴλετο ξύλον
γυρέσθαι μάλλον, ἢ ἐμοὶ σιωφῆναι. ὁ δὲ, ὑπὸ
τῶ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀπὸ τῶ κείνων γε-
φάοις ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφρο-
δίτῳ, ἀλλ' ἔρη αὐχέιν. ΑΠΟΛ. οἶ-
δα, καὶ τὸν Ἑρμαφροδίτων ἐκ σοῦ λέγεσθαι
τετεκένας, πλὴν ἐκείνὸ μοι εἰπέ, εἴ τι οἶδα,

πῶς ἔζηλοτυπεῖ ἡ Αφροδίτη τὴν Χαρίν, ἢ ἡ Χάρις τὴν Αἰδέαν; ΕΡ. ὅτι, ὦ Απολλών, ἐκείνη μὲν αὐτῆς ἐν τῇ Λήμνῳ σιῶεσιν, ἢ ἐν τῇ Αφροδίτῃ, ἐν τῇ Ἐρεβῶ ἄλλως τε, πρὸς τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνη ἔρεβ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τῆς χαλκίως τούτου μέλει. ΑΠΟΛ. καὶ ταῦτα οἶδ' ἐν τῇ Ηφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ πῶς αὐτῶν δυνάμει, ἡνείκεν ὁρᾷ νεανίας, καὶ στρατιώτην αὐτῶν; ὥστε τὴν ἰουχίαν ἀγῆ, πλὴν ἀπειλῆς γε δεσπιά τινα ὑπερηχρήσατο αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι, σαγλυθῆσας ἐπὶ τῆς βύνης. ΑΠ. ὅσα οἶδα, βίξαι μὲν δὲ αὐτῶν ὁ ξυλληφθῆσθαι μὲν ἐστίν).

A quomodo non amulatur Venus Gratiā, aut cōtrā illa Venerem? MER. Quoniā, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet: Venus autem in caelo: praesertim autem haec cum Marte plerūque versatur, atque illum amat: quapropter non ita multūm fabrū istum curat. APOL. Atque haec putas ipsum Vulcanum scire? MER. Scit: sed quid agat, cum generosum adeo adolescentem, & praeterea militarem ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem vincula quaedam excogitasse cōtra illos sese, iisq; ipsos comprehensurum esse, circūdato veluti retibus quibusdam lecto. APOL. Nescio sanē: optarim verō ipse ille qui sic comprehenderetur, esse.

ἩΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

IVNONIS ET LATONÆ. Iacobo Micyllo interprete.

ΚΑΛΕΙ ΜΕΝ ΓΩ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. ἔπαυσαι, ὦ Ἡρα, τοῖς πρὸς τὴν δυνάμει, οἷος ὁ Ηφαιστός ἐστιν. ΗΡ. ἄλλ' ἐστὶ μὲν ὁ ζωλός, ὅμως χρησίμος γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἀεισός, ἔκαστα κεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν Ἐρεβόν, καὶ τὴν Αφροδίτην ἔγημε, καὶ σαρυδάξεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν Σφρηνική, ἢ τῆς μέτρου, καὶ ὄρφος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθούσα, πρῶτον ἴσασιν οἷα ἐὰν ξεινοκτονούσα, καὶ μιμουμένη τοῖς Σκυθῶσι αὐτοῖς, ἀνδραποφάγος οἴσται ὁ δὲ Απολλών, ἄρως ποιεῖται μὲν πρῶτον εἰδέναι, καὶ τοξόβην, καὶ κιθάριζεν, καὶ ἰατρὸς ἐστίν, καὶ μαντεύσασθαι, καὶ κασσπησάμνος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, ὅ μὲν ἐν Δελφοῖς, πρῶτον ἐν Κλάρω, καὶ ἐν Διδύμοις, ἄρα πατῆ τοῖς χρωμάτοις αὐτῶν, ἄρα ἔκαστα ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκριθῆναι, ὡς ἀκίνδυνον ἐστὶ τὸ σφάλμα. ἔπειτα μὲν ἀπὸ τῆς ποίσεως, πολλοὶ γὰρ οἱ αἰόητοι, ἔπειτα ἔρχοντες αὐτοῖς κασσπησάμνος πλὴν ὅσα ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν στυγερωτέρων, ἔπειτα πολλὰ τερατευόμενος αὐτῶν γινώσκω ὁ μάντις ἡγήσασθαι, ὅτι φοιβούσῃ μὲν τὴν ἐρώμενον τῶν δίσκων, ἔπειτα μαντεύσασθαι δὲ, ὡς φθίξεταί αὐτῶν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτως καλὸν καὶ κομῆτεν ὄντα, ὥστε ἔχει ὁρᾷ καὶ ὅτι καλλιτεροτέρου τῆς Νιοβῆς ἔδοξας.

PRVichros enimvero Latona & liberos procreasti Ioui. LATO. Non enim omnes, ὦ Iuno, tales parere possumus; qualis Vulcanus est. IVN. At hic claudus quidem, utilis certè tamen est, artifex optimus existens, ac cœlum nobis exornavit quoque, Veneremque vxorem duxit, à qua & studiosè obseruatur. Contrā autem tuorum liberorum altera quidem virilis ultra modum, & montiuaga est, & postremò in Scythiam quoque profecta, omnes sciūt qualia comedat; hospites mactando; ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne vescuntur. Apollo autem simulat quidem omnia scire sese, & iaculari, & cithara canere, & medicum esse, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hic in Delphis, illic in Claro & Didymis; decipit consulentes se; obliqua, & in vtramque partem quæstionis propositæ inclinantiā respondendo; ne videlicet erroris possit damnari: atque ita ex hoc quæstum facit, & dicit scit. Multi enim amentes sunt, seque ipsos exhibent præstigiis deludendos. Verūm non ignoratur utique à prudentioribus, quòd pleraque falsa ac ficta dictent: quippe ille ipse vates ignorabat quòd interfectorius amasium suum esset disco: neque prædixerat ipse sibi quòd fugitura ipsum esset Daphne; idq; adeo formosum atque comatum. Quare non video qua causa pulchriores liberos te quàm Nioben illam procreasse putaris.

L A T. At verò liberi hi; hospitem ma-
 etatrix ista videlicet, & mendax vaticina-
 tor ille, scio quo pacto mordeant te dum
 conspiciuntur inter deos, & maximè quā-
 do hæc quidem ob pulchritudinem lau-
 datur, ille autem citharam personat in
 conuidio; omnibus ipsum admiratione
 prosequentibus. I V N. Nequeo risum
 continere, Latona. illumne admirantur?
 quem Marfyas, si iustè modò iudicare
 Musæ voluissent, excoriasset meritò, vt
 qui ipse in Musica vicerat? nunc autem
 circumuentus miser ille perit, iniustè sa-
 nè damnatus. Hæc autem formosa tua
 virgo, ita formosa nimirū est; vt postea-
 quam animaduertit sese conspectam ab
 Actæone fuisse, verita ne adolescens ille
 turpitudinem ipsius euulgaret, inmiserit
 illi canes: vt interim non dicam quòd ne-
 que parturiētibus obstetricatura fuisset,
 si virgo vtiq; & ipsa foret. L A T. Val-
 de animo elato es Iuno, eo quòd cum Io-
 ue concumbis, & vnà cum eo regnas: &
 propterea absque metu contumeliosa es.
 Veruntamen videbo te non ita multo
 post rursus lacrymantem, quando te
 relicta in terram descenderit ille, in taurum aut cygnum conuersus.

A ΛΗ. Ταῦτα μὲν τοὶ τὰ τέκνα, ἢ ξεινοκτόνο;,
 καὶ ὁ ψευδόμενος, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώ-
 ρημα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν,
 ἐπαμνηται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ, καθαρίζῃ ἐν τῷ
 συμπόσιω θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπομύτων. ΗΡ.
 ἐγέλαισα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ
 Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι
 ἤθελον, ἀπέδωκεν αὐτὸν, αὐτὸς κρατήσας τῆ μυσ-
 σικῆ; νῦν δ' ἡ κατὰ σοφία τοῖς ἀθλοῖς ἀπόλω-
 λεν, ἀδίκως ἀλοῖς. ἢ δὲ καλὴ σε πρῆξις,
 ἔγωγε καλὴ ὄβρι, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθον ὀφθεῖσαι
 ὑπὸ τῷ Ακταίωνος, φοβηθεῖσαι μὴ ὀνεαί-
 Β σκος ἐξαγορεύσῃ τὸ ἀγῶνος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν
 αὐτῷ τοῖς κύνεσσι. εἰ γὰρ λέγειν ὅτι σὸς δὲ τὰς
 τεκούσας ἐμαροῦτο, πρῆξις γὰρ αὐτῆ ἴσα.
 ΛΗ. μέγα, ὦ Ηρα, φρονέεις, ὅτι ξυώφ τῷ
 Διὶ, καὶ συμβασιλοῦς αὐτῷ, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς
 ὑβρίζεις ἀδίκως. πλὴν ἀλλ' ὀφθαλμοῖς σε μετ'
 ὀλίγον αὐτῆς διακρύψω, ὅπως τὸν σε καταπιπῶν
 ἐς πλὴν γλῶσσην, ταῦτος ἢ κύκνος γηρόμενος.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Ε Ρ Μ Ο Υ .

A P O L L I N I S E T M E R C V R I I . E o d e m i n t e r p r e t e .

A P O L -
L O .

Deprehen-
si Mars cū
Venerē, à
Vulcano
vinculis
coisigatur.

Q Vid rides Mercuri? MERC. C
 Quoniam maximè ridicula, Apol-
 lo, vidi. A P O L. Dic igitur, vt
 & ipse auditis illis tecum ridere possim.
 M E R. Venus cum Marte concumbens
 deprehensa est, ac Vulcanus cōprehensus
 illos vinculis cōstrinxit. A P O L. Quomo-
 do? suave enim quiddam dicere videris.
 M E R. Longo iam tēpore, opinor, cogni-
 tis his que agebātur, expiscatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam vinculis circun-
 dato, abiens ad fornacem opus faciebat.
 Post hæc Mars ingreditur secretò, vt qui-
 dē ipse putabat. Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendissent, & in opere
 essent, & iam intra retia tenerentur, cir-
 cūuoluuntur ipsis quidē vincula, astat au-
 tem Vulcanus. Illa igitur (nam & fortè tū
 nuda erat) pudore affecta, non habebat
 quo se regeret. Mars verò ab initio fuge-
 re tentabat, sperabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse: cæterum posteaquam in-
 rellexit se vndiq; captū teneri, neque ef-
 fugere quoquam posse, supplicare cœpit.

TΙ γὰρ, ὦ Ερμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοῖότατα,
 ὦ Απολλον, εἶδον. Α Π. εἶπέ οὖν, ὡς
 καὶ αὐτὸς ἀκρύσας ἔχω συγχελεῖν. ΕΡ. ἢ
 Αφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἀρῆ, κατείληπται,
 καὶ ὁ Ηφαιστος ἐδῆσεν αὐτοῖς ξυλλαβῶν. Α Π.
 πῶς; ἠδὲ γὰρ πῆρην ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολ-
 τοῦ οἴμαι ταῦτα εἰδὼς ἐθήρβεν αὐτοῖς· καὶ
 πρὸς πλὴν δύνω ἀφαιτῆ δεσμὰ πρὸς τοῖς, ἐπ-
 γάζετο ἀπελθῶν ὅπως πλὴν κείμιον. εἶτα ὁ μὲν
 Ἀρης εἰσέρχεται λαθῶν, ὡς ἄετο, καθεστῆ
 δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ηφαι-
 στον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησάν τῃ λέγεις, καὶ ἐν ἔρ-
 γῳ ἦσαν, καὶ ἐν τῷ ἐγγεγνητο τῷ ἄρκυον;
 πρὸς πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφθ-
 σάται δὲ αὐτοῖς ὁ Ηφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν;
 καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῆ οὔσα, σὸς εἶχεν
 ὅπως ἐγκάταλύφατο αἰδομένη, ὁ δὲ Ἀρης
 τὰ μὲν πρὸς τῷ ἀφαιτῆ ἐπεισάτο, καὶ
 ἠλπιζε ρήξιν τὰ δεσμὰ, ἔπειτα δὲ συν-
 εἰς ἐν ἀφύκτω ἐγγεγνητο ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠΟΛ. τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοῖς ὁ Ἡφαι-
τος; ΕΡ. ὁδὲ πω, ἀλλὰ ξυγκλέσας τοῖς
θεοῖς, ὅτι δεικνύται πλεῖν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ
γυμνοὶ ἀμφοτέρω καὶ τῶ νενθικότες, ξυωδε-
δερμῶι ἐρυθρίωσι, καὶ ὁ θεῖα μα ἠδισον ἐμοὶ
ἔδδξε μονοχί αὐτὸ γιγνώσκον ὁ ἔργον.

ΑΠΟΛ. ὁ δὲ χαλκῶς ἐκείνος, οὐκ ἀδῶ-
ται καὶ αὐτὸς ὅτι δεικνύμενος πλεῖν αἰχμῶν ἢ
γάμου; ΕΡ. μὲν Δί, ὅς γε καὶ ὅτι γέλα
αὐτοῖς ἐφεστῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ καὶ πάληθες
εἰπεῖν, ἐφθόνοω τὰς Ἀρῆ, μὴ μόνον μοιχεύ-
σασθαι πλεῖν καλλίς τῶ θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμέ-
νω μετ' αὐτῆς. ΑΠΟΛ. οὐκοῦν ἔ δεδῶ-
σθαι αὐτῶ ἐμεινας ὅτι τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ'
οὐκ αἶ, ὦ Ἀπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθῶν,
ἐπαμνέσομαι γὰρ σε, ἢ μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐ-
τὸς δ' ἴδῃ ἰδῶν.

AAPOL. Quid igitur? soluitne ipsos
Vulcanus; MERC. Nondum: sed con-
uocatis diis spectandum ipsis exhibuit a-
dulterium. Illi autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis deorsum capiti-
bus erubescabant. Atque adeo spectacu-
lum hoc dulcissimū mihi visum est, cum
tantum non ipsum opus exhiberent.
APOL. At faber ille an non pudore af-
ficitur etiam ipse cum spectandam ita ex-
hibet coniugij sui turpitudinem? MER.
Non per Iouem, quippe qui etiam arri-
deat ipsis astans. Ego verò, si opus est ve-
rum dicere, inuidebam Marti, non so-
lum quòd cum formosissima dea adulte-
rium exercuisset, sed etiam quòd colli-
gatus cū ipsa vnà esset. APOL. Proinde
& tu ligari hoc pacto sustineres? MER.
Tu verò non, Apollo? Aspice modò &
accedens (collaudabo enim te) si non ea-
dem ipse quoque optabis vbi videris.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ

IVNONIS ET IOVIS. Iacobo Micyllo interprete.

ΕΓὼ μὲν ἠχμῶν αἶ, ὦ Ζεῦ, εἰ μὲν
τοιοῦτος ἢ υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διε-
φθαρμένος ἔσθ' ἀπὸ τῆς μέθης, μήτρα μὲν ἀ-
ναδεδεμένος πλεῖν χέμῳ, τὰ πολλὰ δὲ μη-
νοιδρύας γυμναζῖ στυγῶν, ἀβρότερος αὐτῆ
ἐκείνων ἔσθ' ἀπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμ-
βάλοις χορδῶν καὶ ὅλως πᾶσι μᾶλλον ἑοι-
κῶς, ἢ σοὶ τὰς πατερί. Ζ. καὶ μὲν οὕτως
γε ὁ θηλυμίκτης, ὁ ἀβρότερος τῆς γυμνα-
κῆς, οὐ μόνον, ὦ Ἡρα, πλεῖν Λυδίας ἐχθ-
ρώσατο, καὶ τοῖς καπικυῶσας τὸν Τρωῶν
ἔλαβε, καὶ τοῖς Θράκας ἔσθ' ἠγάγετο, ἀλλὰ
καὶ ἐπ' Ἰνδοῖς ἐλάσας τὰς γυμνακῆς τούτῳ
εὐραπωτικῶ, τοῖς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ
τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα τῶρος
ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἑωῖας ἑλμήσθη, ἀγχιμῶ-
τον ἀπήγαγε καὶ ταῦτα ἀπῆρα ἔσθ' ἔ-
ξεν, ὀρθρῶν ἀμα, καὶ χορδῶν, θύροισ
χρῶν κηπίοις, μεθῶν ὡς φῆς, καὶ ἐ-
θεῶν. εἰ δὲ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι
αὐτῶ, ὑβρίσας ἐς πλεῖν τελετῶν, καὶ τῶ-
ρον ἐπιμνήσασθαι, ἢ καταδύσας τοῖς κλήμα-
σιν, ἢ ἀφασαδύσασθαι ποιήσας ἔσθ' ἀπὸ τῆς
μητρὸς ὡς τῶ νεβρόν ὄρα ὡς ἀδρῆα ταῦ-
τα, καὶ οὐκ ἀδύξια τῶ πατρὸς; εἰ δὲ παρὰ καὶ τρυφῆ τῶρος ἐστὶν αὐτοῖς, ὁδὲ ἴδῃ φθόνοος

Equidem erubescerem ὁ Iupiter, si
mihi talis esset filius, effeminatus
adeo, & perditus ebrietate, mitra qui-
dem religata coma incedens, vt pluri-
mum autem cum insanis mulieribus con-
suetudinem habens, mollior illis, ad
tympana & tibias & cymbala choreas a-
gens: & in summa cuius magis quam pa-
tri tibi similis. IVP. At verò hic mitratus
& mulierosus, non solum, ὁ Iuno, Ly-
diam subiugauit, & eos qui ad Tmolum
habitant, cepit, præterea & Thraces sub
se redegit, verum etiam contra Indos
profectus cum muliebri isto exercitu, &
elephantos cepit, & terra potitus est, i-
psūque regem, qui aliquantulum resi-
stere ausus fuerat, captiuum abduxit. At-
que hæc omnia fecit saliens pariter &
choream ducens, hastis vtendo hedera-
ceis, ebrius interea, vt ais, atque furore
correptus. Quòd si verò quispiam illum
conuiciari aggressus sit, contumeliosè de
sacris illius loquendo: etiam hunc vicisci
solet, vel palmitibus ipsum implicando,
vel à matre, perinde vt hinnulum, la-
cerari faciendo. Vides quàm virilia
hæc, & me patre minimè indigna?
Si verò lusibus quoque & deliciis in-
ter hæc indulget, non est quòd inuideas:

Caluina-
tor Iuno
Bacchum
vini inmen-
torem.

& maximè si quis cogitet qualis hic fo-
 brius futurus erat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I V N. Tu mihi videris etiam
 laudare inuētum ipsius, vitem videlicet,
 & vinum: & hoc cū videas qualia ine-
 briati isti factitent, titubantes, & ad con-
 tumeliam prolabentes, & in summa, in-
 sanientes præ vino. Itaque & Iearium il-
 lum, cui primo donauit palmitem, ipsi
 compotores interfecere, ligonibus cæ-
 sum. I V P. Nihil hoc dicis. Non enim
 vinum hæc, neque ipse Dionysius efficit:
 sed immoderatus potus, & ultra quàm
 decet & satis est, repleti mero. Cæterū
 si quis moderatè bibat, hilarior ille qui-
 dem & suauior fieri solet. Qualia verò
 Iearius passus est, tale nihil vlli compoto-
 rum facilè fecerit. Sed tu adhuc zeloty-
 pia affici videris, ac Semeles reminisci,
 Iuno: siquidem eas res Dionysij calu-
 mniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

*Vinum
 mala non
 deliquat,
 sed nimius
 eius potus.*

Α καλιστα ει λογισατο τις οιος αν νηφων εδω-
 λω, οπου τωτα μεθων ποις. ΗΡ. συ μοι
 δοκεις επαυνησθαι καὶ τὸ βύρημα αὐτῶν, πλὴν ἀμ-
 πελον, καὶ τὸν οἶνον, ἔ τωτα, ὁραν οἶα οἱ μθυ-
 ρέντες ποιουσι σφαλλόμενοι, ἔ παρὸς ὑβρι-
 τραπόμνοι, ἔ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τῆ πό-
 ρου τὸν γριῶν Ικαριον, ὃ παρὸ τῶ ἔδωκε τὸ κλη-
 μα, οἱ ζυμπόται αὐτῶι διέφθρασαν, παμόντες τῆ
 δικέλλαις. Ζ. ὁδὲν τῆτο φης, ὃ γὰρ οἶνος τῶ-
 πα, ὁδὲ ὁ Διόνυσος ποις, ὃ δὲ ἀμέτρῳ τῆ πο-
 σεως, καὶ τὸ παρὰ τῆ καλῶς ἔχοντος, ἐμφορῶσθαι
 τῶ ἀκράτου. ὅς δ᾽ αὐ ἐμμετρα πίνῃ, ἰλαρω-
 τερος μὲν, καὶ ἡδίων γήοιτ᾽ αὐ. οἷ δὲ ὁ Ικαριος
 ἔπαθεν, ὁδὲν αὐ ἐργάσατο ὁδὲνα τῆ ζυμ-
 ποτῆ. ἀλλὰ σὺ ὅπιζηλοτυπειν ἔοικας, ὃ
 Ηρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονοῦν, εἴ γὰ
 δευβαλλῆς τῆ Διονύσου τὰ κάλλινα.

Α Φ Ρ Ο Δ Ι Τ Η Σ Κ Α Ι Ε Ρ Ω Τ Ο Σ .

V E N E R I S E T C V P I D I N I S . Erasmo Roterod. interprete.

PENVS.

*Cupido o-
 mnes deos
 superat, ex
 ceptis Mi-
 nerua, Ai-
 sis, & qui-
 busdam a-
 liis, &c.*

Q Vid tandem in causa est, Cupido, vt
 quum reliquos Deos omnes ador-
 tus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunū,
 Apollinem, Iunonem, me denique ma-
 trem; ab vna Minerua temperes; vtq; ad-
 uersus hanc nec vllum habeat incēdium
 tua fax. & iaculis vacua sit pharetra, tum
 & ipse arcu careas, neque iaculari noris?
 C V P. Equidem hanc metuo, mater: est
 enim formidabilis, truculentoq; aspectu,
 ac ferocitate quadam supra modum vi-
 rili: proinde si quando tenso arcu petam
 illam, galeæ cristam quatiens expauefa-
 cit me, moxq; formidine tremere occi-
 pio, sic vt arma mihi è manibus excidant.
 V E N. Atqui Mars an non erat hac for-
 midabilior: & hunc tamen superatum
 exarmasti? C V P. Imò ille cupidè me re-
 cipit, atque vltro etiam inuitat: verūm
 Minerua semper adductis superciliis ob-
 seruat. quin aliquando temere ad illam
 aduolauī, facem propius admouens: at
 illa, Si quidem ad me accesseris, inquit,
 per parentem Iouem, quouis modo te
 confecero, aut lancea te transfigam, aut
 pedibus arreptum in Tartara dabo præci-
 pitem, aut ipsa te discerpam. Plurima
 item id genus comminabatur. Ad hæc
 acribus obtuetur oculis: postremò & in
 pectore faciem quandam gestat horrendam,
 viperis capillorum vice comatam:
 hanc nimirum magnopere formido: territat enim me, fugioq; quoties eam aspicio.

ΤΙ δήποτε, ὃ Ερως, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς
 κατηγωνίσω ἀπὸ τῶν Δία, τὸν Πο-
 σιδῶν, τὸν Ἀπόλλω, πλὴν Ηρα, ἐμὲ πλὴν μη-
 τέρα· μόνῃς ἢ ἀπέχη τῆς Ἀθηνῶν, καὶ ἐπὶ
 C σκείνης ἀπυργῶ μὲν σοὶ ἡ δαῖς, κενὴ ἢ οἰστῶν ἢ
 Φαρέτρα, σὺ δὲ ἀπόξος εἶ, ἔ ἀστρα; ΕΡ. δε-
 δεξῶ, ὃ μῆτερ, αὐτήν· φοβεραὶ γὰρ ὄντι, καὶ χα-
 ροπή, ἔ δεινὰς ἀνδρική· ὑπότῳ ὅτω ἐντεινά-
 μνος ὃ ῥῆξον ἰώ ἐπὶ αὐτῶ ὅπισεισασα τὸ λῶ-
 φον, ὅπι πλήθει με, ἔ ὑπὸ τῶν γίνομα, ἔ
 ἀπορρῶ με τὰ τοξόματα ἐκ τῆ χράων. ΑΦ.
 ὁ Ἄρης γὰρ ὃ φοβερώτερος ἴω; καὶ ὄμφοις ἀφώ-
 πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηχας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν παρσίεται με, καὶ παρσκαλεῖται. ἢ
 Ἀθηνᾶ δὲ, ὑφορεῖται αἰεὶ, καὶ ποτε, ἐγὼ μὲν
 ἄλλως πρὸ ἐπίλω, πλησιον ἔχων πλὴν λαμπά-
 D δα, ἢ δὲ, εἴ μοι παρὸς, Φοῖσι, νῆ τὸν πατέρα,
 τὰ δρορατῶ σε δευπέισασα, ἢ τῶ ποδὸς λα-
 βομῶν, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ
 αὐτῆ δευασασα μῶν, δευαφθερω. πολλὰ
 τῶ αὐτῶ ἠπέλιπσε, καὶ ὄρα δὲ δριμύ, καὶ ὅτι τῶ
 σῆθους ἐχθὲ παρόσω πόν τι φοβερόν, ἐχιδνας κα-
 τὰ κομον, ὁ παρ ἐγὼ μάλινα δὲ δευ· μωρμω-
 λυτῆται γὰρ με, ἔ φθῶ γω ὑπὸ τῶ ἴδω αὐτό.

Α Φ Ρ Ο .

AΦΡ. Σλλά τίω μὲν Ἀθλιωῶν δέδρας, ὡς Φῆς, ἔ τίω Γοργόνα· ἔ Τῶτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραιυτὸν τῆ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι, εἴθε τί σοι ἀπρωτοί, καὶ ἔξω βέλων εἰσιν; ἢ κακέϊναί λῶφοις ὀπτοίσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσι;
ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μήτηρ, σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ πὶ Φρονήζουσι, καὶ παρὶ ὠδῶν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρὶ σταμῆ πολλὰκις αὐταῖς, κηλοῦ- μῆμος ὑπὸ τῆ μέλας.
AΦΡ. ἔα ἔ Τῶτα, ὅτι σεμναὶ τίω ἢ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ πτερώσῃς;
ΕΡ. Ὁ μὲν ὄλον, ὡς δὲ καταλαβὴν αὐτῶν οἶοντε, φάβουσα μὲν αἰεὶ εἴθε τὸ ὄραν· εἴτα ἔ ἴδῃν πῶα ἔρωτα ἤδη ἔρα.
AΦΡ. τί- νος, ὦ τέκνον;
ΕΡ. Σῆρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε- βρῶν, αἰφῆν τε διώκουσα, ἔ κατὰ τῶν βύβιν, καὶ ὄλων παρὸς τὰ πικρῶν ὄσιν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδεχ- φὸν αὐτῆς, καὶ τοὶ τῶξότιω αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκη- ῶλον.
AΦΡ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ σκεῖ- νον ἐπόξυσας.

AVEN. Esto sanè, Mineruam metuis, vt ais, atque huius gestamen Gorgona reformidas, idque quum Iouis ipsius fulmen non formidaueris: cæterum Musæ quam ob causam abs te non feriuntur, atque à tuis iaculis tutæ agunt? num & hæ cristas quatiunt, aut Gorgonas præten- dunt? **CV P.** Has quidem reucreor mater: sunt enim vultu pudico ac reuerendo: præterea semper aliquo tenentur studio, semper cantionibus animum intentum gerunt: quin ipse etiam non rarò illis affisto, carminis suauitate delinitus.
VEN. Esto, nec has adoriris, propterea quòd sint reueredæ: at Dianam qua tandem gratia non vulneras? **CV P.** Vt breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidem vsquam sum potis, quippe perpetuò per montes fugitantem. ad hæc alterius cuiusdam sui Cupidinis illa tenetur cupidine.
VEN. Cuius ò gnate? **CV P.** Nèpe venatu ceruorum & hinnulorum quos infectatur vt capiat, ac iaculo figat. Ac prorsum tota rerum huiusmodi studio tenetur. tamen si fratrem eius, qui nimirum arcu valet & ipse, feritque eminus.
VEN. Teneo gnate, eum sæpenumero sagitta vulnerasti.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ .

DEARVM IVDICIVM. Iacobo Micyllo interprete.

ΕΡμῆ, λαβὼν πυτὴ Ὁ μῆλον, ἀπιθὴς τὴν Φρυγίαν ὡς τὸν Πειλάμω παῖδα τὸν βυχάλον, (νέμει δὲ τὸ Ἰδῆς ἐν τῶ Γαργαρό, καὶ λέγει παρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ὅτι καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς καὶ ἔρωτικῶς, δικαστῶν ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ὄσιν· τῶ δὲ ἀγῶνος Ὁ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω Ὁ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιθῆναι παρὸς τὸν δικαστῶν· ἐγὼ δὲ ἀπρωτοῖσι τίω διατῶν, ὅτι σοὶς τε ὑμαῖς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶον τε ἔω, ἠδέως δὲ ἀπάσας νεικίῃς εἶδον· ἄλλως τε, καὶ ἀνάγκη, μᾶ Ὁ καλλιστῶν σποδόντα, πῶ τῶς ἀπερῶνα ἔ ταῖς πλείοσι. εἴθε Τῶτα μὲν αὐτῶς ὄσιν ὅτι τῆδος ὑμῖν δικαστῶν. ὁ ἢ νεαῖας αὐτὸς Ὁ Φρυξ ἐφ' ὃν ἀπιτε, βασιλικὸς μὲν ὄσιν, καὶ Γαυμῆ- δος Τούρου ξυφηνῆς, πᾶλλα δὲ, ἀφελῆς, καὶ ὄρφος, καὶ δὲ τις αὐτὸν ἀπαξιώσθε ποιού- της θεας. **AΦΡΟ.** ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὀπτοῖσας ἡμῖν δικασ- τῶν, θαρρόουσα βαδιοῦμαι παρὸς τὸ ὀπτοῖσας.

CM Ercuri, accepto hoc pomo abi in Phrygiam ad Priami filiū, pastorem armēti (pascit autem in Ida monte, qua parte Gargarū vocant) ac dic illi: Iupiter, inquires, Ὁ Pari, iubet te, posteaquā & ipse formosus es, & rerum amatoriarum doctus, sentētiam ferre inter deas, que nani illarum omnium formosissima sit. Certaminis autem præmium, ea quæ vicerit, pomum accipiat. Porro tempus iam est vt & ipse vos abeat ad Iudicem. Ego verò ablego à me arbitrium, vt qui ex æquo omnes vos amem, ac, si modò possibile foret, libenter omnes vos victrices videre vellem, præsertim quando & necesse est, qui vni pulchritudinis summam adiudicabit, eum omnino in odium cæterarum plurium incurrere. Quare equidem ipse vobis idoneus iudex non sum: adolescens autē ille Phrygius, ad quē hinc abitis, regio quidē genere prognatus est, & Gany- medis huius cognatus: cæterū simplex & mótanus: neq; quisquam illū cognitione hac indignū meritò putauerit. **VEN.** Ego verò, Iupiter, etiam si Momum ipsū præstituas nobis iudicē, præsentī animo itura sum ad documentum meī præbendum.

H

Quid enim adeo reprehenderet ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neque nos, Venus, timeamus quicquam, etiamsi Mars iste tuus electus sit arbiter: sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes? auertis te, & erubescis? Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia: sed tamen annuis. Abite igitur: ac videte ne infiores fiat iudici, quæcunque victæ fueritis, néve malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo. Neque enim fieri potest ut æqualiter omnes formosæ sitis. MER. Procedamus ergo rectà versus Phrygiã. Ac ego quidem præibo, vos autem non lentè & sequimini me, & bono animo este. Noui ego Paridem hunc: adolescens est formosus, & quod ad cætera attinet, amori deditus, & ad talia disceptanda maximè idoneus: neque ille facilè iudicauerit malè. V E N. Hoc quidem totum bene, adeoque pro me narras, iustum videlicet esse nobis iudicem. Vtrum autem & vxore adhuc caret hic, an & mulier quæpiam ipsi cõhabitat? M E R. Non omnino absque vxore est, Venus. V E N. Quomodo hoc dicis? M E R. Videtur quædam cum eo habitare mulier Idza, sic satis formosa, cæterum rustica, atque inter montes malè consueta: sed non admodum adhibere animum ipsi videtur. Cuius igitur gratia hæc interrogas? V E N. Nullius sanè rei, sed ita temerè in mentem venit. M I N E R V A. Malè legationem obis, heus tu, qui priuatim cum hac consilia confers. M E R. Nihil mali, Minerua, hoc: neque etiam contra vos: sed interrogabat me an vxore adhuc careret Paris. M I N. Quamobrem igitur hoc superstitiosè adeo illa curat? M E R. Nescio. Aiebat igitur quod temerè ita in mentem venisset hoc, neque ex composito interrogasset me. M I N. Quid ergo? caret ne vxore adhuc? M E R C. Non videtur. M I N. Quid autem? bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atque amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? M E R C. Verum quidem non possum dicere: coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illi cupere, ac velle præcipuum in præliis esse se. V E N. Vides? nihil ego nunc conqueror, neque crimini verto tibi, quod cum hac scorsim nunc loqueris. Querulorum enim hoc, non Venetis.

Α ἢ γὰρ αὐτὴ καὶ μωμῶσαίτο μου; ἤτις ὅτι καὶ ταῦταίς ἄρεσιν τὸν αἰθέρα. ΗΡΑ. οὐδὲ ἡμεῖς ὡς Ἀφροδίτη διδάσκω, οὐδὲ αὐτὸ Ἄρης ὁ σὸς ἑπιτραπὴ πλὴν διαγῆν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τῶν, ὅστις αὐτῆ, τὸν Πάριον. ΖΕΥΣ. ἢ καὶ σοὶ ταῦτα, ὡς θυγατερ, στυγερῶς; τί φῆς; ἀποτρέφῃ, καὶ ἐρυθρίας; ἐστὶ μὲν ἴδιον ὃ αἰδέσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν πρῶτων ἑπιτιμῶν δὲ ὄμοις. ἀπὸ τοῦ οὐ, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τὰ δικαστῆ αἰ νεκροκλήμα, μηδὲ κακὸν ἐπιτιμῶν τὰ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷον Β τε ἑπίσης εἶ) καλῶς πάσας. ΕΡ. παρῶν μὲν δὲ τῆς Φρυγίας· ἐγὼ μὲν ἠγνούμενος· ἐμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε μοι, καὶ θαρρήστε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριον, νεανίας ὅστις καλῶς, καὶ πᾶλλα ἐρωτικῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρῖνειν ἰκαμένωτος, σὺ δὲ ἐκείνῳ δικαστῆ κακῶς. ΑΦΡΟ. τῆτο μὲν ἀπὸν ἀγαθόν, καὶ παρῶς ἐμοῦ λέγῃς, ὃ δικαστῆ ἡμῖν εἶ) τὸν δικαστῆν· πότρεα ὅ, ἀγαθός ὅστις οὐδὲ, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῶν συνῆστι; ΕΡ. οὐ πάντελῶς ἀγαθός ὅστις, ὡς Αφροδίτη. ΑΦΡΟ. πῶς λέγῃς; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῶν στυγερῶν Ἰδαία γυνή, ἰκαμένη μὲν, ἀγροικῶς δὲ, καὶ δεινῶς ἄρτος, ἀλλ' οὐ σφύρα παρῶν αὐτῆ ἔοικε. τίος δὲ οὐ ἔνεκα ταῦτα ἐρωτῶς; ΑΦΡΟ. ἀλλῶς ἠεὶ μὲν. ΑΘΗ. τῶν παρῶν, ὡς οὐδὲ, ἰδία ταῦτα κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὡς Ἀθηνᾶ, δφόν, οὐδὲ κατ' ὑμῶν. ἀλλ' εἶρετό με, εἰ ἀγαθός ὁ Πάριος ὅστις; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῆτο πολυπραγοῦσας; ΕΡ. σὺ οἶδα. φησὶ δὲ οὐ ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, σὺ δὲ ἐπιτιμῶν, ἠρετό με. ΑΘΗ. πῶς ὅστις ἀγαθός ὅστις; ΕΡ. ἢ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί ὅτι τῶν πολεμικῶν ὅστις αὐτῶν ἑπιτιμῶν, καὶ φιλοδόξος τις, ἢ ὃ πᾶν βυκόλος; ΕΡ. ὃ μὲν ἀληθῆς σὺ ἔχω λέγειν, εἰκαμένῳ ὅτι ἤτις νεόνοντα, ἔπειτα ὀρέγασθαι τυχεῖν, καὶ βυλάσθαι αὐτῶν αὐτὸν εἶ) καὶ τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὀρέγῃς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ παρῶν καλῶς, ὃ παρῶς ταῦτα ἰδία λαλῶν. μεμψομοίρων γὰρ, καὶ σὺ ὡς Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡ. καὶ αὐτὴ γὰρ ἐδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο, δὲ μὴ
 χαλεπῶς ἔχει, μηδ' οἷα μειονεκτεῖν, εἰ πικρὰ
 αὐτῆ καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμεν. ἀλλὰ
 μετὰ τὴν λόγων ἤδη πολὺ παροίοντες, ἀπε-
 πώσωμεν τῆν ἀσέβειαν, καὶ γὰρ ἐγὼ καὶ πῶ
 Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ πῶ Ἰδῶν ὄρω, καὶ τὸ
 Γαργάρον ὄρω ἀκριβοῦς, εἰ δὲ μὴ δὲ ἀπατα-
 μαί, καὶ αὐτὸν ὁμῶς τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
 ΗΡΑ. ὅπου δὲ ἔστιν; ἔγωγε καὶ μοι φαίνεται.
 ΕΡ. αὐτῆ, ὦ Ηρα, παρὰ τὰ λαοὶ σέπει,
 μὴ παρὰ τὰ ἀσέβειαν, καὶ τὸ πῶ πῶ
 ἔστι δὲ αὐτῆ καὶ πῶ ἀγγέλιον ὄρω. ΗΡΑ. ἀλλ'
 ἔγωγε ὄρω πῶ ἀγγέλιον. ΕΡ. τί φησ; ἔγωγε
 βοῦδ' ἔγωγε τὸν ἐμὸν ἔτιωσι δάκτυλον ἐκ μέ-
 σων τῆν πετρῶν παρορροῦμαι, καὶ τίνα ἐκ τῆν
 σκοπέλων καὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ἄλλων, καὶ
 αἰείροντα μὴ παρὰ τὸ δὲ σκιδναοταί πῶ
 ἀγγέλιον; ΗΡΑ. ὄρω νῦν, εἰ γε ἐκ φησ ἔστιν.
 ΕΡ. ἀλλ' ἐκ φησ, ὅτι τῆν πῶ πῶ ἐσμέν ὅτι
 τῆν γῆς, εἰ δοκεῖ, καὶ τῶν ἀσάντες, βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ δὲ παρὰ τῶν αὐτῶν αἰῶν ἐξ ἀφαιροῦς
 καὶ τῶν ἀμφοτέρων. ΗΡΑ. ὅ λέγεις, καὶ ἔτιω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν ἀσάντων, ὦρα σοι, ὦ Αφρο-
 δίτη, παροίοντα, ἔγωγε ἡμῶν τῆν ὁδοῦ. σὺ γὰρ
 ὡς τὸ εἰκὸς, ἐμπεριεῖς εἰ τῶν χροῖων, πολλὰ καὶ ὡς
 λῶγος καὶ τῶν ὁδοῦ παρὰ Αἰγίον. ΑΦΡ.
 ἔσφοδρα, ὦ Ηρα, τῶν ἀσάντων τῶν σκώμ-
 μασι. ΕΡ. ἀλλ' οἶν ἐγὼ ὑμῶν ἡγήσομαι καὶ
 γὰρ αὐτὸς ἐδιδέτεσθε τῆ Ἰδῆ, ὅποτε ὁ Ζεὺς
 ἤρα τῶν μείρα καὶ τῶν Φρυγῶν, καὶ πολλὰ καὶ δὲ
 ἡλθον ὑπὸ ἐκείνων καὶ τῶν περὶ τῶν ἐπιση-
 πῆν τῶν παιδῶν, καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῶν ἀετῶν ἰῶ,
 συμπῶν τῶν ἀμφοτέρων αὐτῶν, καὶ τῶν σκευῶν τῶν
 καλῶν, καὶ εἰ γε μέμνησαι, ἀπὸ αὐτῶν τῶν πέ-
 τῶν αὐτῶν αἰήρασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συ-
 εἰζῶν παρὰ τὸ ποίμνιον καὶ τῶν ἀμφοτέρων ὅποτε
 ἀπὸ αὐτῶν ὁ Ζεὺς, κούφως μετὰ τῶν ὄνυξι πε-
 ειδοῦν, καὶ τῶν σκώματι τῶν ἐπι τῆ κεφαλῆ τῶν
 εἰ δὲ δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμέ-
 νον, καὶ τῶν τῶν ἀμφοτέρων ἐς αὐτὸν
 ἀποβλέποντα. τότε οἶν ἐγὼ τῶν σκώμα ἐλά-
 βον. ἀποβλέπει γὰρ αὐτῶν. ἀπὸ τῶν δέοις.
 ἀλλὰ γὰρ ὁ διατητῆς ἔπει, πῶ πῶ, ὡς
 παρὰ τῶν ἀμφοτέρων αὐτῶν χαίρει, ὦ βακχάε. ΠΑ.
 ἡ καὶ σὺ γε, ὦ νεδύσχε. τίς δὲ ὡν δὲ ἀφίξει
 παρὰ ἡμῶν; ἡ τίνας αὐτῶν ἀγγέλιον τῶν γυναικῶν;

A MER C. Etiam hæc fermè eadem inter-
 rogavit me: quamobrem grauter ne fe-
 ras, néve putes eo minùs consecuturam
 esse te, quòd huic quoque simpliciter &
 absque dolo respondi. Verùm ititerea dū
 sermones cedimus, iam multum progres-
 si, reliquimus post nos stellas, & prope-
 modum Phrygiam contingimus. Ego ve-
 rò etiam Idam video, adeoq; totum Gar-
 garum exactè: & si non fallor, ipsum quo-
 que iudicem vestrum Paridem I V N O.
 Vbi autem is est? neque enim ipsa etiam
 video illum. M E R. Hac versum, Iuno,
 ad sinistram respice, non ad summum mon-
 tem, sed secundum latus, vbi antrum il-
 lud & armentum vides. I V N. At non
 video armentum. M E R. Quid ais? an
 non vides buculas secundum meum huc
 digitum ex mediis rupibus progredien-
 tes, & quendam à scopulo deorsum cur-
 rentem, pedum manu tenentem, & pro-
 hibentem ne longius dispergatur armen-
 tum? I V N Video nunc tandem, si mo-
 dò ille est. M E R. Ille verò. Sed quia
 propè iam sumus, in terrâ, si videtur, de-
 missi, pedibus faciamus iter, ne cõturbemus
 illum supernè ex improviso deuolâ-
 do. I V N. Rectè dicis, atque ita faciamus.
 Cæterum posteaquam descendimus, tuū
 iam est Venus, vt præeas, ac viam nobis
 ducendo commõstres. Tu enim, vt con-
 sentaneum est, locorum perita es: quip-
 pe quæ sæpius, vt fertur fama, huc ad An-
 chisen descenderis. V E N. Non admodum
 Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M E R.
 At igitur ego vos ducam: nam & ipse fre-
 quenter in Ida versatus sum, quando Iu-
 piter amabat adolescentulum istum Phry-
 gium: ac sæpius huc veni ab illo missus,
 vt quid ageret puer, obseruarem: & cum
 iam in aquilam conuersus esset, vnâ quo-
 que cum ipso aderam, & vnâ formosum
 illum subleuabam. Et, si modò satis me-
 mini, ab hac ipsa turpe illum in sublime
 abripuit. Nam hic quidem fortè tum fi-
 stula canebat ad ouile, Iupiter autem à
 tergo ipsi deuolâs, leuiter admodum vn-
 guibus circumiectis, & ore in tiarâ, quam
 super caput habebat, impresso, in altum
 sustulit puerum, perturbatum, & ceruice re-
 flexa in ipsum intuetem. Tum igitur ego
 fistulam sustuli: abiecerat enim illam pre-
 timore. At enim arbiter hic propè est,
 quare compellemus ipsum. Salue Bubul-
 ce. P A R I S. Et tu certè adolescens:
 Quis autem ipse es qui huc ad nos adue-
 neris: aut quasnam has adducis mulieres?

H ij

Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeò cum sint. M E R C. Ac non sunt mulieres. Iunonè verò, Pari, & Minervam, & Venerem vides, & me Mercurium videlicet Iupiter ad te misit. Sed quid tremis & expallescis? ne metue. nihil enim periculi hîc. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoriarum, cognitionem hanc tibi commendo: certaminis autem præmium scies lecto hoc pomo. P A R. Cedo, ut videam quid sibi etiã velit. P V L C H R A, inquit, C A P I A T. Quo pacto igitur, ô here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeò quàm pro bubulci captu? Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuueca num alia aliã superet, fortassis ex arte diiudicare possim. Hæc verò & formosæ pariter omnes sunt, & non video quo pacto aliquis ab vna ad aliã transferedo aspectum auellere queat. Non enim facile absistere vult, sed cuiuscunq; se primò applicat, ei inhaeret, & quod præsens est, laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur: & semper ab iis quæ propiora sunt, ceu per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo quòd non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possim. Videor autem mihi bene tum iudicasse, si omnibus pomum hoc reddidero. Nã & rursum illud quoq; accedit, quòd hæc quidè Iouis soror & cõiunx est: illæ verò filia. Quomodo igitur non periculosum etiã hoc pacto iudicium hoc fuerit? M E R. Nescio, nisi quòd non licet detrectare Iouis imperiũ. P A R. Vnũ igitur hoc Mercuri persuadee ipsis, ne succenseat mihi duæ illæ reliquæ quæcunq; victe fuerint: sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis impudent. M E R. Ita facturas se aiunt. Tempus autem iam tibi est ut peragas iudiciũ. P A R. Faciemus periculum. Quid enim agat quispiam? Cæterum illud primũ scire volo, utrũ fatis erit spectare ipsas, ut nunc sunt, vestitas: an verò etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius inspicere atque examinari eo possint. M E R C. Hoc tuũ officium erit videre, utpote iudicis: ac imperes ipsis licet, quomocunq; etiã volēs.

A ἔγὼ ἐπιτήδευαι ὄρεοπολῆν, ἔγωγε ἔσομαι κα-
λαί. E P. ἄλλ' ἔγωγαῖκες εἰσίν. Ηρανή, ὦ
Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας,
καὶ μετὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἄλλὰ τί
τρέμεις, ἔωχρῆς; καὶ μὴ δέδωκε χαλεπὸν
γὰρ ὄσθ' ἐν κελεύει δέ σε δικαστῆν ἡμέαται τῶ
καλλοῖς αὐτῶν. ὅτι γὰρ, Φοισί, καλὸς τε
αὐτὸς εἶ, ἔσφοδὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τιμὴ γῶσιν
ἔπιτρέπω τῶ δ' ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἰσημα-
γοῖς ὁ μῆλον. Π Α. φέρ', ἴδω τί ἐβούλε'.
Η Κ Α Λ Η, Φοισί, Λ Α Β Ε Τ Ω. πῶς
δὴ οὖν, ὦ δέασοτα Ἑρμῆ, διωηθείην ἐγὼ θη-
τὸς αὐτὸς, ἔωχρῆκος ὢν, δικαστῆς ἡμέαζ πα-
ραδῶξ ἦσας, ἔω μείζονος, ἢ χ' ἔβραχέλον; τὰ γὰρ
ποιῶτα κρίνειν, τ' ἀβρῶν μάλλον, καὶ ἀσιγῶν ὁ
δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν, αἴγας ὀποτέρα ἢ καλλίων, καὶ
δαμόγυις δῆγος δαμόγυως, τὰ χ' ἀν' ἀδικάσαιμι
χ' ἔτιμὴ τέχνῳ. αὐτὰι ὅ πασῶν τε ὁμοίως κα-
λαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας
ἔπι τιμὴ ἐτέραν μετὰ γὰρ τιμὴ ὄψιν ἀπο-
πᾶσαι. ἔγὼ ἐθέλω ἀφίστασθαι βραδίως, ἀλλ'
εἶδα αὐτὰ ἀφ' εἰση τοσούτων, τούτου ἔχεται, ἔ
ὁ παρὸν ἐπαμῆ, καὶ ἐπ' ἄλλω μετὰ βῆ, κα-
κεῖνο καλὸν ὄρα, καὶ τῶ ἀμῆ, καὶ ἔτιμὴ
C πλησίον τῶ ἀμῆ ἀμῆται, καὶ ὄλων τῶ
κέχυται μοι ὁ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὄλων τῶ
εἰληφέν με, καὶ ἀρῶμαι, ὅτι μὴ ἔω αὐτὸς ὡς τῶ
ὁ Ἀργῆς ὄλα βλέπειν διώματι τῶ σώματι.
δοκῶ δ' αὐ μοι καλῶς ἀδικάσαι, πάσας ἀπο-
δοῖς ὁ μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὸς ἔδε. τῶ τιμὴ μὲν
εἶ) συμβέβηκε τῶ Διὸς ἀδελφῶν, καὶ γῶγα-
κα. τῶ τῶ, συγὰ τέρας. πῶς οὖν ἔω χαλε-
πῆ ἔω οὕτως ἢ κείσιν; E P. οὐκ οἶδα. πῶς
ἔω οἶδ' ὅν τε ἀνὰ διώματι τῶ Διὸς κεκελεύ-
σμένον. Π Α. ἐν τῶ τῶ Ἑρμῆ, πείσομαι αὐ-
τῶ, μὴ χαλεπῶς ἔχην μοι τῶ δύο τῶ νε-
νικηκῆρας, ἀλλὰ μόνων τῶ ἔφθαλμῶν ἢ γῶ-
αἰ τῶ δῆμῶν. E P. οὕτω φασὶ ποιῆ-
σθην, ὄρα δέ σοι ἢ δὴ φαίνεται τὴν κρίσιν. Π Α.
πειρασθῆναι. τί γὰρ αὐτὸς ἔω παρὸν τις; ὁ κῆνος δέ
τοσούτων εἰδέναι βραδίως, πότερα ἔω ἀρκῆσθ
σχεπεῖν αὐτῶς ὡς ἔγρῶσιν, ἢ καὶ ἀποδύσθαι δῆσθ
τῶ τῶ ἀκριβῆς τ' ἔξετάσῶς; E P. ἔω τῶ μὲν
αὐτῶ ἔω δικαστῶ. καὶ τῶ τῶ τῶ ὅπῃ καὶ γῶγῶς.

Π Α. ὄπη καὶ γέλω; γυμνασῖδεῖν βέλομαι.
 Ε Ρ. ἀπόδύτε, ὦ αὐταὶ σὺ δὲ ἔπιτοχῶσαι ἐγὼ
 δὲ ἀπεγράφω. Α Φ. καλῶς, ὦ Πάρι, καὶ
 πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ
 μόναις ἔχω τὰς ὠλένας λαυκάς, μὴδὲ τὰς
 βοῶπις (εἶ), μέγα φρονῶ, ὅτισις δὲ εἰμι
 πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. Α Θ Η. μὴ πρῶ-
 τερον αὐτῶ ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, ὅτιν αὐτὸν
 κέσον ἀπόδηται (Φαρμακίς γὰρ ὅστι) μὴ σε
 κατὰ γρητευσίαι δι' αὐτῶ. κάμπι γὰρ ἐχρῆν μὴδ'
 ἔτω κεικλωπισημένω πρῶται, μὴδὲ πο-
 σαῦτα ἐπιτεριμμένω χρώματα, κατὰ-
 τὰρ ὡς ἀληθῶς ἐπαρῶν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν δ'
 κάλλος ὅτι δὲ κινῶν. Π Α. ὦ λέγῃσι δὲ πε-
 εἰ τῶ κέσον καὶ ἀπόδου. Α Φ Ρ. τί οὖν ἔτι καὶ
 σὺ Αθλιῶ πλὴν κόριον ἀφελουσα, ψιλῶ τὴν
 κεφαλῶν ἔπιδὲ κινῶν, ἀλλ' ἔπιτοχῶσαι τὸν λῶ-
 φον, ἔ τὸν δικαστῶν φοβῶς; ἢ δὲ δῆλα μὴ σὺ
 ἐλέγχῃται δὲ γλαυκὸν τῶν ὁμιλιῶν αὐτοῦ τῶ
 φοβεροῦ βλεπόμενον. Α Θ Η. ἰδοῦ σὺ ἢ
 κόρις ἀπὸ τῆ ἀφῆρηται. Α Φ Ρ. ἰδοῦ σὺ καὶ ὁ κέ-
 σος. Η Ρ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Π Α. ὦ Ζεὺς
 τεράστει, τῆς γῆας, τῆς κάλλος, τῆς ἡδονῆς· οἶα
 μὴ ἢ πρῶτος ὡς ἡ βασιλικὸν αὐτῆ ἔσεμνον
 ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἀξίον τῶ Διός· ἐρεῖ δὲ
 ἡδέως, καὶ γλαυκὸν πὶ καὶ πρῶτος γαργῶν ἐμει-
 διάσιν. ἀλλ' ἡδὴ μὲν ἀλῆς ἔχω τῆς βύδαμω-
 νίας· εἰ δοκεῖ ἡ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἔπιδὲν βῆ-
 λουμα, ὡς νῦν γὰρ ἀμφίβολος εἰμι, καὶ σὺ οἶ-
 δα πρῶτος δὲ, πὶ καὶ ἀποβλέψω, πρῶτη τῶ
 ἔπιδὲ ἀεισιπῶμος. Α Φ Ρ. οὕτω ποιῶ-
 μεν. Π Α. ἀπίτε οὖν αἰ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ηρα,
 ἀειμίμνε. Η Ρ. ἀειμίμνω. κάμπιδῶν μὲ
 ἀκρίως ἰδῆς, ὡρα σὺ ἔ τὰ ἀλλὰ ἡδὴ σκαπεῖν,
 εἰ κατὰ σὺ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἰὼ
 γὰρ μὲ, ὦ Πάρι, δικαστῶς (εἶ) καλῶν, ἀπᾶ-
 σης ἔστη τῆς Ἀσίας δεσποτῆς. Π Α. σὺ ἔπι
 δῶρος μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἀπίθι,
 περὶ ἔπιτα γὰρ ἀπὸ αὐτῶ δόκη' σὺ ἡ πρῶσιθι
 Αθλιῶ. Α Θ Η. πρῶτα σοὶ κατὰ ἡν με,
 ὦ Πάρι, δικαστῶς καλῆν, ἔ ποτε ἡπῶν ἀπει-
 ἔκα μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν πολέμησῃν γὰρ
 σε, καὶ νικηφόρον ἀπὸ γάσσομα. Π Α. σὺ δὲν
 Αθλιῶ δὲ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ,
 ὡς ὄρας, τανῦν ἐπέχῃ πλὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυ-
 δία, ἔ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῶ πατρὸς ἀρχῆ·

A P A R. Quomocunq; etiam volo? Nu-
 das igitur videre volo. M E R. Exiite
 heus vos : tu verò inspicere eas : ego inte-
 rim auertam me. V E N. Rectè ò Paris.
 Atq; prima certè exuā me, vt noris quòd
 nō solūm lacertos habeam candidos, ne-
 que etiā magnos & angustos oculos, præ
 me ferendo superbiam. Æqualiter verò
 sunt tota & vniformiter pulchra. M I N.
 Ne priùs ipsam exueris, ò Paris, quàm cæ-
 stum à se deposuerit (incantatrix enim
 est) ne te præstigiis circumueniat per il-
 lum. Et certè quidem oportebat neque
 etiam studiosè ita exornatam hinc adesse,
 neque tot coloribus fucaram, perinde ac
 B verè meretricem aliquam, sed ipsam for-
 mam nudam exhibere spectandā. P A R.
 Rectè sanè admonent illud de cesto : at-
 que etiam depone illum. V E N. Cur nō
 igitur & tu Minerua galea deposita nu-
 dum caput spectandum exhibes, sed con-
 cutis conum, & perterres iudicem? An
 vereris ne tibi obiciat & reprehendat
 cæruleum istud oculorum si dempto ter-
 ribili isto aspiciatur? M I N. Ecce tibi ga-
 lea hæc ablata. V E N. Ecce tibi & cestus
 hic. I V N. Sed exuamur tandem. P A R.
 O Iupiter monstrifce, quod spectaculū
 C quæ pulchritudo! quæ voluptas! qualis
 virgo hæc! vt verò regalis illa & venera-
 bilis effulget, adeoq; verè digna Ioue!
 Tuetur autè suaue quiddam & iucundū,
 ac blandū & illecebrosū etiam arrisit.
 Sed iā satis habeo felicitatis huius. Si vi-
 detur autem, etiā seorsim vnāquamq;
 inspicere volo: quoniam nunc certè am-
 biguus sum, neq; satis scio ad quid etiam
 me referā, visu in omnes partes distracto.
 V E N. Ita faciamus. P A R. Abscedite
 igitur vòs duæ: tu verò Iuno hinc mane.
 I V N. Manco. Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus tibi erit & cæ-
 D tera iam spectare, num pulchra victoriæ
 meæ dona proposita tibi. Nā si me, Pari,
 formosiorē esse iudicaueris, vnīuersæ
 eris Asiæ dominus. P A R. At non donis
 nostra hæc geruntur: sed tamen abibi: mox
 enim agetur quicquid æquū visum erit.
 Tu verò accède Minerua. M I N. Adsum
 tibi. Quòd si igitur me ò Pari, formosam
 esse iudicio declaraueris, haud vnquam
 ex pugna victus abibis: bellatorem enim
 te, & victoriarum compotem efficiam.
 P A R. Nihil, Minerua, opus mihi est bel-
 lo, & pugnis. Pax enim, vt vides, in præ-
 sentia tenet Phrygiam ac Lydiam, &
 ab hostibus quietū est patris imperium.

Sed tamen cōfide: neque enim eo minùs feres: tametsi ob munera nequaquam iudicium feramus. Sed indue te tandem, & impone galeam: satis enim te inspexi: ac nunc Venerem adesse tempus est. VEN. Eccam me ipsam tibi. Ac contemplare singillatim vnumquodque diligenter, nihil cursu præteruchendo, sed immorando singulis etiam membris. Quòd si verò placet, ò formose, etiã hæc mea dicta accipe. Ego enim iam dudum aspiciēs te iuuenem adeo, & formosum, qualem nescio an vllū aliū nutriat Phrygia, beatum quidē te puto ob pulchritudinem: reprehendo autē, quòd non relictis hisce rupibus & saxis, in vrbe alicubi vitam degis, sed corrupti pulchritudinem istā finis in solitudine. Quid enim te montes isti iuuāt? aut quid proficiunt pulchritudine ista tua boues? Decebat autem te iam & vxorem duxisse, non tamen rusticam aliquam & indigenā, quales per Idā passim mulieres sunt, sed ex Græcia aliquam, vel Argiuā, vel Corinthiam, vel Lacerā, cuiusmodi Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & q. maximū est, amori quoq; dedita. Nā illa si solūm etiã aspiciat te, satis scio, relictis omnib. scq; ipsa ccu in deditiōne tradita, sequetur & cohabitabit tecū. Prersū autē & tu audisti iam aliquando de ipsa. PAR. Nihil etiam, ò Venus. Nūc autem lubens audiero omne quicquid est de illa te narrantem. VEN. Est hæc filia quidem Ledæ formosæ illius, ad quam Iupiter è cælo deuolauit in Cygnum conuersus. PAR. Qualis autē aspectu est? VEN. Cādidā quidem, qualē consentaneū est esse è Cygno prognatam: tenera autē, vt quæ in ouo enutrita fuerit: nuda plerunq; exercēs sese, & palæstricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, vt & bellū ipsius causā susceptū fuerit, cū Theseus nondū nubilē illam rapuisset. Postea verò cū iam ad florē ætatis peruenisset, optimi quiq; Achiuorum ad petendas illius nuptias sese obtulerūt. Antepositus autem reliquis tū Menelaus fuit, ex genere Pelopidarū natus. Quòd si autem voles, ego tibi cōficiam has nuptias. PAR. Quid narras rei? sine quæ iam nupsit alteri? VEN. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego verò noui quo pacto talia perficere conueniat. PAR. Quomodo? cupio enim & ipse scire. VEN. Tu quidem proficiscēris ad perlustrandam Græciam, atq; vbi Lacedæmona perueneris,

A. γάρρ' δέ, ἔμειονεκτησὺς γάρ, καὶ μὴ ἔστι δώριος δικάζωμαι. ἀλλ' ἐνδύθι ἡδὴ, καὶ ἔπιθθαι πλὴν χέριω, ἰχθυῶς γάρ εἶδον· πλὴν ΑΦΡΟΔΙΤῆος πρῆξαι κατέρας. ΑΦΡ. αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σὺ κἀπὶ ἐν ἀκείβω, μηδὲν ἄλλο πρῆξαι. ἀλλ' ἐν ἀκείβω ἐκείσε τῆς μελῶν· εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλέ, καὶ τὰ δέ μου ἀκουσον· ἐγὼ γάρ πάλα ὄρωσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ὅποιον οὐκ οἶδα εἰ πῶς ἕτερον ἢ Φρυγία πρῆξαι, μακαρίζω μὲν τῶν καλλῶν, αἰπῶμασι δὲ ὅ μὴ ἀπολιπόντα πῶς σκοπέλεις, καὶ ταυτασί τας πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ ἀφροδείην ὅ καλλος ἐν ἐρημία. τί μὲν γάρ σὺ ἀπολαύσθαι τῆς ὄραν; τί δ' αὖ ἀπολιπόντα τῶν σου καλλῶν αἰ βόες; ἔταρεπε δὲ ἡδὴ σοι γεγαμηκέναι, μὴ μὲν ποι ἀργικόν τινα καὶ χερσίην, οἶα καὶ πλὴν Ἰδίου αἰ γυναικῶν, ἀλλὰ πῶς ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργῶθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακεδαιμονίας, οἶα καὶ ἢ Ἑλένη ὅστι, νέα, καὶ καλή, καὶ κατ' ὄρα δὲ ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ ὅ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῆ ἐκείνη γάρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πρῶτα ἀπολιπούσα, καὶ ἀφροδέουσα ἐαυτῶν ἐκδοτόν, ἔφαται, καὶ σιωποῦσθαι πρῶτα δὲ καὶ σὺ ἀκήκασί π' ὡς αὐτῆς. ΠΑ. ὅστι, ὦ ΑΦΡΟΔΙΤῆ, νῦν δὲ ἡδέως αἰ ἀκούσαιμί σου, τὰ πρῶτα διηγουμένης. ΑΦΡ. αὐτὴ θυγάτηρ μὲν ὅστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέστη, κύκνος γυρόμενος. ΠΑ. ποία δὲ τις πλὴν ὄρα; ΑΦΡ. λυκὴ μὲν, οἶα εἰς ἐκ κύνων γε γημενῶν ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὡς τρυφῶσα, γυμνασὰ τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστῆ· καὶ οὕτω δὴ π' ὡς ἀσπίδατος, ὡς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῆς γυμνασῶν, τῶν Θεσέως ἀωρον ἐπὶ ἀρπάζουσα. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν εἰς ἀκμὴν κατέστη, πρῶτες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ὅστι πλὴν μνηστῆρας ἀπήνησαν, ὡς κἀκεῖθεν δὲ Μενέλαος τῶν Πελοποννησίων γένος· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι κατὰ πρῶτα ἔξομα τὸν γάμον. ΠΑ. πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἀργικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα δράν. ΠΑ. πῶς; ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. ΑΦΡΟ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὅστι θεῶν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ πρῶτα ἀφίκη ἐς πλὴν Λακεδαιμόνα,

ὄψεται σε ἡ Ελένη· τῶν τεύθεν δέ, ἐμὸν αἰεὶ εἶη ἄ
 ὄργον, ὅπως ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολου-
 θήσῃ. Π Α. τίτ' αὐτὸ καὶ ἀπίστον εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὅ, ἀπολιπούσῃ τὸν ἄνδρα, ἐβλήσῃ
 βαρβαρῶ καὶ ξένῳ στυγεραπλευσῃ. Α Φ Ρ.
 θάρρῃ τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὶν
 δύο καλῶ, Ἰμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι πα-
 ραδώσω ἡγεμόνε τῆς οδοῦ ἡμισυμύω. καὶ ὁ
 μὲν Ἔρως, ὅλως πῦρελθὼν ἐς αὐτὸν, αἰατ-
 κῶσ' ἔτι γυναικῶ ἐρεῖν· ὁ δὲ Ἰμερος, αὐτῶ
 σοι παρῆχθεῖς, τῶν ὅσων ἔστιν, ἡμερτὸν τε θή-
 σῃ, καὶ ἐρεῖσμον, καὶ αὐτὴ δὲ συμπερούσα, Β
 δεήσομαι καὶ τῆς Χαρίτων ἀκολουθεῖν ἀπὸ μ-
 τες αὐτῶ αἰαπέισομαι. Π Α. ὅπως μὲν
 τάχα χωρήσῃ, ἀδελφον, ὡ Ἀφροδίτη· πλὴν
 ἐρῶ γὰρ ἡδὴ τῆς Ελένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ
 ὄρεῖν αὐτῶ οἴομαι. Ἐ πλέω βίβῃ τῆς Ελλά-
 δος, καὶ τῆ Σπέρτη ἑπιδημῶ, ἔπιθῶμι ἔχων
 πλὴν γυναικῶ, καὶ ἀδουμα, ὅτι μὴ πόρτα
 τῶντα ἡδὴ ποιῶ. Α Φ Ρ. μὴ παρῆτερον ἐρε-
 αθῆς, ὡ Πάρι, παρὶν ἐμὲ πλὴν παρῆμῆστια,
 καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθ' τῆ κείσῃ. παρ-
 πει γὰρ καὶ ἐμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπερῆσαι, καὶ
 ἐορτάζειν ἄμα ἔ ποῖ γάμοις καὶ παρῆνικια.
 πόρτα γὰρ ἐνεσί σοι, τὸν ἔρωτα, ὅ καλλος, τὸν C
 γάμον τούτου τῆ μήλου παρῆαθ'. Π Α. δε-
 δοικα μὴ μοι ἀμελήσῃς μὲν πλὴν κείσιν.
 Α Φ Ρ. βούλῃ ἐπομύσομαι; Π Α. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑπόρου παλιν. Α Φ Ρ. ὑπο-
 γνοῦμαι δὴ σοι πλὴν Ελένῃ παρῆαθ' ἡ γυ-
 ναῖκα, καὶ ἀκολουθήσῃν γε ἐπ' αὐτῶ, καὶ ἀφί-
 ξεσθαι πῦρ ὑμῶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴ πῦρ-
 σμα, καὶ συμπαρῆξω τὰ πόρτα. Π Α. καὶ
 τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν Ἰμερον, καὶ τὰς Χαρίτας
 ἄξῃς; Α Φ Ρ. θάρρῃ, καὶ τὸν Πόρον καὶ τὸν Ὑμέ-
 ραμον παρῆς τούτοις παρῆλησῃ. Π Α.
 οὐκοῦν ὅτι τούτοις δίδωμι ὅ μήλον, ὅτι τῶ-
 πρις γάμοις.

A videbit te Helena. Post illa verò meum
 iam opus erit efficere quòd illa amore tui
 cariat, teq; sectetur. PAR. Hoc ipsum
 etiam incredibile mihi videtur, vt illa re-
 licto coniuge, cum homine barbaro atq;
 hospite è patria nauigare in animum in-
 ducat. VEN. Bono animo esto. Nam hu-
 ius certè rei gratia liberos duos habeo
 pulchros, Amabilitatem & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tradam, qui tibi duces
 itineris futuri sint. Ac Cupido quidem
 totus subingrediens illam, vi coget ama-
 re mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi
 circumfusa, id quod ipsa est, & expetibi-
 lem te reddet & amabilem. Deinde autè
 & ego vnà præsens rogabo Gratias, quò
 & ille comites se præbeat: atq; ita omnes
 ipsà ad hoc quod volumus, impellemus.
 PAR. Quomodo fortassis hoc procedet,
 incertum adhuc, Venus est: veruntamen
 amo ià Helenā, & nescio quo pacto etià
 videre ipsam mihi videor, & nauigo rectà
 versus Græciam, & in Sparta peregrè ab-
 sum, & redeo vnà cum vxore: & doleo
 quòd non omnia hæc iam nunc facio.
 VEN. Ne priùs amaueris Pari, quàm pro-
 nubam me & sponsæ conciliatricem iu-
 dicio hoc remuneratus fueris. Decet e-
 nim & me victoriæ compotem factam a-
 desse vobis, & celebritatem peragere nu-
 ptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim
 licet tibi hæc, & amorem, & formam, &
 nuptias pòmo isto mercari. PAR. At me-
 tuo ne me post latum iudicium negligas
 & contempnas. VEN. Vis igitur vt iurem
 tibi? PAR. Nequaquam, sed tantum pro-
 mitte denuo. VEN. Promitto igitur,
 Helenam tradituram me esse vxorem ti-
 bi, & futuram comitem proficiscenti ad
 ipsam: deinde & Ilium venturam esse ad
 vos. Atque adeo ipsa præsens adero, &
 ad omnia opitulabor. PAR. Etiam Cu-
 pidinem & Amabilitatem & Gratias te-
 cum adduces? VEN. Bonum animum
 habe: quin & Desiderium & Hymenæū
 præterea comites assumam. PAR. Ob
 hæc igitur do tibi pomū, ob hæc accipe.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARTIS ET MERCVRII. Erasmo Roterod. interprete.

ΗΚρατος, ὡ Ἐρμῆ, οἷα ἡπέλιπεν ἡμῖν ὁ Δ
 Ζεύς, ὡς ὑποσπικῆ ἔ ἀπίθανα; ἢν ἔ-
 θλήσω, φησὶν, ἐγὼ μ' ἐκ τ' ἔραυθ' σφραγῆ καθ-
 σω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες, κατῶσαν

A Vdistin' Mercuri cuiusmodi nobis MARS:
 minatus sit Iupiter? quàm superba,
 quàmque dictu absurda? Ego, inquit, si
 voluero, catenam ex æthere demittam,
 vnde si vos suspensi me vi detrahete co-

H iij

nemini, luseritis operam: nunquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subuectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, si quidem cum vno quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem cum esse, viribusque superiores, haudquaquam negauerim: verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt cum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam crediderim.

MERC. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid forte mali nobis hæc petulantia conciliet.

MARS. An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me? imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur tum quum hæc minitantem audire, haud quæcum apud te reticere. Etenim memineram quum non ita multo antè Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, macharentur comprehensum illum in vincula coniicere, quâtopere formidarit, utq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dij. Quòd ni Thetis misericordia commota, Briareum Centimanum, illi auxilium accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vincus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. MER. Tace, bona verba. neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Α βιάζεσθε με, μάλιστα πονήσετε· ἔγὼ δὲ κατέλευσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀελλύσαι, ἔμνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ πῶς γινώσκω, καὶ πῶς θαλάσσης σιμαρτήσας μετεωρίω. καὶ πάλιν ὅσα καὶ σὺ ἀκήκασας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ κατ' ἐν ἀπύτων, ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, σὺ δὲ ἀδρηθίλω ὁμοῦ δὲ τῶν ἰσότητων ὑπερφέρην ὡς μὴ κατὰ βαρῆσιν αὐτὸν, καὶ πῶς γινώσκω καὶ πῶς θαλάσσης πρὸς γὰρ βωμῶν, ἐκ αὐτῶν πειθεύω. ΕΡ. ὠφείμει, ὦ Ἀρες. ἔγὼ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσαιμιν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. οἴη γὰρ με πρὸς πάντας αὐτὰ εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γινώσκω μάλιστα γελῶν ἐδόξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, σὺ δὲ δυνάμει σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔπειθ' πολλῶν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὸ μαζάντες, ἐπέβληθυσαν ζυωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πρῶτος ἴω δέδωκε· καὶ ταῦτα τῆς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκδήσειεν αὐτῶν σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόχρηστων ὄντων, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν κεραιῶν, καὶ βροσθῆ. ταῦτα λογίζομαι, ἐπὶ μὲν γὰρ ὅτι τῆ καλλιρημοσύνη αὐτῆ. ΕΡ. σιωπᾶ ὠφείμει. ἔγὼ ἀσφαλὲς ἔπειθ' σοὶ λέγειν, ἔπειθ' ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PANIS ET MERCURII. Iacobo Micyllo interprete.

PAN. Salve pater Mercuri. MERC. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? PAN. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? MERC. Atque admodum. Quo pacto igitur filius meus es? PAN. Adulterinus sum, ex amore tibi natus. MERC. Per Iouem, hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognouit. Nam meus quomodo fueris, qui & cornua habes, & nasum talem, & barbam hirtam, & pedes bifidos, hircinosq; præterea & caudam super natibus? PAN. Quæcunque in me conuertiendo dicis, iis tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpem declaras: imò potius teipsum, qui eiusmodi generas, &

Pan deus Arcadia pastorum, mercator, socius Bacchi, filius Mercurij.

Αἶρε ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡ. νῆ καὶ σὺ γὰρ. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλενίος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν ὑὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, ὅτι ἔρωτός σοι γυνώμιμος. ΕΡΜ. νῆ Δία, τράγου ἴσως πινὸς μοιχεύσαστος αἴγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρματα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύτην, καὶ πύργον λάσιον, καὶ σκέλη διχλή, καὶ τραγικά, καὶ οὐρανὸν ὑπερὶ τῆς πυγᾶς; ΠΑΝ. ὅσα αὐτὸ ἀποσκώλης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτὸν υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνη· μάλλον δὲ σεαυτὸν, ὅς τοιαῦτα γυνᾶς, καὶ

παιδοποιός· ἐγὼ δ' αἰαίπιος. ΕΡ. τίνα δὲ καὶ
 φῆς σε μητέρα; ἢ που ἔλαθον αἴγα μισχέ-
 σας ἐγώ γε; ΠΑΝ. οὐκ αἴγα ἐμισχέουσας,
 ἀλλ' αἰάμνησον σεαυτὸν εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
 παῖδα ἐλύθησαν ἐβιάσασθαι. τί δὲ καὶ τὸν δα-
 κτυλὸν ζητεῖς, ἔστι πολλὸν ἀπορίας; πλὴν Ἰκα-
 εῖα λέγω Πυελόπην. ΕΡ. εἶτα τί παθού-
 σα ἐκείνη αὐτ' ἐμοὶ τράζω σε ὁμοίον ἔτεκεν;
 ΠΑΝ. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ὅτι πλὴν Ἀρκαδίαν, ὡ-
 παῖ, μήτηρ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πυελόπην
 ἢ Σπάρτης πατὴρ ἢ γίνωσκε, θεὸν ἔχων
 Ἐρμῖν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δ' ἔκερασφό-
 ρος καὶ τραγροκελῆς εἶ, μὴ λυπέτω σε ὁπότε
 γὰρ μοι σιωπῶ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράζω ἑαυτὴν
 ἀπέκασεν ὡς λαθὼν καὶ δὲ τὸ ὁμοίος ἀπέ-
 κησεν τὰ τράζω. ΕΡ. νῦν Δία, μέμνησαι ποιή-
 σαι τι τοιοῦτον. ἐγὼ οἶμι ὅτι καλλιὰ μέγα
 φρονῶν, ἐπὶ ἀγλῆος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κε-
 κλησόμεθα, καὶ γῆματα ὀφλήσω τῶν πατρῶν ὅτι
 τῆ δὲ παιδία; ΠΑΝ. καὶ μὲν ἔκατα-
 γμῶν σε ὡς πατὴρ μοισκός τε γὰρ εἰμι, καὶ
 σὺ εἰς πᾶν καπυρὸν. ἔστι δὲ Διόνυσος ὁ δὲ
 ἐμοὶ ἀνὴρ ποιεῖν διώματα, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ
 διασώπειν πεποίηκέ με. ἔστι ἡρῶν καὶ αὐτῆ
 χρῆσις. ἔστι δὲ ποίμνια δὲ εἰ θεάσατό μου ὁπόσα
 παρὲ Τέγεα καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πᾶν
 ἡδύησι. ἀρῶ δ' καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης.
 παρὲν δ' καὶ Ἀθλαίοις συμμαχίας, οὐ-
 πως ἡρίτευσα ἐν Μαραθῶνι, ὡς τε ἔαριεῖον
 ἠρέθη μοι, τὸ ἐπὶ τῆ ἀκροπόλει ἀσπλάγμον. ἐν
 γυνὴ ἐς Ἀθλάας ἔλθης, εἴση ὅσον ἐκείνῃ
 Πανὸς ὄνομα. ΕΡ. εἰπέ δέ μοι, γαλαμῆρας
 ὡς Πανὸς ἦδη; ἔστι γὰρ οἶμα καλοῦσί σε. ΠΑΝ.
 ἔδαμψας, ὡς πατὴρ ἐρωτικός γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ
 ἀνὰ γὰρ πᾶσι μὲν σιωπῶν μᾶ. ΕΡ. ταῖς αἰε-
 δηλαδὴ ὅτι βλαμῆρας. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώ-
 πῆς ἐγὼ δ' ἐπὶ τῆ τε Ηχοῖ καὶ τῆ Πίτυϊ σιωπῶ-
 μι, ἔστι ἀπάσης ταῖς τῆ Διονύσου Μαινάσι, καὶ
 πᾶν ἀουδαῖον παρὲν αὐτῶν. ΕΡ. οἶ-
 αδα οἶμι ὅτι γὰρ ἔστι ὡς τέκνον παρὲν ταῖς αἰ-
 πῶν μοι; ΠΑΝ. παρὲν ταῖς ὡς πατὴρ,
 ἡμεῖς δ' ἐδωδὸν ταῦτα. ΕΡ. καὶ παρὲν δὲ
 μοι, καὶ φιλοφρονοῦ πατὴρ ἢ ὅρα μὴ κα-
 λέσης με, ἀχρῶν ὅτις γε πινός.

tales liberos procreas: ego verò extra cul-
 pam sum. MER. Quam autem etiam
 matrem tuam ais esse? Num ignorans ali-
 cubi cum capra adulterium exercitū ego?
 PAN. Non cum capra, sed tibi ipse in
 memoriam reuoca, num in Arcadia quā-
 doque puellam liberam per vim stupra-
 ris. Quid mordendo digitum, quæris, ac
 diu dubitas? Icarij filiam dico Penelopen.
 MERC. Quid igitur illi accidit, quòd
 pro me, hirco similem te peperit? PAN.
 Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quā-
 do enim me in Arcadiam ablegabat, O
 puer, inquit, mater quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata: cæterum pa-
 trem noris habere te deum, Mercurium
 illum Maiæ ac Iouis filium. Quòd si igitur
 cornutus ipse es, ac pedes hircinos ha-
 bes, ne id ægrè feras. Quando enim me-
 cum rē habebat pater tuus, hirco seipsum
 assimilauerat, quòd facilius lateret: & ob id
 similis hirco tu quoque euasisti. MERC.
 Per Iouem, memini me tale quiddā face-
 re. Ego igitur formosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinē animum elatum præ-
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sū, pater
 tuus vocabor? & ab omnibus risu accipiar
 ob præclaram libetorum procreationem?
 PAN. At verò dedecori tibi pater nō sū.
 Nā & musicus sum, & fistula cano, admo-
 dū pleno spiritu: & Bacchus ille nihil abs-
 que me facere quicquā potest: sed & fociū
 & consultatorē fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea si videas, quot &
 per Tegeā & per Partheniū habeo, admo-
 dū delectaret te. Impero autē & Arcadiæ
 toti. Nuper verò etiā Atheniēsisibus auxi-
 lium ferens, ita præclare rē gessi in Mara-
 thone, ut ceu donū militare quoddā retu-
 lerim, antrū illud quod est sub arce. Quòd
 si igitur Athenas veneris, cognosces quā-
 tum ibi sit nomē Panos. MERC. Ac dic
 mihi, duxistīne vxorem iam? Hoc enim,
 opinor, dicant te. PAN. Nequaquam,
 pater: amator enim sum, neque cum vna
 aliqua rem habere cōtentus forē. MER.
 Capras videlicet conscendis. PAN. Tu
 quidem irrides me, at ego tamen & cum
 Echo & cum Pyti rem habeo, præterea &
 cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque
 admodū studiosè ab illis obseruor. MER.
 Scis igitur quid te gratificari mihi, fili,
 primum omnium velim? PAN. Impera
 pater, nos autem videbimus hæc uti fi-
 ant. MERC. Et accedas ad me, & pre-
 henses licet: patrem autem vide ne me
 appellaris quoquam audiente.

Pityspiniū
 est, tamen sū
 Gæza Im-
 ricem ver-
 tat. hac au-
 tē Pan co-
 ronari so-
 lebat.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOLLINIS ET BACCHI. Iacobo Micyllo interprete.

ΑΠΟΛ-
ΛΟ.
De Cupi-
dine, Her-
maphrodi-
to & Pri-
apo, fratri-
bus scilicet
diuersorū
studiorū.

Quid igitur? dicendum ne est, Bacche, A fratres esse Cupidinē, Hermaphroditum, & Priapum, adeò dissimiles forma & studiis cum sint? Nam hic quidē formosus omnino & iaculator est, & potestate non parua comparata sibi, omnibus imperat: Ille autem mulierosus ac semiuir, ambiguam quoque faciem præ se ferens, ut non facilē dignoscas adolescens ne sit, an virgo: Tertius verò etiam supra modum virilis est, Priapus videlicet. BAC. Ne mireris Apollo: non enim ipsa Venus in causa est, sed patres, qui diuersi fuere: quādoquidem & ij qui eodem patre eademq; matre nascuntur, sæpenumero alius vir, alius fœmina, quemadmodū & vos nascuntur. A P O L. Ita sanè est ut dicis: sed nos tamen similes sumus, & circa eadem studia versamur: sagittarij enim ambo sumus. BAC. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo: illa verò similia nequaquam sunt, quòd Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O L. An tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornauit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas? B A C. Rectè sanè illa. Sed hic Priapus? Ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem, mihi accidit. Ego quidem ad urbem accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam propè noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O L. Sollicitauitne te? B A C. Huiusmodi quippiam est. A P O L. Quid tu autem porrò ad hæc? B A C. Quid enim aliud, quàm risi? A P O L. Rectè sanè, quòd neque acerbè neque rusticè quicquam. Venia enim dignus est, si te formosum adeo sollicitauit. B A C. Huius gratia etiam te Apollo sollicitatū meritò venerit. Formosus enim & tu, & præterea comatus, ut vel sobrius Priapus ille aggredi te queat. A P O L. Sed non aggredietur, Bacche, me facilè: nam præter comam etiam arcum gero.

Ταὶ; λέγει μὲν ὁμομητεῖς ὦ Διόνυσε ἀδελφοὺς εἶ) Ερωτα, καὶ Ερμαφροδιτοῦ, καὶ Πείραπον, αἰομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ὀπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ, Πάριχαλος, ἐξ Ἰσθμίου, καὶ δυνάμιν ἔμικραὶν ἀειβεβλημένος, ἀπὸ πύτων ἀρχῶν. ὁ δὲ, ἤλιος, ἐκ ἡμιαδρος, καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὄψιν. οὐκ αὖτ' ἀφ' ἀκρίνας εἶτ' ἐφηβός ἐστιν, εἶτε ἐκ πρῆθηνος. ὁ δὲ, καὶ ἀφ' αὐτῆς βύραρεποις αἰδρικὸς ὁ Πείραπος.

ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσιος ὦ Ἀπολλων. ἔ γὰρ ἢ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες, ἀφ' ἀφορεῖ γερμηρῶν. ὅπου γὰρ ἐὶ ὁμοπατέριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν, ἀρσῆν, ἢ ἴ, ἤλιος, ὡς ἀφ' ὁμοίως, γίνονται. **ΑΠ.** καὶ ἄλλ' ἡμεῖς ὁμοιοὶ ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύων. Ἰσθμίου γὰρ ἀμφω.

ΔΙΟ. μέγερ μὲν τὸ ξῶ, τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλων. ἐκείνα δὲ, οὐκ ὁμοία, ὅτι ἢ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτεφῆ ἐν Σκύθαις. σὺ δὲ, μαυτεύη, καὶ ἰᾶ τῶν κέρμωντας.

ΑΠ. οἶδ' γὰρ πλὴν ἀδελφῶν χαίρην τοῖς Σκύθαις, ἢ γὰρ καὶ πρῆσκόβιασαι, ἢ πῖς Ἐλλῶ ἀφίκτηται ποτε ἐς τὴν Ταυρικῶν, στυκεπλευσα μετ' αὐτῶν, μυσταπορῶν τὰς σφραγῆς;

ΔΙΟ. ὄγε ἐκείνη ποιούσα. ὁ μὲν γὰρ πῖ Πείραπος (γελοῖον γὰρ πῖ σοι διηγήσομαι) ἀφ' ἑλῶ ἐν Λαμψάκῳ ἡρόμῶν, ἐγὼ μὲν πρῆθην πλὴν πόλιν. ὁ δὲ, ἰσοδδξάμῶν με, καὶ ξενίσας πρῆ αὐτῶν, ὅπῃ αἰεπαυσάμῶν ἐν ταῖς συμποσίῳ ἰχανῶν ἰσοβεβρεγμένοι, καὶ αὐτὰς πῖ μέσας νύκτας ἐπὶ μαρσῶν ὁ ἡμιαδρος αἰδοδδμεν ἢ λέγειν.

ΑΠ. ἐπίερα σέ; **ΔΙΟ.** ἰσοδδπὸν ἐστῖ. **ΑΠ.** σὺ δὲ πῖ ἀφ' ἑλῶ τῶντα;

ΔΙΟ. πῖ γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; **ΑΠ.** ὄγε, ὄ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συζητωσὶς γὰρ εἰ κελόν σε οὕτως ὄντα ἐπίερα. **ΔΙΟ.** πούτου μὲν οὖν ἐνεκα καὶ ὅτι σέ αὐτὸν ὦ Ἀπολλων ἀγάγῃ πλὴν πείρα. κελός γὰρ σὺ, καὶ κρημῆτης, ὡς ἐκ νήφοντα αὐτῶν σοι τὸν Πείραπον ὀπιτηδύων. **ΑΠ.** ἄλλ' οὐκ ὀπιτηδύων γὰρ ὦ Διόνυσε. ἔχω γὰρ μὲν τῆς κόμης ἐκ τὸ ξῶ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

MERCVRII ET MAIÆ. Erasmo Roterod. interprete.

ΕΣΤΙ γάρ τις ὃ μήτηρ ἐὶ θεοῦ θεός Α
 ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε
 ὃ Ἑρμῆ τοῖσ' ἄνθρωποις μηδέν. ΕΡ. τί μὴ λέγω, ὅς
 ὅσα ἄντα πορφαγμένα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πορφὰς πορφαγῶν ἑσπέρειας ἀφ' αὐτῶν μύθος;
 ἔωθεν μὲν γὰρ Ἰξαναράντα, παρ' ἧν δὲ συμπτώ-
 σιον δεῖ, καὶ ἀφ' ἐρώσθηται πλὴν ἐκκλησίαι,
 εἶτα δι' ἑσπέρειαν ἐκαστὰ, πρὸς ἑσπέρειαν τῶν Διῶν,
 καὶ ἀφ' ἐρώσθηται ἑσπέρειαν ἑσπέρειαν αὐτῶν αἰῶνα
 καὶ κατὰ ἡμεροδρομοῦντα. καὶ ἐπὶ ἀφ' ἐρώσθηται
 ἐπὶ κεκοιμηθῶν, πορφαγῶν πλὴν ἀμβροσίαν.
 πορφὰς ἧ τὸν νεώτερον τῶν οἰνοχόων ἦκειν, καὶ δὲ
 νέκταρ ἐγὼ ἐπέχειον. δὲ δὲ πρῶτον δὲ νόστατον, Β
 ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων,
 ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῶν Πλάτωνι ψυχαγω-
 γεῖν, καὶ νεκροπομπῶν εἶ, καὶ πρὸς ἑσπέρειαν τῶν
 δικαστηρίων. ἔγωγε ἰκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔρ-
 γα, ἐν παλαιῶν εἶ, καὶ ἂν τῶν ἐκκλησιῶν
 κηρύττην, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκην, ἀλλ' ἐπι-
 κὴ νεκρῶν στυγερῶν πορφαγῶν μεμερισμένον.
 καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, πρὸ ἡμέρας
 ἐκάτερος ἐὶ θεοῦ καὶ ἐὶ ἀδύ εἰσὶν ἐμοῖ
 ὃ, καὶ ἑκάστη ἡμέρας καὶ ἑσπέρειαν καὶ κακίαν
 πορφὰς αἰαχίον. καὶ ὃ μὲν Ἀλκμήνης καὶ C
 Σεμέλης υἱός, ἐκ γυναικῶν δυσήνων ἡρόμε-
 νοί, διωχόμενοι ἀφ' ἐρώσθηται. ὃ δὲ Μαίας τῆς
 Ἀτλαντῆς, ἀφ' ἐρώσθηται αὐτῶν. καὶ νῦν ἀφ' ἐρώσθηται
 ἦκοντά με ἀπὸ Σιδωνος πορφαγῶν τῆς Κάδμου
 θυγατρῆς, ἐφ' ἡν πέπομφε με ὁ φόρμυρον ὅ, π
 πορφαγῶν ἡ παῖς, μηδὲ αἰαπνύσθηται, π
 πορφαγῶν αὐτῆς ἐς ὃ Ἀργὸς ἐπίσκεψόμενον τῆν
 Δανάην. εἶτ' ἐκείθεν, ἐς Βοιωτίαν Φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρῶν πλὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως,
 ἀπηγέρθηκα ἦδη. εἰ γυνὴ μοι διωχόμεν ἡν,
 ἡδέως αὐ ἡξίωσα πεπορφαγῶν, ὡς ὅτι οἱ ἐ
 γῆ κακῶς δουλοῦντες. ΜΑΙ. ἔα ἑσπέρειαν ὃ D
 τέκνον. γρη γὰρ πρῶτον ἑσπέρειαν τῶν πα-
 τέρων, νεκρῶν ὄντα. καὶ νῦν ὡς ὅτι ἐπέμφθη;
 σὺ δὲ ἐς Ἀργὸς, εἶτα ἐς πλὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λαβοῖς. ὅξυχοι γὰρ οἱ
 ἐρώσθηται.

EST verò, mater, deus quisquam in *MERCVR-*
 cælo me inferior? M A. Caue ne *RIVS.*
 quid istiusmodi dixeris Mercuri. MER. *Edqueri-*
 Quid non dicam? qui quidem tantum *thir mis-*
 negotiorum solus sustineam; quibus de- *ria & la-*
 lassor, in tā multa ministeria distractus? *borez suoz*
 Nam mane protinus surgendum est mi- *immetisob.*
 hi, statimq; verrendum cœnaculum vbi *immetisob.*
 dij compotant. Tum vbi curiam in qua
 consultant; vndique strauero, ac singula
 ita vt oportet composuero, Ioui neces-
 sum est assistere, ac perferendis illius
 mandatis totò die fursù ac deorsum cur-
 sitate. insuper quum redeo, puluerulen-
 tus adhuc ambrosiam apponere cogor.
 Porro priusquam nouitius iste pocillator
 aduenisset, ego nectar etiam ministrabam.
 quòdque est omnium indignissimum, so-
 li omnium ne noctu quidem agere quie-
 tem licet, verum id quoque temporis ne-
 cesse habeo defunctorum animas ad Plu-
 tonem deducere, maniumq; grègi me
 ducem præbere, tum autem & tribuna-
 libus assistere: Neque enim mihi sufficie-
 bant scilicet diurna negotia; dum verfor
 in palæstris, dum in cōcionibus præconis
 vices ago, dum oratores instruo: ni hæc
 quoq; prouincia accedat, vt simul etiam
 vmbRARUM res disponam. Atqui Ledæ fi-
 lij alternis inter ipsos vicibus apud supe-
 ros atq; inferos agitant: mihi necesse est
 quotidie tum hoc, tum illud pariter age-
 re. deinde duo illi Alcmena ac Semele
 miseris prognati mulieribus, otiosi in cō-
 tuiuis accumbūt: at ego Maia Atlantide
 progenitus, illis ministro scilicet. Quin
 nunc quum recens Sidone à Cadmi filia
 reuersus essem (nam ad hanc me legarat
 visum quid ageret puella) priusquā respi-
 rassēm, & adhuc athenē de via, rursus ad
 Argos amādauit, visurum quid cum Da-
 naë ageretur. Rursus inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter Antiopam visi-
 to: adeo vt planè iam pariturum me ne-
 garim. quòd si mihi licuisset, lubēs profe-
 cto fecissem id quod solēt ij qui in terris
 durā feruiunt seruitutē. M A. Missa fac
 ista gnate: decet enim per omnia morem
 gerere patri, quū sis iuuenis: ac nunc, quò
 iussus es, Argos cōtende, deinde in Bœo-
 tiā: ne si cessaris, fuerisq; lentior, plagas
 etiam auferas: nā iracundi sunt qui amat.

Hi duo Dialogi qui sequuntur, in alijs circa finem posterioris tomii ponuntur: quos nos, quia & ipsi Deorum superiorum sunt, cum superioribus coniungendos putavimus.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

IOVIS ET SOLIS, Iacobo Micyllo interprete.

IVPITER.

De eo quod Phaethon currum Solis perperam fecit, punitum sit.

Valia fecisti autem, Titanum pessime? qui quæ in terris sunt, perdidisti omnia, adolescentulo fatuo ac stulto commisso curru, qui alia quidem exussit, nimis prope terram cursu delatus: alia verò præ frigore corrumpi fecit, longius ab ipsis abstracto igne: & in summa, nihil nõ conturbavit & commiscuit: ac nisi ego animaduerfis iis quæ gerebantur, deturbassem ipsum fulmine, nullæ ne reliquæ quidem hominum mansissent. Talem nobis pulchrum istum aurigam atq; rectorẽ currus emisisti. SOL. Peccaui, Iupiter, sed ne offensior eo fias, si credidi puero multa supplicanti. Nam vnde vel sperare potui hoc tantum futurum esse malum? IVPIT. An non noras quàm multa opus habebat diligentia negotium hoc, & ut si quis etiam modicum excidat à via, pereant protinus omnia? Ignorabas autem etiã equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frenum? Si quis enim permittat illis, arrepto eo continuò diuersi abeunt, quemadmodum videlicet & istum transuersè abripuerunt, nunc quidem ad læuam, paulo autem post ad dexteram, interdum etiam in contrarium eius quem cœperant cursus, & in summa sursum ac deorsum, quocũque ipsis libitum fuisset. Ille autem ignarus nesciebat quomodo utendum ipsis esset. SOL. Equidem omnia hæc sciebam, & propterea resistebam quoque aliquandiu, neque illi aurigationem committere volebam. Postquam autem impensius obsecrabat lacrymando quoque, & mater Clymene vnà cum ipso: in currum impositum submonui quo pacto oporteret insistere viæ ipsum, quantum in sublime agitantem sursum ferri, deinde rursus per decliue deorsum vergere, & uti habenas regere, neque impetum permittere equis deberet. Dixi autem etiam quantum periculum foret si non recta via ageret. At ille (puer enim erat) conscenso tanto igne, & vastæ adeo profunditati supernè incumbens, ut consentaneum est, obstupuit. Equi verò ut senserunt non me esse eum qui conscendisset, contempto adolescentulo, è via diuerterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt.

Οἶα πεποίησας, ὦ Τιτάνων κείκις; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῆ ἀπόρρητα, μείρακιω αἰοήτω πικρῶσας ὁ ἄρμα, ὅς τὰ μὲν κατέφλεξε, πᾶσι γὰρ ἐσθλῆς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύοις ἀφάρτων ἐποίησε, πολὺ αὐτῷ ἀποσάσας ὁ πῦρ, καὶ ὅλως ἐσθλῶν, πῦρ ἐξωετάρραξε, καὶ ἐξωέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνοίσοις ὁ γηγόνων, κατέβαλον αὐτὸν τὰ κεραιῶν, ἐσθλῶν λείψονοι ἀποσθλῶν ἐπέμεινον αὐτῷ, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ὑπόρρητον καὶ διρητῶν ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ μὴ χυλῶσθε, εἰ ἐπέσθλῶν ἡμῶν πολλὰ ἴκετεῦντι. πόθεν γὰρ αὐτῷ ἡλιπια τηλικούτων χυλῶσθαι κακόν; Ζ. οὐκ ἔστι, ὅσος ἐδῆτο ἀκρίβειας ὁ πᾶσι γὰρ, καὶ ὡς εἰ βραχυπικρῶσθαι τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πόρρητα; ἡμῶν δὲ καὶ τῷ ἴππων τὸν θυμὸν, ὡς δὲ στυγρῶν αἰσθητῶν τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐσθλῶν πικρῶσθαι, ἀφηνιάσοισιν ὁδῶν; ὡς τῶν ἀμέλει καὶ τῶν ἐξήνεγκαν, ἀπὸ μὲν ὅτι τὰ λαγὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὅτι τὰ δόξια, καὶ ἐς ὁδὸν τῶν δρόμου, εἰσίοτε καὶ αὐτῶν ἐκείτω, ὅλως ἐνθα ἐβόλοντο αὐτοῖς. ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, πικρῶσθαι αὐτοῖς. ΗΛ. ταῦτα μὲν πόρρητα ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὅτι πολὺ, ὅς οὐκ ἐπίσθλῶν αὐτῶν πικρῶσθαι ἐλασιν ἐπεὶ ὅ κατελιπῶσθαι δακρυῶν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῶν, ἀναβασάμενος ὅτι ὁ ἄρμα, ὡς ἐπέμειν, ὅπως μὲν χυλῶσθαι βραχυπικρῶσθαι αὐτῶν, ἐφ' ὅποσον ὅ ἐς ὁ αὐτῶν ἀφέντα ὡς ἐνεπύσθαι, εἶτα ἐς ὁ κατέμειν αὐτῶν ὅτι πικρῶσθαι, ὅς ἐκείτω, καὶ μὴ ἐφέναι τὰ θυμῶν τῶν ἴππων. εἶπον δὲ ὅς ἡλικὸς ὁ κύνδιμος, εἰ μὴ ἐρῶν ἐλασίνοι. ὁ δὲ (πᾶσι γὰρ ἡμῶν) ὅτι πικρῶσθαι πικρῶσθαι, ὅς ἐπικρῶσθαι ἐς βραχυπικρῶσθαι, ὅς ἐπικρῶσθαι, ὅς ἐπικρῶσθαι ἴππων, ὡς ἡσθλῶν ἐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὅτι βραχυπικρῶσθαι, κατεφρονήσθαι τῶν μείρακιου, ὅς ἐπεσθλῶσθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δόξια ταῦτα ἐποίησθαι.

ὁ δὲ

ὁ δὲ τῶν λυγίων ἀφείδω, οἷμα, δεδιώς μὴ ἐκπέ-
 ση, αὐτὸς εἶχετο τῆς αὐτοῦρας. ἀλλὰ ἐκφύ-
 τε ἡδὴ ἔχθ' πλεὺ δίκλω, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἰχα-
 νὸν ὁ πένθος. Ζ. ἰχανὸν λέγεις, τοιαῦτα ἑλ-
 μήσας; καὶ μὴ οὖν συγγνώμην ἄπονέμε-
 σοι ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, καὶ πῶς ὁμοιον ὡς ἀνομή-
 σης, ἢ πινὰ τοιοῦτον σεαυτὸν δειδύχον ἐκπέ-
 ψης, αὐτίκα εἴση, ὅποσον τῆ σὺ πυρὸς ὁ κε-
 ραυνὸς πυρῶδέτερος. ὡς ἐκφύον μὲν αἱ ἀδελ-
 φαὶ θάλατταν ὅτι τῶν Ἡειδδύων, ἵνα ὡς
 ἔπεσεν ἐκδιφρυβθεῖς, ἤλεκτρον ἐπὶ αὐτῶν δα-
 κρύουσαι, καὶ ἀγχοῖ γηγέαθ' ὅτι τῶν πα-
 ρῶ. σὺ δὲ συμπηξάμενος ὁ ἄρμα (κατὰ-
 γε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῶν, καὶ ἄπερος τῶν ἑ-
 ρῶν στυτέπειτα) ἔλαμψε, ἡσυχάζων
 τοῖς ἵπποις· ἀλλὰ μέμνησα τούτων ἀποθύ-
 των.

A Ille autem dimissis habenis, metuens
 opinor ne excideret ipse, iugum currus
 apprehendit ac tenuit. Sed & ille iam
 pœnas suas dedit: & mihi, Iupiter, satis
 supplicij luctus hic est. IVP. Satis autem,
 qui talia ausus sis? At nunc quidē veniam
 tibi tribuo, de cætero autem si quid simi-
 le deliqueris, aut talem aliquem succes-
 forem tibi emiseris. statim senties quanto
 igne tuo fulmen nostrum plus ignis ha-
 beat. Quare illum quidem sorores ipsius
 sepulchro tradant iuxta Eridanum, quo
 loco etiam decidit curru excussus, ele-
 B
 ctum ipsi illacrymantes, deinde & in
 populos conuertantur præ dolore: tu ve-
 rò compacto curru (fractus enim temo
 ipsius est, & altera rotarum comminuta)
 aurigare iunctis denuo equis; ac vide ut
 memineris horum omnium.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOLLINIS ET MERCVRII. Iacobo Micyllo interprete.

ΕΧθρὸς μοι εἰπῶν, ὦ Ερμῆ, πότερος ὁ
 Κάτωρ ἢ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ αὖ ἀγακρίαιμι αὐ-
 τοῖς. ΕΡΜ. ὁ μὲν γὰρ ἡμῖν ξυγγενόμενος,
 ἐκφύος Κάτωρ ὡς, οὗτος δὲ Πολυδύκης.
 ΑΠ. πῶς ἀγακρίαιμι; ὁμοιοί γάρ. ΕΡ.
 ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλων, ἔχθ' ὅτι τῆ
 πορ-
 σῶπου τὰ ἴχνη τῶν τραυματίων, ἀέλαβε πα-
 ρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστ'
 ὅποσα ὑπὸ τῆ Βέβρυκος Ἀμύχου ἐπρώση,
 τῶν Ἰάσονι συμπλέων· ἄπερος δὲ οὐδὲν ποιῶ-
 τον ἐμφανῆ, ἀλλὰ καθαρός ἔστι, καὶ ἀπα-
 ρῆς ὁ πορσῶπων. ΑΠ. ὠνήσας, διδάξας
 τὰ γνώσιμα: ὅτι τὰ γὰρ ἄλλα πόρτα ἴσα,
 τῆ οὐδ' ὁ ἡμίπτερον, καὶ ἀστὴρ ὑπερφανὴ, καὶ
 ἀκρόντων ἐν τῇ χεὶρ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λυ-
 κός· ὡς τε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν πορσῶπον
 Κάτωρα, Πολυδύκην ὄντα· τὸν δὲ τῶν
 Πολυδύκεις ὀνόματι. ἀπὸρ εἶπέ μοι καὶ τὸδε
 τί δὴ ποτε οὐκ ἄμφω ξυώσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἔξ
 ἡμισίας ἀρπὶ μὲν νεκρός, ἀρπὶ δὲ θεός ἔστιν
 ἄπερος αὐτῶν; ΕΡΜ. ὑπὸ φιλαδελφίας
 τῆ το ποιοῦσιν. ἐπεὶ γὰρ ἔδθ' ἓνα μὲν τεθναίαι
 τῶν Λήδας υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον (τῆ),
 ἐνείμαρτο οὕτως ἀπὸ τῶν ἀθανάσιων.

P
 Otésne mihi dicere, Mercuri, vter
 istorum Castor est, aut vter Pollux?
 Nam ego quidem non faciliè discreuo-
 to ipsos. M E R C. Ille qui heri con-
 uersatus nobis est, Castor erat: hic au-
 tem Pollux est. A P O L. Quomodo
 dignoscis? similes enim sunt. M E R C.
 Quòd hic quidem, Apollo, habet in
 facie vestigia vulnerum quæ aliquando
 ab iis accepit quibuscum pugillatu cer-
 tauit, & maximè quibus à Bebruce
 Amyci filio vulneratus fuit, quando
 cum Iasone in Colchum nauigabat. Al-
 ter autem nihil tale præ se fert, sed pu-
 rus est atq; integer facie totus. APOL.
 D Operæpretium fecisti, qui discrimina
 quibus internosci queant, docueris me.
 Nam cætera certè omnia æqualia sunt,
 cui pars dimidia, & stella supernè im-
 minens, & iaculum in manu, & equus
 vtrique candidus. Quare sæpe equidem
 appellauì hunc Castorem, qui Pollux e-
 rat: & rursus Castorem, Pollucis nomi-
 ne. Sed & illud mihi dic, cur non ambo
 pariter nobiscum versantur, sed ex diui-
 sio, nunc quidem mortuus, nunc autem
 Deus est alteruter ipsorum? M E R C.
 Fraternali amore hoc faciunt. Nam cum
 oporteret alterum ex Ledæ filiis mortem
 obire, alterum autem immortalē esse,
 diuiserunt ita inter se ipsi immortalitatē.

A POL. Non sanè prudenti, Mercuri, diuisione. Siquidem nec aspicient sese mutuò hoc pacto, quod vel maximè opinor desiderabant. Aut quomodo enim, cum alter apud deos, alter apud manes existat? Veruntamen, quemadmodum ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricā doces, puerorum exercitator optimus, Diana autem obstetricatur: atque aliorum suam quisque artem haber, vel Diis vel hominibus vtilem: hi verò quid agent nobis? an inertes atque otiosi conuiuabuntur nobiscum, tam grandes cum sint? MER. Haudquaquā: sed iniunctū illis est, Neptuno vt ministrēt & subseruiāt, & obequitare ipsos oportet pelagus: & sicubi nautas tēpestate periclitantes aspexerint, insidentes nauigio, præstare incolumes nauigantes. A POL. Bonam Mercuri, & salutarem narras artem.

A Π. ἔξω πτωχῶν ἔρμῃ, πτωχῶν νομῶν, εἴτε ἔσθ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅσῳ ἐπόρουσιν, οἴμῃ, μέλισσα. πῶς γὰρ ὁ μὲν πτωχὸς θεοῖς, ὁ δὲ πτωχὸς τοῖς φητοῖς ὦν; πτωχὸς ἀλλὰ, ὡς πτωχὸς ἐγὼ μαρτυροῦμαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίην διδάσκεις, παιδοδείκτης ἀειστος ὦν, ἢ δὲ Ἀρτεμις μαρτυρεῖται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην. οὗτοι δ' ἢ τί ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἄρ' ἄρ' ἀποχρήσουσιν, τηλικυδοὶ ὄντες; ΕΡ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν τῶν Ποσειδῶνι, καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν δεῖ δὲ πέλαγος, καὶ αὐτὸν ναυτῶν χεῖρα ζομφύλους ἰδῶσιν, ἔπι κρητάρων ἔπι δὲ πλοῖον, σὺ δὲ τοῖς ἐμπλέοντας. Α Π. ἀγαθῶν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σπῆλαιον λέγεις πτωχὸν τέχνην.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.
DIALOGI MARINI.

ARGVMENTVM IN EOSDEM.

Neque horum dialogorum diuersa aut alia ratio est, quod ad occasiones & argumenta pertinet, quam superiorum. Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis fabulis desumpti sunt, & eadem elegantia ac festiuitate nitent: nisi quòd omnes (quod idem tamen & in superioribus propè fit) de rebus amatoris tractant. Vnde illud quoque verisimile est, Lucianum ostendere voluisse, quòd quæcumque sub hac tota mundi machina mouentur & viuunt, inter ceteros affectus præcipuè Amori obnoxia sint, ac voluptatem appetant: illumque ad eòd generalem quendam omnium tam deorum quam hominum domitorem esse. Quòd autem Deos maximè ex amore desipere atque insanire, deinde & voluptatibus deditos esse fingit, ex professione sua facere videtur. Fuit enim, quâquam omnibus Philosophorum factionibus ex æquo propè infestus, ad Epicuream tamen magis quam ceteras inclinatus, qui & voluptatem finem bonorum asserabant, & Deorum prouidentiam negabat. Id quòd cum alibi passim, tum in Demonaçte, & in Concilio Deorum animaduertere licet,

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

DORIDIS ET GALATEÆ. Erasmo Roterod. interprete.

DORIS.
De eoquid
Polyphe-
mianimū
deformis
& fatidus
adamaur-
rit Gala-
team, &
amasus sit
ab ea.

ORMOSVM amantem, Galatea, nempe Siculum istum pastorem, aiunt amore tui deperire. GALA. Ne ride Doris: etenim qualis qualis est, Neptuno patre prognatus est. DOR. Quid tū postea, si vel Ioue ipso sit progenitus, quum vsque adeò agrestis atque hispidus appareat, quòdque est omnium deformissimum, vnoculus? An verò credis genus illi quicquā profuturum ad formam?

Αλὲν ἐραστὴν ὦ Γαλατεία φασί, τὸν Σικελὸν τῆ-
τεν ποιμνῶν ἐπιμεμνηνάμ
σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε Δω-
εῖ: Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν,
ὁποῖος αἰετῆ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τῆ Διὸς αἰετῆ
παῖς ὦν, ἀγχιος ἔτω καὶ γασίος ἐφαίνετο, καὶ δὲ
πολύτων ἀμυρφώτατον, μονόφθαλμος; οἷδ
δὲ γῆρος ὀνήσασθαι αἰετῆ αὐτὸν πρὸς πτωχὸν μωρῶν;

Γ Α. ἔδὲ δὲ λάσιον αὐτῶν, καὶ ὡς φῆς ἀγροῖον, ἀμορφὸν ἔστιν. ἀνδρῶδες γὰρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὀπιωρέπει ὡ μετώπῳ, ἔδὲν ἐνδεέστερον ὄραν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. Δ Ω. εἰκός ὦ Γαλάτεια ἔκ ἐραστῆν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχῃ τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαμῆς αὐτὸν. Γ Α. ἔκ ἐρώμενον διὰ δὲ πάλιν ἐνφθισκὸν τῆτο ἔ φέρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνῳ αὐτὸ ποιῆν ὅτι ποιμένων ποτε, ἀπὸ τῆς σαρπτιᾶς παύσασαι ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τ' ἠϊόνος ἐν τοῖς ὑπόποσι τ' Αἰτῆης, κατὰ μετὰ τῶν ὄρων καὶ τ' θαλάττης ἀγροῖος ἀπομυχύνει, ὑμᾶς μὲν, ἔδὲ παρὰ ἑβλεψὲν ἐγὼ δ' ὄξ ἀπασῶν ἢ κληῖση ἔδοξα ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τ' ὀφθαλμὸν. ταῦτα ὑμᾶς αἰῶν δὴ γμα γδ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξίερατος ὑμεῖς ὅ πρῶφθητε. Δ Ω. εἰ ποιμῆνι ἔ ἐνδεῖς κληῖ τῶν ὄφιν ἔδοξας, ὅτι φθόνος οἷς γενηέναι; καί ποί τι ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαμῆσαι εἶχεν, ἢ δὲ λυκὸν μόνον, καὶ ἔτο οἶμα, ὅτι ζωήτης ἔστι τυρῶ καὶ γάλακτι. πάλιν παρὰ τὰ ὁμοῖα τούτοις ἠγῆται κατὰ. ἐπεὶ τὰτε ἄλλα ὁπότ' ἄν ἐτελήσης μαθῆν, οἷα τυλχρῶς ἔσα τ' ὄφιν, ἀπὸ πέτρας πινὸς εἶποτε γαλιῶν εἶν, ὅτι κῦψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ἔσθην ἀπὸ ἢ χρεῖαι λυκὴν ἀκρίβως ἔκ ἐπαμῆσαι ὅ C τῆτο, ἡ μὴ ὀπιωρέπη αὐτῶν ἔ ἐρύθημα. Γ Α. ἔ μὴ ἐγὼ μὲν ἢ ἀκρίβως λυκὴ, ὁμοῖος ἐραστῆν καὶ τῆτον ἔχω ὑμῶν ὅ ἔκ ἐστὶν ἢ πνα, ἢ ποιμῆν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμῶς ἐπαμῆς. ὁ δὲ Πολύφημος, τὰτε διὰ, καὶ μοισιχὸς ἔστι. Δ Ω. σιῶπα ὦ Γαλάτεια, ἠκούσα μὲν αὐτῶν ἀδόντος, ὁπότε ἐκώμασε παρὰ τῶν ὄφιν, Αφροδίτη Φίλη, ὄνον δὴ πῖς ὀκῆσθαι ἔδοξε. ἔ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτῖς, οἷα κερνίον ἐλάφῃ γυμνὸν τ' ἄρκου ἔ τὰ μὲν κέρματα, πῆχῃς ὡς ὅτ' ἦσαν. ζυγῶσας ὅ αὐτῶν, καὶ ἐνάφας τὰ νεύρα, ἔδὲ κάλλοπι περὶ σφῆρας, ἐμυθῶ δὲ ἀμυσόν τι, καὶ ἀπωδὸν ἄλλο μὲν αὐτὸς βοᾶν, ἀπὸ ὅ ἢ λύρα ὑπήχῃ. ὡς τε ἔδὲ κατέχῃ τὸν γλῶττα ἐδιδυμάμια, ὅτι ἔ ἐρωπικῶν ἐκείνῳ ἀσματι. ἢ μὲν γδ Ἡχῶ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῶν ἠθέλειν, ἔ τῶ γάλατος οὔσα, ἔρυχρῶ μὲν. διὰ ἠγμῶετο, εἰ φανεῖν μιμημένη τραχεῖα ὄδῃν, καὶ κατὰ γλῶσσον. ἔ φερε ὅ ὅ ἐπέραςτος ἐν τῆς ἀγκάλας ἀθυρμάτιον, ἀρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῶν παρὰ σεοικῶτα.

GAL. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, ut tu vocas, illum deformat: quin virile magis est. Porro oculus media in fronte, decet etiā, quo quidem nihilo segnīus cernit, quā si duo forent. D O R. Videris Galatea nō amantem habere Polyphemū, sed illum potius adamare: sic eum prædicas. GAL. Equidem haud adamo: sed tamē insignem istā vestram insultandi opprobrandiq; petulantiam ferre non queo. Ac mihi nimirū invidentia quadam isthuc facere videmini, propterea quod ille quum fortē aliquando gregē pasceret suum, nosq; ἐ littorali specula in littore ludētes cerneret in prominentibus Ætnę pedibus, quā videlicet inter montē & mare littus sese in longum porrigit, vos ne aspexerit quidē: at ego omniū vna visā sim formosissima, eoq; in vnam me coniecero oculum. Et res vos malē habet: nam argumētum est me forma præstantiorem esse. ac digniorem quæ amer: vos contrā fastiditas esse. D O R. An istud tibi putas invidendum videri, si primū pastori, deinde lusco formosa visā sis? quanquam quid aliud ille potuit in te probare, præter candorem? Is illi placet opinor, quod caseo & lacti assueverit: proinde quicquid his sit simile, id protinus pulchrū iudicat. Alioqui vbi libebit scire qua sis facie, de scopulo quopiam in aquā, si quando trāquilla steterit, despectās, temetipsā contēplare: videbis aliud nihil nisi perpetuum candorē: verū is quidem nō probatur, nisi rubor admixtus illi, decus illi iunxerit. GAL. Atqui ego illā immodicē cādida, tamē eiusmodi habeo amantē: quum interim ἐ vobis nulla sit, quā vel pastor, vel nauta, vel portitor aliquis miretur: cæterū Polyphemus (ut alia ne dicā) etiā canendi peritus est. D O R. Tace ὦ Galatea: audiui mus illum canentē, quum nuper pruriret in te: sed ὦ sancta Venus, asinū rudere dixisses: nā lyre corpus simillimū erat ceruino capiti ossibus renudato: tū cornua perinde quasi cubiti prominebāt: iis iunctis inductisq; fidibus, quas ne collope quidē circūtorquebat, agreste quiddā & absonum cantillabat, quū aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret: ita ut tēperare nobis nequiverimus quin rideremus amatoriam illam cantionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula: imō puduisset cantum imitari. Ad hæc gestabat in vlnis amasius iste delicias suas, vrsi catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem.

Quis autem non inuideat tibi amicum istum Galatea? GAL. Quin tu igitur Dori tuum ipsius amicum nobis commōstra, qui meo sit formosior, quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara. DOR. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iacto, quasi sim vehementer amabilis: veruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis victitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, cumque tu mutuum ames.

πῆς οἶκ' ἀφρονήσῃ σοὶ ὦ Γαλάτεια τοῖσ' αὐτοῦ ἐρεσσὸς; ΓΑΛ. οἶκου ἡμεῶν σὺ Δωρὲ δειξὼν ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ἀδικώτερον, καὶ καθαρίζειν ἀμεινον ἔπιτραμνον. ΔΩ. ἀλλ' ἐρεσθῆς μὲν σὸσδὲ ἐστὶ μοι, σὸσδὲ σμυνώμεθα ἐσθ' αὐτοῦ (ἴ). ποιούτης δέ, οἶος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὡς σὸσδὲ ὁ πρῶτος, ὡμοφάγος, ὡς φασι, καὶ σιπυρῶμος τοῖς ἐπιδημιώταις τῶν ξένων, σοὶ γέμοιτο, καὶ σὺ ἀντερώης αὐτῶν.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΪΔΩΝΟΣ.

CYCLOPIS ET NEPTVNI. Iac. Micyl. interprete.

CYCLOPS. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excæcauit, somno grauatū aggressus. **NEP.** Quis verò est qui isthęc facere ausus fuit, Polypheme? **CYC.** Principiò quidem seipsum Neminem vocabat: postquam autem effugit, atque extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. **NEP.** Noui quem dicis, Ithacensem illum: ex Ilio autem nauigabat. Sed quo pacto hæc pereregit, cum alioqui non ira audax atque animosus sit? **CYC.** Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensis ipsorum quibusdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur verfutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem, & fragrantī, cæterùm ad insidias struēdas præsentissimo, & maximè turbulento: nam statim omnia videbantur mihi posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & profusum apud me ampliùs ipse non eram: postremò autè somno correptus iacui. Ille verò ex acuto vecde, eodemq; igne succenso insuper, etiam excæcauit me dormientem: & ex eo iam tempore cæcus tibi sum Neptune. **NEP.** Vt altè nimis dormiisti, fili, qui non interea exiueris, cum excæcareris? Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, fat scio, potuit dimouere saxum à foribus.

NEP. Πάτερ, οἶα πέποιθα ὑπὸ τῆς κατὰ ἐρατοῦ ξένου ὡς μεθύσας, ἔξετυφλωσέ με, κοιμωμένω ἐπιχρήσας. **ΠΟ.** τίς δὲ ὁ ταῦτα βολήσας ὦ Πολύφημε; **ΚΥ.** ὁ μὲν ὡσφτον, **ΟΥ** τιν ἐαυτὸν ἀπεκάλῃ. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἠὲ βέλγης, Οδυσσεὺς ἰνομάζεσθαι ἔφη. **ΠΟ.** οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον ἔξ Ἰλίου δ' ἀνέπλῃ. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐρεσθῆς, σὸσδὲ πᾶν βῆταρὸς ὄν; **ΚΥ.** κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρώ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλὰς πινὰς, ἐπιβυθούσας δηλονότι πῆς ποιμνίους. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ γῆρα ὁ πῶμα (πέτρα δὲ ἐστὶ μοι καμμεγέτης) καὶ ὁ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἔφερον δὲ ἄλλοι ἀπὸ τῆς ὄρεος, ἐφαίνοντο ἀποκρύπτειν αὐτοῖς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν πινὰς, ὡς σὸσδὲ εἰκὸς ἠὲ, κατέφαγον λησῆς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πᾶν κρηγῆτατος ἐκείνος, εἶπε **ΟΥ** τίς, εἶπε Οδυσσεὺς ἠὲ, δίδωσί μοι πῆς φάρμακόν τι ἐλχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ βύοσμον, ἐπιβυθούτασιν δὲ, καὶ παρὰ χυδῆσασιν ἀπόρυπα γὰρ βῆσῶς ἐδδκει μοι ὡς εἶ φέρεσθαι πῆσιν, ἔδ' ἀπὸ ἀπὸν αὐτῶ ἀνέσφρεσπο, ἔδ' οἶκ' ἐπὶ ὄλως ἐμμαντῶ ἡμῶν τέλος ὅ ἐς ὑπνον κατεσπᾶσθαι. ὁ δὲ, ἀποζύσας τὸν μοχλὸν, ἔδ' πυρώσας γε, ὡς ἐπὶ ἐτύφλωσέ με κατὰ δδδντα. ἔδ' ἀπὸ ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσδδον. **ΠΟ.** ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὡς οἶκ' ἄξεστορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οἶω Οδυσσεὺς πῶς διέφυγῃ; ἢ γὰρ ἀπὸ οἶδ' ὅτι ἐδδωθήη ἀποκινήσασθαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς γῆρας.

ΚΥ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφελον, ὡς μάλλον αὐτὸν λα-
 βοιμ' ἐξιώντα· καὶ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν, ἐπὶ τῶν
 χειρῶν ἐκπετάσας, μόνον περὶ τὰ
 παρθέατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντεταμένους ὡς κριῶν;
 ὅποσα ἐχρῆν παρὰ τὴν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. ΠΟ.
 μανθάνω ἕω' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ἕω-
 ἐξελαθὼν σε, διὰ τοὺς δόλους τοῦ Κύκλωπος ἐδὴ
 ὅτι βουλομένη ἐπ' αὐτὸν. ΚΥ. πωρεκέλευσα ὡ
 πᾶτερ, καὶ ἤκων. ἐπεὶ ἤρηντο τ' ὅτι βυβλόντος ὁ
 ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφη ὅτι ΟΥ πὶς ὅστι, μάλα χολῶν
 οἰηθέντες με, ὡρῆντο ἀπιόντες. ἔγωγε κατεσοφί-
 σατό με ὁ κατὰ τὸν οὐνοῦματι καὶ ὁ μολύβδα
 ἠνάσσει με, ὅτι καὶ ὀφθαλμοῦ ἐμοῦ πῶς συμφορῶν,
 ἐδ' ὁ πατὴρ φησὶν ὁ Πόσειδων ἰάσεται σε. Π.
 θάρσος ὡ τέκνον, ἀμωσῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μά-
 θη ὅτι εἰ καὶ πῆρωσιν μοι ὀφθαλμοῦ ἰάσεται ἀ-
 δυνάτων, τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, ὁ σάξιν αὐτοῦ
 καὶ ἀπολλύωμαι ἐπ' ἐμοῦ παρθέσει· πλὴν δὲ ἐπ'.

ACYC. At ego amoui ipsū, quod facilius
 illū comprehenderem inter egrediendū.
 Ac collocato me ipso ad fores, extentis
 manibus venabar, solis dimissis in pascua
 ouibus, & arieti negotio dato, quęnam i-
 psū agere pro me oporteret. NEP. Intel-
 ligo rē. Sub illis latuit te, clā se subducēs,
 at cęteros certē Cyclopas cōueniebat te
 inuocare cōtra ipsum. CYC. Conuocauī
 illos, pater, atq; etiam venerunt: sed post-
 quam me interrogassent infidiatoris no-
 men, atque ego dicerem Neminem esse:
 insanire me arbitrati, relicto me iterum
 discesserunt. Itā imposuit mihi execra-
 bilis ille, nomine. Et quod omnium ma-
 ximē mihi ægrē fuit, contumeliosē obie-
 cta mihi clade hac, Ne pater quidē Ne-
 ptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NE-
 P T V. Confide fili: vlciscar enim ipsum;
 vt sentiat, etiam si cęcitatem oculorum
 mederi non queam, nauigantes certē ta-
 men seruare vel perdere, penes me esse:
 nauigat autem adhuc:

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ALPHEI ET NEPTVNI. Iacobo Micyllo interprete.

ΤΙ τὸτο ὡ Ἀλφεί, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
 πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος, ἔτε ἀναμύνησαι
 τῆ ἀλμῆ, ὡς ἔτος πῶς μοῖς ἀπάσιν, ἔτε ἀνα-
 παύεις σεαυτὸν δαχτυλῆς, ἀλλὰ δὲ τῆς θα-
 λάττης ξυμεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥῆ-
 θρον, ἀμυγῆς ἐπὶ καὶ κατὰ τὸς ἐπέιγη; ὁ δὲ
 οἶδ' ὅπου βύθιος ἕωδὸς, κατὰ τὸ οἶλφον
 καὶ ἐρωδῶν, καὶ εἰκοσῶς ἀνακύνειν που, καὶ αὐ-
 θῆς ἀναφαινῆν σεαυτὸν. ΑΛ. ἐρωπικόν τι τὸ
 παρῶμα ὅστιν ὡ Πόσειδον, ὡς τε μὴ ἔλεγχε.
 ἠεὶ ὅστις δὲ καὶ αὐτὸς πολλὰ κίς. ΠΟ. γωμαι-
 κὸς ὡ Ἀλφεί, ἠὲ νύμφης ἐρεῖς, ἠ καὶ τῶν Νη-
 ρῆιδων αὐτῶν μίας; ΑΛ. ἔκ· ἀλλὰ πηγῆς ὡ
 Πόσειδον. Π. ἠ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτῆ ῥῆ; ΑΛ.
 νησιῶτις ὅστι Σικελικῆ Ἀρέθουσαρ αὐτῶ
 καλῶσιν. ΠΟ. οἶδα ὁ δὲ ἀμωρπον ὡ Ἀλ-
 φεί πῶ Ἀρέθουσαρ, ἀλλὰ δὲ αὐτῆς τέ ὅστι, ὅ
 δὲ κατὰ τὸ ἀναβλύζει, ὅ τὸ ὕδωρ ὅτι παρῶ-
 περὶ τῶς ἕωφῶσιν, ὅλον ἕωφ' αὐτῶ φαινόμε-
 νον ἀργυροφῶδες. ΑΛ. ὡς δὴ ἠτῶς οἶδα πῶ
 πηγῆν ὡ Πόσειδον παρ' ἐκείνης ἐν ἀπὸ ῥωμα.
 ΠΟ. ἀλλ' ἀπιθι μὲν, ὅ δὲ τύχη ἐν ὡ ἐρωπ.
 ἐκείνο δὲ μοι εἰπέ, ποῦ πῶ Ἀρέθουσαρ εἶδες,
 αὐτὸς μ', Ἀρχαῖς ὡν, ἠ δὲ, ἐν Συρακυσῶς ὅστιν;

Q Vid hoc, Alphee, quod tu solus alio-
 rum in mare delapsus, neq; cum sal-
 sugine misceris, perinde vt solent cętera
 flumina omnia: neq; cohibes teipso aquis
 diffusis, sed per mare velut concretus, ac
 dulci custodito fluore, incorruptus etiā
 & purus cursu laberis: nescio quod locorū
 in profundum teipso, quemadmodū ga-
 uia atq; ardeę faciunt, submerso: ac vide-
 ris rursus emergere quoq; alibi, & tei-
 psū iterū spectādum exhibere. ALPH.
 Amatoria quędam res hæc est, Neptune:
 quamobrem ne mihi vitio veritas. Amasti
 autem & ipse sæpenumero. NEP. Mu-
 licremne, Alphee, an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum vnā aliquā?
 ALP. Non, verūm fontem Neptune
 quendam. NEP. Vbi igitur terrarum il-
 le manat? ALP. Insularis est, in Sicilia,
 Arethufam ipsum vocant. NEP. Scio:
 non deformē sanē, Alphee, Arethufam
 amas: sed & liquidus fons ille est, & per
 purum scaturiendo ebullit: atq; ipsi aque
 etiā caleuli gratiā addunt, supra quos to-
 ta ea velut argētea apparet. ALP. Vt ve-
 rē nosti fontē hunc, Neptune! ad illū igitur
 abeo nūc. NEP. Sed abi quidē, & felici-
 ter vitere amore. illud autē mihi dic, vbi
 tu Arethufam conspicatus es, Arcas ipse
 cū sis, fons autem ille in Syracusis manet?

NEPTV-
NVS.

A L P. *Properatē me moraris Neptu-
ne, curiosē nimis interrogando. N E P.
Probē dicis. Abi igitur ad amatum, ac
emergens iterum ē mari, eodem alueo
cum fonte illo miscearis, & in vnam a-
quam redigamini.*

A Λ. *ἐπιγρόμδον με κατέχης ὦ Πίσοδον,
πείεργα ἐρωτή. Π Ο. ὦ λέγης. χάρη πα-
ρὰ πλὴ ἀγαπωμδύω. καὶ αἰαδὲς ἀπὸ τῆς
θαλάττης, ξυαυλία μίγνυσο τῆ πηγῆ, καὶ
ἐν ὕδωρ γίνασθε.*

MENEΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MENE LAI ET PROTEI. Eodem interprete.

MENE-
LAUS.

AT in aquam conuerti te Proteu, in-
credibile adeò non est, marinus uti-
que cū sis: etiam arborem fieri, tolera-
bile: præterea & in leonem aliquando
muteris licet, tamen neque hoc supra fi-
dem est. Quòd si autem & ignem fieri te
possibile est, cū in mari habites, hoc om-
nino miror, neque adducor vt credā.
P R O. Ne mireris Menelaë. fieri enim
soleo. M E N. Vidi equidem ipse: verun-
tamen videris mihi (dicetur enim hīc ap-
ud te) præstigias quasdam adhibere rei,
atque intuentium oculos decipere: cū
interim ipse nihil tale fias. P R O T. Et
quænam adeo deceptio in rebus sic ma-
nifestis fieri queat? An non apertis oculis
vidisti in quàm multa ipse me transfor-
mauerim? Quòd si verò non credis, &
res hæc tibi falsa viderur, nempe appa-
rentia quædam inanis ante oculos ob-
uerfans, posteaquam ignis factus fuero,
applica mihi heus generose tu manum:
nimirum senties, videârne tantum ignis,
an & vrendi vim habeam. M E N. Periculoso-
sum est experimentum hoc Proteu.
P R O T. At tu Menelaë videris mihi
neque Polypum vidisse vnquam, neque
etiam quid pisci huic accidere soleat,
scire. M E N. Verum Polypum ipsum
quidem vidi: quæ verò accidant illi, libe-
ter ex te cognouerim. P R O. Cuicumq;
saxo accedens acetabula sua applicuerit,
atque affixus inhæserit eirramētis, illi
seipsum similem efficit, mutatq; colorē,
imitando saxum, quò videlicet lateat pi-
scatores, nihil ab illo varians, neque ob
hoc manifestè apparens, sed omnino sa-
xum referens. M E N. Ferunt hæc: sed
tuum hoc multo magis omnem opinio-
nem excedit Proteu. P R O. Nescio Me-
nelaë cuiusnam alteri facile credas, qui tuis
ipsius oculis non credas. M E N. Videns
equidem vidi, sed tamen res ipsa mon-
stro similis est, eundem videlicet, ignem
atque aquam fieri.

Aλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνασθαι ὦ Πρωτεῖ,
οὐκ ἀπίθανον, ἐσάλιον γε ὄντα, καὶ
δένδρον ἐπὶ φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλ-
λαχίης, ὁμοίως γὰρ τὸ πρὸ ἕξω πίστεως. εἰ δὲ
καὶ πῦρ γίνασθαι δυνατὸν ἐστὶ τῆ θαλάττης οἰ-
κουῖτα, τὸ πρὸ πόνου θαυμάσιον, καὶ ἀπίστῳ.
Π Ρ. μὴ θαυμάσιος ὦ Μενέλαε. γίγνωσθαι
γάρ. Μ Ε. εἶδον ἔ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς,
(εἰρήσει) γὰρ πρὸς σέ) γρήτεια πινὰ πρὸς ἀ-
γνῶσθαι πρὸς ἀγνῶσθαι, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἕξα-
πατῶν τῆ ὀρώντων, αὐτός γὰρ ἐν τοιοῦτο γ-
νόμδμος. Π Ρ. ἔ τίς αἰὲ ἡ ἀπάτη ὅτι τῆ ἕ-
C τως ἐναργῶν γήοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις πῖς
ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετεποίησαι ἐμμουτόν;
εἰ δὲ ἀπίστεις, ἔ ὁ πρὸς ἀγνῶσθαι ἕξω δ-
κεῖ, φαντασία τίς πρὸ τῆ ὀφθαλμῶν ἵσα-
μδμή, ἐπειδὴ πῦρ γήωσθαι, πρὸς ἀνεῖχε μοι
ὦ γήωσθαι πλὴν χεῖρα. εἴση γὰρ εἰ ὀφθαλμῶν
μόνον, ἢ καὶ ὁ κατὰ τότε μοι πρὸς ἀνεῖχεν. Μ Ε.
οὐκ ἀσφαλῆς ἡ πείρα ὦ Πρωτεῖ. Π Ρ. σὺ
δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς γὰρ Πολύπου ἕξω-
ραχέαι πώποτε, ἕξω ὁ πάρα ὁ ἱρῶς ἕξω
εἰδέναί. Μ Ε. ἀλλὰ τὸν μὲν Πολύπου εἶ-
δον, ἀ πάρα δὲ ἡδέως αἰ μᾶθαι πρὸς ἀνεῖχεν.
D Π Ρ. ὅποια αἰ πέτρα πρὸς ἀνεῖχεν ἀρμόσθαι
τῆς κοτύλας, καὶ πρὸς ἀνεῖχεν ἕξω πλε-
κτάνας, ἐκείνη ὁμοίον ἀπὸ γὰρ ἕξω αὐτόν, καὶ
μεταβάλλει πλὴν χεῖρα, μιμούμδμος πλὴν πέ-
τρας, ὡς αἰ λάθη τοῖς ἀλιέας, μὴ δὲ ἀλλὰ τ-
των, μηδὲ φανερός ὡν δὲ τὸ πρὸ, ἀλλ' εἰσκάως
τῶ λίθω. Μ Ε. φασὶ τῶ πρὸ ὁ δὲ σὺν πολ-
λῶ πρὸς ἀνεῖχεν ὦ Πρωτεῖ. Π Ρ. οὐκ
οἶδα ὦ Μενέλαε, τίη δὲ ἄλλω πιστεύσθαι, τοῖς
σταυρῶ ὀφθαλμοῖς ἀπίστῳ; Μ Ε. ἰδὼν, εἶ-
δον. ἀλλὰ ὁ πρὸς ἀγνῶσθαι τεράσιον, τὸν αὐτόν,
πῦρ ἔ ὕδωρ γίνασθαι.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPE ET GALENES. Iacobo Micyllo interprete.

Είδες ὦ Γαλιώνη πῶς οἶα ἐποίησεν ἡ Εἰς τῶν δὲ δῆπρον ἐν Θεσσαλίᾳ, δὴ πὶ μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; **ΓΑ.** ὁ ξυμψιγῶμιον ὑμῖν ἐγὼ γε. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὦ Παιόπη ἀκύματον ἐν ποσούτω φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δὲ οὖν ἐποίησεν ἡ Εἰς μὴ παροῦσα; **ΠΑ.** ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὶς ἀπεληλύθησαν ἐς τὸν θαλάμῳ, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆς Ποσειδῶνος τῶν ἀπεμφοθέντες. ἡ Εἰς δὲ ἐν ποσούτω παροῦσα πῶς ἔσθι, ἐδωκὴν δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν, πινόντων, ἐπίων ἢ χροτουώτων, ἢ τῶν Ἀπόλλωνι καταείζοντι, ἢ τῆς Μούσας ἀδύσας, πρὸς τῶν τῶν νομῶν, ἐπέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλον τι πάγκαλον, χρυσοῦ ὄλον ὦ Γαλιώνη. ἐπεγέγραπτο ἢ, **Η Κ Α Λ Η Λ Α Β Ε Τ Ω.** κυλινδρῶμοι δὲ τῶν ὡς-τῶν ὄξεπίτηδες, ἢ κε ἔνθα Ἡρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. καὶ περὶ ὁ Ἑρμῆς ἀετῶμοις ἐπέλεξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδωκε ποιῆν, ἐκείνων παροῦσῶν; αἱ δὲ αὐτε-ποιουῶντο ἐκάστη καὶ αὐτῆς εἶ) τὸ μῆλον ἠξίου. **Ε** εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, ἔα ἄλλο χάρων παροῦσῶν τὸ πρῶτον. ἀλλ' ἐκεί-νος αὐτὸς μὲν, ὁ κείνα φησι πρὸς τούτου (καί-τοι ἐκείνα αὐτὸν διέστησεν ἠξίου) ἀπῆτε δὲ ἐς τὴν Ἰδῶν τῶν Πειάμου παῖδα. ὅς οἶδὲ τε ἀφῆσθαι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἀνὸς κείνος κρίναί κακῶς. **ΓΑ.** τί οὖν αἱ θεαὶ ὦ Παιόπη; **ΠΑ.** τῆμερον οἶμα ἀπῆσιν πρὸς τὴν Ἰδῶν. **ΓΑ.** καὶ τίς ἠξί- μῶν μικρὸν ἀπαγγέλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; **Δ** **ΠΑ.** ἡδὴ σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιστομένης, ἢ μὴ τι πῶν ὁ δεικνύται ἀμβλυώτη.

Vidistine, Galene, heri, qualia fecit **PAN** Eris ad cœnam in Theffalia, pro- **PE.** pterea quòd non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? **G A L.** Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui: nam me Neptunus iusserat tranquillum interea, Panope, seruare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non adesset? **P A N.** Thetis ac Peleus concesserant intrò in thalamum, deducuntibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, clam cæteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, aliis bibentibus, quibusdam autem applaudentibus vel Apollini citharam personanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum) proiecit in cõuiuium pomum quoddam admodum pulchrum, atq; aureũ, Galene, totum. Inscriptum autem erat his verbis: **FORMOSA ACCIPIAT.** Dũ igitur volutatur hoc, tanquam ex composito iactum pertuenit eò loci, vbi Iuno & Venus & Minerua accumbebant. Deinde vbi Mercurius sublato illo legit ea quibus illud inscriptũ erat: nos quidem Nereides cum silentiò sedebamus: (quid enim agendum erat illis præsentibus?) illæ verò inter se cõtendebant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verũm ille, Ipse quidem, inquit, nõ feram iudiciũ de hoc (tametsi illæ ipsum iudicare vellent) sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit quænam formosior sit, utpote elegantix studiosus & ipse: & non facile, talis cum sit, iudicauerit malè. **G A L E.** Quid igitur ad hæc Dæx ille, Panope? **P A N.** Hodie, arbitrot, in Idam abeunt. **G A L.** Et quis veniet paulo post qui nobis tenunciet eam quæ vicerit? **P A N.** At iam nunc tibi affirmo, quòd nulla alia vincet veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTVNI. Eodem interprete.

Επὶ τὴν Λέρναν ὦ Ποσειδῶν τῶν γίνε) καὶ εἰς τὴν ἡμέραν ὑδρῶσιν ἡμῶν

AD Lernam, Neptune, quotidie ve- **TRITON** nit aquatum virgo, pulchra omni- **I** **iii**

no species. Haud equidem scio formosiorē vllam puellam vidisse me. NEP. Liberā ne dicis, Triton, an verò serua quāpiam est, quā aquam ferre solet? TRI. Minimè verò, sed Danaī illius filia, vna ex quinquaginta istis etiam ipsa est, Amymone nomine. Interrogavi enim & quā vocaretur, & genus ipsius. Danaus autem duriter admodum educat filias, & opus manu facere ipsas docet, & ad aquam hauriendam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigræ ipsæ vt sint. NEP. Solāne autem venire solet longā adeo viam ex Argis ad Lernā vsque? TRIT. Sola: nam siticulosum ipsum Argos est, vt nosti: quare necesse est semper aqutum venire illam. NEP. Non mediocriter affecisti me animo, ô Triton, qui mihi hæc de puella narraris. Quare eamus ad ipsam. TRIT. Eamus. iam enim tempus quoque est cum aqutum ire solet. Ac prope mediam circa viam alicubi est petendo Lernam. NEP. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu verò potius delphinem mihi aliquem ex velocibus illis huc siste: inequitādo enim illi quān celerrimè prouchar. TRI. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. NEP. Probè sanè. proucharmur igitur. Tu verò iuxta natando consequere me, Triton. Ac posteaquam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hîc in insidiis ero; tu autem speculando obserua quando illam accedentem sentias. TRIT. Eccam tibi, propè est. NEP. Formosa, Triton, & in ipso ætatis flore puella hæc: sed comprehendenda nobis est. AMY. Heus homo, quò me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Ægypto patruo nostro ablegatus esse! quare clamando patrem vocabo. TRIT. Tace Amymone, Neptunus hic est. AMY. Quid Neptunum mihi narras? Cur mihi ô homo vim facis, atque hinc in mare abstrahis? Ego verò suffocabor misera, submersa aquis. NEP. Bono animo sis: nihil graue patiaris faciam: sed & fontem cognominem tibi emanare hîc sinam, percussò tridente saxo hoc iuxta æstuarium, & tu ipsa felix atq; beata eris, ac sola sororum obita morte aquam non gestabis.

γένος, πάλκαλόν τι χεῖμα, ὅτε οἶδα ἐγὼ γέ
καλλίω παῖδα ἰδῶν. ΠΟ. ἐλθθέρα πιναὶ
ὦ Τεῖτων λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδροφό-
ρος ἔστιν. ΤΡ. Ἐμμοιω. ἀλλὰ τῆ Δαναοῦ
ἐκείνη θυγάτηρ, μία τῆ πεντήκοντα καὶ αὐ-
τῆ, Ἀμυμόνη τοῦ ὄνομα. ἐπιθύμιον γὰρ ἡ τις
καλοῖτο, καὶ ὁ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρογυ-
γαί τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτοῦ γαῖν διδάσκει, ἔ-
πέμπει ὑδωρ τε ἄρυσσιν ἄσας, καὶ πρὸς τὰ
ἄλλα, παιδὸς ἀσχοῖς εἶ) αὐτῆς. ΠΟΣ.
μὴν δὲ τῶν ἀγίνεται μακρὰν ἔτω πλὴν ὁδὸν
ἔξ Ἀργεῖς εἰς Λέρναν; ΤΡ. μὴν. πολυδί-
ψιον δὲ ὁ Ἀργεῖς ὡς οἶδα. ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ
ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τεῖτων, ἔ μετεῖως με
διεπάρξας εἰπὼν τὰ πρὸ τῆς παιδὸς. ὥστε
ἰωμὸν ἔτω αὐτῆ. ΤΡ. ἰωμὸν ἡδὴ γὰρ κα-
ρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ χερὸν που καὶ μέστω
πλὴν ὁδὸν ἔστιν ἰούσα εἰς πλὴν Λέρναν. ΠΟΣ.
σέκοιμ ζῶξον ὁ ἄρμα. ἡ τῆτο μὲν πολλὴν
ἔχει πλὴν ἀσχοῖς ἰούσῃν ποῖς ἰπποῖς τῆ
ζῶγῃ, καὶ ὁ ἄρμα ἔπιπεμψῶν; σὺ δὲ
ἀλλὰ δελφίνα μοι πιναὶ τῆ ὠκέων τῶν ἀσχο-
σον. ἐπιπάσσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῆ πᾶσι. ΤΡ.
ἰδοῦ σοι ἔποσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟΣ.
ὄγε ἀπελαμώμω. σὺ δὲ τῶν ἀσχοῖς ὦ
Τεῖτων. καὶ περὶ παρέρμεν εἰς πλὴν Λέρναν,
ἐγὼ μὲν λοχίωσιν ἐν αὐτῆ που, σὺ δ' ἄποσχο-
πει ὅπου τ' αὐτῆ πρὸς ἄσχοῖς αὐτῆ. ΤΡ.
αὐτῆ σοι πλησίον. ΠΟ. καλὴ ὦ Τεῖτων καὶ
ὠρεῖα πρὸ γένος. ἀλλὰ συλληπτήρα ἡμῖν ἔστιν.
ΑΜΥ. αἰδέσθε, ποῖ με ξυμάρπασας ἀ-
γεις; αἰδραποδιστῆς εἶ, καὶ εἰσὶς ἡμῖν ἀπὸ
Αἰγύπτου τῆ θεῖα ἔπιπεμψῶν ὥστε βοή-
σομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον ὦ Ἀμυ-
μόνη, Ποσίδων ἔστι. ΑΜΥ. ἢ Ποσίδων
λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ αἰδέσθε, καὶ εἰς πλὴν
θάλασσαν κατέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγίσο-
μαι ἢ ἀθλία κατέδύσα. ΠΟ. θάρρη, ὅθεν
δένον πάθης, ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπάνωμόν σοι
αἰαδοῦσιν εἰσω ἐν αὐτῆ, πατάξας τῆ
πείλαν πλὴν πέτρας πλησίον τῆ κλύμαρος.
καὶ σὺ βύδαμφν ἔση, καὶ μὴν τῆ ἀδελφῶν
ἐχ ὑδροφορήσῃς ἀποθανοῦσα.

NOTI ET ZEPHYRI. Iacobo Micyllo interprete.

ΤΑύτῃ ὦ Ζέφυρε τὴν δάμαλιν, ἡ
 δὲ τῆ πελαγίαι ἐς Αἴγυπτον ὁ Ερ-
 μῆς ἀγῆ, ὁ Ζεὺς διεκέρησεν ἀλοῖς ἔρωτι; Ζ Ε.
 καὶ ὦ Νότε· ἡ δάμαλις ὅτε, ἀλλὰ παῖς
 ἡ τῆ ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δὲ ἡ Ἡρα τὴν
 ἐποίησεν αὐτὴν ζήλοτυπήσασα, ὅτι καὶ
 πρὸς ἐώρα ἔρωτα τὸν Δία. Ν Ο. νῦν οὖν
 ἐπὶ ἔρα τῆς βοός; Ζ Ε. καὶ μάλα. καὶ ἀφ'
 τῆς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν
 παρετάξε μὴ κυμαίνην τὴν θαλάσσαν ἕστ'
 ἀφ' ἀφ' ἡγήσεται, ὡς ἀποτεκεῖται ἐκεί. κὺδ δὲ
 ἡδὴ θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ, ἢ ὅτε γέν. Ν Ο.
 ἡ δάμαλις θεός; Ζ Ε. καὶ μάλα ὦ Νότε.
 ἀρξέει τε, ὁ Ερμῆς ἔφη, τῶν πλέοντων, καὶ ἡμῶν
 ἔσαι δέσποινα, ὃν πῖνα αὐτῆς ἔτελε ἐκ-
 πέμψαι, ἢ καλύσαι ὅτι πνῆν. Ν Ο. θεο-
 πότεια τὴν γαυρῶν ὦ Ζέφυρε, ἡδὴ δέσποινα
 γε ὄσα· ἢ Δία δὴν ἔρα γὰρ ἔτω γένοιτο.
 Ζ Ε. ἀλλ' ἡδὴ γὰρ διεφάσε, καὶ ἐξέθενεν ἐς
 τὴν γαῖαν. ὅρα ὅπως σὺ κέπῃ μὲν τετραποδι-
 σὶ βαδίξῃ, ἀνορθώσας δὲ αὐτὴν ὁ Ερμῆς,
 γυναικα παλάλιον αὐτῆς ἐποίησε; Ν Ο.
 ποταμοῦ γαυρῶν ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἐπὶ
 τὰ κέρατα, ὅσα ἔρα, καὶ διχλήσῃ τὰ σκέλη,
 ἀλλ' ἔρατος κέρη. ὁ μὲν τοι Ερμῆς τί πα-
 θῶν, μετὰ βέλῃεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὴ νεανίου,
 κυνοποροῦστος γένηται; Ζ Ε. μὴ πολυ-
 ποροῦστος μὲν, ὅτε ἀμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ
 ποροῦστος.

ΝVM hanc, Zephyrē, iuuenēcam, quam NOTVS.
 per mare in Aegyptum Mercurius
 ducit, Iupiter amore captus vitiauit? Z E- Io in vāt-
cam.
 PH. Hanc ipsam, Note: sed iuuenca tum
 non erat, sed puella, Inachi fluuij filia.
 Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit,
 amulatione amoris commota, propterea
 quod videbat Iouem illam profus depe-
 rire. NOT. Proinde etiam nunc bouem
 illam amat? Z E P H. Atque admodum:
 & propterea in Aegyptum ipsam misit,
 nobisque edixit ne conturbaremus ma-
 re, donec illa transnataffet, vt quæ illic
 paritura sit: fert autem vterum modò,
 Deusque fiet cum ipsa, tum quod ex ea
 parum erit. Ν Ο T. An iuuenca Deus?
 Ζ Ε Ρ Η. Atque admodum, Note, impe-
 rabitq; (inquit Mercurius) nauigantibus;
 ac nostra erit domina, vt quæcunque no-
 strum volet, emittat vel prohibeat spira-
 re. Ν Ο T. Colenda igitur obseruandaq;
 nobis erit, Zephyre, iam domina certè
 cum sit: nam per Iouem, beneuolentior
 eo pacto nobis erit. Ζ Ε Ρ Η. Sedenim iam
 traiecit, & in terrā enatauit. Vides vt nō
 amplius quadrupes incedat, sed erectam
 ipsam Mercurius denuo mulierem for-
 mosam profus reddidit? Ν Ο T. Mira
 nimirum hæc Zephyre: nusquā amplius
 neque cornua illius, neque cauda, neque
 tibiarū bifidæ, sed amabilis puella est. Cæ-
 terum Mercurio quidnam accidit, qui
 seipsum mutauit, & ex adolescente factus
 est quispiam caninam faciem præ se fe-
 rens? Ζ Ε Ρ Η. Ne curiosius persequa-
 mur ista, quandoquidem melius ille quæ
 facienda sint, nouit.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

NEPTVNI ET DELPHINVM. Iacobo Micyllo interprete.

ΕΥγε ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰεὶ φιλάνθρωποι
 ἔστε· καὶ πάλαι μὲν ὁ Ἰνὸς παῖδιον ὅτι
 ἢ Ἰαδμόν ἐκομίσατε, ὑποδξάμενοι ἀπὸ τῆς
 Σκιρωνίδων μὲν τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· ἔ νῦν σὺ τῆ
 κιθαρῶδον τῆτον ἢ ἐκ Μιθύμνης ἀδελφῶν,
 ἐξενήξω ἐς Τάναρον αὐτῆ σκευῆ, ἢ κιθάρῃ·
 ἢ δὲ περὶ δὲ κακῶς ὑπὸ τῆ ναυτῶν ἀπολλύ-

LAudo; rectè facitis Delphines, NEPTV-
NVS.
 quod semper amantes hominum e-
 ftis. Nam & olim Inus filium in Isth- Delphinē
amatores
hominum.
 mum portastis, exceptum à Scironiis
 scopulis, vnde cum matre præcipi-
 tatus fuerat: & nunc tu citharædo isto
 Methymnensi cum ipso ornatu & ci- Sic Ariom
transue-
stus.
 thara recepto, in Tænarum enatasti, ne-
 que passus es indignè à nautis perire illū.

DE L. Ne mireris Neptune, si hominibus bene facimus: nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NE P. Atque e- quidem ob id reprehendo Bacchū, quòd vos nauali praelio superatos ita transformauit, cum deberet captiuos solū in de- ditionem accipere: quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto cum Arione hoc quod accidit, sese habet? DE L. Periander iste, puto, dele- ctabatur homine, ac sæpe illum ad se ac- cersebat artis gratia. Ille autem diues iā factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriā, Methymnam videlicet, spectā- das ibi diuitias suas exhibere. Ac cōscen- sa ad traiciendum nauī hominum quo- rundam sceleratorum, posteaquam co- gnitus est mulcum auri secum ferre, vbi ad medium fermè Ægæum peruentum fuit, insidiari illi nauτε cœperunt. Ille ve- rò (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) Quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi fune- bri aliquo carmine, volentem sinite præ- cipitare meipsum. Concesserunt nauτε. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit admodum lene ac blandum quiddam, at- que ita in mare præcipitauit sese, tanquā statim omnino moriturus. Ego verò ex- cepto atq; imposito illo, enata uivnà cum ipso in Tænarum. NE P. Laudo studiū erga Musicam tuum. dignam enim mer- cedem retulisti ipsi pro eo quod auscul- taras.

Α ἰδνον. Δ Ε Λ. μή θαυμάσης ὦ Πόσειδον, εἰ τοῖς ἀνθρώποις δὲ ποιοῦμαι, ὅξ ἀνθρώπων γε καὶ ἀπὸ ἰχθύες γίνομαι. Π Ο. καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονίσῳ, ὅτι ὑμᾶς κατὰ ναυ- μαχίαν, μετέβαλε, δέον χρώσασθαι μό- νον, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπηγάγετο. ὅπως γού- ται καὶ τὸν Αἰόνα τῶτον ἐγήμερ ὦ Δελφίν; Δ Ε Λ. ὁ Περίαςδρος οἶμα, ἔχαιρεν αὐτῶν, ἔ- πολλάκις μετεπέμπερ αὐτὸν ὅτι τῆ τέχῃ. ὁ δὲ, πλεστήσας τῶν τῶ τυράννου, ἐπεθύμη- σε πλοῦσας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναι, ὅτι- δεῖξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ὅτι βίας πορθμείσ- τινος κακουργῶν ἀνδρῶν, ὡς ἐδῆξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἀργύρον, ἐπεὶ καὶ μέ- στον δὲ Αἰζαῖον ἐγήμερ, ὅτι βουλόοισιν αὐ- τῶ οἰναῦται. ὁ δὲ (ἠκερώμην γὰρ ἀπὸν- τα τῶ θανάτων τῶ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲν σκεδῶν αἰαλαβόν- τά με, καὶ ἀσάματα θρῦλῶν τινα ἐπὶ ἐμῶν- τῶν, ἐκείνη εἰσατε ῥίψαι ἐμῶν. ἐπέτρε- ψον οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκεδῶν, καὶ ἦσε πῶν λιγυρῶν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πῶν τῶ σποθανού- μῳ. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ αἰατέμῳ αὐτὸν, ἔξενεξάμην ἔχων εἰς Τάναρον. Π Ο Σ. ἐπαμῶν τῆς φιλομουσίας. ἀξίον γὰρ τὸν μαθὸν ἀποδέδωκεν αὐτῶ τῆς ἀκερά- σεως.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Ν Η Ρ Η Ι Δ Ω Ν.

NEPTVNI ET NEREIDVM. Eodem interprete.

NEPTV- NIS.

Helle ab ariete in mare dila- psā.

RETum hoc quidē angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Helles- pontus ab ipsa vocetur: cadauer autem ipsum vos Nereides acceptum in Troa- dem auferte, vt ibi ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hīc in cognomine pelago sepeliatur. Misere- mur enim ipsius, vt quæ miserabilia ma- ximè à nouerca passa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliās honestum, hīc illam alicubi sub arena iacere: sed, quod dixi, in Troade in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quòd paulo pòst eadem ipsa quo- que Ino patietur, & præcipitabitur, per- sequente illam Athamante, in pelagus,

ΤΟ μὲν γένον τῶτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατελύε- ρθη, Ἑλλησποντος ἀπὸ αὐτῆς καλεῖσθαι. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηίδες τῶ θάλαβῶ- σα, τῆ Τροάδι παρεσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶ ὅτι χερσίων. Ν Η. μηθαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐν αὐτῶ ἐν τῶ ἐπὶ πῶν μῶν πελάγῃ τεθα- φθῶ ἐλεῖσθαι γὰρ αὐτῶν, οἴκησα ὑπὸ τῆς μητρυμᾶς πεποιθῶν. Π Ο. τῶτο μὲν ὦ Αμ- φιτέτρι ἔ γέμεις. ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐν αὐτῶ πρὸ κείῳ ὑπὸ τῆ θάλασσης αὐτῆν, ἀλλ' ὅσῳ ἔφης ἐν τῆ Τροάδι ἐν τῆ Χερρόνησῳ τεταφεί- ται. ἐκεῖνο δὲ τῶ θάλαμῶν ἔσαι αὐτῆ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσει, καὶ ἐμπεσείται ὑπὸ τῶ Αθαμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος.

ἀπὸ ἀκρῶ τῆ Κιθαράωνος, καθὼς καὶ κηκεῖ ἐς πλεῖστον ἄλλοι, ἐξέρχεται ἐπὶ τὸν ἕρποντα τῆς ἀλκῆς. ΝΗ. Ἄλλὰ καὶ κηκεῖνω πῶσαι δεήσῃ, ἡσθεπάρμοσ τῶ Διονύσῳ. Ἐσθὸς γὰρ αὐτῆ ἐπὶ τῆ ἠνώ. ΠΟ. Ὀκὸ ἐξέρχεται πονηρῶν ἔσθῃ, ἀλλὰ τῶ Διονύσῳ ἀσθεπάρμῳ ἢ Ἀμφιπείτῃ Ὀκὸ ἀξίον. ΝΗ. αὐτῆ ἢ ἀρα τῆ παθούσα κατέπεσον ἀπὸ τῆ κρηῖ. ὁ ἀδελφός ἢ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰχῆτως. κασίας γὰρ, ἐξ δυνάται αὐτῆ ἡσθεπάρμῳ ἢ δὲ, ἢ ἀπὸ ἀνθεῖας ἐπιβάσα ὀχηματός Β τῶ δὲ δὲξ, ἐξ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχρῆς, ἐκπλαγῆσα, ἐξ τῶ δὲ ἀμῶ ἀμα χεθεῖσα, ἐξ ἰλιχῆσασα ἡσθεπάρμῳ τῶ σφοδρὸν τῆς ὀχησεως, ἀσθεπάρμῳ ἐξέρχεται τῶ κρηῖ τῶ κρηῖ, ὡν τῆς ἀπείληπτο, ἐξ κατέπεσον ἐς τὸ πέλῃ. ΝΗ. Ὀκὸ ἐξέρχεται πλεῖστον μητέρα πλεῖστον Νεφέλλῳ βοηθεῖν πιπλούση. ΠΟ. ἐξέρχεται δὲ ἢ Μοῖρα πολλῶ τῆς Νεφέλλῳ δυνάται τῆς.

A ex summo Citharone, quā in mare porrigitur, vnā cum filio quem in vlnis gestabit. N E R. Sed & illam seruare conueniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademq; nutrix illius fuit. N E P. Non decebat, adeo prauam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. N E R. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit frater autem eius Phryxus tutò vehitur? N E P. Meritò. adolescēs enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò eo quod insueta eius rei erat, conscenso videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciēdo in profundum immēsum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, præterea & vertigine correpta, præ vehementia & impetu volatus retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eonſq; sustentauerat: atque ita in mare decidit N E R. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opē ferre cadenti? N E P. Decebat sanè, sed Parca quā Nephela multo potentior est.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTVNI. Iacobo Micyllo interprete.

ΤΗΝ ἠῶσον τὴν πλατωμένην, ὡς Πόσειδον, ἀπὸ τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπιπέσειν συμβέβηκε. Τῶ πλεῖστον φησὶν ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῆς ἠῶσον, καὶ ἀνάφηρον, καὶ ποίησον ἠῶσον δὴλον ἐπὶ τῶ Αἰγαῖῳ μέσῳ βεβαίως μὲν, ἐπιπέσειν πλεῖστον ἀσφαλῶς δειπῆ γὰρ πὶ αὐτῆς. ΠΟ. πεπείθεται τῆς ὡς ἰεῖ. τίνα δὲ ὁμῶς πῶς ἐξ αὐτῆ πλεῖστον χεθεῖν ἀναφανῆσα, ἐξ μηκέτι πλεῖστον; ΙΡ. πλεῖστον Λητῶ ἐπὶ αὐτῆς δὲ ἀπὸ κρηῖ ἠῶσον γὰρ πονηρῶς ἢ ἀπὸ τῆς ὡς δύνων ἐξ. ΠΟ. τί ὄν; ἐξ ἰχρῶ ὁ ὕψαλον ἐπὶ τῆς; εἰ δὲ μὴ ὄν, ἀλλὰ γὰρ πῶσαι ἢ γῆ Ὀκὸ αὐτῆ ἀπὸ δὲ ἀσφαλῶς δυνάται τῆς αὐτῆς γονῆς; ΙΡ. Ὀκὸ ὡς Πόσειδον ἢ Ἠρα γὰρ ἐρχῶ μεγάλῳ κατέπεσον πλεῖστον γῆ, μὴ πῶσαι τῆς Λητῆ τῆς ὡς δύνων ἀπὸ δὲ χῆ. ἢ ποίησον ἠῶσον αὐτῆ δυνάμοτός ἐστιν ἀφανῆς γὰρ ἠῶ. ΠΟ. σκῆμι. ἐπὶ τῆ ὡς ἠῶσον, καὶ ἀνάφηρον αὐτῆς Ὀκὸ βυθῶ, ἐξ μηκέτι ἀπὸ δὲ χῆ, ἀλλὰ βεβαίως μὲν, ἐξ ὑπὸ δὲ χῆ ὡς βιδάμορεσάτη τῆς ἀδελφοῦ τῶ τέκνα δύο, τοῖς καλλίστοις τῆς γῆ. καὶ ὑμεῖς ὡς Τρίτωνες, ἀπὸ τῆς μεύσατε πλεῖστον Λητῶ ἐς αὐτῆ καὶ γαλιῶ ἀπὸ τῆς ἐξ.

INSulam istam errantem Neptune, quæ IRI S. à Sicilia reuulsa atque vndis submersa, mari innatat, eam, ita iubet Iupiter, consistere facias iam atque apparere, & vt tandem manifesta atque conspicua in medio Ægæo inconcusse maneat, fundata firmiter admodum illa. opus enim illa non nihil habet. N E P. Fiet hoc, Iri: sed tamen quem vsum illi præbebit manifesta apparens, & non amplius fluctuans? I R I S. Latonam in ipsa oportet parere: iam enim malè habet à doloribus. N E P T. Quid igitur? an non sufficit illi cœlum, vt in eo pariat? quod si minùs autem illud, at certè nec tota terra partus illius recipere poterat? I R I S. Non, Neptune. Nam Iuno obstrinxit iureiurando magno Tellurem, ne præberet Latonæ parturienti vllum receptaculum. Hæc igitur insula iuramento non tenetur. abscondita enim tum fuit. N E P. Intelligo rem. Igitur subsiste insula, atque emerge iterum ex profundo, & non amplius fluctues aut titubes, sed immota maneat: ac suscipe δ felicissima fratris mei liberos duos, deorum omnium pulcherrimos. Et vos Tritones traicite Latonam in ipsam, omniâque tranquilla sint.

Delos insula fluctans subsistit. Alludit ad motum δῆλον, quo ipsa insula dicitur esse.

Serpentem autem istum, qui nunc velut æstro exagitat illam, perterrefaciendo, ipsi infantes posteaquam in lucem editi fuerint, aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu verò vade, renuncia Ioui omnia bene habere. Stabilita est insula: veniat Latona, ac pariat.

τὴν δράκοντα δὲ, ὅς νῦν ἔξοισε αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὴ τεχθῆ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ μιμνήσκει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ ἀπάγελε τὰ Διὸς παύτα εἶ) βύπρεπῆ. ἔσηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητώ καὶ πικτέτω.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. XANTHI ET MARIS. Eodem interprete.

XANTHVS.

Xanthus fluvius nepotus.

VScipe me ô Mare: grauia enim passus sum. extingue mihi vulnera. M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus. sed igne cadesco prorsus miser, & efferuesco. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem? X A N. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidētem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum: ego misertus miserorū, occurri, vt aquis inundarem atq; inuoluerē illum, quò eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus (nam tum fortè quadā propè aderat) vniuerso igne, quātum opinor vsquā habebat, quantumq; & in Ætna, & si quibus aliis locis vllus est, allato, processit obuiam: ac exussit quidem vltimos & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas: me verò cūm efferuescere fecisset, parum abfuit quin totum aridum ac siccū reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim? M A R. Turbiduses, ô Xāthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus: calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus q̄ Nereidis filius ille esset. X A N. An nō igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum aded meorum? M A R. Vulcanum verò an non contrā decebat misereri Achillis, Thetidis aded filij?

Forassis (nepotē) legēdum, id est, pro γόν, γόνον.

Δ Εξαί με ὦ θάλασσα, δὴνὰ πεποιθότα· κατὰ σέβρον μὲ τὰ τραύματα. Θ Α. τί τῆτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκασεν; Ξ Α. Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπὴν δράκωμι ὄλωσ ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θ Α. Δεσπὶ δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξ. Δεσπὶ τὸν υἱὸν τῆς Θετίδος. ἐπεὶ γὰρ φονδύοντα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσαι, ὅσῳ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἔσπο τῆ νεκρῶν ἀπέφραθῆ μοι τὸν ροῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅτι κλύσαι θελων, ὡς φοβηθεὶς, ἀπόχοιτο τῆ ἀνδρῶν. ἐν τῷ ὁ Ηφαιστος, (ἐτύχε γὰρ πλησίον παρ' ὧν) παρ' ὅσον οἶμα πῦρ εἶχε, ἔ' ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθῆ μοι· καὶ ἔκασσε μὲν τὰς τειλέας, καὶ μυρρίκας· ὠπῆσε ἱ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς εἰχέλους. αὐτὸν ἱ ἐμέ ἔσφαξα χλάσαι ποιήσας, μικρῶ δὴν ὄλον ξηρὸν εἶργασαι. ὁρᾶς δ' οἶν ὅπως δέξαιμι ἔσπο τ' ἐκ καυμῆ; Θ Α. θολερός ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆ νεκρῶν ἡ θερμῆ δὲ ὡς φῆς, ἀπὸ τῆ πυρός. ἔ εἰχέτως ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠρμησας, ὅσῳ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἶ. Ξ. ὅσῳ ἔδθ οἶν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ηφαιστον ἱ ὅσῳ ἔδθ ἐλεῆσαι, Θετίδος υἱὸν ὄντα τὸν Αχιλλέα.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS. Iac. Micyllo interprete.

DORIS.

Danaë's fabula.

VID lacrymaris Theti? T H E. Pulcherrimam, Dori, puellam vidi, in arcam à patre coniectam, tum ipsam, tum infantem ab ea paulò antè genitum. Iussit autem pater, nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum à terra prouecti essent, in mare abiicere,

ΤΙ δακρύεις ὦ Θετί; Θ Ε. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον ἐς κλισίων ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐμβληθῆσθαι, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀπὸ γῆνιτον. ἐκέλευσε ἱ ὁ πατήρ, τοὺς ναύτας, ἀνδραβόντας τὸ κλισίον, ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆ γῆς ἀποσάσωσιν, ἀφῆμαι ἐς τὴ θάλασσαν, ὡς ἀπὸ-

ὡς ἀπόλοιτο ἢ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.
 ΔΩ. πῶς δὲ ἔνεκα ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες
 ἀκριβῶς ἀπῆλυτα; ΘΕ. Ακρισίος ὁ πατὴρ
 αὐτῆς, καλλίστην ἄστυ ἐπέστηθεν, εἰς χαλ-
 κῶν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα, τὸ μὲν ἀ-
 ληθὲς σοὶ ἔγωγε εἶπειν. Φασὶ δὲ οἷον τὸν Δία,
 χρυσὸν γυμνάριον, ῥυτίων δὲ τῶ ὀρέφῳ ἐπὶ
 αὐτῷ· δόξα μὲν δὲ ἐκείνῳ ἐς τὸν χρόνον
 κατὰρρέοντα τὸν θεὸν, ἐκκύματα γυέσθαι. τῆτο
 αἰσθητὸς ὁ πατὴρ, ἀγχιὸς τις ἐστὶν ἄστυπος
 γῆρων, ἠγανάκτησε· ἐξ ἑσπέρου μεμοιχθεὶς
 οἰηθεὶς αὐτῷ, ἐμβαλλεὶ ἐς τὴν κίβωτον ἀρπύ-
 τετοκῆα. ΔΩ. ἢ δὲ τί ἐπῄραθεν ὦ Θεῖ, ὅ-
 ποτε κατῆκετο; ΘΕ. Ἐσπέρου μὲν ἐσπέρου
 ὦ Δωρὲ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέ-
 φος δὲ πῆρθεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ
 τὰ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, καλλίστην ὄν· τὴν
 ὑπ' ἀγνοίας τὴν κακῶν, καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν
 λαοσφύ. ὑπομπίπλαμυ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς δακρύνουσα, μνημονοῦσα αὐτῆν. ΔΩ.
 καὶ με δακρύνουσα ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν;
 ΘΕ. ἔδα μῶς νήχεται γὰρ ἐπὶ τὴν κίβωτον ἀμ-
 φι τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττει.
 ΔΩ. τί οἷον ἔχει σὺ ζῶντων αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦσι
 τοῖσι ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σερι-
 φίοις; οἱ δὲ, ἀνασπασθέντες, σώσοισι δηλονότι.
 ΘΕ. Δὲ λέγεις, ἔγωγε ποιῶ μὲν. μὴ γὰρ ἀπο-
 λέσθω μήτε αὐτῆ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὅν
 καλόν.

Avt ita periret & misera illa, & infans una
 cum ea. D O R. Quamobrem autem, ὁ
 foror, hoc? quando quidem comperta ha-
 bes exacte omnia. T H E. Pater illius
 Acrisius, quia pulcherrima erat, in arcu
 quendam thalamum inclusam, perpetuae
 virginitati destinavit. Deinde, verum qui-
 dem dicere non possum, Iovem autem
 aiunt, conuersum in aurum, delapsum per
 impluuium ad ipsam esse. Accipiente au-
 tem illa in sinum demanantem deum,
 gravidam ex eo factam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex, grauiter indi-
 gnatus est. Et quia ab aliquo stupratam
 fuisse illam arbitratus est, coniecit in ar-
 cam hanc, cum paulo ante peperisset.
 D O. Cæterum illa quid agebat, Theti,
 quando abripiebatur? T H E. Pro se quidem
 nihil dicebat, Dori, sed tacite ferebat
 damnationem: pro infante autem deprecabatur,
 ne morti traderetur, lacrymando,
 atque illum auo ostentando, pulcherri-
 mum sanè puerum, Dori: ille autem præ
 ignorantia malorum, etiam arridebat ma-
 rri. Oppleor rursus lacrymis, cum in ma-
 tem illius venit. D O. Et me flere fecisti.
 Sed nūquid iam mortui sunt? T H E. Haud-
 quaquam: natat enim adhuc arca circa
 Seriphum, viuis illis custoditis. D O. Cur
 igitur non conseruamus ipsam, piscatori-
 bus istis Seriphiiis in retia immittendo, qui
 extractos illos, incolumes prestabunt sci-
 licet? T H. Rectè dicis, atque ita faciamus.
 Non enim perire decet neque ipsam, neque
 infantem, adeo cum sit formosus.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.
 ΝΕΡΤΥΝΙ ΕΤ ΕΝΙΠΕΙ. Eodem interprete.

Ὅτι καλὰ ταῦτα ὦ Ποσειδῶν. (εἰρήσε) D
 γὰρ παλῆθης.) Ἐσπέρου μὲν ἐρω-
 μένῳ, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκώρησας τὴν παιδα.
 ἢ δὲ ἔπειτα ἔσπέρου ταῦτα πεπονθέναι· καὶ
 δὲ τὸ πῆρθεῖν ἐαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ ὦ Εν-
 πευ, Ἐσπέρου πρὸς ἡδονὰς, ἐξ ἔραδος ἔ-
 πὼ κολῆς φοιτῶσας ὅσημέραι πρὸς σέ, ἀπο-
 λυμῆς Ἐσπέρου ἔρωτος, Ἐσπέρου, καὶ ἔχα-
 ρες λυπῶν αὐτήν. ἢ τὴν πρὸς τὰς ὄψεις ἀγύ-
 σαι, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λοκομένη, ἐνίοτε διέχτο
 σοι ἐντυχεῖν· σὺ δὲ ἐθρῦπες πρὸς αὐτήν. ΕΝ. τί
 ἔν; δὲ τὸ ἐξέστην σε ποροσπράσσει τὴν ἔρωτα, ἐ-
 καδὲ ποκρίνεαι Ἐνίπεα αἰτὶ Ποσειδῶνος ἐπὶ,

M Inimè verò præclara hæc, Neptune ENT-
 (dicetur enim verum) qui circunuect PEVS.
 amica mea, assimilatus in formam meam, Neptuneus
 vitiaisti puellam. Putabat enim illa mecum amicam
 esse sibi, & ob id exhibebat sese. NEP. Enipei vi-
 tu enim Enipeu fastuosus es & tardus, Enipei vi-
 qui puella adeo formosa quotidie ad te titat.
 nate, ac præ amore pereunte, despexeris il-
 lam, & gauisus sis si posses illi egrè facere. Il-
 la verò iuxta ripas mærore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque lauans, non semel op-
 tibat in conspectum sibi venire te: at tu
 fastuosus deludebas illam. ENIP. Quid
 igitur? an propterea oportebat te præri-
 pere amorem mihi, & velut histrionem ali-
 quem pro Neptuneo Enipeum te gerere,

atque ita decipere Tyro istam, puellam A
 adeo simplicem? N E P. Serò verò nunc
 zelotypus es Enipeu, cum prius superbū
 & contemptorem te gesseris. Ipsa autem
 Tyro nihil graue passa est, quando se pu-
 tauit à te vitiatam esse: E N I P. Nihil au-
 tem? Dixisti enim abiens Neptunum esse
 te, quod vel maximè dolore affecit ip-
 sam: atque ipse eo abs te iniuria affectus
 sum, quod & quæ mea esse debuerat, eam
 voluptatè percepisti tu: & præterea cõ-
 posito circa vos fluctu purpureo, sub quo
 absconditi iacuitis, cum puella pro me
 tute rem habuisti. N E P. Tu enim non
 volebas Enipeu.

καὶ καὶ σοφίσασθαι πλὴν Τυρῶ ἀφελῆ κή-
 ριν οὐδάρη; Π Ο Σ. ὄψε ζήλοτυπείσ ὦ
 Ενιπέυ, ὑποφώτισ πρῶτερον ὦν. ἡ Τυρῶ
 δὲ, ὅσῳ δὴνὸν πέποιθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ
 ἀφρακεκορῆσθαι. Ε Ν. Ἐμμοίω; ἔφης γὰρ
 ἀπὸ τῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα. ὁ καὶ μάλιστα
 ἐλύπησεν αὐτὴν, καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημη,
 ὅτι παρὰ ἐμὰ σὺ ἀφραίνου, τότε καὶ ὑπε-
 ρήσας πορφύρεον πικρῶν, ὅσῳ ὑμᾶς σὺν-
 ἔκρυπτε, ἀμα σὺνῆσθα τῆ παύδι αὐτῆ
 ἐμοῦ. Π Ο Σ Ε Ι. σὺ γὰρ σὺν ἔταλεσ ὦ
 Ενιπέυ.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRITONIS ET NEREIDVM. Iac. Micyllo interprete.

TRITON **B**alæna ista vestra, Nereides, quam B
 contra filiam Cephei Andromedam
 emisistis, neque puellam ipsam iniuria a-
 liqua affecit, perinde vt vos putatis: & ipsa
 iam mortua est. N E R. A quo, Triton?
 Num Cepheus tanquam illectamento a-
 liquo proposita puella, aggressus illam
 occidit, ex insidiis cum multa vi adortus?
 T R I. Non: sed nostis, arbitror, Iphia-
 nassa, Perseum illum, Danaës puerum il-
 lum paruum, quem vnà cum matre in ar-
 ca abiectum in mare ab auo materno,
 conseruastis, misertæ illorum videlicet.
 I P H I. Noui quem dicis. Consentaneū
 verò, illum iam adolescentem factum esse,
 atq; admodum generosum, & pulchrū C
 aspectu. T R I T. Hic occidit Balænam.
 I P H I. Quamobrem Triton? Neq; enim
 huiusmodi cõseruationis præmia persol-
 uere nobis debebat. T R I. Ego vobis ex-
 ponā omnem rem, ita vt gesta est. Missus
 hic fuit ad Gorgonas, vt hoc quasi quod-
 dam certamen regi perageret. Postquam
 autem peruenit in Libyam. I P H I.
 Quomodo Triton? solè sine, an & alios
 secum socios abduxit? nam alioqui dif-
 ficile hoc iter. T R I T. Per aërem pro-
 fectus est. alatum enim ipsum Minerua
 reddidit. postquam autem eò loci ven-
 nit vbi illæ agebant, illæ quidem dor-
 miebant, opinor: at hic amputato Me-
 dusa capite, iterum auolauit. I P H I.
 Quo pacto autem aspexit illas? Aspici
 enim nequeunt: vel quisquis illas aspex-
 erit, non ampliùs quicquam posthac aspi-
 cit. T R I T. Mineruæ illi clypeo vel-
 ve facè aliqua prælato (talìa enim audiui ipsum narrantem apud Andromedam,

Τ **Ο** κῆπος ὑμῶν ὦ Νηρηίδες, ὃ ὅτι πλὴν
 Κηφέως θυγατέρα πλὴν Ανδρομέδην
 ἐπέμψατε, ὅτε πλὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἶ-
 δετ' ἐν αὐτῷ ἡδὴ τέθνηκε. Ν Η. ὑπὸ τίνος ὦ
 Τρίτων; ὁ Κηφῆς καθ' ἑαυτὸν δέλεαρ πορ-
 θεῖς, πλὴν κέρην ἀπέκτεινεν ὅπτιον, λοχίσας
 μὲν πολλῆς διωδόμεως; Τ Ρ. ἔκ. ἀλλ' ἴσθι
 οἶμυ, ὦ Ιφιανασσα, τὸν Περσέα, ὃ τ' Δαναῶν
 παύδιον, ὃ μὲν τῆς μητρὸς ἐν τῆ κίβωτῶν ἐμ-
 βληθὲν ἐς πλὴν θάλασσαν ὑπὸ τ' μητροπά-
 τρος, ἐσώσατε, οὐκ ἔπειρασαι αὐτοῦ. Ι Φ. οἶδα
 ὅν λέγεις. εἰκὸς ὅ ἡδὴ νεανίας εἶη, καὶ μάλιστα γυ-
 ναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδῆν. Τ Ρ. σὺ δ' ἀπέκτεινε
 ὃ κῆπος. Ι Φ. ἔπειτ' ὦ Τρίτων; ἔγδ' ἡ σῶ-
 στα ἡμῖν ποιαῦτα ἐποίησεν αὐτὸν ἐχθρῶν. Τ Ρ.
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω ὃ πῶς ὡς ἐχθρῶν. ἐστὶν μὲν
 σὺ δ' ὅτι τὰς Γοργόνας, ἀθλὸν πινά τῶν τῶν
 βασιλῆδ' ὅπιτελων. ἐπεὶ ὅ ἀφίκετο ἐς τὴν Λι-
 βύην. Ι Φ. πῶς ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλοις
 συμμάχοις ἦεν; ἄλλως γὰρ δύσσορος ἡ ὁδὸς.
 Τ Ρ. ἔπειτ' αἰέρος. ὑπὸ πτεροῖν γὰρ αὐτὸν ἡ
 Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἦκεν ὅτι δὴ δειπῶντο,
 αἰ μὲν, ἐκ ἀφειδδῶν, οἶμυ, ὃ ὅ, ἀπὸ τῶν τῶν
 Μεδούσης τ' κεφαλῶν, ὅσῳ τ' ἀπὸ τῶν τῶν
 Δ Ι Φ. πῶς ἰδῶν; ἀγίαται γὰρ εἰσιν ἢ ὅσ' αὐτῶν ἰδῆ,
 σὺ δ' ἐτ' ἄλλο μὲν τῶν τῶν ἰδοῖ. Τ Ρ. ἡ Ἀθη-
 νᾶ τ' ἀσπίδα πορφαρῆσθαι. ἔπειτ' ὅ γὰρ ἡ κίβω-
 τῶν δειπῶντος αὐτῶν πρὸς τὴν Ανδρομέδην,

καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕψεον. ἢ Ἀθωῶ δὴ ἔπι τῆς ἀσπίδος ὑποσιλοῦσης, ὡς πρὸς ἔπι κειμένον πρῶτον αὐτῶν ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαγῆ τῆς κέρως, ἑώραν δὲ τὴν εἰκόνα, τῆ δὲ δὴ τὴν ἀρπὴν ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ τὸν ἀνέχεσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέστατο. ἔπει δὲ καὶ τὴν Ὠχάλιον τὴν Αἰθιοπίαν ἐχέτο, ἥδη πρὸς γῆρας πεπόμενος, ὅρα τὴν Ἀνδρομέδην περικειμένην, ἔπι πινος πέτρας περὶ δὴ τῆς πεπαπυαλθυμίδου, καλλίστην ὡς θεοὶ, καὶ ἡμίονον τὰς κόμας, ἡμίονον πολὺ ἐνερθε τῶν ματῶν. καὶ ὁ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτία τῆς κατὰ δίκης. καὶ μὲν δὲ ἀλοῖς ἔρωτι, ἐχέτω γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ὅτι ὁ κῆτος ἐπὶ μάλα φοβερόν, ὡς κατὰ πούκρον τὴν Ἀνδρομέδην, ὑποφασηθεὶς ὁ νεαλίσκος, πρὸς κωπον ἔχων τὴν ἀρπὴν; τῆ μὲν, κατὰ κνήται τῆ δὲ περὶ τῆς Γοργόνας, λίθον ἐποίησεν αὐτό. ὁ δὲ, τέθηκε γυνῶν, καὶ πέπηγε γὰρ αὐτῆς τὰ πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μεδούσῃ. ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμά τῆς περὶ τῆς ὑποχρῆν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆται κειμένον ἐκ τῆς πέτρας, ὀλιθηρῶς ὕψος. καὶ κὺν γὰρ μετὶ τῆς Κηφέως. Ἐκ ἀπᾶξ αὐτὴν εἰς Ἀργεῖον ὡς τε αὐτὴ θανάτου, γάμον δὲ τὸν τυχόντα ὕψεον. ΝΗ. ἐγὼ μὲν, ὁ πῶτον τὴν γεροντότητά μοι. τί γὰρ ἢ παῖς ἠδὲ κείνη ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλαύχῃ τότε, καὶ ἡδὲ καλλίων εἶ; ΤΡ. ὅτι ὕψος αὐτῆς ἡλγιστὸν ὅτι τῆς θυγατρὸς μήτηρ γὰρ ὕψος. ΝΗ. μήκετι μεμνήμεθα ὡς Δωρὸν ἐκείνων, εἴ τι βαρβαρὸς γυνὴ ὑπὸ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν. ἰκανὴν γὰρ ἡμῶν τιμωρία ἔδωκε, φοβηθεῖσθε ὅτι τῆς παιδὸς. χαίρωμεν οὖν τῶν γάμων.

A postea & apud Cepheum) Minerua igitur, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine; dextra autem sublata harpe, abscidit caput ipsius: atque ita priusquam sorores reliquæ expergiscerentur, auolauit. Porro ubi circa maritimam hanc Æthiopiæ oram venisset, terræ iam propinquior aliquâto volans, videt Andromedam expositam in rupe quadam prominente, paulo affixam, pulcherrimam, ô Dij, promissa coma, & feminudam longè vique infra vbera. Ac primùm quidem misertus fortunæ illius, interrogat causam damnationis huius. Paulò autè post amore captus, (oportebat enim incolumem seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atque ubi iam Balæna accessisset, terribilis admodum, & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admota harpen tenens, altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapidem illâ conuettit. Illa igitur mortua est, & dirigere ipsius membra omnia quæcunque Medusam aspexerunt: at hic solutis vinculis quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis descendentem è rupe, ardua illa quidem atque procliui: & nunc cum eadem nuptias peragit in ædibus Cephei, abducitque illam secum Argos. quare pro morte nuptias neque eas vulgares illa inuenit. N E R. Equidem non ita valde ægrè fero factum hoc. Quid enim adeò nobis iniuriæ fecit puella, si mater ipsius superbè extulit sese tunc, ac pulchrior nobis esse voluit? T R I T. Quòd hoc pacto magnum dolorem perceptura fuisset ob filiam, mater certè illius cùm sit. N E R. Ne meminerimus Dori istorum ampliùs, si quid barbara mulier supra quàm decebat loquax fuit. Satis enim supplicij tulit, quæ tanto in metu, filix causa constituta fuit. Gratulemur igitur nuptiis.

ZEPHYROU ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ZEPHYRI ET NOTI. Iac. Micyllo interprete.

Οὐ πῶποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, καὶ πρὸς. σὺ δ' ἐκ εἶδες ὡς Νότος; Ν. Πῶτα τῶν τῆν

NUnquam equidem pompam magnificentioremi vidi in mari, ex quo ego sum & spiro: tu verò an non vidiisti Note? NOTVS. Quamnam hanc

K ij

dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? ZEPH. Suauissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud vnquam videris. NOT. Iuxta rubrum mare occupatus fui: afflavi autē & partem Indiæ nonnullā, quantum videlicet eius terre mari adiacet. proinde nihil eorum noui quæ tu dicis. ZEPH. Quid Sidonium illū Agenorem vidisti? NOT. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tū? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi. NOT. Num quod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? nam hoc etiam pridem sciui. ZEPH. Igitur quod ad amorem attinet, nosti: quæ verò postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descēderat Europa ad litrus, lugendi gratia, assumptis secum æqualibus suis. Iupiter autem in formam tauri assumulatus, ludebat vnà cum ipsis, pulcherrimus tū apparens. Nam & candidus erat, vt nihil suprā, & cornua habebat reflexa pulchrè, vultumq; præ se ferebat admodum mansuetum ac placidum. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suauissimè, ita vt Europa etiam conscendere ipsum iam sustineret. Cæterùm vbi hoc factū est, citato cursu Iupiter quidē vnà cum illa in mare prorupit, atque ibi, vti inciderat, natabat. illa verò admodum perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, vt ne delaberetur: altera autem manu diffluentem vento vestem continebat. NOT. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, natantem videlicet Iouem, & ferentem secum amores suos. ZEPH. At verò quæ cōsecuta sunt, suauiora multo, Note. Nam & mare statim cōpositis fluctibus quietum fuit, & tràquillitate vltro attracta, placidum ac planū seipsum præbuit. Nos autem omnes silentiū agentes, nihil aliud quàm spectatores tantum eorum quæ fiebant, quasi quidam comites sequebimur. Cupidines verò iuxta volitantes, paulum supra mare, ita vt interitum summis pedibus contingerēt aquam, accensas ferentes faces, Hymenæum cantabant. Nereides autem emerisæ vndis, delphinū tergis insidentes obequitabant applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonū genus, & si quid aliud marinorum, aspectu metuendum nō est, omnia illa circum puellam quasi choreā ducebant. Nam ipse quidem Neptunus conscenso curru, & quasi pronubus incedens, vnà cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri.

λέγεις ὦ Ζέφυρε πλὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζ. ἠδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδιος ἔπι. ΝΟ. ὡς δὲ πλὴν Εὐρωπῆς γὰρ θάλασσαν εἰργάζομαι. ἐπέπνυσα δὲ πρὸς καὶ μέγας τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα ὡς δὲ ἄλλα τῆς γῆς. ὁ δὲ δὲν οὖν οἶδα ὧν λέγεις. Ζ. Ἄλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγηνόρα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; Ζ. ὡς αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ. μὴ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τῆτο γὰρ καὶ πάλας ἠπιστάμην. Ζ. ὁκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα. Ἐὰ μὲν τῶντα δὲ ἤδη ἀκουσον. ἢ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθη ὅτι πλὴν ἠίονα παύσασα, τῆς ἠλικιώτιδας ὡς ἀλαβούσα. ὁ Ζεὺς δὲ τῶν εἰκόσας ἑαυτὸν, στυπέταιξεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαιμόμηρος λυθικός τε γὰρ ἰὼ ἀκρεβῶς, καὶ τὰ κέρατα δὴκαμπῆς, καὶ ἔβλεμμα ἡμερῶν. ἐσκήρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι τῆς ἠίονος, καὶ ἐμυκάτο ἠδίστον, ὥστε πλὴν Εὐρώπην πολυμήσασα καὶ ἀναβίωσασα αὐτὴν. ὡς δὲ τῆτο ἔχρηστο, ὁμομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅτι πλὴν θάλασσαν φέρων αὐτῶν, ἔσχητο ἐμπεσῶν. ἢ δὲ, πρὸς ἐκ πλαγίῃσιν τῶν ὡς ἀλάματι, τῆ λαίᾳ μὲν εἶχετο τῆ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολιθάνοι τῆ ἑτέρα ἢ ἰωμεφύμων τὸν πέπλον ξυωδῆ. ΝΟ. ἠδὲ τῆτο θεάμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, ἔρατωκῆν, νηχόμην τὸν Δία, φέροντα πλὴν ἀγαπωμύων. Ζ. καὶ μὲν τὰ μὲν τῶντα ἠδίστω ὡς ἀπολύ ὦ Νότε. ἢ τε γὰρ θάλασσαν ὁμομαῖος ἀκρύμων ἐχρηστο, καὶ πλὴν γαλήνῃ ὅτι πασσαμύων, λείαν πρὸς ἑχεν ἑαυτῶν. ἡμεῖς δὲ πρὸς τῆσιν ἀγροντες, ὁ δὲ δὲν ἄλλο, ἢ θεαταῖ μόνον τῆσιν γηγομύων πρὸς κηλομύων. ἔρωτες δὲ ὡς ἀπετῶμνοι, μικρὸν ὡς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἐπίοτε ἀκροῖς τοῖς ποσὶν ὅτι φαῖν τῆ ὕδατος, ἡμμένας τῆσιν δαῖδας φέροντες, ἠδὲν ἄμα τὸν ὑμῶμον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσασα, παρίπαινον ὅτι τῆσιν δελφίνων ὅτι κροτῆσασα, ἡμῆγυμοι αἱ πολλαί. τὸ, τε τῆσιν Τειτῶνων γῆρος, καὶ εἰ πᾶν ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆσιν θάλασσιων, ἀπαιπτα ὡς ἐεχόρθε πλὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὅτι βεβηκῶς ἀρματος, πρὸς χομύωνος τε, καὶ πλὴν Ἀμφιτείτιω ἔχων, ὡς ἔχηγε γηγῆσ, ὡς ὁδοδιπορῶν νηχομύων τῶν ἀδελφῶν.

ἅπασιν δὲ πρὸς Ἀφροδίτῃ δύο Τρίτωνες
 ἔφερον, ἅπασιν καὶ χεῖρας καὶ ταχειμύλιον, αἴθρη πρὸς
 πῖα ἅπασιν πατήσασθαι τῆ νύμφῃ. Ταῦτα δὲ Φοι-
 νίκης ἀγρὸς τῆς Κρήτης ἐλάετο. ἔπει δὲ ἐπέβη
 τῆ νύμφῃ, ὁ μὲν Τῶρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο· ἅπασιν
 λαβόμενος δὲ τῆς χεῖρος ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε πρὸς
 Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταμον ἀντρὸν, ἐρυθρῶσθαι,
 καὶ κατὰ ὄρωσθαι. ἠπίσατο γὰρ ἡδὴ ἐφ' ὅτι
 ἀγροῖο. ἡμεῖς δὲ ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῶ
 πελάγους μέγας διεκχυμένοιμεν. ΝΟ. ὦ
 μακάριε Ζέφυρε τῆς Ἰάας. ἐγὼ δὲ, γρύπας,
 καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλαινας αἰδέσθαι εἰώρων.

A Supra omnes autem Venerem duo Tri-
 tones vehabant in concha recubantem,
 ac flores omnis generis aspergentē spon-
 sa. Atque hæc à Phœnicia vsq; in Cretam
 fiebant. Postquam autem in insulâ ascen-
 dit, ipse quidem taurus non amplius ap-
 parebat: Iupiter autem apprehensam ma-
 nu Europam, in antrum Dictæum abdu-
 xit, erubescens, atque oculos demit-
 tentem: intelligebat enim iam ob quam
 rem ita duceretur. Nos autem incum-
 bentes mari, alius aliam illius partem flu-
 ctibus agitabamus. NOT. O beatum
 Zephyre te, qui isthæc videris. ego verò
 interea Gryphas & Elephantos & nigros
 homines aspiciebam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

MORTVORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM IN EOSDEM.

Quaquam ex eadem occasione & hi dialogi, quibus inferorum querela, iudicia, pœna, &
 id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorum argumenta de suis temporibus
 sumpsisse Lucianus videtur, cum superioribus prognati sunt: alium tamen atque diuersum ab
 illis finem habent, aliâque monent ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur:
 at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè subicitur, quòd apud Inferos, & eos iudices quorum
 sententiæ post hanc vitâ subiiciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potētia, diuitiarum,
 honorum, famæ, aut cuiuscunque fortuna estimatio futura est: sed quòd omnes, quòd ad conditio-
 nem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisque in hac vita se gerit & meretur, supplicium aut præ-
 mium accepturi sumus. Tamest illud quoq; nō ignoret, Lucianum ex ironia magis pleraq; hæc, quàm
 quòd ita animo senserit, dixisse videri posse, utpote Epicureum, & ut ab aliis vocatur, ἀθεῖον, qui ne-
 que de diis, neque de immortalitate animarum rectè quicquam senserit. Veruntamen etiam aliàs,
 cum de veris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonacte, & ceteris quibusdam,
 eiusmodi de presentis vitæ rebus & actionibus præcipit & tradit, quæ illum haud dubiè de futu-
 ra quoque, non nihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt ut autem hæc se habent,
 digni tamen dialogi isti sunt qui legantur, & ob oculos quam sepius reuocentur: vel ob hoc so-
 lum, ut à cupiditatibus ac rerum externarum desiderio mentem auocemus, & ad illud respiciamus,
 quòd poëta dixit: Puluis & umbra sumus. quòdque post hanc vitam neque opes, neque po-
 tentia, neque vlla aliæ fortunæ defunctos sequentur aut iuuabunt.

Hecates cœnam) Mos erat diuitibus ut singulis mensibus Hecate sacrificando in triuiis
 panes atque alia quedam ponerent, quæ postea à pauperibus auferebantur. hanc Hecates cœ-
 nam dicebant. Suidas & Athenæus lib. vij. Athenienses autem & theatra & conciones & cæ-
 teros conuentus hominum lustrare solebant adhibitis paruis & vilibus quibusdam hostiis, ut
 Suidas tradit. eò videtur hic alludere.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLVCIS. Iacobo Micyllo interprete.

DIOGE-
NES.

ΟΜΜΕΝΔΟΤΙΒΙ, Πολυ-
lux, quamprimum ad
superos ascēderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut sicubi videris
Menippū canem
illum, (inuenies autem ipsum Corin-
thi circa Craneum, aut in Lyceo, de-
ridentem contendentes istos inter se
philosophos) dicas illi: Menippe, in-
quiens, iubet te Diogenes, si fatis ea
quæ super terram sunt, derisisti, quod
& huc ad inferos descendas, vbi mul-
to plura quæ rideas, habiturus es: Illic
enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit,
& frequens illud obiici potuit: Quis
enim omnino scit quæ post vitam fu-
tura sint? Hic autem non desines con-
stanter atque perpetuò ridere, quem-
admodum ego quoque nunc facio: &
maximè postquam videris diuites istos
ac satrapas & tyrannos ita humiles &
obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis
dignosci: tum quod & molles & igna-
ui sunt, reminiscētes eorum quæ in
vita geruntur. Hæc illi quæso ut dica-
cas, & ut præterea etiam pera veniat
impleta & multo lupino, & sicubi in tri-
uio positam inueniat Hecates cœnam,
aut ouum ex lustratione relictum, aut
simile quippiam. POL. At renuncia-
bo hæc illi, Diogenes: sed quod meliùs
illum agnoscere queam, cuiusmodi facie
est? DIOG. Senex est caluaster,
pallio indutus lacero, & vento cuius
peruio, præterea & diuerforum pannorum
assumentis variegato. Ridet autem
semper, ac plerunque arrogantē istos
philosophos acerbè perstringit. POL.
Facile erit inuenire illum, ex his vti-
que signis. DIOG. Vis ne ut ad ip-
sos quoque philosophos illos aliquid
tibi mandem? POL. Mandes licet.
non enim grate neque hoc mihi fuerit.
DIOG. In vniuersum adhortare illos,
ut desistant à nugis suis, neque de toto
contendant, neque cornua sibi mutuò
affingant, neque crocodilos faciant, ne-
que huiuscemodi sterilia atque ieiuna
interrogare, animum instituant. POL.
At indoctum me & ineruditum esse di-
cent, qui doctrinam illorum reprehē-
dam. DIO. Tu verò plorare illos meo
nomine iube. POL. Et hæc nūciabo illis.

Πολύδευκες, ἐπιείλωμαί
σοι, ἐπειδὴν ἄχιστα ἀνέλ-
θης (σὸν γὰρ ὄστιν οἶμα, ὃ
αἰαβιδίαι αὐεῖον) ἡὲν που
ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα,
δύοις δ' αὖ αὐτὸν ἐν Κο-
ρίνθῳ καὶ ὃ Κρανέον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν
ἐείζοντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κα-
ταγελάοντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὡς
Μένιππος, καλῶς ὁ Διογῆνης εἰ σοι ἰσχυρῶς
ἄνδρα γῆς κατὰ γέλασται, ἢ κεν ἐνθά-
δε πολλῶν πλείων ἔπιγελασθῆμεν. Ἐκ δὲ μὲν
γὰρ ἐν ἀμφιβολίᾳ σοι ἐπὶ ὁ γέλως ἡὲν, καὶ
πολύ ὃ, πῆς γὰρ ὄλωσ οἶδε τὰ μὲν τὸν βίον;
ἐνθάδε δὲ, οὐ πάυσῃ βεβαίως γελάειν, κα-
τάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς
πλησίοις, καὶ σατράπαις, καὶ τυράννοις,
οὕτω ἄπεινοῖς, καὶ ἀσήμεῖς, ἐκ μόνης οἰ-
μογῆς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ οἱ μὲν καὶ ὅτι μελα-
κὰ καὶ ἀγρυεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀμῶν.
Ταῦτα λέγει αὐτῶν. καὶ πρὸς ἐπὶ ἐμπλησθῆ-
μεν πλὴν πῆρα ἢ κεν ἰσχυρῶν τε πολλῶν,
καὶ εἰ που δύο ἐν τῇ τελευτῇ Ἐκείτης δὲ-
C πνον κείμενον, ἢ ὡς ἐκ καθαρσίου, ἢ τὴν
τοῦτο. ΠΟΛΥ. ἀλλ' ἀπαγελάει ταῦτα
ὡς Διογῆνης· ὅπως δὲ εἶδῶ μάλιστα ὁποῖός
πῆς ὄστι πλὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γῆρας, φαλα-
κρός, τελευτώνιον ἔχων πολὺ θυρεῖν, ἀπόρητι
ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἔπιπυ-
χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελάει δὲ αἰεὶ,
καὶ ἀπολλὰ τοῖς ἀλαζόνας τοῖς φιλοσό-
φοις ἔπιπυκώσῃ. ΠΟΛΥ. ῥάδιον δι-
ρῆν ἄπο γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς
αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπιείλωμαί τι τοῖς φιλο-
σόφοις; ΠΟΛΥ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
D ὄσθ' ἐστὶ τῶτο. ΔΙΟ. ὃ μὲν ὄλον, πάυσαι-
σθαι αὐτοῖς πρὸς ἑγῶν ἀπερῶσι, καὶ πρὸς τῶν
ἔλων ἐείζοις, καὶ κέρματα φύοισιν ἀλλήλοις,
καὶ κροκοδείλοισι ποιοῦσι, καὶ ταῦτα ἀπο-
ρα ἐρωτῶν διδάσκεισι τὸν νοῦν. ΠΟΛΥ.
ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶη φη-
σοῖσι, κατηγερωῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.
ΔΙΟ. σὺ δ' οἶμά μιν αὐτοῖς πρὸς ἐμὸν λέγει.
ΠΟΛΥ. καὶ ταῦτα ὡς Διογῆνης ἀπαγελάει.

ΔΙΟ. Οἷς πλοῖσις ὃ ᾧ φίλτατον Πολυ-
 δούκιον, ἀπάγελε ταῦτα περὶ ἡμῶν· τί ᾧ
 μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμω-
 ρῆσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ πα-
 λαυτα ὅτι ταλαντοῖς στυπνέντες, οὐκ ἐπι-
 ἕνα ὄβολον ἐρῶντες ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ.
 ἀλλὰ εἰ ποῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε· Με-
 γίλλωτε τὰ Κορινθίω, καὶ Δαμοξένω τὰ
 παλαιστῆ, ὅτι περὶ ἡμῶν οὔτε ἡ ξασθὴ κέμη, ὅ-
 τε τὰ χροπα, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθη-
 μα ὅτι τὸ πρῶτον ἐπὶ ἔστιν, ἢ νεύρα ὀ-
 τωνα, ἢ ὄμοι κερτεροί· ἀλλὰ πρῶτα μὲν ἡμῶν
 κόπης, φασι, κροφία γυμνά τὰ κέλλοις. ΠΟ.
 ὃ χαλεπὸν σοῦδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς κα-
 λοῖς καὶ ἰσχυροῖς. ΔΙΟ. καὶ ποῖς πένθειν ᾧ
 Λακων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀριστοὶ τὰ
 πορφυρεῖα, καὶ οἰκτερόντες πλὴν ἀπολείπειν)
 λέγε μήτε δακρυῖν, μήτ' οἰμώζειν, διηρησά-
 μενος πλὴν ἐπὶ ἰσοπμίαν· εἰ δ' ὅτι ὄψον) τοῖς
 ἐκείνους πλοῖσις ὅσθεν ἀμείνους αὐτῶν, καὶ Λα-
 κεδαιμονίους ὃ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, περὶ
 ἐμοῦ ὅτι πτήμησον, λέγων ἐκλελυῖσθαι αὐτοῖς.
 ΠΟΛΥ. μὴδὲν ᾧ Διόγηνες πρὸς Λακε-
 δαιμονίω λέγει· ὃ γὰρ ἀπέξομαί γε· ἀδὲ πρὸς
 τοῖς ἄλλοις ἐφασα, ἀπάγελα. ΔΙΟ. ἐά-
 σωμεν ταῦτα, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ. σοῦ δὲ οἷς πρὸς
 ἄποιν ἀπένειχα περὶ ἐμοῦ τοῖς λόγους.

A DIO. Diuitibus autem, ὁ lepidissimum
 caput, hæc nostro nomine annuncies
 quæso: Quid, ὁ vani, inquiring, aurum
 tantopere custoditis? quid autem excru-
 ciatis vos ipsos? supputantes vsuras, &
 talentum aliud super aliud accumulantes:
 quos non plus quàm unum obolum
 habentes venire huc paulò post oportet?
 P O L. Dicentur & hæc ad illos. DIOG.
 Sed & formosis istis & robustis dicas, Me-
 gillo puta Corinthio, & Damoxeno pa-
 læstrite, quòd apud nos neq; flava coma;
 nec cærulei nigri ve oculi, neq; rubor fa-
 ciei amplius vllus est: neq; præterea ner-
 ui intenti & robusti, neq; humeri laborè
 tolerantes, sed omnia vnus puluis; vt aiūt;
 nobis, caluaria forma nudata scilicet.
 P O L. Non molestum erit neq; hæc ad
 formosos & robustos illos dicere. D I O:
 Etiam pauperibus ὁ Lacon dicas licet,
 (multi autem sunt quibus & ea res per-
 quam molesta est, & inopiam lugent) vt
 neque lacrymentur, neq; plorent, exposi-
 ta illis equalitate hac, quæ hîc est: & quòd
 videbunt eos qui illic diuites sunt, nihilò
 meliores quàm sese hîc esse. Lacedæmo-
 niis autè tuis hæc, si videtur, nomine meo
 Cobiicias, molles & eneruatos ipsos esse
 dicittas. P O L. Ne de Lacedæmoniis Dio-
 genes quicquam dicas, non enim feram:
 sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis re-
 nunciabo. DIOG. Missos igitur facia-
 mus hos quando tibi ita videtur: tu verò;
 quibus antea dixi, ad eos sermones hos
 meos deferas.

ΠΛΟΥΤΩΝ Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLVTO, SEV CONTRA MENIPPVM. Iac. Micyllo interprete:

ΟΥ Φέρομεν ᾧ Πλούτων, Μένιππον
 ταυτονὸν τὸν κύνα παροικιῶντα ὡς τε ἢ
 ἐκείνους ποὶ κατὰ τὴν ἡμεῖς μετοικήσω-
 μεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμαῖς
 δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ.
 ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ γένομεν,
 ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω Μίδαο μὲν
 οὕτως, τὸ χρυσίον· Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς
 πολλῆς πρυφῆς· ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν ὅτι γε-
 λῶ, καὶ ὄξον διζῶ, ἀδράποδα καὶ καθάρματα
 ἡμαῖς ἀποκαλῶν· ἐπίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὅτι τα-
 ρατῆρ ἡμῶν τὰ οἰμοφγὰς καὶ ὄλωο, λυπηρὸς
 ἔστι. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα φασὶν ᾧ Μένιππε;

NON poterimus ferre, Pluto, Menip-
 pum hunc canem cohabitantem no-
 biscum: quapropter aut illum hinc amo-
 tum alio loco colloca, aut nos hinc aliò
 commigrabimus. P L V T. Quid autem
 vobis mali adeò facit, quando eodè mo-
 do mortuus est ac vos? C R O E. Post-
 quam nos ploramus & ingemiscimus il-
 lorū, reminiscetes quæ apud superiores ha-
 buimus; utpote Midas hic, auri; Sardana-
 palus autem, multè voluptatis; ego verò;
 thesaurorum: irridet, & cum conuitiis ex-
 probrat ea nobis, mæcipia & piacula nos
 vocitando. Interdum autem etiam can-
 tando conturbat ploratus nostros: &
 in summa, valde nobis molestus est.
 P L V T. Quid hæc audio de te, Menippe?

MEN. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeò cū sint, quibus nō fati fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis quæ apud superos sunt, inhærent. Delector itaque agrè ipsis faciendo. PLVT. sed non decet: dolent enim non exiguis rebus priuati. MEN. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas? PLVT. Haudquamquam: verum nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuò. MEN. At verò, ò pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, vt qui neque vnquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc, eodē sequar, agrè faciendo, cantando, atq; irridēdo vos. CROE. An non hæc contumelia est? MEN. Non: sed illa contumelia erant, quæ vos facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini: neque tum mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROE. Multis certè, ò Dij, & magnis possessionibus. MID. Quanto equidem ipse auro? SARD. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite: lugete vos quidē, ego verò tritum illud, NOSCE TE IPSVM, idētidem connectēdo, vobis occinam. decet enim huiusmodi ploratus si crebrò illis accinatur.

AME. ἀληθῆ ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀλγυνοὺς, καὶ ὀλεθροῖς ὄντας. οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιάσασθαι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες, ἐπιμέμνηται, καὶ παθεῖν ἔχονται τῆς αἰῶν. χαίρω τριγυροῦ αἰῶν αὐτοῖς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἔχρη; λυποῦνται γὰρ ἔμικρῶν φερούμενοι. ME. καὶ σὺ μωροῦν ὦ Πλούτων, ὁμοψήφος ὢν τοῖς τούτων φαναγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐτελήσομαι σασιὰς ὑμᾶς. ME. καὶ μὲν ὦ κακίσοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γνώσκετε, ὡς ὁσὲν παυστομῶς μου εἶναι γὰρ αἰετῆ, ἀχλουθῆσω δούλῳ, καὶ κατὰ δῶν, καὶ κατὰ γελῶν. ΚΡΟΙ. τῶντα ἔχ' ἔβεις; ME. ἔκ' ἀλλ' ἐκείνα ἔβεις ἡ, αἰ ὑμεῖς ἐποίητε, παρῆσκωσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλάττωσθε ἀνδράσιν ἐν τρυφῶντες. καὶ τῆ θανάτου ὁ τῶν ἀπομῶν ἔμνημονοῦντες. τριγυροῦ οἰμίζετε, πλούτων ἐκείνων ἀφηρημένοι. ΚΡ. πολλῶν γε ὦ θεοὶ καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙ. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. οὐσίης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ME. ὄγε οὕτω ποιήσετε ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, ὁ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις σιωείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. ἄρεποι γὰρ αἰ ταῖς τριαύταις οἰμωγῆς ἐπαδδόμενον.

MENIPPOY, AMPHILOXOY KAI TPOΦΩNIIOY.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Erasmo Roterodamo interprete.

MENIP-
PVS.

VOS nimirum Trophoni atque Amphiloche, quum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesq; credimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinati, ni vos tum quum viueretis, eiusmodi quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præscij, quasiq; prædicere potuissetis si qui percontarentur. TROPH. Menippe, nouerit Amphilocheus hic ipsi pro sese respondendum esse: cæterum ego Heros sum, vaticinorq; si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neque enim alioqui ista non crederes.

ΣΦῶ μὲν τοὶ ὦ Τροφῶνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μαντεῖς δοχεῖτε. ὁ οἱ μάταιοι τῆς αἰδέσθων, θεοὺς ὑμᾶς ὑποφήλασιν ἐί). ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἰτίοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τριαῦτα παθεῖν νεκρῶν δοξάζουσιν; ME. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τριαῦτα ἐτεροτεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα παρῆδότες, καὶ παρῆπειν διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὐκ ἂν εἶδείη ὅτι αὐτῶς ἀποκριτέον ὑπ' αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἴριως εἰμι, καὶ μαρτυροῦμαι, ἡ πῆς κατέλθοι πρὸ ἐμέ. σὺ δ' εἰσὶν οὐκ ὅτι δειδν, μηκέτι Λεβεία ποτὶ τῶν ἀπομῶν ἔμνημονοῦντες γὰρ ἡπίστους σὺ πούτεις.

ME. τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβαδίαν γὰρ πρὸ ἐλ-
θῶ, καὶ ἐσαλμῆρος ταῖς ὀθόνας, γελοῖως μά-
ζαν ἐν ταῖν χειρῶν ἔχων, ἐσερπύσω δὲ τῆς σο-
μῆς παπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ ἀπὸ λαγον, οὐκ αὖ
ἐδιδυάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὡς παρ' ἡμῶν,
μόνη τῇ γῆτεία διαφέρων. ἀλλὰ παρὸς τῆς
μαθητικῆς, τί δὲ ὄντως ἔστιν; ἀγνοῶ γάρ. TP.
δὲ ἀποθνήσκου πὶ καὶ θεοῦ στυγέτον. ME. ὁ
μήτε ἀποθνήσκεις ὡς φής, μήτε θεός· καὶ
στυγαμφοτέρῳ ἔστι. νῦν οὖν ποῦ σε τὸ θεοῦ
ἐκφῆσο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TP. ἔρχομαι ὡς
Μένιππος ἐν Βοιωτία. MEN. οὐκ οἶδα ὡς
Τροφῶνιε ὅτι καὶ λέγεις· ὅτι μῦθοι ὅλος εἶ
νεκρὸς, ἀκρεβῶς ὄρω.

AMEN. Quid ais? equidem nisi Leba-
diam fuissem profectus, ac linteis amictus
offam ridiculè manu gestans, per angu-
stum aditum in specum irrepissem, ne-
quaquam fieri potuisset vt te defunctum
esse cognoscerem, perinde atque nos, so-
laq; præstigiatura reliquos antecellere.
Sed age, per ipsam diuinandi artem, quid
tandem est Heros? neque enim intelligo.
TROPH. Est quiddā partim ex homine,
partim ex deo compositū. MEN. Nempe
quod neq; sit homo, quemadmodum au-
dio, neque deus: verūm pariter vtrūque.
Ergo dimidia illa tui ac diuina pars, quò
nunc recessit? TROPH. Reddit oracula,
Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intel-
ligo quid dicas Trophoni, nisi quòd illud
planè video, te totum esse mortuum.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

MERCVRII ET CHARONTIS. Iac. Micyllo interprete.

Λογισάμεθα ὡς πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπό-
σα μοι ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ αὐτῆς
εἰρήνην πὶ παρ' αὐτῆν. X A. λογι-
σάμεθα ὡς Ἑρμῆ, ἀμεινον γὰρ ὡς ἴσασιν παρ' αὐ-
τῆν, καὶ ἀποθαμονέστερον. EP. ἀπυρεαν
ἐντειλαμῆνα ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
X A. πολλοὺ λέγεις. EP. νῆ τὸν Αἰδωνέα,
τῆν πέντε ὀνοσάμην, καὶ Ἑρωτῆρα δύο
ὀβολῶν. X A. τίη πέντε δραχμας, καὶ ὀβο-
λοῖς δύο. EP. καὶ ἀκέραια ἑκάστου τῆς ἰσίου
πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. X A. καὶ
τούτοις παρὸς τῆν. EP. καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλα-
σαι τῆ σκαφιδίς τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἦλας δέ,
καὶ καλώδρον, ἀφ' ἧ πύλῃ παρ' ἐρεαν ἐποίησας,
δύο δραχμῶν ἀπῆλυτα. X A. ὅγε ἄξια
ταῦτα ὀνοσα. EP. ταῦτα ἔστιν, εἰ μὴ πὶ ἄλ-
λο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν ταῖς λογιμαῖς. ποῦτε δὲ
οὖν ταῦτ' ἀποδώσῃς φής; X A. νῦν μὲν ὡς
Ἑρμῆ ἀδύνατον. νῦν δὲ λοιμὸς περὶ ἢ πόλεμος
καταπέμψῃ ἀποθνήσκοντας, ἐνέσται τότε ἀπο-
κερδῆσαι ἐν ταῖς πλῆθῃ παρ' ἀλογιστοῦντων
τα πορθμῆα. EP. νῦν οὖν ἐγὼ κατεδούμα,
τὰ κακίστα βιβλῆμος γῆρεσαι, ὡς αὖ ἀπὸ
τούτων ἀπολαύοιμι. X A. οὐκ ἔστιν ἄλλως
ὡς Ἑρμῆ. νῦν δὲ ὀλίγοι ὡς ὄρεας ἀφικνουῦ-
ται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. EP. ἀμεινον οὕτως,
εἰ καὶ ἡμῖν παρ' ἀτείνοιτο ἑκάστου τῆ ὀφλη-
μα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαγοὶ ὡς Χάρων,

CR Ationem supputemus portitor (si vi-
detur) quantum mihi debeas iam, MERCVR-
RIVS.
ne denuo aliquando de eo inter nos con-
tendamus. CHA R. Supputemus Mer-
curi. Satius enim est maturè id agere,
deinde & minoris negotij. MERC. An-
choram, vt mandaras, comparavi tibi
quinque drachmis. CHA R. Carò di-
cis. ME R. At per Plutonem, quinque
emi illam: & præterea lorum quo remum
alligares, obolis duobus. CHAR. Pone
quinque drachmas, & obolos duos.
ME R. Et pro refarciendo velo quin-
que obolos ego exolui. CHA R. Etiam
hos appone. MER. Et ceram ad oblinen-
das nauigij rimas tibi emi: & clauos præ-
terea, & funiculum vnde hypera fecisti, Hypera su-
piculi sunt
quibus an-
tennarum
cornu in tra-
ducuntur:
vnde pro-
uerbium:
Omissa hy-
pera pule
quaru. Vi-
de Erasmi
& Suidæ.
omnia ex duabus drachmis. CHAR. Re-
ctè, laudo, hæc vili emisti. MERC. Hæc
funt quæ tibi exposui: nisi si quid reliquū
est quod me fugit inter computandum.
Quando autem hæc redditurum te pro-
mittis? CHAR. Nunc quidem, Mercuri,
non possum. Si verò pestis aliqua aut
bellum confertos & frequentes huc de-
miserit aliquos. licebit mihi tum allucra-
ri aliquid, subtracto clam nonnihil ex
portorio. MER. Proinde ego nūc sedebo,
pessimā quæq; vt eueniant precando, vt
inde fructum aliquem capiam. CHAR.
Fieri aliter nō potest, Mercuri. Nam pau-
ci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax e-
nim est. MER. Satius est ita esse, etiam si
ob hoc abs te prorogatur nobis debiti
istius solutio. Verum enim uero prisca illi,

Charon, nosti quales aduenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique? Nunc autē aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab vxore, aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes & ignaui, neq; similes ptioribus illis. Plurimi autē ipsorum etiā pecuniarum caussa veniūt, factis (vt videtur) mutuò sibi insidiis.

CHARON. Omnino enim expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigā ea quæ mihi debes.

οἶδα οἷοι πρὸς γίνονται, ἀνδρῶσι ἀπθήμετες, αἰματός ἀνάπλω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· ἴδὼν δὲ ἢ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆς παιδὸς ἀποθανόντων, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ πρυφῆς δόξω δὴ καὶ πλὴν γαστέρας, ἔτι τὰ σκέλη ὠχροὶ γὰρ ἀπθήμετες, ἔτι ἀγμῆς, ὅσῳ δὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλῆστοι αὐτῶν, ὅσῳ χρηματὰ ἠκούσιν, ὅστις βυλθόντες ἀλλήλοισι, ὡς εἰκόσασιν. ΧΑ. πάνυ γὰρ ὡρεπόθηται ὅστις ταῦτα. ΕΡ. ὁκοῦν ἔδ' ἐγὼ δόξαμι αὐτῶν ἀμύχανῶν πικρῶς ἀπατητῶν τὰ ὀφθαλμοῦμα ὡρεῖ σὺ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUTONIS ET MERCURII. Iacobo Micyllo interprete.

PLUTO.

In hereditariis qui sepe animam capere solent.

Senemne nosti, istū ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitē, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autē captatores plus quàm quinquaginta milia? MER. Noui: Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLV. Viuere illum quidem Mercuri sine vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit, atque etiam pluribus: adultores autem ipsius, Charinum adolescentē, & Damōtem, & ceteros abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLV. Haudquaquā, imò iustissimū. Quā enim ob causam illi aded optant illū mori, nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autē omniū sceleratissimum est, interea cū talia precatur, tamen obseruat & colunt manifestē utiq; illum. Ac quæ ægrotante illo apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittūt, si conualescat denuo: & in summa, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autē præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cū sint. Sed tamen & ille admodum scitē circūducit illos, & spe pascit inani: & in summa, semper morituro similis, multo validus magis est, quàm quisquā iuuenis. Illi autem hæreditate inter se diuisa pascuntur, vitā quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, in iuuenem redeat: illi autem in ipsa media spe, diuitiis illis quasi per somnū spectatis destituti, abeant iā huc, mali malè mortui.

Τὸν ἄροντα οἶδα, τὸν πρὸς γεγενησὶτα λέγω, τὸν πλῆστον Εὐκρατίῳ, ὃ παῖδες μὲν ὁκο εἰσιν, οἱ τὸν κληρον δὲ θηρώντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. ΠΛ. ἐκείνον μὲν ὃ Ερμῆ ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν, ὅτι μετέστῳς ἄλλα πῶς, εἴγε οἶόντε μὲν, καὶ ἐπιπλείω. τοῖς δὲ γε κλάσας αὐτῶν, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοῖς ἄλλας, κατὰ σασσον ἐφεξῆς ἀπθήμετες. ΕΡ. ἀποπον εἴδ' ὁδοῦ δὲ τοῖσιν. ΠΛ. ἔμνησιν, ἀλλὰ δικαιοσύνη. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὄρονται ἀποθανόντων ἐκείνων; ἢ τῶν χρημάτων ἀπτοιοῦνται, ὅσῳ ἐν ὡρεσθήκοντες; ὃ δὲ πρὸς τῶν ὅσῳ μιανώτατον, ὅτι καὶ τῶντα βυλθόντες, ὅσῳ περαπύλοισιν ἔνεγε τὰ Φανερωῦ καὶ νοσοῦντες, ἀ μὲν βυλθόνται, πᾶσι ὡρεθήκασιν. ὅσῳ δὲ ὅσῳ ὡρεθῶνται, μὲν ῥάισιν καὶ ὄλως, ποικίλη τις ἢ κλάσας τῶν ἀνδρῶν. ὅσῳ ταῦτα, ὃ μὲν, ἔτι ἀνάστασις οἱ δὲ, ὡρεθῶνται πῶς αὐτῶν μετῶν ὅσῳ ὡρεθῶντες. ΕΡ. γελῶσα πείσονται, πρὸς ὄντες. πολλὰ κακῆνος ὅσῳ μὲν ἀφροσύνη αὐτοῖς, καὶ ἐπελπίσει καὶ ὄλως, αἰεὶ θανόντι εἰκόσας, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἔτι τὸν κληρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζῶντα μακαρίαν ὡρεθῶν εἰκόσας πῶντες. ΠΛ. ὁκοῦν ὃ μὲν ἀποδυσάμνηος ὃ γῆρας ὡρεθῶν Ἰόλεως αἰθεροσάτω. οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ἀφροποληθέντα πλῆστον ἀπολιπόντες, ἢ κέτι ὅσῳ ἔτι κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡ. ἀμέλησον ὦ Πλούτων· μετελθούσῃ
 γὰρ σοὶ ἤδη αὐτοὶ καὶ ἕνα ἐξῆς. ἐπὶ δὲ οἰ-
 μῶν, εἰσι. ΠΛ. καὶ πάσσα· ὁ δὲ, πῶς ἀπέμ-
 ψῃ ἕκαστον, ἀπὶ γρόντος αὐτῆς πρὸς θήκης γέ-
 νόμῃσιν.

A M E R C. Alias res cura Pluto iam enim
 acersam tibi illos, alium super alium or-
 dine. septem autem, opinor, sunt. P L V.
 Deducas licet. Ille autem mittat singu-
 los prae se, ex fene iterum in adolescen-
 tem conuersus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLVTONIS. P. Virunio interprete.

ΤΟῦτο ὦ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
 τράκοντα ἐτη γεγονότα, τὸν δὲ
 ἑξήκοντα ἐτη γεγονότα Θούριον ζῆν
 ἐπι; ΠΛ. δίκαιότερον μὲν οὖν ὦ Τερψίων,
 εἴτε ὁ μὲν ζῆ, μηδένα βίβημιος ἀποθανῆν τῷ
 φίλων· σὺ δὲ, πῶς ἀπύματα τὸν χρόνον ἐπε-
 βάλθεις αὐτῶν, πρὸς αὐτῶν τὸν κληρον. ΤΕΡ.
 ἢ γὰρ ἐχρῆν γεγονῆαι ὄντα, καὶ μηκέτι χηρῆ-
 ασαι τῷ πλάτῳ αὐτῶν διωάμῃσιν, ἀπελθεῖν
 τῷ βίῃ, πῶς ἀχρησάματα τοῖς νέοις; ΠΛ.
 καὶ ἄν ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, ἢν μηκέτι τῷ
 πλάτῳ χηρῆσαι διωάμῃσιν πρὸς ἡδονῆν,
 ἀποθνήσκῃ. ὁ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἢ Φύσις
 διέταξεν. ΤΕΡ. οὐκοῦν αὐτῶν αἰτιασθῆ
 τῆς ἀχρησάσεως. ἐχρῆν γὰρ ὁ πρῶτος ἐξῆς
 πῶς γίνεσθαι, τὸν πρῶτον, πρῶτον, πρῶτον
 μὲν τῶν, ὅστις καὶ τῆ ἡλικία μετ' αὐτὸν ἀνα-
 γρέφεται δὲ μηδὲ μῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν
 ἑρμῆων, ὁδόντας τρεῖς ἐπὶ λοιποῖς ἔχοντα,
 μόλις ὄρωντα, οἰκέταις τέτρασιν ἑπιπέφυ-
 οτα, κορυφῆς μὲν τῷ ῥίνα, λήμης δὲ τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς μεσὸν ὄντα, ὅθεν ἐπὶ ἡδὺ εἶδοντα, ἐμψύ-
 χον τινα παῖον ἑπὶ τῶν νέων καὶ ἀγαλῶμε-
 νον, ἀποθνήσκῃ δὲ καλλίστη, καὶ ἑρρωμένεσ-
 τρις νεανίσκου. αἶψα γὰρ πρὸς αὐτῶν τῶν ῥογῆ. ἢ ὁ
 τελευτῶν εἶδεναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται
 τῶν γεγονῶν ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην αἰετῶσις
 ἐθεράπευον· νῦν δὲ τῆς παρομιῆς, Ἡ ἄμα-
 ξα τὸν βουῶν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛ. αὐτὰ
 μὲν ὦ Τερψίων, πολὺ σκευῶν τερα γίνεται,
 ἢ ὅσον σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ πῶς παρόντες, ἀλλο-
 τείοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερό-
 των εἰσποῖσθε, φέροντες αὐτοὺς, τοιγαροῦν γέ-
 λωπα ὀφλισκάζετε, πρὸς ἐκείνων καὶ ὀρυτῶ-
 μοι καὶ ὁ πρῶτος τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γὰρ.
 ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανῆν διχασθῶν, ἑ-
 σάτω ἀπασι ἡδὺ πρὸς ἀποθανῆν ὑμᾶς αὐτῶν.

IVstümne hoc est ὁ Pluto, me quidem
 è vita abiisse, triginta cùm sim anno-
 rum: Thucritum verò senem septuagē-
 narium, & vltra, adhuc viuere? P L V T.
 Iustissimum quidem ὁ Terpsio. Nam etsi
 ipse viuit, certè ad nullius tamè mortem
 affectus est: tu verò omni tempore illius
 hæreditatè expectans, eum mori auidis-
 simè cupiebas. T E R P. Nonne opus
 fuerat, quum senex sit, nequeatque de
 cætero suis vti diuitiis, locum dare iue-
 nibus? P L V T. Nouas ὁ Terpsio statuis
 leges, quum ad voluptatem diuitiis vti
 sinequeat, ipsum è vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura statuisse vide-
 tur. T E R P. Proinde hanc ob huiusce-
 modi accuso ordinem. decebat enim has
 res successionè gradùque fieri, senem pri-
 mò, deinde qui in ea ætate sequeretur,
 mori: haudquaquam autem exerceri aut
 viuere, qui senectute decrepitis esset, qui
 tres duntaxat dētes habeat, cui vix deser-
 uiunt oculi, qui curuatus à quatuor fa-
 mulis deducitur, deguttantes nares, lip-
 πόσque oculos habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud aliud existens,
 quàm animatum quoddam sepulchrum,
 ab ipsa iuuentute derisum: & cōtrà mori
 optimos atque robustissimos adolescen-
 tes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si
 flumina fursum deferantur. Aut saltem
 scire necesse foret quando & senum qui-
 libet obiturus esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc verò illud acci-
 dit quod prouerbio dici solet: Quadriga
 bouem sæpissime ducit. P L V. Hæc qui-
 dem, ὁ Terpsio, prudentiùs fiunt, quàm
 tibi profectò videntur. Verùm & vos
 quid passi estis quòd rebus alienis gaude-
 tis, & senibus, filiis orbatis, vosmet tāto-
 pèrè in adoptionem traditis? quamobrè
 in derisum adducti, ab illis sepelimini:
 quòd quidem plurimis fit periucūdum.
 Nam quanto vos magis mori illos pero-
 ptatis, tanto plus omnibus quàm gratissi-
 mum est, si ante eos vos mori contingat.

TERP-
 SION.
 Expositio
 latio quod
 plerique se-
 nes iunio-
 ribus su-
 peruuant.

Et enim novam quandam in medium adducitis artem, aniculas atque decrepitos cum amatis: præsertim quidem si liberis sint orbat. qui verò liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur, plurimi, minimè vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamēto exclusis qui munera diutissimè obtulerūt, liberi, sicuti profectò dignum est, omnem eorū substantiam consequuntur: at illi tristitia affecti, suaq; spe delusi, dentibus fremūt.

TER. Omnia hæc vera sunt quæ de me & Thucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem? Ac quoties ad eum ingrediebar: gemendo, & internum quiddam perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus stridendo, ægritudinem simulabat. Unde quanto citiùs eum ad sepulchrum duci existimabam, tanto plus illi donorum mittebam, ut ne ij qui in amore concurrebant, muneribus me præclaris vincerent. Plerunque etiã præ nimia sollicitudine insomnis iacebam, singula enumerans, ac unumquidq; disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, curæ videlicet & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamēto meo tanto, adstitit mihi quando sepeliebar, paulò antè arridens.

PLVT. Euge ô Thucrite, diutissimè viuas, vnà & diuitiis abundans, & huiuscemodi homines deridens: neq; priùs moriaris, quàm hos blanditores cunctos præmittas.

TERP. Hoc quidem ô Pluto periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet.

PLVT. Boni animi sis ô Terpsio: & Phido etiam, & Melantus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. Hæc ego summiopere laudo, ô Thucrite diutissimè viuas.

Α καμῶ γὰρ πῖνα τῶν τεχνῶν ὅτι νεῖον ἔκατε, χρᾶν καὶ γρόντων ἐράντες· καὶ μάλιστ' αἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀέροισι. καί τινι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων στυέντες ὑμῶν πλὴν πομπῆς καὶ τῆς ἐρωτος, ἢ καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μιστὶν αὐτοῖς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς δῆξ. θήσας, ἀπεκχεῖαθησῶν μὲν οἱ πάλα δωροφορήσῶντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὡς τῶν ἐστὶ δίκαιον, κρατῶσι πόμπτων· οἱ δὲ, ὑποπρίσσι τοῖς ὀδόντας, ἀποσμηγῆτες.

TER. ἀληθῆ τῶντα φῆς. ἐμοῦ γὰρ οὐκ οὐκ εἰς πόσα κατέφαγῶ, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶ; καὶ ὁπότε εἰσοίμι, ὑποφένων, καὶ μύχιον τι κρατῶν δὲ ὡσὸν νεοτῆος ἀτελής ὑποκρῶζων, ὡστ' ἐγὼ γε ὅσον αὐτίκα οἰοῦμαι ὅτι βῆσθαι αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπὸν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑποβάλλοιτό με οἱ αὐτεραστῶν τῆ μεγαλοδωρεῶν. καὶ τὰ πολλὰ ὑποφροντίδων, ἀγρυπνῶς ἐκείνῳ, δριμύτ' ἔκασα, καὶ δῆξ. τῶντων. τῶντα γὰρ μοι καὶ τῶ ἀποθανόντι ἀπίστω γελῆται, ἀγρυπνῶν, καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατὰ πῶν, ἐφῆσθαι θαυτομῶν, περὶ ἡν ὅτι γε λῶν.

ΠΛ. ὄγε ὦ Θούκριτε, ζῶνς ὅτι μῆκιστον, πλὴν τῶν ἀμῶν, καὶ τῶν τοῖστων κατὰ γε λῶν· μηδὲ περὶ τῶν ὄν γε σὺ ἀποθανοῖς, ἢ περὶ τῶν πόμπτων τοῖς κλάσας.

TER. τῶ το μὲν ὦ Πλούτων καὶ ἐμοῖ ἡδίστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης περὶ τεθνήξεται Ὀυκρίτου.

ΠΛ. γάρ ῥα ὦ Τερψίων καὶ Φείδων γῶ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλων ἀπύρτες, περὶ ἐλθῶσονται αὐτῶν, ὑπο ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

TER. ἐπαμῶ τῶντα. ζῶνς ὅτι μῆκιστον ὦ Ὀυκρίτε.

ZHNOΦANTOT KAI KALLIDHMIΔΟΥ.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ. Eras. Roterod. interp.

ZENOPHANTES. Hæredipeta veneno quod alteri paraverat, perit.

ΑΤ tu Callidemides, quo pacto interisti? Nā ipse quemadmodum, Diniæ parasitus quū essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti: aderas enim inoriēti.

CAL. Aderam Zenophantes. Porro mihi novum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptæodorus ille senex.

ZENOPH. Orbum illum dicis, ac diuitē, apud quē te assiduē versari conspiciebā?

ΣΥ δὲ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παρὰ σίτου ὠν Δίνις, πλέον τῶ ἰκανοῦ ἐμφαγῶν, ἀπεπνίγην, οἶδα. περὶ τῶν γὰρ ἀποθνήσκοντῶ μοι.

ΚΑΛ. περὶ ὦ Ζηνοφάντες. ὅ δ' ἐμὸν, παρὰ δόξον τι ἐγύετο. οἶδα γῶ καὶ σὺ πτυ Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

Z. τὸν ἀτεκνον, τὸν πλῆστον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἤδην στυώντα;

KAL.

Κ Α. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ἡσυχάζωντος ἐπ' ἐμοὶ τὴν θνήσκειαν. ἐπεὶ δὲ τὸ πρῶτον εἰς μήκιτον ἐπελίνετο, ἔπειτα τὸν Τιθωνὸν ὁ ἄρσενος ἔζη, ἔπειτα μὲν τίνα ὄδον ἔπι τὴν κληρὸν ἐξέδωρον. ἡσυχάζωντος γὰρ φάρμακον; ἀπέπεισα τ' οἰνοχόον, ἐπειδὴ τὰ χίμα οἰνοχόου Πτοιοδώρου αἰτήσῃ πίνῃ (πίνῃ δ' ἔπι τὴν κληρὸν) ζωοτέρων ἐμβόλωντα εἰς κύλικα, ἐπιμὲν ἔχον αὐτὸ, ἔπειτα δὲ πίνῃ αὐτῷ εἰ δὲ τὸ ποίησεν, ἐλάβητερον ἐπωμοσάμιον ἀφῆσθαι αὐτόν. **Ζ**. τί δὲ ἐγὼ γέγοτο; πῶς γὰρ πὶ τὸ πρῶτον ἐξέδωρον ἐφοίχασεν. **Κ**. ἐπεὶ τὸν κληρὸν ἡσυχάζωντος, δύο ἡδὲ ὁ μείζωνος κύλικας ἐποίησεν ἔχον, τὸν μὲν, τὸν Πτοιοδώρου, τὸν ἑξουστὸν φάρμακον, τὸν δὲ ἑτέρον ἐμοί, ὁ φάρμακον οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρου δ', τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἐπίνεν, ἐγὼ δ' αὐτὴν μετὰ ἐκείνου ἐκείμιον, ἡσυχάζωντος αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς. τί δὲ τὸ γῆρας ὡς Ζηνόφαντες; κὴ μὴν ἐκ ἐδῆ γε ἐπαίρω δῶρον ἔπι τὴν κληρὸν. **Ζ**. ἀσπῆρα γὰρ ὡς Καλλιδημίδην πέποιθας. ὁ ἄρσενος δ', τί πορὸς ταῦτα; **Κ**. πρῶτον μὲν ἡσυχάζωντος πορὸς τὸ ἀφῆσθαι. εἶτα σιωπῆς οἴμην τὸ γέγονον μὲν, ἐγὼ δὲ αὐτὸς οἶδ' ὅτι οἰνοχόος εἶργασαί. **Ζ**. πῶς δὲ οὐδὲ σὲ πῶς ἔπι τὸν κληρὸν ἐχρῆν τραπέζην, ἦκε γὰρ αἰ σοὶ δὲ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέςτερον, εἰ κὴ ὀλίγω βραδύτερος εἴη.

A C A L. illum semper captabam, cōlebāq; id mihi pollicēs fore, vt meo bono quamprimum mōteretur. Verūm quum ea res in longum profertetur, sene videlicet vel vltra Tithonios annos viuente, compendiarium quandā excogitavi viam, qua ad hāreditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaserā, vt simul atque Ptæodorus potū posceret, (bibebat autem prolixius) præsentius in calicem iniiceret, haberetq; in p̄optu porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurādo confirmabā me illū manumissurum. **Z** E. Quid igitur accidit? nā inopinātū quiddam narraturus mihi videris. **C** A L. Vbi iam loti venissemus. p̄uer duobus paratis poculis; altero, Ptæodoro; cui venenū erat additū; altero, mihi: nescio quomōdō errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxiiū. Mox ille quidē bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, supposititiū videlicet illius loco funus. Quid hoc? rides Zenophantes? Atqui nō conuenit amici malis illudere. **Z** E N. Rideo profectō: nam elegāter ac lepidè tibi hec res euēnit. Porro senex ille quid interim? **C** A L. Primū ad casū subitū atq; inexpectatū sanè conturbatus est: deinde simul atq; intellexit id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. **Z** E N. Rectè sanè. Tametsi non oportuit ad compendium illud diuertere, si quidem venisset tibi populari vulgataq; viatutius certiusq; etiam si paulo serius.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI. Erasmo Roterod. interprete.

Τ Οὗτο ἐκείνο τῆς παρρησίας, ὁ νεκρὸς τὸν λέοντα. **Δ** Α Μ Ν. τί ἀγαπαίς ὡς Κνήμων; **Κ** Ν Η Μ. πτωχάνη ὅτι ἀγαπαίς; κληρονομὸν ἀκούσιον καὶ ἀλέλοιπα, καὶ ἀσφοδιεὶς ὁ ἀδελφίος, οὗ ἐβουλόμην αὐτὸν μάλιστα χεῖν τὰ μὲν, πρῶτον. **Δ** Α Μ Ν. πῶς πῆρ' ἐγὼ γέγοτο; **Κ** Ν Η Μ. Ερμόλαον τὸν πῶς πλούσιον ἀπεκτονέοντα, ἐθεράπευον ἔπι τὴν θανάτω. κακείνος οὐκ ἀπὸ τῶν πτωχάτων ἐθεράπευτο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν πῆρ' εἶ, γὰρ δὲ δὲ εἰς τὸ φανερόν, εἰ αἰς ἐκείνου καὶ ἀλέλοιπα τὰ μὲν πῶς, ὡς κακείνος ἐμὴν ἔθε, καὶ τὰ αὐτὰ ἐθεράπευε.

D H O C illud est quod vulgō dici consuevit, Hinnulus leonem. **D** A M. Quid isthuc est quod tecum stomachare Cnemon? **C** N E. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendā præter animi sententiam, videlicet astu delusus miset, iis quos maximè mea cupiebā habere, præteritis. **D** A M. Sed isthuc quīnam euēnit? **C** N E. Hermolaum nobilem illum diuitē, quum orbis esset, imminente mortē captabam, assidens atque inserviens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitū, cōsultūq; vt testamentū proferrem ac publicarē, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum vt ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. **L**

C N E.
M O N.
*In heredi-
petas.*

DAM. At quid tandem ille? CNE. A Δ A. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro: cæterum ego repente atque insperatò è vita decessi, testi ruina oppressus: & nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAM. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam teq uoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam in tuum ipsius caput struxeras. C N E. Sic apparet, idque adeò deploro.

Δ A. τί οὖν δὴ ἐκείνος; Κ N Η. ὅ,τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐπέγραψε τῆς ἐαυτοῦ ἀποθήκης, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῶν τε γούρι μοι ὅτι πεσόντος. καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει πάντα, ὡς ἂν τις λάβραξ, καὶ ὁ ἀλικύρον τὰς δελέασι συγκατασπασας. Δ A. ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα. ὥστε σοφισμα καὶ σταυτῶ στυπτήρης. Κ N Η. εἰκοσιμῶζω τριγυροῦ.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIMYLI ET POLYSTRATI. Eodem interprete.

SIMY-
LV 3.
Plures u-
nius diuini-
tis heredi-
tatem am-
bientes de-
lusi.

VENISTI tandem & tu Polystrate ad nos, quum annos vixeris haud multo pauciores centum opinor. POLY. Nonaginta octo Simyle. SIM. Sed quinā triginta istos annos egisti, quibus mihi fueras superstes? Nam ipse perij te ferme septuagenario. POLY. Quam suauissimè profectò, etiamsi hoc mirum tibi videbitur. SIMY. Mirum verò, si quidem tibi primùm seni, deinde inualido, postremò etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue. POL. Principiò nihil erat quod nō possem: præterea pueri formosi complures aderāt. tum mulieres nitidissimæ, vnguenta, vinū mirè fragrans, postremò mēse vel Siculis illis lautiores. SIM. Noua narras: nā ego te planè fordidum ac parcissimum esse sciebam. POL. Atqui, vir præclare, ex alienis arcis opes mihi subscatebāt. Tum diluculo protinus quamplurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulq; ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiūtur, munera deportabātur. SIM. Num me defuncto regnū gessisti? POL. Minimè: verum amantes habebam innumeros. SIM. Non possū non ridere. tūne amantes, tātus natu quum esses, vixq; tibi dētes superessent quatuor? POL. Habebā per Iouem equidem optimates ciuitatis: quumq; essem tum senex, tum caluus, sicuti vides, præterea lippiens etiā, ac senio cæcutiens, postremò naribus mucosus, tamè cupidissimè mihi inferuiebāt, ad eò vt is felix videretur, quæcunque vel asprexisse modò. SIM. Nū tu quoq; quem admodum Phaon ille, Venerem aliquā è Chio transfuexisti, vt ob id optanti tibi illa dederit rursus ad iuuentam redire, ac denuo formosum atque amabilem fieri?

B ΗΚΕΙ ποτὲ ὁ Πολύστρατε καὶ σὺ κέρημάς, ἔτη οἶμαι ἔ πολλὸ ἀποδέοντα τῆς ἑκατὸν βεβιωχώς. Π O Λ. ὁκτώ ὅτι τοῖς ἐννεήκοντα ὁ Σίμυλε. Σ I. πῶς δὲ ταυτ' ἐμὲ ταυτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ ταῖς ἐβδομήκοντα σου ὄντες, ἀπέθανον. Π O Λ Y. ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ κατὰ δόξον τῶτο δόξῃ. Σ I. κατὰ δόξον· εἰ γῆρων τε, καὶ ἀσθενῆς, ἀτεκνός τε παρσέπει, ἠδέοσθαι τοῖς ἐν τῇ βίῳ ἐδιδύασσ. Π O Λ Y. ὁ μὲν παρσέπει, ἀπθῆντα ἐδιδυάμην, ἐπὶ καὶ παῖδες ὡσεῖοι ἢ σὲ πολλοὶ, καὶ γυναικὲς ἀβροσταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος αἰθησομίας, ἔ τραπεζαῖα κατὰ τῆς ἐν Σικελία. Σ I M. κατὰ ταυτ'· ἐγὼ γὰρ σε πάλιν φερόμενον ἠπιστάμην. Π O Λ. ἀλλ' ὑπερήδισται ὁ γυναικὲς κέρη ἀλλων παρσά· καὶ ἔωθεν μὲν δὴ γούρι ὅτι γούρας ἐφοίτων μέγα πολλοί· μὲν δὲ, πάλιν τοῖς μοι δῶρα παρσέπει ἀπθῆντα χόθον τῆς γῆς κάλλιστα. Σ I. ἐτυραννησας ὁ Πολύστρατε μετ' ἐμὲ; Π O Λ Y. οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. Σ I. ἐγέλασα. ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ἐδόντας τέταρας ἔχων; Π O Λ Y. νῆ Δία τοῖς ἀρίστοις γὰρ τῆς ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρόν ὡς ὄρεος ὄντα, καὶ λημῆστα παρσέπει, καὶ κορυζάντα, ὑπερήδοντο θεραπέδοντες, καὶ μακρόχεις ὡς ἀπθῆν, ὄν τινα αὐ καὶ μόνον παρσέβλεψα. Σ I M. μὲν καὶ σὺ τινα, ὡς ἂν ὁ Φάων, πλεὶς ἀφροδίτῳ ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἴπα σοὶ διζαμῶν ἐδωκε νέον ἔτι, καὶ κελὸν ἐξ ὑπαρχῆς, ἔ ἀξίεραστο;

ΠΟΛ. ἔκ. ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, ὡς ἐπὶ πόθης
 ἴω. ΣΙ. αἰνίγματα λέγεις. ΠΟΛ. καὶ
 μὴν πρὸς δὴ λὸς γὰρ ὁ ἔρως ὑποὶ πολλῶν ὢν, ὁ
 ὡς εἰς ἀπέκρυπτος καὶ πλυσίως γέροντας. ΣΙ.
 νῦν μαγνάνω σε ὁ κάλλος ὡς θαυμάσιε, ὅτι
 ὡς εἰς τῆς χειρὸς Αφροδίτης ἴω. ΠΟΛ.
 ἀπὸρ ὡς Σίμυλε, ὅτι ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀπο-
 λέλαυκα, μόνον καὶ πρὸς κωμῶντος ἴω
 αὐτῆς καὶ ἐδρυπτόμην δὲ πολλάκις, ἔτι ἀπέ-
 κρυπτον αὐτῆς πινὰς εἴσοτε. οἱ δὲ, ἡμιλλῶντο, καὶ
 ἀλλήλους ἴω πρὸς ἀλλήλων ἐν τῇ ὡς εἰς ἐμὲ φι-
 λωπία. ΣΙ. τέλος δὲ ὡς, πῶς ἐβλάβησω
 ὡς εἰς τῆς κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς ὁ φανε-
 ρὸν μὲν ἔκαστον αὐτῆς κληρονομῶν ἀπολιπεῖν
 ἔφασκον· ἰδὲ ὅτι σενεῖ τε, ἔτι κληρονομῶν τε-
 ρον πρὸς ἐσθλὰ ζῆν ἑαυτὸν· ἀλλὰς δὲ τῶν ἀλη-
 θεῖς δὲ φθίνουσιν ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰ-
 μῶν δὲ ἀπασί φράσας. ΣΙ. τίνα δὲ αἱ τε-
 λυτάμια τὸν κληρονομῶν ἔχον; ἡποῦ τίνα τῆς
 ἀπὸ τῶν ἡρώων; ΠΟΛ. ἔτι μὲν Δί', ἀλλὰ
 νεώνητὸν τίνα τῆς μειρακίων τῆς ὡς εἰς ἰων Φρύ-
 γα. ΣΙ. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὡς Πολύστρατε;
 ΠΟΛΥ. σχεδὸν ἀμφὶ πᾶσι εἴκοσι. ΣΙ. ἡδὴ
 μαγνάνω ἀπὶνά σοι ἐκείνος ἐχάρηξο. ΠΟ.
 πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κλη-
 ρονομῶν, εἰ καὶ βαρῶς ἴω, καὶ ὄλεθρος ὄν
 ἡδὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀεὶσι περαπέδυσιν. ἐκείνος
 ὡς εἰς κληρονομῶν τε μου καὶ νῦν ἐν ποῖς δι-
 πατείδας ἀρεθὲς μεῖται, ὡς ἐξυρηκῶντος μὲν
 ὁ ἡρώων, καὶ βαρῶν ἰων. Κείδρα δὲ βύρην τε-
 ρος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Οδυσσεύς στω-
 ετώτερος λεγόμενος εἶ). ΣΙ. ἔτι μοι μέλει,
 καὶ φρατρηγῶν τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ ἐκεί-
 νοι δὲ, μὴ κληρονομῶν τῶν μόνον.

A POL. Haudquaquam: quin magis quum
 talis essem, qualem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. SIM. Aenigmata narras.
 POL. Atqui notissimus est hic amor,
 quum vulgo sit frequens, nempe erga se-
 nes orbos diuites. SIM. Nunc tua forma
 vnde tibi profecta fuerit, intelligo, vir
 egregie, nimirum ab aurea illa Venero.
 POL. Veruntamen non parum multas
 commoditates ab amantibus tuli, Simy-
 le, propemodum etiam adoratus ab illis.
 Porro sæpius etiam quasi procax illis illu-
 debam, excludens interdum nonnullos
 eorum: interim illi inter sese decertabāt,
 & in ambiendis primis apud me partibus
 alium alius anteire nitebatur. SIM. Sed
 age, de facultatibus tuis quid tandem sta-
 tueras? POL. Palam quidem affirmabā,
 me vnumquę illorum relicturum hæ-
 redem: idę illi quum crederēt futurum,
 certatim se quisque obsequentiorem at-
 que adulantiořem præbebat. Cæterum
 alteras illas veras tabulas, quas apud me
 seruaueram, reliqui, in quibus omnes il-
 los plorare iussi. SIM. At postremę illę
 tabulę quem pronuntiabant hæredem?
 POL. Non, num è cognatis quempiam? POL. Non,
 per Iouem: imò nouitium quendam ex
 formosis illis adolescētulis, natione Phry-
 gem. SIM. Quot annos natum Polystra-
 te? POL. Viginti fermè. SIM. Iam in-
 telligo quibus obsequiis ille te demerue-
 rit. POL. Attamen multo illis dignior
 qui scriberetur hæres, etiam si barbarus
 erat ac perditus, quem iam ipsi etiam o-
 ptimates colunt captantę. Is igitur mihi
 extitit hęres, iamę inter patritios nume-
 ratur, subrafo mento, barbaroę cultu ac
 lingua: quum eum Codro generosiořem,
 Nireo formosiořem, Vlysse prudentiořem
 esse prædicant. SIM. Non laboro,
 vel totius Gręcię sit imperator, si liber,
 modò ne illi potiantur hæreditate.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

CHARONTIS ET MERCVRII. Martino Boleto interpr.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mortui, Menippus, Charonmoleus, Lampichus, Damafias, Philosophus, Rhetor.

A Κούσατε ὡς ἐχθρῶν τὰ πρὸς ἡμῶν
 τα. μικρὸν μὲν ἡμῶν ὡς ὄρατε, ὁ
 σκαφίδων, καὶ ἴω πρὸς ἀπὸς βῆσι, καὶ ἀφῶ-
 ρῶν τὰ πολλὰ καὶ ἴω πρὸς ἀπὸς βῆσι, οἰ-
 χήσεται ὡς εἰς πρὸς ἀπὸς βῆσι, οἰ-
 μα ἡέτε, πολλὰ ὅτι φερόμενοι ἔκαστος.

A Vdite quò loco sint res vestrę. Equi-
 dem parua est nobis, quemadmodum
 videtis, & cariosa nauicula, & quę vndi-
 que perfluit: quòd si in alteram partem
 se inclinarit, planè submersa peribit: at-
 que vestrũ tam multi simul confluunt,
 & singuli plurimas sarcinas adferunt.

Quod si cum his nauiculam conscendertis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maximè verò eos qui nandi sunt imperiti. M O R T. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? C H. Ego vobis dicam: nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi verò Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scaldas te statuas, ipsosque cognoscito, & fuscipito; nudosque ingredi cogito. M E R C. Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? M E N. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abiici: verum rectè feci, qui pallium non acceperim. M E R C. Ingredere ô Menippe vir optime, primùmque apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quò omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? C H A. Charmoleus sum Megarensis ille amator, cuius osculum unum duobus talentis constitit. M E R C. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia vnà cum osculis, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ se ferens? Quis es tu? L A M P. Lampichus sum Geloorù tyrannus. M E R. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? L A M P. Anne nudum aduentare conueniebat tyrannù? M E R. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque depone ista. L A M P. Ecce abiici diuitias. M E R C. Sed superbiam ô Lampiche & fastum etiam abiice. nã ista si in nauiculam coincidunt, vehementer grauabunt eam. L A M P. Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. M E R. Nequaquam, imò & hæc relinquito. L A M P. Sit ita. quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abiici. M E R C. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. L A M. Ecce nudus sum. M E R. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? D A M. Damafias ego sum athleta. M E R. Certè videris ille esse. scio enim te sæpe in palæstris à me visum. D A M A. Ita est ô Mercuri: verum accipe me, nudum existentem.

ὡς οὖν μὲν πύτων ἐμβήτε, δέδρα μὴ ὑστερον μετδροήσετε. καὶ μάλιστα ὁπόσοι γὰρ ὄσον ἔπι- σαθε. N E K. πῶς οὖν ποιήσονται διπλοή- σον; X A. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἔπιβαίνην χεῖρ, τὰ ὡσεὶ τὰ ταῦτα πάντα ἔπι τῆς ἡϊόνος καὶ ἀλιπόντας. μόλις γὰρ αὐτὴ καὶ ἔτω δέξατο ὑμᾶς ὁ πορθμειῖον. σοὶ ὃ Ἔρ- μῆ, μελήσῃ δὲ ἀπὸ τούτου μηδένα πῶρα δέ- χεσθαι αὐτῶν, ὅς αὐτὴ μὴ φίλος ἦ, καὶ τὰ ἐπι- πλα ὡς ὡς ἐφίω, ἀποβαλὼν. πῶρα δὲ πῶρα ἀποβάλλει ἑσὺς, δέξαι γίνωσκε αὐτοῖς, καὶ αἰα- λάμβανε, γυμνοὺς ἔπιβαίνην ἀναγκάζων. E P. ὦ λέγεις, καὶ ἔτω ποιήσω μὲν. ἔποσι τίς ὁ πῶρα- τὸς ὅστι; M E. Μένιππος ἐγώ γε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρὰ μοι ὦ Ἐρμῆ, καὶ ὁ βάρκτερον, ἐς πῶρα λίμνῳ ἀπορρίφθων. τὸν πῶρα δὲ οὐδ' ἐκόμεσα, δὲ ποιῶν. E P. ἐμβανε ὦ Μέ- νιππε ἀνδρῶν ἀεισε, καὶ πῶρα πῶρα ἐφίω ἔχω πῶρα τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἔπιτοχ- πῆς ἀπὸντας. ὁ καλὸς δὲ ὄσῃ, τίς ὅστι; X A. Χαρμολεὺς ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραςος. ἔ ὁ φίλημα διτάλαντον ἰῶ. E P. ἀπόδουσι τῶ- γάρου ὁ κάλλος, καὶ τὰ χεῖρ αὐτοῖς φι- λήματα, καὶ πῶρα κέμῳ πῶρα βαθεῖαν, καὶ ὁ ὅστι τῶν πῶρα ἐρύθημα, καὶ ὁ δὲ ἄσιν. ἔχῃ καλῶς, δὲ ζωνος εἶ, ἔπιβανε ἡδῆ. ὁ δὲ ἔ πορφυεῖδα ἔποσι, καὶ ὁ ἀφάθημα, ὁ βλοσ- σουεῖς, τίς ὦν τυχερῶς; Λ A. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. E P. τί οὖν ὦ Λάμπιχε ποσαῦτα ἔχων πῶρα; Λ A. τί οὖν ἐχρῶ ὦ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἡκείν τυραννον ἀνδρα; E P. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὡστε ἀπόδου ταῦτα. Λ A. ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοδοῖος ἀπερρίπται. E P. ἔ τὸν τύπον ἀπορρίφθων ὦ Λάμπιχε, καὶ πῶρα ἔφορῶν βαρῆσθ γὰρ ὁ πορθμειῖον, στωεμπεσόντα. Λ A. ὄσικου ἄλλα ὁ ἀφάθημα ἔασὸν με ἔχῃ, καὶ πῶρα ἐφεσρίδα. E P. ἔδαμῶς ἄλλα ἔ ταῦ- τα ἀφες. Λ A. εἶεν. τί ἔπι; πῶρα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὄσῃς. E P. καὶ πῶρα ὡμότητα, ἔ τ' ἀνοια, καὶ πῶρα ὑβείν, καὶ πῶρα ὄργῳ, καὶ ταῦτα ἀφες. Λ A. ἰδοὺ σοὶ φίλος εἶμι. E P. ἐμβανε ἡδῆ. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύταχος, τίς εἶ; Δ. Δα- μασίας ὁ ἀθλητής. E P. ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν τῷ παλαίστρας ἰδῶν. Δ. ναὶ ὦ Ἐρμῆ. ἀλλ' ἄ πῶρα δέξαι με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡ. ἢ γυμνὸν ὧ βέλπτε, ἴσασθε ἄρα ἅπαντες ἅπαντες
 πωδὸν ἐβλημένον ὥστε ἀπόδυσι αὐτὰς; ἐπεὶ
 κατὰ δύσιν ὁ σκάφος, τ' ἔτερον πόδα ἔσφ
 θεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τοῖς τε φαίνας τοῖς τε ἀπόρ-
 ρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑ. ἰδού σοι γυ-
 μνὸς ὡς ὄρεας ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς
 ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. οὕτως ἀμεινον ἀβαρῆ
 εἶ, ὥστε ἐμβαίνει. καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆθον ἀποθέ-
 μνος ὧ Κρατῶν, καὶ τ' μαλακίας δὲ πωρ-
 ἐτι, ἔτι πλεῖον πρυφίω, μηδὲ τὰ ἐντάφια χέμιζε,
 μηδὲ τὰ τῶν πωρογόνων ἀξιώματα. κατὰ λι-
 πεῖ καὶ γῆμος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις
 ἀνεκλήρυσεν βυεργέτω δηλονότι, καὶ τὰς τ' αἰ- B
 δριάτων ὅτι γραφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν τὰ φον
 ὅτι σοὶ ἐχέσθαι, λέγε. βαριώδης γὰρ καὶ ταῦτα
 μνημονόμηναι. ΚΡ. ἔχέσθαι μὲν, ἀπόρρι-
 ψὼ δὲ τί γὰρ αὐτὸ καὶ παύσοιμι; ΕΡ. βαβαί. σὺ
 ἢ ὁ ἔνοπλος, τί βλάβη; ἢ τί ὁ ἔσπαμον τῆτο φέ-
 ρης; ΚΡ. ὅτι ἐνίκησα ὧ Ερμῆ, καὶ κείσευσα,
 καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἀφες ἐν γῆ ὁ ἔσ-
 παμον. ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, ἔτι δὲ ὁ πλῶν δει-
 σί. ὁ σεμνὸς ἢ ὅτι ἀπότῃ τ' γῆμαρτος, καὶ βρεν-
 θυόμνος, ὁ τὰς ὄφεις ἐπήκως, ὁ ὅτι τ' φρο-
 γίδαν, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαρῶν πώγωνα κατὰ μέ- C
 νος; ΜΕ. φιλόσοφος τις ὧ Ερμῆ. μάλιστα ἢ,
 γῆς, ἔτι περὶ αἰας μεσός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ
 ἔτι ὅτι γὰρ πολλὰ ἔτι γῆμαρτος ἔτι τὰ ἰμα-
 τία κρυπτόμηναι. ΕΡ. κατὰ τὸν σὺ δὲ γῆμα
 πωρογόνον. εἶτα καὶ ταῦτα πύματα. ὧ Ζεῦ, ὅστω
 μὲν πλεῖον ἀλαζονείαν χέμιζε, ὅσων ἢ ἀμεινον,
 καὶ ἔτι, ἔτι κεινοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσας ἀπόρρι-
 ψὼ καὶ ἀλαζονείας, καὶ ἐνοίας πολὺ πλοκοῖς,
 ἀλλὰ καὶ μεταπονοῖαν μάλα πολλῶν, καὶ λη-
 ρον ἐν ὀλίγον, ἔτι ἔτι, καὶ μικρολογίας. νῆ
 Δία, καὶ χεῖσιον γε ποῦτι, ἔτι ἔτι παύσαν δὲ, καὶ D
 αἰαχμῶν πᾶσι, καὶ ὄργῳ, ἔτι πρυφίω, καὶ μαλα-
 κίας ἔτι λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα πωρογόνον
 τῆς αὐτῆς. καὶ ὁ ἔτι δὲ ἀπόρρι-
 ψὼ, ἔτι ὁ οἰεσθαι ἀμεινον εἶ) τῶν ἄλλων. ὡς
 εἶγε πύματα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεν-
 τηκόντηρος δέξασθαι αὐτῶ; ΦΙΛ. ἀποτίθημι
 τοῖνυ αὐτῶ, ἐπεὶ τῶν ἔτι κελύδης. ΜΕ. ἀλλὰ
 ἔτι τὸν πώγωνά τῆτον ἀποθέσθαι ὧ Ερμῆ,
 βαριώτε ὄντα, καὶ λαίσιον ὡς ὄρεας. πέντε μιν
 τεύχεα εἰσὶ τοῦ ἀλάστον. ΕΡ. ἔτι λέγεις ἀπό-
 ρου ἔτι τῆτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

A M E R C. Nequaquam ὁ bone vir, nu-
 dus es, tanta carne circumdatus : itaque
 exue eam : nam si vel alterum tantum
 pedem in nauē posueris, submerges eam.
 sed & coronas istas & præconia abiicito.
 D A M A. En planè nudus sum, vt vides,
 & simili cum aliis mortuis statura. MER.
 sic præstat leuem esse. itaq; inscēde iam.
 Et tu ὁ Crato diuitias abiice, præterea
 mollitiem & delicias, neque feras tecum
 epitaphia, neque maiorum tuorū digni-
 tates: Relinque etiam genus, & gloriā :
 item ciuitatum, de quibus scilicet bene
 meritus es, publica præconia, statuarum
 inscriptiones: & dicas ne tibi magnum se-
 pulchrum construant. nam & hæc gra-
 uant, si in memoriā reuocentur. CRAT.
 Inuitus certè, sed tamen abiiciam. quid
 enim faciam? M E R C. Paræ: quid tibi
 vis armatus? aut quid istud trophæum te-
 cum circūfers? CRAT. Quia vici Mer-
 curi, & res præclaras gessi, propterea ciui-
 tas hoc me honore affecit. M E R C. Re-
 linque trophæum in terra. apud inferos
 enim pax est, neque vllis armis opus est.
 Verum quis ille est ipso habitu grauita-
 tem quandam præ se ferens, elatus, & cō-
 tractis supercilis propter curas, longa bar-
 ba? quis est ipse? M E N I P. Philosophus
 quidam est ὁ Mercuri, imò præstigiatorum
 & nugarum plenus. Itaque & hunc exue.
 videbis enim multa, eaque ridicula, sub
 palliolo occulta esse. M E R. Depone tu
 hunc habitum primū, deinde hæc quo-
 que omnia. O Iupiter, quantam ille arro-
 gantiam, quantam inscitiam, & quantum
 contentionum, & inanis gloriæ, quantum
 quæstionum dubiarum, quantum spinosa-
 rum disputationum, & cogitationum
 perplexarum, circumfert: imò quàm mul-
 tos vanos labores, & deliramēta non pau-
 ca? quantas item nugas, & quantam cu-
 riositatem? Sed per Iouem, aurum etiam
 hoc & voluptatem, & impudentiam, ira-
 cundiam, delicias & mollitiem secum
 habet: neque enim latent me ista, etiam
 si studiosè celas. Verum abiice menda-
 cia etiam & superbiam, & opinionem
 illam qua existimas te omnibus reli-
 quis præstantiorem esse. Nam si cum
 rebus omnibus ingrediaris, quæ quin-
 queremis te acciperet? P H I L. De-
 pono igitur ea, quandoquidem sic iu-
 bes. M E N. Sed & barbam hanc de-
 ponat, Mercuri, grauem equidem & hir-
 futam, vt vides. capilli sunt trium mina-
 rum ad minus. P H I L. Sed quis abrader?

M E R. Menippus ille securim accipies, quibus naues fabricatur, eam refecabit: utetur autem scalis naualibus, quibus superposita barba refecetur. **M E N.** Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. **M E R.** Sufficiet bipennis. **M E N.** Euge, humanior nunc appares, deposito hircino factore. Vis ne ut parum etiam de superciliis auferam? **M E R C.** Maximè: nam hæc super frontem etiam attollit, neque scio quò seipsum extendat. Quid hoc rei est? etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur. **M E N.** Vnum quiddam adhuc grauissimum gestat sub alis. **M E R.** Quid Menippe? **M E N.** Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viueret, multùm profuit. **PHIL.** Igitur & tu Menippe tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiã, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? **M E R.** Nequaquam: sed retine ista, leuia enim sunt, & planè facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu verò Rhetor abiice istam tantam verborum contradictionē, & antitheses, & similitudines, item periodos, & barbarissimos, atque alia sermonis pondera. **R H E T O R.** En abiicio. **M E R.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalias, attrahatur anchora, expande velum, túque nauta clauum dirige: simus hilares. Quid ploratis ò vos amentes? præsertim tu Philosophe, qui paulo antè tua barba spoliatus es? **PHI.** Quia existimabam immortalem esse animam. **M E N.** Mentitur: nam alia sunt quæ videntur eum mœrore afficere. **M E R C V.** Qualia? **M E N.** Quia non ampliùs tam oriparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. hæc sunt quæ illi dolent. **PHIL.** An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? **M E N.** Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui nemine vocante? Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est veluti quorundam in terra vociferantium? **M E R C.** Certè Menippe: verùm non vno tantùm loco exauditur clamor, sed quidam in vnum cœtum conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum,

A E P. Μένιππος ὑποὶ λαβῶν πέλεκυ τῆς ναυπηγικῆς, ἀποκόλλη αὐτὸν, ἔπι κίπῳ τῆς αἰατάδρα χρησάμενος. **M E.** ἔκ ὧ Ἐρμῆ, ἀλλὰ ὁρίονά μοι αἰατάδος γελοϊότερον γὰρ τῆς. **E P.** ὁ πέλεκυς ἰκανός. **M E.** ἄγε αἰθεροπινώτερον γὰρ νῦν αἰαπέφηναι, ἀπογεύμενος αὐτῆς πλεῖν κινάβρα. βλάβη μικρὸν ἀφέλωμα ἐστὶ τῶ ὄφρυον; **E P.** μάλιστ' ἔσθ' ὁ μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτα ἐπῆρκεν. σὺ κ' οἶδ' ἐφ' ἕτω αἰατείνων ἑαυτὸν. τί τῆς; καὶ δακρύς ὧ καθαρμοῦ, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδελιᾶς; ἐμβηθὶ δ' οὔ. **M E.** ἐν ἐπὶ ὁ βαρύνεται ὑποὶ μάλης ἔχθ. **E P.** τί ὧ Μένιππε; **M E.** κυρακίαι ὧ Ἐρμῆ, πολλὰ εἰ τὰ βίῳ χρησιμεύσασθαι αὐτῆς. **PHI.** σέκου ἔσθ' ὧ Μένιππε, ἀπόθου πλεῖν ἐλευθερίαν, καὶ πῆρῆσιαι, καὶ ὁ ἀλυπον, ἐστὶ ἄγναιον, ἐστὶν ἡλωτα. μόνος γεῖν τῆς ἄλλων γελαῖς; **E P.** μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κύρφα γὰρ καὶ πῆρῆσιαι ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρησιμῶς. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῆς ῥῆσιαι πλεῖν ἰσοστασίαν ἀφαιρολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ πῆρῆσιαι, καὶ πρὸς ὁδοῖς, καὶ βαρβαρισμοῖς, καὶ τὰλλα βαρῆ τῆς λόγων. **PH.** ἰὼ, ἰδδὺ, ἀποπήγεμα. **E P.** ὦ ἔχθ. ὡς τε λυετὰ ἀπόθου, πλεῖν ἀποβάδρα ἀμελώμεθα, ὁ ἀκύνειον ἀεσπιάδω, πέτασον ὁ ἰσίον, ἄθου ὧ πορθμεῖ ὁ πηδάλιον ὧ πάθου. τί οἰμάζετε ὧ μάταιοι, καὶ μάλιστ' ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἔρπίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; **PHI.** ὅτι ὧ Ἐρμῆ ἀθάνατον ὄμιλλω πλεῖν τῆς ὑπαρξῆς. **M E.** ψεύδεις ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτὸν. **E P.** τὰ ποῖα; **M E.** ὅτι μηκέτι δὲ πνήσθ' πολυτελῆ δῆπνα, μηδὲ νύκτωρ ὄξιν, ἀπῆρῆσιαι λαυθάνων, τὰ ἰματίω πλεῖν κεφαλῶν κατελήσας, πρὸς τὸν κύκλῳ τὰ χαμηλυπεῖα καὶ ἑώθεν ἔξαπατῆς τοῖς νέεσ' ἐπὶ τῆς σοφίας, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτὸν. **PHI.** σὺ δ' ὧ Μένιππε, σὺ κ' ἀχθῆ ἀποθανῶν; **M E.** πῶς, ὅς ἑσπυσα ἔπὶ τὸν θάνατον, καλέσθου μὴδενός; ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον, ὁ κερυγῆ τις ἀκούεται, ὡς πῆρῆσιαι ἀπὸ γῆς βοώντων; **E P.** καὶ ὧ Μένιππε. σὺ κ' ἀφ' ἑνός γε χέρου; ἀλλ' οἱ μὲν ἔσθ' πλεῖν ἐκκλησίαι στυελθόντες, ἀσμενοὶ γελάσθαι πῆρῆσιαι ἐπὶ τῆς Λαμπίχου θανάτου,

ἐν ἡ γυνὴ αὐτὴ στυγερῶς πρὸς τὸ γυναικῶν, ἢ τὰ παῖδια νεογνά ὄντα, ὁμοίως κἀκείνα ὑπὸ
 τῶν παίδων βάλλε) ἀφρόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι
 δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαμύνοσιν ἐν Σικυῶνι,
 ἔπι(αφίεις λόγους διεξίοντα, ἔπι Κρατίων
 τούτων. ἐν ἡ Δία γὰρ ἡ Δαμασίως μήτηρ κω-
 κύουσα, ἐξ ἀρχῆ τῶν θρησκῶν στυγερῶς ἐπὶ
 τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ ἔδειξεν ὡς Μένιππε δακρυῖ,
 καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσασί μόνος; Μ. ἔδαμῶς, ἀνὴρ
 ἀκροῦσθαι τῶν κινῶν μὲν ὀλίγον ὠρυομεθῶν οἴκτι-
 ρον ἐπ' ἐμοί, ἐπὶ κορυφαίων τυπομεθῶν τοῖς
 πτεροῖς, ὅπουτ' αὐτὸν συνελθόντες, θαυμάσιον με.
 ΕΡ. ἡμῶν δ' εἰ ὡς Μένιππε. ἀνὴρ ἐπεὶ κἀγα-
 πεπλῶκα μὲν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἀπὶ τὸ πρὸς τὸ
 δικαστήριον, βύθῃσιν ἐκείνῃσιν ποροῖόντες ἐγὼ δὲ, ἐ-
 ὁπορθμεῖς, ἄλλως μετελευσόμεθα. ΜΕ. δι-
 πλοῦστε ὡς Ἐρμῆ, ποροῖώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν
 ἐπὶ ἐμὲ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει; ἐπεὶ κα-
 τὰ δίκης φασὶν εἶ) βαρεῖας, ἔσχατος, καὶ γύπας,
 ἐπὶ λίθοις. ἀνὴρ δὲ ἴσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

A & illius uxorem mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper admodum geni-
 ti, multis lapidibus à pueris obruuntur.
 Quidam Diophantum Rhetorem lau-
 dant, in Sicyone funebres orationes reci-
 tantem de hoc Cratone. Et per Iouem
 Damasiæ mater ululans, lamentationem
 incepat vnà cum mulieribus pro Dama-
 sia. Te verò, Menippe, nemo est qui de-
 ploret, & solus iaces tranquillus. MEN.
 Nequaquam: nam haud ita multo post
 audies canes miserabiliter latrantes pro-
 pter me, & coruos alas concutientes,
 quando ad sepeliendum me cōuenient.
 MER. Fortis es, Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, abite vos rectà per
 hanc viam ad forum iudiciale: ego verò
 & nauta alios transuectabimus. MEN.
 Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quo-
 que progrediemur. Verùm quid præter-
 ea de vobis futurum est? Iudicium de
 vobis ferre oportebit, & quidem aiunt
 pœnas esse graues, rotas, aquilas & lapi-
 des. Vniuscuiusque autem vita examina-
 bitur.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

CRATETIS ET DIOGENIS. Erasmo Roterod. interprete.

ΜΟΙερον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκας ὡς
 Διόχμους, τὸν πρῶτον πλούσιον, τὸν
 ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλυμπιάδας
 ἔχοντα; ἢ αἰετῶν Αεισεῖας, πλούσιος καὶ
 αὐτὸς ὢν, ὃ Ὀμηρικὸν ὄκνην εἰώθει ἔπι-
 λέγειν. Η μὲν ἀνὰρ, ἢ ἐγὼ σε. Δ. π-
 νος ἕνεκα ὡς Κρατίτης, ἔθερέπιδον ἀλλήλους;
 ΚΡΑ. τῶ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλι-
 κώτα ὄντες. καὶ τὰς ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὸ φα-
 νερόν ἐπίθεντο. Αεισεῖας μὲν ὁ Μοίερος εἰ
 πρῶτα ποθάνοι, δευτέρω ἀφίεις τῶν εἰ-
 τῶν πρῶτων. Μοίερον δὲ ὁ Αεισεῖας, εἰ
 πρῶτα πέλοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγγρά-
 πτω. οἱ δὲ ἔθερέπιδον ἀλλήλους, ὑπὸ
 βαλλόμενοι τῇ χλακείᾳ. καὶ οἱ μαντικῶς,
 εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμασόμενοι ὃ μέλ-
 λον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειρέτων, ὡς γὰρ Χαλ-
 δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πυθίος αὐτὸς,
 ἀρπὶ μὲν, Αεισεῖ πρῶτον ὃ κείσασί, ἀρ-
 πὶ δὲ, Μοίερον. καὶ τὰ πάλαινα, ποτὲ
 μὲν ἔπι τῶν, νῦν δὲ ἐπὶ ἐκείνων ἔρρεπε.

ΜΟErichum diuitem nouerás ne
 Diogenes: illum inquã supra mo-
 dum diuitē, illum Corintho pro-
 fectum, cui tot erant naues onustæ mer-
 cibus: cuius consobrini Aristetas quum
 ipse quoque diues esset, Homericum il-
 lud in ore solebat habere:
Aut me confice tu, aut ego tete. DIO-
 GEN. Cuius rei gratia sese captabant
 inuicem, Crates? C R A T. Hæredita-
 tis causa, quum essent æquales, vterque
 alterum captabant. Iámque testamta
 publicauerant ambo, in quibus Mœri-
 chus, si prior moreretur, Aristeam omniũ
 rerum suarum dominum relinquebat
 Mœrichum vicissim Aristetas, si quidem
 ipse prior è vita decederet. Hæc igitur
 quum essent in tabulis scripta, illi inter
 sese captabāt, & alter alterutrum adula-
 tionibus obsequiisque superare cõtende-
 bat. Porro diuini, haud scio vtrũ ex a-
 stris id quod futurum sit coniectantes, an
 somniis, quemadmodum Chaldæi fa-
 ciunt, quin & Pythius ipse, nunc Ari-
 steam victorem fore pronuntiabat, nunc
 Mœrichum: ac trutina quidem interim
 ad hunc, interim ad illum propendebat.

DIOG. Quid igitur tandem euēnit? **A** nam audire, est operæpretium, **Crates.** **CRAT.** Eodem die mortui sunt ambo: exterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem deucenerunt: quorum vterque cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant diuini, futurū vt tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrhā versus nauigarent, medio in cursu obliquo otto Iapyge euerfa nauis perierunt. **DIOG.** Rectè factum. At nos quū essemus in vita, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabā vt moreretur Antisthenes: quod nimirum baculus illius ad me rediret hæredem: neque tu **Crates** opinor desiderabas vt me mortuo in possessionum mearum successionem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. **CRAT.** Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem **Diogenes**: siquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu **Antistheni** succedens accepisti, deinde ego succedens tibi: ea nimirum multo sunt potiora multoque splendidiora, quàm vel Persarum imperium. **DIOG.** Quænam sunt ista quæ dicis? **CRAT.** Sapientiam inquam, frugalitatem, veritatem, dicendi viuendique libertatem. **DIOG.** Per Iouem memini me in istiusmodi opum hæreditate **Antistheni** successisse, tibi que eas longè etiam maiores reliquisse. **CRAT.** Verum reliqui mortales hoc possessionū genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. **DIOG.** Nec iniuria. neque enim habebant quod facultates eiusmodi à nobis traditas acciperēt: quippe timosi iam, vitiati que deliciis, non aliter quàm vasa carie putria. Quo fit, vt si quando quis in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstillatque, fundo, quod immissum est, continere non valente: cuiusmodi quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & vnguibus, omnique vi seruabant. **CRAT.** Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes: illi simul atque huc venerint, obokum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem vterius quàm ad portitorem.

ΔΙΟ. τί οὖν τῶν ἄλλων ὦ Κρατῆς; ἀκῆσαι γὰρ ἄξιον. **ΚΡΑ.** ἄμφω τεθῆσιν ὅτι μίας ἡμέρας· οἱ δὲ κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περὶ ἡλθόν· ἄμφω συγγενῆς ὄντας, ὅσδε πώποτε παρομαυτοδολοῦμαι ἔτι γνέσθαι ταῦτα. ἀφ' ἀπλόοντες γὰρ ἀπὸ Σικυωνίως ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλαγίως περὶ πεισόντες τῷ Ἰάπυγι, αἰετῆρα πησάν. **ΔΙΟ.** Ἐπὶ πόρον. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμεῖς, ὅσδε ἐν τοιοῦτον ἐνενοῦμαι περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε διζήμενοι Ἀντιθέου ἀποθανόν, ὡς κληρονομήσασιν μὲν τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πλοῦν καρτεράν ἐκ κοῆνου ποιησάμενος. οὔτε οἴμην σὺ ὦ Κρατῆς ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ πλεῖον ἦσαν, χροῖνας δύο θέρμας ἔχουσαν. **ΚΡ.** ὅσδε γὰρ μοι τοῦτων ἔδδ'· ἀλλ' ὅσδε σοὶ ὦ Διόγηνες. ἀ γὰρ ἐχέω, σὺ τε Ἀντιθέου ἐκληρονομήσας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλὰ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. **ΔΙΟ.** τίνα ταῦτα φῆς; **ΚΡΑ.** σοφίας, ἀντάρκειαν, ἀλήθειαν, πῆρησίαν, ἐλευθερίαν. **ΔΙΟ.** νῆ Δία μέμνησαι, τῶτον ἀφ' ἀπλόοντος τὸν πλοῦτον περὶ Ἀντιθέου, καὶ σοὶ ἐπὶ πλείω καὶ ἀλιπῶν. **ΚΡΑ.** ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλω τῶν τοιοῦτων κτημάτων, καὶ ὅσδε ἐπεθύμεις ἡμᾶς, κληρονομήσιν παροδοκῆν· ἐς ὃ δὲ χρεῖστον πλοῦτες ἐβλεπον. **ΔΙΟ.** εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δεξάμετο τὰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν, διέρρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κατὰ τὸν τῶν σαθρῶν τῶν βαλαντιῶν. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ πῆρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἔξέπιπτεν διθύς, καὶ διέρρηξεν, τῶν πλοῦτων τῶν οὐ δυναμένων· οἷον πὶ πάροισιν αἱ τῆς Δαναοῦ αὐτῶν περὶ ἡμῶν, ἐς τὸν τετρασημένον πῖθον ἐπὶ πλοῦσαι. ὃ δὲ χρεῖστον, ὅσοδοσι, καὶ ὄνουσι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. **ΚΡΑ.** σικουῶν ἡμεῖς μὲν ἔξομα καὶ ταῦτα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ, ὄβολον ἔξομασι κομίζοντες. καὶ τῶτον ἀγχι τῶν πορθιμῶς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO. P. Virunio interprete.

Interlocutores, Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ΕΜέ δὲ περιεχρισθῆσθε ὡς Λίβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι. **ΑΝ.** Ἐμῶν, ἀλλ' ἐμῶν.
ΑΛ. Σκόκου ὁ Μίνως δικασάτω. **ΜΙ.** Πῆνες δ' ἐστὶ; **ΑΛ.** Σοῦ μὲν, Ἀνίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δ' Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. **Μ.** νὴ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῦ ἴσως ὑμῖν ἡ ἔρις; **ΑΛ.** ποῦ παρεδρίας. φησὶ γὰρ σοῦ ἀμείνων γε γηῆν ἔπραττης ἐμῶν. ἐγὼ δὲ, ὡς ἂν ἀπύρτες ἴσασιν, ἄχι τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων ἡδὸν τῷ πατρὶ ἐμῶν φημὶ διενεχθεῖν τὰ πολέμια. **ΜΙ.** Σκόκου ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δ' ἄριστος ὡς Λίβυ λέγε. **ΑΝ.** ἐν μὲν τῆσθε ὡς Μίνως ἀνάμεινον, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τῇ Ἑλλάδι φωνῶν ἐξέμαθον. ὡς τε σοῦ τῆσθε πλέον σοῦ ἐπέλατό μου. φημὶ δ' ὅσοις μάλικα ἐπαίνας ἀξίους εἶ), ὅσοι δ' μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμῶς ὅτι μὲγα ποροχρήσασθαι, δι' αὐτῆς δυνάμιν τε περὶ βαλλομένων, καὶ ἀξίους δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τοσοῦτον ὑπερῆχος ὢν τῶν ἀδελφῶν, μερίσαν ἠξιώσθην, ἀριστος κριθείς· καὶ τοῖς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῇ Ἐσπερίων. καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ ποῦ τὸν Ἡεϊδμόν, ἀπὸ τῶν κατέδραμον· καὶ ἀναστάτους ἐποίησα Ἰσταντῶν πόλεις· καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην· ἔμμερον τῶν πορογαθειῶν τῶν ποροχούσης πόλεως ἦλθον. καὶ ποσὸν ἀπέκτεινα μίας ἡμέρας, ὡς ἰε τοῖς δακτυλίς αὐτῆς μεδίμοις ἀπομετρήσας, καὶ τοῖς ποταμοῖς γεφυρώσας νεκροῖς. ἔταυτα πάντα ἐποροξα, ὅτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶ) ποροποιόμενος, ἢ ἐνύπνια τῶν μὴ ἐξ ἀξίων, ἀλλ' ἀνδροπος εἶ) ὁμολογῶν, ἐπραττης τε τοῖς στυετωπάρσις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐπραπώταις τοῖς μαχίμοπάρσις συμπλεκόμενος· ἢ Μήδεις καὶ Ἀρμενίους καὶ ἄλλων ζόμενος ὑποφύρονας, ὡρὶν δώκειν πινά, καὶ τῶν πολλῶν μήτρων ποροδιδόντας, δι' οὗ τῶν νίκων. Ἀλέξανδρος δ' ἐπατρώσαν ἀρχὴν πορολαβῶν, ἠύξησε, καὶ ποροπολύ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῆσθε τῆσθε τῆσθε ὁρμῆ· ἐπειδ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ τῶν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρδον ἐν Ἰασῶ τε καὶ Ἀρβήλοισ ἐκεί-

Α Libyce, me decet præponi: melior ^{ALEXAN-} equidem sum. ^{DER.} **HAN.** Imò verò me. **ALEX.** Iudicet ergo Minos, qui semper iustissimus iudex est habitus. **MIN.** Quis es tu? **ALEX.** Hic est Hannibal Carthaginensis: ego autem Alexander Philippi regis filius. **MIN.** Per Iouem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? **ALEX.** De præstantia: dicit enim is sese meliorem quàm ego ducem exercitus fuisse: ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè qui ante meam ætatem fuère, in re militari præstâtioorem me esse affirmo. **MIN.** Dicat ergo vterq; vicissim pro virili: tu verò ὁ Libyce priùs loquaris. **HA.** Vnum hoc me iuuat, quòd & hîc sermonem Græcû didicerim, ut neq; etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maximè laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriã euasere: potètesq; per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdã Hispaniã primùm inuadens, quum subcõsul esse fratri additus, maximis rebus idoneus atq; optimus iudicatus, ibi tũ Celtiberos cepi, atq; Gallos ipsos deuici: & quũ magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasq; ciuitates euerti, & planã Italiã subiugauì, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totq; vno die Romanos cecidi, ut eorum annulos modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; deum me fingēs, aut matris infomnia narrans: sed me hominem fatebar, pugnabamq; contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos, non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facilè cuiuis audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortunæ quodam impetu ampliauit: qui quum deuicto misero illo Dario apud Issum & Arbelas victoriam cepit,

antiquam ex patre cōsuetudinem omit-
tens, adorari sese voluit, seseque ad Me-
dorum delicias inuitari libenter tulit: at-
que in conuiujs amicos interemit, inter-
ficientibusq; auxilium tulit. Ego autem
patriæ dominatus sum, quæ quum me re-
uocaret hostium magna classe aduersus
Libyam nauigante, parui, continuoque
me hominem priuatum dedi, & damna-
tus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi
barbarus cum essem, omnisque Græcorum
disciplinæ expertus, & neque Homerum,
vt hic edidici, neque Aristotele sophista
magistro eruditus fui, sed solam
mea natura optima sum vsus. Hæc sunt
quibus me meliorem Alexandro esse pu-
te. Si verò ea causa mihi hic preferendus
est, quòd caput diademate ornauerit, id
decorum forsitan apud Macedones est: nõ
tamen ob id præstantior hic videri debet
generoso duce, & viro, qui mentis sen-
tentia magis quam fortuna est vsus.

MIN. Hic certè orationem neque in-
generosam, neque vt Libycum decebat,
dixit: tu verò Alexander quid ad hæc in-
quis? ALEX. Oportet quidem ò Mi-
nos, homini adeò temerario nihil re-
spondere. Sola enim te fama satis edoce-
re potest qualis ego rex, qualis hic latro
habitus fuerit. Aduerte tamen an pa-
rum ipsum superauerim, qui cum adole-
scens adhuc essem rem aggressus, re-
gnum obtinui, & de patris mei inter-
emptoribus supplicium sumpsi. At quum
Thebas subuertissem, toti Græciæ ter-
ror fui, ab ea dux electus. Neque di-
gnum putauit, Macedonum regno me
contentum esse, quod pater relique-
rat: sed totum terrarum orbem sitiui:
durumque putans, nisi rerum omnium
dominus essem, paucos quosdam mecum
agens in Asiam exercitum traduxi, & apud
Granicum magna pugna vici: Ly-
diam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tan-
dem quæcunque transieram subiugans,
veni ad Issum, vbi Darius me expecta-
bat, infinitos exercitus secum agens. Post
hæc, ò Minos, vos ipsi scitis quot ad vos
vno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non sufficisse,
sed ratibus compositis illorum plerof-
que se transportasse. Atque hæc confeci
meipsum periculis opponens, & in pugna
vulnerari non timens. Et vt quæ apud
Tyrum & Arbela gesta sunt, omittam,

κινδυνώων, & η̄ρώσκαζ̄ αξιάν, & ίνα σοι μη̄ τὰ εν̄ Τύρω, μη̄ δὲ τὰ εν̄ Αρβήλοισι διηγήσομαι,

Α τήσιν, ἀποσας̄ τ̄ πατρῶων, ποροκινώσας̄ η̄ξίον,
κ̄ διατόμ̄ τῶ Μηδικῆν μετεδίητησιν̄ ε̄αυ-
τόν, κ̄ ἐμιαυφόνῃ̄ εν̄ τοῖς συμποσίοις τοῖς φί-
λοις, & σινελαμβανεν̄ ὅτι θανάτω. ἐγὼ δὲ,
ἤρξᾱ ὀπίσθις̄ τ̄ πατρῆιδος. & ὅτι μ̄ μετεπέμ-
περ, τῶ πολέμιων̄ μεγάλῃ̄ σὺλῃ̄ ὅτι πλθ-
σόντων̄ τῆς Λιβύης, (ᾱχέως̄ ἰσώηκουσα, κ̄ ἰδιώτῳ̄ ἐμ̄αυτὸν̄ π̄ρέρον, & κ̄ ᾱδικασθεῖς,
ἠέλικᾱ βῆνωμότως̄ ὁ̄ πορῶγμα. κ̄ αὐτ̄
ἔπορῶσα, βαρβάρως̄ ὢν, & ἀπαίδυτος̄ παι-
δείας̄ τῆς Ἑλλῆνικῆς κ̄ ὅτι Ομηρον, ὡς πορ
σοφιστῆ̄ παιδύθεις, μόνῃ̄ δὲ τῇ φύσῃ̄ ἀγαθῇ̄
χρησάμενος. (αὐτὰ̄ ἔστιν, ἀ̄ ἐγὼ̄ Αλεξάνδρου
ἀμείνων̄ φημὶ̄ εἶ). εἰ δ'̄ ἐστὶ̄ καλλίων̄ ἔποσῑ δὲ
τῑ δὲ ἀδύματῑ τῶ κεφαλῶ̄ διεδέδερ, Μα-
κεδδ̄σῑ μὲν̄ ἴσως̄ κ̄ αὐτὰ̄ σεμνά̄ ἔμ̄ μὲν̄ δὲ
τῶτ̄ ἀμείνων̄ δὲξ̄εν̄ αὐ̄ γυμνάς̄ κ̄ γρατηκῶ
αἰδρός, τῇ̄ γνώμῃ̄ πλέον̄ ἢ̄ πορ τῇ̄ τύχῃ̄ κε-
χρημῆς. ΜΙ. ὁ̄ μὲν̄ εἶρηκεν̄ οὐκ̄ ἀγνή̄ τὸν
λόγον, ἔδ'̄ ὡς̄ Λίβῳ̄ εἰκὸς̄ ἠῶ, ἰσώρ̄ αὐτῶ. σὺ
ἦ̄ ὦ̄ Αλεξάνδρε, τί̄ πορὸς̄ αὐτὰ̄ φῆς; ΑΛ.
ἐχρῶ̄ μὲν̄ ὦ̄ Μίνως, μη̄δὲν̄ πορὸς̄ αἰδρᾱ ἔτω
C δρασιώ̄ ἰχανῇ̄ γδ̄ ἡ̄ φήμη̄ διδάξαῑ σε, οἷος̄ μ̄
ἐγὼ̄ βασιλάς, οἷος̄ ἦ̄ σοῦ̄ λησῆς̄ ἐγέμετο. ὁ̄μος̄
δὲ̄ ὅρᾱ εἰ̄ κ̄ αὐτ̄ ὀλίγοῑ αὐτῶ̄ διώελικα. ὅς̄ νέος̄
ὢν̄ ἔτι, π̄ρ̄ελθὼν̄ ὅτῑ τὰ̄ πορῶγματα, κ̄ τῶ
δὲχλῶ̄ τεταραγμένῳ̄ κατέρον, κ̄ τοῖς̄ φο-
νείας̄ τῶ̄ πατρῶς̄ μετῆλθον, κ̄ ᾱφοβόσας̄ τῶ
Ἑλλάδᾱ τῇ̄ Θεβαίων̄ ἀπωλείᾳ. γρατηγὸς̄
ἰσώ̄ αὐτῶ̄ χρησθηθεῖς, ἔκ̄ ἡξίωσᾱ τ̄ Μα-
κεδόνων̄ δὲχλῶ̄ πορ̄εῖπων, ἀγαπᾶν̄ ἀρχῆ̄ ὀ-
πόσων̄ ὁ̄ πατῆρ̄ κατέλιπεν, δη̄λᾶ̄ πᾶσῶν̄ ὅτι
νοήσας̄ τὴν̄ γλῶ, & δὲνὸν̄ ἡ̄ησάμενος̄ εἰ̄ μὴ̄ ἀ-
D πορῶτων̄ κ̄ ᾱ τῆσ̄ αμ̄, ὀλίγοις̄ ἄγων, ἐσέδογον
ἐς̄ τῶ̄ Ασίας̄ κ̄ ἔπῑ τῆ̄ Γραικῶ̄ ἐκρῶτῆσα
μεγάλη̄ μάχη̄ κ̄ τ̄ Λυδίας̄ λαβῶν, κ̄ Ιωνίδου
& Φρυγίδου, & ὅλως̄ τὰ̄ εν̄ ποσὶν̄ αἰεὶ̄ χρεθόμε-
νος, ἦ̄ λθον̄ ὅτῑ Ιασὸν, ἐν̄θᾱ Δαρῆος̄ ἰσώ̄ ἐμεινε,
μυριάδας̄ πολλὰς̄ γρατῶ̄ ἄγων. & ὁ̄ ἀπὸ̄ τού-
του, ὦ̄ Μίνως, ὑμεῖς̄ ἴτε̄ ὅσας̄ ὑμῖν̄ νεκρὰς̄ ὅτῑ
μῖας̄ ἡμέρας̄ κατέπεμψα. φησὶ̄ γυν̄ ὁ̄ πορ-
θμείς̄ μὴ̄ δὲρχέσθαῑ αὐτῶ̄ς̄ τότε̄ ὁ̄ σκάφος, δη̄-
λᾶ̄ σχεδίας̄ δὲραπηξάμενος̄ τοῖς̄ πολλὰς̄ αὐτῶ̄
δὲραπχεύσας. & αὐτὰ̄ ἦ̄ ἔπορῶτῆον, αὐτῶ̄ς̄ πορ-

ἄλλα καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεανὸν, ὅσον ἐποιήσαμιν τῆς θύρας, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πόρον ἐχάρωσαμιν, καὶ Σκυθῶν δὲ, οὐκ ὄντα καταφρονήσεις ἀνδράς, ὑπερβῶν τὸν Ταταῖον, εὐκίησα μεγάλην ἰππομαχίαν. καὶ τοὺς φίλους δὲ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκωεν τοῖς ἀνθρώποις, συγχώρησις ἐκείνοις, πῶς δὲ ὁ μέγιστος τῶν πολεμῶντων, ἐπιούτων πῖ πιστεύουσαντες πρὸς ἐμοῦ. ὁ δὲ οὖν τελευτῶν, ἐγὼ μὲν, βασιλεύων, ἀπέθανον, οὗτος δὲ, ἐν φυγῇ, πρὸς Περγασίαν τῆς Βιθυνίας, κατὰ τὸν ἄξιον ἕως, πηλυργάτων, καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐπὶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ πορφαρῆς, ὁ δὲ ἐπεὶ δὲ μοι ὠνεῖδισε πλὴν πρυφῶν, ἐκλελησθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐπαύρασι σκυῶν, καὶ τοὺς τῶν πολλῶν μου χειροῖς ὁ θανυσάσιος καὶ θηδουπαθῶν ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Βασίλειά δόξας, ὅτι πλὴν ἔω ἄλλων ὄρηματα, τί αὐτὸν μέγα ἔδραξα; Ἰταλίαν ἀναμυστήρατων, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγιστα Γαδείρων ὑπερβόρην; ἀλλ' ἔτι αἰξιομαχῶν ἐδόξε μοι ἐκείνα, ὑποσησόντα ἦδη, καὶ δεσποτικῶν ὁμολογηῶντα. εἰρήνη. σὺ δὲ ὦ Μίνως διναξέ. ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ θῦτα. ΣΚΗ. μὴ πρῶτον, ἕως μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκρούσης. ΜΙ. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτιος; ἢ πόθεν ὦν ἐρῆς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχης. ΜΙ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρῆς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἠπῶν εἶ, τῆς δὲ Ἀννίβος ἀμείνων ὅς ἐδίδωξα νικήσας αὐτῶν, καὶ φυγεῖν κατὰ μακράσας ἀπίμους. πῶς οὖν οὐκ ἀνείμωτος οὗτος, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμυλλᾶται, ὦ ὁ δὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παρεβάλλεσθαι ἀξίως; ΜΙ. ἢ Δί' ἀγνώμονα φῆς ὦ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κακείσθαι Ἀλέξανδρος. μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ. εἴπα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβος, ὁ δὲ οὗτος ὄντα καταφρονήσιος ὦν.

A usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi: Scythas vero homines certe non spernendos, Tanaim transiens, magna equitum pugna vici: ac amicos meos remuneraui, inimicos autem ultus sum. Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, induci sunt. Tandem mors me regem occupavit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniae exulavit, ut crudelissimo & perfissimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: nam non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam aut alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam quod deliciosè vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum quae apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus, vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quae sub Occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni perfecissem? qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed haec ego tanta contentione digna non putavi, praesertim iam antea illis perculsis, ac dominum me agnoscantibus. Dixi. Tu vero Minos iudica. Nam & haec est multis protulisse factis est. S C I P. Non: nisi me quoque prius audias o Minos. M I N. Quis tu vir optime es, aut unde, quod hisce claris ducibus te conferre audes? S C I. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis praeliis devici. M I. Quid igitur & tu dicis? S C I P. Alexander quidem minorem esse me, Hannibalem autem praestantiorè, ut qui ipsum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo igitur non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? M I N. Per Iovem aequa dicis Scipio: quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu: atque tum si placet, tertius hic Hannibal: qui prope qui nec ipse contemnendus existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. Erasmo Rotærod. interprete.

DIOGE-
NES.
Irridetur
Alexandri
superbia,
qui mor-
tis cum ef-
set, diuinos
tamen ho-
nores sibi
passus sit
exhiberi.

Quid hoc rei Alexander? itane defun-
ctus es tu quoque, perinde atq; nos
omnes? **ALEX.** Vides nimirum Dioge-
nes: tamen si mirandum non est, si homo
cū fuerim, defunctus sim. **DIOG.** Num
ergo Iupiter ille Hammon mētiebatur,
quum te suum esse filium diceret? an ve-
rò tu Philippo patre prognatus eras?
ALEX. Haud dubiè Philippo. neque
enim obiissem, si Hāmone parente fuif-
sem progenitus. **DIOG.** Atqui de Olympi-
ade etiam consimilia quædam ferebā-
tur, puta draconem quendam cum ea
fuisse congressum, visumq; in cubiculo:
ex eo grauidam peperisse te: portò Phi-
lippum errare, falliq; qui se tuum pa-
trem esse crederet. **ALEX.** Inaudierā
quidem & ipse ista, quemadmodum tu:
at nunc video neque matrē neque Ham-
monios illos vates sani quicquam aut
veri dixisse. **DIOG.** Attamen istud il-
lorum mendacium, Alexander, ad res ge-
rendas haud quaquam tibi fuit inutile,
propterea quòd vulgus te verebatur, me-
tuebātque, quum deum esse crederet.
Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud
imperium moriens reliquisti? **ALEX.**
Id equidem ignoro, Diogenes: celerius
enim è vita submouebam, quàm vt esset
otium de illo quicquam statuendi, præ-
ter id vnum, quòd moriens Perdiccæ a-
nulum tradidi. Sed age, quid rides Dio-
genes? **DIOG.** Quidni rideam? an
non meministi quid Græci fecerint,
quum nuper tibi arrepto imperio adula-
rentur, principemque ac ducem aduer-
sus Barbaros deligerent, nonnulli verò
in duodecim deorum numerum refer-
rent, ac phana constituerent, denique
sacra facerent tanquam draconis filio?
Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierunt
Macedones? **ALEX.** Etiamdum in
Babylone iaceo tertium iam diem: porrò
Ptolemæus ille satelles meus, si quando
detur otium ab his rerum tumultibus qui
nunc instant, pollicetur in Ægyptum
deportaturum me, atque inibi sepultu-
rum, quòd videlicet vnus fiam ex diis Æ-
gyptiis. **DIOG.** Non possum non ride-
re Alexander, qui quidē te videam etiam
apud inferos desipientem, sperantemq; fore vt aliquando vel Anubis fias, vel Osiris.

Τὴν τοῦ ᾧ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας
ὡς ἄνθρωπος ἡμεῖς ἀπώλυτες; **ΑΛ.** ὄρα ᾧ
Διόχῃ. οὐκ ἔδωξον δὲ, εἰ ἀνθρώπος
ὢν, ἀπέθανον. **ΔΙΟ.** ὄρα τοῦ ᾧ Ἀμμων
ἐφύδατο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱὸν τοῦ δὲ Φι-
λίππου ἀρχὴν ἡσθαι; **ΑΛΕ.** Φιλίππου δη-
λαδῆ. οὐ γὰρ αὐτὸν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.
ΔΙΟ. καὶ μὲν καὶ πάλιν τῆς Ολυμπιάδος
ὁμοῖα ἐλέγοντο, δράκοντα ὀμιλῆναι αὐτῇ, καὶ
βλέπεσθαι ἐν τῇ ὄνῃ· εἶτα οὕτω σε τεχθή-
ναι· τὸν δὲ Φιλίππον δὲ ἀπατήσασθαι, οἰόμε-
νον πατέρα σου εἶναι. **ΑΛΕ.** καὶ γὰρ ταῦτα
ἤκουον ὡς ἄνθρωπος σὺ· νῦν δὲ ὄρα ὅτι ὄρα δὲ ὑγιᾶς
οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων πα-
τρῶν ἐλέγον. **ΔΙΟ.** ἀλλὰ δὲ φέρεται αὐ-
τῶν, ὅτι ἀρχὴν σοὶ ᾧ Ἀλέξανδρε πατρὸς
τὰ πατέρα ἐλάττω. πολλοὶ γὰρ ἠσθ-
ῶντο ἵνα σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ-
ρῃ, τί νῦν ἔσται τῶν ἀρχῶν καὶ ἀλλοί-
πας; **ΑΛΕ.** οὐκ οἶδα ᾧ Διόχῃ. εἰ γὰρ
ἔφασκε ὅτι σὺ τῆς αὐτῆς ἢ τῆς τοῦ
μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδικκᾶ τὸν δα-
κτύλιον ἐπέδωκε. πάλιν ἀλλὰ τί γέγραπται ᾧ
Διόχῃ; **ΔΙΟ.** τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνή-
σασθαι οἷα ἐποικίῃ ἡ Ἑλλάς, ἀρπῆσαι περὶ εὐλη-
φῶτα τῶν ἀρχῶν, κολλοκύνοντες, καὶ πατρῶ-
ν ἀνεμνήσασθαι, καὶ φρασηθῆναι ὅτι ποῖς
βαρβάρους, ἐνίοι δὲ, καὶ ποῖς δώδεκα θεοῖς
παρῆσαντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ
θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ; ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ
σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; **ΑΛΕ.** ἐπὶ ἐν
Βαβυλωνίᾳ κείμαι, τρεῖς τῶν τῶν ἡμέ-
ρων. ἠσθῶνται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ἑσθῶν-
ασις, ἡ ποτε ἀγάθη γολλῶ ἀπὸ τῶν ἰσθῶ-
ρῶν τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγα-
γῶν με, θάψαν ἐκεῖ, ὡς ἡμοίμην εἰς τῶν
Αἴγυπτιῶν θεῶν. **ΔΙΟ.** μὴ γέγραπται ᾧ
Ἀλέξανδρε ὄρα ἐν ἄδου ἐπὶ σε μεφείνοντα,
καὶ ἐλπίζοντα Ἀνουβιν, ἢ Ὀσιριν γένεσθαι;

πάλιν

πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὠθεῖσθε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ ἔμελλεν ἀνελεῖν τινα ἢ πᾶσι
 Διὰ πλοῦτων πλὴν λίμνῳ, καὶ ἐς τὸν
 εἶσω τῆς σομίου πῦρελθόντων. ἔγερ ἀμελής
 ὁ Αἰακὸς· ἔσθ' ὁ Κέρβερος δὴ καὶ Φερώνης.
 ἐκφάει δὲ ἠδέως αὐτὸ μᾶθ' οἶμι πῶς σου, πῶς
 φέρεις ὅποτ' ἀνὸς ἐνοήσης ὅσιον δὴ δαμνόντων
 ἕσθ' ἡνὸς ἀπολιπὼν, ἀφίξι, σωμαποφύ-
 λακίς, καὶ ἕσθ' ἀσπίδα, καὶ φεράπας, καὶ
 χρυσὸν ἑσθ' ἑσθ' καὶ ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'
 Βαβυλωνίαν, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ ἡμίονο, καὶ δόξα, καὶ ὅτι ἑσθ' ἑσθ'
 μὲν εἶ), ἐλαύνοντα, Διὰ δεδεμένον πάντως
 λδοκὴ πλὴν κεφαλῶν, πορφύρεα ἐμπε-
 πορπημένον· ἔλπετα ταῦτα σε ἕσθ' πλὴν
 μνήμῳ ἰόντα; τί διακρύβεις ὠμῶς; ἑσθ' ἑσθ'
 ταῦτα σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδουσε μὴ
 οἶεσθαι βέλεια εἶ) ἑσθ' ἑσθ' τῆς τύχης;
 A Λ E. σοφός, ἀπόρρων ἐκείνος κολάκων
 ὅτι περὶ πλοῦτος ὢν; ἐμὲ μόνον ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'
 Ἀριστοτέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤησε πῶς
 ἐμὲ, οἷα δὲ ἐπέτελλεν. ὡς δὲ κατεχρήτο μου
 τῆς πλοῦτος φιλοτιμία, ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'
 ἐπαμῶν, ἀρτὴ μὲν ἐς ὅ καλλος, ὡς καὶ τῆ-
 το μέγος ὄντα γὰρ, ἀρτὴ δὲ ἐς τῆς πλοῦ-
 ξίς, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τῆς ἀ-
 γαθὸν ἠγεῖτ' εἶ). ὡς μὴ αἰχμῶσι καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων. γῆρας, ὡς Διόγῳ, ἀφ' ἑσθ' ἑσθ', καὶ
 τεχνίτης: πλὴν ἀλλὰ τῆς γὰρ ἀπολέλου-
 κα αὐτὸ τῆς σοφίας, ὅτι λυπεῖσθαι ὡς ὅτι
 μεγίστοις ἀγαθοῖς; ἀ κατεβλήθη μικρῶ
 γὰρ ἐμπεραθεν. ΔΙΟ. ἀλλ' οἶδα ὁ δρᾶ-
 σίς. ἀκρὸς γὰρ σοφίας λυπῆς ἕσθ' ἑσθ' ἑσθ'
 ἐπεὶ ἐσθ' ἑσθ' γὰρ ἐλλέβορος ἔφύεται. σὺ
 δὲ, καὶ τὸ Ληθῆος ἕσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ' ἑσθ'
 λυπῆς πῆρ καὶ αὐτὸς πῆρ, καὶ πλοῦτος. οὐ-
 τω γὰρ αὐτὸ πᾶσι ὅτι τῆς Ἀριστοτέλους ἀ-
 γαθὸς αἰώνιος. καὶ γὰρ καὶ Κλέων ἐκφ-
 νον ὄρα, καὶ Καλλιθένη, καὶ ἄλλοις πολλοῖς
 ὅτι σε ὀρμῶνται, ὡς Διὰ ἀπάσαντο, ἑσθ' ἀμύ-
 ναντό σε ὢν ἑσθ' ἑσθ' αὐτῶν. ὡς πλὴν ἐπέ-
 ραν σὺ ταῦτα βάλει; καὶ πῆρ πολλὰς,
 ὡς ἐφίω.

A Quin tu spes istas omittis o diuinissimè?
 neque enim fas est reuerti quenquam,
 qui semel paludem transmiserit, atque
 intra specus hiatum descēderit: propter
 ea quod neque indiligens est Æacus,
 neque contemnendus Cerberus. Verùm
 illud abs te discere peruelim, quo feras
 animo quoties in mentem redit, quanta
 felicitate apud superos relicta huc sis
 profectus, puta corporis custodibus, sa-
 tellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad
 hoc populis qui te adorabant: præterea
 Babylone, Bactris: immanibus illis bel-
 luis, dignitate, gloria: deinde quod e-
 minebas conspicuus; dum vectareris;
 dum amiculo candido caput haberes re-
 uinctum, dum purpura circumamictus
 esses: nunquid hæc te discruciant, quo-
 ties recursant animo? Quid lacrymaris
 stulte? an non id te sapiens ille docuit
 Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna pro-
 ficiscantur, stabiles ac firmas existima-
 res? A L E X. Sapiens ille; quum sit af-
 sentatorum omnium perditissimus? Sine
 me solum Aristotelis facta scire, quam
 multa à me petierit, quæ mihi scripserit:
 deinde quemadmodum abusus sit mea
 illa ambitione, qua cupiebam et studio-
 ne cæteris præstare, quum mihi palparet-
 tur interim, ac prædicaret me, nunc ob
 formam tanquam & ipsa summi boni
 pars quædam esset: nunc ob res gestas
 atque opes: nam has quoque in hono-
 rum numero collocandas esse censebat,
 ne sibi vitio verteretur quod eas acciperet.
 Planè præstigiōsus vir illè quidē erat,
 ac fraudulentus, ὁ Drogēnes: quanquam
 illud fructus scilicet ex illius sapientia
 fero, quod nunc perinde quasi summis
 de bonis excrucior, ob ista quæ tu pauld
 antè commemorasti. D I O G. At scin'
 quid facies? ostēdam tibi molestiæ istius
 remedium. Quandoquidem in his locis
 veratrum non prouenit, fac vt Lethæi
 fluminis aquam auidis faucibus attrahēs
 bibas, iterumque ac sæpius bibas: atque
 eo pacto desines de bonis Aristotelicis
 discrucari. Verumenim Clitum etiam
 illum & Callisthenem video, cūmque
 his alios compluris raptim huc sese fe-
 rentes, quod te discerpant, pœnāsque su-
 mant ob ea quæ quondam in illos com-
 misisti quare fac in alteram hanc ripam
 te conferas, & crebrius, vt dixi, bibas.

Aristotelis
 fraus.

M

A Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ Κ Α Ι Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ .

ALEXANDRI ET PHILIPPI. Ottomarō Lucinio interpr.

PHILIP-
PVS.

Culpatur
Alexandri
arrogantia,
& contum-
aciam quo
deum se
haberi vo-
luit.

Non igitur inficiaberis Alexander ex A
me prognatum te esse filium : nā ad
Iouem Hammonem genus paternum re-
ferens, mortem non obifies. **ALEX.**
Neque verò nescius eram, pater, Philippi
Amyntæ me esse filium : sed quia ad res
gerendas sic mihi visum erat condu-
cere, commento hoc vsus sum vaticinij.
PHILIP. Quid ais ? Conducibile
id tibi visum, vt vaticiniis impostoribus fal-
lendum te exponeres **ALEX.** Non isthuc,
sed barbaros in mei admirationem tra-
ctos, facilius hoc prætextu nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo vnus viribus
nostris hætenus restiterit: quippe hac so-
la opinione ducti, quod aduersus deum
sibi esset præliandum. **PHIL.** Quos tu
igitur tanto conatu dignos vsquam vici-
sti, qui cum timidis illis, arculis, pelta-
riis, ac gerris vimineis pugnare solitis,
semper congressus es ? Atqui Græcos
armis domare, Bæotios, Phocenses, A-
thenienses, & id genus alios, operis
fuerat strenui atque magnifici : Arca-
dum insuper sustinere armaturam, e-
quitatum Thessalam, Eleorum iacu-
latores, Mantineos peltis instructos :
aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
búsve manum conferere, operosum pro-
fectò atque arduum id fuisset in pri-
mis. Caterùm Medos, Persas & Chal-
dæos delicatos, ac plurimo auro con-
spicuos, non satis compertum habeo
quonam modo ante te duce Clearcho
mille viri bello adorti expugnarint, fœ-
dè in fugam actos antequam ad manus
uentum fuisset. **ALEX.** At verò Scy-
thæ, pater. & Indici elephantes, res sunt
non vsque adeò abiectæ & contemptibi-
les: & tamen neque concitatis inter ipsos
intestinis odiis, neque per prodicionem
mihi venundari passus sum victoriã. Sed
neque peieravi vnquam, aut per nugas à
pollicito recessi, fidemque solui victoriæ
gratia. Adde quòd & Græcos alios sine
sanguine in deditiõne accepi: Thebanos
autem fortassis ipse audisti quomodo ag-
gressus fuerim **PHIL.** Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter epulas, eò quòd
nomen meum celebraret, & meas res
gestas cum tuis conferre auderet, traie-
cto per corpus telo tum iugularas. Tu verò

NΥν μὲν ὦ Αλέξανδρε, οὐκ αἰ' ἐξαρ-
νος ἤραιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ. οὐ
γὰρ αἰ' ἐπεθνήκεις, Ἀμμωνος γένων. ΑΛ.
ὅστις αὐτὸς ἠγνόουμι ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου
τῆς Ἀμύντου υἱὸς εἶμι· ἀλλ' ἐδδξάμην ὅ
μαύτευμα, ὡς χρησιμὲν ἔσσι παρὰ τὰ
οἰόμενος εἶ. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρησιμὸν
ἔδδοκει σοι ὅτι πρὸς τὴν σεαυτὸν ἑξαπατηθη-
σόμενοι ὑπὸ τῆς παροφθῆς; ΑΛ. ὅτι τῶ-
πο· ἀλλ' οἱ βαρβάρου κατεπλάγησάν με,
καὶ σὸς εἰς ἐπιαιδίασθαι, οἰόμενος γὰρ μάχε-
σθαι· ὡς τε ῥᾶον ἐκράτησθαι αὐτῶν. ΦΙΛ. πῶ-
νων ἐκράτησας σὺ γὰρ ἀξιομάχων αἰδράν, ὅς
δὲ λαοὶ αἰεὶ σωζόμενοι, Ἰσθμια, καὶ πελ-
ταρα, καὶ γέρρα οἰσύνια παρὰ βελκιδμοῖς;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἰδὲ, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηνάων, καὶ ὅτι Ἀρχαίων ὀπι-
τικόν, καὶ πλεὺς Θεσσαλῶν ἵππων, καὶ τοῖς
Ἡλείων ἀκονησῆς, καὶ ὅτι Μαυτινέων πελ-
τασικόν, ἢ Θρακίας, ἢ Ἰλλυριοῖς, ἢ καὶ Παιών-
νας χρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων
δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χερσο-
φόρων ἀνδραπόων, καὶ ἀβράν, οὐκ οἶδα ὡς
παρὰ σὺ μύελοι μὲν Κλεάρχου ἀνεληθόντες,
ἐκράτησθαι, ὅστις εἰς χεῖρας ὑπομεινά-
των ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ ὅτιν ἢ πῶς ἔσσι
ἄξιον εἶσθαι, φυγόντων; ΑΛ. ἀλλ' οἱ Σκύ-
θαι γὰρ ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ
ὄκνησάν ποτε πρὸς τὴν ἐργον. καὶ ὅμως ἔσσι
ἐπίσθαι αἰδία, ὅστις παρὰ δόσιαις ἀνούμενος ἔσσι
νίχης, ἐκράτησθαι αὐτῶν· οὐδ' ὅτι πῶς ἔσσι
πῶποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐμυσάμην, ἢ ἀ-
πίστον ἔσσι παρὰ τὴν νικᾶν ἔνεκα. καὶ τοῖς
Ἑλλήνας δὲ, τοῖς μὲν, αἰαμοπὴ πρὸς ἐλα-
σον. Θεβαίους δὲ, ἵσθαι ἀκούεις ὅπως μετῆλ-
θον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ
ἀπήγειλέμην, ὃν σὺ τῶν δόσιαις διελάσας
μετὰ τὸν ἀπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι με παρὰ
τῆς σαῖς παρὰ τῆς ἐπαίεσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ
καὶ πλεὺς Μακεδονικῶν χλαμύδα κατεβλήων,
& Macedonicam chlamydem abiiciens;

χανδυνῶς φασὶ μετένεδες, καὶ πᾶσαν ὀρ-
 θυν ἐπέθου, καὶ προσκυνοῦσθαι ὑπο Μα-
 κεδόνων, ὑπο ἑλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίοις· καὶ
 ὁ πρῶτων γελοῖοτατον, ἐμιμοῦ τὰ τῆς νε-
 κημῶν. ἐὰν γὰρ λέγῃ ὅσα ἄλλα ἐπε-
 ξας, λέγοισι συσκευασίας πεπαυδολογίας
 αἰδράς, καὶ γάμοις θιούροις γαμῶν, καὶ Ηφαί-
 σιωνα ὑποφραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡγεσά μόνον ἀκού-
 σαι, ὅτι ἀπέχου τῆς τῆς Δαρείας γυναικὸς
 καλλῆς ὄψε, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς
 θυγατέρων ἐπεμελήτης. βασιλικῶν γὰρ ταῦ-
 τα. ΑΛΕ. ὁ φιλοκίνδυνον δὲ ὁ πᾶτερ
 οὐκ ἐπαίνας, καὶ ὁ ἐν Οξυδράκας ποσῶν
 κατὰ λαοῦ εἰς ὁ σῆς τῆς τείχεος, καὶ ὁ
 σαῦτα λαοῦν τρεῖς ματα; ΦΙ. οὐκ ἐπαίνας
 τῆς ὁ Αλέξανδρε. οὐκ ὅτι μὴ καλὸν ἐστὶ
 οἶμα καὶ πτερόκεοσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, ὁ
 ποσῶν κινδυνῶν τῆς φρατῆς, ἀλλ' ὅτι σοι ποῖ-
 τε ἡκιστα σιωπέφει. θεὸς γὰρ ἐστὶ δεικνῶν, εἴ πο-
 τε τρωαίης, καὶ βλέπειν σε φορεῖσθαι τῆς
 πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἶματι ρεόμενον,
 οἰμώζοντα ὅτι τῶν τρεῶν ματα, ταῦτα γέλω-
 ῶν τοῖς ὄρωσι καὶ ὁ Αμμων, γῆς, καὶ ψυ-
 δόμενης ἡλέχου. καὶ οἱ ποσῶνται, κῆρα-
 κες. ἢ τίς οὐκ ἀνέγλασεν ὄρων τὸν τῆς Διὸς
 υἱὸν λαοῦ ποσῶντα, δεόμενον τῆς ἰατρῶν βοη-
 θεῖν; καὶ μὴ γὰρ ὅποτε ἡδὴ τῆς θηκῆς, οὐκ
 οἶσιν πολλοὺς ἐστὶν τρεῖς πᾶν ποσῶνται ἐκεί-
 νῶν ὅτι κερτομοῦ τρεῖς, ὄρων τρεῖς τὸν νεκρὸν τῆς
 θεῶν ἐκ τῶν κείνων, μωδῶντα ἡδὴ ὁ δῶν-
 δηκῶτα, καὶ ἡνίκα σωμῶν ἀπῶντων, ἄλλως τε,
 καὶ ὁ χροῖσιμον ὁ ἐφῆς Αλέξανδρε, ὁ δῶν τῆ-
 ποσῶν τρεῖς ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῆρτο
 τῆς κατῶν ποσῶντων πᾶν γὰρ ἐδοκεῖ σῆς ὑπὸ
 θεῶν γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛ. ὁ ταῦτα ποσῶν-
 σιν οἱ ἀνθρώποι ποεῖ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλῆ καὶ
 Διονύσω ἐναμίλλον πῆρασί με. καί ποι πᾶν
 Αορνῶν ἐκείνῶν ὅτι ἐτέρου ἐκείνων λαοῦν-
 τος, ἐγὼ μόνος ἐχάρωσά μιν. ΦΙ. ὁρῶς ὅτι
 ταῦτα ὡς υἱὸς Αμμωνος λέγῆς, ὅς Ἡρακλῆ καὶ
 Διονύσω ποσῶν τρεῖς σῆς πᾶν, καὶ οὐκ ἀγῶνι
 ὁ Αλέξανδρε, ὁ δῶν τὸν τύπον ἀπομαθήσει, ὁ
 γῶσθαι σῆς πᾶν, ὁ σῆς ἡδὴ νεκρῶν ὄν;

facile cepi. P H. Etiamdum videris ista vt Hammonis filius dicere, quando nec Bac-
 cho quidē cedis, aut Herculi. Sed nec erubescere nosti Alexāder, solitām ve dediscere
 arrogantīā, teipsū δεῖν noscere, vel iā tandē sapere, etiā si seriūs, vbi fato occubueris?

M ij

A candyn Persicū amictum recepisti (vt a-
 iunt) & tiaram rectā. Vt ne interim com-
 memorē, quod à Macedonibus, viris vti-
 que liberis, adorari debere te in animū
 induxeris : & qui, quod maximē omniū
 erat ridiculum, hominum abs te victorū
 mores imitatus es. Tépero mihi, ne me-
 morem alia quæ turpiter admiseris, viris
 doctis in leonum claustra inclusis, & nu-
 ptiis talibus peractis: quodq; Hephæstio-
 nem plus quàm esset satis, amaris. Vnum
 est quod solum laudo abs te gestū, in Da-
 rij vxore videlicet, forma præstante, quia
 ab illius cōplexu abstinueris: & genitricis
 illius, atq; filiarū, ne vim paterentur, curā
 B susceperis. Regium certē id opud extitit,
 quod tum factitasse te accepimus. ΑΛΕ.
 Quomodo autē tibi non probatur, pater,
 quod in Oxydracis, gente Indica, lubens
 me in periculū cōiecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, muros primus omniū
 trāsilierim? P H. Non probo, Alexander:
 neq; id quia pulchrū esse negem vulnera-
 ri quandoq; imperatorē, & in subeundis
 periculis prætentare viā: sed quia ex re tua
 isthuc erat minimē. Siquidē pro deo ha-
 bitus, quos, oro, risus præbebas spectatori-
 bus, quādo post acceptū vulnus, ab exer-
 C eitu magno tumultu direptus, mœrēs ac
 eiulās sanguine fluitabas. Adde quod Iu-
 piter Hāmon, tanquam præstigiator quif-
 piā, & vanus propheta, reus mendacij pa-
 lām tū arguebatur. Nō enim video quali-
 ter risum cōtineat, qui Iouis filiū viderit
 animū deiicere, & in desperatione rerum
 efflagitare medicorū auxilia. Deniq; quū
 iam tandē mortem obieris, quem credas
 obsecro esse, qui confictā illā adoptionem
 qua Iouis dictus es filius, nō carpat male-
 dictis? potissimūm vbi dei istius cadaver
 porrectū iacere, turgidū sanē, & iuxta a-
 liorū corporum morē cōtactu suo omnia
 D labefactans aspexerit. Cæterū quod ais
 Alexāder, tibi fuisse cōducibile, quod faci-
 lius rerū potireris: id profectō multū tibi
 gloriæ ex bene etiā ac strenuē gestis eri-
 puit. Nam quanquā insigniter multa, ta-
 men diis lōgē inferiora agere visus, vacil-
 lare ob hoc iudicatus es, & tota ratione
 deficere. ΑΛ. Haudquaquā de me isthuc
 sentiūt mortales: sed cum Hercule me &
 Baccho cōferunt, veluti æmulum, pariq;
 cum illis gloria certantē. Nam & Aornū,
 à neutro etiā illorum armis subactū, ego

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ACHILLIS ET ANTILOCHI. Ottomaro Luscinio interpr.

ANTI-
LOCHVS*Æqualem
omnium
apud infe-
ros esse cō-
ditionem,
nemini
que præfer-
ri mortu-
lium.*

Quænam sunt illa, Achilles, quæ A
tu Vlyssi iam primùm comme-
morando in mortem executus es:
vt minimè generosa, ac Chirone atque
Phœnice, quibus tu aliquando vsus es
præceptoribus, parum digna! Audiui e-
nim magis ex re tua futurum tibi videri,
si vilis agricolæ munus obiens, inopi, cui
nec victus suppetat, loces operam, quàm
vt omnibus vita functis domineris. Quæ
si rudis quidam plebeius ex media Phry-
gia ortus, atque immodicus insuper etiã
vitæ affectator diceret, ferendum fortè
id esset, atque condonandũ nonnihil ru-
sticitati: verùm ex Peleo prognatum, &
ex omni heroum numero periculorum
contemptorem acerrimum, in tam abie-
ctam & humilem de seipso descendere
opinionem, fœdum sanè atque puden-
dum in primis. Denique iis quæ in vita
strenuè gesseris, equidem haud scio quo-
modo ista conueniant. Nam dum in
Phthio regnare tibi ad senectam vsque
licuisset, citra gloriam tamen: tu glorio-
sam oppetere mortè maluisti, quàm po-
tiri regnò. **A C H I L.** At ô Nestoris fili,
nondum etiam tum feceram rerum ea-
rum periculum, & quid cui præferrem i-
gnorans, gloriolam hanc infelicem præ-
ponebã vitæ. Atqui ferò iam tandem in-
telligo quàm egerim imprudèter. Apud
vivos enim reperies fortè qui res bene
gestas celebrent literarum monumentis:
sed hîc apud manes non video quàm fru-
giferum opus effecerim, vbi vnus est ho-
nos omnium. Sed neque vires iã adsunt
corporis Antiloche, aut forma: interci-
derunt omnia: pari rerum statu visuntur
omnia: nullum sapientiæ aut alterius rei
discrimen est. Adde quòd nulli iam ex
Troianorum mortuis formidabilis sum,
nemini Græcorum venerandus. prorsus
omnium de mortuis par existimatio est,
siue boni fuerint, siue improbi. Hæc sunt
quæ me angunt, & miserè sollicitant, &
ob quæ doleo, quòd non potiùs loco ope-
ras, & viuo. **A N T I.** At verò, Achilles,
quid agat quispiam? quando sic natura comparatum est, vt omnes prorsus cogantur
semel vitam relinquere. quæ lex quum in vniuersum iam obtinuit, nec abrogari
villo modo queat, patienter hanc feras oportet. Cæterùm aspice nos, quotquot
penes te sumus: denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet: vnde solati-
um tibi meritò afferet societas: id quod & aliis in rebus plerunque vsu venire solet.

Οὐκ ἴα φοβῶμαι Ἀχιλλεῦ πάρος τ' Ὀδυσ-
σεῖα σοι εἶρηται παρὶ τῷ θανάτου· ὡς
ἀγλήνῃ καὶ αἰδέσια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν
Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικος; ἡ κερωμένω γὰρ
ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρευρος ὦν, θη-
τεύειν ὡς πρὶ τῆν ἀκλήρων, ἢ μὴ βίοςτος
πολιεῖ εἶη, μᾶλλον ἢ πρῶτων αἰδέσσειν τῆν
νεκρῶν. Ταῦτα μὲν οὖν ἀγλήνῃ τινα Φρύγα
δελόν, καὶ πέρα τῷ καλώς ἔχοντος, Φιλό-
ζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱόν,
τὸν φιλοκινδυνώτατον ἠρώων ἀπρῶτων, πα-
πεινά οὕτω παρὶ αὐτῷ ἀφρονοῦσθαι, πολλῇ
αἰσῶν, καὶ ἐναντιότητος πάρος τὰ πεπορα-
γμεία σοι ἐπὶ τῷ βίῳ· ὅς ἔξῃν ἀκλεῶς ἐν τῇ
Φθιώπιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἔχων πο-
είλου τὸν μὲν τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.
A X I. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἀ-
πειρος ἐπὶ τῆν ἐπιπέδῳ ὦν, καὶ ὁ βέλπιον ἐκεί-
νων ὁπότερον μὲν ἀγνοῶν, ὁ δὲ ἔτηνον ἐκείνο
δδξαρίον παρητίμην τῷ βίῳ· νῦν ὃ σιωπήμῃ
ἤδη ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής· εἰ καὶ ὅ, τι μά-
λιστα οἱ ἀνώρα φωνήσῃσι· μὲν νεκρῶν δὲ, ὁμο-
πμῖα. καὶ ἔτε ὁ κάλλος ἐκείνο ὦ Αντίλοχε,
C ἔτε ἡ ἰσὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμῃ ἀπρῶτες
ἔσπῳ τῷ αὐτῷ ζῶν ὁμοιοί, καὶ κατ' ἐσθῆν
ἀλλήλων ἀφρονοῦσθαι· καὶ ἔτε οἱ τῆν Τρώων
νεκροὶ δεδίασάν με, οὔτε οἱ τῆν Ἀχαιῶν θερα-
πείουσιν ἰσημερία δὲ ἀκλεῶς, καὶ νεκρῶς
ὁμοιοί, ἡ μὲν κακῶς, ἡ δὲ καὶ ἐσθλῶς. Ταῦτά με
αἰσῶ, καὶ ἀφρονοῦσθαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. **A N.**
ὁμοίως τὸ οὖν ἀνὴρ πᾶσι ὦ Ἀχιλλεῦ; Ταῦτα
γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πρῶτως ἀποθνήσκῃν ἀ-
πρῶτως. ὥστε χρῆν ἐμμενῆν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ
αἰσῶσθαι τοῖς ἀφρονοῦσθαι. ἀλλῶς τε, ὅσῳ
D τῆν ἐπαίρων ὅσοι παρὶ σέ ἐσμέν οἰδὲ; μὲν μ-
κρῶν δὲ ἐκ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεσθαι πρῶτως. Φέρῃ
ὃ ὡς μὴ μῆδῃ καὶ ἡ κοινῶν τῷ παρὶ ματος,

καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεποιθῆναι. ὄρας τὸν Ηρακλέα, καὶ τὸν Μελέαργον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδράς, οἳ οὐκ αὖ οἴμην δέξασθαι ἀελλεῖν, εἴ τις αὐτοῖς ἀναπέμψῃε Σπτεύσοντες ἀκλήθεις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; A X I. ἔταρξιν μὲν ἢ πῶς εἰνεοῖς; ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ μὴ μὴ τῆς πῶς τὸν βίον αἰῶν. οἴμην δὲ καὶ ὑμῶν ἐκείσθαι. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτη χεῖρεις ἐστὲ, καὶ ἢ ἡσυχίαν αὐτὸ πάροντες.

ANT. ἔκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Αχιλλεύ. ὅ γὰρ ἀνωφελέες τῶ λέγειν ὀράμεν. σιωπῶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀτέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὡς τῶ σὺ, τοιαῦτα θυρήμοιοι.

te enim, & æquo animo sustinere omnia quæ accidunt, datum nobis est: ne tibi afflu isto similes; ipsi quoque ridiculi omnibus merito videamur.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCVLIS. P. Virunio interprete.

ΟΥΧ Ηρακλῆς ἔστις ἔστιν; Ἐμμοῦ ἄλλος μὰ τὸν Ηρακλέα. ὅ πόξον, ὅ ῥόπαλον, ἢ λεοντή, ὅ μέγεθος, ὅλος Ηρακλῆς ἔστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔθρονον ὑπὸ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. Ἐ ὀρθῶς ἔθρες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς ἐν ἕρηνῶ τοῖς θεοῖς σκώεσι, καὶ ἐξ ἀκαλλίστου ἐν Ηβλίω. ἐγὼ δὲ εἰδῶλον εἰμὶ αὐτῶ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδῶλον τῶ θεῶ; καὶ δύνανται ἔξ ἡμισίας μὲν πῖνα θεὸν εἶναι, τεθναταὶ δὲ τὰ ἡμίση; ΗΡ. ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκῶν αὐτῶ. ΔΙΟ. μανθάνω ἀπὸ τῶν σε τὰ Πλάτωνι πρὸ δέδωκεν αὐτῶ ἑαυτῶ. καὶ σὺ νῦν αὐτῶ ἐκείνῃ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς οὖν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς; οὐκ ἐγὼ σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ πρὸ δέδεξατο ὑποδολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; ΗΡ. ὅτι ἐάκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ, ὡς τε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὄρα γὰρ μὴ ὅτι ἐναντιὸν ἔστι σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, ὅτι εἰδῶλον γὰρ μὴ καὶ Ἡβλίω πῶς τοῖς θεοῖς. ΗΡ. θρασὺς εἶ, καὶ λῆθος. καὶ εἰ μὴ παύση σκώπῳ ἐς ἐμὲ, εἴση αὐτίκα οἷα θεῶ εἰδῶλον εἰμὶ.

UNquid Hercules hic est? Haud quisquam mehercule alius. arcus, clava, pellis leonina, magnitudo ipsa, totus denique Hercules est. Igitur è vita decessit, qui Iouis erat filius: Dic queso ὁ victoriose, mortuus ne es? Ego enim quum terræ superessem, tibi haud secus quàm deo sacrificavi. H E R C. Rectè quippe sacrificasti. Hercules enim ipse in cælo vnà cum diis immortalibus consistit, Heben apud se habēs, cruribus formosissimam. Ego verò qui te alloquor, sua sum umbra. D I O G. Quidnam dicis aīnabò? umbra ipsius dei: fieri enim potest, altera eundem ex parte deum esse; altera, vita decessisse? H E K C. Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est; sed ego duntaxat imago ipsius sum. D I O G E N. Intelligo rem: Te virum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H E R C. Sic res se habet. D I O. Quo pacto igitur calidissimus cum sit Æacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititium Herculem? H E R. Quoniam ille ipse esse videor. D I O. Vera autumas: nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igitur ne contra sit: vt tu quidē Hercules existas, imago verò apud deos immortales Heben in vxorē duxerit. H E. Audax nimium es atq; loquax: &

nisi à scōmatibus quæ in me iacis, abstineris, senties quamprimū qualis dei imago simi.

M iij

Arcus enim nudus atque paratus. D I O - G E N. Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sis? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne vnà cum ipso, & tunc imago existens: aut vnus quidem eratis in vita: posteaquam autem è vita decessistis, separati: ille quidem ad deos immortales auolauit, tu verò vmbra, vt dignum videtur, ad inferos aduenisti? H E R C. Et si fas equidem foret nequaquam respondere viro sophisticè percunctanti; at tamen aures quoque ad hoc porrigas. Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat, id ipsum morte affectum est, quod nempe ego sum (vt dixi) totum: quod autem ex Ioue erat, cum diis immortalibus conuersatur. D I O G. Perspicuè nunc intelligo. autumas enim eadem vice Alcmenam duos peperisse Hercules: vnum quidem ex Amphitryone, alterum verò ex summo Ioue: ex quo factum est, vt gemini vnus matris vtero lateretis. H E R C. Nequaquam ô insane. idem profectò ipsi eramus ambo. D I O G. Neq; adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercules in vnum esse compositos, nisi quis diceret vos tanquam Hippocentaurum in vnum fuisse copulatos: hominem videlicet & deum. H E R C. An non & homines eodem pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quid prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natum adesse cælo, me verò mortalem ad inferos venisse? D I O G. Vtique eleganter hæc disseruisses, ô optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses: sed incorporea es imago: itaque periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. H E R C. Quonam modo triplicem? D I O G. Hoc quidem modo: nam si vnus in cælo existit, tu verò apud nos imago, corpus autem in Oeta iam in puluerem versum, hæc tria iam sunt. animaduertas igitur velim, quem tertium corpori esse intelligas patrem. H E R C. Audaxes, atque sophista: sed quod nomen tibi est? D I O G. Diogenis Sinopei imago: ipse autem, per Iouem, minimè cum diis immortalibus, sed cum mortuorum optimis conuersor, Homerum atque huiuscemodi fabulas deridens.

ὁ μὲν πόρον γυμνὸν, καὶ ἀεὶ ἔχων. ΔΙΟΓ. ἐγὼ δὲ, τί μὲν ἐπιφοβοῦμαι σε, ἀπαξ τεθνεώς; ἀπὸρ εἶπέ μοι πρὸς τῷ σου Ηρακλέους, ὅποτε σκῆνος ἔζη, σιωπῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε πρὸς τὸν βίον ἐπεὶ δὲ ἀπεθάνετε, ἀφαιρεθέντες, ὁ μὲν, ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ ὁ εἰδωλὸν, ὡς πρὸς εἰκὸς ἰῶ, εἰς ἄδου πύργου; ΗΡΑ. ἐχρῆ μὲν μὴ ἀποκρίνασθαι πρὸς ἀνδρα ἑπιτηδὸν ἐρεχλουῦτα: ὅμως δὲ οὖν καὶ τῶν ἀκουσῶν ὅποσον μὲν Ἀμφιτρυώνιος ἐν τῷ Ηρακλῆϊ ἰῶ, τῷ το τεθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ σκῆνος πρὸς ὁ δὲ ἰῶ τῷ Διός, ἐν οὐρανῷ σιωπῆσι πῆσι θεοῖς. ΔΙΟ. σαφῶς νῦν μαθάνω. δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη καὶ ὁ αὐτὸς Ηρακλέας, τὸν μὲν, ἰσὺ Ἀμφιτρυώνι, τὸν δὲ, πρὸς τῷ Διός: ὡς τε ἐλελήθητε διδυμοὶ ὄντες ὁμομήτεροι. ΗΡΑ. οὐκ ὦ μάταιε: ὁ γὰρ αὐτὸς ἐμφω ἦμην. ΔΙΟ. οὐκ ἐστὶ μαθεῖν τῷ το ῥάδιον, σιωπῆσι δὲ ὄντας Ηρακλέας, σκῆνος εἰμὶ ὡς πρὸς ἰπποκένταυρος πῆσι ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκῆτες, ἀνθρώπος, καὶ θεός. ΗΡΑ. οὐ γὰρ καὶ πρῶτες οὕτω σοι δοκοῦσι συκείσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς, καὶ σώματος; ὡς τε τί ὁ κωλύον ἔστι, πλὴν μὲν ψυχῆς ἐν οὐρανῷ ἔστι, ἡ πρὸς ἰῶ ἐκ Διός, ὁ δὲ θνητὸν ἐμὲ, πρὸς τοῖς νεκροῖς; ΔΙΟ. ἀλλ' ὦ βέλτε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς αὐτῶν ἔλεγχες, εἰ σῶμα ἦσθα. νῦν δὲ ἀσώματον εἰδωλὸν εἶ: ὡς τε κινδυνώδης τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ηρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟ. ὡδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ πρὸς ἡμῖν σὺ ὁ εἰδωλὸν, ὁ δὲ σῶμα ἐν Οἰτῆ κόνις ἤδη γρόμφοον, τεία δὲ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει ὄν τινα δὴ πατέρα τείτον ἑπινοήσῃς τῷ σώματι. ΗΡΑ. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὦν τυχερός; ΔΙΟ. Διοχρόους τῷ Σινωπέως εἰδωλὸν. αὐτὸς δὲ, ὅ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σιωπῆσι, Ομήρου, καὶ τῆς ποσάυτης ψευδολογίας καταγελάων.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

ΜΕΝΙΡΡΙ ΕΤ ΤΑΝΤΑΛΙ. Erasmo Roterod. interprete.

ΤΙ κλάεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδυ-
ρη, ὅτι τῆ λήμνη ἐστὶς; **TAN.** ὅτι
ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῶ διψοῦς.
MEN. οὕτως θρῆνος εἶ, ὡς μὴ ὅτι κύνειας
πιθῆν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἄρυσσάμενος κρίλη τῆ χι-
εῖ; **TAN.** ὁσδὲν ὄφελος εἶ ὅτι κύνειαιμι.
Φάγη γὰρ ὃ ὕδωρ ἐπειδὴν παροσιόντα αἰ-
δηταί με. ἢ δὲ ποτὲ καὶ ἄρυσσασαι, καὶ
παροσινέτω τὰ σῶματι, ἢ φθάνω βρέξας
ἀκρον ὃ χεῖλος; καὶ ἀφ' ἧν δακτύλων
ἀφῆρῦν, ὅση οἶδι ὅπως αὐτὸς ἀπολείπει
ἐπὶ τὸ χεῖρα μου. **MEN.** τεράσιον τι
πάσης ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ
δὲ τῶ πιθῆν; ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο
μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται; ὅσφ καὶ πεινῶ
καὶ διψῆν ἐδιδύατο. σὺ δὲ ἢ ψυχῆ, πῶς αὖ ἐπὶ
ἢ διψῆς, ἢ πίνεις; **TAN.** τῆτ' αὐτὸ ἢ
κῶλασις ἔστι, ὃ διψῆν μου πῶς ψυχῶ ὡς
σῶμα οὐσῶν. **MEN.** ἀλλὰ τῆτο μὲν ἔτα
πιτεύσασαι, ἐπεὶ φῆς τὰ διψῆ κῶλαζεσθαι.
τί δὲ οἶν σοι ὃ δῆλον ἔσται; ἢ δὲ ἀφῆς μὴ
εἰδεία τῶ ποτῶ ἀποθάνης; οὐχ ὅσα γὰρ
ἄλλοι μὲν τῶτον ἀδύω, ἢ θάνατον ἐπεῦθεν
εἰς ἔτερον τόπον. **TAN.** ὅρθως μὲν λέγεις.
καὶ τῆτο δὲ οἶν μέγας τῆς κῶλαδικῆς, ὃ
ὅτι θυμῶν πιθῆν, μηδὲν δεόμενον. **MEN.**
ληρῆς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτῶ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλέβορον νῆ
Δία, ὅστις ἑωυασιόν τοῖς ὑπὸ τῆν λυθῶν-
ται κινῶν δεδηγμένοις πέποιθας, ἢ ὃ ὕδωρ,
ἀλλὰ πῶς διψῶν πεφοβημένος. **TAN.**
ὁσδὲ τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀγῆνομαι
πιθῆν, ἡμοιό μοι μόνον. **MEN.** γάρρῳ ὦ
Τάνταλε, ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῆν
νεκρῶν. ἀδιδύατον γὰρ καίτοι ἢ πῶς ὡς-
τῶ σὺ ἐκ κῶλαδικῆς διψῶσι, τῶ ὕδατος αὐ-
τοῖς ἔχ ὑπομῶντος.

Quid eiulas ὃ Τανταλε, aut quid
tuam deploras fortunam, stagno
imminens? **TAN.** Quoniam siti
enecor Menippe. **MEN.** Usque adeo
piger es atque iners, uti non vel pronus
incumbens bibere noris, vel cauâ volâ
hauriens? **TAN T.** Nihil profecero si
procumbam: refugit enim aqua simul
atque me propius admoueri senserit.
quod si quando hausero, orique coner
applicare, prius effluit, quàm summa ri-
gem labia: atque inter digitos effluens
aqua, hæud scio quomodo rursus ma-
num meam aridam relinquit. **MEN.**
Prodigiosum quiddam de te narras Tan-
tale. verùm dic mihi, isthuc ipsum quor-
sum opus est, bibere, quum corpore ca-
reas? nam illud quod esurire poterat, aut
sitire, in Lydia sepultum est: cæterùm tu
quum sis animus, quinquam posthac aut si-
tire queas, aut bibere? **TAN.** Atqui hoc
ipsum supplicij genus est, ut anima perin-
de quasi corpus sit, ita sitiat. **MENIP.**
Age, hoc ita habere credamus, quando-
quidem affirmas te siti puniri: at quid
hinc acerbi tibi poterit accidere? Num
metuis ne potus inopia moriatur? At equi-
dem hæud video alteros inferos, si quis
hos relinquat, neque locum alium in
quem morte demigret quispiam. **TAN.**
Rectè tu quidem dicis: verùm hoc ipsum
supplicij genus est, sitire, quum nihil sit
opus. **MEN.** Desipis Tantale, & uti ve-
rum tibi fatear, non alio potu videris ege-
re, quàm veratro mero: nam diuersum
quiddam pateris iis quos canes rabiosi
momorderint, ut qui non aquam quem-
admodum illi, sed sitim horreas. **TAN.**
Ne veratrum quidem recusarim bibere
Menippe, si liceat modò. **MEN.** Bono
es animo Tantale, certum habens nun-
quam fore ut vel tu vel reliquorum Ma-
nium quispiam bibat: nec enim fieri po-
test: quanquam non omnibus quemad-
modum tibi, pœna adjudicata est, ut si-
tiant aqua illos non expectante.

M iij

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURI. Erasmo Rotero. interpi.

MENIP-
PVS.
Forma εο-
πιαι fra-
gile.

ΑΤ vbinam formosi illi sunt, ac for-
mosa, Mercuri? ducito me doce-
toque, utpote recens huc profectum ho-
spitem. **MERC.** Haud mihi licet per
otium Menippe: quin tu isthuc ipso e
loco dextrorsum oculos deflecte. Illic &
Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Ni-
reus, & Achilles, & Tyro, & Helena, &
Leda: breuiter quicquid est veterum for-
marum. **MEN.** Equidem praeter ossa
nihil video, caluariasque carnibus renu-
datis, inter quae omnia nihil sit omnino
discriminis. **MER.** Atqui haec sunt quae
poetae cuncti mirantur ac celebrant, ossa
scilicet quae tu videris continere. **MEN.**
At Helenam saltem mihi comonstra:
nam ipse quidem haud queam dignosce-
re. **MER.** Haec videlicet caluaria, Hele-
na est. **MEN.** Et huius scilicet ossis gra-
tia mille naues ex vniuersa Graecia acto
delectu sunt impletae, tantaque tum Gre-
corum tum Barbarorum multitudo con-
fluxit, tot vrbes sunt euersae: **MER.** Cae-
terum Menippe non vidisti mulierem
hanc viuam: quod si fecisses, forsitan di-
ceres tu quoque vitio dandum non esse,

Pro tali muliere diu tolerare labores.

Alioqui si quis flores etiam arefactos mar-
cidulosque contempletur, posteaquam colo-
ris decus abiecerint, deformes nimirum
videantur: at iidem donec florent, color-
reque obtinent, sunt speciosissimi. **MEN.**
Proinde illud iam demiror Mercuri, si
Graeci non intellexerunt sese pro re vs-
que adeo momentanea, quaeque tam facile
emarscescere, elaborare. **MERC.** Haud
mihi vacat tecum philosophari: quare de-
lecto loco ubicunque velis, prosterne te-
met ac recumbe: mihi iam aliae sunt tra-
ducendae umbrae.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS. Iac. Mic. int.

ÆACVS.

Protesila-
ius primus
Graecorum
interfectus

Quamobrem Protesilaë in Helenã ir-
ruens, strangulas illam? **P R O.** Quia
huius causa, Æace, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua vxore quam nuper
duxit, reddita, mortuus sum. **Æ A.** Accusa
igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali
educe recuperanda contra Troiam duxit.

ΠΟῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσὶν, ἢ αἱ καλαί, ὃ
Ερμῆ; ξενάγησόν με νέηλιω ὄντα.
ΕΡ. ἢ ἄρα μὲν ὃ Μένιππε. πλὴν
καὶ ἄλλοι αὐτὸ ἀπόβλεπον, ὡς ὅτι τὰ δε-
ξιά, ἔνθα Ἰακίνοσ τε ἔστι, καὶ ὁ Νάρκισσος,
καὶ Νιρέος, καὶ Ἀχιλλεύος, καὶ Τύρω, καὶ Ελέ-
νη, καὶ Ἰήδα, καὶ Ὀλύμπου, τὰ ἄλλα καὶ
πῶτα. **ΜΕ.** ὅσα μόνον ὄρα, καὶ κρανία,
καὶ ἄλλα γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. **ΕΡ.** καὶ
μὲν ἄλλα ἔστιν, ἀ πῶτα οἱ ποιηταὶ θαυ-
μάζοισι τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.
ΜΕ. ὅμοιος τὴν Ελένην μοι δεῖξον· ἢ γὰρ
αὐτὴν ἀγανοῖμαι ἔγωγε. **ΕΡ.** τοῦτ' ὃ κρανίον
ἢ Ελένη ἔστιν. **ΜΕ.** εἴπα αἱ χίλια νῆες ἀπὸ
τῆς ἐπληρώθησαν ἕξ ἀπάσης τῆς Ἑλλά-
δος, καὶ Ἰσθμοὶ ἔπεσον Ἑλληνέες τε καὶ βαρ-
βαροί, καὶ Ἰσθαῖται πόλεος ἀνάστατοι γα-
ρασι; **ΕΡ.** ἀλλ' οὐκ εἶδες ὃ Μένιππε Ἰσ-
θμὸν πλὴν γυναικῶ. ἔφησ γὰρ ἄν καὶ σὺ ἀνεμείση-
τον εἶ. **Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί, πολλὴν χρο-
νὸν ἀλγέα πάσαν. ἐπεὶ καὶ τὰ αἴθη ξηροῦ ὄν-
τα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκῶτα πλὴν βαφῆν,
ἀμφοῖα δηλονότι αὐτὰ δόξῃ, ὅτε μὲντοι ἀν-
θεῖ, καὶ ἔχῃ πλὴν χροῖα, καλλιῆα ἔστιν.
ΜΕ.** οὐκοῦν τῆς ὃ Ερμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ
σωσίτηροι Ἀχαιοὶ παρὶ πρῶτου οὐ-
τως ὀλιγοχροῖσ, καὶ ῥαδίως ἀπεθροῦντες
πονοῦντες. **ΕΡΜ.** ἢ ἄρα μοι ὃ Μένιππε
συμφιλοσοφῆσόν σοι ὡς τε ὅτι λεξάμηνος τό-
πον, εἴπα ἀν' ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σαυ-
τὸν. ἐγὼ δὲ, τοῖς ἄλλοις νεκροῖς ἤδη μετε-
λάσομαι.

ΤΙ ἀλγίς ὃ Πρωτεσίλαε πλὴν Ελένης
πρῶτος πεσών; **ΠΡ.** ὅτι ἔχει τῶν ὃ
Αἰακῆ ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δῶμον κα-
ταλιπών, γῆρας τε πλὴν νεότατον γυναικῶ.
ΑΙ. αἰτιῶ τίνων τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς
κατὰ πιαύτης γυναικὸς ὅτι Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩ. Ω λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιάτεον.

MEN. Οὐκ ἐμέ ὦ βέλπιε, ἀλλὰ διχαιοτέρων τὸν Πάριον, ὃς ἐμοῦ τῷ ξένου πλεῖν γυναικᾶ παρὰ πόμπῃ τῆ δίκησιν ὄχλητο ἀρπάσας. οἷός γ' ἔχ' ὑπὸ σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πόμπῃτων Ἑλλήων τε καὶ βαρβάρων ἀξίος ἀλχεσθαι, ἱερῶν τῶν θανάτου αἴτιος γένηται.

ΠΡ. ἀμεινον οὕτω. σὲ ποιηθροῦ ὦ δύσπαι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῆς χραίν.

ΠΑ. ἀδικε ποίων ὦ Πρωτεσίλαε καὶ ταῦτα, ὁμότεχρον οἶντα σοι. ἐρωτικὸς γ' καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τὰ αὐτῶ θεῶ κατέστημι. οἶδα δὲ ὡς ἀκυσίον τί ἐστὶ, καὶ πῶς ἡμᾶς δαίμων ἀγὰ ἐνθα αὐ' ἐθέλη. καὶ ἀδιώατόν ἐστιν αἰτιπᾶσθαι αὐτῶ.

ΠΡ. Ω λέγεις. εἴθε οἶον μοι τὸν ἐρωτᾶ ἐταῦθ' ἁλαθῆν δαυατὸν ἴω.

ΑΙ. ἐγὼ σοι καὶ παρὰ τῷ ἐρωτῶς ἀποκρινόμεναι τὰ δίκησιν. φησὶ γὰρ αὐτὸς μὲν, τῷ ἐρῶν τῶ Πάριδι ἴσως γένηται αἴτιος, τῷ θανάτου δὲ σοι, ὁστένα ἄλλον ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν ὃς ἐκλαθροῦ μὲν τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ παρὰ σφ' ἐφέρεατὲ τῆ Τρώαδι, ἔτω

Φιλοκινδύως καὶ ἀπονενομηδύως παρὰ σφ' ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεῖς, δι' ἴω παρὰ πῶς ἐπὶ τῆ ἀποβάσῃ ἀπέθανες. ΠΡ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὸ ἐμῶν τῶ σοι ὦ Αἰακέ ἀποκρινόμεναι διχαιοτέρα. ἔ γ' ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἢ Μοῖρα, καὶ ὁ εἰς ἀρχῆς ἔστωσ' ὅτι κεκλωσθῶ.

ΑΙ. ὁρθῶς. τί οἶον ἑστίς τις αἰτία;

AMEN. Nequaquam me, sed multo iustius Paridem, qui hospiti mihi uxorem contra omne ius eripuit. Hic enim non modò abs te, verum ab omnibus tum Græcistum Barbaris meritò strangulari debebat, ut qui tam multis mortis causa extiterit.

PROT. Melius hoc. Proinde malè nominate Pari, numquam te dimittam è manibus. PARS. Iniuriam adeo-num facis Proteσίλαε, idque eo magis, quòd eandem tecum artè exerceo. Nam & amorì etiam deditus ipse sum, & ab eodem deo quasi vincus teneor.

NOTI autem quòd quædam sunt quæ inuitis nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit quocunq; ipsi placet, atque impossibile est illi repugnare.

PROT. Rectè dicis. Utinam igitur Cupidinem ipsum hîc comprehendere mihi liceat. AEAC. At ego etiam pro Cupidine tibi respondebo quæ iusta videntur. Sic enim ille dicet, sese quidè Paridi fuisse fortassis causam amandi, sed mortis causam tibi fuisse neminem alium quàm teipsum, Proteσίλαε, qui clà uxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut desperatus ante reliquos omnes in litto exiliisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam & primus in egressu navium occisus fuisti.

PROT. Proinde & ego pro me ipso tibi Æace respondebo multo iustiora quantu. Neque enim ego mihi horum causa fui, sed Fatum, & quòd iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat.

AEAC. Probè. quid ergo istos accusas?

AEAC. Probè. quid ergo istos accusas?

A deo iu- uiti agi- mur.

Fatum.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI. Iac. Micyllo interpretete.

ΠΡὸς τῷ Πλούτωνος ὦ Αἰακέ, παρὰ σφ' ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεῖς, δι' ἴω παρὰ πῶς ἐπὶ τῆ ἀποβάσῃ ἀπέθανες.

ΑΙ. ἔ γ' ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἢ Μοῖρα, καὶ ὁ εἰς ἀρχῆς ἔστωσ' ὅτι κεκλωσθῶ.

ΑΙ. ὁρθῶς. τί οἶον ἑστίς τις αἰτία;

ΑΙ. ὁρθῶς. τί οἶον ἑστίς τις αἰτία;

PER Plutonem, ò Æace, expone mihi quæso hîc quæ apud inferos sunt omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia: verum quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe.

Hic quidem quòd Cerberus sit, nosti. deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit: præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti cum ingressus es.

MEN. Noui hæc, & præterea te quoque, quòd hîc in vestibulo sedes, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos quæso ostende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuerè.

ÆAC. Hic quidem Agamènon est, ille autem Achilles:

MENIP- PVS.

rursum hic Idomeneus : qui propius as-
 fidet post hunc, Vlyfles, deinceps Ajax,
 & Diomedes, & cæteri Græcorum præ-
 stantissimi. M E N. Παρὰ Ἡομῆρῃ: ὡς ἰβὶ
 Rhapsodiarum tuarum capita humi pro-
 iecta iacent, ignobilia atque obscura, ci-
 nis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, deni-
 que (verè vt abs te dictum est) capita in-
 firma & caduca. Sed hic, Æace, quisnam
 est? Æ A C. Cyrus est: ille autem Cræ-
 fus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra
 hos autem Midas, & deinceps ille Xer-
 xes. M E N. Et te, ô sceleste, tota exhor-
 ruit Græcia, iungentem pontibus Helle-
 pontum, & per ipsos montes nauibus
 traicere affectantem? Qualis verò & i-
 pse Cræfus est? Cæterùm Sardanapalo
 quæso huic Æace permittite vt demul-
 ceam caput, inflicto colapho. Æ A C.
 Nequaquam. cõminueres enim ipsi cal-
 uariam, muliebris ac fragilis adeò cùm
 sit. M E N. At certè tamen amplexabor
 illum, vt pote semiuirum ac mulierosum
 planè. Æ A C. Visne tibi ostendam &
 doctos illos? M E N. Per Iouem etiam.
 Æ A C. Primus en hic tibi Pythagoras
 est. M E N. Salue Euphorbe, siue Apollio;
 siue denique quodcunque voles. P Y T.
 Ita sanè, & tu vtique Menippe. M E N.
 Quid san non ampliùs aureum istud fe-
 mur habes? P Y T H. Non: sed age ce-
 do si quid manducabile tibi habet pera
 ista. M E N. Fabas habet: quare nihil hic
 est quod tu manducare queas. P Y T H.
 Da modò. Nam hic apud manes alia do-
 gmata atque instituta didici: nèpe quòd
 nihil hic inter sese similes sunt fabæ & pa-
 trantium testiculi. Æ A C. Porrò hic So-
 lon est, filius Execestidis, præterea ille
 Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & cæteri
 illi. septem autem omnes sunt, vt vides.
 M E N. Leti hi sunt Æace soli atque ala-
 cres præter cæteros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tãquam subcinericius panis aliquis,
 hic crebris pustulis quasi sufferuefactus,
 quisnam est? Æ A C. Empedocles, Me-
 nippe, semicoctus ab Ætna monte huc
 profectus. M E N. O æripes optime, quid
 obsecro acciderat tibi cur teipsum in
 cratères Ætnæ iniiceres? E M P. Infania
 quædam, Menippe. M E N. Non, per
 Iouem, sed inanis quædam gloriæ affe-
 ctatio, & fastus, & multa demètia, hæc te
 conflagrare fecerūt vnà cum ipsis crepi-
 dis, cū dignus minimè esses. Veruntamen
 nihil tibi cõmentum istud profuit. depre-
 hensus enim es & ipse mortuus. Cæterùm

Homericus
pater fabu-
larum.

ἀδύνητα
καρπία,
καρπία, sine
robore:
πλατὺ αὐτῶν
φύλαξις
ἀπὸ Ἡο-
mericum.

Pythago-
ras.

Empedo-
cles.

Alludit ad
id quod
Empedo-
cles dicitur
arctis
crepidis
affusus fuisse
veste apud
Diogenem.

ἄλλοι δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς·
 εἶτα Αἴας, ἔτι Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 Ἑλλήνων. ΜΕ. βαβαὶ Ὀμηρε, οἶά σοι τῶν
 ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμῶς ἔρριπται;
 ἀγνωστα, καὶ ἀμυρφα; κόνις πάντα, καὶ λη-
 ρος πολὺς ἀδύνητὰ ὡς ἀληθῶς κάρπια.
 εἰτὶ δὲ ὦ Αἰακέ, τίς ἔστι; ΑΙ. Κύρος ἔστιν.
 εἰτὶ δὲ Κροῖσος, καὶ πρὸ αὐτῶν Σαρδανά-
 παλος· ὁ δὲ ὑπὸ τούτοις Μίδα· ἐκείνος
 δὲ Ξέρξης. ΜΕ. εἶτα σὲ ὦ χεῖραρμα ἢ Ἑλ-
 λάς ἐφειπτε ζυγμῶντα μὲν τὸν Ἑλλάσσον-
 τιν, ἀφ' οὗ τῶν ὄρων πληρὴν ἐπιθυμουῦντα;
 οἷός δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπα-
 λον δὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι καὶ κέρητος ἐπι-
 πτεφρον. ΑΙ. μηδαμῶς. ἀφ' ἑσθ' ἴσθι γὰρ
 αὐτῶν ὁ κεραιὸν γυμνακτεῖον. ΜΕ. εὐκοῦν,
 ἀλλὰ πορρωτέρω ἔσομαι γε πάντως ἀδύνη-
 τα ὄντι. ΑΙ. βούλη σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς
 σοφοὺς; ΜΕ. νῆ Δία γε. ΑΙ. πορρωτέρω οὐ-
 τὸς σοὶ ὁ Πυθαγόρας ἔστι; ΜΕ. χαῖρε ὦ Εὐ-
 φορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, πῶς ἐθέλης. ΠΥ.
 νῆ, καὶ σὺ γε ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἐπι-
 χερσοῖς ὁ μῆσός ἐστι σοὶ; ΠΥΘ. οὐ γὰρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴ τι σοὶ ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 ΜΕΝ. κῦαμοὺς ὦ γὰρ· ὥστε οὐ τῆτό σοι
 ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἀλλὰ τῶν
 νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς σὲ δὲν ἴσων
 κῦαμοὺς, καὶ κεφαλὰν τοκῶν ἐσθ' ἀδε. ΑΙ.
 εἰτὶ δὲ, Σόλων ὁ Ἐξηκασίδου, καὶ Θαλῆς
 ἐκείνος καὶ πρὸ αὐτῶν Πιπταχὸς καὶ οἱ ἄλ-
 λοι. ἐπὶ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρεος. ΜΕΝ.
 ἀλυποὶ οὐτὶ ὦ Αἰακέ μόνον καὶ Φαιδρὸι τῶν
 ἄλλων. ὁ δὲ σπουδὴν πλέως, ὡς σὲ ἐκρυφίας
 ἀρτος, ὁ τῆς Φλυκταίνης ὄλος δὲ ζυγμῶν,
 τίς ἔστιν; ΑΙ. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε,
 ἡμίεθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ
 χαλκόπου βέλπιε, τί παθῶν σαυτὸν ἐς
 τοὺς κρητῆρας ἐπέβαλες; ΕΜ. μελαγγ-
 ρολία τίς ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἔ μὰ Δία,
 ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κό-
 ρυζα. ταῦτά σε ἀπὴν θράκωσεν αὐταῖς κρη-
 πῖσιν οὐκ ἀξίον ὄντα. πλεῖν δ' ἄλλ' ὅσδ' ἐν σὲ
 σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς.
 ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ, ποῦ ποτε ἀρῶ ἔστιν;

Socrates ille, Æace, vbi locorum tãdem est?

ΑΙ. μὴ Νέστορος καὶ Παλαμίδος ἐκεί-
 νος ληρὴ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβλά-
 μιλῶ ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἄθλάδε ὄσιν. ΑΙ.
 ὄρας τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἀπάντες Φα-
 λακροὶ εἰσιν ὥστε πτότων αὐτὸ εἶη τὸτο ὄ
 γνώρισμα. ΑΙ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ.
 καὶ τῶν ὁμοίων σιμὸν γὰρ ἀπάντες. ΣΩ.
 ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα ὦ
 Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθῆναις; ΜΕ.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφῶν λέγρουσι. καὶ πάγε
 γήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεά-
 σαίτο τις, ἀκριβῶς φιλοσοφοῖ, μάλα πολλοί. Β
 τὰ δὲ ἄλλα ἐώραχας οἴμα, οἷος ἦκε τῶν
 σοὶ Ἀκρίππας, καὶ Πλάτων αὐτὸς ὁ μὲν,
 ἄποπνέων μύρου ὁ δὲ, πρὸς ἐν Σικελίᾳ τυ-
 ράννοις θεραπείαν ἐκμαθῶν. ΣΩ. πῶς
 ἐμὸς δὲ τί φρονοῖς; ΜΕΝ. ὠδαιμὸν ὦ
 Σώκρατες ἀφροσύνην εἰ πάγε τοῦ αὐτὰ πτό-
 τες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται διδρα γέγη-
 ασαι, καὶ πτότα ἐγνωσέναι αὐτὰ (δεῖ γὰρ
 οἴμα παλῆθες λέγειν) ὅσθεν εἰδῶτα. ΣΩ.
 καὶ αὐτὸς ἐφασχὸν αὐτὰ πρὸς αὐτοὺς οἰ-
 δὲ, εἰρωνείαν ὄνοντο ὄ πρῶγμα εἶ). ΜΕ. C
 τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; ΣΩ. Χαρ-
 μίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῶ
 Κληίου. ΜΕΝ. ὄγε ὦ Σώκρατες, ὅτι
 καὶ αὐτὰ μέτει πτωσῶν τῶ τεχνίω, καὶ ὄ
 ὄλιγορῶς τῶν καλῶν. ΣΩ. τί γὰρ αὐτὸ ἄλ-
 λο ἦδεν πρῶτα; ἀλλὰ πλοσίων ἠμῶν
 κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὴ Δί', ὅτι
 τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπει-
 μι, πλοσίον οἰκῆστων αὐτῶν. εἰκα γρῶ ὄ
 ἐλίγα γελᾶσθαι, οἰμωζῶνται ἀκρυῶν. ΑΙ.
 καὶ γὰρ ἦδη ἀπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθη ἀφουγῶν. τὰ πολλὰ δὲ ἐταῦθις ὄ
 ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἀπὸ τί καὶ αὐτὸ γὰρ
 ἰχνα ὦ Αἰακέ.

A Æ A C. Cum Nestore ac Palamede ille
 plerunq̄ue nugatur. M E N. Cuperem
 tamen videre ipsum, sicubi locorum h̄ic
 foret. Æ A C. Vidēsne caluū illum?
 M E N. At omnes h̄ic calui sunt: quare
 omniū æquē notatio h̄ac fuerit. Æ A C.
 Simum istum dico. M E N. Etiam hoc si-
 mile omnium est: nam & simi omnes sūt.
 S O C R. Mēne queris Menippe M E N.
 Te ipsum Socrates. S O C R. Quo pacto
 res Athenis se habent. M E N. Multi iu-
 niorum philosophari se profitentur: ac
 habitum certē ipsum & incessum si quis
 aspiciat, meri philosophi videntur, ad-
 modū multi. Cæterū autem vidisti opi-
 nor qualis & Aristippus huc ad te venerit;
 & Plato ipse, alter quidem olens vnguen-
 ta, alter autem in Sicilia tyrānis adula-
 ri doctus. S O C. At de me quid sentiūt?
 M E N. Beatus, Socrates, quis p̄ a es, quod
 ad huiusmodi res utique pertinet. O-
 mnes itaque te admirabilem fuisse vi-
 ritū existimant, atque omnia cognouisse
 h̄ac (decet enim opinor verum h̄ic di-
 cere) cū nihil scires. S O C. Et ipse di-
 cebam h̄ac ad illos, sed illi tum simula-
 tionem quandam eam rem esse puta-
 bant. M E N. Sed quinam isti sunt circa
 te? S O C. Charmides, Menippe, &
 Phædrus, & Clinia filius ille M E N. Eu-
 ge Socrates, quoniam & h̄ic artem tuam
 exerces, neque formosos istos negligis.
 S O C. Quid enim aliud quod quidem
 suavius sit, agerem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si videtur. M E N. I.
 Non, per Iouem: ad Cæsum enim &
 Sardanapalum redeo, prope illos habi-
 taturus. Videor quippe mihi non pauca
 habiturus ibi esse quæ rideam, quando
 plorantes illos audiam. Æ A C. Et ego
 quoque iam abeo, ne quis mortuorum
 clam nobis subducatur sese. Pleraque au-
 tem alia videbis Menippe, quando ite-
 rum conueniemus. M E N. Abas licet?
 nam & h̄ac Æace vidisse sufficit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΣΕΡΒΕΡΙ. Erasmo Roterod. interprete.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύνων καὶ
 αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγρὸς οἶος
 ἦν ὁ Σώκρατες ὅποτε κατήλθε πρὸς ὄ-
 μας, εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὄλακτεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φερέσθαι ὅποτε ἐθέλοις.

H Eus Cerbere, quādoquidē mihi te-
 cum cognatio quēdā intercedit, quū
 & ipse sim canis, dic mihi per Stygiā pa-
 ludem, quomodo sese habebat Socrates
 quū huc accederet. Verisimile est autē
 te deus quū sis, nō latitare modò verum-
 etiā humano more loqui, si quando velis.

MENIP-
 PVS.
 Fortitudi-
 nem Socra-
 tis falsam
 fuisse.

CER. Quum procul adhuc abesset, Menippe, visus est constanti atque interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à specus ingressu stabant, ostendere: verùm simulatque despexit in hiatum, viditq; profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantē etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilq; non faciebat, in omnem speciem sese conuertens. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortē contemnebat? CER. Haud verè: ceterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volēs id eisset passurus, quod alioqui volēti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet quòd spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possim dicere: Ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes: porrò intus quum sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Ceterum ego quonā animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Vnus mortalium Menippe sic mihi visus es subire, vt tuo dignum erat genere: & prior te Diogenes: propterea quòd nequitiam adacti subieritis, aut intrusi: verum tum vltroci, tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantos.

A K E P. πὸρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε πύρτυπα σιν ἐδόκει ἀτρέπλω ὡς παρὸς ὄπωπα παρσιέναι; καὶ οὐ πύρτυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τῶτ' ἐμφυῶαι τοῖς ἔξω τῶ ζομίου ἐστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἶσω τῶ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῶφον, καὶ γὰρ ἐπὶ δειμύλλοντα αὐτὸν δακῶν τὰ κωνεῖα, κατέασα τῶ ποδὸς, ὡς τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτῶ παῖδια ὠδύρετο, καὶ πύρτυος ἐχόμετο. MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνδραποπος μὲν, ἔσθ' ἀληθῶς κατεφρονὴ τῶ τράμαρος; K E P. ἕκ' ἀλλ' ἐπέτωρ αἰαλῆσιμον αὐτὸ ἐώρα, κατεδρασιώετο, ὡς δῆθεν οὐδὲ ἀκῶν πεισόμενος, ὁ πύρτυος ἐδὲ παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεοὶ καὶ ὄλωσ, πρὸ πάντων γε τῶ τοῖσιν εἰπέτω ἀν' ἐχέμι, ἕως τῶ ζομίου πλμυροῖ, ἔσθ' ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἐλεγχος ἀκριβῆς. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθείαι ἐδόξα; K E P. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τῶ γῆρας, καὶ Διογῆνης παρ' οὐδ' ὅτι μὴ αἰαλῆα ζομιοὶ ἐσήφτε, μηδ' ὠθύμενοι, ἀλλ' ἐθελοῦσοι γελῶντες, οἰμώζοντα παρ' εἰλάντες ἀπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Erasmo Roterodamo interprete.

CHARON.

De nullo Charonti reddendo litigant.

REDDE NAULUM SCELESTE. MEN. Voluptati est Charon. CHA. Redde inquam quod pro traiectione debes. MENIP. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An est quispiam qui ne obolum quidē habeat? MEN. Sit ne alius quispiam præterea, equidem ignoro: ipse certè non habeo. CHAR. Atqui præfocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. MEN. At ego illiſſo baculo tibi comminuam caput. CHAR. Num ergo te tam longo traiectu gratis tranſuehero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, vt qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur per Iouem, si quidem futurum est vt etiam defunctorum nomine perſoluam. CHA. Haud omitta te.

ΑΠΟΔΟΣ ὦ κατάρρατε τὰ πορθμῖα. ME. Βόια, εἰ τῶτό σοι ἦδον ὦ Χάρων. ΧΑ. ἀπόδος φημί, ἀλλ' ὦν σε διεπορθμειοσάμεν. MEN. Οὐκ αὖ λαβοῖς πρὸς τῶ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δὲ τις ὄβολόν μὴ ἔχων; MEN. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. ΧΑ. καὶ μὲν ἀγξῶ σε νῆ τὸν Πλούτωνα ὦ μισαρέ, μὴ ἀποδῶς. MEN. καὶ γὰρ τὰ ξύλα σου πατάξας ἀφελύσω τὸ κεφάλιον. ΧΑΡ. μάττω οὐ ἔση πεπλευκῶς ποσῶτον πλῆν; MENIP. ὁ Ερμῆς ὑπὸρ' ἐμοῖ σοι ἀποδῶτω, ὅς με πρὸ ἐδωκέ σοι. ΕΡ. νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλήνην τῶ νεκρῶν. ΧΑΡΩΝ. Οὐκ ἀποσησομῖ σα. MEN.

MEN. Τούτου γέ ἐνεκα νεωλέησας ὁ πορ-
 θμεῖον, πῶς δὲ μὲν πλεῖν ἄλλ' ὄγε μὴ ἔχω,
 πῶς δὲ λαβοῖς; X A. σὺ δ' ὅσον ἡδὺς ὡς
 χομίζῃν δέον; MEN. ἦδὲν μὲν, ὅσον εἶχον δέ-
 τι οὖν; ἐχρῆν δὲ τῷτο μὴ ἀποθανεῖν; X A.
 μόνος οὖν ἀχρήστες παρῆκα πεπλευμένας;
 MEN. ἔ παρῆκα ὡ βέλεπτε. καὶ γὰρ ἡλύθη-
 σα, καὶ τῆς κώπης ἐπέλαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαμον
 μόνος τ' ἄλλων ὅτι βατῆν. X A. ὅθεν τῶ-
 τα παρῆς τὰ πορθμῖα. τὸν ὄβολον ἀποδοῦναι
 σε δὲ ἔ γὰρ θέμις ἄλλως γηέασθαι. M E. ἐκ-
 οῦν ἀπάγατέ με αὐτὸς ἐς τὸν βίον. X A. χα-
 εῖεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τούτω πῶς ἔ
 Αἰακοῦ παρῆλαβω. M E. μὴ ἐνόησας οὖν.
 X A. δὲξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις. M E. ἡρ-
 μους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης ὁ δὲ πνον. X A.
 πόθεν τῷτον ἡμῖν ὡ Ἐρμῆ τὸν κύνα ἦγαγες;
 οἷα δὲ καὶ ἐλάλησας πῶς τὸν πλοῦν, τῆν ὅτι βα-
 τῆν ἀπομύτων κατὰ γῆρας, καὶ ὅτι σκώπῳτων, καὶ
 μόνος ἄδων, οἱ μύζοντων ἐκείνων. E P. ἀγνοεῖς
 ὡ Χαρῶν ὅποιον ἀνδρα διεπόρθμευσας; ἐλθί-
 θεον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐτῆς μέλεθ. ἔ τὸς ἔστιν ὁ
 Μένιππος. X A. καὶ μὲν αὐτὸς λαβῶ ποτέ.
 M E. αὐτὸς λαβῆς; ὡ βέλεπτε δις ὅ ἐκ αὐτῆς λαβοῖς.

A MEN. Quin igitur vel huius gratia per-
 ge, vt facis, nauim trahere: quanquam
 quod non habeo, quinam auferas? C H.
 At tu nesciebas quid tibi fuerit appor-
 tandum? M E N. Sciebam quidem, ve-
 rum non erat. Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vita manendum?
 C H. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse
 transuectum? M E N. Haud gratis ὁ
 præclare: siquidem & sentinam exhausti,
 & remum arripui, & vectorum omnium
 vnus non eiulauī. C H. Ista nihil ad nau-
 lum. obolum reddas oportet. neq; enim
 B fas est secus fieri. M E N. Proinde tu
 me rursus in vitam reuehe. C H. Bellè
 dicis; nimirum vt verbera etiam ab Æa-
 co mihi lucrifaciam. M E N. Ergo mo-
 lestus ne sis. C H A R. Ostende quid ha-
 beas in pera. M E N. Lupinum si velis,
 & Hecatæ coenam. C H. Vnde nobis
 hūc canem adduxisti Mercuri? tum qua-
 lia gartiebat inter nauigandum, vecto-
 res omnes irridens, ac dicteris incessens,
 vnūque cantillans illis plorantibus?
 M E R. An ignoras Charon quem virū
 transuecteris? planè liberum, cuiq; nihil
 omnino curæ sit. Hic est Menippus.
 C H. Atqui si vnquam posthac te rece-
 pero. M E N. Si receperis? ὁ præclare:
 ne possis quidem iterum recipere.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

PLUTONIS ET PROTESILAI. Iac. Micyllo interprete.

Ὁ Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ,
 καὶ σὺ Διμήτρως θυγατερ, μὴ ἔπαυσε
 δεῖτε δέσποιν ἐρωτικῶν. Π Λ. σὺ ὅτι πῆ-
 ρος δέη πρὸ ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυχερῶς; Π Ρ.
 εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφικλῆς, Φυλακίος,
 συστρατιώτης τῆν Ἀχαιῶν, καὶ παρῆκα ἀπο-
 θανῶν τῆν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι ὅ ἀφελθῆς παρῆς
 ὀλίγον, ἀναβῆναι πάλιν. Π Λ. τῷτον μὲν
 τὸν ἐρωτα ὡ Πρωτεσίλαε, πόμυτες νεκροὶ ἐρω-
 σι. πλεῖν ὅσους αὐτῆν τύχη. Π Ρ. ἄλλ'
 ἔ τῷ Ζῆν Αἰδωνῶν ἐρῶ ἔρωγε, τῆς γυναικὸς
 ὅ, ὡ νεόγαμον ἐπὶ ἐν τῶν θαλάμῳ κατὰ λι-
 πῶν, ὡ χόμην ἀποπλέων. εἶπα ὁ κακοδαί-
 μων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτο-
 ρος. ὁ οὖν ἐρῶς τῆς γυναικὸς, ἔ μετελεύς
 ἀποκινῆς με ὡ δέσποτα. καὶ ἐβόλομαι καὶ παρῆς
 ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. Π Λ.
 ὅσον ἐπῆς ὡ Πρωτεσίλαε ὁ Ἀθήνης ὕδωρ;

Domine, ὁ rex, ὁ noster Iupiter, & PROTE-
 tu Cereris filia, ne despiciat preces SILAVS.
 amatorias. P L V. Tu verò quid precaris
 à nobis; aut quis deniq; es? P R O. Equi-
 dem. Protesilaus sum, filius Iphicli, pa-
 tria Phylacensis, qui cum reliquis Græcis
 in expeditione ad Troiam profectus, ac
 primus omnium contra Ilium pugnando
 occisus sum. Precor autem vt dimissus
 hinc, modicū temporis in vitā redire de-
 nuo permittat. P L V. Hūc amorem, Pro-
 tesilaë, omnes mortui amat: sed nullus ta-
 men ipsorum potitur eo. P R O. At non
 vitam ὁ Pluto tantopere amo, verū e-
 quidem vxorem, quā nuper ductam, do-
 mi reliqui, atq; in bellum nauigādo pro-
 fectus sū: deinde infelix in egressu nauīū
 ab Hectore occisus sū. Amor itaq; iste v-
 xoris nō mediocriter me ὁ Domine, ene-
 cat: voloq; si vel paululū ab ipsa cōspectus
 fuero, rursus huc descendere. P L V T.
 Nō bibisti, Protesilaë, aquam Lethæam?

P R O T. Bibi equidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P L V T. Igitur expecta:
 adueniet enim & illa quandoque, neque
 nunc opus quicquam erit iterum ascen-
 dere te. P R O T. Sed moram hanc ferre
 hequeo. Amasti autem tu quoque ali-
 quâdo, ac nosti qualis res amor sit. P L V:
 Et quid adeò iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere, deinde autem paulo post eadē
 hæc lugere? P R O T. Spero me etiam il-
 lam adducturum esse; vt huc ad vos se-
 quatur me: quare pro vno mortuo paulo
 post duos recipies. P L V T. Haud fas est
 ista fieri, neque etiam simile vnquam fa-
 ctum est. P R O T. At ego in memoriam
 tibi reuocabo, Pluto. Nam Orpheo obi-
 psam hanc causam Eurydicen vxorē red-
 didistis, & cognatā meam Alcestin emi-
 sistis, Herculi gratificantes. P L V T. Op-
 taris autem cum ista nuda atque deformi
 caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in con-
 spectum venire? Quo pacto autem illa e-
 tiam aspiciat te, quæ ne dignoscere qui-
 dem amplius te poterit: Terretur enim
 fat scio, atque aufugiet, túque frustra tā-
 tum iter exantlaueris. P R O S E R P I -
 N A. Proinde mi vir, tu isti quoque rei
 medicinam aliquam adhibe; ac Mercu-
 rium iube, vt postquam ad lucem perue-
 nerit Protesilaus, contactum virga, mox
 in adolescentem formosum conuertat il-
 lum, qualis videlicet antea fuit cum ex
 sponsæ thalamo prodiret. P L V. Quo-
 niam, Proserpina, & tibi hoc videtur, a-
 ge perductum hunc iterum ad superos,
 Mercuri, sponsum facito. Tu verò me-
 mineris non amplius quàm vnum diem
 tibi permissum esse.

A Π Ρ Ω. καὶ μάλα ὦ δέσποτα· ὃ δὲ ὡρα-
 γμα ὑπέρογκον ἴω. Π Λ Ο Υ. οἴκου
 ὑπέμεινον ἀφίξεταί γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ
 ὁδὸν σε ἀεληθεῖν δεήσει. Π Ρ Ω. ἀλλ' ἔφε-
 ρω πλὴν ἀφαιρέσει ὦ Πλούτων. ἠγάθησ' ἢ
 καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶδα οἷς ὃ ἐρεῖν ἔστιν. Π Λ:
 εἶπα τί σε ὄνησ' μίαν ἡμέραν ἀναβιδῶναι,
 μετ' ὀλίγον πὰ αὐτὰ ὀδυρομένημον; Π Ρ Ω:
 οἴμην πείσῃ καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν πρὸ ὑμῶν·
 ὥστε αἰετ' ἑνός, δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλί-
 γον. Π Λ Ο Υ. οὐ θέμις ἠρέσθαι ταῦτα;
 ὁδὸν ἐγχετο πώποτε. Π Ρ Ω. αἰαμνήσω σε
 ὦ Πλούτων. Ορφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταῦ-
 πτεν πλὴν αἴτια πλὴν Εὐρυδικῶν πρῆδδοτε;
 καὶ πλὴν ὁμογενῶν μου Ἀλκυσῆν πρῆπεμ-
 ναστε Ἡρακλῆς χερσὶ ζώοντο. Π Λ Ο Υ.
 θελήσῃς δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ
 ἀμυροφον, τῆ καλῆ σου ἐκείνη νύμφη φα-
 νεύσῃ; πῶς δὲ καὶ κείνη προσέβηται σε, οὐ-
 δὲ ἀφαιρέσει διωαυθῆν; φοβήσεται γὰρ;
 ὅ οἶδα, καὶ φέρεται σε καὶ μετὶ τῶν ἑσθῆ
 τῶν αὐτῶν ὁδὸν ἀεληλυθῶς. Π Ε Ρ. οὐκ
 οἶω ὦ ἀνὴρ, σὺ καὶ τῶν ἰασαί, καὶ τὸν Ερ-
 μίω κέλθσον, ἐπειδὴ ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ
 Πρωτεσίλαος ἦ, καὶ κείνῳ ἐν τῇ ῥάβδῳ;
 νεαίας βύθῳ καλὸν ἀφ' ἡγάσασθαι αὐτὸν;
 οἶος ἴω ἐκ τῆ πασῶν. Π Λ Ο Υ. ἐπεὶ Περ-
 σεφὸν στυγερὸν, ἀναγαλὸν τῶν αἰθῆς;
 ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο, μίαν ἡμέ-
 ραν ἡμέραν.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Ο Υ Σ Κ Α Ι Μ Α Υ Σ Ω Λ Ο Υ.

DI O G E N I S E T M A V S O L I. Erasmo Roterod. interpr.

**DI O G E -
 N E S.**
*Contentio
 de sepulchro,
 alterius
 quidē ma-
 gnificenti-
 ssima, alte-
 rius negle-
 ctissima.*

O He tu Car, quare tandem insolens
 es, tibi que places, ac dignum te cre-
 dis qui vnus nobis omnibus antepona-
 re? M A V S O L. Primū regni no-
 mine ὁ tu Sinopenis, quippe qui Carix
 imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ
 quoque gentibus aliquot: tum autem &
 insulas nonnullas subegerim: Miletum vs-
 que peruenerim, plerisque Ionix partibus
 vastatis. Ad hæc formosus eram ac proce-
 rus, ac bellicis in rebus præualidus. Po-
 stremò, quod est omnium maximum, in
 Halicarnasso monumentum erectum ha-
 beo singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet;

Ω Καρ, ὅτι πῆνι μέγα φρονῆς, καὶ πῶ-
 των ἡμῶν προσημαῖς ἀξιοῖς; M A:
 καὶ ὅτι τῆ βασιλείᾳ μὲν ὦ Σινωπῶν;
 ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἠρξά δὲ
 καὶ Λυδῶν ἐπίων, καὶ νήσοις δὲ πινὰς ὑπε-
 γαγέρων, καὶ ἀγρῶν Μιλήτου ἐπέδωκα, πὰ
 πολλὰ τῆ Ἰωνίας κατὰ σφραγίδος. Ἐ καλὸς ἦν
 καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· ὃ δὲ μέγ-
 στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες
 ἔχω ὅτι κείνῳ, ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρός;

ἄλλ' ὁδὸν ἔστω ἐς κάλλος ἔξησκη, ἰπ-
πων, καὶ ἀνδρῶν, ἐς δ' ἀκρεβέστατον εἰκα-
σμένων λίθου τῆς χαλλίσου· οἷον ὁδὸν νεῶν Ὀ-
ρη τις αὐτῶν ῥαδίως. ἔδοκῶ σοι διαχίως ἔπι τού-
τοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟ. ἔπι τῆ βασιλείᾳ
Φῆς, καὶ τῶν κάλλε, καὶ τῶν βαρῶν τῶν τάφω;
ΜΑΥ. νῆ Δί' ἔπι τούτοις. ΔΙΟ. ἄλλ'
ὦ καλέ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰχθὺς ἔπι σοι ἐκεί-
νῃ, οὔτε ἡ μορφὴ πῦρεσιν. εἰ γὰρ πῖνα ἐλοι-
μεθα διακρίνω βύμορφίας πέρι, ὅτε ἔχω εἰ-
πεῖν πῖνος ἔνεκα δ' ὅσον κεραιὸν παρρησιασθῆναι
αὐτῶν ἐμοῦ· Φαλακρῶ γὰρ ἀμφω, καὶ γυ-
μνά· καὶ τοῖς ὀδόντας ὁμοίως παρρησιασθῆναι, ὅτε
τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀφηγήμεθα, καὶ τοῖς ῥίνας
ἀποσιμῶμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτε-
λεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῖσι μὲν ἴσως
εἶεν ἔπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοπυμῆσθαι παρῶς
τοῖς ξένοις, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
τοῖς ἔστι. σὺ δὲ ὦ βέλτε, ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
λαύεις αὐτῶν, πλὴν εἰ μὴ τῆτο Φῆς, ὅτι
μᾶλλον ἢ μὲν ἀρτοφορῶν ἑπὶ τῆλικούτοις
λίθοις πεζόμενος. ΜΑΥ. ἀνόνητα οἷον μοι
ἐκείνα πύργα· καὶ ἰσότητος ἔσται Μαύσωλος,
καὶ Διογῆνης; ΔΙΟ. ὅτε ἰσότητος ὦ γυ-
ναῖοτατε· οὐ γὰρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰ-
μῶζεται, μεμνημένος τῆν ἑπὶ γῆς, ἐπὶ
οἷς διδάμμεθ' ἄετο· Διογῆνης δὲ κατὰ γε-
λάσεται αὐτῶν. καὶ τῶν ὀφθῶν, ἐπὶ Ἀλικαρ-
νασσοῦ ἐρῶ ἐαυτῶν ἑπὶ Ἀρτεμισίας τῆς γυ-
ναῖκος, καὶ ἀδελφῆς, κατεσκλησμένον. ὁ
Διογῆνης δὲ, τῶν μὲν σώματος, εἰ καὶ πῖνα τῶ-
νον ἔχῃ, ὅτε οἶδεν· ὁδὸν γὰρ ἐμελεν αὐτῶν τού-
του. λόγον δὲ τοῖς ἀφίσις παρῶν αὐτῶν κατὰ λέ-
λοιπεν, ἀνδρὸς ἑῶν βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὦ
Καρῶν ἀνδρα ποδωδέστατε, τῶν οὐ μνήματος,
καὶ ἐπὶ βεβαιότερον χερῶν κατεσκλησμένον.

A neque pati etiam pulchritudine condi-
tum, viris scilicet atque equis pulcherri-
mo è saxo ad viuam formam absolutissimo
artificio expressis, aded vt vel phanū
aliquod simile haud facilè quis inueniat;
Num iniuria tibi videor has ob res mihi
placere atque efferri? D I O G. Num ob
imperium ais, ob formam, atq; ob sepul-
chri molem? M A V. Per Iouem ob hæc
inquam. D I O G. Atqui ὁ formose
Mausole, neque vires iam illæ, neque
forma tibi iam adest; adeo vt si quem ar-
bitrum de formæ præcellentia delegeri-
mus, haudquaquam dicere potis sit quā-
obrem tua caluaria meæ sit anteferenda:
siquidem vtraque pariter tum calua, tum
nuda: vtrique detes pariter ostendimus:
pariter oculis orbatifumus: pariter nari-
bus simis ac sursum hiantibus deformati.
Cæterum sepulchrum ac saxa illa pretio-
sa Halicarnasseis forsitan iactare licebit;
& hospitibus gloriæ causa ostentare, tan-
quam qui magnificam quandam apud se
structuram habeant: verum quid hinc
commoditatis ad te redeat, vir egregie,
nequaquam video, nisi forsitan illud com-
modum vocas, quod plus oneris atque
nos sustines, sub tā ingentibus saxis pres-
sus ac laborans. M A V. Itane nihil illa
mihi conducunt omnia? planeque pares
erunt Mausolus ac Diogenes? D. I O G.
Imò haud pares, inquam, vir clarissime:
nam Mausolus discruciatibus quoties eā-
rum rerum in mentem veniet, quibus in
vita florere consuevit: at Diogenes eum
ridebit. Atque ille quidem de suo illo
monumento quod est in Halicarnasso,
memorabit, ab vxore Artemisia atque
sorore parato: cōtrā Diogenes ne id qui-
dem suo de corpore nouit, nunquid ha-
beat sepulchrum. Neque enim illi res ea
curæ est, verum apud viros excellentissi-
mos sui memoriam famamque reliquit;
vt qui vitam peregerit viro dignam, tuo
monumento, Carum abiectissime, celi-
fiorem, ac tutiore in loco substructam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI. Erasmo Roter. interpr.

Ἰ Δού δὴ Μένιππος ἔπι διαχίως, πότερος
βύμορφότερος ἔστιν. εἰπέ ὦ Μένιππε, οὐ
καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. πῖνες δὲ καὶ
ἐπὶ παρῶν οἰμῶν; καὶ γὰρ τῆτο εἰδέναι.

E Cce deniq; vel Menippus hic iudex e-
rit vter nostrū sit formosior. Dic Me-
nippe, an nō tibi videor forma præstātor
M E N. Imò quānam sitis, prius arbitror
indicandū: nā hoc opinor scito est opus.
NIREVS. Contentio de pulchritudine, que apud inferos nūc la est.

N ij

N I R. Nireus ac Therſites. **MEN.** Vter A **N I.** Νιρέος, καὶ Θερσίτης. **M E.** πότερος ἔστι Νιρέος, ἢ πότερος οὖν ὁ Θερσίτης; ὁ δὲ πάλιν γὰρ τὸ δῦλον. **Θ Ε Ρ.** ἐν μὲν ἴδι τῷ ἔχει, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, ἔστι δὲ ἐν τηλικούτων ἀγαθῶν ἡλίκοι σε Ὀμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπὸ τῶν διμορφώτατον πορσεύων ἀνδρῶν ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψιδνός, ὁ δὲ ἐν χείρων ἐφάπτεται δίκασθαι. ὡς δὲ σοι ὦ Μένιππε ὄν πη καὶ διμορφώτερον ἡγήσῃ. **N I.** ἐμέ γε τὸν Ἀγλαίας, καὶ Χάρουτος, ὅς κἀλλίσιος ἀμὴρ ὑπὸ Ἰλιου ἦλθον. **M E.** ἀλλ' ἔτι καὶ ὑπὸ γλυῶ ὡς οἴμαι κἀλλίσιος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, ὅς ἔστι κεραίων, ταῦτα μόνον ἄρα ἀγαθῶν ἰσχυροῦ ὁμοίον, ὅτι δὲ ἄλλοι ὅσον ἀγαθῶν γὰρ αὐτῶν, καὶ οἷα ἀνδρῶδες ἔχεις. **N I.** ἔμω ἔργου Ὀμηρον ὁποῖος γλυῶ ὅποτε σιωπράτθον τοῖς Ἀχαιοῖς. **M E.** οὐδέ τι μὲν λέγεις, ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, ἔστι γὰρ ἔχεις. ἐκείνη δὲ, οἱ τότε ἴσασι. **N I.** ἐκὼ ἐγὼ ἐπὶ ταῦτα διμορφώτερος εἰμι ὦ Μένιππε; **M E.** οὔτε σὺ ἔτε ἄλλος διμορφος. ἰσοτιμία γὰρ ἐστὶν ἀδύ, καὶ ὁμοιοῖ ἀπὸ τῶν. **Θ Ε Ρ.** ἐμοὶ μὲν ἔστι τῷ ἰσχυρόν.

qui vir pulcher rimus unum
Omnibus è Graiis Priameia ad Pergama
veni. **M E N.** Atqui non item sub terram opinor pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas affimilis: porro caluaria hoc vno insigni à Therſitæ caluaria dignosci possit, quòd tua delicata est ac mollicula: quandoquidem isthuc habes effœminatam, ac neutiquam viro decorum **N I R.** Attamen Homerum percontare, quæ specie tum fuerim, quum inter Græcorū copias militarem. **M E N.** Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia: cæterum ista norunt qui id temporis vivebant. **N I R.** Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippe? **M E N.** Neque tu, neque quisquam alius formosus hoc loco: siquid è apud inferos æqualitas est, parçsq; sunt omnes. **T H E R.** Mihi quidem vel hoc sat est.

Apud inferos æqualitas est.

MENIPPOΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

MENIPPI, ET CHIRONIS. Eodem interprete.

MENIP- PVS. Præsentibus acquiescendum.

Equidem inaudiui Chiron, te, deus D **CHI.** Vera nimirum sunt ista quæ audisti Menippe, planeq; mortuus sum sicuti vides, quum mihi licuerit immortalem esse. **MEN.** At quænam te mortis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? **CHI.** Dicam apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitum. Iam mihi defierat esse iucundum, immortalitate frui. **M E N.** Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? **CHI R.** Erat inquam Menippe: nam quod iucundum vocat, id ego neutiquam simplex, sed variū quiddam esse arbitror. Verum quum ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo rebus vterer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua ite omnia quæcūque contingunt in vita, reciproco quodam orbē redirent, atque aliis alia per vices succederent: satietas videlicet eorum me cepit.

HΚεσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἔπιθυσ- μήσας ἀποθανῆν. **Χ Ε Ι.** ἀληθῆ ταῦτ' ἠκυσσας ὦ Μένιππε καὶ τέθνηκα ὡς ὄρεος, ἀθάνατος (ἔτι) διωάμενος. **M E.** τίς δὲ σὲ ἔρωσ τῆς θανάτου ἔχειν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χεῖματος; **Χ Ε Ι.** ἐρῶ παρὰ σὲ ἕκ ἀσύνετον ὄντα. ἕκ γὰρ ἐπὶ ἡδὺ ἀπολαύειν τὴν ἀθανασίας. **M E.** ἕκ ἡδὺ γὰρ, ζῶντα ὄρεον ὁ φῶς; **Χ Ε Ι.** ἕκ ὦ Μένιππε. ὅ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ τε ποι- κίλον τι καὶ ἕκ ἀπλοῦν ἠγροῦμαι (ἔτι) ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆν ὁμοίαν, ἡλίου, φω- τὸς, ἔσφης· αἱ ὡραὶ δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γινόμενα ἀπὸ τῶν ἐξ ἡς ἐκαστον, ὡς παρὰ ἀκλυστοῦν- τα θάτερον θάτερον ὡς ἀπολαύων γλυῶ αὐτῶν.

ἢ γὰρ ἐν ταῖς αὐταῖς αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μεταχειρῖν ὁλοῦς, ὅτε περὶ πέντε. ΜΕΝ. Ὁ λέγεις ὡς Χείρων· τὰ ἐν αἵθου δὲ πῶς Φέρεις, ἀφ' ἧς παρελόμενος αὐτὰ ἤκει; ΧΕΙ. Οὐκ ἔτι δὲ Μένιππε. ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πῶς δημοτικόν, καὶ ὅτε παρὰ γὰρ ὁ δὲ φορὸν ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότειν. ἄλλως τε, ὅσοι διψῶν ὡς παρ' αἶμα, ὅτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' αἰετὶ δεικνύει τούτων ἀπορῶν ἐσμέν. ΜΕΝ. ὅρα ὡς Χείρων μὴ παρὰ πῶς σεαυτῶν, καὶ ἐς ὅτε αὐτὸ σοὶ ὁ λόγος παρὰ εἶναι. ΧΕΙ. πῶς τῆς φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν ταῖς βίαις ὁμοίον αἰεὶ καὶ ταῦτ' ἐγγύς σοὶ παρὰ σφῆς, καὶ ἐν ταῖς ὁμοίαις ὄντα, παρὰ σφῆς ἰμοίως αἰετὶ γῆμοιο, καὶ δεῖσθαι μετὰ βολῶν γε ζῆτεῖν πια, καὶ ἐν ταῖς ἐς ἄλλον βίον, ὅτε οἷμα ἀδύνατον. ΧΕΙ. τί οὖν αἰετὶ παρὰ πῶς Μένιππε; ΜΕΝ. ὅτε οἷμα καὶ φασί, σιωπῶν ὄντα, δεῖσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρὰ σφῆς, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφορῶν οἷσθαι.

ciendum Menippe? ΜΕΝ. Illud nimirum, uti, sapiens quum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, boniq; consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS. Iac. Mic. interp.

ΑΝτίσθηνες, καὶ Κρατῆς, ἄλλοι δὲ. ΑΝΤ. ἀπίωμεν ὡς Διογῆς. καὶ γὰρ αὐτὸ δὲ ἄμα ἡδὺ γῆμοιο, τοῖς μὲν δακρυόεις αὐτῶν ὄρα, τοῖς δὲ ἰκετεύοις ἀφελῶναι ἐπίοις δὲ, μόλις καπνῶν, καὶ ὅτι πρὸς ἀχρηστον ὠρεῖται τῆς Ἐρμῶς, ὅμοιος ἀπὸ σφῆς, καὶ ἐπίοις ἀπὸ σφῆς, ὅσοι δὲ ἰκετεύοις ἀφελῶναι ἐπίοις δὲ, μόλις καπνῶν, καὶ ὅτι πρὸς ἀχρηστον ὠρεῖται τῆς Ἐρμῶς, ὅμοιος ἀπὸ σφῆς, καὶ ἐπίοις ἀπὸ σφῆς.

A Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. ΜΕΝ. Probè loqueris Chiron: cæterum hæc quæ apud inferos agitur vita; quinam tibi præcedit, postquam ad hanc tanquam ad potiorem te cõtulisti? CHIR. Haud insuauiter Menippe: siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. ΜΕΝ. Vide Chiron ne temetipse inuoluas; neve eodem tibi recidat oratio. CHIR. Quamobrem isthuc ais? ΜΕΝ. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quòd in vita semper iisdem similibusq; rebus utendum erat: quum hic itidem similia sint omnia, eundem ad modum parient fastidium, ac de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum: id quòd arbitror fieri non posse. CHIR. Quid igitur faciendum Menippe? ΜΕΝ. Illud nimirum, uti, sapiens quum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, boniq; consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

OCium nunc agimus, Antisthenes, & Crates: quare cur non, obsecro, imus deambulatam rectà ad ingressum & fauces Orci, ut ibi spectemus eos qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem ut dimittantur supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quantumquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut comodo suo. CRA. Ego verò etià exponam vobis quæ ipse vidi in via quando huc descendebar. DIOG. Exponas licet, Crates: videris enim quædã omnino risu digna dicturum esse. CRA. Cum alij multi nobiscum descendebar, tū verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille diues ex nostris, & Arfaces Medorū prefectus, & Armenius Orætes. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusina,

ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat, identidem vocādo, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui cūm Cithæronem transisset, ac loca illa circa Eleutheras deserta ac bellis vastata peragrasset, non ampliùs quàm duos seruos secum adduxisset, idque etiam cūm phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non adèdò inhonesta aut contemnenda) grauius ferebat atque indignabatur quòd pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci. Nam & equus vnà cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus trāsfolis à Thracensī quodam scutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nā Arfaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, vt quidem ipse narrabat, ante alios euectus: Thrax autē expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arfacis hastam excutiendo diuertit: ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transfuerberat. A N T. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos trāsuerberaret? CRA. Facillimè, Antisthenes: nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginticubitalem prætentum habēs: Thrax autem vbi pelta obiecta plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procūbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat: quo mox præ furore ac vehemētia cursus se ipsum transfadigente, eadem hasta etiam Arfaces per inguina vtrinq; ad nates vsq; penetrāte transfoditur. Intelligis nimirū quo pacto acciderit, cū non viri sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamē indignabatur ille, quòd nō ampliore honore quàm ceteri habebatur, volebatq; eques huc descēdere. Orætes autē, priuatus quif piā erat, atque admodū debilis pedibus, quippe qui neq; stare humi, nedum incedere vllò modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, vt postquā ab equis descēderint, veluti qui super spinas ingrediūtur, sūmis pedum digitis vix atque ægrè incedāt. Quamobrem cū per se ipsum humi deiectus iaceret, neq; vllò prorsū pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatū in se hominē ad cymbā vsq; portauit: ego verò sequēs ridebā.

οἶμῃ, βαδίζων, ἔσενέ τε, καὶ ὁ τραῦμα ἐν ταῖν χερσῖν εἶχε· καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά, ἀκατελελείπει, ἀνεκαλῆτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπέμειψετο τῆς πόλεως· ὅς Κιθαῖράνα Ἰσθραβίων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἐλευθερίας χεῖρα πονήρημα ὄντα ἕσπερ τῶν πολέμων, διγδύων, δύο μόνοις οἰκέτας ἐπήγατο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσαῖς, καὶ κυμβία τέσσαρα μὲν ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί· οἷο ἄσημος τιμῶν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤρθετο, καὶ ἠγανάκτει περὶ βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσερχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωεπεθνήκει, μᾶλλον πληγῇ ἀμφοτέροι διχρήντες ἕσπερ Θράκης τίνος πελταστῶν, ἐπὶ τῇ ἐπι τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὸν Καππαδοκίω συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαμῶν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων τρωπεξορμησας. ἕσπερ δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτη μὲν ἕσπερ, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· οἷο δὲ ἕσπερ τὴν σάειασθαι, αὐτὸν τε διχρήν, καὶ τὸν ἵππον. A N T. πῶς οἷον τε ὁ Κράτης, μᾶλλον πληγῇ τῶν ἡμέσων; K P A. ῥᾶσα ὁ Ἀντίθενης. ὁ μὲν γὰρ ἐπίλαμῶν, εἰσθαπηχῶν τινα κοντὸν προσεβλημῶν· ὁ Θράξ δὲ, ἐπὶ τῇ πέλτη ἀπεκρούσατο τὴν προσελολίω, καὶ παρήλασεν αὐτὸν ἠ ἀκωκῆ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ ἄρισθαι τὴν ἐπέλασιν, καὶ πτερόσκη τὸν ἵππον ἕσπερ τὸν ἕρπον, ἕσπερ θυμῶν ἐσφοδρότητες ἑαυτὸν διχρήν. διελάνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βραβάντα διχρήν, ἀχρησ ἕσπερ τὴν πυγῶν. ὅρας οἷοντι ἐχρησ; ἐ τῶ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῶ ἵππου μάλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὁμοφ, ἐμότητος ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἵππεις καπέναι. ὁ δὲ γε Ορῆτης ὁ ἰδιώτης καὶ πόνυ ἀπαλὸς τῶ πόδε, καὶ οὐδὲ ἐσάναι χαμηλῶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδιδάσθαι. πάροισι δὲ αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πόνυτες, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶ ἵππων, ὡς τῶ οἱ ἐπὶ τῶ ἀχρησῶν ἐπιβῶντες ἀχρησποδητῆ, μάλιστα βαδίζουσιν, ὡς τε ἐπὶ κατὰβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ σὸδε μᾶλλον ἀίσασθαι ἠγελεν, ὁ βέλτιστος Ἐρμῆς ἀχρησῶν αὐτὸν, ἐκόμεσεν ἀχρησ πρὸς τὸ πορθμεῖον ἐγὼ τὸ ἐγέλων.

ΑΝΤ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήην, ἔσθ' ἀέμιζα ἔμω πὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντες αὐτοῖς, πρὸς δραμῶν ὅτι δ' πορθμῆιον, πρὸς κατέλαβον χῶρον, ὡς αὐ' ὅπιτηδείως πλῆσαιμι. ὦρα τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν, ἐδάκρυνον τε, καὶ ἐναυήων· ἐγὼ δὲ, μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟ. σὺ μὲν ὦ Κράτης, καὶ Αντίσθενης, ποιῶτων ἐτύχετε ξυνοδιπόρων· ἐμοὶ δὲ, Βλεψίας τε ὁ δαμῆτης, ὁ ἐκ Πηραϊῶς, ἔ Λάμπις ὁ Ἀκαρναῖ, ξεναγῆς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσθον. ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῆ παιδὸς ἐκ Φαρμακῶν ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληρέναι, καὶ ἐδύλου ὠχρὸς ἐς ὑπεβολῆν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρεβέσατον Φαιμόλμος. ἐγὼ δὲ, καὶ ὅφ' εἰδῶς, ἀέκρινον ὃν ἔσπον ἀποθανοί· εἶτα τὰ μὲν Δάμιδι ἀπιώμην τὸν υἱόν, ὅτι ἀδικα μὲν τοῖ ἐπαθεῖς ἐφίω ὑπὸ αὐτῶ, ὅς παλαιὰ ἔχον ὀμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωχμδειαετεί νεανίσκω τέτταρας ὀβολοὺς πῆρξεν· σὺ δὲ ὦ Ἀκαρναῖ (ἔσπενε γὰρ κακείνος, καὶ κατηρῆτο τῆ Μυρτίω) τί ἀπιῶ τὸν ἔρωτα, σάου τὸν δὲ ἔ; ὅς τοῖς μὲν πολυμίοις ὁδὲ πῶποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδυνῶς ἠγωνίζου πρὸς τῆ ἄλλων· ὑπὸ δὲ τῆ τυχόντος παιδισκαεῖα, καὶ δακρῶν ὅπιπλάσαν, καὶ ξεναγμῶν, ἐάλως ὁ γηναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἐαυτὸν κατηγόρη φθῶσας πολλῶν πλὴν αἰοῖαν, ὅτι χρεῖματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν πρὸς τοῖκοις κληρονόμοις, εἰς αἰβιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἔ πλὴν τυχοῦσθον τερπωλῶν πῆρξοντό τε γέροντες· ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπι τὰ σομῶ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρεὶ καὶ ἀποσχεπεῖν πόρρωθεν τοῖς ἀφικνου, ἐμῶις. βαβαί. πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πῶντες δακρῶντες, πλὴν τῆ νεογμῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πῶν γεμεσκέτες, ὀδύρονται. τί τῆπο; ἄρα τὸ φίλῆον αὐτοῖς ἔχῃ τῆ βίβ; τῆτον οἶω τὸν ὑπεργμῶν ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρῶεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλπτε, καὶ ταῦτα γῆρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλῆς ἦσθα; ΠΤ. ἔδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατραπῆς; ΠΤ. ὁδὲ

ΑΝΤ. Et ego porro quando huc descēdebam, neque admiscui me ipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, praeoccupavi mihi locum, quod commodius nauigarem. Inter nauigandum verò alij quidem lacrymabantur, alij autem nauisebant: ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. ΔΙΟ G. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, huiusmodi sortiti estis itineris comites: mecum autem Blepsias ille foenerator ex Piraeo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat; Lampis autem ob amorem Myrtij meretricis se ipsum iugularat: Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum, atque tenuis maximè. Ego verò quanquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, Non iniusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaccruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescenti illi quatuor obolos scilicet suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemit enim & ille, ac deuouebat Myrtium) quid amorem accusas, inquam, & non potius te ipsum? qui hostes quidem haud vnquam perhorrueris, sed te vitro periculis offerendo, ante alios in prelium descenderis; à puella verò vulgari illa quidem, ac fortè oblata, & à lacrymis atque singultibus fictitiis, generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse se accusat ob nimiam stultitiam, quod pecuniam videlicet custodierit hæredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum vanus ipse in perpetuum viaturum esse se putat. Verùm mihi quid non vulgarem voluptatē præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspiceret nos illuc oportet, atque à longè contèplari adueniētes. Παρὰ multi certè, & varij, omnesq; lacrymῶτες, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitem interrogare lubet: Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cùm senex huc adueneris? Ecubi rex fuisti? ΜΕΝ D. Haudquaquā. ΔΙΟ G. Verùm satrapa. ΜΕΝ. Neque

hoc. DIOG. Num igitur dives fuisti, A
 ideoq; malè te habet, quòd relictis mul-
 tis deliciis ac voluptatibus mori coactus
 fueris? MEN. Nihil tale: sed annos qui-
 dem circiter nonaginta natus fui, vitam
 autem difficilem egi, arundine & linea
 victum quæritans, ultra modum egenus
 ac pauper, liberis carens, & præterea
 claudus quoque, & parum oculis videns.
 DIOG. Et viuere cupiebas, cùm talis
 esses? MEN. Certè quidè. dulcis enim
 erat lux: mori autem, graue & horrendū.
 DIOG. Deliras ô senex, & iuueniliter
 te geris erga necessitatem, & hoc, cùm
 sis coequalis portitori huic. Proinde
 quid iam de adolescentibus dicamus,
 quando etiam decrepiti isti tantopere
 viuere cupiunt, quos decebat ipsam mor-
 tem etiam confectari, tanquam remediū
 quoddam eorum malorum quæ secum
 fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis
 & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufu-
 gere cupiamus, quando circa fauces hîc
 nos oberrare viderit.

τῆτο. ΔΙΟ. ἄρα οὐκ ἐπλούτεις, εἴτα ἀπὸ
 σε ὁ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα πεθάναι;
 ΠΤΩ. ὁσὲν ποιῶτον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγε-
 γόνην ἀμφὶ τῶ ἐνενηκοντα. βίον δὲ ἀπορρο-
 ἀπὸ καλῆμου καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ἑσπέρου-
 λῶν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνός τε, καὶ παρσέτι
 χολός, καὶ ἀμυδρόν βλέπων. ΔΙΟ. εἴτα
 τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθέλες; ΠΤΩ. ναί. τίδ' ἔγω-
 γὰρ ἔω ὁ φάσι καὶ ὁ πεθάναι, θνήσκον,
 καὶ φάσκον. ΔΙΟ. πῶς παύεις ὁ γέ-
 ρων, καὶ μειρακίῃ παρσέτι χρεῶν καὶ
 τῶντα, ἠλικιωτῆς ὢν τῶ πορθημέως. τί οὐκ
 ἀνὴρ τις ἐπὶ λέγει πρὸς τῶ νέων, ὅποτε οἱ τη-
 λικοῦτοι φιλόζωοι εἰσὶν; οὐκ ἐγγυὴ δῶκεν
 τὸν θάνατον, ὡς τῶ ἐν ταῖς γήρα κακῶ
 φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωδον, μὴ καὶ τις ἡμᾶς
 ἑσπέρου ὡς ἀπόδρασιν βυθίζοντες, ὁρᾶν
 πρὸς ὁ σὺμιον εἰλαμῶν.

MENIPPOY KAI TEIRESIΟΥ.

MENIPPI ET TIRESIÆ. Iacobo Micyllo interprete.

MENIP-
PVS.

AN verò & cæcus sis Tiresia, non am-
 pliùs cognitu facile est. nobis enim
 cunctis æque sunt vacui oculi, ac solæ il-
 lorum sedes relictæ: quod autem ad cæ-
 tera attinet, non facile dixeris, qui Phi-
 neus aut qui Lynceus fuerit. At verò
 quòd vates fueris, & quòd vtrunq; solus
 teipsum perhibueris, marem ac fæminā,
 auditis aliquando poëtis noui. Proinde
 per deos dic mihi, vtram vitam expertus
 es suauiore, virne quādo fuisti, an cùm
 fæmina? TIRE. Potior multo fuit, Me-
 nippe, muliebris vita: expeditior enim:
 & dominantur quoque viris mulieres:
 neque ipsis necesse est in bellum profici-
 sci, neque ad propugnacula stare, neq; in
 concionibus dissidere, neque in foro atq;
 iudiciis contendere. MEN. Quid? an nō
 audisti Tiresia Euripidis Medeam, qua-
 lia dixerit cùm mulierum genus deplo-
 rādo commemorat? quā miseræ sint, &
 intolerabilem parturiendo laborem su-
 stineant? Verum dic mihi (commonefe-
 cerunt enim me versiculi isti Medæ) pe-
 peristine etiam aliquando cùm mulier
 esses: an verò sterilis & absque semine vi-
 tam illā degisti? TIR. Quid hoc, Menip-
 pe, interrogas? ME. Nihil acerbè, Tiresia:

Tiresias
 vtramque
 sexum ex-
 pertus, mu-
 liebrè pro-
 nuntiat
 suauiorè.

Q Tiresia, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, σκέτι
 ἀεγνώσῃαι ῥάδον. ἀπασὶ γὰρ ἡμῖν ὁμοίᾳ
 τὰ ὀμματα κεῖν. μόνον δὲ αἱ χῶραι
 αὐτῶν πρὸς ἄλλα, σὺν ἔτ' αὐτῶν εἰπεῖν ἔχεις, τίς
 ὁ Φινιδῆς ἔω, ἢ τίς ὁ Λυλικῆς. ὅτι μὲν τι μανθίς
 ἦσθα, ἔ' ἔπι ἀμφοτέρω ἐγγύς μόνος, ἀνὴρ καὶ
 γυνή, τῶ ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. παρσέτι τῶ
 θεῶν ποιητῶν εἶπέ μοι, ὅποτε ἔρου ἐπειροῦθης
 ἠδίονος τῶ βίω, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναι-
 κείος; TIR. ἀμείνων ἔω πῶς πολλὸν ὦ Μέ-
 νιππε ὁ γυναικείος. ἀποραγμονέστερος γάρ:
 καὶ δεσποζοῖσι τῶ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. ἔ' οὔτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔ'τε πρὸς ἑπαλξίῃ
 ἔσται, ἔ'τ' ἐν ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἐφέρεσθαι, ἔ'τ'
 ἐν δικαστηρίοις ἕξετάζεσθαι. ME. ἔ' γὰρ ἀκή-
 χρας ὦ Tiresia τῆς Ευριπίδου Μηδείας, οἶα
 εἶπε, οἰκτείρσασθαι τὸν γυναικείον, ὡς ἀθλίᾳς
 ἔσας, ἔ' ἀφόρητόν τινα τὸν ἐν τῶ ὠδίνων πόν-
 τον ὑφισταμῶν; ἀπὸρ εἶπέ μοι (ἑσπέρου
 γὰρ μὲν τῆς Μηδείας ἰαμβῶσα) ἔ' ἔτεκες ποτὲ
 ὅποτε γυνή ἦσθα ἢ γέῃ καὶ ἀγνος διετέλε-
 σας ἐν ἐκείνῳ τῶ βίῳ; TIR. τί τῆτο ὦ Μένιπ-
 πε ἐρωτᾷς; ME. ὁσὲν χαλεπὸν ὦ Tiresia:

πλὴν ἀποκείναι εἰ σαρὰ δέξῃ. ΤΕΙ. ὕψι-
 ρα μὲν ἦμιν, οὐκ ἔτεχεν δὲ ὄμφς. ΜΕΝ.
 ἰκανὸν πᾶσι. εἰ γὰρ καὶ μήτρας εἶχες, ἐβουλό-
 μιν εἰδέναι. ΤΕΙ. εἶχον δηλαδὴ. ΜΕΝ.
 χρόνῳ δέ σοι ἢ μήτρα ἠφαίσθη, καὶ ὁ μῦθον
 ὁ γυναικίον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπε-
 ῥαίσθησαν, καὶ ὁ αἰδρῶν αἰεφύη, καὶ πῶγα-
 ρα ἐξωλέχθη, ἢ αὐτίκα ἐν γυναικὸς ἀνήρ
 αἰεφάνης; ΤΕΙ. ὕψι ὄρω τί σοι βέλεται ὁ
 ἐρώτημα. δοκίμῃ δὲ οὕτω μοι ἀπιτεῖν, εἰ τῶν
 ἄπυος ἐγέρτο. ΜΕΝ. ὕψι γὰρ ἀπιτεῖν ὦ
 Τίρεσία τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ πῖνα **B**
 βλάκῃ μὴ ἐξετάζοντα εἴτε δυνάτα ὄντι, εἴτε
 καὶ μὴ, πᾶσι δέχεσθαι; ΤΕΙ. σὺ οὕτω ὄντι
 πᾶσι πτεύεις οὕτω γυνεῖσθαι, ὅπουτ' αὐτῶν
 κούσης ὄρνεα ἐν γυναικῶν ἐγύοντο πνες, ἢ
 δειδρα, ἢ θηρία, πῶν Αἰδύνα, ἢ πῶν Δά-
 Φιλῶ, ἢ πῶν τῆ Λυκαῖνος θυγατέρα; ΜΕ.
 λῶ που κακείνας ὁπύχῳ, εἰσημῆσθ' ὅ, πὶ καὶ
 λέγεται. σὺ δὲ ὦ βέλτε, ὅπουτε γυνὴ ἦσθαι,
 καὶ ἐμαυτεὺς τότε ὡς περὶ καὶ ὕψιρον ἢ ἄμα
 αἴτη καὶ μάντις ἐμαθες εἶ; ΤΕΙ. ὄρνε; **C**
 ἀγνοῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἀπύματα, ὡς καὶ διέλυσά
 πῖνα ἔειπ' ἦσθαι, καὶ ἢ μὲν Ηρα ἐπήρωσέ
 με· ὁ δὲ Ζεὺς, πᾶρεμυθῆσθαι τῆ μαντικῆ
 πῶν συμφορῶν. ΜΕ. ἐπὶ ἐχθρῶ Τίρεσία τῶ
 ψυσμάτων; ἀλλὰ καὶ τοῖς μάντις πᾶσι
 ποιῖς. ἔλας γὰρ ὑμῖν μηδέν ὕψι λέγειν.

A verum responde, si tibi molestum non
 est. TIR. Non fui sterilis quidem, sed
 neque peperit tamen. MEN. Sufficit
 hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses,
 scire volebam. TIRE. Habui scilicet.
 MEN. Successu autem temporis vulua-
 ne illa euauit, & membrum muliebre
 obturatum est, mamillæq; iterum com-
 planatae, deinde virile succreuit, & bar-
 bam produxisti, an verò repentè ex mu-
 liere vir factus produxisti? TIRE. Non
 video quid sibi velit interrogatio hæc.
 Videris autem mihi pro dubio habere,
 factumne hoc ita sit, an non. MEN.
 Quid? an non dubitare, Tiresia, de hu-
 iuscemodi rebus conuenit, sed perinde
 ac fatuum aliquem, non perpensis, fieri-
 ne possint, an non, protinus pro yeris re-
 cipere? TIR. Tum tu igitur neq; cætera
 credis hoc pacto contigisse, puta quum
 audieris vt quædam ex mulieribus aues
 factæ sint, aut arbores, aut feræ, Philo-
 mela videlicet, aut Daphne, aut Lycæo-
 nis istius filia? MEN. Quòd si quando
 & in illas incidero, tum quid ipsæ dicant
 quoque, scibo: tu verò, ὁ ὀπρῖτε, ecquid
 cū mulier esses, vaticinatus quoque es
 tum, quemadmodum & postea? an verò
 pariter & vir & vates didicisti esse? TIR.
 Vides vt cuncta ea quæ de me feruntur,
 ignoras? puta quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, & Iuno visu me
 priuauit: Iupiter autem in solatium da-
 mni eius, vaticinandi artem mihi dedit?
 MEN. Adhucne Tiresia mendacis istis
 caperis? Sed facis hoc more vatum.

Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝΟΣ.

AIACIS ET AGAMEMNONIS. Iac. Micyllo interpr.

Εἰ σὺ μάρτυς ὦ Αἴαν, σπυρὸν ἐφ' ὅ-
 ρον, ἐμέλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἀ-
 πύματα, πὶ αἰτῶν πῶν Ὀδυσσεῖα; ἔπερὶ
 οὐτε περὶ ἐβλέψας αὐτὸν, ὅπουτε ἦκε μὲν
 τευσάμμος, οὐτε περὶ σπειρεῖν ἠξίωσας αὐ-
 δρα συστραπῶντι, καὶ ἐπαῖρον. ἀλλ'
 ὑψιροπτικῶς μεγάλα βαίνων, πᾶρ ἡλ-
 λης. ΑΙΑΝ. Εἰκότως ὦ Ἀγαμέμνον.
 αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μαρίας αἴτιος κατέ-
 σθαι, μόνος ἀτεξεταδεῖς ὅτι πῶν ὀπλοῖς.
 ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. ἠξίως δὲ ἀναπα-
 γῶνιτος εἶ, καὶ ἀκρινίτῃ κατεῖν ἀπύματων;

SI tu dum furore correptus fuisti, Aiax, **AGA-**
 te ipsum interfecisti: nos autem cū ctos **MEM-**
 etiam membris, vt putabas, detruncatis, **NON.**
 deformati: quid quæso Vlysses accusas?
 Ac paulò antè neque aspiceret ipsum vo-
 luisti, cū venisset huc vates consulturus,
 neque alloqui dignatus es virum com-
 militionem ac socium, sed superbè admo-
 dum ac grandi incedens gressu præteri-
 sti. AIAX. Meritò Agamènon. Ille enim
 mihi furoris huius auctor extitit, vt qui
 solus mecū pro armis iudicio contende-
 re ausus fuerit. AGA. An verò dignū cen-
 sebas te, qui absque aduersario, atq; abs-
 que puluere, vt dicitur, superares omnes?

A I A X. Quid ni, in tali utique causa? Nam armatura ea cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri, qui multo quam ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & cessistis mihi arma: iste autem Laërtae filius, quem ego non semel in summo periculo servaui, cum iam à Troianis propè concideretur, melior esse me voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. **A G A.** Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata illa posuit. **A I A X.** Haudquaquam, sed Vlysem, ut qui solus sese mihi opposuerit. **A G A M.** Ignoscendum Ajax est, si homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc Troianis ipsis iudicibus. **A I A X.** Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est de diis aliquid dicere. Vlysem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si mihi ipsa Minerua hoc imperet.

Gloria dulcissimo.

A I. ναί, πάγε τῆσ' αὐτῶν; οἰκεία γὰρ μοι ἢ ἡ πόροπλα, τῶ ἀνέμοιο γε ἔσσι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνοιο ὄντες, ἀπέπιασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ πρὸς ἐξωρήσατέ μοι τῆσ' ἀθλων. ὁ δὲ Λαέρτη, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνύοντα καὶ ἀπεχέσθαι ὑπὸ τῆσ' Φρυγῶν, ἀμείνων ἡζίου εἶμι, καὶ ὀπίτηδ' ἄλλοτερος ἔχην ἑὸ πλά. **A G A.** αἰπὼ τῆσ' ἀγορῶν ὡς ἡμίθε πλὴν θεῶν, ἢ δέον σοι πλὴν κληρονομίαν τῆσ' ὀπλῶν πρὸς ἀδιδόναυ συγγενῆ γε ὄντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτὰ. **A I.** ἔκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅς αἰτεποιήθη μόνος. **A G.** συγγνώμη ὡς Αἴαν, εἰ δ' ἄνθρωπος ὢν, ὠρέσθη δόξης ἡδίστου παρὰ γαμαπῆ, ὑπὸ δ' ἢ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνύειν ὑπομῆναι· ἐπεὶ καὶ ἐκρετήσῃ σου, καὶ ταῦτα, πρὸς Τρωσὶ δικαστῆσιν. **A I.** οἶδα ἐγὼ ἥτις μοι κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι πρὸς τῆσ' θεῶν. τὸν γυνῶ Ὀδυσσεῖα μὴ ἐχέμισεν ὅσκι ἀνδραγαθίῳ ὡς Ἀγαμέμνον· ἔσθ' εἰ αὐτῆ μοι Ἀθηνᾶ τῆσ' ὀπίτηδ' ἔποι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MINOIS ET SOSTRATI. Eodem interprete.

MINOS. **P**Rædo hic quidem Sostratus in P- riphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, tyrānus verò iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extentus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus: Vos autem boni ac probi, abite quam celeriter in campum Elysiūm, insulasque beatorum habitate, pro iis quæ rectè ac iustè in vita fecistis. **S O S T R.** Audi o Minos, num tibi iusta dicere videar. **M I N O S.** An ego denuo nunc audiam? An non conuictus es Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? **S O S T R.** Conuictus quidem fui, sed vide num iustè ob id supplicio afficiar. **M I N.** Atque admodum, si modò id iustum est, pro merito quemque suo pœnam depēdere. **S O S.** Attamen responde mihi o Minos, breue enim quiddam interroga- bo te. **M I N.** Dic, sed ne prolixè modò, quò deinceps & ceteros diiudicare possumus. **S O S T.** Quæcunq; in vita egi, utrum volens ea feci, an ita à Parcīs agglomeratū mihi fuit: **M I N.** A Parca scilicet. **S O S T R.** Proinde & boni pariter omnes,

O Μέν λησῆσ' ἔσθ' Ὀδυσσεῖα, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆσ' Χιμηρίας διασπαθήτω· ὁ δὲ τύραννος ὡς Ἐρμῆ, πρὸς τὸν Τίτυον ἀποταγῆσιν, ὑπὸ τῆσ' γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς ὁ ἡπῆρ. ὑμεῖσ' οἱ ἀγαθοὶ, ἀπιτε καὶ τὰ γὰρ ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσοισι κατοιχεῖτε, αἰτῆσ' ὢν δίκαια ἐποιεῖτε πρὸς τὸν βίον. **Σ Ω.** ἀκουσον ὡς Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν. **M I.** νῦν ἀκούσω αὐτῆσ'. ἔγ' ὅξελήλεγα ὡς Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ πρὸς τοὺς ἀπεκτονῶσιν; **Σ Ω Σ.** Δέληλεγα μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως καταδύσσομαι. **M I.** καὶ πῶς, εἴ γε ἀποτίνῃ πλὴν ἀξίας δίκαιον. **Σ Ω.** ὅμως ἀποκριναι μοι ὡς Μίνως. βραχὺ γὰρ π' ἐρήσομαι σε. **M I.** λέγε μὴ μακροῦ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἀλλοὺς διακρίνω μὲν ἡδῆ. **Σ Ω.** ὅποσα ἐπρωσθησὶν ἐσ' ἐμὸν βίον, πόττερος ἔχων ἐπρωσθησὶν, ἢ ἐπεκέκλωσθ' μοι ὑπὸ τῆσ' Μοίρας; **M I.** ὑπὸ τῆσ' Μοίρας διαλάθῃ. **Σ Ω.** ὁδοιοῦ καὶ οἱ χερσὶ ἀπὸρτες,

Εοι πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ἕω-
 ρερωῦτες, ταῦτα δρῶμεν. ΜΙ. ναί, τῆ Κλω-
 θοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γῆνηθέντι, τὰ πο-
 κτεῖα. ΣΩ. Εἰ οὖν τις ἀνάδικαδὲς ἕω-
 ἄλλῃ φονθὸς ἐν πῖνα, ἢ διωκόμενος ἀνιπλέ-
 γην ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷς, δήμιος, ἢ δού-
 ϕόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πειθεῖς, ὁ δὲ, τυραννῶ,
 πῖνα ἀπίσθη τῆ φόνου; ΜΙ. δῆλον ὡς τὸν
 δικαστὴν, ἢ τὸν τυραννῶν. ἐπεὶ ὁ δὲ ὁ ξίφος
 αὐτοῦ ἕωρηται γὰρ τὸ ὄργανον ὃν πορ-
 τῶν θυμῶν, τὰ πορῶτως πορῶσθον πῖναι αἰ-
 πῖα. ΣΩ. Δὲ γὰρ Μίνως, ὅτι καὶ ὅτι δαψι-
 λθῆναι τὰ πορῶσθον. ἕω δὲ τις ἀπορ-
 ρατος τῆ δεσποῦ, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀρ-
 γυρὸν κομίζων, πῖναι πῖναι χαρμῶν ἢ πῖνα
 βεργῆται ἀναγρῶσθον; ΜΙ. τὸν πέμψου-
 πα ὡς Σώφρατε. Δὲ γὰρ κομῖσας ἕω.
 ΣΩ. ὁκοῦ ὄρα πῶς ἀδικα ποιῶν χαρ-
 ζῶν ἡμᾶς ἕωρηται γῆνηθέντι, ὡν ἢ Κλω-
 θῶ πορῶσθον, καὶ τοῦτοις πῖναι πορῶ-
 κονισαμένους ἀλλοτείοις ἀγαθοῖς; ἢ γὰρ δὴ
 ἐκείνο εἰπεῖν ἔργῳ πῖναι, ὡς ἀνιπλέγην διω-
 ρῶν ἕω, τοῖς μὲν πῖναι ἀνάδικα πορῶσθον.
 ΜΙ. ὡς Σώφρατε, πολλὰ ἴδοις ἀνιπ-
 ἄλλα ἢ καὶ λόγῳ γῆνηθέντι, εἰ ἀκριβοῦς ὄρα
 πῖναι. πῖναι ἄλλὰ σὺ τῆ ἀπορῶσθον πῖναι
 ἐαρῶσθον, εἰς πῖναι ἀληθῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστῆς πῖναι δὲ καί. ἀπορῶσθον αὐτὸν ὡς Ἐρ-
 μῆ, καὶ μῖναι χαρῶσθον. ὄρα δὲ μῖναι τοῖς
 ἄλλοις νεχροῖς ἐρωτῶν τὰ ὄρα διδάξῃς.

A & nos qui mali videmur, eadem agimus,
 dum illi obsecundamus. MIN. Ita pro-
 fectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ
 unicuique iniungit, cum primùm natus
 est, quæ agenda ipsi sunt. SOS. Si quis
 igitur vi compulsus ab alio, occiderit ali-
 quem, cum non possit illi contradicere à
 quo compellitur; vt verbi gratia, si carni-
 fex; aut fatelles quispiam, alter iudici pa-
 rendo, alter tyranno: quemnam cædis i-
 stius reum ages? MIN. Quem alium, ni-
 si iudicem aut tyrannum? quoniam neque
 ipsum gladium accusare possumus: sub-
 seruit enim hic tanquam instrumentum
 quoddam, animis atque furori accom-
 modatus illius qui primò causam hæc præ-
 buit. SOSTR. Rectè sanè ô Mi-
 nos. laudo quòd hæc etià exemplo, quasi
 quodam auctario, locupletas. Si quis au-
 teni mittente hero veniat ipse aurum vel
 argentum afferens, vtrinam ea gratia ha-
 beri debet, aut vtri beneficium hoc acce-
 ptum referendum est? MIN. Ei qui mi-
 sit, Solstrate: nam ille qui attulit, mini-
 ster tantùm fuit. SOSTR. Vidène igitur
 quàm iniusta facis, dum supplicio af-
 ficis nos, qui ministri tantùm fuimus eo-
 rum quæ Clotho nobis imperauit: & rur-
 sum dum honore prosequeris eos qui in
 alienis bonis veluti dispensatores quosdã
 sese gesserunt? Non enim illud dicere
 quisquam poterit, quòd contradicere,
 aut imperata detrectare licitum fuerit in
 iis quæ cum omni prorsum vi ac necessi-
 tate imperata fuere. MIN. Multa ô So-
 strate & alia videas, licet minimè secun-
 dùm rationem, fieri, si diligenter expen-
 das: verùm tamen tu ex hac quæstione hoc

*Si fatali
 necessitate
 omnia per
 aguntur,
 immerito
 puniuntur
 sentes.*

*Sententia
 Minos ir-
 rita fit.*

boni consequeris, quandoquidem non prædo solùm, verumetiam Sophista quidam
 esse videris: Solue ipsum Mercuri, néve deinceps ampliùs puniatur. Cæterùm illud
 vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

MENIPPOY H NEKYOMANTIA.

MENIPPVS, SEV NECYOMANTIA.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

*Videtur hoc dialogo Lucianus illud maximè commendatum voluisse, quod in fine Menippus ait
 à Tiresia in aurem sibi dictum fuisse, priuatorum videlicet hominum vitam optimam atque iustis-
 simam esse: quod idem Græci noto illo prouerbio dicunt, τὸ κατὰ βίωσας. Nam diuitias, potentiam,
 gloriam, & cætera que mundus appetit, vana omnia & incerta esse: præcipuè autem diuitum at-
 que magnorum hominum vt vitam ipsam periculosam, & pompis solennibus, item tragicis quoque*

fabulis similem esse, ita miseros plerunque sortiri exitus: quod eo decreto videtur intelligere velle, quod apud inferos contra diuites factum fuisse dicit, quo & corpora illorum suppliciiis destinantur, & animi in asinos migrare iubentur: quod & ipsum nimirum eam significationem habet, quod diuitum animi plerunque inertes, & omnis doctrinae expertes esse soleant. Inscribitur autem Necyomantia, quasi dicas, ab inferis seu mortuis petitorium responsum, quo vel maximè apparet eum dialogi scopum habendum esse, qui responso isto Tiresiae proponitur. Semper enim ex titulis alter nobiliorem dialogi personam, alter argumenti quasi quandam vltimam indicat, Platónico more, quem maximè in hoc Lucianus imitatus est. Constat autem perpetua quadam narratione, qua & causam & modum sui ad inferos descensus, & praeterea occasionem qua edictum illud de diuitibus audierit, commemorat. In hac praecipui quidem loci sunt & maximè illustres; de incerta doctrina Philosophorum, de Magorum superstitione & potestate, de inferorum locis, suppliciiis, & equalitate: & postrema illa collatio vitae humanae cum pompa solenni & cum fabulis Tragicorum. Occasio & exordium dialogi ab habitu & percunctatione Menippi sumuntur.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ.

MENIPPVS, PHILONIDES.

MENIPPVS.

SALVE atrium, domusque vestibulum meae. Vt te lubens aspicio luci red-ditus! **PHILO.** Numnam hic Menippus est, canis ille? Non hercule alius, nisi ego fortè ad Menippos omneis hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolentia? claua, lyra, leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salue Menippe. Vnde nobis aduenisti? diu est quod in vrbe te non vidimus.

MEN. Adsum reuersus mortuorum è latibulis,

Foribusque tristium tenebrarum nigris: Manes ubi inferi manet superis procul.

PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vita functus est, reuixitque de-nuo. **MEN.**

Non, sed me adhuc diuum recepit Tartarus.

PHIL. Quænam causa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis viæ? **MEN.**

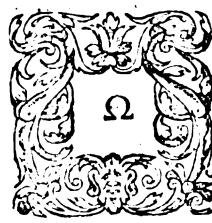
Inuenta me incitauit, atque audacia, Quam pro inuenta haud paululum im-potentior.

PHIL. Siste ô beate, tragica: & ab Iam-bis descendens, sic potiùs simpliciter elo-quare: quænam hæc vestis? quæ causa ti-bi itineris inferni fuit, quum alioqui neq; iucunda, neq; delectabilis sit via? **MEN.**

Res dilecte grauis me infernas egit ad umbras,

Consulerem manes ut vatis Tiresiæi.

PHIL. Atqui deliras: alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. **MEN.** Ne mireris amice: nuper enim cû Euripide atq; Homero versatus,

ΧΑΙΡΕ μέλαθρον, πρῶτον ἂν ἐστὶς ἐμῆς ὡς ἀσμενός σ' ἐσείδον, ἐς Φάος μελῶν. **ΦΙΛ.** ὦ Μένιππος οὐτὸς ἔστιν ὁ κύων; ἔμμου αἰλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πρῶτον βλάπτω Μένιππος ὄλοις, τί δ' αὐτῷ βλάττει ἄλλοθεν τῆς γῆματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; πρῶτον ἂν ὁμῶς αὐτῷ χαίρει ὦ Μένιππος, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺ γὰρ χεῖρον ἔπεφνας ἐν τῇ πόλει.

Μ. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα, ἐσέτου πύλας, Λιπῶν, ἰν' ἀδης χεῖρας ἄκιςαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡρόκλεις, ἐλελήθη Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανῶν κατ' ἄρ' ἰσοαρχίης ἀναβεβίωκεν; **ΜΕΝ.**

ΟΥΚ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπτου αἰδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κακῆς καὶ πρῶτον δόξ' ἐστὶς ἀποδημίας; **ΜΕΝ.**

Νείτης μ' ἐπήρε, καὶ θράσος τε νέου πλέον.

ΦΙΛ. παῦσαι μακάριε τραγῶδων, καὶ λέγε ὑποσίπως ἀπλῶς κατὰ βίας ἀπὸ τῆς ἰαμβείων. τίς ἡ σολή, τί σοι τῆς κακῆς πορείας ἐδειξεν; ὁμῶς γὰρ ἔκ' ἡδεῖα λυσιδὲ ἀσπασίος ἡ ὁδός.

Μ. Ω φιλότις, χεῖρόν με κατήγαγεν εἰς αἴδαο, ὕψι χερσομόμον ὀθηαῖς Τφρεσίαο.

ΦΙΛ. οὐτὸς, ἀλλ' ἡ πρῶτον παῖς; ἔ γὰρ αὐτοῦτως ἐμμέτρως ἔρρα φάδεις πρὸς ἀνδρας φίλους. **ΜΕΝ.** μὴ θαυμάσης ὦ ἐταῖρε νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομηρῷ συχηνόμηνος,

ἔσ' α

ἔδω οἶδ' ὅπως ἀνεπλήθην τῆν' ἐπῶν, καὶ
 αὐτόματα μοι τὰ μέτρα ἔπι τὸ σῶμα ἔρχε'.
 αὐτὰρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὸ γῆς ἔχθ', καὶ τί
 ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. κηνὸν σῶδεν,
 ἄλλ' οἶα καὶ παρὰ τῆν', ἀρπάξουσιν, ἔπιτορ-
 κοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατῆσιν. ΜΕ.
 ἄθλιοι, καὶ κακὰ δαίμονες. ἔ γ' ἴσασι οἶα
 ἔναϊστος κεκύρωται παρὰ τοῖς κείτω, καὶ οἶα κε-
 χροσθόνται τὰ ψηφίσματα καὶ τῆν' πλου-
 σίων, ἀ μὰ τὸν Κέρβερον, σῶδ' ἐμὴ μνηστῆρ' ἔ
 δ' ἔφυγεν αὐτοῖς. ΦΙΛ. τί φῆς; δέδοκται τι
 νεώτερον τοῖς κείτω παρὰ τῆν' ἐνθάδε; ΜΕ.
 νὴ Δία ἔ πολλὰ. ἄλλ' ἔ γέ μιν ἐκφέρην αὐτὰ
 παρὸς ἀπὸ πύλας, ἔδ' ἐ τὰ σπόρρητα ἔξαγροῦν,
 μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφίῳ ἀσεβείας
 ἔπι τῷ Ραδαμανθυοῦ. ΦΙΛ. μηδαμῶς ὦ
 Μένιπ' ἔ παρὰ τῷ Διὶ, μὴ φθονήσης τῆν' ἄ-
 γων φίλων ἀνδρῶν. παρὸς γ' εἰδὸτα σιωπᾶν ἔρῃς
 πατ' ἄλλα καὶ παρὰ μεμνημένον. ΜΕ. χα-
 λεπὸν μὲν ἔπι τὰ τῆν' τοῦ πύλαγμα, ἔ ἔ πύ-
 λη ἀσφαλές. πλὴν ἄλλ' ὅ γε ἔνεκα πολ-
 μητέον. ἔδ' ἔ δὴ πρὸς πύλας τοῦ τοῖς, καὶ πο-
 λυχρημάτοις, καὶ τὸ χροσθόν κατὰ κλησὸν ὡς
 παρὰ πύλ' Δανάω φυλάττονται. ΦΙΛ. μὴ
 παρὰ τῶν εἰπῆς, ὦ γὰρ τὸ παρὰ δεδωγμένα, παρὶν
 ἔκθ' ἀ διελθῆν, ἀ μάλιστ' αὐτὸν ἔδ' ἔως ἀκούσαι μί-
 σθ', ἢ τις αἶψα σοι τὸ κατὰ τοῦ ἐρχέτο, τίς ἔ ὁ τῆς
 πορείας ἔγεμῶν εἶθ' ἔξῃς ἔτε εἶδες, ἔτε ἔκου-
 σαις παρὰ αὐτοῖς. εἰκὸς γ' δὴ φίλον κέλον ὄντα σε,
 μηδὲν τῆν' ἀξίων γέας ἢ ἀκῆς παρὰ λιπεῖν.
 ΜΕ. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γ' αὐτὸ καὶ
 παρὸς τις ὁπότε φίλος αἶψ' ἐβιάσῃτο; καὶ δὴ
 παρὰ τῶν σοι διέμειν τὸ γῶμιν τὸ ἔμιν, καὶ ὅθεν
 ἔρμηθ' ἔπ' ἔ κατὰ βασιλῶν. ἐγὼ γ' ἔ γ' ἔ
 μ' ἐν πασι νῶν, ἀκούων Ομηροῦ καὶ Ησιόδου,
 πολέμας, καὶ σάσθ' ἀνηγυρομένων, ἔ μόνον τὸ ἔ-
 μιθέων, ἄλλ' ἔ καὶ αὐτῶν ἔδ' ἔ τῶν γ' ἔδ' ἔ, ἔπι δὲ καὶ
 μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγᾶς, καὶ δίκης,
 καὶ πατέρων ἔξελείψθ' ἔ, καὶ ἀδελφῶν γάμας,
 παρὰ τῶν ταῦτα ἔ γ' ἔ μιν εἶθ' ἔ κατὰ, καὶ ἔ πα-
 ρέρχθ' ἐκινούμιν παρὰ αὐτὰ. ἔπει δὲ εἰς
 ἀνδρας τελεθῆν ἔ γ' ἔ μιν, παρὸν αὐτὸν ἐν ταῦτα
 ἔκουον τῆν' νόμον, πάντας τοῖς ποιηταῖς κε-
 λθόντων, μὴ τε μοιχεύθ' ἔ, μὴ τε σασιάζθ' ἔ, μὴ
 τε ἀρπάξθ' ἔ. ἐν μεγάλῃ οὖν κατὰ τῆν' ἀμ-
 φιβολίᾳ, ἔκ εἰδῶς ὅ, π' ἔ γ' ἔ μιν ἐμυσταῖ.

A nescio quo pacto versibus sic impletus
 sum, ut numeri mihi in os sua sponte con-
 fluant. Verum dic mihi, quo pacto res hu-
 manæ hic se habent in terris, & quid-
 nam in vrbe agitur? PHIL. Nihil no-
 ui: sed quemadmodum prius aditabant,
 rapiunt, peierant, scenerantur, vlturas
 colligunt. MEN. O miseri atque infe-
 lices. Nesciunt enim qualia de nostris
 rebus nuper apud inferos decreta sunt,
 qualisque sorte iacti sunt in diuites istos
 calculi, quos per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere. PHIL. Quid
 ais? Nouine aliquid apud inferos nostris
 de rebus decretum est? MEN. Per Io-
 uem, & quidē multa: verum prodere non
 licet, neque arcana quæ sunt, reuelare,
 ne quis fortè nos apud Rhadamanthum
 impietatis accuset. PHIL. Nequaquã
 Menippe, per Iouem: ne amico sermo-
 nem hunc inuideas. Nam apud hominē
 tacendi gnarum, & initiatum præterea
 sacris, edisseres. MEN. Dura profectò
 iubes, & neutiquam tuta: verum tui gra-
 tia tamen audendum est. Decretum est
 ergo, diuites istos ac pecuniosos, aurum
 tanquam Danaën seruantes abstrusum.
 PHIL. Ne prius ò beate quæ sunt de-
 creta dixeris, quàm ea percurras omnia,
 quæ abs te audire libentissimè velim:
 quæ videlicet descensus causâ fuerit,
 quis itineris dux, deinde ex ordine &
 quæ illic videris, & quæ audieris om-
 nia. Verisimile est enim, te, quum
 res pulchras videndi curiosus sis, eo-
 rum quæ visu aut auditu digna vide-
 bantur, nihil omnino prætermisisse.
 MENIP. Parendum etiam in his tibi
 est. Nam quid facias vrgente ami-
 co? Ac primùm sanè tibi expediam
 quæ res animum meum ad hunc de-
 scensum impulerit. Ego igitur quum
 adhuc puer essem, audirẽmque Ho-
 merum atque Hesiodum, seditiones ac
 bella canentes, non semideorum modò,
 sed ipsorum etiã deorum, adulteria quo-
 que, violentias, rapinas, supplicia, patrum
 expulsiones, & fratrum & sororum nu-
 ptias: hæc mehercle omnia bona pul-
 chraque putabam, & studiosè erga ea af-
 ficiebar. Postquam verò in virilem iam
 ætatem peruenirem, hîc leges rursus iu-
 bêtes audio poëtis apprimè cōtraria, ne-
 que videlicet adulteria committere, ne-
 que seditiones mouere, neq; rapinas exer-
 cere. Hîc igitur hesitabundus cōstiti, in-
 certus omnino quo me pacto gererem.

Neque enim deos vnquam putavi mæchaturous, aut seditiones inuicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis iudicassent: neque rursus legumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere existimarēt. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi philosophos istos adire, atque his me in manus dedere, rogaréque vti me vtcunque liberet vtentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans, ad eos venio, imprudens profectò, quòd me ex fumo (vt aiunt) in flammam coniicerem. Apud enim hos maximè diligenter obseruans, summam reperi ignorantiam, omniâque magis incerta, adcò vt præ his illico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad eum scopum vniuersum vitæ cursum dirigere: in eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborate, corpûsque siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper affectum, contumeliisq; obnoxium assidue: Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & accliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earûmque possessionem indifferentem putare. Alius còtrâ bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo verò quid dicam: de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnatium inuicem nominû turbam in dies audiebam: & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdû, de contrariis vnusquisque quum diceret, inuincibiles admodum rationes ac persuasibiles afferebat: vt nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contrâ quicquâ hiscere potuerim, atque id, quum tamè manifestè cognosceré fieri nunquâ posse vt eadem res calida simul frigidâque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitâtibus, vt interdum capite annueré, interdum còtrâ abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdus, vitam eorum diligenter obseruans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summo opere pugnare. Eos enim qui spernendâ censebant pecuniam, audivissimè conspexi colligendis diuitiis inhiare, de fœnore ligantes, pro mercede docentes: omnia denique nummorum gratia tolerantés. H; verò qui gloriam verbis aspernabatur,

Philosophorum in certâ & diuersa doctrina.

A ὅτι γὰρ τοὺς θεοὺς αὐ ποτε ἠγούμην μοιχεύουσα καὶ σασιάουσα πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγνώσκον· ἔτι αὐ τοὺς νομοθετοῦσας πάντας τούτοις πρῶτον εἰ μὴ λειπτελέην ἡπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρην, ἔδξε μοι ἐλθόντα πρῶτα τοὺς καλαμύρας τούτους φιλοσόφους, ἐλθέμεν τε ἐμυρόν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁδὸν ἀπλήν ἐ βεβαίαν ἡσποδῆσαι τῆ βίῃ. ταῦτα μὲν δὴ φροσῶν, πρὸς ἡμῶν αὐτοῖς· ἐλελήθη δὲ ἐμυρόν· ἐς αὐτὸ φασὶ πῦρ ἐκ τῆ καπνοῦ βιαζόμενος. πρῶτα γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα δεισκον ὅτι σκοπῶν πλὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴ ἀπορείαν πλείονα· ὡς τε μοι τάχιστα χρυσίου ἀπέδξεσαν ἔροι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀλλήλῃ δὲ μὲν αὐτῶν, πρῶτον δὲ πρῶτον ἠδέσθη, καὶ μόνον τῆτο ἐκ πρῶτον μετέβαι. τῆτο γὰρ εἶ) δὲ βύδαμον. ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, ποιῆν τὰ πρῶτα, καὶ μετῆν, καὶ δὲ σῶμα κατὰ μακρῶν, ῥυπῶντα, καὶ ἀσχημῶντα, ἐ πᾶσι δυσχεσῶντα, ἐ λειδοροῦμενον, συνεχῆς ὅτι πρῶτα φασὶν τὰ πρῶτα ἐκφῆνα τῆ Ησιόδου αὐτοῖς τῆς εἰρηθῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ πλὴν ὅτι δὲ ἀκρον ἀνάβασιν. ἄλλος **C** κατὰ φροσῶν χρυσίου πρῶτον ἐκελεύετε, καὶ ἀσχημοροσιν οἰεσθαι πλὴν κτήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὐ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ) καὶ τὸν πλεον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. αὐτοῖς μὲν γὰρ τῆ κόσμος, τί χρῆ ἐ λέγῃ; ὅς τε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, ἐ ἀτόμους, καὶ κενά, ἐ τοῖσδὸν τίνα ὄχλον ὀνομάξῃ ὁσημέραν πρῶ αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων. ἐ δὲ πρῶτων δεικῶν ἀποπῶτατον, ὅτι αὐτοῖς τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὡς τε μήτε τὰ θερμὸν δὲ αὐτὸ παρᾶγμα λέγειν, μήτε τὰ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχον, ἐ ταῦτα, εἰδὸτα αὐτοῖς, ὡς ἐκ δὲ ποτε θερμὸν πῆ εἶη καὶ ψυχρὸν ἐ ταῦτα **D** χρῶν. ἀπεχῶς οὖν ἔπαρον τοῖς νυσάξουσι τύπῃς ἑμοίον, ἀρπὶ μὲν, ὅτι πινδύων, ἀρπὶ δὲ, ἀνανδύων ἐμπαλιν· ἐπὶ δὲ πολλῶ τῆτο ἐκείνων ἀποπῶτερον, τοῖς γὰρ αὐτοῖς τούτοις δεισκον ὅτι πτηρῶν, ἐναντιωτάτα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὅτι πτηδδύοντας. τοῖς γοῦν κατὰ φροσῶν πρῶτον νοῦσας χρυσίου, ἐώρων ἀπορίζετο ἑχόμενος αὐτῶν, ἐ αὐτοῖς τῶν ἀσχημοροσῶν, καὶ ὅτι μισθῶ παμδύοντας, καὶ πρῶτα ἐνεκα τούτων ἡσπομύοντας. τοῖς τε πλὴν δῆσαι ἀποβαλλομύους;

αὐτῆς ἕνεκα πρῶτα ἐπιτηδύλιον ἡδονῆς τε
 αὐτὴν ἀπὸ τῆς κατηγεροῦσας, ἰδίᾳ δὲ
 μὴ τῆς κατηγεροῦσας. σφραλεῖς οὖν
 καὶ τούτης τῆς ἐλπίδος, ἐπὶ μᾶλλον ἐδυξέ-
 ραινον ἤρεμα πρὸς ἀμυγυροῦσας ἐμαυτὸν, ὅτι
 μὲν πολλῶν, καὶ σφραλῶν, καὶ σφράδα ἐπι-
 σκευῆς ἀφροσύνην, ἀνόητος τέ εἰμι,
 καὶ ἀλήθης ἐπὶ ἀγνοῶν περὶ ἐρχομαι. καὶ μοι
 ποτὲ ἀφροσύνην τούτων ἕνεκα, ἔδωκεν
 ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθεὶς αἰνός τῶν
 μαγῶν τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν, καὶ ἀφρο-
 σύνην ἠέκουον δι' αὐτοῖς ἐπαδάς τε καὶ τελε-
 τὰς πρὸς ἀνοίγειν τε τῶν ἀδύτων πύλας, καὶ
 κατὰ τὴν ὁδὸν βλάπτονται ἀσφαλῶς, καὶ ὅτι-
 σω αὐτῆς ἀναπέμπειν. ἀριστον οὖν ἠγούμην
 εἶναι τῶν πρὸς τούτων ἀφροσύνην ἀμύμων ἢ
 κατὰ βασιλῆα, ἐλθόντα πρὸς Τηρέσιαν τὴν Βοιω-
 τιν, μαγεῖν πρὸς αὐτὴν, ἅτε μαγείας καὶ σο-
 φῶν, τίς ἔστιν ὁ ἀριστος βίος, καὶ ὅτι πῶς ἐλθοί-
 πο δὲ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶ-
 ρον πάρεξ, ἔτεινον δὴ τὸν Βαβυλῶνος. ἐλ-
 θὼν δὲ, συγγνώμη πρὸς τῶν Χαλδαίων σο-
 φῶν ἀνδρῶν, καὶ θεασασίᾳ πρὸς τέχνῳ, πο-
 λιῶν μὲν πρὸς κύμῳ, γῆμον δὲ μᾶλλον σε-
 μνὸν κατηγεροῦσας. τούτομα δὲ ἐπὶ αὐτῶν, Μι-
 θροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ κατεκευ-
 σας, μόλις ἔτυχε πρὸς αὐτὴν ἐφ' ὅτῳ βύ-
 λαιον μισθῶ κατηγεροῦσας μοι τῆς ὁδοῦ.
 πρὸς ἀλαβῶν δὲ με ὁ ἀνὴρ, πρὸς μὲν ἡ-
 μέρας ὀκτώ καὶ εἴκοσι ἄμα τῆς Σελῶν
 ἀρξάνημος ἔλθου, κατὰ τὸν ἑπὶ τὸν Εὐ-
 φράτιον, ἔωθεν πρὸς ἀματέλλοντα τὸν ἡ-
 λιον, ῥῆσιν τινα μαγεῖν ἐπιτέλλον, ἧς οὐ
 σφράδα κατήκουον. ὡς γὰρ οἱ Φαῦλοι
 τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὅτι τῶν πρὸς
 οὐκ ἀσφαλές ἐφθέγγετο. πλὴν δὲ ἐφ-
 χει γέ τινας ἐπιτελεῖσθαι δαίμονας. με-
 τὰ γοῦν πρὸς ἐπαδάς, πρὸς αὐτῶν πρὸς
 ὅτι πρὸς ὁδὸν ἀποπέμπειν, ἐπὶ τῆς πύ-
 λαιον, ὅθεν τῶν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀφροσύ-
 των. καὶ σπῆρα μὲν ἡμῖν πρὸς ἀφροσύνην, πο-
 τὸν δὲ γάλα καὶ μελίχερον, καὶ ὅτι τῶν Χοά-
 σπου ὕδωρ. δὴ δὲ τῶν ἀφροσύνην ὅτι τῆς
 πρὸς. ἐπεὶ δὲ ἀλλῶς εἶχε τῆς πρὸς ἀφροσύ-
 σεως, πρὸς μέσας νύκτας ὅτι τὸν Τίγρη-
 τα ποταμὸν ἀγαθῶν, ἐκάρηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἀπέμαξε.

omnem vitam suam rationem in gloriam
 referebant. Voluptatem rursus omnes
 ferme palam incessebant, clanculum ve-
 ro ad eam solam liberter confluebant.
 Ergo hac quoque spe frustratus, ma-
 gis adhuc aegre molestaeque tuli. Ali-
 quantulum tamen inde memet consolab-
 bar, quod una cum multis & sapientibus
 & celeberrimis viris ipse insipientisque es-
 sem, atque verè adhuc ignarus oberrare.
 Peruigilanti mihi tandè, atque hisce de
 rebus mecum cogitanti, venit in men-
 tem, ut Babylonem profectus, magorum
 aliquem ex Zoroastri discipulis ac suc-
 cessoribus conuenirem. Audieram liqui-
 dem eos inferni portas carminibus qui-
 busdam ac mysteriis aperire, & quem li-
 buerit, illuc tutò deducere, ac rursus inde
 reducere. Optimè ergo me facturum pu-
 tavi, si cum horum quoriam de descensu
 paciscens, Tiresiam Bæotiū consulerem,
 ab eoque perdiscerem (quippe qui va-
 res fuerit & sapiens. Quæ vita sit optima,
 quàmque sapientissimus quisque potissi-
 mùm elegerit. Ac statim quidem exi-
 liens, quàm poteram celerrimè Babylo-
 nem versus rectà contendì. Quò quum
 venio, diuersor apud Chaldæorū quen-
 dam hominem certè sapientem, atque
 arte mirabilem, coma quidem canum:
 admodumque promissa barba venerabi-
 lem. Nomen autem illi fuit Mithrobar-
 zanes. Orans igitur obsecransque vix
 exorauì, ut quauis mercede veller, in il-
 lam me viam deduceret. Ac tandem ho-
 mo me suscipiens, primùm quidem dies
 nouem ac viginti cum luna simul inci-
 piens abluit, ad Euphratem, mane solent
 orientem versus perducens, ac sermonè
 quempiam longum mustitās, quem non
 admodum exaudiebam. Nam (quod in
 certamine præcones inepti solent) vo-
 lubile quiddam atque incertum profe-
 rebat, nisi quòd quosdam visus est inuo-
 care dæmones. Post illam igitur incan-
 tationem ter mihi in vultum spuens, de-
 ducit rursus, oculos nusquam in obuium
 quenquam deflectens. Et cibus qui-
 dem nobis glandes erant, potus autem
 lac atque mustum, & Choaspi lymphe:
 lectus verò in herba sub dio fuit. Ac
 postquam iam præparati satis hac diata
 fumus, medio noctis silentio ad Tigri-
 dem me fluuium ducens, purgavit simul
 atq; absterxit, facieq; lustrauit ac squilla,

Magorum
 potentia &
 superstitio.

tum pluribus itidem aliis: & magicum simul illud earmen submurmurans, deinde totum me iam incantans, ac ne à spectris læderet, circumiens, reducit domum, ita vt eram, recipocantem. Ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti vt plurimum similem: ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua videlicet, ac leonis exuuiis, atque insuper lyra. Iussit præterea vt nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, Vlystem, aut Orpheum. PHIL. Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut habitus aut nominis intelligo. MENI. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquâ arcanum. Nam his qui ante nos ad inferos olim viui descenderant, putauit si me his assimilaret, fore vt facilius Æaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, vt pote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, quum nos ad flumen ingressi, in recessum incumbimus. Parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulla, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Hæc postquam ergo quæ prompta erant, imposuimus, tum nos quoque

*Ingrédimur tristes, lacrymisque implemur
obortis.*

Atque aliquantisper quidem in fluuio ferimur: deinde in syluam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transiisso, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam, atque opacam: in quam descendentes (præibat enim Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud ampliùs iam summissio murmure, sed voce quàm poterat maxima clamitans, dæmones simul omnes conuocat, Pœnas, Erynnyes, Hecatê nocturnam, excellamque Proserpinam simulq; poly syllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porrò Cerberi latratus audiri: & iam res planè tristis ac mœsta fuit:

Vmbrarum at timuit rex imis se dibus Orcus.
Ac protin⁹ quidē inferorū patebāt pleraque, lac⁹, pyriphlegethōac plutonis regia.

*Poëtica by
poιησις
orci carmi
nibus ma
gicis ex
can: asi.*

ὅμοις πλείοσιν ἄμα καὶ τὸ ἐπωδῶν ἐκείνων ἕποσον θορύβους, εἶτα ὅλον με καὶ ἄμα τεύσας, ἔπειτα εἰλθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῷ φασμασμίῳ, ἐπομάχην ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίξοντα, καὶ τοιοῦτον ἀμφὶ πλοῦν εἶχον. αὐτὸς μὲν οὖν μάγικὴν τὴν ἔδυσσιν, πᾶσι πολλὰ εἰοικῶσα τῇ Μυδιῇ. ἐμὲ δὲ πύρρισι φέρων, ἐρεσκύασε τὰ πῖλα, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ παρῶς ἐπὶ τῇ λύρα, καὶ πῦρεκελεύσατο, ἡὲν πρὸς ἔρητάν με τῷ ὄμα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεύα, ἢ Ὀρφεα. ΠΙΛ. ὡς δὴ τί τῆσσι ὦ Μένιππε; ἢ γὰρ στυγίην τι τῶν αἰτίων ἔτε τῷ γήματι, ἢ τῷ ὀνομίῳ. ΜΕ. καὶ μὲν παρῶς δὴ γὰρ γε τῆσσι, καὶ ἢ πρὸς τελευτῶς ἀπορήσων. ἐπεὶ γὰρ ἔσσι παρῶς ἡμῶν ζῶντες, ἐς ἀδου κατελήλυθε, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάζουσαν αὐτοῖς, ῥαδίως αὖ τῶν τῆσσι Αἰακοῦ φερούσαν δὲ λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως πῦρελθῆν, ἄτε συνήγεσθον, τραγικῶς μάλιστα πῦρεπεμπόμην ὑπὸ τῷ γήματι. ἡδὴ δὲ ἔν τῷ ἐφέμην ἡμέρας, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τῷ ποταμῶν, πρὸς αἰαγῶν ἐγγυμῶσα. πῦρεσκύασε δὲ αὐτῶν καὶ σκάφος, καὶ ἱερῶσα, καὶ μύθικρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα παρῶς τῷ τελετῆν γήματι. ἐμβαλόμην οὖν ἀπῶσα τὰ πῦρεσκύασα μῶσα, ἔτα δὲ καὶ αὐτῶν Βαίνομην ἀχρῶμην, θαλερὸν καὶ δακρυ χέουτες. καὶ μέγιστον πινος ὑπεφερόμην ἐν τῷ ποταμῶν, εἶτα δὲ ἐσεπλύσαμην ἐς τὸ ἔλος, καὶ τῷ λίμνῶν, ἐς ἡὲν ὁ Εὐφροάτης ἀφαιρίζεται. περσιωθέντες δὲ καὶ τῶν τῶν, ἀφικνῶμην ἐς τὴν χερσονῆσιν καὶ ὑλάδες, καὶ αἰθλιον ἐς τὸ ἀποβῶμην, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιδροβαρζάνης, βόθρον τε ὠρυξάμην, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμην, καὶ τὸ αἷμα πρὸς τὸν βόθρον ἐσπίσαμην. ὁ δὲ μῶστος ἐν ποσῶν δαῖδα χαμομῶμην ἔχων, ὅσῳ ἔτ' ἡρεμῶσα τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἶός τε ἦν αἰακῶσων, δαίμονας τε ὁμῶς πᾶσιν ἐπεβοῶσιν, καὶ Ποινῶν, καὶ Ερινύων, ἔν τῷ χερσονῆσιν, καὶ ἀπεινῶν Περσεφόνειαν, πῦρεμῶσιν ἀμα βαρβαρικά τινα καὶ ἀσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. ὅσθις δὲ πᾶσα ἐκείνα ἐσπύλατο, καὶ ὑπὸ τῷ ἐπωδῶν τῷ ὄμα ἀερίησιν, καὶ ἡ ὑλάκη τῷ Κερβεῶσιν, πῦρεσθῶν ἡκεῖσε, ἔν τῷ πῦρεμα ὑφῆσιν ἡφες ἦν, καὶ σκυθρωπῶν. Ἐδδῶσιν δὲ ὑπενεσθῶν αἰατῶν ἐνέρων Αἰδωνῶν. κατεφῶσιν γὰρ ἡδὴ τὰ πῦρεσα, καὶ ἡ λίμνη, ἔν τῷ Πυριφλεθῶν, ἔν τῷ Πύρατωνος τὰ βασιλῶσα.

κατελθόντες δὲ ὄμφορ δὲ τῷ χάσματος, ὃν ἄ
 μὲν Ραδάμανθυν ἄρομῳ πεθναῖτα μικρῶ
 δεῖν ὑπὸ τῶν δέους. ὁ δὲ Κέρβερος, ὑλάκτησε
 μύθοι, καὶ πῦρεκίνοισι τὰ χυ δὲ μὲν κρέσσοντος
 πλὴν λύρα, πῶς ἀχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶ
 μέλεις. ἐπεὶ δὲ πρὸς πλὴν λίμνῳ ἤλθομεν,
 μικρῶ μὲν ἔσθ' ἐφραγάθημεν. ἡ γὰρ ἤδη
 πλῆρες ὁ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς αἰδᾶ πλεων.
 τῶ μαχίαι δὲ πρὸς ἐπέπλεον ὁ μὲν, ὁ
 σκέλος ὅ, πλὴν κεφαλῶ ὅ, ἄλλο τι στυ-
 πετημμένος ἐμοὶ δοκεῖν ἐπὶ τίνος πολέμου πα-
 ρόντες. ὄμφορ δ' ἔν' ὁ βέλπιδος Χάρων ὡς εἶδε
 τὸ λέοντιν, οἰηθεὶς μετὸν Ηρακλέα εἶ, ἐσε-
 δέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, ἔσ' ἀ-
 ποβάσει διεσημαίε τ' ἀτραπόν. ἐπεὶ ὅ ἡμῶν ἐν
 τῶ σκότῳ, πρὸς ἡμῶν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰ-
 πόμῳ δὲ ἐγὼ κατ' ἐπὶ ἐχθρῶν αὐτῶν, ἕως
 πρὸς λήμῳ αὐτῶν ἀφικνῶμεθα, τὰ ἀ-
 σφοδέλω κατὰ φύτον. ἔνθα δὲ πρὸς ἐπέποντο
 ἡμᾶς τεβριγῆαι τὴν νεκρῶν αἰσκιᾶ κατ' ὀλίγον
 ὅ πρὸς ὄντες, πρὸς ἡμῶν πρὸς ὁ τῶ Μίνω
 διναθήριον. ἐτύχασε ὅ, ὁ μὲν ἔπ' ἑρῶν τίνος
 ὑψηλῆ καὶ ἡμῶν. πρὸς ἡμῶν δὲ αὐτῶν Ποι-
 ναί, καὶ ἄσφορες, καὶ Ερινύες. ἐτέρωθεν ὅ, πρὸς ἡ-
 ρῶντο πολλοὶ τίνος ἐφῆξῆς ἀλύσι μαχεῖ, δε-
 δέμενοι. ἐλέγνοντο ὅ ἔσ' ἡμῶν καὶ πορνοδοχοί,
 καὶ τελαῖναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ ποιῶ-
 ντες ὄμιλος τῶν πᾶντα κυκλώντων ἐπὶ τῶ βίῳ.
 χροῖς ὅ, οἱ τε πλάστοι, καὶ τοκογλύφοι πρὸς ἡ-
 εσθῶν, ὡς ἔσθ' ἡμῶν, καὶ πρὸς ἡμῶν, καὶ ποδαγροί,
 κλοῖον ἐλασῶν αὐτῶν, καὶ κόρακα διπλάτων
 ἔπ' ἡμῶν. ἐφῆξῶντες οὖν ἡμεῖς, ἕρω μὲν τε
 τὰ γηρόμεθα, ἔσ' ἡμῶν τῶ ἀπολομένων.
 κατηρῶν ὅ αὐτῶν καὶ οἱ τίνος καὶ πρὸς ἡμῶν
 ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνος ἔσθ' ὄμφορ Διός; μὴ γὰρ
 οἰμωγῆς καὶ τῶν εἰπεῖν. ΜΕ. οἶδα πᾶσα τὰ
 τῶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελῶμεθα οἰκίας ἀπὸ
 τῶν σαρμῶν; ΦΙΛ. πρὸς μὲν οὖν. ΜΕ. αὐ-
 τὰ πίνω, ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῶν ἡμῶν, κατηρῶν
 οἱ τε ἔσθ' ἡμῶν τῶν οἰκίας, ἔσθ' ἡμῶν τῶν
 παραγμῆα ἡμῶν πρὸς τὸν εἶον. ἔσθ' ἡμῶν
 τίνος αὐτῶν ἀξιοῖται δοκοῦσιν, αὐτῶν αἰεὶ στυ-
 οἰ. ἔσθ' ἡμῶν ἀφιστάμεθα τῶν σαρμῶν. ὁ δ'
 οὖν Μίνωσ ἔπ' ἡμῶν ὄμφορ τῶν, ἀπέπεμ-
 πει ἕρω ἕρω ἐπὶ τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην
 ἕρω τῶν κατ' ἀξίαι τῶν τετολημῶν.

A Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu re- perimus extinctum. Ac Cerberus pri- mum quidem latrabat, commouitque sese: at quum ego lyram celerrimè cor- reptam pulsassem, cantu statim sopitus obdormit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Iam enim onustum erat nauigium, & eiulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus: vs- que adeo vt mihi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon quum leonis videret exuias, esse me ratus Herculem, recepit, transq; vexit li- bens: tum exeuntibus quoque nobis monstrauit semitam. Sed quoniam iam eram in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo con- tinuus illi comes adhæreo, quoad in- pratum quoddam venimus maximum, asphodelo consitum, vbi circumfusæ vn- dique mortuorum stridulæ nos sequun- tur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal ac- cessimus. Erat ipse quidem in folio fortè quodam sublimi sedens: astabant autem illi Pœnæ, Tortores, mali Genij, Furix. Ex altera parte plurimi quidam addu- cti sunt ex ordine, longa fune vincti. di- cebantur autem adulteri, lenones, mœ- chi, homicidæ, adolutores, sycophan- tæ, ac talis hominum furba quiduis in vita patrantium. Seorsum autem diui- tes ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi, ac podagrici, quorum quis- que trabe vinctus erat, ferri pōdere duo- rum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspici- mus, & quæ dicuntur, auscultamus. Ac- cusant autem noui quidam atque admi- rabiles rhetores. PHIL. Quinam ergo hi per Iouem sunt? Ac ne isthuc qui- dem te pigeat dicere. MEN. Vnibras- ne vnquam istas nosti; quas opposita Soli reddunt corpora? PHIL. Quid- ni? MEN. Hæ nos igitur quum pri- mum functi vita sumus, accusant, te- stantur, atque redarguunt quicquid in vita peccauimus. Et sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, vt pote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans; impiorum relegabat in cœtum, pœ- nas ibi sceleribus suis dignas luiturum.

Descriptio inferorū.

In hos p̄cipuè tamen incenditur, quos A opes, dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quiq; adorari se ferè expectabāt: nimirum breui perituram eorum superbiam factumq; detestatus: quippe qui nō meminissent, mortales ipsi quum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias. inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam humanam hāc felicitatem recogitantes: ad eò vt hec dum cōspiceret, nimium quā delectatus fuerim. Et si quē eorum fortè agnouerā, accessi, atque in aurem silenter admonui, qualis in vita fuerat, quantopere fuerat inflatus tum, quum plurimi mane fores eius obsidentes, pulsi interim exclusiq; à famulis, illius expectabant egressum: at ipse vix tādē illis exoricens puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dextramve porrigens permitteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam: quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (nam illum valde suspiciunt inferi, eiusq; plurimū ibi valet auctoritas) fermè iam Chimæxæ alligatum, absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus: vbi ò amice & multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul & flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ, & tormenta, catenæ: Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, crucianturque pariter omnes, captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites: & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper è vita decesserant. At hi se pudentes tum occuiebant, nostroque subtrahebant aspectui: aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiectèque faciebant: atque hi quidem quàm olim putas onerosi fastosiq; in vita? At pauperibus malorum dimidiū remittebatur, & quum interquiescissent, denuo repetebantur ad pœnam.

Ε̄ μάλιτα ἐκείνων ἠώτερο, τῆν̄ ὅτι πλοῦτοις τε ἔ̄ ἀρχαῖς τε τυφωμένων, καὶ μονομαχίᾳ καὶ ποροσκωφῶσαι πωλειμένων, πλὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ πλὴν ὑπεροψιδωμυσαπρόμηδος· καὶ ὅτι μὴ ἐμὲ μνηστὴρ θνητοῖ τε ὄντες αὐτοῖ, ἔ̄ θνητῶν ἀγαθῶν τε τυχευόντες. οἱ ὅ, ἀποδυσάμμοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πᾶντα, πλεῖστες λέγω, ἔ̄ γῆν, ἔ̄ διωατείαις, γυμνοὶ καὶ τω νεθυκότες, πρῶτῃ κείσθην, ὡς ἄρτινα ὄνηρον αἰαπεμπασίμμοι πλὴν πρῶτῆν̄ ἡμῖν βυδαμνοῖαν ὡς τε ἔγωγε ταῦτ' ὄρων, ὑπερέχουρον. ἔ̄ εἴ τινα γνωρίσασμι αὐτῶν, ποροσίων αὐτῶν ἡσυχίᾳ πωσις, ὑπερμύμησθην οἷος ἡμῶν πᾶσι πόνειον, καὶ ἡλίκεν ἐφύσατο, ἡμῶν πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τῶν πυλώνων πρῶτῃ κείσθην, πλὴν ποροσίων αὐτῶν πωλειμένων, ὡς τούτων τε, καὶ ἀποκλήσθην ποροσίων τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ, μέγιστον αὐτῶν αἰατείας αὐτοῖς ποροσίων τις, ἢ περὶ χροστος, ἢ ἀλαζονείας, βυδαμνοῖαν ὡς τε καὶ μακροῦς ἀποφαίνην τοῖς ποροσίων πόνειαις, ἡμῶν ὅσῃσδε, ἢ πλὴν δόξαι ποροσίων δόξαι κατὰ φιλήν ἐκείνοι μὲν οὐκ ἠκούοντες. τὰ ὅ Μίνωι, μία τις ἔ̄ ποροσίων χάριν ἐδικαίωθαι δίκην. ὅν γὰρ τοῖς Σικελιώταις Διονύσιον, πολλὰ ἔ̄ αἰόσια ὑπερὸ τε Δίονος κατῆρησθαι, καὶ ὑπερὸ τῆς σοφίας κατῆρησθαι, πρῶτῃ κείσθην Αλεξίππος ὁ Κυρηνάιος (ἀγροσὶ δὲ αὐτῶν ἐπιμήν, καὶ διωατῶν) μέγιστον ἐν τοῖς κατῶν μικροῦ δὲν τῆ Χιμαίρα ποροσίων δέξθαι, πρῶτῃ κείσθην κατὰ δίκης, λέγων πολλοῖς αὐτῶν τῶν πεπαυδδωμένων ποροσίων ἀργύριον γυμνασίου δόξαι. ἀποσάντες ὅσῃσδε δικαστηρίαις, ποροσίων ὅσῃσδε ἀφικνῶντα. ἐνθα δὲ, ὡ φίλε, πολλὰ ἔ̄ ἐλεφνὰ ἢ ἀκροσά τε, ἔ̄ ἰδῆν. μασιγῶν τε γὰρ ἐμὸν ἴσος ἢ χυρῶν, καὶ οἰμοσγῆν̄ ὅτι τῶν ποροσίων ὀπλωμένων, ἔ̄ σρέβλαι, καὶ κύφωνας, ἔ̄ ὑπεροψιδωμυσαπρόμηδος ἔσπασθαι, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρα δαπτεῖ ἐκλαζόντῶν τε ἄμα πᾶντες, βασιλεῖς, δουλοσὶ, σαβῶσαι, πένητες, πλεῖστοι, πωλεσθῶν καὶ μετέμμε πασὶ τῶν τετολημένων. οἷος ὅ αὐτῶν ἔ̄ ἐγνωρίσασμι ἰδόντες, ὅποσοι ἡσθην τῶν ἐναλγῶν τετελυτικῶν. οἱ ὅ, ἐνεκαλύπθην καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ ὅ καὶ ποροσίων βλεποῖεν, μέγιστον δουλοπορεπῆς τε, ἔ̄ κροστικῶν. καὶ ταῦτα, πῶς οἷ, βαρῆς ὄντες, ἔ̄ ὑπεροψιδωμυσαπρόμηδος πᾶσι βίον; τοῖς μὲν πᾶσι πένησιν, ἡμῶν τῶν κατῶν ἐδέδοτο, καὶ αἰαπαυοῖμοι πάλιν ἐκλαζόντων.

ἢ μὴ καὶ εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἡξίο-
 να, ἔ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον
 χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγῆ Τίτυον Ἡε-
 κλῆς, ὅσος, ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. δι-
 θύοντες δὲ καὶ ἑυνοίαι, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβᾶλλον,
 τὸ Ἀχερούσιον· βίεσκον δὲ τε αὐτῆσι τοῖς ἡμι-
 θεοῖς τε, καὶ τοῖς ἡρώϊαις, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον
 τῆς νεκρῶν καὶ ἔδην καὶ φῶλα δειπνωμένοι.
 τοῖς μὲν, παλαιοῖς πίνας, καὶ βύρωπῶν τοῖς, καὶ
 ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμυρῶν τοῖς· τοῖς δὲ, νεαλῆς,
 καὶ σιωνεσθῶν τοῖς καὶ μάλιθα τοῖς Αἰγυπτίων
 αὐτοῖς, ἀφ' οὗ πολυάρχες τῆς παρῆχίας. τὸ
 μὲν τοὶ δειπνώσκον ἕκαστον, ἢ πᾶν πλὴν ῥα-
 εῖον. ἀπύρτοι γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται
 ὅμοιοι, τῆς ὁσίων γεγυμνωμένων πλὴν μόγις
 καὶ ἀφ' ἑκάστου αἰατρωμένοι αὐτοῖς ἐγνώ-
 σθησιν. ἔκειντο δ' ἐπὶ ἄλλήλοισι ἀμυρῶν, καὶ
 ἀσημοῖ, καὶ ὁσίων ἐπὶ τῆς πρὸ ἡμῶν κελευ-
 φουλάτων. ἀμέλι, πολλῶν δὲ τῶν αὐτῶν
 σκελετῶν κειμένων, καὶ πύρτων ὁμοίων, φοβε-
 ρόν τι, καὶ ἀφ' ἑκάστου δειπνώσκων, ἔ γεμνοῖς τοῖς
 ὁσίων τοῖς παρῆχοντων, ἢ πόρην παρῆχοντων ἐμ-
 πόν ὅτινι δειπνῶνται τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τῆς
 καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴσον, ἀπὸ τῆς
 Φαλάκων βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τὸν μάχρον,
 ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ὁσίων γὰρ ἐπὶ τῆς πα-
 λαίων γεγυμνωμένων αὐτοῖς πρὸ ἐμῶν, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὁσίων αὐτῶν, ἀδελφῶν, καὶ ἀεπίγραφα, καὶ
 ὡς ὁσίων ἐπὶ δειπνῶνται διωδύματα.
 τοὶ γὰρ τοὶ ὁσίων ὁρῶντι, ἐδοκέ μοι ὅτι τῆς αἰ-
 δεσθῶν βίος πομπῆς τινι μετῶν παρῆχοντων
 κέναι, γρηγορῶν δὲ καὶ ἀφ' ἑκάστου ἕκαστα ἢ Τύ-
 χη, ἀφ' ἑκάστου ἔ ποικίλα πῆς πομπῶν ὁσίων γή-
 ματα παρῆχοντων. τὸν μὲν γὰρ λαβούσα
 ἢ Τύχη, βασιλικῶς διεσκόβασε, πάρεσσι τε
 ἑπιπέσεια, καὶ δρυφῶν παρῆχοντων, καὶ πλὴν
 κεφαλῶν ἐπέσεια τῶν ἀφ' ἑκάστου τῶν δὲ πίνας, καλὸν
 ἔτι ὁσίων πομπῶν. τὸν δὲ, ἀμορφον καὶ γελοῖον
 πρὸ ἐσκόβασε. πύρτων γὰρ οἰμῶν δεῖν
 γνῶσθαι πλὴν ἑσίων. πολλὰς δὲ, ἀφ' ἑκά-
 στος τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ὁσίων γήμα-
 τα, ὁσίων ἐσίων ἐς τέλος ἀφ' ἑκάστου πομπῶν, ὡς
 ἐπαρῆσθαι. ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὸν μὲν
 Κερίσον ἠδύκασε πλὴν τῆς οἰκέτου καὶ αἰμαλώρου σκελετῶν ἀγαλῶν, τὸν δὲ Μαυρ-
 ῶν, τῶς ὁσίων οἰκέτου πομπῶν, πλὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσεν.

Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, a-
 speri, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque
 grauitè affectum Tantalum, genitum-
 que terra Tityum: dij boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrum occupabat. Hos
 tandem prætereuntes, in campum veni-
 mus Acherustum, vbi semideos heroi-
 dasque reperimus, atque aliã simul mor-
 tuorum turbam in gentes tribusque di-
 spositam, alios quidem vetulos quosdam
 ac marcidos, atque (vt Homerus ait) e-
 uanidos, alios verò iuueniles & integros,
 & hos potissimum ob illam condiendi
 efficaciam, Ægyptios. Verùm dignosce-
 re quemlibet haud procliuè fuit: adeò
 nudatis ossibus omnes erant inuicem si-
 millimi, nisi quòd vix tandem eos diu in-
 tendentes agnouimus. Quippe conferti
 confidebāt obscuri atque ignobiles, nul-
 lumque seruantes amplius pristinx for-
 mæ vestigium. Cùm igitur multi simul
 ossei consisterent, inuicem omnino simi-
 les, qui terrificum quiddam per cauos
 oculorum orbès transpicerent, dentés-
 que nudos ostenderent, hæsitabam certè
 mecum, quonam signo Therpsitem à Ni-
 reo illo formoso discernerem, aut mendi-
 cum Irum à Phæacum rege, aut Pyr-
 rhiam coquum ab Agamemnone, quip-
 pe quibus iam nihil veteris permanit in-
 dicij, sed ossa fuerunt inter se similia, in-
 cognibilia, nullis inscripta titulis, nulli-
 que vnquam dignoscenda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimilis hominum vita
 pompæ cuiusiam longæ videbatur, cui
 præsit ac disponat quæque Fortuna, ex
 his qui pompam agunt, diuersos variòs-
 que cuique habitus accommodas. Alium
 siquidem Fortuna deligens, regis ornat
 insignibus, & tiamam imponens, & sa-
 tellites addens, & caput diademate co-
 ronans: alium serui rursus ornatum in-
 duit: hunc formosum effigiat, hunc de-
 formem atq; deridiculum fingit: nam o-
 mnigenum, vt opinor, debet esse specta-
 culum. Quin habitus quorundam ple-
 runque in media quoque pompa demu-
 eat, neque perpetuò eodem finit ordine
 cultuq; progredi quo prodierant, sed or-
 natu commutato Cræsum quidem cogit
 serui captiuuq; vestes induere: Mæan-
 dritum autem olim inter seruos inceden-
 tem, Polycratis vicissim ornat tyrannide:

Campus
 Acheru-
 stus sine
 Elysiis.

Equali-
 tas infero-
 rum.

& aliquantisper quidem eo cultu permittit uti: verum ubi iam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inficitiam, quum suos fortuna cultus exigit, egrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerunque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones: idèmq; (si fors retulerit) paulò antè tam grauver Ceopropis aut Erechthei formam imitatus, paulò post seruus poëta iubente progreditur. At quum fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & ab altis illis crepidis descendens, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur. PHIL. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altòsque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilòne sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratioris? M E N. Nugaris tu quidem: nam si vidisses Mausolum, (Carem illum dico, pyramide celebrem) fat scio, nunquam ridere desisses: ita in antrum quoddam abstrufum despectim abiectus est, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd imposito tanto pondere laborat magis & premitur. Nam quum Æacus, ó amice, locum cuique metitur, (dat autem cui plurimum, haud ampliùs pedem:) necesse est eò iacere contentum, felèque ad loci modum còtrahere. At vehementiùs multo risisses opinor, si reges hosce nostros satrapáq; vidisses apud eos mendicantes, aut falsamenta vendentes,

Vanam esse gloriam quam in hac vita maxime plerique appetunt.

χούρον ἀρχος ὀπτικείμνος. ἐπειδὴ γὰρ, ὡ ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τίπον (δίδωσι δὲ ὁ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατὰ κείνους, πρὸς ὁ μέτρον σιωπῆσαι ἀμύμον. πολλῶ δὲ ἀνὸ οἴμοι μῆλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέλωσιν τοὺς πρὸ ἡμῶν βασιλέας καὶ σατραπάς πτωχούοντας πρὸ αὐτοῖς, καὶ ἡτοι παρεχόμενοι τῶ ἀπορίας,

A καὶ μέγιστον πινος εἶασε χεῖρα τῶ χήματι· ἐπειδὴ δὲ ὁ τῆς πομπῆς καρὸς παρέλθῃ, πτωχεύει ἐκάστος ἀποδοῖς πτωχεύει, καὶ ἀποδυσάμνος ὁ χήμα μὲ τῶ σώματος, ὡς ὅτ' ἰὼ πρὸ τῆ, γίνεται, μηδὲν τῆ πλησίον ἀφ' ἑαυτῶν. ἐνίοι δὲ ἰὼ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴ ἀπαυτῆ τὸν κόσμον ὀπίσσω ἢ Τύχη, ἀρῶνται γὰρ, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὡς ὅτ' οἰκείων πινῶν φεισόμενοι, καὶ οὐχ ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρησάμετο, ἀποδιδόντες. οἴμοι δὲ καὶ τῶ ὅτι τῆς σκηνῆς πολυλάκεις ἐωρακέναι, τοὺς τραγικούς ἰσοκρί-

B τὰς τοῦτοὺς πρὸς τὰς χρείας τῶ δράματων, ἀρτὶ μὲν, Κρέοντα, εἰοπέτ', Πειάμοις γηνοιδύοις, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τόχοι μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα σιμνῶς, ὁ τῆ Κέκροπος ἢ Ερεχθεὺς χήμα μμητάμνος, μετ' ὀλίγον οἰκείτης πρὸ ἡλθεν ἰὼ τῆ ποιητῆ κεκελεύσμενος. ἤδη δὲ πτερας ἔχοντος τῆ δράματος, ἀποδυσάμνος ἐκάστος αὐτῶ πτωχεύει πασον ἐκείνῳ ἐσθῆτα, καὶ ὁ πρὸς ὀπίσσω ἀποτέμνος, καὶ κατὰ τὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν, πένης, καὶ ταπεινὸς ἐπιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεὺς, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σαυιδὸς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογάτωνος Μαραθῶνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶ αἰδοφῶν πρὸς χήματα ὄσιν, ὡς τότε μοι ὀρώντι ἐδδξεν. ΦΙΛΩ. εἰπέ μοι ὦ Μενίππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους ὑψηλοὺς τάφοις ἔχοντες ἰὼ γῆς, καὶ εἰλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὀπίσσω ἀμύματα, οὐδὲν πτωχότεροι πρὸ αὐτοῖς εἰσι τῶ ἰδιωτῶν νε-

C χρῶν; ΜΕΝΙΠΠΟΣ. ληρὸς ὦ οὐδὲ. εἰ γὰρ ἐθέλωσιν τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Καρὰ, τὸν ἐκ τῆ τάφου ἐπιβόητον) οὐδὲ οἶδα ὅτι οὐκ αὐ ἐπαύσω γελῶν οὐτῶ ταπεινῶς ἐρίσσο ἐκ τῶ ἀβύσσω ποδ, λαυθάνων ἐκ τῶ λοιπῶ δῆμοι τῶ νεκρῶν ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆ μνήματος, πρὸ ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτων;

D χρῶν; ΜΕΝΙΠΠΟΣ. ληρὸς ὦ οὐδὲ. εἰ γὰρ ἐθέλωσιν τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Καρὰ, τὸν ἐκ τῆ τάφου ἐπιβόητον) οὐδὲ οἶδα ὅτι οὐκ αὐ ἐπαύσω γελῶν οὐτῶ ταπεινῶς ἐρίσσο ἐκ τῶ ἀβύσσω ποδ, λαυθάνων ἐκ τῶ λοιπῶ δῆμοι τῶ νεκρῶν ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆ μνήματος, πρὸ ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτων;

ἢ τὰ παλαιὰ διδάσκοντες γράμματα. ἔτι πὸ
 τῶν τυχόντων ὑβρίζουσας, καὶ κτ' κέρρης παμο-
 μύνας, ὡς παρ' τῆν αἰδραπόδων τὰ ἀπιμότατα.
 Φίλιππον γυνὴ τὸν Μακεδὸνα ἐγὼ θεασάμε-
 νος, ὅσδε κρατεῖν ἐμαυτῷ διωαπὸς εἶν. ἐδεί-
 ρθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ πινὶ μαθού ἀκούμνος
 ἑσάδρα τῆν ἑσποδημῆ. πολλοὺς ὃ καὶ ἄλ-
 λους εἶδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταπιτωῦσας;
 Ξέρξας λέγων, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράταις.
 ΦΙΛ. ἄρπα διηγῆ τὰ παρ' τῆν βασιλέων
 καὶ μικροῦ δεῖν, ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης
 ἔπαρθε, καὶ Διογῆνης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῆν σο-
 φῶν; ΜΕ. ὁ μὲν Σωκράτης, καὶ αἰὲ παρ' ἐρ-
 χεται διελέχων ἀπὸ πάντων. σκυῖσι δὲ αὐτῷ
 Παλαμήδης, καὶ Οδυσσεύς, ἔτι Νέστωρ, ἔτι τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἐπὶ μὲντοι ἐπεφύσθητο
 αὐτῷ, καὶ διφθέρει ἐκ τῆς Φαρμάκοποσίας
 ἑσπέλην. ὁ δὲ βέλτιστος Διογῆνης παρ' οἰκίῃ μὲν
 Σαρδηνάπαλῳ παρ' Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα παρ'
 Φρυγίῳ, καὶ ἄλλοις πρὸς τῆν πολυτελῶν ἀκούων
 δὲ οἰμωζόντων αὐτῷ, καὶ πρὸς παλαιὰ τέχνην
 ἀναμέμνητον, γέλασεν καὶ τέρπεται. καὶ ἑ
 πολλὰ ὑπὸς καὶ κειμήλιος, ἀδὲ μάλα τρα-
 χεία καὶ ἀπηνὴ τῆ φωνῆ, ἑσ οἰμωγὰς αὐτῷ
 ὅτι καλύπτων, ὡς τε αἰῶνται τοὺς αἰδρας, ἔ
 δεσκέατο εἶσθαι μεπικεῖν, ἔ φέροντες τ' Διο-
 γῆν. ΦΙΛ. Τὰ μὲν ἰκανῶς. τί δὲ τῆ
 φησιμα εἶν, ὅσδε ἐν δόξῃ ἔλεγεσ κεκυρῶσ
 καὶ τῆν πλοσίων; ΜΕ. ὁ γὰρ ἑσέμνησας
 ἔ γὰρ οἶδ' ἑσπως παρ' τούτου λέγειν παρ' ἑσμέ-
 νος, πὰ μπου ἀπεπλασίδου τ' λόγῳ. δεσ-
 τεῖβοντος γὰρ μὲν παρ' αἰδρας, παρ' ἑσθεσ μὲν
 παρ' ἑσθας ἐκ κλησίων παρ' τ' κεινὴ συμφερόν-
 των. ἰδῶν δὲν πολλὰς σκυῖστας, αἰαμίξας ἐ-
 μμα τὸν τῆς νεκροῖς, ὅσδε εἶς καὶ αὐτὸς ἦν τ' ἐκ-
 κλησίων, διακῆθη μὲν ἐν ἑσ ἄλλα. τελευτῶν
 ὃ δὲ παρ' τῆν πλοσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ κατη-
 γόρησ πολλὰ, καὶ δεσνά, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
 ἑσφοψία, καὶ ἀδικία, τέλος αἰασας πῆ τῆν
 δεσμαζῶν, αἰέγω φησιμα τῆστων

A aut primas ipsas literas urgente inopia
 profitentes, & quemadmodum contu-
 melius à quouis afficiantur, atque in fa-
 ciem cædantur, perinde atque vilissi-
 ma mancipia. Itaque Philippum Ma-
 cedonem conspicatus, continere me cer-
 tè non potui: ostensus est mihi in angu-
 lo quodam detritos calceos mercede
 resarciens. Quin alios præterea multos
 erat videre mendicantes in triuiis, Xer-
 xes videlicet, Darios, ac Polycrates.
 PHIL. Admiranda narras ista de re-
 gibus, penèque incredibilia. Socrates
 autem quid facit ac Diogenes, & si quis
 est sapientum alius? M E N. Socrates
 profectò etiam ibi obuersatur; omnès-
 que redarguit: versantur autem cum il-
 lo Palamedes, Vlysses, & Nestor, & quis-
 quis est alius inter defunctos garrulus.
 Instantur autem illi etiamnum atque in-
 tumescunt exhausto veneno crura. At
 optimus Diogenes Sardanapalo vicinus
 Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis
 item pluribus ex istorum sumptuosorum
 numero, manet, quos quum eiulantes
 audit, veteris fortunæ magnitudinem re-
 cogitantes, & ridet & delectatur, ac supi-
 nus cubans ut plurimum cantat, aspera
 nimis atque iniucunda voce illorum ei-
 latus obscurans, adeò ut id ægrè ferentes;
 nec Diogenem ferre valentes, de mu-
 tanda sede deliberent. PHIL. De
 his iam satis quidem: cæterum quod-
 nam illud decretum est quod initio di-
 xeras aduersus diuites esse sancitum?
 M E N. Bene admones: nescio enim
 quo pacto quum de hac re dicere pro-
 posuissem, ab instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur ibi versabar, ma-
 gistratus concionem aduocauerunt, his
 videlicet de rebus quæ in commune
 conducerent. Conspiciens ergo multos
 concurrere, me quoque cum illis simul
 immiscens, vnus de numero eorum qui
 in concione aderant, efficior. Agita-
 ta sunt igitur & alia multa, postremò
 verò de diuitibus negotium: in quos
 posteaquam plurima fuissent obiecta,
 violentia, superbia, fastus, iniuriæ: af-
 furgens tandem ex populo primas qui-
 dam, huiusmodi decretum legit;

Philippus
calceorum
refector.

Decretum
contra di-
uites san-
ctum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpe-
 trant in vita, rapiètes, ac vim inferentes,
 inopesq; omni modo despectui habètes:
 Curia populoq; visum est, ut quum functi
 vita fuerint, corpora quidem eorù pœnas
 cum aliis sceleratorum corporibus luant:

†ΗΦΙ. Επειδὴ πολλὰ ἔσθ' ἄνομα οἱ πλοῦστοι
 ΣΜΑ. δεσῶσ παρ' τὸν βίον, ἀρπαζόντες, καὶ βιαζέ-
 μνοι, καὶ πρὸς τῆν πενήτων καὶ φε-
 νῶντες, Δέδοκται τῆ βιαλῆ, καὶ τῆν δῆμῳ, ἐπει-
 δῶ σποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολα-
 ζῶσθαι, καὶ αὐτῶν καὶ τὰ τῆν ἄλλων πονηρῶν.

animæ verò sursum remissæ in vitam; A in asinos demigrent, donec in tali re- rum statu quinquies ac vices decem an- norum millia transegerint; asini sem- per ex asinis renati, onera ferentes, at- que à pauperibus agitati: dein vt liceat illis ex vita excedere. Hanc sententiã dixit Caluarius, patre Aridello, patria Manicensis, tribu Stygiana. Hac igitur lege recitata, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, alla- trauit Cerberus: sic enim rata quæ inferi statuunt, authenticæque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant lu- iulimodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re B vti erat ordine narrata, supplicavi vt mi- hi diceret, Quodnam optimum vitæ ge- nus putaret. Hic verò subridens (est au- tem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) O fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis pro- fectam, haudquaquã idem inuicem iisdē de rebus sentientibus: verum haud fas est id tibi proloqui: siquidem quòd Rhada- manthus interdixit. Nequaquam, inquit, ô patercule: sed dic amabò, neq; me con- temnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab a- liis auferens, ad aures mihi inclinans, O- ptima est, inquit, idiotarum priuatorum- que vita, ac prudentissima: quamob- rem ab hac vanissima sublimium con- sideratione desistens, mitte principia sem- per ac fines inquirere, & vastos hosce syl- logismos despiciens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita perseguere, vt presentibus bene compo- sitis, minimè curiosus, nulla re sollicitus, quamplurimum potes hilaris vitam ri- dēnsque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in Asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & tunc vesper erat) age, inquit, ô Mithrobarzane, quid D cunctamur, ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque ti- bi monstrabo semitam: & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul o- stendens subobscurum tenuèque ac vel- vt per rimam influens lumen: Illud, inquit, Trophonij templum est, atque illac ad inferos è Bæotia descenditur:

Summa scopus te- nus argu- menti.

ἀλλου ὑπερρώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμυρεῖν τι καὶ λεπτόν ὡς τῷ Διὶ κληθεῖσας ἐσέρον φέρει. Εκφοῦ εἶρη ὅτι ὁ ἱερόν τῷ Τροφῳίου, καὶ κείθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βαιωτίας

ταὶ δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας αἴω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνοισι, ἀλλῃ δὲ ἐν ταύτῃ τοῦτο ἀφ' ἁπλοῦσιν μυριάδας ἐστὶν πέντε καὶ εἴχουσιν, ὄνοισι δὲ ὄνων γιγνώσκοντες, ἑ ἀποφορῶντες, καὶ ὑπὸ τῷ πειρήτων ἐ- λαιωόμενοι· τοῦτο τεῦθεν δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖσι ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρα- νίων Σκελετίωνος Νεκυσίδος, Φυλῆς Αλι- βαρτιάδος. Τοῦτου ἀναγνωθέντος τῷ ψηφί- σματι, ἐπέφηφισθη μὲν αἱ ἀρχαί. ἐπέ- χειρόνησε δὲ ὁ πλήθος, καὶ ἐνεβελήσα- το ἡ Βεῖμω, καὶ ὑλάκτισεν ὁ Κέρβερος. οὐ- τὴν γὰρ ἐντελέην γήνηται, καὶ κύρια τὰ ἀ- νεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκ- κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ἔγω ἀφ' ἡμέτῃ ἐνεκα, τὰ Τροφῳία παρὰ τῶν, ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πᾶντα διηγησάμενος, εἰπέτιν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀείσον βίον. ὁ δὲ, γελά- στας (ἔστι δὲ τυφλὸν π. ἡρόντιον, καὶ ὄχιον, καὶ λεωπόφονον) Ὁ τέκνον, φησὶ, τί μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι τῶν τῶν σοφῶν ἐγέρτε, ἢ τὰ αὐτὰ γινώσκοντων ἐαυτοῖσι. ἀπὸ δὲ γέλως λέγειν πρὸς σε. ἀπει- ρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμανθηύος. μη- δαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπέ, καὶ μὴ περὶ εἰδὴς με σοῦ τυφλωτέρον περὶ εἰδόν- τα ἐν ταύτῃ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγόν, ἐ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπασίας, ἡρέμα πρὸς κύψας πρὸς τὸ οὐδ', φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν, ἀείσον βίος, καὶ σωφρονέτερος: ὡς τῆς ἀ- φροσύνης παυσάμενος τῷ μετεωρολογίῳ, καὶ τέλη καὶ ἀρχαί ὅπως πεῖν, καὶ κατὰ πῆρας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, ἢ τὰ ταῦτα λῆσον ἡγεσάμενος, τῷ τῶν μόνον ἐξ ἀπύρως ἡμεῖσιν, ὅπως τὸ παρὸν δι' ἡ- μέμων, τῶν δὲ ἀδράμης γελάει τὰ πολλά, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακῆς. ὡς εἰπόντων, πάλιν ὄρω κατ' Ἀσφοδελὸν λεγόμενα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἢ δὴ ὄψέ μιν, ἀγε δὴ ὦ Μιθροβαρ- ζάνη, φημὶ, τί ἀφ' ἀμέλλομεν, καὶ εἴδη ἀ- πιμῶν αὐτοῖσι ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ, πρὸς ταῦ- τα, τὰρ φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέως γὰρ σοὶ καὶ ἀποσπασίμων ὑποδείξω ἀτραπὸν, καὶ δὴ ἀπαγαγόν με πρὸς τὴν περὶ τῶν

Τούτων οὖν αἰτί, καὶ διότι ἐστὶ τῆς Ελλά-
δος. ἡ δὲ εἰρημύοις ἐγὼ, ἔτι πὼν μάλισ-
τάσασα μύθος, χαλεπῶς μάλα δὲ τῶ
μίου ἀερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβα-
δεία γίγνομαι.

A hac ascendes, atque illico eris in Græcia.
Ego igitur hoc sermone gauisus, saluta-
to mago, difficilè admodum per angustas
antri fauces subrepens; nescio quo pacto
in Lebadiam perueni.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

Petro Mosellano interprete.

ARGUMENTVM.

*Eiusdem fermè argumenti est hic Dialogus cum superiore. Nam ut illic Menippus apud infe-
ros videre atque audire supplicia & miseros exitus diuitum atque potentum fingitur: ita hic Cha-
ron apud superos hominum dementiã contemplatur, stulta illorum consilia & actiones deridendo;
quippe qui in his que incerta ac momentanea maximè sunt, puta robore corporis, potentia, diuitijs,
fortuna, gloria, & id genus aliis, omnem spem atque fiduciam collocent: mortis vero, que omnium
certissima, & mox consecutura est, nullam rationem habeant. Id quod ipse Charon in fine Dialogi
apertis verbis indicat, & paulo supra quoque, ubi homines stultitiæ suæ admonet, & ad meliorem
mentem reuocat. Tractantur autem hæc primò per speciem, propositis exemplis Milonis, Cyri, Cra-
ssi, Polycratis, & aliorum: mox & in genere, descriptis hominum & priuatorum & regum affectibus
studij, & postremò etiam confutata opinione quam multi de defunctorum honoribus habebant. &
in summa non hominum modo res & corpora, verùm & ciuitates, & flumina, denique omnia mor-
ti subiecta esse ostenduntur: quam eo faciliorem cuique esse, quo mundanis istis rebus ac opibus mi-
nùs impeditus aut captus fuerit. Prior pars Dialogi etiam δραματικὴ ἐστὶ, dum Mercurius iam exo-
ratus à Charonte, montes alios aliis imponit, & locum unde prospectus in omnes terras pateat,
extruit.*

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

MERCURI, ET CHARONTIS.

Τι γὰρ εἶμι Χαρόν; ἢ τί ὁ Β
πορθμεῖον ἑπολιπών, δού-
ρο ἀνελήλυθας ἐς πύω πα-
ροσάν ἡμέραν, & πόνυ
εἰδώς ἐπιχειρᾶν τοῖς
αὐτῶ πρῶμασιν; ΧΑ. ἐπεθύμησα ὡ
Ερμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ αἰ
πρῶμασιν οἱ ἀνθρώποι ἐν αὐτῷ. ἢ πίνων
τεροῦ μύθοι, πόνυτες οἰμώζουσι καπύοντες πρῶ
ἡμας. ὁ δὲ εἰς γὰρ αὐτῶ ἀδαχρυτὶ δέπλω-
σεν. αἰτησάμενος οὖν πρῶ τῶ ἀδου καὶ ἀ-
πὸς, ὡς πρὶ καὶ ὁ Θεῖαλος ἐκφῆος νεαρίσχος,
μία ἡμέραν ληπόνεως γυρέσθαι, ἀνελήλυθα
ἐς τὸ φάος καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐπτετυχημένα
σοί. ξεναγήσῃ γὰρ ὡ οἶδ' ὅτι με ξυμωενο-
τῶν, καὶ δεῖξῃς ἐκείνα, ὡς αὐ εἰδώς ἀπύματα.

VIDES ὁ Charon? MERCURIVS.
aut cur deserto nauigio
in hanc lucem ascendi-
sti, non admodum affue-
tus superum rebus inter-
esse? CHAR. Cupido
me cepit ὁ Mercuri videndi & quæ-
nam in vita gerantur negotia, & qui-
bus studiis homines teneantur: tum et-
iam quibus bonis exuti plorent omnes
ubi ad nos descenderint. Neque enim ex
ipsis quisquam citra lacrymas traiecit.
C Quare exemplo illius Thessali adolescē-
tis cōmeatu à Dite impetrato, vt vnum
faltem diē à naue abesse liceret, in lucem
ascēdi: ac mihi videor in ipso planè tem-
pore in te incidisse. Nam peregrinus cū
sim, sat scio te nō grauari quin obambu-
lando me ducas, singulaq; demonstras,
vt qui vniuersa iam habeas comperta.

M E R C. Non est otium, ὁ portitor. A Nam ab eo iam nunc, negotium quoddam quod ad mortalium statum pertinet, ab Ioue summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est; ut planè verear ne cunctantē me vel totum vestræ fortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me, correpto pede, ἐ summo deiiciat cælo: nimirum quod & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moueam. C H A. Despicies ergo me temere & indecorè in terra oberrantē, præsertim amicus, & nauigationis socius, tū & nostræ reipublicæ ex parte legatus? At qui cōueniret, ὁ Maia: proles, illorū te etiānum meminisse, quod te vel sentinā exhaurire, vel remum agitare nevnquā quidē iusserim: quin tu interim quanquam adeò robustus es humeris, in nauigii dorso porrectus stertis, aut si quā fortè ex Umbris loquacem offenderis, cum hac inter nauigandum perpetuò cōfabularis: ego verò quantumuis senex, remigium agens duplex, solus remigo. At te per patrem obsecro, ὁ charissime Mercuriole, ne me deseras, sed ut nouo aliquo conspecto redeam, indica quam in vita geruntur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem tibi hallucinabor. Quin tu hanc mihi das gratiam, ὁ Cyllenie, perpetuò memori futuro? M E R. Hæc profectò res verberum mihi causa existet, adeò ut iam hinc cōmonstrationis huius mercedē non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequēdum tamen. Quid enim facias vbi amicorum quispiam impellat? Principiò ergo ut omnia singulatim & examullim conspicias, frustra laboras, ὁ portitor, nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde & ipsi mihi uerendum, ne interim tanquā trans fugam Iupiter me abdicet: tibi verò quominus mortis munia peragere posses, fuerit impedimento: neque non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore umbras aducheres nullas. Postremo & Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore ne obolum quidem lucriferit. Verum qua via ipsa rerum capita videre possis, iam consilium nobis erit captandū. C H A. Ipse ὁ Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris: ego verò

ΕΡ. ἔρχομαι μὲν ὡς πορθμεὺς. ἀφ' ἧς γὰρ πὶ δὲ κοινὸς ἄλλοις τῶν αἰ-
 δεστικῶν. ὁ δὲ, ὅξυ θυμὸς τέ ἐστι, καὶ δέδρα-
 μὴ βραδυάσπα με, ὅλον ὑμέτερον εἰσὶ εἶ),
 ὡς ἀδιδίς ὡς ζῆφω· ἢ ὅσῳ τὸν ΗΦαιστον τρωῶν
 ἐποίησε, ῥίψῃ καὶ μετέταγώς τ' ποδὸς ἀπὸ τ'
 θεασεῖσθαι ἐπὶ τοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα πα-
 ρέχομαι καὶ αὐτὸς οἰνοχόων. Χ Α. ὡς εἰσὶ
 οἷον με ἄλλως πλατώμενον ὑπὸ γῆς, καὶ
 ταῦτα, ἐπαῖρος, καὶ ξύμπλοισι, καὶ σιωδῆ-
 κτορος ὦν. καὶ μὴ καλῶς εἶχεν ὡς παῖ Μαίας
 ἐκείνων γρῶν σε μεμνηῖσθαι, ὅτι μηδεπώπο-
 τέ σε ἢ αἰτῶν ἐκέλευσα, ἢ παρ' οὐρανοῦ εἶ).
 ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὅτι τὸ κατὰ τῶν
 ἐκείνων, ὡμοις οὕτω κερτεροῦ ἔχων ἢ
 εἶ πῖνα ἄλλον νεκρὸν ἄλλοις, ἐκείνῳ πῶρ ὅλον
 τὸν πλοῦν ἀφ' ἀλέγῃ. ἐγὼ δὲ παρ' οὐρανοῦ ὦν,
 πῶν δικωπῆσαι ἔλκων ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ
 παρ' οὐρανοῦ παρ' οὐρανοῦ Φίλιππον Ερμῆδον, μὴ
 κατὰ τῆς μετ' οὐρανοῦ δὲ τὰ ἐν τῶν
 βίβῃ ἀπορῶν, ὡς τὴ καὶ ἰδῶν ἐπὶ μέλθοιμι, ὡς
 ἡμεῖς σὺ ἀφ' ἧς, ὅσῳ ἐν τῶν τυφλῶν εἰσὶσθαι.
 κατὰ τῶν γὰρ ἐκείνοι σφάλονται δὲ οὐρα-
 νῶν ἀπορῶν ἐν τῶν σκότῳ, οὕτω δὲ κατὰ
 σοι πάλιν ἀμβλυώπῳ παρ' οὐρανοῦ Φῶς. ἀλ-
 λά δὲ ὡς Κυλλενίῳ με ἐς αἰεὶ μεμνησομένη
 πῶν χάριν. Ε Ρ Μ. Τουτὶ δὲ παρ' οὐρανοῦ,
 πληθῶν ἀπὸν κατὰ τῆς μετ' οὐρανοῦ. ὅσῳ γρῶν
 ἡδὴ τὸν μῦθον τῆς παρ' οὐρανοῦ σὺ ἀκόνδυ-
 λον πῶν τὰ πασῶν ἡμῶν ἐσθῆτον ὑποσπυρη-
 τέον δὲ ὄμοις. τί γὰρ αὐ καὶ πάθη τις, ὅποτε
 φίλος τις ὦν βιάζοιτο; πῶν τὰ μὲν οἷον σε ἰδῶν
 κατ' ἑκάστον ἀκερῶς ἀμύχανον ὅστιν ὡ
 πορθμεὺς πολλῶν γὰρ αὐ ἐτῶν ἢ ἀφ' ἀπὸν
 γῆσι. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεισθαι δεήσει, κα-
 τὰ τῶν ἀπορῶν τὰ ὑπὸ τῶν Διός. σὲ δὲ καὶ
 αὐτὸν κωλύσθαι ἐνεργεῖν τὰ τῶν θανάτου ἔρ-
 γα, καὶ πῶν Πλεύτωνος δὲ γῆν ζῆμιου,
 μὴ νεκρὰ γρῶν πολλοῦ τῶν χρόνου. καὶ
 ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσθαι, μὴδὲ
 ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν
 γῆσι μῦθων ἰδῆς, τῶν ἡδὴ σκεπτόν.
 Χ Α Ρ. αὐτὸς, ὡς Ερμῆ, ὅστιν ὅσῳ βέλ-
 πισον. ἐγὼ δὲ, ὅσῳ οἶδα τῶν ὑπὸ γῆς,

peregrinus cum sim in terra, quid rerum
 ξείνος

Ξένος ὢν. ΕΡ. Ὁ μὲν ὄλοντο Χάρων, ὑψη-
 λου πινος ἡμῖν ἔδωχε χεῖρας, ὡς ἀπὸ σκείνου
 πύργου ἴδους· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν ἕρποντα ἀελ-
 θεῖν διωατὸν ἴω, οὐκ ἀνέκαμνον. οὐκ ὡσεὶ
 πῆς γὰρ ἀκριβῶς ἀπύρτα καθέρας. ἐπεὶ
 δὲ ἔγχευς εἰδῶλοις ἀεὶ ζυῶντα ἐπιβατεύειν
 τῶν βασιλείων τῶ Διός, ὡρα ἡμῖν ὑψηλὸν
 πῖ ὄρος ὡσεὶ σκαπῖν. ΧΑ. οἶδα ὡ Ἐρμῆ
 ἀπὸ εἰώδα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ
 πλέω μιν; ὁπότῃ γὰρ ὁ πνεῦμα καταγί-
 σθη, πλαγία τῆ ὁδὸν ἐμπέση, καὶ ὁ κύμα
 ὑψηλὸν ἔρθη, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας
 κελύετε πλὴν ὁδὸν ἑταίροι, ἢ ἐνδιδῶμαι ὀλί-
 γον τῶ ποδός, ἢ στω ἐκδραμῖν τὰ πνύμα-
 πῖ ἐγὼ δὲ, πλὴν ἡσυχίας ἀγῶν ὡσεὶ κελύο-
 μαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. ἔξ
 ταῦτα δὲ καὶ σὺ πρὸς ἄτῃ, ὁπόσα κελῶς ἔχῃ
 νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ ὡσεὶ
 ἐπιβάταις νόμος, σιωπῆ καθέδουμα, πύρτα
 πειθόμενος κελύοντί σοι. ΕΡ. ὁρῶς λέγεις,
 αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τὴ ποιητέον, καὶ ἔξωρῶ
 πλὴν ἰσχυρῶ σκαπῖν. ἀρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
 τήδης, ἢ ὁ Πάρνασος ὑψηλότερος, ἢ ἀμ-
 φοῖν ὁ Ὀλυμπος σκῆνοσι; καί τοι ἔφαλλον τὴ
 ἀνεμνήσθαι ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν. συγ-
 καμῖν δὲ τὴ καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δῖ. ΧΑ.
 πρὸς ἄτῃ. ὑπουργῆσαι γὰρ ὅσα διωατὰ.
 ΕΡ. Ομηροῦ ὁ ποιητὴς φησι, τοὺς Ἀλωέως
 ὑέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἐπὶ παῖδας, ἔτε-
 λῆσαι ποτε πλὴν Ὀσσῶν οὐκ βάρβαρον αἰα-
 σσάτῃρας, ἐπιτείναι τὰ Ὀλύμπω, εἶτα
 ὁ Πήλιον ἐπὶ αὐτῆ, ἰσχυρῶ ταῦτα κλίμα-
 κα ἔξῃ οἰομένους καὶ πρὸς βασιον ἐπὶ τὴν
 ἕρποντα. οὐκ εἶνω μὲν οὖν τὰ μείρακίω; ἀπα-
 δάλω γὰρ ἡξίω, διχῶς ἐπισάτῃ. νῶ δὲ, (ἔ
 γὰρ ἐπὶ κελῶ τῶν θεῶν ταῦτα βυλβόουμα)
 τὴ ἔχει οἰκδομοῦμα καὶ αὐτοὶ καὶ αὐτὰ,
 ἐπικυλινδῶντες ἐπαλλήλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοι-
 μιν ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἀκριβέστερον πλὴν σκα-
 πῖν; ΧΑΡ. καὶ διωνοσόμεθα ὡ Ἐρμῆ δὴ
 ἔντες ἀνατέταται, ἔξωρῶμοι ὁ Πήλιον ἢ
 πλὴν Ὀσσῶν; ΕΡ. εἴτε τὴ δὲ οὐκ ἀνὸ Χάρ-
 ρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγνοετέροις εἶναι τῶν ἑρε-
 φυλλοῖον σκείνοιν; καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρ-
 χουσας; ΧΑ. ἔκ· ἀλλὰ ὁ πρὸς ἔργα δοκεῖ
 μοι ἀπιδῶν πῖνα πλὴν μεγαλοῦργίας ἔχῃ.

A hic agatur, nescio. MERC. Breui-
 ter, ὁ Charon, editiore aliquo loco opus
 erit, ut inde cuncta queas prospicere. Ce-
 terum si in cœlum subuolare tibi foret
 facultas, non laborarem. Cum autem
 te, cui semper cum mortuorum simula-
 chris conimercium fuit, Iouis regiâ cal-
 care minimè liceat; iam tempus fuerit
 excelsum aliquem montem disquirere.
 CH. Nosti, ὁ Mercuri, quæ ad vos inter
 nauigandum dicere consueuerim: si qui-
 dem ubi procellosus ventorum flatus o-
 bliquo velo incubuerit, ut in sublime tol-
 lantur fluctus: ibi vos, quæ est vestra im-
 peritia, iubetis vel velum trahere, vel pe-
 dem paulisper accommodare, vel etiam
 ipsius venti cursum sectari: at ego que-
 tem vos agere iubeo: ipsum enim me,
 quod optimum sit, non ignorare. Quin
 ergo & tu quidem hæc inuitaris, & in præ-
 sentia quum sis gubernator, quæ tibi
 conuenire visa fuerint, facito: ego verò,
 ut est vectorum conditio, tacitus sedebo;
 per omnia tibi iubenti obsecundans.
 MER. Rectè admones ὁ Charon, ipse
 enim quid factò opus sit, sciero, ac spe-
 culam nobis idoneam inuenero. Num er-
 go Caucasus idoneus, aut hoc altior Par-
 nassus, aut utroque eminentior Olym-
 pus ille? Atqui in Olympum mihi in-
 tuenti non contemnendi cuiusdam con-
 silij in mentem venit: verum ad hanc rem
 tuo & labore & obsequio pariter erit o-
 pus. CH. Tuum ergo fuerit imperare ὁ
 Mercuri: equidè pro mea virili in omni-
 bus parere conabor. MER. Homerus
 poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo
 essent, ad hæc pueri, statuisse olim vnà
 cum radicibus Ossam euulsam Olympo
 superimponere, deinde & huic Pelion,
 quod arbitrarentur hoc pacto sufficien-
 tem se gradum & ascensum in cœlum ha-
 bituros. Verum hi adolescentuli cum im-
 pij essent, audaciæ suæ pœnas dederunt.
 Nos autem qui hæc in deorum iniuriam
 minimè molimur, cur nō & ipsi eandem
 viam ædificamus, montem monti aggro-
 merando, quò videlicet exactiorem &
 commodiorem habeamus prospectum?
 CH. Et duobus nobis ὁ Mercuri, vires
 suffecerint ad loco mouendum vel Pe-
 lion, vel etiâ Ossam? M. Quid ni ὁ Cha-
 ron? an tu nos abiectiores magisque im-
 becillos infantulis illis iudicas? maximè
 quum simus dij? CH. Nequaquam: sed
 res ipsa incredibilem quãdam magnifici
 ostentationem operis continere videtur.

M E R. Non iniuria: rusticus etiam es, & in
 in eleganti poetica minimè versatus. At
 egregius Homerus duobus statim versi-
 bus accessum nobis paravit in cœlū, ad e-
 dē facile cōgestis montibus. Porro demiror
 hæc tibi prodigiosa videri, quā tamen At-
 lanta non ignores, qui vel solus cœlum
 ipsū fert, vniuersos nos sustinens. Sed &
 de fratre meo Hercule fortè audisti, quo-
 modo ipsi illi Atlanti in officiū successerit,
 ipseque se oneri tantisper dū ille interquie-
 sceret, supposuerit? C H. Audio sanè hu-
 iusmodi: an autē vera sint, tu & poetæ vi-
 deritis. M. Verissima, ô Charon: alioqui
 qua gratia viri illi sapientes e mentirentur?
 Itaque quod felix fastumque sit, primūm
 Ossam eruamus, quemadmodū carmen
 præscribit, & ipse architectus Homerus:
 At super Ossam Pelion arboribus dēsum.
 Vides quā citra negotium pariter &
 quā poetice effecerimus? Age, hac mo-
 le cōscensa dispiciā num aut hæc faciant
 satis, aut plura superstruere oporteat. Pa-
 pæ: quid hoc? Heremus adhuc in ipsa cœ-
 li radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia
 & Lydia cōspiciuntur: ab occidente verò
 non ampliùs Italia ac Sicilia. Porro à Se-
 ptentrione, ea solū quæ Istro adiacēt, ap-
 parent. Illinc autē Creta, neque hæc admo-
 dum apertè. Quare sicuti videtur, & Oe-
 tam transponere oportet: postremò om-
 nibus superimponēdus Parnassus. C H.
 Sic faciamus. At hoc solūm vide, ne plus
 æquo attenuādo opus, ipsum tenuius fra-
 giliūque reddamus, ita vt tandem vnā
 cum ipsa mole deturbati, Homericam il-
 lam ædificandi rationem nimis amaram
 experiamur, nimirum caluariis ex casu
 perfractis. M. Bono animo es ô Charon:
 res omnis in vado erit, tu Oetam trās-
 pone, aduolutetur & Parnassus. En iterum
 cōscendā. Bene habet, cuncta iam cōspi-
 cio: & tu nunc ascēde. C H. Manum mihi
 porrige ô Mercuri. neque enim parua ac
 humilē molem me facis ascendere. M.
 Si singula cōtueri gestis, ô Charō, discri-
 mini te cōmittas oportet. Non enim ita
 cōparatum est, vt simul & extra periculū
 sis constitutus, & tamen, que cupis, liceat
 spectare. Postremò hac mea dextra nite-
 re, ac pedetērim scandendo, ne in subri-
 eo pedem figas, caue. Nunc omni ex par-
 te res bene se habet, quā & tu superaris.
 Iam verò quoniam bicipiti vertice pro-
 minet hic Parnassus, vterque altero oc-
 cupato cōsidamus. Tu autem nūc oculis
 in orbem mihi ductis, insuere vniuersa.

E P. εἰχρότως· ἰδιώτης γὰρ εἶμι Χαίρων, ἔπι-
 σα ποιητικὸς. ὁ δὲ ἡμιθάλας Ὀμηρος, ἀπὸ
 δυοῖν σιχρῶν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβροτὸν ἐποίησε πρὸν
 ἕρανον, ὅττω ῥαδίως στυπῆσαι τὰ ὄρη. ἔγωγε
 μάζω εἶμι σὺ τῶντα τεράστια εἶμι δὲ καὶ, τὸν
 Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδὸπι, ὅς τ' ἴσθι αὐτὸν εἰς
 ὦν, φέρει, ἀνέχων ἡμας ἀπὸν ἄρας. ἀκούεις δὲ
 ἴσως ἔτι ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τὸν Ἡρακλέος,
 ὡς δὲ δέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα,
 ἔτι ἀπαύσθη πρὸς ὀλίγον ἔτι ἀλγῶν, ἕσθ-
 θεις ἑαυτὸν πρὸ φορτίου; X A. ἀκούω καὶ
 τῶντα. εἰ δὲ ἀληθὴν ἔστι, σὺ δὲ ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ
 ποιηταὶ εἰδῆτε. E P. ἀληθέστατα ὦ Χαίρων.
 ἢ πίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύθησάν τε;
 ὥστε ἀνάμωχλὼ μὲν πρὸ Ὀσσῆν πρῶτον,
 ὡς ἔφ' ἡμῖν ὑφηγεῖται ὁ ἔπος, καὶ ὁ δὲ ἄρχιτέ-
 κτων Ὀμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσσῆ Πήλιον
 εἰνοσίφυλλον, ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἄμα καὶ
 ποιητικῶς ἐξέργασάμεθα; φέρε οἶον ἀνάβας
 ἴδω, εἰ καὶ τῶντα ἴκανά, ἢ ἐπικκοδμῆν ἐπι-
 δεῖσθαι. πα πα. καὶ τῶ ἐπιέσμεν ἐπὶ τῆ ἕσθ-
 ρεία τῶ ἕρανον. ἀπὸ μὲν γὰρ τῆ ἑώων, μόλις
 Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπερας,
 ἢ πλεον Ἰταλίας καὶ Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῆ
 δὲ ἄρκτων, τὰ ἔπι τὰ δὲ τῆ Ἰσθμῶν ἀκκῆ-
 θεν, ἢ Κρήτην ἢ πρὸν σαφῶς. μετὰ κλητέα
 ἡμῖν ὦ πορθμεῦ καὶ ἢ οἴτη ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ
 Παρνασσὸς ἔπι πᾶσιν. X A. ἔγωγε ποιῶ μὲν
 ὄρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξέργασάμεθα ὁ
 ἔργον, ἀπομνησκόντες πέρα τῶ πρῶτον· εἶ-
 τα σὺ κατὰ ῥῆθῆντες αὐτῶ, πικρῶς τὸ Ὀμή-
 ρου οἰκδομητικῆς πειραθῶν μὲν ζωπελόν-
 τες τῶν κεραιῶν. E P. γάρρῃ. ἀσφαλῶς γὰρ
 ἐξέργασάμεθα μετὰ τῆ πρὸ οἴτην· ἔπι κω-
 λινδεία καὶ ὁ Παρνασσὸς. ἰδὸν, ἐπὶ μὲν
 αὐτῆς· ὁ ἔχ' ἔπι πρῶτον ὄρα. ἀνάβασθαι ἴδω καὶ
 σὺ. X A. ὄρεξον ὦ Ἐρμῆ πρὸ χεῖρα. ἢ γὰρ
 ἔπι μὲν μὲν τῶ πρὸ μὲν μὲν ἀνα-
 βλάσθαι. E P. εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὦ Χαί-
 ρων ἀπὸν ἄρας, ὅς ἐστι δὲ ἀμφω, καὶ ἀσφαλῆ
 καὶ φιλοθεάμονα εἶμι. ἀλλ' ἔγωγε μὲν τῆς δε-
 ξίας, ἔτι φείδου μὴ καὶ τῶ ὀλισθηροῦ πατεῖν
 ὄρα ἀεὶ ἠλυθῆς καὶ σὺ. ἔτι ἐπὶ τῶ δικόρυμ-
 βος ὁ Παρνασσὸς ἔστι, μίαν ἐκείτην ἀκρῶν
 ἔπι τῶ βόμβου, καθεζόμεθα. σὺ δὲ μοι ἴδω
 ἐπὶ κώλην πρὸ βλάσθαι, ἔπι σκόπει ἀπὸν ἄρας.

Brevis hypothesis

ΧΑΡ. ὄρα γλῶ πολλῶ, καὶ λίμνῳ π-
 ναὶ μεγάλῳ περὶ ῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πο-
 ταμοῖς, τῷ Κωκυτῷ καὶ Πυεὶ φλεγέθοντος
 μείζονας· καὶ ἀνθρώποις πῶν σμικροῖς,
 καὶ πῖνας Φωλεοῖς αὐτῶν. ΕΡ. πόλεις ἐκεί-
 ναι εἰσιν, οὓς Φωλεοῖς εἶ) νομίζεις. ΧΑ.
 οἶδα ὡς Ἐρμῆ ὡς σὺ δὲν ἡμῖν περὶ φασκται,
 ἀλλὰ μάτῳ τὸν Παριασὸν αὐτῇ Καστα-
 λία, καὶ πῶ Οἶτιον, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη με-
 πεκινήσαμην. ΕΡ. ὅ,τι τί; ΧΑ. σὺ δὲν ἀ-
 κριβῆς ἔγωγε ἀπὸ τῆ ὑψηλοῦ ὄρα· ἐβου-
 λόμεν δὲ ἔ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον ὡς-
 φῶ ἐν γραφαῖς ὄρα, ἀλλὰ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς αὐτοῖς, καὶ ἀ πῶ φασκται, καὶ οἶα λέ-
 γουσι. ὡς φῶ ὅτε με περὶ τὸν ἐντυχὸν εἶ-
 δεις γελῶντα, καὶ ἤρου με ὅ,τι γελῶν. ἀκού-
 σαις γὰρ πῖνος, ἡδὲν ἐς ὑπερβολῶν. ΕΡ.
 τί δὲ τῶ τῷ; ΧΑ. ὅτι δειπνὸν οἶμα κλη-
 θεῖς ὑπὸ πῖνος τῶ φίλων, ἐς πῶ ὑπερβαί-
 μαλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ
 τῆ τέχνης κερμαῖς ὅτι πεσοῦσα, σὺ οἶδ'
 ὅπου κινήσῃς, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλα-
 σα οἶω, σὺ ὅτι τελέσῃς πῶ ὑπερβα-
 σιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑπερβαίωσθαι, ὡς
 μάλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούομαι. ΕΡ. ἔχ'
 ἀπέμεινας, καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ
 ὄξυδερκέσῃς ὡς βραχέι ἀποφανῶ, πῶ
 Ὀμήρου πῖνα καὶ πῶ τῶτο ἐπαδῶ λα-
 βῶν. καὶ περὶ αὐτῶν εἶπῶ τὰ ἔπη, μέμνησο μη-
 κέτι ἀμολυώσῃς, ἀλλὰ σαφῶς πῶτα ὄρα.
 ΧΑ. λέγε μόνον. ΕΡ.

Αχλὺ δ' αὖτε ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλθον, ἡ
 ὡρὴν ἐπῆεν,

Ὄφρ' ὅτ' ἐγὼ γινώσκεις ἡμῶν θεόν, ἡδὲ καὶ ἀνδρα.

ΧΑ. τί ἔστιν; ΕΡ. ἡδὲ ἔρας; ΧΑ. ὑπερ-
 φυῶς γὰρ τυφλὸς ὁ Λυκάδης ἐκείνος, ὡς πῶ
 ἐμέ. ὡς τε σὺ ὅτι τῶ τῶ πῶ διδάσκῃς με,
 καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βράβη καὶ τὸν
 Ὀμηρον καὶ γὰρ ἐρωτῶ σε, ὡς μάθης ὅτι αὐ-
 τὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶ Ὀμήρου; ΕΡ. καὶ
 πόθεν σὺ ἔχῃς τί τῶ ἐκείνου εἰδέσθαι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πῶ κωπος ὢν; ΧΑ. ὄρα, ὄνειδι-
 σιχὸν τῶτο ἐς πῶ τέχνην. ἐγὼ δὲ ὅποτε διε-
 πόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥα φ-
 διῶτος ἀκούσας, οἶων ἐπὶ μέμνημα. καί-
 ρι γὰρ ἡμῶν ἡμῶν ἔ μικρὸς τότε κατέλαβον.

CHA. Terram video amplam, ac palu-
 dem quandā ingentem, quæ undiq; terrā
 circumfluit: tum montes ac fluvios &
 Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad
 hæc, homines admodū exiles, pariter &
 horum nidulos quosdam. MER. Vrbes
 illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA.
 Vides quàm nihil nobis tanto labore sit
 effectum? quin frustra sede mouimus Par-
 nassum unā cū Castalio, tum & Octam,
 cæterosq; mōtēis omneis. MF. Quid ita?
 CH. Equidē è sublimi exactē despicio ni-
 hil: desiderium autem erat non vrbes so-
 lūm, neq; montes ipsos tanquā in tabula
 depictos intueri, verūm & homines ipsos,
 tū quæ faciant, quæq; loquantur, exaudi-
 re, haud secus ac prius cū tu obuius mi-
 hi factus ridentem conspiceres, ac quid-
 nam riderem, percunctareris. Nam cū
 ridiculū quiddam audirē, mirum in mo-
 dum delectabar. MER. Quodnam hoc
 erat? CH. Cū quidam ab amicorum
 quopiam ad cœnā, opinor, vocatus esset,
 in posterum, inquit, diem veniam maxi-
 mē. Atque interim dum hæc diceret, te-
 gula quædā nescio quo deturbate à tecto
 in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi
 ergo hominem, vt qui promissa minimē
 præstaret. Sed & nunc quo magis audiā,
 magisque videam, descendendum mihi
 cenfeo. MER. Quietus es: nam & huic
 malo remedium inuenero, atque incan-
 tatione quadā ab Homero accepta, vi-
 dendi aciem acutissimam tibi vel breui
 reddidero. Ac posteaquam carmina ipsa
 pronunciaro, memor sis non amplius hal-
 lucinari, verūm apertē cuncta contueri.
 CHA. Dic solūm. MER. C.

*Dimouit nubem, visum que texerat ante,
 Vt tandē agnoscat qui sunt, hominē sive, deūve.*

CHA. Quid est? MER. C. An non
 iam vides? CHAR. Maximē: cæcus
 sanē Lynceus ille, si mecum compona-
 tur. Itaque deinceps hoc primū me
 velim doceas, mihi que percunctanti re-
 spondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me
 Homericis versibus tecum agere, quod
 videlicet intelligas, neque ipsum me ab
 Homeri elegantia abhorrere? MER. C.
 Vnde tu quæso illius aliquid scire posses,
 nauta cū sis, & cum remis rem ha-
 beas? CHAR. Vides? opprobria
 sunt hæc in artem. At ego cū illum vi-
 ta iam functum traicerem, multa ex or-
 dine canentem audiui, quorum nonnul-
 la adhuc in memoria hærent. Porro tem-
 pestas nō mediocris tum nobis incubuit.

Etenim posteaquam cantilenam quamdam nauigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atque tridente velut vnco quodam hamo iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum aliis multis turbis vniuersum miscebat mare, ad eò vt parum abfuerit quin tempestas quæ vnâ cum densa caligine imminebat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo & ille naufeasundus bonâ carminum partem Scyllæ & Charybdi euomuit : sed & Cyclopi. MER. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca aliqua referuare. CHA. At dic mihi,

[cuiusque, Crassus Virille quis est, vir magnus conspice vertice sublimi, atque humeris latissimus amplis?

MER. Milo Crotoniata hic est athleta. Applaudunt autem ei Græci, quod taurum sublatum solus per mediū ferat stadium. CH. At quanto iustiori causa ô Mercuri ipsum me laudibus veheret, qui paulò post ipsum tibi Milonem quantus est, correptum in nauiculam imponam? nempe vbi à morte inuictissimo aduersario lucta superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget qua cruris implicandi ratione sit deiectus: tū profecto nobis plorabit, recordatus & harum coronarum, & huius applausus. Nunc autē quia propterea quòd taurum gestarit, est admirationi, grādia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quòd mortem etiam aliquādo sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CH. Missum hūc face ô Mercuri, risū nobis haud ita multo post exhibiturum, quando videlicet nobiscū nauigās, ne culicem quidem ampliùs, nedum taurū ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir grauis, ac seueritate quadā verendus, nec tamen Græcus, quantū ex peregrino habitu cōiici potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium quod olim Medi obtinebant, ad Persas trāstulit, atq; idē Assyrios nuper deuicit, & Babylonē expugnavit: ad hoc exercitū in Lydiā traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, vt Cræso superato imperiū habeat in omneis. CH. At Cræsus vbi tandē ille? M. Illorsū oculos deflecte in magnā illam arcem, quæ triplici muro est septa: Sardeis illæ. An non Cræsum ipsum vides in aurco sedētem solio,

A ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἀδῆν ἔπι πύλοι ἀγοῖσι πῖνα ἀδῆν πῖσι πλέεσσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν στυγῆραγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὡς ὅτε περιώλω πῖνα ἐμβαλῶν πλὴν τεύχαια, καὶ πᾶσας τὰς θυέλλας ὠρέθηνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κωλύει πλὴν θαλάσσοιο ὑπὸ τῆν ἐπῶν, χημῶν ἀφῖνω καὶ γέφυρος ἐμπροσθῶν, ὀλίγου δὲ ἰν παρῆε- τρεψῶν ἡμῖν πλὴν ναυῶ. ὅτε ὅτε καὶ ναυπάσας ἐκφῆτος, ἀπήμεσε τῆν ῥαψοδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῆ Σκύλλη, καὶ Χαρυβδί, καὶ Κύκλωπι. ΕΡ. ἔχαιλεπὸν οἶνω ἴω ἐκ ποσῶν ἐμέτου ὀλίγα γρῶν ἀφῶφυσῶν. ΧΑΡ.

B εἰπέ γὰρ μοι Τίς γὰρ ὁδὸς ἐστὶ πάχιος ἀνῆρ, ἠῖς τε, μέγας τε, Ἐξοχος ἀνδρῶν κερδογῆν καὶ θύρας ἰσχυρῶν;

ΕΡ. Μίλων ἐστὶ ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ὅτι κροτῆσι δὲ αὐτῶν οἱ Ἕλληες, ὅτι τὸν ταύρου θράσος, φέρει δὲ τῆν σάτιν μέσθ.

ΧΑ. καὶ πόσῳ διαχρότερον αὐτῶν ἐμὲ ὢ Ἐρμῆ ἐπαινοῖεν, ὡς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν, ἐνθῆσμαι ἐς τὸ σκαφίδην, ὁπότῳ ἤκη παρῶν ἡμῶν ὑπὸ τῶ ἀμαχανάτου τῆν ἀιταγωνιστῶν κατὰπαλαμαθεῖς τῶ

C θανάτου, μηδὲ ξυμῶν ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίξῃ; κατὰ οἰμῶν ξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῆν τεφαίων τούτων, καὶ τῶ κέρου. νῦν δὲ μέγα φορῆ, θαυμαζόμενος ὅτι τῆ τῶ ταύρου φορῆ. τί οἶνω οἰητῶμεν, ἀρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; ΕΡ. πόθεν ἐκφῆτος ἐκνάτου νῦν μνημονόσθεν αὐτῶν ἐκ ἀκμῆ πσαύτη; ΧΑ. ἔα τῶτον ἐστὶ εἰς μακρῶν γέλωτα ἡμῖν πρῶξοντα, ὁπότ' αὐτῶν πλῆθ' μηδὲ ἐμπῖδα ἔχ' ὅπως ταύρου ἐπὶ ἀρασθαι διωάμενος. σὺ δὲ μοι ἐκφῆτος εἰπέ, πῆς τ' ἀρ' ἐστὶ ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνῆρ; ἔχ' Ἕλληω ὡς εἰοικεν ἀπὸ γρῶν τῆς σολῆς. ΕΡ. Κούρος ὢ Χαρῶν ὁ Καμβούσου, ὡς πλὴν ἀρχῶν πῶλα Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἠδὲ ἐποίησεν ἐπὶ. καὶ Ἀσσυρίων ἐνάσχος ἐστὶ ἐκράτησε, καὶ Βαβυλωνῶν πρῶξῆσατο. ἔνῳ ἐλπίσειοντι ὅτι Λυδῶν εἰοικεν, ὡς κατὰ τὸν Κροῖσον, ἀρχὸν ἀπῶντων. ΧΑ. ὁ Κροῖσος ἔποδ ποτε καὶ ἐκφῆτος ἐστίν; ΕΡ. ἐκφῆτος ἀπὸ ὀλεθρον ἐς πλὴν μεγάλῳ ἀκρόπολιν, πλὴν τῶ πελοπλοῦν τεύχος. Σαρδῶν ἐκφῆτος καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὀλεθρον ἠδὲ ὅτι κλῆνης χρυσῶν καὶ θήμων,

Σόλωνι παρ' Αθηναίων Διγαλερόνιδον; Ἐ-
 λθ' ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ,τι καὶ λέγουσι; Χ Α.
 παρὺ μὲν οὖν. Κ Ρ. ὦ ξένη Αθλιώτῃ, εἶ-
 δες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυ-
 ροὺς, καὶ ὅσους ἀσημένους χρυσούς ἔστιν ἡμῖν, καὶ
 πῶς ἄλλω πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἤγῃ
 τῶν πλούτων ἀνθρώπων βιδαμονέστατον εἶ;
 Χ Α. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ε Ρ. θάρρῃ
 ὁσδὲν ἀγχινὲς ὦ Χάρων. Σ Ο. ὦ Κροῖσσε,
 ὀλίγοι μὲν οἱ βιδαμόνες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα,
 Κλέοβιν καὶ Βίτωνά ἡγεμόνα βιδαμονεστά-
 τους ἠγέεσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. Χ Α.
 τῆς Ἀργυρῆν Φησὶν ὁσδὲν, τοὺς ἄμα παρὺ
 ἀποθανόντας, ἐπεὶ πῶς μητέρα ὑποδύω-
 ντες, εἰλκυστῶν ἔπι τῆς ἀπῆνης ἀγχι παρὸς
 τὸ ἱερόν. Κ Ρ. ἔγω· ἐχέτωσαν τὰ παρὸν
 ἐκείνοι τῆς βιδαμονίας· ὁ δὲ ἄλλος δὲ, τίς
 αὐτῶν εἶη; Σ Ο. Τέλλος ὁ Αθλιώτης, ὃς ὡς
 τε εἶδω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πατρί-
 δος. Κ Ρ. ἐγὼ δὲ κενταύριον, ἔσσι δὲ καὶ βι-
 δαμόνον εἶ;
 Σ Ο. ὁσδὲν οἶδα Κροῖσσε,
 ὡς μὴ παρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίῃ. Ο γὰρ
 θάνατος, ἀκριβὲς ἔλεγχος τῶν πλούτων, καὶ
 τὸ ἀγχι παρὸς τὸ τέλος βιδαμονίας Διγα-
 λιάνα. Χ Α. κάλλιπα ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν
 οὐκ ἐπιτέλεσται, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ
 ἀξιοῖς ἠγέεσθαι πῶς παρὸ τῶν πλούτων κρί-
 σιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστος ἐκπέμ-
 πει, ἢ τί καὶ ἔπι τῶν ὤμων φέρονται; Ε Ρ.
 πλῆθους παρ' Πυθίῳ χρυσαῖς ἀναπήσι, μι-
 αθὸν τῶν χρυσομένων, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολέσται μι-
 κρόν ὑπέρον. Φιλίμαντις δὲ δὴρ ἐκτόπως.
 Χ Α. ἐκείνο γὰρ ἔστιν ὁ χρυσός τὸ λαμ-
 παρόν, ὃ ἀποστέλλεται ὑπὸ χρυσοῦ μετ' ἐρυθ-
 ματος. καὶ γὰρ παρὸν εἶδον, ἀκούων αἰεὶ. Ε Ρ.
 ἐκείνο ὦ Χάρων τὸ αἰοῖμον ὄνομα, καὶ πε-
 ριστάτην. Χ Α. καὶ μὲν ἔχ' ὅρα ὅ,τι ἀ-
 γαστὸν αὐτὰ παρὸς εἶναι, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόν-
 ον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτὸ. Ε Ρ.
 εἰ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι Διγαλῶν τῆτο, καὶ
 ἔπι βλάται, καὶ ληστῆρια, καὶ ἔπι πορκαῖα, καὶ
 φόνοι, καὶ δεσμά; καὶ πλοῦς μακρός, καὶ
 ἐμπορεῖα, καὶ δουλεία; Χ Α. Διγαλῶν τῆτο
 ὦ Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῆ χαλκοῦ δισφά-
 ρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὅβολόν ὡς οἶδα
 παρὸ τῶν κατὰ πλεόντων ἐκείνου ἐκλέγων.

A ac cum Solone illo Atheniense disse-
 rentem? Vis auscultemus qua de re ver-
 ba faciant? C H A. Volo ὁ Mercuri. C R.
 O hospes Atheniensis, quia iam diuitias
 nostras vidisti, thesauros scilicet, & quan-
 tum nobis auri sit rudis, tum & aliam su-
 pellectilem pretiosam: dic mihi, quem-
 nam omnium hominum felicissimum ar-
 bitraris? C H A. Quid tandem dicet So-
 lon? M E R. Otioso es animo, nihil, ὁ
 Charon, vel ingenerosum, vel contem-
 pendum. S O L. Felices quidem admo-
 dum pauci: verum ex his quos ego no-
 ui, Cleobin & Bitonem sacerdotis filios
 arbitror felicissimos extitisse. C H A.
 B Argiux sacerdotis hic dicit: qui nuper
 postquam matrem vehiculo insidentem
 ad sacrarium vsque, ipsi iugum subeun-
 tes, adduxissent, e viuis statim excesser-
 runt. C R O E. Esto, habeant illi felici-
 tatis primas: at quis tenebit secundas?
 S O L. Tellus Atheniensis, qui praeter-
 quam quod bene vixit, mortem etiam
 pro patria obire non recusauit. C R O E.
 Ego vero, ὁ scelus, non tibi videor felix
 esse? S O L. Nondum ὁ Cræse statui,
 quod necdum ad vitæ metam peruene-
 ris: rectissimus enim eius rei index ac
 certissimus mors ipsa existit, & vita ad
 finem vsque feliciter perducta. C H A.
 Optimè facis ὁ Solon, quod nostri non
 es oblitus, quoniam cymbam ipsam his
 de rebus iudicare censet. Sed quinam
 illi quos Cræsus emittit, aut quid hume-
 ris gestant? M E R. Aureos Pythio late-
 res dicat, oraculi eius mercedem, cuius
 beneficio paulò post peribit. Est enim
 vir ille plus æquo vatibus deditus, adeo
 ut omnino ex ipsis pendeat. C H A. Et
 illud est aurum splendidum scilicet,
 quodque subpallidum refulget rubore?
 nunc enim, quum antè iam sæpe de eo
 audierim, ipsum primum video. M E R.
 Hoc celebre illud est nomen, cuius gra-
 tia tantopere pugnatur. C H A. Atqui
 non video quonam pretio commende-
 tur: nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod
 qui ferunt, eo grauantur. M E R. Non
 enim nosti quot huius gratia bella, quot
 insidiae, quot latrocinia, quot periuri-
 a, quot caedes, quot vincula, quàm-
 que longinqua nauigatio, quot merca-
 turæ, quot seruitutes? C H A R. Pro-
 pter hocne ὁ Mercuri, quod parum ipsi
 æri præstat? Nam æs noui, ut qui à singu-
 lis vectoribus (quod & tu ipse non igno-
 ras) obolum cum delectu accipiunt.

Cleobis & Biton.

Tellus A-theniensis.

MER. Est ita ut dicis o Charon: verum æs, quia magna est eius copia, non est in pretio: aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt: at tamen ex terra provenit, quemadmodum & plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cum Cræsum ipsum, tum verò maximè hominis barbari iactantiam deridet, ad eò, ut videatur etiam mihi hac ipsa de re Cræsum velle percunctari. quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, o Cræse, putasne laterum horù indigere Apollinem? CROE. Per Iouem: nullù enim ipsi est donarium Delphis suspensum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te deum beatum reddere, si inter alia multa tuo beneficio & aureos lateres possideat? CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem in cælo narras, o Cræse, si deos, cù fortè desiderèt, aurum ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Vbi enim alibi auri proveniret tantù, quantù apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrù in Lydia nascitur? CROE. Non temere. SOL. Potioris ergo rei indigi estis. CROE. Quinam? ferrù præstātius auro? SOL. Si citra stomachum respòdere velis, facilè quidè intellexeris. CROE. Interroga tu modò o Solon. SOL. Vtri præstātiores, an qui seruant ac defendūt, an qui seruantur & defenduntur? CROE. Qui seruant profectò. SOL. Quid ergo? Si (quemadmodù quidā narrāt futurum) Lydos Cyrus adortus fuerit, aureòsne gladios mihi tuo facies, an ferro tū erit opus? CR. Ferro sanè, ferro. S. Et si huius copiã non apparaueris, futurum ut egregiù illud aurù captivum ad Persas abeat. CR. Bona verba, o homo. SOL. Dij meliora velint, quã ut hæc hoc modò fiant. verù in tu hac via videris ferrù auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare iubes, aurum autem reuocare? SOL. Neq; ferro ille indiguerit: sed siue æs siue aurù dicaris, aliis sanè futuram prædam ac possessionè suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bæotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyrãno: deus autem aurifices tuos planè nihil moratur. CR. Semper tu quidè diuitias mihi inuides & oppugnas.

Alius locus de donariis diis consecratis.

Aurum ne præstātius an ferrù.

EP. ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥστε ἔπαρ' ἀποδαίξεται ὑπὸ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἐν πολλοῦ τῶ βάλτοις οἱ μέγαλλοι, ἀνορύττοι· πλὴν ἀλλ' ἐν τῆς γῆς καὶ οὐραῖας ὡς τῶ ὀλίγου, καὶ πάλλα. X A. δεινὴ πῖνα λέγεις τῆς αἰθερῶν πλὴν ἀβελτηρίας, οἱ ἑσπέρων ἔρωτα ἔρασι ὡς χρυσοῦ καὶ βαρέος κτήματος. EP. ἀλλ' ἔσολων γε ἐκφύσας ὡς Χαρῶν ἔρασι αὐτῶ φαίνεται, ὡς ὄφεις καὶ καταλάττω τῶ Κροῖου, καὶ τῆς μεγαλευρίας τῶ βαρβαρῶν· καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαι τι βέλτεται αὐτὸν· ἐπακούσω μὲν οὖν. Σ O. εἰπέ μοι ὡς Κροῖου· οἷός γάρ τι δέσθαι τῆς πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; KR. νή Δί'· ἔγάρ ἐστιν αὐτῶ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὁσπέρ ποιοῦτον. Σ O. οὐκοῦν μακρότερον οἷός τὸν θεὸν ἀποφάνην, εἰ κτήσασθαι ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσαῖς; KR. πῶς γὰρ ἔ; Σ O. πολλὴ μοι λέγεις ὡς Κροῖου πενίαν ἐν τῶ ἔρασι, εἰ ἐκ Λυδίας μέγα ἐλλεσθαι ὁ χρυσοῦν δεήσει αὐτοῖς, καὶ ἐπιθυμήσασιν. KR. ποδὸ γὰρ ἑσπέρων αἰ γῆροισι χρυσοῦς, ὅσος πρὸς ἡμῖν; Σ O. εἰπέ μοι, σιδήρεος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; KR. ἔ παρὺ τι. Σ O. τῶ βελήμονος ἄρα ἐνδεὲς ἔσε. KR. πῶς; ἀμείνων ὁ σιδηρεος χρυσοῦ; Σ O. καὶ ἀποκρίνη μηδὲν ἀνανακτῆν, μαθῶν δὲ. KR. ἐρώτα ὡς ὀλίγων. Σ O. ποτερον ἀμείνους οἱ σῶζοντες τίνας, ἢ οἱ σῶζόμενοι πρὸς αὐτῶν; KR OI. οἱ σῶζοντες δηλαδὴ. Σ O. ἀρ' οὖν καὶ Κροῖου, ὡς λογοποιῶσιν ἴπες, ὅτι Λυδοῖς, χρυσαῖς μακρότερος σὺ ποίησται ἔρασι, ἢ ὁ σιδηρεος ἀνανακτῆς ποτε; KR. ὁ σιδηρεος δηλαδὴ. Σ O. καὶ εἴγε μὴ τῶν πρὸς ἀσκαθασμο, οἷοισι αἰ σοι ὁ χρυσοῦς ἐς Πέρσας ἀχράλωτος. KR. βυφήμει ὡς ἀνθεσπε. Σ O. μὴ γῆροισι μὲν οὖν ἔρασι ταῦτα φαίνη δὲ οὖν ἀμείνω τὸν σιδηρεος ὁμολογῶν. KR. οὐκοῦν ἔ τῶ τῶ κελύφης σιδηρεος πλίνθους ἀναπθέναι με, τὸν ὅ χρυσοῦν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλῶν; Σ O. ὁσπέρ σιδηρεος ἐκφύσας τε δεήσειται ἀλλ' ἡμῶ τε χαλκῶν, καὶ τε χρυσοῦν ἀνασῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτήμα καὶ ἔρασι ἔρασι αἰατεθῆκας, Φωκεῶν, ἢ Βοιωτῶν ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ πῖνι τυραννῶ ληστῆ· τῶ δὲ τῶ ὀλίγων μέλῃ τῶ σῶν χρυσοποιῶν. KR. αἰεὶ σὸ μου τῶ πλούτω πρὸς πολεμῆς ἔ φησὶν.

ΕΡ. ἢ φέρει ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, πῶς πρὸς ἄ-
 ρησίαι, καὶ πῶς ἀλήθειαν τῆς λόγων, ἀλλὰ
 ξείον αἰπὰ δοκεῖ ὁ πορθῆμα, πένης ἀ-
 δεσποτος ἔχ' ὑποπλήσων, ὃ δὲ πρὸς ἀμέ-
 νον ἐλθὼν λέγων. μεμνήσεται δὲ οὐ μί-
 κρον ὑπερὸν ἢ Σόλωνος, ὅτι μὲν αὐτὸν δὲ ἀλόν-
 τα, ὅτι πῶς πύργον ὑπὸ τῆς Κύρου αἰα-
 ρησίαι. ἠκούσα γὰρ τῆς Κλωθῆς πορθῆμα ἀ-
 ναγνωσκούσης τὰ ἐκείνη ὅτι κλωσμένη: ἐν
 οἷς καὶ αὐτὴ ἐγγράφατο, Κροῖσον μὲν ἀλα-
 να ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν, ὑπὸ ἐκφ-
 νησὶ τῆς Μααταγέτιδος ἀποθανῆν. ὅρας πῶς
 Σκυθίδα, πῶς ὅτι τῆς ἵππου τῆς λυκούδ' ἔξε-
 λαυώσασθαι; ΧΑ. νὴ Δία. ΕΡ. Τώμυ-
 ρις ἐκείνη ἔστι. καὶ πῶς κεφαλῶν γε ἀποτε-
 μῶσα τῆς Κύρου αὐτῆ, ἐς ἀσπὸν ἐμβόλῃ πλη-
 ρη αἵματος. ὅρας δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆ τὸν νεαί-
 σον; Καμβύσης ἐκείνος ἔστιν. οὗτ' βασιλεύ-
 σθαι μὲν τὸν πατέρα καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε
 Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, ὃ τελευτῶν μαυεῖς,
 ἀποθανῆναι, ἀποκτείναν τὸν Ἀπιν. ΧΑ. ὦ
 πολλοῦ γόγγυος. ἀλλὰ νῦν τίς αὐτὸν αὐτοῖς πορ-
 θῆμα ἔτι πῶς ὑποφρονοῦντας τῶν ἄλλων;
 ἢ τίς αὐτὸν πιστεύσει ὡς μετ' ὀλίγον οὗτ' μὲν αἰ-
 χμαλώπις ἔσται, οὗτ' δὲ, πῶς κεφαλῶν ἔξο-
 ἐν ἀσπὸν αἵματος; ἐκείνος δὲ τίς ἔστιν ὦ Ερ-
 μῆ, ὃ πῶς πορφυρεῖν ἐφεστίδα ἐμπεπορπη-
 μένος, ὃ δὲ δ' ἀφ' ἡμαρτῶν τὸν δακτύλιον ὃ μὲν
 ἄρα ἀναδίδωσι, τὸν ἰσθμὸν ἀνατεμῶν Νή-
 σω ἐν ἀμφιπέτρῃ βασιλεύει ἢ τίς ἔχειται εἶπαι;
 ΕΡ. ὡς πρὸς ὄρας ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυ-
 κράτην ὅρας τὸν Σαμίων τύραννον, πρὸς
 δαίμονα οἰόμενον εἶπαι; ἀπὸρ καὶ οὗτ' αὐτὸς,
 ὑπὸ τῆς πρὸς ἡμαρτῶν οἰκέτου Μαυαδρίας πορ-
 θῆμα Οροῖτη πῶς σατραπῆ, αἰασκροπι-
 ἀθήσεται, ἀθλιος ἐκπεσὼν τῆς βιδαμνίας ἐν
 ἀκρῆ τῆς χειρὸς. καὶ αὐτὰ γὰρ τῆς Κλωθῆς
 ἐπήκουσα. ΧΑΡ. ὦ γὰρ ὦ Κλωθῆ, γυμ-
 κῶς καὶ αὐτοῖς ὦ βέλτεσι, καὶ τὰς κεφαλὰς
 ἀποτέμετε, καὶ ἀνασκροπίτε, ὡς εἰδῶσιν ἀ-
 δεσποται ὄντες. ἐν ἑσούτῳ δὲ ἐπαρέαθων,
 ὡς αὐτὸν ὑψηλοτέρου ἀλγανότερον κατὰ-
 πτεσόμενοι. ἐγὼ δὲ γελῶσθαι πότε γνωρί-
 στας αὐτῶν ἐκαστὸν γυμνὸν ἐν τῶν σκαφι-
 δία, μήτε πορφυρεῖδα, μήτε πᾶσαν, ἢ
 κλίνῳ χροσῶν χροσῶν. ΕΡΜΗΣ. καὶ

A M E R. Non fert delicatus hic Lydus, ὃ
 Charon, verborum & libertatem, & ve-
 ritatem: quin ei peregrina quædam res
 & noua videtur, hominem obscuro loco
 natum, ac pauperem, ea quæ vrgeant, in-
 trepidè dicere. Atqui haud ita multò
 post Solonis recordabitur, nimirum
 quando eum à Cyro captum, in constru-
 ctum rogam oportebit conscendere.
 Nam quæ cuique, Parcarum fuso sint de-
 creta, ipsam Clotho nuper legentem
 audiui, in quibus & hæc erant scripta:
 Cræsum quidem à Cyro captiuum du-
 ci, ipsum autem Cyrum à Massageride
 illa necari. Viden' Scythicam illam fœ-
 minam candido vehentem equo? CHA-
 R O N. Per Iouem. M E R. Tomyris
 est, quæ sua ipsius manu Cyri caput de-
 truncatum, in vtre cruore refertum
 intrudet. Sed & filium Cyri vides ado-
 lescentem? Cambyses ille est. Is patre
 defuncto in imperium succedet. Ac vbi
 mille modis errarit & in Lydia, & in
 Æthiopia, tandem insania correptus,
 occiso à se Api, migrabit è vita. C H.
 O risum inexhaustum! Sed numquis
 vel aspicere sustineat ipsos, adè sibi
 præ cæteris placentes? aut etiam cui
 credibile videri poterit, illum scilicet
 paulò post fore captiuum, hunc autem
 caput in vtre sanguine pleno habitu-
 rum? At quinam is est ὁ Mercuri, cui
 pallam purpuream fibula necit, quem
 corona adornat, cuique coccus piscis
 vtre dissecto annulum exhibet? in gen-
 te mari septa regis se nomine iactat?
 M E R. Bellè ὁ Charon, quod interim
 occinis: cæterum Polycratem Samio-
 rum tyrannum vides, qui ipse se modis
 omnibus felicem putat: verum & hic tā-
 dem ab assistente famulo Mæandrio O-
 ræta satrapæ proditus, in crucè suffige-
 tur. Misce sanè, qui vel temporis momē-
 to ex vniuersa felicitate exciderit. Nam
 & hæc nuper ex Clotho audiui, C H A.
 Præclarè ὁ Clotho. ita & ipsos in cru-
 cem suffige, & eorum capita generosè
 detrunca, quò se homines tandem agno-
 scant: sed & tuo beneficio in sublime a-
 deò ferantur, nimirum vt postea quanto
 altiori ruina, tanto grauiori dolore deci-
 dant. Porro quod ad me attinet, quem-
 cunque horum nudum in nauigio agno-
 uero, eum maximè ridebo, quando
 neque purputam, neque regium ca-
 pitis tegmen, denique neque solium
 secum adferat autem. M E R. C. Εε

horum quidem fortuna sic se habebit. Sed & vastam quandam multitudinem vides, atque ex hac alios nauiganteis, alios bella gerenteis, alios in foro litiganteis, alios terram aratro profcindenteis, alios foeneranteis, postremò alios mendicanteis? C H A. Turbam quandam video variam, ac promiscuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc ciuitates conspicio apum examinibus similes, in quibus proprium quemdam peculiarémque singuli habent aculeum, quo sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut crabrones aguntque feruntque imbecillioem, ac viribus inferiorē. At agmen illud quod ex improviso ipsos circumvolitat, quinam sunt? M E R C. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, atque id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ est permista. Atque in eadem cum ipsis republ. degit ira, odiū, æmulation: tum & imperitia, hæsitantia, auaritia. Porro metus & spes ipsos superuolitantés, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit: hæc autem supra caput in altum vergentes, vbi quispiam apprehendere conetur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis: quod ipsum & Tantalum apud inferos ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis, conspicias in alto & parcas ipsas ex penso singulis adnere tenuia quædam fila, quibus vniuersum mortalium genus subnixum dependet. Videntur quasi quosdam araneorum nexus ab ipsis fuis in singulis demissos? C H A. Equidem filum vt plurimum admodum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum video, hoc quidem illi, illud verò alij. M E R. Rectè vides ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus, illi ab hoc, huic autē ab alio. Atque hunc hæredē fore eius, cuiuscunque filum fragilius fuerit: rursus autem illum huius: tale enim quiddam cōnexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos. Atque hic quidem ex ipsis in altum subtractus, sublimis est: verum paulò post vbi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filo disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem, qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tamen si cadat, citra tamen strepitum iacebit, aded vt ruinam vix ipsi exaudiant vicini. C H A. Nihilis quàm ridicula sunt hæc ô Mercuri.

Α τὰ μὲν τούτων ὡς ἐξέφ. πλὴν δὲ πληθὺν ὡ Χαρῶν ὄρεας, τοὺς πλείους αὐτῶν, τοὺς πολεμουῦντας, τοὺς δικαστομύους, τοὺς γεωργουῦντας, τοὺς δαμειζόντας, τοὺς παροισατοῦντας; Χ Α. ὄρα ποικίλῃσι τινα τύρβην, καὶ μετὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εὐκρίμας τοῖς σμύκεσιν, ἐν οἷς ἅπασ μὲν ἰδίῳ πικρῶν ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ. ὀλίγοι δὲ φίνες, ὡς τὰ σφῆκες, ἄγριοι, καὶ φέροσι τὸν ὑποδέεσθρον. ὁ δὲ παρὰ τὸν πόρμον αἰετὸς ἐκ τ' ἀφανοῦς εἶδ' ὄχλος τίνες εἰσίν; Ε Ρ. ἐλπίδες ὡ Χαρῶν, καὶ δείγματα, καὶ αἰοίαι, ἔκ ἡδοναί, καὶ φιλαργυαίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖσοι, καὶ τὰ τσαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κέτω ξυνοιαμέμικται αἰετῶν, καὶ ξυμπολιτευεταί γε, νῆ Δία, καὶ ὁ μῖσος, ἔκ ἡ ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυαία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπερῶν πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπύτων, ἐκ πλήτη ἐπίοτε καὶ ὑποπλήσειν ποιεῖ αἰετῶν ἐλπίδες ὑπερ' κεφαλῆς αἰωροῦμεναι, ὅπου αἰ μάλιστ' οἴηται τις ἐπιπλήσειν αὐτῶν, ἀναπλάμεναι, οἴονται, κεχηνότας αἰετῶν ἀπολιποῦσαι, ὑπερ' ἔκ τὸν Τάρταρον κέτω πάροντα ὄρεας ὑπερ' τῆ ὕδατος. ἡ δὲ ἀπεισίης, κεντῶν ἔκ μῖσος ἀνω ἐπιπλοῦσας ἐκάστω τὸν ἀερακτῶν, ἀφ' ἧ ἠρτῆσται ξυμβέβηκεν ἀπύμας ἐκ λεωτῶν νημάτων ὄρεας καθάτω θράχιδά τινα κατβαίνοντα ἐφ' ἕκασον ἀπὸ τῶν ἀπράκτων; Χ Α. ὄρα πῶν λεωτῶν ἐκάστω νῆμα ἐπιπλεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ τῶν μὲν ἐκείνω ἐκείνω δὲ, ἄλλω. Ε Ρ. εἰκότως ὡ πορθμεῖ. εἰμῶται γὰρ ἐκείνω μὲν, ὑπερ' τούτου φοιθὸν δέωαι. τούτω δ', ὑπερ' ἄλλω. καὶ κληρονομησῶν γε τῶν μὲν, ἐκείνω, ὅπου αὐτῶν ἡ μικρότερον ὁ νῆμα. ἐκείνω δὲ αὐτῶν, τούτω. τοῖνδε γὰρ τι ἡ ἐπιπλοκῆ δηλοῖ. ὄρεας δ' οἷον ἀπὸ λεωτοῦ κρεμαμύοις ἀπύμας; καὶ εἶδ' μὲν διάσπασαι αἰετῶν, μετῶρος ἔστι καὶ μὲν μικρὸν κατὰ πτωσῶν ἀπορραγῆτος τῆ λίνου, ἐπειδὴ μὲν κέτι ἀπύμας πρὸς ὁ βάρος, μέγαν τὸν φόρον ἐργάσεται. εἶδ' δὲ, ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωροῦμενος, ἡ καὶ πέση, ἀφορητῆ κείσεται, μῶν καὶ τοῖς γείτοσιν ἔξακουσθέντος τῆ πτώματος. Χ Α. παρὰ γέλωτα τῶν ὡ Ερμῶν.

ΕΡ. καὶ μὲν ἐδὲ εἰπεῖν ἔρχομαι αὐτῶν πλὴν
 ἀξίαν ὅπως ἐστὶ καὶ ἀγάλας αὐτῶν καὶ
 μέλισσα αἱ ἀγὰν ἀποδοῦν αὐτῶν, καὶ ὁ με-
 τὰ τὴν ἐλπίδων οἴχεσθαι, αἰαρπάσους γι-
 γνομῆμοις ὑπὸ τῆς βελπίσου θανάτου. ἀγέ-
 λαι δὲ αὐτῶν καὶ ὑποκρέται μάλα πολλοὶ ὡς
 ὄρεσ, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ
 πῶσιπυθμονίαι, καὶ ξίφῃ, καὶ ληθήματα, καὶ
 κώνια, καὶ δικαστῆς, καὶ τύραννοι καὶ τυ-
 πων ὁσὲν ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται, ἐστ' αὐτῶν
 πῶσιπυθμονίαι ὅταν δὲ σφραλαῖσι, πολὺ ὁ ὄ-
 τῶν, καὶ αὐτῶν, καὶ ὡ μὲν μοι. εἰ δὲ ὁ δὲ
 ἄρχῃς ἐγενόμην ὅτι θνητοὶ τε εἰσὶν αὐτοῖς, καὶ
 ὀλίγον τῆσιν χρόνον ὅτι δὴ μὴ σαρτες τὰ βίω,
 ἀπίασιν, ὡς πῶσιπυθμονίαι, πῶσιπυθμονίαι
 γῆς ἀφέντες, ἐζῶν τε αὐτῶν σωφρονέστερον, καὶ
 ἠπίων ὡσὲν ὁσὲν ἀποθανόντες. καὶ δὲ ἐς αὐτῶν ἐλ-
 πίσῃσιν χρεῖσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴ
 ὅταν αὐτῶν ὁ ὑποκρέτης καλῆ, καὶ ἀπάγη, πε-
 δήσας τὰ πυρετῶν, ἢ τῆ φθῶν, ἀγανακτῶ-
 σι πῶσιπυθμονίαι ἀγανακτῶν, οὐ ποτε πῶσιπυθμονίαι
 σαρτες ἀποσπασθήσονται αὐτῶν. ἢ τί γὰρ
 σὺ δὴ ποιήσῃς ἐκείνος, ὁ πλὴν οἰκίαι ἀπο-
 δῆ οἰκῶδμου μῆμος, καὶ τοῖς ἐργάταις ὅταν πῶσι-
 χων, εἰ μάθῃ ὅτι ἢ μὲν ἐξῆς τέλος αὐτῶν. ὁ
 δὲ, ἀρπὶ ὅταν πῶσιπυθμονίαι, ἀπίοι, τὰ κλη-
 ρονόμω καὶ ἀλιπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτῶς
 μὴδὲ δὴ πῶσιπυθμονίαι ἀθλιος ἐν αὐτῆ; ἐκείνος μὲν
 γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἀρρένα παῖδα ἔτεκεν αὐ-
 τῶν ἢ γυνῆ, καὶ φίλους ἀφ' ἑαυτοῦ ἐστῶν, καὶ
 τοῖς ὡσὲν πῶσιπυθμονίαι πῶσιπυθμονίαι, εἰ ἠπίσασθαι ὡς
 ἐπῶσιπυθμονίαι γῆμοῖμος ὁ πῶσιπυθμονίαι τε θνήσκειται, ἀρα
 αὐτοῖς δοκῆ χαίρων ἐπ' αὐτῶν γῆμοῖμος; ἀλ-
 λά ὁ αἰπῶν, ὅτι τὸν μὲν ἀτυχοῦντα ὅταν
 πῶσιπυθμονίαι ἐκείνον ὄρεσ, τὸν τῶ ἀθλητῶ πα-
 τέρα τῶ Ολύμπια νενικηκότος τὸν γαίτο-
 να δὲ τὸν ἐκκαμίζοντα ὁ παῖδῶν ἐχ ὄρεσ,
 ὁσὲν οἶδεν ἀφ' οἴας αὐτῶν κέρχης ἐκρέμα-
 π. τοῖς μὲν γὰρ πῶσιπυθμονίαι ὄρων ἀφῶρεθ-
 μῶμοις ὄρεσ ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοῖς ξίμαγείρον-
 τας τὰ χρεῖματα, εἴτα πῶσιπυθμονίαι ἀν-
 τῶν καλουμῶμοις, ὅφ' ὡν εἶπον, ὅταν πῶσιπυθμονίαι
 ἀθλέων τε, καὶ ὑποκρέτῶν. ΧΑΡΩΝ.
 ὄρα πῶσιπυθμονίαι τῶν, καὶ πῶσιπυθμονίαι ἐμῶν τὸν ἐγὼ
 ἐννοῶ, τί ὁ πῶσιπυθμονίαι πῶσιπυθμονίαι τὸν βίον, ἢ
 ἢ ἐκείνο ἐστίν, ἢ φερούμῶμοι ἀγανακτῶσιν.

A M E R. Atqui ne verbis quidē vllis pro
 dignitate cōsequi possis, quàm sint ridi-
 cula maximè ardua ipsorum studia, &
 quòd nonnunquā interea dū multa spe
 aluntur, intereūt, ab optima scilicet mor-
 te arrepti: cuius nūcij & ministri, vt cer-
 nis, admodum sunt multi, puta febres, tū
 feruidę, tū frigidę (Latinis veterib. quer-
 cere dictę) tabes pulmonięq; tum gladij,
 latrocinia, aconita, iudices quoq; ac ty-
 rāni. Et horum nihil omnino mentē eo-
 rum subit, tātisper sanē dum conatus eo-
 rum feliciter processerint. At si quando
 sua se spe falsos senserint, tū illud ohe fre-
 quens in ore, pariter & eheu, eheu, & hei
 mihi, hei mihi. Quòd si iā inde ab initio
 secum perpenderent mortales se esse, ac
 posteaquā paululū hoc temporis in vita
 fuerint peregrinati, hinc relictis rebus
 terrenis omnibus velut è somno migra-
 turos, profectò & prudentiùs circumspē-
 ctiùsq; vitam ducerent, & cū emorien-
 dum esset, minùs angerentur. Nunc autē
 quia præsenti rerū statu vsuros se perpe-
 tuò sperant, cū minister aut vocarit, autē
 abducere fuerit conatus, irretitos vel fe-
 bre, vel tabe: stomachatur, & ducenti re-
 nituntur propterea sanē quòd abstrahē-
 dos se è bonis præsentibus ne expectarinē
 quidē. Sed enim quid nō faceret ille, qui
 domum magno studio edificādo, opera-
 rios vtget, si prospexerit eam quidē finē
 habituram, ipsum autem se, cū iamdū
 fastigium imposuerit, decessurum domo
 ita relicta heredi, vt is fruatur, ipse autem
 miser ne semel quidem in ea cœnet? Iam
 qui stirpe virili auctus, cōiuiuo excipit a-
 micos, patris nomen, nempe suum, pueris
 imponit: si præsiceret puerum septē annos
 natum emoriturum, nunquid ob prolem
 tibi videretur gaudio ferri tam immodi-
 eo? Verūm in caussa est, quòd in eum
 quidem intuetur, cui in filio res prosperē
 cadunt, cui patrem esse contingit vel
 athlete, vel eius qui vicerit Olympia. Vi-
 cinum autem, qui natum cremādum ef-
 fert, non inspicit, neque nouit quo funi-
 culo quàmque tenui sibi sit suspensus:
 Quin & eorum qui de finibus digladian-
 tur, quanta sit turba, vides: & quàm mul-
 ti coaceruent pecunias, qui tamen ante-
 quam ipsis frui liceat, ab imminentibus
 quos dixi tum nuntiis tum ministris a-
 uocantur. C H A. Video isthęc omnia,
 & mecum ipse cogito quidnam sit eis in
 vita iucundum, aut quid tandem sit illud
 quo spoliati, tantopete stomachentur.

M E R. Quinetiam si ipforum reges, A
 quos vel omnium felicissimos esse appa-
 ret, introspeciat quispiā diligēter, nimirū
 præterquā quòd instabili & ancipiti for-
 tunæ ludo iactantur, inuenerit eis inhæ-
 rere tristitia lōgè plura iucundis: tot timo-
 ribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot
 iris, tot adulationibus miseri illi inuoluū-
 tur. Prætermitto & luctus, & morbos, tū
 & affectus, qui ex æquo tum vulgo & his
 dominantur vsque ad eò, vt non minoris
 fuerit & temporis & negotij, horum hūc
 recēdere mala, quàm & priuatorum. C H.
 Tibi ergo ô Mercuri dicere volo, cui nā
 mortales assimiles mihi videantur, atque
 horū vita omnis. Vidistin' aliquādo bullas
 illas in aqua, torrēte aliquo cum strepitu
 scaturiente existentes? tumores illos in-
 flatos dico, quibus cogitur spuma. Earum
 sanè quædā sunt parux & exiles, quæ iam
 statim dissolutæ euanescent. Aliæ verò
 diutiùs durant, atq; aliis ad se coactis ve-
 hementer inflantur, ac in maximū surgūt
 tumorem: tandem & hæ dissoluuntur om-
 nino, pereūntq;. neque enim secus fieri
 poterit. Hæc tibi hominum vita. Singuli
 flatu tumescunt, ita vt alij sint maiores, a-
 lij autem minores: postreudò alij quidem
 momentaneam, moxq; deficientem sen-
 tiant inflationem: alij verò priùs deficiāt,
 quā omnino constituātur. At omnes de-
 strui & euanescere necesse est. M E. Ni-
 hil tu quidem infelicius hominū naturā
 similitudine expressisti, quā vel ipse Ho-
 merus, qui vniuersū mortaliū genus arborū
 foliis cōparat. C H. At cū tā fragilis sit
 eorū conditio, vides tamē vt inuicē auidè
 contendant pro imperiis, pro honoribus,
 possessionibusq; certando: cū tamē ipsos,
 vniuersis his post se relictis, vnico tantū
 obolo onustos ad nos venire oporteat.
 Vis igitur, quoniā in edito cōsistimus lo-
 co, quā possūm magna voce acclamando
 eos adhorter? primū quidem vt à cona-
 tibus & stultis & vanis abstineāt: deinde
 vt mortē semper præ oculis habētes hūc
 vitæ cursū transigāt: in hanc sententiā
 verba proclamans: O stulti, quid tanto
 studio in his rebus molimini? Desistite à
 laboribus: neque enim perpetuò viuetis.
 Nihil ex his quæ hūc præclara habentur,
 perpetuum est: nec aliquid isto-
 rum, quum moriendum est, secum
 auferre quispiam poterit. Quin neces-
 se est hominem quidem (quisquis is tan-
 dem fuerit) nudum abire, domum autem
 atque agrum & aurum in aliorum transire manus,
 semperque dominum mutare.

Homo bml
la.

Homines
arb. r. sc-
lis similes

Commoni
tio Charo-
ris.

ΕΡ. ὡ γυνὼ τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν;
 οἱ τῶν βυδαμωνέστων εἶ) δοκῶσιν ἔξω τ' ἀβε-
 βαιῶν, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω
 τῶν ἡδέων τὰ αἰατὰ διήσῃ παρῶσιντα αὐτοῖς,
 φόβος, καὶ παραχαί, καὶ μίση, καὶ ὀπιβλασ, καὶ
 ὀργαί, καὶ χαλακείας (τούτοις γὰρ ἀπῆλυτες ζύν-
 φων. ἐὼ πένθη, καὶ νόσοις, καὶ πάθῃ, ἄξιισπι-
 μίας δηλαδὴ ἀρχόντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ πύ-
 των πονητὰ, λογίζεσθαι κατὰ οἶα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν αὐτῶν εἶη. X A. ἔτελω γυνὼ σοὶ ὦ Ερ-
 μῆ εἰπεῖν, ὅτι νιν εἰσκέμαι μοι ἔδοξαι οἱ ἀνθρώ-
 ποι, καὶ ὁ βίος ἀπας αὐτῶν. ἦδη ποτὲ πομφό-
 λυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσθαι ἄσπυ κρητῶντινι κα-
 τὰ ῥά τῃσιν αἰσιν ἀμύνας, (τὰς Φυσαλλίδας λέ-
 γου, ἀφ' ὧν ζῶα γαίρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων
 τῶν αἰ μὲν πινες μικραὶ εἴσι, καὶ αὐτῆς ἐκρα-
 γῆσαι, ἀπέσθησθαι αἰσὶ ὅτι πλέον ἀφρο-
 κοδοί, καὶ παρῶσιντα αὐταῖς τ' ἄλλων αὐ-
 τῶν ἄσπυ φουσαλλῶν, ἐς μέγιστον ὄκειν αἰσὶν).
 εἶτα μὲν τοὶ κακείναι πῶντος ἐξέρραγησθαι
 ποτὲ· ἔ γὰρ οἶόν τε ἄλλως ἡμέσθαι. τῶ τὸ βῆσιν ὁ
 αἰσὶσθῶν βίος. ἀπῆλυτες ἄσπυ πνύμετας
 ἐμπεφουσαλλῶν, οἱ μὲν, μείζους οἰσὶ ἐλάτῃσ;
 καὶ οἱ μὲν, ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ἀκύμορον ὁ
 φύσημα· οἱ δὲ, ἅμα τῶ ζῶσθῃν ἐπαύσθη-
 ρ. πᾶσι δὲ οἶον ἀπορραγῆσαι ἀνατῆσθαι. ΕΡ.
 ὅσθῃν χεῖρον σοὶ τῶ Ομήρου εἰκαστας ὦ Χά-
 ρων, ὅς φύλλοις ὁ ἦρος αὐτῶν ὀμοιοί. X A.
 καὶ τῶν οἰσὶν ὄντες ὦ Ερμῆ, ὄρεας οἶα ποιοδοί,
 καὶ ὡς φιλοπτιμῶνται κατὰ ἄλλῃσιν ἀρ-
 χῶν πέρι, καὶ πῶν, καὶ κτήσεων ἀμυλλῶν, οἱ
 ἀσπυ ἀπῆλυτα κατὰ ἀλιποῖσιν αὐτοῖς, δεήσῃ
 ἕνα ὀβολόν ἔχονσας, ἢ κειν πῶ ἡμαῖς. βούλη
 οἶον ἐπεὶ τῶ ἐφ' ὑψικλοῦ ἐσμέν, ἀναδοῆσας
 παμμέγδης παρῶσιντα αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι
 μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ, αἰεὶ τὸν θά-
 ναρον παρῶσιντα αὐτοῖς ἔχονσας, λέγων, ὦ μέ-
 ταιμοι, τί ἔασουδάκατε παρῶσιντα αὐτῶν; παύ-
 σασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε
 ὅσθῃν τῶ ἀσπυ σαμῶν; αἰδίων ὄσθιν. οὐδὲ
 αὐτῶν ἀπάγῃ τις αὐτῶν τι ζῶν αὐτῶν ἀποθανών.
 ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν, γυμνὸν οἴχεσθαι· πῶ
 οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρόν, ἔ ὁ χειρόν, αἰεὶ
 ἄλλων εἶ), καὶ μεταβάλλῃ τοὺς διασῶσας.

εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὄξ' ἐπηκόος ἐμβροήσασμι
 αὐτοῖς, ὅτε δὲ οἴψ' μέγα ὀφελήσῃται τὸν βίον,
 καὶ σωφρονετέροις αὐτὸν γυμνάσῃ ποῦ πολὺ; ΕΡ.
 ὦ μακάριε, ὅτε οἶδα ὅπως αὐτοῖς ἢ ἀγνοία
 καὶ ἢ ἀπάτη δὴ τετελείχασιν, ὡς μηδ' αὐτὸν γε-
 πθῆναι ἐπιδρανοὶ γυμνάσῃ αὐτοῖς τὰ ὄψα, ποσού-
 τω κηρῶ ἔβουσαμ αὐτῶν οἷον τῶν Οδυσεῖς τοῖς
 ἐταίροις ἔδρασε δέξ' τῆς Σφρῶων ἀκροάσεως:
 πόθεν οἶω αὐτὸν ἐκείνοι διωηθεῖεν ἀκροῦσαι, καὶ καὶ
 σὺ κεκρυμμένος δὴ ῥάγῃς; ὅψ' γὰρ πρὸ ὑμῖν
 ἢ λήθῃ δυνάται, τῆσ' ὅψ' ἢ ἀγνοία ἐργα-
 ζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, καὶ ποῦ
 δεδραμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὄψα, πρὸς πλὴν
 ἀληθῆσαν ἀποκρίναντες, ὅξ' ὑ δεδρόκότες ἐς τὰ
 ποῦ ῥάματα, καὶ κατεγνωκότες οἶα ἔστιν. ΧΑ.
 ὅκου ἑκείνοις γυμνὸν ἐμβροήσασμι; ΕΡ.
 ποῦ τῆσ' ὅψ' λέγει πρὸς αὐτοῖς, ἀ ἴσασι.
 ὅξ' ὅπως ἀποσάντες τῶν πολλῶν, καὶ ἀγα-
 λῶσι τὴν γυμνασίαν, καὶ ἕδαμῃ ἕδαμῶς ἀρε-
 σκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δὴ λῶσι εἰς δρασιμὸν ἢ δὴ
 βυθῶντες πρὸ ἡμας ἀπὸ τῶ βίος; ἔ γὰρ μι-
 σοῦνται, ἐλέγροντες αὐτῶν τῶ ἀμαθίας. ΧΑ.
 ὅξ' ὦ γυμνάσαι; πλὴν πᾶν ὀλίγοι εἰσὶν ὦ
 Ερμῆ. ΕΡ. ἱκανοὶ καὶ ἔστι; ἀλλὰ κατῶν δὴ
 ἢ δὴ. ΧΑ. ἐν ἐπὶ πόρῳ εἰδέναι ὦ Ερμῆ, καὶ
 μοι δείξας αὐτὸ; ἐντελὴ ἔσθ' πλὴν ποῦ ἡγήσιν
 πεποικῆας, τῶ ἀποθήκας τῶ σῶματ', ἵνα κα-
 πορῶσιν, θεάταισθαι. ΕΡ. ἡρία ὦ Χάρων,
 καὶ τῶ βίος, ἔ τὰ φας καλῶσι τὰ τοιαῦτα πλὴν
 τὰ ποῦ τῶ πόλεων ἐκείνα τὰ χῶματα ὅξ' ὅξ',
 καὶ τῶ σήλας, ἔ πρῶ μῖδας; ἐκείνα πᾶν
 νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλακία ἔστι. ΧΑ. τί
 οἶω ἐκείνοι γε φανούσι τοῖς λίθοις, καὶ χεῖροσι
 μῶρῳ; οἱ δὲ, ἔ πρῶν ἢ τὰρτες ποῦ τῶ χῶ-
 μῶτ', ἔ βόθρον πῖνᾶ ὀρῶξαιτες, καὶ οἶσι τε τῶ
 πὶ τὰ πολυτελῆ δὴ πῖνα, καὶ εἰς τὰ ὀρῶματα ὦ
 ἴον ἔ μελίκερπον, ὡς γυμνὸν εἰκόσαι, ἐλέγροντες;
 ΕΡ. ὅτε οἶδα ὦ πορθμεδ πὶ ταῦτα ποῦ τοῖς
 ἐν ἄδου. πεπεπυκῆσαι δ' οἶω τῶ ψυχῆς ἀνα-
 πεμπορῶν κατὰ φαν, δὴ πῖνῶν μῶ ὡς οἶον τε
 ποῦ πεπορῶν πῖνα πλὴν κηρῶν, ἔ τὸν κηρῶν,
 πῖνῶν ἢ ἀπὸ τῶ βόθρου ὦ μελίκερπον. ΧΑ.
 ἐκείνους ἐπὶ πῖνῶν ἢ ἐαδίφῶν, ὦν τὰ κηρῶν ἔσθ'
 τὰτα; καὶ τοῖ γυμνῶσι εἰ μὲν σοι λέγων ταῦτα, ὅση-
 μέρεσι κατὰ γῆν αὐτοῖς. οἶα δ' οἶω εἰ δυνάμην
 ἢ ἐπὶ ἀνελθεῖν ἀπαξ, ἔ πορθῶνοι γυμνοδοχοῖ;

A Hæc atque eiusmodi alia si vnde exaudi-
 ri possint, ipsis inclamarem, an non putas
 vitæ eorum magnæ fore vtilitati, ita vt
 etiam prudentiores longè inde fieri
 queant? M E R. O beate, nescis quàm
 fortiter eos tum ignorantia tum error
 occupauerit, adeò vt eorum aures ne te-
 rebro quidem amplius aperire queas,
 tanta obturarunt cera: haud aliter ac
 sociorum aures & Vlysses, veritus ne Si-
 renum cantus exaudirét. At quinam au-
 dire poterint, etiam si vocem in tantum
 intendas, vt rumparis? Nempe quod a-
 pud vos obliuionis fons potest, idem hîc
 præstat ignorantia. Quanquam sunt in
 B eis & pauci quidam, qui quoniam cerant
 in aures non accipiunt, ad veritatē ipsam
 declinant, atque in ipsis rebus cernentes
 acutum, quales sint agnoscant. C H A.
 Vel illis ergo solis acclamarem. M E R.
 Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt, ad
 eos dicere. Vides quomodo à vulgi turba
 femoti, rideant quæ alij factitarint? Tum
 neutiquam conuenit ipsis cum vulgo, a-
 deo vt iam nunc appareat, ipsos fugam è
 vita ad nos adornare. Verùm omnibus
 odiosi sunt, eo quòd istorum imperitiant
 tedarguant. C H. Bellè ò generosi vos: ta-
 meti ò Mercuri, admodum sunt pauci;
 MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc
 descendamus. C H. Vnum adhuc disce-
 re desiderium est, quod vbi doctueris;
 perfectam sanè doctrinam dederis: nam
 cõtueri gestio, in quæ, cadauera reponât;
 dum in terram defodiunt. M E R. Sep-
 ulchra, conditoria & monumenta hæc
 vocant. Cæterùm tumulos illos ante
 vrbes vides, tum columnas, & pyra-
 midas. Omnia illa mortuorum sunt re-
 ceptacula, cadauerumque tentoria. C H.
 Quid ergo saxa illi coronât, vnguétoque
 inungunt? alij præ tumulis cõtstructo ro-
 go, ac fouea effossa, sumptuosas illas exu-
 rne cœnas, & vinū mulsūmque (quantū
 coniecturis assequi possum) in ipsas fo-
 ueas infundunt? M. Equidem ignoro ò
 portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos
 agunt, pertineant: verùm illis persua-
 sum est, vmbra ab inferis reduces cœna-
 re quidē, vt cuiq; liceat, circū nidoretti
 volitando, bibere autē è foueis mulsūm.
 C H. Illos adhuc bibere vel esitare, quo-
 rum caluariz sunt aridissime? Atqui ridi-
 culū est me tibi hæc dicere, qui quòd quo-
 tidie ipsos deducas, probè nosti an vbi
 semel terrā subierint, denuo velut post-
 liminij iure ad superos remeare queant.

Ignoran-
 tia & er-
 ror, quib us
 hominum
 animi ex-
 cacantur.

Confusio
 opinio-
 nis de de-
 functorum
 honoribus.

Quin & ipse maximè ridicula pateret tot negotiis occupatus, si eos traiciendo, nō deducere solūm, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O stulti, quæ est hæc amentia? Non scitis quàm latè distantibus finibus viuentium & mortuorum res sunt seiunctæ? quóque pacto se res habeant apud nos, vbi

*Mortuus est æquè, tumuli qui nescit honorem,
Et qui sortitur spectandi funera saxi: [Iro:
Atq; honor vnus adest & regi Agamènoni, &
Thersitæ & similis Thetidos formosus Achilles.
Vmbre nam pariter sicca nudæque pererrant
Asphodeli campos, confracto vertice cunctæ.*

M E R. Παρὰ ἰ quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achilles sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope mare situm est? illic Troianum est Sigeum. E regione autem conditus est Ajax in Rhæteo. C H. Non magna neq; insignia sunt monumēta. Verūm celebriores vrbes mihi cōmonstra, de quibus infernè tam magna audimus, Ninum scilicet, Sardanapali urbē, Babylonem, Mycenas quoq; tū & Cleonas simul, & Ilium ipsum: nā illinc oriundos multos memini traicere, ad eò vt totis iam decē annis neq; nauem subduxerimus, neq; ea interim refrixerit. M E R. Ninus quidē, ὁ portitor, iā est euerſa, ita vt ne vestigium eius sit reliquum, neque vbi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylō autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæq; magno illo ambitu est septa, haud ita multò post & ipsa desideranda, quemadmodū nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sanè cōmonstrare pudet: omnium verò maximè Ilium: alioquin, vbi descenderis, sat scio, præfocaris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sūnt &

Non homines tantū, verūm & vrbes, & prope cuncta mortis obnoxia esse.

ipſæ. Vrbes enim, ὁ portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod lōgè mirabilius, solidi etiā fluij, ita vt Inachi ipsius in Argō ne monumentum quidem reliquum appareat. C H. Vah, quæ laudes Homere, quàmque superba nomina,

*Ingens Ilium, ac manibus amplum.
Tum struētæ bellè Cleonæ.*

Sed interim dum fabulamur, quina illi cōmunicant, & qua pro se mutuo cēdunt? M E. Argiuos vides & Lacedæmonios ὁ Charō, atq; semimortuum Imperatorem Othryadē suo ipsius nomine trophæū inscribentē. C H. At pro quo eis est pugna?

ἄ ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγέλοια αὐτῷ Ἐρμῆ ἔπαχον, ὅσα ὀλίγα πρῶτα ἔχων, εἰ ἔδῃ μὴ κατὰ γὰ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἀνάγκη ποικίλους ὦ μῦθοι, τῆς αἰοίας. ὅσα εἰδότες ἠλικίαι ὄρεσι διακέκριται τὰ νεκρῶν ἔ τὰ ζώντων πρῶτα: ἔ οἶα τὰ πρῶ ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν ὁμῶς ἔ, τ' ἄτυμος αἶψα, ὅστ' ἔλλαχε τύμβου,

Ἐνδ' ἴη τιμῆ Ἰερός, κρείων τ' Ἀγαμέμνων. Θεοσίτη δ' Ἴσος Θετίδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμυθῶν κάρηνα, (μῶνα.

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελῶν λή- E P. Ηράκλεις, ὡς πολὺ τὸν Ὀμηρον ἐπαμ- πλῆς. ἀλλ' ἐπεὶ ὅσ' ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δῆξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον. ὄρεσι τὸν ἔπι τῆ θαλάτῃ; Σίχλον μὲν ἐκείνον ὁ Τρωϊκῶν αἰπικρὺ δέ, ὁ Αἴας τέταρτος ἐν τῷ Ροιτείῳ.

X A. ὦ μεγάλοι ὦ Ἐρμῆ οἱ τάφοι. τὰ πόλεις τὰς ἐπισημῶς ἡδὴ δῆξόν μοι, ἀς κείτω ἀκούο- μιν. τίω Νῆϊον τίω Σαρδδμαπάλα, καὶ Βα- βυλῶνα, καὶ Μυκήνας, ἔ Κλεωναί, ἔ τ' Ἰλίου αὐτήν. πολλοὺς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύ- σαις ἐκείτω, ὡς δέκα ὄλων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλ- κῆται, μὴ δὲ διαψύξαι ὁ σκαφίδρον. E P. ἰς Νῆϊος μὲν ὦ πορθμεὺς ἀπόλωκεν ἡδὴ, καὶ ὅσ' ἐν ἴχθος ἐπὶ λειπὸν αὐτῆς. ἔδ' αὐ εἴπησι ὅπου πὸτ' ἴω. ἡ Βαβυλῶν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ ὕπυργος, ἡ τὸν μέγαν πείλοπον, ὦ μείζονα ἔ αὐτῆ ζήτη. θησο. μνή, ὡς ὅσ' ἡ Νῆϊος. Μυκήνας δέ, καὶ Κλεωναί, ἀγμύρομαι δῆξαι σοι. ἔ μέγιστα ὁ Ἰλίου. ἀποπνίξεις γὰρ ὅσ' οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθῶν, ἔπι τῆ μεγαληγροία τῆν ἐπῶν.

πλῆν ἀλλὰ πάλα μὲν ἡσῶν βύδα, μόνες, νῦν ὅ τ' ἐθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκασι γὰρ ὦ πορ- θμεὺς καὶ πόλεις, ὡς ὅσ' ἀνθρώποι καὶ ὁ πρῶ- δδξότερον, ἔ ποταμοὶ ὄλοι. Ἰνάχου οἶον ἔδὲ τά- φος ἐν Ἀργῇ ἐπὶ καταλείπεται. X A. παπαὶ τῆν ἐπαίνων Ὀμπρε, καὶ τῆν ὀνομάτων, Ἰλίου, ἰρήν, ἔ βύραγμα. καὶ εὐκτίμημαι Κλεωναί. ἀλλὰ μείζονα λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶν- τες ἐκείνοι, ἡ ὅσ' ἡ πίνος ἀλλήλους φονδύσιν;

E P. Ἀργεῖος ὄρεσι ὦ Χαρίων, καὶ Λακεδαίμο- νίας, καὶ τ' ἡμῶν τῆτα ἐκείνον φρατηγὸν Ὀθρυά- δην, τ' ἐπιγράφοντα ὁ Ἑσπαῖον τῶν αὐτῶ ὀνο- ματί; X. ὅσ' ἡ πίνος ὅ αὐτοῖς ὦ Ἐρμῆ ὁ πόλε- μος;

μους;

μος; ΕΡ. Ὡρ τῆ πεδία αὐτῆ, ἐν ᾧ μάχον-
ται. ΧΑ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν ὅτι
κἀν ὄλλυ πλὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῆ
κτῆσονται, μὲν αὖ ποδῶν λαβοῖεν τόπον
ποδῶν τῆ Αἰακῶν. Ὡ τῆ πεδίον τῆτο, ἄλλοτε
ἄλλοι γεωργήσοισι, πολλὰκις ἐκ βάθερον Ὡ
ἔπαμον αἰαπασάσμετες τῶν ἄλλοτερον. ΕΡ.
ἔγω μὲν ταῦτα ἔστα. ἡμεῖς δὲ, καθαβαῖτες
ἡδὴ, κὺ κτῆ γῶρον διητησάμετες αὐτῆς τὰ ὄρη,
ἀπαλλατῶμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐσάλλω, σὺ
δὲ ἔπι Ὡ πορθμεῖον ἡξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον
καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑ. οὐ γὰρ ἐποίησας
Ὡ Ερμῆ. διεργέτης αἰεὶ αἰαγεγῶν. ὠνά-
μῶν δὲ τι δὲ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ἔστι τὰ
τῆ κακοδαμόνων αἰαθεσῶν πορῶματα,
βασιλῆς, πλῆντοι χροσῶν, ἐκατόμβαι, μα-
χαί. Χάρωνος δὲ, ὁσθεῖς λόγος.

A M E R C V R. Pro eo ipso agro in quo
pugnant. C H A. O hominum amen-
tiam, qui haud sciunt se, etiāsi nunc quif-
que eorum totam Peloponnesum possi-
deat, vnus tamen vix pedis locum ab
Æaco accepturos. Campum autem aliās
alij colent, sæpe etiam hoc trophæo per
aratum reuulso. M E R C. Hæc quidem
hoc modo se habebunt. At nos iam hinc
descendamus, ac montibus his in suas
fedes repositis regrediamur, ego quidem
quò sum ire iussus, tu verò ad nauem. E-
quidem post paulum veniam & ipse tibi
vmbraurum gregem mecum adducens.
C H. Probè fecisti ô Mercuri, atque in
eorum album adscribêris, à quibus bene-
ficio me affectum perpetuò agnoscam:
quandoquidem tua ope in hac peregrina-
tione plurimùm sum adiutus. O qua-
lia infelicium hominū studia! Reges, la-
teres aurei, magna sacrificia, prælia!
Charontis autem nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

DE SACRIFICIIS.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Deridet hoc sermone Lucianus vanitatem & superstitionem hominum circa colendos deos, ut
qui priuim de diis impia quædam opinentur ac sentiant. Deinde eosdem ineptiore ac alieniore cul-
tu quàm qui pro natura ac dignitate numinis prosequantur. Propositio est, ridicula esse ea que ho-
mines tum sentiunt de Dijs, tum circa illorum cultum faciunt. Id confirmat expositione primùm ea-
rum opinionum que de dijs traduntur, quam veluti causam superstitionis istius esse ostendit: Dein-
de & rituum quibus tum Græci, tum Aegyptij, quos cæteris multo, ineptis istis antecire indicat, uti
solent. Et hunc quasi quendam effectum ex superioribus opinionibus sequi, videtur velle intelligere.

Μέν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ
μάταιοι πορῶτοι, κὺ ταῖς
ἐορταῖς, καὶ πορῶδοις τῆ
θεῶν, κὺ αἰτῶσι, καὶ ἀδύ-
χονται, καὶ ἀ γηνώσχοισι
πορῶ αὐτῆ, οὐκ οἶδα εἰ τις οὕτω κατηφῆς
ἔστι, καὶ λελυπημένος, ὅσπῃς ἔ γελῶσεται
πλὴν ἀβελθητῶν ὀπιβλέψας τῆ δρωμέ-
νων. καὶ πολὺ γὰρ οἶμαι πορῶτερον τῆ γε-
λαῖν πορῶ ἐαυτὸν ὀξετάσῃ, πότερον δισε-
βῆς ἀδύς χροῖ καλῶν, ἢ ταῦαντίον θεοῖς
ἐρροῖς, καὶ κακοδαμόνας, οἷγε οὕτω τα-
πεινόν, καὶ ἀ γηνῆς Ὡ θεῖον ὠπειλήφασιν,

Nimvero si quis recense-
re velit quæ stultissimi
mortales factitant in sa-
cris, in festis diebus, in
adeundis salutandisque
diis: tum quas res ab illis
petant, quæ vota faciant, cuiusmodi sint
quæ de illis sentiunt statuuntque: equidè
haud scio, sitne quisquam animo curis ita
confecto, vsque aded mæsto, quin risurus
sit vbi perpèderit negotij tum absurdita-
tem, tū amentia. At multo antequā ride-
re incipiat, opinor secū illud expendet, v-
trum pios istos appellari cōueniat, an cō-
trà diis inimicos, atq; infelices, ac Genios
malos, qui quidè numen ipsū rem vsque-
adeo humilè atq; abiectā existimāt esse,

Q

vt. humanis egeat obsequiis, vtque adulatione capiat ac gaudeat: rursus vt stomachetur, atque iracundè ferat, si negligatur. Nam Ætolica illa mala, simulque Calydoniorum calamitates, totque hominū cædes, ad hæc & Meleagri interitum, hæc omnia à Diana authore profecta esse prædicat, quæ videlicet grauitè ferret quod ab Oeneo non esset ad sacrificium adhibita. Usque adeo nimirū altè dolor hic animo illius infederat, quod sacris epulis esset frustrata. Quin illam iam mihi videre videor, vt erat id temporis, in cælo solitariam, reliquis diis ad Oenei conuiuīū profectis foras, miseris modis gerentem sese, ac miserabiliter eiulantem, quod ab eiusmodi festo esset abfutura. Contrà Æthiopes illos fortunatos, ac multis modis felices quis dixerit, si modò Iupiter illis gratiam referret pro humanitate quâ in initio poematis Homericæ in ipsum exhibuerant, duodecim perpetuos dies epulis acceptū, idque quum reliquis etiam diis comitatus ad conuiuium veniret. Usque adeo nihil, vt apparet, quicquid faciunt illi, gratis faciunt: verum sua bona vendunt mortalibus: atque emere quidè ab illis licet omnia, puta bonam valetudinem, bucina: diuitias, bobus quatuor: tum regnum bobus centum: præterea sospitem ab Troia in Pylū reditum tauris nouem: iam ex Aulide ad Ilium trāsmissendi facultatè, regia puella. Nam alius quidam, ne id temporis vrbs caperetur, à Minerua mercatus est bobus duodecim, ac peplo. Verisimile est autem esse præterea quedā, quæ vel gallo vel corolla, vel solo thure ab illis redimi queat. Hæc igitur quū non ignoraret, opinor, Chryses ille, utpote tū sacerdos, tum senex, diuinarumque rerū egregiè peritus, posteaquā re infecta redisset ab Agamænone, tanquā qui pridem Apollini mutuum dedisset beneficium, ita nūc imputat ac reposcit vicem, quin cōiiciatur etiam propemodum, nempe quum sic ait: Equidem Apollo egregiè, templū tuum, quum id temporis adhuc esset incoronatum, se penumero coronis ornaui, deinde tā multas tibi in aris adoleui coxas taurorū pruriter atque captarū: at tu cōtrā me negligis, quum huiusmodi patiar iniurias: proque nihilo ducis hominē bene de te meritū. Qua quidem oratione in tantum ille pudefactus est, vt protinus arrepto arcu, ac supra nauium stationem sese collocans, pestem in Græcorum copias iacularetur, ne mulis quidem & canibus intactis.

A ὥστε εἶ) αἰθροῦ πων ἐνδεές, καὶ κρακιδιόμεινον ἴδεσθαι, ἐ ἀνανακτεῖν ἀμελοῦ μῆρον. τὰ γρηῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰ τῆν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς ποσάτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου θάλασσαν, πῶντα τῶντα ἔργα φασὶν εἶ) τῆς Ἀρτέμιδος, μεμψιμοιροῦσης ὅτι μὴ πῦρ ἐλήθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τῶν Οἰνέως ἕτως ἄρα βαθέως καθήκετο αὐτῆς ἢ τῆν ἱερείων θρασύτητα. καὶ μοι δοκεῖ ὄραϊν αὐτὴν ἐν τῶν ἕρανῶν τότε μόνῳ, ἢ ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορθυμένων, θηνά ποιούσῃ, καὶ χελιδιάσῃ, οἷας ἐορτῆς ἀπολάφῃσῃ. τῶν B δὲ αὐτῶν Αἰθίοπας, καὶ μακαρίους, ἐ πεισυνδαίμονας εἴποι τις αὐτῶν, εἶγε ἀπομνημονῶν ἢ χρεῖν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἢ ἐν ἀρχῇ τῆς Ομήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξατο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐσιάσθητες, καὶ τῶντα, ἐπαγρόμῃ καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. ἕτως ὁσὲν ὡς εἰοικει ἀμιαθὶ ποιούσιν, ὧν ποιῶσιν. ἀλλὰ πάλῃ C σὺ δὲ θεοῖς ταῦτα, ἐ ἐνεσι τὰ ἰαδῶν παρ' αὐτῆν, τὸν μὲν ὑγαιάνην, εἰ τῦρσι, βοῖδίου τὸν ὃ, πλατῆιν, βοῶν τετάρων τὸν ὃ, βασιλεύην, ἑκατόμβης τὸν δὲ, σῶν ἐπαμειβεῖν ἐξ I λίας ἐς Πύλον, τῶντων ἐννεα καὶ ὁ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον θραπλευσῶν, παρ' ἑνὸς βασιλικῆς. ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη ὁ μὴ ἀλάσῃ τότε ἢ πόλιν ἐορῆα τοῦ τῶν Αἰθίοπων βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλα. εἰκάσῃ ὃ γρηῖν πολλὰ εἶ) καὶ ἀλεκτρύονος, ἐ γεφαιῶν, καὶ λιβαυωτῶ μόνου παρ' αὐτοῖς ὦντα. τῶντα ὃ οἶμοι καὶ Χρύσης ἔπιγάμμος, ἄτε ἱερὰς καὶ ἡρῶν, ἐ τὰ θεῖα σφός, ὅτῃ ἀπορρακρὸς ἀπὸ τῶν τῶν Αἰθίοπων ἀγαμέμνωνος, ὡς αὐτῶν ἐ πορθυμείσας τὰς Ἀπόλλω τὴν χρεῖν, διχομολογεῖται, ἐ ἀπαμειβῆ τὴν ἀμειβῆ, ἐ μόνον ἐκ ἐνδὲς, λέγων, ὃ βέλτιστε D Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τῶν ἀγεφαιῶν τὸν ὦντα, πολλὰ καὶ ἐγεφαιῶσα. ἐ τῶντα σοὶ μηρία τῶντων καὶ ἀγῶν ἑκαυσα ὅτι τῶν βαμῶν. σὺ δὲ ἀμελεῖς μου τῶντα πεποιθός, καὶ παρ' ὁσὲν τίθησῃ τὸν διεργέτιον. τῶν γρηοῦ ἕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὡς τε ἀρπασάμυμος τὰ ῥῶσα, καὶ ὑπὸ τῶν ναυσάθμου καθίστας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τὰ λοιμῶν τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμίονοις καὶ κυσίν.

ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, ἅπαντες οἱ βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ παρ' αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῆν ἀνδραπέπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τοῖς ἔρωτας ἐδυεχύθησαν, ὅσδ' τῷ Τακίνθου τὸν Φόνον, ὅσδ' τῆς Δάφνης πλὴν ἑσθ' οὐσίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κατὰδικασθεὶς ὅπι πάλ' τῆν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ζοστραχιδεῖς, ἀφ' ἧς τῆτο ἐκ τῷ ἕρανοδ' κατεπέμφθη ἐς γλῶ, ἀνδραπέπων χρησάμενος τῇ τύχῃ. ὅτε δὲ καὶ ἐδήτησεν ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸ Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι, παρὰ τούτῳ μὲν γὰρ ἔμεινος, ἀλλὰ μὲν τῷ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέρωσι πληθύνοντες ἕω' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ὅσδ' ἐτελή τὸν μισθὸν ἐκομίσθητο παρὰ τῷ Φρυγῆς, ἀλλὰ προσώφλει αὐτοῖς πλέον ἢ τεράκοντά φασι δραχμαὶ Τρωϊκάς. ἢ γὰρ ἔσ' αὐτὰ σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ παρ' ἧν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, παρὰ τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα, παρὰ καλέσθητες τὰς Μούσας σιωπῶδες ἐν ἄρχῃ τῆν ἑπῶν, ἐφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γηρόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ἀδδουσι, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ὅππ' ἄριστος ἔξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσε τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὡς παρ' ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὑπερβῆ δὲ ὁ Ζεὺς κλαπέις ἕω' τῆς Ρέας ἕω' βαλλομένης τὸν λίθον, ἐς πλὴν Κρήτῳ ἐκτεθείς, ἕω' αἰγρὸς ἀνεπέσθη, κατὰ παρ' ὁ Τηλέφος ἕω' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κίρως ὁ παρ' ἕτερον, ἕω' τῆς κύνος. ἔπειτα ἔξελθῶν τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτικῶν κατὰ βαλῶν, αὐτὸς ἔχε πλὴν ἄρχῃ. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑσάπτε δὲ, πλὴν Ἡρα καὶ πλὴν ἀδελφῶν, καὶ τοῖς Περσῶν τῆτο καὶ Ἀστυρίων νόμοις. ἐρωτικὸς δὲ ὦν, καὶ εἰς Ἀφροδίτῃα κεχυμένος, ῥαδίως ἐπέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν. τοῖς μὲν, ἔξ ὁμοπύμων ποιησάμενος. ἐπίοις δὲ καὶ νόθοις ἐκ τῷ θνητῷ καὶ ὅπι γαίου γήους. ἀρ' π' μὲν, ὁ θηνάδας γηρόμενος χρισίον. ἀρ' π' τῷ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετός. καὶ ὄλιος, ποικιλώτερος αὐτῷ Πρωτέως. μόνῳ δὲ πλὴν Ἀθηνῶν ἔφυσε ἐκ τῆς ἐαυτῷ κεφαλῆς, ἕω' αὐτῶν ἀπεργῶν τὸν ἐγκέφαλον συλλαβῶν.

A Sed quoniam de Apolline incidit mētio, referam de eodem & alia quæ de illo sapientes isti tradunt, nō illa quidem, quoties, quā infeliciter amarit, nō Hyacinthi cædem; neque Daphnes superbiam: verum quemadmodum damnatus etiam fuerit; & ob Cyclopes interfectos in exilium exactus. Vnde factum ut è cælo in terram demitteretur, humana iam sorte vsurus, nostrisque malis factus obnoxius. Præterea autem quemadmodū in Thesfalia mercenariam operam suam locarit apud Admetum, tum item in Phrygia apud Laomedontem, atque apud hunc quidē haud solus, verum cum Neptuno, quum ambo propter egestatem lateres cōponerent, inque construēdis mœnibus operam præstarent. Ac ne mercedē quidem solidam à Phryge illo tulerunt, verum debebat illis adhuc de summa, ut ferunt, plus triginta drachmas Troiani numismatis. Quid enim? an non hæc in Deorum honorem fabulantur poëtæ? atque his etiam multo diuiniora de Neptuno, de Prometheo, de Saturno, de Rheâ, deniq; de vniuersa fermè Iouis familia: idque inuocatis ut adsint canentibus, in exordio poëmatū, Musis: à quibus tandem velut afflati numine, id quod apparet, huiusmodi quædam cantāt, quemadmodum Saturnus ut primū Cœlū patrē suū execuisset, ipse in eo regnauerit, deinde liberos suos deuorarit, sicuti ferūt fecisse & Argium illū Thyestem. Dein de quemadmodum Iupiter furtim occultatus à Rheâ, saxum pueri loco subiiciente, in Cretam sit ablegatus, atque inibi à capella nutrice sit alitus, itidem videlicet ut Telephus à cerua, Cyrus Persa (is qui prior regnauit) à cane narratur enutritus. Postea quemadmodum expulsus patre, atque in vincula coniecto, ipse potitus sit imperio. Duxerat autem vxores cōplureis quidem alias, sed postremo loco Iunonem germanā, idque iuxta Persarum & Assyriorum institutū. Tum autē quod esset in amores propensus, atque in Venerem effusus, facillè cælum liberis expleuerit: quorum alios ex suæ fortis deabus creavit: alios cōtrā nothos ex mortali terrestriq; genere sustulerit: quum interim generosus ille nunc in aurum, nunc in taurum, nunc in cygnum aut aquilam verteretur: ac in summa plures sibi formas assumeret, quā vel Proteus ipse. Porro Mineruam è suo ipsius capite progeniuit, hæc planè sub ipso cerebro cōplexus.

Nam Bacchum imperfectum adhuc (ut aiunt) è matre etiamnum conflagrante surreptum, in suum femur illatum defodit: deinde urgente partu execut. Nec his dissimilia de Iunone etiam canunt. Nempe hanc citra virilem congressum subuentaneo conceptu grauidam, puerum edidisse Vulcanum, atque eum quidem non admodum fortunatum, verum excusorẽ ac fabrum ærarium: qui que perpetuo tũ in igni, tum in fumo versetur: ac scintillis oppletum: quippe cuius ars in fornacibus exerceatur: tum autem ne pedibus quidem integris: claudicare enim è ruina, quum à Ioue præceps datus esset è caelo. Quod ni Lænij pro sua bonitate eũ, dum adhuc ferretur in aère, suscepissent, perierat nobis Vulcanus, non aliter quam Astyanax è turri deiectus. Quamquam que de Vulcano narrant, toleranda videantur. Ceterum de Prometheo cui nõ cognitum est quam atrociam sit passus, propterea quod supra modum humanæ gentis amans fuerit: Si quidem hunc Iupiter in Scythiam deportatum, super Caucasum montem cruci suffixit, adhibita illi aquila, quæ iecur illius assidue circumroderet. Hic itaque pœnas pendit. Porro Rhea (nam sunt hæc quoque simul referenda) an non indecorè atque indignè facit: iam anus quum sit, & ætate exacta, iisque rebus intèpestiua, deinde tam multorum mater deorum, dum pueros adhuc adamat, eosque zelotypia prosequitur, dumque Attin ipsum leonibus secum circumuectat, præsertim quum iam utilis esse non queat. Itaque quoniam posthac vitio vertat aliquis vel Veneri quod adulteretur, vel Dianæ quod ad Endymionem frequenter medio è cursu diuertens descendat: Sed age missas faciamus has fabulas: atque ipsum cœlum conscendamus, poetico illo more subuolantes: ea nimirum via, quam vnã pariter cum Homero Hesiodus cõmonstrat, contemplaturi quem in modum singula apud illos sint ordinata. Ac primum quidem quod forinsecus sit ferreum, vel ab Homero, qui id ante nostram ætatem dixit, audiuius. Quod si superas, ac sublato paulum capite sursum aspexeris, ac planè in ipsum quasi dorsum perueneris, ibi simul & lumen apparet candidius, & serenior sol, & astra fulgentiora, nihilque vsquam oculis occurrit nisi clarus dies, ac solum vndique aureum. Ceterum introgrediẽti, primo loco manserunt Horæ: quippe portasferuãt:

τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασι ἐκ
 τῆς μητρὸς ἐπι χειρομῆνης, ἀρπάσας, ἐν τῇ
 μητρὶ φέρων κατέρυξε, κατὰ ἕξέτεμε,
 τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. ὁμοία δὲ θύρις ἔπε-
 εἰ τῆς Ἡρας ἀδίδισιν, δὴ δὲ τῆς πατρὸς τὸν
 ἀνδρα ὀμιλίας, ὑπολωμένον αὐτῷ παῖ-
 दा γυνῆσαι τὸν Ἡφαιστον, ἔμαλα δὲ τυ-
 χῆ τῶτον, ἀλλὰ βαίανσον, καὶ χαλκία, καὶ
 πυρίτιον, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πῦρ βιοῦντα,
 καὶ ἀπινθῆρων ἀνάπλεων, οἷα δὲ καμινῶ-
 τῶν, καὶ σὺ δὲ ἀρτίον τῷ πόδε· χαλκὸν δὲ
 γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὅποτε ἐρρίφθη
 ὑπὸ τῆς Διὸς δὲ ἔρανον. καὶ εἶγε μὴ οἱ Λή-
 μνιοι καλῶς ποιούντες, ἐπι φερόμενον αὐ-
 τὸν ὑπεδέξατο, ἐπεθνήκει αὐτῷ ἡμῖν ὁ Ἡφαι-
 στος, ὡς τῷ ὁ Αἰγυπιάδης ἀπὸ τῆς πύργου κα-
 ταπεσῶν. καίτοι τῷ μὲν Ἡφαιστοῦ, μέγιστα.
 τὸν δὲ Προμηθεῖα, τίς οὐκ οἶδεν οἷα ἐπάτη,
 δῆσι καὶ ὑποβολῶν φιλαίθερος ὡς,
 καὶ γὰρ αὐτὸν καὶ τῶτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγα-
 γῶν ὁ Ζεὺς, ἀεσαύρωσεν ἐπὶ τῆς Καυκάσου.
 καὶ τὸν αἰετὸν αὐτῷ ὑποκαταστήσας τὸ ἡπὶ
 ὀσημέραι κατὰ φέροντα. σὺ δὲ μὲν οὖν ἕξετελε-
 σε τὴν καταδικίαν. ἡ Ρέα δὲ (καὶ γὰρ ἴσως
 καὶ αὐτὰ εἶπεῖν) πῶς οὐκ ἀρημονίῃ, καὶ δι-
 νὰ πονεῖ, γρῶς μὲν ἦδη καὶ ἕξωρος οὔσα, καὶ
 Ἰσοῦτων μήτηρ θεῶν, παιδερασοῦσα δὲ
 ἐπι, καὶ ζῆλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἀττίν ἐπι
 τῆν λέοντων φέρουσα: καὶ αὐτὰ, μηκέτι
 χρῆσιμον εἶ) διωκόμενον: ὡς τε πῶς αὐτῷ ἐπι
 μέμφοιτό τις ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ὅτι μοιχεύε-
 ται: ἢ τῆς Σελήνης πατρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
 πούση πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; φέρε
 ὅτι ἦδη θύτων ἀφείμενοι τῆν λόγων, ἐς αὐ-
 τὸν ἀνέλθαι μὲν τὸν ἔρανον, ποιητικῶς αἰα-
 τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν αὐτῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσίο-
 δου ὁδὸν, καὶ θεασάμεθα ὅπως ἕκαστον δὴ
 κεκόσμηται τῆν αἰῶν. καὶ ὅτι μὲν χαλκῶς
 ἔστι τὰ ἕξω, καὶ παρὲς ἡμῶν τῆς Ὀμήρου
 λέγοντος ἡκούσαμεν. ὑποβαῖντι δὲ καὶ αἰα-
 κῶνται μικρὸν ἐς τὸ αἰῶν, καὶ ἀπεχθῶς
 ἐπὶ τῆς κώρου χειρομῆνης, φῶς τε λαμπρῶ-
 τερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος,
 καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πῦρ, ἡμέ-
 ρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. εἰσὶν ὅτι, παρ-
 τὸν μὲν οἰκῶσιν αἰῶναι: πυλωροῦσι γὰρ

ἔπειτα δὲ, ἢ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ἕσπε-
 ται; καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διός· ἐξῆς δὲ, τῷ
 Ἡφαίστου ὃ χαλκείῳ ἀδάμεσον ἀπάσης τέ-
 χνης· μὲν δὲ, αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διός
 Ἡ βασιλῆα. ταῦτα πρῶτως περικαλλῆ τῷ
 Ἡφαιστου κατὰ σπουδαίοντος. οἱ δὲ θεοὶ πρὸ
 Ζεῦσι καὶ Ἡμίονοι, (τορέπει γὰρ οἶμθα αἰῶν ὄντα
 μεγαληγορῶν) ἀποσχεποῦσιν ἐς πλὴν γλῶ, καὶ
 πρῶτη περὶ βλέποισιν ἔπι κῶσιντες, εἶπο-
 θεν ὄφονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερο-
 μένῳ κηλῶν, ἐλισσομένῳ περὶ κηπῶν.
 καὶ ἂν μὲν θύῃ τις, βύωχουῦται πρῶτες, ἔπι-
 κηχνηότες τὰ κηπῶν, καὶ ὁ αἶμα πίνοντες
 πῆς βωμοῖς περὶ χροῦμενοι, ὡς αἱ μῦθαι.
 ἡ δὲ οἰκόσιν ὡσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία ὃ
 δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἀνδρες ποιοῦσι
 σιάντων, καὶ σιπέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
 Τάταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβριστῆς, καὶ γὰρ
 ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τῷ κηλῶν. ἀβασος δὲ
 τὰς ἐπιτῆς γὰρ ὃ ἀπορρήτος ὁ ἕρανος. τοιοῦ-
 τος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγάρων καὶ οἱ ἀνδρες
 ποιοῦσι σιπέπινον καὶ ἀκλῶντα περὶ τῶν
 ἀρρηκείας ἐπιτηδύσιν. ὃ περὶ τὸν μὲν ἕλας
 ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα κατέ-
 ρωσαν, ὃ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ.
 μὲν δὲ, ἢ ἀμύμονοι καὶ ἔθνη, σέβασιν, καὶ πολιτῶν
 αὐτῶν ἀποφάσιν ὁ μὲν Δελφός, τὸ Ἀπόλ-
 λων, ὃ ὁ Δῆλιος· ὁ δὲ Ἀθηνῶν, πλὴν Ἀθηναῖ.
 μὲν τῶν γὰρ πρῶτον πλὴν οἰκειότητα τὰ ὀνόματι.
 καὶ πλὴν Ἡρα ὁ Ἀργεῖος καὶ ὁ Μυσηδόνιος, τὸ Πέαν
 καὶ πλὴν Ἀφροδίτῳ ὁ Πάφιος. οἱ δὲ αὖ Κρη-
 τες, ἢ ἡμέρας πρὸ αὐτοῖς, ὃ δὲ τραφῆναι μόνον
 τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ ὃ τὰ φοι αὐτῶν δὲ
 κηλῶν. καὶ ἡμεῖς ἀρα τοῦτον ἢ πατὴρ μῦθα χροῦ-
 νον, οἰόμενοι τὸν Δία βροτανῆντε, καὶ ἕν, καὶ τὰ λ-
 λα πρῶτα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ, ἐλελήθη πάλαι τε-
 θνεῶς, περὶ Κρησὶ τεταμμένους. ἔπειτα δὲ
 ναοὺς ἐγείραντες, ἢ αὐτοῖς μὴ ἀοικεῖ, μηδὲ ἀ-
 νέστοι δῆθεν ὄσιν, εἰχθῆρας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, πα-
 ρακλήσιντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλετον,
 ἢ Φιδίαν. οἱ δὲ, ἢ οἱ δὲ ὄπῃ ἰδόντες, ἀναπλαῖ-
 τοῖσι γυμνήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δὲ ἐς αἰὲ τὸ
 Ἀπόλλωνα, καὶ τὸ Ἑρμῆν ἕσπηνήτην, καὶ Ποσει-
 δῶνα κυανοχάτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνῶν.

A Post eas Iris, ac Mercurius: vtpote mini-
 stri, ac Iouis internūcij: Deinde Vulcani
 fabrilis officina, omnigeno referta artifi-
 cio: Postea deorū ædes, ac Iouis ipsius re-
 gia: quæ quidem omnia Vulcanus pul-
 cherrimè fabricatus sit. At verò dij iuxta
 Iouem assidentes (cōuenit enim opinor,
 vt in supernis illis sedibus magno strepitu
 fastūque viuatur) in terram despiciunt, &
 quoquoversum intēro capite circūspe-
 ctant, sicunde subuolātem ignem videāt;
 aut nidorem in aëre surgentem, circāque
 fumum rotantem sese. Quòd si quis fortè
 sacrum faciat, epulātur omnes, fumo in-
 hiantes, ac muscarum in morem sangui-
 nem exugentes circū aras effusum. Alio-
 qui si domi cibum capiant, nectare atque
 ambrosia victitant. Nam olūm homines
 etiam ab illis in conuiuium sunt adhibiti;
 vnāque cum eis potarunt, nempe Ixion,
 ac Tātalus: verūm illi quoniam vim & ra-
 ptum pararēt, essētque futiles & garru-
 li, ob id in hunc quoq; diem pœnas luūt.
 Porro reliquo mortalium generi cœlum
 iam inaccessum est, atque occultū. Et in
 hunc quidem modū vinitur à diis. Proin-
 de videlicet etiā mortales ipsi in colendis
 illis consimilia quædā atque istis consen-
 tanea moliūtur. Nam primūm lucos illis
 attribuerūt, tum & mōtes dicarunt, præ-
 terea aues cōsecrarunt, deinde suam cui-
 que arborem assignarunt. His factis per
 regiones illos distributos colunt, eosque
 velut in ciuitatem suam receptant, nem-
 pe Apollinem Delphi Delique; Miner-
 uam Atheniensēs: quæ quidem Græcis
 Athena dicta, vel ipso vocabulo se ei Rei-
 publ. familiarem esse testatur: Argini Iu-
 nonem: Mygdonij Rheam: Venerem Pa-
 phij. Rursūm autem Cretenses Iouem af-
 firmant non modò vixisse apud sese, nu-
 tritūmque fuisse: verūm etiā sepulchrum
 illius ostendunt. At nos scilicet interim
 tā multis iam seculis fallimur, qui quidē
 opinemur Iouē tonare, plūere, reliquaq;
 omnia peragere. Et illud nos latuit, eum
 iam olim fuisse defunctum, & apud Cre-
 tentes sepultum. Deinde verò phanis in
 honorē illorū erectis, ne testis videlicet
 aut penatibus careāt, formas illorū ex-
 primūt, adhibito ad id vel Praxitele, vel
 Polycleto, vel Phidia. At hi quidem arti-
 fices haud scio vbinam visam eorū effi-
 giem repræsentant. Ac Iouē quidem
 barbatū fingunt, Apollinē verò semper
 puerum, Mercurium iam pubescentem;

*Hactenus
 opiniones
 vanas de
 diis recen-
 suit, tan-
 quam cau-
 sam super-
 stitionis. Id
 est hominū
 ineptias
 circa cul-
 tum & re-
 ligionē tan-
 quam esse
 effectum de-
 scribit.*

primamque ducētem lanuginem, Neptunum nigro capillitio, cæcis oculis Mineruā.

Attamē qui τέπλα ingrediuntur, non iam A
 arbitrantur sese videre vel ebur ab Indis
 aduectum, vel è Thracum venis effossum
 aurum: verūm ipsum Saturni Rheæque
 filium à Phidia in terram hospitem ad-
 ductum, iustum Pisanorum in solitudine
 custodem ac speculatorē assistere: idque
 hoc contentum præmio, boniç; consulē-
 tem, si intra quinque perpetuos annos,
 dum Olympia celebrantur, interim obi-
 ter illi sacrificet aliquis. Tum autem cō-
 stitutis aris, designatis sacrorum septis,
 puris vasis collocatis, victimas offerunt,
 bouem aratorem agricola, agnum opilio,
 caprā caprarius. est qui thus, est qui pla-
 centulā offerat. At si quis pauper, is ita B
 deo litat, ut dexteram duntaxat suā ipsius
 exosculetur. Iam verò quum immolant
 (nā ad illos redeo) primūm fertis coronāt
 pecudem, multoque antè explorāt num
 legitima sit, & sacris idonea: ne quid for-
 tē mactent ex his quæ religio repudiat:
 deinde ad aram applicant, ac sub oculis
 dei iugulant, flebile quiddam emugien-
 tem, benéque (sicuti licet cōiicere) omi-
 natam, denique voce iam leuiore ad sacri-
 tibus respondentē Quis verò non facilè
 cōiectet gaudere deos quum ista spectēt?
 Quin & in frōtis p̄icio posita scriptura de-
 nuntiat, ne quis intra pura vasa cōsistat,
 qui manibus sit impuris. Atqui sacrificus
 ipse sāguine fœdatus, neque aliter quàm
 Cyclops ille pecudem incidit, intestina
 educit, cor reuellit, cruorē aræ circum-
 fundit, & quid tandem non obiens pera-
 gēnsque quod ad pietatē, sacrorūmq; ritū
 pertineat? Post omnia demum incenso
 igni, capram ipsam pariter cum pelle de-
 portatam imponit: ipsam item cum lanis
 ouem. Nidor interim ille facer atq; diui-
 nus sursum fertur, atq; in ipsum vsq; cœ-
 lum subuectus, paulatim diffunditur. Iam
 verò Scythæ reliquis omnibus hostiis om-
 missis, ut quas viles atque humiles existi-
 mēt, ipsos homines mactant Dianæ, atq;
 eo ritu deam placāt. Verūm hæc fortassis
 modesta videantur, cumç; his ea quæ fa-
 citant Assyrii, quæ Phryges, quæ Lydi:
 verūm si in Ægyptū proficiscaris, ibi de-
 mum, ibi videbis permulta religiosa, pla-
 néque cœlo digna: puta Iouem arietino
 vultu: Mercurium illum optimum facie
 canina: Panem verò totum hircum. Ad
 hæc alium Ibin, aliū Crocodilum, alium
 etiā Simiam. Quòd si his quoq; de rebus
 Quò planè pernoffe queas, didicisse libebit,
 compiureis sophistas audies, tum scribas

ὄμφορ δὲ οὖν οἱ παλιόντες ἐς τὸν νεῶν, ἔτε τὸν
 δὲ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐπι οἶονται ὄρεῖν, ἔτε δὲ
 οὐκ τῆς Θράκης μεταλλοθῆν χρυσίον, ἀλλὰ
 τὸν Κρόνον καὶ Ρέας ἐς πτωχὺν ὑπὸ Φειδῖα
 μετωκισμένον, καὶ πτωχὺν Πισάων ἐρημίαι ὅτι-
 σκεπτεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα εἰ δὲ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσῃ τις αὐτῷ πρῆρρον
 Ολυμπίων. θεῶν δὲ βωμοὶς, καὶ παρρη-
 σῆς, καὶ παρρησῆς, παρρησῆς τῆς θυ-
 σίας· βουὴ μὲν ἄροτρον, ὁ γεωργός· ἀφῆα δὲ
 ὁ ποιμὴν, καὶ ἀφῆα ὁ ἀπόλλος· ὁ δὲ τις, λι-
 βατωτὸν, ἢ πτόπτον. ὁ δὲ πέντης, ἰχθυόσπο τὸν
 θεῶν, Φιλήσας μόνον πτωχὺν αὐτῶν δὲ ξιανῶν. ἀλλ'
 οἴχε θύοντες (ἐπὶ οὐκ εἰνὸς γὰρ ἐπὶ οὐκ εἰνὸς) γε-
 φανώσποτες δὲ ζῶν, καὶ πολὺ γε παρρησῆς
 οὐκ εἰνὸς εἰς ὅτε λές εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν
 ἀρχῆων τὴν κατὰσφάτῃσι, παρρησῆς τῶν
 βωμῶν, καὶ φονδύοισιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν θεῶν,
 γοῶσιν πὶ μυκῶμενον, καὶ ὡς δὲ εἰκὸς διφ-
 μου, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῆς θυσίας ἐπαυλοῦ.
 τις οὐκ αὖ εἰχάσθεν ἠδεάσαι αὐτῶν ὀρῶν τῆς
 τοῖς θεοῖς; καὶ δὲ μὲν παρρησῆς φησὶ, μὴ
 παρρησῆς εἴσω παρρησῆς, ὅστις μὴ κα-
 C σαρός ἐστὶ τῆς χεῖρας· ὁ δὲ ἱερδὲς αὐτὸς, ἐση-
 κεν ἡμαρμένοσ, καὶ ὡς τῶν ὀκυκλωσ ἐκθ-
 νος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ὄξαιρων, καὶ
 καρρῆσουλκῶν, καὶ δὲ αἶμα τῶν βωμῶν παρ-
 χῆων, καὶ τὴν οὐκ δισβῆς ὅτι τελεῶν; ὅτι
 πᾶσι δὲ πῦρ διακαύσας, ἐπέθῃκε, φέρων
 αὐτῆ δὲ οὐκ πτωχὺν, καὶ αὐτῶν ἐρείοις δὲ παρ-
 σατον. ἢ ὅ κνῆσα, θεαπέσιος, καὶ ἱεροσπε-
 πῆς χωρῆς αὐῶ, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἕρανον δὲ
 σκίδναται ἠρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πᾶ-
 σας τῆς θεσίας ἀφῆς, καὶ ἠγῆτα μῆρος τα-
 D πεινας, αὐτῶν δὲ θεσποῖς τῆς Ἀρτέμιδι πα-
 εἰσῆσι· καὶ ἔτω ποιῶν, φέρουσῃ τῆς θεῶν. αὐ-
 τα μὲν ἴσως μέτεια, καὶ τὰ ὑπὸ Ἀσσυρίων
 γηρόμῆμα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἡ
 δὲ ἐς πτωχὺν Αἴγυπτον ἔλθῃς· τότε δὲ τότε ὅτι
 πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀξία τῶν
 ἕρανοσ· κριοπαρρησῆς μὲν τὸν Δία· κω-
 παρρησῆς δὲ τὸν βέλῃσον Ἐρμῆν, καὶ τὸν
 Πάνα ὅλον τράχον, καὶ Ἰβιν πινά, καὶ κροκόδῆλον
 ἔτερον, καὶ πτόπτον.
 Εἰδὲ ἔθελῃς καὶ αὐτὰ δαήμῃμα ἴφρ' ὅ εἰδῆς,
 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων,

καὶ προφητῶν ἐξυρημύων, διηρυμύων. ἄλλοτερον δὲ φησὶν ὁ λόγος, Θύρας δὲ ἔπι-
 θεαθε βέβηλοι, ὡς ἄρα ἔσθ' ἡ πόλεμιων,
 ἔτι γὰρ γαυτων, πλὴν ἐπαμάσασιν οἱ θεοὶ φο-
 βηθέντες, ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐν-
 τῶντα λησπόμενοι τοῖς πολεμίαις· εἴθ' ὁ μὲν
 αὐτῶν, ἔσθ' ἡ πρῶτη· ὁ δὲ, κελὸν ἔσθ' ἡ
 δευτέρα· ὁ δὲ, θεῖον, ἢ ὄρνεον· εἴθ' ἡ εἰσέτι καὶ
 κὺ φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς.
 Ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀποκρίται,
 γράφοντα, ὡρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. αἱ δὲ
 θυσίαι, καὶ πρὸ ἐκείνοις αἱ αὐταί· πλὴν ὅτι
 περὶ οὗτοι τὸ ἱερὸν, καὶ κώπτονται ὡς εἰσάντες
 ἤδη πεφονδωμένοι. οἱ δὲ καὶ θάπτοισι, μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος
 θεὸς αὐτοῖς, ὃν ἀποθάνη, τίς οὐτω ὡς πολ-
 λὰ ποιεῖται τὴν κέλευ, ὅστις οὐκ ἀπεξυρη-
 σε, καὶ ψιλὸν ἔπι τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπι-
 δείξατο, καὶ τὸν Νίσυ ἐχὴ πλόκαμον τὸν
 πορφυροῦ· ἐστὶ δὲ ὁ Ἄπις εἰς ἀγέλης θεός,
 ὅτι τὰς προτέρων χροστὸν ἄμμος, πολὺ καλ-
 λίων, ἔσθ' ἡ σιμότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. Ταῦτα
 ἔτω γηρόμια, καὶ ἔσθ' ἡ πολλὰν πι-
 τευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ, τῶ μὲν ἔπι τι-
 μήσονται οὐδενός, Ηρακλείτου δὲ πινος, ἢ
 Δημοκρίτου· τῶ μὲν, γλασσοῦ τὴν αἰνοῖαι
 αὐτῶν· τῶ δὲ, τὴν ἀγνοῖαι οὐδενός.

A ac prophetas mento raso, qui tibi narrēt
 (sed prius, ut dici solet, fores occlude pro-
 phane) quemadmodum videlicet quon-
 dam ea scditione territi, quam mouerant
 hostes atque gigantes, in Ægyptum de-
 uenerint, ut illic in posterum tuti ab ho-
 stibus latitarent: & ob eam causam alius
 hircum induerit, alius arrietem, nimirum
 præ formidine, alius feram, alius auem.
 Atque hinc esse ut dij nunc etiam eas ob-
 tineant formas, quas id temporis assum-
 pserant. Nam hæc diligenter mandata li-
 teris, idq; ante annos plus decies mille, in
 B adytis illorum reposita seruantur. Porro
 sacrorum peragendorum idem fermè ap-
 pud illos ritus, nisi quòd hostiam luctu
 prosequuntur, iamque maclata circum-
 fusi membra laniant. Sunt qui sepeliant
 duntaxat posteaquam occiderint. Nam
 Apis ille, qui quidem deus apud illos est
 maximus, si quando moriatur, quis usque
 adeo magni faciat cæsariem suam, qui
 non eam detondeat, ac nudo capite lu-
 ctum præ se ferat, etiam si vel purpuream
 C Nisi comam habuerit? Est autè hic Apis
 deus ex armèto iam antea suffragiis desi-
 gnatus, utpote multo formosior, ac vene-
 rabilior reliquis illis priuatis & gregariis
 bubus. Hæc igitur quum sic habeant, &
 tamen à vulgo vera scria que credantur,
 mihi quidem postulare videntur, non qui
 reprehendat, sed vel Heraclitum potius
 aliquem, vel Democritum: quorum hic a-
 mentiã eorũ rideat, ille deploret inscitã.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ .

VITARVM AVCTIO.

Martino Bolero interprete.

ARGVMENTVM.

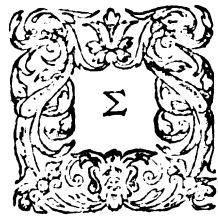
*Argumentum huius dialogi planum est vel ex ipsa inscriptione. Deridet enim philosophos, enu-
 merando omnes propè illorum sectas, & exagitando ea que in vnaquaque earum ridicule maxi-
 mè docentur. Fingit autem venales illas proponi hominibus à Ioue, mercatorũ exemplo, ut quem-
 admodum illi cum mancipia, iumenta, aut etiam alias res vendunt, usum ac pretium cuiusque
 indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam denique vitæ omnium rationem,
 maiore licentia exponere atque irridere possit.*

Interlocutores, Iupiter, Mercurius, Mercator, Pythagoras, Diogenes,
 Democritus, Heraclitus, Socrates, Chry-
 sippus, Philosophus.

Q iij

T V quidem cōpone scam-
ma, & locum adorna his
qui adueniunt : tu verò
vitas (id est, philosopho-
rum sectas) adducito, e-
asque ordine sistē, verun-
tamen exornatas prius, vt formosæ ap-
pareant, & quamplurimos emptores al-
liciant. Tu autem Mercuri, quod felix
faustumque sit, proclama, & aduoca
emptores, vt iam adsint ad forum. Pro-
clamabimus autem omnis generis Phi-
losophicas vitas, & variarum sectarum.
Quòd si quis in praesentia pecuniam nu-
merare nequit, is saltem constituto ali-
quo qui pro se spōsor sit, in futurum an-
num soluat. M E R C V R. Multi ac-
cedunt : itaque non oportet differre, ne-
que diu detinere eos. I V P. Vendamus
igitur. M E R C V R. Quem vis vt pri-
mum producamus? I V P I T. Ionicum
illum comatum: grauitatem enim quan-
dam præ se fert. M E R C V. Heus tu
Pythagorice, descende, tēque cōspiciē-
dum præbe his qui congregati sunt. I V.
Proclama. M E R. Optimam vitam ma-
ximēque venerandam vendo: quis emet?
quis maior homine esse vult? quis cupit
vniuersitatis, adeoque omniū rerum har-
moniam cognoscere? quis vult reuiuifce-
re? M E R C A T O R. Forma certè est
non illiberali: verum quid potissimum
scit? M E R C. Arithmetica, Astrono-
miam, prodigiorum scientiam, Geome-
triam, Musicam, præstigiorum artem: va-
tem vides summum. M E R C A. Licetne
eum interrogare? M E R C V. Quod
faustum sit, interroga. M E R C A. Cu-
ias es tu? P Y T H. Samius. M E R C A.
Vbi verò institutus es? P Y T. In Ægypto
apud sapientes qui illic sunt. M E R C A.
Age, quòd si te emam, quid me docebis?
P Y T H A. Nihil equidem docebo te,
verum commonefaciam. M E R C A T. Quomodo?
P Y T H A. Primū quidem animam tuam puram faciam, repur-
gans eam à sordibus quibus nunc immer-
sa est. M E R C A. Equidem finge me
iam purum esse, quis modus est commo-
nefaciendi? P Y T H A. Principium qui-
dem est longa quies & taciturnitas, &
totis quinque annis nihil loqui. M E R-
C A T. Ergo, bone vir, Cræsi te filium
erudire conuenit: ego enim loquax, non
statua esse volo: verum quid post illud
silentium & quinquennium fiet? P Y.
In Musica & Geometria exercere.

Σ Υ μὲν δὲ γὰρ τῆς πᾶς ἀνθρώπων
καὶ τῶν θεῶν ἀσκῶν τὸν τόπον
τοῖς ἀφικνεσθῆναι σὺ δὲ ἐπι-
σον ἐξῆς τῶν ἀγαθῶν τοῖς
βίοις: ἀλλὰ χρησθήσασιν ἑσὺ
πᾶσι, ὡς δὲ πᾶσι φαίνονται, καὶ ὅτι
πλείστοις ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κή-
ρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῆς τύχης τοῖς ὠνή-
ταις ἡδὴ πᾶσι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀπο-
κηρύξομαι δὲ βίους φιλοσόφους πάντας εἰ-
δεις, καὶ παρατρέσεων ποικίλων. εἰ δὲ τις
οὐκ ἔχει τὸ πᾶσι παρῶν καὶ ἀβασ-
λέαται, εἰς νέωτα ἐκπίσει, καταστήσας ἐγ-
ρητιώ. ΕΡ. πολλοὶ σωΐασιν ὥστε χεῖ-
ρὴ μὴ ἀφαιρέσθαι, μηδὲ κατέχειν αὐτοῖς. ΖΕ.
πωλῶμαι οὖν. ΕΡΜ. τίνα θέλεις παρῶ-
τον τῶν ἀγαθῶν; ΖΕΥΣ. πούτῳ τῶν
χρησθῆναι, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις
εἶ) φαίνεται. ΕΡΜ. οὐκ ὁ Πυθαγορεὺς,
καὶ ἀβασί, καὶ πᾶσι σαυτὸν διαθεσθῆναι
τοῖς σωφλεγεμένοις. ΖΕΥΣ. κήρυττε δὴ.
ΕΡΜ. τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνό-
τατον, τίς ὠνήσεται; τίς ἔσθ' ἀνδρῶν εἶ)
βούλεται; τίς εἰδέναι τί τῶ πάντων ἀρ-
μονίαν, καὶ ἀβασίαν πάλιν; ΑΓΟ. ὁ
μὲν εἶδος, οὐκ ἀγνοῖς. τί δὲ μέγιστα οἶ-
δεν; ΕΡΜ. ἀριθμητικῶν, ἀστρονομίας, τε-
ρατείαν, γεωμετερίαν, μουσικῶν, χρησθῆναι.
μαίνην ἀκροῦ βλέπεις. ΑΓΟ. ἔξοστι αὐ-
τὸν ἀνακεῖναι; ΕΡ. ἀνάκεναι ἀγαθῆς τύχης.
ΑΓΟ. ποδᾶ πόσος εἶ σὺ; ΠΥΘ. Σάμιος.
ΑΓΟ. ποδᾶ ἐπαυδύθης; ΠΥ. ἐν Αἰ-
γύπτῳ, τῶν τοῖς ἐκείσεσσι. ΑΓΟ. φέ-
ρε δὴ, καὶ ὀρίωμέν σε, τί με διδάξεις; ΠΥ.
διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δὲ. ΑΓΟ.
πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. καθάρα τῶν παρῶν
τί τῶ ψυχῶν ἐργασάμενος, ὅτι ἐπὶ αὐτῆ ῥύ-
πον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. καὶ δὴ νόμισον ἡδὴ
κεκατάρθαι με, τίς ὁ ἔσθ' ἡ ἀναμνήσεως;
ΠΥΘ. ὁ μὲν παρῶν, ἡσυχίαν μακρῆν, καὶ
ἀφωγίαν, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων ἀλάθει μῆ-
δεν. ΑΓΟ. ὦρα σοὶ ὦ βέλτερε τὸν Κερί-
σου παῖδα παυδύθην ἐγὼ γὰρ λάλος,
οὐκ ἀνδρῶν εἶ) βούλομαι. τί δὲ μὲν τί τῶ
σιωπῶν, ὅμως καὶ τί τῶ πενταετίας; ΠΥ-
ΘΑ. μουσουργίῃ καὶ γεωμετερίῃ ἐνασκήσασαι.

ΑΓΟ. χάρειν λέγεις, εἰ παρ' ἑτέρων κίθαρα-
 δὸν ἠμόλομον, κατὰ εἶ^η σοφὸν χρεῖ. ΠΥΘ.
 εἴτ' ἔπι τουτέοισιν, ἄριθμέην. ΑΓΟ. οἶδα
 καὶ νῦν ἄριθμεῖν. ΠΥ. πῶς ἄριθμέης; ΑΓ.
 ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. ὄρας, ἀσὺ δὲ-
 κέης τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τεύχωνον
 ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. ἔμα-
 τὸν μέγιστον πίνω ὄρκον παρὰ τέτταρα, ἔποτε
 ἠσώτερος λόγος ἠκούσα, ὁδὲ μᾶλλον ἰερός.
 ΠΥΘ. μὲν ὡς ἔειπες, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ
 ἠέρος, καὶ ὑδάτος, καὶ πυρός, ἠῆτις αὐτέοισιν
 ἢ Φορῆ· καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφῶν, καὶ ὅπως κί-
 νηόνται. ΑΓΟ. μορφῶν γὰρ ἔχῃ ὁ πῦρ, ἢ
 ἀήρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥ. καὶ μᾶλα ἐμφανέα. ἔγδ
 οἶα τε ἀμορφῆ καὶ ἀσημοσιῶν κινεῖσθαι. καὶ
 ἔπι τουτέοισι δέ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἄριθμὸν
 ἔοντα, ἔ ἀρμονίῳ. ΑΓΟ. θαυμάσια λέ-
 γεις. ΠΥ. παρὰ δὲ τοῖς δεσποῖσι πῶσιν εἰρημῶσι-
 σι, ἔστω τὸν ἕνα δακτύλιον, καὶ ἄλλον ὀρέομαι, καὶ
 ἄλλον ἔοντα εἴσεαι. ΑΓΟ. τί φῆς; ἄλ-
 λος εἰμὶ, καὶ ἔχῃ ὁδοῖ, ὡς παρὰ νῦν παρὰ σὲ
 δακτύλιον; ΠΥ. νῦν μὲν ὁδοῖ, πάλαι δὲ
 ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαι-
 τάξοι· χροῖα ὡς αὐτῆς, ἐς ἄλλο μεταβήσεται. C
 ΑΓΟ. τῆτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλ-
 λα τί οἶδον ἐς μορφᾶς πλείονας; ἄλλὰ πᾶδε
 μὲν ἰκανῶς παρὰ δὲ ἀμφὶ διατῶν, ὁποῖός τις
 εἶ; ΠΥ. ψυχῆον μὲν ὁδοῖ ἐν τῇ σιτέοματι
 παρὰ δὲ ἄλλα, πάλαι κινεῖσθαι. ΑΓΟ. τίνος
 εἶνεκα μυστήριον τοῖς κινεῖσθαι; ΠΥ. ἔκ· ἄλλ'
 ἰερός εἰσὶ, ἔ θαυμάσιον αὐτῶν ἢ φύσις. παρὰ τὸν
 μὲν γὰρ ὁ πῦρ γῆν εἰσὶ καὶ ἡ ἀποδύσης κινε-
 μὸν ἐπὶ χλωρὸν ἔοντα, ὅφκειαι τοῖσι δὲ δρεῖοισι
 μωροῖσι ἐμφερέα πῶν φυλῶν. ἐφῆθεντα δὲ, ἢ
 ἐπαφῆς ἐς πῶν Σελιωαίῳ νυξὶ μεμετηρημέ-
 νησιν, αἶμα ποιήσας. ὁ δὲ μείζον, Αθιωαῖοισι
 νόμος, κινεῖσθαι τὰς ἄρας αἰρέεσθαι. ΑΓΟ.
 καλῶς πᾶντα ἔφης, καὶ ἰεροσπεπῶς. ἄλλ'
 ἀπόδυσθαι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βύλομα. ὡ
 Ηρακλῆς, χρυσὸς αὐτῶν ὁ μηρός ἐστὶ θεός, ἔ
 βροτός τις εἶ^η φαίνεται ὡς τε ἀνήσθη πᾶν-
 τως αὐτὸν. πόσον τῆτον ἀποκηρύττης; ΕΡ.
 δέκα μινῶν. ΑΓΟ. ἔχω, τοσούτου λαβῶν.
 ΖΕΥΣ. γράφε τῆ ἀνησθημῶν τοῦτομα,
 καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης ὡς Ζεὺς δακτύ-
 λος εἶ^η, τῆ ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα,

A MERC A. Rem sanè gratam narras, si
 prius quàm sapiens fiam, citharædum me
 esse oportet. P Y T H. Post hæc nume-
 rãdi artem addifces. M E R C A T. Nũc
 etiam numerare scio. P Y T H. Quomo-
 do numeras? M E R C A T. Vnum, duo,
 tria, quatuor. P Y T H. Vides decem ef-
 se ea, quæ tibi videntur quatuor, & per-
 fectum trigonum, nostrumque iusiuran-
 dum? M E R C A T. Per maximum igitur
 iuramentum quatuor, nunquam ne-
 que diuiniore neque sanctiores sermo-
 nes audiui. P Y T H. Post hæc verò ho-
 spes, de terra, aère, deque aqua & igno-
 scies cuiusmodi sit illis impetus, quam
 habeant formam, & quomodo mouean-
 tur. M E R C A T. Formamne habent
 ignis, aër, & aqua? P Y T H. Certè
 minimè obscuram: neque enim sine spe-
 cie & forma moueri possent. Præterea
 ipsum etiam Deum numerum esse &
 harmoniam cognosces. M E R C A T.
 Mira narras. P Y T H A G. Ad hæc te
 ipsum quoque vnum videri scies, neque
 pro eo qui es, conspici. M E R C A T.
 Quid narras? alius sum, & non is qui
 nunc tecum colloquor? P Y T H. Nunc
 quidem ille es, quondam verò in alio
 corpore & alio sub nomine videbaris, &
 temporis progressu rursus aliud corpus
 indues. M E R C A T. Itane dicis? Im-
 mortalem me fore subinde alias atque
 alias formas induendo? Verùm de his fa-
 tis. Iam quod ad rationem victus attinet,
 qualia es? P Y T H. Nullum quidem a-
 nimal edo, reliqua verò omnia, præter fa-
 bas. M E R C A. Quamobrem odisti fa-
 bas? P Y T H. Nullo quidem odio illas
 prosequor: verùm quia sacræ sunt, & mi-
 rabilem quandam naturam obtinent, ab
 illis abstineo. Primùm quidem planè ge-
 nitales sunt: & si fabam adhuc viridem
 exuas, videbis eam omnino virilibus mē-
 bris similem naturam habere: elixam au-
 tem si deponas, certis noctibus, sanguinè
 feceris: & quod maius est, Atheniensium
 lex est fabis magistratus eligere. M E R-
 C A. Præclare & religiosè omnia dicis:
 verùm exue te vestibus: nam nudum te
 videre cupio. O Hercules, aureum illi fe-
 mur est. deus aliquis & non mortalis esse
 videtur: itaque omnino illū emā. Quanti
 illū æstimas? M E R C V. Decem drach-
 mis. M E R C A. Habeo tāti acceptum.
 I V P. Scribe nomē emptoris, & vnde sit.
 M E R C V. Ex ea parte Italiæ esse vide-
 tur, quæ circa Crotonem & Tarentum,

atque eius loci Græciam, sita est. Atqui non vnus tantum, sed propè trecēti communiter ipsum emerunt. IVP. Abducāt, alium adducamus. MERC V. Vis squalidum illum ex Ponto? IVP I. Omnino quidem. MERC V. Heus tu peram dependentem habens ex humeris, accede, & totum hunc confessum circumneas. Vitam vëdo planè virilem, vitam optimam, & generosam, vitam liberant: quis emet? MERC AT. Quomodo inquis præco? an liberum tu vendes hominem? MERC V. Maximè. MERC AT. An non times ne te accuset tanquam plagiarium, aut in Arcopago litem intendat? MERC V. Non est illi curæ quòd venditur: omnino enim se liberum esse putat. MERC A. Quis autem illius tam sordidi & miserè affecti vsus esse potest? nisi fossorem fortè aut lixã ex ipso facere aliquis velit. MERC V. Non hoc tantum, imò si ipsum quoque custodem domus constitueris, multo fidelior erit quàm vlli canes: siquidem & ille canis appellatur. MERC A. Cuius autem est? aut quam artem proficitur? MERC V. Ipsum interroga: istud enim præstiterit. MERC A. Timeo vultum ipsius, feuerũ admodum, & tristem, & ne me accedentẽ allattet, aut per Iouẽ mordeat. Nonne vides quomodo lignum sustulerit, & contractis superciliis minaciter frementi & irato similis appareat? MERC A. Ne time: cicur enim est. MERC A. Primũm quidẽ õ bone dic, vnde es? D I O. Vnde vis. MERC A. Quomodo dicis? D I O. Mundi ciuẽ vides. MERC A. Quem verò imitaris? D I O. Herculẽ. MERC A. Cur igitur & leoninam non induis? nam baculo illum quidem refers. D I O G. Hoc quidem palliolum leoninx pellis vice mihi est: pugno autẽ non secus atque ille aduersus voluptates: idque nemine imperate, sed mea sponte facio: sic enim vitã meam repurgare cõstitui. MERC A. Euge quàm præclarum institutum! verum quid maximè te scire dicamus, aut qualem artem nouisti? D I O. Homines liberos facio, præterea medeor illorũ affectibus. In sũma, veritatis & audaciæ in loquẽdo, propheta esse volo. MERC A. Age õ propheta, si te emam, qua re me exercebis? D I O. Primũm cum accepero, exutum deliciis, palliolo amictum, in egestatem concludam: postea ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, atque iis rebus quæ casũ offeruntur, vesci faciam.

καὶ πλὴν τῆς Ἑλλάδα. καίτοι οὐκ εἰς, ἀλλὰ τετρακόσιοι σχεδὸν ἐόντωνται καὶ κρινὸν, αὐτὸν. Ζ Ε. ἀπαγέτωσάν· ἄλλον πῶς ἀγαθῶν. Ε Ρ. βέλτερον αὐχμῶντα ἐκείνον, ἢ Ποντικόν; Ζ Ε. πῶς μὲν οὖν. Ε Ρ. οὐκ, ὁ πλὴν πῆρην δὲ χρητημῶν, ὁ δὲ ζωμίας, ἐλθέ, καὶ πῶς εἴθι ἐν κύκλῳ τῷ στυμῶντιον· βίον δὲ δριχὸν πωλῶ, βίον ἀεισον, καὶ γῆνικὸν βίον ἐλθῆτερον· τίς ἀνήσεται; Α Γ Ο. ὁ κῆρυξ πῶς ἐφης; πωλῆς τὸν ἐλθῆτερον; Ε Ρ. ἐγωγε. Α Γ Ο. εἴτα ἔδεδξες μὴ σοι δικαιοσύνη ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ πῶς καλέσεται σε ἐς Ἀρφον πάρον; Ε Ρ. οὐδὲν αὐτῶν μέλη τῆς πῶς ἰστέως· οἴεται γὰρ εἶ) πῶς τὰ πασιν ἐλθῆτερος. Α Γ Ο. τί δ' αἰ τις αὐτῶν χεῖρα το, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαμόνως δὲ χειρῶν; πλὴν εἰ μὴ σκαπνέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδύκτεον. Ε Ρ. ἔμόνον, ἀλλὰ καὶ καὶ θυρωρὸν αὐτὸν ὅπως ἴσθης, πολὺ πιστοτέρῳ χεῖρα τῆς κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῶν ἐ τῶν οἶμα. Α Γ Ο. ποδαπὸς δὲ ἔστι, ἐ τίνα πλὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; Ε Ρ. αὐτὸν ἐροῦ· κέλλισον γὰρ οὕτω ποιῆν. Α Γ Ο. δέδξας τῷ σου θεοπῶν αὐτῶν, ἐ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆση ποροσελθόντα, ἢ ἐ νὴ Δία δαίχη γε: ἔχ ὅρεως ὡς διήκε τῷ ξύλον, ἐ σιωέσσακα τῶν ὄφρων, καὶ ἀπειλητικὸν τι ἐ χεῖρας ὑποβλέπει; Ε Ρ. μὴ δέδιδι: τίτα πῶς γὰρ ἔστι. Α Γ Ο. τῷ πῶς τῶν, ὡ βέλτερε, ποδαπὸς εἶ; Δ I O. πῶς ποδαπὸς. Α Γ Ο. πῶς λέγεις; Δ I O. τῷ κόσμῳ πολίτῳ ὅρεως. Α Γ. ζῆλοισ δὲ τίνα; Δ I O. τὸν Ηρακλέα. Α Γ. τί οὖν ἐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχη; τῷ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῶν. Δ I O. τῶν τῷ μαι λεοντῶν τῷ τελεθῶνιον. φρατεύομαι ὅ ὡς τῶν ἐκείνος ὅτι τῶν ἰδὸν κας, ἔ κελθυσός, διὰ ἐκείνος, ἐκκαθάρα τῷ βίον ποροαυρῶντος. Α Γ. τίτε τῷ ποροαυρῶντος, διήλα καὶ τί μάλισα εἰδέναι σε φῶντι; ἢ τίνα τῷ τέχνην ἔχεις; Δ I O. ἐλθῆτερωτῆς εἰμι τῷ ἀθρώπων, καὶ ἰατρῶν τῷ παθῶν. τῷ δ' ὅλον, διήχθεις ἐ πῶς ῥησίας ποροφῆτης εἶ) βέλτομα. Α Γ. αἴγε ὡ ποροφῆτα, ἢν ὅ τῶν ῥησίας, τίνα με τῶν τῶν δὲ ἀσκησῆς; Δ. τῶν τῶν μὲ πῶς ἀγαθῶν σε, καὶ ἀποδύσας τῷ τῶν φῆν, καὶ ἀπολεία συκατῶν κλείσας, τελεθῶνιον πῶς ἀγαθῶν. μὲν ὅ, πῶς καὶ καμῆν κατῶν ἀγαθῶν, χαμῆν κατῶν ὄντων, καὶ ὑδὸρ πίνοντα, καὶ ὡν ἔτυχε πιμπλάμενον.

ἄ) χρήματα, ἡ ἐχθρὸς, ἐμοὶ περὶ μὲν, ἄ) Quòd si pecuniam habes, hanc meo cōsi-
 ἔς τὴν θάλασσαν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμος δὲ
 ἀμελήσῃς, καὶ παίδων, καὶ πατρὶδος· καὶ
 πούτα σοι λήσῃς ἔσται· καὶ τὴν πατρῶαν οἰ-
 κίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσῃς, ἢ πυργίον
 ἔρημον, ἢ καὶ πύλον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται
 μεσῇ, καὶ ὅππασογραφῶν βιβλίων. καὶ οὕτως
 ἔχων, ἀδαμονέσῃς (ἢ) φήσῃς τῷ μεγα-
 λου βασιλέως. ἡ μαστιγὴ δὲ πῆς, ἢ σρεβλαῖ,
 τούτων ὁδὸν αἰαρεθὴν ἠγήσῃ. ΑΓΟ. πῶς
 τῷτο φῆς ὅ μὴ ἀλγῆν μαστιγούμην; ἢ γὰρ
 χελώνης, ἢ καρῆου ὅ δὲρμα πεισέβλη-
 μα. ΔΙΟ. ὅ Εὐεπίδου ἐκφῶ ζηλώσῃς, B
 μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓ. ὅ ποῖον. ΔΙΟ.
 Η φρεῦ σοι ἀλγήσῃ, ἢ δὲ γλαῶτα ἔσται ἀνδύ-
 γητες. ἄ δὲ μάλιστ' αἰ πεισέβῃς, τῶτα
 ἔστιν ἰταμὸν χρεῖ (ἢ), καὶ δρασιῶ, καὶ λοι-
 δορῆσαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεύσει, καὶ ιδιώ-
 ταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέφονται σε, καὶ ἀν-
 δρῶν ὑπολήφονται. βαρβάρους δὲ ἢ φωνῆ
 ἔσται, καὶ ἀπηχῆς ὅ φθέρμα, καὶ ἀτεχνῶς
 ὁμοῖον κυνί· καὶ πρῶτον δὲ ἐντεταμένον,
 καὶ βάρβαρος, τούτων πρῶτον πρῶτον.
 καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πούτα, καὶ ἀγρία. αἰ-
 δῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετεῖοτης ἀπέ-
 τω. καὶ ὅ ἐρυθρῶν ἀπόξυσον τῷ πρῶτον
 πούτελως. δῶκε δὲ τὰ πολυαἰθερπύτατα
 τῷ χρεῖων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ
 ἀκωνώνητος (ἢ) θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον
 πρῶτον ἐμῶν. καὶ αἰαρεθῶν γὰρ τὰ πιαῶτα
 τῆς ἀρχῆς. ἐν ὅλῃ δὲ πούτων, ἄ μὴδ'
 ἰδίᾳ ποιήσῃς αὐ πῆς, γάρρῶν ποίῃ· καὶ τῷ
 ἀφροδισίων ἀγρῶ τὰ γελοῖα· καὶ τέ-
 λος, ἡ σοι δοκῆ, πολυπόδα ὁμῶν, ἢ ση-
 πῆσαν φαγῶν, ἀπότανε. τῶ τῶ σοι τὴν δὲ
 δαμονίαν πρῶτον ἐνοῦμην. ΑΓΟ. ἀπαγε.
 μιαρὰ γὰρ, καὶ ὅτι ἀνδρῶν λείψ.
 ΔΙΟ. ἀλλὰ ῥᾶσα γε, ὡς οὐδ', καὶ πᾶσιν βί-
 χερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσῃ παιδείας,
 καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπιτομος αὐ-
 τη σοι πρῶς δόξῃ ἢ ὁδῶς. καὶ ιδιώτης γὰρ
 αὐ ἦς, ἢ τοι σκυποδέψης, ἢ τειχοπέλης, ἢ
 τέκτων, ἢ περὶ τῆς, ὁδὸν σε κωλύσῃ
 θαυμάσιον (ἢ), ἡ μόνον ἢ αἰαρεθῶν, καὶ ὅ
 δράσῃς πρῶν, καὶ λοιδορῆσαι καλῶς ἐκ-
 μαθῆς. ΑΓ. πρῶς τῶτα μὴ ἢ δέομαί σε.

lio in mare abiicies. Neque tibi vxor, li-
 beri, aut patria, curā esse debent: quin
 ista omnia tanquam deliramenta existi-
 mare oportet, & relicta patria domo, spe-
 cum, aut desertam turriculā, aut dolium
 inhabitabis: peram præterea lupulo & li-
 bris opisthographis refertam habebis.
 Hoc modo instructus, vel magno aliquo
 rege felicior eris. Quòd si vapulabis, aut
 ab aliquo torquebere, nihil horum mole-
 stum esse putabis. M E R C A. Quid nar-
 ras? num cæsus non dolebo? neque enim
 testudinis aut carabi cutem circumfero.
 D I O G. Illud Euripidis imitari te oporteret,
 paucis tantum immutatis verbis.
 M E R C A T. Quale hoc est? D I O G.
Dolente mente, lingua sit dolens nihil.
 Hæc verò ante omnia tibi adesse necesse
 est: Impudentem te esse oportet, & au-
 dacem, & omnibus sine delectu tam re-
 gibus quàm priuatis male dicere: ita enim
 fiet ut omnes in te oculos coniciant, tē-
 que fortem esse existiment. Barbara quo-
 que vox, & absonus sonitus tibi sit, quiq̃
 canino planè similis existat. Vultus sit in-
 tentus, tum ingressus sit qui talem vultū
 deceat. In summa, belluini & agrestes
 planè sint tibi mores, pudor autem &
 mansuetudo & modestia procul absint.
 Ruborem quoque omnem de facie abster-
 gas: loca autem quæque celeberrima,
 & in quibus maxima est hominum fre-
 quentia, accedito, & in his ipsis solus sine
 villo cōmercio esse velis, neque amicum
 neque hospitem accedendo: his enim re-
 bus hoc regnum soluetur. In conspectu
 verò omnium ea facias, quæ ne priuatim
 quisquam alius facere auderet: & in re
 venerea exercenda, ea quæ sunt maximè
 ridicula, eligito. Postremò, si tibi videtur,
 crudum aliquem Polypum vel Sepiam
 deuorando morere. Hæc est illa felicitas,
 quam tibi procuramus. M E R C A. A-
 page, scelesti enim & inhumana sunt ista
 quæ narras. D I O G. Sed heus tu, nemo
 non ista facillimè assequi potest. Neque
 enim ad gloriam consequendam opus erit
 eruditione, orationibus, atque his nugis:
 verum compendiarie ad illam via est.
 Etiam si ex vulgo aliquis fueris idiota, co-
 riaris videlicet, aut salsamentarius, aut
 faber, aut numularius, tamen nihil vetat
 quominus te mirentur, si modò insigni-
 ter impudēs & audax fueris, atque omni-
 bus egregiè conuitiari didiceris. M E R-
 C A. Ad has artes tui minimè indigeo.

Nauta verò, aut hortulanus fortasse per occasionem fieri posses, præsertim si te ille ad maximum duobus obolis vendere velit. M E R C V R. Recipe eum: etenim libenter liberamur ab illo, qui clamoribus sic nos obtundit, prorsusque omnes iniuria & cõtumeliis afficit. IVP. Alium accerfe, Cyrenæum illum purpura amictum, & coronatum. M E R C V. Agite, animum aduertite omnes. Res sumptuosa est, quæque diuitibus indiget. Vita est hæc iucunda, vita ter beata. Quis cupit delicias? quis emet mollissimum? M E R C A. Accede tu, & dic quid noris: emam enim te si utilis fueris. M E R C V. Ne obturba, ô bone, neque interroga ipsum: ebrius enim est, itaque non poterit tibi respõdere, lingua, ut vides, titubans. M E R C A. Quis mentis cõpos emat tam corruptum & immodestum mancipium, quòdque tot vnguenta olet: quàm verò gressu lubrico, & ratione carere incedit! Sed utique Mercuri dic quibus artibus præditus sit, aut quæ tractare soleat. M E R C V. In summa, cõuiuator est, & compotor egregius: quin ad exercendas impudicas & lasciuas saltationes vnà cum tibicina admodum idoneus esset amatori cuidã & perditio hero. Quod ad alia attinet, parandorum bellariorum gnarus est, & in adornandis edulis exercitissimus. Breuiter, voluptatis artifex est: institutus enim est Athenis, atque Siciliae tyrânis seruiuit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propositi sui seu doctrinæ est, omnia continere, & omnibus rebus uti, vndique voluptatem cõquirere. M E R C A. Tèpus est ut alium emptorẽ, nẽpe diuitẽ, & multas habentẽ pecunias, quaras: ego enim minimè idoneus sum, qui tã hilarem vitam emã. M E R C. Ille ô Iupiter, quantũ apparet, inemptus nobis manebit. IVP. Traducito, atque aliũ adduc, vel potius duos istos, quorum alter, Abderites scilicet, ridet: alter verò, Ephesius, plorat: simul enim vëdi volũt. M E R C V. Descendite in mediũ. Optimas vitas vendõ, omnium sapientissimos proclamo. M E R C A. O Iupiter, quãta dissimilitudo: alter enim non desinit ridere, alter autem aliquẽ lugere videtur: omnino enim plorat. Heus tu, quid hoc sibi vult, cur ridet? D E M O. Interrogas? quia mihi omnia quæ vos facitis, ridicula videntur, adeoquẽ vos ipsi etiã. M E R C A. Quid naras? nos omnes tu derides? atque omnia nostra opera nihili facis? D E M. Sic sanè est.

Cyrenæici.

Democritici.

ναύτης δὲ ἀνίσως ἢ κητώδες ἐν χειρῶν γένοιο
 καὶ ταῦτα, ἡ δὲ ἔλεγε σε ἀποδάξῃ ἔποσι δὲ μέγ-
 στον δὴ ὀβολῶν. ΕΡ. ἔχε λαβῶν ἐν γὰρ ἄσμε-
 νοι ἀπαλλαξέμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῶ, καὶ
 σοάντος, καὶ ἀπὸ πύλας ἀπαξ ἀπλωῶς ὑβρίζοντος
 καὶ ἀγροβύοντος κακῶς. ΖΕ. ἄλλον κάλεσον τὸν
 Κυρηνάϊον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐφεφανω-
 μένον. ΕΡ. αἶτε δὴ παρῶσεχε πᾶς. πολυτελές
 δὲ χρῆμα, καὶ πλεονίων δεόμενον. βίος οὐκ ἡδύς,
 βίος πεισματικῆς. τίς ἐπιθυμῆς περὶ φῆς; τίς
 ἀνῆται τὸν ἀβρόταρον; ΑΓ. ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε
 ἀπὸ εἰδῶς τυγχάνεις. ἀνήσομαι γὰρ σε, ἡ δὲ ὠ-
 φελίμος ἦς. ΕΡ. μὴ ἐνόχλησέν σου ὡς ἐλπί-
 σε, μηδὲ ἀνὰ κρινεῖ. μὴ δὲ γὰρ ὡς τε ἐκ αὐτῶ ἀπο-
 κρίναιτό σοι, τὴν γλώτταν ὡς ὄρεως ἐξελισσά-
 νων. ΑΓ. ἐ τίς αὐτῶ φρογῶν, ὡς αἰτιοῦ διε-
 φθαρμένων ἔγω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον;
 ὅσων ἢ καὶ ἀπὸ τῶν μύρων ὡς ἢ, ἐ σφραγισθῆναι
 δὲ ἢ, ἐ πᾶσι φρογῶν. διὰ καὶ ἐν σὺ ὡς Ἐρμῆ, λέγε
 ὅποσα παρῶσεσιν αὐτῶ, καὶ ἀμειψῶν τυγχάνεις.
 ΕΡ. ὁ μὲν ὄλον, συμβιῶναι δεξιῶς, καὶ συμπαῖον
 ἰχθῶς, καὶ κωμῶσαι μὲν αὐτῶν βίβδος ἐπιτηδῶς
 ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεασσῶν. πᾶλλα ἢ πεμμεῖ
 ἐπιτηδῶν, ἐ ὄλοποιος ἐμπειροτάτος. καὶ ὄλος
 σφραγισθῆναι ἡδὲ παλαιῶς ἐπαμειβῶν μὲν οὐκ Ἀθη-
 νησιν. ἐδούλοσε δὲ ἐ πᾶσι Σικελίᾳ τοῖς τυ-
 ρᾶνιοις, ἐ σφάδρα ἡδὲ κίμει πᾶσι αὐτοῖς. ὁ δὲ
 κεφάλαιον τῆς παρῶσεως, ἀπὸ πύλων κα-
 ταφρογῶν, ἀπασιν χρῆσθαι, πᾶσι παρῶν ἐρα-
 νίεσθαι πᾶσι ἡδὲ νῦν. ΑΓΟ. ὡς σοι ἄλλον
 πᾶσι βλεπεῖν ἢ πλοισίων πύτων, ἐ πολυ-
 χρομῶν, ἐγὼ δὲ, ἐκ ἐπιτηδῶς ἰλαρὸν ἀνῆ-
 σθαι βίον. ΕΡ. ἀπορακτος ἔοικεν ὡς Ζεῦ οὐκ
 ἡμῖν μὲν. ΖΕ. μετᾶσθαι ἄλλον πᾶσι γὰρ
 γε μᾶλλον ἢ τῶν δύο τούτων, τὸν γελῶντα, τὸν
 Αβδηρότην, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν δὲ Ἐφέσου.
 ἅμα γὰρ αὐτῶ περῶσθαι βέλεσθαι. ΕΡ.
 κατὰ βῆτον ἐς δὲ μέσον. τῶν δὲ ἴσως βίω πᾶσι
 τῶν σοφωτάτων πύτων ἀποκηρύττομαι. ΑΓ.
 ὡς Ζεῦ τῆς ἐναυπότητος. ὁ μὲν, ἐ ἀγαλείπει
 γελῶν ὁ δὲ, ἵνα ἔοικε περῶν δακρυῶν γὰρ ποτα-
 ρῶν. τί ταῦτ, ὡς οὐκ, τί γὰρ; ΔΗ. ἐρω-
 τᾶς; ὅτι μοι γελῶσα πᾶσι δοκέει τὰ παρῶ-
 ματα ὑμῶν, καὶ αὐτοῖς ὑμῶν. ΑΓ. πῶς λέ-
 γεις; κατὰ γὰρ ἡμῶν ἀπὸ πύτων, καὶ πᾶσι ὅσων
 τίθηται τὰ ἡμέτερα παρῶματα; Δ. ὡς ἐχθ-
 ρουδάϊον

σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν ὄσδεν. κενὰ δὲ
 τὰ πρῶτα, καὶ ἀτόμῳ Φορῇ, καὶ ἀπειρίῳ.
 Α Γ Ο . οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀλη-
 θῶς καὶ ἀπειρος. ὡ τῆς ὑβρεως, ἢ παύτη γα-
 λῶν; σὺ δὲ τί κλάεις ὡ βέλπτε; πολὺ γὰρ
 οἶμαι κάλλιον σοὶ παροξυλεῖν. Η Ρ Α .
 ἰγρόματι γὰρ ὡ ζένε τὰ ἀμειψόμενα παροξυ-
 λήματα ἰγύρα, καὶ δακρυώδεα, καὶ ὄσδεν
 αὐτέων ὅ,τι μὴ ὀπκήριον. τὰ δὲ οἰκτεῖρω
 τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἢ
 ὀδύρομαι, τὰ δὲ ὑτέρω χροῖω ἐσθλῶτα,
 πᾶμπαν ἀνίκα. λέγω δὲ τὰς ἐκ πυρώσιας
 καὶ τὴν τῆ ὄλου συμφορῶν. ταῦτ' ὀδύρομαι
 καὶ ὅ,τι ἐμπεδὸν ὄσδεν, ἀλλὰ κως εἰς κωκῶ-
 να πρῶτα σιωφλέονται, καὶ ἔστι τὸ τέρ-
 ψις, ἀτερψίη γνάσις, ἀγνωσίη μέγα, μι-
 κρὸν αἴω κατὰ χειροδύοντα, καὶ ἀμει-
 βόμενα ἐν τῇ τῆ αἰώνος παιδίῳ. Α Γ Ο . τί
 γὰρ ὁ αἰὼν ἔστι; Η Ρ Α . πᾶς παίζων, πεσ-
 σεύων, ἀφαιρέσιμος. Α Γ Ο . τί δὲ αἱ ἀ-
 θεοποι; Η Ρ Α . θεοὶ θνητοί. Α Γ . τί δὲ αἱ
 οἱ θεοί; Η Ρ Α . ἀθεοποι ἀθάνατοι. Α Γ .
 ἀνίκατα λέγεις ὡ ὄσδεν, ἢ γρίφοις σιωπι-
 θίς; ἀπεχνῶς γὰρ ὡσπερ ὁ Λοξίας, ὄσδεν
 ἀποσαφῆς. Η Ρ Α . ὄσδεν γὰρ μοι μέλει
 ὑμῶν. Α Γ Ο . ποιητοῦ ὄσδεν ὠνήσεται σε
 ὡ φροῦν. Η Ρ Α . ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν
 ἠβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομύοισι, καὶ τοῖ-
 σιν ὄσδεν ὠνεομύοισι. Α Γ Ο . πουτὶ ὄσδεν
 κὸν οὐ πῶρῳ μελαγχολίας ἔστιν, οὐδ' ἔτε-
 ρον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. Ε Ρ . ἀποσα-
 κτοι καὶ οὔτοι μύοισιν. Ζ Ε Υ Σ . ἄλλον
 ἀποκλήρητε. Ε Ρ . βάλει τὸν Αθηνῶν ἐκφ-
 ρον, τὸν τρωμάλον; Ζ Ε Υ Σ . πῶρῳ οὔ.
 Ε Ρ . δεῦρ' ἔλθε σὺ. βίον ἀγαθόν, καὶ σιωπὸν
 ἀποκλήρητον. τίς ὠνήσεται τὸν ἰερώτατον;
 Α Γ Ο . εἰπέ μοι, τί μέγιστα εἰδὼς τυχεῖ-
 νεις; Σ Ω Κ . παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς
 τὰ ἔρωτικα. Α Γ Ο . πῶς οὔν ἐγὼ παρῶ-
 μι σε, παιδαγωγὸς γὰρ ἔδεόμην, τὰ παι-
 διὰ καλῶ ὄντι μοι. Σ Ω Κ . τίς δὲ ἀπὸ πη-
 δειότερος ἐμοῦ γήροιο σιωφθαί καλῶ; ἔ γὼ
 ἢ τῶν σωματῶν ἔραστής εἰμι, τὴν ψυχῶν δὲ
 ἠγρόματι καλῶ. ἀμέλῃ καὶ ὑπὸ ταύτων
 ἰμάτιον μὲν κατὰ κέωνται, ἀκούση αὐτῶν
 λεγόντων μηδὲν ὡ ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

A nam in illis nihil est præclarum, aut stu-
 dio dignum. inania enim sunt omnia, &
 atomorum cumulus, & infinitum quip-
 riam. M E R C A T. Nequaquam, imò
 tu vanus es reuera, & experientia cares.
 O contumeliam, nondum desinis ridere?
 Tu verò ô bone quid ploras? multo enim
 melius erit, ut existimo, tecum quàm cum
 Democrito loqui. H E R A. O hospes,
 ego omnes humanas res calamitosas &
 defendas esse existimo, atque in illis ni-
 hil non esse fato obnoxium: ideoque mi-
 feret me ipsarum, & deploro eas. Neque
 magnifacio præsentia, futura verò puto
 planè ærumnosa fore, conflagrationes
 dico, & totius mundi calamitatem. Ista
 sunt quæ ego deploro, quòdque nihil soli-
 dum est, sed quodammodo omnia in cy-
 ceonem conuoluuntur, tum quòd ea-
 dem res delectat & offendit, èstque co-
 gnitio, ignorantia: magnum, paruum: at-
 que sursum deorsumque feruntur omnia,
 & per vices mutantur in ludo huius secu-
 li. M E R C A. Quid est seculum? H E-
 R A. Puer ludens, ludens talis, conten-
 dens. M E R C A. Quid verò homines
 sunt? H E R A. Dij mortales. M E R C A.
 Quid verò dij? H E R A. Homines im-
 mortales. M E R C A T. Heus, tu æni-
 gmata loqueris, an griphos componis?
 planè enim tanquam Apollo, nihil expli-
 cas. H E R A C. Nihil vos curo. M E R-
 C A T. Igitur neque quisquam mentis
 compos te empturus est. H E R A C L.
 Ego verò à pueris iubeo plorare omnes,
 tam eos qui me emunt, quàm qui non
 emunt. M E R C A. Hoc certè malum pa-
 rum differt ab insania: neutrum horum
 emam. M E R C V. Et illi quoq; apud nos
 manebunt, cum nō sint vendibiles. I V P.
 Alium accerfe. M E R C V. Visne Athe-
 niensem illum facundum? I V P. Maximè.
 M E R C V. Heus tu, huc veni. Vitā bo-
 nam & prudentem proclamamus: quis
 emet sanctissimum hominem? M E R-
 C A T. Dic mihi, quam potissimum no-
 sti artem? S O C R. Pæderastes sum, & in
 rebus quæ ad amorem spectant prudens.
 M E R C A T. Quanti igitur emam te?
 nam pædagogus indigeo: est enim mihi
 puer egregius. S O C. Quis magis ido-
 neus me esse queat, qui cū formoso pue-
 ro versetur? Neque enim corporum a-
 mator sum: animam enim fornosam es-
 se existimo: & quanquam sub eodè pal-
 liolo mecum recumbant, audies illos, vel
 ipsis testibus, nihil graue à me perpeti-

Heracitii.

Potio est ex multis composita.

Seculum.

Academi.

R

MERCA. Incredibilia sunt quæ dicis, præderastes cum sis, tamen nulla de re te esse sollicitum, quàm de anima, præsertim cum copia fiat ut sub eadē veste iaceatis. SOC. Atqui per canem & per platanum iuro rem sic habere. MERCA. Hercle, quanta absurditas deorum. SOC. Quid ais? An non videtur tibi canis esse deus? Nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, atque ille in cælo Sirius, necnon apud Inferos Cerberus? MERCA. Rectè dicis: ego verò peccaui. Verùm quale habes genus vitæ? SOC. Mihi ipsi civitatē quandam extruo, peregrina autem vtor politia, measque præscribo leges. MERCAT. Vnum aliquod ex tuis dogmatibus audire cupio. SOC. Audi ergo maximum quidem illud, in quo mea de vxoribus sententia comprehensa est: Videtur mihi nullam debere cuiusquam esse propriā, verùm vnāquamq; passim debere accedere ad eum qui eam appetat. MERCA. Quid ais? Nū abrogādas esse leges de adulterio? SO. Per Iouē non illas solūm, verùm omnes reliquas nugas ea de re cōstitutas. MERC. Quid verò tibi de pueris iā maturis videtur? SO. Et illi quidem optimatibus, qui aliquid præclari gesserunt, præmium erunt, ut eos ament scilicet. MERCA. Pape! quanta libertas! quæ sapientia! Verùm quæ est tuæ doctrinæ summa? SO. Ideæ, & eorū quæ existunt, paradigma. Quæcumq; enim vides, terrā ipsā, quæque super terrā sunt, cælum, mare, horū omniū imagines obscuræ existūt extra totius vniuersitatē. MERCA. Vbi autem existunt? SO. Nusquā. Nam si alicubi essent, nō essent. MERCA. Non video ista quæ tu dicis paradigma. SO. meritò: cæcus est enim tibi animæ oculus: ego verò omnium video imagines, & te latētem, & me alium: in summa duplicia video omnia. MERCA. Ergo emendus es, sapiens cum sis, & acutè cernas. Age scire volo quid tu à me exigas pro ipso. MERCV. Da duotalēta. MERCA. Emita ita ut dixisti, pecuniā verò in posterū numerabo. MERCV. Quod igitur tibi nomē est? MERCA. Diō Syracusius. MERCV. Age, quod felix faustumq; sit, recipe eum. Te iam voco Epicure. Quis emet hunc? Est enim illius risoris discipulus, necnon illius qui ebrius est: quos haud multò antè proclamauimus. vnus autem cuiusdā rei cognitione illos vincit: multo magis enim impius est quā illi. Quod verò ad cætera attinet, suavis & gulæ amās est.

Epicureis

A Γ. ἀπίστα λέγεις, ὁ παμδεραστὴν ὄντα, μὴ ὡς τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν ἢ ταῦτα, ἢ ὡς δὲ θεοῦ, ἐν ταῖς αὐτῶν ἰμεθίῳ κατακείμενον. Σ Ω. καὶ μὴ ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ πλὴν πλάττον ἔγωγε ταῦτ' ἐχθρῶν. A Γ. Ηρακλῆς τῆς ἀπορίας ἵσθαι. Σ Ω. τί σὺ λέγεις; ὃ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὄρας τὸν Ἀνθρῖν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος; καὶ τὸν ἐν ἕρηνῳ Σείριον, ἔτι ὡς τῶν κατὰ Κέρβερον; A Γ Ο. ὅτι λέγεις, ἐγὼ δὲ δημῶν πλάττον. Διὰ τίνα βιοῖς τὸν ἔσπον; Σ Ω. οἰκῶ μὲν ἐμμεταῖς ἴνα πόλιν αἰαπλασας, ἡρώμασι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμοις νομίζω τοῖς ἐμοῖς. A Γ. ἐν ἐβελόμῳ ἀκροῦσαι τῶν δογμάτων. Σ Ω. ἀκουε δὴ ὃ μέγιστον, ὃ ὡς τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδεμὸς εἶναι μόνον, πρὸς τὴν δὲ μετεῖναι τὰ βυλοκλύμα τῶν γάμου. A Γ Ο. τί τῶν φῆς; ἀνηρῶς ποῖς ὡς μοιχίας νόμος; Σ Ω. νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γέ πάντων πλὴν ὡς τὰ τοιαῦτα μικρολογίας. A Γ Ο. τί ὡς τῶν ἐν ὄρα παιδῶν σοι δοκεῖ; Σ Ω. καὶ ἔτι ἔσπον) ποῖς ἀρῆσις ἀθλον φιλησῶν, λαμπερῶν τι ἐνεακῶν ἐργασαμένοις. A Γ. βαβαὶ τῆς φιλοδοξίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι ὁ κεφάλαιον; Σ Ω. ἀφ' ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων ὡς ἀδείγματα. ὅποσα γὰρ δι' ἐραῖ, πλὴν γλῶσσαι, ἀπὸ γῆς, τὸν ἕρηνον, πλὴν γὰρ λαθῶν, ἀπὸ τῶν ὄντων εἰκόνες ἀφανῆς ἐσῶσιν ἔξω τῶν ὄλων. A Γ. ποῖς ἔσῶσιν; Σ Ω. ἔδαμῶς. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ αὖ εἶεν. A Γ. ἔχ' ὄρα ταῦτ' ἢ, ἀπὸ λέγεις τὰ ὡς ἀδείγματα. Σ Ω. εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πρὸς τῶν ὄρα εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἀλλον. καὶ ὄλων, διπλῶς πρὸς πάντα. A Γ Ο. ποιηροῦ ὠνητέος εἶ, σοφός, καὶ ὄξυδερκής τις ὢν. φέρ' ἴδω τί καὶ ὡς εἶς με ὡς αὐτῶν σὺ. ΕΡ. δὸς δύο ταλαῖα. A Γ Ο. ὠνησάμενος ὄσος φῆς. παρ' ἡλίου μὲν τοῖς ἐς αὐτῆς καταβαλάω. ΕΡ. τί ὄν σοι ποιῶμα; A Γ. Διῶν Συρρακούσιος. ΕΡ. ἀγαθῶν ἀγαθῆ τύχη. τὸν Ἐπικύρπον σὲ ἴδω καταλάω. τίς ὠνήται τῶν; ἐστὶ μὲν τῶν γελώντος ἐκείνου μαθητῆς, ἔτι τῶν μὴ ὄντος, οὐς μικρῶν ὡς ἀπὸ ἀπεκμηρῶν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρ' ἔσπον ἀσεβέστερος τυλάω. ὡς δὲ ἀλλα, ἠδὲ, καὶ λιχρεία φίλος.

ΑΓΟ. τίς ἢ πημή; ΕΡ. δύο μυῖα. ΑΓ. Α
 λαμβάνει ὁ δὴνα ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῆν
 ἐδεσμή; ΕΡ. Ἐγλυκέα σιτεῖται, καὶ μύγι-
 τῶδη, καὶ μέλισσα τῆν ἰσχάδα. ΑΓΟ. χα-
 λεπὸν μὲν ὁδὸν ὠνήσομαι γὰρ αὐτῶν παλάτας
 τῆν κρεῖσσον. ΖΕ. ἄλλοι κἀλά, τὸν ἐν χροῶ
 κουεῖας ἐκφύον, τὸν σκυθροπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς
 σοῦς. ΕΡ. ὅτι λέγεις εἰκόασι δι' οὖν πολὺ π
 πληθὸς αὐτὸν ὡσεὶ μὲν τῆν ὡσεὶ πλὴν ἀγο-
 ρῆν ἀπηντηκῶτων· αὐτῶν πλὴν ἀρετῶν πω-
 λῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πρῶτα μόνος
 εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. πῶς τῆτο φῆς; ΕΡ.
 ὅτι μόνος ὁδὸν σοφός, μόνος κελός, μόνος δι-
 κμος, ἀδρῆτος, βασιλεύς, ῥήτωρ, πλάσιος, νο-
 μηγῆτης, καὶ τῶλλα, ὅποσα ἔστιν. ΑΓ. ὁκ-
 οῦν ὦ γὰρ, καὶ μέγας μόνος; καὶ νῆ Δία γε
 σκυποδέφης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ ποιαῦτα. ΕΡ.
 εἰοικεν. ΑΓΟ. ἐλθέ ὦ γὰρ, ἔλεγε πρὸς
 τὸν ὠνήτιν ἐμὲ ποῖος τίς εἶ, καὶ ὡσεὶ εἰ εἰς
 ἀχθῆ πτωροσκήμμος καὶ δούλος ὢν, ΧΡ.
 ἔδαμῶς. ἔ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτα ἔστιν ὅσα ὅτι
 ἐφ' ἡμῖν ἀδελφοῦ ἐπὶ συμβέβηκεν. ΑΓ. ἔ
 μαθάνω ἢ λέγεις. ΧΡ. τί φῆς; ἔ μαθάνεις
 ὅτι τῆν τοῖστων τὰ μὲν ἔστι πρῶτη μὲν, τὰ δ' C
 ἔμπαλιν ἀποπρῶτη μὲν; ΑΓΟ. ὁδὸν
 νῦν μαθάνω. ΧΡ. εἰκότως. ἔ γὰρ εἶ σιωπή-
 ρης τίς ἡμετέροις ὀνόμασι, ἔδὲ καὶ ἀληπι-
 κῆν φαλασίαν ἔχεις ὁ δὲ ἀουδαῖος ὁ πλὴν λα-
 γκῆν θεωρεῖται ἐκ μαθάν, ἔ μόνον ταῦτ' οἶδεν,
 ἀλλὰ καὶ σύμβασμα, καὶ ὡσεὶ σύμβασμα, ὁ-
 ποῖον καὶ ὁπόσων ἀλλήλων ἀφῆρῆ. ΑΓΟ.
 πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθόνου καὶ τῆτο
 εἰπεῖν ὅτι σύμβασμα, καὶ τὴν ὡσεὶ σύμβασμα. καὶ
 γὰρ ὁκ οἶδ' ὅπως ἐπλήρως ἔστω τῆ ρύθμου
 τῆν ὀνομή. ΧΡ. ἀλλ' ὁδὸν φθόνος. ἢν γὰρ D
 τίς χαλός ὢν, αὐτῶν ἐκείνῳ τῶν χαλῶ ποδι
 πρὸς πάλαιας λίθῳ, τρῶμα ἐξ ἀφανῆς λα-
 βῆ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβασμα πλὴν
 χαλῆας, ὁ τρῶμα δὲ, ὡσεὶ σύμβασμα
 πρὸς ἔλαθεν. ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀλχηνοίας τίδ'
 ἄλλο μέλισσα φῆς εἰδέναι; ΧΡ. τῆν λόγων
 πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοῖς πρῶτοις
 λουῶτας, καὶ ἀποφροπῶ, καὶ σιωπῶν ποιαί, φι-
 μὸν ἀτεκνῶς αὐτοῖς ὡσεὶ πηλῆς. ὄνομα δὲ τῆ
 διωμάει ταῦτη, ὁ αἰοδῆμος συλλογισμός.
 ΑΓ. Ἡ ἐκείνης, ἀμαρῆν πῖνα, ἔ βίον λέγεις.

MERCA. Quo pretio venditur? MER-
 CV. Duabus minis. MERCAT. Ac-
 cipe: verum ut hoc quoque sciam, qui-
 bus delectatur edulis? MERCV. Dul-
 cia edit & mellita, maximè verò ficus.
 MERCAT. Bene se res habet: emam
 enim illi totas massas carycarum. IVP.
 Alium accersere, illum corpore hirsuto,
 vultu seucero, ex Stoa. MERCV. Rectè
 dicis: videtur enim magna ipsum multi-
 tudo quæ ad forum accurrit, expectare.
 Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissi-
 mæ. Quis cupit omnia scire solus? MER-
 CA. Quid tu dicis? MERCV. Quia so-
 lus ille sapiens est, solus bonus, solus iustus,
 fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & que-
 cunque alia sunt his similia. MERCA.
 Num, ὁ bone, & coquus solus est, & per
 Iouem, coriarius, & faber, & his similia?
 MERCV. Sic videtur. MERCA.
 Accede ὁ bone, & dic mihi tuo emptori,
 qualisnam sis: ante omnia autem, num
 tibi doleat quòd venderis & seruis.
 CHRYS. Nequaquam. neque enim in
 nobis hæc sunt: quæcūque verò in nobis
 non sunt, ista indifferentia esse solent.
 MERCAT. Non intelligo quid dic-
 cas. CHRYS. Quid ais? non intelligis
 quòd horum quædam sunt prælata, que-
 dam verò rursus non prælata? MERCA.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS.
 Meritò quidem: neque enim assuetus es
 nostris nominibus; neque imaginatio-
 nem habes quæ facile apprehendat: ve-
 rum studiosus Dialecticæ contemplatio-
 nis, non hæc tantum nouit, verumetiam
 qualiter & quantum accidens & præ-
 teraccidens inter se differant. MER-
 CAT. Per Philosophiam, quæso, ne in-
 uideas explicare quidnam accidens sit,
 & præteraccidens: nescio enim quomo-
 do percussus sim præ numero vocum
 istarum. CHRYS. Citra inuidiam di-
 xero. Si quis claudus existat, illis quæ
 pede quo claudicat, ad lapidem, ex ino-
 pinato vulnus acceperit, is certè accidens
 habet claudicationem, vulnus autem
 præter accidens accepit. MERCAT.
 O argutiam! præterea verò quidnam sci-
 re te potissimum profiteris? CHRYS.
 Retia sermonum, quibus capio, & ob-
 stringo, denique tacere cogo, eos qui cō-
 tra me disputant, planè frenū quoddam
 illis imponens: isti verò tantæ orationis
 vi nomen est Syllogismus celeberrimus.
 MERCAT. Hercle fortem quendam
 & inexpugnabilem syllogismum refers.

Stoic.

πρῶτη μὲν
 καὶ ἀπο-
 πρῶτη μὲν
 καὶ Cicero
 pro duca
 ὁ πρῶτη
 πρῶτη μὲν
 vide 3. de
 finibus bo-
 norum.

Syllogif-
 mus.

CHR Y. Vide ergo, éstne tibi puer? A ΧΡΥ. σκέπει γυνώ' έσι σοι παμείον; Α Γ.
 MERCAT. Quidni? CHR Y. Quid
 si hunc ad flumen fortè ambulantiem
 crocodilus rapiat, postea verò se reddi-
 turum polliceatur hac lege, vt illi verum
 dicas quidnam de puero reddendo apud
 se decreuerit: quid tu dicis ipsum in ani-
 mo constituisse? MERCAT. Qua-
 sitionem rogas ad quam difficile admo-
 dum est respondere: dubito enim vtrum
 dicere debeam quò puerum recipiam.
 Sed per Iouem quæso te, responde tu,
 & puerum mihi serua incolumem, ne
 πρᾶωορτατ, ipsumque deuoret. CHR.
 Bono es animo: etenim & alia quæ-
 dam docebo te, quæ plus admiratio-
 nis habent. MERCAT. Quænam sunt
 ista? CHR. Istum inquam colligen-
 tem sermones, tum quoque illum do-
 minantem, præterea illam quæ supra om-
 nes est, Electram, tandem opertum il-
 lum sermonem. MERCAT. Quis ille
 opertus sermo, aut quæ illa tandem E-
 lectra est, de quibus dicis? CHR. Electrā
 illam dico Agamemnonis valde celebrē,
 quæ quidem eandem rem simul norat, &
 non norat. Astare enim illi Oreste adhuc
 incognito, nouit quidem Orestem suum
 esse fratrem: quòd verò ille Orestes est,
 ignorat. Rursus verò opertum illum ad-
 eòque omnino mirabilem audies ser-
 monem. Responde mihi: nostin' tuū pa-
 trem? MERCAT. Maximè. CHR. Quid
 igitur, si prope te statuerem aliquē' co-
 opertum, atque interrogarem, Nostin'
 hunc? quid diceres? MERCAT. Scilicet
 me non nosse dicerem. CHR. Sed ille
 ipse pater erat tuus. Itaque si istum non
 nosti, palàm est te patrem tuum non no-
 uisse. MERCAT. Nequaquā: verum ego
 detracto velo num verum sit explorabo.
 Sed quisnam tuæ sapientiæ finis est? aut
 quid tandem factururus es, si ad virtutis
 summum perueneris? CHR. In his
 quæ in natura prima sunt, versabor.
 Dico autem diuitias, sanitatem, & his
 similia. Primùm autem oportet multos
 labores impendere. libris enim exi-
 guis literis descriptis incumbere oportet,
 & interpretationes congerere, &
 solæcisinis & absurdis vocibus impleri.
 In summa, nequaquam decet sapien-
 tē fieri prius quàm terex ordine hellebo-
 rū bibas. MERCAT. Egregia sunt ista tua,
 & forti viro digna: Verum auarū & fœne-
 ratorem esse (ista enim tibi inesse video)
 num illa dicemus esse viri qui helleborum biberit, & iam ad virtutem idoneus sit?

Α ΧΡΥ. σκέπει γυνώ' έσι σοι παμείον; Α Γ.
 τί μιλώ; ΧΡΥ. τῆτο ἰὼ πως κροκόδηλος
 ἀρπάσῃ, πλοκσίον ποταμοῦ πλαζόμενον βί-
 ρων, κατὰ σοι ἀποδώσῃ ἰσχυρήται αὐτῶ,
 ἰὼ εἴπῃς ἄληθές ὅ, τι δέδοκται πρὸς τῆς ἀ-
 ποδώσεως τῶ βρέφοις, τί φήσῃς αὐτὸν ἐγνω-
 κέναι; Α Γ Ο. ὄυσα πόκειριν ἐρωτᾷς. ἀπο-
 ρῶ γὰρ ὀπότερον εἰπὼν ἀπολαβόμεμ. ἀλ-
 λά σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀιάσωσαί
 μοι ὁ παμείον, μὴ ἔχῃ φράση αὐτὸ κατὰ πίων.
 ΧΡΥ. θάρρη. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι
 θαυμασιώτερα. Α Γ. τὰ ποῖα; ΧΡΥ. ἡ
 θερίζοντα, ἔ τὸν κυριθόντα, ἔ ὅτι πᾶσι πλὴ
 Ηλέκτρας, ἔ τὸν ἐσκεκαλυμμένον. Α Γ Ο.
 τίνα τῶτον τὸν ἐσκεκαλυμμένον, ἢ τίνα πλὴ
 Ηλέκτρας λέγῃς; ΧΡΥ. Ηλέκτρας μὲν
 ἐκείνῳ πλὴ πόνυ, πλὴ Αγαμέμνονος, ἢ τὰ
 αὐτῶ οἶδέ τε ἄμα, καὶ οἶδε. πρῆφρωτος γὰρ
 αὐτῆ ἡ Ορέστου ἐπὶ ἀγνωστῆς, οἶδε μὲν Ορέστη,
 ἐπὶ ἀδελφῶς αὐτῆς. ὅτι δε οἶδε Ορέστης, ἀγνωστῆ.
 τὸν δὲ αὐ ἐσκεκαλυμμένον, καὶ πόνυ θαυμα-
 σῶ: ἀκούση λόγον ἀποκείναι γὰρ μοι, τὸν πα-
 τέρα οἶδα τὸν σαυτῶ; Α Γ Ο. ναί. ΧΡΥ.
 τί οἶω; ἰὼ σοι πρῆφρωτος τίνα ἐσκεκαλυμ-
 μένον, ἔραμαι, τῶτον οἶδα, τί φήσῃς; Α Γ.
 δηλαδὴ ἀγνωστῆ. ΧΡΥ. ἀλλὰ μιλῶ αὐτῆς
 οἶδε ἰὼ ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τῶτον ἀγνωστῆ,
 ἀήλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνωστῆ. Α Γ Ο.
 οὐ μνησθῆ. ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἰσο-
 μεν πλὴ ἀλήθειαν. ὅμως δὲ οἶω τί σοι τῆς
 σοφίας ὁ τέλος, ἢ τί πρῆφρωτος πρὸς ὁ ἀ-
 κρῶτα τῆς φρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡ. πε-
 εἰ τὰ πρῆφρωτος καὶ φύσιν κατὰ γνήσιον. λέ-
 γω δὲ πλοῦτον, ὑγίαι, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρῆ-
 τερον δὲ ἀιάκη πολλὰ πρῆφρωτος, λεωτο-
 γράφοις βιβλίοις πρῆφρωτος πλὴ ὄψιν, καὶ
 χόλια σωμαγείροντα, καὶ σολοκισμῶν ἐμπι-
 πλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. καὶ ὁ κε-
 φάλαγον, ἔ θεμῆς γνέσθαι σοφόν, ἰὼ μὴ τῆς
 ἐφεξῆς τῶ ἐλλεβορου πίνης. Α Γ Ο. γυ-
 ναῖά σου ταῦτα, καὶ δὴνῶς ἀνδρική. ὁ ἡ γυ-
 φωνα εἶ, ἔ τοκογλύφον (ἔ γὰρ τὰδε ὀρῶσι
 πρῆφρωτος) τί φάμεν, ἀνδρῶς ἡδη πεπωκό-
 τος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελεία πρὸς φρετῶ;

ΧΡΥ. ναί. μόνω οὖν ὁ δαμείζην παρέποι ἀν-
 τάλ σοφῶ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῶ συλλογίζεσθαι,
 ὁ δαμείζην ὅ, ἔ λογίζεσθαι τοῖς τόκοις, πλη-
 σίον εἶ) δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνω δὲ εἶναι
 τῷ σπουδαίου καθάπερ ἐκείνο, ἔ τῷ το. καὶ ἔ
 μόνον γε ἀπλάως ὡς περ οἱ ἄλλοι τοῖς τόκοις,
 ἀλλὰ καὶ πύτων ἑτέροις τόκοις λαμβάνειν. ἢ
 γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι παρῶρι
 τινές, οἱ δὲ δούτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων
 ἀπόγονοι. ὁρᾷς ὅ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν
 ὁποῖα φησιν, εἰ τὸν παρῶρι τὸν λήψεται, καὶ
 τὸν δούτερον. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν παρῶρι λή-
 ψεται, ἀ-α καὶ τὸν δούτερον. Α Γ. σέκου
 καὶ μισθῶν πῆρι τὰ αὐτὰ φάμεν, ἕς σὺ λαμ-
 βανῆς ὅτι τῆ σοφία πῶρα τῶν νέων, καὶ δῆλον
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὅτι τῆ εὐρετῆ
 ληψεται; ΧΡΥ. μὲν γὰρ εἶναι. ἔ γὰρ ἐμμετῶ
 εἶνε-α λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντος αὐτῶ χρεῖν.
 ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκ χύτης, ὁ δὲ, παρῶ-
 κ πικρός, ἐμμετῶν μὲν ἀσκά εἶναι παρῶεκπικόν,
 τὸν δὲ μαθητῶν, ἐκ χύτης. Α Γ Ο. καὶ μὲν
 τῶν αὐτῶν ἑφης, τὸν νέον μὲν εἶναι παρῶεκπι-
 κόν, σὲ ὅ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκ χύτης. Χ Ρ.
 σκώπεις ὡ εἶπῶ. ἀλλ' ὅρα μήτε ἀπορῶξέβωσ
 ἀναποδείκτω συλλογισμῶ. Α Γ Ο. καὶ πῆ
 δῆλον ἔστι τῷ βέλους; Χ ΡΥ. ἀπορία, καὶ
 σιωπῆ, καὶ εὐφρασίῳα τῶν δῆλον. ὁ δὲ
 μέγιστον, ἡ εὐφρασίῳα σε ἀποδείξω λί-
 θον. Α Γ Ο. πῶς λίθον; ἔ γὰρ Περσεὺς ὡ
 βέλπει εἶναι μοι δοκεῖς. Χ ΡΥ. ὡδέπως. ὁ
 λίθος σῶμα ἔστι; Α Γ. ναί. Χ ΡΥ. πῆ δὲ,
 ὁ ζῶον, ἔ σῶμα; Α Γ Ο. ναί. Χ ΡΥ. σὺ
 δὲ, ζῶον; Α Γ. εἰκοιε γυνῶ. Χ ΡΥ. λίθος
 ἄρα εἶ, σῶμα ὦν. Α Γ Ο. μηδαμῶς. ἀλλ'
 αἰκλυσὸν με παρῶ τῷ Δ. ἔς, καὶ ὅς ἔστω παρ-
 χῆς ποίησον αὐθροπον. Χ ΡΥ. ἔ χαλεπόν,
 ἀλλ' ἐμπαλιν ἴαθι αὐθροπος. εἰπέ γὰρ μοι,
 πῶ σῶμα, ζῶον; Α Γ Ο. ἔ. Χ ΡΥ. πῆ ὅ,
 λίθος, ζῶον; Α Γ Ο. ἔ. Χ Ρ. σὺ δὲ σῶμα
 εἶ; Α Γ. ναί. Χ Ρ. σῶμα ὅ ὦν, ζῶον εἶ; Α Γ.
 ναί. Χ Ρ. ἔκ ἄρα λίθος εἶ ζῶον γε ὦν. Α Γ Ο.
 ὅτε ἐποίησας, ὡς ἦδη μετὰ σκέλη καθάπερ
 ὁ Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάρα ἡ δῆλ ὦν ἡ-
 σσημί γε σέ. πόσον ἔστω αὐτῶ κατὰ βαλῶ;

A CHR. Certè: solum enim sapientem fœ-
 nus exercere decet. Quandoquidem e-
 nim illius propriū est syllogismis conclu-
 dere: vsuras autē colligere, & fœnus con-
 putare, atque syllogismis concludere pa-
 rum differre videntur: quemadmodū hoc
 soli studioso competit, ita quoque illud:
 nec decet illum fœnus simpliciter, quem-
 admodum alij solent, accipere, verū et-
 iam alterius quoque fœnoris fœnus. Nisi
 fortè ignoras, fœnus aliud esse primum,
 aliud secundum, velut quandā illius pro-
 geniem. Vides autem & syllogismum
 quēdam vulgò iactari. Si primum fœnus
 acceperit, accipiat etiam secundum. Ve-
 rum acceperit primum, igitur & secundum
 accipiet. M E R C A. Num ergo & de
 mercede quam tu à iuuenibus quos insti-
 tuis, capere soles, similia dicenda sunt,
 quippe cū manifestum sit solos studio-
 sos mercedem à virtute accepturos esse?
 C H R. Discis: certè non mea causa ac-
 cipio, verū illius gratia qui dat. Nam
 cū alius sit effusor, alius verò compre-
 hensor: me quidem ipsum cōprehensor
 vt sim præparo; discipulum verò, vt fiat
 effusor. M E R C A. Atqui contrarium di-
 cis, iuuenem esse comprehensorē, te verò
 qui solus diues es, effusorem. C H R Y S.
 Heus tu, scommate me perstringis: sed
 vide tu ne te petam syllogismo ineui-
 tabili. M E R C A T. Quid verò mali
 ex hoc telo accidet? C H R Y S. Du-
 bitatio & silentium, præterea mentis
 & intellectus subuersio: & quod om-
 nium est maximum, si voluero, in
 lapidem te conuertam. M E R C A.
 Quomodo lapidem feceris? neque e-
 nim Perseus, ὁ bone, mihi esse vide-
 ris. C H R Y S. Hoc modo: Lapis est
 corpus. M E R C A T. Certè. C H R.
 Quid verò? Nonne & animal corpus est?
 M E R C A T. Imò maximè. C H R.
 Tu verò animal es. M E R C A. Sic vi-
 detur. C H R. Lapis igitur es, cū cor-
 pus sis. M E R C A T. Nequaquam:
 sed per Iouem solue me, & de nouo ho-
 minem me fac. C H R Y S. Non est
 difficile factu: igitur rursus sis homo:
 dic verò mihi, Nonne omne corpus a-
 nimal est? M E R C A T. Non. C H R.
 An verò lapis animal est? M E R C A.
 Non. C H R Y S. Tu verò corpusne
 es? M E R C A T. Maximè. C H R Y.
 Corpus autem cū sis, animalne es?

M E R C A T. Euge effecisti, vt iam mea crura non aliter atque Niobes re-
 frigerata & saxea facta sunt: verū coëmam te. Quantum pro ipso numerabo?

*Id est, dig-
ni qui col-
ligat ma-
nibus,
aut opus
in agris fa-
ciunt: adu-
sione facta
ad signifi-
ficationem
propriam
ut dicitur.*

*Peripate-
tici.*

Sceptici.

MERC V. Duodecim minas. MERCA. Accipe. M. Solusne ipsū emisti? MERCA. Non per Iouem, verū illi omnes quos vides. MERCV. Certè multi sūt, & fortes habentes humeros, & digni sermone colligāte. IVP. Quid moraris? aliū aduoca. MERCV. Peripateticū accersō, te inquā honestum & diuitem. Age, te quidem aptissimum qui vendaris, quippe qui omnia solus noris. MERCA. Qualisnam ille est? MERCV. Modestus, æquus, vita bene cōposita: &, quod maximū est, duplex existit. MERCA. Quomodo dicis? MERCV. Alius quidem foris apparet, quā intus esse videtur. Itaque si ipsum emes, memento vt hunc internū, illū verò externū appelles. MERCA. Quid verò potissimū nouit? MERCV. Nouit triplicia esse bona: animæ scilicet, corporis, & rerū externarū. MERCA. Humana sapit, quāti verò venditur? MERCV. Viginti minis. MERCAT. Pluris certè. MERCV. Nequaquā equidem: & ipsē pecuniā habere videtur. Itaque non est quòd in illo emendo possis esse celerior quā debeat: præterea non ita multo post disces ab eo quandiu uiuat culex, & quā profundè Sol radios immittat in mare: denique qualem animā habeant ostrea. MERCA. O Hercules quanta argutia! MERCV. Quid si audias alia multa his acutiora? de femine videlicet & generatione, deque embryonis formatione in vtero, & quomodo homo risibilis sit, asinus verò animal quod neq; ridere neq; ædificare neq; nauigare possit? MERCA. Planè admiranda sunt ea quæ narras, & valde vtilia dogmata. Itaque emam ipsū viginti minis. MERCV. Quis adhuc reliquus est? Scepticus ille. Heus tu Pyrrhia accede, illico proclamādues: iam enim multi abeūt & diffluunt, atque in paucis erit venditio. Veruntamen quis emet illum? MERCA. Ego. D Sed primū dic mihi, quid nosti? PHILOSOPHVS. Nihil. MERCAT. Quid ita? PHIL. Quia omnino nihil mihi videtur existere. MERCA. Igitur neque nos aliqui sumus. PHIL. Nec hoc quidem scio. MERCA. Neque tu aliquis existis. PHIL. Hoc ego multo magis ignoro. MERCA. O ignorantia! verū quid sibi volunt hæ stateræ? PH. Sermones in illis trutinor, & ad æqualitatem redigo: postquā autem illos planè similes, & æquale pondus habere cognouero, tūc ignoro quis horū verior sit.

A EP. μαῶς δώδεκα. AG. λάμβανε. EP. μόνος δ' αὐτὸν ἐώηκασα; AG. μὰ Δί', ἄλλ' ἔτοι πρῶτες ἔς ὄρας. EP. πολλοί γε, καὶ τοὶ ὤμεις καρτεροί, καὶ τῶ θερίζοντος λόγου ἄξιοι. ZE. μὴ δ' ἄρα τρεῖς ἄλλον κείλη. EP. ἢ Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλάσιον. ἀγε δὴ, ὠνήσαδε τὸν σιωπετώτατον, τὸν πρῶτα ὅλως ὀπιτσαμένον. AGO. ποῖος δὲ τις ἐστὶ; EP. μέτερος, ὀπιτικῆς, ἀρμόδους τῶ βίω, ὃ δὲ μέγιστον, διπλῆς. AG. πῶς λέγεις; EP. ἄλλος μὲν ὁ ἕκασθεν Φαινόμηνος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοθεν εἶ) δοκεῖ ὥστε ἦν ἑρῆ αὐτὸν, μέμνησσο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἔξωτερικὸν κείλην. AGO. τί δὲ γηνώσκῃ μέλιτα; EP. τεῖα εἶ) πὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. AGO. αἰδέσθητινα Φρονῆς. ποῖος δὲ ἐστίν; EP. εἴχοσι μινῶν. AG. πολὺ λέγεις. EP. ἔκ ὧ μακάριε. ἔ γὰρ αὐτὸς ἔχῃ πὶ ἄργυριον δοκεῖ. ὥστε εἶνα αἰφθάνοις ὠνήμηνος εἶ) δὲ εἶση αὐτίκα μέλα πρὶ αὐτῶ πῶσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρῶνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάρος ἢ θάλασσα ὑπὸ τῶ ἡλίου κείλη μπεται, καὶ ὁ ποῖα τις ἐστὶν ἢ ψυχῇ τῆ) ὄσφρων. AGO. Ηράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. EP. τί δὲ, εἰ ἀκούσις ἄλλα πολλὰ τούτων ὄξυδερκέτερα, γυνῆς τε πέρι καὶ γυνέσεως, ἔ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῆ) ἐμβρυῶν πλαστικῆς; καὶ ὡς ἀφ' ἑσθῆτος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ ἔ γελαστικὸν, ἔσθ' ἔ τεκταίνον ὄμιμον, ἔσθ' ἔ πλωζόν ὄμιμον; AG. πρῶσεμνα Φῆς, ἔ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα ὥστε ὠνήμα αὐτὸν εἴκοσιν. EP. εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν κείλη λέληφαται; ὁ Σκεπτικὸς εἶ) σὺ ὁ Πυρρίας παρῶσι, καὶ ἀποκηρύττου καὶ ἄργος. ἢ δὴ μὲν ὑπορρέοσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐπὶ ὀλίγοις ἢ παρῶσις ἔσται. ὄμως δὲ, τίς καὶ τῶτον ὠνείται; AGO. ἔγωγε. ἄλλ' οἶω παρῶσι εἶπέ μοι, σὺ τὴ ὀπιτσασαι; ΦΙ. ἔσθ' ἔν. AG. πῶς τῶτ' ἔφασα; ΦΙ. ὅτι ἔσθ' ἔν ὄλως εἶναί μοι δοκεῖ. AGO. ἔσθ' ἔ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν πνέες; ΦΙΛ. ἔσθ' ἔ τῶτο οἶδα. AGO. οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὠν τυχερῶεις; ΦΙΛ. πολὺ μάλλον ἔπ τῶτ' ἀγνοῶ. AG. ὠ τῆς ἀπολείας. τί δαί σοι τὰ σάθμια τῶ τῆ βέλη; ΦΙ. ζυγασαταῖ ἐν αὐτοῖς τοῖς λόγοις, καὶ παρῶσι ὃ ἴσον ἀπειθυῶω. καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὄμοις τε καὶ ἴσοις ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τ' ὄληθερον.

ΑΓΟ. ἢ ἄλλων δὲ, πᾶσι πρῶτοις ἐμ-
 μελῶς; ΦΙ. τὰ πρῶτα, πλὴν δραπέτων
 μετὰ δὲ κείνῳ. ΑΓΟ. πῶς δὲ τῶ σοι ἀδύ-
 νατον; ΦΙ. ὅτι ὦ γὰρ, ἔ καὶ λαμβάνω.
 ΑΓΟ. εἰκότως. βραδύς γάρ, καὶ ἰσχυρὸς τις
 εἶ) δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὀπίσταν-
 σως; ΦΙ. ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μὴτε ἀκούειν
 μὴτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. οὐκοῦν ἔκωφός εἰμαι,
 καὶ τυφλός εἶ) λέγεις. ΦΙ. καὶ ἀκρεῖς γε
 πρὸς ἐπὶ, καὶ ἀνάσθητος. καὶ ὄλως, τῶ σκό-
 ληκος ὁδὸν ἄφ' ἑρῶν. ΑΓΟ. ὠνητέος εἶ
 εἶ) ταῦτα. πόσου τῶτον ἄξιον χρεὶ φάσαι;
 ΕΡ. μναῖς Ἀθηναίων. ΑΓΟ. λαμβάνει. τί
 φῆς ὦ σοῦ, ἐπὶ ἀμύλω σε; ΦΙ. ἀδελφόν.
 ΑΓΟ. μηδαμῶς. ἐὼνημα γάρ, καὶ τὰ γυ-
 ρεῖον κατέβαλον. ΦΙ. ἐπέχω πρὸς τούτου, καὶ
 ἀφ' ἑρῶν. ΑΓΟ. ἔ μὲν ἀκολουθεῖ
 μοι, κατὰ τὸν χρεὶ ἐμὸν οἰκέτιον. ΦΙ. τίς οἶ-
 δέν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. ὁ κῆρυξ,
 καὶ ἡ μναῖ, ἔ οἱ παρόντες. ΦΙ. παρῶσι γάρ ἡμῶν
 τίνες; ΑΓΟ. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ σε ἡδὴ ἐμὸν ἀλῶν
 ἐς τὸν μύλωνά, πείσω εἶ) δεσπότης καὶ τὸν
 χεῖρῳ λῶν. ΦΙ. ἐπέχω πρὸς τούτου. ΑΓ.
 μὲν Δί, ἀλλ' ἡδὴ γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ. σὺ
 μὲν παῦσαι ἀπίστείων, καὶ ἀκολούθη τῶ τωρια-
 μῶν. ὑμᾶς δὲ ἐς αἴριον πρὸς ἀκαλοῦμην.
 ἀποκρυῖσθαι γάρ τοις ἰδιώταις, ἔ βασιλεύσεις, καὶ
 ἀγρονομίαις βίαις μέλλομεν.

A M E R C A. In aliis autem rebus quid
 potissimum facere soles? P H I L. O-
 mnia facio, præterquã quòd fugitivos nõ
 persequor. M E R C A. Quid? Anne hoc
 tibi impossibile est. P H I L. Quia ò bo-
 ne non comprehendo. M E R C A. Iure-
 tardus enim & piger esse videris. Verum
 quis tuæ sapientiæ finis est? P H I L. I-
 gnorantia, & nihil neque audire, neque
 videre. M E R C A. Num ergo & surdus
 simul & cæcus es? P H I L. Imò sensu etiã
 & iudicio careo: breuiter nihil à verme
 differo. M E R C A. Propterea emēdus es.
 B Quanti illum æstimas? M E R C V. Attica
 mina. M E R C A. Accipe. Heus tu quid
 ais? ego te emi. P H I L. Non est certum.
 M E R C A. Nequaquam; emi enim, &
 pecuniam numeravi. P H I L. De eo nunc
 cogito, atque istud confidero. M E R C A.
 Atqui sequere me, quemadmodum fer-
 uum decet. P H I L. Quis nouit num ve-
 ra sint quæ dicis? M E R C A. Præco, &
 Attica mina, & illi qui adfuerunt. P H I L.
 An aliqui etiam nobiscum sunt? M E R-
 C A. At ego te iam coniciens in pistri-
 num, persuadebo tibi secundum peiorē
 causam, me tuum esse herum. P H I L. Ea
 de re nunc mecum delibero. M E R C A.
 Sed per Iouem iam pronuntiaui, & sen-
 tentiam tuli. M E R C V. Tu quidem de-
 sine te huic opponere, atque sequere
 eum, quandoquidem te emit. Vos autem
 cras aduocabimus, proclamaturi idiotas
 & fabriles atque viles vitas.

Alludit ad
 λόγους ἡρώ
 ἔ κρείττω,
 quos vo-
 cant.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, SEV REVIVISCENTES.

Bilibaldo Birckheimero interprete.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus quasi quædam apologia superioris est, quantum ad Luciani personam attinet. Ex-
 ponit enim ille causam hic, cur toties in philosophos inuehatur: nempe quòd plerique simulato nomi-
 ne pro veris falsos se gerant, quæstumq, magis quàm virtutem sectentur. Series argumenti ita se
 habet. Finguntur Philosophi illi vetustiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus,
 Diogenes, atque alij, ad vlciscendum Lucianum, cum propter alia conuicia, tum quòd proximo Dia-
 logo venales eos proposuerat, idq, etiã vilissimo pretio, ab inferis redire, ac reuiuiscere, commeatu
 in ònum diem impetrato. Qui cum illum saxis persecuti, in fugam conuersum cepissent, occidere
 primum statuerunt. Ille vero prouocando ad ipsam Philosophiam, eoque obtento ut causam sibi di-
 cere liceret, postquam à Diogene, utpote Cynico, & cæteris liberiore, communi omnium nomine ac-
 cusatus esset, tanquam qui contumeliosissimè omnes Philosophia cultores, viros de tota virtute &
 rebus mortalium optime meritos, proscidisset, ita sese defendit, ut diceret se minimè negare obiecta,
 sed consilio & ratione adductum, & hæc & plura etiã his fecisse: non quidem in veros philoso-
 R iij

phos, sed in eos qui nomine tantum illo sese iactarent, cum interim non modò Philosophiam veram ignorarent, sed planè diuersa etiam à præceptis & regulis illius factitarent. Proinde se non modo supplicio nullo dignum esse, sed contrà etiam præmijis tanquam vere Philosophiæ amatorem atque assertorem donari debere. Hoc iudicio peracto, cum ille non solum ab accusatione liberatus, verum etiam in societatem eorum à quibus antè accusabatur, ascitus fuisset, à Philosophia deinceps & falsi illi philosophiæ simulatores citantur, ut suæ professionis causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes ferme declinassent, mittitur Lucianus unà cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmate inuiant. sed prius quam id fieret, Lucianus seu Parrhysades (ita enim sese apud Philosophiam appellat) puta quò iam re ipsa comprobaret, quod verbis antea dixerat, accepto hamo, eoque, auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis, allectos & attractos simulatores istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de saxo præcipientes mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab ipsa quæ à principio geruntur, nomen accepit, alter ab exitu seu catastrophe sumptus est: simillimusque quod ad argumentum & eius tractationem attinet, alij veteris Comædiæ fabula est.

SOCRATES.

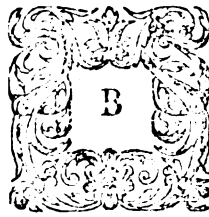
Niice iniice lapides crebrosexcrandum in hunc: proiice glebas, adiiice reititas, percute fustibus calumniatorem: videtis effugiat: & tu Plato iacta, & tu Chrysippe, tu quoque: agite, omnes pariter in illum obarmemur,

Peri ut reddat opem per e, baculusq, bacillo.

Siquidem communis est hostis, nec quisquam è nobis existit quem non iniuria affecerit. Tu verò ò Diogenes, si vnquam aliàs, præcipuè nunc baculo vtire: non desinas: dignas conuitiator pœnas luat. Quid hoc rei est? nunquid, Aristippe, defessi estis? atqui minimè oportebat:

Este cati, atque acris nemo nunc immemor ire.

Aristoteles accelera, quin propius accede. Bene habet, capta est fera: deprehensusne es scelerate? Porrò confestim intelliges quosnam viros maledictis tuis laceraueris. Verùm qualenam fatum ipsum manebit: siquidem varium quoddam mortis excogitabimus genus, crudelitæ cuius omnes exatiari valeamus: etenim æquum est septies eum singulis nobis morte pœnas expendere. PLATO. Mihi quidem per Iouem, erutis oculis, abscissa que lingua, cruci suffigendus videtur, prius tamen flagris cæsus. Tibi verò Empedocles quid? EMPEDOCL. In Ætnæ cratêras præcipitandus, vt meliores conuitiis incessendos haud esse addiscat. PLAT. Quinimo optimum esset, si Penthei vel Orphei instar inter petras dilaniatus inueniretur, ita vt particulam vnusquisque digrediens secum auferre posset. LUCIANVS. Minimè: verùm mihi parcatis obsecro. SOCR. Arcitiùs adstringe. Ampliùs non dimittetis: num quid Homerus dicat, vides:

Αλλε, βάλλε τὸν κατὰ ἔργον τοῖς ἀφρόνοις λίθοις· ὅτι βάλλε τῶν βῶλων παρὰ πῖθαλλε καὶ τῶν ὀφθαλμῶν πᾶσι τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον ἕρα μὴ διαφύγη. καὶ σὺ ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ ὦ Χρυσίππε, καὶ σὺ. πόρτις ἀμαξίωνα ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρη πῆρη φησὶ ἀρήγη, βᾶκβα ἢ βᾶκβεις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, & οὐκ ἔστι ὄντινα ἡμῶν ἔχ' ὑβρίσει. σὺ δὲ ὦ Διόγνητες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χεῖρ' ἔχεις τῶν ξύλων, μηδὲ αἰῆς διδῶτω τὴν ἀξία,

βλάσφημος ὢν. τί τῷτο; κεκμήκατε ὦ Αρεισίππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχέτω.

Ἐστὸ σοφοὶ, μνήσατε ἡ θούριδος ἐργῆς.

Αρειστέλες ὅτι σποῦδα σὸν ἐπὶ θάλασσαν καλῶς ἔχει· εἰ δὲ ἀλῶκε ὁ θεῖον, εἰλήφαρ μὲν σὺ ὦ μαρῆ, εἰση γὰρ αὐτῆκα ὅς πινας ὄντας ἡμᾶς, ἐκακῆρ ῥῆς. τὰς ἔσπεω δὲ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ πῖνα ὅτι σποῦδα θάλασσαν κατ' αὐτῶν, πᾶσιν ἡμῖν ὄξαρ κέσαι διωδάμην καὶ ἕκασον ἐπὶ ἄκτις γαῖω δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΠΛ. ἐμοὶ μὲν, αἰεσχολοπία δὲ δὲ καὶ αὐτὸν, ἢ Δία, μασι γὰρ ἔντα γε πρῶτον.

τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐκκεκόφθη, ἢ γὰρ πᾶσι αὐτὴν ὅτι σποῦδα πρῶτον ἀποτετμήθη. σὺ ἢ τί Εμπεδοκλῆς, δακτεῖ; ΕΜ. ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθου μὴ γοιδροφῶσαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛ. καὶ μὴν ἀρίστον ἦν κατὰ πῖνα Πενθεῖα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν ὀρέαζ μόνον, ἵνα αὐτὸ καὶ ὁ μέρος αὐτῶν ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο. ΛΟΥ. μηδαμῶς ἀλλὰ πρὸς ἰκεσίη φείσατε μὲν. ΣΩ. ἀφ' αὐτῶν ἔκαστος ἀφερέτης ἐπὶ ὄρας ἢ δὴ καὶ τὸ Ὀμηροῦ ἀλέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέεσι καὶ αἰδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥ. καὶ μὴ καθ' Ὁμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
τὸς ἰκετεύσω. αἰδέσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἔ-
παρ' ἴσατε ῥα φωνήσαστά με·

Ζωρεθ' ἔκαχ' ἄνδρα, καὶ ἄξια δέξθε
ἀποινα,

Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὲ φιλέοισι σο-
φοί φθ.

ΠΛ. ἀλλ' ὅσδ' ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ
Ὀμηρικῆς ἀπλοχίας. ἀκούε δὴ,

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε κακηγόρε βόηθο θυμῷ,
Χρυσόν φθ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς
ἀμας.

ΛΟΥ. οἶμοι γῆρ' κακῶν. ὁ μὲν Ὁμηρος
ἡμῖν ἀπειρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν
Εὐριπίδω δὴ μοι καταφθικτέον· τάχα γὰρ
αὐτὸς ἐκείνος σώσέ με·

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτιον ἔγδ' ἡμῖς κτεμῆν.

ΠΛ. τί δὲ ἔχι κακείνα Εὐριπίδου ἔστιν,

Οὐδ' ἄν' ἀπαρ' ἀνά τοις εἰρησασμένοις;

ΛΟΥ. νῦν οὖν ἐκαπὶ ῥημῶν κτείνετε με;

ΠΛ. νῆ Δία. φησὶ γυῖν' ἐκείνος αὐτὸς,

Αχαλίων σομῆν, ἀόμου τ' ἀφροσύνας,
ὅτελος δυσυχία.

ΛΟΥ. σέκοιμ' ὅτι δέδουκ' ἄπο πύττω ἀπο-
κτινῦναι, ἔδ' ἐμέμια μηχρὴν ὅδ' ἀφουγῆν με,
φέρετε, ὅ το γυῖν' εἶπατέ μοι, οἳ πινες ὄντες, ἢ τί
πεποιθότες ἀνῆκεσαν πρὸς ἡμῶν, ἀνῆκεσα ὄρ-
γίξεσθε, καὶ ὅτι θανάτω στωφλήσαστέ με; Π.
ἀπὶ πῖνα μὲν εἰργασαί ἡμᾶς τὰ δάνα, σεαυτὸν
ἐρώπα ὡ κακίστε, καὶ πῖς καλῶς ἐκείνης σε λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφία τε αὐτὴν, κακῶς ἠγέ-
ρθους, καὶ ἐς ἡμᾶς ὑβρίζεις, ὡς φθ' ἄξιοις ἀ-
ποκηρύττων σοφῶν ἀνδρῶν· καὶ ὅ μέγιστον, ἐλθου-
θῆρας. ἐφ' οἷς ἀγανακτῆσασθε ἀνελιλυτα-
μεν ὅτι σέ, ὡς ἀιτησάμενοι πρὸς ἐλίγρον τὸν
Αἰδωνέα, Χρύσιππος ὑποσί, καὶ Επικουρος, καὶ
Πλάτων ἐγὼ, καὶ Αριστοτέλης ἐκείνος, ἔδ' ὁ σω-
πῶν ὄντι Πυθαγόρας, καὶ Διογῆνης, καὶ ἀπῆλυ-
τες, ὅπως διέσπυρες ἐν τοῖς λόγοις. ΛΟΥ.
ἀνέπνυσα· ἔγδ' ἀποκτενέστε με, εἰ μάθετε
ὁποῖος ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐγγύμην· ὡς τε ἀπορ-
ρίψατε τοὺς λίθους, μάλλον ὅ φουλάττετε. χη-
σεσθε γὰρ αὐτοῖς καὶ τῶν ἀξίων. ΠΛ. ληρῆς.
σέ δὲ χεῖρ' ἡμέρον ἀπολωλέναί. καὶ ἤδη γε
Λάϊνον ἔασο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὄσατα ἔοργας.

A *Non est tuta fides hominum generi atque leo-
num?*

LVCIA. Atqui & ego quoque per Ho-
merum vos oro: forsitan enim illius reue-
remini carmina, meque versus conne-
ctentem haud spernetis:

*Me viuum capite, haud hominem prauum:
hæc quoque dona*

Suscipite, es, aurum, quæ curant & sapientes.

PLATO. Verum neque nobis aduer-
sum te Homericæ deerit responsio: audi
igitur:

*Nec mihi mente fugā tu persuadere valebis,
Postquam te teneo, licet aurea verba lo-
quaris.*

B LVCIA. Hei malorum! siquidem spes
maxima Homerus nos frustratur: ad Eu-
ripidem igitur mihi confugiendum erit:
siquidem ille me forsitan saluabit,

*Ne supplicem interficite: haud f. is occidere
est.*

PLATO. Atqui nunquid & hæc sunt
Euripidis:

Scelestæ qui patrarunt, mala decet pati?

LVCIA. Igitur iuxta verba hæc me
interficietis: PLATO. Rectè per Io-
uem: inquit enim ille idem:

*Effrenioris & scelægis dementiæ extremum
infelicitas occupat.*

C LVCIA. Proinde quoniam omnino
me interficere decreuistis, nullumque
mihi restat effugium, agite, saltem hoc
mihi indicate, quinam estis, quæve tam
intoleranda à nobis perpeffi sitis, vt tam
intoleranter irascamini, ac me mortis
causa ceperitis. PLATO. Quibus nos af-
feceris contumeliis, à teipso sceleratissi-
me perquire, bellulisque illis tuis sermo-
nibus, in quibus Philosophiam ipsam cō-
uitiis lacessuisti, ergaque nos iniurius
fuiisti, cum tanquam ex conciliabulis
viros sapientes præconio diuulgares: &
quod maximum est, liberos: quapropter
indignatione moti, propter te emer-
simus, ac tantisper inferos dereliquimus.
Chrysippus iste, ac Epicurus, ego quo-
que Plato, & Aristoteles ille, silensque
hic Pythagoras, necnon Diogenes; om-
nes denique quos sermonibus tuis in-
famasti. LVCIA. Respiraui: siqui-
dem non me interficietis, si intellexeris:
quapropter lapides abicite: quin potius
reseruate: nam contra meritos vsuri erunt.
PLATO. Nugaris: te etenim hodie
perire necesse est: iamque ad ob per-
petrata scelera, lapideum induas amictū.

L V C I A. Atqui viri optimi, quem so-
lum ex omnibus laudare oportebat, fa-
miliarem vestrum, beneuolum, & con-
uenientem, quin (si proloqui molestum
non est) studiorum vestrorum procura-
torem, vt intelligatis, interficietis, si me
occideritis, qui tot propter vos labores
exantlaui. Videte igitur ne instar philo-
sophorum qui nunc sunt, agatis, vt ingra-
ti, iracundi, ac perfidi erga virum benefi-
cum videamini. P L A T O. Proh impu-
dentiam! nunquid tibi ob conuitia gra-
tias debemus? Verè hic cum mácipiis si-
bi rem esse existimat, quandoquidem ob
tantas iniurias, verborumque debaccha-
tionem, beneficia nobis enumerare co-
natur. L V C I A N. Vbinam ego, vel
quando vos iniuria affecti, qui semper
Philosophiam sum admiratus, ac vos-
ipfos summis extuli laudibus, cum ser-
monibus quoque à vobis derelictis as-
fiduè conuersatus? Quin & hac ipsa
quæ proloquor, vnde quàm à vobis ac-
cepi, ac instar apiculæ decerpens, ho-
minibus ostendo: at illi laudant, ac vniuf-
cuiusque florem, vnde, à quo, & quem-
admodum collegerim, cognoscunt, mé-
que oratione quidem ob florigeram
hanc messem commendant: sed veriùs
vosipfos, ac prata vestra amœnissima,
qui tam varia & versicoloria produxi-
stis, extollunt: quæ si quis rectè se-
cernere, connectere, ac concinnare no-
uerit, ita vt minimè alterum ab altero
discrepet, numquid cum tam egregiè
quis à vobis affectus fuerit, obloqui co-
nabitur viris benefactoribus, quorum
gratia existimationis alicuius esse repu-
tatur? ni eiusdem sit naturæ, cuius &
Thamyris vel Eurytus, ita vt vel Musas,
à quibus canendi normam acceperit, ca-
nendo, vel Apollinem iaculationis præ-
ceptorem iaculando prouocare audeat?
P L A T. Verùm generose, hæc omnia
Rhetorum more, ac maximè rebus con-
traria protulisti: siquidem proteruio-
rem tuam ostendunt audaciam, mani-
festamque præ se ferunt iniustitiam ac
ingratitude, si cum à nobis (vt ipse
fateris) iacula acceperis, ea contra nos
iaculatus es, hunc vnum scopum obser-
uans, vt nos omnes conuitiis laceffas: ta-
lem siquidem à te consequimur gratiam,
quoniam prata illa florida tibi reseraui-
mus, nec vt ne decerperes, sinuque
repleto discederes, inhiuimus: ideo
maximè ob hanc noxam mori dignus es.

ΛΟΥ. καὶ μὲν ὠμῆσαι, ὃν ἐχρῆν μόνον εἶ-
ἀποδύτων ἐπαρῆν, οἰκεῖον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ βί-
ου, ἔδοξεν ὁμογνώμονα, ἔει μὴ φορητὴν εἰπεῖν,
κηδεμόνα τῆς ἐπιτηδευμάτων, ὃς ἴτε, ἀπο-
κτενοῦντες, ἐν ἐμῇ ἀποκτείνῃ, ἵνα ὑμῶν
ὑμῶν πεποινητά. ὁρᾶτε γὰρ μὴ ὁ τῆς νῦν
φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, ἔοργιστοι,
ἔαγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἀνδράς βίερ-
γέτω. ΠΛ. ὦ τῆς ἀναρχίας καὶ χάριν σοὶ
τῆς κακῆς πρὸς φειλομένη; ἔτι αἰ-
δρα πόδεις ἀληθῶς οἱ δὲ ἀφελέτεσσι; ἢ καὶ βίερ-
γείαν καὶ ἀλογίαν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ ποσῶ-
τι ὑβρὸς ἔπρῳινία τῆς λόγων; ΛΟΥ. ποῦ
γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ ποτε ὑβρίκα, ὅς αἰεὶ φιλοσό-
φῶν τε θανάτων ἀφελέτεσσι, ἔτι ὑμᾶς αὐ-
τοῖς ὑπερπαγῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἔτι καὶ ἀλο-
λοῖπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἀφῆμι ταῦτα,
ποῦθεν ἄλλοθεν ἢ πρὸ ὑμῶν τῶν ἀφελῶν, καὶ
καὶ τὴν μέλιτταν ἀποδυστάμενος, ἐπιδείκνυ-
μαί τοῖς ἀφελῶσι; οἱ δὲ ἐπαμνοῦσι, καὶ γνο-
εῖξιν ἐκείνου ὁ αἶσος, ὅθεν, ἔτι πρὸ ὅτου, καὶ
ὅπως ἀνελεξάμεν, ἔτι λόγῳ μὲν ἐμῇ ζηλοῦσι
τῆς ἀπολογίας: ὁ δὲ ἀληθῆς, ὑμᾶς, ἔτι τὸν λῆ-
μῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ ταῦτα ἐξέλω θῆκατε
ποιεῖτε, καὶ πολυδὴ ταῖς βαφαῖς, εἴ τις αἰα-
λέξασθαι γὰρ αὐτὰ ἐπίστατο, καὶ ἀναπλέξασ-
θαι, ἔαμύσασθαι, ὡς μὴ ἀπαρῆν θάτερον
θάτερον, ἔαδ' ὅστις οὖν ταῦτα ὅτι πεποινητῶς
πρὸ ὑμῶν, κακῶς δὲ εἰπεῖν ἐπιχρησάμενος βίερ-
γέτας ἀνδράς, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἐδόξεν; ἐκ τῶν
εἰ μὴ καὶ τὸν Θάμυρον, ἢ τὸν Εὐρύτην εἶη τῶν
φύσιν, ὡς ταῖς Μύσας ἀντάδην, πρὸ ὧν εἶ-
ληφε τῶν ὠδῶν, ἢ τὰς Ἀπόλλωνι ἐρεδάμεν,
ἐναίτια τοξότων, καὶ ταῦτα, ὁ δὲ τῆς ὄντι τῆς το-
ξικῆς. ΠΛ. τῆτο μὲν ὠμῆσαι, καὶ τοῖς ῥή-
τορας εἰρηταῖ σοὶ ἐναίτια τὸν γὰρ ὅτι τῶν
πρῶτα, καὶ χαλεπωτέρον σε ἐπιδεί-
κνυσι τῶν πόλμων, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ ἔαχαι-
στία πρὸς ἐσιν, ὅς πρὸ ἡμῶν τὰ τοξόματα ὡς
φῆς λαβῶν, καὶ ἡμῶν ἐτόξυες, ἐναίτια τῶν
ὑποδείκνυσι τὸν σκοπὸν, ἀποδύτας ἡμᾶς ἀγ-
ροῦν κακῶς. ταῦτα τῶν σὺ ἀπειλήφα-
μεν, ἀμὲν ὧν σοὶ τὸν λῆμῶνα ἐκείνον ἀναπαί-
σθητες, ὅτι ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ ὁ
πρὸς ἄλλων ἐμπλησάμενον ἀπελάξῃ. ὡς τε
ὁρᾶτε τῆτο μάλιστα δίκην ἀπ' εἰς ἀποδανῆν.

ΛΟΥ. ὁρᾶτε πρὸς ὄργην ἀκούετε, καὶ ἔ-
 δὲν τῆν δίκαιον παρορίεσθε. κήρι ἐκ αὐτῶν ἦν
 ποτὲ ὡς ὄργη Πλάτωνος, ἢ Χριστοῦ, ἢ
 Αἰσιοτέλους, ἢ τῆν ἄλλων ὑμῶν καὶ χίριτο αὐ-
 τῶν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πρὸς τῆν τῶν ποι-
 του. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκριτόν γε ὦ θαυμάσιοι,
 μηδὲ πρὸς δίκης ἀποκτείνετε με. ὑμῶν τῶν
 γουῶν ἐ τῆν ἰω, μὴ βία, μηδὲ κτῆν ὁ ἰσχυρ-
 τερον πολιτεύεσθε, δίκη ἢ πᾶ δὲ φορεσθὲν ἀγα-
 λυέσθαι διδοίτε λόγους, ἐ δεξομένους ἐν τῶν
 μέρῃ. ὡς τε δίκασθὲν ἐλθόμενοι κατηγορήσατε
 μὴ ὑμῶν ἢ ἄμα παύετε, ἢ ὅν τινα αὐτῶν χίριτο-
 νήσητε ὑμῶν ἀπὸ τῶν. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσο-
 μη πρὸς τὰ ἐκλήματα. κατὰ εἰ μὴ πᾶ ἀδι-
 κῶν φαινομη, ἐ τῆν πρὸς ἐμοὶ γινώσκον δὲ δικά-
 σθῆτον, ὑφ' ἐξω δηλαδὴ τῶν ἀξίαν. ὑμῶν ἢ βίαν
 ἔδὲν πλῆθετε. ἰω ἢ τῶν βίαν ὑμῶν ἀπορῶν,
 κατὰ τῶν ὑμῶν καὶ ἀπεπλήρητος βίαν ἀπορῶν, ἀ-
 φήσασιν μὴ οἱ δικάσθῶν ὑμῶν ἢ, εἰς τοὺς δὲ ἀπα-
 τῆν ἀπορῶν ὑμῶν ἐ πρὸς ξυμῶν κατὰ τῶν ἡμῶν
 τῶν ὄργην τῶν ἡμῶν. ΠΛ. τῆν ἐκ τῶν, ἐς πᾶσι
 τῶν ἰππων, ὡς πρὸς ἀπορῶν τῶν δικάσθῶν,
 ἀπέλθῶν. φασὶ γουῶν ῥήριτο, καὶ δικάσθῶν
 τινα τῶν, ἐ πᾶσι τῶν λόγους. τινα δὲ καὶ
 δικάσθῶν ἐτέλῶν ἡμῶν, ἐν τινα μὴ σὺ δωροδο-
 κήσῶν, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἀδικεῖν, πείσῶν ὑμῶν
 σὺ ἡμῶν ἀδικεῖν; ΛΟΥ. θαρρῶν τούτου γε
 ἔνεκα, ὡς τῶν τῶν δικάσθῶν ὑπορῶν, ἢ
 ἀμφοῖν ἀξίωσῶν αὐτῶν ἡμῶν, καὶ ὡς τῶν ἀ-
 ποδοσῶν μοι πᾶσι τῶν ὡς τῶν, τῶν φι-
 λοσοφῶν αὐτῶν μὴ ὑμῶν ποιεῖν δικάσθῶν
 ἔγωγε. ΠΛ. ἐ τίς αὐτῶν κατηγορήσῶν, εἴτε ἡμῶν
 δικάσθῶν; Λ. οἱ αὐτῶν κατηγορήσῶν, ἐ δικά-
 σῶν. ὡς τῶν τῶν δὲ δικάσθῶν. τῶν τῶν ὑμῶν
 φέρω τοὺς δικάσθῶν, καὶ ἐκ τῶν ἀξίωσῶν ἀπολογῶν
 σαδῶν ὑμῶν ἀπορῶν. ΠΛ. τί ποιεῖν ὡς
 Πυθαγόρα, καὶ Σωκράτες; εἶοικε γὰρ ἀμὴν ἐκ
 ἀλογα πρὸς ἀδικεῖν, δικάσθῶν ἀξίωσῶν. ΣΩ.
 τί δὲ ἀμὴν, ἐ βεβαίωσῶν ὅτι ὁ δικάσθῶν, καὶ τῶν
 φιλοσοφῶν πρὸς ἀδικεῖν, ἀξίωσῶν ὅτι ἐ
 ἀπολογῶν. ὁ πρὸς δίκης γὰρ ἐχὼ ἡμῶν,
 ἀμὴν ὡς ἰδὼν τῶν, ὄργῶν πῶν ἀνθρώπων,
 καὶ ὁ δικάσθῶν ἐ τῶν χίριτο πῶν ἀνθρώπων. πρὸς
 γουῶν ἀφορμῶν τῶν κατηγορήσῶν ἐτέλῶν, κατὰ
 ἀμὴν ἀδικεῖν. ἐ τῶν, δικάσθῶν χίριτο αὐτῶν

ALVC. Videte, iræ aures prabetis, &
 quæ iusta sunt, minimè consideratis: ego
 verò me nūquam in Platonis, vel Chry-
 sippi, seu Aristotelis, aut reliquorum ve-
 stri ordinis irā incidere posse existima-
 sem: sed longè ab illis mihi distare vidi-
 mini. Verùm ò admirandi, ne indemnatum,
 causaq; non cognita me interficiatis:
 quamvis & id vos deceat, ne vehemētia
 ac manifesta violentia grassari videamini,
 iure scilicet controuersias dissoluere,
 rationes dantes pariter & accipientes.
 iudicem eligere: meque vel vnà omnes
 accusare, aut qui omnium vice id agat,
 eligere: Ego verò obiectis respondere
 sum paratus, & si aliqua in re iniurius
 esse conuictus fuero, ac ita de me statu-
 erit iudicium, merita expendam sup-
 plicia, vósque violentum nil perpetrabitis.
 Si verò crimina diluere videbor, ac
 infons & ab omni culpa alienus esse in-
 ueniar; me iudices dimittent, vos verò
 in eos qui vos deceperunt, ac contra nos
 instigarunt, iram conuertetis. PLAT.
 Hoc illud est. equum in campum, vt iu-
 dices eludere queas, educere conaris: si-
 quidem te Rhetorem & causidicum ve-
 hemētem, in orationib;que admodum
 callidum esse dicunt. Proinde quemnam
 iudicem fieri cupis? quem muneribus, vt
 pro te sententiam ferat (qualia iniusta
 multa perpetrare consueuistis) corrupere
 haud valeas. LVCI A. Confidite: huius
 enim rei gratia nullum arbitrum suspectum,
 vel ancipitem, seu qui pro me iniuste
 calculum ferat, mihi euenire desidero:
 & vt certius id cognoscere possitis, ego
 Philosophiam ipsam vnà vobiscū iudicem
 eligo. PLAT. At quisnam accusabit, si
 nos iudicauerimus? LVCI A. Vosmetipsi
 accusate, & iudicate: neque enim illud
 tunc, quoniam tam iusta antecello causa,
 tāque luculēter & abundè me responsurū
 confido. PLAT. Quid faciemus ò Pythago-
 ra & Socrates? nam vir iste quoniā iudi-
 cio experiri dignum dicit, haud absurdè
 prouocare videtur. SOCRAT. Quid verò
 aliud, quàm vt ad iudiciū pergamus,
 assumptaq; Philosophia, quidnam respon-
 surus sit, audiamus? nam absq; cognitione
 quid conari, nō ad nos, sed potius ad
 viros quosdā iracundos, & qui iustitiam
 in manibus sitam continēt, spectare
 videtur: præbebimus enim occasionem
 obloqui volentibus, si virum lapidabi-
 mus, nec pro se respondere permittemus,
 & hæc nosmetipsi iustitiæ vale

*Oratores
ad aqua
mensuram
perorabant.*

dicentes. Proinde quid Anyto & Melito
accusatoribus meis, vel qui me tum dā-
narūt, iudicibus, respondebo, si hic inau-
ditus occubuerit, & aquæ omnino cōpos
non fuerit? P L A T. Rectè ô Socrates
admones. ad Philosophiam igitur perga-
mus: & illa quidem diiudicet: nos verò
quicquid statuerit, amplectemur. L V-
C I A. Euge viri sapientissimi, meliora
hæc & iustiora: lapides verò, vt dicebam,
seruate: siquidem paulò post in iudicio
indigebitis. Verùm vbinam Philosophiã
quis inueniet? vbi enim habitet, non
nouī, quamuis longo circumerrauerim
tempore, domum, vt eam conuenire
possem, quærens: inde in quosdam vili-
bus amictos vestibus, barbâsque pro-
missas gestantes, incidi, qui cūm ad can-
dem se pergere assererent, eos scire
existimans, interrogauī: at illi, quo-
niam me longè plus ignari essent, ne
de ignorantia redargui possent, vel om-
nino nil respondebant, vel ianuam
aliam pro alia ostendebant: ego verò in
hunc vsque diem domum reperire haud
quiui. Sæpius verò ipse suspicans, vel
ductore quopiam, ad quasdam ianuas
perueni, certissimè tum inuenisse spe-
rans, à multitudine ingredientium & e-
gredientium coniecturam sumens, qui
omnes seueritatem quandam præ se fe-
rebant, forma erant decora, vultu verò
meditabundi: hosce insecutus, & ipse
quoque sum ingressus: ibi viraginem
conspexi quandam, non incuriose, sor-
didè vel inconcinnè excultam: verùm
quamprimum deprehendi eam depen-
dulos cincinnos minimè ornando ne-
gligere, vestitúsque cultum studiose af-
fectare: & quamuis tam exquisitis mun-
ditiis ornata esset, cultum tamen de-
coris gratia dissimulare nitebatur: ap-
parebat & fucus quidam, lenociniūm-
que, & verba perquam meretricia: ab
amatoribus verò laudata, admodum
gaudebat, & si quis aliquid dedisset,
auidè suscipiebat: opulentiores quo-
que iuxta se locabat, amatores autem
inopes nec aspicere dignabatur. Sæ-
pius quoque cūm se casu denudasset,
torques aureas anguillis crassiores con-
spiciebam. Hæc cūm vidissem, confe-
stim ad pedes sum conuersus, oppi-
doquam miseratione commotus ob in-
felices illos, non naribus, sed barbīs
ad illam pertractos, ac Ixionis in-
star pro Iunone idolo congregientes.

λέγοντες. ἢ τί ἀν' ἐπιτομῆν Ἀνύτου ἔ Μελίπυ
πέρι, τῷ ἐμοῦ κατήρησθόντων, ἢ τῷ τότε δικα-
σῶν, εἰ ἕως τεθνήξῃ, μηδὲ τὸ πῶς ἄπο μὲν ὕδα-
ρος μετ' ἀλαβῶν; Π. ἀριστὰ πῶσαις ὡς Σώ-
κρατες· ὥστε ἀπιώμεν ὅτι πλεὺ φιλοσοφίας.
ἢ ὅ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς αὐ-
ἐκείνη δὴ γινώσκω. Λ Ο Υ. Ὅ γε ὡσφώπατοι,
ἀμείνω ταῦτα, ἔ νομιμώτερον. τοῖς μὲν τοῖς λί-
θους φυλάττετε ὡς ἐφίλω. δεήσῃ γὰρ αὐτῆς μι-
κρόν ὑπερὸν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πολὺ δ' ἢ φιλο-
σοφίας ὄντι τις αἰ; ἢ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκῶ. καίτοι
πῶς πολὺν ἐπ' ἀπλήρη γέρονον αἰαζήσῃ τὴν
οἰκίαν, ὡς ζυγηνόμην αὐτῆ. εἶπα ἐν τῷ γέρον
αἰ πῆσι περὶ βῶνια πᾶσι βεβλημένοις, καὶ πῶ γα-
νας βᾶσῃς καὶ γῆμοῖς, πῶ αὐτῆς ἐκείνης ἡκῆν
φάσκειν, οἰόμενος εἰδέναι ἀλλοῖς, αἰηρώτων. οἰ
ὅ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοῶντες, ἢ ἄλλ' ὅπως
ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο ἕκ εἰδότες,
ἢ ἄλλω θύραν αὐτ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ἔδῃ-
πω γυνὴ ἔ τῆμερον δὲ θυρῆν δεδιώμεναι τῷ οἰ-
κίαν. πολλάκις ὅ αὐτῆς εἰκάσας, ἢ ξενισθῆναι
πῶς πῆνος, ἢ κῶν αὐτῆ πῆνας θύρας, βεβῶως ἐλ-
πίσας τότε γυνὴ δὴρκεῖναι τεκμηριώμενος ὡ
C πλῆρη τῆς ἐσιόντων τε ἔ ἐξίόντων ἀπῶντων
σκυδρῶ πῶν, καὶ τὰ γήματα βύσαλῶν, καὶ φροι-
νιστικῶν τῷ πᾶσι βῶν. μὲν τούτων ἐν ζυμπα-
ραβῶνταις, καὶ αὐτῆς ἐσπῆλον δὴ εἶτα ἐώρων γύ-
ναγιόν τι ἕχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μόνον ἐς τὸ ἀ-
σφαλές ἔ ἀκόσμητον ἑαυτῆν ἐπερρύθμισεν,
ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτῆκα σὺ δὲ τὸ ἀφῆτον δὴ-
κῶν τῷ χόμης ἀκδηλώπιτον ἐώσα, ἔδῃ τῷ ἱμα-
πίσ τῷ ἀναβολῶν ἀνεπιτηδύτως πᾶσι βῶνται-
σα. τῶν δὴλος ὅ λῶ κοσμημένη αὐτῆς ἔ τῶν
δι' ὀρέπειαν τῷ ἀθεραπείῳ δὴ κῶντι τῶν
D γῶν μὲν ὑπεφάνετο δὲ τι καὶ ψιμύδιον, καὶ φύ-
κῶς, καὶ τὰ ῥήματα πῶν ἐπαμειβῶν. καὶ ἐπαμου-
μένη ὑπὸ τῷ ἔρασῶν, ἐς τὸ κῶν ἐχαρε. καὶ εἰ
δὴ ἰπῆτις, τῶν χείρων ἐδέχετο. καὶ τῶν πλῶσιωτέ-
ρας δὴ πᾶσι βῶνταις μὲν πλῶσιον, τοῖς πῆν-
ταῖς τῷ ἔρασῶν ἔδῃ τῶν ἐβόλεπε. πολλάκις δὲ ἔ
γυμνωθείσης αὐτῆς καὶ τὸ ἀκῶσιον, ἐώρων πε-
ριδῆραμα γῶσα, τῷ ἐλέλεων παχύτερον. ταῦ-
τα ἰδὼν ὅτι πόδας αὐτῆς ἀνῆρεφον, οἰκίει-
ρας δὴ λαδῆ τῶν κακοδαίμονας ἐκείνας ἐλκῶ-
μῶν τῶν αὐτῆς, ἔ τῷ ῖνός, ἀλλὰ τῷ πῶ γῶνος,
καὶ τῷ τῷ Ἰξίονα, εἰδὼν αὐτῆ τῷ Ἡρας ζυγῶνταις.
Π Λ Α.

ΠΛ. τῆτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ὃ γὰρ παρὰ δὴ-
 λῶς ὁδοῦ πᾶσι γινώσκουσιν ἢ ἴδου· πλὴν ἄλλ'
 ὁδοὺν δεήσῃ βαδίξῃν ὅτι πλὴν οἰκίας· ἐνθαυ-
 τῷ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομνήσθη αὐτὴν· ἢ δὲ
 ἤδη που ἀφίξεται, ἐπιδριῦσα δὲ Ἀκαδημίας,
 ὡς παρὰ τῆσθε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῆτο γὰρ
 ὁσημέρῃ ἔτος ποίησεν αὐτῇ μέλλον ἢ ἤδη παρ-
 ούσιν· ὁρᾷς πλὴν κόσμον πλὴν ἀπὸ τῆς γῆμα-
 τος, πλὴν παρὰ τῆσθε βλάβη, πλὴν ὅτι στυ-
 νοία ἤρεμα βαδίξασθαι; ΛΟΥ. πολλὰς
 ὁμοίας ὁρᾷ τῆσθε γῆμα, καὶ τὸ βαδίσμα, ἔτι πλὴν
 ἀναβολῆς. καίτοι μία πύργων ἦγε ἀληθῆς
 φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛ. ὅτι λέγεις ἀλ-
 γὰ δὴ λῶσθ' ἢ τίς ἔστι, φησὶ γὰρ ἀμύνη μόνον. ΦΙ.
 παπαί. τί Πλάτων, καὶ Χρυσίππου αἰῶ, καὶ
 Ἀριστοτέλους, καὶ οἱ λοιποὶ ἀπύργους, αὐτὰ δὲ
 τὰ κεφάλαια μὲν τῆσθε μαθημάτων; ἢ αὐτῶν ἐς
 τὸν βίον; ἔσθ' ἢ τίς ὑμᾶς ἐλύπει ἢ κατέτω; ὀρ-
 γιστοῦσθε γινώσκουσιν εἰσὶν. καὶ τίνα τῆσθε ξυλ-
 λαβόντες ἀγασθε; ἢ που λωποδύτης τίς, ἢ ἀν-
 δροφόνος, ἢ ἱεροσύλος ἔστι; ΠΛ. νὴ Δία, ὃ
 φιλοσοφία, πύργων γὰρ ἱεροσύλων ἀσεβέστα-
 τος· ὅς πλὴν ἱεροπάτω σέ, κακῶς ἀγροῦσθαι
 ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἀπύργους, ὅποσοι τὴ πα-
 ρὰ σέ μαθόντες, ποῖς μὲν ἡμᾶς κατέλαλοι-
 πάμεν. ΦΙΛ. εἴπα ἡ γὰρ ἀνακτῆσατε λοιδο-
 ρησάμενος τίνος, καὶ τῶσθε εἰδότες ἐμέ, οἷα
 παρὰ τῆσθε κωμῶδίας ἀκούσθαι ἐν Διονυσίοις;
 ὁμοίως φίλων τε αὐτῶν ἡγήσθαι, καὶ ἔτε ἐδι-
 κασάμενος, ἔτε ἡπασάμενος παρὰ τῆσθε ἰσοδοῦσα
 ἐφίμει δὲ παρὰ τῆσθε τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ζυμῆσθαι τῆ
 ἑορτῆ; οἷα γὰρ ὡς ὅτι αὐτῶν πᾶσι σκώμματα-
 τος χεῖρον ἡμῶν, ἀλλὰ τῶσθε αὐτῶν ὅσθ' αὐτῶν ἢ
 καλόν, ὡς παρὰ τῆσθε χεῖρον, ἀποσώμενος τοῖς
 χύμασι, λαμπαρῶσθε ἀποσίλωσθαι, καὶ φα-
 νερώτερον γίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ, ὅσοι οἷα ὅπως
 ὀργίλοι καὶ ἀνακτῆσθαι γινώσκουσιν. τί δὲ οὖν
 αὐτὸν ἀγασθε; ΠΛ. μίαν ἡμέραν τῶσθε
 παρὰ τῆσθε ἀμύνη, ἢ καλὸν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπό-
 γῃ πλὴν ἀξίαι ὡν δέδρακε. φησὶ γὰρ ἡμῶν
 διήγελλον οἷα ἔλεγε ὅσθ' ἐπὶ πλὴν
 καὶ ἡμῶν. ΦΙΛ. εἴπα παρὰ τῆσθε δίκης ὁδοῦ
 ἀπολογησάμενος ἀποκτενῆσθαι; δῆλος γινώσκουσιν
 ἔστιν εἰπεῖν τὴν ἑλῶν. ΠΛ. ἔκ· ἀλλ' ὅτι σέ
 τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα· καὶ σοὶ ὅ, τι δὲ δὲ-
 κῆ, τῆσθε ποιήσθαι τέλος τῆσθε δίκης. ΦΙ. τί φῆς σὺ; ΛΟΥ. τῆσθε αὐτῶν, ὡς δέσπονα φιλοσοφίας,

PLATO. Hæc quidem testè dixisti:
 nō enim manifestum nec cunctis notum
 est ostium: atque haud ne cesse erit ad il-
 lius accedere domum: hic enim in Cera-
 mico ipsam operiemur: illa verò iam ad-
 derit, ex Academia reuertens, ut etiã in
 Poscilo obambulet: id enim quotidie fa-
 cere consuevit: quis potius iam præsto
 est. Vidēsne ex effigie decorem, man-
 suetudinem ex aspectu, ipsam verò cogi-
 tabundam placidè incedere? L. V. C.
 Multas effigie, incesu, & vestitu similes
 video: atqui inter has omnes solum una
 vera est Philosophia. P. L. A. T. Rectè
 loqueris: verum quænam sit, cum solū
 loqui cœperit, ostendet. P. H. I. L. O. S. O.
 P. H. I. A. Papæ: cur Plato, Chrysippus
 quoque, & Aristoteles, nec non reliqui
 omnes, ipsa mea disciplinarum capita,
 apud superos? Cur rursus in vitam? Ec-
 quis vos ex inferis læsit? Iracundis simi-
 les estis. Quisnam hic existit, quem com-
 prehensum ducitis? nunquid fur est, seu
 homicida, vel sacrilegus? P. L. A. T. O.
 Ita per Iouem ô Philosophia, & omnium
 sacrilegorum inquinatissimus, qui te
 sanctissimam maledictis incessere cona-
 tus est, pariterque nos omnes, quotquot
 abs te quippiam didicimus, ac posteris
 vtendum dereliquimus. P. H. I. L. O. Ita-
 que maledicente quopiam indignami-
 ni, cum sciat quænam ego à Comœdiã
 in Dionysiis audire soleo? attamen ipsam
 amicam esse ducō, neque in ius voco, seu
 accedens incuso, verum conuenientia
 & festo congruentia ludere permitto.
 Noui enim quòd nil ob scommata red-
 ditur deterius, sed e contra quodcunque
 bonum existit, tanquam aurum cum eru-
 tum inciditur, clarius relucet, fitque
 splendidius. At vos nescio quemadmo-
 dum iracundia ac indignatione accensi
 estis: proinde cur eum strangulatis?
 P. L. A. T. Vnum hunc postulantes diem,
 contra illum emerisimus, vt ob commissa
 malefacta dignas persoluat pœnas. Fama
 etenim cognouimus qualia contra nos in
 vulgus sparserit. P. H. I. L. Igitur eum in-
 demnatum ac inauditum interficietis?
 atqui dicere quid velle videretur. P. L. A. T.
 Minimè: verum negotium omne tibi
 cōmittemus, vt cognita causa, quicquid
 visum fuerit, statuas. P. H. I. L. Quid tu
 ais? L. V. C. Hoc idem ô hera Philosophia,

Ceram-
 cus, locus
 Athenis,
 ubi qui in
 bello ceci-
 derant, se-
 peliebatur:
 à varia-
 te pictura-
 rum pœc-
 lus dicta
 porticus:
 nam ibi
 bella va-
 ria quæ A-
 thenienses
 aduersus
 hostes gess-
 rant, depi-
 cta erant:
 meminit
 Pausanias

quando quidem sola veritatem inuenire potis es: vix enim multis obtinui precibus, vt tibi caussa delegaretur. P L A T, Nunc o execrande ipsam dominam appellas, paulo ante verò rem esse turpissimam, philosophiam asserebas, cum in tanto theatro etiam pro duobus obolis vnumquemque singulatim venalem proponeres: meministine sermonum? P H. Atqui videte ne non philosophiam iste, verum præstigiatores viros sub vestri nominis obtentu multa ac fœda committentes, maledictis infectatus sit. L V C. Quamprimum cognosces, si saltem respondentem audire velis: tantummodo ad Arium abeamus pagum, seu potius in arcem ipsam, vt tanquam ex specula, cuncta pariter quæ in vrbe sunt, manifestè pateant. P H I L O. At vos o amicæ in Pœcilo tantisper deambuletis porticu: adero etenim quum primùm diudicatum fuerit. L V C. Quænam o Philosophia hæ sunt? nam & ipsæ admodum ornatae esse videntur. P H I L O. Virilis hæc Virtus ipsa: illa verò Modestia, penes quam Iustitia: at antesignana Disciplina: dubio verò colore, & vix apprens illa, Veritas est. L V C. Non video: quamnam dicis? P H I L. Nonne inornatam illam cernis, nudam, inquam, subterfugietem semper ac subterlabentem? L V C. Vix tandem cerno: verum cur non & has ducis, vt penitus repleatur confusus: siquidem Veritatem & Patrocinium ad iudicium pariter ascendere volo. P H. Rectè per Iouem: sequimini igitur & vos: non enim difficile erit vnicum iudicare iudicium, præcipuè cum de nostris agetur. V E R I T A S. Abite vos: nil enim mea refert ea audire, quæ quidem qualia sint noui. L V C. Verum o Veritas, vt iudicio adsis, ac singula diligenter exquiras, maximè nostra interest. P H. Nunquid famulitium hoc mihi admodum beneuolum deducam? L V C. Valde quidem, & quemcunque volueris. P H I. Sequimini o Ingenuitas, Loquendique libertas, vt miserum hunc homuncionem amatorem nostrum, ac nullo prætextu iusto periclitantem, saluare possimus: at tu Elenche illic remane. L V. Minimè o hera, quin ille quoque veniat, & si quis alius. haud enim cum fortuitis necesse est me depugnare feris, verum cum arrogantibus difficillimè; redargutionis hominibus, & qui semper effugia quedam inueniant, ita vt necessarius sit Elelchus.

Locus Athenis ubi Orefescaniam dixit, & ubi que ad vamps spectabat, seuerissimè administrabatur.

ἤσθη καὶ μὴν τὰ ληθῆς ἐξέβυρην διώγο. μάλιστα γὰρ διέθλυεν πολλὰ ἱκετεύσας, ὅσπιν φυλαχθῆναι τὴν δίκην. Π Λ. νῦν ὃ κατὰρατε, δεσποιναι αὐτῶν καλῆς, πρῶτον δὲ ἀπὸ μὲν ταυτον φιλοσοφίαι ἀπέφαινες, ὅσπιν ποσὶν ἀπακηρύττων γεάτρων, καὶ μέρη δὲ ὄβελων ἔχασον εἶδος αὐτῆς τῆν λόγων. Φ Ι. ὄρατε μὲν ἔ φιλοσοφίαι ἔσθες γε, ἀλλὰ γρηθες ἀμδρας ἔστι τῶν ἡμετέρων ὀνόματι πολλά ἔ μαρὰ πρῶτον ἔσθες, ἡ γρηθες κακῶς. Λ Ο Υ. εἶση αὐτήκα, ἡ ἔθελης ἀπολογουμένη ἀκούειν μόνον ἀπὸ τῶν ἐπὶ Ἀρβον πάγον μάλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτήν, ὡς αὐτὴν πρῶτον ἔσθες ἀμα κατὰ φαιεῖν πόρτα τὰ ἐν τῇ πόλει. Φ Ι. ὑμῆς δὲ, ὃ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τῆως πρῶτον πατήσατε ἡ ἔσθες ὑμῶν, ἐκδικήσασα τῶν δίκην. Λ Ο Υ. τίρες δὲ εἶσιν ὃ φιλοσοφία; πάντῃ γὰρ κέρσμαι καὶ αὐτὰ δοχεύσιν. Φ Ι. Ἀρετή μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη πρῶτον αὐτήν, ἡ πρῶτον γρηθμένη δὲ, Παιδεία ἡ ἀμυδρά δὲ αὐτῇ, ἔ ἀσαφῆς ὁ γρηθμα, ἡ Ἀλήθεια ἔστιν. Λ Ο Υ. ἔχ ὄρα ἡ ἔσθες πῶν ἔ λέγῆς. Φ Ι. τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην ἔχ ὄρα, τὴν γυμνήν, τὴν ἔσθες ἔσθες αἰεὶ, καὶ δολοχάμνιστον. Λ. ὄρα νῦν μάλιστα, ἀλλὰ πῶν ἔχ ἡ ἔσθες ἀγῆς, ὡς πλῆρες γείνοτο καὶ ἐντελές ὁ στωέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δὲ γε, καὶ ξιωήσρον ἀναβασασα πρῶτον τὴν δίκην βύλομα. Φ Ι. νῦν Δία, ἀκολογήσατε ἔ ὑμῆς. ἔ βαρὺ γὰρ μίσην δικέσαι δίκην καὶ τῶντα, πρῶτον τῆν ἡμετέρων ἐσομένην. Α Λ. ἀπίτε ὑμῆς. ἔ γὰρ γὰρ ἔσθες δέομα ἀκούειν, ἀ πάλαι οἶδα ὁποῖα ἔστιν. Λ. ἀλλὰ ἡμῶν ὃ Ἀλήθεια, ἐσθῶν πῶν ξιωδικέσροις αὐτῶν, ὡς καὶ κατὰ μὲν ὑμῶν ἔσθες. Φ Ι. ἐσθῶν ἐπάγωμα καὶ τῶν γρηθπαμνιδῶν τούτων, δινοικωπάτω μοι ὄντε. Λ. καὶ μάρα ὁπόσας αὐτῶν ἔθελης. Φ Ι Λ. ἔπεσον ὃ Ἐλδοθεῖα καὶ Παρρησία μὲν ἡμῶν, ὡς τὴν δειλαμον ἔσθες ἀνθρωπίσρον ἐρα σὴν ἡμῶν ἔσθες ὄντα, ἔ κινδυνώσροντα ἔσθες μηδεμῶν πρῶτον ἀσθῶν δικάσας, ὡς αὐτῶν διωηθῶν μὲν σὺ δὲ Ἐλεθχε, αὐτῶν πρῶτον μῶν. Λ. μηδαμῶς ὃ δεσποιναι. ἡ κέτω δὲ ἔ ἔσθες, καὶ εἰ πῶν δῆσος. ἔ γὰρ τῶν τυχοῦσι γρηθῶν πρῶτον πολεμῆσαι δεήσῶ μοι, δῆσῶ δῆσῶσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέστικοις, αἰεὶ πῶν ἀποφυγῆς διελισκόμενοις, ὡς ἔσθες ἀνακῆστος ὁ Ἐλεθχος.

ΦΙΛ. ἀναγκασιότατος μὲν οὖν ἀμεινον δὲ εἶ
καὶ πλὴν ἀπόδειξιν ᾧ ἀλάστοις. ΑΛ. ἔπε-
αδε πρῶτες, ἐπεὶ τῶν ἀλάστοι δὲ κείτε τῶν
πλὴν δίκλων. ΑΡΙ. ὄρα, τῶν σέταμαίεται
καθ' ἡμῶν ὡς Φιλοσοφία, πλὴν Ἀλήθειας.
ΦΙΛ. εἶπα δεδίατε ὡς Πλάτων, καὶ Χρύ-
σιππος, καὶ Ἀριστοτέλης, μή τι ψεύσονται ὑπὲρ
αὐτῶν Ἀλήθεια ἔσα; ΠΑ. εἰ τῆτο, ἀλλὰ
δὴν ὡς πομοδρῆς ἔστι, καὶ κολακικός ὡς τε
ᾧ ἀπεισὶ ἀντιπλῶ. ΑΛ. θάρρητε ὅσον εἰ
μὴ γνῶν ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμ-
πρόσθετος. ἀπὶ μὲν οὖν. ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί
σοι βούλομαι; ΛΟΥ. ἐμοὶ Παρρησιᾶς, καὶ
Ἀληθείας τῆς Ἐλεγκτικῆς. ΦΙΛ. πα-
τεῖς δέ; ΛΟΥ. Σύρα, ὡς Φιλοσοφία, τῆς
ἑστὶν Ἐυφρατιδίων. ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ βού-
λων πινὰς οἶδα τῆς ἀπιδίκων μου, ἔχ' ἡπὼν
ἐμοὶ βαρβαροὺς ὅ γινώσκω. ὁ ἔσπος δέ, καὶ ἡ
παίδεια εἰ τῆς Σολέας, ἡ Κυπρίας, ἡ Βαβυ-
λωνίας, ἡ Σπαρτιάδας. καὶ τῆς τῶν γε σέ,
ὅσον εἰ γινώσκω ἔλαττον, ἔσ' εἰ πλὴν φωνῶ
βαρβαροὺς εἰς τίς, εἰ τῶν ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δι-
κία φαίνοιο ἔσα. ΦΙΛ. ὦ λέγεις. ἄλλως
γινώσκω τῆτο ἡρόμω. τί τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον
γὰρ ἔστινασθαι τῆτο γέ. ΛΟΥ. μισαλα-
ζὼν εἰμι, καὶ μισογῆς, καὶ μισοψευδῆς, καὶ
μισοτύφος, καὶ μισῶ πᾶν ὅ τῶν τῶν εἰ-
δὸς τῆς μαρᾶν ἀπιδίκων πᾶν δὲ πολ-
λοὶ εἰσιν ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡρακλῆς, πολυ-
μοῦ πῆνα μέτει πλὴν τέχνη. ΛΟΥ. ὦ
λέγεις ὄρα γινώσκω ὅποσος ἀπερᾶνομαι, καὶ
ὡς κινδυνώω δὲ αὐτῶν; εἰ μὲν ἀλλὰ καὶ
πλὴν εἰσιν αὐτῆ πᾶν ἀκερῶς οἶδα.
λέγω δὴ πλὴν ἀπὸ τῆς φιλοῦ, πλὴν ἀρχῆς
ἔχουσα. φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ
φιλαπλοικός, καὶ ὅσα τῶν φιλοῦται συγ-
γνῶν. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι
τῆς τέχνης. οἱ δ' ὑπὸ τῆς εἰσιν ἀπιδίκων.
καὶ τῶν μισῶ οἰκειότεροι, περὶ ἀκισμῶν.
κινδυνώω τῶν γινώσκω πλὴν μὲν, ὑπὸ τῶν ἀρχῆς
ἀπομαθεῖν ἡδὴ πλὴν δέ, πᾶν ἡκερῶς εἶναι.
ΦΙΛ. καὶ μὲν οὐκ ἐχρῆν. τῆ γὰρ αὐτῶν καὶ
πᾶ δὲ φασι, καὶ πᾶ δὲ ὡς τε μὴ ἀφίρ τῶ
τέχνη· μία γὰρ ἔσθ' ἐστὶν ἡ δόξα. ΛΟΥ.
ἀμεινον σὺ οἶδα ταῦτα ὡς Φιλοσοφία, ὅ
μᾶν τοι ἐμὸν, τῶν τῶν ἔστιν, ὅτι τῶν μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαμῆν δὲ τῶν χρησῶν, καὶ φιλοῦ.

PHIL. Igitur admodum necessarius.
melius verò si & Demonstrationem te-
cum assumas. VER. Sequimini omnes,
quandoquidem ad iudicium necessarij
videmini. ARIST. Cernisne ô Philo-
sophia, quemadmodum propter nos Ve-
ritati subblanditur? PHIL O. Nun-
quid ô Plato, Chrysippe, & Aristoteles,
veremini ne sui causa, cum veritas sit,
mentiatur? PLATO. Non hoc: sed
admodum callidus est, & blandiculus, ita
ut illi persuadere posset. PHIL. Confi-
dite: nil iniqui, cum Iustitia hæc adsit,
fieri poterit. Abeamus igitur. Verum
dic mihi tu, quod tibi nomen est? LVCI.

B Mihi? Parrhesiades Alethionis Elenxi-
clei. PHIL. Patria verò quamnam?
LVCI. Syria, ô Philosophia, iuxta Eu-
phratem. Sed quid hoc est? novi enim
quosdam ex his meis aduersariis, non
minus quam ego sum, barbaros gene-
re, moribus verò & disciplina non Solen-
ses, vel Cyprios, seu Babylonios, aut
Stagiritas. Siquidem quantum ad te per-
tinet, nil refert si quis voce sit barbarus,
dummodo iuste ac rectè sentire videatur.

PHILO. Bene dicis. Verum & hoc
quæro, quamnam artem nosti? quo-
niam & id scire decet. LVCI A. Arro-
gantia sum osor, & versutia osor, &
mendacia osor, & insolentia osor, omnès-
que eiusmodi coinquinatorum homi-
num odi species: sunt enim, ut nosti,
perquam multæ. PHILO. Hercules,
odij plenam exerces artem. LVCI A.

Rectè dicis: cernis etenim quibusnam
odio sim, & quemadmodum propter
eam periclitor. Verum & contrariam
admodum probè novi artem, eam in-
quam, quæ ab amare exordium sumit:
sum enim veritatis amator, & honesti a-
mator, & sinceritatis amator, ac omniū

quæ ad amare spectare videntur. Verum
pauci admodum hac arte sunt digni: qui
verò ex aduerso sunt constituti, ac odio
magis familiares, infiniti. Periclitor igitur
illam quidem ob segnitiam iam de-
discere, hanc verò etiam nimium callere.

PHIL. Atqui haud oportebat: eiusdem
enim ferūt esse & illa & ista, ita ut indiui-
sibilis sit ars: vnica etenim est, quavis bi-
na esse videantur. LVCI A. Melius tu
hæc ô Philosophia nosti: meum verò ita
se habet, ut prauos odio habere, bonos
autem laudare & amare consueuerim.

*Audax lo-
cutor ve-
ridici glo-
riofredar-
gutoris fi-
lius.*

PHILO. Age, quò oportebat, iam de-
 uenimus : hic in Mineruz iudicabimus
 vestibulo. Heus sacerdos, dispone sedi-
 lia : nos interim deam adorabimus. LV-
 CIA. Obsecro Pallas, contra arrogan-
 tes mihi auxilium ferto, ac recordare
 quanta ipforum periuria quotidie audis.
 sola enim tanquam speculatrix quæ per-
 petrant vides : nunc tempus illos vici-
 scendi adest : si verò me victum cernes,
 nigròsque superate, tuum adice calcu-
 lum, méque saluato. PHILOS. Agite,
 iam confedimus, vestras parati audire
 querelas : vos verò ex omnibus quem-
 piam eligatis, qui egregiè accusare ac
 redarguere nouerit, quandoquidem
 impossibile est vos omnes pariter loqui.
 Tu autem Parrhisiades dehinc respon-
 debis. REVIVISCENTES. Quis
 igitur è nobis, vt potissimùm hanc agat
 causam, idoneus erit? Tua ô Plato
 excellens prudentia est admiranda, e-
 loquentia verò redundans, & Attico
 lepore referta, flexanima & venusta:
 cognitio autem ac diligentia, necnon
 tempestiua demonstrationum inductio,
 hæc omnia copiosè tibi adsunt! quapro-
 pter accusationem suscipe, & pro cun-
 ctis, quæ digna sunt, eloquere, ac om-
 nium illorum nunc reminiscaris, & in
 hoc vnum confer, si quid aduersus Gor-
 giam, aut Polum, seu Prodicum, vel
 Hippiam à te dictum est. Vehementior
 hic existit: expedi igitur ironias & sales,
 copiosasque illas & iucundas comitates:
 quin, si videbitur, nonnunquam exu-
 peres, vt magnus Iupiter alatum impel-
 lat currum, ac indignatione moueatur,
 ni ille debitas expendat pœnas. P L A T.
 Minimè, sed vehementio-
 rem quendam eligamus, Diogenem
 hunc vel Antisthenem, aut Cratetem,
 seu te Chryssippe : non enim elegan-
 tiæ perpolitæ in præsentì, nec conscri-
 bendi acrimoniæ est tempus, sed redar-
 gutionis cuiusdam, ac iudicialis exer-
 citationis. Rhetor enim est Parrhisiades.
 D I O G. Proinde ego ipse accusabo:
 non enim sermonibus nimium longis o-
 pus est arbitror. Accedit quòd præ cun-
 ctis reliquis iniuria sim affectus, paulò an-
 tè pretio duorù obolorum præconis vo-
 ce venalis expositus. P L A T. Dioge-
 nes, ô Philosophia, pro cunctis loquen-
 di prouinciam subibit. Verùm ô genero-
 se, memineris te accusatione ista non so-
 lum rem tuam, sed communem agere:

A ΦΙΛ. ἀγε δὴ, πρῆσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐ-
 λθῆναι ποὺ ἐν τῷ παλαιῷ τῆς Πολιάδος
 διαλέξωμεν. ἡ ἱέρφα δὲ ἴσθες ἡμῖν τὰ βέλτιστα,
 ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσωκωσώμεθα πλὴν
 θεῶν. Λ Ο Υ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι καὶ τῆς ἀ-
 λαζόνων σύμμαχος, ἀλαμνηθεῖσα ὅποσα
 ἔπιτορκοῦντων ὀσημέρει ἀκούεις αὐτῆς. καὶ ἀ-
 παράτηοι δὲ μόνη ὄρεαι, αἵ τε δὲ ἔπιτορκοποι ἔ-
 σα. νῦν καμρὸς ἀμυῖασθαι αὐτοῖς. ἐμὲ δὲ λῶ-
 που κραυγῶν ἰδῆς, ἔ πλείους ὡσιν αἰμέ-
 λαγαί, σὺ παροθεῖσα πλὴν σεαυτῆς, σῶζε.
 Φ Ι. εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ κατέδημα
 B ἔποιμοι ἀκροῦν τῆς λόγων ὑμῶς δὲ, παροθε-
 μνοί τινα δὲ ἀπὸ πάντων, ὅστις ἀεὶ κατα-
 ρῆσαι δὲ δοκῆ, ξυμείρετε πλὴν κατηρησίαν, ἔ
 διελέγετε. ἔ γὰρ οἷον τε πᾶν τὸ ἀμῶς λέγειν.
 σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, ἀπολογησῆτο μὲν τῆς.
 Α Ν. τίς οἶν ὁ ἔπιτορκοποι ὄρεαι ἡμῶν ἀ-
 γροίτε παρὸς πλὴν δίκην; σὺ, ὦ Πλάτων, ἡτε
 μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωτία δὲ φῶς
 Α τικῆ, καὶ δὲ κραυγῶν ἰδῆς, καὶ πειστικῶς μεσῶν
 ἡτε σῶσεις, ἔ δὲ ἀκροῦς, καὶ δὲ ἐπαγωγῶν
 ἐν καμρῶ τῆς ἀποδείξεων, πᾶν τὰ τῶντα σοὶ
 C ἀδρῶ παρὸς εἶεν. ὡστε πλὴν παροθηρησίαν
 δέχου, καὶ ὑπὸ ἀπὸ πάντων εἰπέ τὰ εἰκότα. νῦν
 ἀλαμνηθεῖσα πᾶν τῶν ἐκείνων, ἔ συμφορεῖ
 εἰς δὲ αὐτὸ, εἰ πὶ σοὶ παρὸς Γοργίαν, ἡ Πῶλον,
 ἡ Περδικῶν, ἡ Ἰππίασιν εἰρηται. δὲ φῶς ὄρεαι
 ἔστιν. ἔπιτορκοποι οἶν ἔ τας εἰρωνείας, καὶ τὰ καμ-
 ρὰ ἐκείνα ἔ σῶσεις ἐρώτα. καὶ σοὶ δοκῆ
 καμρῶ που παρὸς εἶεν, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς
 πᾶν τὸν ἀρῶμα ἐλαμῶν, ἀγανακτῆσαι αἰεὶ
 μὴ οἶν ὑπὸ τῆς πλὴν δίκην. Π Λ. μῆδα-
 μῶς. ἀλλὰ τινα τῆς σφοδρότερων παροθηρη-
 σῶμα, Διογῆνι ἔτον, ἡ Ἀντιθένην, ἡ Κρά-
 τηται, ἡ καὶ σὲ ὦ Χρῦσιππε. ἔ γὰρ δὲ καλλοῖς ἐ-
 τὰ παρὸν, καὶ δὲ φῶς συλλεγεφικῆς ὄρεαι
 ἔς, ἀλλὰ πῶς ἐλεγκτικῆς, ἔ δικαστικῆς πα-
 ροθηρησίης ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἔστιν. Δ.
 ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸ κατηρησῶ. καὶ γὰρ οἶν πᾶν
 μακρῶν οἶμα τῆς λόγων δεήσασθαι. ἔ ἄλλως
 δὲ, ὑπὸ ἀπὸ πάντων ὑβρισμοῖ, δὲ ὄρεαι
 παρὸς εἶεν ἀποκεκρυμμένος. Π Λ. ὁ Διογῆνης
 ὦ Φιλοσοφία, ἐρῶ τὸν λόγον τὸν ὑπὸ ἀπὸ
 πάντων μέμνησο δὲ ὦ γυναιε, μὴ τὰ σεαυτῆς μόνον
 παρὸς εἶεν ἐν τῇ κατηρησίαν, τὰ κοινὰ δὲ ὄρεαι.

εἰ γὰρ πῶς ἀλλήλους διαφοροῦμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῦτο μὴ μὴ δέξαι, μὴ δὲ ὅς τις ὅστιν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε ὅπως δὲ. Ἐὰρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιβουμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς παραφρέσας ἀφείρας, ἐν αἷς ἀγαλλήτομον, ὁ κρινὸν ἀπορῶντες ἐξῆλθον, τῦτο ἔφαρμάχῃ. ὅρα, σὲ μόνον παρεστητάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πρῶτα ἡμῶν νῦν κινδυνύεται, ἢ σεμνότητά δόξα, ἢ τοιαῦτα πιγευσίῳ, οἷα σοὶ ἀπέφηνε. ΔΙΟ. θαρρήτε, σοὶ ἐν ἐλλείφομαι, ἔφαρμάχῃ ἀπορῶντες ἐρωῶ. καὶ ἢ φιλοσοφία δὲ πρὸς τοῖς λόγοις ὅτι κλαδεῖσα (φύσῃ γὰρ ἡμεῖς, καὶ τῶν ἄλλων ὅστιν) ἀφῆναι ἀφῆλθηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεῖσθαι. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μίσηται ξυλοφοροῦμαι. ΦΙΛ. τῦτο μὴ μὴ δαμῶς, ἀλλὰ τὰ λόγῳ μᾶλλον ἀείρον γὰρ, ἢ τῶν τῶν ζύλων. μὴ μέλλε δὲ οἶν. ἤδη γὰρ ἐκκέχρηται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥ. οἱ λοιποὶ κατῆξασθαι ὡς φιλοσοφία, ἐκ φιλοφορεῖται σαρμῶν ὑμῶν. Διογῆνης δὲ κατηγρεῖται μόνος. ΦΙΛ. ἔδιδας οἶν μὴ σε κατῆξασθαι; ΛΟΥ. ἔδαμῶς. πλείοσι γοῦν κατῆξασθαι βόλῳ. ΦΙΛ. ἡναιά σε τῶν κατῆξασθαι δὲ οἶν. σὺ δὲ Διογῆνης, λέγε. ΔΙΟ. οἶοι μὴ ἡμεῖς ἀνδρες ἐχθροῦμεθα πρὸς τὸν βίον ὡς φιλοσοφία, πρὸς ἀκριβῶς οἶδα, καὶ σοὶ ἐν δὲ λόγοις. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλῳ, καὶ Χρυσίππῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, τίς σοὶ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κατὰ ἐσκομίσθη; ἀ δὲ τοῖς οἷσιν ἡμᾶς, ὁ τεισκατῆρας ἔποσι Παρρησιάδης ὑβρικεν, ἢ δὲ ἐρωῶ. ῥήτωρ γὰρ πῶς ὡς φασι τῶν ἀπολιπῶν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις βυδουκλήσας, ὅποσον ἢ ἀφνότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπέριστο ἐν τοῖς λόγοις, τῦτο πρὸ ἐφ' ἡμᾶς συσχυασάμενος, ἔπαυέται μὴ ἀγροθίων κακῶς γήτας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλῆθι δὲ αἰαπέιθων κατῆξασθαι ἡμῶν, καὶ κατῆξασθαι, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισείσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἢ δὲ πεποίηκεν αὐτοῖς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τῶν φιλοσοφίας, φλυαφῶν, καὶ λήθους ὅτι κλαδεῖσα τὰ σὰ, καὶ τὰ ἀπουδαγόμενα, ὡς ἡμᾶς ἐπαίδουσας, ὅτι χλοασμῶν διεξιῶν,

A si enim inuicem in quibusdam discrepamus, tu id nunc minimè scitaueris: nec quis rectius sentiat, inquirere curabis: sed ob hoc solum, quoniam philosophia ipsa iniuria sit affecta, ac malè in Parrhisiadis audierit sermonibus, indigneris. Opiniones verò in quibus dissidere videmur, omitte: pro ea re quæ omnibus communis est, digladiare. videsis: Te solum præposuimus, ac nunc in te cuncta nostra periclitantur, vt vel maximè sincera videantur, vel talia, qualia ille designauit, esse credantur. DIO. Confidite: nihil prætermittemus: pro omnibus verba faciam. Proinde etsi Philosophia sermonibus commota, (natura enim mansueta ac mitis est) ipsum absoluerit statuerit, non tamen mea deerunt: illi enim, quod baculos haud frustra geramus, ostendam. PHIL. Minimè hoc, verum potius sermone: fatius enim lingua quàm ligno rem agere: ne igitur cuncteris: iam enim effusa est aqua, conciliumque in te oculos coniecit. LVC. At reliqui quoque ò Philosophia; consideant, ac vobiscum diiudicent: Diogenes verò solus accuset. PHIL. Verum nunquid vereris ne contra te calculum ferant? LVC. Minimè: plures enim superare volo. PHIL. Generosa hæc tua: desidite igitur: tu verò Diogenes loquere. DIO G. Qualesnam circa vitam, ò Philosophia, viri extiterimus, tute optimè nosti, verbisque minimè indiget: nam vt de me si leam, quisnam ignorat quanta bona Pythagoras iste, & Plato, & Aristoteles, & Chrysippus, reliqui denique in vitæ humanæ vltim contulerint? Verum quibusnam contumeliis, quamuis tales extiterimus, scelestissimus hic Parrhisiades nos laccsierit, iam dicere pergam. Cum enim Rhetor, vt aiunt, fuisset, derelicto foro, ac illius existimatione, quicquid vehementiæ ac oratorij vigoris consecutus est, vniuerso illo contra nos se instruens, non desinit maledictis insectari, præstigiatores ac deceptores subinde vocans, multitudiniquè vt nos derideat & contemnat, tanquam nullius simus momentum, persuadet: quinimo multotum iam odium non in nos solum, sed contra te quoq; ò Philosophia suscitauit: potissima etiam tua, mendacia ac nugas appellas, & que nos edocuisisti, subsanatione incesses,

ira ut à spectatoribus lauderetur, ac non vulgariter illi applaudatur, nos verò intolerandis afficiamur iniuriis. Vulgus siquidem eiusce ut plurimum est naturæ, ut cum res cauillatione ac maledicentia agatur, gaudeat, præcipuè cum ea quæ absolutissima esse videntur, mordicus arripiuntur: quemadmodum olim gaudebat, cum Aristophanes & Eupolis irrisionis gratia Socratem hunc in scenam introducerent, Comœdiâque absurdas quasdam de illo commentarentur. Et illi quidem contra virum unum talia sunt ausi, ac in Dionysiis, cum id facere cōcessum esset, scommatâque, pars quædam festiuitatis viderentur; forsitanq; deus, cum lepidus quispiam esset, delectaretur: at iste deliberatè ac multo studio instructus, in optimos quosque inuectus est: librum enim ingentem blasphemias quibusdam refertum conscripsit, magnâque voce Platoni, Pythagoræ, Aristoteli huic, Chrysiippo illi, mihi, omnibus denique maledicit, cum id nec festiuitas permitat, nec priuatim aliqua in re à nobis læsus fuerit. Parcendum enim illi foret, si talia iniuriam repellendo, non inferendo, ageret: & quod omnium grauissimum existit, sub tui nominis prætextu talia Philosophia facere audeat: necnō eodem conatu, dialogo familiari nostro auxiliatore & mimo contra nos utitur: quinetiam Menippo viro nobis amico persuasit ut quamplurimum in comicis illis cauillis sibi assistat: qui solus non adest, neque nobiscum, prodita societate, accusat: pro quibus omnibus pœnas luere est dignus. Quid enim contra hæc dicere posset, cum exactissima quoque coram tot testibus carpere ausus fuit? In quorum utilitatem hoc quoque redundabit, si ipsam pœna affectum spectauerint: nemo enim dehinc philosophiam tam facile contemnere audebit. Proinde in hac re quietè agere, & iniuriantem tolerare, non modestiæ, sed extremæ ignauiæ & amenitiæ indicium censendum esset. Cæterum postrema cuiam ferenda sunt? Si quidem nos tanquam mancipia in venalitiū deducens, præconis, ut aiunt, voce diuendidit, nonnullos pretio ingenti, quosdam mina Attica, me verò scelestissimus ille obolis duobus, ita ut circumstantibus risum moueret. Eam ob causam indignatione perciti, in illum manus iniicimus, tēque rogamus ut nos turpissimis affectis iniuriis vlciscaris.

ὥστε αὐτὸν μὴ κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαυγεῖσθαι πρὸς τῆς θεατῆρῶν ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσις γὰρ τοῦτον ἔστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι ποῖς ἀποσκώπτισι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μέλει δὲ ὅταν τὰ σεμνότατα εἴδῃ δοκούμενα διασύρη. ὡς ὅτε ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαρον Αἰσιφάνη, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τὴν ἑπὶ χλυσασίᾳ πρὸς ἄριστον ἑπὶ τὴν σκηνῶν, καὶ κωμωδῶν δόσον ἀλλοκότες πινὰς πρὸς αὐτὴν κωμωδίας, καί τινι ἐκείνοι μὴ κατ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐπὶ Διονυσίοις ἐφελκόμενον αὐτὸν ἄνδρα καὶ τὸ σκῶμμα, μέγας τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ θεοῦ ἴσως χαίρει, φιλόγελως τις ὢν. ὁ δὲ, τοῖς ἀρίστοις ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροσύνης, καὶ πρὸς ἀσκυλασάμενος, ἐβλασφημίας πινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐχέρας, μεγάλη τῆ φωνῆ διαγερθεὶς κακῶς Πλατῶνα, Πυθαγόραν, Αἰσιτέλειον τῶτον, Χρῦσιππον ἐκείνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἀσπυρῶν, ἕτε ἑορτῆς ἐφεισίσης, ἕτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. Εἶχε γὰρ αὐτὸν πινὰ συγγνώμην αὐτῶν τὸ πρῶτον, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχὸν αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ πρῶτον δεινότατον, ὅτι τοιαῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ὀνομα, ὡς Φιλοσοφία, ὑποδύεται: καὶ ὑποελθὼν τὸν ἀφελῶρον ἡμέτερον οἰκέτιον ὄντα, τοῦτω ξυμαγωνιστῆ ἑποκρίτη χρησται κατ' ἡμῶν: ἐπὶ δὲ Μένιππον ἀναπέισας ἐπαυρον ἡμῶν ἀδρα ξυγκωμωδῆν αὐτῶν τὰ πολλὰ ὅς μοι ὅς ἐπὶ ἔστιν, ὅτε κατηγερθεὶς μὴ ἡμῶν, πρὸς τοῦ κοινόν. αὐτὸν ὢν ἀπρῶτον ἀξιόνοτον αὐτὸν ὑποχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ αὐτὸ εἰπεῖν ἔχει, τὰ σεμνότατα διασύρων ὅτι ποσῶν μῦθῶν; χρησίμων γὰρ ἑπὶ πρὸς ἐκείνοις τὸ ποῦτον, εἰ θεάσαντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἐπὶ κατὰ φρονοῖν φιλοσοφίας. ἐπεὶ τὸ γὰρ τὴν ἡσυχίαν ἀγῶν, καὶ ὑβρίζομενον ἀνέχεσθαι, ἐμειλιότητος, ἀλλ' ἀναδρίας, καὶ δυνήτειας εἰκότως αὐτὸ νομίζοιτο. τὰ μὴ γὰρ πελυτῆα, τίνι φορητὰ; ὅς κατὰ τὸν ἀνδράποδα πρὸς ἀγαθῶν ἡμᾶς ὅτι τὸ πωλητήριον, ἑ κήρυκα ἑπιτελέσας, ἀπημώλησεν, ὡς Φασί, τοῖς μὴ, ὅτι πολλῶν, ὀνομασθῆναι Απικῆς: ἐμὲ δὲ, ὁ πονηρότατος εἶται, δὴ ὄβολῶν οἱ παρόντες δὲ ἐγὼ δὴ ὄντα αὐτοῖς τε ἀνεληλυθῶν ἀνανακτῆσθαι, ἑ σὲ ἀξιόμῶν πρὸς ἡμῶν, τὰ ἀγῶνα ὑβρισημένους.

ANA. Ὡγε ὦ Διόγηνες, ὑπὸ ἀπιδύτων
 καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἀπιδύτα εἴρηκας. ΦΙ.
 παύσαθε ἐπαυοῦντες· εἶχ' ἄρα ἀπολογου-
 μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδην, λέγε ἤδη σὺ τὰ
 μέρῃ· σὺ γὰρ ὄνδωρ ῥήνῳ. μὴ μέλλε οἶν.
 ΠAPP. Ὑπιδύτα μου, ὦ φιλοσοφία, κα-
 τηγήρσατε Διογῆνης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἰὼ
 χαλεπώτερα, σὺ οἶσ' ὅτι πατρῶν πρῶτι-
 πέν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γνέσθαι, ὡς
 σὺ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινα μεμελε-
 τηκῶς ἀφῆρται, ὡς τε καὶ εἶπνα ἢ αὐτὸς σὺ
 ἀπεισιώπῃσιν, ἢ ἐγὼ, μὴ παρῆτερον ἐφθίω
 εἰρηκῶς, νῦν παρῆτερον μὲν δοκῶ. οὕτω γὰρ
 δὴ μᾶλλον ἔς πινὰς ἀπεκέρυπτον, καὶ κεικῶς
 ἠγρόδον, ἀλαζονίας καὶ γήϊας ἀποκαλαῖν
 καὶ μοι μόνον τῆτο πρῶτα φυλάττετε, εἰ ἀλη-
 θῆ πρῶτι πιδύτων ἐρῶ. εἰ δὲ τι βλάσφημον, ἢ
 τραχὺ φαίνοιο ἔχον ὁ λόγος, ἢ τὸν διελέγ-
 ρητα ἐμὲ, ἀλλὰ σκείνοις αἰοῖμα διχαρότε-
 ρον αἰπῶτα, τὰ τοιαῦτα ποιούσας. ἐγὼ γὰρ
 ὅτι τὰ χεῖρα ξυμφῶν ὅποσα τοῖς ῥητορῶσι
 τὰ δυσχερῆ αἰατῶν παρῆται, ἀπάτιν,
 καὶ ψεύδος, καὶ δρασύτητα, καὶ βολῶν, καὶ
 ὠϊσμοῖς, καὶ μυρία ἄλλα. ταῦτα μὲν, ὡς
 πρῶ εἰκὸς ἰὼ, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ ὦ
 φιλοσοφία καλὰ ὠρμήσας, ἢ ξίωιν ὅποσον
 ἐπὶ μοι λοιπὸν τῆ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς δὴ πινὰ λιμνῶν
 ἐς πλάσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, κατὰ
 βίωται. καθάπερ μόνον πρῶτα ἐκὺφα ἐς τὰ ὑμέ-
 τερα, σὲ μὲν, ὡς πρῶ ἀνατῶν ἰὼ, καὶ τοῖς
 δε ἀπιδύτας, ἐθαύμαζον, σφίσι βίβιν νομο-
 γέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπὶ αὐτὸν ἐπειρημένοις
 χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλινα, καὶ ξυμφο-
 ρώτατα πρῶτα ποιούσας, εἰ τις μὴ πρῶτα βαι-
 νοὶ αὐτὰ, μηδὲ δολιχάνοιο ἀλλ' αἰτεῖς ἀ-
 ποβλέπων ἐς τοῖς κανόνας, οἷς παρῆται-
 κατε, παρῆται ῥυθμίζον, καὶ ἀπιδ-
 ῦνοι τὸν ἐαυτῶ βίον· ὅπως, νῆ Δία, καὶ πρῶ
 κατ' ἡμᾶς αὐτοῖς ὀλίγοι ποιούσιν. ὁρῶν δὲ
 πολλοὺς σὺ ἐρωπὶ φιλοσοφίας ἐχουμένοις,
 ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆ παρῆται-
 πος, τὰ μὲν παρῆται ταῦτα, καὶ δημό-
 σια, καὶ ὅποσα πιδύται μμεῖσθαι ῥαδῶν,
 ὅ μάλιστα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, ὅ γέ-
 νηον λέγω, ἐ τὸ βᾶδισμα, ἐ πινὰ ἀναβολῶν.

REVIVIS. Euge ô Diogenes, pro
 cunctis, vt decebat, egregie perorasti.
 PHIL. Desinite inuicem laudare. In-
 funde responsuro: tu verò Parrhisiades
 dicere pergas: nunc enim tibi aqua de-
 fluit: ne igitur cuncteris. PARR. Non
 omnia mea, ô Philosophia, in accusa-
 tione sua Diogenes recensuit, verùm
 magna ex parte, quæ difficiliora erāt, ne-
 scio qua ratione ductus prætermisit: tan-
 tùm verò aberit vt me illa minùs dixif-
 se negem, vel præmeditatam excusatio-
 nem quandam prætendani, vt si qua il-
 le idem reticuit, vel ego antea haud pro-
 tulerim, nunc vel præcipuè expedire vi-
 deat: ita enim intelliges, quosnam arro-
 gantes & præstigiatores appellans diuul-
 gauerim, aut maledictis meis lacefferim.
 Proinde hoc solum mihi confiderate,
 nunquid in cunctis veritatem dixerò.
 Quòd si blasphemi vel asperi quid in
 se oratio habere videbitur, non me re-
 darguendum, sed rectius (vt arbitror)
 illos qui talia committunt, accusandos
 esse puto. Ego siquidem confestim ac
 percepissem quantis incommodis rheto-
 res degrauari necessum esset, deceptio-
 nibus scilicet, mendaciis, temeritate,
 clamore, pressionibus, infinitis denique
 aliis: hæc quidem vt decebat, cuncta
 declinaui, ad tuâque, ô Philosophia,
 bona aspirans, quantum mihi vitæ ad-
 huc reliqui esset, tanquam ex fluctua-
 tione ac tempestate in tranquillum
 quendam subiens portum, sub tua pro-
 tectione viuere expetebam: ac po-
 steaquam ad vestra tantummodo trans-
 gressus essem, te quidem, prout con-
 ueniens erat, ac reliquos omnes qui
 vitæ optimæ institutores fuissent, ad-
 mirabar, tanquam qui manus ad eos
 festinantibus porrigerent, ad optimâ-
 que & utilissima adhortarentur, si quis
 solùm ea transgressus non esset, seu ne-
 glexisset, verùm firmiter regulas quas
 tulissetis, inspexisset, ad illâsque vitam
 suam direxisset, ac instruxisset: quod
 quidem per Iouem inter nos pauci fa-
 cere consueuerunt. Cùm verò quam-
 plurimos cernerem philosophiæ amo-
 re minimè teneri, verùm ob huius rei
 gloriolam solam, prompta hæc ac vul-
 garia, & quæcunque omnino faciliter
 imitantur, admodum rectè bonorum
 instar virorum assimilare, barbam in-
 quam, ac incessum, necnon induuium,
 S iij

Verte ho-
rologium.

Herculem
Jal:antem,
ἐν Cerber-
ῳ. ἢ ab in-
feris extra
hetum me-
minit He-
fychius.

cæterum vitam ac eorum actus formæ A
contradicere, vobisque penitus contra-
ria exercere, ac professionis dignitatem
corrumpere: indignabar, videbaturque
mihi res admodum similis esse Tragico
mimo, qui mollis esset ac muliebris, A-
chillem verò seu Theseum vel Hercu-
lem ageret ipsum: cum tamen neque he-
roicè incederet, neque loqueretur, ve-
rùm ita sub tali lasciuiet persona, vt nec
Helena vel Polyxena, cum id earum mo-
destiæ minùs conueniret, tolerare pos-
sent. Taceo Herculem Callinicū, qui, vt
mihi videtur, quamprimum conuersus
claua talem verberasset, ipsum inquam,
ac personam illam quæ tam effœmina-
tè eum representando contaminasset.
Talia igitur cum vosiplos quoque ab
illis perpeti viderem, non tuli hypocri-
seos impudentiam, si cum simiæ essent,
heroum personas assumere, vel Cuma-
num illum asinum imitari auderent, qui
leonina indutus pelle, leo quoque i-
pse videri volebat, cum aduersus Cu-
menses ignaros admodum horrendè &
asperè rugiret: donec hospes quidam
ipsum non leonem sed asinum esse de-
prehendisset, verbis redarguisset, fusti-
bùsque insecutus verberasset. Proinde
quod maximè intolerandum mihi vide-
batur, id erat: nemo non hominum, si
quempiam ex illis flagitiosum seu turpe
aut impudicum aliquid committere vi-
disset, confestim Philosophiam ipsam, si-
ue Chrysippum, aut Platonem, seu Py-
thagoram, vel cuiuscunque cognomen,
non doctrinam, delinquēs ille assumpse-
rat, accusabat: & quoniam ille coinqui-
natè viuebat, homines malè quoque de
vobis, multis antea seculis defunctis, con-
iectabantur: (non enim de viuentibus
vobis inquisitio fiebat, sed iam ex pedi-
bus sublatis) omnes verò cum manife-
stè cernerent quàm molesta & impu-
dica ille committeret, vos quoque indi-
cta causa condemnabant, ac pari calu-
mnia dilacerabant. Ego verò cū hæc cer-
nerem, ferre non potui, verum eos redar-
guebam, à vobisque secernebam: vos
verò honore propter hæc me dignum, in
iudicium rapitis. Nunquid igitur si ini-
tatum quempiam viderem occulta deo-
rum proidentem, ac in publicum offeren-
tem mysteria, ideòq; indignarer & repre-
hèderem, me impium esse existimaretis?

πέρρητα, καὶ ὄξορχοῦ μῦθον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἠγήσεσθε εἴη;

ἅπι τῷ τῷ βίῳ, καὶ τῷ ποσάμῳ ἀπὸ φηλο-
μῦθου παρὰ γήματα, ἔ πάναντία ἡμῖν ἔπιτη-
δύοιτας, καὶ ἀφαιρέσειτας ὁ ἀξίωμα τῆς
ὑποχρέσεως, ἡγανακτῶ. ἔ ὁ ποσάμα
ὁμοιον ἐδδκει μοι, καθ' ἂν εἴ τις ὑποκρι-
τῆς τραγωδίας, μαλακῶς αὐτὸς ὢν, καὶ γυ-
ναικίας, Ἀχλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ηρα-
κλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μή-
τε φηγεῖν ἠρωϊκόν, ἀλλὰ θρυσιόμοδος
ὑπὸ τηλικούτῳ ποσωπέῳ. ὃν ἐστὶ ἀπὸ
Ἐλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀγαθὸν πῆρα τῷ
μετεῖς αὐταῖς ποσσοικῶτα. ἔχ ὅπως ὁ
B Ηρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, ἄ-
χις ἂν ἔπιτεῖλαι παρὰ ῥοπαλῶ παίων ἔν
ἑοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ ὁ ποσωπέῳ, οὕτως
ἀπίμω καὶ ἀτεηλυσημένος πορὸς αὐτῶ. ποιαῶ-
τα καὶ αὐτὸς ὑμας παρῶντας, ὑπὸ ἐκείνων
ὄραν, ὅτι ἠέτεκα πῶ ἀιγμύλω τῆς ὑπο-
κρίσεως, εἰ πῆηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἠρώων
ποσωπέῳ ποειτέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
μιμήσασθαι. ὅς λεοντῶ ποειβαλλόμενος,
ἡξίς λέων αὐτὸς εἴη, πορὸς ἀγνοοῦντας τοῖς
Κυμῆοις ὁ καλῶ μῦθος μάλα τραχὺ, καὶ κα-
C ἄπληκτικόν. ἀγχι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ
λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλακίς ἠλεγξε, καὶ
ἀπεδίωξε παίων ποῖς ξύλοις. ὁ δὲ μάλιτα
μοι δὴνόν, ὃ Φιλοσοφία, κατεφαίμετο, τῆτο
D ἠῶ. οἱ γὰρ ἀνθρώποι εἴ τινα τῶτον ἐώρων πο-
νηρόν, ἢ ἀγρημον ἢ ἀσελγῆς τί ἔπιτηδύοιτα,
ὅτι ἐστὶν ὅστις ἔ Φιλοσοφία αὐτῶ ἠπῆτο,
καὶ τὸν Χρῦσιππον δὴνός, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυ-
θαγόραν, ἢ ὅπου αὐτὸν ἐπώνυμοι, ὁ ἀφαιρέτα-
νων ἐκείνος ἐποίητο, ἔ ἔ ποῖς λόγους ἐποίητο. καὶ
ἀπὸ τῶ κακῶς βιοῦντος, πονηρῶ ποῖ ὑμῶν
εἴκαλον, τῆ πορὸ πολλοῦ τεθνηκότων (ἔ γὰρ
πορὸ ζῶντας ὑμας ἢ ἔξέτασις ἐγένετο, ἀλλ'
ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σα-
φῶς ἀπῆυτες δὴνα καὶ ἀσεμνα ἔπιτηδύον-
τα, ὥστε ἐρήμῳ ἠλίσκεσθε μετ' αὐτῶ, καὶ
ἅπι πῶ ὁμοίαν ἀφαιρέτω συγκρατεσῶ-
σθε. ἄυτα ὅτι ἠέτεκα ὄρων ἐγώγε, ἀλλ'
ἠελεγχοῦ αὐτοῖς, καὶ διέκεινον ἀφ' ὁμῶν.
ὑμεῖς δὲ, πομῶν ἅπι τούτοις δέον, εἰς δικα-
σφῆων ἀγχετε. ὅτι οὐκ ἠῶ τινα καὶ τῆ μεμνη-
μῶν ἰδὼν ἔξαγροῦντα τῶν θεῶν τὰ ἀ-
πῆρητα, καὶ ὄξορχοῦ μῦθον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἠγήσεσθε εἴη;

ἀλλ' ἔδικαμον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθροῦνται μαστι-
 γρῶν εἰώθασιν, καὶ τις ὑποκριτής, Ἀθλευῶν,
 ἢ Ποσειδάωνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ
 καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῆς
 θεῶν, καὶ ὁδοῦν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκφοῖοι,
 ὅτι τὸν παρ' ἐκείνου αὐτῶν τὰ προσωπεῖα,
 καὶ τὸ γῆμα ἐκδεδυκότες, ἐπέτερον παῖδιν
 τοῖς μαστιγούφοροις, ἀλλὰ καὶ ἠδύντο αὐτῶν, οἰ-
 μῆται, μαστιγούκων. οἰκέτω μὲν γὰρ, ἢ ἀγ-
 γελον, μηδὲ κατ' ἀξίαν ὑποκρίνασθαι, μικρὸν
 τὸ πᾶσιμα. τὸ Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ὀπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 ἔπαμον ὡς, καὶ αἰσχροῖν, καὶ γὰρ αὐτῶν καὶ τὸδε
 πᾶσιμα ἀποκώπτον ἔστιν, ὅτι τρεῖς μὲν λό-
 γοις ὑπὲρ πᾶσι ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν,
 κατὰ τὸν δὲ ἔπι τούτων μόνον ἀγαγνώσκον-
 τες αὐτοῖς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰν αὐτῶν ὀπι-
 τηδύοιεν, ἔτω βίβουσι. πᾶσιμα μὲν γὰρ ὅσα
 φασίν, ὅτι χρημάτων κατὰ φρονίαν, καὶ δό-
 ξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἰεῖσθαι ἀγαθόν, καὶ
 ἀόργητον (εἶ), καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων
 ὑποφρονῶν, καὶ ἔξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς ἀφ' ἀλέγε-
 σθαι, καλὰ, ὡς θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια
 λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὀπι-
 ματῶ διδάσχοις, καὶ τοῖς πλοῦσι τεθήκα-
 σιν, ἔως τὸ δ' ὀργίον κεχίνασιν, ὀργίω-
 τεροι μὲν τῶν κινιδίων ὄντες, δ' ἄλλοτεροι τῶν
 λαγῶν, καὶ κακωτέρου τῶν πηκίων,
 ἀσπλῆτεροι δὲ τῶν ἔνων, ἀρκακτωτέρου
 δὲ τῶν γαλῶν, φιλοφρότεροι δὲ τῶν ἀλε-
 κτρούων. τριγροῦν, γέλωτα ὀφλισκαίου-
 σιν, ὡς ἰσομνοὶ ὀπι ταῦτα, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν
 πλοῦσι ὄντας ἀλλήλους πρῶτον μὲν, καὶ
 δεῖπνα πολυδύσθηκα δ' ἄπνοῦτες, καὶ ἐν
 αὐτοῖς τούτοις ἐπαμνοῦτες φορτικῶς, καὶ πέ-
 ρα τὸ καλῶς ἔχοντος ἐμφοροῦμενοι, καὶ μεμ-
 ψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὀπι τῆς κύλικος
 ἀτερπῆ καὶ ἀπφάδι φιλοσοφῶντες, καὶ
 τὸν ἀρετὸν ἔφροντες. οἱ ἰδιώται δὲ, ὀπι-
 σοὶ ξυμπόνοις, γέλωσι δηλαδὴ καὶ κατὰ
 τῶν φιλοσοφίας, εἰ ταῦτα κατὰ ἄρμα-
 τα ἐκτρέφει. τὸ δὲ πᾶσιμα ἀγαθόν, ὅτι μη-
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ
 μόνον πλοῦσιον (εἶ) τὸν σοφὸν κεκαχῶς, μικρὸν ὑπερον αἰτεῖ προσωπεῖον, καὶ ἀγαπα-
 τεῖ μὴ λαβῶν, ὁμοιον, ὡς εἰ τις ἐν βασιλικῶν γῆματι ὀργίω πάσαν ἔχον καὶ ἀφ' ἀλη-
 μα, καὶ τὰλλα ὅσα βασιλείας γινώσκοντα, προσωπεῖον, τῶν ὑποδεδυκῶν δεῖμνος.

A Atqui minùs iustè, quandoquidem cer-
 taminum quoque præfecti, mimos qui
 vel Palladis vel Neptuni seu Iouis assum-
 psere personam, non tamen commodè
 nec ex deorum egère dignitate, flagella-
 re consueverunt: at ij minimè irascuntur
 illis, si flagelliferos quempiã persona or-
 natum seu forma decoratum verberare
 iusserunt, verùm (vt arbitror) vapulan-
 tes potiùs laudare consueverunt. Ser-
 uum enim vel nuntium minùs aptè re-
 præsentare, parius erroriat Iouem ipsum
 seu Herculem haud pro dignitate spe-
 ctatoribus ostendere, turpe ac piaculo si-
 mile esse videtur. Quinimò & hoc om-
 nium est absurdissimum, quòd cum
 B multi ex eis dogmata vestra exactè cal-
 leant, ita tamen viuunt, ac si ideo tan-
 tum illa legerint, ac meditando operam
 impenderint, vt contraria exercere pos-
 sint. Cuncta enim quæ dicunt, veluti pe-
 cuniaz ac gloriæ contemptum, solumque
 honestum bonum esse arbitrari, ira va-
 cuum esse, & splendida quoque despici
 debere, bonis æqualiter perfruendum
 esse, honesta per deum admiranda: sa-
 pientiaz & veritatis sunt plena: at ij qui
 hæc ipsa sub mercede docent, & diuites
 admirantur, & argento inhiant, canicu-
 lis iracundiores, leporibus timidiores,
 simiis blandiores, asinis petulantiores,
 felibus rapaciores, gallis contentiosiores:
 ita igitur affecti, quid aliud quàm risum
 mouent, iniucem circa diuitum ianuas
 se conculcantes, cœnâsque diuersas ap-
 petentes, & in illis ipsis molestè lau-
 dantes, ac vltra honestatem se ingurgi-
 tantes, cuncta reprehendentes, & inter
 calices illepida & absona philosophan-
 tes, merum denique minimè ferentes.
 Idiotæ verò, quos conuuiuo interesse
 contingit, rident scilicet, ac Philoso-
 phiaz, quoniam piacula talia producat,
 insultant. Est & illud omnium absur-
 dissimum, quòd cum vnusquisque nul-
 lius se rei indigere affirmat, sed solum sa-
 pientem diuitem esse vociferatur, paulò
 tamen post accedens postulat: & si non
 accipit, indignatur: pariter ac si quis re-
 giè ornatus arduam gestet tiaram, nec-
 non diadema, & reliqua signa regia, fri-
 uolarum tamen rerum indigere mēdicet.

Proinde cum ipsi quid accipere debent, multus quod omnia communia esse conveniat, sermo, & quod indifferentes divitiarum, & aurum vel argentum nil à littoralibus differat lapillis. At cum vetus quispiam amicus & familiaris auxilij indigens accedit, & paucula quaedam ex multis postulat, taciturnitas, & indigentia, & ruditas, & dictorum in contrarium palinodia, varisque de amicitia sermones illi, necnon virtus ac honestum quonam abeant, ignoro. Sunt enim verba hæc verè pennata, & penitus evanescentia, quæ illi frustra in quotidiana conversatione, umbratili inter sese iactitant pugna. Eorūque enim unusquisque eorum amicus existit, quousque nec de argento neque de auro seu de commo- do agitur: quod si quis obolum tantummodo ostenderit, confestim pax soluitur, ac omnia turbantur, implacataque redduntur: libri excidunt, & virtus aufugit: quemadmodum & canibus evenit, inter quos si quispiam os proiecerit, confestim exiliunt, ac inuicem mordent, & illi qui prior os rapuit, allatrant. Fertur Ægyptius rex quidam simias ut tripudiarent instituisse, animaliaque (nam admodum ad res humanas imitandas sunt apta) celerrimè didicisse ut personata ac purpurata saltarent: eratque admodum visu res digna, donec spectator quispiam urbanus nuces è sinu depromptas in medium abiiceret: id simiarum videntes, tripudij oblitæ, id quod erant, simiarum pro saltatoribus euaserunt, personas conterebant, vestitum discerpebant, inuicemque pro fructibus depugnabant, ita ut pyrriches ordo dissolueretur, à theatrōque rideretur. Talia & hi perpetrant, quos ego conuitiis infectatus sum, nec unquam redarguere & comicis moribus impetere desinam. Verum non ita infansio, ut in vos, seu vobis similes (sunt enim sunt profectò nonnulli qui verè philosophiam amplectantur) blasphemiarum quid, vel sinistrum euomam: quamuis si quid haberem quod dicerem, nunquid hoc vos ad vitam reducere deberet? At verò ut gloriosi illi, ac deo inimici odio habeantur, admodum dignum existimo. Proinde tu Pythagora, & Plato, & Chrysispe, & Aristoteles,

ὅταν μὲν οὖν αὐτοῖς τι δέη λαμβάνειν, πολὺ ὁ πλεονέκτης ἐστὶν λόγος, καὶ ὡς ἀ-
 δέφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ ὁ χειρῶν, ἢ
 παργύριον, ὅσον τῆν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψη-
 φίδων ἀναφέρειν; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεό-
 μινος ἐπιτρέψῃ ὡς παλαίου, καὶ φίλος ἀπὸ
 πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆ παρελθῶν, σιωπῆ, καὶ
 ἀπορία, καὶ ἀμφοτέρω, καὶ παλινοδία τῆν λό-
 γων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ πρὸς φι-
 λίας ἐκείνοι λόγῳ, καὶ ἡ ἀρετῆ, καὶ ὁ κε-
 λῶν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πρῶτος
 ταῦτα ἀποπιλάμενα. πλεονέκτη ὡς ἀληθῶς
 ἐπὶ πᾶσι, μάλιστα ὁσημέραι πρὸς αὐτῆν ἐν ταῖς
 ἀναγκαῖαις σκισμαχουμένῳ. μέγιστος γὰρ πύ-
 του, φίλος ἕκαστος αὐτῆν ἐς ὅσον ἀνὴρ μὴ ἀρ-
 γύριον, ἢ χειρῶν ἢ παρεκείμενος ἐν τῷ μέ-
 σω. καὶ δὲ τις ὁβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέ-
 λυται μὲν ἢ εἰρήνη, ἀσπονδα δὲ ἐ ἀκέρυκτα
 πρῶτα. καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλιωται, καὶ ἡ
 ἀρετῆ πέφυκτο, οἷον τι ἐ οἱ κύνες πάροισιν.
 ἐπειδὴ τις ὅστω ἕς μέσους αὐτοῖς ἐμβάλλῃ,
 ἀναπηδήσαντες ἀκροῦσιν ἀλλήλους, καὶ τὴν
 παραρπάσαντα τὸ ὅστω ὑλακτῶσι. λέγεται
 δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτῳ, πρὸς τοὺς πο-
 τὲ πυρρῆχῶν διδάξαι, καὶ τὰ θεῖα (μυμη-
 λώματα δὲ ἐστὶ τῆν ἀνθρώπων,) ἐκμαθεῖν
 ἄρχαια καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλευργίδας ἀμπερ-
 μένα, ἐ πρὸς σωπεῖα πρὸς ἐκείμενα. ἐ μέγιστος
 πολλοὺς διδάσκει τὴν θεῖα, ἀλλ' οὐδὲ τις θε-
 τῆς ἀρετῆς, κέρυα ἕκαστος ἕκαστον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον. οἱ δὲ πρὸς θεῖα, ἰδόντες, καὶ ἐκ-
 λαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῶν ὅσων ἡσθμ, πρὸς
 θεῖα ἐλθόντο αἰτῆ πυρρῆχῶν, ἐ ζωέτε-
 βον τὰ πρὸς σωπεῖα, ἐ πρὸς ἐσθμτα κατὰ πρὸς
 γυρον, ἐ ἐμάχοντο πρὸς τῆς ὀπώσεως πρὸς
 ἀλλήλους. τὸ δὲ σῶμα τῆς πυρρῆχῆς διε-
 λέλυτο, ἐ κατεγέλατο ἕκαστος τῶν θεῖα.
 ταῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοῖς ποιῶ-
 τῶν κακῶς ἠγρόθον, ἐ ἢ ποτε παύσασθαι διε-
 λέχων, ἐ κωμῶδῶν. πρὸς ὑμῶν δὲ, ἢ τῆν
 ὑμῖν πρὸς πλησίον (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες ὡς ἀ-
 ληθῶς φιλοσοφία ἐκλυῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
 τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μαρτυρῶ
 ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαμόν. ἢ

τί γὰρ αὐτὸ εἰπεῖν ἔρχομαι; τί γὰρ ὑμῖν ποιοῦτο βεβίωται; τοῖς δὲ ἀλαζόνας ἐκείνοις, καὶ θεοῖς
 ἐχθροῖς ἀξίον οἰμῶν μισεῖν. ἢ οὐ γὰρ ὦ Πυθαγόρα καὶ Πλάτων, καὶ Χρυσίππῳ, καὶ Αἰεσίδη, καὶ

ἢ φατε ποσὸν αὐτῶν τοῖς τοῖσιν, ἢ οἱ-
 κείον τι καὶ ξυγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τὰ βίω,
 ἢ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ Πίθηκος. ἢ δὲ πῶ-
 πωγωνίας ἐργασί, καὶ φιλοσοφῆν ἀσκῶσι, καὶ
 σκυδοσφοί εἰσι, δὲ τὸ γὰρ ἡμῶν εἰκάζει
 αὐτοῖς; ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν εἰ πιθακοὶ γυνῶ ἡσῶν
 καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ θάτ-
 τον αὐτῶν ἀνδρῶν μιμήσασθαι, ἢ ἔστι φιλοσό-
 φους. εἴρηκα τὰ ὑποφ' ἐμαυτῶν ὅποσα εἶχον. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλήθεια, μὴ τὴν ποσὸν αὐτοῖς, εἰ ἀλη-
 θῆ ἔστι. ΦΙΛ. μεταστῆθι ὦ Παρρησιάδη πορ-
 ρωτέρω ἔπι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῶν εἰ-
 ρηκέναι αὐτῶν ἐδόξεν; ΑΡ. ἐγὼ μὲν ὦ φιλο-
 σοφία, μετὰ ζῦ λέγοντος αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς
 διῶναι ἢ ἡρόμεν. ἔτι ἀληθῆ πᾶντα εἶπεν.
 ἐγὼ μὲν γυνῶ ἀκρῶτα ἐκασον τῶν ποιου-
 των αὐτῶν, καὶ φήμι μὲν μετὰ ζῦ τοῖς λεγο-
 μένοις, τὸ μὲν, ἐς τοῖδε τὸ δὲ, ὁ δὲ ἴνα
 ποιῆ. καὶ ὅπως ἐδόξε τοῖς ἀνδράσιν ἐναργῶς, κα-
 θάρθῃ ἐπὶ πῶς γραφῆς τὰ πᾶντα ποσὸν
 κῶτα, ἢ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυ-
 χῆς αὐτῶν ἐς τὸ ἀκρῶτα ἀπεικείσασθαι.
 ΦΙΛ. καὶ γὰρ πᾶν ἡρώδης ἄρετῆ.
 ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. τί δὲ ἄλλο, ἢ
 ἀφείσθαι αὐτῶν τὸ ἐγκλήματος, καὶ φίλον
 ἡμῶν, καὶ διεργάτῃ αἰαγεζαφθῆναι; τὰ γυνῶ
 τῶν Ἰλιέων ἀπεχθῶς πεπόνθαμεν, τραγωδῶν
 πῶς τῶν ἐφ' ἡμᾶς κεινῆκαμεν, ἀσόμενον
 τῶν Φρυγῶν συμφορῆς. ἀδέτω γυνῶ, καὶ τοῖς
 θεοῖς ἐχθροῖς ἐκτραγωδείτω. ΔΙΟ. Ἐ αὐ-
 τὸς ὦ φιλοσοφία, πᾶν ἐπαμῶν τὸν ἀνδρα,
 καὶ ἀνατίθημι τῶν κατηγορουμένων, καὶ φί-
 λον προσέμνη αὐτῶν, γυνῶν ὄντα. ΦΙΛ. Ἐ-
 γε ὦ Παρρησιάδη ἀφίεμά σε τῆς αἰτίας, καὶ
 ἀπάσας κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴαθι ἡμέτε-
 ρος ὄν. ΠΑΡΡ. ποσὸν κύνισσα πῶς γὰρ
 ποσὸν. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ
 ποιήσῃ μοι δοκῶ σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σε-
 μνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ
 λήθῃς σεφανούσα. ΑΡΕ. ὅκοιῶ δούτε-
 ρον κρατῆρος ἢ δὴ κατὰρχώμεθα, ποσὸν κα-
 λῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑποσῶσιν, αὐτῶ
 ὦν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσῃ δὲ Παρ-
 ρησιάδης ἐκασου. ΠΑΡ. ὀρθῶς ὦ Ἀρετῆ
 ἐλέξας ὡς τε σὺ πᾶν Συλλογισμὲν, κατὰ κῶ-
 νας ἐς τὸ ἄστυ, ποσὸν κύνισσα τοῖς φιλοσόφοις.

A nunquid tales vobis congruere, vel in
 humanæ vitæ usum familiare seu conue-
 niens quid ostendisse dicitis? Ita per. Io-
 uem, inquit, Hercules, & Simia. An
 quia barbas nutriunt, & feueritatem præ
 se ferre, philosophiam quoque exercere
 videntur, ideo vobis similes erunt? Quin-
 imo pertulisset si ad simulationem i-
 psam quoque apti fuissent: nunc verò ci-
 tius vultur Iusciniam imitabitur, quam
 illi philosophos. Præterea quæ pro me
 ipso dicenda erant, exposui: at tu veritas,
 nunquid vera sint, testificare. PHILLO-
 SOP. Nunquid longius d. Parrhiade ab-
 stite: Quid nobis agendum erit? quomodo
 vobis vir dixisse videtur? VIRTVS.
 Ego quidem d. Philosophia interim cum
 iste peroraret, terram subire optabam:
 adeo vera omnia protulit. Siquidem au-
 diens, vnumquemque qui talia faceret,
 agnoscebam, interimque dicta aliqua in
 hunc, alia verò in eum qui grauia per-
 petraret, referebam: etenim perquam
 manifestè viros tanquam pictura qua-
 dam cuncta conferens, expressit, ac non
 solum corpora, sed & animas ipsas admo-
 dum exactè designauit. PHIL. Et ego
 quoque d. Virtus admodum erubui: vos
 verò quid dicitis? REVIVIS. Quid
 aliud, quam à crimine cum absolui, inter
 amicis quæ & benefactores nostros ascri-
 bi deberet? Planè etenim nobis idem
 quod Iliensibus euénit, qui hunc tan-
 quam Tragædum quempiam aduersus
 nos excitauimus, qui Phrygum decanta-
 ret calamitates. Canat igitur, & dei ini-
 micos tragicè exagitet. DIOG. Et ego
 quoque, d. Philosophia, admodum vi-
 rum laudo, ac cuncta quæ illi obieci, ex-
 ecrot: & quia generosus est, amicum eum
 facio. PHIL. Euge d. Parrhiades,
 quoniam in omnibus superior euasisti,
 ab accusatione te absolui: dehinc
 verò noster eris. PARRH. Hanc pri-
 mam adorauit: verum aliud magis Tra-
 gicum opus mihi superesse puto: siqui-
 dem d. valde veneranda Victoria, quoti-
 die vitam meam venerabilem reddis, nec
 coronare desinis. VIRTVS. Nunquid
 igitur & illos citemus, ac à secundo iam
 ordiamur craterem? vt pœnas ob ea pro-
 pter quæ in nos iniuriæ fuere expendant:
 Parrhiades autem vnumquæque accu-
 sabit. PARRH. Rectè, d. Virtus, elocu-
 ta es: quapropter heus tu minister Syllo-
 gisme, ocyus in urbem deflectere, Philo-
 sophis quæ vt præstò sint, citare pergas.

S Y L L O G. Audi, tace: philosophos vt in arcem ascendant, ac de virtute, philosophia, ac iustitia, rationem reddant, cito. **P A R R H.** Vidēsne? pauci citationi obedientes conueniunt, partim verò iudicium timent, ac plurimi otiosi nō sunt, circa diuites enim versantur: si verò cūctos aduenire cupis, de iis præconium ô Syllōgismē profuntia. **P H I L.** Minimè: verum tu Parrhisiade ex arbitrio tuo illos cōtioca. **P A R R H.** Atqui minimè hoc difficile erit. Audi, tace: Quicunque se philosophos esse dicūt, & quicunque nomen hoc ad se spectare arbitrantur, ad distributionem in arcem veniant: singulis enim minæ dabuntur duæ, festaminâque placenta. Quicunque verò barbam profundam ostenderit, ille & carycarum massam accipiet. Nemo verò seu modestiam vel iusticiam aut continentiam afferat: siquidem hæc si non adierint, necessaria sunt minimè. Quinquè præterea syllogismos vnusquisque apporret: non enim fas absque his sapientem esse. Duo denique auri talenta in medio exponentur, quibus illum donabimus,

Loca Arhenis iuxta arcem.

Qui verbis omnes possit contendere contra. **Papæ:** quàm refertus est impellentium multitudine ascensus! quemadmodum ob duas tantum accelerant minas, apud Pelasgicum quidam, & iuxta Æsculapij templum alij, circa Arion pagum quoque multi, nonnulli & penes Tali sepulchrum: quin reliqui admotis scalis per Geminorum ædem turmatim, vt pœnas dent, irrumpunt, & per Iouem apum instar racematim, vt Homeri verbis vtar: sed & hinc quàm plures, illinc quoque innumerî,

Quot folia & flores nascuntur tempore verno. Atqui breuiter confidentium clangore repleta est arx, ac vndique pera, barba, assentatio, impudentia, baculi, gulofitas, syllogismus, auaritia: ac pauci illi quicunque ad primum illud conueniant præconium, latentes & ignoti reliquorum multitudini intermixti, sub aliarum formarum similitudine delitescunt. Est & hoc ô Philosophia molestissimum, & in quo te maximè quis reprehendere queat, quod minimè notas & signa illis inuisti: siquidem prestigiatōres isti sæpius ad persuadendum, verè philosophantibus sunt aptiores. **P H I L.** Paulo post hoc fiet: verum iâ animum aduertamus. **P L A T O N I.** Primos nos Platonicos ipsos accipere decet.

Σ Υ Λ Λ Ο Γ. ἀκούε, σίγα. τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τῆς ἀρετῆς, ἔ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. **Π Α Ρ Ρ Η.** ὄρα: ὀλίγοι σωέρων, γνώσεισθες δὲ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι πλὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, ὅσδε χαλῶ ἀγροισιν, ἀμφὶ τοὺς πλοσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλῃ πρὸς ἡκεῖν, καὶ πάλαι ὦ Συλλογισμὲ κήρυξέ. **Φ Ι Λ.** μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παρρησιάδην, παρεκάλῃ, καὶ ὅτι σοὶ δοκεῖ. **Π Α Ρ.** ὅσδε γὰρ χαλεπὸν ἀκούε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἰσὶ λέγονται, καὶ ὅσοι ποροήκειν αὐτοῖς οἴονται τῶ ὀνόματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ὅτι πλὴν ἀρενομίω. δύο μὲν ἐκείνῃ δὲ δὴ τὸνταί, καὶ σπασματός πλακοῖς ὅς ἐστι ἀπὸ πώγωνα βαθὺν ὅπιδείξῃ, καὶ παλαιῶν ἰσχάδων ἕως τε παρεστειλή. κομίζῃ δὲ ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, ἔ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκρατεῖαι, μηδαμῶς. εἰς αἰαίχμα γὰρ ταῦτά γε, ἢ μὴ πρῆ. πέντε δὲ συλλογισμοὶ εἰς ἀπλοῦτος. ἢ γὰρ γέμισ αἰὲν τούτων εἰς σοφί. **Κ εῖται δὲ ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῶ δὲ ἄλλῃ, ὅς μὲν πᾶσιν εἰς ἕκαστον ἔξοχος εἴη. βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἢ αἰόδος ὡς ἰσοδύνη, ἐπεὶ τῶ δύο μνάς ὡς ἡκουσθῶ μόνον. τῶ δὲ δὲ Πελασγικὸν ἄλλοι, ἔ καὶ δὲ Ασκληπιῶν ἔτεροι, καὶ τῶ ἄρην ἄρην πᾶρην ἐπι πλείους. εἴηοι δὲ, καὶ καὶ τῶ τῶ Τάλω τᾶρον. οἱ δὲ, καὶ τῶ τῶ Ἀνακείον παρεστειμένοι κλίμαχας, ἀνέρποισι βομβηδόν, νη Δία καὶ βοτρυδόν, ἐς μὲν Δίκην, ἢ καὶ καὶ Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ κακεῖθεν δὲ μᾶλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν **Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄλλα γίνε** ἢ μετῆ δὲ ἢ ἀκρόπολις ἐβραχέι, κλαχῆδον παρεκάλῃσιντων, καὶ πρὸς τῶ πῆρα, πῶγων, κολακαία, ἀναχρωπία, βακτηρία, λιχία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσα τῶ τῶ τῶ κήρυγμα ἐκείνο ἀνέει, ἀφαρῆς ἔ ἀσημοί, ἀναμυθῆντες τᾶ πλῆρῃ τῶ δῆλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῆ ὁμοίτητι τῶ ἄλλων εἰρημῆ. τῶ το γυνῶ δὲ δῆνοτάτον ἐστίν, ὦ φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἀνὸ μέμ. φατὸ σε μάλιστα, δὲ μηδὲ ὅτι βάλῃ γνώσεισθες καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γῆντες ἕτρι πολλὰς τῶ ἀληθῶς φιλοσοφούτων. **Φ Ι.** ἔσται τῶ πο μετῶ ὀλίγων, ἀλλὰ δεχόμεθα ἢ δὴ. **Π Λ.** αὐτοῖς ἡμᾶς ἄρωτες χεῖ τοῖς Πλατωνικοῖς λαβῆ. **Π Υ Θ.****

ΠΥΘ. Οὐκ, ἀλλ' ἀποὶ Πυθαγόρειοις ἡμεῖς, πρῶτος γὰρ Πυθαγόρεος ἴδω. ΣΤ. ληρφέ-
 τε ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. ὅ-
 μῶν οὖν· ἀλλ' ἔργα τοῖς χεῖμασι, πρῶτοι αὖ-
 ἡμῶς εἰημεροῖ, οἱ ὅτι Περειπάτης. ΕΠ. ἡμῖν
 τοῖς Επικουρείοις τοῖς πλακῶνται δότε, καὶ
 τὰς παλάδας· πρῶτ' ὅτι μῶν πρῶτοι μὲν οὐ-
 μῶν, καὶ ὑσάπεις δὴ λαμβάνειν. ΑΚ. πού-
 τ' αὖτ' οὐκ ἀλάττα, δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαί-
 κῶν ὅσον τῶν ἄλλων ἐς μὴν ἐριστικώτεροι. ΣΤ.
 ὅχι μὴν γὰρ τῶν Στωϊκῶν παρόντων. ΦΙΛ.
 παύσαδε φιλονεικῶντες ὑμῶς ὅτι οἱ Κωϊκοὶ
 μῆτε ὠρῆτε ἀλήθειαι, μῆτε τοῖς ξύλοις παρ-
 τε ἔσ' ἄλλα γὰρ ἴτε κακῶν μῶν καὶ νῦν ἔργα
 ἢ φιλοσοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῆ, ἢ ἡ ἀλήθεια,
 δικαστοὶ μὲν τίνες οἱ ὁρθῶς φιλοσοφοῦντες εἰ-
 σιν, εἴτα ὅσοι μὴ αὐτῶν ὄντων καὶ τὰ ἡμῖν δο-
 κοῦντα βιοῦντες, βυδαμονήσουσιν, ἀριστοὶ κε-
 κριμένοι τοῖς γήμασι, καὶ ὁδοῖν ἡμῖν πρῶτος ἡ-
 κῶντας, κακῶς κακῶς ἐπιτείνουσαν, ὡς μὴ
 αἰτιποιοῖν τοῦ τῶν ἄλλων αὐτοῖς, ἀλλ' ὄντες ὄντες
 τί τῶν; φεύγετε, νῆ Δία, καὶ τῶν γὰρ κρημῶν
 οἱ πολλοὶ ἄλλοι μῶν, καὶ ἡ δὲ οὖν ἢ ἀκρόπο-
 λισ· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὅποσοι μεμνημέ-
 σιν, ὅσοι βουληθέντες πρῶτος κρίσιν οἱ ἄλλοι ἀ-
 νέλονται πρῶτος πῆραν, ἢ ὁ Κωϊκὸς ἀπέρι-
 ψεν εἰς τῆ Ἑσπῆ φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχθ' ἡπυ θυ-
 μοις, ἢ βιβλίον, ἢ ἀρτοῖς τῶν ἀδελφῶν τῶν,
 ΠΑΡΡ. ὅχι ἀλλὰ χρεῖστον τούτῳ, καὶ μῶν,
 καὶ μαχαιροῖν θυτικῶν, ἢ κάτοπιον, καὶ κύ-
 βης. ΦΙΛ. ὅχι, ὡ γρηναῖε, τοιαῦτα σοὶ ἴδω
 τὰ ἐφόδρα τῆς ἀσκήσεως ἢ μῶν τούτων ἡξίας
 λαιδρῶσαι ἀπασί, ἢ τοῖς ἄλλοις παιδαγω-
 γῶν; ΠΑΡΡ. τοιοῦτοι μὴ ἡμῖν ἔσονται. καὶ
 δὲ ὑμῶς σκεπτεῖν ὅτι πῶς ἔσονται ἀγνοούμενα
 (τοῦτα πεπαύσθαι), ἢ ἀγαθῶν οἱ ἐντυλ-
 χόμενοι οἱ πῆρες ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ πῆρες
 αὐτῶν οἱ τῶν ἑτέρου βίβ' οὐ δὲ, ὡ ἀλήθεια,
 ἐξέβρισκε, ἢ τῶν οὐ γὰρ τῶν γῆμοι' αὐτῶν, ὡς
 μὴ ἐπιτείνῃ σὺ δὲ ψυδῶς, μῆδ' ἢ τῶν
 ἀγνοίας κερδάνωσιν οἱ φῶλοι τῶν ἀδελφῶν ἐς
 τοῖς χρεστοῖς μεμνημένοι. ΑΛΗ. ἐπ' αὐ-
 τῶν, εἰ δὲ καὶ, Παρρησιαδῆ, ποιησάμεθα δὲ
 τοιοῦτων, ἢ ἐπὶ χρεστοῖς ὡσαύτως καὶ ἄλλοις ἡμῖν,
 καὶ σὺ, ὡ φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, πρῶτος λαβόντα ἴδω αὐτῶν τῶν Ελεγκῶν, ἀπασί τοῖς
 φάσκειν φιλοσοφῶν ἐντυλχάνειν εἴθ' ὅτι μὴ αὐτῶν γῆμοι' ὡς ἀλλοῦς φιλοσοφίας,
 Τ

A PYTHAGORICVS. Minimè, sed nos
 Pythagoricos: prior enim erat Pythago-
 ras. STOICVS. Desipitis: præstantio-
 res nos, qui à porticu PERIPATE-
 TICVS. Minimè quidem, verùm nos
 de Peripato, in rebus sumus priores. EPI-
 CVREVS. Nobis Epicureis placentas
 date, & carycarum massas: de minis verò
 expectabimus, donec ultimi accipere de-
 beant. ACADEMICVS. Vbi duo sunt
 talenta? siquidem nos Academici osten-
 dimus quantum aliis sumus contentiosio-
 res. STOICVS. Non, nobis Stoicis
 præsentibus. PHIL. A contentionibus
 desistatis: vos verò Cynici ne inuicè im-
 pellatis, nè ve baculis verberetis: nà pro-
 pter alia vocati estis. Ego enim Philoso-
 phia nunc vnà cum Virtute & Veritate
 diiudicabimus quoniam sint qui verè phi-
 losophentur: inde qui nostris institutis vi-
 uere inuenientur, felices erunt, & optimi
 esse iudicabuntur. At subdolos illos, nil-
 que ad nos spectantes, malos malè perde-
 mus, nedum sibiipsis contraria comit-
 tunt, arrogàtia tamen efferantur. Verùm
 quid hoc est? fugitisne? Ita per Iouem:
 multi per cōfragolà desiliunt, adeò vt pe-
 nitus euacuata sit atx, præter paucos illos
 qui iudicium haud formidantes remãse-
 re. Vos verò ministri perami quam Cyni-
 culus fugiendo abiecit, tollatis. Sed quid
 in illa latet? numquid lupini, seu libri, vel
 panes tosti? PARR. Minimè, sed au-
 rum hoc, & vnguentum, ac culter sacrifi-
 culus, speculum quoque, & tali. PHIL.
 Euge ò generose, hæc tibi exercitij erant
 viatica? cum illisque omnibus conuitia-
 ri, ac alios docere audebas? PARR. No-
 bis itaque illi tales. Cæterum vos consi-
 derare decet quo pacto error hic tolla-
 tur, ac homines cognosci queant, quoniam
 ex illis boni, & qui rursus alterius vitæ
 existant: tu verò ò Veritas inquire: tua er-
 nim interest, ne tibi mendacium præua-
 leat, nè ve propter errorem viri mali, bo-
 nis intermixti deliteant, VERITAS.
 Hac in reex Parrhisiadis arbitrio, quoniam
 probus ac nobis beneuolus esse videtur,
 teq; Philosophia præcipuè admiratur, ita
 agemus: secum Elenchum assumat, &
 omnes qui se philosophari prætentent,
 conueniat, ac quemcumque inuenierit le-
 gitimum & veræ Philosophiæ alumnium,

illum corona coronet oleagina, & in Pry-
 tancum conuocet. Si verò alicui (quem-
 admodum multi sunt) viro execrando,
 ac Philosophiæ hypocrite, obuiam factus
 fuerit, attritâ dilaceret vestem, barbâ-
 que Tragica abradat nouacula, frontî-
 que stigmata imprimat, vel inter media
 inurat supercilia: sit verò deustionis figu-
 ra, Vulpes vel Simia. PHIL. Euge
 Veritas, siquidem Elenchus ô Parrhisa-
 de talis erit, quales & aquilarum pulli cõ-
 tra solem esse feruntur: non per Iouem
 tamen vt ij quoque luminis splendore
 probentur, ac æstimentur: verùm coram
 illis aurum, gloriam, ac voluptatem ex-
 ponas: & quemcunque videris ea neglige-
 gere, ac minimè eorum aspectu moueri,
 is erit qui oleagina coronetur: què verò
 fixè intuentem, manûmque ad aurum
 protendentem videbis, hunc vt inuratur
 abducas, abrafa tamen prius barba.
 PARRH Hæc ô Philosophia vt cen-
 ses erunt, ac confestim perquam multos
 eorum simia vel vulpecula notatos vide-
 bis, paucos verò coronatos: quinimo, si
 placuerit, nonnullos per Iouem nobis
 huc reduxero. PHIL. Quid ais? nun-
 quid fugientes reduces? PARRH. Et
 maximè, si sacerdos parumper funicu-
 lum hunc & hamum, quos ex Piræo pi-
 scator sacrauit, mihi commodare volue-
 rit. SACERD. En accipe, pariter &
 calamum, vt cuncta habeas. PARRH.
 Nunquid ô sacerdos & carycas aliquas
 mihi suppeditabis, ac auri pauxillum?
 SACER. Accipe. PHIL. Quidnam
 vir hic facere intendit? PARR. Ha-
 mum placenta & auro inescare, in sum-
 mitatèque muri confidens in vrbem de-
 mittere. PHIL. Quid agis ô Parrhisia-
 de? nunquid ex Pelasgico lapides piscari
 decreuisti? PARR. Tace ô Philoso-
 phia, ac prædam expecta. Tu verò Ne-
 ptune venator, ac optima Amphitrite,
 varios nobis mittito pisces. Verùm lupû
 quendam maximum cerno, quin potius,
 auratam. LIBERTAS. Minimè, sed
 felis est: hians enim ad hamum natate vi-
 detur: aurum subolet: prope iam adest: te-
 tigit: captus est: attrahamus. PARR. Et
 tu ô Elenche pariter nunc funiculum ap-
 prehede: attractus est. Age ô optime, in-
 spiciamus quisnam piscis existat: hiat iste.

*Lupus ma-
 tinus: me-
 minit Ari-
 stoteles &
 Plinius.
 Felis. ga-
 leus. Gaza
 muselam
 interpreta-
 tur, est pi-
 sci rapax.*

αφαιωσάτω θαλάσσειον, & ἐς τὸ Πρυ-
 τάνειον κελεύστω. ἢ δὲ πηι (οἱοὶ πολλοὶ εἰ-
 σι) καλεσάτω ἀδριανὸν ἀποκριτὴν φιλοσοφίας
 ἀντιτύχην, ὃν τριβώνιον παλαιάσας, ἀποκει-
 ράτω τὸν πύργονα ἐν χερσὶ πύργου παρασκευ-
 ριστὴν μαχαίρα, καὶ ἐπι τῷ μετώπῳ σήμα-
 τα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐλευσάτω ἐπὶ τὸ μεσο-
 φρουον. ὃ δὲ τύπος τῆς κευτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ,
 ἢ πύθηκος. ΦΙΛ. Ὀγα, ὦ Ἀλκήθα: ὃ δὲ
 Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοῖος δὲ ἔστω, οἷος ὃ τῆς
 ἀετῆρος πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται: ἢ μὴ
 Δία, ὥστε κακείνους ἀπὸ βλέπειν τῶν φωτῶν,
 καὶ πρὸς ἐκείνους δοκιμαζέσθαι. ἀλλὰ πρὸς
 θεοὺς χρησίον, καὶ δόξασ, καὶ ἡδονῶν, ὃν μὴ δὴ
 αὐτῆς εἶδης ἀποφορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλ-
 κήμον πρὸς τὴν ὄψιν, ὅτι ἔστω, ὃ τῶν θα-
 λάσσειον φέρωντος: ὃν δὲ αὐτὸν ἀπεινὸς ἀποβλέπει-
 τα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπι τὸν χρησίον,
 ἀπάγει ἐπι τὸν κευτῆριον τῆτον, ἀποκείρου-
 τα πρὸς τὸν πύργονα. ΠΑΡ. ὡς ἔδο-
 ξεν ἔστω τῶντα, ὦ φιλοσοφία, καὶ ὄψιν αὐτῆς
 μάλα τοῖς πολλοῖς αὐτῆς ἀλωπεκίας, ἢ πι-
 σθηκοφόρος, ὀλίγους δὲ καὶ ἐτεφανωμένους: εἰ
 βέλεσθε μὴ τοὶ κἀντῶν ἀνάξιοι πινᾶς οἴνου,
 καὶ Δί, αὐτῆς. ΦΙΛ. πῶς λέγεις, ἀνάξιος
 τοῖς φουρῶντας; ΠΑΡΡ. Ἐ μάλα, ἢ ἡ ἰε-
 ρὰ μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆσθαι τὴν ὀρ-
 μαὶ ἐκείνου καὶ τὸ ἀκίβρον, ὃ ὄψιν αὐτῆς
 ἀπέθηκεν ὃ ἐκ Πελαγονίας. ΙΕ. ἰδοὺ δὴ λάβε,
 καὶ τὸν κέλευθον γὰρ ἄμα, ὡς πᾶσι ἔστι.
 ΠΑΡΡ. ὁκοῦν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχυράς μοι
 πινᾶς δὸς αἰόσασα, καὶ ὀλίγον τῶν χρησίων. ΙΕ.
 λάμβανε. ΦΙΛ. τί πρὸς τῆν αὐτῆν ἀξιοφ-
 τα; ΠΑΡ. δελεάσας τὸ ἀκίβρον ἰσχυρά,
 καὶ χρησίον, καὶ τὸν φέρωντος ἐπι τὸ ἀκρον τῶν τα-
 χύων, καὶ δῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. ἢ τῶντα,
 ὦ Παρρησιάδη, ποιῆς; ἢ ποῦ ποῖς λίθους ἀλιβ-
 ὄσθιν διέγνωνας ἐκ τῶν Πελαγονικῶν; ΠΑΡ.
 σιωπήσον, ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἀγρᾶν ἀε-
 ἰμεσὺν ὃ Πρὸς δὸν ἀγρᾶν, καὶ Ἀμφιβίτην φί-
 λην, πολλὰς ἡμῶν ἀνάπεμπε τῆς ἰσχυρίας. ἀλλ'
 ὄρω πινᾶ λάβεσθαι ἀμειβῆθαι, μάλλον ὃ χρῆ-
 σοφῶν. ΕΛ. ἔκ. ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ πρὸς
 ἐρχεται δὴ τῶν ἀγκίστρα κακῶν: ὄσφραται
 τῶν χρησίων, πλησίον ἡδὴ ἐστὶν ἐφαυσει, εἰλητώσαι, ἀνασπασίωσθαι. ΠΑΡΡ. καὶ σὺ ὦ Ἐλε-
 χε, καὶ ξυνοπιλαβοῦ τῆς ὀρμαῖς: αἶμα ἐστὶν φέρ' ἰδοὺ τίς εἶναι βέλπτε ἰσχυρίας: αἶμα αὐτῶν γὰρ.

Ηρακλῆς, τῆν ὀδόντων. τί τῶν ὧν ἡμιναίονται; εἴληψαι λιγυρίων πέτρας, ἐνθα λήσθην ἡλπίσας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἀπασιν, ἐκ τῆν βραχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμαι τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγκιστρον τυτῆ. κενόν σοι τὸ ἀγκιστρον ἢ δὲ ἰσχάς ἤδη παρθεύεται, καὶ τὸ χροσίον ἐν τῆν χιλία. ΔΙΟ. μα Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλοις δελεάσωμαι. ΠΑΡΡ. οὐ ἐχθρὸν τί φῆς ὧν Διόγμους; οἶδα τῶν ὄσπιν ἔστιν, ἢ παρθεύει σοι τί ἀνὴρ; ΔΙΟ. ἔδαμῶς. ΠΑΡΡ. τί οὖν; πόσου ἀξίον αὐτῶν χροὴ φάσαι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν τρωπῶν αὐτῶν ἐπιμησάμην. ΔΙΟ. πολὺ λέγας· ἀβρωπὸς τε γὰρ ἔστι, καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρός, καὶ ἀπίμος· ἀφες αὐτῶν καὶ κεφαλῶν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλοι ἀνάσπατον, καθεῖς τὸ ἀγκιστρον· ἐκφυο μὲν τοῖ ὄρα, ὧν Παρρησιάδην, μὴ καμπατόμηνός σοι ὁ κέλαμος, ἀποκλασθῆ. ΠΑΡΡ. γάρρῃ ὧν Διόγμους κοδφοί εἰσι, καὶ τῆν ἀφυσῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟ. νῆ Δία, ἀφυσῶν γὰρ ἀνάσπα δὲ ὄμους. ΠΑΡΡ. ἰδού· τίς ἄλλος οὗτῶν ὀπλατύς, ὡς τῶν ἡμίτομος ἰχθῆς παρθεύεται; ἦ ἤτῃα τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνάσπα δὴ τίς ἔστιν; ὁ Πλατωνικός ἐστὶ λέγων. ΠΛΑ. καὶ σὺ ὧν κατάρρατε, ἢ κείς ἐπὶ τὸ χροσίον; ΠΑΡΡ. τί φῆς ὧν Πλάτων; ἢ ποιῶμαι αὐτῶν; ΠΛΑ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτῶν. ΔΙΟ. ἐπὶ ἄλλον κατάρρα. ΠΑΡΡ. καὶ μὲν ὄρα πῆνα πάλκαλον παρθεύοντα, (ὡς δὴ ἐν βυθῶν δόξειε ποικίλον πλὴν χροῶν,) ταμνίας πῆνας ἐπὶ τῶν ὄρα ἐπιχρῶσιν ἔχοντα. ὄρα, ὧν Ελεγχε; ὁ τῶν Αριστοτέλιω παρθεύοντος, ὧν τὸς ἔστιν ἡλθεν, εἶτα πάλιν ἀπεινήξα. περὶ σκόπει ἀκείως, αὐτῆς ἐπὶ ἡλθεν, ἔχενεν, εἴληψαι, ἀνιμήστω. ΑΡΙ. μὴ αἰετῆρῃ μὲν τῶν αὐτῶν, ὧν Παρρησιάδην, ἀγνοῶ γὰρ ὄσπιν ἔστιν. ΠΑΡΡ. οὐκοῦν καὶ οὗτῶν Αριστοτέλες καὶ τῆν πέτρων; ΔΙΟ. ἀλλ' ἰδού πολλοὶ που τοῖς ἰχθῆς ὄρα κατάρρα τὸν ὄμους, ἀκαυτῶδεις, καὶ πλὴν ἐπιφάσαι ἐκτετραχυσμένοις, ἐχθῶν δυσληπτοτέροις· ἢ που σαλμῶς ἐπὶ αὐτοῖς δεύσθῃ. ἀλλ' ἢ πῆρῃσιν. ἰχθῶν εἰ καὶ ἕνα πῆνα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασίμων· ἢ ἐξ ἑνὸς δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρον δηλαδὴ, ὅς αὐτῶν θρασυτάτος ἦ;

A Hercules, qualenam dentes! quid hoc rei est? Nunquid ὁ generose circa petras liguriendo discurrens, captus es? Vbi prædari sperabas, ibi tu præda factus es: at nunc omnibus à branchiis appensus, manifestus eris. Extrahamus illecebras huic, & hamum: vacuus en hamus, placenta iam cum auro in ventrem descendit. **DIOG.** At per Iouem euomuit. quapropter & alios inescemus. **PARR.** Bene habet: quid ais ὁ Diogenes? tu hunc quisnam fiet nostin? num ad te atinet? **DIOG.** Minimè. **PARRH.** Proinde quo pretio dignum hunc asserere oportet? ego etenim paulò antè duobus obolis cum appreciaueram. **DIOG.** Nimiùm dicis: mollis enim est, & turpis, & morosus, & iners: verso capite hunc tu à petra præcipitato, & alium demisso hamo attrahe. Atqui videsis ὁ Parrhisiade, ne tibi calamus inflexus abrumptur. **PARR.** Confide ὁ Diogenes: tenues sunt, & aphyis leuiiores. **DIOG.** Et per Iouem leuissimi quoque: subinde tamen extrahe. **PARRH.** En, quisnam alius hic latus tanquam semifectus piscis accedit? Pfetta quædam in hamum impexit: deglutiuit: capta est. **DIOG.** Attrahatur: quisnam est? **PARR.** Platonicum se asserit. **PLATO.** Et tu execrande ad aurum accedis? **PARR.** Quid ais ὁ Plato: quid cum illo agamus? **PLATO.** Ab hac eadem petra & ille. **DIOG.** Ad alium capiendum confideas. **PARRH.** Proinde perquam bellulum quendam accedere video (veluti in profundo apparet colore vario) ac vittas quasdam aureas in humeris habentem: cernisne ὁ Elenche? Aristotelem hic refert: accessit: atqui tursus abiit: diligenter arbitratur: iterum redit: degustauit: captus est: extrahatur: num hic tibi Aristoteles cognitus est? **ARISTOT.** Ne me ὁ Parrhisiade de ipso interroga: nam quis sit ignoro. **PARR.** Nunquid igitur & hunc ὁ Aristoteles per petras? **ARISTOT.** Et maximè. **DIOG.** Sed ecce multos hîc conspicio pisces paricolores, spinosos, in superficie asperiores, Echinis magis aculeatos: verriculo aliquo opus esset, verùm non adest: satis erit si vnum ex grege tantùm extrahamus: atqui ad hamum accessit, qui ipsorum est ferocissimus:

Aphya, pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas à Latinis appellari dicit, quòd ex aqua copiosius procreantur. Pfetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas. Echinus Latine Erinaceus, spinis aculeatus.

ELENCHVS. Confide, si videtur, ac prius funiculum longè ferro circumdante dentibus adrodant, & aurum deglutiant. PARR. Desedi: at tu Neptune capturam secunda. Papæ: pro illecebris depugnant: partim congregati carycas circumrodunt, alij verò deuorantes, ab aurò detinentur. Bene habet, adhælit quidam admodum robustus. Age dic, cuius tu cognomen refers? Atqui ridiculus sum, piscem loqui cogens: muti siquidem sunt: cæterum tu Elenche dic, quemnam hic magistrum habet? ELENCHVS. Chrysiptum hunc. PARR. B. Intellego, quoniam aurum, vt arbitror, nomini conuenire videtur. At tu Chrysiptum per Mineruam refer, nosti viros? vel talia ipsos facere doces? CHRYSIPPVS. Contumeliosè per Iouem ô Parrhisiade interrogas, qui nobis quicquam cum iis qui tales exsultant, conuenire suspicaris. PARRHIS. Euge generosus es ô Chrysiptum: igitur & ille cum aliis in caput præcipitetur, quoniam spinosus est; ac timendum ne si à quopiam comestus fuerit, guttur offendat. PHILLOS. Satis ô Parrhisiade piscatus, ne quis (veluti multi solent) abrupto auro & hamo aufugiat, indèque sacerdoti abs te repetere sit necesse. Proinde nos ad deambulationem pergamus. Tempus quoque instat vt & vos eò vnde venistis, reuertatis, ne vltra præscriptum tempus moram ducere videamini. Tu verò Parrhisiade, & Elenche, per gyrum ad cunctos accedatis, & quemadmodum iussi, illos aut coronate, aut inurite. PARR. Fient hæc ô Philosophia. Valete viro- rum optimi: nos verò ô Elenche profiscamur, ac iussa exequamur. Verum D quò primùm pergere necessum erit? nunquid in Academiam, vel Stoam? Ab Lyceo exordium faciamus: nil hoc refert. Attamen hoc noui, quocumque gentium perueniemus, paucis equidem coronis, multis verò indigebimus cauteriis.

ἀπέλθαι μὲν, ὀλίγων μὲν τῶν τεφαίων, πολλῶν δὲ τῶν κευσηρίων δεησόμεθα.

ΑΕΛΕΓ. κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γὰρ τὸ-
περὶ ἔπι πολὺ τῆς ὀρμῆς, ὡς μὴ ἀποπίσῃ
τοῖς ὀδύσσι, καὶ λαπιῶν δὲ χρεῖσι. ΠΑΡΡ.
καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πίσιππον, ἔπι πτελέ τι
ἀγρῶν. βαβαί, μάχονται παρὶ τῆς δελέατος.
καὶ οἱ μὲν, ξυμάμα πολλοὶ παρὶ τῶν ἰσθαδῶν.
οἱ δὲ, παρὶ τῶν ἰσθαδῶν, ἔχονται τῶν χρε-
σῶν. ὦ ἔχθ. παρὶ τῶν ἰσθαδῶν, ἔχονται τῶν
φέρ' ἰδὼ πίνος ἐπάνω μου σαυτὴν εἶ) λέγεις;
καὶ οἱ γελῶσις τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰσθαδῶν
λεῖν. ἀφῶνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ελεχῶν,
εἰπέ ὅτι τίνα ἔχθ διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ.
Χρῆσιππον πυτονί. ΠΑΡΡ. μαθάνω,
ὅτι χρεῖσι οἱ μὲν παρὶ τῶν ὀνοματι. σὺ
δὲ ὦ Χρῆσιππε, παρὶ τῆς Αθηνῶν εἰπέ,
οἶδα τίς ἀδράς, ἢ τῶν αὐτῶν παρὶ τῆς αὐτοῦ
ποιῶν; ΧΡΥ. νὴ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτῶς ὦ
Παρρῆσιάδην, παρὶ τῆς ἡμῶν ὑπολαμ-
βάνων, τῶν αὐτῶν ὄντας. ΠΑΡΡ. ὦ γὰρ ὦ
Χρῆσιππε, ἡμιῶν εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς
ὅτι κεφαλῶν μὲν τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀνα-
θῶδης ὅτι καὶ δέας μὴ ἀναπαρὶ τῆς τὸν λαμ-
μῶν, ἐαθῶν. ΦΙΛ. ἀλλῶν ὦ Παρρῆσιάδην τῶν
ἀγρῶν, μὴ καὶ τί σοι οἶ) πολλοὶ εἰσιν, οἵ κηται
ἀποπῶσας δὲ χρεῖσι, καὶ δὲ ἀλκιστρον εἰπέ
σε ἀποπίσῃ τῆ ἱερέα δεησῶ. ὡς τε ἡμεῖς μὲν
ἀπίσῃ παρὶ τῆς παρὶ τῶν ὑμῶν. καὶ δὲ καὶ ὑμῶν
ἀπίσῃ ὅθεν ἦκατε, μὴ καὶ παρὶ τῆς μερο γ-
νήσατε τῆς παρὶ τῶν ὑμῶν. σὺ δὲ καὶ ὦ Ελεχῶν
ὦ Παρρῆσιάδην, κέχθ ὅτι παρὶ τῶν αὐτοῦ ἰόν-
τες, ἢ τεφαίουτε, ἢ ἐκκαταχέτετε, ὡς ἐφλω.
ΠΑΡΡ. ἔγω τῶν αὐτῶν, ὦ Φιλοσοφία. χαί-
ρετε ὦ βέλτισσι ἀδράων. ἡμῶν δὲ κατῶν μὲν,
ὦ Ελεχῶν, καὶ τεφαίου παρὶ τῶν ἡμιῶν.
ποῖ δὲ καὶ παρὶ τῶν ἀπίσῃ δεησῶ; μὲν ἔς
τῶν Ακαδημῶν, ἢ ἔς τῶν Σπαι; ἀπὸ τῶν
Λυκείων ποιησόμεθα τῶν ἀρχῶν. ὅθεν
δοῖσθ τῶν. πλὴν οἶδα ἐγὼ ὡς ὅποι ποτ' αὐ

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.
CATAPLVS, SIVE TYRANNVS.

Petro Mosellano interprete.

ARGVMENTVM.

Vti supra in Menippo, diuitum exitus ac pœnas descripsit, recitato etiam decreto, quo anima illorum in asinos migrare iubentur: ita hic sub Megapenthis persona, Tyrannorum vitam, mores, exi-

tus, & quæ tandem post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatus illos maneant, exponit, amplificatis etiam his antithesi quadam, dum sutores Micillum, & Philosophum Cyniscum, utrunque pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientiæ deditum, cum illo componit. Illud videlicet inueniens, quod qui potentiam & diuitias sectantur, & vitam plerunque pessimam atque nequissimam agant, mortem quam gratissimo animo patientur. Contra autem qui à rebus istis mundanis; yisdemq; malorum omnium principijs & causis, animum remotum ac liberum habent, quiq; virtutem præijs quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem contemnere solere, neque ullis conscientie flagris facile perterrerent. Tractat autem hęc pro more ac instituto suo, fabuloso rursus dramatice quodam, fictæ umbrarum transfretatione apud Acherontem: in qua dum & Tyrannus hic traiciendus foret, mora ceteris, renitente ac mortem deprecante illo, inijcitur. Quam rem Charonte atque alijs grauius ferentibus, tandem Mercurius collo attractum illum in nauem compellit, adiuantibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micillo. Porro ubi iam traiectum esset, rursus apud Rhadamanthum eodem pacto iudicium subterfugere velle idem fingit: sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

Εἰεν, ὦ Κλωθῶ, ὅ μὲν σά-
φος τῶτο κίμιν πάλαυ δι-
ξεπέες, καὶ πρὸς αἰαγω-
γῶν ὅ μὲν πρὸς περσευα-
σμένον, ὅ, τε γὰρ αὐτλος ἐκ-

κέχρηται, καὶ ὁ ἴσος ὠρῶται, καὶ ἡ ὄρνη πα-
ρεκέρχεται, καὶ τῶν κώπων ἐκείνη τε ὄρω-
ται. κωλύει τε ὄσον, ὅσον ἐσ' ἐμοί, ὅ ἀγ-
κύνιον αἰασσά τ' ἄρ' ἀποπλάσιν. ὁ δ' Ἐρμῆς
βραδυῶν, πάλαυ πρὸς δέον. κενὸν γαυῶ
ἔπιβατῶν ὡς ὄρεος ὅ πορθμεῖον, τρεῖς ἡδὲ
τῆμερον αἰαπεπλάκηναι διωδάμνον. καὶ
ἔρεδὸν ἀμφὶ βουλυτὸν ἔστιν. ἡμεῖς δέ, οὐ-
δέπω ἔδ' ὄσολὸν ἐρεπεπολήκαμεν. εἴπα
ὁ Πλούτων ὅ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμῆιν ἐπ'
τύποις ἑπολήκαται καὶ ἑῶτα πρὸ ἄλ-
λω οὐσις τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀ-
γαθὸς νεκροπομπὸς, ὡς ἄρ' τις ἄλλος καὶ
αὐτὸς ἀνω ὅ τῆς Λήδης ἕδωρ πεπωκώς,
δύατρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἔπιλέληται. καὶ
ἦτοι παλαμῆ μὲν τῶν ἐφῆβων, ἡ κιθαρί-
ζει, ἡ λυγροὺς πινὰς διεξέρχεται, ὅπι δὲ κνύ-
μνος τὸν λῆρον τὸν αὐτὸν. ἡ τὰ χα που καὶ
κλωπῶν οἱ ἡναδάας πρὸς ἐλθόν. μία γὰρ
αὐτὸν καὶ αὐτὴ τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὐκ ἔλθω
θεοῖα εἰ πρὸς ἡμᾶς: καὶ ἑῶτα, εἴ ἡμι-
σείας ἡμέτερος ὦν. Κ Λ Ω Θ. τί δὲ οἶδας,
ὦ Χάρων, εἴ τις ἀρολία πρὸς ἔπεσον αὐ-
τῶν, τῶ Διὸς ἔπι πλεόν δεηθέντες ἀπο-
ρητάσθαι πρὸς τὰ ἀνω πρὸς ἄγματα; δε-
σποῦτης δὲ κακῆς ὅς ἔστιν. Χ Α Ρ. ἀλλ'
ἔχ ὡστε, ὦ Κλωθῶ, πέρα τῶ μέθου δε-
σποῦν κοινὸν κτήματος, ἐπὶ οὐχ ἡμεῖς
ποτε αὐτὸν ἀπείσαι δέον, κατεργήκαμεν.

Α GE verò ô Clotho, na-
uis quidem hæc iamdu-
dum nos expectat parata,
& ad nauigationem com-
modè admodum instru-
cta: siquidem & senti-

nam exhaustimus, & malum creximus,
tum & velum est passum, ac remi suo lo-
co collocati omnes; ita vt (quod in me
est) obstet planè nihil quin anchora sub-
tracta iam hinc soluamus. verùm Mer-
curius, qui iam diu adesse debuisset, so-
lus est in mora. Itaque quum hodie iam
ter traicisse licuisset vectoribus, vt vi-
des, adhuc vacuum est nauigium: & iam
ad vesperam vergit dies: nos autem non-
dum ne obolum quidem demeruimus.
Porro Pluto, sat scio, me huius moræ
auctorem suspicabitur, idque quum a-
pud alium sit negotij culpa. Ille autem
bonus & egregius umbrarum dux, quem-
admodum & alius quispiam ex umbris;
hausto apud superos obliuionis fonte, ad
nos redire oblitus est: & vt coniicio, cum
ephebis luctatur, aut citharam pulsat,
aut fabulas aliquas denarrat, scilicet quâ
sit bellus nugator, ostentans: vel etiam
interim dum regreditur, inter viam fu-
randi studio forsitan occupatur: nam ex
artibus quas profiteretur, hæc vel præci-
pua est. Ad hunc ergo modum pro suo
arbitrio liberè nobiscum agit, nihil etiã
veritus quòd media ex parte est noster.
C L O T H O. At quid nosti ô Charon
an negotio aliquo detineatur, Ioue vi-
delicet postulante, vt in procurandis Su-
perum rebus plus quàm iustum tempus
infumat? Herus autem est & ille. C H A-
R O N. At non ita, vt ultra iustum mo-
dum communi mancipio debeat imperi-
tare: quando nos, cum abeundi tempus
esset, ne vnquã quidem eum detinuimus.

T iij

Sed ego rei causam propemodum coniecturis assequor: nempe apud nos malua tantum est cum libamentis, & placentula, silicerniaque: cætera verò caligo, & nebula, tenebræque: in cælo autem, præterquam quòd clara ac lucida sũt omnia, ambrosia multa pariter, & nectar affatim suppetit, adèd vt mihi quoque hoc nomine suauis lubentiùsque apud illos cõtari videatur: quin & à nobis sub volare consuevit, perinde ac si è carcere aliquo aufugeret: vbi verò descendendi fuerit tempus, lentè admodum & pedetentim vix tandem accedit. C L O T H. Mitte iram istam ô Charon, siquidem hic propè adest, complureis secum adducens: imò, vt cernis, densam turbam velut gregem virga præ se agit. Sed quid hoc? Vincitum hercle quendam in ipsis conspicio, tum alium risu diffluentem, porrò alium quendam pera succinctum, ac baculum manu gestantè, asperumque ac toruum quiddam obtuentem, denique aliis, vt gradum addant, à tergo imminentem. Annon & Mercurium ipsum vides sudore perfusum, pedibus puluere conspersis, tum & crebrò anhelantem, adèd vt os ei suspiriis sit distentum? Quid hoc rei est ô Mercuri? Hem, quæ est hæc trepidatio? Nobis certè vehementer perturbatus vidère. M E R C V. Quid aliud ô Clotho, quàm quòd dum scelestum hunc aufugientem prosequor, penè acciderit vt ego ad hanc nauem hodie non fuisset rediturus? C L O T H. At quinam est? aut quid sibi quærens, conatus est transfugere? M E R C. Hoc quidem est vel cuius manifestum, quòd diutiùs viuere cogitauit. Est autem vel rex quispiam, vel tyrannus, quantũ ex eius eiulatu coniecere licuit: nam ingenti quadam ex felicitate se deicidũ querebatur. C L O. Et quum filium quod ei erat innexum, iam defecisset, stultus tamen ille, quasi superuiuere queat, aufugit? M E R. Aufugit, narras? Quòd si nõ generosissimus hic, qui baculum manu gestat, mihi fuisset auxilio, sicque ipsum comprehensum vinculis alligassemus, è nostris profectò manibus egregiè effugisset. Etenim ex quo eum mihi tradidit Atropos, per omnem viam retrahere atque obniti nunquam destitit. Quin pedibus solo oppositis ita se obfirmavit, vt inter ducèdum nobis non parũ negotij exhibuerit. Aliquoties autè supplicabat ac deprecabatur, ingètia daturũ se pollicès, si vel paululum dimitteretur.

A δὲ ἐγὼ οἶδα πλὴν ἀπίστων πρὸς ἡμῖν μὴ γὰρ ἀσφρόδελος μόνον, καὶ χρᾶς, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα. τὰ δὲ ἄλλα, ζῆφος, καὶ οὐμίχλη, καὶ σκῆτος. ἐν δὲ τῷ ἕρηνῳ, φαιδρῶ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ ὁ νέκταρ ἀφθονοῖ. ὥστε μοι ἦδ' ἔστιν πρὸς ἐκείνοισ βραδυῶν ἔοικε. καὶ πρὸς ἡμῶν μὴ ἀνίσταται, κατὰ τὸν ἐκ δεσμοτηρίου πινὸς ἀποδιδρασκῶν. ἐπειδὴ δὲ χερσὲς κατέπειναι, ἠελὴ καὶ βάδλυ, μόλις ποτὲ κατέρχεται. Κ Λ Ω. μηκέτι χαλέπαμε, ὦ Χαίρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔσθ' ὡς ὄρεος, πολλοὺς πινὰς ἡμῖν ἄγων. μᾶλλον δὲ ὡς τῶν π' αἰπόλιον, ἀθροῖς αὐτοῖς τῇ ῥάβδῳ σβῶν. ἀλλὰ τί τῆτο; δεδεμῶν πινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γαλῶντα, ἕνα δὲ πινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χεὶ ὄρα ἔχοντα, δριμύ ἐνοραῶντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἔπιπαστεύδοντα. οὐχ ὄρεος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥέοντα, καὶ τῶ πόδε κεκολλημένον, καὶ πηδύσιδοντα, μετὸν γουῶ ἀδομαπὸς αὐτῶ ὁ σῶμα; τί τῶτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδὴ; τετρασχημένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. Ε Ρ Μ Η Σ. τί δὲ ἄλλο ὦ Κλωθῶ, ἢ τούτῳ τὸν ἀλιτήριον ἀποδιδρασκῶντα μετὰ διώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνειος ἡμῖν τήμερον ἐξήμεν; Κ Λ Ω. τίς δὲ ἔστι; ἢ τί βουλόμην ἀπεδιδρασκε; Ε Ρ Μ Η Σ. τούτῳ μὲν παρῶδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλῆς τίς ἢ τύραννος; ἀπὸ γουῶ τῆν ὀδυρμῶν, καὶ ὦν αἰακικῶν, πολλῆς πινὸς διδάμνοιας ἐστρηθῆαι λέγων. Κ Λ Ω Θ. εἴθ' ὁ μάταιος ἀπεδιδρασκεν, ὡς ἔπιβιάσαι διωκόμηνος, ἔπιπαστεύδοντα; Ε Ρ Μ Η Σ. ἀπεδιδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γηναγῶταπος οὐτος, ὁ δὲ ξύλον, σωθήρησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὄχλο ἡμαῖς ἀποφυγῶν. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παρῶ δέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτρώπος, πρὸς ὅλιον πλὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς, καὶ ἀπὸ τῆς. καὶ τῶ πόδε ἀπτερείδων παρὸς τὸ ὄδαφος, οὐ πῶμα τελαῖς διὰ γῶντος ἔω. εἴσοτε δὲ καὶ ἰκέτετε, καὶ κατελιπῶν ἀφεδύωαι παρὸς ὀλίγον ἀξίω, καὶ πολλὰ δῶσειν ἑπισηνούμηνος.

ἐγὼ δ' ὡς ἄρ' εἰκός, ὅτε δούρην, ἔρανον ἀδυνάτων
 ἐφείετο. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ σόμιον
 ἤμην, ἐμοὶ τοῖς νεκροῖς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦ-
 τος τὰς Αἰακῶν, καὶ κείνῃ λογιζομένης αὐτοῖς,
 παρὲς δὲ τῶν τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμψέν
 αὐτὰ σύμβολον, λαθῶν, ὅτε οἷός ῥ' ὅπως, ὁ
 πεισθεὶς ἀπὸ τῶν ὄψεων. ὅτι δὲ οὖν νε-
 κροῖς εἰς τὰς λογισμῶν καὶ ὁ Αἰακὸς ἀλατίνιας
 τοῖς ὄψεσι, Μὴ ὅτι πῶντων ὦ Ερμῆ, Φησι,
 ἄλλο τῆ κλειστήκῃ, ἄλλο σοι αἰ εἰς ἔρανον παρ-
 ἔχει τὰ νεκρῶν ἢ ἀκριβοῦν, καὶ ἔδαμῶς λαθεῖν
 δυνάμεθα. τέτταρος ὡς ὄρεται παρὲς τοῖς χι-
 λίοις ἔχῃ τὸ σύμβολον ἐκχερασθέντας· σὺ
 δέ μοι πρὸ ἑνα ἢ κείνῃ ἀγωνίῃ· εἰ μὴ τῆτο φῆς,
 ὡς τῶν ἀλελόγηται ἢ Ἀΐπος. ἐγὼ δ' ἐρυ-
 δριάσας παρὲς τὴν λόγον, ἄχέως ἄπεμψή-
 αὐτω τῆν καὶ τὴν ὄδον. καὶ περὶ τῶν ἀλελό-
 πων ἔδαμῶν τῆτον εἶδον, σιωεὶς τὴν ἀπό-
 δρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τὰ χροῖς καὶ τὴν ἀγρυ-
 σμῶν παρὲς τὸ φῶς· εἰπέτο δὲ αὐτῶν ἄρετός μοι
 ὁ βέλπτος ὄρεται καὶ ὡς ἄρ' ἀπὸ ὑποληθῆς ἔον-
 τες, καὶ ἀλαμβαίνοντο αὐτὸν ἤδη εἰς Ταϊνά-
 ρα· τῶν παρὲς τὴν ἤλθε ἀφ' ἑρμῆν. Κ Λ Ω.
 ἤμεις δ' ὦ Χάρων, ὀλιγοῦσαν ἤδη τῶ Ερμού
 κατεγνώσασθαι; Χ Α. τί οὖν ἐπὶ ἀλα-
 μέλλομαι, ὡς ἔχ' ἰκανῆς ἡμῖν γεγηρημένης
 ἀφ' ἑρμῆς; Κ Λ. ὦ λέγεις· ἐμβοαινέτω-
 σμῶν. ἐγὼ δὲ παρὰ χροῖς αὐτῶν τὸ βιβλίον, καὶ
 παρὲς τὴν ἀπόδρασαν κατεγνώσασθαι, ὡς ἔθος,
 ὅτι βαινόντα ἕκαστον αὐτῶν ἀφ' ἑρμῆς ὄρεται, τίς,
 καὶ ποῦθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεώσ' τὸν ἔσπον· σὺ
 δὲ τῶν ἀλαμβαίνων τὸ βιβλίον, καὶ σιωτῆς, ὦ
 Ερμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτ' ὄρεται ἐμβο-
 ασοῦ· τί γὰρ αὐ καὶ ἀποκρίναίντο μοι; Ε Ρ.
 ἰδὺ δὴ σοι, ὦ πορθμεύ, τὸν ἀριθμὸν ἔπει οἱ
 πειραχῆσοι μὲν τῶν ἐκτεθειμένων. Χ Α Ρ.
 βαβαὶ τῆς διαγείας, ὀμφαχίας ἡμῖν νε-
 κροῖς ἢ κείνῃ ἀγωνίῃ. Ε Ρ. βέλπεις, ὦ Κλωθῆ,
 τοῖς ἀκλαύτοις ὅτι πύρρις ἐμβοασώμεθα;
 Κ Λ. ποῖς ἔροντας λέγεις; ἔτω ποίει. τί γὰρ
 με δεῖ παρὰ χροῖς ἔχῃν, τὰ παρ' Εὐκλείδου
 πῶς νῦν ἔξεταζέσθαι; οἱ ἄρ' ἐξήκοντα ἔμαθες
 πρὸ τῆς ἡδῆ. τί τῆτο; ὅτε ἐπακρύουσι με, βε-
 βουσιμένοι τὰ ὄρεται ἀπὸ τῆς ἐτήρ. δεήσῃ τὰ χροῖς καὶ
 τούτοις ἀλαμβαίνον τῶν ἀλαμβαίνων. Ε Ρ. ἰδὺ πά-
 λιν ἔπει δυνεὶ δέοντες τετραχῆσοι, τακροῖ

Ego verò cùm hominem ea quæ contin-
 gere non possent, ambire viderem, vt &
 me decuit, minimè dimisi. At vbi iam ad
 ipsum ostium vsque peruenissemus, ipsè-
 que umbras, vt moris est, Æaco adnume-
 rarem, & ille vniuersas ad summam à so-
 rore tua trāsmissam recenseret, perditis-
 simus hic nescio quomodo clam nobis
 aufugerat. Itaque quum summæ vnus
 deesset, Æacus adductis superciliis, Non
 in omnibus, inquit, passim tu furandi arti-
 ficium intēde. Satis tibi sit quòd eiusmodi
 ludos in cœlo reddere cōceditur : um-
 brarum autem res omnino sunt plane, ne-
 que quicquam nos aliqua via fallere po-
 test. Quatuor supra mille, vt vides, sum-
 ma habet inscriptos : tu verò vno minùs
 adducis : nisi forsan excusas quòd te cir-
 cumuenerit Atropos. Ad hunc ego ser-
 monem rubore perfusus, quæ in via acci-
 derant, in memoriam reuocare cœpi. Et
 cùm oculis in orbem ductis, hunc nusquā
 cernerem, facilè animo collegi eum trās-
 fugisse : quare viam quæ rectā ad Tanarum
 reducit, quàm potui celeriter reme-
 tior : hic autem optimus vir sua sponte
 me comitabatur. Itaque velut è carceri-
 bus emissi, celeri cursu volātes ipsum iam
 in Tanaro deprehendimus : vsque adeo
 parum absuit quin effugisset. C L O. Et
 nosò Charon Mercurium adhuc ignauis
 damnamus? C H A. Quid ergo diutius
 cunctamur, quasi non satis sit moratum?
 C L O. Probè dicis : inscendant. Ego ve-
 rò, sumpto in manus libello, ingredientes
 singulos, qui, & vnde nati, quòque modo
 vita functi sint, ex more dignoscā. Tu
 autem ò Mercuri ipsos excipe, & omnes
 suo ordine collocato. Verùm tu infantu-
 los istos primùm inice : quid enim mihi
 interroganti quiuerint hi respondere?
 M E R. En tibi ò portitor sunt hi nume-
 ro trecenti, præter eos qui à parentibus
 sunt expositi. C H A. Papè! quæ est hæc
 foli fertilitas? egregius es umbrarum du-
 ctor : vuas immaturas nobis adducis.
 M E R. Vin' tu ò Clotho, ab his, indefle-
 tos introducāmus? C L O T. Vetulos
 istos dicis? maximè. Quid enim attinet,
 vt quæ ante Euclidem huc vsque cōtige-
 runt, sciscitando, ipsa mihi negotia face-
 sam? Vos qui plus sexaginta annos nati
 estis, adeste. Sed quid hoc? Itzñ eorum
 aures annis sunt obturatæ, vt me non ex-
 audiant inclamantem? Forfan & hos
 sublatos importare oportebit. M E R.
 C V. En duodequadraginta flaccidi

omnes, & apprimè maturi, ac in ipso pla-
 nè tempore decerpti. CLOT. Per Io-
 nem: quãdoquidem iam omnes sunt vix
 passæ. Saucios ô Mercuri nunc adducito.
 Vos quo mortis genere vitam clauseri-
 tis, mihi primùm dicite. Sed cur non ipsa-
 met, quæ cuique vestrum sint inscripta,
 inspicio? Octoginta in prælio cadete heri
 apud Medos decretum erat, atque vnà
 cum his & Oxyartæ filium Gobarem.
 MERC. Adfunt. CLOT. Præ amoris
 impatientia sibi ipsi mortem consciuere
 septem: in primis autem Theagenes phi-
 losophus, propterea quòd scorto Megar-
 ensi, cuius amore flagrabat, potiri non
 possit. MERC. En tibi propè adfunt. B
 CLO. Porrò vbi illi qui de imperio cer-
 tando, mutuis se cædibus confecere?
 MER. Hic adstant. CLO. At quem
 adulter, in hoc iuuante vxore, neci dedit,
 is vbi est? MER. En tibi hîc adest. CLO.
 Quos iudicum sententia capitis dānauit,
 tandem adsint, ij inquam qui carnifici-
 nam senserūt, quique in crucem sunt ad-
 acti. Tum sexdecim illi qui à latronibus
 sunt iugulati, vbi sunt ô Mercuri? MER.
 Adfunt faucij illi, quos vides. Mulieres
 porrò non & eas vnà vis adduci? CLO.
 Maximè, pariter & eos qui naufragio pe-
 rierunt. Simul enim & eadem mortis ra-
 tione vitam exuerunt. Sed & quos febris
 interemit, hos simul adducito: tum Aga-
 thoclem medicum. Sed vbinam philo-
 sophus Cyniscus, quem Hecates cœna ac
 ouis lustralibus, cùmque his sepia cruda,
 deuoratis, vitam finire decretum erat?
 CYN. Iam dudum hîc tibi assisto ô tu
 præclarissima Clotho. Verùm hoc inter-
 rim mecum admiror, quonam iniuriæ ge-
 nere maicstatem tuam læserim, quòd me
 tam longo tempore apud superos errare
 permiseris. Nam vniuersam colum ferè
 vni mihi adglomerasti. Ipse certè quan-
 quam filium ipsum dirumpere sæpe sum
 conatus, tamen quum nescio quomodo
 infragile esset, quod moliebar, efficere
 non potui. CL. Equidem te humanorum
 peccatorū velut inspectore ac medicum
 relinquebam. Iam autem quod felix fau-
 stumq; sit, incende. CY. Minimè gentiū,
 priusquã vinctum hunc incendere com-
 pulerimus: vereor enim ne te precibus
 suis à sententia dimoueat. CL. Age, vi-
 deam quis est. MER. Megapenthes La-
 cydæ filius, tyrannus. CL. Incende tu.
 MEGAP. Nihil minùs ô regina Clotho, potiùs autem ad superos me remeare
 paulisper finito. Quod si feceris denuo, vltro me huc recipiam, vel nullo vocante.

Theagenes
 scorti amo-
 re mortem
 sibi consci-
 uit.

πρώτες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὄραν τεβρυγμέ-
 νοι. ΚΛ. νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πρώτες
 ἤδη εἰσί. τοὺς τραυματίας ὅτι τούτοις, ὦ Ερ-
 μῆ παρὰ γὰρ καὶ πρὸ τῶν μοι εἶπατε,
 ὅπως ἀποθανόντες ἦκατε. μᾶλλον δὲ αὐτῆ
 πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ὅτι σκέψομαι
 πολεμικῶς ἀποθανεῖν ἔδδ' ἄρ' ἐν Μηδία
 τέτραρας ὅτι τοῖς ἐγδοήκοντα, καὶ τὸν Οἰναρ-
 του υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβαρίω. ΕΡ. πρῆξι.
 ΚΛΩ. δι' ἔρωτα αὐτοῖς ἀπίσφαξαι ἐπὶ
 καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγῆνης, διὰ πλὴν ἐταί-
 ρων πλὴν Μεγαρόθεν. ΕΡ. ἔπι πλυσίον.
 ΚΛΩ. ποῦ ὃ οἱ πρὸ τῆς βασιλείας ἔσ'
 ἀλλήλων ἀποθανόντες; ΕΡΜ. πρῆξι.
 ΚΛΩ. ὁ δὲ ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 καὶ τῆς γυναι-
 κὸς φονεύεις; ΕΡ. ἰδοῦ σοι πλυσίον. ΚΛ.
 τοὺς ἐκ δικαστείων δῆτα παρὰ γὰρ. λέγω
 δὲ τοὺς ἐκ τυμπάκων, καὶ τοὺς ἀνεσχελοπι-
 στήριος. οἱ δὲ ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ερμῆ; ΕΡ. πρῆξι
 οἷός οἱ τραυματίας, οὐδ' ἔσ' ἔσ'. τὰ δὲ γυναι-
 κας ἄμα βάλει παρὰ γὰρ; ΚΛΩ. μί-
 λιστα, ἔσ' ἔσ' ἀπὸ ναυαγίων γε ἄμα γὰρ τε-
 θνάσι, ἔσ' τὸν ὁμοῖον ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 ὃ, ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 Ἀγαθοκλέα. ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κωϊσῆς, ὃν
 ἔδδ' τῆς ἑκάτης ὃ δειπνον φαγόντα, ἔσ' τὰ ἐκ
 τῆς καθαρσίων ὦ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σι-
 πύαι ὦ μὲν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. πάλαι
 σοι πρῆξι, ὦ βέλτιστη Κλωθῆ. τί δὲ με
 ἀδικήματα, ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 χεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἀτρακτὸν ἐπέκλωσας.
 καί τοι πολλάκις ἐπειράδην ὃ νῆμα δροκό-
 φας ἐλθεῖν. ἀλλ' ὅτε οἱδ' ὅπως ἀρρήκτου
 εἶμι. ΚΛΩ. ἔφορον σε καὶ ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ' ἔσ'
 Δροπίων ἀμύρτημάτων ἀπελίμπθον δῆ
 ἔμβαγε ἀγαθῆ τύχη. ΚΥΝ. μὰ Δί', ὦ
 μὴ πρὸς τὸν γε τούτον τὸν δεδεμένον ἐμ-
 βίβασάμεθα. δέδρα γὰρ μὴ σε παρὰ πείσῃ
 δεόμενος. ΚΛΩ. φέρ' ἰδὼ τίς ἔστι. ΕΡ.
 Μεγαπένθης ὁ Λακύνθης, τύραννος. ΚΛ. ὅτι
 βαγε σύ. ΜΕ. μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλω-
 θῆ. ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀελεῖν. εἶ-
 πῆ σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩ. τί δ' ἐστίν, ἔχαιεν ἀφικέσθαι γέ-
 λης; ΜΕΓΑ. πῶ οἰκίαν οὐτελέσαι μοι
 πρῶτον ἐπίτρεψον ἡμιτελής γὰρ ὁ δῆμος
 καὶ ἀλέλθῃται. ΚΛΩ. ληρῆς δ' ἄλλ' ἐμ-
 βαίνε. ΜΕΓ. ἔ πολλὴν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἴ-
 τῶ, μίαν με ἔασον μέναι πῶ δε ἡμέραν, ἀ-
 χροῖς αἰ π' ἐπισηφῶ τῇ γυναικὶ παρὲ τῆ
 χροῖς, ἔδρα τὸν μέγαν εἶρον θησαυρὸν κα-
 τρωρυμένον. ΚΛΩ. ἀφάρην οὐκ αἰ τῶ-
 χροῖς. ΜΕΓ. ἀπολύσαι οὖν χρυσὸς ποσῶ-
 πος; ΚΛΩ. οὐκ ἀπολύσαι. γὰρ ῥῆ τούτου γέ
 ἔνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀεφίος πα-
 ραλήφεται. ΜΕΓ. ὦ τῆς ὑβρεως, ὁ ἔχρὸς
 ὄν ὑπὸ ῥαθυμίας ἐχρησέσθαι πρῶτα πέκτεινα;
 ΚΛΩ. οὐκ ἔστιν αὐτὸς. ἔ ἐπιβίωσεται σοι
 ἔτη τεπταράκοντα, καὶ μικρὸν τι πρῶτος, τὰς
 παλλακίδας, ἔ πῶ ἐάθῃται, καὶ τὸν χρυσὸν
 ἔλῃ σε τῶ ῥαθυμίας. ΜΕΓΑ. ἀδικεῖς, ὦ
 Κλωθῶ, τὰ μὲ τῶς πολεμωτάτοις δεινέμε-
 σα. ΚΛΩ. σὺ γὰρ ἐχὶ Κυδιμάχου αὐτῶ ὄν-
 τα, ὦ θρηναίότατε, πρῶ φλήφης, ἀποκτείνας τε
 αὐτὸν ἔ τὰ παῖδια ἐπὶ ἐμπνέοντι ἐπίσφρα-
 ξας; ΜΕΓ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ λῶ. ΚΛΩ.
 οὐκ οὐκ ἐξήκη σοι ὁ χρόνος ἡδὴ τῆς κτήσεως.
 ΜΕΓ. ἀκούσον, ὦ Κλωθῶ, ἀ σοι ἰδίᾳ μηδε-
 νὸς ἀκούστος εἰπεῖν βύλασμα ὑμῶς ὃ ἀπόση-
 τε πρῶτος ὀλίγον δὴ με ἀφῆς ἀποδράσαι, χί-
 λιά σοι τάλαντα χρυσοῦ ἐπίσημου δώσθαι
 ὑπὸ ῥαθυμίας σήμερον. ΚΛΩ. ἐπὶ γὰρ χρυ-
 σὸν, ὦ γέλοιε, καὶ τάλαντα δέκα μῆνης ἔχης;
 ΜΕΓΑ. καὶ ποῖς δύο ὃ χρυσοῦ εἰ βύλα
 πρῶτα ἔσθαι, ἔς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκρι-
 τον, ἔλαβον τὰς ἐκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλ-
 λαντα ἑκατόν. ΚΛΩ. ἔλαβετε αὐτὸν ἔοικε γὰρ
 οὐκ ἐπεμῶσθαι ἡμῖν ἑκάν. ΜΕΓ. μὴ
 τῶ ῥαθυμίας ὑμῶς, ἀτελὲς μὲν ὁ τείχος, καὶ τὰ
 νεώεα ἔξετέλεσα γὰρ αὐτὰ ἐπιβίωσας πέν-
 τε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩ. ἀμύησον ἄλλος τει-
 χῆς. ΜΕΓ. καὶ μὲν τῶ ῥαθυμίας πρῶτος δὴ γινω-
 μων αἴται. ΚΛΩ. ὃ ποῖον; ΜΕΓ. ἐς ποσῶτον
 ἐπιβίωσας, μέγας δὴ ὑπὸ ῥαθυμίας Πισί-
 δας, ἔ Λυδίας ἐπιβίωσας φόρως, καὶ μῆμα
 ἑαυτῶ παμμέγεθες αἰάσθαι, ἐπιβίωσας ὁ-
 πόσα ἔπρῶτα μέγας καὶ κρατηγῆ πα-
 ρὰ τὸν βίον. ΚΛΩ. οὐκ, οὐκ ἐπὶ μίαν ἡμέραν
 αἴταις, ἀλλὰ γέδδον εἴκοσιν ἐπὶ ῥαθυμίας.

A C L O. At quidnam est cuius gratia tan-
 topete in vitam redire gestis? M E G. E-
 quidem domum semiperfectam reliqui,
 quam ut prius per te liceat ad fastigium
 perducere, vehementer oro. C L O. Nu-
 gas agis: quin mox incendis? M E G A.
 Non multum temporis flagito ὁ Parca.
 diem hunc saltem mihi apud superos a-
 gendum cōcede, quo tempusculo de pec-
 uniiis nostris vxori nonnihili iniungam,
 atque vbi defossum thesaurū habuerim,
 demōstrem. C L. Frustra laboras: stat sen-
 tentia. M E G. Ergo tantum auri peribit?
 C L. Quin tu hac gratia animo es otioso:
 nam Megacles potierit tuus cōsobrinus.
 M E G. O insignem contumeliam! ille
 mihi inimicus, quem ego prae segnitia nō
 occidi? C L O. Ille ipse, qui non modō
 non paulo plures quā tu viuet annos,
 verū & pellices tuas, & vestes, & quic-
 quid est auri, nanciscetur. M E G A. Prae-
 ter æquum facis ὁ Clotho, quōd homi-
 nibus inimicis, & hostiliter infestis meas
 fortunas attribuis. C L O. Quasi verō
 tu non eadem hac via quæ Cydimachi e-
 rant, nactus esses, non solū ipso occiso,
 sed & liberis eius in conspectu spirantis
 adhuc & palpitantis mactatis? M E G A.
 Sed iam tum mea erant. C L O. Itaque
 tui dominij tempus iam effluxit. M E-
 G A P. Ausculta ὁ Clotho, quæ tibi pri-
 uatim semotis arbitris dicere volo: vos
 hinc paulisper abscedite. Si me effugere
 permiseris, auri puri mille talenta me ti-
 bi hodie daturum repromitto. C L O T.
 Ridiculum caput, adhuc aurum & talen-
 ta habes in memoria? M E G. Sedenim,
 quando ita vis, duos crateras addam,
 quos occiso Cleocrito mihi vendicaui.
 Eorum vterque auri puri defecatiq; cen-
 tum æquat talenta. C L. Corripite homi-
 nē: neq; enim apparet eum sua sponte in-
 gressurum. M E. Testor vos, murus manet
 imperfectus, & nauū statio inchoata: quæ
 omnia, si quinque saltem dies amplius
 viuere licuisset, ad fastigiū perduxissem.
 C L. Securus es, alius extruet. M E G.
 Atqui hoc saltē æquum postulare videor.
 C L O. Quid hoc? M E G A P. Ut tan-
 tisper superesse liceat, dum Pisidas sub
 iugum misero, & Lydis tributum impe-
 rauero, dumque mihi ipsi magnificentif-
 simo monumento erecto, inscripsero quæ-
 cunque isti vita gessi vel magna, vel egre-
 gij imperatoris virtutē digna. C L O.
 T H O. Quid? tu non vnam postulas
 diem, sed ferme viginti annorum morā.

MEG. Atqui sponsores vobis exhibere sum paratus, & tam brevis moræ, & mei reditus. Quinetiam, si cordi fuerit, obsidem pro me relinquam Agapetum. CL. O scelestum! eumne, quem relinquere in terris superstite semper tibi in votis erat? MEG. Olim iserat animus: nunc autem; quod melius est, video. CL. Veniet & ille tibi haud ita multò post, ab eo qui nunc regē agit, è medio sublatus. MEG. Cæterum illud saltem non negabis ô Clotho. CL. Quid hoc tandem est? MEG. Equidem scire gestio ut sese res mea habitura sit post me. CLO. Ausculta, tamen si ubi audieris, fat scio, animo magis angēris. Principio vxore tua Midas seruus potietur, quam iam antè quoq; non semel constuprauerat. MEG. Illé ne scelerofus, quem equidem dum vxori gratificari studeo, manumisi? CL. At filia tua in pellicum gregem, eius qui iam tyrannidem exercet, adnumerabitur. Porro imagines & statuæ quas olim ciuitas tibi erexit, iam euerse omnes, spectātibus risum mouent. MEGAP. Hoc mihi expedias velim: nullus amicorum meorum illis qui hoc faciunt, obsistit? CLOTHO. At quisnam tibi amicus erat? aut ex qua causa iusta quempiam tibi conciliaras? Nescis, quòd qui vos velut deos adorant, & quæcunque vel feceritis, vel dixeritis, laudant: aut timore, aut certè sui compendij spe ea omnia faciunt, nimirum imperij ipsius amici, ac interim temporarij seruiantes? MEG. Atqui si quando in conuiujs ex more vinum libarent, magna voce omnia mihi bona precabantur, adeo ut si fieri posset, vnusquisque eorum etiam pro me mortem subire paratus esset. In summa, per nihil aliud quàm nomen meum iurabant. CL. Propterea ex cœna quam heri cum quodam eorum cepisti, statim mortem optiisti. Nam poculum tibi postremo temperatum, huc te demisit. MEG. Hoc illud est, quòd amarum quiddam gustarā. Sed quid ex eo scelere sibi voluit? CL. Nimis multa percunctaris, quum iam dudum incendendi tempus fuisset. MEG. Vnus adhuc restat scrupulus, qui me omnium maximè sollicitat, cuiusq; gratia in vitam vel tantillum respicere gestiebā. CL. Quid hoc tandē est? ingens enim aliquid fore apparet. ME. Carion famulus meus statim ut me mortuū aduertit, circa vesperam conclauē in quo iacebam ingressus, cum deserta omnia offendisset,

A MEG. καὶ μὲν ἐγὼ ἔστυχε ὑμῖν ἐπιμὸς ὄψαθ' ἄρα τῶν ἄλλων, καὶ τῆς ἐπιπόδου. εἰ βέλεσθε δὲ, καὶ ἀντιπύδρον ὑμῖν ἀπ' ἐμαυτῶν ὄψαθ' ἄρα τὸν Ἀγαπητόν. Κ Λ. ὦ μαρὲ, ὃν ἦν γε πολλάκις ὑπὸ γῆς καὶ ἑλιπεῖν; Μ Ε Γ Α. πάλαι ταῦτ' ἠυχόμενον νυκτὶ δὲ ὄρα βέλεπον. Κ Λ Ω. ἰδέε καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῆς νεωστὶ βασιλεύοντος ἀθηναίου. Μ Ε Γ Α. οὐκ οὐκ ἀλλὰ τὸ γὰρ μὴ ἀντίπυδρος ὦ Μοῖρα μοι. Κ Λ Ω. ὦ ποῖον; Μ Ε Γ Α. εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τίνα ἔξει ἔσπον. Β Κ Λ Ω. ἀκούε. μᾶλλον γὰρ αἰδίαση μεθ' ἑσέ. πῶς μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δουλὸς ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτῷ ἐμοίχευεν. Μ Ε Γ Α. ὁ καὶ ἄρα, ὃν ἐγὼ περὶ δόμου αὐτῆς ἀφῆκα ἐλθέσθον. Κ Λ Ω. ἡ δὲ θυγάτηρ δέ σου, τῆς παλακίσι τῶν νυκτῶν τυραννοῦτος εἶκατα λεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀσπίδες, οἷς ἡ πόλις ἀνέσπεσέ σοι πάλαι, πύργους ἀνατετραμμένοι, γέλωτα πρὸ ἔξωσι τοῖς θεωμένοις. Μ Ε Γ Α. εἰπέ μοι, τῆς φίλων δὲ σὸς εἰς ἀνακτεῖ τοῖς δρώμενοις; Γ Κ Λ Ω. τίς γὰρ ἔω σοι φίλος; ἢ ἔω τίς αἰτίας δικίας ἡρόμενος; ἀνοξὸς ὅτι καὶ πύργους οἱ πορνεύοντες καὶ τῆς λεγόμενων ἐπορνεύοντων ἕκαστα ἐπαυνοῦτες, ἢ φόβω, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν κερὸν ἀποβλέποντες; Μ Ε Γ. καὶ μὲν ἀνένδοντες οὐ πῶς συμποσίοις, μεγάλη τῆς φωνῆ ἐπιπύργου μοι πολλά καὶ ἀγαθὰ, πορνεύοντων ἕκαστος αὐτῶν ἐπιμὸς, εἰ οἶόν τε εἶ. καὶ ὅπως ὄρχος αὐτοῖς ἔω ἐγὼ. Κ Λ Ω. τοι γὰρ οὐκ ἐνὶ αὐτῶν ἄρξας ἀπηνήσας, ἀπέθανες. ὦ γὰρ τελευτῶν σοι πῶς ἐνεχθῆναι, ἐκείνο δὲ καὶ κατέπεμψέ σε. Μ Ε Γ. τῆς ἄρα πικροῦ πίνος ἡρόμενον. ἢ βυλόμενος δὲ ταῦτ' ἐπορνεύει. Κ Λ. πολλά με ἀνακείνεις· ἐμὸς γὰρ δέον. Μ Ε Γ. ἐν με πῆλξ μάστιγα, ὦ Κλωθὴ, δὲ ὄψαθ' ἐπόδου καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς ὃ φάσ ἀνακίψαι πάλιν. Κ Λ Ω. τί δὲ τῶν ὄστων; εἶσθε γὰρ πῶς παμμέγεθες εἶ. Μ Ε Γ Α. Κασίων ὁ ἐμὸς οἰκίτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθνήσκοντα εἶδε, πρὸ δὲ δὲ ἡλίου ὄψιασ ἀελλῶν ἐς ὃ οἶκημα, ἐνθα ἐκείμην, ἡρόμενος οὐσίς,

(σούεις γὰρ σούδ' ἐφύλαξέ με) Γλυκέριον ἤ A
 παλλακίδα μου, καὶ πάλαυ ὅ, οἴμοι, κεραιω-
 νήκει, ὅτι σάρασα μῦθος πλὴν θύραυ, ἐσπύδα,
 κατὰ τὸν σούδενος ἐνδον κέρροντος· εἶτα ὅτι
 ἄλλοι εἶχε τῆς ὀπιθυμίας, ἀπολέψας ἐς ἐμὸν,
 σὺ μῦθοι, φησὶν, ὡ μάρων ἀδελφῶν, πλη-
 γαί μοι πολλάκις σούδιν ἀδικουῶντι συνέπεινας,
 καὶ τῶν ἄμα λέγων, κέρρεπλε τέ με καὶ χῆ
 κέρρης ἐπαγε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμι-
 νος, καὶ κέρρα πύσας με, καὶ ἐς τὸν τῆν ἀσπύων
 χῶρον ἀπῆτι ἐπειπὼν ἄχατο, ἐγὼ δὲ, συνέπι-
 πορψάμι μῦθ, σούκ εἶχον ὅ ὄμοις ὅ, καὶ δρῶ-
 σαμι αὐτὸν, αὐός ἦδὲ καὶ ψυχρὸς ὄν, καὶ ἡμα-
 ρά δὲ παρῖσκη, ἐπεὶ ψόρα πορροπόντων τι-
 ραδῖ ἦθετο, σιέλα χρεῖσα σα τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 ὡς δακρύσα σα ἐπ' ἐμοῖ, κωκῦσα, καὶ ποιῶ-
 μα ὀπιθελα μῦθ, ἀπηλλάγητο. ὦν εἰ λαβοί-
 μῖν, Κ Λ. παύσα ἀπειλῶν ἄλλ' ἐμβῆτι,
 κερρὸς ἦδὲ δε ἀπυρτῶν ὅτι ὅ δικαστήριον.
 Μ Ε Γ. καὶ ἴς ἀξιώσῃ κατ' αἰδρὸς τυραννῆ
 ψῆφον λαβῆν; Κ Λ Ω. χῆ τυραννῆ μῦθ ἔ-
 δεις, χῆ κερροδ δὲ ὀ Ραδάμαυθ, ὄν αἰτήκα
 μάλα ὄψῃ δῖαμον, καὶ κατ' ἀξίαν ὀπιτην-
 τα ἐκάσῃ πλὴν δῖακῶ. ὅ κῶ δὲ ἔχον, μῦθ
 ἀξῆ τειβε. Μ Ε Γ. καὶ ἰδιώτῶν με ποιή-
 σον ὡ Μοῖρα τῆν πῆνῆτων ἕνα, καὶ ἄν δούλον ἀ-
 πῆ τῶ πάλαυ βασιλέως· αἰαβῶναι με ἕασον
 μόνον. Κ Λ Ω. ποδῆ ὅ ὅ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὡ
 Ερμῆ, σῦρετ' αὐτὸν εἶσα τῶ ποδός. ἔ γὰρ αὐ
 ἐμβῆν ἐκάν. Ε Ρ. ἔπου νῦν δραπέτα δῖαχρῶ
 ἔτοι σὺ πορθεμῖ, ἔ τὸν δει· α· καὶ ὄπως ἀσφα-
 λῶς ἀμέλῃ πορρὸς τὸν ἴσον δεδῆσαται. Μ Ε Γ.
 καὶ μῖν ὡ τῆ πορροδρία κατ' ἐξοδαί με δῖ.
 Κ Λ Ω. ὄπῆ; Μ Ε Γ. ὄπῆ, ἡ Δία, τυ-
 ραννος μῦθ, καὶ δρυφῶρεῖς εἶχον μῦθ. Κ Λ.
 εἶτ' ἔ δικασίως σε κέρρεπλεν ὀ Κασίον, ἔπασῖ
 σκαῖον ὄντα; πικρῶν δῖ ὄνω πλὴν τυραννίδα
 ἔξῃς, γλῶσσα μῦθος τῶ ξύλου. Μ Ε Γ. ὄλ-
 μήσῃ γὰρ Κανίσκος ἐπῶμα τείνασθαι μοι ὅ
 βακῆον; σούκ ἐγὼ σε πορρῶν, ὄπῆ ἐλδῖ πορρὸς
 ἀγαυ καὶ πρῶτος ἦσθα καὶ ὀπιτημηχός, μῦθ
 κερροδ δῖν πορροπατήα λῦσα; Κ Λ Ω. πο-
 γρῶ μῦθ καὶ σὺ τῶ ἰσῶ πορροπατήα
 λῦμῦθος. Μ Ι. εἶπέ μοι, ὡ Κλωθῶ, ἐμοῖ
 δὲ σούεις ὑμῖν λόγος; ἢ δῖα πῆνῆς εἶμι,
 ἀξῆ τῶ καὶ τελευτῶν ἐμβῆναι με δῖ.

(neque enim quisquam mei curam gere-
 bat) attractis foribus, tanquā nemo ad-
 esset, pellicem meam Glycerium sube-
 git, cum qua, opinor, iam multo antè rem
 habere consueverat. Postea verò cum iā
 animum voluptate expleffer, oculis in
 me defixis, Tu quidem, inquit, homuncio
 sceleste, sæpe mihi nihil commérito ver-
 bera non pauca inflixisti. Et cum dicto,
 comam mihi vellicabat, ac caput tuber-
 bus opprēbat. Tandem autem quum ri-
 ctu ampliter diducto in me despuisset, ac
 vt in impiorum regionem facerem ius-
 sisset, abiuit. Ibi ego, quanquam ira suc-
 cendebar, tamen quia iam frigidus &
 exanguis eram, hominem vlcisī nō po-
 tui. Porro scelesta famula, cum adueniē-
 tium quorundam strepitum sensisset, sci-
 licet vt me lugere videretur, oculis spūto
 inunctis, eiulando, nomēque meum lu-
 gubri vocē inclamādo, abscedebat. quos
 si prehendero. C L O T. Quin tu minis
 ommissis celeriter inscendis: iam dudum e-
 nim tempus, vt in iudicium concedas.
 M E G A. At quis contra hominē regem
 pronuntiare audebit? C L O. Contra
 regem quidem nemo: verūm contra vm-
 bram Rhadamanthus, quem in senten-
 tiis pro cuiusque merito ferendis mox æ-
 quissimum experieris: quare in presentia
 non amplius cunctare. M E G. Priuatum
 saltem, & vnum ex pauperibus istis facias
 licēbit: imò pro rege seruum, modò reui-
 uiscere sinas. C L O T. Vbi is qui baculo
 armatus est, & tu Mercuri? quin homi-
 nem correpto pede intrò trahitis? Neq;
 enim voluntarius inscenderit vnquam.
 M E R C. Sequere nunc fugitiue: cape
 hunc portitor vnà cum illo altero, atque
 vt malo fortiter adalligetur, cura. M E G.
 Atqui conuenit honestissimo me sedere
 loco. C L O T. Quid ita verò? M E-
 G A. Quòd rex fuerim, per Iouem, &
 satellites habuerim compluris. C L O.
 Et insuria te vellicabat Carion, homi-
 nem seruum adeo, ac intractabilem? Iam
 certè tyrannidem admodum acerbam
 experieris, nimirum huius gustato bacu-
 lo. M E G A. Et Cyniscus mihi bacu-
 lum illidere audebit? Non ego te nu-
 per, quòd liberius & asperius quàm pro
 maiestate, obiurgasses, tantum non cruci
 adfixi? C L O. Propterea & tu nunc hic
 manebis malo adstrictus. M I C. Dic
 mihi ὀ Clotho, quando vobis mei nul-
 la est cura, an quia pauper sum, propter-
 ea me postremum inscendere oportet?

CLOTHO. Tu verò quis tandem es?
 MIC. Equidem sum Micyllus tutor.
 CLOT. Quid quòd tam grauter fers moram? Non vides quàm multa se daturum polliceatur hic Tyrannus, si vel paulum in vitam remittatur? Vnde mirari succurrit, cur non & tibi mota sit iucunda.
 MIC. Ausculta rem paucis Parcarum optima. Nò admodum me delectat munus illud Cyclopi, videlicet in hunc modum polliceri,

Post omneis alios tandem ipse vorabitur Vtis.
 Siue enim primum siue postremum, iidem me dentes manēt. Sed enim neque aliàs mex res vt diuitum se habent. Nostra enim & illorum vita (quemadmodum aiunt) perpendiculo intet sese distant: quandoquidem tyrānus, qui in vita horrendus omnibus & suspiciendus videbatur, nunc auro, argento, vestibisque exutus, tum & equis, cœnis, pueris floridis, & mulieribus formosis post se relictis, eorum desiderio non iniuria cruciatur, ac à tot commodis se abstrahi fert grauter: quibus, nescio quomodo, anima ipsa vel vt glutino hæret affixa, neque se facile finit auelli, vt quæ cis iam diu in hæserit: quin magis tanquam vinculum aliquod est infragile, cui ipsos illigari irretitique contingit, adeò vt vbi quispiam eos abducere parat, plorent. Ac cum in cæteris sint feroces, in hac tamen via quæ ad inferos ducit, meticulousi deprehenduntur. Itaq; subinde dat terga, & ad ea quæ procul in luce apud superos geruntur, respicere gestiūt: sicut stultus hic faciebar, qui non solum in itinere aufugere conabatur, verum etiam hinc mortem frustra deprecatur. At ego, vt qui in vita pignus haberem nullum, non agrum, non domum magnificè extructam, non aurum, non suppellectilem, non hominis gloriā, non imagines, ad mortem expeditus meritò eram. At statim vt mihi solum innuit Atropos, abiectis & subula, & loro geniculari, tantum crepidam quandam manu portans voluntarius sequebar, vsque adeo haud grauatim, vt dum præ festinandi studio subsulto, neque calcæos subligarim, neque atramentum absterferim: imò verò præcurrerebam, quæ ante me essent, spectare gestiens. Neque enim à tergo mihi erat relictum quicquam, quod me vel conuere, vel reuocare potuisset. Et per Iouem, quæcunque hic apud vos video, mirum quàm mihi placeant: nam patet honorum gradus hinc dari, nec quenquam vicino præstare, res mihi omnium longe suauissima videtur.

Κ Λ Ω. σὺ δὲ τίς εἶ; Μ Ι Κ. ὁ στυτόμοϋς Μίκυλλος. Κ Λ Ω. εἴτα ἀχθῆ βραδυών; ἔχ' ὄρα, ὅποσα ὁ τύραννος ὑποχρῆσται δῶσθιν, ἀφ' ἑστέ, πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχθ' ἔχω με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ ἀφ' ἑστέ. Μ Ι. ἀκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν, ἢ ποῦ με ἢ τῆ Κύκλωπος ἐκείνη βίφρασίη δωρεὰ, ὃ ὑποχρῆσθαι, ὅτι πύματόν ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι. αἱ τε γὰρ πρῶτον, ἃ τὸ πύματον, οἱ αὖτις ὀδόντες ἐπιμενοῖσιν. ἄλλως τε, ἔσθ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῆς πλοσιῶν. ἐκ δ' ἔμ' ἔσου γὰρ ἡμῖν οἱ βίοι, φασὶν ὁ μὲν γὰρ τύραννος, βιδάμῃσιν (εἶ) δοῖν τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ ἀειβλεπτός, ἀπολιπὼν χροσὸν ἵσοσπιν, καὶ ἄργυριον, καὶ ἑσθήτα, καὶ ἵππους, εἰ δὲ ἴπνα, καὶ παῖδας ὠρεοίους, καὶ γυναιχάς ἀμέρφους, εἰκότως ἠνιάτω, καὶ ἀποσωμῶμος αὐτῆς ἤρθετο. ἢ γὰρ οἶδ' ὅπως κατὰ τὸν ἱσῶ τινι πρὸς ἕχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οἶδ' ἐθέλει ἀπαλλάτθεσθαι βραδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι πρὸς τε κῆμα: μᾶλλον δὲ ὡσπρ' ἀρρηκτὸς τίς εἶται ὁ δεσμός ὅστιν, ὃ δὲ δέσεται ἐξυμῆθηκεν αὐτοῖς: ἀμέλει καὶ ἀπάγη πρὸς αὐτοῖς μὲν βίας, ἀνακωκίους. καὶ πάλαι οἱ τῆς ἀρασις, δήλοι πρὸς ταύτην βίεσονται πτωὶ ὅτι τὴν ἀδίω φέρουσαν ὀδὸν ὅτι πρὸς φοιτῶν γὰρ εἰς τοῦ πῖσω, ὡσπρ' οἱ δυσὲρ ῥωτα, καὶ πῶρ ῥωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν πτω φωτὶ βύλονται, οἷα ὁ μάταμος ἐκ τῆς εἰπῆ: καὶ τὸ τῆ πτω ὀδὸν ἀποδιδράσκων, καὶ ταῦτά σε κατὰ κλῆσιν. ἐγὼ δ' ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχου ἐν ὅ βίω, οἶδ' ἀγρῶν, ἢ σιωοίαι, ἢ χροσὸν, ἢ σιθῶν, ἢ δόξαν, οἶδ' εἰκόνας, εἰκότως δὲ ζῶνος καὶ. κατὰ πειδὴ μόνον ἡ ἄριστος ἐβίωσέ μοι, ἀσμενός ἀπορρίψας πτω σμῆλω καὶ δ' κάρτεμα, κρηπίδα πινὰ ἐν τῶν χροσὸν ἔχων, ἀναπνῆστας ἀθῶς ἀνυπόδετος, οἶδ' ἡ μελασθηρίαν ἀποκῆμα ἄμμος εἰ παμμῆ μᾶλλον ἢ ἡ γούρμιον ἐς δ' πρὸς τῶ ὄρων. οἶδ' ἐν δὲ με ἦν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει, καὶ καὶ δὲ ἦδη κατὰ τὰ πρὸ ἡμῶν πρῶτα ὄρων. τὸ γὰρ ἰσοπμῆρα ἅπασιν εἶ, καὶ μηδὲνα ἢ πλῆσιν ἀφ' ἑστέ φέρων, ὑπὸ τῆς ἑστέ ἑμοῦ γ' οὐκ ἀκεί.

τεκμηριωθη

τεκμηρίωσι δὲ μηδὲ ἀπαιτεῖσθαι χρῆσθαι A
 τοῖς ὀφείλοντας ἐν ταῦτα, μηδὲ φόρους ὑπο-
 τελεῖν. ὃ δὲ μέγιστον, μηδὲ ριζοῦ τῆς χρι-
 μῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδὲ ὑπὸ τῆς δυνα-
 τωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ
 πορθέματα ἐς ὑμῖν ἀεὶ ἀεραμμένα.
 ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες; γελῶμεν, ἀιδν-
 ται δὲ καὶ οἱ μάλιστ' οἱ πλούσιοι. Κ Α Ω.
 πάλαι οὖν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἐώρων. τί
 δὲ ἔγωγε ὅσε μάλιστ' ἐκίνη γελῶν; Μ Ι. ἀκκα-
 θόν, ὦ πρῶτα μοι θεῶν, παροικῶν αἰὼ
 τυραννῶ, πᾶν ἀκρεῖως ἐώρων τὰ γινόμε-
 να ὑπὸ αὐτῶ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις B
 εἶ. τῆς τε γὰρ πορφύρας ὃ αἶθος ὄρων, ἐμα-
 κείρον καὶ τῆς ἀκροθυοῦσάντων ὃ πλῆθος, καὶ
 τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώμα-
 τα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυροπόδας· ἐπὶ ᾧ
 καὶ ἡ κλῖνα ἢ τῆς σκλαβοῦσάντων ἐς ὃ δει-
 πνον, ἀπέκμαέ με ὥστε ὑπὸ ἀνδραπόδος τις
 αἰὲρ καὶ τριπόδος κατεφάμετο, καὶ μονο-
 νυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλα πῆχθ
 βασιλικῶ ἐπαμείβημος τῆ τύχη, ἔσεμνως
 πορθεῖσθαι, καὶ ἑαυτὸν δυνωπιάζων, ἔ τοῖς
 ἐντυγχάνοντάς ἐκ πλῆθων ἐπεὶ δὲ ἀπέ- C
 θανεν, αὐτὸς τε πατρίδος ὄφθη μοι ἀπο-
 δυσαμείβημος πᾶν τρυφῆν καμῶντα ἐπὶ μάλ-
 λον κατεγέλων, οἷον κάρμα ἐτεθήπειν,
 ἀπὸ τῆς κλῖνης τεκμηρίωσθαι αὐτῶ πᾶν
 ὑδαμνοῖα, καὶ μακαρίζων ὅτι τὰ αἰ-
 ματὶ τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλί-
 δων. οὐ μόνον δὲ τῆτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δημη-
 φῶ Γνίφωνα ἰδὼν φέροντα, καὶ μετὰ γινώ-
 σκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῆς χρημάτων;
 ἀλλ' ἀγλαῖος αὐτῶ ἀπέθανε, τῶ ἀσώτῳ
 Ροδοχάρῳ πᾶν οὐσίαν ἀπολιπῶν (οὗτ' ἔγωγε γὰρ
 ἀνχιστὰ ἔγωγε ἀπὸ γῆρας, καὶ πορθέτος ὅτι D
 τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο ἔτι τὸν νόμον) οὐκ εἶ-
 χον ὅπως κατὰ πάσῃ τὸν γέλωτα, καὶ μά-
 λιστα μεμνημένος ὡς ὄχρος ἀεὶ, καὶ ἀ-
 χμηρὸς ἔγωγε, Φρονίδος ὃ μέτωπον ἀνα-
 πλέως, καὶ μόνους τοῖς δακτύλοις πλῆθ'·
 οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κα-
 τὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκ-
 λυθησόμενα πρὸς τὴ μακαρίᾳ Ροδοχάρου.

Deinde coniecturá facio, ne as quidem
 alienum híc à creditoribus repósci; neq;
 tributum cuiquam pendi, neque, quod
 omnium maximum est, hyberno tempo-
 re quenquam rigere; neque ægrotare,
 neque potentiores in humiliores pugnos
 ingerere. Postremò pacè consistunt om-
 nia, & in contrarium tota vitæ ratio
 versa. Siquidem nos pauperculi ridemus;
 discruciantur autem & plorant diuites.
 C L O. Ergo quum iamduqum ridentem
 te cõspxerim, quid eadẽ sit quod
 potissimum tibi risum mouerit, audire
 percupio. M I C Y. Ausculta dearum
 mihi maximè verenda. Cùm apud supe-
 ros propter tyrannum habitarem, quæ a-
 pud eum fierent, nimis quàm accuratè
 inspectabam. Ac tum quidem feliciter
 ex æquo cum diis vitare mihi videbatur.
 Nam cùm purpuræ florem spectarem, &
 comitantium turbam numerarem, aurũ
 ac pocula gemmis distincta mirarer, le-
 ctos argéteis pedibus suffultos stuperem;
 beatum planè hominem prædicabá. Ad
 hæc eorum quæ in cœnam apparabátur,
 nidor sæpe me prurire faciebat. Iam verò
 quum pro maiestate in publicum prodiret,
 & se ipse subinde erigens velut resu-
 pinaret, obuiisque stuporẽ iniiceret, cæ-
 teris mortalibus pulchrior, & fortunæ be-
 neficio toto penè regio cubito sublimior
 videbatur. Sed vbi iam vita functus esset,
 ipse quidem istis deliciis exutus ridiculo
 fuit omnibus: ego verò meam stultitiam
 multo magis ridebam, qui eiusmodi non
 hominem, sed hominis probrum, ad stu-
 poremsq; miratus fuisset, cuius felici-
 tatem ex epularum tantum nidore æsti-
 masset, quemque ob sanguinem qui La-
 conici maris testudinibus innascitur, bea-
 tum prædicasset. Neque verò hic solam
 mihi ludo fuit, verum etiã cùm Gniphonem
 illum fœneratorem gementem viderem,
 & quòd pecuniis, dum licuisset, vsus
 non fuisset, propriam sortem deploran-
 tem: imò quòd ne semel quidem illis à se
 gustatis, verum luxu perduto Rhodochari
 relictis, è viuis excessisset (hic enim
 quia genere proximus erat, in heredita-
 tem lege vocabatur) hæc inquã cum cer-
 nerem, risum sistere nullo modo potui,
 præsertim recordatus quã in vita pallidus
 semper & squavidus obambulasset, & vul-
 tu præ curarũ magnitudine tristi. Dein-
 de quòd folis digitis opulentus fuisset,

quibus talenta & milliones supputare cõsueuisset, ea paulatim & minutatim corradẽ-
 do, quæ fortunatissimus Rhodochares haud ita multo post fuerat egregiè distracturus.

Sed quid iam? nō hinc soluimus? Etenim si quid reliquum est, hoc inter nauigandum ridebimus, quando & hos plorātes videre licebit. C L O T. Incende tandem, vt anchoram portitor subtrahat. CHAR. Quid hic? quō fertur? Inibi operire. Cras te prima luce traiciemus. MIC. Iniquus es ō Charon, qui me vmbra iam penē exoletam relinquis. Age age, vt lubet; equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Hei misero mihi, iam nauigant, at ego hic solus relinquo. Atqui cur non ad eos natando contēdo? Neque enim cū iam antē sim mortuus, periculum est ne denuo submersus praefocari queam. Deinde, vt maximē nauigare liceat, ne obolus quidem est quo naulum reddam. C L O T H. Quid hoc rei ō Micylle? quin isthic manes? haud fas est Micyllum ista ratione transfretare. MIC. Et quid si citiūs quā vos, ripam attigero? C L O T H. Nequaquam: potius naue adactā cum recipiamus. Tu Mercuri corripe hominem. CHAR. At vbi nunc sedebit, cū, vt cernis, plena sint omnia? M E R C V. Si videbitur, Tyranni humeris insidat. C L O T H O. Quā hoc appositē Mercurio venit in mentem! Ascende ergo, atque scelesti huius dorsum fortiter proculca. Nos autem prosperiter nauigemus. C Y N I S C V S. Æquum fuerit ō Charon, vt iam hīc tibi, quod verum est, detegam. Equidem obolum quem pro traiectu debebo, soluere non potero, quando praeter peram quam vides, & baculum, habeo planē nihil. Cæterum si vel sentina sit exhaurienda, vel agendus remus, en tibi adsum paratus. Porro Charontem Cynisci non pœnitebit, dummodo agilem & firmum dederis remum. C A K O N. Remiga. Nam à te vel hoc lucri facere, fuerit satis. C Y N I S. Non & cantu remiges accendere profuerit? CHARON. Per Iouem, si quidem nauticam aliquam cantilenam tenes. C Y N I S. Teneo, & quidem multas. Verum, sicuti tute vides, obstrepunt hi plorando, sic vt cantus ipse inturbetur. D I V E S. Hei mihi, quæ reliqui praedia. A L I V S. Heu quā fertiles agros. Me miserum, qualem reliqui domum. A L I V S. Vx, vx infantulis meis. A G R I C O L A. Quis nunc vuas decerpēt è vitibus quas hoc anno plantaui? M E R C V R I V S. Tu verò Micylle, nihil ploras? Atqui fas non est quenquam citra lacrymas pernauigare. MIC. Bona verba. Nam cū secundo flatu nauigem, quid plorem, non video.

A Διὰ τὴν οὐκ ἀπορχόμεθα ἤδη; καὶ μετὰ τοῦ γὰρ πλείοντες, τὰ λοιπὰ γελασόμεθα, οἰμώζοντας αὐτοῖς ὀράντες. Κ Λ Ω. ἔμβαλε, ἵνα καὶ αἰμήσῃται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀϊκύνιον. Χ Α. ὄϊ, ποῖ φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτὸν παύσασθε· ἐς αὐτοῖν ἔωθεν σε δεξιὰ πορθμεύουσαν. Μ Ι. ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολυμπτῶν ἀμέλη γράφομαί σε παρὰ νόμον ὅτι τῷ Ραδαμανθῆος οἴμοι τῷ κακῷ ἤδη πλείουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος εἰς αὐτὸν παύσασθε· φομαί. καίτοι, τί εἰς δεξιὰν φομαί κατ' αὐτοῖς; εἰ γὰρ δεξιὰ μὴ ἀπαρρῦσας ἀποπνιγῶ, ἤδη πε-

B θνέως ἄλλως τε, ὅσθι τὸν ὄβολόν ἔχων παρὰ πορθμῖα κατὰ βαλῆν. Κ Λ Ω. τί τῆτο; περὶ μείνον ὦ Μίκυλλε· εἰ θέμις ἔστω σε διελθεῖν. Μ Ι. καὶ μὴ ἴσως ὑμῶν καὶ παρὰ ἀσχετήσασθε. Κ Λ. μηδαμῶς, ἀλλὰ παρὰ ἀσχετήσασθε, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, εἰ σὺ ὦ Ἑρμῆ, σωμαρπάσον. Χ Α. ποῦ νῦν καθεδῆται; μετὰ γὰρ πᾶντα ὡς ὄρεας. Ε Ρ. ὅτι τρεῖς ὄρεας, εἰ δοκεῖ, τῷ τυραννῶν. Κ Λ. καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνόησεν ἀνάβαινε οὖν, εἰ τὸν τένοντα τῷ ἀληθεῖς κατὰ πάτει ὑμῶς δὲ διπλοῶμεν. Κ Υ Ν. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχῃ σοι τὰς ἀληθείας ἐπιτεῦθεν εἰπεῖν· ἐγὼ τὸν ὄβολόν μὲν οὐκ αὐτὸν ἔχαμι δοῦναι σοι, κατὰ πλοῦσας πλεόν γὰρ ὄσθι ἔστι τῆς πῆρας, καὶ ὄρεας, εἰ πού τις τῶ ξύλων· πᾶλλα δὲ, καὶ ἀπὸ τῆν ἐτέλης, ἐτοιμῶς, καὶ παρὰ κωπος εἶναι· μέμνη δὲ γὰρ εἶναι, ἢν διήρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον. Χ Α. ἐρεπτε καὶ τοῦτ' ἔγωγε ἵκανόν παρὰ σὺ λαβῆν. Κ Υ Ν. ἢ καὶ ἀποκελεύσασθε δεήσῃ. Χ Α. νῆ Δί' ἡμῶν εἰδῆς κέλθωμεν ἀπὸ τῆν ναυτικῶν. Κ Υ Ν. οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῆν ναυτικῶν. ἀλλ' ὄρεας, ἀλλ' ἐπηρῶσιν ἔσθι δακρυόσθιες· ὡς τε ἡμῶν τὸ ἄσμα ὅτι παρὰ ἀσχετήσασθε. Π Λ. οἴμοι τῶ κτημέτων· οἴμοι τῶ ἀργῶν ὅτι ποῖ, πῶ οἰκίαι οἶα ἀπέλιπον ὅσα πάλαιτα ὁ κληρονομος ἀπαθήσῃ λαβῶν· αἰ, αἰ, τῶ νεογῶν μου παιδῶν. τίς ἄρα τὰς ἀμπελοῖς τρυγήσῃ, αἰ πέρισιν ἐφυτῶσά μιν; Ε Ρ Μ. Μίκυλλε, σὺ δὲ ὄσθι οἰμώζεις; καὶ μὴ εἰ θέμις ἀδᾶ κρυπὴ ἀσχετήσασθε τινα. Μ Ι. ἀπαγε· οὐδὲν ἔστιν ἐφ' ὅττω αὐτὸν οἰμώζωμαι διπλοῶν.

ΕΡ. ὄμφοι ἀμικρὸν τί πάρος δ' ἔτος ἔπιτε-
 παζον. ΜΙ. οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπεὶ δὴ σοι, ὦ
 Ερμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατήμυξ· οἴμοι τῶν
 κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀήτοσι, τῶν σαδρῶν
 ὑποδημῶν. ὅτι ἐπὶ ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς
 ἐσπέραν ἄσιτος δξαμυρῶ, ὅσθι τῶ χυμῶνος
 αἰνυπόδετος τε, καὶ ἡμίγυμος ὠεινοσήσω, τοῖς
 ὀδόντας ὑπο τῶ κρύβας συκροτῶν. τίς ἄρα με
 πτω σμίλιω ἔξῃ, ἔδ' κεντητήριον; ἰκανῶς
 τε θρωῶν· ἡδὸν ὅ ἡδὴ ἔκαστα πεπλῶκα-
 μῶν. ΧΑ. ἄγε δὴ τὰ πόρθμια ὡρῶτον ἡμῖν
 ἀπόδοτε· ἔσθ' ὅδ' ὡρῶν πόντων ἡδὴ ἔχω·
 δὸς καὶ σὺ τὸν ὄβολόν ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. πάλ-
 λης ὦ Χαρών, ἡ καὶ ἴ ὕδατος, φασι, ἡδὴ γρά-
 φας, ὡρῶν Μικύλλε ἡδὴ πῖν᾽ ὄβολόν πάρος
 δοκῶν. ἔρχω ὅ, ἔτε οἶδα εἰ τετραγώνος ἔστι
 ὄβολός, ἡ τροχύλον. ΧΑ. ὦ καλῆς γαυπ-
 λίας ἔδ' ἔπι κερδοῖς τῆμερον ἀποβαίνετε εἰ
 ὄμφοι· ἐγὼ δ' ἴπποις, ἔ βοῖς, ἔ κύναις, καὶ τὰ
 λοιπὰ ζῶα μέτειμι· δξα πλῶσαι γὰρ καὶ κί-
 να δει· ΚΛΩ. ἀπαγε αὐτοῖς, ὦ Ερμῆ, πα-
 ραφῶν ἐγὼ δὲ αὐτῆ, ἐς δ' αἰτῶσας ἀπο-
 πλῶσῶμαι, Ἰνδοπάτω, καὶ Ηραμίθρω
 τοῖς Σῆρας δξαξῶσα· τεθναῖσι γὰρ δὴ πάρος
 ἀλλήλων, ὡρῶν γῆς ὄρων μαζῶμοι. ΕΡΜ.
 παρῶν ὦ ἔσθ' ὅ μᾶλλον ὅ πόντες ἔξῃς
 ἔπειθε μοι. ΜΙ. Ηρακλῆς, τῶ ἔσθ' ὄφρα ποδῶν
 ὁ καλὸς Μέγίλλος; ἡ τῶ δξα γὰρ τίς ἐστὶ
 εἰ καλλίων Φρωῆς Συμμάχη; πόντες γὰρ
 ἴσα, καὶ ὁμοχρῶσα, καὶ ὅσθ' ἐν ἔτε καλόν, ἔτε καλ-
 λιον· ἀλλ' ἡδὴ καὶ δ' τεθναῖσι, ὡρῶν τεως
 ἀμφοῖν (εἰ) δοκῶν, ἰσότημον γίγνε' ὅ τῆ πορ-
 φουεῖδι τῶ βασιλέως· ἀφαιτῶ γὰρ ἀμφοῖν, καὶ
 ὑπο τῶ αἰτῶ σῶτω κατὰ δεδύκτα. Κυ-
 νίσκε, σὺ δὲ ποδῶ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; Δ
 ΚΥΝ. ἐστὶν ἄρα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ'
 ἄμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω μῶν. ΜΙ. ὦ λέγῶς·
 ἐμβαλέ μοι πτω δξαῖα· εἰπέ μοι, ἐτελέ-
 αθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ελευσίαια, οὐχ
 ὁμοῖα τοῖς ἐκ τῶ ἀνταδὲ σοι δοκεῖ; ΚΥΝ.
 ὦ λέγῶς· ἰδὺ οἶον πάρος ἐρχεται δαδουχῶσά
 πῖς, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν πάρος ἐλέπου-
 σα ἡ ἄρα που Εριννὶς ἔστιν; ΜΙ. ἔοικεν ἀπό γε
 τῶ ἡλίματος. ΕΡ. ὡρῶν ἀμφοῖν τούτοις, ὦ
 Τισιφῶνη, τέτταρας ὅτι τοῖς χυμῶν. ΤΙ. καὶ μὴν
 πῶ γὰρ ὁ Ραδάμανθης ὅτι ὅμας περιμύξ.

A M E R C V. Attramen pro more pauli-
 sper ingemito. M I C. Quin hac gratias
 quando ita vis, plorabo: Hei mihi, quot lo-
 ra reliqui, hei crepidas antiquatas! Eheu
 marcidos calceos. Non ego infelix post-
 hac à mane ad vesperam vsque sine cibo
 peragam, nec hyemis tempore sine cal-
 ceis & seminudus oberrabo, dentes præ
 frigoris acerbitate complodendo. Quis
 tadem meam habebit subulam? quis aci-
 culam? Satin' lamentatù ô Mercuri? Iam
 enim iam ripam fermè attigimus. CHA.
 Age verò prius naulum reddite. Tu red-
 de: ab aliis omnibus habeo. Obolum
 redde Micylle. M I C. Iocarîs ô Charon,
 B aut, quemadmodum aiunt, in aqua scri-
 bis, qui à Micyllo obolum expectes. Ipse
 certè antequam huc venissem, quadran-
 gulusne esset obolus, an rotundus, ne no-
 ueram quidem. CHARON. Egre-
 giam verò & quæstuosam nauigationem
 hodiernam. Abscedite tamen. Ego verò
 ad equos, boues & canes, reliquaque id
 genus animalia me recipiam: nam & ea
 traicere oportet. C L O T. Mercuri, tu
 hos exceptos abducito. Equidem in ad-
 uersam ripam retiaugabo, Indopaten &
 Hetamithten aduectura, quâdoquidem
 C hi de agrorum finibus rixando, mutuò se
 confecerunt. M E R C V. Heus vos,
 progrediamur: imò verò omnes vno ag-
 mine me sequimini. M I C. O Hercules,
 quæ est hæc caligo? Vbi nunc formosus
 ille Megillus? Aut quonam indicio quis
 Phryne formosiorum Symmachien hic
 dignosceret? Hic enim paria & eius-
 dem coloris omnia, adeò vt nihil sit ne-
 que formosum, neque formosius. Quin
 palliastrum meum, quod antehac fæ-
 dum videbatur, æquè nunc est in pre-
 tio, quàm ipsa regis pupura, nempe quòd
 ambo sint obscura, ac eisdem tenebris
 D obducta. Tu autem Cynisce vbi tandem
 es? C Y N I S. En tibi Micylle hic ad-
 sum: sed si commodum videtur, pariter
 eamus. M I C Y L L. Probè dicis: dex-
 tram mihi iniice. Dic mihi, quando
 Eleusiniis sacris initiatus es, non tibi hæc
 similia videntur illis quæ istic sunt?
 C Y N I S. Rectè confers. En adeo quæ-
 dam facem gestans accedit, obtuens
 terrificum quiddam & minabundum.
 An non est Erinnyis? M I C Y L L. Ap-
 paret certè ex habitu. M E R C V R.
 Excipe hæc ô Tisiphone, supra mille
 quatuor. T I S I P H O N E. At qui iam-
 dudum Rhadamanthus hic vos expectat.

RHADAMANTHVS. Adducipfos ô Erinny. Tu verò Mercuri, vt est præconis munus, editis nominibus singulos accerse. CYN. O Rhadamanthe, per patrem te obsecro, meam causam primùm omnium cognoscas. RHADA. Qua gratia? CYNIS. Omnino gestit animus accusare quendam de malis quæ in vita me conscio commisit. Alioqui ni priùs qui sim, & qua ratione vitæ cursum transegerim, fiat manifestũ, non dignus ero cui fides adhibeatur. RHADA. Quis ergo es? CYNIS. Cyniscus sum, ô præclare, professione Philosophus. RHADA. Huc ades, & primùm ad iudicium assiste. Tyverò accusatores accerse. MERCVR. Si quis Cynisci huius est accusator, huc prodeat. RHAD. Nullus accedit: quanquam hoc satis non est, ô Cynisce, sed vestimenta detrahe, vt de te, notis tuis inspectis, pronuntiem. CYNIS. At vbi Cyniscus notis esset inustus? RHADAM. Quot scelera quisque vestrum in vita patrarit, tot notas, sed quæ non facilè appareant, in anima circumfert. CYNIS. En tibi nudus assisto: quare notas quas dicis, inuestiges licebit. RHADAM. Hic per omnia est purus, præter treis quatuorve cicatrices admodum oblitteratas, ac vixdum conspicuas. At at quid hoc? vestigia certè, & iniustionum signa. Verùm haud scio quomodo sunt delera, imò verò in totum excisa. Quid hæc ô Cynisce? aut qui denuo purus es factus? CYNIS. Equidem rem tibi indicabo. Olim cum per imperitiam vitiosus essem, atque hoc nomine complureis commeruissem notas, sapientiæ studio me ipse dedere cœpi: cuius beneficio haud ita multo pòst vniuersas maculas ex animo absterfi. RHADAM. Bono profectò & præsentissimo es vsus remedio. Sed iam hinc in Beatorum insulas abito (illic enim inter optimos locum habebis) si priùs Tyrannum de quo dicis, accusaris. Alios aduoca Mercuri. MIC. Quod ad meam causam attinet, parum sanè est, & breui cognitione indiget. Iamdudum enim hîc tibi nudus adsum: quare me introspicias licebit. RHAD. At quis tandem es? MIC. Sum Micyllus tutor. RHAD. Euge ô Micylle, purus es omnino, & ne punctulo quidem notatus. Concede & tu ad hunc Cyniscum. Accerse nunc tyrannum. MERCVR. Megapèthes Lacydæ filius prodeat.

PAΔ. πρὸς αὐτοὺς ὦ Εριννύ· σὺ δ' ὦ Ερμῆ, κήρυττε, καὶ πρὸς κἀλεί. ΚΥΝ. ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τὸ παῖός, ἐμὲ πρῶτον ὀπίσκει· καὶ πρὸς γαγῶν. ΡΑΔ. τίος ἐνεκα; ΚΥΝ. πῶτως βόλομαι κατηγορήσαι τίος, ἀσωεπίσημη πονηρὰ δράστημι αὐτὰ πρὸ τὸν βίον. ὅτι αὐτῶν ἀξιοπίστος εἶν λέγων, μὴ ἔχῃ πρῶτερον αὐτὸς φανεῖς οἶός εἶμι, καὶ οἶόν τινα ἐβίωσα ἔσπον. ΡΑΔ. τίς δὲ σὺ; ΚΥΝ. Κωϊσχος, ὦ ἀείρε, τὴ γῶμῳ φιλόσοφος. ΡΑΔ. δευρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰ στήθι. σὺ δ' πρὸς κἀλεί πῆς κατηγόρου. ΕΡ. εἴ τίς Κωϊσχοῦ τυτουὶ κατηγορῆ, δευρο πρὸς σίτω. Ρ. ὁσθεῖς πρὸς ἐρχεται· ἀλλ' ἔχῃ ἱκανὸν τῆτο ὦ Κωϊσχε· ἀποδυθὶ δ' ὅπως ὀπίσκει πῆσω σὲ ἀπὸ τῆς στήθι. ΚΥΝ. ποδ' γὰρ ἐγὼ στήματις ἐγενίμῳ; ΡΑΔ. ὅποσα αὐτίς ἐμῶν πονηρὰ ἐργάσθηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφαῖν στήματα ὅτι τῆς ψυχῆς πρὸς φέρῃ. ΚΥΝ. ἰδοῦ σοι γυμνὸς πρὸς ἔσηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἀπὸ σὺ φῆς τὰ στήματα. ΡΑΔ. καθαρὸς ὡς ὀπίσκει ἔποσι, πλὴν τυτων τετραῶν ἢ τετάρων ἀμμορῶν πῆνυ, καὶ ἀπαφῶν στήθι· καὶ τοι, τί τῆτο; ἴχνη μὲν, καὶ σπιμεία, τῆν ἐκαυμῆ, ὅτι οἶδα δὲ ὅπως βεαλήλῃσται, μᾶλλον δ' ἐκκέκασται· πῶς ταῦτα ὦ Κωϊσχε, ἢ πῶς καθαρὸς βε ὀπίσκει αἰαπέφηνας; ΚΥΝ. ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι ἀπαμδύσῃαν γυμνός, ἔ πολλὰ δὲ τῆτο ἐμπολήσας στήματα, ὅτι τῆν τῆσθα φιλοσοφῆν ἠρξάμῳ, κατ' ὀλήσθον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμῳ. ΡΑΔ. ἀγαθῶ γε σὺ, ἔ αἰσιμωπάτω χρυσάμῳ τῶν φαρμάκων· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐς Μανέρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσάμῳ. κατηγορήσας γε πρῶτερον ἔ φῆς τυραννῆ, ἀλλοις πρὸς κἀλεί. ΜΙ. καὶ τυμῶν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρὸν ὅστι, καὶ βραχίαις πῆος βεπῆσῃσας δεόμῳ· πάλαι γυμνὸς σοι καὶ γυμνὸς εἶμι, ὥστε ὀπίσκει. ΡΑΔ. τίς δ' ὦν τυχερῆς; ΜΙ. ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. ὅγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκερῶς καὶ ἀπέπληστος, ἀπὸ τῆς καὶ σὺ πρὸς Κωϊσχοῦ τυτουὶ τὸν τυραννῶν ἠδὲ πρὸς κἀλεί. ΕΡ. Μεγαπέθης Λακύνδου ἠκέτω.

ποι ερέφη; παρσιθι σέ τόν τυράννον παρσ-
 χαλά. παρβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφώνη, ἐς ὅ
 μέσον, ὅτι πρᾶξιλον ὠθούσα· σὺ δὲ ὦ Κωί-
 σκε, κατηγόρη, καὶ διέλεγε ἡδὴ πλησίον γὰρ
 αὐτὸν ἔπαισι. ΚΥΝ. Ὁ μὲν ὄλον, ὁ δὲ λόγων
 ἔδδ'· γνώση γὰρ αὐτὸν αὐτὴ καὶ μάλιστα οἷός ἐστι
 ἀπὸ τῆς σιγμάτων ὁμῆς δὲ, καὶ τὸς ἀποκα-
 λυφῶ σὺ τὸν αἰδρα, καὶ τῶ λόγου δειξῶ
 φανερώτερον· ἔπαισι γὰρ ὁ τρεῖς καταρατος, ὁ-
 πῶσα μὲν ἰδιώτης ὦν ἔπαρξε, ὡς ἀλείψην
 μοι δικάω ἐπεὶ ἵ τοῖς θρασυτάτοις παροσετα-
 ρούμνος, καὶ θορυφώδες στυαγαγῶν, ἐπιδμα-
 ραί, τῆ πόλι τυράννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν
 ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς· τὰς δὲ ἑσίας
 ἐκείτων ἀφαιρούμνος, καὶ πλάτρυ παρὸς ὅ
 ἀχρότατον ἀφικόμενος, ὁ δὲ μίαι μὲν ἀχ-
 ρασίας ἰδέαι ὡς ἀλείψην ἀπάσῃ ἵ ὠμό-
 τητι, καὶ ἕβρη τῆς ἀθλίων πολιτῶν ἐχρησά-
 το, πρῶτον δὲ ἀφαιρούμενων, καὶ ἐφῆδες κατα-
 γνῶν, καὶ πῶματα ἔποιον τοῖς ἑσπυκίοις ἐμ-
 παροινῶν καὶ ἑσπυκίας μὲν γε, καὶ τυφῶ, καὶ
 ἡς παρὸς τοῖς ἐπιτῆχθῶν τοῖς φρυάγματος,
 ὁ δὲ κατ' ἀξίαν δυνάμο αὐ πρῶ αὐτῶ λαβῆν
 πῶ δὲ κίω· ῥάδρον γινῶ αὐ πῆς τὸν ἥλιον, ἢ τῶ
 τὸν ἀσκαρδαμυκτὶ παρὸς ἐβλεψῶν· ἢ μὲν ἔ
 ὅ τῆς κηλασεων παρὸς ὠμότητα κημουργῶν
 αὐτῶ πῆς αὐ δηγήσασθαι δυνάμο, ὅστε μὴ δὲ
 τῆς οἰκειοπάτων ἀπέχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ
 ἄλλως κενὴ πῆς ἐστὶ κατ' αὐτῶ ἀφαιρολή, αὐτῶ
 κα εἴση, παρὸς καλέσας τοῖς ἑσπυ αὐτῶ πε-
 φονθιμύδης· μάλιστα ἵ ἀκλήτοι ὡς ὁρῶς πρῶ-
 σι, καὶ παρὸς ἀντες, ἀχρῶσι αὐτὸν ἔπαι πῶ-
 τες, ὦ Ραδάμανθυ, παρὸς τῶ ἀλιθιεύς τε-
 θνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἐνεκα θυμῶρτων ὅπι-
 βελθῶντες· οἱ δὲ, ἕβων παρὸς ἕβειν ἀπα-
 γνῶμῶν ἀγανακτῆ τῶντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλου-
 τῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἡσπυ δὲξιοί, καὶ σῶφρονες, καὶ ἕ-
 δαμοδ ἡρέσθον τοῖς δρωμῶντοῖς. ΡΑΔ. ἡ
 παρὸς ταῦτα φῆς, ὦ μιὰρὲ σὺ; ΜΕ. τοῖς μὲν
 φόνος εἰργασμαί, ἕς λέγῶ· τὰ δ' ἄλλα πῶ-
 πα, τὰς μοιχίας, καὶ τὰς τῆς ἐφῆδων ἕβρη, καὶ τὰς
 ἀφαιρούσας τῆς πρῶτων, ταῦτα πῶματα Κυ-
 νίσκος μου κατεψύσατο. ΚΥΝ. Ὁ κοῦν καὶ
 τούτων ὦ Ραδάμανθυ, πρῶ ἐξῶ σοι μῶ τυρας.

A Quorsum te agis? Accede: te voco tyran-
 ne. Quin ipsum ὁ Tisiphone in medium
 proiicis, capite in terram statuto? Bene
 habet. Tu nunc ὁ Cynisce accusa, &
 hominem de sceleribus conuince. Iam
 enim hic tibi propter adest. C Y N.
 Principiò quamuis in accusando ne ver-
 bis quidem opus fuisset, quandoquidem
 cuius monetæ sit, vel ab ipsis notis agno-
 scere potes; tamen quò res fiat sole cla-
 rior, & ipse tibi virum detegere, sermo-
 néque depingere conabor. Ac flagitia
 quæ ter scelestus nebulo tantisper dum-
 priuatam agebat vitã, peregit, equidem
 cenfeo prætermittenda. Sed vbi partim
 B hominum perditissimorum atque auda-
 cissimorum, quos in hoc sibi conciliarat,
 fauore, partim satellitum collecta manu,
 tyrannidem arripuit, plus sexcentos in-
 dicta causa trucidauit. Deinde cum hac
 via singulorum ciuium opes exhaurien-
 do, diuitias summas corralisset, nullam li-
 bidinis speciem intentatam reliquit.
 Quin genus omne cum iniuriæ tum cru-
 delitatis in miseros ciues exercuit, virgi-
 nes vitiando, adolescentes stuprando,
 breuiter, modis omnibus in subditos de-
 bacchando. Iam pro fastu, pro superbia,
 próque eius in obuios omneis fremitu;
 C supplicium factis dignum sumere non
 possis, quando minori periculo in Solem
 quam in hunc defixis oculis tueri licuif-
 set. Porro noua supplicia, & ad crudeli-
 tatem eius explendam recens inuenta,
 quis poterit recensere, qui ne ab intima
 quidem familiaritate coniunctis absti-
 nuerit? Quòd si ab eo interemptos huc
 aduocaris, facile comperies hæc haud-
 quaquam à me calumniã di studio confingi.
 imò verò non vocati, & voluntarij. vt vi-
 des, hîc adsunt, ipsùmque circumstantes
 malè vrgent. Hi omnes, ὁ Rhadamãthe,
 huius crudelitate vitam amiserunt: quo-
 rum alij formosarum vxorum gratia in-
 fidiis sunt circumuenti: alij quòd libero-
 rum suorum, quos ad iniuriam violentè
 abducebat, nomine stomachiarentur,
 sunt trucidati: alij quòd opibus il-
 lorum insidiaretur: porro alij, quòd
 boni essent & prudentes, quibus haud-
 quaquam cum illius factis conuenire po-
 tetat. R H A D. Quid ad hæc dicis sa-
 crilege? M E G A P. Cædes quas dicit,
 equidem perpetravi: cætera verò omnia,
 nempe adulteria, læsam puberum pud-
 citiam, virginum supra hæc omnia Cy-
 niscus falsò criminatur. C Y N. Quin & horum testes proferam ὁ Rhadamãthe.

R H A D. Quos eos dicis? C Y N. Mercuri, eius mihi Lucernam aduoca, & Lectum. Hæc enim in medium progressa, quæ sese consciis hic ter scelestus patrauit, testabuntur. M E R C V. Et Lectus & Lucerna Megapenthis huc affint. Bene sanè quod obsequuntur. R H A D. Exponite ergo vos, quæ vobis testibus commiserit hic Megapenthes. Tu Lecte dic prior. L E C T V S. Vera planè sunt omnia de quibus à Cynisco accusatur: me tamen ò here Rhadamanthe hæc dicere sanè pudet: eiusmodi sunt quæ supra me patrauit. R H A D. Iraque eum testimonio tuo apertissimè damnas, cum eius facinora ne dicere quidem sustineas. Et tu iam Lucerna da testimonium. L V C E R N A. Equidem quæ interdum sint facta, nescio: neque enim aderam. Verùm quæ noctu vel in alios fecit, vel ipse est passus, horreo dicere. Cæterùm nefanda multa, & quouis iniuriæ genere superiora sæpenumero spectavi, adeò vt & ipsa quidè aliquoties extingui gestiès, oleù vltro nò adbibèrim. At ille quo mihi lucè modis omnibus còspurcaret, etiam abominandis facinoribus me inuità adhibuit. R H. Satis est testimoniorum. Sed purpuram hanc exue, vt & notarum numerum conspiciamus. Pape! hic totus est liuidus & insignis, imò præ cicatricum crebritate cæruleus. Nunc autem quo tormenti genere est puniendus? in Phlegethontem ne iniiciendus, an tradendus Cerbero? C Y N. Minimè, sed si tibi est cordi, nouum quoddam supplicium, & hoc planè dignum, indicabo. R H A D. Dic modò: nam ego tibi vel hoc nomine magnam habebò gratiam. C Y N. Mos est, ni fallor, vt qui moriuntur, ex obliuionis fonte bibant. R H A D. Est quidem. Sed quid tum? C Y N. Hic ergo solus à potu arceatur. R H A D. At qua gratia? C Y N. Hac via graueis sanè & molestas dabit pœnas: videlicet cum recordabitur & qui fuerit, quantaque apud superos potentia præualuerit: in primis autem vbi delicias illas suas in animo recolere cœperit. R H A D. Probè dicis. Itaque ad eum modum damnatus esto, & ad Tantalum vinculis alligator, semperque in animis versato, quæ, dum vixit, peregit iucundè.

A P A Δ A M. πῖνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. πρῶτος κλέψαι μοι, ὦ Ἐρμῆ, τὸν λύχνον αὐτῆς, καὶ πῶς κλίνω. μάρτυροισι γὰρ αὐτῶι παρελθόντες, οἷα πρῶτον τι σιωπήσαντο αὐτῶι. ΕΡ. ἢ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπέδου πρῶτος; ΠΑΔΑΜ. εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἀσπίτε Μεγαπέδη τούτῳ πρῶτον. δὲ οὐ ἢ Κλίνη λέγει. ΚΛΙ. πᾶν τὰ ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μὲν τῶιτα εἶπεῖν, ἀδέσποτα Ραδάμανθυ, ἀεικλύουσι τῶιτα ἡ δ' ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο. ΠΑΔΑ. Βσαφέστατα μὲν οὖν καὶ μάρτυρας, μὴ εἰπεῖν αὐτῶι ὑποκλύουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μάρτυρ. ΔΥ. ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέραν μὲν, οἷα οἶδα· οὐ γὰρ πρῶτον· ἀδὲ τῆς νυκτὸς ἐπίδη, καὶ ἔπαθεν, οὐκ ἄλλῳ λέγειν· πῶς ἀλλὰ ἔθεασάμεν γε πολλὰ, καὶ ἀρρήτα, καὶ πᾶσιν ἕβεν ὑπὸ πεπαγκῶτα. καίτοι πολλὰς ἐκὼν τῶιτα οὐκ ἔπεινον, ἀποβλύουσι γέλων· ὁ δὲ, καὶ πρῶτον γέ με τῶις δρωμένοις, καὶ τῶι Φῶς μου πᾶν τὰ τῶιτα κατεμίαινε. ΠΑΔΑΜ. ἀλλ' ἤδη τῆς μάρτυρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουσι πῶς πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν θρόνον ἰδῶμεν τῆς σιγμάτων. παπῶ, ὅλος ἔπος πελιδνός, καὶ κατὰ γαφός, μάλλον δὲ κωατέος ἔστιν ἀπὸ τῆς σιγμάτων· τίνα οὖν κολαθείη τῶιτα; ἀρ' ἐς τὸν Πυεφλεγέθοντα ἔστιν ἐμβλητέος, ἢ πρῶτον; ΚΥΝ. μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ γέλοις, ἐγὼ σοι κενῶς τίνα καὶ πρῶτον αὐτῶι πρῶτον ὑποκλύουσι. ΠΑΔΑΜ. λέγει, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ὅτι τούτῳ χέειν εἶσομαι. ΚΥΝ. ἔθος ἔστιν οἶμα τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τῶι Λήθης ὕδωρ. ΠΑ. πᾶν μὲν οὖν. ΚΥΝ. οὐκ οὐκ ἄποτος ἔστω. ΕΡΜ. ἀπὸ τῶι δὲ ΚΥΝΙ. χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει πῶς δίκην, μεμνημένος οἷος ἡ, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τῶις αἰῶνι, καὶ ἀπαπεμπαζόμενος πῶς πρῶτον. ΠΑΔ. εἰ λέγεις. καὶ κατὰ δεδικάτω, καὶ πρῶτον τὸν Τάνταλον ἀπαρτῆς οὕτως, δεδέστω, μεμνημένος ὡς ἔπρασσε καὶ τὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DE HIS QUI MERCEDE CONDVCTI IN
DIVITVM FAMILIIS VIVVNT.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Aulicæ vitæ molestias & incommoda, oratione hac depingit Lucianus, quamq̃ indigna ea sit homine, præsertim docto & liberaliter instituto, exponit, confutatis etiam causis ijs, quibus sese tuentur qui hoc vitæ genus sectantur, & in seruitutem ultrò sese precipitant. Exordium ab attentione incipit, amplificando rei magnitudinem, fidemq̃ faciendo dictis, ab eorum persona qui in eadem vita aliquandiu vixerunt. Mox & benevolentiam captat Timoclis, eius ad quem scribit, ab officio amicitie, indicans se hæc propterea illi scribere, ut quia illum iam olim de hac vita suscipienda consilia agitare intellexeris, ne quid olim, si res malè cadat, & illum consilij sui pænitere incipiat, accusare se se possit, ut à quo admonitus aut reuocatus non fuerit, præsertim quando sciat hanc vitam non modo per se difficilem atque periculosam esse, verùm etiam homini philosopho, aut quovunque denique disciplinarum genere docto, minimè convenire. Exordio in hunc modum peracto, confutationem statim subiungit earum causarum quibus sese tueri solent qui hoc vitæ genus ultrò amplectuntur. Diluit autem omnes eas per inuersionem, ostendens ea maximè vel sequi, vel negari, qua illi cum primis euitare vel consequi student: ac postremò etiam turpe esse homini docto & ingenuo, ob solam spem voluptatis alicuius, in voluntariam seruitutem sese dare. Atque hinc iam ad ipsam rem accedit, propositis per diuisionem ijs de quibus dicturus sit. Principiò igitur recenset quanta incommoda, quantæq̃ molestie perferenda sint antequam in aulam recipiatis: deinde quæ & quanta toleranda, atq̃ adeo deuoranda, ubi iam receptus fueris, circa prima conuiuia, circa partionem mercedis, circa seruitutem reliquam, quæ mox exceptum atq; perdomitum, paulatim in contemptum adducit, & ad adulandum impellit. Præterea & metu periculisq̃ inuoluit, ob quæ varia exinde querelæ, & vitæ mutatae pænitentia sequuntur. Atq; hæc omnia non domi solum perferenda esse indicat, verum etiam foris, ubi interim multo sordidiora ministeria imponuntur, etiam à mulieribus, quibus æquè ac viris adulandum est. Post hæc & circa munerum compensationes, quo pacto nuncij ac dispensatores conciliandi: & circa mercedis solutionem, quanta cum molestia exigenda illa, quantaq̃ aliorum etiam inuidia accipienda sit: & postremò quàm ignominiosus exitus plerq; maneat senes iam & exhaustos, cum clam aut turpiter ab aula profugiunt, aut reijciuntur. Quæ omnia ad finem, velut in tabella quadam proposita, breui sed eleganti admodum imagine depingit, & ob oculos ponit, amplificatis etiam in media partim oratione ijs quæ maximè urgere aut commendare voluit.

Αἰτί σοι ὡρῶπον, ὦ Φιλί-
της, ἢ τί ἕστατον, φασί, κα-
ταλέξω ὑπέτων, ἀ πάρην
ἢ ποιῶν ἀνάγκη τοῖς ὅτι μι-
θῶ στυοίτας, καὶ ταῖς τῶν
διδαμῶνων πύτων φιλίας ἐξέταξω ἰδύοις, εἰ
χρη φιλίας τῶ ποιῶν τῶν ἀντῶν δουλείας ἐπο-
νομαζῶν; οἶδα γὰρ πολλά, καὶ χροδὸν τὰ πλῆστα
τῶ συμβαμῶντων ἀντοῖς, οὐκ ἀντῶς, μα Δία,
τῶ τοῖστυ πειραθείς. ἔ γὰρ ἐν ἀνάγκη μὲν
ἢ πείρα ἐγεγῆηπο, μηδὲ, ὦ θεοί, ἄλλοις,

Quid tibi primum, ami-
ce, aut quid postremum,
quemadmodum vulgo
dici consuevit, recen-
seam, ex his quæ tum fa-
cere tum pati coguntur,
qui mercedis gratia sese in alienas do-
mos, conuietumque tradunt alienum,
quique in locupletum istorum amici-
tiam accensentur, si modò eiusmodi il-
lorum seruitutem conuenit amicitiam
appellare? Noui enim permulta, at-
que adeo pleraque omnia, quæ illis ibi
soleant acciderè, nōn per Iouem quòd
ipse eà experimento cognōrim (neque

enim mihi vnquã experiundi incidit necessitas, ac nequando incidat, Dij prohibeant)

V iij

sed quodd cōplures qui in hoc vitæ genus A incidierant, apud me soliti sint cōmemorare: partim qui in ipsis etiamdum malis constituti, quæ & quanta ferrēt, deplorabant: partim qui tanquā è carcere quoddā profugi, non absque voluptate recordabantur cōmemorabantq; ea quæ fuerant perpassi: imò iuuabat reuocare ob oculos, quas ærumnas effugissent. Atque hi quidem digniores mihi visi sunt, quibus fides haberetur: vt qui eius facti ritus (vt ita dixerim) omnibus, omniāque mysteria perdiderant, cunctāq; ab initio ad finē vsque perspexissent. Hos igitur haudquam indiligenter nec oscitanter audire soleo, veluti naufragium quoddā, ac præter spem obiectā salutem enarrantes: cuiusmodi sunt isti, qui in templis deo capite, complures simul obambulantes, immanes vndas, procellas, sublatos in cœlū fluctus, iactus, malos fractos, gubernacula reuulsa narrant: in primis autem geminos Castorem & Pollucem apparentes (nam hi peculiariter ad hanc tragœdiam pertinent) aut alium deum quempiam repente (quemadmodum in fabulis fieri conuenit) exortum, summisq; antennis insidentem, aut iuxta clauum adstantem, qui nauim ad littus aliquod molle dirigeret: ad quod appellens futurum esset vt & ipsa paulatim ac lētē solueretur; & ipsi tutò in solum descenderent, idque ope fauorēque diuino. Atque isti igitur permulta id genus ad præsentem commoditatem exaggerantes commemorāt: quod videlicet à pluribus stipem accipiāt, si non calamitosi modò, verum etiam diis chari esse videantur. Porro ij dum eas quas in tectis tulerunt tempestates referrent, atque immanes illas vndas, quinetiā decumanos fluctus, si fas est dicere: & quemadmodum primùm à littore soluerint mari tranquillo, quantumque molestiarum perpetua nauigatione sint perpassi, dum sitiunt, dum nauescant, dum fallo perfunduntur: denique quemadmodum infelici nauigio in cauem quampiam sub vndis latentē, aut in scopulum aliquem præruptum & asperum illiso fractoque, miseri ægrè enatarint, nudī, cunctarūque rerū inopes: hæc inquam quum referrent, mihi quidem visi sunt permulta præ pudore subticere, volentesque ac scientes obliuisci. At ego etiam illa, præterea autem & alia nonnulla ex illorum narrationibus coniectans, deprehendi quicquid ærumnarum cum eiusmodi conuictibus coniunctum est. Quæ quidem omnia haud grauabor, optime Timocles,

δὲ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τῶν ἐμπεπιωκότων, ἄξιον ἔσθαι πρὸς με· οἱ μὲν ἐπὶ τῶν κακῶν ὄντες, ἀποδυσχέρητοι ὅποσα καὶ ὅποια ἔπαρον· οἱ δὲ, ὡς ἄνθρωποι δεισιμαστεῖς πίνος ἀπειδραῖντες, ἐκ ἀνδρῶν μνημονόβοντες, ὧν ἐπιπόνθησαν· ἀλλὰ γὰρ δυσχερίνοντο, ἀειλογίζομενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔστι δὲ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἄξιον ἔσθαι, καὶ πρῶτα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπιδύσασθαι. ἢ πρὸς ἔργων οἴω, ἢ ἀμύχανος ἐπήκουον αὐτῶν, καὶ τὰ ναυαγίων πινὰ, καὶ σαθηρία καὶ ἀλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἔξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν αὐτῶν πολλοὶ τὰς πεικιμίας, ἐξ ἰσθμῶν, ἐξ ἀκρωτηρίων, καὶ ἐκ βολῶν, ἐξ ἰσθμῶν κλάσας, καὶ πηδαλίων ἀποκευλίσας διεξιόντες· ὅτι πᾶσι τῶν Διοσκυρῶν ἐπιφαινομένων (οἰκίαι γὰρ τῶν τοιαύτων τραγωδίας ἔστιν τε, καὶ τὴν δὴ ἐκ μνηστῆρος γένεσθαι καὶ κερχισίαν καὶ ζῶντων, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐσῶτα, ἐπὶ πινὰ πῖνα μαλακῆν ἀπὸ δύνοντα πλὴν ναυῶν, οἱ πρὸς ἐνεργεῖσα ἐμῆθεν αὐτῆ μὲν ἡρέμα καὶ ἐπὶ γοῶν δὲ ἀεὶ ληθῆσα, αὐτῶν δὲ ἀσφαλῶς ἀποβῆσα, χεῖρι καὶ δὴ μὲν τῶν θεῶν· ἐκ δὲ οἱ μὲν οἴω τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὸ πρῶτον καὶ χεῖρας ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς πρὸς πηλοῦν λαμβάνοιεν, ἢ δυσχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφίλης τινες εἶ) δόκωτες· οἱ δὲ, τοῖς ἐν ταῖς οἰκίαις χημῶνας, καὶ πεικιμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακιμίας τε, ἐξ δεκακιμίας εἰ οἷον τε εἰπεῖν, διηγουμένοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰς ἐπιπλοῦσθαι, γαλιῶν ἢ ἀποφαινομένων ἢ πελάγους, καὶ ὅσα πρῶτα πρὸς τὸ πλοῦν ὄλον ὑπέμειναι, ἢ διψῶντες, ἢ ναυλιῶντες, ἢ ὑπὸ πλάγιοι τῆ δὴ μὲν καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτρας ἢ ἀφῶν, ἢ σῶπελον ἀποκρημον, περιρρήξασθαι τὸ δύστηνον σκαφίδον, ἀθλιοὶ κακῶς ἄξεν ἔσθαι, γυμνοὶ, καὶ πρῶτων ἐνδεῖς τῶν ἀγαθῶν· ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῶν πούτων διηγήσῃ, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔστι ὑπὲρ ἀγμῶν ἐπιπρῶπῆσα, ἐξ ἑκόντες εἶ) ἐπιλαοθάνεσθαι αὐτῶν δὴ ἔγωγε κακῶν, καὶ τὴν δὴ ἐκ τῶν λόγων ξυνηθεῖς, δὴ ἴσχω πρὸς ὄντα τῶν τοιαύτων ξυνηθείας, ἀπὸ δὲ ὀκνήσω σοι πρῶτα, ὡ καλέ Τιμόκλεις,

διεξελθῆν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν ἤδη κα-
 τήμενον κέναι σε πούτω τὰς βίβας ὀπιβλάδων-
 τας· καὶ παρῶτον γὰρ, ὅπινωκα πρὸς τῶν ποιῶ-
 των ὁ λόγος ἐπέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν
 παρόντων τὴν ποιῶντι μισθοφορᾶν, τρι-
 βυδάμονας εἶ) λέγων· οἷς μὲν τῶν φίλων
 ἔχον τοὺς ἔρσιους Ρωμαίων, καὶ δειπνῆν δει-
 πνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν
 καλῶ, καὶ ἀποδιδμεῖν μὲν πάσης ῥαζώνης,
 καὶ ἡδονῆς· ὅτι λυκοῦ ζῴου εἰ τύχοι ἔξυ-
 ππιάζοντες· παρῶτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας,
 καὶ ὧν δὲ πάροισι πούτων λαμβανῆν, οὐκ
 ὀλίγον ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἀσπορα καὶ ἀήθη-
 πα βίβας ποιῶντας τὰ πρῶτα φέρεται. ὁπότε
 οὖν ταῦτα ἐπὶ ταῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως
 ἐκεχρῆς πρὸς αὐτὰ, καὶ πρῶτον σφόδρα
 πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον πρὸς ἑχ-
 τὸς ὄμα. ὡς οὖν τὸ γὰρ ἡμέτερον εἰσαῦτις πο-
 τὲ ἀιαιπὸν ἢ, μηδὲ ἔχουσι λέγειν ὡς ὀραίντες
 σιηλικούτο μὲν τῆς κερίδος ἀκίερον κα-
 τήπνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, ὅσθι παρὶν
 ἐμπεσεῖν τὰ λαμῶν παρῶσα μὲν, ὅσθι
 παρῶσα μὲν, ἀλλὰ παρῶσα μὲν
 ἐξελκόμενον, καὶ ἐμπεπηγμένον, ἤδη σφρα-
 γμῶν, καὶ πρὸς ἀνάκλιον ἀγόμενον ὄμα·
 ὅτ' ὅσθι ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν.
 ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πρῶτον ὀλογῶν
 ἢ λέγῃται, καὶ ἀφύκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδι-
 κούμεν μὴ παρῶσα μὲν, ἀκούσον δὲ
 ἔρχῃς ἀπὸ πρῶτον. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ
 τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἐκ τοῦθεν ὅτι γοῶν,
 ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τῶν μυρῶν παρῶσα μὲν
 πησον· καὶ τῶν ἀκίερον δὲ τὸ ἀκίερον, καὶ πρῶτον
 ἐς τὸ ἐμπαλιν τῶν σφόδρος ἀιασροφίῳ, καὶ
 τῆς πειρῆς τῶν ἀκίερον εἰς τῶν χεῖρας λα-
 βῶν, καὶ πρὸς πρῶτον γὰρ πρῶτον πρῶτον
 ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πρῶτον ὄμα, μηδὲ
 ἀφύκτα, μηδὲ ἀιασροφίῳ ἐν τῶν πρῶτον
 φαίνεται βιαίως ἀπὸ πρῶτον, καὶ ἀμάχως ἀπι-
 λαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τῶν δέλεαρ, καὶ
 ἀπὸ τῶν πρῶτον, ἀνάσταθ· σαυτὸν δὲ
 παρῶσα μὲν παρῶσα, ὅτι χεῖρ τῆς ἀγρῶς,
 εἰ γέλοις, κατὰ τὸν ὀλογῶν, ὅλον παρῶσα
 ὧν τὸ δέλεαρ· ῥηθῆσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος,
 ὅ μὲν ὅλον ἴσως ἀπὸ σέ, πρῶτον ἀπὸ
 γὰρ πρὸς τῶν φιλοσοφῶντων ἡμῶν μόνων,

A tibi percensere. Iampridem enim mihi
 videor animaduertisse, te de capeffenda
 hac vitæ ratione cogitare. Nā olim quum
 his de rebus sermo incidisset: mox ex his
 qui præsentes erāt, quispiā mercenarium
 hoc vitæ genus laudare cœpit: fortuna-
 tissimos eos affirmans, quibus contigisset
 horum vti familiaritate, qui apud Ro-
 manos essent optimates: tum conuiuuis
 adesse opiparis, idque immunes: præter-
 ea splendidis in ædibus diuersari: tum
 peregrinari omnigena cum commodita-
 te, voluptatēque, alba interim in rheda
 (si fortè libeat) resupinatos. Insuper ob
 hanc amicitiam, obque commoditates
 B quibus afficiuntur, etiam mercedem ca-
 pere: id verò non mediocre videri. Istis
 enim haud dubiè citra sementem ac cul-
 turam (quod aiunt) cuncta prouenire.
 Hæc igitur atque id genus alia quum au-
 dires, animaduerti quemadmodum ad
 ea inhiaueris, quā inque auidè ad escā os
 apertum porrexeris. Proinde ne quid mi-
 hi certè in potterum possis imputare, ne-
 que expostulare queas, quòd quum te
 conspiceremus tantum vnā cum escā de-
 glutientem hamum, non reuocaremus,
 neque priusquam in guttur demergere-
 tur, reuulserimus, neque præmonueri-
 mus, verum posteaquam cessassemus, do-
 nec eo iam adactō atque infixō, trahi iam
 ac vi duci cōspiceremus, tum quum nihil
 opis afferri possit, frustra adesse nos at-
 que illacrymari: hæc inquam ne quando
 possis dicere: (quæ si dicantur, meritò
 profectò dicantur, neque à nobis refelli
 possent quominus peccasse videremur,
 vt qui prius ista non indicassemus) audi
 nunc ordine omnia. Ac rete quidem i-
 psū cuiusmodi sit, quā inque nullum ha-
 beat exitum: non intus mediis in sinibus
 inuolutus, sed foris tutò atque per otium
 antè contemplator, vnci æris aculeum,
 reflexam hami aciem, ac tridentis cuspi-
 des manu tentans, malæque admotas ex-
 periens. Quòd nisi vehementer acuta, ni-
 si sic illigantia, vt effugiendi nulla sit fa-
 cultas; nisi dira vulnera factura videan-
 tur, acriter trahentia, & inexplicabiliter
 retinentia: nos quidem inter formidolo-
 sos, atque ob id etiā pauperes famelicòs-
 que adscribito: ipse verò sumptā fiducia,
 venatum istū, si videtur, aggreditor, Lari
 in morem totam escam hiatu degluties.
 Atque in vniuersam quidem forsitan
 tua causa omnis hic sermo dicetur: quan-
 quam non solum de vobis philosophis;

aut his quicunque vitæ institutum sibi delegerunt cum virtutis studio coniunctius, verumetiam de grammaticis, rhetoricis, musicis, breuiter de omnibus qui in doctrinæ professione versari, quæstusque facere proposuerunt. Cæterum quum omnia sint inter istos communia, eademque prorsus accidant omnibus, palam est philosophorum conditionem non esse à reliquis eximiã, imò hoc illis turpius ista contingere, quum sint cum aliis communia, si ij qui conducunt, non aliis præmiis eos quàm reliquos dignos iudicent, nihiloque magis quàm ceteros in honore habeant. Sed quicquid erit, quod narrationis series aperiet, eius culpã potissimum in ipsos conferre par est, qui eiusmodi faciunt: deinde in eos qui talia sustinent. Ego verò culpari nõ debeo, nisi fortè veritas & libertas in commemorando reprehensionem mereatur. Ac reliquum quidem hominum vulgus, puta palæstricos quospiam, aut adultores imperitos, sordidoque animo, ac suoapte ingenio humiles & abiectos homines, ne operæpretiũ quidem fuerit ab eiusmodi conuictu dehortari, quippe nequaquam obtemperaturos: neque rursus æquum sit illis vitio vertere quòd non relinquat suos conductores, etiam plurimis ab illis cõtumeliis affecti: sunt enim ad eam vitæ rationem accommodati factique, neque ea videlicet indigni. Præterea ne habeant quidem aliud quippiam ad quod sese cõuertant, & in quo sese exercent, adeo vt si quis eam vitã illis adimat, ignaui illico, consiliis inopes, desidiosus atq; inutiles reddantur. Quamobrẽ nec ipsi rem aliquã indignam patientur, nec illi cõtumeliose facere videantur, si (quod aiunt) in matellam imminerint. Etenim ad eas ipsas cõtumelias iam inde initio præparati, conferunt sese in familiam, atq; hæc sola illis ars suppetit, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterum eruditorũ nomine, de quibus instituerã loqui, meritò indignandũ, enitendumq; vt quàm maximè fieri potest, eos inde reuocatos, in libertatẽ vindicemus. Videor autem rectè factururus, si quibus de causis se quidã ad hoc vitæ genus conferunt, eas causas excussero, parumq; idoneas atque efficaces esse demonstrauero. Siquidem eo pacto omnis illis præripietur excusatio, summusque ille titulus, quo suã spontaneam seruitutem solèt obtexere. Iam igitur plerique paupertatẽ & rerum necessariatũ inopiam proponunt, atq; eam vimbram satis idoneam existimãt,

ἢ οἱ ὅποσοι ἀσπουδαυότερον τιλὸν παρὰ τὴν ἀρετὴν
 παρτίλοντο ἐν τῇ βίῳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν γραμ-
 ματικῶν, καὶ ῥητορικῶν, καὶ μουσικῶν, καὶ
 ὄλων τῶν ἑπιπέδων σπουδαυῶν καὶ μαθη-
 πορῶν ἀξιομαθῶν. κοινῶν δὲ ὡς ἐπιπέδων ὄν-
 των, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαλλόντων ἀπασί,
 δῆλον ὡς οὐκ ἐξαιρέτα μὲν, αἰσῶ δὲ τὰ
 αὐτὰ ὄντα γίνεταί τις φιλοσοφοῦσα, εἰ
 τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν
 αὐτοῖς σπουδαιότερον οἱ μαθηδοῦνται ἀγχιεν. ὅ, π
 ὅ, π δὲ οὐκ ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιπέδων ἐξελί-
 σκη, τούτου τιλὸν αἰτίας μέγιστα μὲν οἱ ποιῶν-
 τες αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομαθόντες αὐ-
 τῶν, διχασμοὶ ἔχον ἕνα δὲ ἀνάμπος, εἰ μὴ
 ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιπέδων πᾶσι.
 τοῖς μὲν τῶν ἄλλου πλήθους, οἷον γυμνα-
 σίας πινας, ἢ κλάσας ἰδιώτας, καὶ μικροῖς
 τῶν γυμνασίων, καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ ἀδελφί-
 πους, ὅτε ἀποτρέπειν ἀξιοῖν τῶν τοῦτων σπου-
 διοῦντων, ὅσοι γὰρ αὐτὸν περὶ αὐτοῦ ὅτε μὲν αἰ-
 τιῶσθαι καλῶς ἔχον, μὴ ἀποτρέψειν πομπῶν τῶν
 μαθητῶν, εἰ καὶ πᾶσι πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπο-
 αὐτῶν ἐπιπέδων γὰρ, καὶ οὐκ ἀξιοῖν τῆς
 τοιαύτης ἀφαιρέσεως. ἄλλως τε ὅσοι χροῖεν αὐ-
 τῶν ἄλλοις, ὅσοι καὶ καὶ ἀποκλίνουσιν αὐτοῖς,
 πᾶσι ἔχον αὐτοῖς σπουδαυῶν. ἀλλ' ἵππ τις αὐτῶν
 ἀφελῆ τῆτο, ἀτεχοὶ αὐτίκα, καὶ ἀγχι, ἐ
 παρτίτοι εἰσιν. ὅσοι δὲ οὐκ αὐτοῖς ἄνδρον πα-
 χροῖεν δὲ, ὅσοι ἐκείνοι ὑβρίζουσιν ἀδελφίαν, ἐς τιλὸν
 αἰμίδα φασὶν ἐννοεῦσθαι. ὅσοι γὰρ οἱ τιλὸν
 ὑβρίζουσιν αὐτῶν ὅσοι ἀρχῆς πᾶσι ἔχοντες ἐς τῶν
 οἰκίας καὶ ἢ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ
 γυμνασίων. παρτίτοι δὲ ὡν παρτίπον τῶν πεπαι-
 δυμένων, ἀξιοῖν ἀνακατεῖν, καὶ περὶ αὐ-
 τῶν ὡς ἐνι μέγιστα μέγιστον αὐτοῖς, καὶ παρτίτοι
 ἐλδελφίαν ἀφαιρέσθαι. ὅσοι δὲ μοι κα-
 λῶς αὐτὸν ποιῶσαι, εἰ τῶν αἰτίας, ἀφᾶ ὡν ὅσοι
 πᾶσι τοῦτον βίον ἀφικνουῦνται πινες, πᾶσι
 ἐξέτασας, δείξαμι, οὐ πᾶσι βιαίους, οὐδὲ
 ἀναγκάσι. οὐτω γὰρ δὲ αὐτοῖς ἢ ἀπολο-
 γία παρτίποισθαι, καὶ ἢ παρτίτοι ὑποτρέ-
 σις τῆς ἐτελοδουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τιλὸν
 περὶ αὐτοῦ, καὶ τιλὸν τῶν ἀναγκάσιων χροῖαν παρ-
 τῶν, ἰσχυρὸν τῆτο παρτίτοι ἀλυμματα οἶονται,

πρὸ βέλῃσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῦτον αὐ-
 τολίας· καὶ ἀποζηῶν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ-
 λέγειν, ὡς ξυγνώμης ἀξίον ποιῶσι, ὃ χα-
 λεπώτατον τῆν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πείναι δει-
 φυγεῖν ζητοῦντες· εἶπα ὁ Θεόγνις πρὸς ἄλλους,
 ἢ πολὺ ὃ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πεινῆ δεδμημένος,
 καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὸ τῆς πείνας οἱ
 ἀγνέσασθαι τῆν πικρῆν δξενωόχασιν. ἐγὼ
 εἴ μὴ ἐώρων αὐτοῖς φυγεῖν τινα ὡς ἀλη-
 θῆς τῆς πείνας διεισοχρήμοις ἐκ τῆν τοιού-
 των ξυνοισιῶν, οἷα αὐτῶν τῆς ἀγῶν ἐλθ-
 θείας ἐμικρολογεῖν πρὸς αὐτοῖς· ἐπεὶ B
 δὲ (ὡς ὁ καλὸς παυρήτωρ ἔφη) τῆς τῆν νο-
 σήτων σιτοῖς εἰκότα λαμβάνουσι, τίς ἐπι-
 μηχρῆ μὴ ἔχῃ καὶ πρὸς τῦτο κακῶς βε-
 βουλεύσασθαι δοκεῖν αὐτοῖς, ἀεὶ μὴ μὴ οὐ-
 μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τῦ βίῳ; πείνα
 γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ ὃ λαμβάνειν ἀνάγκη, καὶ
 ἀποθέτον ἄσθεν, ὅσπερ πειπὸν ἐς φυλακίαν,
 ἀλλὰ ὃ δοθῆν, καὶ δοθῆν, καὶ ἀδύνατος λι-
 φθῆν, πῶν ἀκρεβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐσδέως
 κατὰ μάλιστα καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύ-
 τος πινῆς ἀφορμῆς ὄπτιον, αὐτῶν πείναι C
 τηροῖσι, πρὸς βοήθειαν μόνον αὐτῆς, ἀλλ'
 αὐτῶν δξαιρήσεσι καὶ ὑπὸ τῶν τοιού-
 των, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπῶν
 ἐδῆ, ὃ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς φῆς, κατ'
 ἡλικίαν. εἰ δὲ τίς αἰεὶ πίνης, καὶ ἐσδέης,
 καὶ ὑπομιασῶν, οἶεται πείναι αὐτῶν πύ-
 τω ἀσπερ ἀγῶν, οἷα οἶδα πῶς ὁ ποιῶ-
 ρος οἷα δὴ δξείεν ἑαυτὸν ἐξ ἀπατῶν· ἄλλοι
 δὲ πείναι μὴ αὐτῶν οἷα δὴ φοβηθῶναι, ὃ-
 δὲ κατὰ πλάγῶν φασι, εἰ ἐδύνατο τῆς
 ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκ πορείῃν τὰ ἄλ- D
 φια, νῦν δὲ (πεπονηκῆναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ νόσων)
 ὅτι πῶς δὲ ῥάσ-λι οὐδὲν πῶς μασθο-
 ρῶν, ἀπνητηκῆναι. φέρ' οἷα ἰδωρὸν εἰ ἀ-
 ληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τῦ ῥάσ-του πειγ-
 γεται αὐτοῖς τὰ διδύματα, μὴ πολλά, μὴ-
 δὲ πλείω τῆν ἄλλων ποιοῦσιν. ἀλλ' ἢ γὰρ
 αὐτῶν εἰκότα εἶναι τοιαῦτα γέ, μὴ πονησῶντα,
 μηδὲ χαμῶντα, ἔστιμον δξγῶν λαβεῖν.

A qua suum factum prætexant, quod vltro
 ad eam vitam accesserint: ac sibi suffi-
 cere credunt, quum aiunt se quiddam
 ignoscendum facere, qui id quod est in
 vita molestissimum; nempe paupertatem,
 studeant effugere. Postea in prom-
 ptu Theognis; atque illud plurimum in
 ore:

Nam quæcumque virum paupertas enecat:
 & si qua alia terribilia abiectionis qui-
 que poëta de paupertate prodiderunt.
 Equidem si viderem ex huiusmodi con-
 ductu paupertatis effugium aliquod ve-
 re contingere; non admodum anxie
 cum eis de vehementer amplectenda
 libertate disceptarem: At posteaquam
 eiusmodi quædam accipiunt, cuiusmodi
 sunt ægrotantium alimenta (quemad-
 modum egregius ille dixit orator) qui
 queant effugere quò minus in hoc ip-
 sum parum rectè sibi consuluisse vi-
 deantur, nimirum semper illis manente
 eodem vitæ illius argumento? Semper
 enim manet paupertas, semper accipien-
 di necessitas: nihil quod seponatur, ni-
 hil superest quod referretur: verum
 quicquid datum fuerit, ut detur, ut uni-
 uersum etiam capiat, prorsus omne in-
 sumitur, ita tamen, ut ne quidem in usus
 sufficiat. Rectius autem futurum fue-
 rat, si nequaquam causas eiusmodi com-
 miniscerentur, quæ paupertatem seruant
 alantque, atque catenus duntaxat opi-
 tulantur, verum quæ illam tandem ali-
 quando tollant. Ac forsitan tibi hoc vo-
 lebas Theogni, quum diceres eam in al-
 tum mare, ac præruptis de scopulis præ-
 cipitem dari oportere. Quòd si quis sem-
 per pauper, semper egens, cum semper
 mercede conductus mereat, hoc ipso
 sese arbitretur aufugisse paupertatem:
 non video qui fieri possit quominus hic
 ipse sese fallere videatur. Rursum alij
 negant sese paupertatem formidaturos,
 si modò reliquorum hominum in mo-
 rem possint suo labore suaque indu-
 stria sibi victum suppeditare; at nunc
 sibi fractas esse corporis vires, seu senio,
 seu morbis: eoque ad eam vitam merce-
 nariam, facilem videlicet atque commo-
 dam confugere. Age igitur, inspiciamus
 num vera prædicent, & num eæ
 quæ dantur, ex facili illis suppetant,
 ac non multo, neque adeo maiore la-
 bore consent, quàm vulgo suos victus.
 Nam id quidem etiam votis expeten-
 dum, uti citra laborem, citra sudorem, nullo negotio paratum argentum accipias:

ut citra laborem, citra sudorem, nullo negotio paratum argentum accipias:

Verum quam hæc absint à vero , istud profectò vt dignum est , ne dici quidem satis potest: tantum laborum, tantum sudorum in eiusmodi conuietiibus exhauriendum ; vt hinc ne valetudo quidem ad id par sit; quippe quum quotidie sexcenta non desint negotia quæ corpus conficiant, adq; extremam vsque defectionem delassent. Verum hæc suo loco dicemus, quum etiam reliquas illorum incommo- ditates commemorabimus. In præsentia sat erit ostèdere, qui se aiunt hac de causa in seruitutem addicere sese, ne istos quidem vera dicere. Superest iam vt eam causam referamus: quæ quidem vt est verissima, ita ab illis minimè profertur: nempe ipsos voluptatis gratia, & amplis illis spebus incitatos, vltro inuadere familias diuitum, auri argentique vim & copiam admiratos: præterea quòd felices sibi videantur ob conuiuia, & reliquas eius vitæ delicias: sperantes futurum vti mox nemine vetante affatim aurum bibant. Hæc nimirum sunt quæ illos adducunt, atque ex liberis seruos constituunt, nõ rerum necessariorum vsus, quem prætexebant: sed rerum non necessariorum cupiditas, atque ingentium illarum & ampliarum opum admiratio. Enimvero quemadmodum miseros istos atque infelices amantes, callidi quidam & veteratores amantij receptant, & fastidienter ducunt, lactantque videlicet, quò iugiter amantes ambient ipsos, atque inseruiant: cæterum ex amoris fructu ne summo quidem osculo impertiunt. Intelligunt enim copia facta dissoluendum amorem: id igitur ne fiat, præcauent, diligentèrque sui copiam subtrahunt. Alioqui spe semper retinent amantem, inuententes ne desperatio minuat cupiditatis ardorem, amantemque ab se alienet. Proinde semper arrident, pollicenturque, semper facturi sunt, semperque gratificaturi: semperque ingentium sumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo senuerint, atque. vtrique iam præterierit etas, huic ad amandum, illi ad dandum: atque ita omni vita nihil illis peractum est vltra spem merã. Atqui voluptatis cupiditate nihil nõ ferre, id quidem forsitan non vsque adeo vitio vertendum: quin magis venia danda, si quis voluptate capiatur, & hanc vnde quaque confectetur, quò possit ea potiri: quamquam turpe forsitan ac seruile, si quis ea gratia semet in ius tradat alienum:

A τὸ δὲ βῆσι καὶ ῥητέωσαι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον
 τοῦτο ποιῆσαι καὶ κέραισιν ἐν ταῖς σπουδαίαις,
 ὥστε πλείονος ἐν αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῆ
 ὑγείας δεῖσθαι, μυσίων ὄντων ὀσημέροι τῶν
 ἐπιτελεόντων τὸ σῶμα, ἔτι πρὸς ἐσχάτῳ
 ἀπογίνωσιν κατὰ ποιοῦντων. λέξομεν δὲ αὐ-
 τὰ ἐν τῷ πρὸς ἡκοντι κερῶν· ἐπειδὴ καὶ τὰς
 ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν
 εἶ), ἰκανὸν ἴω ἡποδοῖξαι, ὡς ἔστι οἱ ἀφ' αὐ-
 τῶν λέγοντες αὐτοῖς ἀποδίδοσθαι τὴν πρὸς-
 φασιν, ἀληθεύοιεν ἀφ' ἑαυτῶν δὴ καὶ ἀληθῆσαι
 μὲν, ἥκιστα ὅτι πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς
 B ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀδυσίων ἐλπίδων, ἐσση-
 δαν αὐτοῖς εἰς τὰς οἰκίας, κατὰ πλάγιον μὲν
 τὸ πλῆθος τῶν χρυσῶν, ἔτι τῶν χρυσοῦν, ὁδοιμο-
 νησῶν καὶ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυ-
 φῇ ἐλπίσασθαι δὲ ὅσον αὐτίκα χρυσοῦν οὐδε-
 νός ὀπισθιζόντες πτεῖσθαι τῶν χρυσῶν. αὐτὰ
 ἡσυχία αὐτοῖς, καὶ δούλους ἄντ' ἐλευθέρων τί-
 θησιν, ἔχῃ τῶν ἀνακτικῶν χρεῖα, ἡ ἔφασκον,
 ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀνακτικῶν ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν
 πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. ποι-
 γροῦν ὡς πρὸς δυσέρωτας αὐτοῖς καὶ κακοδαί-
 C μονας ἐραστας ἐντεχνότινες, καὶ τριβωνες ἐρώ-
 μενοι πρὸς λαβόντες, ἡσυχαστικῶς πρὸς ἐ-
 ποιῶσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθῆσονται αὐτῶν θερα-
 πείοντες, ἀπολαύσασθαι ὅτι τῶν παιδικῶν, ἀλλ'
 οὐδὲ μὲν φιλήματες ἀπὸς μετὰ δίδοντες·
 ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχῆν τῶν ἀφ' ἑλπίσιν τῶν ἐρω-
 τῶν ἡμμοσολογῶν. αὐτῶν οὖν ἀποκχεῖσθαι, καὶ
 ζηλοτύπως φυλάττεισθαι τὰ δὲ ἄλλα, ἐπὶ ἐλ-
 πίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ
 αὐτὸν ἢ ἀπογίνωσιν ἀπαγάγη τῆς ἀγαθῆς ἐπι-
 θυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς ἡμμοσολογῶν πρὸς-
 D μειδῶσιν οὖν, ἔτι ἡσυχουῦνται, ἔτι αἰεὶ ποιῶ-
 σασθαι, καὶ ἡσυχουῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται
 πολυτελῶν. εἴτ' ἐλαστον ἀμφοῦν χρεῖσασθαι-
 τες, ἔξωροι ἡμμοσολογῶν, καὶ οὐκ ἔτι ἔρασθαι, κα-
 κῆνος τῶν μετὰ δίδοναι. πέπρασκαται δὲ οὖν
 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἀπῶντι τῶν βίῳ πρὸς τῆς
 ἐλπίδος. τὸ μὲν δὲ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίας
 ἀπῶντα ἡσυχουῦνται, ἢ πῶν ἴσως ἡσυχαι-
 πον, ἀλλὰ συγνώμη, εἴ τις ἡδονῆς χαίρει,
 καὶ αὐτῶν δὲ ἀπῶντος θεραπείας, ὅπως
 μετέξῃ αὐτῆς· καίτοι ἀγρῶν ἴσως, καὶ ἀπῶντα
 ποδῶδες, ἀποδοῦσθαι ἀφ' αὐτῶν ἑαυτῶν.
 πολὺ

πολύ γὰρ ἡδῶν ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονῆ. ὁμοίως δ' οὖν ἐχέτω πῖνα συζητῶμεν αὐτοῖς, εἰ ὅπτι τυχεροί ποιοῦντο. ὅ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀσπίδας ὑπολαμβάνειν, γελοῖον οἴμασι, καὶ ἀνόητον καὶ ταῦτ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφῆς, καὶ παρ' ἄλλοι, καὶ ἀναγκῆται. ὅ δ' ἐλπίζοντες ἐκείνο, ὅ, πὶ δὴ ποτὲ ἔστι ὅ ἡδύ, ἕτε ἐχέτω πῶ τῶσδε του χροῖου παρ' ἐπὶ δὲ, ὅσδε γινώσκονται ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ τῶ Οδυσσεύος ἐπαίρει, γλυκύον πῖνα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμέλειον τῶν ἄλλων, καὶ παρ' ὅ δ' παρ' ἡδύ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρονοῦσι ὡς τὴν ἐπιθυμίαν ἀλόγως αὐτῶν ἢ λήθη τῶ καλοῦ, παρ' ὅ δ' ἡδύ ἐκείνο τῆς ψυχῆς διαπειρώσεως. ὅ δὲ λιμῶ ζυῶντα πέρφεῶντα ἄλλω τῶ λωτῶ ἐμφοροῦμεν, μηδὲν μετὰ διδόντι, ὑπο ἐλπίδος μόνης, τῶ καὶ αὐτὸν παρ' ἀγασσάσαι ποτὲ δεδῶσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὁρθῶς ἐχόντων ὀπιλελησμένον, Ηρακλῆς, ὡς κατὰ γέλασον, καὶ πληθῶν πίνων Ομηρικῶν ὡς ἀληθῶς δέοντες. τὰ μὲν πίνων παρ' ὅ δ' ζυμοσιῶν αὐτοῖς ἀγνοῦντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοῖς φέροντες ὅπτι τρέποισι τοῖς C πλοιοῖσι χροῖσθαι παρ' ὅ, πὶ αὐτὸν ἐβόλωσι, ταῦτα ἔστιν, ἢ ὅπτι ἐχόντα ταῦτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις μεμνησάσαι ἀξιώσθε, τῶν καὶ μόνη τῆ δόξῃ ἐπαμφοροῦμεν, τῶ ζυῶσθαι ὀπιλεῖσθαι τε καὶ ὀπιπύφοις αὐδράσι. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῶ παρ' ἐβλεπτοῖν καὶ ὑπο τοῖς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἐγὼ γὰρ πύμον' ἴδον, ἕδὲ βασιλῆ τῶν μεγάλων αὐτὸ μόνον στυεῖται, καὶ στυῶν ὀρεσάσαι, μηδὲν χροῖσθαι ἀπολαύων τῆς ζυμοσιῶν, δόξαι μὲν αὐτοῖς αὐτοῖς δὲ αὐτοῖς τῆς ὑπολέσεως ἕσης, φέρε ἡδὴ D παρ' ὅ δ' ἡμᾶς αὐτοῖς ὀπιπύφοισι μὲν, οἷα μὲν παρ' ὅ τῶ εἰσδεχθῶναι καὶ τυχεῖν ὑπομύουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῶν ἡδὴ ὄντες, παρ' ὅσιν ὀπιπύφοισι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἢ κατὰ σφοδρῆ τῶ δράματος γίγνεται. ἕ γὰρ δὴ ἐκείνο γὰρ εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, ὀπιπύφοισι γὰρ, καὶ ἕ πολλοῦ δεήσῃ τῶ πόνου, ἀλλὰ γελῶσαι δεῖ μόνον. εἴπα σοι πέπαρκαται ὅ πᾶν ὀπιπύφοισι. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς ἀφροσύνης,

propterea quod voluptas quæ ex libertate percipitur, multo suavior est, quàm ea quam ille libertatis iactura sectatur. At tamen hoc quoque aliquo pacto ignoscendum illis sit, si modò consequantur. Verum enimvero ob solam voluptatis spem multas perferre molestias, equidem & deridiculum arbitror, & stultum: maximè quum videant labores certos esse, manifestos, & inevitabiles: porro illud quod speratur, quod quidem nihil aliud tandem est quàm voluptas, ne tam longo quidem tempore contigisse: præterea autem nec verisimile videri ut contingat aliquãdo, si quis modò rem recta reputet via. At Vlyssis quidè socij, dulci quadã gustata loto, reliqua negligebant, ac præsentì voluptate deliniti, honesta contemnebant, ut non prorsus cum ratione pugnarit in illis honestatis obliuio: nimirum animo voluptatis illius sensu occupato. Verùm si quis famelicus alij cuiquam loto sese ingurgitanti, neque quicquam inde impertienti, assistat, idque solam ob spem, quod credat fore ut & ipsi aliquando degustandã lotum porrigat: assistat inquam ad hunc modum, recti atque honesti oblitus, dij boni quàm hoc ridiculum, planèque verberibus quibusdam Homericis dignum! Ergo quæ istos ad diuitum conuictum adducunt, & quibus impulsì sese illis dedūt, ad quodcunque lubitum fuerit vtendos, hæc sunt, aut his fermè simillima. Nisi si quis & illos commemorandos esse iudicat, quos hæc vna res ad id commouet, quod gloriosum arbitrantur cum illustribus atque opulentis viris habere consuetudinem. Sunt enim qui hoc quoque præclarum ac magnificum suprãque plebem existiment. Nam ego quidem, quod ad me proprie attinet, recusarim vel cum Persarum rege conuiuere duntaxat, conuictorquè videri, si nullus ex eo conuictu fructus ad me redeat. Quum itaque causa eius vitæ suscipiendæ sic illis habeat, age iam consideremus apud nosmetipsos, primùm cuiusmodi sint illis perferenda priusquam admittantur, priusquam obtineant: deinde cuiusmodi in ipsa iam vita constituti patiantur: postremò quæ tandem catastrophe, quis fabulæ exitus illis contingat. Neque enim illud dicere possunt, hæc tamen si molesta sint, tamen assue-

sci facile, neque ad id multo opus esse labore: sat esse si velis modò: postea reliqua omnia factu fore facilia. Imo necesse est ut primùm diu fursum ac deorsum cursites,

mane excitatus assidue pro foribus obuerferis, ut perdures quum protruderis, quum excluderis, quum improbus interdum atque importunus videris, cum ianitori male syriffanti, ac nomenclatori Libyco subiiceris, quumque nominis tui memoriam mercede redimere cogaris. Quin etiam vestitus tibi est apparandus supra tuæ rei facultatem, pro dignitate eius cuius conuictum ambis: deligendus color quo ille potissimum gaudeat, uti ne discrepes, neve oculos illius offendas. Postremo uti gnauiter affectare necesse est, vel antecedas potius, à famulis protrusus, ac veluti pompam quandam expleas: at ille interim cōplures iam dies ne aspicit quidem te. Quod si quando res tibi felicissimè verterit, si te respexerit, si accersuerit, dixeritque quicquid illud fuerit quod illi fortè in buccā venerit: tum denique, tum plurimus sudor, tum multa oculorum caligo, tum intèpestiua trepidatio, tum sannae eorū qui adsunt, hæsitantiam tuam ac perplexitatem ridentium. Quo quidem non raro accidit, ut quum oportuerit respondere quis fuerit rex Achiuorum, mille naues illis fuisse respondeas. Atque id, si qui sunt modesti, pudorem vocant: immodesti timiditatem nominant: improbi, inscitiam. Ita fit ut tu primam hanc diuitis comitatem, tibi periculosissimam expertus, ita discedas, ut tantam animi tui imbecillitatem ipse condemnes. Porro vbi multas iam noctes infomes duxeris, vbi plurimos dies cruentos egeris, haud quidem Helenæ gratia per Iouem, neque ob Priameia Pergama, verum spe quinque obolorū, contigerit autē & deus quispiam tragicus qui tibi sit auxilio: iam illud restat, ut exploreris excutiarisq; num literas noris. Atque ea quidem disceptatio non iniucunda est ipsi diuiti, quippe qui laudatur interim, ac felix esse predicatur. Cæterum tibi videtur de vita ipsa, deque omni fortuna tum certamen esse paratum: propterea quod tibi venit in mentem, idque meritò, futurum ut alius nemo sit admitturus, si prius ab hoc reiectus ac repudiatus videare. Interim in varias curas distraharis oportet, dum inuides iis qui pariter ex equo tecum examinantur. Finge enim & alios esse qui eiusdem fortunæ tibi sint competitors: te verò tibi videri cuncta parum absolutè respondisse, metuentem interim simul & sperantem, ac miserè de illius vultu pendentem: qui si quid parum probe eorum quæ dixeris, peristi.

A σιωχοῖς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε δόξαν-
 τὰ μὲν, πῶς ἐμὴν ἄθου μὲν, καὶ ἀπο-
 κληθόμενον, καὶ ἀναίχμητον ἐπίοτε, καὶ ὄχλη-
 ρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συείζον-
 τι, καὶ ὄνομα κλήσει Διθυκῶ πατρίο μόνον, ἔ-
 μιαδὸν τελευτῶντα τῆς μνήμης τῆς ὀνόματος. Ἐ-
 μὲν καὶ ἐσθῆτος ὑπὸ πλὴν ὑπαρχουσα μ-
 δυνάμιν ἐπιμεληθῆναι χρῆ, πρὸς δὲ τῆ
 θεραπείᾳ μὲν ἀξίωμα, καὶ χροῖατα αἰρεθ-
 εσθαι, οἷς αὐτὸς ἐκφύσῃ ἤδηται, ὡς μὴ ἀπαθήσῃ,
 μηδὲ πρὸς κρήνης βλεπόμενος· καὶ φιλοπό-
 νως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἠγχιῶσθαι, ὑπὸ τῆ
 Β οἰκείῃ πρὸς ἄθου μὲν, καὶ ὡς πρὸς πῖνα πομ-
 πῆν αἶα πληροῦντα. ὁ δὲ, ὅσθι πρὸς βλεπέι
 πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. ἡ δὲ ποτε καὶ τὰ ἀει-
 σα πρὸς ἔξῃς, καὶ ἰδῆσε, καὶ πρὸς καλέσας
 εἴρηται τι, ὡν αὐτὴ τύχη, τότε δὴ τότε πολὺ
 μὲν ὀδρῶς, ἀδρόος δὲ ὀλίγος, καὶ ἔσμος
 ἀσχετος, καὶ γέλωσ τῆ παρῶνται ὅτι τῆ ἀπο-
 εἶα. καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δεῖον τίς ἡ
 ὀ βασιλῆς τῆ Αχαίων, ὅτι χίλια ἦεν ἡ-
 σθαι, αὐτοῖς λέγῃς. τῆ το οἱ μὲν χρῆσι, αἰδῶ
 ἐκάλεισθαι· οἱ δὲ ἑλμηροῖ, δῆλιασ· οἱ δὲ
 C κακοήθεις, ἀπαιδουσίασ. σὺ δὲ οἶον ἐπι-
 σφαλεσῆς πειραθῆς τῆς πρὸς φιλιο-
 φροσύνης, ἀπῆλθες κατὰ δικασίας σαυτῶ
 πολλῶ πλὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴ δὲ πολλὰς
 μὲν ἀύπνοις νύκτας ἰαύσης, ἡματα δὲ αἵμα-
 τόνετα ἀφαιράγῃς, ὅ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης
 ἔνεκα, ὅσθι τῆ Πειλάμου Περλάμου, ἀλ-
 γῆ τῆ ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης
 δὲ καὶ τραγικοῦ πῖνος θεοῦ σωισάντος, ἐξέ-
 τασις ἑωτέυθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα·
 καὶ τῆ μὲν πλοισίῃ ἢ ἀφαιρεθῆσθαι οὐκ ἀπ-
 δῆς, ἐπαμειβόμεν, καὶ βύδαμοιζομένων· σὺ δὲ
 ὁ ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἀγῶν, ἔ ὑπὸ ἀπῶντος
 τῆ βίης ποτε πρὸς κείσθαι δοκεῖ· ὑπὸ ἐέρχε-
 ται γὰρ εἰκότως ὅ μὴ δὲ ὑπὸ ἄλλῃ αὐτὴ κα-
 τὰ δὲ ζῆναι, πρὸς τῆ πρὸς τέρου ἀποβλη-
 θέντα, ἔ δόξαντα εἶ) ἀδύκμον ἀτάλη ποίνω
 ἐς μυρία δὲ μίρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν αὐτεξετα-
 ζομένοις φρονῶντα (τίη γὰρ καὶ ἄλλῃ εἶ) τῆ
 αὐτῆ αὐτὴ πῖνα μὲν) αὐτὸν δὲ πῖνα ἐνδεῶς
 εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβόμενον δὲ καὶ ἐλπίζον-
 τα, καὶ πρὸς δὲ ἐκείνῃ πρὸς ὠπον ἀτεινίζοντα.
 καὶ εἰ μὲν ἐκφυλίσοι τι τῆ λεγομένων, ἀπολ-

ἀλύμνον· εἰ δὲ μειδῶν ἀκούῃ, γρηγοῦτα καὶ ἄ
 δέλπιν κατισταμνον. εἰχὸς δὲ πολλοὺς εἶ-
 τὸς εἰσαπείσοι φρονοῦσσι, καὶ ἄλλυς αἰτί-
 σου πημεδύνας ὧν ἕκαστος ὡς ἄφ' ἐκ λόγου ἑ-
 ξούων, λέλθηεν. εἴτ' ἐνόησον ἄνδρα ἐν βα-
 ρεῖ πύργῳ καὶ πολλῶν τῆ χάμμη, ἔξεταζόμε-
 νον εἰ πὶ οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκίμω-
 τα εἰδέσθαι, τοῖς δὲ μὴ μέσος ἐν τοσούτῳ χρο-
 νος, καὶ πολυποραγμονεῖται σε ἅπασιν ὁ πα-
 ρελήλυθός τοῖος· καὶ μὲν πῆς ἢ πολίτης ἕσπε-
 φθόνῳ, ἢ γείτων ἕκ πινος ὠτελοῖς αἰτίας
 πορροκερυχαῖς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοι-
 χόν, ἢ παιδεραστῶν, τῶντ' ἐκείνο, ἐκ τῆν B
 Διὸς δέλτων ὁ μῦθος· αὐτὸ δὲ πᾶντες ἄμα
 ἔξῃς ἐπαμύσειν, ὑποπότοι, καὶ ἀμφίβολοι,
 καὶ δεδεκασμένοι. καὶ τῶν πολλὰ ὠτυ-
 χήσασιν, καὶ μηδὲν ὄλωσιν εἰσαπιδύσασιν. μὲ-
 νως γὰρ δὴ ἔγωγε κρατήσας. εἶεν, καὶ δὴ ὠ-
 τήρηται σοὶ πᾶντα ἐκ τύχης μείζονος· αὐτὸς
 τε γὰρ ἐπήνεσε τοῖς λόγοις, καὶ τῶν φίλων
 οἱ ἐπιμύσασιν, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ
 τοιαῦτα, ὅτι ἀπέπερσάν· ἐπὶ δὲ καὶ ἡ γυνὴ
 βούλεται, ὅτι ἀπὸ πλεῖσθ' ὁ δὲ ὅτι ἐπι-
 πορρο, ἔπειτα ὁ οἰκονόμος· ὅτι πῆς ἐμέμψατό σε C
 τὸν βίον, ἀλλὰ πᾶντα ἴλεω, καὶ πᾶντα-
 χόρην αἰσία τὰ ἱερά· κεκεχρήσασιν ὧν, ὡ
 μακχέριε, καὶ ἔσεσθαι τὰ Ολύμπια. μᾶλ-
 λον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σαρ-
 δειῶν ἀκρόπολιν καθῆρησας, καὶ ἔξεις ὁ τῆς
 Αμαλθείας κέρως, καὶ ἀμέλξεις ὀρίων
 γάλα. δεῖ δὲ σοὶ ἀπὸ τῶν τοσούτων πόνων,
 μέγιστα ἡλίκα γνέσασθαι παρὰ τὰ, ἵνα μὴ
 φύλλινος μόνον ὁ σέφαρος ἦ, καὶ τὸν τε μι-
 αδὸν ὅτι ὠκεῖα φρόνητον ὀρεαθῶσαι, καὶ
 τῶν ἐν καρῶ τῆς χρείας ἀποραγμονῶν D
 ἀποδίδουσαι, καὶ τὴν ἄλλω τιμῶν ἕσπε-
 τοῖς πολλοῖς ἕσπεταρχῶν πόνων δὲ ἐκείνων,
 καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀργυππιῶν, ἀ-
 ναπεπαῦσασιν· καὶ τῶν δὴ ὁ τῆς βίχης, ἀπο-
 τείναιτα τὴν πόδε καθεύδων, μόνον ἐκείνα
 πορροφθόντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν πρὸς ἐλή-
 φθης, καὶ ὧν ἕμμιαδος εἶ· ἐχρῆν μὲν ἕσπετος, ὡ
 Τιμόκλεις, καὶ ὅτι δὲν αὐτῶν μέγιστα καχόν,
 ἕσπεταρχῶν φέρων τὸν ζυγόν, ἕσπεταρχῶν τε
 καὶ ὠφροσιν, καὶ ὁ μέγιστον, ὅτι χρεῖσιν ὄν-
 τα. ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τῶν πᾶντων δεῖ.

Sin arridens auscultat, hilarescis, & spe
 bona fultus consistis. Porro consenta-
 neum est, esse non paucos qui tibi ad-
 uersentur, atque alios in tuum locum
 velint inducere. Horum vnusquisque
 elanculum velut ex insidiis in te iacula-
 tur. Iam verò illud considera, quale
 sit, vnum promissa barba, cana coma;
 examinari num quid bonæ rei didicerit:
 & aliis quidem didicisse videri, aliis se-
 cus. Superior interim vita; & omnis an-
 tea acta ætas tua curiosius disquiritur.
 Quòd si quis aut ciuis, inuidia; aut vici-
 nus leui quapiam de causa prouocatus te
 deferat, & adulterum dicat, vel præde-
 rasten: is protinus iuxta vetus illud pro-
 uerbum; ex Iouis tabulis testis. Porro
 si pariter omnes bene de te prædicent:
 suspecti, leues, ac largitione redempti
 videbuntur. Nam admodum omnia tibi
 consent oportet: nihil prorsus sit, quod
 tibi queat obsistere: alioqui nunquam
 obtinueris. Age sanè, hoc quoque con-
 tigit, ac bona quapiam fortuna cuncta
 tibi feliciter cesserunt, & probauit ipse
 doctrinam tuam: & amicorum præcipui,
 quibusque ille huiusmodi in rebus pluri-
 mam habet fidem, non dehortantur.
 Ad hæc vult etiam vxor: non refragatur
 domus præfectus, neque item dispen-
 sator: nemo tuam insimulauit vitam: dex-
 tra omnia & omni ex parte bene promit-
 tunt sacra: Vicisti igitur ô fortunate, &
 coronatus es Olympia. quin Babylo-
 nem magis cepisti, aut Sardium arcem
 occupasti. habebis Corix cornu, &
 gallinaceum lac emulgebis. Iam sanè par
 est, vt aliquando præmia capias, maxima
 videlicet, & quæ laboribus tantis respon-
 deant, ne corona tua frondea duntaxat
 sit, simul vt merces haudquaquam con-
 temnenda præstituat, eaque commo-
 dè ad vsum citràque negotium persoluat-
 tur, vtque reliquus item honos tibi præ-
 ter ministrorū vulgus suppeditetur. Cæ-
 terum à laboribus illis, à luto, à cursita-
 tionibus, à vigiliis, in otium te recipias, vt
 id quod vulgo solent optare mortales,
 porrectis pedibus dormias, nihilque iam
 facias præter ea sola quorum gratia pri-
 mum receptus es, & in quæ cōductus: ita
 enim consentaneum fuerat Timocles:
 neque ingens malū erat futurum, si quis
 subdita ceruice ferat iugū, leue nimirū,
 & portatu facile, quòdque est omnium
 maximum, auro illitum. Atqui longè se-
 cus res habet, imò nihil horū reperietur.

Siquidem in mediis ipsis id genus conui-
 etibus sexcentæ res accidunt viro inge-
 nuo neutiquam tolerandæ. Quæ quum
 audieris, ipse tecum ordine reputato, num
 quisquam ea perpeti queat, cui quidem
 cum eruditione vel minimum commer-
 cij fuerit. Exordiar autem, si videtur, à
 primo conuiuio, vnde consentaneum est
 te consuetudinem illam auspicaturum.
 Primum igitur adest tibi quispiam qui te
 iubeat ad conuiuium accedere, famulus
 non incomis: qui tibi prius placandus, da-
 tis in manum, ne videaris inciuilis, vt mi-
 nimum, quinque drachmis. At ille accif-
 fans, seque quum maximè cupiat, cupere
 dissimulans: Apage, inquit: Egone quic-
 quam abs te? Addit & illa, Absit, dij pro-
 hibent. Tandem flectitur atque obtem-
 perat, ac discedit, te latè diducto rictu
 subsannans. Tu porrò nitida sumpta ve-
 ste, mundissimèque cultus, lotus accedis,
 sollicitus interim ne prior alijs aduenias:
 nam id inurbanum: quemadmodum po-
 stremum venire, graue. Proinde media
 inter vtrunque obseruata opportunitate
 ingrederis: teque sanè quàm honorificè
 excipiunt. Tum arrepta manu te quispiam
 iubet accumbere, paulo supra diuitem,
 inter duos fermè veteres amicos. At tu
 perinde atque in Iouis ædes veneris, ni-
 hil non admiraris, & ad omnia quæ gerun-
 tur, suspensus inhias, propterea quòd noua
 tibi atque inuisa sint cuncta. Interim
 familia te spectat, omnèsque qui præsen-
 tes sunt, quid agas obseruant. Neque ve-
 rò ea res curæ non est ipsi diuiti, quippe
 qui famulis aliquot præmonitis negotiū
 dederit vt oculis obseruent quemadmo-
 dum te geras in pueros, aut in vxorem,
 num subinde ex obliquo respectes. Ac re-
 liqui quidem conuiua, simul atque te vi-
 dent propter imperitiam ad ea quæ fiunt
 attonitum ac stupefactum, deridet clan-
 culum, coniectantes te nunquam antea
 apud alium quempiam cœnasse, nouum-
 que tibi esse vt matile apponatur. Proin-
 de, sicuti verisimile est, præ hæsitantia
 fudes oportet, ac neque cum sitias, au-
 deas potum poscere, ne vinosus videare:
 neque variis appositis opsoniis, & in
 ordinem quendam extructis, scire pos-
 sis cui prius aut posterius manum ad-
 moueas. Quare ad eum qui proximus
 accumbit, respectes necesse est, atque
 eundem imitatus, conuiuij rationem
 & ordinem discas. Alioqui anceps sedes,
 & varians, animoque penitus perturbato,

Α μυσία γὰρ ἔστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ αἰδρὶ ἐν
 αὐταῖς ἡδὴ ταῖς σιωπαῖσι γηρόμηναι. σκέ-
 ψαι δὲ αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις αὐτὸν
 ὑπομῆσαι δυνάμετο, παιδεία καὶ ἐπὶ ἐλα-
 χιστον ὠμιληκῶς. ἀρξομένη δ' ἀπὸ τῆς πρώτης
 δείπνου, καὶ δοκῆς, ὅσε εἰκὸς δὴ πνήσῃ τὰ πρῶ-
 τέλεια τῆς μνηστικῆς ξυνοσίας. βίβλος ἔν τῶν
 φσι πρῶτα γήμων τις ἠκεῖν ὅτι τὸ δὴ πνον, οὐκ
 αἰομιληκὸς οἰκέτης, ὃν χρὴ πρῶτερον ἰλεων
 ποιήσασθαι, πρῶτα βούσθητα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς
 μὴ ἀδέξιος εἶ) δοκεῖς, βούλα χριστον, πέντε δρα-
 χμας ὅς, ἀκκισάμηνος, ἔ ἀπαγε, πρῶτα σου
 B δὲ ἐγώ; καὶ Ηρακλῆς, μὴ γήμοιο ἐπειπὼν, τέ-
 λος ἐπέειπεν. ἔ ἀπεισί σοι πλατὺ ἐλχθῶν σὺ
 δ' ἐαθῆτα καθαράν ποροχρισάμηνος, καὶ σιαν-
 τὸν κοσμώματα γημαῖσας, λυσάμηνος ἠ-
 κης, δεδιὼς μὴ πρῶτῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπει-
 ρόχαλον γὰρ, ὡς πρῶτῶν ἔ ὑσαλον ἠκεῖν, φορτικόν.
 αὐτὸ οὖν τήρησας τὸ μέσον τῆς χαμερῆς, εἰσελή-
 λυθας καὶ σε πόνου ἐν τῆμῶς ἐδέξαστο καὶ πα-
 ραβῶν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὸ τῆς
 πλασίας, μὲν δὲ οὗ που χερδὸν τῆν παλαιῶν φί-
 λων. σὺ δ' ὡς πρῶτῶν Δίος τὸν οἶκον πρῶτα
 C πρῶτα τεταύμαχας, καὶ ἐφ' ἐκάστῳ τῶν πρῶτ-
 τομῶν μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοι καὶ ἀγνωστα
 πρῶτα καὶ ἠτε οἰκετεία εἰς σε ἀποβλέπει, καὶ τῶ
 πρῶτων ἑκάστος ὅ, τι πρῶτῶς ὅπιτηροῦσιν
 ἔδ' αὐτῶν ἠ ἀμύγες τὰ πλασία τῆτο, ἀλλὰ καὶ
 πρῶτῶν πσι τῆν οἰκετῆν ὅπιτοχρεῖν, ὅπως ἐς
 τοῖς παῖδας, ἠ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις
 ἐκ παειωπῆς ἀποβλέψας. οἱ μὲν γὰρ τῶ σιω-
 δείπνων ἀκόλαστοι ὀρώντες ἐκπεπληγμένοι,
 ἐς τῶ ἀπειρία τῶ δρωμῶν ἀποσκώπῃσι, τε-
 κμήλιον ποιήμηνος ἔ μὴ πρῶτῶν πρῶτερον
 D σε δεδῆπνῆσαι, καὶ τὸ χαμὸν εἶναι σοι τὸ χρεῖ-
 μαχθῶν πτήμηνος ὡς πρῶτῶν οὖν εἰκὸς, ἰδίην τε
 αἰάκη ὑπὸ ἀπορίας, καὶ μὴτε διψῶντα πῖν
 αἰτεῖν πολυῶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶ),
 μὴτε τῶ ὄψων πρῶτα γήμων ποιήλων πρῶτῶς
 ἵνα ταῖσιν ἐσκυθασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶ-
 τον ἠ δούτερον τῶ χεῖρα ἐνέλικης. ὑποβλέπειν ἔν
 ἐς τὸν πλησίον δεησῆ, καὶ κῆνον ζηλοῦν ἔ μὴ
 θάνειν τῶ δείπνου τῶ ἀκολαθῆαι. τὰ δ' ἄλλα ποι-
 κίλος εἶ, καὶ θορύβος πλέως τὴν ψυχῆν, πρῶτῶς
 ἑκάστα τῶ πρῶτα γήμων ἐκπεπληγμένος.

Insolentia
 conuiuio-
 rum.

καὶ ἄρτι μὲν βιδαίμωνίζεις τὸν πλάστον τῶν χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐλέφαντος, καὶ τῆς ποσάυτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρες σεαυτὸν, ὡς ὁ μηδὲν ὦν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. εἴσοτε δὲ κακείνο εἰσέρχεται σε, ὡς ζῆλων πῖνα βίωσιν τὸν βίον, ἀπασιν ἐκείνοις ἐν τρυφήσων, ἔμελλεξων αὐτῷ ἕξ ἰσοτιμίας. οἷς γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἐορτάσθην, καὶ που καὶ μειράκια ὠρεῖα ἀφαινεύματα, καὶ ἡρέμα παρθεμειδιάτα, γλαφυρωτέρων ὑπογράψοσι τῆ μέλλουσιν ἀφαινεύω· ὥστε στωεχῶς ὁ Ομηρικὸν ἐκείνο φησὶ λέγειν,

Οὐ νέμεσις Τρωῆας καὶ εὐκνήμηδας

Αχαιοῖς

πλλά πονεῖν καὶ ὑπομύειν ὑπὲρ τῆς ἑσπέρτης βιδαίμωνίας. φιλοτησίᾳ δ' ἐπὶ βύπτω. καὶ σκύφον βιμεγέτη πῆς αἰτήσας, παρὸντι σοι τῶν διδασκάλω, ἢ ὅ,τι δὴ ποτε παρθεμειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ,τι μὲν πῆ σε καὶ αὐτὸν ὑποφπειν ἔδδ, ἡγνόησας ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἀργικίας δίδεαι ὠφλεις. ἐπίφθονος δὲ οἷου ἀπὸ τῆς παρθεμειπῶς ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαμῶν φίλων γαλήνησαι, καὶ παρθεμειπῶν ἐπὶ τῆ κατὰ κλισίᾳ ἐλύπησας πῆσας αὐτῷ· ὅ,τι τῆμερον ἦκων, παρθεμειπῶν ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείας ὑπὸ τῆς κῆρας. βῆσος οἷου καὶ βῆσος πῆσας πῆσας ὅ,τι λόγος ἐν αὐτοῖς. τῆτο ἡμῖν παρθεμειπῶς ἄλλοις δῆνοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς πῆσας οἰκίαν, δδύτεροις εἶ). ἔ μόνοις τοῖς Ἑλλοκοῖς βῆσος ἀνέωχται ἡ Ρωμῆων πόλις. καὶ τῆ πῆσας ἐπὶ ἔτα παρθεμειπῶνται ἡμῶν; ἢ ῆσας πῆσας λέγντες, οἷονταί πῆσας πῆσας ὠφελειν; ἄλλος δὲ, ἢ γδ εἶδες ὅσα μὲν ἔπειν, ὅπως ὅ,τι παρθεμειπῶντα συλλαβῶν κατέφαγεν; ἀπειρία καὶ ἀφαινεύω, ἔ λιμοῦ πῆσας· ἢ δ' ὅσαρ λυκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορητῆς, ἔτα γὰρ Νομαδικῶν, ἢ Φασαλοῦ ὄρνιθος, ὦν μῆλις πῆσας ἡμῖν κατὰ ἀλέλοιπε. τῆσας ἄλλος, ὦ μῆταιοι, φησί, πέντε ἢ δ' ὅλων ἡμερῶν ὕψασε αὐτὸν, ἐπὶ βῆσας πῆσας ἡμῖν πῆσας ὅμοια ποτνωμῶνον. νῆσας μὲν γδ ὡς παρθεμειπῶν τῶν ὑποδημῶτων ἐπῆσας πῆσας καὶ ἐπῆσας μελεία ὅσας ἐπειδὴ δὲ πατῆσας πολλὰ καὶ, καὶ ὑπὸ τῶ πῆσας ἀνὰ πῆσας ὡς, ὑπὸ τῆ κλῆνη ἀθλίως ἐρρίψεται· ἢ-

A Atque interim quidem diuitis admiraris felicitatem, propter auri vim & eboris, tantasque delicias: interim tuam ipse deploras infelicitatem, qui quum nullius sis rei, tamen viuere te credas. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore vt admirandam & expetendam quandam viuas vitam, quippe qui sis omnibus deliciis illis fruiturus; cunctorumque ex æquo futurus particeps. Arbitraris enim te semper Bacchanalia festa celebraturum. Quin & adolescentuli formosi præministrantes, ac silentio arridentes; suauius in posterum hoc vitæ genus pollicentur: vt Homericum illud nunquam definas in ore habere:

*Haud vitio verti debet si Troia pubes,
Armatiq; simul Danaï, sub Marte laborum
Pondera tanta ferant:*

ob tantam videlicet felicitatem. Accedunt ad hæc inuitatiuncula ad bibendum: ac postulato per quam ingenti scypho quispam præbabit tibi, præceptorem aut aliud quiddam denique te appellans. At tu recepto scypho quid vicissim oporteat respondere, proptet eiusmodi morum imperitiam ignoras, iamque rusticanus & inelegans esse videris. Ceterum ea propriatio multorum veterum amicorum inuidiam in te concitauit, è quibus nonnullos iamdudum tuus accubitus clanculum vrebatur, quod modò cum adueneris, iis anteponare, qui multorum annorum seruitutem exhausserint. Protinus itaque talia quedam de te inter illos dicta feruntur: Hæc scilicet malis nostris deerat, vt etiam iis quinuper in familiam commigrarunt, posthabeamur. & Solis Græculis patet vrbs Romana. & Quid habent quamobrem nobis debeant anteponi? Num mirificam quandam vtilitatem adferre videntur, quum verbula quedam misera dicunt? Rursus alius hæc: An non vidisti quantum biberit? quemadmodum cibos appositos auidè corripiciens deuorarit? homo inelegans, ac fame enectus, qui ne per somnium quidem vnquam fuerit albo pane saturatus, multo minus alite Nymidica, aut Phaliano, è quibus nobis vix ossa reliqua fecit. Porro tertius, Fatui, inquit, priusquam quinque abeant dies, videbitis hunc nihilo pluris fieri quam nos. Nam nunc quidem non secus ^{Calcei no-} atque calcei noui solent, in pretio est, & ^{ui.} habetur charus: verum vbi crebro iam fuerit calcatus, lutoque deformatus, tum miserè sub lecticâ abiicietur, cimicibus;

quemadmodum nos, oppletus. Atque inter illos talia permulta de te iactantur, ex quibus aliquot iam tum etiam ad calumniandum infimulandumque te incitantur. Omne igitur illud convivium tui plenum, ac plerique de te sermones. Tu vero propter insolentiam atque infuetudinē plus quam sat est, hauris vini tenuis & acris, eoque iamdudum aluo tibi cita discruciaris: verum neque decorum tibi ante alios ē conivivio discedere, neque rursus maneretutum. At producta interim in longum potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectacula alia post alia proferuntur in convivium (nam univertsum fortunæ suæ strepitum tibi cupit ostentare) non mediocriter discruciaris, cui non liceat neque videre quæ geruntur, neque auscultare si quis voce citharæve canat egregie dilectus adolescentulus. At laudas tamen inuitus: cæterum animo illud optas, ut aut terremotus repens ortus ea cuncta discutiat, aut incendium aliquod renuntietur, quo simul convivium tandem aliquando dirimatur. Habes amice primum illud scilicet & suavisimum convivium, quod mihi quidem haudquam suavius sit cepis, candidoque sale, liberè quum velim ex his, & quatum velim, edenti. Verum ut ne tibi commemorem ructus acidos qui deinde sequuntur, ut ne nocturnos vomitus, mane vobiserit de mercede pacto transigendum, quantum, & qua anni parte te oporteat accipere. Ergo presentibus duobus aut tribus amicis, accersito te, & confidere iussu, sic loqui incipit: Facultates nostræ cuiusmodi sint, iam perspicere potuisti, quam nullus in his factus, sed citra ostentationem moderata ac popularia omnia, sed mediocria omnia ac plebeia. Sic autem animum inducas velim, ut existimes omnia nobis fore cōmunia. Nam ridiculum profecto, si quum charissimam possessionum mearum partem, puta meam ipsius vitam, aut per Iouem, liberorum etiam (si fors illi liberi fuerint erudiendi) tibi credam, non aliarum item rerum te mecum ex æquo dominum ac possessorem existimem. Cæterum quando certi quippiam est præfiniendum, equidem video vitæ tuæ frugalitatem, & animum paucis contentum. Neque non intelligo haud mercedis adductum spe te in nostram venisse familiam, verum aliarum gratia rerum, puta nostræ in te benevolentie causa, tum honoris qui tibi præter omnes contingeret: at tamen præfiniendum est aliquid.

ἄλλοι ὡς ἂν ἡμεῖς ἀνάπλευς ἐκείνοι μὲν οὖν τοιαῦτα πρὸς σοὶ πολλὰ φρέφοισι, καὶ πρὸς ἡδὴ καὶ πρὸς δὲ φελολάς τινες αὐτῶν πρὸς σκευάζονται. ὅ δ' οὖν συμπόσιον ὄλον ἐκείνο, σὸν ἔστι, καὶ πρὸς σοὶ οἱ πληροὶ τῶν λόγων· σὺ δ' ἔτι ἀηθείας πλέον τῶν ἰσχυρῶν ἐμπιπῶν οἶνον λεωτοῦ, καὶ δριμύτος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήτως ἔχης· καὶ ἔτε πρὸς ἐξανασηναί σοι καλόν, ἔτε μὲν ἀσφαλές. ἀποτεινομένης τοίνυν τῆς πόρυ, καὶ λόγων ὅτι λόγους γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ὅτι θεάματα παρεόντων (ἀπάντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτὰ βέλεται) κέλευσι καὶ μικρὰν ἑσπομένης, μήτε ὄραν τὰ γιγνώμενα, μήτε ἀκούων εἴ τις ἀδῆ, ἢ κηθαίρι, πάλιν ἡμῶν μινος μεισαχίσης, ἀλλ' ἐπαμῆς μὲν ἔτι ἀνάγκης, δὲ χη δὲ ἢ σφισμῶ συμπεσιῖν ἐκείνα πάλιν, ἢ πυρκαϊαί τινα πρὸς ἀγέλασθαι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφελουθῆ ὁ συμπόσιον. τῶν μὲν δὴ σοι ὁ πρὸς ἔτι, ὡς ἐπαιρε, καὶ ἡδιστον ἐκείνο δεῖπνον, σὸν ἔμοιγε τῶν θύμου, καὶ τῶν λακχῶν ἀλῶν ἡδίστον, ὅπηνικα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσπομένης. ἵνα γινῶ σοι πλὴν ὅξυρεθῆαι πλὴν ὅτι τούτοις πρῶτον, καὶ τὸν σὺ τῆ νυκτὶ ἔμερον, ἔσθην δεήσθαι πρὸς τῆ μαθοῦ ζυμβλιῶσαι ὑμας, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τῶ ἔτιος χη λειμῶν. παρεόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, κερσκαλέσας σε, καὶ κατῆξεσθαι κελύσας, ἀρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποια ἔστιν, ἐώραχος ἡδὴ, καὶ ὡς τυφος σὺ αὐτοῖς σὸν εἶς, ἀπρὸς ἀδῆτα δὲ, καὶ πρὸς πάλιν, καὶ δημοτικῆ· χη δὲ σε οὕτως ἔχην ὡς ἀπάντων ἡμῶν κρινῶν ἐσπομένων. γελῶν γὰρ εἴ ὁ κυριώτατον, πλὴν ψυχῆ σοι πλὴν ἑμαυτῶ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτὰ παιδούσεως δεόμενοι) ὅπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ὅπισθης ἡγρίμιν δεσποτίω. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡς εἶσθαι τι δεῖ, ὄρα μὲν ὁ μέτερον καὶ αὐταρκές τῶ σοῦ ἔσπου, καὶ σιωπήμι ὡς οὐχὶ μαθοῦ ἐλπιδὶ πρὸς ἐληλυθας ἡμῶν τῆ οἰκία, τῶν δὲ ἄλλων ἔνεκα, τῆς βουνοίας τῆς πρὸ ἡμῶν, καὶ πρῶτος, καὶ πρὸς πᾶσιν ἐξῆς ὅμοιος οὖν καὶ ὡς εἶσθαι τι.

*Patienter
ledis.*

σὺ δὲ αὐτὸς ὅ,τι καὶ βάλῃ, λέγε, μεμνη-
 μένος, ὡ φίλτατε, κακείνων, ἀπὸρ ἐν ἑορ-
 ταῖς ἐτησίαις εἰς ἡμᾶς πρῆξῃν. ἔ γὰρ ἀμε-
 λήσομεν ὅσῃ τῆν ἑορτῶν, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐ-
 τὰ σιωπήμεθα. πολλὰ δὲ, οἶδα, τῶ ἔπος
 αἰ ἑορτῶν ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκείνα ἑορ-
 τῶν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ὅπι-
 βάλοις ἡμῖν τὸν μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρὸ-
 ποιᾷ εἴη ἑορτῶν πεπραγμένων ὑμῖν χρεῖτη-
 σιν εἶη) χρημάτων. ὁ μὲν αὐτὸ εἰπὼν, καὶ
 ὄλονσε ἀφαισίουσ τῆς ἐλπίσι, πηλασὸν ἑαυ-
 τὰ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι πάλαι, καὶ
 μνησθῆσ οὐδὲρ πολήσας, καὶ ἀργεῖς ὄλοις,
 καὶ σιωπικίας, σιωπῆσ μὲν ἡρέμα τῆσ μι-
 κρολογίας, σάφεισ δὲ ὄμοσ πλὴν ὑποχρῆ-
 σιν, καὶ ὅ, Πάντα ἡμῖν χρινὰ ἔσαι, βέβαιον,
 καὶ ἀληθῆσ ἔσεσθαι νομίζεις, ὅσ ἐιδῶσ ὅτι
 τὰ ἑορτῶν,

Χείλεα μὲντ' ἐδήηνεν, ὑπὸ ῥῶλον δὲ
 ὅσ ἐδήηνε.

πελάταιον δὲ ὑπὸ αἰδοῖσ αὐτὰ ἐπέτρεψας.
 ὁ δὲ, αὐτὸσ μὲν, ἔ Φησιν ἔρην, τῆν Φίλων
 δὲ πῖνα τῆν παρόντων κελύξ, μέσον ἐλθόντα
 τῶ πρὸς ἄλλοσ εἰπεῖν, ὁ μὲντ' αὐτὰ γί-
 γνοιτ' ἀν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀ-
 ναγκαῖοτερα δαπαμῶνι, μὴ τε τὰ ληψο-
 μένω ἀπέλεσ. ὁ δὲ, ὡμορῶν πῖσ, ὅσ παύ-
 δων, κρηκεῖα σιωπῆσ, ὡσ μὲν ὅσ δὲ
 δαμῶνῆσ εἶ, Φησιν, τῆν ἐπὶ τῆ πόλῃ ἀ-
 πῶντων, ὡ ὅσ, ὅσ δὲ εἰποῖσ, ὡ γὰ τῶτο
 πρὸσπον ὑπὸ ἤρχεν, ὁ πολλοῖσ πῶν γλιζο-
 μένοῖσ μὲν δὲ γῶνιτο πρὸσ τῆσ Τύχῆσ. λέ-
 γω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοδύωσ, καὶ ἐσίασ κοινω-
 νῆσ, καὶ ἐσ πλὴν πρὸσ τῶ οἰκίαι τῆν ἐπὶ τῆ
 Ρωμαίων ἄρχῆ καὶ ἀδεξιῶσ. τῶτο γὰρ
 ὑπὸ τὰ Κρησὶσ πάλαι, καὶ τὸ Μίδῃ πλῆ-
 πον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. εἶδον δὲ πολλοῖσ τῆν
 ἀδελφίμων, ἐπλησθῆσ δὲ εἰ καὶ πρὸσ δι-
 δῶναι δέοι, μόνῆσ τῆσ δόξῆσ ἕνεκα, σιωπεῖναι
 τούτω, καὶ ὀρεσθῆσ πρὸσ αὐτὸν ἑταίροσ, καὶ
 φίλοσ εἶη) δοκῶντῶσ· ἔχ ἔχω ὅπωσ σε τῆσ
 ὑποτιμίας μακροῖσ ὅσ ἐπρὸσ λήψῃ μι-
 σθὸν ἐκ ποιῶντῆσ ἀδελφονίας. ἀρκεῖν οὖν νο-
 μίζω, εἰ μὴ πῶν ἀσῶσ εἶ, ὅσ πῶν δὲ πῶν
 ἐλθῆσ, καὶ μάλιστα πρὸσ τῶσ ἐκεί-
 νασ ἐλπίδασ· ἀγαπᾷ δὲ ὄμοσ ἀναγκῶν.

A Quin ipse magis quod videbitur statui-
 to, habita ratione, vir amicissime, mune-
 rum etiam illorum quæ quotannis festis
 diebus à nobis accepturus videris. Ne-
 que enim vel ista nobis fuerint neglectui
 futura, etiam si nunc hæc pactio non
 complectamur. Scis autem complures
 per annum eiusmodi munerum occasio-
 nes incidere. Horum igitur habita ratio-
 ne, moderatius nimirum præmium nobis
 præscribas. Præterea decet etiam vos ho-
 mines eruditos pecuniâ negligere. Hæc
 ille dicens, totumque te varia spe labefa-
 ctans, mitem sibi ac tractabilem reddidit:
 Tu porrò qui dudum talenta, ac multa
 nummum millia somniaras, solidos agros,
 & familias, sentis quidem tacitus apud te
 hominis sordes ac parsimoniam: nihilo-
 minus blanditur tibi pollicitatio tamen,
 atque illud, Communia futura sunt om-
 nia, ratum & verum fore arbitraris,
 ignarus, eiusmodi dicta,

Summis è labiis, non imò è corde profecta.
 Tandem præ pudore ipse statuendi ius
 defers. Verum ille facturum sese negat:
 cæterum ex amicis præsentibus quempiam
 in eo negotio veluti medium intercede-
 re iubet, qui salarij modum pronunciet,
 eum, qui neque ipsum grauet, ut cui plu-
 rimus tum alias in res magis his necessa-
 rias sumptus sit faciendus: neque rursus
 eo qui laturus est, sit omnino indignus.
 Atque is seniculus quispiam, diuitis æqua-
 lis, unam cum illo à pueris adulando educa-
 tus, Eho tu, inquit, num inficias ire potes,
 quin vnus sis qui in hac vrbe viuunt om-
 nium fortunatissimus, cui primum cõ-
 tiggerit, quod pluribus miserè cupiētibus,
 vix à fortuna dari possit, nempe ut in hu-
 ius hominis consuetudinem admittaris?
 ut communes penates habeas? ut in fami-
 liam inter Romanos primariam recipiaris?
 Id nimirum tum Cræsi talenta, tum
 Midæ diuitias superat, si modò modestus
 esse noris. Equidem nõ paucos noui ma-
 gni nominis viros, qui cupissent, etiam
 si quid vltro dandum fuisset, gloriæ dun-
 taxat causa cum isto viuere, & familiares
 apud hunc atque amici videri. Quapro-
 pter haud inuenio quibus modis tuam præ-
 dicem felicitatem, qui quidem ad hanc
 tam expetendam fortunam etiam præ-
 mio addito admitteris. Proinde mihi fa-
 tis esse videtur, nisi planè es insolens, si
 tantum accipias: simulq; pronūciat sanè
 minimum quiddam, præsertim ad spes il-
 las tuas: attamen boni cõsulas necesse est.

Neque enim iam possis effugere, quum intra retia tenearis. Frenum igitur recipis, mustitans, ac dissimulas, ac in initio quidem non magnopere illi reluctans: facileque sequeris, ut quod non admodum te torqueat, neque stringat, donec illi tandem paulatim assueueris. Tum vero ij qui foris sunt mortales, hoc ipso nomine tuam fortunam admirantur, quod te conspiciant intra cancellos versantem, ac nullo prohibente introeuntem, prorsus præclaris illis opibus deliciisque domesticum quendam ac familiarem esse factum. At ipse nondum videre potes quam ob rem illi te felicem existimet, nisi quod gaudes tamen, teque ipse fallis, semper futura meliora fore existimans. Ceterum contra atque speraris euenit, & quemadmodum adagio dicitur, iuxta Mandrabuli morem negotium procedit, in singulos (ut ita dixerim) dies deterius ac retro relabens. Vnde paulatim velut in luce dubia, tum demum dispiciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil aliud fuisse, quam ampullas quasdam inauratas; labores autem esse graues, ferros, ineuitabiles, ac perpetuos. Sed quoniam isti sint, forsitan me rogabis. Neque enim video, inquires, quid in hac consuetudine sit adeo molestum, neque intelligo ista quæ conimemoras grauiataque intoleranda. Audi igitur vir egregie, non molestiam modo negotij perpendens, verum fœditatem, humilitatem, prorsusque seruitutem vel præcipue interim considerans. Principio memineris ex eo tempore te iam neque liberum neque ingenuum posse videri. Noueris enim te hæc omnia, genus, libertatem, progenitores ante limen relinquere, quum in huiusmodi seruitutem temetipsum addicens in ædes ingrederis. Siquidem libertas tibi comes ire recusarit, ad vitam tam indignam, tam humilem, te conferenti. Seruus itaque (tametsi nomine ipso grauiter offenderis) seruus inquam, velis nolis, futurus es: neque vnus seruus, verum complurium, operamque seruilem præstare cogêris obstipito capite, à diluculo in vesperam vsque, idque mercede vili atque indigna. Adde quod ne placebis quidem admodum, neque domino satisfacies, neque ab illo magnifices, ut qui non à puero fueris ad seruitium institutus, sed serò didiceris, atque ætate multum aliena cœperis ad id erudiri.

*Seruitus
consequens
condicione
seruitam.*

Α ἔ γδ ἔσθ' ἂν φυγεῖν ἐπι σοὶ διωκτὸν ἐν τῷ
 ἀγκύλων ἡμομίω. δέχη ποίνω τὸν χαλινόν,
 μύσας, ἔ τὰ πρῶτα θιάγωγος εἰ πρὸς αὐ-
 τόν, ἔ πρῶν ἀεισιπῶντα, ἔδ' ὄξέως νύπτοντα,
 μέγρις ἀν λάθης τέλεον αὐτὰ σιωήτης ἡμο-
 μῆμος. οἱ μὲν δὲ ἔξω ἀνθρώποι, ὅ μὲν τῷ το
 ζήλοισι σε, ὀρώντες ἐν τῷ τῆς κίχλιδος ἀφαι-
 τεύοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῷ πρῶν
 πινά ἐνδον γέγημημόν. σὺ ὅ αὐτὸς ὁσέπεω
 ὄρεας, ἔ πινος ἐνεκα βύδαίμων αὐτοῖς ἐπὶ δοκῆς.
 πλιῶ ἀλλὰ χαίρης γε, καὶ σεαυτὸν ὄξα πατῆς,
 καὶ αἰεὶ τὰ μέλλοντα θελήω ἡμύσεσθαι νομί-
 ζεις. ὅ δ' ἐμπαλιν ἢ σὺ ἠλπισσας, γίγεται. καὶ
 ὡς ἡ παρομιμία φησὶν, Ἐπὶ Μανδραβούλου
 χαρῆ ὁ πρῶτος, καθ' ἐκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν
 ἡμέραν ἀποσμηκρωτόμῳ, ἔ εἰς τοῦ πίσω ἀ-
 ναποδίξον. ἡρέμα οὔω, ὡς ὅτε ἐν ἀμυδρῷ τὰ
 φωτὶ τότε πρῶτον δὲ ἀβλέπων, ἀρχὴ καὶ ἴσ-
 νοσῆν, ὡς αἱ μὲν χροσά ἐκείνη ἐλπίδες, ὁσθὲν
 ἀλλ' ἢ φῶσά πινες ἡσθ' ὅτι χροσσι βαρεῖς
 δέ, καὶ ἀληθεῖς, ἔ ἀπὸ φαιθήρη, καὶ σιωεχῆς οἱ
 πόνοι. τίνες ἔτι ἴσως ἐρήση με· ἔχ ὄρω γδ ὅ, π
 ὅ ὅτι πονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυμοισίαις ὅστιν,
 ἔσθ' ὅτι πονῶ ἀπὶνα ἔφησθα τὰ καματηρά καὶ
 ἀφόρητα. ὁσκούω ἀκουσον, ὦ ἡμῶν, μὴ εἰ
 κάματες ἐνεσθιν ἐν τῷ πρῶτῳ μόνον
 ὄξετάξων, ἀλλὰ ἔ ὁ αἰχρὸν, ἔ ταπεινόν, ἔ
 σιωόλως δουλοπρεπές, ὁσθ' ἐν πρῶτῳ τῆς
 ἀκροάσεως πῆμῆμος· καὶ πρῶτον γε μέμνησθ
 μηκέτι ἐλθῆσθον ὅ ἀπὸ ἐκείνη, μηδ' ἐν-
 πατείδω σεαυτὸν οἰεσθαι. πρῶτα γδ ταῦτα
 ὅ ἡμῶς, πλιῶ ἐλθῆσθαι, τοῖς πρῶτοις
 ἔξω τῷ ἔδδὸ καὶ ἀλείφω, ἴσθι, ἐπειδὴ
 ὅτι τοιαύτω σου τὸν λατρεῖδον ἀπεμπολή-
 σας εἰσῆς. ἔ γδ ἐτελήσθ σοὶ ἡ ἐλθῆσθαι ξυ-
 φελεθῆν, ἐφ' ἔ τῶς ἀγνή πρῶτα καὶ τα-
 πενά εἰσιόντι. δούλος οὔω, εἰ καὶ πρῶν ἀρῆση
 τὰ ὄνομα π, ἔ ἔχ ἐνός, ἀλλὰ πολλῶν δούλος
 ἀναγκάως ἔσθ, καὶ ἡπτεύσης καὶ τῶ νενθικῶς
 ἔωθεν ἐς ἔσπῆσαν, ἀεικλίω ὅτι μαθῶ· καὶ
 ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῆ δουλεία ξυπρα-
 φεῖς, ὅψιμα θῆσας δέ, καὶ πρῶν που τῆς ἡλι-
 κίας παιδούμῆμος πρὸς αὐτῆς, ἔ πρῶν βί-
 δόκμος ἔσθ, ὁσθὲ πολλῶ ἀξίος τὰ δεασθῆ.
 ἀφαιθῆρει γὰρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλθῆσθαι

Excruciat autem te pristinae libertatis me-

ἡσυχία καὶ ἀποσιρτάν σίγῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίσεις, ὅ μὴ Πυρρῖα μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶ), μηδὲ ὡς ἄρ' τις Βιθυνὸς ἕτω μέγαλοφῶνα τὰ κήρυκα ἀπημπολήσῃ. ἀλλ' ὁπόταν, ὡ βέλπιε, τῆς νεμελῆσας ὀπιστάσης, αἰαμιχρῆς τὰ Πυρρῖα καὶ τὰ Ζωπυρίωνι, πρῶτῃ τῶ χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκείνην ὅ,τι δὴ ποτε ἔω δίδου μῦθον, τῆτο ἢ πρῶτῃς ἔστ' κήρυκος γὰρ ὅσα ἔδῃ ἐπ' ἀόρατα εἰσὶν ἀποκηρύσσοντα, καὶ μακρῶ χρόνῳ μνηστῆσαι μῦθον εἰσὶν ἀποπύττω. εἴτ' ὡ κἀταρμά (Φαίλιον αὐτὸ καὶ μάλιστ' αὐτὸν φιλοσοφῶν Φαίλιοντα) εἰ μὲν σε τις ἢ πλεόντα κἀποκτινῆς συλλαβῶν, ἢ λησῆς ἀπεδίδοτο ὡ κτεῖρες αὐτῶν, ὡς πρῶτῃ τῶ ἀξίᾳ δυσχρῶνται ἢ εἰ τις σου συλλαβῶν μῦθος, ἢ γὰρ δούλων ἢ λέγων, ἔβόας αὐτοῖς νόμοις, καὶ δὴν ἔποιεις, καὶ ἢ γὰρ ἀκτεῖρες, καὶ ὡ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκεράσῃς αὐτῶν, ὅλιγων ἐνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσῃ δούλος ἦσθα, καὶ πρὸς ἔλευθερίαν ἢ δὴ ὄρα, αὐτῇ δ' ἔρετῃ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπολήσῃς; ὅσα τοῖς πολλοῖς ἐκείνοις λόγους αἰδέσθεις, οἷς ὁ κἀλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῆσιππος, ἢ Αἰριστοτέλης διεξεληλύθασιν, ὅ μὲν ἐλευθερίον ἐπαυνοῦντες, ὅ δουλοπρεπεῖς δὲ ἀφ' ἀλλοτρίων καὶ ὅσα αἰσχυρῶν κἀλαξίαν ἀφ' ἑσέως, καὶ ἀργαίους, καὶ βωμολόχοις ἀντεξέτατον μῦθος, καὶ ἐν τούτῳ πλήρῃ Ρωμαίων μόνος ξενίζων τὰ πείθωνι, καὶ πονήρως τῶ Ρωμαίων φωνῶν βαρβαρίζων, εἴτα δὴ πνῶν δειπνα δουρῶσθαι, καὶ πολυαἰδέσθαι, συγκλύδων πνῶν, καὶ τῆν πλείστον μορθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαμειβῆς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τῶ μετεῖως ἔχοντες ἑώθεν τε ἕτω κἀδωνι ἔξασαται, ἀποσιρτάν τῶ ὑπνοῦ ὅ ἢ δὴ σον, συμπεριεῖς αὐτῶ, καὶ κἀτω, ἐπὶ τὸν ἄριτον πηλὸν ἔχων ὅτι τοῖν σπελοῖν; ὅπως ἀποεῖα μὲν σε θερμῶν ἔχειν, ἢ τῆν ἀγέλιον λαχάριον, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἰ κἀδωνι ῥέουσαι τῶ ἡλεῶν ὕδατος, ὡς ὅτι ταῦτα σε ἕτω ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δὴ λὸν ὡς οὐχ ὕδατος, ὅσα θερμῶν, ἀλλὰ περμῶν, καὶ ὄρων,

A moria animo recurfans, facitque ut interdum resilire conere, reluctansque, atque ob id ipsum fit ut seruitus tibi molestior accidat. Nisi forte illud tibi ad libertatem sufficere putas, quod non fueris Pyrrhia aut Zopyrione patre prognatus: aut quod non sic uti Bithynicum aliquod mancipium vociferante præcone diuendaris. Atqui tum vir egregie, cum instante nouilunio Pyrrhiis & Zopyrionibus immixtus, manum itidem ut alij seruuli protendis, capisque quodcunque illud tandem est quod datur, hæc videlicet est auctio. Nam præcone nihil opus erat homini qui ipse sui fuerit præco, B quique ipse vltro sibi multo tempore dominum ambierit. Age iam ô sceleste (cur enim non dicam, præsertim in eum qui se philosophum esse dicat?) si quis te pirata inter nauigandum captum, aut si quis prædo in seruitutem tradidisset, te ipsum deplorares, tanquam indignam fortunæ iniuriam patientem: aut si quis manu iniecta te duceret, in seruitutem asseres, leges inclamares, omnia facetes, acerbè ferres, & , ô terra, ô dij, magno clamore vociferareris: nunc verò quum ipse te ob paucos obolos id ætatis in qua etiam si seruus natus esses, tamen tempestiuum fuisset iam ad libertatem aspirare, cum ipsa virtute ac sapientia vltro additum vendideris, nihil illa reueritus, quæ per multa ab egregio Platone, Chrysippo, Aristotele, differuntur, quum libertatē laudant, seruitutem damnant: an non te puderet, quum inter homines assentatores & emptitios ac scurras versans, ex æquo cum illis æstimaris! quum in tanta Romanorum turba solus peregrino in pallio versaris, quumque Romanam linguam perperam ac barbarè sonas: præterea quum agitas conuiuia tumultuosa, magna hominum turba conferta, quorum plerique collectitij quidam sunt & improbi? atque inter hos laudas odiose, bibisque præter modum: deinde mane ad tintinabulum expergefactus, discussa ab oculis dulcissima somni parte, vnà sursum ac deorsum circuncursas, hesternò luto etiamdum tibi adhærente? Usque adeo ne te lupini aut holerum agrestium tenuit pesuria? Usque adeo tibi defuerunt fontes frigida manantes aqua, ut per desperationem ad ista deuenires? Haud puto: quin potius palam est, te non frigida aquæ, neque lupini, sed bellariorum atque obsoniorum,

vinique odorati cupiditate captum eò A
 venisse: quæ dum lupi piscis in morem a-
 uidius appetis, tuo merito euênit vt ha-
 mus tibi fauces transfixerit. Itaque præ-
 stò sunt huius intemperantiæ gulæque
 auctoramenta. Ac perinde atque simia à
 trunco reuinctus collo, reliquis quidem
 omnibus risui es: at ipse tibi deliciis af-
 fluere videris, cui contigerit affatim ex-
 pleri carycis. Cæterùm libertas, inge-
 nuitas, vnà cum ipsis gentilibus ac tribu-
 libus, hæc nimirum euanida cuncta: æ-
 que istarum rerum ne memoria quidem
 vlla: quanquam hoc quoque ferendum,
 si vita ista cum hac turpitudine duntaxat
 esset coniuncta, quod è libero seruum vi-
 deri facit: non labores etiam accede-
 rent, cum illa seruorum colluie com-
 munes. Sed vide num quæ tibi imperan-
 tur, leuiores sint his quæ Dromoni aut
 Tibio mandantur. Nam doctrinæ qui-
 dem (cuius rei cupiditate simularat te
 in familiam suã accersisse sese) perquam
 exigua illi cura est. Quid enim (vt dici
 solet) commercii asino cum lyra? An non
 vides videlicet quàm miserè macerentur
 immodico desiderio vel Homericæ fa-
 pientix, vel Demosthenicæ grauitatis
 ac vehementiæ, vel Platonice sublimi-
 tatis? Quorum mehercle ex animis si
 quis aurum, argentum, atque harum re-
 rum curas tollat, nihil fuerit reliquum
 præter fastum, molliem, lasciuiam, lu-
 xum, ferocitatem, imperitiam. Atque
 ad ista nihil profum opus te. Verùm
 quoniam tibi barba ingens propendet à
 mento, quoniamque vultu ipso graue
 quiddam & venerandum præ te fers, tum
 quia pallio Græcanico decenter amictus
 es, noruntque iam omnes te grammati-
 cum esse, seu rhetorè, seu philosophum:
 pulchrum ille sibi putat, vt & eiusmodi
 quispiam, anteambulorum suorum pom-
 pæ permixtus esse videatur. Futurum
 enim hac re, vt Græcanicarum disci-
 plinarum studiosus, reliquæque omnis
 doctrinæ neque negligens neque rudis
 esse putetur. Vnde fit vt in periculum
 vir egregie venias, ne non tam ob ad-
 mirandas illas artes, quàm magis ob bar-
 bam palliumque conductus esse videare:
 proinde vt perpetuus apud illum conspi-
 ciaris oportet, neque absis vnquam,
 verùm vt diluculo relictis stratis in fa-
 mulitio temet exhibeas conspiciendum,
 neque locum in acie deseras. Porro
 ille iniecta nonnunquam tibi manu, quicquid fortè in mentem incidere, de hoc

καὶ οἶν᾽ ἀποσιμῶν ὀπιθυμῶν, ἐάλωσ, καὶ ἀ-
 ποσὸν ὀφθαλμοῦ, αὐτὸν μάλα δειχόμενος τὸν ὄρε-
 γόμενον τούτων λαμῶν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. καὶ τὸ
 πόδας τοῦ γὰρ οὐκ ἔστι τῆς λιγυρίας τούτης ἀπί-
 χθησιν. καὶ ὡς ποσὸν οἱ πύθιοι, κλοῖα δὲ τῆς τὸν
 πύθιον, ἀλλοῖς μὲν γέλωτα πύθιον ἔχουσιν
 σαυτῶν δὲ δοκῶν περὶ αὐτῶν, ὅτι ἐστὶ σοὶ τῆς
 ἰσχυρίας ἀφ᾽ ὅπως ἐπιτραχίλῃ ἢ δὲ Ἐλευθε-
 ρία, καὶ τὸ δὲ γένος, ἀλλοῖς φυλέταις ἔφρα-
 ποροι, φροῦδα πύθια, καὶ ὡσὲν μνήμη τις
 αὐτῶν: καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ ἀγαθὸν
 περὶ αὐτῶν τῶν φράγματι, δοῦλον αὐτῶν ἔλθω-
 B
 γέρον δοκῶν, οἱ δὲ πόνοι μὴ εἴ ποτε πύθιον
 τούτους οἰκέτας. ἀλλ᾽ ὅρα εἰ μετεωριώτερά σοι
 περὶ τὴν ἀρετὴν τῆς Δρόμωνι καὶ Τιβίω
 περὶ τὴν ἀρετὴν. ὦν μὲν γὰρ ἕνεκα τῆς
 μαθημάτων ὀπιθυμῶν φήσας πύθιον ἔχου-
 σε, ὀλίγην αὐτῶν μέλη. τί γὰρ κρινόν φασε
 λύρα καὶ ὄνα; πύθιον γὰρ ἔχ᾽ ὄρα; ἐκτε-
 τήκασι τῶν πόδας τῆς Ομήρου σοφίας, ἢ
 τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλά-
 τῶνος μεγαλοφροσύνης, ὦν ἡ τις ἐκ τῆς
 ψυχῆς ἀφέλη τὸ χρεῖον, καὶ τὸ δὲ ἀργύ-
 C
 ριον, καὶ τῶν περὶ τούτων φροῦδα: τὸ
 καὶ αὐτῶν πόνοι ὅτι τῶν καὶ μαλακία,
 καὶ ἡδοναίαι, καὶ ἀσελγεία, καὶ ὕβρις,
 καὶ ἀπαυδολογία. δεῖται δὲ σου ἐπὶ ἐκεί-
 να μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πύθιον ἔχῃς
 βαθίω, καὶ σεμνός τις εἴ τι τῶν περὶ αὐτῶν,
 καὶ ἰμάτιον Ἑλληνικὸν ὀψιθῶς περὶ βέ-
 βησται, καὶ πύθιον ἴσασι σε γραμματι-
 κὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῶν
 δοκεῖ ἀναμεμῆσθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς
 περὶ αὐτοῦ, καὶ περὶ αὐτοῦ αὐτῶν. δὲ-
 D
 ξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς τῆς Ἑλ-
 ληνικῆς μαθημάτων, καὶ ὄλωσ, περὶ παι-
 δείας φιλόκαλος: ὡστε κινδυνεύεις, ὡ γυ-
 ναῖε, αὐτῶν τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πύ-
 θιον καὶ τὸν τείβωνα μεμωθῶκεναι. καὶ
 οὐκ εἰσεὶ αὐτῶν ὄραται, καὶ μηδέποτε
 ἀπολείπεσθαι. ἀλλ᾽ ἔωθεν ἔξανασάντα, πα-
 ρέχῃ σαυτὸν ὀφθῆσθαι ὡς τῆς θεραπείας,
 καὶ μὴ λιπεῖν τῶν ἀξίων: ὅτι ὀπιθῶν-
 λων ἐπιότε σοὶ τῶν χεῖρα, ὅ, τι αὐτῶν, λη-

ρῆ, τοῖς ἐπιτηχεύουσιν ὀπιδοκνύμενος, ὡς ἄν
 εἴη ὁδὸν βαδίζων, ἀμελής ὅστι τῆν μουσῶν,
 ἀλλ' εἰς καλὸν πλὴν ἐν τῷ περὶ πάντων ἀφ-
 ἦται γαλίω. σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν πα-
 ραδραμῶν, τὰ δὲ, βάδην ἀναίτια πολλά ἔ-
 κάτομτα (ποιῶν γὰρ, ὡς οἶδα, ἢ Πό-
 λης) ἀειελθῶν, ἰδρωσά τε, καὶ πνέουσας.
 κακίαν ἐίδον πνὶ τῆν φίλων, παρὸς ὃν ἦλθε,
 ἀφαιρομένη, μηδ' ὅπου κατ' ἴξιν ἔχων, ὄρ-
 ρος ἕως ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις ὁ βιβλίον
 παρὰ χεῖρά μινος. ἐπειδὴ δὲ ἀσιτῶν τε καὶ
 ἀποτοῦ ἢ νύξ κατὰ λάβη, λουσαί μινος πονη-
 ρῶς ἀωρεῖ, παρὸς αὐτὸ που γὰρ ὁ μεσονύ-
 κτιον ἢ κείν ὅτι ὁ δειπνον, ὅτι ἔθ' ὁμοίως ἐν-
 ημος, ὅτι δὲ παρὸς βλεπῶν τοῖς παρῶσιν. ἀλλ'
 ἡ πῖς ἄλλος ἐπεισέλθη νεαλέτερος, ἐς τοῦ-
 πῖσω σὺ καὶ ἔτιως ἐς πλὴν ἀπμοπαίττω γω-
 νίαν ὄξωσθεις; κατὰ χεῖρα μῦρτος, μόνον
 τῆν παρὰ φερομένην τὰ ὅσα, εἰ ἀφίξειτο μέ-
 γρι σὺ, κατὰ τὰ οἰκύνες παρὸς ὁδῶν, ἢ ὁ
 σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ἢ τὰ ἄλ-
 λα στυφλοῦσιν, εἰ ἕως φθίειν ἕως τῆν
 παρὰ χεῖρά μινος, ἀσμενος ἕως λιμοῦ
 παρὰ φέρμενος. ἢ μὲν ἔθ' ἢ ἄλλη ἕβεις ἀ-
 πεσιν, ἀλλ' ἔτε ὡν ἔχεις μόνος, ἢ γὰρ ἀνα-
 κείν ὅτι καὶ σὲ τῆν αὐτῆν αἰεὶ τοῖς ξένοις καὶ
 ἀγνώστους ἀπποιοῦσθαι; ἀγνωμοσύνη γὰρ σὶ
 τῶν γὰρ ἔτε ἢ ὄρνις ὁμοία τῆς ἄλλαις, ἀλ-
 λά τὰ μὲν πλάσιω, παχεῖα καὶ πιμελής,
 σὺ δὲ, νεοτῆς ἢ μίτομος, ἢ φάτῃ πῖς ἕως
 σκληρὸς, ἕβεις ἀππικρις, καὶ ἀπμία. πολ-
 λάκις δὲ ἡ ὄπιλίποι ἄλλα πινός, ἀφφιδίως
 ὅτι παρῶντες ἔρα μινος ὁ ἀφφίχνης τὰ σὺ
 παρὰ χεῖρά μινος φέρων, ἐκείνω παρὰ τέθει-
 κεν, ἕως πνέουσας. σὺ γὰρ ἢ μέτερος εἶ.
 τε μινος μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺς
 ἕως παρῶντες, ἢ ἐλάφω, γὰρ ἐκ πνέουσας ἢ
 πνὶ ἀφφίχνης ἢ ἕως ἔχων, ἢ πλὴν Περμη-
 θῶς μερίδα φέρουσαι, ὅσα κεκαλυμμένα
 τῆ πιμελή. ὁ γὰρ τὰ μὲν ἕως σὲ τὴν λοπά-
 दा πρῶταίνα, ἔστ' αὐτὸ ἀπαγορεύσθαι ἐμφορῶ-
 μινος, σὲ δ' ἔτιω παχεῖως παρὰ δραμῶν, πνὶ
 φορητῶν ἐλθούτων ἀνδρῶν, καὶ ὁπόσιν ἀφφίχνοι
 τὴν γὰρ ἔθ' ἢ; καὶ τοῖς ὅσα ἕως ἐφίλω,

A tecum nūgatur, obuiis ostentans quān-
 ne per viam quidem ingrediens, incu-
 rius sit literarum, quin vt illud ipsum
 etiam otium quod inter inambulandum
 datur, in re quapiam honesta collocet.
 At tu miser interim, nunc cursim, nunc
 gradatim, nunc scanisim plerunque, nunc
 descensim (nam scis huiusmodi esse vr-
 bem) obambulans, tum sudas tum spiri-
 tum anhelus trahis. Deinde illo intus
 cum amico quopiam, ad quem accessit,
 confabulante, quum tibi interim locus
 desit vbi vel assidere queas, librum vi-
 delicet stans in manum sumis, quoque
 fallas tædium, legis. Post vbi ieiunium
 te sitientemque piox occupauit; in-
 commodè lotus, intempestiuè, puta
 nocte fermè concubia, ad cœnam ac-
 cedis, haud perinde deinceps in pre-
 tio habitus, neque conspiciendus his
 qui adsunt. Verùm si quis aduenerit re-
 centior, tu post tergum reiiceris. Itaque
 in angulum aliquem abiectissimum re-
 trusus, accumbis, testis duntaxat ac spe-
 ctator eorum quæ apponuntur, canum
 ritu ossa circumrodens, si fors ad te
 perueniat, vel aridum malux folium,
 quo reliqua inuoluunt, si fastidiatur ab
 aliis qui supra te accumbunt, præ fame li-
 benter arrupturus. Audi iam & aliud
 contumeliæ genus. Quid quòd ne o-
 uum quidem soli tibi apponitur? Ne-
 que enim conuenit, vt tu semper ea-
 dem requiras, quæ hospitibus atque i-
 gnotis ministrantur, quandoquidem
 hæc tua sit inscitia atque inurbanitas.
 Neque auis eiusmodi tibi apponitur,
 qualis aliis, verùm diuiti illi pinguis &
 succulenta, tibi pullus dimidiatus, aut
 palumbus aliquis aridus atque insipidus,
 non auis videlicet, sed manifesta contu-
 melia, ludibriūmque. Neque verò ra-
 rò fit, vt si quando desit alibi, mini-
 ster repente te inspectante submouens
 ea quæ tibi erant apposita, aliis appo-
 nat, illud tibi ad aurem immurmurans,
 Tu profectò noster es. Quòd si quando
 interim dissecetur vel porca facta, vel
 ceruus: aut struictorem tibi modis om-
 nibus propitium habeas oportet: aut
 certè Promethci partem feres: nempe
 ossa adipe circumtecta. Nam quòd ei
 qui supra te accumbit, patina sinitur ad-
 stare quoad fatiatus repudiet, te contra
 tam celeriter prætercurrat, quis tandem
 isthuc ferat, qui modò sit ingenuus, cuius

Quotidia-
 nus victus.

tantum insit bilis, quantum vel ceruis adest? Atque illud equidem nondum dixi;

quod reliquis suavissimum ac vetustissimum vinum bibentibus, tu solus malum quoddam & pingue bibis. Proinde illud semper curas, vt auro argentove bibas, ne colore prodente palam fiat te vsque adeo contemptum neglectumque esse conuiuam: quanquam bene tecum ageretur, si vel illud ipsum ad fatietatem vsque bibere liceret. At nunc vbi crebrius poposceris, minister audisse dissimulat. Adde iam multas interim & alias esse res quæ te discredient: imò nihil esse ferme, quod non sit acerbum, maximè quum tibi cinædus aliquis antefertur: quin pluris te fit is qui saltandi docet artem, qui iocos Ionicos contexit, Alexandrinus qui spiam homunculus. Nam qui tibi speres tu vt in accubitu æqueris iis qui voluptates & amatoria subministrant: qui literulas in pectore gestant: Proinde in obscuro quopiam conuiuij latibulo tectus, præque pudore abstrusus, suspiras, vti coniectadum est, tæque ipsum deploras, ac fortunam incusas tuam, quæ tibi ne pauxillum quidè lepôris ac venustatis asperferit. Ac prorsus ita videris affectus, vt optes poëta fieri, vt amatorias conscribas cantiones: aut si id non contigit, vel eam assequi facultatem, vt possis ab aliis conditas dignè canere. Vides enim quibus in rebus situm est vt quis efferatur, plurimique fiat. Quin & illud ferre queas, vt magi quoque aut arioli personam (si necesse sit) induas, ex horum genere, qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulas opes pollicentur: quando quidè hos quoque vides non mediocriter à diuitibus amari, plurimique fieri: eoque vel vnum quodlibet horum fieri percupias, vti ne prorsus reiculus atque inutilis appareas. Atqui ne ad ista quidem docilis es, infelix: proinde submittas te oportet, mustifetisque ac tacitus feras, clam apud te plorans, ac neglectui habitus. Etenim si te famulus aliquis susurro deferat, qui solus omnium non laudaris puerum heræ saltantem, aut cithara canentem, ista scilicet ex re nõ leue discrimen impendet. Quapropter terrestris in morem ranæ sitiens vocifereris necesse est, id operam dans, vt in laudantium numero insignis ac præcipuus appareas. Quin sæpicule silentibus reliquis tibi ficta quædam laus proferenda, quæque multam sapiat assentionem. Iam verò magnopere ridiculum est, cū esurias interim sitiisque, vnguentis colim, ac vertice gestare coronam.

Contemptus & reuictio post eia. los & saltationes.

Adulatio ridiculum.

A ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πίνοντων, μόνος σὺ πονηρὸν τινα καὶ παχὺ πίνεις: θεραπείων αἰεὶ, ἐν δὲ γυμνασίοις ἢ χροσῶ πίνῃν, ὡς μὴ ἐλεῖσθῆναι ἀπὸ τῆς χρωματός, ἕτως ἀτιμὸς ὢν συμπότης: καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνῃς ἐς κόρον ἴω πίνῃν. νῦν δὲ πολυλάκεις ἀτήσθητος, ὁ παῖς ἕδῃ αἰονίῃ ἔοικεν. αἰῶν δὲ σε πολλὰ, καὶ ἀδράγα, καὶ ἁρμόδιον τὰ πρῶτα, καὶ μάλιστα ὅταν σε πρῶτον δόξα μὴ κίναδος τις, ἢ ὄρχηστροδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὸς ξυμείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς αἰθεροπύρατος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀφαιροῦντο, καὶ γυμνασίου καὶ ἰσοπύρατος καὶ ἀφαιροῦντο: τοῖς γὰρ οἱ δὲ πορνοποιῶντες ἐπὶ δόξῃ μὲν ἔστιν. ἡ πορνοποιῶντες δὲ αὐτῶν, εἰ καὶ μάλλον, ἢ μάλιστα ἡ πορνοποιῶντες δέοι, τῶν κλήεις πολυταλάτοις, καὶ ἀδράγα, καὶ ἀδράγας τοῖς πλάτοις ἡ πορνοποιῶντων. καὶ γὰρ αὐτῶν καὶ τοῖς οἰκίαις δὲ πορνοποιῶντες ἐν ταῖς φιλικίαις, καὶ πολλὰν ἀξιομύρατος: καὶ ἐν πύρατος τούτων ἡδύως αὐτῶν γυμνασίου, ὡς μὴ ἀποβλητὸς καὶ πορνοποιῶντες εἴης, ἀλλ' ὅσοι πορνοποιῶντες ὁ κακοδαίμων πύρατος εἶ. πορνοποιῶντες αἰδέσθῃ μειοῦνται, καὶ σιωπῇ αἰδέσθῃ, ἡ πορνοποιῶντες, καὶ ἀμελοῦντες. ἡ μὲν γὰρ κατεῖπη σοὶ τις ψίθυρος οἰκίαις, ὡς μόνος σὺν ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὄρχηστρον, ἢ κίναδος, κίναδος ἢ μικρὸς ἐκ τῆς πορνοποιῶντος. καὶ οὐν χροσῶν βασιλεῦς δικίω δὲ πύρατος, καὶ ἀδράγα, ὡς ὅτισημος ἔση ἐν τοῖς ἐπαυνοδοῖς, καὶ κορυφαῖος, ὅτι μελοῦντες. πολυλάκεις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησθέντων, αὐτῶν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινα ἔπαυνον, πολλὰ πύρατος καὶ ἀδράγα ἐμφανισθέντα. ὅ μὲν γὰρ λιμῶν ξυμείωνται, καὶ, ἢ Δία, γε δὲ πύρατος, μύρατος χροσῶν, καὶ πορνοποιῶντες πύρατος κεφαλῶν, ἡρέμα καὶ γυμνασίου. ἔοικας

ἔοικας γὰρ τότε τῆλ' ἑώλε πινὸς νεκροῦ ἀ-
 γροτος ἐραγίσματα. καὶ γὰρ ἑκείν' κει-
 τὰ χεῖροσιν μύρον, καὶ τὸν τεφανὸν ἔπιθεν-
 τες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ βύζανον καὶ πα-
 ρεσβιασμένα. ἠὲ μὴ γὰρ καὶ ζυλότυ-
 πὸς τις ἦ, καὶ παῖδες δὴμορφοὶ ὄσιν, ἢ νέα
 γυνή, καὶ σὺ μὴ πρυτελῶς πόρρω Αφρο-
 δίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ ὁ
 ποσῆμα, ἐστὶ ὁ κίνδυνος διὰ τὴν ἀφροσύ-
 νην. ὅσα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολ-
 λοὶ, ἢ μόνον τὰ ληθῆ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ πὶ
 καὶ πορσεπιμετρῶντες ὡς μὴ νυστάζειν δό-
 κοῖεν. δεῖ οὖν ὡσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δει-
 πνοῖς κείτω νύοιτα καὶ καίεσθαι, δεδύστα
 μὴ τις βινούχος δεῖδῃ πορσεβλέψασθαι μιᾶ
 τῆν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε βινούχος
 εἰπερ κείνου πάλας ὁ ῥῆξον ἔχων, ἢ μὴ γέ-
 μιν ὀρώντα, ἀφ' ἑτέρου τῶν οἴσῳ μετὰ ξυ-
 πίνοντος, τίω γναθόν. εἴτ' ἀπελθὼν τῆ δει-
 πνου, μικρὸν πὶ κατέδαρτες. ἔστω δὲ ὡδὴν
 ἀλεκτερόνων ἀνεγρόμνος, ὃ δειλάμος ἐγὼ
 φῆς, καὶ ἀθλιός, οἷας τὰ πάλας ἀφ' ἑτε-
 ρῶν ἀπολιπῶν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀποσφ-
 γμονα, καὶ ὑπὸν μετ' ἑαυτὸν τῆ ἔπιθυμια,
 καὶ πορσεπῶν ἐλδύθερος, εἰς οἷς βαρῶ-
 ρθον φέρων ἑμαυτὸν ἐν σέσημα. τίος ἔνεκα, ὃ
 θεοὶ, ἢ τίς ὁ γαμορῶς μιᾶς ἕως ἔστιν; οὐ
 γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορ-
 ζῆν διωκτὸν ἠὲ, καὶ πορσεπῶν ὁ ἐλδύθερος, καὶ
 ὁ πύρρα ἐπ' ἕξοισίας. νῦν δὲ ὁ τῆ λῶρου,
 λέων κρόκη δεῖται αἰὼ καὶ κείτω πορσεπῶ-
 ρθον, ὁ πύρρα οἰκίσειν, ἐστὶ βινούχου εἰ-
 δῶς, ὅσπερ κειρασμένος εἶναι διωκτὸν.
 ἰδιώτης γὰρ ἐγὼ γὰρ τῆν τοιούτων, καὶ ἀπε-
 ρχος, καὶ μάλιστ' ἀββαλλόμενος ἀιδρά-
 σι, τῆν τῶν πορσεπῶν πεποιθμένος. ὡς δὲ
 καὶ ἀχρῆστος εἶμι, καὶ ἠκιστα συμποτικὸς,
 οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι διωκτὸν. στω-
 ἦμι δὲ ὡς καὶ ἐροχλῶ πολλὰ κίς βλεπό-
 μνος, καὶ μέλισσ' ἔστω ἠδίων αὐτὸς αὐ-
 τῆ εἶναι γέλω. σκυρροπὸς γὰρ αὐτῶν δόκω.
 καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως ἀρμόσομαι πορσε-
 αὐτὸν. ἠὲ μὴ γὰρ ἐπὶ τῆ σεμνοῦ φυλάττω
 ἑμαυτὸν, ἀνδρῶν ἑδδῶσα, ἢ μονογῆ φουκτέος.

A Siquidem id temporis non dissimilis vi-
 dere sepulchrali columnæ vetusti cuius-
 dam cadaveris, quæ gestare solet ea quæ
 Manibus inferuntur. Nam huic infuso
 unguento, impositaque corona, ipsi &
 bibunt & edunt apparatus epulas. Porro
 si etiam zelotypus quispiam fuerit, sintque
 illi vel pueri formosi, vel vxor puella, ne-
 que tu prorsus à Venere Gratiisque fue-
 ris alienus: profectò non satis tuta res, ne-
 que periculum negligendum, propterea
 quòd regis plures sunt oculi, qui quidem
 non vera solum vident, sed semper veris
 aliquid addunt ad cumulù, ne conuiuere
 videantur. Quas ob res vultu demisso ti-
 bi est accumbendum, quemadmodum in
 Persicis conuiuio fieri mos est verito, ne
 quis eunuchus sentiat te in concubinam
 aliquam coniuientem oculos: nòxque
 alter eunuchus, cui iamdudum arcus in
 manu tensus est, quia videris quæ videre
 nephas, inter bibendum malam iaculo
 transfigat. Iam peracto cõuiuio, vbi pau-
 lulum dormieris, ad galli cantù experge-
 factus, O me miserum, inquis, ò infortu-
 natum! Cuiusmodi quondam conuictus,
 quos amicos reliqui! tum vitam tran-
 quillam, & otij plenam: somnum quem
 meapte cupiditate metiri soleo: deambu-
 lationes liberas: atque ex his in quale
 barathrum memet præcipitem dedi? &
 deum immortalem, cuius tandem rei
 gratia? Aut quòdnam istud magnificum
 præmium? At ne fieri quidem potuit, vt
 mihi vnquam aliàs plures commoditates
 suppeterent, quàm tum suppetebant.
 Tum autem accedebat libertas, atque
 omnia pro meopte arbitrio faciendi fa-
 cultas. Nunc porro iuxta id quod pro-
 uerbio iactatum est, Leo chordula vin-
 ctus sursum ac deorsum circumferor.
 Quòdque omnium est miserrimum, ma-
 ximèque deplorandum, neque efficere
 possum vt placeam, neque gratiam eme-
 reri queo: propterea quòd harum rerum
 sum imperitus ac rudis, maximè cõprosi-
 tus collaris que cum his qui hæc velut ar-
 tem profitetur. Proinde iniucundus sum,
 ac ne utiquam aptus cõuiuio, quippe qui
 ne risum quidem concitare norim. Quia
 etiam sentio me non raro molestum esse
 & importunum quum adsum, maximè
 quum ipse seipso festiuior esse conatur:
 nam illi tetricus videor. In summa, nullã
 inuenio viam, qua me illi accomodem.

Etenim si meam ipsius auctoritatē ac se-
 ueritatem tueri pergo, iniucundus videor, ac propemodum horredus ac refugiendus.

Y

Pericula
& metus.

Pœnitentia.

Contra si risero, vultumque quàm possum maxime ad hilaritatem composuerō, fastidit illico ille, & auersatur. Ac prorsus tale quiddam mihi videtur, quale sit si quis in persona tragica Comœdiã agere tentet. Postremò quam tandem aliam vitam mihi viuam demens, posteaquam hanc presentem alteri vixerim? Dum hæc tecum loqueris, iam sonuit tintinnabulum, iamque ad eadem tibi redeundum est, obambulandum, standum, sed ceromate inunctis antè femoribus poplitibusque, si modò velis par esse certamini, præmiòque tollendo idoneus. Deinde conuiuium idem & eadem apparatus hora. Iamque adeò diuersa viuendi ratio, superiorique contraria, tum insomnia, sudor, defatigatio, paulatim quasi suffocis cuniculis inducunt vel tabem, vel pulmonis exulcerationem, vel intestini tormina, vel egregiam illam podagram. Reluctaris tamen sedulo: ac frequenter, quum valetudo poscat vti lecto decumbas, ne hoc quidem licet; eò quòd assimilari morbus, quòd munia officiaque iusta defugas, existimatur. Hinc præter omncis perpetuò palles, semperque iam iam morituro vidère similis. Et hæcenus quidem de his quæ domi ferenda sunt. Quòd si quando fuerit peregrinandum: vt ne interim referam alia incommoda, sæpe fit vt pluuio cælo, vbi postremus veneris (nam is locus tibi forte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo iam reliquo loco vbi diuerseris, proximè coquum, aut heræ comptorem te reclinant, ne stipulis quidem affatim substratis. Neq; verò tibi referre grauabor, quòd mihi Thesmopolis iste Stoicus narrauit sibi accidisse, rem profectò nimisquam ridiculam, quæ tamè eadem possit & alii cuius accidere. Conuiuiebat enim cum opulenta quadã ac delicata muliere ex illustribus istis & vrbis. Eam, quum aliquando peregre proficisceretur (nam id primum aiebat sibi maximopere ridiculum accidisse) in curru sibi viro nimirum philosopho adiunxisse cinædum quempiam picatis cruribus, derasa barba: quem illa honoris (vt conuicio) gratia secum ducebat. Quin nomen quoque cinædi commemorabat: aiebat enim Chelidonium vocari. Iam primùm illud cuiusmodi fuerit, vide, iuxta virum seuerum tetricumque, tum senem, canòque mento (scis autem quàm profundã ac venerabilem barbã habuerit Thesmopolis)

A λὼ δὲ μειδιήσω, καὶ ῥυθμίσω δὲ πρῶτον εἰς δὲ ἡδίστον, κατεφρόνησεν βίβως, καὶ διέπλυσε, καὶ δὲ πρῶτον ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὡς ἄν εἴ τις κωμῳδία ὑποκρινάμετο, τραγικὸν προσωπεῖον ὑπεκείμενος. δὲ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμυστὰ βιώσασθαι βίον, τὸν παρόντα τῆτον ἄλλω βεβιωκώς. ἐπὶ σου ταῦτα ἀφολογισμένους, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χεῖρ' ἔπ' ὁμοίων ἔχευε, καὶ πεινοσεῖν, καὶ ἐσάναι, ὑποαλείψαστά γε πρῶτον τοὺς βεβωῖνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις ἀφαιρέσασθαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἴπε

B δεῖπνον ὁμοίον, καὶ ἐς πλὴν αὐτῶν ὄρεσι πεποιημένον. καὶ σὺ τὰ τῆς ἀφίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀπὸ τῆροφα· καὶ ἡ ἀργυρία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κῆματος, ἠρέμα ἦδη ὑπορύπτοισιν, ἢ φθόλω, ἢ περὶ πιδυμονίαι, ἢ κώλα ἀλγημα, ἢ πλὴν καλῶν ποδάγραν αἰαπλάττοντες. αἰτέχης δὲ ὄμοιος, καὶ πολλὰ κίς κατὰ κεῖσθαι δεόν, ὅσπερ τῆτο συκχωρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῆς καθήκοντων ἐδόξεν. ὥστε δὲ ἀπὸ τῶν ὠχρῶς αἰεῖ, καὶ ὅσον ὅσπερ τεθνηξομένω ἔοικας· καὶ

C τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. λὼ δὲ που καὶ ἀποδημήσασθαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕοντος δὲ πολλὰ κίς, ὕστατος ἐλθὼν (οἷστο γὰρ σοὶ ἀποκεκλήρωται) ἐδὲ ζῶντος πεινιμῶς, ἐστ' αὐτὸν ἐπ' ὅσης καθάγωγης, τὰ μαγείρωσιν ἢ τὰ τῆς δεσποίνης κομμωτῆ συμπαροῦσιν, ὅσπερ τῆς φρυγῶν δαψιλῶς ὑποβαλόντες. ὅσπερ ὅσπερ δὲ σοὶ καὶ διηγήσασθαι ὁμοιοθεσμοπόλις ὅσπερ ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβαῖ αὐτῶν πρὸς γελοῖον, καὶ τὴν Δί', ὅσπερ αἰέλπισον, ὡς αὐτὸ ἄλλω ταῦτον συμβαῖ.

D σκεπὴν μὲν γὰρ πλάσια πινὶ ἐπεφύση γυναικὶ τῆς ἑπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσθαι δὲ καὶ ἀποδημήσασθαι ποτε, δὲ μὲν πρῶτον, ἐκείνο παρῆν ἔφη γελοῖότατον, συκχωρησάσθαι πρὸ αὐτῶν πρὸς δεδῶσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναδὸν τίνα τῆς πεπιτωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα πεινιμῶν ἀφ' ἑμῶν. ἀφ' ἑμῶν δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς δὲ εἰκὸς ἦγε, ἐδὲ ταῦτα δὲ τῆς κίναδου ἀπεμνημόνευε. Χελιδόνιον γὰρ κελῶσθαι τῆτο τῶν πρῶτον ἠλίχην, σκυθρωπῶ καὶ γρόντι αἰδρῶ καὶ πολὺ δὲ γρόντον (οἶσθαι ὅσπερ ὡς βαρῶν πώγωνα ἐσεμῶν ὁμοιοθεσμοπόλις εἶχε)

ἄρα κατέξασται φύκος ἐντετειμμένον, καὶ ἄ
 ἄπο γεγραμμένον τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ δρε-
 σεαλβιδιόν ὁ βλέμμα, καὶ τὸν πρᾶχλον
 ἔπι κελασμένον, ἢ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ
 γύπα πινὰ πᾶσι τετιμμένον τῆ πώγωνος ἄ
 πτερά, καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτὸ, καὶ
 τὸν κεκρυφαλὸν ἔχοντα, ἔπι τῆ κεφαλῇ αὐ
 συλαδέξασται. τὰ δ' οὖν ἄλλα, πρὸ ὄλεω
 τῶ ὀδὸν μυρίας ἄσ ἀπῆσ ἀσάξασται,
 ἄσ ἀδοντες, καὶ τερεπίζοντες· εἰ δ' μὴ ἐπείχεν
 αὐτὸς, ἴσως αὐτὸν ὀρχουμένον ἔπι τῆ ἀπῆνης.
 ἔτερον δ' οὖν πᾶσι τοῖσιν αὐτῶν πρὸς ταχῆ-
 να, καλέσασθαι γὰρ αὐτὸν ἠ γυνή, Θεσμόπολι, B
 Φοιν, ἄπως ὄναμο, χάριν ἢ μικρὸν αἰτούση,
 δὲ, μηδὲν αὐτεῖ πῶν, μηδ' ὅπως ἔπι πλῆθόν
 ὅσ δεισόμεθα πᾶσι μείνας. τῆ δ' ὄσφ εἰχὸς ἰω,
 ἄποχευόμενα πᾶσι πρὸς ἄξην, δέομαί σε
 ἄσ τ' ἔφη, χρεῖσὸν ὀρασαί σε, ἔ ἔπι μελῆ, καὶ
 Φιλόσορον, τῶ κίνα ἰω οἶδα τῶ Μυρρί-
 νῶ, ἀσάξασθαι ἔσ ὄσμημα, φύλαξέ μοι, καὶ
 ἔπι μελῶ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεῆς ἔσται· βαρύ-
 νεταί γὰρ ἠ ἀθλία τῶ γαστέρα, καὶ χρεδὸν ὡς
 ἔπι τεξέσθαι οἱ δ' κατὰ ἄσ τ' ἔσται, καὶ ἀπειθεῖς C
 οἰκέται, ἢ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἢ δ' ἐμοῦ ἀ-
 τῆς πολλῶ ποιουῶται λόγον ἐν ταῖς ἔδοις. μὴ
 ἴνῳ πᾶσι μικρὸν οἰσθῆς ἔπι ποιήσθαι με, ὅ
 πᾶσι ἀσπύδασον μοι, καὶ ἠδισὸν κωλύει δρε-
 φυλάξας. ἄσ ἔσται ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ
 ἰκετευέσης, καὶ μόνον καὶ ἔ δακρυέσης. ὅ δὲ
 πρὸς ἄσμημα, πᾶσι γέλοισιν ἰω, κινίδων ἐκ τῆ
 ἰματῆς πρὸς κῆτον μικρὸν ἄσ τὸν πώγω-
 να, καὶ κατουρήσθαι πολλὰ κίς, εἰ καὶ μὴ τῶτα ὁ
 Θεσμόπολις πρὸς ἐπίσθαι, ἔ βαύζον λεωπῆ τῆ
 Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ πᾶσι μελιτῆα) καὶ ὅ γὰρ ἔσται
 τῆ Φιλοσόφου πᾶσι λιχμῶν μῶν, μάλιστ' εἰ D
 πᾶσι τῆ γηλοῦ αὐτῶ ζωμοῦ ἔσται μετέμικτο. καὶ
 ὁ κίναδος, ὁ ξυώδρος, ὅσ ἀμούσως ποτὲ καὶ
 εἰς τοῖς ἄλλοις τοῖς παρὸν ἄσ ἐν τῶ ξυμπο-
 οῖα δ' ἀποσκώπλων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἔπι τὸν Θε-
 σμόπολιν κατῆκε ὁ σκῶμμα. πᾶσι δὲ Θε-
 σμόπολιδος, ἔφη, τῆ το μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι
 αὐτῆ Στωϊκῶ ἠδὲ Κωϊκῶς ἠμῶν γεγῆται. ὅ
 δ' οὖν κινίδων, καὶ τεποκένα ἐν τῶ πᾶσι τῶ
 Θεσμόπολιδος ἐπυθόμην. τοιαῦτα ἐν βυφῶσι,
 μάλλον δ' ἐν βυφῶσι τοῖς ξυμοδοῖς, καὶ μικρὸν
 αὐτοῖς χρεῖσθῆς τῆ ἄσ πᾶσι ἀσπύδασοντες.

affidere nihili hominē & effœminatū,
 picturatis oculis, lubrico vultu, fracta cer-
 uice, nō Chelidonem, per Iouem, id est,
 hirundinem, sed vulturē magis, reuul-
 sis barbæ plumis. Quòd ni magnopere
 illum fuisset deprecatus ne faceret, futu-
 rum fuisse vt flammeum etiam in capite
 gestans assideret. Præterea autem per-
 petuo hoc itinere molestias innumera-
 biles pertulisse sese, illo cantillante gar-
 rientēque, demum (nisi idem hominem
 coërcuisset) in rheda etiā saltante. Adde-
 bat secundo loco tale quiddam sibi fuis-
 se mādatum: Accersito illi mulier, Thes-
 mopoli, inquit, ita tibi dii bene faciant,
 magnum quoddam officium abs te re-
 quiram, quod caue recuses, neque expe-
 ctes vt quicquam te sim rogatura studio-
 sius. Atque hoc (vt est credibile) omnia
 se facturum pollicito, hoc, inquit, te ro-
 go, quandoquidem video te virum pro-
 bum, diligentem & amantem, canicu-
 lam quam nosti Myrrhinam in vehicu-
 lum recipe, eamque mihi serua, curans
 ne quid illi desit. Nam misera grauida
 est, atque adeò propemodum iam pro-
 pinqua partui. At isti scelesti & immori-
 geri ministri, non dicam huius, sed ne
 mei quidem ipsius magnopere rationem
 habent in peregrinationibus. Quare ne
 te putes mihi mediocre beneficium fa-
 cturum, si charissimam mihi iucundissi-
 mamque caniculam seruaris. Recepit
 Thesmopolis, quum illa tantopere roga-
 ret, ac propemodum etiam fleret. Por-
 rò spectaculum erat supra modum ridi-
 culum, Canicula è pallio prominens
 prospectansque paulò infra barbam, ac
 subinde imbeciens (tamec si hæc quidem
 Thesmopolis reticuit) ac gracili voce la-
 trans (huiusmodi enim catellæ iam in de-
 licis sunt) neque non philosophi men-
 tum oblingens, maximè si quid pridiani
 iuris inhæreret. Portò Cinædus assessor
 ille, quum non insulse super conuiuium
 dicteria quædam iecisset in eos qui ade-
 rant, ac denique & ad Thesmopolim
 vsque dicacitas peruenisset: De Thesmo-
 polide, inquit, vnum hoc possum dice-
 re, eum è Stoico Cynicum iam nobis ef-
 fe factum: equidem audiui caniculam
 etiam pèperisse in Thesmopolidis pal-
 lio. Huiusmodi deliciis illudunt, vel
 (vt verius dicam) huiusmodi contume-
 liis ac ludibriis tractant eos qui cum ipsis
 viuunt, paulatim eos cicures ac mansue-
 tos ad ferendas contumelias reddentes.

Adulatio
domino-
rum do-
ctos se vi-
deri vo-
lentium.

Præterea autem & Carcharorum ora-
torem noui, qui iussus super cœnam de-
clamabat, neutiquam ineruditè, per Io-
uem, imò grauitè & absolutissimè, ac
laudabatur interim ab illis bibentibus,
quum non ad aquæ modum, sed ad vi-
ni amphoram oraret. Atque eam mole-
stiam ob ducentas drachmas perpeti
ferebatur. Verùm hæc quidem fortassis
vrcunque toleranda. Porro si diues ipse
aut pœticus fuerit, aut historicus, qui
sua ipsius scripta in conuiuio recita-
re gaudeat: tum verò maximè futurum
est vt discrucieris ac dirumparis, nem-
pe quum admirari, quum assentari,
quum nouos quosdam laudandi modos
comminisci necesse habes. Sunt autem
qui & formæ nomine studeant admiran-
di videri. Eos nunc Adonidas, nunc Hy-
acinthos appelles necesse est, etiam si illis
naris nonnunquam cubitali hiet specu.
Quod ni laudaris, protinus in lapidici-
nas Dionysiacas asportaberis, tanquam
qui illi tum inuideas, tum insidieris, ma-
léque velis. Ad hæc & sapientes & rhe-
tores sint necesse est: Quod si etiam ru-
sticè quippiam dixerint, tum verò iuxta
illud quod dici solitum est, Atticæ atque
Hymetti plenâ orationem videri volût,
atque in legem abire, vt deinceps ita lo-
quantur homines. Quanquam quæ viri
faciunt, ferri forsitan queant: at, verò
mulieres (nam mulieribus etiam illud
studio est, vt doctos aliquot in suo con-
uiuio conductitios habeant, quique sese
mercede assententur) quandoquidem
hoc quoque ad reliquum cultum elegan-
tiamque pertinere putant, si dicantur e-
ruditæ, si philosophæ, si carmina compo-
nere Sapphicis haud multo inferiora: ob
hæc sanè hæ quoque conductitios Rhe-
tores, Grammaticos, Philosophos cir-
cumferunt. Hos autem audire solent (id
quod ipsum est ridiculum) tum temporis,
quum vel comuntur, aut capillos in or-
bem religant, vel in conuiuio. Nam aliàs
nō suppetit illis otium. Porro sæpenume-
ro fit, vt interim dum philosophus quip-
piam differit, interueniens ancilla literu-
las ab adultero portrigat: ac præclari illi
de pudicitia sermones intermittuntur, op-
perientes donec illa rescripserit adulte-
ro, atque ita redeat ad auditionem. Por-
rò si quando post multum temporis in-
stantibus Saturnalibus, aut Panathenæis,
miseræ quæpiam umbella tibi mittatur,

Α οἶδα δὲ ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν Καρχαρίων ὅτι
τὰς δειπνῶν κελυθαθέντα, μελετήσματα, καὶ
τὸν Δί', οὐκ ἀπαμειβύτως, ἀλλὰ πόρῳ πο-
ρῶς, καὶ ξυσκευεσθημένως ἐπηγήτο γυνῶ
μετὰ ξυπινότων, ὃ πρὸς ὕδωρ μεμετη-
μένων, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λέγων. καὶ
τῆσ' ἕσπεσ' ἡμῶν ὃ τὸ λημμεσ' ὅτι ἀφκο-
σίαισ' δραχμαῖσ' ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως
μέτρια. ἡ δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφι-
κὸς ὁ πλάσιος ἦ, ὡς δὲ ὃ δειπνον τὰ αὐτῶ
ράψαδῶν, ὅτε καὶ μάλιστ' ἀφρραγλίωσ'
χρῆ, ἐπαμοιωῦτα καὶ κλακευότα, καὶ ἔσ-
ποισ' ἐπαμῶν χαμνοτέρεσ' ὅτι νοοῦτα. εἰσὶ δὲ
οἱ καὶ ὅτι κἀλλῆ θ' αὐμαζέσασ' ἐθέλοισι. καὶ
δεῖ Ἀδωνίδασ' αὐτοῖσ', καὶ Υακίνθοισ' ἀκούειν,
πῆχ' αὐσ' ἐπίοτε πλῶ ρῖνα ἔχοντασ'. οὐ δὲ οὖν
ἐὰν μὴ ἐπαμῶν, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διο-
νεῖσ' ἀφίξῃ, ὡσ' καὶ φθορῶν, καὶ ὅτι-
βυλῶν αὐτῶ. χρῆ δὲ καὶ σοφοῖσ' καὶ ῥήτο-
ρεσ' εἶ αὐτοῖσ' κἀν εἴ τι σοφιστικῶτεσ' τυ-
χῶσιν, αὐτὸ ὃ τῆσ' Ἀθηναῖσ' καὶ τῶν Ὑμητῶν
μεσοῖσ' δοκεῖν τοῖσ' λόγοισ', καὶ νόμον εἶ ὃ
λοιοτὸν οὕτω λέγειν. καὶ τῶν φορητῶν ἴσως τὰ
τῶν ἀμειβῶν. αἱ δὲ οὖν γυναικεσ' (καὶ γὰρ
αὐ καὶ τῶν πῶ γυναικῶν σπουδα-
ζέσασ', ὃ εἶναι πινασ' αὐταῖσ' πεπαυδολομῶν,
μεισῶν ἕσπεσ' ξυμῶντασ', καὶ τὰς φο-
ρεῖσ' πρὸς ἐπομῶν) ἐν γὰρ τι καὶ τῶ τῶ
ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖσ' δοκεῖ, ἡ
λέγειται, ὡσ' πεπαυδολομῶν τέ εἰσι, ἔ φι-
λόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα ὃ πολὺ τῆσ'
Σαπφοῖσ' ἀποδέοντα. καὶ ἀφ' δὲ ταῦτα,
μεισῶν καὶ αὐταῖσ' πρὸς ἀφροσύνησ', καὶ
γραμματικῶν, καὶ φιλοσόφωσ' ἀφροσύνησ'
δὲ αὐτῶ πηνίκα (γελῶσιν γὰρ καὶ τῶ τῶ)
ἢ πῶ μετὰ ξυ κρομῶντασ', καὶ τὰς κόμασ' πε-
ειπλεκομῶν, ἢ ὡς δὲ ὃ δειπνον ἄλλοτε
γὰρ οὐκ ἀφροσύνησ' ὅλῳ. πολλάκισ' δὲ καὶ με-
τὰ ξυ τῶ φιλοσόφωσ' πῶ διεξίοντοσ', ἢ ἀφρο-
πρὸς ἀφροσύνησ', ἀφροσύνησ' πρὸς ἀφρο-
ματίον. οἱ δὲ πρὸς σφροσύνησ' ἀφροσύνησ' λό-
γοι, ἐσῶσιν ἀφροσύνησ' ἐστ' αὐ ὁ κείνησ' αἰ-
πηράσασ' πρὸς μισῶ, ἐπὶ ἀφροσύνησ' πρὸς
πλῶ ἀφροσύνησ'. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ ἀφ' μ-
κρῶ τῶ γρῶν Κρομῶν ἢ Παναθηναῖων ὅτι-
σῶ τῶν, πέμπηται τί σο. ἐφροσύνησ' ἀφροσύνησ',

ἢ χιτῶνιον ὑπερβαλόν, ἐνταῦθα μάλιστα
 πολλὰ δὲ καὶ μετὰ τὴν γυνεῶναι πλὴν πομπῆς.
 καὶ ὁ μὲν παρθεῖνος, διὸς ὅτι σκεπτο-
 μένους παρθεῖνους τῶν δεσποτέρων, παρθεῖ-
 νων, καὶ παρθεῖνους, ἀφ' ἧται, μισθὸν
 οὐκ ἐλίγην τῆς ἀγγελίας παρθεῖνους. ἔωθεν
 ἢ περὶ τῆς ἀγγελίας ἠκούσας κομίζοντες ἕκαστος ὡς
 πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπερβαλόν, καὶ ὡς ὅτι-
 τραπείας, ὅ καλλίον ἐπελέξασθαι διέξιών. ἀ-
 πύρτες δὲ οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐπὶ
 καὶ βρενθούμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. ὁ
 μὲν γὰρ μισθὸς αὐτῶν, καὶ δύο ὄβολοις, καὶ
 τέτταρας καὶ βαρὺς αὐτῶν, καὶ ὄχληρος
 δοκίαι. ἵνα δὲ οὖν λαβόντες, καὶ λαβόντες μὲν
 αὐτῶν, καὶ ἰκατοῦτος. θεραπείας δὲ καὶ
 ὁ οἰκονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας
 ἔστος. οὐκ ἀμελητέος δὲ ἐστὶ ὁ ξύμβου-
 λος καὶ φίλος. καὶ ὁ λαφόν, ἠδὲ παρθε-
 φείλετο ἱματιοκαπήλω, ἢ ἱατρῶν, ἢ σκυτο-
 πόμῳ ἡνί. ἄωρα οὖν σοὶ τὰ δῶρα, καὶ ἀ-
 νόνητα, πολὺ δὲ ὁ φρόνος καὶ που καὶ ἔξ-
 βολὴ πῖς ἠρέμα ὑπερβαλόνται παρθεῖνους ἀ-
 δρα. ἠδὲ τοὺς καὶ σοὶ λόγους ἠδέως ἐδεχό-
 μένοι. ὅρα γὰρ ἠδὲ σὲ μὲν ὑπερβαλόντων σω-
 χῶν πόνων ἐκτετρῶμενοι, καὶ παρθεῖνους πλὴν
 θεραπείας σκάζοντα, καὶ ἀπυρονητά, πλὴν
 ποδάγραν δὲ ὑπερβαλόντων. ὅλας γὰρ ὅσα
 μὲν νοσημιώταται, ἐν σοὶ ἀπυρονητά, καὶ
 ὅ ἐγκαρπώταται τῆς ἡλικίας, καὶ ὅ ἀ-
 κμαστόταται τῶν σώματός ἐπιτελείας, καὶ ῥα-
 κος σε πολυχρῆδες ἐργασάμενος, ἠδὲ πε-
 ρεβόλεται, σε μὲν οἱ τῆς χεῖρας ἀπυρο-
 νῆ φέρων, ἄλλοι δὲ ὅπως τῶν διωαυμένων
 τοῖς πόνους καρτερεῖν παρθεῖνους. καὶ ἠ-
 ποι μειράκιον αὐτῶν ὅτι ἐπέεχσας τότε, ἢ
 τῆς γυναικὸς ἄβραυ πῆρθενον γῆρων ἀνὴρ
 ἀφαιρέτας, ἢ ἄλλο πῖ ποιούτων ὅτι κλη-
 ρίς, νύκτωρ ἐγκυκαλυμμένος, ὅτι τῶν
 χιτῶν ὡσείς, ἔξελήλυθας ἔρημος ἀπυ-
 ρων, καὶ ἀπυρῶν, πλὴν βελήσιον ποδά-
 γραν αὐτῶν γῆρας παρθεῖνους. καὶ ἂ μὲν
 τῶν ἠδέως, ἀπυρῶν ἐν ποσούτω χεῖ-
 ρῶν. γυλάκων δὲ μείζω πλὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπυρῶν πῖ, καὶ ἀπυρῶν
 πῖ κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαμὸς ἀπυρῶν ἐν τῶν
 ἔστος καὶ ἀπυρῶν αὐτῶν, ἀγανακτεῖ.

A aut tunicula semiputris ac detrita, tum
 denique plurima missicetur oportet. At-
 que aliquis qui statim subauscultarit he-
 rum id facere destinantem, præcurrit, ac
 primus rei index, abiensque, non exiguū
 pretium aufert, qui renuntiavit. At mane
 plus tredecim te adeunt idem apportan-
 tes nuntij: quorum quisque commemo-
 rat quàm multa dixerit, quemadmodum
 submonuerit, quemadmodum adhortās
 commodiora subiecerit. Omnes itaque
 donati præmio discedunt, at non sine
 murmure tamen, qui non plura dederis.
 Porro salarium ipsum, sex fermè obolo-
 rum: idque si tu postules, grauis atque im-
 portunus habebis. Proinde quò illud ali-
 quando auferas, primū ipsi hero adule-
 ris supplēxque fias necesse est: deinde ca-
 prandus & dispensatoris fauor: nam hoc
 quoque quoddam est seruitutis genus.
 Neque verò negligendus is quem in con-
 silium adhibet, neque item amicus.
 Deinde quò acciperis, iamdudum de-
 bebatur vel vestiario, vel medico, vel
 cerdoni cuiquam. Vnde fit ut sera atque
 intempestiua, eoque inutilia præmia ti-
 bi accedant: cæterum inuidia ingens.
 Iamque etiam calumniæ quædam pau-
 latim struuntur in te, apud hominem
 qui iam non inuitis auribus accipiat si
 quid aduersum te dicatur: quippe qui
 perspiciat te laboribus assiduis iam detri-
 tum, & ad obeunda munia famularus
 claudicantem, atque obaudientem, ac
 podagra subinde grauari. Proinde postea
 quam id quò erat in te florentissimum,
 decerpit, cuique partem maximè fru-
 giferam, ac præcipuum corporis vigorem
 detriuit, iamque te lacerum panniculum
 reddiderit, tum modis omnibus circū-
 spicit in quò sterquilinum te portatum
 abiiciat, atque alium perferendis labori-
 bus idoneum, in tuum substituat locum.
 Ibi insinulatus vel quò pusionem illius
 tentaris, vel quò homo senex vxoris an-
 cillam virginem vitiaris, vel alio quouis
 imposito crimine, noctu obuolutus ac
 præceps datus extruderis, discedisque
 desertus ab omnibus, atque omnium
 inops rerum, optimam podagram vnā
 cum senecta comitem ducens: cum inte-
 rim quæ quondam sciueris, tanto tempo-
 ris spatio dedidiceris, tum vētrem culeo
 reddideris ampliozem, tibi que paraue-
 ris inexplebile quoddam & implacabile
 malum. Etenim gula, ea quibus assuevit,
 flagitat: quæ cum negantur, indignatur.

Compensa-
tio muner-
tum.

Difficil-
tas exigen-
da merce-
dum.

Exitus h-
misia i-
gnominia-
sa.

Y ij

Adde quòd præterea nemo te posthac recepturus est in familiam, utpote cuius iam præterierit ætas, quique similis euaferis equis senio affectis, quorum ne pelliculis quidem perinde ut aliorum animalium est vsui. Quin ex hoc ipso quòd eiectus es, calumnia quàm potest proximè ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. (Nam accusatori vel tacenti fides habetur:) tu verò Greculus, moribus leuibus, & ad omne facinus facilis. siquidem huiusmodi nos omnes esse ducunt, idque iure optimo. Videor enim mihi causam aduertisse quamobrè eiusmodi de nobis obtineat opinionem. Nam plerique qui in familias accedunt, propterea quòd alioqui nihil bonæ rei didicerunt, diuinationem ac maleficia profitentur, conciliationem amorum, abductiones in hostes: atque id quum faciunt, doctos sese affirmant, pallis amicti, barbifque neutiquam cõtemnendis onusti. His rebus fit, ut non iniuria eandem de reliquis omnibus habeant opinionem, quando eos quos præcipuos esse iudicant, videant tales: maximè verò posteaquam animaduuerterint quàm sint in conuiujs reliquòque conuictu adulantes, quàm ad lucrum humiles ac seruales. Deinde eiectos eosdè iam oderunt: neque id iniuria: ac modis omnibus admittunt, ut eos funditus perdant, si quo modo possint. Verentur enim, ne cuncta illa vitæ suæ ministeria in vulgus efferant, quippe qui nihil non exactè norint, quique illos nudos cõspexerint. Ea res igitur illos malè angit. Omnes enim similes sunt pulcherrimis istis libris, quorum aurei quidem umbilici, purpurea foris pellis: cæterum intus aut Thyestes est liberos in conuiuio comedens, aut Oedipus matris maritus, aut Tereus cum duabus pariter sororibus re habens. Eiusmodi sunt & illi, splendidi cõspicuique: porro intus sub purpura varias occulunt tragœdias. Quorum unumquemque si euolueris, explicuerisque, fabulam non mediocriter longam reperies Euripidis cuiuspiam, aut Sophoclis. Contrà foris nihil nisi purpura splendida, aurique umbilici. Harum itaque rerum sibi conscij oderunt illos, atque insidias parant si quis penitus ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, qualisque sint euulget. Iam verò libet mihi Cebetis illius exemplò & imaginem quandam huius vitæ tibi depingere, ut eam contemplantus,

A καὶ σε οὐκ αὖ τις ἄλλος δεξάμετο ἔξωρον ἢ δὴ γερονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις εἰοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρησίμον· ἄλλως τε, καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπωδυνῶσαι δειβολῆ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μισχόν, ἢ φαρμακία σε, ἢ ἢ τοῖσιν ἄλλο δοκεῖν ποιῆ. ὁ μὲν γὰρ κατήρως, καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δὲ Ἕλληνας, καὶ ῥάδης τὸν ἔθρον, ἔπρὸς πάντων ἀδικίαν βέλκος· τοῖσιν γὰρ ἀπὸ μῦθου ἡμᾶς εἶ) οἶοντα· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῆ, ἡ δὲ ἔχουσι αὐτῆ ἡμῶν, κατὰ μνηστικῶν τῶν αἰτίων. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς

B τῆς οἰκίας πρὸς ἔλθοντες, ὑπὸ τῆς μηδὲν ἄλλο χρησίμον εἰδέειν, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέχροντο, καὶ χάρεις ὅτι τοῖς ἐρωτικῶν, καὶ ἀπαγωγῶν τοῖς ἐξήροισι. καὶ ταῦτα πεπαυδεδάσαι λέγοντες, καὶ τείδωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ ἐπιφρονήτους κατὰ μῦθου. εἰκότως οὖν τὴν οἰκίαν αὐτῶν πύτων ὑπό οἰαν ἔχουσι, ὅς τῶν εἰσὶν ὄντων, τοῖσιν εἰδόντες, καὶ μέγιστα ὅτι τῶν αὐτῆ τῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῆ ἄλλῃ ζωσσία κατακείαν, καὶ τῶν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν.

C ἀποσπῆτα ἰδμοὶ δὲ, αὐτοῖς μισοῖσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἀπὸ μῦθου ζητῶσιν ὅπως ἀρδῶν ἀπολέσωσιν, ἡ δὲ δυνάωνται. λογιζόμενοι γὰρ ὡς δεξαρβύσωσιν αὐτῆ τὰ πολλὰ ἐκείνα τὸ φύσιως ἀπόρρητα, ὡς ἀπὸ μῦθου εἰδόντες ἀκριβῶς, καὶ γυμνῶς αὐτοῖς ἐπωπιθυχῶτες. τῆτο τῶν ἀποπνίγῃ αὐτοῖς ἀπὸ μῦθου γὰρ ἀκριβῶς ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλιῶσι τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφύρα δὲ ἐκ τοῦθεν ἢ διφθέρα· τὰ δὲ ἔδδον, ἢ Θυέστης ὅσιν τῆν τέκνων ἐσιώμῆμος, ἢ Οἰδίπους τῆ μητρὶ ζωσίων, ἢ Τηρέως

D δύο ἀδελφῶν ἀμα ὀπύων τοῖσιν. ἔ αὐτοῖς εἰσι, γὰρ μοι, ἔ αὐτοῖς εἰσι, εἰδόν δὲ ὑπὸ τῆ πορφύρα, πολλῶν τῶν πρὸς ἀγῶναι σκέπειες. ἔνασον γὰρ αὐτῆ ἡ δὲ ἐξ ἐλήσης, δράμα δὲ μικρὸν ὀρήσης Εὐριπίδου πινός, ἢ Σοφοκλέους. ἔ αὐτῆ ἔξω, πορφύρα θύατης, ἔ χρυσῶς ὀμφαλός· ταῦτ οὖν ζωεπιτάμμοι αὐτοῖς, μισοῖσι, καὶ ὀπιθυχῶσιν, εἰ τις ἀποσπῆ ἀκριβῶς, κατὰ μνηστικῶν αὐτοῖς ἐκ παραγωγῆς, καὶ πρὸς πολλὰς ἐρῆ. ὀβλομα δὲ ὀμφος ἐγῶγε ὡς ὅσιν ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα πινὰ τῆ τοῖσιν σου βίβου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτῶν ἀποβλέπων,

είδης εἴ σοι περὶ τῆς τῆς ὄψιν ἐς αὐτὴν. ἡ δὲ ὡς ἂν
 μὴ οὖν Ἀπελλοῦ πινος, ἢ Παρρᾶσις, ἢ Αε-
 πίωνος; ἢ καὶ Εὐφρανόρου ἀν' ἐδεήθην ἔπι-
 πλὴν γραφῆν. ἐπεὶ δὲ ἀπορον κινῶ βίβην πιν-
 ᾶτω γυμναῖον, καὶ ἀκρεῖβῃ πλὴν τέχνῳ, ψι-
 λῶ ὡς οἶόν τέ σοι ἔπι δεῖξω πλὴν εἰκόνα. καὶ
 δὴ γεγραφῆται περὶ λαμὰ μὴ ὑψηλῆ, καὶ
 ἔπι χρευστα, καὶ μὴ κέτω ἔπι τῆ ἐδάφους,
 ἀλλ' αἶω τῆς γῆς, ἔπι λόφου κείριμα, καὶ ἢ
 αἰόδος ἔπι πολὺ, καὶ αἰόδης, καὶ ὀλιαν
 ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη περὶ τῶν ἀκρω-
 ἔσταται ἐλπίστων, ἐκπεραχλιαδίωται,
 ἀφ' ἡμῶν τῆς ποδὸς ἐνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος B
 αὐτὸς καλῶσθαι, χρυσοῖς ὄλος, ὡς δοκεῖ, πᾶ-
 νυ δὲ μορφος, καὶ ἐκφάστος, ὁ δὲ ἐρατῆς μό-
 γης ἀμειλιτῶν, καὶ πλοσιάσας τῆ θύρα, τε-
 δηπέτω, ἀφορᾶν ἐς τὸ χρευσίον. περὶ λα-
 βῶσα δὲ αὐτὸν ἢ Ἐλπίς, βίπερ ἔσωπος ἐ αὐ-
 τῆ, καὶ ποικίλα ἀμπερὶ μὴ ἔσα γέτω, σφό-
 δρα ἐκπεπληγμένοι τῆ εἰσόδῳ. ἑωῦ τευ-
 θεν δὲ, ἢ μὴ Ἐλπίς ἀεὶ περὶ γείαθω. ἀφ-
 ἄδξ' ἀμειλιτῶν δὲ αὐτὸν ἀλλὰ γυμναῖκος, Ἀπά-
 τη, καὶ Δαλεια, περὶ δὲ τῶν πᾶσι Πόνω.
 ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἀθλιὸν κατὰ γυμναῖκος, τε-
 λυτῶν, ἐλπίστας αὐτὸν τῶν Γῆρα ἢ δὴ
 ἑπονοσοῦται, καὶ τετραμμένοι πλὴν χρευσ-
 ἰσάτη δὲ ἢ ὕβρις ἔπι λαβουμένη, σφύρεται
 περὶ πλὴν ἀπᾶν γωσιν: ἢ δὲ Ἐλπίς, τὸ ἀπὸ
 ἑωῦ, ἀφανὴς ἀποπλάσθω, καὶ μηκέτι καθ'
 ἕς εἰσηλθε τοῖς χρυσοῖς θυράνας, ἐκ πινος δὲ
 ἀποσφρόφου καὶ λεληθείας ἄξοδου ἔξω θείαθω,
 γυμνός, περὶ γάστρῳ, ὡς χρεός, γῆρων, τῆ ἐπέ-
 ρα μὴ, πλὴν Αἰδῶ σκέπων, τῆ δὲ δξία ἢ αὐ-
 τὸς εἰ αὐτὸν ἀλγῶν ἀποδυσάτω δὲ ἄξοντι ἢ
 Μετάνοια δακρυῶσα ἐς ὄψιν ὄφελος, καὶ τὸν D
 ἀθλιὸν ἐπαπολλύουσα. τῆτο μὴ ἔσω τὸ τέ-
 λος τῆς γραφῆς: σὺ δὲ οὖν, ὦ ἀεισε Τιμό-
 κλης αὐτὸς ἢ δὴ ἀκρεῖβῶς ἔπι σκοπῶν ἕκαστα,
 ἐπιόησον εἴ σοι καλῶς ἔχῃ, περὶ ἐλθόντα εἰς
 πλὴν εἰκόνα καὶ τῶν τῶν θύρας, ἐκείνῳ
 πλὴν ἐμπαλιν ἀίχρῶς ἔπι τῶς ἐκπεσῖν. ὁ, πὶ δὲ
 αὐτὸ περὶ τῆς, μέμνησο τῆ σφοδρῶς λέγοντος,
 ὡς θεὸς ἀγαπίος, αἰτία ἢ ἔλορδῶς.

scire queas num ex usu tuo sit eam adire.
 Equidem magnopere cupiam vel Apel-
 lem quicquam, vel Parthasium, vel Aë-
 tionem, vel Euphranorem ad hanc de-
 pingendam tabulam adhibere: Verum
 quoniam fieri potis non est, ut aliquem
 artificem tam egregium atque absolu-
 tum nanciscamur, in presentia tenuem
 quandam pro mea virili imaginem ad-
 umbrabo. Ergo pingatur vestibulum su-
 blime atque inauratum, neque id humi
 situm in solo, verum procul à terra in edi-
 to collis fastigio: præterea inaccessum
 ferre & abruptum, lubricoque aditu, ita
 ut plerunque qui se iam ad summum vs-
 que verticem penetrasse sperant, lapsò
 pede præcipitati cervicem frangant. In-
 tus autem Opulentia sedeat, tota (sicu-
 ti videtur) aurea, maiorem in modum
 formosa, atque amabilis. Porro Amator
 ubi vix tandem conscendit, iamque ad
 fores accessit, obstupescat, oculis in au-
 rum defixis: deinde Spes, quæ & ipsa spe-
 cioso vultu est, ac versicoloribus amicta,
 manu prehensa introducat, mirè iam ipso
 ingressu attonitum. Atque ab eo quidem
 tempore Spes vsque illum antecedit, du-
 catque: tum aliæ mulieres illum exci-
 pientes, puta Fallacia, Scruitusque, tra-
 dant Labori. At is miserum penitus de-
 fatigatum tandem Senectæ tradat iam
 morbidum, colorèque commutato. Po-
 stremò Contumelia arreptum illum ad
 Desperationem pertrahat: & hoc qui-
 dem tempore Spes auolans evanescat.
 Tum ille non per aureum illud atrium,
 per quod ingressus fuerat, sed per po-
 sticum quoddam & occultum exitum
 extrudatur nudus, ventricosus, palli-
 dus, senex, læva quidem pudorem oc-
 cultans; dextra verò seipsum strangu-
 lans. Occurrat autem exeunti Pœni-
 tudo frustra lacrymans, & miserum bis
 etiam conficiens. Atque hic quidem esto
 picturæ finis. Cæterum tu Timocles o-
 ptime, ipse diligenter consideratis singu-
 lis expende, num è re tua sit ut in hanc
 imaginem per aureas illas fores ingressus,
 per illas longè dissimiles tam turpiter
 excutiaris. Quicquid autem feceris, me-
 mineris sapientis illius qui dixit, Deum
 in culpa non esse, verum qui sua sponte
 delegerit.

Deus, mi-
 serum cam
 sa non est.

Y iij

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.
 APOLOGIA PRO IIS QUI MERCEDE
 CONDUCTI SERVIVNT.

Petro Mosellano interprete.

ARGUMENTVM.

Hac apologia est non in genere omnium eorum qui mercede conducti seruiunt, sed libri seu orationis superioris propriè, & auctoris ipsius Luciani. Nam post scriptum illud editum, senior iam in aulam atque familiam Caesaris sese contulerat, & conditionem procuratoris (ut videtur) principis in Aegypto acceperat, ut infra ex ipsa quoque oratione patet. Hoc igitur factum suum, quia cum superiore scripto prorsus pugnare videtur, defendit, primum à diuisione seu diuersitate conditionum, quòd longè alia res sit principi operam suam locare, quàm apud diuitem aliquem priuatum seruire. Deinde quòd non omnes mercenarios miseros dixerit, sed solum eos qui pretextu doctrinæ & literarum seruiant: se verò alio pacto mercedem accipere, quàm illos, nempe cum præter salarium ingens, etiam in magna existimatione viuat, publicisq; rebus procurandis præstitutus, tam certâ quoque spem totius alicuius prouinciæ, aut regni aliquando administrandi, propositam habet. Denique quòd cum nemo quicquam ferè gratis faciat, & tamen bonum virum conueniat certo, alicui operi intentum esse, neque ignauiser feruari, neque ipse adhucdum eò perfectionis venerit, ut omnè mercedem aut honorem prorsus cõtemnere queat. Atque huic defensionis præmissis Sabini (eius ad què scribit) accusationem per prosopopœiam, qua se ipsum fingit ab illo grauius accusari, ut qui supra quidem de seruitute apud diuites, optimè atque utilissimè scripserit: nunc autem contrà, quasi mutata sententia, idem vitæ genus ingressus sit, perinde quasi aliud lingua sonare voluerit, aliud animo senserit: exaggerata hac vitæ scriptorumq; diuersitate ac repugnantia, multis variisq; tum similibus, tum exemplis. Exorditur autem per præoccupationem à simulatione admirationis, quam & ipsam à circumstantijs ætatis & causse amplificat.

Amdudum apud me ipse A cogito, præclare Sabine, quæ tibi nostrum de iis qui mercede conducti seruiunt, libellum legenti verisimile est in mentem venisse, quæque credibile est te dixisse. Nam quòd in eo legendo risum nõ tenueris, mihi vel in primis constat. Sed quæ inter legendum ad singula à te subinde sint obiecta, ea nunc nostris à te iam lectis conor accommodare. Quare si nõ frustra diuinãdi artem didici, audire mihi videor te sic tecum submurmurantem: Ecquis hiè tandem est, qui cum hæc ipse scripserit, & graui adeò accusatione aulicam vitam incessat, postea tamen omnium oblitus, velut testula, quod aiunt, transmutata, sua sponte in seruitutem manifestariam adeò & illustrem se ipse coniecit? Quot Mide, quot Cræsi, quot Pactoli vel toti hunc hominem à sententia diducere adeò potuerunt, ve dulcissimam illam libertatem, in qua iam inde à pueris est nutritus, repudiet? & tametsi iam non procul ab ipso abest Aëaco,

Αλα σκαπῶ πρὸς ἐμὸν-
 τὸν, ὃ καλεῖ Σαβίνε, ἀ πινά-
 σοι εἰχὸς ἐπέλθῃ ἡμῶν εἰπεῖν
 αἰαγρόν τι ἡμῶν ὃ πρὸς τῷ
 ὅτι μαθῶ σκωνόντων βι-
 βλίον. ὅτι μὲν γὰρ σὺν ἀγελασθὶ διεξήεις αὐ-
 τὸ, καὶ πρῶτον μοι πρὸς δὴλον. ἀ δὲ μετὰ αὐτὸ καὶ
 ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σὺ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρ-
 μότῃν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ ποῖν μὴ
 κακῶς ἐγὼ μαντικῆν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέ-
 γοντος, εἴτα τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ
 κτηνορῆσαι ὅτι δὴν ἔστι καὶ τοῦ τοῦ βίου
 διεξελθῶν, ἔπειτα πρῶτον ἐκλαθόμενος,
 ὁσράκου, Φησί, μετὰ πεσόντες, ἐκὰν ἑαυτὸν
 φέρων ἐς δουλείαν ὅτι πρὸς φαῖν ἔπειτα
 ἐλεῶν σὺν κει; πόσοι Μίδα, ἔ Κροῖσι, καὶ
 Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισθαι αὐτὸν ἀφῆναι
 μὴ τὸν παῖδων φίλιον ἔπειτα σὺν ἔσθον Ελδ-
 θεῖαν, πρὸς αὐτὸν ἡδὴ τὰ Αἰακῶν ἡμῶν-

ἄνθρωπον, καὶ μόνον καὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ
 πορθμείῳ ἔχοντα, πρὸς ἑαυτὸν ἔλκεσθαι,
 καὶ φέρεσθαι, καὶ ἀποδοῦναι ὑποκλιθεὶς πρὸς
 αὐτὸν ἀρχαῖα δεύοντα, οἷά ἐστι τῶν πρυφών-
 των πλοσίων τὰ σφιδρία, καὶ τὰ κουράλια.
 πολλὴ γὰρ ἡ ἀφροσύνη τῶν νῦν βίβας παρὰ
 τὸ σύστημα, καὶ τὸ αἶμα τῶν ποταμῶν χυ-
 ρὴν, καὶ ἀεγράφθαι τὰ πόρτα, καὶ παλινο-
 δεῖν παρὰ τὸ χεῖρον, τῆς αὐτοῦ εἰς, ἕχ ὑποφ'
 Ελένης, μὲν Δί', ἕσθ' ὑποφ' τῆς ἐπὶ Ἰλίου
 ἡμοιόμων, ἀλλ' ἔργον αἰατρεπομόμων τῆς
 λόγων καλῶς παρὰ τὸν εἰρησθαι δοκίω-
 των. ταῦτα μὲν παρὰ εἰς αὐτὸν, ὡς τὸ εἶδος,
 λέλεκται σοι ἐπαξίως δὲ ἴσως καὶ παρὰ αὐτὸν
 ἐμὲ ξυμβάλλω πῶς ἴσως αὐτῶν, οὐκ ἀνεργον,
 ἀλλὰ φιλικῶς, καὶ οἷα σοι χρεῖσθαι καὶ φι-
 λοςόφῳ ἀιδρὶ παρὰ ποταμῶν. ἡ μὲν οὖν κατ'
 ἀξίαν ὑποδοῦσα τὸ σὸν παρὰ σῶπον ὑπο-
 κρινώμεθα, δὲ αὐτῶν ἔχη, καὶ τῶν λόγων γυ-
 σομῶν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ παρὰ ἀφροσύνης τὰ ἐ-
 δέοντα. ὡς αὖτε ἴσως μετὰ σπυρῶν ἡμᾶς
 πῶς σκίωται, ἐμὲ μὲν οἰσώπῃν, καὶ ἀεχε-
 ραί τε μὲν ἡμῶν, καὶ χυμῶν, εἰ δέοι, ὅτι
 σωτηρία, σὲ δὲ ὅτι παρὰ τῆς φαρμακῶν,
 καὶ πῶς σμίλλω ἀμα παρὰ χεῖρον ἔχοντα, καὶ
 τὸ καυτήριον ἀφροσύνης. καὶ δὴ παρὰ ἀφροσύνης
 πῶς ῥήσασθαι, σὺ ταῦτα παρὰ μετὰ Σαβίνου
 ἡδὴ λέγεις, παλαιῶν μὲν, ὡς φιλότις, ὡς εἰ-
 κῆς, διδοκίμηται σοι τῶν τῶν σύστημα, καὶ
 ἐπὶ πολλῶν πληθῶν δὲ ῥῶν, ὡς αἰ ποτε ἀνεργα-
 σάμῶν διηρησῶν, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πε-
 παιδολογῶν, ὅποσοι ὁμιλῶν αὐτῶν, τὸ ἀφρο-
 σύνης ἔχῃν ἡξίωσθαι. ἢ τε γὰρ τῶν λόγων πα-
 ραφροσύνης, ἢ μεμπῆν, καὶ ἡ ἴσως πολλήν, καὶ
 ἐμπειρία τῶν παρὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἐκαστα
 σαφῶς ἐλέγξῃ καὶ ὁ μέγιστον, ὅτι χρεῖσθαι
 πᾶσιν ἡμῶν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαυδολογῶν,
 ὡς μὴ ὑποφ' ἀφροσύνης σφῶν αὐτοῖς εἰς δου-
 λείαν ὑποφ' ἀφροσύνης. ἐπεὶ δὲ σοι μετέδοξε βελ-
 τίω (αὐτ' εἶ), καὶ πῶς μὲν Ἐλευθερίας μα-
 κρῶν χρεῖσθαι εἶναι, ἢ ἡλῶσθαι τὸ ἀφροσύνης
 ἐκείνο ἰαμβῶν,

A imò tantum non alterum pedem in Cha-
 rontis cymba habet, tamen præbeat sese
 alieno arbitrio huc atque illuc distra-
 hendum, perinde ac si collario quoquam
 aureo foret innexus, non aliter quàm
 à diuitum illorum ac delicatiorum collo
 amuleta illa & corallia dependent? Lon-
 ge ergo lateque hoc vitæ genus in quo
 nunc es, à scriptis dissidet tuis: iamque
 hoc sanè videri posset, quod prouerbio
 dicunt, flumina sursum incedere, omnium-
 que rerum ordinem inuerti, atque cun-
 cta in deterius recitari, idque non Hele-
 næ placandæ gratia per Iouem, neque
 eorum quæ apud Ilium gesta sunt, no-
 mine, sed quòd verba quæ antè probè di-
 ci sunt visa, nunc ipso auctoris opere sub-
 uertantur. Hæc sanè te verisimile est te-
 cum dixisse. Nec pigebit forsan te & ad
 meipsum eius generis consilium adferre,
 idque nõ intempestiuum, neque impor-
 tunum, sed amicū, & quale tibi viro cū
 bono tum erudito congruat. Itaque si
 tuam personā, quam induere iam paro,
 feliciter gesserō, optimè quidem nobiscū
 actum putabo, atque in hoc eloquentiæ
 præsidii Mercurio sacrificabo. Si verò
 quòd sequor, parum assequor, tuæ partes
 erūt, quæ mihi desunt, explere. Iam ergo
 fuerit tempus, vt quasi scena trāsforma-
 ta, & actoribus permutatis, ipse quidē vo-
 cem teneam, meque tibi salutis gratia se-
 candum, & si & hoc necesse fuerit, vren-
 dum præbeam: tu verò medicinas ad or-
 nes, simulque acum vnà cum vstorio ha-
 beas in promptu. Nunc igitur tu ὁ præ-
 clare Sabine, dicendi vice à me accepta,
 sic mecū agis: Olim quidem, ὁ amice, hic
 tuus libellus nõ immeritò erat in pretio,
 & quemadmodum qui tum audiuerunt,
 nobis narrarunt, cū vulgo ceu magnū
 quiddam ostentabatur, tū præcipuè eru-
 ditorum manus occupabat, quòtquot e-
 iusmodi rerum studiosi literas tractare o-
 peræ pretium ducunt. Neque id admodū
 est mirum, quando quidem præterquam
 quòd ipse dictionis tuæ color culpa caret,
 & narratio planè est varia, miraque est
 rerum experientia: maximā quoque ha-
 bet gratiam, quòd omnia à te non scitè
 solū, sed & dilucidè recensentur. Super
 omnia verò est, quòd quæ scripsisti, vtilia
 sunt cū omnibus, tum maximè eruditis,

videlicet ne per rerum inscitiam in seruitutem posthac sese coniciant. At cū iam
 sententia planè in diuersum mutata, aulicam hanc viuendi rationem præstare sta-
 tuentis, & libertati longum valere dixeris, tum iambicum illud seruile nimis & genero-
 so animo indignum, sumptis imitatione exprimendum,

Vbi est lucrum; natura adacta seruis : A
 videndum tibi erit, ne quispiam te id libelli legentem fortè aufcultet: imò summa ope curandum, ne cuiquam ex iis qui præsentem vitæ tuæ statum norunt, tuæ scripta legenda exhibeas. Ad hæc feceris opera pretium, si à Mercurio illo inferorum legato, votis impetres, quò is omnium aures qui antè de hoc libello quippiam audiuerunt, obliuionis fonte aspergat. Alioqui simile quiddam tibi accidet, quod iuxta fabulam illam Corinthiam Bellephonti. Vt enim ille literas in suam perniciem tulit, ita tu librum aduersum te ipse scripsisti. Quod ad me attinet, qua defensionis facie faltem æqua aduersum B
 accusatores vti possis, non video, præsertim si actionem suam non nihil iocis & ridiculis condiant: nimirum vt scripta tua, atque item libertatem, quam præ se ferunt, laudent: te verò scriptorem seruitutem videant, & sponte tua collum iugo subdentem. Itaque non iniuria agerent, si libellum ipsum vel alteri, generosiori scilicet, affererent, te verò interim velut graculum alienis exultare plumis: vel si tuus esset, simile quidem tuam esse causam dicerent Salæthi illius iudicio, qui cum contra adulteros legem durissimam Crotoniatum tulisset, & per hoc multis admirationi esset, paulo post cum fratris sui vxore in adulterio fuit deprehensus. Quare non ineptè quispiam te Salæthum illum diceret, nisi quòd illius factum non paulo est tolerabilius, qui quòd fecit (vt & ipse dum causam diceret, fatebatur) amore captus fecit: & voluntarius, nihil reluctans, in ignem animo magno insiliit: tametsi Crotoniatæ hominis miserebantur: & si luberet, exulandi facultatem permittebant. At tuum negotium multis partibus est absurdus, qui vitæ quidem eiusmodi seruillem conditionem accurate etiam libris editis es persecutus, & grauer incusas si quis in diuitis alicuius famulitium incidat, seque ipse velut vinculis astringi sustineat, interim nihil non molestum cum faciens, tum patiens: attamen ipse in extremo senectutis gradu, & certè longè vltra limen illud Homericum progressus, ingenerosum adeo & abiectum seruitutis genus elegisti, atque ob id tantum non serio triumphas. Ergo qui tibi malè volunt, quanto magis insignis ac conspicuus apparet, tanto te aiunt magis omnium risui obnoxium: vita nimirum tua tantum scriptis ipsis reclamante. Et quid attinet nouam accusandi rationem aduersum te querere, post celebrem illam & admirandam Tragediam, quæ dicitur

A Οπου δ' κέρδος, πῶς φῦσιν δουλυτέον. ὄρα ὅπως μηδεὶς ἐπὶ ἀκούσηταί σε αἰαγινώσκοντες αὐτό. ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω πῶς ἄρα τῆς τῶν παρόντα σοὶ βίον ὀρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα. ἔρχου δὲ Ἐρμῆ τὰς χροῖας, καὶ τῆς ἀκηχρότων πῶς ἔτερον, πολλῶν λήθην κατὰσκεδάσαι. ἡ δὲ δὲξῆς τὰ τῆς Κορινθίας μύθου τρωτὸν πεποιημένα, καὶ σαυτῆς ὁ Βελλεροφόντης γεγραφώς δ' βιβλίον. καὶ γὰρ τὸν Δί', ἔχ' ὄρα πλὴν ἀπολογίαν, ἢ τις δὴ βίω πῶς σοὶ γήοιτο πῶς ποὶς κατηγερωῦται. καὶ μέλισσα, ἡ σὺ γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαμυνούτες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ πλὴν ἐν αὐτοῖς ἐλυθέρειαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλοῦντα ὀρᾶντες, καὶ ἐκόντα ὑποπθέντα τὸν αἰχένα τὰς ζυγῶν. ὅσα ἀπεικίετα γαῖᾳ δὴ λέγῃεν, εἰ λέγῃεν, ἢ ποὶ ἄλλω τῆς γυναικὸς αἰδρὸς ἐστὶ) δ' βιβλίον. καὶ σὲ τὸν κροῖον, ἀλλοτείοις πῶς ἄρα ἀλλάσσει. ἢ εἴ ποτε σὺν ὅστιν, ὁμοίᾳ σε πῶς Σαλαθίῳ ποιῆν. ὅς πεκρότατον καὶ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμιον θεῖς, καὶ γαυμαζόμενος ἐπὶ αὐτῶν, μὲν μὲν χρόνι αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τῆς ἀδελφοῦ πλὴν γυναικῶν. πῶς πόδα τῶν καὶ σὲ τὸν Σαλαθῶν ἐκείνον φαίη τις αἰ. μᾶλλον δὲ πολὺ μετειώτερος ἐκείνος, ἔρωτι μὲν ἀλοῖς ὡς ἐφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μέλας βύψυχος ἐς δ' πῦρ ἀλλόμενος, καὶ τῶν ἐλεουμένων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐκιδδόντων φυγεῖν εἰ βέλοισι. δ' δὲ σὺν, ἢ πῶς μὲν ἀποπῶτερον, ἀκρεβουῶρος μὲν ἐν τοῖς λόγοις πλὴν τῆς τοῦ βίου δουλοπαρπέειαν, καὶ κατηγερωῦτος εἰ τις εἰς πλοοῖα πίνος ἐμπεσῶν, ἔ καθεῖρας αὐτὸν, αἰετῶν, μυελῶν τὰ δυακρῆ πάχων, καὶ ποιῶν ἐν γῆρα δὲ ὑσάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὸ τὸν ὄδον, ἔπως ἀγνή λατρεία ἐπὶ δημηκρούου, καὶ μονοκί καὶ ἐμπομπάοντος αὐτῆ. ὅσα γαῖᾳ φάσιν ἔπισημότερος ἐστὶ) δοκίς, ὑσάτω κατὰ γελαστότερος δὴ δὲξῆς ἐστὶ), αἰπιφωνοῦρος τῆς γαῖβίς τὰ βιβλία. καίτοι τὰ δεῖ κενὴ ὄρα σε κατηγεραὶ ζητεῖν, μὲν πλὴν γαυμαστῆν τραγῶδιαν λέγῃσθαι

Μισῶ σοφιστῶν, ὅστις ἔχ' αὐτῶν σοφός; ὅσα ἀπορήσοι δὲ οἱ κατηγορουῶντες καὶ ἄλλων ὡς ἀδειγμάτων ὅτι σὲ. ἄλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάζουσιν. οἱ ὅτι μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ Πάλλος ἢ Αἰετοδόμος, ἀποκείμενοι τῶν παροσώπων, γίνονται ὑποκριταὶ τραγωδιῶντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συελθόμενοι· εἴοιτε δὲ, μεταστρέψοντο πινεσ αὐτῶν, ὡς αὐτῶν θεάτρῳ δοκῆ. ἄλλοι δὲ, ὅ τῷ πιθήκῳ πεποιθῆναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πύμῳ, Φασὶ γυμνάσαι. ἐκείνοι γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅτι πολὺ θαυμάζεσθαι μύοντα ἐν τῶν γήματι, καὶ ὅ τῳ ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συκκείμενον Ἰνδύμαον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχυράδας, οἴμη, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χάρψιν φράσσοντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, σιναρπάσσοντα κατὰ τῶν ἄλλων, ἀπορήσαντα μάλ-
 λον δὲ σιωπῆσαντα ὅ τῳ ἄδουσι. καὶ σὺ τίνω, φαῖεν αὐτῶν, ἔχ' ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιητῆς τῶν κελύφων, καὶ νομοθέτης γυμνασίου, ὑπὸ τῶν τῆς ἰσχυράδος ὡς ἀφαιεῖσθαι, ἠλέειν τῆς πίνης ὡν, καὶ ἀποκέρου χείρας φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερον μὲν κεύθων ἐν φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως αὐτῶν ὅτι σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀλέειν καὶ ἐφ' οἷς ἐπαμύνασθαι ἀξιοῖς, χεῖρα μὲν σου ἐδίηεν, ὑποκρίσει δὲ αὐχμητῶν κατὰ λέλοιπε. τῶν τῶν ὡς ἀποκρίσει πόδας διδύς ἐπίσας δίκην, παροσώπων μὲν δραστηρίων παρὸς τῶν ἀποκρίσει χεῖρας, μὲν μὲν κρόν δὲ μονοκλήρι ὑπὸ κήρυξιν ἔξομοσά-
 μνος πύμῳ ἐλθούσαν. ἢ εἰκεῖ ἢ Ἀδράστια τότε κατόπιν ἐφεσῶσά σοι διδουκίμουπι, ἐφ' οἷς κατηγορῆς τῶν ἄλλων, κατὰ γὰρ, ὡς αὐτῶν εἰδύα πύμῳ μέλλουσά σοι ἐς τῶ ὅμοια μεταβολῶν, καὶ ὅτι ὅσα εἰς τὸν κόλπον πύσας παρὸς τῶν, ἢ ξίους κατηγορεῖν τῶν ἀφ' οἷς πινεσ τύχας, ποιαῦτα παρὸς τῶν ὑποκρίσει. εἰ γοῦν ὑποκρίσει τὸ πῖς τῶν λόγῳ τὸν Αἰσχίνω μὲν πύμῳ κατὰ τῶ Τίμω κατηγείαν αὐτὸν ἀλάνας,

A *Sapientem cum odi, qui sibi ipse non sapit?*
 Tametsi & alia multa quibus te adorian-
 tur, accusatoribus tuis suppetunt. Nemp-
 pe alii similem te facient Tragicis actori-
 bus, quorum quisque in scena quidem
 est vel Agamemnon, vel Creon, vel etiā
 Hercules ipse: foris autem depositis per-
 sonis fiunt Polus aut Aristodemus, scili-
 cet ad agendas fabulas mercede condu-
 cti: qui, ut visum fuerit spectatori, iam
 eiiciuntur, iam exhibantur, interim ali-
 qui & flagris ceduntur. Porro alii idem
 tibi contigisse dicent quod simia, quam
 magna illa & celebris Ægypti Regina
 Cleopatra habuisse dicitur. Ea enim
 saltationum genera probè edocta, cum
 aliquandiu compositè modulatè que non
 sine magna spectantium admiratione
 saltantis habitum exhibuisset ac deco-
 rum seruasset, iamque Hymenæum vo-
 ce ac cithara canentibus respondiisset:
 postea quàm carycās ne an nucem ne-
 scio, procul iacentem conspexisset, per-
 sona abiecta, imò præ festinatione dis-
 scripta, modulis & saltationibus lon-
 gum valere iussit, nucem verò correptam
 arrodere cœpit. Non aliter & tu non hi-
 strio quispiam, sed ipse pulcherri maram
 rerum auctor, & velut legumlator, osten-
 so alterius vitæ splendore quasi nucem
 quadam, te ipse simiam esse prodidisti,
 ut qui summis tantùm labiis sis philoso-
 phus, quique nihil quidem veritus in-
 ferorum portas, alia quidem mente oc-
 culces, alia verò lingua depromas: ut
 non immeritò quis de te diceret, quæ
 scribas, quibusque te vendites, ea labra
 quidem tua rigasse, palatum autem inte-
 rius aridum reliquisse. Quamobrem
 statim ante pedes quoque vlticem præ-
 nam sensisti, qui cum antè audacia
 procaci humanarum rerum necessita-
 tibus insultaris, ipse tamen haud ita
 multo post libertatem velut sub præ-
 conibus abiuraris. Atqui apparet Adra-
 steam iam tum tibi à tergo assistentem,
 ea quibus tu partim te ipse venditabas,
 partim alios incusabas, egregiè risisse:
 quippe quæ, dea cum sit, non
 ignorarit futurum ut & ipse mutata sen-
 tentia in simile vitæ genus transires.
 Tum quòd non priùs in tuum ipsius
 finem inspueris, quàm eos accusares,
 qui ob varias fortunæ vicissitudines e-
 iusmodi facere sustinent. Iam si quis ver-
 bi gratia Æschinem post grauem illam
 orationem qua Timarchum accusauit,

flingat ipsum in idem incidisse scelus, ac per hoc in simile crimen vocatum: quantus quæso hinc spectantium risus fuerat futurus, quod Timarchum quidem e-
 lus peccati gratia, ad quod hominem ætas tulit, grauiter incessuit, ipse verò iam senex eadem in se commisit? Denique similis videris illi Pharmacopolæ, qui cum remedium contra tussim venditaret, & qui eo vterentur, eos statim eo malo liberari polliceretur: miser tamen ipse eius morbi vehementia interim concuti cernebatur. Hæc atque id genus alia quispiam accusando tibi obiiceret, præsertim in hac materia adeò copiosa, quæque mille anfas aduersario præbeat. Cæterùm nunc apud me ipse cogito, quam viam expurgandi mei apud te inuenire queam. Num ergo optimum fuerit, vt me ad malum hoc mea voluntate coactum confitear, dorsum verberaturo aduertam, improbitatem non negem, sed ad communem illam excusandi rationem confugiam, nimirum fortunæ fatique ineuitabilem necessitatem meo facto prætexens? Atque interim ab obiurgantibus veniam deprecer, ob id, spero, nostræ causæ æquioribus; quod non ignorent quàm nihil sit in nostra ipsorum manu, quòdque potentioris alicuius numinis, Fortunæ scilicet aut Fati, arbitrio, vel contra nostram voluntatem impellimur, adeò vt crimen nullum in nos hæreat, quantumuis aliquid vel dicamus vel faciamus. Aut hæc via nimis est vulgaris, vt ne tu quidem (quanquam amicissimus) huiusmodi excusationis obtentu me sinas elabi, etiamsi patronum habeam Homerum, cuiusque carmina hæc decantem:

Fortuna
 ac fati vis.

Fatorum nexus fugisse haud dixero quenquam.

Tum illud:

Filium Parca dedit nascenti matris ab aluo.
 Itaque si hac ratione tanquam parum proba neque fide digna posthabita, illud dicerè, neque pecuniæ causa, neque spe aliqua alia inescatum me, præsentem seruitutè ferre, sed ipsius principis prudentiam, fortitudinem & magnanimitatem admiratum, rebus eius interesse voluisse: hîc vereor ne ad prioris criminis inuidiâ, adulationis quoq; nota accedat, videârque, quod aiunt, clauum clauo pellerè, & crimè minus maiori velle obscurare, quatinus adulatio malorū omnium maximè est seruite, & ob hoc pessimum censetur.

καὶ Φωραδίῳ τὰ ὄμοια πάροντα, πῶσον αὐοῖς ᾧ τῶν ὄρωντων γνέσται τὸν γέλωτα, εἰ Τίμῳρον μὲν δὴ θυνεν ὅτι τοῖς καθ' ὄραν ἡμῶν τῶν ἰσχυροῖς, αὐτὸς δὲ γῶν ἡδὴ τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν πρῆλωόμεν; ὅ δ' ὄλον, ἐκείνῳ τῶν Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκρηῦται βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσῃ τοῖς πάροντας ἰσχυροῦ μῦθος, αὐτὸς μέγα ξυ πάροντος ἰσχυροῦ ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλά ἕτερα εἴποι τις αὐτῷ, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν ἕτως ἀμφιλαφῆ τῇ ἰσποτέσῃ, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμαῖς πρῆχουμένη. ἐγὼ δὲ ἡδὴ σκοπῶ ἴν τινα καὶ τράπωμα πρὸς τὴν ἀπολογία. ἀρὰ μοι κατίσων ἐθελοκακήσματα, καὶ τὰ νῶτα ἔπιγρέψματα, καὶ ἀδικεῖν ὅκ ἐρημῶν, ὅτι τὴν κοινῶν ἐκείνων ἀπολογία κατὰφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μείραν, καὶ εἰμῶν μῆνιν, καὶ τῶν ἀχίπειδων συγνώμην ἔχῃ μοι τοῖς ἔπιτιμῶντας, εἰδύτας ὡς ὁσθενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ἰσπο πινος κρείττονος, μάλλον ἢ μῆσ τῶν πρῆχουμένων ἀγόμεθα, ἔχέοντες, ἀλλ' ἀνάποιοι πῶν τὰ πασιν ὄντες, ἀ' αὐτῶν γωμῶν, ἢ ποιῶν, ἢ τῶν μὲν κομῶν ἰδιωτικῶν, καὶ ἔσθ' αὐτῶν με, ὡ φιλότης, ἀνάροιο τοιαῦτῶν ἀπολογία πρῆχου μῦθος, καὶ στωήροσιν τὸν Ὀμηροσιν τῶν ἀλαμβάοντα, καὶ τὰ ἐκείνῳ ἔπη ῥα φασιδιῶτα,

Μοῖραν δ' οὐ πινὰ φημι πεφυγμένον αἰδέσθῳ (εἰ).

καὶ ὅ,

Γῆνομῶν ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέχε μῆτηρ.

Εἰ δὲ τῶν ἀφείδων τὸν λόγον, ὡς ἔπῳν ἀξιοπίστον, ἐκῆνο λέγειμι, μῆτε ἰσπο χρημάτων, μῆτε ἰσπο ἄλλης πινὸς ἐλπίδος τοιαῦτης δελεασθεῖς, ἰσποσῶν τὴν παροῦσῳ στωσῶσιν, ἀλλὰ τὴν στωσῶσιν, καὶ ἀδρίας καὶ μεγαλόνοισι τῶν ἀνδρῶν θαυμάσας, ἐθελῶσῳ κοινωῶσῳ πρῆχῶσιν τῶν ποιῶν, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἔπιθερομῶν κατηγορία κρηκείας αἰτίαν πρῆχῶσιν, καὶ τὰ δέλοσῳ ἡλῶ, φασῶν, ἐκρηκούων τὸν ἡλῶν, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον ὅσῳ κρηκεία τῶν ἄλλων ἀπῶντων κατῶν, ὅ δουλοπρῆχῶσιν (εἰ), καὶ ταῦτῃ χεῖρισιν νενομῶσῳ. τί οὖν

ἢ οὐδ' ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐπεινα A
λέγειν δοκεῖ, ἡπόλοισιν ὄσιν, ἢ ὁμολογεῖν
μηδ' ἐν ὕλῃς εἰπεῖν ἔχον, μία μοι ἴσως ἐκεί-
τη ἀκρωτα ἐπὶ ἀβροχῆς, ὀδύρεσθαι δ' ἡ-
ρα, καὶ πλὴν νόσον, καὶ μὲν τούτων, πλὴν πε-
νίας, πᾶντα ποιεῖν καὶ πάσῃ ἀναπειθουσθαι,
ὡς ἐκφύγει τις αὐτὴν. καὶ ἐν ταῖς τοιούταις,
ἐκ ἀκαρῆν ἴσως καὶ πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μή-
δης, ὡς ἀκαλέσασθαι πρὸς ἑλθοῦσθαι εἰπεῖν ὕ-
περ' ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβικά, μικρὸν αὐτῶ
πρὸς ἀδύναστον.

Καὶ μαρτυρῶ μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω
κακῶ.

Πενία δὲ κρείστων τῆν ἐμῶν βουλεύ-
μάτων.

Ὅ μὲν γὰρ τῆς Θεογνίδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω,
τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιούτως, καὶ ἐς βα-
ρυκητέα πόντον σφᾶς αὐτοῖς ῥίπτειν, καὶ κατ'
κρημνῶν γε ἠλιθιάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως
ἀποδράσασθαι πλὴν πενίας; ταῦτα μὲν ἔτι
δοκεῖ, ἂν τις αὐτῶς ἐν τοιούτοις ἀπολογησάσθαι
ἔξει, ἢ πᾶν ὑπερῶσπον ἔκασον αὐτῆν. σὺ
δὲ μοι θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων
ἐμοῦ χρεοσυστήτου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λι-
μὸς κατὰ λάβοι δ' Ἀργῆς, ὡς πλὴν κούλιον
Ἀραβίῳ ἀπέριπτον ἔπι χρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὐ-
τω πένητες βίβλου ἀπολογίας, ὡς ἡπὶ
ἀπορίας τὰ τοιαῦτα χρῆσθαι γὰρ πρὸς πλὴν
κατηρηθῆναι ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκείνο ἐνόη-
σον, ὡς πάμπαν τὰ τοιαῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐς
οἰκίαν τινὸς πλοισίᾳ ἡπόμαθον πρὸς ἑλθόν-
τα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησὶ
δ' ἰβελίον, ἢ δημοσίᾳ πρὸς ἑλθόντα τι τῆν κρι-
νῶν, καὶ ἐς δυνάμιν πολιτευόμενον, ὅτι πού-
τω πρὸς βασιλέως μαθοφορῆν. διελθὼν δ'
δὴ, καὶ ἰδία κατὰ τὰς ἐκείτερον, σέβει. βύρησις
γὰρ δ' τῆν μισοκίῳ δὴ τῆν, δις ἀφ' ἑαυ-
τῶν, δ' γράμμα. καὶ ἡσοῦτοι εἰκότως ἀλ-
λήλοισι τοῖς βίοις, ὅσον μέλιθδος ἄργυρος,
χαλκὸς χρυσῶ, καὶ ἀνεμῶν ῥέδον, καὶ ἀν-
δραπῶ πύθικος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κα-
κεῖ, καὶ ταῦτα, καὶ δ' ἡπὶ ἄλλα τὰ πρὸς
αὐτῶν δ' πρὸς ἑαυτῶν, παμπόλλων ἔχον πλὴν
ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐκεί μὲν γὰρ δουλεία ἑαυτοῦ, καὶ
οὐ πολὺ τῆν ἄργυρωνήτων καὶ οἰκοτελείων
ἀφ' ἑαυτοῦ οἱ ἔπι τῶν ποικίλων πρὸς ἑαυτοῦ.

Quid ergo si neque hæc neque illa videtur dicenda, nobis restat, nisi vt ingenuè fateamur, nihil nobis esse syncerum ac sanum, quo deinceps vitium nostrum palliemus? Vna forsan anchora ad hoc nobis superest, quam in aquam nondum demisimus, videlicet senectutem nostrā ac morbum in miserationem vocare; pariterque paupertatem causari, quæ vt euitari queat, hominem nihil non tum facere tum pati persuadet. Quo loco non in tempestiuum fuerit Medeam illam quæ est apud Euripidem, in auxilium aduocare, quæ huc progressa, Iambica illa non nihil huc detorta, pro me tibi occinat:

B *Haud nescio quam sint mala hæc quæ nunc Sed metis imperio reclamant paupericis.* (parc:

Nam illud Theognidis quis ignorat, tamen si nullus citem, non vitio dari, si quis se ipse vel in profundum mare demergat, vel è rupe præcipitet; modò paupertatis onus hoc pacto excutiat? Hæc ferè sunt quæ quis in eiusmodi causa pro se dicere posset, etiamsi nihil eorum admodum decoram gerat personam. Tu verò ô amice, quantum ad me attinet, bono animo es, quandoquidem in mea defensione id genus auxiliis nullis sum vsurus. Neque enim, spero, tanta fames vnquam vrgere poterit Argiuos, vt de cauâ Arabia ferenda cogitent: neque ipsi nos iusta adeo excusatione destituemur vnquam, vt si quando accusemur, eiusmodi latebras querere cogamur. Quin illud mihi considera, quàm magno hæc inter sese discrimine distent, videlicet in prædiuitis alicuius familiam adscriptum, seruire seruitutem; eaque omnia perferre, quæ libellus ille meus recenset, & publicè rem populi tractantem, ac pro virili rempub. administrantem, hoc nomine ab Imperatore salarium accipere. Age contèplare hæc, & vtrunque per se ac seorsim perpende: reperies certè res ipsas, iuxta illud Mulicorum prouerbium, *dis ἑξῆ πασῶν*, hoc est, longissimo interuallo inter se diffidere: tum duas has vitæ rationes tantum inter se conuenire, quantum est affinitatis plumbæ cum argento, ari cum auro, anemone cum rosa, homini cum simia. Siquidem vt illic, ita & hîc merces accipitur, & accidit vtrobiq; vt alteri sit parendum. Cæterum in ipsa negotij ratione ingens est dissonantia: quandoquidem illic seruitus est manifesta, & qui illorum conditionem accipiunt, emptitiis illis & manuariis seruis nō admodum præstant:

Z

At qui remp. tractant, & in vsum ciuitatis nationumque totarum strenuam operam collocant, nullo iure, ob solam mercedem, in calumniam vocari poterunt, inque crimen cum illis commune trahi. Alioqui fieri non poterit, quin hac ratione & præfecturæ omnes exauctorentur, vt neque tot ac tantarum gentium præfides, neque ciuitatum rectores, neque ordinum militarium ductores, imò nec ipsi totius exercitus imperatores rectè facere videantur, quando horum omnium laboribus proposita sunt præmia. Cæterum vnus mercedis nomine non oportet opinor vel bona omnia euertere, vel mercedem accipientibus, æqualem conditionis gradum tribuere. Denique mercenarios miseræ vitæ obnoxios illic dicebam, non omnes, sed qui doctrinæ prætextu in diuitum famulatio seruiunt, eos tanquam ærumnosos miserabar. At nostrum negotium, ô amice, modis omnibus est diuersum. Quanquam enim quæ ad domesticam vitam pertinent, nobis cum illis sunt communia, publicè tamen summi imperij participes sumus, eiusque administrandi prouinciam cum rege partimur. Ipse ego, si diligenter expendas, Ægyptiaci regni portionem non minimam sub manibus habeo, dum nunc pænas statuo, nunc iusta tributa impero, nunc dictorum factorumque omnium rationaria conscribo, nunc litigantium acta certa lege perpendo. Ad hæc principis ipsius decreta ad certissima simul & rectissima quæque summa fide perduco, eademque diligenter adseruata, subditis trado, reipub. cura in omne æuum conseruanda. Deinde proponitur merces non vulgaris, sed à principe: nec ea exigua, sed talentis numerata. Post hæc, modò recta via res procedat, superest spes, neque hæc contemnenda videlicet, vt prouinciæ alicui quasi iam emeritus præficiaris, aut Regium aliquod negotium tibi demandetur. Iam verò gestit animus in hac loquendi libertate paulò magis progredi, & crimen ab accusatoribus supra modum exaggeratum, itidem copiosius refellere. Equidem apertè pronuntio, neminem quicquam facere gratis, ne si vel maximarum rerum administratores obiecero: quando nec ipse princeps mercedis est expers. Non hîc dico tributa, nec vectigalia, quæ per singulos annos à subditis penduntur: verum principi maxima fuerit merces, si à laudatis laudetur, si nomen eius ab omnibus celebretur,

Principis maxima merces.

A οἱ ὃ τὰ κοινὰ δὲ χρεὸς ἔχοντες, ἔ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφας ἀλλεῖς χρησίμοις κέρειντες, οὐκ αὖ εἰκότως οὐκ μόνον τῷ μαδοῦ δὲ βάλονται, ἔ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηρησίας κατέλκονται. ἐπεὶ οὐκ αὖ φθάνοι τις ἀπάσας ἀγαρῶν τὰς τοιαύτας πωροστασίας καὶ ἔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιβυπτόντες, ἔ ἢ οἱ τὰς πόλεις ἀρμότιοντες, ἔ ἢ οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατοπέδα ὅλα ἐλχεύζομενοι, ὀρθῶς ποιήσοισιν, ἐπεὶ καὶ μαδὸς αὐτῶν τὰ ἔργα πωροσέσιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἴμου χρεὶ ἀιαντέπειν τὰ πύματα, ἔ ὁ ἰσοτιμίαν τῶν μαδοφοροσῶτων κατιστάσαι. ὁ δ' ὅλον, ἔ τοὺς μιδαροσῶτας ἀπὸ μὲν ἐγὼ φαύλῳ βίῳ σωφίαν ἔφασθον, ἀλλὰ τοὺς ὅτι τῆς οἰκίας ὅτι πωροσάσῃ παιδδύσεως δουλοβόντας ἐκτειρον. τουτὶ ὃ, ὡ ἐταῖρε, ὁ ἡμέτερον πωροσῶμα, πύματα πασιν ἔτεροσῶν ἔστιν, εἰ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῶν δημοσίᾳ ὃ, τῆς μεγίστης δρεχῆς κρινωνῶμεν, καὶ ὁ μέρος σωροσῶ πωροσῶμα. ἔ γων' ἔν ἐι σκέψασθαι, δόξα μὲν αὖ σοι ἔ ὁ συμκρότατον τῆς Αἰγυπτίας τῶν τῆς δρεχῆς ἐκτελεσῶν, τὰς δίκας εἰσαγάγειν, καὶ τὰς αὐταῖς τὴν πωροσῆκουσθαι ὅτι πηθῆναι, καὶ τῶν πωροσῶματων καὶ λεγομένων ἀπάσα ἀπὸ μὲν ἡποσηματὰ χρῶσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τὴν δικαιολογουμένων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τὴν ἀρχοντος γνώσῃς πωροσῶ ὁ τῶ φέσασθαι ἄμα καὶ ἀκριβέσασθαι σὺ πῆσῃ τῇ μεγίστῃ δρεφουλάτῃν καὶ τῶρα διδόναι δημοσίᾳ πωροσῶ ἔν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένων. καὶ ὁ μαδὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ τῶρα τῶ βασιλέως ἔ συμκρός οὐδὲ οὐδ', ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν τῶτα δὲ, ἔ φαύλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ὅτι πηθῆναι, ἢ πινὰς ἄλλας πωροσῶ βασιλικῆς. ἐτέλω γοῦν οὐκ ἔπι πωροσῶ χρησάμενος τῇ πῆρησίᾳ, καὶ ὁμοσε χωρήσας τῶ ὅτι πωροσῶ ἐκλήματι, καὶ ἢ ἔπρωβωλιῶ ἀπολογῆσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμαδί ποιῆν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πωροσῶντας εἶπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλῆς αὐτὸς ἀμαδὸς ἔστιν. ἔ φέρετε λέγω, οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι τῶρα τῶ δρεφουμένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν. ἀλλ' ἔσῃ βασιλῆς μαδὸς μέγιστος, ἔ παμνοί, καὶ ἢ τῶρα πᾶσιν ἐκλήμα,

καὶ τὸ ἔπι τῆς διεργασίας προσκυνῆσαι. A εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμεῖα, ὅποσα τῶν ἑργῶν ἐργασίαι, μιᾶσαι καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὸ τῶν Φρονητῶν, καὶ προσνοίας, ἡ δὲ ἐκφέρονται προσκοπιῶντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιουῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγάλους εἰκάζει ἡ ἐθέλης, ἑξ ἀμύμων ἀπὸ τῆς τῶν σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἑκαστον πύτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καὶ βασιλῆα, ἔτι ὅτι μετὰ καὶ συμκρότητι δὲ ἀλλὰ τῶν ἀκροτάτων. Ἐὰ δ' ἄλλα, μιᾶσφ' ὁμοίως ἀπῶντες. εἰ μὴ οὖν τῶν ἐτερείων τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν ἰσθῆναι, ἐνόησεν αὐτὸς εἰκότως ἐδόκει τῆ παρρησιᾶ. εἰ δὲ τῶν μὴ ἑδὰ μὲν τῶ βιολίου λέλεκται μοι, καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα ἐργῶν εἶ, τί αὐτὸ ἄλλο ἐς δεῖον αὐτῶν χρωτῶ, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτερα, καὶ τὰ μέσῃ ὑπὸ ἀφροσύνης πείραν αὐτῶν διδοῖς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ ἀουδῆς, καὶ θνῶσας πρὸς τὰ ἐκχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο, ἐτάσιον ἑξ ἄλλου εἶη; πρὸ δὲ τῶ ὄλων, μεμνησθαι καὶ τοῖς ἐπιτιμῶντας, ὅτι ἔσοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμῶσιν, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶ πολλοῦ δήμου, λόγους μὴ ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαυκῶν ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ πῶ ἄκραν ἐκείνῃ τῶν κερφαίων ἑρετίῳ, ἢ πρὸν γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὴ Δί, ἔτι ὅτι πύτων ἀνῆσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἐργῶν οὖν ἐντετύχηκα, πῶ τῶ σοφοῦ ὑπὸ ἀφροσύνης ἀπὸ πληροῦσι. ὅ μὴ μοι καὶ θαυμάσαι μ' αὐτὸ ἐπιτιμῶντός μου τὰ νωὶ βίῳ, εἶγε ἐπιτιμῶντες, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδης ἔπι ῥητορικῆ δημοσίᾳ μεγίστας μιᾶσφ' ὁμοίως ἐνεκείμην, ὅποτε καὶ ἴεαν τῶ ἑσπερίῳ Ωκεανοῦ καὶ πῶ Κελπικῶν ἄμα ἑπιτῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομῖστοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐπαῖρε, καὶ τοῖς ἐν μυσταῖς τῆς ἀρετῆς ὧν, ὁμοῦς ἀπελοσησάμην, ἔκ ἐν πρὸ ἑργῶν ἡνῶμος πῶ λυκῶ τῶν σοφῶν καὶ πλήρη μοι ἐνεκείμην. ἐπεὶ πρὸς γε τοῖς ἄλλοις καὶ σενάμα πῶντες κατηρησῶσιν, ἰσθῶν αὐτὸ εἶη μοι τὸ, ἢ φρονητῆς Ἰπποκλείδῃ.

si beneficiorum nomine numinis vicedoretur. Porro imagines, templa & aræ, & quæcunque eius generis à subditis suis habent, mercedis loco sunt & ipsa; nimirum pro curis, próque sollicitudine qua commune civium bonum procurant, cunctaque in melius prouehunt. Et, vt magnis parua componam, si initio iam inde ab ipsius velut acerui cacumine súpro, per singula quibus compositus assurgit, descendas, videbis sanè nos non nisi magnitudine & paruitate à summis differre: cætera mercenarij simul omnes sumus. Itaque si hanc tulissem legem, neminem quicquam facere debere, non iniuria iniquitatis reus essem. Sin hoc in nullo libelli nostri angulo à me est dictum, & bonum virum operi alicui intentum esse decet, qui posset operam suam collocare quis rectius, quàm vt ad optima quæque promoueat amicos, ac in medio omnium lucéque de se det periculum, quanta fide, quâve diligentia, qua postremò animi benevolentia, negotia commissa queat expedire? ne videlicet locum habeat illud Homericum:

Telluris inutile pondus.

Atqui meos obiurgatores meminisse oportet, quòd cùm me reprehendunt, haud quaquam sibi res est cum sapientè quopiam (si modò est aliquis hoc dignus nomine) sed eo qui sit vnus è media plebe, ex literarum exercitatione mediocre nominis celebritatem nactus: attramen qui ad supremam illam virtutem, quòd non nisi summatibus datur aditus, non admodum sit institutus. Quanquam ne hoc quidem nomine grauius dolere debeo per Iouem, cùm in nullum vnquam incidere, qui omnes sapientiæ quam profitebatur, numeros expleret. Tu verò, quòd hanc viuendi rationem nobis vitio vertis, non possum non mirari, qui iã olim eidem crimini obnoxium non obiurgaris, cùm non sine ingenti mercede dicendi facultatem publicè agendis causis locarem. Quo tempore tu peragrata simul Gallia, ad occidentalis Oceani spectaculum profectus, forte fortuna in nos incidisti, cùm inter quatuor Rhetores & nobis erat locus. Hæc sunt, mi amice, quæ obicièti tibi, quamquam mille negotiis districtus, vt cunquerespondi: nimirum vt videas quàm non

Bonus vir ubi maxime operam suam collocet.

Lucianus causas aliquid egit.

in postremis habeam, si tuo suffragio candido plenòque nostra causa probetur. Nam quod ad aliòs pertinet, etiam si simul omnes accusent, mihi tamen suffecerit illud: Haud curat Hippoclidès.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ
ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

PRO EO QUOD INTER SALVTANDVM, VERBO
LAPSVS FVERAT.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Respondet hac apologia, pro errato quod inter salutandum ipsi exciderat, cum mane & in prima salutatione, quo tempore, χαιρε, hoc est, aue, seu, salve, dicendum fuerat, ipse, υγαινε, hoc est, vale, dixisset.

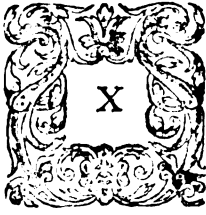
Orationis status est iuridicalis assumptivus. Fatetur enim & ipse peccasse se, quia ordinem inuerterit, & quod postremum dici conueniebat, à principio usurparit: sed tamen culpam hanc mitigat atque eleuat, primum usu ac potestate ipsorum verborum ostendens, τὸ χαιρεν, non in principijs tantum à veteribus, sed etiam sine atque discessu usurpatum fuisse: υγαινε autem utroque loco frequenter à multis, à quibusdam etiam in principio semper positum fuisse: deinde & efficaciorum atque auspiciorem vim ac significationem habere: idq; probat multis & poetarum & aliorum testimonijs, adductis item historiarum exemplis, ubi vel eodem errore υγαινε pro χαιρεν positum fuisset, vel aliàs usurpatum, commodum aliquod utentibus attulisset. Post hæc ordinis inuersioni opponit euentum erroris, quod tale verbum pro alio dixerit, cuius vis seu potestas, hoc est, valere seu sanum esse, cuius tempori, non matutino tantum, conueniat: & quod hæc saluatio ceteris potior atque efficacior sit. Denique & principes hoc idem primum atque precipuum suis mandant, ut salutis seu valetudinis curam gerant: & priuati quoque in resalutando saluos esse iubent. Hinc & causam erroris siue euentus huius in deum aliquem transfert. Animi autem consternationem, quæ causam errori dedit, à consueto & obiecto seu casu defendit. Deinde & voluntatem principis pro se interpretatur ficta conformatione, idque argumento à consequentibus & exemplo ducto. Ad finem, ficta alia ac noua obiectione, orationem in votum seu precationem desinit.

Exordium à loco communi sumitur.

Verbum χαιρεν ubique saluere exposuimus, propter commodum versionis: quanquam non ignorem, à Martiale atque alijs frequentius per Aue reddi, quando salutantis est. Nam alioqui & gaudere significat, interdum & valere, ut infra, cum discedentium mutuo est: ut & τὸ υγαινε, quod nos ubique valere vertimus, & saluum siue sanum esse interim significat: ad quas significationes infra in Græcis testimoniis quæ ad hoc citantur, crebre allusiones fiunt, præsertim cum à principio ponitur.

DIFFICILE sanè est, homo A cum sis, alicuius Dei impulsione ac vim euitare. Multo autem difficilius, defensionem inuenire errati eius, quo quis præter rationem, & ceu numine quodam impellente lapsus est: quod utrūque mihi nūc accidit, qui cum ad te venissem, quod te ex more primo mane salutarem, deberemque cōsuetā ista voce uti, ac te saluere iubere: ego aureus ille, nescio quo pacto oblitus valere te iussi, verbo & ipso non malo aut oninioso, sed intēpestiuo tamē, ut quod vesperi, non auroræ conueniat.

XΑΛΕΠΟΝ ΜΗ, ΔΙ΄ ΕΘΡΟΝ ΟΝ-
τα, δαίμονις πινος ἐπή-
ρειον ἀφουγείν. πολὺ δὲ
χαλεπώτερον ἀπολογίῳ
ἄρειν πρὸς ἀλόγου καὶ δαι-
μονίου πταίσματος. ἀπὲρ ἀμφοτέρω νῦν
ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὅς ἀφικόμενος πρὸς σέ,
ὡς παρθεῖποιμι ὁ ἐωθινόν, δεόν τι πρὸς σιω-
πῆ καὶ τῶν φωνῶν ἀφεῖναι, καὶ χαιρεῖν
κελεύειν, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῖς ἐπιλατόμε-
νος, υγαινεῖν σε ἠξίωσιν, ἄφημον μὲν καὶ
τῆτο, οὐκ ἐν χερσὶ δὲ, ὡς ἔχῃ τι πρὸς ἐώ.

ἐγὼ μὲν οὖν ἔπι βούτῳ βύθους ἰδίῳ τε, καὶ ἥρου-
 θρίων, καὶ παρτοῖος μὲν ἕσθ' ἀπορίας· οἱ πα-
 ρόντες δὲ, οἱ μὲν ὡς παύειν, ὡς δὲ εἰκός· οἱ
 δὲ, ληρῆν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, θεσιγῆς κρη-
 πάλης ἀνέκιστον ἐπιβουλό με εἶ), εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα σὺ ἐπιβουλό μὲν εἶχες δὲ γερνός· ἐστὶ
 ὅσον ἀκρῶ τῶν μειζήματα πεισισημνιάμε-
 νος τῆς γλώττης πλὴν ἀφ' ἑμῶν ἡμῶν· ἐδόξεν οὖν
 μοι καλῶς ἔχῃν ὡς ἀμυθία πινὰ ἐμῶν τῶν
 συχρόφα, ὡς μὴ παρὸν αἰώμιον ἐπὶ τῶν
 παύσεσσι, μηδὲ ἀφόρητον ἠγρίμιον, εἰ
 παρὸν αἰὲρ ποσούρον ἀπεσφάλω τῶν
 καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ ποσάτων ῥήγνυρων· ἀπο-
 λογίας μὲν γὰρ ὁσὸν ἐδῶ, οἶμα, ἕσθ'
 γλώττης, εἰς ἕτως ἐφίμην βύθω ὀλιθού-
 σης· ἀρχαῖος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, παρὸν
 ἀπόρῳ ἐν τεύχεσσι ὡμίον τῶν παρὸν ἡ-
 ματι· παρὸν δὲ πολλὰ παρὸν φανὴ τὰ λε-
 κτέα· ἔμῳ παρὸν ἐρῶ αὐτὰ, μὴ μὴ
 παρὸν τῶν χαίρειν αὐτῶν, καὶ τῶν δὲ παρὸν ἡ-
 ὑγαίμην, παρὸν ἐπὶ τὰ εἰκότα· δὲ μὲν δὲ χαί-
 ρην ἀρχαῖα μὲν ἢ παρὸν ἀρχαῖοις· ἔμῳ
 ἐωθινή μόνον, ἐστὶ ἕσθ' ἕσθ' ἕσθ' ἕσθ'
 τεύξειν, ἀλλὰ καὶ παρὸν μὲν ἰδόντες ἀλλή-
 λους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς δὲ,

Χαῖρ', ὦ δεινὰ τῆς δε γῆς Τυρῶ-
 νίας.

καὶ μὲν δὲ δειπνον ἐς λόγους ἤδη παρὸν ἰοῖς τρε-
 πόμοι, ὡς δὲ,

Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαίμων μὲν εἶσθις σὺ
 ἐπιβουλό,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε πλὴν ἐπεσαλιμύω παρ-
 σείαται αὐτῶν ἐρρητόρβου· καὶ ἤδη ἀπτόντες παρὸν
 ἀλλήλων, ὡς δὲ,

Χαίρετ', ἐγὼ δὲ ὑμῖν θεὸς ἀμφοτέρω, ἐκ
 ἐπὶ θνητός.

Ἰδὲ δὲ χαρῆς ὁσὸν ἀπενεμέμην τῇ
 παρὸν ἡσθ', ὁσὸν ὡς νῦν μόνος ὁ ἐωθινός,
 ὅπου γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαμειβίων καὶ ἀπευκτο-
 πῶν ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ ὡς ὁ τῶν Εὐει-
 πίδου Πολυεΐκης ἤδη τελευτήσῃ τὸν βίον,
 καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γὰρ με παρὸν ἀλλήλων
 τος.

A Ipse igitur confestim sudavi atque eru-
 bui, variéque meipsum gessi, cum quid a-
 gerem, non haberem. At cæteri qui tum
 aderant, alij quidem lapsum me esse lin-
 gua, ita vt consentaneum erat, alij præ æ-
 tate delirare, alij verò ex hesterna crapu-
 la repletum atque ebrium adhuc esse exi-
 stimabant: tamen si tu ipse animo maximè
 æquo accipiebas id quod tum acciderat,
 ne risu quidem modico notando linguæ
 erratum. Visus igitur mihi sum, operæ
 quoddam pretium facturum esse, si con-
 solationem aliquam mihi ipsi componerem,
 ne nimis ægrè ob lapsum hunc animo
 afficerer, néve intolerabile putarem,

B si senex aliquis præsentibus tot testibus
 nō nihil ab eo quod decorum fuerat, ab-
 errando deflexissem. Nam quantum qui-
 dem ad ipsam linguam attinet, defensione
 aliqua opus puto non erat, præsertim
 quādo in tam bonam & auspiciatam pre-
 cationem errando prolapsa fuerit. Inci-
 pienti itaque mihi, ab initio statim vide-
 bar in difficilem quæstionem incursum
 esse: at verò vbi iam progressus aliquan-
 tulum fuisset, offerebant se multa quæ
 commodè dici posse videbantur. Quæ
 tamen non antea dicam, quàm de ipso
 verbo Saluere, de verbo Bene agere, &

C de verbo Valere, quæ consentaneum at-
 que æquum erit, exposuero. Verbum
 igitur χαίρειν (quod saluere nos dicimus)
 antiqua vox est, & in salutationibus iam
 olim vsurpata, veruntamen non mane-
 rant, neque in primo solùm cōgressu,
 sed etiam cum qui antea se mutuo nun-
 quam viderant, alius in alium incideret,
 salutatione hac vti solebant, quale illud
 est: *Salve ὁ σοὶ rex ἰστῖος Τυρῶν.*

Deinde & à cœna, cum iam ad mutuas
 confabulationes ventum esset, vt apud
 Homerum:

Salve Pelide, nil cœnæ equalis egessis nunc.
 quo tum Vlysses vsus est, quando in lega-
 tione missus, oratorio modo mandata illi
 exponebat. Præterea & cum à se mutuo
 iam discedere vellent, eadem utebantur,
 quale est illud:

Saluete, atque deum me agnoscite morte

carentem.
 Certum autem tempus nullum præfinitum
 fuit salutationi huic, neque vt nunc,
 matutino solùm tempore vsurpabatur,
 quando quidem & in infaustis & abo-
 minabilibus rebus eadem aliquando vsi
 quidam reperiuntur: vt apud Euripidem

Polynices iam moriturus, *Saluete* (inquit) *nam totus tenebris iam tegor.*

*χαίρειν, ὡς
 eius vsus.*

*Sic ὡς ἔ-
 pud Virg.
 Salve atē
 num mihi
 maximo
 Palla.*

Neque etiam amicorum inter se nota tantum siue indicium erat, sed & ad eos quibus infensi erant, adhibebatur, cum significare vellent, nihil rei sibi mutuò cum illis posthac fore: nam hoc, cum μα-

Virgil. Et longum formo, e vale, vale inquit Iola.

Quaenquam hic non χαίρειν, non nihil & ad gaudendi significatiōem alludit, ut & in sequenti exemplo.

Et χαίρειν.

Et hic ad gaudendi significatiōem Plato alludit: vide de episto. 3

χαίρειν.

κράν χαίρειν, hoc est, longum saluere, dicunt, intelligūt, nempe nullam amplius curam alterius alteri futuram esse. Primus autem hoc verbo vsus fertur Ph. lippides, is qui vno eodémque die narratur ex Marathone cursu itinere peracto Athenas victoriam annuntiasse, & ad magistratus, quo loco confederant, atque anxij de euentu pugnae cogitabant, dixisse; Saluate, vincimus: eoque dicto statim concidisse mortuus, peracto iam nuncio, vna cum ipso illo verbo expirans. In epistola autem initio Cleon ille Atheniensium tribunus, cum ex Sphaacteria scriberet, primus omnium hoc verbum praeposuit, gratulari videlicet illis volens ob victoriam eo loco partam, & quod Spartanos captos in potestatem redegisset. Ac prorsus certè post illum Nicias dux cum ex Sicilia scriberet, antiquam epistolarum formam retinuit, statim ab ipsis rebus exordiendo. Quin & admirabilis ille Plato, vir fide dignus, ac legislator huiuscemodi rerum, verbum hoc saluere, planè valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prauum, & quod nihil feruū aut dignum pra se ferat: contra autem

A καὶ ἔ μόνον φιλοφροσυνῆς αὐτοῖς ἡ τῆτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπερθεῖας, καὶ τῆ μηκέτι χρῆσασθαι ἀλλήλοις. ὁ γὰρ μακρὰν χαίρειν φράσαι, ὁ μηκέτι φροντίην δηλοῖ. πρῶτος δὲ αὐτὸ φιλιππιδῆς ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας καθηκόντας καὶ πεφρονηκῶτας ὑπὸ τῆ τέλει τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν. Ἐ τῆτο εἰπὼν σωμαποδοῦσιν τῆ ἀγγελίᾳ, καὶ τὰ χαίρειν σωμαπνεύσαι. ἐν ὄπισθον δὲ ἀρχῆ, Κλέων ὁ Αθηναίων δημογωγός, ἀπὸ Σφακτικῆς B πρῶτον χαίρειν πρὸς ἤθηκεν, διαγγελίζομενος τὴν νίκην τὴν ἐκείνην, καὶ τὴν Σπάρτα τῆ ἄλωσιν. καὶ ὅπως γε, μετ' ἐκείνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ὄπισθῶν, ἐν τὰ ἀρχαῖα τῆ ὄπισθῶν διέμεινε, ἀπ' αὐτῆ ἀρχαῖα τῆ πρῶτα τῶν. ἀλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπύτος νομοθέτης τῆ πολιτικῆς, ὁ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πᾶσι ἀποδοκιμάζειν ὡς μακροῦ ὄν, καὶ ὡς ἐν ἀποδοκίμῳ ἐμφανῶν. ὁ δὲ ὡς φράσειν αὐτ' αὐτὸ εἰς ἀρχῆ. ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς C ὡς ἀφαιρέτων σύμβολον. καὶ ὄπισθῶν γε τὰ Διοισίω, ἀπᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν πρὸς φησιν, ὡς ἀνάξιον τῆ Πυθίᾳ, καὶ ἔχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ἐστὶ ἀνδραπόποις ἀδελφοῖς πρέπον. ὁ μὲν γε θεοπέποις Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡυῖν ἴδρον κατὰ ληπτεῖν τῆ αὐτῆ ἠξίωσεν, ὅσον Οἰκέλλω τὰ Λυκαῖα, καὶ Ἀρχύτα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὀμιληταῖς αὐτῆ τεκμηρίωσθαι, οὔτε ὁ ὡς φράσειν πρὸς ἔγραψεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆ ὑλαίνειν ἀρχαῖα ἐκέλευεν. ἀπᾶτες γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῆ ἀλλήλοις ὄπισθῶν λοντες, ὅποτε ἀποδοκίμῳ πρῶτα φησιν, ὑλαίνειν διθύς ἐν ἀρχῆ πρῶτα κελεύοντο, ὡς ἐ αὐτὸ ψυχῆ τε καὶ σώματι ἀρμόδιώτατον, καὶ σωματικῶς ἀπᾶτα πρῶτα φησιν πᾶν δρῶν ἀρχαῖα. καὶ τὸ γε τριπλοῦν αὐτοῖς τριγώνον, ὁ ἀγγέλλων, ὁ πρῶτα φησιν,

ὁ συμβόλω πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρᾶντο, ἅ quo symbolo ac veluti nota quadam iidem ad eos qui eiusdem professionis erant, eademque doctrinam sectabantur, vti solebant, valetudo siue salus ab ipsis appellatur. Et in summa, ipsum quidem valere, putabant esse: verum neque bene agere, neque saluere, omnino idem quod valere. Sunt autem & qui quaternionem, maximum ipsorum iusiurandum, aut perfectissimum ipsis numerum perficere dicant: alij verò etiam salutis seu valetudinis principium vocarunt, inter quos & Philolaus est. Et quid attinet vetustiores commemorare, quando & Epicurus, qui alioqui πρὸ χαίρειν, hoc est, gaudendi verbo, admodum gaudebat, voluptatēque cæteris rebus omnibus anteponebat, in epistolis quas de rebus paulo grauioribus scribebat (sunt autem earum perquam pauca, & non nisi ad præcipuos amicorum date) statim à principio valere iubebat? Frequens autem & in Tragedia & Comædia, veteri illa quidem, reperias idem hoc verbum à principio fermè positum: nam illud,

ὁ συμβόλω πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρᾶντο, ἅ quo symbolo ac veluti nota quadam iidem ad eos qui eiusdem professionis erant, eademque doctrinam sectabantur, vti solebant, valetudo siue salus ab ipsis appellatur. Et in summa, ipsum quidem valere, putabant esse: verum neque bene agere, neque saluere, omnino idem quod valere. Sunt autem & qui quaternionem, maximum ipsorum iusiurandum, aut perfectissimum ipsis numerum perficere dicant: alij verò etiam salutis seu valetudinis principium vocarunt, inter quos & Philolaus est. Et quid attinet vetustiores commemorare, quando & Epicurus, qui alioqui πρὸ χαίρειν, hoc est, gaudendi verbo, admodum gaudebat, voluptatēque cæteris rebus omnibus anteponebat, in epistolis quas de rebus paulo grauioribus scribebat (sunt autem earum perquam pauca, & non nisi ad præcipuos amicorum date) statim à principio valere iubebat? Frequens autem & in Tragedia & Comædia, veteri illa quidem, reperias idem hoc verbum à principio fermè positum: nam illud,

Et huc for-
tis per-
tinet quod
in carmine
illo Pytha-
goræ autem
legitur, καὶ
ματὸν ἀ-
μετρον ψυ-
χᾶν ὁδὸν ἀ-
τρακτὸν πα-
ρὰν ἀνείκω
φύσας,
ἔστι.

Οὐλέτε, καὶ μέγα χαίρειν,
σοφῶς περιπατῶμενον τῷ χαίρειν ὁ ὑγαί-
νην ἔχῃ. ὁ δὲ Ἀλεξίς,

Vale, & multum mihi salue:
doctè prudentēque valendi verbum, a-
uere, siue saluere, illi præpositum habet.

ὦ δὲ Ἀχαῖος,

Alexis autem,
O here, vale (inquit) ut tardè admodum ad-
uenis! Et Achæus:

Ἦκω πεπεραγῶς δὴνά, σὺ δὲ ὑγαίμε μοι.

Venio peracta re graui: at tu mihi vale.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Philemon quoque:

Αἰτῶ δὲ ὑγίαι πρῶτον, εἴτ' ὀπίωρα-
ξίαν,

Primū (inquit) valere cupio, dein agere bene:
Saluere tertio, ultimo debere nil.

Τετὸν δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλῃ μνηδενί.

Nam qui conuiuiale illud carmen com-
posuit, cuius & Plato meminit, an non &
ille ait, Equidem hoc iudico primum,

ὁ μὲν γὰρ ὁ σκελιὸν χράψας, ἔχῃ Πλά-
των μέμνηται, τί καὶ ἔπος φησιν; ὑγαίμην

Valere, dein pulchrū videri, Post esse dicit?

μὲν ἀεισον· ὁ δὲ ὀπίωρον, καλὸν γνέσθαι.

Verbi autem saluere siue auere, omnino
ne meminit quidem. Et vt notissimum
quoque illud, & quod omnibus in ore
est, tibi dicam,

τετὸν δὲ, πλαστῆν. τῷ χαίρειν δὲ ὁ πα-
ρᾶπδον σὺ ἐμνήσθη, ἵνα σοι ὁ γνωριμώτα-
τον ἐκφῆ, καὶ πᾶσι ἀφ' εὐματος λέγω,

Superiū antiquissima diua Salus,

Υγία πρεσβίστα μακάρων μὲν σὺ νεοίμι
ὁ δὲ πρῶτον εἰσοῦσα. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἔστιν

Tecum mihi liceat Vinere quod superest.

ὕγία, καὶ ὁ ἔργον αὐτῆς ὁ ὑγαίμην, πρῶ-
τακτέον τῷ ἄλλων ἀγαθῶν. μυρία δὲ καὶ

Quare si antiquissima salus seu valetudo
est, meritò etiam ipsius opus, hoc est, vale-
re, saluumque ac sanum esse, reliquis
omnibus anteponendum est. Infinita
autem & alia exempla tum ex poetis tum
ex historicis & philosophis commemo-
rare tibi possim, vbi idem hoc verbum
valere, antepositum reliquis atque præ-
latum reperitur. Quæ tamen omnia in
præsentia omittam, ne mihi scriptum
hoc in loquacitatem quandam ince-
ptam ac puerilem adedò prolatur, videatque ipse clauo alio alium trudere velle.

ἄλλα ἕκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φι-
λοσόφων κατὰ δεῖξαι σοι ἔχων, περιημιών-
των ὁ ὑγαίμην, τῷτο μὲν πρῶταιτήσο-
μα, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν πινὰ μειρα-
κώδη ἐκπέσῃ μοι ὁ σύγγραμμα, καὶ κιν-
δυνώωμεν ἄλλω ἢ ἑαυτῷ ἐκκρῆναι τὸν ἦλον.

Quæ tamen omnia in
præsentia omittam, ne mihi scriptum
hoc in loquacitatem quandam ince-
ptam ac puerilem adedò prolatur, videatque ipse clauo alio alium trudere velle.

ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν πινὰ μειρα-
κώδη ἐκπέσῃ μοι ὁ σύγγραμμα, καὶ κιν-
δυνώωμεν ἄλλω ἢ ἑαυτῷ ἐκκρῆναι τὸν ἦλον.

Z iij

δαυνώωμεν ἄλλω ἢ ἑαυτῷ ἐκκρῆναι τὸν ἦλον.

Pauca verò veteris historiarum, quantum adhuc memoria teneo, quantumque ad hanc presentem causam pertinere proprie videtur, non incommodum huc adscribi posse existimaui. Nam cum Alexander Magnus pugnam illam ad Issum initurus esset, quemadmodum Eumenes Sardinianus in epistola ad Antipatrum refert, mane in tabernaculum eius ingressus Hephæstio, siue tum ita oblitus sui fuerat, siue cōsternatus, quemadmodum & ego, siue etiam numine aliquo impellente, idem tum quod ego dixit, *ὕμνη βασιλεῦ*, hoc est, Vale rex: tempus iam est in aciem educi exercitum. Conturbatis autem cæteris qui tum aderant, ob inopinatam ac nouam salutandi formam ac ipso Hephæstione propemodum præ metu emoriente, Alexander respiciens, Recipio, inquit, omen: nam nos saluos atque integros è pugna reuersuros esse, hoc verbum mihi nunc pollicetur. Antiochus autem cognomento Soter, quando cum Gallis conferturus prælium esset, per quietem vidit adstare sibi Alexandrum, & iubere vt tesseram hanc ante pugnam militibus daret, *ὕμνην* videlicet: ac sub hac tessera seu nota militari præclaram illam victoriam mox consecutus est. Præterea & Ptolemæus Lagi missis ad Seleucum literis planè ordinè inuertit, à principio quidem epistole valere illum iubès, pro eo autem vbi alij vale scribunt, in fine *ὕμνην*, hoc est, auere, subscribès quemadmodum Dionysodorus tradit, is qui epistolas illius collegit. Non iniquum autem fuerit & Pyrrhi Epirotæ illius mentionem facere, qui post Magnū Alexandrum secundas in re militari tenuit, variâsq; fortunæ mutationes ac vices pertulit. Hic igitur cum deos precando, sacrificando, donariâque consecrando quotidie veneraretur, nunquam tamè vel victoriam ab illis, vel regni alicuius ampliorè maiestatem, vel gloriam, vel diuitiarum abundantiam postulauit, sed vnum hoc *ὕμνην*, hoc est, valere ac sanum esse, precari solebat: vt qui putaret, quandiu hoc vno frueretur, & cætera facillimè euentura sibi esset. Ac rectissimè, opinor, sentiebat, illud nimirum secum reputans, quod cæterorum bonorum omnium nullus fructus foret, quandiu vnum *ὕμνην*, hoc est, sanitas ista corporis atque animi sola abesset. Sed iam satis de eo, quo quicque horum verborum tempore proprie dici solitum fuerit, à nobis expositum est. Fortassis autem dixerit quispiam, Tu verò

ὀλίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἰστορίας, ὅποσα μὲνηται οἰκεία τῶν παρόντων πολεμῶν, καλῶς ἔχον ὑπέλαβον. ὅτε Ἀλέξανδρος πρὸ ἐν Ἰσῶν μάχῃ ἀγωνίζεσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ Σαρδηνῶν ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡφαίστιος, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὡς ἔγωγε, εἴτε καὶ θεοῦ πινος τύπο καταμακρότητος, ταυτὴν ἐμὲ ἔφη, ὕμνη βασιλεῦ, χαρὸς ἤδη πρὸς τὰ περὶ σου. Ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ πρὸς ἀδελφόν τῆς πολεμῶν, ὅτε τῶν Ἡφαίστιος ὀλίγου δεῖν ὑποαῖδους ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέξασθαι, εἶπε, τὴν κληθῆναι. ὅ γὰρ σώσεις ἐπισημῶν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑποχρεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτήρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις στυγερῶς ἐμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ὅτις ἅπαντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελθῆναι στυγερῶς πρὸς τῆς μάχης πρὸς ἀδελφόν τῆς στρατιᾶς ὃ ὑμῶν. καὶ ὑπο τούτῳ στυγερῶς τὴν θαυμασίω ἐκείνῳ νίκῃ ἐπέστη. καὶ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, Σελυκῶν ἐπιπέλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν πᾶσιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν αὐτὸν πολεμῶν, ὅτι τέλει δὲ, αὐτὴ τῶν ἐρῶσθαι, ὑπογράψας ὃ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ συμαγαγόν, φησιν. ἀξίον δὲ καὶ Πύρρου τῶν Ἡπειρώτου μεγαθύμου, αὐτὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκασμένου, καὶ μυθίας ἑταίρου τῆς τύχης ἐνεκόντος. ὅτι τοῖσι αἰεὶ θεοῖς δὴχόμενος, καὶ θυῶν, καὶ ἀγαθῶν, ὅσοι πώποτε ἢ νίκῃ, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἢ δόξης, ἢ πλούτου ὑπερβολῶν, ἤτησε πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ πολεμῶν ἡνυχετο, ὑμῶν. ὡς ἔστ' αὐτῶν ἔχη, ῥαδίως αὐτῶν τῶν ἄλλων πολεμῶν ἡνυχετο. καὶ αἰετα οἶμα, ἐφθόνηι, λογιζόμενος ὅτι ὅσοι ὄφελος τῶν ἀποθύτων ἀγαθῶν, ἔστ' αὐτῶν ὃ ὑμῶν μόνον ἀπῆ. ἀλλὰ νῦν ἐκείνου χαρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδείκνυται, ἄρα δὲ εἴποι τις. σὺ δὲ τῶν

τον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφη-
 αρα, ὁμοίως τὰ διχασίω λόγῳ οὐκ αὐτὸ ἔξω
 εἴης τῆ ἠμύρτηκέναι, ὡς ἄρ' αὐτὸ εἰ τις πρὸς
 τῆ κνήμη ὁ κρῆτος, ἢ πρὸς τῆ κεφαλῆ ἄς
 κρημίδας ὀπιδήσαστο. ἀλλ', ὡ βέλτε, φάσω
 αὐτὸ κατὰ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως αὐτὸ
 αὐτὸ ἔλεγε, εἰ τις ὅλως κρημὸς ἢ ὑγίαιας
 μὴ δέομαι. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦ-
 σις ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ ὁ ὑγαίνειν
 ἀναγκάσθον καὶ μάλιστ' αὐτὸ ἀρχοῖσι, καὶ
 πολλὰ προσέποιον ὑμῖν, ὅσα καὶ πρὸς
 πολλὰ δεῖσθαι τῆ σώματος. ἐπὶ δὲ, ὁ μὲν,
 χαῖρε, εἰπὼν, μόνον δὲ φήμω τῆ ἀρχῆ ἐχρη-
 σατο, καὶ ἐστὶν ἀρχὴ ὁ προσέχμα. ὁ ὁ ὑγαί-
 νειν πρὸς κελευθὸς, καὶ χρησιμὸν πιδρα, καὶ
 καὶ ὑπομιμνήσκῃ τῆ πρὸς ὁ ὑγαίνειν
 στυτερωώτων. καὶ οὐ στυδύχεται μόνον,
 ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀγγέλλει. τί δὲ ἐχὶ καὶ ἐν τῆ
 τῆ ἐπολιαν βιβλίῳ, ὁ ἀεὶ καὶ πρὸς βα-
 σιλέως λαμβάνετε, τῆ πρὸς ὑμῖν ἔστι
 πρὸς ἀγγέλλει, τῆς ὑγίαιας τῆς ὑμετέρας
 αὐτῆ ὀπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως.
 οὐδὲν γὰρ αὐτὸ εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς πάλ-
 λα, μὴ οὕτω ἀφαικιδύων. ἀλλὰ καὶ ὑ-
 μεῖς αὐτοῖ, εἰ καὶ κατὰ τῆς Ρωμαίων Φω-
 νῆς ἐπαίω, τοῖς πρὸς ἀρχοῖσι αὐτῆ
 εἰσοῦμαι, τῆς ὑγίαιας ὀνοματι πολλά-
 κισ ἀμείβεσθε. καὶ αὐτὰ πρῶτα εἶπον, ἐχ
 ὡς ἐν πρὸς ὀνοματι ἀφελὼν μὲν ὁ χαίρειν,
 ὀπιτηδύσας δὲ αὐτὸ ἀπὸ εἰπεῖν ὁ ὑγαί-
 νειν, ἀλλ' ὡς τῆ πρὸς ἀκων παθῶν. ἢ γε-
 λοῖος αὐτὸ ἔξενίζων, καὶ τοῖς κρημὸς τῆ
 πρὸς ἀρχοῖσι ἐναλλάξων. χαῖρειν δὲ ὀ-
 μολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι ὁ σφάλμα ἐς
 ἄλλο μακρῶ ἀισιώτερον πρὸς ἐστράπη, καὶ
 εἰς ὁ ἀμεινον πρὸς ὀνοματι. καὶ τὰ κατὰ τῆς
 ὑγίαιας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτῆ ὀπινοῖα τῆ
 ἐπρὸς ἀρχοῖσι, δὲ ἐμοῦ σα ὁ ὑγαίνειν ὑπο-
 χρουμῶν. ἐπεὶ ἐγὼ γε, πῶς αὐτὸ ἐπα-
 ρον ἀπὸ θεοῦ, μηδέπω πρὸς ὀνοματι ἐν τῆ
 μακρῶ ἔως ἀρχοῖσι ὀμοῖον; εἰ δὲ δεῖ καὶ
 ἀνδραπένητιν ἄρ' τῆ γερνοῖος ἀπο-
 λογίω εἰπεῖν, οὐδὲν ἔξενον εἰ πρῶτον ἐσπουδα-
 κῶς ὀπι τοῖς ἀρχοῖσι ὑπο ὅσα γνωρίζεσθαι,

A immutato ordine illo, etiamsi nihil aliud
 dixisses, tamen iure optimo accusandus
 ac reprehendendus foret, perinde ac si
 quis galeam tibiae, aut rursus ocreas ca-
 piti alligatas imponat. Verum, ὁ optime,
 (responderem & ego illi) merito sanè
 hæc diceret, si quod in vniuersum tem-
 pus foret, quod sanitate siue salute opus
 non haberet. Nunc autem & mane, &
 meridie, & noctu quoque salute ac sani-
 tate semper opus est, & maximè principi-
 bus vobis, qui multis occupati negotiis
 estis, eoque ad plura corpore integro ac
 sano necesse habetis. Præterea autem il-
 le qui χαῖρε, hoc est, aue, seu, gaude, dicit,
 auspiciato tantum principio vitur, ipsa-
 que res non aliud quam precatio siue or-
 ptatio quædam est: at qui valere iubet,
 ille & vitile quiddam facit, & omnium
 eorum admonet simul, quæ ad sanitatem
 siue salutem aliquid conferunt: neque so-
 lum comprecatur, verum etiam denun-
 tiat atque imperat. Quid autem? an non
 & in libello mandatorum seu negotiorum,
 quod semper & à rege quoque accipitis,
 hoc primum esse solet quod vobis præ-
 cipitur, quod sanitatis atque salutis vestre
 curam habeatis? Ac merito sanè. Neque
 enim vlla vestri vtilitas ad res cæteras
 obeundas foret, nisi integri ac salui
 essetis. Sed & ipsi vos (si modò Roma-
 num sermonem ego quoque non nihil
 intelligo) cum salutantes vicissim ver-
 bis accipitis, salutis nomine plerumque
 respondere illis soletis. Atque hæc om-
 nia dixi, non quod de industria omif-
 so verbo χαίρειν, pro eo πὸ ὑγαίνειν dicere
 studio quodam affectarim, sed quia hoc
 ipsum inuito mihi accidit. Aut quo-
 modo enim non ridiculus forem, si &
 aliena lingua loquerer, & tempora sa-
 lutationum immutarem? Gratiam au-
 tem & Diis ago, quod mihi erratum
 hoc in aliud longè auspiciatius verbum
 conuersum fuit, atque ipse in melius,
 errando prolapsus sum. Et quid si hoc
 Salutis aut etiam Æsculapij ipsius pro-
 uidentia quadam factum est, qui tibi me
 per salutem ac sanitatem promittere ita
 voluerit? Nam quo pacto ipse equidem,
 nisi à Deo aliquo impulsus, quicquam
 eiusmodi committerem, qui antea per
 omnem ætatem nullo simili pacto tur-
 batus atque animo perculsus fuerim?
 Quod si verò & humanam quandam de-

ensionem pro eo quod accidit, afferre conuenit: nihil nouum aut peregrinū hoc est,
 si cum admodum in eo elaborauerim, vt ex optimo atque potissimo tibi notus fierem,

*Lucianus
 sermonis
 Latini nō
 imperitus.
 Intelligit,
 quod cum
 salutare ali-
 quem Latī
 ni iubent,
 illi contra
 saluum ef-
 se, quod &
 ipsum
 ὑγαίνων
 significat,
 iubent.*

deinde ex nimia cupiditate ac festinantia in diuersum animi consternatione quadam incido? Iam & à recta cogitatione atque animi conceptu facile etiam deturbauerit aliquem, militum multitudo atque frequentia, quorum alij quidem aduersos protrudunt & impellunt, alij autem ordinem salutantium impediunt & disturbant. Tu verò, sat scio, quantumuis alij dementia, aut inscitiam, aut etiam delirationem quandam, factum hoc interpretantur, pro verecundia & simplicitatis quodam symbolo atque indicio ipse accepisti animique nihil forense aut vafrum, nihil artis aut calliditatis habentis signum esse existimasti: quando certè nimia in his rebus audacitas, non multum à temeritate atque impudentia distat. At ipse quidem optarim, vt ne vnquam contingat mihi in hunc modum errare: quòd si verò aliquando contingat, vt id in faustam & auspicatam precationem aliquam semper euadat. Temporibus igitur primi Augusti etiam tale quiddam accidisse dicitur. Nam cum ipse forte quadam iudicio cuidam præfisset, ac causa rectè atque legitime iudicata, hominem quendam iniuste calumniòseque delatum, à maximo quodam crimine absoluisset, ille gratiam agere volens, alta voce proclamauit, Gratiam tibi, inquit, Imperator habeo, quòd malè atque iniuste iudicasti. Ibi cum cæteri qui circa Augustum erant, grauiter indignarentur, hominemque discerpere ac lacerare vellent: Desistite, inquit ille, ab indignatione. Neque enim linguam ipsius, sed animum examinare atque inspicere æquum est. Ita tum ille. At tu, siue animum inspicere & contemplari volēs, beneuolum reperies: siue linguam, neque ipsa inauspicatum aut ominosum aliquid dixit. Cæterùm videor hoc loci iam constitutus, non immeritò & aliud quiddam vereri debere, videlicet ne qui me putent ex composito errasse hoc pacto, quòd hanc apologiæ scribendæ causam haberem. Atque vtinam quidem, ò optime Æsculapi, eiusmodi hæc appareat oratio, vt non apologiæ speciem, sed ostentationis alicuius captatam occasionem præ se ferat.

Α ἐκ τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας εἰς τοῦ αὐτοῦ δόξα παραρθεῖς, ἐπέπεσον; ἄρα δὲ αὐτὸς πῶς ἐκπλήξθη τῆς κατ' ὄρθον λογισμῶν, ἔγραπτο τῆς πληθῆτος, ὧν οἱ μὴ, παρορθησύντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ ἀξίᾳ τῆς παρορθησύνσεως μὴ μένοντες, σὺ δὲ οὐδ' ὅτι καὶ οἱ διήοι εἰς αἰοίαν, ἢ ἀπαυδουσία, ἢ παρορθησύνω παρορθησύνωσι τὸ παρορθησύνω, αἰδοῦναι αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησεν, ἔψυχῆς μηδὲν ἀρραχίον καὶ ἔρτεχρον ἐρρύσης· ὡς τὸ γε πῶς ἰατρὰ λέον ἐν τοῖς τοῖσιν, ἔπῶρρω θρασυτήτος καὶ αἰμαγμύτης ὅτι. καὶ ἔμοι γε εἶναι μηδὲν μὴ τοῖσιν σφάλλασθαι, εἰ δὲ συμβαῖναι, παρὲς διφρημίας αὐτὸ πρὲπεσθαι. ὅτι γρῶν τῶ παρὲς του Σεβαστοῦ, καὶ τοῖον δὲ τι λέγεται γινέσθαι. ὁ μὴ ἔτυχε δίκην πῶς δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐκλήμας τῶ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἀύθετον· ὁ δὲ, χροῖν ὀμοιογῶν, μεγάλη τῇ φωνῇ, χροῖν οἰδα σοι, ἔφη, ὡ αὐτὸ κεῖται, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῆς παρὲς Σεβαστοῦ ἀγαπητοσύντων, καὶ ἀφασάσθαι τὸν ἀύθετον ἐτερόντων, Παύσαθε χαλεπαίνοντες, ἐκθῆνος ἔφη· ἔγὼ πῶς γλώτῃαι αὐτῶν, ἀλλὰ τῶ γνώμῃαι ἐξετάσῃ αἴσιον. ἐκθῆνος μὴ, ἔγωγε σὺ δὲ εἴτε πῶς γνώμῃαι σκέψασθαι, πῶς ὄνομα διήρσης· εἴτε πῶς γλώτῃαι, ἀφῆμος καὶ αὐτῆ. ἔοικα δὲ ἐν τῶ ἡδὴ γρόμῃαι, εἰκότως ἀλλοπὶ φοβηθῆσθαι, μὴ πῶς δόξω ἐξεπίτηδες ἡμῶν τῆς, ὡς πῶς ἀπολογία τοῦ τῶ συγγραψάμε. καὶ εἶη γε, ὡ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοῖον φαίλωμαι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογία ἀλλ' ὅτι δεῖξω ἀφορμῶν εἶ) δοκεῖν.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

HERMOTIMVS, SIVE DE SECTIS.

Vincentio Obsopneo interprete.

A R G V M E N T V M.

Hic dialogus didacticus est. Disputat autem de sectis philosophorum, quam optima sit, & ad felicitatem, quam omnes promittunt, certissime ducat. Et quia impossibile apparet, ex tam multis, tamq̄, diuersa sentientibus, quid optimum atque verissimum sit, eligere: tandem concluditur, satius esse non philosophari, quam frustra atatem ac operam in eo quod assequi nequeas, consumere. Series dialogi ita se habet. Occasio & exordium ab incessu & habitu Hermotimi Stoicæ philosophiæ sectatoris sumitur: qui quoniam viginti iam annos perpetuos, philosophos audierat, neque tamen adhuc mediam ad virtutem viam superauerat, disputationi occasionem & materiam subministrat. Prima igitur questio tractatur, quanto omnino tempore opus sit ad virtutem & felicitatem consequendam, Luciano longitudinem illius ut nimiam accusante, Hermotimo autē contra premia & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc disputationis proæmio, & quasi quadam sylua premissa, mox ad principalem questionem venit, pata quenam philosophorum secta certissima atque optima sit, & quomodo eadem deprehendi debeat. Ibi Hermotimus Stoicam præferens, eiusq̄, rei rationes quasdam non satis idoneas adhibens, à Luciano deridetur magis quam confutatur. Idem autem mox totam hanc disputationem quasi de integro orditur. Ac primò quidē Virtutis icome quadam proposita, ostendit, cum multi adeo sint qui viam ad illam polliceantur, in tam diuersa turba, tamq̄, graui causa, optimum & certissimum ducem querendum atque eligendū esse. Quem cum alter, ex Stoicis sumendum esse rursus diceret, eiusq̄, rei argumentum etiam hic non satis idoneum afferret, Lucianus, per prosopopœiam reliquorum philosophorum, seipsos immerito causa indicta damnari, ac Stoicis istis recentioribus præponi querentium, apologiam subiungit, Hermotimum, reprehendit, qui quos nunquam cognorit ac legerit, temere adeo damnet. Et hanc locum ita concludit, ut dicat, quoniam in incerto sit quenam philosophandi via alijs præferri debeat, omnes æquè relinquendas esse. Hinc varijs similitudinibus virinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam, & contendente apud unum aliquem deprehensa veritate, non esse opus alios ultra consulere: contra autem opponente Luciano, sed apud unum aliquem nondum inuentam ac deprehensam illam esse, & ob id pariter omnes perscrutandos & cognoscendos esse. Quo obtento, iam & de tempore agitur, quo ad cognoscendos omnes opus sit: quod tam longum præfinitur, ut impossibile videatur vel partem illorum ediam per omnem atatem ab uno aliquo euolui atque cognosci posse. Rursus igitur quod supra concluditur, quoniam impossibile sit omnes euoluere, & tamen idem necessarium, si veram viam ad virtutem deprehendere velis, satius esse in totum ab illis abstinere. Et hinc quoque ad similitudines deueniunt, Hermotimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non esse necesse ut omnium omnia scripta euoluantur, sed ex parte cognosci ac iudicari totum posse: Luciano autem contra negante, nisi si totum idem uniforme sit, & antea aliquando, quale sit, visum ac cognitum fuerit. Nam philosophiam ipsam non unius generis esse, sed de multis ac diuersis rebus tractare. Post hæc idem alijs quoque argumentis ostendit difficultatem eligendi & iudicandi tum de ipsis vijs, tum de ducibus & præceptoribus. Deinde ut maximè de via & duce constet, inanem tamen ac vanam spem propositam esse: & hæc multis similitudinibus passim amplificantur. Postremò per fictionem concessio eo, ut Stoicorum optima via sit, testimonio ipsius Hermotimi comprobatur, neminem adhuc illorum inuentum fuisse, qui, quod promitteret alijs ipse prestitisset. Denique & mores & vitam illorum cum officio & affectu virtutis pugnare: quod & exemplo cuiusdam Stoici præceptoris confirmat. Concluditur igitur philosophandum hoc pacto non esse: id quod mox Hermotimus facit, ex pœnitentiâ, priore vita atque habitu reiectis.

Σον, ὁ Ἑρμότιμος, τῆς βιβλίου Α
 ἐ τῆς βασιλείας σου δὴ
 τεκμήρασαι, πῶς τὸν δι-
 δασκαλὸν ἐπειρηθῆς εἰ-
 ρας. ἐρεῖς γοῦν τι μετὰ τὸν

πρωτὸν, καὶ τὰ χεῖρα διεσάλθες, ἡρέμα ὑπο-
 ποιήσῃς, καὶ τὰ χεῖρα ὡς κἀκείσε μετέφε-
 ρες, ὡς ὅτ' ἴνα ῥῆσιν ἔπι σεαυτῶν δὲ πηδύμνος.

Quantum cum ex codi- LVCIANVS.
 ce, tum properandi stu-
 dio coniecturam facere
 licet, Hermotime, ad
 præceptorem gradum
 maturanti similis esse
 videris. Voluntas verò se-

dula agitatione inter progrediendum a-
 liquid in animo, cum ipsa labia commo-
 uere soleas sensim & tacite submurmurando. Quinetiam ipsam manum iam
 in hanc iam in alteram partem transfers, quasi orationem aliquam apud te digeras.

Quæstionem autem, aut alioqui ex obli- quis illis captiunculis quiddam cōponis, aut etiam disceptationē sophisticam cō- minisceris, ita ut neque per viam incedēs otium agere sustineas, verūm semper in negotio feruens & sedulus, nunquam nō quidpiam ferix rei conficis, ad eō ut iti- neris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre solēas. H E R. Sanè per Iouem Luciane, tale quiddā est quod dicis. Cōmodū enim hesternæ disputa- tionis cōuerfationem, quæque ille ad nos disseuerat, singula recogitādo inter eun- dum in memoriam reuocabam. Æquū verò esse opinor, ne quod tēpus vacuum laboris temere & negligenter prætereamus, præsertim cū nobis obscurum nō sit, verissimum esse quod medicus dixit Hippocrates. nimirum hāc vitam angu- stis circumscriptā esse terminis, ipsam ve- ro artem infinitæ prolixitatis. Sed enim hoc ipsum ille de arte Medica protulit, quæ quidē res multo minore labore per- dicitur: cæterū philosophia multo tē- pore haud ita comprehensu facilis est, ni- si quis summa vigilantia inconniuerter & perpetuò oculos habuerit in eam con- iectos. Atqui neque de paruis rebus aut ludicris in periculum venimus. Aut enim oportet miseram & ærumnosam in pro- miscua priuatorum multitudinē ætatem agere, aut philosophiæ studiis excultum, vitā felicem degere. L V C. Enimvero ipsa præmia quæ dixisti, ò Hermotime, admirationis plena sunt, & quātivis pre- tij existimanda. Porro opinor illa ipsa fer- mē te contigisse, neque ita procul à te esse seposita, si quo modo fas est coniectu- ram facere ex temporis lōgitudine, quod in philosophiæ studiis perdiscendis con- trinuisti. Insuper etiam ex labore, quem mihi non mediocrem iam olim impen- disse visus es. Quippe, si rectè commemi- ni, hic fermē annus est vigesimus ex quo te nihil aliud rei facere conspexi, quā præceptores frequentantem, & quam- plurimum libris pronō & obstipo capite intentum, ad hanc dissertationum philo- sophicarum commentarios describētē, semper diutinis cutis & cogitationibus pallidum, & exuoco corpore prorsus aridum, ad eō ut somni quoque parcissimus mihi visus sis. ea tua est in studiis vrgendis frequen- tia & sedulitas. Hæc itaque cū mecum memoria repeterem, breui fore spero, ut exoptatam felicitatem apprehēdas: atque ad eō, nisi nobis ignaris imposueris, iam du- dum cum illa conuersatus es. H E R. Vndenam hanc animo spem concipis ò Lucia- ne, qui ad viam prolato iam primū capite prospicere incipio? Ipsa porrò virtus, si quid Hesiodo credimus, valde procul sita est, ad quam pertingendam ut via est longa, ita non minū ardua & aspera, non parum sudoris & laboris viatoribus exhibens.

A ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῆ ἀκύλων σωπῆεις, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὀδῶ βαδίζων θολῶ ἀγρῖς, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπουδαῖόν τι προσήτων, καὶ ὁ πρὸ ὀδοῦ σοὶ γήροι' αἰεὶ ἐς τὰ μαθήματα. E P. νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοιοῦτό τί πλεὺ γὰρ θηζῶ σπου- σίας, καὶ ἂ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ὅτι κὼν τῆ μνήμη ἔκατα. ἤδη δὲ μηδὲνα χα- ρὸν, οἶμαι, παρεῖναι, εἰδούτας ἀγήγητος ὄν' ὑπὸ τῆ Κόου ἰατρῶ εἰρημῶν, ὡς ἀρα Βραχῆς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καί τι ἐκείνος ἰατρικῆς πρὸ τῶν ἑλέχου, διμαθεσέου

B προσήματος. φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῶ τὰς ἡρώτων ἀνέφικτος, ὡ μὴ πᾶν τις ἐξηγήτως ἀπένες αἰεὶ καὶ γρηγὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτὴν. ἔ δ' κινδυνώδεια ἔ πρὸς μικρῶν, ἢ ἀθλίον εἶ) ἐν τὰ πολλῶ τῆ ἰδιωτῆς συρφετῶν ὡς ἀπολόμῶν, ἢ διδάσκαλῶν φιλοσοφῆσά- τα. Λ Υ. Ἐὰ μὲν ἀθλα ὦ Ερμώτιμε, θαυ- μάσια, ἠλίκα εἰρήκας. οἶμαι γὰρ μὲν ἔ πόρρω σε εἶ) αὐτῆ, εἰ γὰρ ἤδη εἰσάξῃ τῶν τε ἡρώτων ὁπόσον φιλοσοφῆς, ἔ πρὸς ἐπὶ τῶ πόνω οἶον μοι ἔ μέτερον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχῃν δοκεῖς. εἰ

C γὰρ πὶ μέμνημαι, ἡδὸν εἴκωσιν ἔτη τῶν τὰ ἔστιν, ἀφ' ἔ σε ὁδὸν ἄλλο ποιοῦντα ἐώσκα, ἢ ὡς ἀ τοῖς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἔπι κεκυφῶτα, ἔ ὑπο- μνήματα τῆ σπουδῶν ἀπογραφόμενον, ὡς ἄν αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ ὁ σῶμα κα- τεσκληρότα. δοκεῖς δὲ μοι ἀλλ' ὁδὸν ἔναρ πο- τε ἀνίεναι σῶτον, οὕτως ὅλος εἶ) ἐν τῶ προσήματι. τῶν ὅν σπουδῶν μοι, φαί- νη σὺ ἐς μακρῶν ἔπιλήψασθαι τῆς διδά- μοίας, εἰ γὰρ μὴ λέληθας ἡμᾶς ἔ πάλαι αὐ- τῶ σῶν. E P. πόθεν ὦ Λυκίνε, ὅς νῦν ἀρξο- μαι τῶ ἀκύλων ἐς τ' ὀδὸν, ἠδ' Ἀρετῆ πᾶν πόρρω καὶ τὸν Ησίοδον οἰκεῖ, καὶ ἐστὶν ὁ οἶμος ἐπὶ αὐτῶ μακρὸς τε καὶ ὄρλιος, καὶ πενήτης, ἰδρῶτα ὁδὸ ὀλίγον ἔχων. πῶς ὀδοπόρος;

Λ Υ. ἔχ

ΑΥ. ἔχ' ἰχθῦν ὄντων ἰδρωταί σοι ὦ Ερμότιμ, ἔ' ὀδονόρηται; ΕΡ. ἔ, Φημί. ὁδὸν γὰρ ἐκώ-
 λυέ με πηλυδάμωνα εἶ), ὅτι τὰ ἄκρα γε-
 νέμενον. Ὁ γ' ἰνῶ, ἔρχομαι εἰς ὦ Λυκίνε.
 ΑΥΚ. ἄλλὰ τί γέ ἔρχῃ ὁ αὐτὸς ὁδὸν
 Ησίοδος ἡμῶν τῆ πηλυτὸς εἶ), ὥστε χῆ-
 μέσθι πῶ ἄνοδον εἶναι σε ἡδὴ λέγοντες, ὅτι
 ἄμφοτεροῖν. ΕΡΜ. ὁδὸν πῶ ὁδὸν τῆ πο-
 πᾶμπολυ γὰρ αἰ ἡμῶν ἰνῶ. ΑΥ. ἄλλὰ πῶ
 γὰρ σε φάμεν τῆς ὁδοῦ τυχερῶν ὄντα; ΕΡ.
 ἐν τῇ ἰστωρεία κέτω ἐπὶ, ὦ Λυκίνε, ἀρπὶ
 παρθεναίην ἐπὶ Ἰσθμῶν, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τρα-
 χυῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέξοντος. ΑΥ. ὁδοῦ ὁ
 διδάσκαλος σοι τῆς ἰσθμῶν ποιῆσαι, ἀμῶν
 ἐκ τῆ ἀκρῆ καθάπερ ὁ τῆ Ομήρου Ζεὺς,
 χρυσῶν πῶ σφῆρα κειεῖς, τοῖς αἰτέ' ἰσθμῶν,
 ὑπ' ὧν σε αἰασσά, δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφί-
 παρὸς αὐτὸν τε ἔ' πῶ ἔρχῃ αὐτὸς παρὸ
 πολλῶ ἀναθεσπῶς. ΕΡ. ἀπὸ ἔφραδα, ὦ
 Λυκίνε, ὁ γυγῶν. ὅσα γυγῶ ἐπ' ἐκείνῃ
 πάλαι ἀεσπῶσμιλῶ ἀνῶ, καὶ στωλῶ αἰσῶς. Ὁ
 δ' ἐμὸν, ἐπὶ ἐπὶ. ΑΥ. ἄλλὰ θάρρῃν χρῆ, καὶ
 θυμὸν ἔχῃ ἀγαθόν, ἐς ὁ τέλος τ' ὁδὸν ὄρωντα,
 ἔ' πῶ ἀνῶ βυδαμῶν, καὶ μέγιστα ἐκείνου
 συμπαρθεμῶν. πῶ δὲ πῶ πῶ σοι ἐλ-
 πίδα ἰστωρεία, ὡς δηποτε ἀναθεσπῶν;
 ἐς νέωτα εἶχῶν ἐπὶ ὁ ἄκρον ἔσεσθαι σε, ὅτι
 μὲν τὰ μυστήρια πᾶ ἄλλα, ἢ Παναθηναῖα;
 ΕΡ. ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκίνε. ΑΥ. ἄλλ' ἐς τ'
 ἐξῆς Ολυμπιάδα. ΕΡ. καὶ τῆ πο ὀλίγον ὡς
 παρὸς ἔρχῃ ἀσκησιν, καὶ βυδαμῶν κτῆσιν.
 ΑΥ. μὲν δὴ ὁ Ολυμπιάδας πῶ τῶν.
 ἢ πολλῶ γ' αἰ ὑμῶν ῥαθυμῶν κατὰ γυγῶν
 πῶ, εἰ μὴ ἐπὶ πῶ τῶν χρῶν δὴ αἰσῶ, ὅσπιν
 τῶν ἀπὸ Ηρακλείων σπῶν εἰς Ἰνδοῖς ἀπελ-
 θῶν, εἴτ' ἐπὶ μελῶν ῥαθυμῶν, εἰ ἔ' μὴ βῆ, μὴ δ'
 αἰε βαδίσοι πῶ, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς δὴ μέσθι ἐθνεσι
 παρὸ πῶ ἀμῶν. καίτοι πῶ πῶ πῶ ἔ' ὑ-
 ψηλοτέραι καὶ λιωτοτέραι θῶν εἶ), ἢ ἄκρα,
 ἐφ' ἧς ὑμῶν ἢ ἔρχῃ οἰκῶ, τῶς Ἀόρνῶ ἐκείνης,

A L V C. Ergo nondum satis tibi sudatum
 est, neque satis confectum itineris?
 H E R M. Mihi quidem non videtur:
 nihil enim præpedimento mihi esse vi-
 derem, quominus per omnia felix essem,
 si vnquam mihi concessum fuisset in
 summo fastigio consistere: nunc verò
 Luciane tantum adhuc incipio. L V C.
 Atqui principium ille ipse Hesiodus di-
 midium totius esse dixit. Itaque si iuxta
 medium te ingressum esse dixerimus,
 fortasse nõ multum à vero aberrabimus.
 H E R. Nullo modo ne hoc quidem di-
 xeris, quantumvis multum nobis confe-
 ctum sit. L V C. Proinde vbi tandem in
 itinere te constitutum esse rectè dixerim-
 us? H E K. In ipso montis radice con-
 sistentem, ὦ Luciane, modò porrò ire co-
 nantem. Est verò omnino via lubrica &
 aspera, ac planè eo opus est, qui manu
 protensa ascendentem subleuet. L V C.
 Nunquid igitur præceptor tuus ad hoc
 tibi satis idoneus est, quemadmodum Iu-
 piter Homericus, catenam quandam au-
 ream, ex summo demittens, suas ipsius
 orationes opinor, quibus te videlicet sub-
 ductum, cum ad se, tum ad Virtutem sub-
 leuare queat, præsertim cum ipse multo
 antè ascenderit? H E R. Hoc ipsum pro-
 fectò Luciane quod dixisti, à præceptore
 sedulò factum est. Etenim quantum ad
 illius operam attinet, iam olim subductus
 sum, & cum illis conuersationem habui:
 quantum verò ad me attinet, nondum
 ascendi. L V C. Atqui bonum animum
 habere oportet, optima spe mente con-
 cepta, ad itineris finem & felicitatem
 in summo propositam conspicientem,
 maximè verò illo animosis inclamationi-
 bus cohortante & inclamante. Veruntam-
 en valde scire velim, quænam spes ab
 illo tibi ostensa sit superato iam cacumi-
 ne: an mox futurum coniectandum sit, te
 in summo fore post mysteria, aut omni-
 no post Panathenæa? H E R M O T I.
 Perexiguum est quod dicis, Luciane.
 L V C I A N. An post quinquennium
 iam subsequens? H E R M. Et hoc
 quidem modicum est cum ad virtutem
 exercendam, tum ad felicitatis possessio-

nem consequendam. L V C I A N. Proinde ad summum post decennium: nisi
 extremè pigri & lenti haberi velitis, cum neque tanto tempore ad virtutis fasti-
 gium ascendere queatis, quanto vnus aliquis ter à columnis Herculeis ad Indos vs-
 que haud difficulter ire atque redire possit, si non rectà aut citra intermissionem
 perpetua profectioe iter faceret, verum apud populos iacentes in medio paulif-
 per commoratus oberraret. Et quonam modo tandem credibile est, petram supra
 quam vobis Virtus habitare creditur, altiorè decliuorémque esse illa Aorna Indica,

quæ paucis in diebus ab Alexandro summa viceversa est funditus? H E R M. Dissimile prorsus est quod adfers ô Luciane: neque enim eadem res est quam tu confingis, quæ tam in exiguo temporis spatio confici aut capi queat, non si infiniti Alexandri ad vnum omnes suas vires coniunxerint: quoniam multi qui conscendere moliebantur, fuerunt: iam verò non parum multi valde forti ascendant animo, & proficiunt partim quidem non nimium, partim verò altius. Cæterum vbi medium itineris iam attingerint, multis perplexi difficultatibus, protinus omnia fastidiunt, & reuertuntur grauitèr anhelantes, multoque sudore perfluentes, itineris laboribus absterriti. Quicumque autem omnibus gnauiter superatis incommodis & discriminibus, in finem vsque animosè perdurauerint, illi tandem ad fastigium vsque conscendunt, & ex illo felices facti, vitam quandam admirandam per reliquam ætatem exigunt, alios quidem mortalium non secus atque formicas è sublimi contemplantes. L V C. Papæ ô Hermotime! quantulos homunciones nos esse ostendis, qui neque Pygmæis quidem ipsis nos conferre dignaris, sed in totum humi repentes, in cauernis terræ degere confingis? Non iniuria alta & quæ sursum sunt, lapsis. Nos verò infimæ plebeculæ extrema fex, & quotquot per humum repentes sumus, post deos etiam vos supplicibus votis deueneramur in alto constitutos, animumque properandi addentes conscendentibus. H E R M O T I M V S. Utinam saltem ascendendi facultas vnquam nobis daretur! verum multum adhuc vix conficiendæ superest. L V C I A N. At tu nondum exposuisti quanto temporis spatio opus sit vt in complexu virtutis interquiescas. H E R M. Neque ipse admodum hoc ipsum exactè calleo ô Luciane: opinor tamen non minùs viginti annis peropus esse, quibus exactis omnino me in summo fastigio futurum esse confido. L V C I A N. O Hercules, perlongum est quod dicis. H E R. Siquidem de maximis rebus nobis labor est propositus. L V C I A. Fortasse illud verum esse non valde negauerim. Quòd autem viginti annos adhuc victurus sis, quoniam modo præceptor tuus certum te reddidit, nedum sapiens existens, verum etiam fatidico spiritu præditus, aut vnus ex illis qui Chaldaica disciplina sunt imbuti? Aiunt itaque & hæc sciri posse: neque enim verisimile est, adeoque iniquum esset,

A *ὡς ἐν τὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος καὶ χεῖρας εἶλεν; E P M. ὁ δὲ ὅμοιον, ὦ Λυκίνη, ὅσον ἐστὶ τὸ πρῶτον τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάσεις, ὡς ὀλίγον χρόνον καταπραΰναι, καὶ ἀλῶναι, ὅσον δὲ μυριοι Ἀλέξανδροι πρὸς βάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ αὖ οἱ αἰόντες ἤσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ὅσον ὀλίγον μῆκος ἐρρωμένως, καὶ πρὸς ἐρχονται ὅσον πόνον, οἱ μὲν, ὅσον πρὸν ὀλίγον, οἱ δὲ, ὅσον πλέον. ἐπειδὴ δὲ καὶ μέσην τὴν ὁδὸν ἄνωγονται, πολλοὶς τοῖς ἀποροῖς καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνουσιν, ἀποδυσπετῶσι τε, καὶ ἀμαγρέφοισιν, Β ἀδυσχερήσασιν, καὶ ἰδρωτὶ ρέοντες, οὐ φέρουσιν τὸν κάματον. ὅσοι δὲ ἀπὸ εἰς τέλος ἀφικνοῦνται, οἷον πρὸς τὸ ἀκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπὸ ἐκείνου, βιολογῶσιν ἡμαρσίον τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τῆς ὑψέως ἐπιπροσποιοῦντες τινος τοῖς ἀλλοῖς. Λ Υ Κ Ι Ν. παπαί, ὦ Ἐρμίμη, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφάνεις. ὁ δὲ καὶ τοῖς Πυγμαῖοις ἐκείνοις. ἀλλὰ χαμῶ πηλάσασιν ἐν χρόνῳ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονῆς, καὶ ἀνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ σурφетὸς, καὶ ὅσοι χαμῶ ἐρχόμενοι ἐσμεν, μετὰ τῆς θεῶν καὶ ὑμᾶς πρὸς βυζόμεθα ὑπερνεφέλης ἡμοιόμοις, καὶ ἀειλότοις οἱ πάλαι ἀπευδέτε. E P M O T. εἰ γὰρ ἡμοιοί τε ἀειλεῖν, ὦ Λυκίνη. ἀλλὰ πάμπαν τὸ λοιπὸν. Λ Υ Κ Ι Ν. ὅμως ὅσον ἐφικθῆ ὁ πόνον, ὡς χρόνον πρὸς βάλωσιν. E P M O T. οὐδὲ αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκίνη, πικρὸς εἰκότως μὲν οὐ πλείω τῆς εἰκόσιν ἐτῆς ἐσεσθαι, μὲν ἀπὸ τῆς πού καὶ ὅσον τῆς ἀκρον ἐσόμεθα. Λ Υ Κ Ι Ν. Ἡρακλῆς, πολὺ λέγεις. E P M O T I M O Σ. καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκίνη οἱ πόνοι. Λ Υ Κ Ι Ν Ο Σ. τοῦτ᾽ ἐμὴ ἴσως ἀληθές. ὑπερ δὲ τῆς εἰκόσιν ἐτῆς, ὅσον βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαθητὴς ὢν, ἢ χρησιμολόγος τις, ἢ ὅσοι τῶν Χαλδαίων μεθόδοις ἐπίσανται; φασὶ γὰρ εἶδεναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκότως, ὅσον τῆς ἀδύλων,*

εἰ βιώσῃ μέγρι πρὸς πλὴν ἄρετιν, ποσὺν
 τοὺς πόνοις ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρῆν νύ-
 κτωρ καὶ μὴ ἡμέραν, ὅσα εἰδότε εἴσε πλη-
 σίον ἤδη τῶν ἀκρῶ γυμνασίων, ὅ γινώσκον ὅτι
 ἀπελθεῖς τῆς ἐλπίδος. ΕΡ. ἀπαγε. δύσφη-
 μα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' εἴη βιάσθαι, ὡς
 μίαν γυμνῆσιν ἡμέραν βυδαμονήσω, σοφὸς γυμ-
 νασίος. ΛΥ. καὶ ἰκανή σοι αὐτὴ τῆς πόσων
 καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. ἐμοὶ μὲν ἔ-
 ἀκραιῶν ὅποσον ἰκανόν. ΛΥ. πὰ δὲ δὴ αὐτὸ
 ὅτι βυδαμονά, καὶ τριαῦται, ὡς πρῶτα γυμ-
 νασίος εἶναι δι' αὐτῶν, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἔ γὰρ
 δὴ αὐτὸς πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. ἀλλὰ τὰ
 διδασκάλου πιστῶν λέγοντι ὅτι πρῶτον οἴ-
 δειν, ἄτε ἀκρότατος ἤδη ὢν. ΛΥ. ἔλεγε δὲ
 πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ πρὸ αὐτῶν, ἢ πῶς πλὴν
 βυδαμονίας εἶναι πλὴν ἑκείνου πῶς πλοῦ-
 ποι, ἔ δόξαι, καὶ ἡδοναὶ αὐτῶν βλήπεις; ΕΡ.
 βυθήμει, ὦ ἑταῖρε. ὅθεν γὰρ ὅτι ταῦτα, πρὸς
 τὸν εἶ τῆ ἄρετῆ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ πῶς φησὶ
 τὰ γὰρ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξῃ πρὸς ὅ τέλος τῆς
 ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡ. σοφίαν, καὶ ἀν-
 δρίαν, καὶ ὅ καλὸν αὐτὸ, καὶ ὅ δίκαιον, καὶ
 ὅ πρῶτα ὅτις αἰσθάνεται βεβαίως πεπεισμένον,
 ἢ ἔκατα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδο-
 νὰς, ἔ ὅσα τῶ σώματος, πρῶτα ταῦτα κέτω
 ἀφῆκε, καὶ ἀποδυστάμνος, διέρχεται, ὡς-
 πρὸ φασι τὸν Ηρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατὰ
 χυθέντα, θεὸν γυμνάσαι. καὶ γὰρ ἑκεῖνος
 ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνδραπέθειον εἶχε πρὸς
 τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκέραιον
 φέρων ὅ θεῶν, ἀνέστησε ἐς τοὺς θεοὺς διδου-
 κῆν ὑπὸ τῆς πυρὸς, καὶ ἔπει δὴ ὑπὸ φιλοσο-
 φίας, ὡς πρὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀποπύσαι ταῦτα
 πρὸς αἰσθάνοντας, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμασά εἶναι
 δοκεῖ, ἔκ ὀρθῶς δόξαζοισιν, ἀνεληθόντες ὅτι ὅ
 ἀκρον, βυδαμονίαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡ-

ut tu vitæ tuæ incertus, num vnquam
 in humanis agens virtutem amplexurus
 sis, tantos labores temere susciperes, tot
 perpessis diu noctūque difficultatibus,
 præcipuè verò cum profus ignores num
 in propinquo summitatis te cōsistentem
 imminens Parca pede correptum, at-
 que ab omni spe potiundæ virtutis de-
 iectum, deorsum detractura sit. H E R.
 Apage ista, quippe nefas & irreligio-
 sum est talia loqui ὁ Luciane. Atqui a-
 bundè fat est si vnicam tantum diecu-
 culam sapiens factus, felicitate illa per-
 fruar. L V C. Ergo pro tantis exantlatis
 laboribus vnus dieculæ spatium tibi fa-
 tis esse videtur? H E R. Mihi equidem
 breuissimum etiam tempusculum satis
 est. L V C. Cæterum illam supernè con-
 tingendam felicitatem, cuiusmodinam
 sit, cuius gratia dignum existimas ni-
 hil non perferendum esse, vndenam ha-
 bes perspectam & cognitam? neque e-
 nim ipse vnquam in virtutis vsque cacu-
 men ascendisti. H E R M. At ego præ-
 ceptori differenti fidem habere soleo,
 cui hæc ad vnguem explorata esse du-
 bium non est, cum præ omnibus sit in
 summo virtutis fastigio excelssimus.
 L V C. Dic verò per Deos, qualiānam
 illic esse, aut cuiusmodi tandem felici-
 tatem gnauiter ascendentes manere af-
 firmabat? Nunquid confertas diuitias?
 an dignitatem & gloriam? aut volupta-
 tes quaspiam non æstimandas? H E R-
 M O T I M V S. Bona verba ὁ amice:
 neque enim hæc quicquam faciunt ad
 vitam virtuti vacantem. L V C I A N.
 Quæ igitur sunt illa bona, si ne hæc qui-
 dem hi qui ad exercitij finem deueni-
 runt, habituri sunt? H E R M. Sapien-
 tiam, animi magnitudinem, ipsiusque
 honesti & iusti pretium, præterea au-
 tem omnium rerum exactam & abso-
 lutam cognitionem, certò & constanter
 persuasum nihil sapientem desideratu-
 rum. Porro diuitias, dignitates, volupta-
 tes, & cætera quæcunque sunt corporis,
 hæc inquam in vniuersum infrà relin-
 quit: quibus exutis & abiectis, omni eui-

ta difficultate in summitatem emergit, non secus atque Herculem in Oeta monte
 combustum, ad Deos migrasse tradunt, & ipsum deum factum. Etenim ille cum à se
 abiectisset quicquid à matre humani atque mortalis cōtractum acceperat, seruata pu-
 ra & incorrupta diuinitate, probè prius extructæ pyræ incendio purgatus, in cœlum
 subuolasse creditur. Ad hunc modum illi quoque philosophiæ opera & adminiculo
 tanquam igni quodam perpurgati, omnibus illis recisis, & à se amputatis, quæ vulgi
 animis digna pretio & admiratione videntur, parum recto & sano vtentis iudicio,
 conscenso cacumine felicem & beatam degunt vitam, diuitiarum, dignitatum & vo-

luptatum ne memores quidem amplius è sublimi deridentes eos potius à quibus hæc alicuius momenti esse ducuntur. L V C. Ita sanè per Herculem Octeum Hermotime, est quædam animi excellentia, magnitudóque & felicitas, quæ penes ipsos est. Cæterum hoc mihi quæso edifere, an nunquam è fastigio illo Virtutis, vbi velint, regrediantur postliminio, rebus quas à tergo reliquerunt, vsuri? An omnino necessarium est semel delatos in verticem, ibidem perpetuam vitam agere, cum ipsa virtute suaviter conuersantes, medio vngue ostensis diuitiis, honoribus & voluptatibus? H E R. Non solum hoc illis liberum esse scias ô Luciane, sed quencunque virtute consummatum conspexeris, eundem neque iracundia, neque timori, neque vllis concupiscentiis turpiter deditum esse aut seruire putato. Non, si rebus insigniter dubiis iactetur, aut tristitia affectus fuerit, vllum animo dolorem concipit. L V C. Sed enim si fas foret me nihil reueritum veritatem proloqui: verum satius esse opinor, optabiliora & iucundiora afferre in medium, neque religiosum esse accuratiorè indagine ea perquirere quæ fiunt à sapientibus. H E R. Nequaquam: imò quicquid habes, audacter dicito. L V C. Vide mi amice, quã omnibus modis ad dicendũ pigrè & cunctanter affectus sim. H E R. Atqui nihil est ô generose, quod apud me solũ dicere reformides. L V C. Enimvero alia omnia quæ dixisti, Hermotime, haud difficulter persuasus, ita se habere credidi, nimirum sapientes esse philosophos, & magno animo præditos, neque non æ qui seruantes. Et mehercule non mediocrem tua oratione persensidulcedinem. At vbi eisdem affirmabas & diuitiarum contemptores, atque etiam dignitatis & voluptatum negligentese, neque moueri iracundia, neque tristitia conturbari: non potui (foli enim fumus) non vehemèter addubitare, cum in mentem ea mihi venirent, quæ non multo antè videbam fieri. Atque enim si placet, producam quendam, & si hoc nõ parum tibi esse videtur, etiam nullo edito nomine. H E R. Nunquam facias, verum nominatim perstringe eundem, quicunque tandem fuerit. L V C. Ille ipse præceptor tuus, vir cum aliàs quidem venerandus, tum ætate penè confecta. H E R. Quid igitur se indignum admisit sceleris? L V C. Hospitem illum Heracleotem, qui multo iam tempore in iisdem philosophiæ studiis discipulus eius fuit, flauicomum & contentiosũ illum nouisti? H E R. Noui quem dicis: Dionii, ni fallor, illi nomen est.

διδόντων ἀλλ' ὅσθ' ἐμμεμπέστεροι ἐπὶ, καὶ κατα-
 γελῶντες δὲ τῶν οἰομένων (αὐτ' εἶ). ΛΥ.
 νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἰ-
 τῇ, ἀνδρῶνα καὶ βίδαίμονα λέγεις πρὸς αὐ-
 τῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἶπε, καὶ κα-
 τέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἀκρας, ἡ ἐτελή-
 σωσι χρυσόμυθοι τοῖς καίτω, ἀ καταλελοι-
 πασιν; ἢ αἰάγκη ἀπαξ ἀνελθόντες αὐτοῖς,
 μῦθον, καὶ σπυρίαι τῇ δρετῇ, πλούτου καὶ
 δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελάωντες; ΕΡΜ.
 οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς αἱ ἀπο-
 τελεσθῆ πρὸς δρετῶν, οὔτε ὀργῇ, οὔ-
 τε φόβῳ, οὔτ' ὀπιθυμίαις ὁ ποιούτος ἀπὸ
 δουλοῦ οὐδ' ἀπὸ λυποῦτο, ὅσθ' ὅλως
 πάρος ἐπὶ τοιοῦτον παροῖ αἱ. ΛΥΚΙΝ.
 καὶ μὴ εἰγέ με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσωμαι, εἰ-
 πεῖν πάληδες, ἀλλ' ὀφθαλμοῖν χρῆσθαι οἴμαι,
 μηδ' ὅσον εἶ) ὄξεταζέιν τὰ ὑπὸ τῶν σο-
 φῶν γηγόνονα. ΕΡΜΟΤΙΜ. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' εἶπε ὅ,τι καὶ λέγεις. ΛΥΚΙ-
 ΝΟΣ. ὄρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάν-
 νυ ὀκνῶ. ΕΡΜΟΤ. ἀλλὰ μὴ ὀκνῆ, ὦ
 γηναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμέ λέγων. ΛΥ-
 ΚΙΝΟΣ. τὰ μὲν τοῖσι ἀλλὰ, ὦ Ἑρ-
 μότιμε, διηγουμένῳ σοι πρὸς πόμυ, καὶ
 ὀπίσθον οὔτως ἔχον, σοφοῖς τε γήνεσθαι
 αὐτοῖς, καὶ ἀνδρείοις, καὶ δικαίοις, καὶ πάλ-
 λα· καὶ πῶς ἐκκλονόμεν πρὸς τὸν λό-
 γον. ὁπότε δὲ καὶ πλούτων ἔφησθα κατα-
 φρονεῖν σφῶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μή-
 τε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πῶς ἐν-
 ταῦθα (μόνον γὰρ ἐσομέν) ἐπέστω, ἀνα-
 μνησθεῖς ἀ πρὸς τὸν εἶδον ποιουῶντα. βίβ-
 λη φῶ τίνα; ἢ ἰχθύνον καὶ ἀπὸ τῆ ὀνόμα-
 τος; ΕΡ. μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τῆτο εἶπε,
 ὅστις ἡ. ΛΥ. διδάσκαλος αὐτὸς ὅσθ' ὁ
 σὸς, ἀπὸ τῆ ἀλλὰ ἀπὸ αἰδοῖς ἀξίος, καὶ γέ-
 ρων ἡδὴ ἐς τὸ ὑσαρν. ΕΡ. τί οὖν δὴ ἐποίησ;
 ΛΥΚΙΝ. τὸν ξείνον οἶδα τὸν Ἡρακλεώ-
 πλῶ, ὅς ἐκ πολλοῦ σπυριλοσοφεί αὐ-
 τῶν, μαθητῆς ὢν, τὸν ξασθόν, τὸν ἐρεσικόν;
 ΕΡΜ. οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῶν πύθονα.

ΑΥ. Ἐκφρον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μάθον, οἶμα, Α
 μὴ ἀπεδίδου καὶ κερὸν, ἀπήγαγε πῶς τὸν
 ἀρχόντα ἐναίχως, πῶς εἰς γε αὐτῶν τοιμα-
 ποιὸν πῶς τὸν πράχλων, καὶ ἐβία, καὶ ὀργί-
 ζο, καὶ εἰ μὴ τῶν σιωπήτων τινὲς ἐν μέσῳ γε-
 νομένοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίστον ἐκ τῶν χη-
 ρῶν αὐτῶν, ὃ ἴαδι, πρῶτος αὐτῶν, ἀπέτρα-
 γη αὐτῶν πλὴν ῥίνα ὀφθαλμῶν, ἕτως ἠγανάκτει.
 ΕΡΜ. πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκφρον, καὶ ἀγνώ-
 μων, ὦ Λυκίτε, πῶς τὰς ἀποδόσεις· ἐπεὶ τοὺς
 γε ἄλλοις, οἷς δὴ μείζον, πολλοὺς ὄντας, ὅσῳ ἐν
 τοιοῦτό πῶ ἀφαιρέθηκεν· ἀποδιδῶσι γὰρ αὐ-
 τῶν καὶ κερὸν τοῖς τόκοις. ΑΥ. τί δέ, αὐτὸ μὴ
 ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῶν,
 καθαρῶντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μη-
 κέτι τῶν ἐν τῇ Οἰκῇ καὶ ἀλελθμμένων δεο-
 μῶν; ΕΡΜ. οἷός γὰρ ὅτι ἐαυτῶν χερὶν ἐκφ-
 ρον πῶς τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἄλλ' ἐστὶ
 αὐτῶν παῖδια νεογνά, ὧν κηδεταί, μὴ ἐν ἀ-
 πορείᾳ καὶ ἀβιώσωσι. ΑΥ. δέον, ὦ Ερμότι-
 με, ἀναγαγεῖν καὶ κηδεῖν ὅτι πλὴν ἀρετῶν, ὡς
 σιωβδαμνοῖεν αὐτῶν, πλὴν καὶ ἀφρο-
 νοῦντα. ΕΡΜ. εἰ γοητοί, ὦ Λυκίτε, πε-
 εὶ τοῦτων ἀφαιρέσθαι σοι. ἀπεύδω γὰρ ἤδη
 ἀκροάσασθαι αὐτῶν, μὴ καὶ λατῶν τελέως
 ἀπολαφθεῖς. ΑΥ. θαρρῶ, ὦ γὰρ. ὅ τῆμε-
 ρον γὰρ ἐκχεῖται ἐπήγελται· ὡς τε ἐγὼ ἀ-
 φημί σοι ὅσον ἐπὶ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. ΕΡ. πῶς
 λέγεις; ΑΥ. ὅτι ἐν τῶν παρόντων ἑκάστῳ ἰδίῳ
 αὐτῶν, εἴγε χερὶν πεισθέντων πρῶτον ἀμάρ-
 ταν ἄξιον γὰρ τι ἐκρέμασθαι ὑπὸ τῶν πυλῶ-
 νος, μεγάλους γράμμασι λέγον, τῆμερον εἰ
 συμφιλοσοφῶν. ἐλέγετο δὲ πρὸς Εὐκράτει,
 τῶν πόντων, δὴ πνύσας ῥῆς, ἡμέθλια θυ-
 γαῖς ἐστάντι, πολλὰ τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν
 τῶν συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ
 τῶν Περικλέους παροξυσμῶν τι, καὶ ἀμ-
 φισβήτησαι αὐτῶν, πῶς ὧν ἐκφρον εἰώθασιν
 ἀπλήρην τοῖς ἀπὸ τῆς Στραῖς. ὑπὸ τε αὐ-
 τῆς κεραυγῆς, πονήρως πλὴν κεφαλῶν δὴ τε-
 λῶσαι, εἰ ἰδρῶσαι μέλα πολλὰ ἐς μέσας νύ-
 κτας, ἀπολαφθεῖς, ὡς φασί, τῆς σιωποῦσας

LV C. Illum ipsum dico: proinde cum
 fortasse non reddidisset illi mercedem
 in tempore, ad prætorem paulò antè ra-
 puit miserum, pallio eius collo iniecto
 vociferans & excandescens admodum:
 & nisi è familiaribus quidam è manibus
 furiosi adolescentem eripuissent, qui for-
 te fortuna ei rei interfuerant, periculum
 erat ne nares misero mordicus auulsisset
 fenex: adeò impotenter debacchabatur
 incensus iracundia. H E R. Semper qui-
 dem & aliàs durus & implacabilis esse
 consuevit, si quis non in tempore pactam
 mercedem, Luciane, numeret: nunquam
 tamen aduersus illos non paucos, quibus
 B vsuræ pendendæ gratiâ mutuò dedit
 vtendam pecuniam, quicquam tale desi-
 gnauit: siquidem ad præscriptum tempus
 præsentaria pecunia semper reddunt scæ-
 nora. L V C I A. Quid sũntne ô beatè,
 qui illi pendant scœnora? An dum etiam
 illi à philosophia diligentissimè perpur-
 gato, earum rerum faciendarum cura est,
 quibus in Octa relictis nihil opus habet?
 H E R. Equidem hæc sui gratiâ, vt tu
 fortasse falso suspicaris, nõ facit, sed sunt
 illi infantes pueri, quorum, ne olim pres-
 si inopia grauiter egeant, curam habere
 cogitur. L V C. Atqui conueniebat ô
 Hermotime, vt & illos ad Virtutem sub-
 duceret, quò communi cum illo felicita-
 te posthabitis diuitiis vnâ fruerentur.
 H E R. Non est mihi fanè hisce de rebus
 tecum disputandi otium Luciane: acce-
 lero enim vt ipsum iam audiam, ne per
 omnem ætatem in obscuro mihi delite-
 scendum sit. L V C. Bono animo esto ô
 bone: quippe hodie à philosophicis com-
 mentationibus vacatio promulgata est.
 Itaque quod reliquum est itineris, tecum
 vnâ conficiam. H E R. Quomodo dicis?
 L V C. In præsentia quidem ipsius tibi
 non dabitur videndi aut audiendi copia,
 si qua fides inscriptioni habenda est. Si-
 quidem tabella quepiam præ foribus sus-
 pensâ, literis maiusculis, in hunc loque-
 batur modum: Hodie philosophicis dif-
 fertationibus nõ vacabimus. Porrò tuum
 præceptorem apud Eucratem filie sue na-
 talitia celebrantem hesternâ nocte ex-
 nitasse dicebant: multa præterea in sym-
 posio super rebus philosophicis com-
 mentatum esse: ad hæc aduersus Euthy-
 demum Peripateticum nonnihil exasperatum esse, suscepta cum eo ipso his de re-
 bus contentione, pro quibus nunquam non cum Stoicis digladiari solent Peripate-
 tici. Præ nimia verò vociferatione, etiam capitis dolorem, & vehementem quidem
 contraxisse, & in multam vsque noctem sudasse, producta in longum disputatione.

Quin etiam iusto largiùs , vt arbitròr, A poculis semet inuitauerat, cùm hi qui aderant, frequentiùs, vt par est, præbidentes, eùdem philotesis prouocassent. Insuper in ipsa cœna immodestiori crapula quàm seni conuenerat, semetipsum oneravit, adeo vt domum reuersus multa euomere cogeretur. Solas verò carnum portiunculas, quas puero à tergo assistenti in conuiuio adseruandas dederat, numeratas recepit, ne quem intrmitteret, magnopere interminans. Hæc itaque è Mida famulo eius audiui, discipulis quibusdam commemorante, qui & ipsi, cùm illorum essent non pauci, domum regressi sunt. H E R. Vter verò illo-
 rum Luciane, obtinuit victoriam, præceptor meus, an Euthydemus? Nunquid etiam tale quippiam Midam commemorantem inaudisti? L V C. Initiò quidem, Hermotime, aiebat illos penè per omnia fuisse pares, ipsum verò finem victoriæ tandem penes vos fuisse, ita vt senex longè fuerit in pugna superior: Euthydemum porrò incruentum haudquaquam abisse, nempe qui permagnum in capite inflicto vulnus haberet. Cùm enim immodicè esset arrogans & contentiosus, nec persuaderi vellet, neque seni se præberet facilè redarguendum atque conuincendum, præceptor tutus ille vir optimus, eidem iuxtà accumbenti, inusitata magnitudine & pondere scyphum Ne-
 floreum, quem fortè tenebat in manibus fortiter incutendo in caput illisit: atque hac quidem ratione victoriæ palmam superato aduersario obtinuit. H E R. Maeste animo præceptor: atqui haud sanè alio modo equum erat agere cum his qui recusant cedere melioribus. L V C. Probabilia quidem admodum sunt quæ dicis, Hermotime. Quorsum enim attinebat vt Euthydemus hominem senem exasperaret, alienum ab iracundia, animòque longè præstantiorem, scyphum insuper tam grandem & grauem tenentem in manibus? Sedenim otium iam agimus: quid obstat quominus mihi tuo familiari exponis, quónam modo sub initium philosophari inceperis, vt & ipse, si fieri possit, communem vobiscum professionem suscipiam, nunc primùm
 facto ad eandem exordio? Neque enim temere me excludetis à communi itinere, hominem familiarem. H E R. Si modò hæc res tibi cordi esset Luciane, breui videbis quantum excellas omnes cæteros. Pueros, sat scio, opinaberis omnes alios præte, tantùm ingenio & intelligentia præpollebis. L V C I A N. Mihi verò abundè satis esset, si post viginti annos iam exactos talis euaderem, qualis tu nunces.

Iliad. xi. vide Nestorei poculi descri-ptionem.

ἀμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἷμα, πλέον τῶ ἰα-
 νοῦ, τῶ παρόντων ὡς εἶχες φιλοτησίας κορο-
 πινόντων, καὶ ἐδέδξην κει πλέον, ἢ καὶ γέ-
 ροντα ὡς τε ἀνασρέψας, ἡμεσὲ τε ὡς ἔφα-
 σκεν πολλά, καὶ μόνον ἄριθμῶ ᾧ ᾠραλαβῶν
 τὰ κρέα, ὅποσα τῶ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι
 ᾧ ᾠρα δεδώκει, καὶ σημηνάμνος ὅτι μελωῶς,
 τὸ ἀπὸ ἐκείνης κατέυδξ, μηδένα εἰσδέχε-
 σθαι ᾧ ᾠρα γείλας. Ταῦτα δὲ Μίδου ἠκρουσα
 τῶ οἰκέτου αὐτῶ διηγουμένης πρὸς τῶ μαθη-
 τῶ, οἱ καὶ αὐτῶ ἀέτρεφον μάλα πολλοί.
 E P M. ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκίνε, ὁ
 διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοῖσ-
 ρον ἔλεγε ὁ Μίδας; Λ Υ. Τα μὲν παρῶτα
 φασίν, ὦ Ερμότιμε, ἀγχώμεθα σφίσι γέ-
 νεσθαι. ὅ δ' οὐ τέλος τῆς νίκης, καθ' ἡμᾶς
 ἐγρέτο, καὶ ᾧ ᾠρα πολὺ ὁ παρῶτα ἔσφε-
 ρε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, ὅ δ' αἰαμμεῖ φα-
 σιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμίγεδες
 ἔρποντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζῶν ἦν,
 καὶ ἐλέγκυες, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἠθέλει,
 ὅσδ' ἐπείχε ῥάδον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ δι-
 δάσκαλός σου ὁ βέλυσος, ὃν εἶχε σκύφον Νε-
 σφόρειόν ἵνα κατὰ φέρῃ αὐτῶ, πλησίον κα-
 τακειμένης, καὶ οὕτως ἐκράτησεν. E P M.
 ὦ γα. εἴ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν παρῶς τοῖς μὴ
 ἐθέλοντας εἰκεῖν τοῖς κρείττοσι. Λ Υ. Ταπὴ
 μὲν, ὦ Ερμότιμε, πρὸς ὅλογο. ἢ τί γὰρ
 παρῶν Εὐθύδημος, ἀμδρα γέροντα πρῶ-
 ζωεν, ἀόρητον, καὶ θυμῶ κρείττονα, σκύ-
 φον ἔτω βαρῶ ἐν τῇ χεὶρ ἔρποντα; ἀλλὰ,
 γοῦν γὰρ ἀγροῦν, τί οὐ διηγῆ μοι ἐταίρω
 ὄνι, ὃν ἔσπον ὠρμηγῆς ὁ παρῶτον φιλοσο-
 φῆν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ διωατῶν, ὅτι στωδοδιπο-
 ροῖν ὑμῖν, ὅ ἀπὸ τῶ δε ἄρξάμνος; οὐ γὰρ
 ἀποκλείετε με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. E P.
 εἴ γὰρ ἐθέλησθας, ὦ Λυκίνε, ἡμῶ ἐν βρα-
 χεὶ ὅσον ἐξίσθες τῶ ἄλλων, παῖδας ὡ ἴαθε
 οἴηση ἀπῶτα ὡς παρῶς σέ, ὅσπον ἔσφ-
 ρονήσθες αὐτὸς. Λ Υ. ἰχμῶν εἰ μὲν εἶχε-
 σιν ἔτη γροῖμῶν τοῖωτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡ. ἀμέλῃ καὶ αὐτὸς χεῖρ' ἔχει γερνῶς, ἢ ἔξά-
 μιλῶ φιλοσοφῆν τετάρτην τουτέστιν ἡμετέραν, ὁ-
 πόσα, οἴμην, σὺ νῦν γέροντας. ΛΥ. Ὁραῖ γὰρ,
 ὦ Ἑρμότιμ'· ὥστε πλεὺν αὐτὸν ἀγε, λαβὼν,
 καὶ με, δίδασκον γὰρ καὶ παρ' ἑσέων γένοιτο εἰπέ,
 δίδοτε ἀπὸ πλεονεξίας μαθητῶν σου, ἢ μή
 ὁρθῶς λέγεσθαι δοκῆ ἀπὸ τῶν; ἢ οὐκ ἐφίετε τῶν
 τοῖς νεωτέροις; ΕΡ. Ἐπὶ πᾶσι, σὺ γὰρ, ἢ πᾶσι
 λη, ἐρώτα μετὰ ξυ, καὶ ἀπὸ πλεονεξίας ἴσως ἔγωγε
 μαθητῶν. ΛΥ. Ὁρα, νῆ τὸν Ἑρμούτιμ', ὦ Ἑρμό-
 τιμ', αὐτὸν, ἢ ἐπὶ πᾶσι τῶν τυγχάνουσιν. ἀπὸ
 εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἔστιν ἢ ἑπὶ φιλοσοφίας
 ἀρετῆς, ἢ τῆς Στωικῆς ἢ τῆς Ἑπικουρῆς; ἢ ἀληθῆ ἔγωγε
 ἴσθαι, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ πινέες εἰσι; ΕΡΜ.
 μάλα πολλοὶ Περικρατήτριαι, καὶ Ἐπικουρῆται,
 καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ὀπιζομένους. καὶ αὐτὸν
 Διογένην ἄλλοι πινέες, ἢ Ἀντιθένης Ζηλωταί,
 καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου, ἢ ἐπὶ πλείους. ΛΥ.
 ἀληθῆ ἴσθαι, πολλοὶ γὰρ εἰσι. ποτέρον δὲ,
 ὦ Ἑρμότιμ', πᾶσι αὐτὰ ἔπι λέγεσθαι, ἢ διαφέ-
 ρει; ΕΡ. καὶ πᾶσι διαφέρεται. ΛΥ. Ὁ δὲ γε
 ἀληθῆς, οἴμην, πᾶσι τῶν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλ'
 ἢ πᾶσι διαφέρεται γένοιτο. ΕΡ. πᾶσι μὲν
 οὖν. ΛΥ. ἴθι δὲ, ὦ φίλος, ἀποκρίναί μοι
 πᾶσι, ποτε πιεύσας ὁ παρ' ἑσέων σου, ὅποτε ἦεις
 φιλοσοφῶντων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεσπασ-
 μένων, πρὸς σὺν ἄλλας, εἰς πλεὺν τῆς Στωϊ-
 κῆς ἢ καὶ, καὶ δι' ἐκείνης ἢ τῆς ἑτέρας πλεὺν ἀρε-
 τῆς εἰσέναι, ὡς δὲ μόνος ἀληθοῦς ἔσσης, καὶ πλεὺν
 ἀρετῆς ὅτι ἀκινῆτος, καὶ δι' ἄλλων εἰς τυ-
 φλά καὶ ἀνέξοδα φερούσων; πῶς αὐτὸν ἔτε-
 κμαίρου ποτε; καὶ μή μοι τὴν νῦν δὲ τῶν σε-
 αὐτὸν ἐνόησεν, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἢ δὴ
 τὰ βελτίω κείνῳ ἢ τῶν πολλοῖς ἡμᾶς
 διωκόμενον ἀλλ' ἔτι ἀποκρίναί μοι, ὅπως τὸ
 τε ἴσθαι ἰδιώτης, καὶ χεῖρ' ἔχει τὴν νῦν ἐμέ. ΕΡ.
 Ἐπιμένει ὅ, πῶς τῶν βούλεται, ὦ Λυκίε.
 ΛΥ. Ἐμὲν ἢ πᾶσι ἀκούων ἡρώτων. πολ-
 λῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ
 Αἰστωτέλους, καὶ Ἀντιθέτους, καὶ τῆς ἑμ-
 τέρας παρ' ἑσέων, ἢ Χρυσίππου, καὶ Ζηλώνος,

A HER. Profectò & ego ipse cùm in tua
 essem ætate, tunc primùm ad philoso-
 phiam animum appuli, iam fermè annos
 quadraginta natus, à quibus te non mul-
 tum abesse arbitror. LVCIAN. Rem
 ipsam putasti Hermotime: tot enim an-
 nos iam habeo. Quare si eam iam com-
 prehensam tenes, age & me adducito:
 haud enim iniusta postulo. Et primum
 quidem hoc mihi responde, est-ne phi-
 losophiæ candidatis relicta & concessa
 contradicendi libertas, si quid parum re-
 ctè dictum illis videbitur, aut non hæc li-
 bera est natu iunioribus? HER. Haud
 admodum: tibi tamen si quid volueris,
 interea & quærendi & contradicendi fa-
 cultatem liberam facio: ita enim faci-
 lius perdisces singula. LVC. Euge sanè
 per Mercurium, ὦ Hermotime, dic mi-
 hi: est-ne vnica via ad philosophiam ad-
 ducens, videlicet Stoicorum vestrorum?
 Nisi enim falsà audierim, etiam alios
 complures esse certum est. HERMO. <sup>Quantam
 philosophi-
 di via po-
 tissima sit,
 in qua cer-
 tissime ad
 virtutem
 & felicitate
 tem ducatur</sup>
 Et valde quidem multi sunt, videlicet
 Peripatetici, & Epicurei, & qui Plato-
 nis titulo philosophiam profitetur. Sunt
 item complures quoque Diogenis & An-
 tisthenis affecte, tum etiam ipsius Pytha-
 goræ imitatores, & aliis quoque longè
 numerosiores. LVC. Vera sunt hæc:
 omnino enim illorum magnus est nume-
 rus. Vtrum autem Hermotime eadem
 omnes vno ore dicant, an diuersa? HER.
 Diuersissima. LVC. Profsus tamen
 vnum alicubi esse verum, in quo con-
 sentiant omnes, credibile est: ita vt non
 omnia pugnent quæ ab illis pro vero
 affirmantur. HER. Admodum. LVC.
 Proinde age ὦ amice, hoc mihi expedi,
 cuiusnam fidem habuisti tu sub initium,
 quando ibas philosophiæ operam datu-
 rus, cùm multas videres ianuas tibi aper-
 tas & patètes, omnibus aliis progredien-
 do deuitatis, in Stoicorum potissimùm
 diuertens, tanquam hæc sola vera fuerit,
 ac illa quæ compendiosam ad virtutem
 viam ingredientibus exhiberet, aliis om-
 nibus in obliqua & deuia ducentibus?
 Quibusnam argumentis aut coniecturis
 hæc tum potuisti deprehendere? Ac mihi
 non eum qui nunc es, in animo concipe,
 siue semisapientem, siue absolutæ sapien-

tiæ Hermotimum, qui nunc præ multis millibus optima discernere & iudicare possit:
 sed ita responde ac quispiam homo idiota, qualem tunc agebas, aut ego nunc possim.
 HER. Quid sibi hæc tua verba velint Luciane, haud intelligo. LVC. Atqui non
 admodum obliquum est quod percontabar, cùm multi sint philosophiæ principes,
 videlicet Plato, Aristoteles, Antisthenes, præterea maiores nostri, Chrysippus & Zenon.

alíque cōplures, quotquot tandem sunt, A
 eiuam inquam credidisti, posthabitis &
 omissis aliis, vt ea ex omnibus desumens,
 quæ quidē à te selecta sunt, sustineas iux-
 ta illa philosophiæ studiis incumbere?
 Nunquid etiam te, vt Chærephontem,
 Apollo Delphicus ad Stoicorum placita
 delegauit, vbi prædixisset oraculo illos ex
 omnibus longē esse optimos? Siquidem
 illi mos erat, alium ad aliam philosophiæ
 rationem & formam cohortandi, quippe
 cui probē perspectū erat, vt opinor, quæ
 cuique potissimū congrueret. HER.
 Nihil tale est ô Luciane, neque de his vn-
 quam deum consului. L V C. Quid? an
 indignā æstimabas hanc rem diuina con-
 sultatione? aut ipse sufficiens tibi videba-
 re, qui quod optimum erat & præstan-
 tissimum, per te ipsum posses eligere, non
 consulto Deo monitore? HER M. Ita
 mihi quidem videbar. L V C. Quin igitur
 & nos isthuc ipsum doces, quoniam
 modo statim ab initio queamus noscere
 quæ optima sit & verissima philosophan-
 di ratio, & quam quispiam prætermis-
 sis aliis rectissimè eligeret? HER. Ego haud-
 quaquam isthuc dicere grauabor. Cū
 multos viderem ad eandem certatim
 viam affectantes, facilē æstimabam Stoi-
 cam philosophandi rationem cæteris ef-
 se præstantiorem. L V C I A N. Quo-
 rum igitur numerosior erat turba, Epicu-
 reorum, an Platoniorum, an Peripate-
 ticorum? Pr oinde illos numerasti veluti
 inferendis colligendisque suffragiis vsu
 venire solet. HER. Atqui non numerau-
 i, sed coniecturis deprehendi. L V C.
 Vt quid igitur me tantopere cupientem
 non doces, sed vana spe lactas ac decipis,
 affirmans de tantis rebus coniectura &
 multitudine fretum iudicasse? HER.
 Non solūm hoc quidem ô Luciane, sed
 omnes quoque cæteros mortales sæpe-
 numero affirmantes audiui, Epicureos
 quidem esse corruptos deliciis, volupta-
 tūmque extremē amantes: Peripateti-
 cos autem ad rem attentiores, parandis
 cumulandisque diuitiis inferuire, & quof-
 dam ex illis immodicē contentiosos:
 Porro Platonicos, arrogantes, & nimio
 fastu turgidos, gloriæque cupientissi-
 mos. Cæterūm de Stoicis multorum
 semper idem fuit testimonium, videlicet quod viriles essent, masculo animo præditi,
 & nihil illos fugeret, & quod eam viam ingressus, solus rex, solus diues, solus sa-
 piens, breuiter in vniuersum nihil non esset. L V C. Videlicet ista tibi de illis di-
 xerunt alij. Neque enim verisimile est, hæc illis de seipsis prædicantibus, suæque su-
 perbè collaudantibus te credidisse. HER. Non, verūm hæc ab aliis prædicata audiui.

καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῶν οὐ πιθεύσας,
 τοὺς μὲν ἄλλως εἶας, ἐξ ἀπορῶτων δὲ παρθε-
 λόμῳ, ἀφ' ἧσ' ἠρήρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα
 φιλοσοφῆν; ἄρα καὶ σὲ ὡς ἄφ' ἧν Χαρεφάν-
 τα ὁ Πυθῆος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν,
 δόξαις ἐξ ἀπορῶτων παρθεπῶν; ἔτος γὰρ αὐ-
 τῶν ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας παρθε-
 πρέπειν, τῶν ἀμότιστον οἰμῶν ἐκείνων εἰδῶ-
 πι. ΕΡ. Ἄλλ' ὅσον τοιοῦτον, ὦ Λυκίε. ἔ-
 δε ἠέμελλε παρθεπῶν τῶν θεῶν. ΛΥ. πό-
 τερον σὲ ἀξίον θείας συμβουλίας ἠγούμηνος
 αὐτῶν, ἢ ἱκανὸς ὡς αὐτὸς εἶ) ἐλέσσαι ὁ βέλ-
 Β πον καὶ σαυτὴν, αὐτὸ τῶν θεῶν; ΕΡ. ὦμελλε
 γὰρ. ΛΥ. σέκου καὶ ἡμᾶς ἀπὸ διδασκῆς
 τῶν παρθεπῶν, ὅπως ἀφ' ἧσ' ἠρήρησαι ἡμῖν διδύς
 ἐν δόξῃ, τίς ἢ δόξη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἢ
 ἀληθεύσας, καὶ ἡμῶν τίς ἐλοιτο, πῶς τὰς
 ἄλλας; ΕΡΜ. ἐγὼ σοι φράσω. ἐώρων τοὺς
 πλείους ἐπ' αὐτῶν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον
 ἀμείνω εἶ) αὐτῶν. ΛΥ. πόσα ἂν πλείους
 τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περει-
 πατητικῶν; ἠέμελλεσας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ,
 καθ' ἅφ' ἐν ταῖς χροσῶναις. ΕΡΜ. Ἄλλ'
 C σὲ ἠέμελλεσας ἐγὼ εἰκάζον δέ. ΛΥ. ὡς
 σὲ ἐθέλεις διδάσσει με, ἄλλ' ὄξαπατῆς ὡς
 παρθεπῶν τοιοῦτων εἰκασμῶ φῆς καὶ πλήθει
 κρῖνας, ἀποκρυπτολόμῳ λέγειν παρθεπῶν μετὰ
 ληθῆς. ΕΡ. ἔ μόνον τῶν, ὦ Λυκίε, ἀλλὰ
 καὶ ἠκούον ἀπορῶτων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν
 Ἐπικούρῳι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰ-
 σιν· οἱ Περειπατητικοὶ δέ, καὶ φιλόπλοστοι,
 καὶ ἐριστικοὶ πίνες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύ-
 φωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· παρθεπῶν δὲ τῶν
 Στωϊκῶν, πολλοὶ ἔφασχον ὅτι ἀδράδεις,
 καὶ παρθεπῶν γηνώσχοι· καὶ ὅτι ὁ ταῦτα
 ἰὼν τῶν ὁδῶν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλε-
 σιος, μόνος σοφός, καὶ σπουδῶς ἀπορῶντα.
 ΛΥΚ. ἔλεγον δὲ ταῦτα παρθεπῶν σὲ ἄλλοι
 δηλαδὴ παρθεπῶν αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις
 αὐτῶν ὅτις ἄσας ἐπαμνοδοὶ τὰ αὐτῶν.
 ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥ. οἱ μὲν δὲ ἀπίδοξοι οὕτως ἔλεγον, ὡς
 ὅτι εἰκός· ἔτι δὲ ἡσυχίᾳ οἱ τὰ ἄλλα φιλοσο-
 φοῦντες. ΕΡΜΟ. ἔτι γὰρ. ΛΥΚ. οἱ δὲ
 ἄρα ἰδιώται τὰυτὰ ἔλεγον. ΕΡΜΟ. καὶ
 μάλα. ΛΥΚ. ὁρᾷς ὅπως αὐτῶν δὲ ἀπα-
 τῆς με, καὶ ἔλεγχες τὰ ληγῆς, ἀλλ' οἷός μοι
 γὰρ ἀφ' ἑσέως ἀπατάσθαι, ὡς πρὸς ἑσέως ὅτι
 Ερμότιμος, αὐτὸς σιωπῶν, ἔτι τότε γε-
 νῶς τεταράχοντα πρὸς φιλοσοφίας, ἔτι φι-
 λосоφῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἔπις θυπε, ἔτι
 καὶ τὰ ἄλλα ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο
 πρὸς αἰρεσιν καὶ τῶν κρηθῶν ἀξίων. ἔτι γὰρ
 πρὸς ἑσέως μοι ποιεῖται λέγοντι. ΕΡΜ.
 ἀλλ' οἶδα, ὡς Λυκίῳ, ἔτι τοῖς ἄλλοις μέ-
 νον ἔπις θυπον, ἀλλὰ καὶ ἐμῶν. ἔτι γὰρ
 αὐτοῖς χρυσίως βαδίζοντες, αἰαβεβλημέ-
 νους ὡσαύτως, φροντίζοντες αἰεὶ, ἔτι φρενω-
 ποῖς, ἐν γὰρ χυρῆς τοῖς πλείους, ὡς δὲ
 ἀβρῶν, ἔτι αὐτῶν πρὸς τὸ ἀφ' ἑσέως ἔτι
 πρὸς ἐπισημοῦς, ὡς ἐκ πλῆκτον ἔτι καὶ κυ-
 κῶν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἔπι τῶν μέσων κατὰ τῆς
 ματος, ὅτι δὲ αἰρεσιν ἀπορῶντες ἔτι φαίν.
 ΛΥΚ. ἀρ' οὖν κακίᾳ εἶδες ποιῶντας
 αὐτοῖς, ἀ μὲν πρὸς ἑσέως ἔλεγον αὐτοῖς ἐ-
 ρακέναι πρὸς ὅσον διδάσκαλον ὡς Ερμότιμο
 πρὸς ἑσέως; οἷς, δὲ μείζοντες, καὶ ἀπα-
 ποῦντας πικρῶς, καὶ φιλονεικῶς πρὸς ἐρί-
 ζοντες ἐν ταῖς ξυνοῖσιαις, καὶ τὰλλα ὅσα
 ἔπι δεικνύονται; ἢ πούτων ὀλίγον σοι μέλει,
 ἔτι αἰρεσιν ὡσαύτως ἢ ἀναβολῆ, καὶ ὅτι πρὸς
 γων βαρῶς, καὶ ἐν γὰρ ἢ κουρῶς; καὶ πρὸς
 ὅτι λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τούτῳ χάρις, καὶ
 γὰρ μὲν ἀκρίβῃ τῶν τοῖς ἑσέως, ὡς Ερμότι-
 μὸς φησι, καὶ γὰρ ἀπὸ γημάτων, καὶ βαδι-
 σμάτων καὶ χυρῶς διαγινώσκον τοῖς ἔπι-
 ζοντες. ὅς δὲ ἀρ' μὴ ἔχει τὰυτὰ, μηδὲ σκυ-
 δεσπὸς ἢ, ἔτι φροντιστικὸς ὅτι πρὸς ἑσέως, ἀ-
 ποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος. ἀλλ' ὅρα μὴ
 καὶ τὰυτὰ, ὡς Ερμότιμο, παύσεις πρὸς με,
 πειρώμενος, εἰ δὲ ἀπατάμενος σιωπήμι.
 ΕΡ. ἔτι τῶν ἑσέως; ΛΥ. ὅτι, ὡς γὰρ,

A L V C. Facile tamen conicio hæc diuer-
 sa sectæ & opinionis affirmasse neminẽ.
 Quare an illi quos tu te audiuisse prædi-
 cas, è numero philosophantium fuerint,
 nescio. HERM. Ne ij quidem L V C.
 Proinde homines idiotas hæc dixisse cre-
 dibile est. HER. Et valde quidem. L V C.
 Vide obsecro vt iterum me deceptum ab
 omni spe deiicere soleas: neque verũ ser-
 monem exponis, sed existimas te cum
 Margita quopiam insulso & stupido ver-
 ba facere, vt planè persuasum haberem,
 Hermotimum virum singulari præditum
 cum ingenio tum industria, annos nunc
 natum quadraginta, hominibus tamen i-
 diotis, de sapientiæ studio, deque viris phi-
 losophiæ candidatis credidisse, illorũque
 inductum testimonio & prædicatione,
 rectiore via philosophantium electionem
 fecisse: neque enim ista tibi prædicati fa-
 cile crediderim. HER. At ne hoc quidẽ
 te fugiat Luciane, me nõ solum credidisse
 aliis, verum mihi quoque ipsi. Etenim
 conspiciebam illos honestè & ornate in-
 cedentes, splendidè & decenter amictos,
 nunquam non certis commentationibus
 cogitabundo animo intentos, aspectu te-
 tricos & terribiles, demissa barba, & lon-
 ga coma venerandos, nihil molle aut pa-
 rum virile, aut citra delectum aliquid ad-
 mittentes, quod quidem aliis stuporẽ in-
 duceret, aut planè videretur impudẽs &
 Cynicũ, sed in media & regia via consti-
 titos, quæ quidem ab omnibus affirma-
 batur esse optima. L V C. Nunquid igitur
 & hæc illa quæ paulo antè præceptorem
 facientem me vidisse testabar, ipsos desi-
 gnantes vidisti? videlicet fœnori & vîrẽ
 feruientes, amarulenter & contentiosè
 mercedem à discipulis exigentes, in con-
 iuiis aut colloquiis immodestè & perti-
 naciter digladiantes, aliãque quæcunque
 D indecorè plerumque peccare consueue-
 rant? Aut fortasse harum rerum nullã cu-
 ram habendam esse existimas, modò ve-
 stitus sit probè mundus, & nitidè compo-
 situs, & barba profunda, prolixãque in
 capite cesariis? Quare in posterum, vt vi-
 deo, hîc nobis certus erit canon & regu-
 la rectè philosophantes exactè cognos-
 cendi, quem videlicet proponit Hermo-
 timus: oportetq; omnino ex habitu mun-

diore, grauiorẽque incessu, & capillo prolixiore, optimorum cognitionem sumere.
 Itaque cui hæc deesse viderimus, neque ille tetricus fuerit, aut perpetuis intentis
 cogitationibus obambulauerit, reprobandus, & nihili æstimandus est. Sed vide
 Hermotime, ne & hæc illudendi gratia ad me dixeris, periculum faciendo num de-
 ceptum me esse sentiam. HER. Quorsum istud dicis? L V C. Quòd hæc, ô bone,

rectius statuarum sit cognitio atque indagatio, quam tu ab habitu sumendam esse dixisti. Omnino enim illæ habitu ferè sunt elegantiore, & amictu ornatiore, quas aut Phidias quispiam, aut Alcámenes, aut Myron ad pulcherrimum absolutæ formæ archetypum expresserit. Quod si etiam maximè inde coniectura capienda est in illis dignoscendis, quid ille ager, qui visu captus, philosophiæ perdiscendæ desiderio tenetur? Quî enim fieri posset, ut in habendo delectu non tota via aberret, cum neque habitus neque incessus perspicendi facultatem habeat? H E R. Ego verò ô Luciane, non ad cæcos verba facio, neque illorum mihi quicquam curæ est. L V C. Atqui conveniebat, ô bone, ut tantarum rerum, adeoque omnibus necessariorum cognitu, communis quædam esset cognitio. Sed enim quando ita tibi videtur, à Philosophiæ commercio cæci exclusi maneat, posteaquam orbatu sunt oculis: tametsi cum primis operæpretium mihi videbatur, illos præ omnibus aliis Philosophiæ studio incumbere, ne acceptam amissi visus calamitatem ferrent immoderatiùs. Cæterùm illi qui probè vident, etiamsi fuerint perspicacissima oculorû acie præditi, quoniam pacto ea quæ in animo tæta sunt, peruidere possunt ab illa externa vestitus munditie? Nisi enim me fallat animus, tale quiddam est quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conuersari, utque ea in dies aucta cumulatiùs euadas melior. H E R M O. Et maximè quidem. L V C. Quî igitur tibi promptum fuit, atque ad eò factu possibile, ut ab iis ipsis quas dixisti cognitionibus philosophantem aut secus perspiceres? Neque enim ista perinde solent propalam esse conspicua, sed sunt abstrusa valde, atque adeò in obscuro reposita, quæ multis vix orationibus & congressibus, postremùm verò operibus consimilibus licet animaduertere. Qualia enim Momus in Vulcano reprehenderit, opinor aliquando inaudiuisse te: quod si me fallit opinio, audi iam nunc: sic enim habet fabula: nimirum, Mineruam, Neptunum, & Vulcanum contentionem inter se suscepisse de artificij principatu & præstantia: atque ipsum quidem Neptunum taurum effinxisse, Mineruam verò domum excogitasse: porrò Vulcanus hominem composuit, fabricauitque. Cæterùm vbi iam ad Momum ventum esset, quem certaminis arbitrum & expensorem elegerant, & ille singulorum opera diligentissimè inspexisset: in aliis quidem quæ reprehenderit, superuacaneum fortasse foret referre:

A αἰδριανῶν τούτων ἕξεταισι λέγεις, ἢ δὴ τῶν γημάτων. ποῦ πολλοὺ γαῖ ἰσθνοὶ δι-
 γημονέτεροι, καὶ τὰς ἀναβολαὶς κρομώτεροι,
 Φιδίας πινός, ἢ Ἀλκαμήδους, ἢ Μύρωνος ποῦ
 ὁ δὴ μορφότατον εἰκασάμετος. εἰ δὲ ἔστι μάλ-
 ισα χεῖ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἀ-
 πάτοι πῆς, εἰ τυφλὸς ἀνὸς περὶ θυμῶν φιλοσο-
 φῆν; τὰ δὲ γὰρ τὸν πῆν ἀμείνω ποῦ αἰρε-
 σιν ποῦ ηρημῶν, ἕτε γῆμα, ἕτε βιάδισμα
 ὄρεν διωάμετος; ΕΡΜΟ. ἀλλ' ἐμοί γε ἔ-
 ποῦς τυφλοὶς ὁ λόγος, ὦ Λυκίνε, ὅσδὲ μοι
 μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. ἐξελῶ μὲν, ὦ
 B χεῖτε, κρινόν τι ὁ γνώρισμα εἶ) τῶν οὔτω
 μεγάλων, καὶ ἀπασι χεῖσι μιν. πῆν εἰ δὴ
 καί, οἱ μὲν, ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μὲν περὶ
 οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ ποῦ μηδὲ ὄρωσι. καίτοι ἀναγ-
 καῖον ἡ τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν,
 ὡς μὴ πῆν ἀρῶντο ὅτι τῆ συμφορῆ. οἱ δὲ
 δὴ βλέποντες, καὶ πῆν ὄξυδερκεῖς ὡσι, τῆ
 ἀνὸς διωάμετο σκευδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε
 τῆς ἐξωθεν τούτης ποῦ εβολῆς; ὁ δὲ βούλο-
 μα εἰπεῖν, τοῖον δὲ ὅστιν, ἔχ ὅτι τῆς γνώμης
 τῶν ἀνδρῶν ἔρωπι ποῦ ἰσθῆεις ἀποῖς, καὶ ἡξίους
 C ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης. ΕΡ.
 καὶ μάλα. ΛΥ. πῶς οὔτω οἶόν τε σοι ἡ, ἀφ'
 ὦν ἔφησθα ἰσθῆων τῶν γνωρισματῶν ἐξ-
 ὄρεν, τὸν ὄρθως φιλοσοφοῦντα, ἢ μὴ; ἔ γὰρ
 φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὔτω δὲ φαίνεσθαι, ἀλλ'
 ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανῆ κείμενα, λό-
 γοις καὶ σκευοῖσι ἀναδύμενα, καὶ ἔρ-
 γοις τοῖς ὁμοῖοις ὄξυ μάλισ. ὁ γαῖ Μῶμος,
 ἀκήκρας, οἶμα, ἀ πῆνα ἡπιάσατο τῶ Ἡφαῖ-
 σου. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἀκρυε. φησὶ γὰρ ὁ μῦ-
 θος ἐλεῖσθαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, ἔ Ἡφαῖ-
 σον ὁ τεχνίσις ποῦ εἰ. καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, τῶν
 D ὄρεν πῆνα ἀναπλαῖσθαι. πῆν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰ-
 κῆν ὅτι νοῖσθαι. ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἀνὸς ποῦ ἀ-
 ποῦ σκευεῖσθαι. καὶ ἐπεὶ ποῦ ὅτι τὸν Μῶμον
 ἡκον, ὄν ποῦ δικαστῶν ποῦ εἰλοντο, θεασάμε-
 νος ἰσθῆνος ἐκάστου ὁ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων,
 ἀπῆνα ἡπιάσατο, ποῦ ἰσθῆν ἀνὸς εἶη λέγειν.

ἔπι τῷ ἀνδρῶν δὲ τῷτο ἐμέμψατο, ἔ
 πὸν ἀρχιτέκτονα ἐξέπληξε τὸν ΗΦαιστον,
 ὅστι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ καὶ τὸ
 γέρον, ὡς ἀναπετραθειῶν, γνώριμα γίνε-
 σθαι ἅπανσι ἀβύλεται, καὶ ἔπειθοι· καὶ ἢ
 ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἔκφορος μὲν οὖν ἀτε
 ἀμβλυώτων, οὕτω παρὲς τῆς ἀνδρῶν
 διανοήτο. σὺ δὲ ἔπειθ' ἵνα τὸν Λυκίαν ἡμῖν δέδορ-
 χας, καὶ ἔρως τὰ ἔνδον ὡς ἔοικε ἀφ' ἑ
 γέρου, καὶ ἀνέωκται σοι τὰ πρῶτα, ὡς εἰ-
 δέναι μὴ μόνον ἀβύλεται, καὶ ἀγνώσκεις
 ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χεί-
 ρων. ΕΡΜΟ. παύρις, ὦ Λυκίαν· ἐγὼ δὲ,
 καὶ θεὸν εἰλόμην καὶ ἢ μετὰ μὲν μοι τῆς
 αἰρέσεως. ἰκανὸν δὲ τῷτο παρὲς γυνὴ ἐμέ.
 ΛΥΚΙΝ. ὁμοίως ἔτι αὐ εἴποις, ὦ ἐταί-
 ρε, καὶ παρὲς ἐμέ, ἀλλὰ παρὲς μὲ πα-
 ραπολούμενοι ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;
 ΕΡΜΟΤ. ὁδὸν γὰρ αὐ σοι ἀρέσκεις, ὦν
 αὐ εἴπω. ΛΥΚ. ἔτι, ὦ γὰρ· ἀλλ' ὁδὸν
 ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον αὐ με ἀρέσκεις. ἐπεὶ
 δὲ οὖν σὺ ἕκαστον ἀποκρύπτῃ, καὶ φρονεῖς ἡ-
 μῖν, ὡς μὴ ἔξ ἴσου γινώσκεις σοι φιλοσο-
 φήσαντες, ἐγὼ πειρασμοῦ ὅπως ἀν' οἷός
 τε ὦ κατ' ἐμῶν ἐξελθεῖν τὴν ἀκρίβη
 παρὲς τούτων κρίσει, καὶ τὴν ἀσφαλεστά-
 την αἶρεσιν. ἀκούε δὲ καὶ σὺ, εἰ βύβεις. ΕΡ-
 ΜΟΤΙΜ. ἀλλὰ βύβεις, ὦ Λυκίαν.
 ἴσως γὰρ πὶ γινώσκω ἔρως. ΛΥΚΙΝ.
 σὺ δὲ δὴ, καὶ μὴ κατὰ γλώσσῃς, εἰ πρῶ-
 τῶν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη
 γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις ἀφ' ἑ
 ἔργον εἰπεῖν, εἰδὼς ἀμείνων. ἔγω δὲ μοι ἢ μὲν
 ἀρετῇ, τοῖόν δὲ πὶ, οἷς πόλις τις βίβεις
 ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαῖν
 ἀν' ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, ἐκείθεν ποθεν ἀφι-
 γμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους
 ἀπαύτους, δικαίους, σώφρονες, ὀλίγον θεῶν
 ἀποδέοντες· οἷα δὲ πολλὰ γίνονται καὶ ἢ
 μῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεο-
 νεκρωμάτων, ὁδὸν αὐ εἰδῆς, φασὶν, ἐν ἐκεί-
 νῃ τῇ πόλει βολύμενοι, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ ἔ
 ὁμοιοῦσα συμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως.

A illud tamen in hominis opificio potissi-
 mum calumniatus est, atque ipsum qui-
 dem architectum Vulcanum non me-
 diocriter perculit, quod artifex non in
 pectore ostiola quaedam addidisset, qui-
 bus apertis & reclusis perspicuum fieret
 omnibus quid ille velit, aut in animo
 strueret & cogitaret: num mentiretur,
 an verum diceret. Atque ille quidem
 velut cæcutiens sic de hominibus sta-
 tuit: tu verò nobis ipso etiam Lynceo es
 perspicacior, qui, sicuti videtur, per-
 pectus ipsum quæ intus sunt, cernis,
 suntque tibi aperta omnia, adeo ut non
 solùm certò teneas quid quisque velit
 aut cogitet, verùm etiam uter sit mel-
 lior aut deterior. HERM. Tu quidem
 Luciane ludos ex me facis, ego verò
 Apollinis ductu & auspicio delectum
 habui, neque prorsus electionem mor-
 ror: atque hæc quidem fati Hermoti-
 mo. LUCIAN. Attamen ne sic qui-
 dem mihi dignaris exponere, ô amice, sed
 me in ima vulgi fece versantem superbè
 contemnis. HER. Nihil fortasse illo-
 rum tibi placebit, quæ dixero. LVC.
 Nequaquam, ô bone, verùm nihil eo-
 rum vis dicere, quod me delectaturum
 esset. Et quia tu me celas de industria,
 nobis inuidens, ne fortè tibi pares eu-
 adamus, si philosophiæ indagandæ studio
 operam nauaremus: periculum faciam, si
 quo modo fieri possit, ut per me exactam
 iudicandi rationem, minimèque fallibi-
 lem delectus habendi viam inueniam.
 Quocirca tu, si volueris, arrectis auribus
 attento fac sis animo. HERM. Prorsus
 isthuc volo, ô Luciane: fortassis quiddam
 scitu dignum dicturus es. LVC. At vide
 ne naso me suspendas, si illud omnino ru-
 sticè & ineptè proposuero. Ita enim fa-
 cto opus esse video, posteaquam tu, qui
 harum rerum es multo peritior, illud ma-
 nifestiùs & disertius explicare grauaris.
 Itaque Virtutem vrbs instar esse fingas
 volo, quæ ciues habeat honestissime &
 integerrimè Rempub. administrantes, <sup>virtus vr-
bis instar
optimè in-
stituta.</sup>
 quemadmodum tuus quoque præceptor,
 qui isthuc aliquando peruénit, idem hoc
 affirmare non dubitat: præterea summa
 sapientia viros exornatos, magno infra-
 ctòque animo præditos, iustitiæ seruanti-
 simos, modestia admirandos, parum infra
 Deorum conditionem consistentes: cu-
 iusmodi multa apud nos designantur, rapina, violentia, iniuria, habendi cupidine:
 eorum flagitiorum ne tantillum quidem quenquam audere in ea vrbe conspiceres:
 sed pacati & concordés Reipublicæ munia simul obeunt & administrant. Nec iniuria.

Ea enim quæ aliis in urbibus seditionum & factiosarum contentionum concitandarum occasionem suppeditant, quorumque gratiâ alter alterum clandestinis petit insidiis, ea inquam omnia è medio illorum sublata & remota sunt. Neque enim aut aurum, aut voluptates, aut honores habent in pretio, tanquam alicuius momenti ista apud illos habenda sint, verum iam olim hæc in vniuersum, tanquam parum necessaria existimantes ad bene gerendam Rempublicam, vrbe eiecerunt. Itaque tranquillam quandam & omnibus modis felicem degunt vitam, bonis legibus, æqualitate, libertate, & omnibus denique bonis institutam. HERMOT. Quid igitur ô Luciane? an non tibi videtur æquissimum esse, vt omnes certatim eius vrbis ciues fieri desiderent, ita vt itineris tam laboriosi molestiam pro nihilo reputent, neque temporis longinquitate victi animum despondeant, certò & constanter persuasum habentes, se omni euieta difficultate in ciuium numerum relatum iri, eiusque politiz se participes futuros; L V C. Sanè per Iouem, ô Hermitime, omnibus omnes neruos in hoc intendendos esse arbitror, cætera verò negligenda. Nec patriæ tenaciter nobis in hærentis magna cura habenda est: neque valde moueri decet aut frangi animo parentum aut liberorum nos detinentium cõplorationibus: sed & illi pari opera ad eandem profectiõnẽ nobiscum suscipiendã cohortandi sunt. Quòd si aut se qui nos recusauerint, aut per ætatem non potuerint: illis relictis & posthabitis, rectã ad urbem omnium felicissimam animosè tendendum erit, reiectis etiam vestimentis, si eisdem amicti detineremur, illic haud dubiè conuestiendi. Neque enim periculum est ne quis te eò nudo corpore delatum exclusurus sit. Iam enim & aliàs virum multa canitie reuerendum differentem audiui quĩnam illic se res haberent: meque magnopere cohortabatur ille, vt me sibi ad urbem cuncti comitem adiungerem: siquidem pollicebatur itineris ducem se fore, & quòd me ciuitate donare vellet, vnũque ex tribulibus facere, suo adscriptum sodalizio, adeò vt nulla non ex parte bene & feliciter agerem. Cæterum ego id ætatis rectè monenti non obtemperabam, stultitia & rudibus annis dehortantibus: nondum enim egressus eram annũ quintum & decimũ. Fortassis si secutus fuisset, iam in suburbio aut præ portis cõsisterem. Porro de ciuitate, si rectè commemorari, cũ alia multa,

Α ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷμα, τὰ σαφὲς καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἔπιβυβλῶσιν ἀλλήλοισι, ταῦτα πρῶτα ἐκποδῶν ἔστιν ἐκείνοισι. ἔ γὰρ οὔτε χρεῖστον ἔπι, ἔτε ἡδοναί, ἔτε δόξας ὀρώσιν, ὡς ἀφαφέρεσθαι περὶ αὐτῆ, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἔξεληγάκεισιν αὐτὰ, ὅτε ἀναγκαστὰ ἡγήσασθαι ζυμπολιτεύεσθαι ὥστε γαλιῶν πινα, καὶ πρυμνδαίμονα βίον βιοδοσι, ζυῶ βιονομίας, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερία, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. ΕΡΜΟΤ. τί οὖν ὦ Λυκίη; ὅτε ἄξιον ἀποδύεσθαι ἔπι θυμῶν πολίτῃς γίνεσθαι τῆς τῆς αὐτῆς πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογίζομενοῖς τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύοντες, εἰ μέλλοσιν ἀφικόμενοι, ἐλθεσθῆναι καὶ αὐτοῖ, καὶ μετέξῃν τῆς πολιτείας; ΛΥΚΙΝ. νῆ Δί', ὦ Ερμώτιμ, πρῶτων μάλιστα ἔπι τούτῳ σπουδαγεῖον τῆν δὲ ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατερίδος τῆς ἐστῶσα ἔπι γαμβρομῆς, πολὺ ποιῆσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ἔτω εἰσὶν ἔπι κατεχόντων, καὶ κλαυθμυρίζομενων, ἔπι κλάσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κακείνοισι πρῶτα καλῆν ἔπι τὴν αὐτῆν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοισιν, ἢ μὴ δυνάμηντο, ἀποσφάμενον αὐτοῖς, χωρεῖν ἐξὸ τῆς πρυμνδαίμονος ἐκείνης πόλεως: καὶ αὐτὸ ἀπορρίψασθαι τὸ ἰμῆπρον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκειεν, ἐσπύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ δέος μὴ σὲ τις ἀποκλείσῃ, καὶ γυμνὸν ἐκείσε ἤκριντα. ἡδὴ γὰρ ποτε καὶ ἄλλοτε παρεσβύτου ἀνδρὸς ἠκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκείνῃ πρῶτα ἔργα, καὶ μετὰ τούτῳ ἔπεισθαι οἱ πρὸς τὴν πόλιν ἡγήσασθαι γὰρ αὐτοῖ: καὶ ἐλθόντα ἐλθεσθῆναι, καὶ φυλέτῳ ποιῆσθαι, καὶ φατείας μετὰ δόσῃ τῆς αὐτῆς, ὡς μετὰ πρῶτων βυδαμοσίου. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πύθμιον ὑπὸ ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ἔτῃν. ἴσως γὰρ δὲ αὐτὰ ἡδὴ ἀμφὶ τὰ πρῶτα, καὶ πρὸς ταῖς πύλας ἡῶν. ἔλεγε δὲ οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἰ γὰρ μέμνημαι, ἀλλὰ τε πολλὰ, καὶ ἡδὴ

καὶ ἤδη καὶ πάδε, ὡς ζυμπωντες μὲν ἐπήλυ-
 δες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγῆς δ' ὁσδεῖς. ἀλλὰ ἐ-
 βαρβάρως ἐμπολιτεύεσθαι πολλὰς, καὶ δού-
 λους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ
 ὅλως, μετέχον τῆς πόλεως τὸν βυλόμυρον. τ'
 γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, ἔκ' ἀπὸ ἡμιματῶν ποιή-
 σθαι πλὴν ἐχθροφιλῶ, ἔσθ' ἀπὸ χρημάτων, ἢ
 μεγέθους ἢ καλλείας, ἔδ' ἀπὸ γῆρας, ἔδ' ἀπὸ λαμ-
 ποῦν ἐκ παροργίων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐ-
 δὲ νομιζέσθαι πρὸ αὐτοῖς, ἀποχρῆσθαι δ' ἐκεί-
 νων παρὰ τὸ πολίτῳ γινέσθαι, σιωπῶν, καὶ
 ὑπεθυμῶν τῆν καλῶν, καὶ πόρων, ἐπὶ ἀλιπα-
 ρέσ, καὶ τὸ μὴ ἐνδουῶναι, μηδὲ μαλακισθῆναι
 πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, καὶ πλὴν ὁδὸν ἐντυχά-
 νοντα· ὡς ὅστις αὐτῶν ὀπίδειξεται ἐ δι-
 ἐξέλθοι, παρβόλομος ἀρετῆ παρὰ πλὴν πόλιν,
 αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τῆτον, ὅστις αὐτῶν ἢ,
 καὶ ἰσοπίμον ἀπασι. τὸ δὲ χείρων, ἢ κρείττων, ἢ
 βίπατείδης, ἢ ἀγῆνης, ἢ δούλος, ἢ ἐλεύθε-
 ρος, ὁσδὲ ὅλως εἶ), ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.
 E P M. ὄρας, ὦ Λυκίαν, ὡς δ' ἐμὰ πλὴν, ὁσδὲ
 παρὰ μικρῶν κείνων, πολίτης ὑπεθυμῶν
 γινέσθαι καὶ αὐτὸς ὕτω καλῆς καὶ βυδάμνος
 πόλεως; Λ Υ. καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ερμότιμ, τῆν
 αὐτῶν σοι ἐρωῶ, καὶ ὁσδὲ ἐστὶν ὅ, πὶ αὐτῶν
 παρὰ τούτων βυξάμην γινέσθαι. εἰ μὲν οὖν
 πλησίον ἴω ἢ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἀπασι,
 πάλα αὐτῶν ἴασι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦν
 ἐς αὐτῶν, καὶ ἐμπολιτεύμην αὐτῶν ἐκ πολλοῦ.
 ἐπεὶ δὲ ὡς ἐμὰς φατε (σὺ τε καὶ Ησίοδος ὁ
 ῥαψωδός) πρὸν πρὸ ῥω ἀπώκισται, ἀνάγκη
 ζητεῖν ὁδὸν τε πλὴν ἀγροσθῶν ἐπὶ αὐτῶν, καὶ
 ἠγμῶνα τὸν ἀριστον ἢ οἷον οἷον τὸ ὕτω χελῶναι
 ποιῆν; E P M. καὶ πῶς δὲ ἄλλως ἐλθοι τις;
 Λ Υ. ὁσδοῦ σοι μὲν ὅτι τὸ ἴω ἀπὸ γῆρας, καὶ
 φάσκον εἰδέναί, πολλὰ ἀφ' ἴα τῆν ἠγροσθῶν
 ὄντων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι πρὸς αὐτῶν ἀφ' ἴα
 ὄντων, ἐκείθεν ἐκαστος εἶ) λέγοντες. ὁσδὲ γὰρ
 μὲν, ἢ μία καὶ ἢ αὐτῆ φαίνεται, ἀλλὰ πολ-
 λαὶ καὶ ἀφ' ἴα, καὶ ὁσδὲν ἀλλήλας ὁμοίαι.

A tum hæc quoque prædicare solebat,
 quemadmodum omnes eius urbis inco-
 læ essent aduenæ & peregrini, nec vllus
 esset indigena. Quin etiam illud adde-
 bat, non parum multos in eadem Repub.
 versari barbaros, & seruilis conditionis
 homines, informes, modicos, pauperes:
 breuiter neminem non eius Reipub. fore
 participem, quem penes modò voluntas
 esset eò tendendi: quandoquidem illis
 morem ciuitate donandi aduenas, affir-
 mabat non sumi aut ab externa cultus &
 vestitus elegantia, aut à corporis proce-
 ritate & formositate, neque à generis
 splendore, aut claris maioribus, sed ea
 pro nihilo æstimari apud illos. Oportere
 tamen eos qui ciuitatis ius indipisci ve-
 lint, intelligentia instructos esse, rerum-
 que honestarum tangi cupidine, labore
 non frangi, nullis voluptatum illecebris
 capi, neque effœminari aut emollescere
 rebus dubiis & difficilibus inter eundem
 ingruentibus. Quisquis itaque hæc præ-
 stiterit, exposueritque: vbi primùm urbē
 attigerit, actutum in ciuium communitio-
 nem assumitur, quicumque tandem fue-
 rit, parem experturus honorem. Porro
 peior an melior, an nobilis, an ingenero-
 sus, an seruus, an liber, aut an prorsus infi-
 mæ sortis & conditionis homo sit, in ea
 ciuitate ne nominantur quidē. H E R.
 Hinc perspicere potes Luciane, quòd nō
 temere aut pro rebus ficulneis tantos su-
 dores perferam, cum adeo felicis & exo-
 ptatæ Reipubl. ciuis fieri concupiscam.
 L V C I A N. Et ego quidem harum
 rerum cōmuni tecum cupiditate teneor:
 atque haud scio, an quicquam sit quod
 perinde præ his mihi votis expetendum
 putem. Iam si in propinquo urbs sita fo-
 ret, & omnium prospectui exposita: iam
 olim, ut scis, nulla animi ambiguitate præ-
 peditus, eam fuisset ingressus, inque ea
 multum iam temporis versando contri-
 uissem. Posteaquam verò, quemadmo-
 dum vos perhibetis (nimirum tu, & He-
 siodus ille rhapsodus) valde procul hinc
 remota est, operæpretium mihi esse vi-
 detur, ut & viam ipsam quæ rectà nos ad
 urbem ducat, inuestigemus, nec minùs
 operæ & studij in duce quàm optimò de-

Urbis vir-
 tati inco-
 læ, aduenæ
 omnes &
 peregrini.

ligendo ponamus. An non ita quoque tibi faciendum videtur Hermotime? H E R-
 M O T I M. Et quĩnam alia ratione eò quis perueniret? L V C I A N. Nonne vides
 igitur immensam multitudinem promittentium & affirmantium se viæ peritos esse?
 Multū enim ad hoc parati circumstant, quorum nemo non se indigenam esse per-
 sanctè deierat. Cæterum non esse vnā tantum viam, illud apparet liquidò, sed
 innumeras & valde diuersas, nec quicquam habentes in quo inter se conueniant.

Bb

Via ad
 virtutem.

Nam hæc quidem ad occidentalem plagam vergit, illa ad solem exorientem: mox altera ad septentrionem, viatorem ducit, altera verò rectà ad meridiem. Rursus hæc quidem per florida prata, & molles plantas, sub vmbra amœna & delectabili, nihil habens asperitatis aut difficultatis: altera autem petricosa, & omnibus modis aspera, multum exhibens viatoribus cum sitis tum ardoris, tum etiam laboris & molestiæ. Et tamen omnes illæ cum multæ sint, ad eandem urbem, quæ vna est, tendere perhibentur, tamen si sint inter se diuersissimæ. Inde incredibilis animum meum habet perplexitas & haesitantia. Etenim in quancunque forte fortuna incidero, virum quempiam circa ingressum diuerticuli consistentem offendo, antiqua virtute & fide admirandum, statim in introitu accedenti manus porrigentem, vehementerque cohortantem, vt ipsius viam ingrediar: vsque adeo certatim vnusquisque illorum se compendiosæ viæ gnarum esse iactat identidem, alios vero tota via aberrasse, neque vnquam eò peruenisse, neque aliorum insequentium duces esse posse. Tandem vbi proximum accessero, audio & illum de via sua magnificè pollicentem, aliósque malitiosè vituperantem. Ad eum quoque modum facit is qui huic vicinus est, & sic deinceps omnes reliqui. Hinc itaque viarum multitudo & diuersitas non mediocriter me conturbant, animúmque meum incertum diuersè distrahunt, maximè verò duces ipsi præter modum vociferantes, dum quisque sua immodicis laudibus deprædicat. Neque enim calleo in quam declinās, aut quem potissimum ex ducibus secutus, urbem accedere queam. H E R. At ego te Luciane ab omni hæsitatione liberabo Etenim haud facilè, si is qui ante nos idem itineris confecerunt, fidem habueris, aberrabis. L V C. Quibus tu habendam fidem dicis? aut quem ex ducibus sequuti sunt? aut per quam viam ingressi sunt? Iterum enim nobis sub alia forma eadem apparet animi perplexitas, à rebus ad homines translatis. H E R. Quonam modo isthuc dicis? L V C. Quoniam quidem qui in Platonis viam digressus est, & illo duce se in viam dedit, illam haud dubiè laudaturus est: rursus qui Epicurum ducem sibi sequendum elegit, Epicuri: ita omnino alius aliam commendabit: tu verò vestram omnibus aliis præferes. Aut non ita futurum esse Hermotime credendum est? H E R M. Et cur non? L V C. Proinde ab ancipiti animi perplexitate me non liberat, cum etiamnum ignorè ex viatoribus cuiam potissimum fides adhibenda sit.

A ἢ μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἐσπέριον, ἢ δὲ ὅτι πλεῖ ἐὼ φέρην εἰκέν, ἢ ὅτι τὰς ἀρκτοίς, καὶ ἄλλη βύθου τῆς μεσημβρίας. Ἐ ἢ μὲν δὲ λημῶνων, Ἐ φυτῶν, καὶ σπιάς, βύδρος, καὶ ἡδῆα, Ἐ δὲν αὐτίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα. ἢ δὲ, πετρῶδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον, Ἐ δὲ ψος, καὶ κάματον ποσφαίνουσα. καὶ ὁμοίως αὐταὶ πᾶσαι ποσὸς τὴν πόλιν ἀγῆν λέγονται, μίαν ἴσθμ, ἐς τὰ κράτωματα τελευτῶσαι. ἔνθα δὲ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ὅστιν. ἐφ' ἧν γὰρ ἀν' ἔλθω αὐτῶν, αὐτῶν καὶ πλεῖ ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεσῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μέγα τις ἀξιοπίστος ὁρέγεται πλεῖ χεῖρα, καὶ ποσὸς ἐπέει καὶ πλεῖ αὐτῶν ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος πλεῖ βύθου εἰδέναι, τοῖς δὲ ἄλλοις πλανῶσθαι, μήτε αὐτοῖς ἐληλυθῶσ, μήτε ἄλλοις ἠγήτασθαι διωκαμένους ἀκολοθῆσθαι. καὶ ὅτι τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπομνήσται ποσὸς τῆς αὐτῶν ὁδοῦ, καὶ τοῖς ἄλλοις κακίξει, καὶ ὁ πῶρ αὐτῶν ἰμοίως, καὶ ἐξῆς ἀπομυτες. τὸ, τε ποίνω ὅ πληθὸς τῶν ὁδῶν, καὶ ὅ αὐομοῖον αὐτῶν, ἔ μετεῖως παρὰ τῆς με, καὶ ἀπορῆν ποῖς καὶ μέγιστα οἱ ἠγεμόνες ὑπομνήσται νάμμοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαμνοῦντες. ἔ γὰρ οἶδα ἧν πῖνα τραπόμμος, ἢ τὰ μᾶλλον ἀκολοθῆσας, ἀφικεῖμαι ἀν' ἑσῶς τὴν πόλιν. E P. ἀλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ ποσὸς διπορησῶσιν ὡς Λυκίην πιπεύσας, Ἐ δὲ ἀσφαλείης. Λ Υ. τίσι λέγεις; τοῖς καὶ ποῖαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τῆν ἠγεμόνων ἀκολοθῆσασιν; αὐτῶν γὰρ ἡμῖν ὅ αὐτὸ ἀπορῆν, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνε, ἀπὸ τῶν ποσὸς ἀπτῶν ὅτι τοῖς ἀμδρας μετεληλυθῶσι. E P. πῶς τῆσ φῆς; Λ Υ. ὅτι ὁ μὲν, πλεῖ Πλάτωνος τραπόμμος, καὶ στωδοδιπορησας μετ' αὐτῶν, ἐκείνῳ ἐπαμνεσῶ) δηλονότι ὁ δὲ, πλεῖ Ἐπικούρου ἐκείνῳ, καὶ ἄλλος ἄλλῳ σὺ δὲ, πλεῖ ὑμετέραν ἢ πῶς γὰρ ὡς Ἐρμόπι, με οὐχ οὐτα; E P M. πῶς γὰρ ἔ; Λ Υ K. ἔ τῶν ἀπέλυσας με τῆς ἀπορίας, ἀν' ἐπὶ ὁμοίως ἀγνοῶ τὰ μᾶλλον καὶ πῖς βύσασ τῶν ὁδοῦ πύρων.

ὄρα γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγε-
 μόνα, μίας πεπειραμένον, καὶ ἐκείνῳ ἐπαμ-
 νοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὐτῇ μόνῃ ἀγὰρ ἔστι τὴν
 πόλιν· ἢ μὴ οἶμαι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν.
 ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφίκομαι πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδέ
 τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως, εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶ-
 δέν, ἢ ἐχρῆν, ἐπὶ ἢ ἔπιθυμοῦμαι ἐγώ τε, καὶ
 σὺ πολιτεύσασθαι ἠδέως εἰς Κόρινθον ἐλθῆν,
 ὃ δ' εἰς Βαβυλωνίαν ἀφικόμενος οἴεται Κό-
 ρινθον ἐρωθῆναι, ἀδελφὸν ἐμοί γ' οὖν ἔτι. ἢ γὰρ
 πᾶν τὸν πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴτε
 ἢ μὴ πόλις ἔστιν ἢ Κόρινθος. ἢ δὲ δὴ μάλιστα
 εἰς ἀπορίας με καθίστησιν, ἐκ φόβου ἔστι, ὃ εἶδέ-
 ναι ὅτι πᾶσα ἀνάσχη μία ἐστὶ πλὴν ἀληθῆ
 ὁδὸν· καὶ γὰρ ἢ Κόρινθος μία ἔστιν. αἱ δ' ἄλλαι
 πᾶσα ἄλλοι, ἢ εἰς Κόρινθον ἀγροῦσιν, εἰ
 μὴ τις ἔτω σφόδρα πρὸς ἀπάροι, ὡς οἴεσθαι
 καὶ πλὴν εἰς Ὑπερβορέας, καὶ πλὴν εἰς Ἰνδοὺς ἀ-
 γροῦσιν, εἰς Κόρινθον γέλλειν. ΕΡ. καὶ πῶς
 οἶόν τε, ὦ Λυκίε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἀγὰρ.
 ΛΥ. ὄκουῶ, ὦ καλὲ Ἐρμότιμε, ἢ μικρὰς
 δὲ βουλῆς ἔπι πλὴν ἀγροῦσιν τῆν ὁδὸν τε, καὶ ἡγε-
 μόνων. ὅσα δὲ τῆτο δὴ ὃ τῆ λόγου ποιήσομαι,
 ἔνθα αὐτῆμας οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκ φόβου ἀπι-
 μέν. ἐπεὶ λήσομαι ἔτι, αὐτῆ τῆς εἰς Κόριν-
 θον ἀγροῦσης, πλὴν ὅτι Βαβυλωνίος, ἢ Βάκτρων
 ἀπιόντες. ὅσα δὲ γὰρ ἢ δ' ἐκ φόβου καλῶς ἔχθ, τῆ
 τύχη ἔπι τῆς πέπει, ὡς τάχα αὐτῶν πλὴν ἀγροῦ
 ἐλομένους, εἰ καὶ αὐτὸν δὲ τῆς τῆς ὁρμήσομαι
 ἔπι μίαν τῆν ὁδὸν ἢ πηναοῦ. διωατὸν μὲν
 γὰρ καὶ τῆτο γυροῦσιν· καὶ ἴσως ποτὲ ἐχρῆτο ἐπὶ
 τῆ μακρῶν χρόνων. ἡμας δὲ γε πρὸ τῆν οὐτω
 μεγάλων, ὅσα οἴμαι δὲ πρὸς ἀβούλως ἀπαρ-
 ριπῆν, ἢ δ' ἐς τὸν κρημνὸν καὶ ἀκλείδην τῆ ἐλ-
 πίδα, ἔπι ριπὸς ὡς ἢ παροίμια φησὶ, τὸν Αἰ-
 γῶνον, ἢ τὸν Ἰόνιον δὲ πρὸς πλὴν ἀγροῦ. ὅτε
 ἢ δ' ἀπίασαί μὲν αὐτὸν λόγους πλὴν τύχην, εἰ
 ἢ δ' οὐδὲν, καὶ ἀκοντίσασα, μὴ πᾶν τὸν ἔτυ-
 χε τῆ ἀληθοῦς, ἐνός ὄντος ἐπὶ μείζονος τοῖς ψυ-
 δεσιν, ὅσα ὅσα τῆ Ὀμηρικῶν τοῖς ὅτι ὑπῆρ-
 ξεν. ὡς, δέον πλὴν πελαγία καὶ ἀποξείδασα,
 ὃ δὲ, πλὴν μὴ εἰδὼν ἔπειτα. ὃ Τόκρος, οἴμαι.

A Video enim vnumquenque illorum, & ipsum, & ducem eius, vnus tantum viam fecisse periculum, ac illam laudare, affirmantem hanc solam esse quæ perducatur ad urbem. Ego autem num verum dicat; scire non possum. Quod enim ad finem aliquem delatus sit, & ciuitatem quandam conspexerit, fortasse illi haud difficulter concesserim: cæterum num illam viderit quam oportebat, in cuius Repub. ego & tu versari concupiscimus, in Corinthum delati, ille autem Babylonem profectus, Corinthum se vidisse putarit: hoc quidem etiamnum mihi incertum est. Neque enim ille qui aliquam ciuitatem vidit, statim & Corinthum vidit: siquidem non sola Corinthus est ciuitas. Quod autem omnium maximè me facit animi incertum & ambiguum, illud est, quòd sciam necessariò vnã atque adeo veram esse viam: siquidem nec plures quàm vna Corinthus est, aliæ autem quoquo gentium magis viatorem quàm in Corinthum perducunt. Nisi quis vsque adeo delirus esset, & mente captus, vt putaret & eam quæ ad Hyperboreos, & eam quæ ad Indos tendit, in Corinthum recto tramite perducere.

C H E R. Quoniam pacto hoc fieri possit ὁ Luciane, cum alia aliò tendat? L V C. Proinde ὁ bone Hermotime, non mediocri opus est consilio in eligendis cum viis tum ducibus. Neque illud vulgo iactati prouerbij committendum est, vt quocunque nos pedes duxerint, eo inconsultò abeamus, quo modo ita haud dubiè decepti pro Corintho ad Babylonios aut Bactra abiremus. Atqui ne hoc quidem valde mihi consultum factu videtur, vt fortunæ tantam rem committamus, tanquam optimam fortasse apprehendentes, si citra omnem viarum exactam peruestigationem, in vnã aliquam quamcunque tandem temere irrueremus. Nihil enim obstat quominus & fieri possit, & fortasse iam olim in tāta temporis longinquitate factū est. Haudquaquam verò æquum esse opinor, vt tam inconsideranter de rebus adeo magnis spem abiiciamus, aut ita in angustum coactam constringamus, virgultea scapha (quod aiunt) Ægæum aut Ionium transmittere volentes. Neque enim rectè aut probabiliter fortunam incusaremus, si sagittando & iaculando nō prorsus assecuta sit veram illam viam, vnã nimirum inter tot infinitas falsas & erroneas existentem: quod nec Homericō quidem sagittario concessum fuit, qui cum debuisset columbam arcu fixam deiicere, linea vincula rupit: opinor autem fuisse Teucrum.

Bb ij

Sed enim hoc multo magis rationi consentaneum est, spem habere multa vulnerandi, & iaculo petendi, quàm omnino illud vnum ex omnibus: quoniam periculum non mediocre est, si pro recta & compendiosa via in vnam ex erraticis & deuiis imprudentes incideremus, sperantes, fortunam, meliorem pro nobis electuram esse. Opinor autem in tali re comparatione vtendum, & demonstrandum esse. Neque enim promptum & facile est reuocare cursum, saluumque & incolumem retro euadere, si quis soluta nauī mari se semel commiserit: verum necessarium est, in pelago fluctuum arbitrio iactari & circumferri, nauſcantem vt plurimum, & metu perculsum, capiteque marinis fluctibus grauatum. Æquum verò fuerat, sub initium, priusquam vela ventis permisisset, conscensa specula explorare si mare esset nauigabile, & secundus flaret ventus Corinthum nauigare volentibus. Et per Iouem quidem gubernator quispiam optimus summo cum iudicio illi deligendus fuerat, præterea nauis satis firma conquirenda, quæ tantis fluctibus & cursui par esse potuisset. H E R M O. Est quidem Luciane, quod dicis, non improbandum. Verumenimvero hoc satis certò scio, quòd si etiam per circulum omnes ad vnum accesseris, non tamen alios inuenies neque duces meliores, neque gubernatores maiori peritia præditos, quàm Stoicos. Atque si animus tibi est aliquãdo Corinthum perueniendi, illos sequendos esse putabis, per Chryſippi & Zenonis vestigia incedendo: alioqui frustra hanc viam tentabis. L V C. An non sentis, ô Hermotime, commune quiddam te dixisse? haud dubiè enim hoc ipsum dixerit & quisque qui communem cum Platone viam ingreditur, & qui Epicurum ducem sequitur, insuper & alij, me videlicet Corinthum nunquam vèturum, nisi cum illorum aliquo itinere memet accingam: ita vt necessarium mihi esse videam, aut omnibus sine discrimine credere, quod absurdissimum est: aut omnibus iuxta diffidere, quod quidem multo tutissimum esse opinor, donec vera pollicentem inuenerimus. Age verò, si quemadmodum nunc ignarus sum, etiamnum certum non habens quinam ex omnium philosophantium ordine & numero verum diceret, vestræ sectæ me addicerem, habita tibi fide viro amico & familiari, attamen Stoicæ saltem philosophiæ perito, tantumque vnicam illam viam ingresso: postea verò Deorum aliquis ab inferis in vitam reuocaret Platonem & Aristotelem,

A ἄλλὰ πῶς πολλὸ ἐκείνο βίλογώτερον ἢ πολλῶν πρῶθ' ἰσθεῖσαι καὶ ὡς ἐπεσεῖσθαι τὰς ἑξέβ' ἡματι ἐλπίζειν, ἢ πρῶτως ἐκεῖνο ὅ ἐν δὲ ἀπορῶτων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ἔμικρὸς, εἰ αὐτὴ τῆς ἐσ' ἄρ' ἀγούσης, ἐς τῆν πεπλα-
 νηιδῶν μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσομεν, ἐλ-
 πίζοντες ἀμεινον αἰρήσεως πλὴν τύχην ἔσθ' ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμα. ὅσδε γὰρ ἀνατρέψαι ἐπι, καὶ ἀνασωθῆναι ἐπίσω ῥάδην, ἢ ἀπαξ ὅτι δὴ τῆ πλεούση τις αὐτὸν, τὰ ἀπόστα λυσάμενος. ἄλλ' ἀνάγκη ἐν τὰς πελάγῃ
 B ἀφ' ἑρέσθαι, ναυπιῶντα ὡς ὁ πολὺ, καὶ δε-
 δῶτα, καὶ κερήσοριῶντα ἔσθ' τῆ σαλου, δέον δὲ ἀρχῆς ὡρὶν ἐκπλῶσαι, ἀναβῶντα ὅτι σκεπλῶ πνα, σκέψασθαι εἰ ὅτι φορῶν ὅτι καὶ ἕριον ὅ πνῦμα πῖς εἰς Κίερον
 C ἀφ' ἑρέσθαι ἐθέλοισι. καὶ νῆ Δία, κυβερνή-
 τῶν ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναυῶ ὕπαρχῆ, οἷα ἀφ' ἑρέσθαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα. E P M. ἔγω γε ἀμεινον, ὦ Λυκί-
 νε, πῶς πολλὸ. πλὴν οἶδα γε ὅτι ἀπορῶτας ἐν κύκλῳ ὡς ἐλεθῶν, οἷα ἄλλοις αὖ ὕβρις, ἔτε ἡγεμόνας ἀμεινοίς, ἔτε κυβερνήτας ἐμ-
 C πειροτέροις ἢ Στωϊκῶν. καὶ ἢ ἐθέλησης γε ἀφ' ἑρέσθαι ποτὲ πρὸς Κόερον, ἐκείνοισ ἐψη, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζιῶντος ἔχρη ὡρῶν ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. Λ Υ. ὅσδε πῆτο ὡς κοινόν, ὦ Ερμότιμε, εἰρήχης; εἴποι γὰρ αὖ αὐτὸ καὶ ὁ τὰ Πλάτωνι ζωοδιπο-
 ρῶν, καὶ ὁ Επικούρω ἐπόμῃος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελεθῆν με εἰς πλὴν Κόερον, εἰ μὴ μὴ ἑαυτὸ ἕκατος. ὥστε, ἢ πᾶσι πισθῶναι χεῖ, ὅσθ' γελοῖοτατον, ἢ ἀπισθῆν ὁμοίως μακρῶ γὰρ ἀσφαλῆσατον ὅ τ' οἰοῦτον, ἀ-
 ρχῆς αὖ ὕρωμῃ πάλῃ τῆ ὡρῶν ἡμῶν. ἐπεὶ φέρε, εἰ κατὰ ὡρ ἡμῶν ἔχω ἀγνοῶν ἐπὶ ὅσδε ἔξ ἀπορῶτων ὅσθ' ὁ ἀληθεύων, ἐλοί-
 μῃ τὰ ὑμέτερα, σοὶ πισθῶσας, διδρῆ φίλω, ἀτὰρ μόνῃ γε εἰδῶσι τὰ τῆ Στωϊ-
 κῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαμι τῶν τῶν, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβῶναι ποιήσε Πλά-
 τωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Αριστοτέλῃ,

καὶ τοῖς ἄλλοις· οἱ δὲ παρῆσαντες ἐρωτᾷεν με, καὶ, ἢ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαθόντες, ὕβρεως ἕκαστος διέκριντο, λέγοντες, ὦ βέλπτε Λυκῖνε, τί παθῶν, ἢ τίτι ποτέ τις θύσας, Χρυσίππου καὶ Ζωῶνά παρετήμησας ἡμῶν, παρεσβυτέρων ὄντων παρὰ πολὺ, ἄδεις καὶ παρὰ τὴν ἡμοιομήτους, μήτε λόγου μελαδιδί᾽ ἡμῶν, μήτε πειραχθεὶς ὅλως ὦν Φαμῶ; εἰ ταῦτα λέγουσιν, τί αὐτὸ ἀποκρινάμεν αὐτοῖς; ἢ ἄρα κείνοι, ἀν' εἶπω, ὅτι Ερμούτιμω ἐπέιδίω φίλω ἀνδρὶ; ἀλλὰ φαῖεν αὐτῶν, οἷδι' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ερμούτιμον τῆτον, ὅστις ποτέ ἔστιν, ὅσδε ἐκείνος ἡμαῶν. ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπαύτων κἄρα γινώσκειν, ὅσδε ἐρήμῳ ἡμῶν κἄρα δειπῶν, ἀνδρὶ πεφύσθητα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅσδε ταῦτις ἴσως ἀκελεύει κατὰ νόμον. οἱ δὲ γενομένηται, ὦ Λυκῖνε, ἔχ' οὕτω παρῆσαντες τοῖς δικασταῖς ποιῶν, ὅσδε τῶ ἑτέρου μὲν ἀκούσῃ, τὸν δὲ ἑτέρου, οὐκ ἔαν λέγῃ ἑαυτῶν, ἀ οἴεται ξυμφέρῃ, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῶσθαι, ὡς ῥᾶον αὐτεξετάζοντες τοὺς λόγους, διέλοισιν ταῖς ἀληθείαι τε καὶ ψευδίαι. καὶ ἡ γὰρ μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίενα διδωσιν ὀνόματι εἰς ἑτέρου δικαστήριον ταῦτα, ἀτὰρ εἰχὸς ἐρεῖν αὐτοῖς. ἢ τίχ' ἀν' τις αὐτῶν καὶ παρῆσαντες ἐροῖτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴδὲ πώποτε ἄλλοις ἀνδραποῖς ἰδῶν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμῶν, ἀλλ' ὅ μὴ ἀποδεδημηκέναι παρὰ τὸν πῶν, ἐν τῇ συλλογῇ τῆν Αἰθίοπων διέκριντο, καὶ λέγουσιν μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνδραποῖς εἶναι λυκοῖς, ἢ ξανθοῖς, μὴδὲ ἄλλοι πῆ μέλαρας, ἀρα πεφύοιτ' αὐτῶν αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἀν' ὅσδε αὐτῶν παρεσβυτέρων Αἰθίοπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ δρασύπατε, οἶδα, ἔχ' ἄρα πεδῆμησας παρὰ ἡμῶν οὐδαμῶς, ὅσδε, ἢ Δία, πᾶ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποια ἔστι, φαίλω ἀν' ἐγὼ γε δίχα ἐρωτῆσαι τὸν παρεσβυτίω; ἢ πῶς, ὦ Ερμούτιμε, συμβουλεύεις; ΕΡ. οὕτω δικαστάτα γὰρ ἐκ πλῆθους δακεῖ μοι. ΑΥ. καὶ γὰρ ἐμοίγε, ὦ Ερμούτιμε.

sint, vnquam peruestigasti, aut praesens oculorum testimonio didicisti. An verò hunc senem non rectè & grauiter sentire praedicarem? Aut quid tu consilij in medium adfers Hermotime? H F R M. Imò verò tuae sententiae assentior: iustissimè enim mihi videtur eius temeritas ita posse compesci. L V C I. Et quidem mihi, ô Hermotime.

Bb ij

A praeterea etiam alios omnis generis philosophos: illi autem circumstantes interrogarent, & per Iouem quoque in ius pertractum contumeliae accusarent, dicentes: Quid verò passus es optime Luciane, aut à quo persuasus, Chrysippum & Zenonem nobis, qui multo antè fuerimus, proposueris, homines heri & paulo antè natos, cum nos neque sermonis participes feceris, neque prorsus quae loquamur, tentaris? Quòd si haec ab illis dicerentur, quidnam illis responderem? An satis mihi fore existimas, si dixerò me ab Hermotimo viro familiari ita persuasum esse? Atqui diceret, sat scio, Nos verò Luciane, quis ille sit Hermotimus, iuxta cum imperititis ignoramus, sed neque ille nos nouit: quare aequum non fuit, omnibus in totum repudiatis, nos indicta causa condemnare, fidem dantem viro vnicam tantum in philosophia viam, sed neque illam fortasse exactè satis perspectam habenti. Sedenim legum conditores ô Luciane, ad hunc modum non imperant faciendum iudicibus, nimirum vt altero tantum audito, alteri facultas pro se loquendi ea quae ex vsu suo esse intellexerit, non concedatur: verum vtrunque iuxta audiendum esse praescribunt, quòd facilius diuersis sermonibus inter se examinatis & perpensis, quae vera, quae falsa sint, inuenire queant. Quod nisi sic factitatum fuerit, permittit lex appellandi libertatem, vt in aliud iudicium ea transferantur, quae illos loqui par est. Aut si quispiam fortasse illorum me interrogaret, Dic mihi, inquit, ô Luciane, si quis Aethiops qui nunquam alios homines conspexisset, quales nos sumus, propterea quòd nunquam peregre extra patriam profectus sit, in quadam corona & conuentu Aethiopum pertinaciter affirmaret, diceretque nusquam gentium homines albos aut flavos reperiri, neque vllius alterius coloris quam nigros: nunquid aliis fidem suis dictis faceret? Diceret autem ad illum quispiam ex senioribus Aethiopibus, Tu verò vnde haec cognita & explorata affirmas, audacissime? neque enim vnquam à nobis suscepta ad exteros populos profectio peregrinatus es, neque per Iouem qualia apud exteras nationes

Cæterum quod posthac dicturus sum, quomodo tibi mecum conueniat, scire non possum: mihi quidem & illud iam valde persuasum est. HERM. Qualenam illud est? L V C. Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absurdè propositus est nobis quispiam Luciane, qui saltem Stoicorum placita calluerit, quemadmodum amicus ille tuus Hermotimus, cum nunquam peregre profectus, neque ad Platonis Academiam se contulerit, neque apud Epicurum diuerterit, neque omnino cum alio quoquam familiaritatem contraxerit. Itaque si dixerit nihil ita pulchrum aut ita verum inueniri apud omnes reliquos, qualia Stoicorum sunt, & quæ ab illis asseruntur: an non iure optimo temerarius & audax tibi videri debeat, de omnibus definiendi & pronuntiandi auctoritatem sibi sumens, maximè verò cum tantum vnus sectæ peritus sit, neque vnquam ex Æthiopia vel alterum pedem protulerit? Quid verò existimas illi respondendum esse? Num verissimum illud, nos videlicet Stoicis addictos, illorum philosophiam perdiscere, iuxta quam dignum putemus philosophari? neque tamen nobis obscura sunt ea quæ dicuntur ab aliis: siquidem præceptor noster & illa inter differendum proponit, refellens subvertensque illa fatis argutè. Num verò existimas hoc responso audito tacituros esse Platonicos & Epicureos, tum etiã alios? An non in risum soluti iure optimo ad me dicerent, qualiam facit familiaris tuus Hermotimus, ô Luciane, qui dignatur aduersariis de rebus nostris fidem habere, prorsus existimans eiusmodi esse omnia nostratia, qualia ipsi falsò confingunt & dictitant, quorum aut ipsi imperiti sunt, aut ipsam veritatem de industria celantes obfuscant improbi? Aut igitur si viderit aliquem ex athleticis exercentem se priusquã in arenam descenderit, calcitrantem in aëra, aut pugnis inanè quampiam plagam inferentem, quasi cæderet aduersarium, illum ideo statim proclamabit præfectus certaminis esse inuincibilem? Aut non potius existimabit perfacile & tutum esse, ita pueriliter & iuueniliter Thraonem gloriarum plenum agere, nullo aduersario illi repugnante: ipsam autem victoriam tunc primùm discernendam esse, quando aduersarium fortiter deuictum prostrauerit, & superior certando euaserit, altero lassitudine confecto, alioqui verò nequaquam? Proinde neque Hermotimus ab his quibus præceptores sui aduersum nos absentes in umbra dimicant atque digladiantur, illos victores esse putet:

A Ἀλλά ὁ μὲν τὸ οὐκ ἔτι οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοξεί. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τὸ πρῶτον δοκεῖ.
 EP. Ὁ ποῖον; ΛΥ. ἐπέξῃ δηλαδὴ ὁ αἰὴρ, καὶ φήσῃ πρὸς με ὡς δὲ πῶς ἀλόγων τῶν κείων τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνο, τὰ Στωϊκῶν μόνον εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος εἶπῃ ὁ Ερμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τὸν Επικουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον πινά. εἰ τῶν λέγει, μηδὲν ἔγω καλὸν εἶ), μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοὺς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς σοῦς ἐστὶ, καὶ ἡ ἐκείνη φησὶν, ἔκ αὐτῶν βέλγως θρασύς εἶ) δοξάζει σοι, καὶ ἐπιπύτων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, εἰς πώποτε δὲ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθάν; τί βέλγ ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; Ὁ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πρῶτον ἐκμανθάνομεν, ὡς δὲ καὶ ταῦτα φιλοσοφῶν ἀξιουῶντες. εἰς ἀγνοοῦμεν δὲ ἔτι τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος, καὶ ἄλλα μετὰ ξὺν ἐξέξῃ πρὸς ἡμαῖς, καὶ ἀναπρέπει γὰρ αὐτὰ, πρὸς αὐτὸς. ἢ νομίζεις ἐν ταῖς σιωπῆσιν ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, ἔτι Πυθαγόραν, καὶ Επικουρον, ἔτι τοὺς ἄλλους; ἔρχε δὲ ἀναγελάσας αὐτὸν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίνο, ὅ ἐταῖρός σε ὁ Ερμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀπιδίχθαι πρὸς ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται (ταῦτα εἶ) τὰ ὑμέτερον, ὅποια αὐτὸ ἐκείνο φησὶν, ἢ εἰς εἰδότες, ἢ χρυσολόμοι ὁ ἀληθὲς; εἰκοῦν μὲν πῶς καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδη ἀσχυροῦμεν πρὸς τὸ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγῶν πῶς καθάφροντα, τὸν ἀνταγωνιστῶν δὴ τὸν παύοντα, ἀγῶνος ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγνοοῦμεν ὡν, ὡς ἀμαχόν πῶς. ἢ ἐκείνα μὲν οἴσεται βέλγως εἶ), καὶ ἀσφαλῆ (ταῦτα νεανίσματα, εἰς τὸν ἀνταγωνιστῶν αὐτῶν, πῶς δὲ νίκην τῶν κείων κρῖναι, ὅποσον καθάγωνισται τὸν διπύλλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δὲ ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τῶν μηδὲ Ερμότιμος, ἀφ' ὧν δὲ οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμαῖς ἀπὸ τῶν, οἷα εἶπω κατὰ τὴν αὐτῶν,

ἢ τὰ ἡμέτερα (ταῦτα εἶ), ὡς αἰατέρεσσιν ἄ
 ραδίας. ἐπεὶ δὲ τοιοῦτον ὁμοιον αὐτῶν τοῖς ἡ
 παιδίων οἰκονομῆμασιν, ἀκατασκάδαση-
 ρτες, ἐκφῆνοι ἀσθενῆ, διὸ αἰατέρεσσιν, ἢ καὶ,
 ἢ Δία, τοῖς τοξόδοξοις μελετωσιν, οἱ κάρφη πι-
 νὰ σκυδῆσθαι, ἐπειτα ἔστι κύντου πῆξαι-
 ρτες, ὃ πόρρω παρὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐχέουσι ἀφίεν-
 ρτες καὶ ἰὼ τὸ γένος ποτε, καὶ ἀφαιρῶσι πᾶ-
 κάρφη, ἀέκαστον διδῶν, ὡς πὶ μέγα ποιῆ-
 σαι, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος ἀφαι-
 ρῶ φρυγανῶν. ἀλλ' ὅτι Πέρσαι γὰρ ἔτι ποιοῦ-
 σιν, ὅσπερ Σκυθῶν, ὅσοι ποξόδοξοι. ἀλλὰ παρὰ τὸν
 μὲν αὐτοῖς κινέμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς δὲ πολὺ
 τοξόδοξοι, ἐπειτα δὲ, ἔτι πᾶσι τοξόδοξοι κινεῖ-
 σαι ἀξιοῦσιν, ὅτι ἔστι, ὃ δὲ παρὰ τὸν ἄνθρωπον
 βέλος, ἐστ' αὐτῶν ἐμπέση, ἀλλὰ ἀφαιρῶσθαι
 ὡς ἐνὶ μάχῃ, θηρία γὰρ τοῖς ὡς δὲ πολὺ
 κάρφη, καὶ ὀρίθων ἔτι τοῖς τυχούσιν.
 ἰὼ δὲ ποτε καὶ ὅτι σκυδῆσθαι πειραθῶνται
 τῶν τῶν πλῆθους, ξύλον ἀπίτυπον, ἢ ἀ-
 κωίδα ὡμοβοῖνι παρὰ τὸν ἄνθρωπον, διελαύνουσι,
 καὶ ἔτι περὶ αὐτοῦ, καὶ δι' ὀπλων σφίσι χωρη-
 σαι τοῖς οἰοῦσιν. εἰπέ τοῖς, ὃ Λυκίε, πρὸς ἡμῶν
 Ερμότημω, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν φρυγανα
 παρὰ τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τοξόδοξοι, εἴτα φασὶν ἀφαι-
 ρῶν ὡς πλοισμένων κεκαρτημένα, καὶ εἰκόνας
 ἡμῶν γραφάμενοι, περὶ αὐτοῦ παρὰ τὸν ἄνθρωπον
 καὶ κάρφη, ὡς δὲ εἶκος, κάρτειν ἡμῶν
 οἰοῦνται. ἀλλὰ φαίμεθα αὐτῶν ἕκαστος παρὰ τὸν ἄνθρωπον
 τὰ τῶν Ἀχιλλέως ἐκφῆρα, ἀφῆσι παρὰ τῶν
 Εκπερος,

οὐ γὰρ ἐμῆς κέρυθος λήσσει μετὰ πον.
 ταῦτα μὲν οἱ συμπαρτες, ἐν τῶν μέρει ἕκαστος.
 ὁ Πλάτων δ' αὐτῶν μοι διδάξαι καὶ διηγήσασθαι τι τῶν
 ἐκ Σικελίας, ὡς αὐτῶν εἰδῶν τὰ πλῆθους. τὰ γὰρ
 Συρακοῦσι Γέλων, φασὶν δυσώδες εἶναι τὸ γένος
 καὶ τῶν ὅτι πολὺ ἀφαιρῶσθαι αὐτὸν, ὃ δὲ ἐνός
 τοξόδοξοι ἐλέγχον τὸν ἄνθρωπον, μέγιστον δὲ
 πᾶσι γυναῖκα ξένην συνεχεῖ παρὰ τὸν ἄνθρωπον, πολ-
 μῆσαι καὶ εἰπέ ὅπως ἔχει τὸ γένος, καὶ τῶν
 γυναῖκα ἐλθόντα τῶν αὐτῶν, ὅτι ἔχει ἐμειλί-
 σαι παρὰ τὸν ἄνθρωπον, εἰδῶν μάλιστα τὴν δυσωδίαν.

A aut ea quæ à nobis asseruntur, tam sine
 negotio posse refelli aut subverti: quoniã
 illud persimile esset puerorum ædiculis,
 quas illi vt infirmas parare solent, ita pro-
 tinus subuertunt ac diruunt. Aut per Iō-
 uem etiam his qui exercitio sagittandi
 sunt occupati, qui stipulis quibuspiam
 colligatis, & super contum fixis, nec ita
 procul positis, emissio telo iaculantur: ac
 si quando fortè fortuna collimantes sco-
 pum tetigerint, stipulasque præfixas ia-
 culo penetrauerint, illico exclamât qua-
 si re magna peracta, si telum per sarmenta
 euolarit. Cæterùm nequaquam ad
 hunc modum Persæ facere consueue-
 runt, sed neque Scythæ, quotquot illorū
 arcu & arte iaculandi præcellunt: verùm
 in initio ipsi equis insidentes, obequitando
 emittunt iaculum: deinde etiam ea præfa-
 faciunt mobilia, ad quæ æocu collimant,
 non stabilia, aut sagittam expectantia
 donec inciderit, sed cum plurimum fu-
 gientia, nempe feras, & maximè volucres
 feriunt. Quod si nonnunquam scopus
 quoque feriendus est, emissi teli firmitate
 & impetu lignum transversim obiectum,
 aut scutum bouinis coriis confectum præ-
 ponentes, transfigunt: ac tunc
 quidem bonam spem habent fore vt eorum
 tela etiam per arma, vbi vsus erit, pen-
 trent. Quapropter ô Luciane, dic no-
 stris verbis Hermotimo, præceptores e-
 ius sarmentorum seu stipularum fascicu-
 los propositos telis petere: deinde ambi-
 tiosè gloriari homines armatos se de-
 uicisse: insuper aduersus imagines no-
 stras depictas pugilum more depugnare:
 quibus etiam, vt par est, superatis, nos
 prostratos esse existimât. Atqui vnusquis-
 que nostrum ad illos dicere possemus,
 quod ab Achille dictum est de Hectõre:

*Ille meam haudquaquam galeam, cristasque
 comantes*

Aspicere audebit.
 Hæc quidem vno ore dicturi sũt omnes,
 singulatim autem alius alia. Plato haud
 dubiè mihi videtur aliquid nartaturus
 eorum quæ facta cõperit in Sicilia, quo-
 rum non pauca habet comperta. Siqui-
 dem perhibent Geloni Syracusiorum ty-
 ranno os fuisse putridum, infectumque
 graueolentia: id quod permultum tem-
 poris illum latuit, cum nemo auderet ob-

hoc ipsum reprehendere, virum præpotentem tyrannide, donec illi mulier pe-
 regrina adducta, rem vt se haberet, sumpta audacia exposuisset. Qua re ille inflam-
 matus iracundia, vxorem suam accessit grauitur cum ea exposulans quod illi non pa-
 lam fecisset foetidi oris graueolentiam, cum eius vitiosæ animæ probè fuisset conscia.

Illa verò orauit sibi habendam esse veniam, propterea quòd nunquam antea vllum alium virum sit experta, neque cum quoquam tam propè congressa, ita vt pro certo putarit in vniuersum omnes viros nò aliam animam ore exhalare. Itaque Hermotimus, quia cum solis Stoicis commercium habuit, proculdubio diceret Plato, non iniuria nescius est qualiam aliorum sint ora. Non dissimilia fortasse & Chrysippus diceret, & his etiam multo plura, si illo indemno & indicta causa relicto ad Platonis Academicam à quodam eius affecula persuasus me reciperem. Iam, vt tandem paucissimis verbis totius rei summam complectar, ita statuo, dum quidem in incerto fuerit quanam vera sit secta philosophandi, nullam esse eligendam, propterea quòd non careat contumelia, si hac electa, aliam neglexerit. H E R M. Per societatem domesticam Luciane, age, Platonem quidem & Aristotelem, quin etiam Epicurum & alios missos faciamus. Neque enim ex dignitate mea est, vt aduersus illos ego conflicter. Cæterum nos duo, ego inquam & tu, accuratè discutiamus, num res philosophica tale quiddam sit, cuiusmodi ego esse affirmo. Æthiopus autem, aut Gelonis vxorculam, quorsumnam opus erat ex Syracusis vsque ad nostrum colloquium accersere? L V C. Sanè illos quidem missos faciamus, quandoquidem tibi ad nostram disceptationem parum vtilis & superuacanei visi sunt. Tu verò dic modò: appares enim similis quiddam admirandi dicturo. H E R. Mihi equidè prorsus videtur, Luciane, omnibus modis fieri posse, eum qui tantummodo Stoicorum dogmata perdidicerit, ex illis ad vnguè cognitis verum nosse, tametsi aliorum decretis posthabitis nequaquam singula perdicendo excusserit. Considera verò tecum, ad hunc modum ratione inita, si quis hoc tantum ad te dixerit, duabus dyadibus numerum quaternarium absolu: ergo tibi iam circumeundum est, & viritim exquirendum ab aliis omnibus, quotquot arithmetice non sunt rudes, ne fortè quispiam inter illos sit qui dicat, bis duobus quinque aut septem constitui? An non illico tibi planum sit eum virum vera dicere? L V C I A N V S. Illico quidem, ô Hermotime. H E R M O T I M V S. Quî igitur tibi fieri posse non videtur, eum qui solum in Stoicorum scholam incidit, veritatem dicentium, illorumque sermonibus planè persuasum, aliorum non amplius egere ductu & auspiciis, cum certus iam factus sit, nunquam fore vt quatuor quinque fiant, non si infiniti Platones aut Pythagoræ diuersum affirmauerint?

Α πλώ τῷ, ὡς ἀπειθεῖσθαι συγγνώμῃ ἐχθρῶν αὐτῆ. ὑποφ' γὰρ τῷ μὴ πεπειθεῖσθαι ἄλλου ἀνδρός, μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἴηθ' ἔλαμ' ἀπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνῆν τῷ σώματος. καὶ Ερμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μένοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυμῶν, φάη αὐτὸν Πλάτων, εἰκότως ἀνοήτ' ὅποια τῷ ἄλλων τὰ σώματα ἔστιν. ὁμοια δ' αὐτῷ καὶ Χρυσίππου εἴποι, ἢ ἐπιπλείω τούτων, εἴτ' ἄρ' λιπὼν αὐτὸν ἀκριτον, ὅτι τὰ Πλάτωνος ὀρμήσασα, πιεθεύσας τινὶ τῷ μόνῳ Πλάτωνι ὠμοληκόντων. ἐνί τε λόγῳ ξυμῶν φημι, ἀγχι δὲ ἀδελφῶν ἢ πῖς ἀληθῆς ἔστι κοροαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἰρεῖσθαι ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον. ΕΡΜ. ὦ Λυκίνε, πρὸς τῆς Ἐσίας, Πλάτωνά μιν, καὶ Αἰσοτέλλω, καὶ Επικούρου, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπρεμεῖν ἐάσω μιν· ἔ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· καὶ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἔξε(α)σω μιν εἰ τοιοῦτόν ἔστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι. Αἰθίοπας δὲ, ἢ πλὴν Γέλωνος γυναικᾶ, ἢ ἔδει καλεῖν ἐν Συρακουσῶν ὅτι τὸν λόγον; ΛΥ. ἀλλ' ἐκείνοι μὴ ἀπίτωσάν ἐκ ποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περὶ τοῖς εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἢ δὴ θαυμαστὸν γὰρ τι ἔρην ἔοικας. ΕΡ. δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, ὅτι πᾶν δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῷ Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῷ ἄλλων ἐπεξέλθῃ πῖς ἐκ μαθητῶν ἔχασα. ἔπεισ' ὅτι σέπει, ἢ πῖς λέγει πρὸς σὲ μόνον τῷτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέταρον ἀριθμὸν ἀποτελεῖσιν, ἄρα δεήσῃ περὶόντα σε πτωχάνεσθαι τῷ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ πῖς ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑσπ' ἀ λέγων αὐτῶς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης δὲ ὅτι αὐτὴ ἀληθῆ λέγει; ΛΥ. αὐτίκα, ὦ Ερμότιμε. ΕΡ. τί ποτ' οὖν ἀδυνάτον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰ ληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῷ ἄλλων, εἰδόντα ὅτι αὐτὸ ποτε τὰ τέταρον πέντε γήροιο, οὐδ' ἀμυροῖο Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόρῃ λέγουσιν;

ΛΥ. ὁ δὲν πρὸς ἔπος, ὡς Ἐρμότιμος· τὰ γὰρ ὁμολοῦντο μὲν αἰσθητικῶν ἀμφισβητοῦντων εἰσέ-
 ζης, πρὸν δὲ φέροντα αὐτῶν. ἢ τί αὖ Φαίης;
 ἔστι ὡς πινὶ ἐπιτετύχησας, λέγοντι τὰς δύο δυά-
 δας σιωπεύεισας, τὸν ἑπτά ἢ ἑνδεκά αριθμὸν
 ἀποτελεῖν; ΕΡ. ὅτε ἔρωτε. ἢ μάγοι τ' αὖ ὁ
 μὴ τέσσαρα συμβαίνειν λέγων. ΛΥ. τί δαί,
 ἐπιτετύχησας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων
 περὶ ἀληθείαν, Στωϊκῶ πινι, ἔπι επικουρείω,
 μὴ δὲ φέροντο αἰσθητικῶν ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡ.
 ἔδαμῶς. ΛΥ. ὅρα ποίνω μήπως με πρὸ φε-
 λοῦσιν, ὡς ἡμεῖς, ἔπι ταῦτα, φίλον ὄντα. Ζη-
 τωμένων γὰρ ἡμεῖς οἱ πινες ἀληθεύουσιν ἐν φι-
 λосоφίᾳ, σὺ τὸ πρὸς ἀρπάσας, ἔδωκας φέ-
 ρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἑπτεῖσιν, οἱ τὰ
 δις δύο, τέσσαρα πίντες, ὅσα ἀδελφὸν εἰ οὐ-
 πως ἔχῃ. Φαίην γὰρ αὖ οἱ επικουρῶν, ἢ Πλα-
 τωνικοῖς, σφᾶς μὲν ἔτω ζυωπίνεαι, ἡμᾶς δὲ
 πέντε ἢ ἑπτά λέγειν αὐτῶν. ἢ ἔδοκασί σοι τῶ-
 πο ποιῖν, ὁπότῃ ὑμῶς μὲν μόνον ὁ καλὸν, ἀ-
 γαθὸν ἢ γέιναι εἶναι; οἱ επικουρῶν, ὅ ἢ δύο; καὶ
 ὅτῃ ὑμῶς λέγειτε σώματα εἶναι ἀπύρρα, ὁ
 Πλάτων ὅ νομίζει καὶ ἀσώματὸν τι ἐν τοῖς εἶναι
 εἶναι; ἀλλ' ὅσα ἔφην, πλεονεκτικῶς πρὸν ὁ
 ἀμφισβητοῦντων συλλαβῶν, ὡς αἰσθητικῶ-
 γως ἔδωκεν τῶ Στωϊκῶ δίδως αὐτὸ ἔχῃ, καὶ τοῖς
 αἰσθητικῶν ἀρχῶν τῶ δὲ ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐ-
 τῶν τῶ εἶναι, ἔδωκεν δὲ κρίσεως μάλα, οἶμα,
 δεῖ. αὖ μὲν αὖ πρὸς ἀδελφὸν γίνονται τῶπο, ὡς
 Στωϊκῶν ἔπι μόνων τὰ δις δύο, τέσσαρα ἢ γέ-
 ναι, ὡς αἰσθητικῶν ἀλλοῖς ἀρχῆς αὐτῶν
 τῶ τούτου πέρι δὲ μὲν, πρὸν ὁμοῖως
 ἀκουσέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν
 δόξομεν. ΕΡ. ἔμοι δοκεῖ, ὡς Λυκίνας, ζυωπίνε-
 ναι πῶς βέλομεν εἰπεῖν. ΛΥ. ὁκοῦν ἔ-
 φερον γὰρ λέγειν, εἰ ἔτεροῖον τι, ἀλλὰ μὴ
 τοῖον φήσας. ΕΡ. εἴση αὐτίκα οἶον τι λέ-
 γω. γὰρ μὲν γὰρ πινες δύο ἔσεληλυθέναι ἐς ὁ
 Ασκληπιῶν, ἢ ἐς τῶ Διονύσου ὁ ἱερόν· εἴπα
 μὲν τοῖς φιάλῃ πινὰ τῶ ἱερόν ἀπολωλέναι·
 δεήσῃ δὲ πινὸς ἀμφοτέρους ἐρδυνθῆναι αὐτοῖς,

A L V C. Nihil aduersum, quod aiunt, di-
 cis, ὁ Hermotime: cū ea quæ omnibus
 iam dudum sunt certa & persuasa, rebus
 dubiis & incertis assimulare nō dubites;
 longè latèque inter sese dissidèria. Quid
 autè respondes? esse aliquem quocum
 tu sermonem sociaris, contententè duas
 dyadas cōiunctas, aut septenariū aut vn-
 denariū numerum constituere? H E R.
 Haudquaquā ego, nisi fortasse per infan-
 tiā deliraret, negans ex his non nisi qua-
 tuor excrefcere. L V C. Quid autè? inci-
 distine aliquādo (& per Gratiās verū dici
 volo) in Stoicum aliquem & Epicureum,
 de rerum principiis & bonorum fine in-
 ter se non dissidentes? H E R. Nunquam.
 L V C. Proinde etiam atque etiā vide ne
 tuis falsis & euandis rationibus me frau-
 dulenter decipias, maximè verò amicū
 tuum existētem. Cū enim nos subinde
 quæramus quinam in Philosophiæ stu-
 diis vera loquantur, tu nihil cūctatus hoc
 præoccupatum Stoicis attribuisti, dicens
 illos esse qui bis duo, quatuor esse statu-
 erint: quod quidem obscurum est num ita
 se res habeat: fortasse enim dicerent Epi-
 curei aut Platonici vestrā hanc esse com-
 positionem: nos autem quinque aut se-
 ptem illa esse dicimus. An non videntur
 hoc ipsum tibi egregiè præstare, cū vo-
 bis hoc solum quod honestū est, bonum
 esse putantibus, Epicurei voluptatem
 summum bonum esse statuunt? Et cū
 vos pertinacissimè contendatis omnia
 esse corporea, Plato tamen eius opinio-
 nis est, vt censeat in rerum natura non
 nihil quoque esse incorporeum. Et
 quod primo loco dixi, nimium auidè il-
 lud quod in dubio versatur, tāquam mi-
 nimè dubitanter proprium illud Stoicis
 habendum tradidisti. Iam cū alij hoc
 sibi vendicent, dicantque illud esse, sanè
 tibi tum summo iudicio opus esse opinor.
 Porro autem si apud omnes in confesso
 esset, solos Stoicos verè autumare bis
 duo esse quatuor, aliis mea quidem sen-
 tentia conticescendum est. Quamdiu
 verò ea de re inter ipsos contentiosè di-
 gladiantes anceps est controuersia, om-
 nes ex æquo audiendi sunt, aut com-
 pertum habere, videri nos ad gratiam

ferre iudicium. H E R. Non videre mihi Luciane intellexisse quid dicere voluerim.
 L V C I A. Ergo crassius & manifestius explicandum tibi erit aliud quippiam dictu-
 ro, tantum videne tale aliquid dehinc adducas. H E R M O T. Scies actutum cuius-
 modi sit quod dico. Ponamus enim duos aliquos in Æsculapij aut Dionysij fanum in-
 gressos, deinde phialam quādam è rebus sacris esse sublatam atque deperditam: haud
 dubiè iam summopere necessariū est, vt ambos inuestigatione habita perscrutemur;

vternam illorum phialam in sinu abdi-
 tam habeat. L V C. Maximè. H E R.
 Omnino autem alterum habere necesse
 est. L V C I A. Et cur non, si quidem
 deperdita est? H E R M O T. Proin-
 de si apud priorem amissam phialam in-
 ueneris, alterum nequaquam exuendum
 esse putas: iam enim palàm est illam non
 habere. L V C. Sanè palàm est. H E R. Et
 si in prioris sinu reperta non fuerit, alte-
 rum habere sanè consentaneum est: ne-
 que híc longa perscrutatione opus est.
 L V C. Certè enim habet. H E R. Ergo
 nos quoque si apud Stoicos phialam iam
 inuentam habemus, alios perscrutandos
 esse superuacuum & indignum existima-
 mus, habentes quod dudum tantopere
 quærebamus: aut quam ob rem ináni la-
 bore nos ipsos amplius defatigaremus?
 L V C. Nullius profectò gratia, si reperta
 phiala penes vos fuerit, illáque inuenta
 pro certo compertum habetis illud ipsũ
 esse quod erat deperditum: aut planè vo-
 bis cognitum est donarium. Iam verò ó
 amice, non saltem duo sunt qui templum
 ingrediuntur, vt necessarium sit alterum
 habere rem furto subtractã, verùm pro-
 fectò illorum magna est copia. Deinde
 non minùs obscurum est quid illud tan-
 dem sit quod deperditum est, num phia-
 la quæpiam, num scyphus, num corona.
 Quotquot enim sacerdotes sũt, subinde
 alius aliud esse affirmat: quippe qui ne-
 que de ipsa materia vnanimiter consen-
 tiunt, verùm hi ex ære, alij ex argento fa-
 ctum, partim autem aureum, partim ve-
 rò argenteum illud esse dicunt. Itaque
 planè operæpretium esse vides, deductis
 vestimentis omnes in templum ingressos
 exui, si animus est rem amissam inuenire.
 Quaquam enim apud primum aurea
 phiala tibi reperta fuerit, nihilo secus ta-
 men & cæteri pari opera sunt exuendi.
 H E R M O T. Quamobrem, ó Luciane?
 L V C. Propterea quòd incertum sit
 num phiala illud ipsum sit quod erat a-
 missum. Tametsi verò & hoc vno ore o-
 mnes confessi fuerãt, haud tamen omnes
 auream fuisse phialam cõfirmabunt. Por-
 ro autem vt maximè inter omnes constet
 auream phialam esse amissam, tamen ne
 sic quidem alios perscrutandi finem fa-
 cies: neque enim tibi constabit num
 Dei sit illa ipsa: aut non reputas infinitas esse phialas aureas? H E R M O T I M V S.
 Sanè censeo. L V C I A N. Igitur omnibus modis necessarium est perscrutantem
 omnes accedere, & illis quæ apud quenquam inuenerit, in medium depositis,
 conicere quidnam ex eisdem diuinum donarium potissimum sit existimandum.

ὀπότερος ὑπὸ κήλπου ἔχῃ πλεὺς φιάλιω.
 ΛΥ. καὶ μάλα. ΕΡ. ἔχῃ δὲ πρῶτως ὁ ἕτε-
 ρος. ΛΥ. πῶς γὰρ ἔ, εἴ γε ἀπολωλεν; ΕΡ.
 οὐκοῦν ἀπὸ τῶν παλαιῶν περὶ τῆς θύρας αὐτῆς,
 οὐκ ἐπὶ τὴν ἕτερον ἀποδύσῃς. περὶ δὲ γὰρ
 ὡς οὐκ ἔχῃ. ΛΥ. περὶ δὲ γὰρ. ΕΡ. καὶ εἴ
 γε μὴ ἄριστον ἐστὶ τῶν περὶ τῆς θύρας κί-
 πω, ὁ ἕτερος πρῶτως ἔχῃ. καὶ ὁσὲν ἐρῶντος
 ὁσὲν ἔγωγε δεῖ. ΛΥ. ἔχῃ γὰρ. ΕΡ. ἔ, ἡμεῖς
 τῶν εἰς ἄριστον ἢ δὴ τῶν παλαιῶν Στωϊκῶν
 πλεὺς φιάλιω, οὐκ ἐπὶ ἐρῶντων τοῖς ἄλλοις ἀ-
 ξιώσομεν, ἐρῶντες ὁ πάλας ἐζητήσομεν. ἢ πῶς
 γὰρ ἐνεκα ἐπὶ κήρυκτον; ΛΥ. ὁσὲν ἔ, εἴ
 γε ἄριστον, καὶ ἄριστον ἐρῶντες εἰδέναι, ὡς
 οὐκ ἔγωγε τὸ ἀπολωλεν, ἢ εἰ ὅλως γνώσομεν
 ὑμῖν εἴη τὸ ἀπὸ θεοῦ. καὶ δὲ, ὡς εἶπα, περὶ
 τῆς θύρας καὶ οὐκ εἰσὶν οἱ περὶ τῆς θύρας ἐς τὸν
 νεῶν, ὡς ἀπὸ τῆς θύρας ἐπὶ τὸν ἕτερον αὐτῶν, τὰ
 φώλια ἔχῃ, ἀλλὰ μάλα πολλοὶ ἕτες. εἶπα
 καὶ τὸ ἀπολωλεν αὐτὸ, ἀδελφὸν ὅτι ποτε
 ἔστιν, εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ γέφανος.
 ὅσοι γὰρ ἕτες, ἄλλος ἄλλο ἐπὶ λέγουσι, καὶ
 ὁσὲν ἔγωγε τῆς ὑλῆς αὐτῆς ὁμολογοῦσιν. ἀλλ'
 οἱ μὲν, χαλκῶν, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυ-
 σοῦ, οἱ δὲ, κηρύκτον ἐπὶ αὐτὸ φάσκουσιν.
 ἀπὸ τῆς θύρας ἀπὸ τῆς ἀποδύσῃς τοῖς εἰς-
 ελθόντας, εἰ βέλει θύραν τὸ ἀπολωλεν. καὶ γὰρ
 ἀπὸ τῶν παλαιῶν περὶ τῆς θύρας φιάλιω
 χρυσοῦ, ἐπὶ καὶ τοῖς ἄλλοις σοὶ ἀποδύτέον.
 ΕΡΜ. ἀπὸ τῆς θύρας ἢ Λυκίαν; ΛΥ. οὐκ ἀδελ-
 φὸν εἰ φιάλη τὸ ἀπολωλεν ἔγωγε. εἰ δὲ ἔγωγε
 ὑπὸ πρῶτων ὁμολογητέον, ἀλλ' ἔγωγε χρυ-
 σοῦ ἀπὸ τῆς θύρας φασιν ἐπὶ πλεὺς φιάλιω. εἰ δὲ ἔγωγε
 μάλα γνώσομεν γήροισι, ὡς φιάλη ἀπολοι-
 πο χρυσοῦ, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς θύρας περὶ τῆς θύρας φιά-
 λιω χρυσοῦ, ὁσὲν ἔγωγε παύσῃ διερωτῶντος
 τοῖς ἄλλοις. ἔγωγε δὲ γὰρ δὴ γὰρ εἰ αὐτὴ ἔγωγε ἢ τῆς
 θεοῦ. ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας ἐπὶ χρυσοῦ;
 ΕΡΜ. ἔγωγε. ΛΥ. δεήσῃ δὲ ὅτι πρῶτως
 ἰέναι ἐρῶντων, ἔγωγε πρῶτον ἐκείνῳ ἐρῶντων
 πρῶτον, εἰς μέσον κηρύκτον, εἰς ἄριστον, ὅτι
 ποτε αὐτῶν περὶ τῆς θύρας καὶ τῆς θύρας οἴεσθαι.

καὶ γὰρ αὐτὸ πλεὺ πολλῶν ἀπορίας πρὸς ἑ-
 μῶν, τῶν ὄντων, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσμέ-
 νων ἔχει τὴν πάλιν, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιά-
 λην, ὁ δὲ, φέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ,
 ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὁ ἕτερος,
 τῶν ἱερῶν ὄντων, ὁ δὲ πῶς δὴ λον. πᾶσα τοίνυν
 ἀνάγκη ἀπορῆν, ὅτι τινὰ ἱερόσυλον εἶπες· ὁ-
 που γε, καὶ εἰ πάλιν τὰ ὁμοία εἶχον, ἀδήλων
 ἂν καὶ ἄνωγος, ὅστις ὁ πᾶν τῶν θεῶν ὑφηρμῶντος·
 ἐστὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχον. ὁ δὲ ἀπίον τῆς
 ἀγνοίας ἐν ὄντων, οἴμαι, ὅτι ἀνεπίγνωτον εἶ-
 πλεὺ ἀπολομένην Φιάλην. ἡ μὲν γὰρ Φιά-
 λην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τῶ
 θεοῦ ὄνομα, ἢ τῶν αἰαθέντος, ἢ τῶν αὐτῶν ἐκ ἀ-
 μνησθῆναι, καὶ δὲ ὄντων πλεὺ ὅτι γε γράμματα μὲν,
 ἐπεπαύμην δὲ ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦν-
 τες τοῖς ἄλλοις. οἴμαι δὲ σε, ὦ Ἐρμότιμε, καὶ
 ἀγνοίας ἢ δὴ γυμνικοῖς ἐωρακέναι πολλάκις.
 ΕΡΜΟΤ. καὶ ὄρθως οἴει, πολλάκις γὰρ,
 καὶ παραχρῆ. ΛΥΚΙΝ. ἢ οἴω ποτε καὶ
 αἰεὶ τοῖς ἀθλοθέταις αὐτοῖς ἐκαθέξει; ΕΡ.
 νῆ Δία, εἰς ἄλλος Ολυμπιάσιν ὅτι τὰ λαγὰ
 τῶν Ἐλλαοδικῶν, Εὐανδρίδου τῶν Ηλείου
 ἡ μὲν μοι παρεκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἐαυτῶν πο-
 λίταις. ἐπεθύμωμι γὰρ ἐγγύθεν ἀπορῆντα ὄντων
 πᾶν τῶν τοῖς Ἐλλαοδικῶν γυμνασίων. ΛΥ.
 οἶδα οἴω καὶ τῶν, πῶς κληροῦσιν ὅτι τινὰ
 ὄντων γὰρ παρὰ τῶν, ἢ παγκρατῶν; ΕΡ.
 οἶδα γὰρ. ΛΥΚΙΝ. ὁδοῦ ἄμεινον σὺ
 εἶπες, ἐγγύθεν ἰδῶν. ΕΡΜΟΤ. ὁ μὲν
 παρὰ τῶν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετουῶντος,
 φύλλα δὲ ἄφνης. ΛΥΚ. μὴ μοι τὰ πάλιν,
 ὦ Ἐρμότιμε· ἀδὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεί-
 να λέγε. ΕΡΜΟΤΙΜ. κέλπεις ἀργυ-
 ρὰ παρεκείμαι ἱερά τῶν θεῶν, ἐς τῶν ἐμ-
 βάλλονται κληροῖ μικροῖ, ὅσον δὲ κυάμια· οἱ
 ὁ μέγας, ὅτι γε γράμματα μὲν· ἐπὶ ἑστέφεται
 δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο
 δὲ, ὁ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλοις δύο ὁ γάμ-
 μα, καὶ ἐξῆς κτ' τὰ αὐτὰ, ἡ πλείους
 οἱ ἀθλητῶν ὡς, δύο αἰεὶ κληροῖ ὁ αὐτῶ
 γράμμα ἔχοντες. παρελθὼν δὲ τῶν ἀ-
 θλητῶν ἕκαστος, παρεδῆξά μιν τὰ Διὶ,

A Etenim quod omnium maximè dubio
 inuoluit animum, illud est, quòd vnuf-
 quisque exutorum aliquid apud se ha-
 beat, hìc scyphum, ille phialam, alius
 coronam: & hic quidem ex ferro fabri-
 catam, alter autem auream, tertius ar-
 genteam. Nondum verò clarum est &
 perspicuum, num hæc sit res sacra, quod
 habetur. Quare magnam tibi impositam
 esse vides necessitatem dubitandi, quem-
 nam ex tanto numero sacrilegij insimu-
 les. Vbi verò omnibus essent paria & si-
 milia, iuxta foret incertum cognitu qui-
 nam diuina donaria sustulisset: sunt enim
 harum rerum possessiones etiam priua-
 B ta. Cæterùm ignorantia: caussam vnã
 esse arbitror, quòd nullo titulo inscri-
 pta sit deperdita phiala. Ponamus enim
 amissam esse phialam, quæ si Dei nomi-
 ne, aut eius qui illam templo dicatam
 consecrauit, foret insignita titulo, mino-
 ri in perscrutãdo labore defatigaremur,
 & ea quæ inscriptiuncula notata foret
 reperta, finem faceremus exuendi, & a-
 lios perturbandi. Opinor autem Hermo-
 time, iam te sæpenumero gymnycis cer-
 taminibus interfuisse. H E R. Et rectè
 quidem opinaris: iam enim persæpe in-
 C terfui. L V C. Nunquid igitur etiam ali-
 quando iuxta athlothetas consedisti?
 H E R. Per Iouem nuper in Olympiis læ-
 uum latus iudicum sedendo claudēbam,
 Euandrida Elei filio inter ciues suos spe-
 ctaculum mihi præoccupante. Cupiebã
 enim singula propius inspecta cognosce-
 re, quæ fierent circa iudices. L V C I A.
 Proinde etiam illud exploratum habes,
 qua sortiendi ratione vti soleant, cui nam
 cum quoque luctandum, aut pancratio
 decertandum sit. H E R M O T. Planè
 perspectum habeo. L V C I A N. Lon-
 gè itaque promptiùs & meliùs tu ex-
 pedies, qui ista propius & curiosiùs sis
 contemplatus. H E R M O T. Apud
 priscos quidem præsidente in certamini-
 bus Hercule, laurea folia. L V C I A.
 Ne mihi quæso priscorum instituta per-
 censēas Hermotime, sed quæ ipse coràm
 conspexisti, cedo. H E R. Initiò quidem
 vna argentea Deo sacra in medium pro-
 ponitur, in eam parua quædã sortes con-
 iiciuntur, fabacea fermè magnitudine, li-
 teris inscriptæ. Inscribuntur autem duæ,
 vtraque videlicet litera ε, deinde in alte-

ras duas scribitur β, mox in alias γ, ac deinceps iuxta eandem rationem inscribuntur,
 & reliquæ pro numero athletarum, si plures fuerint, ita vt semper binæ sortes iisdē sine
 insignitæ literis. Accedit deinde quisque ex athletis, susceptis votis Ioui supplicans:

immissaque in urnam manu, unā ex sortibus extrahit, & post illum alius. Quibus singulis assistens flagellifer, protensa manu obstat ne legantur literę quę à singulis extractę sunt. Cæterum vbi iam singuli singulas sortes habuerint, tum demum Alytarches, vt ego opinor, aut vnus ex iudicibus (neque enim amplius memoria teneo) circumeundo contemplatur & explorat sortes in circulo cōsultentium. Atque ita cum quidem quę (α) habuerit, cum altero sorte (α) inscriptam habente, aut lucta aut pancratio decertaturum committit. Deinde pari ratione etiam cum qui (β) habet extractum, cum altero eiusdem literę: qui tenor committendi seruat in aliis consimilium literarum sortes habentibus. Et hæc est ratio componendorum athletarum numero illorum æquali seu pari existente, nimirum si octo aut quatuor aut duodecim illorum fuerint. Quod si dispares accesserint, quinque videlicet, aut septem seu nouem, tum litera qua priam superuacua sorti inscripta, unā cum aliis in urnam mittitur, non habens literam sibi respondentem. Quicumque ergo illam extrahendo consecutus fuerit, aliis ad vltimum vsque præsidet, expectans donec alij finitis certaminibus decertauerint: neque enim habet literam suę oppositam. Estque illa non mediocrius athletę felicitas, quippe qui adhuc viribus integer cum defessis congressurus sit. L V C. iam quidem paulisper interquiesce: etenim illud est, cuius egebam maximè: ergo illorum iam nouè sunt, omnesque immissa in urnam manu sortem extraxerunt: tu verò age iam circumeundo (pro spectatore enim certaminis, iudicis officium tibi deferam) contemplare literas. Haudquaquam enim credo prius te cogniturum quis ex illis præses dicendus sit, quàm ad omnes veneris, & illos inter se composueris. H E R. Quorsum verò ista dicis Luciane? L V C. Horsum videlicet, quod nullo modo fieri posse videatur, vt illico reperiat litera illa declarans præsidem: fortasse enim inuenire potes literam, incertus tamen eris num illa sit: neque enim vlla exceptione prædictum est (α) aut (μ) aut (ι) fore eam literã, quę præsidem sit constitutura. Atqui vbi in α in-

Α καθεὶς πλὴν χεῖρα εἰς πλὴν κάλπιν, αἰασσά, τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκ φθον ἕτερος, καὶ πρῶτος μαστιγοφόρος ἐκάστῳ, αἰτέχῃ αὐτῶν πλὴν χεῖρα, οὐ πρέχων αἰαγνῶναι ὅ,τι ὁ γραμμα εἶναι ὁ αἰασσακεν. ἀποδύτων δὲ ἡδὴ ἐχόντων, ὁ Αλυτάρχης, οἶμα, ἢ τῶν Ἐλλαοδικῶν αὐτῶν εἰς (ὅσα ἐπὶ γὰρ τῆτο μέμνημα) ὡσεῖων, ἔπιτοσπεί τρεῖς κλήρους ἐκ κύκλω ἐσῶτων, καὶ ἔτω τὸν μὲν ὁ ἄλφα ἐχόντα, τῶν ὁ ἕτερον ἄλφα αἰασσακόπι, παλαίην ἢ παγκρατῆζ, σωματῆζ: τὸν δὲ ὁ βῆτα, τῶν ὁ βῆτα ἰμοῖως, καὶ τρεῖς ἄλλοις τοῖς ὁμογραμμίοις χεῖρα. οὕτω μὲν γὰρ, ἐν ἀρτοῖσι ὡσιν οἱ ἀγωνιστῆζ, οἷον ὀκτώ, ἢ τεσσαρες, ἢ δωδεκα. ἐν δὲ ὡσεῖτοι, πεντε, ἑσῶτα, ἐν ἑνά, γραμμα τὴν ὡσεῖτον ἐνὶ κλήρῳ ἐχέσφεν συμδολαετη αὐτοῖς, ἀντήγραφοι δὲ ὅσα ἐχόν: ὅς δὲ ἐν τῆτο αἰασσαση, ἐφεδρῶν ὡσεῖτων ἐστ' αὐτῶν ἐκ φθον ἀγωνισσονται οὐ γὰρ ἐχῆ ὁ ἀντήγραμμα, καὶ ἐστὶ τῆτο ὁ μικρα ἀτυχία τῶ ἀθλητῆζ, ὁ μὲν λειν ἀκμήτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεπῆσται. Λ Υ. ἐχ' ἀπέμα, τοῦτου γὰρ ἐδεῖ μὲν μάλιστα: ὅσοι ὡσεῖ ὄντες, αἰασσακεσιν ἀποδύτες, καὶ ἐχουσι τρεῖς κλήρους, ὡσεῖων δὲ, (βηλομα γὰρ σε Ἐλλαοδικῶν αὐτῶν θατῶ ποιῆσαι) ὅπισκοπήσον τὰ γραμματα, καὶ ὁ πρῶτον, οἶμα, μαρτοῖς δὲ ὅστις ὁ ἐφεδρῶς εἶναι, ἐν μὴ ὅτι πᾶσι ἐλλῆς, ἐ συζύξης αὐτοῖς. Ε Ρ Μ. πῶς, ὁ Λυκίνε, τῆτο φῆς; Λ Υ. ἀδύνατον εἶναι ὡς δὲ ὡσεῖ ὁ γραμμα ἐκ φθον ὁ δηλοῖ τὸν ἐφεδρον, ἢ ὁ μὲν γραμμα ἴσως δὲ ὡσεῖς, ὁ μὲν εἶση γεῖ ἐκ φθῶς εἶναι, ὁ γὰρ ὡσεῖρηται ὅτι ὁ (κ) ἢ ὁ (μ) ἢ ὁ (ι) εἶναι ὁ χροτοιοῦ τὸν ἐφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὴ τῶ (α) ἐντύχης, ζῆταις τὸν ὁ ἕτερον (α) ἐχόντα, καὶ ὡσεῖων, ἐκείνοις μὲν ἡδὴ σωματῆζ αὐτῶν δὲ αὐτοῖς τῶ βῆτα, ὁ ἕτερον βῆτα ὅπου εἶναι ζῆταις, ὁ αἰτιπαλον τῶ ὡσεῖων, καὶ ἐπὶ πᾶσι τῶ ὡσεῖως, ἀχρῆς αὐτῶ ἐκ φθῶς σοι ὡσεῖ φθῆ, ὁ ὁ μόνον γραμμα ἐχόν ὁ ἀναπαρῶνισον.

Ε Ρ. π

ΕΡΜΟΤ. τί δ' εἰ σκεῖνα φέρω, ἢ δούτερον ἐντύχης, τί ποιήσης; ΛΥΚΙΝ. ἔμμοιου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλληνοδίκτης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ,τι καὶ πορεύσεις, πότερον αὐτίκα ἐρῆς ὅτι ἔτος ἔστιν ὁ ἑφεδρος, ἢ δεήσει ὅτι πάλυτος ἐκ κύκλου ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῶν γράμματα ὁμοῖον ἔστιν ὡς εἴ γε μὴ τοῖς πάλυτων κλήρους ἴδδεις, σὺκ αὐτῶν μαῖοις τὸν ἑφεδρον. ΕΡΜΟΤ. καὶ μὲν, ὦ Λυκίνε, βραδύως αὐτῶν μοι. ὅτι γὰρ τῶν ἐνέα, ἡ δὲ (ε) ἄνω πορῶτον ἢ δούτερον, οἶδα ὅτι ἑφεδρος ὁ τῆτο ἔχων, ἔστι. ΛΥΚΙΝ. πῶς, ὦ Ερμότιμ; ΕΡΜΟΤ. ἔγω, δὲ (α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ δὲ (β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τετάρων ὄντων, οἱ μὲν, δὲ (γ) οἱ δὲ, δὲ (δ) πάλυτως αἰεσσακάσι, καὶ ἀνὴλωται ἡδὴ ἐς τοῖς ἀθλητῶν ὀκτώ ὄντας τὰ τετάρτα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον αὐτῶν πορῶτον εἶναι δὲ ἐξῆς γράμματα δὲ (ε), καὶ ὁ τῆτο αἰεσσακάς, ἑφεδρός ἔστι. ΛΥΚ. πότερον, ὦ Ερμότιμ, ἐπαμύσω σὲ τῆς σιωπῆς, ἢ θελῆς ἀντίπεμπά μοι δοκῶντα, ὅποια αὐτῶν; ΕΡΜΟΤΙΜ. ἢ Δία, διαπορῶ μὲν τοῖς ὅ,τι αὐτῶν ἀντιπεῖν ἔχουσι πορῶ δὲ τοῖς πορῶτον. ΛΥΚΙΝ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάλυτως γράφομαι γράμματων, εἰρηκας, ὅ,τι, πορῶτον τῶ (α) δούτερον ἢ τῶ (β) καὶ τῶ πάλυτον ἄλλοις αὐτῶν ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ σφίθης τῶ ἀθλητῶν καὶ δίδωμί σοι Ολυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἄξιόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάλυτων δὲ (χ) καὶ δὲ (σ) καὶ δὲ (ζ) καὶ δὲ (κ) καὶ δὲ (θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τετάρτα, διπλά ὅτι τῶ κλήρων τῶ ἑκτῶ γράφομαι, δὲ δὲ (ζ) μόνον ὅτι τῶ ἐνάτου, ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν ἑφεδρον, τί ποιήσης πορῶτον βύρων δὲ (ζ) τῶ διαγνώσῃ ἑφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτῶν, ἡ μὴ ὅτι πάλυτως ἐλθὼν βύρης ὁσθὲν αὐτῶν συμφωνοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὡς πορῶν τῶ τῶ παρῶ αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜΟΤΙΜ. διαπορῶτον τῶτο ἔρωτάς. ΛΥΚΙ. ἰδοὺ δὲ καὶ ἐτέρως δὲ αὐτῶν ὅτι σκεῖνα φέρω.

A H E. Quid autē si ad illum forte fortuna prima aut secunda vice delatus fueris? quid tum faciendum tibi videtur? L V C. Nihil equidem: verūm tu Græcorum iudex scire possim quid facturus sis, an actutum eundem pro præside sis proclamaturus, aut potius putes omnes in circulo necessario accedendos & inspiciendos esse, num vsquam consimilis penes aliquem relicta esset litera: ita ut nisi omnium fortes viritim tibi inspectæ fuerint, nunquam cognosces præsidem. H E R. Atqui perfacile scire possim Luciane, novem illorum existentibus. Etenim si (ε) primo aut secundo loco inueneto, planè certus sum eum fore præsidem, qui eo fortem inscriptā habuerit. L V C. Quomam pacto ὁ Hermotime? H E R M O. Ad hunc quidem modum: illorum enim duos (α) habere certum est: consimiliter etiam alij duo (β) sibi vendicant. Iam cum adhuc quatuor sint reliqui, duos illorum (γ) alteros (δ) extraxisse, dubium non est. Et iam quatuor literæ in octo athletas distributæ & absumptæ sunt. Pro certo igitur constat tantummodo superesse (ε) quod qui extraxerit, præses haud dubiè constituitur. L V C. Vtrum igitur Hermotime, collaudémne ego te ob singularem ingenij tui industriam, an placet ut ea refellam quibuscunque tandē probabiliter contradici posse reor? H E R. Ita per Iouem: vehementer enim animi pendeo, etiam atque etiā cogitās quidnam his ratione probabili possis contradicere. L V C I A. Equidem tu, quemadmodum literæ pinguntur ex ordine, dixisti, veluti primo loco (α) ponitur, secundo (β) ac deinceps aliarum secundū illarum seriem, vsque ad unā illam in qua terminatur athletarū numerus. Et sanè facile assentior tibi ita fieri in Olympicis certaminibus: quid autem si non seruato literarum ordine, quinque ex omnibus indiscriminatim eligeremus, videlicet ipsum (χ) deinde (σ) mox (ζ) postremo (κ) & (θ)? Quatuor itaque literæ, octo fortibus inscribentur, ipsum autem (ζ) super nonam solūm, quo præses nobis indicabitur. Quid ergo iā facies statim subfinitivū literula (ζ) inuenta? Quomodo verò cognosces præsidem existentem eum qui illam habuerit, nisi omnes accedens, nihil huius simile inuenieris? Neque enim tibi

integrū erit, quemadmodū nunc, ex illarū ordine cognoscendi præsidis coniecturam facere. H E. Rem arduam ex me interrogas, ad quam ut tibi respondeā, mihi proptum non est. L V C. Age si placet hoc ipsum alia ratione considerandum tibi proponam.

Quid si nullis literarum figuris, sed signis quibusdam & characteribus fortes connotarentur, cuiusmodi permulta literarum loco depingunt Ægyptij, puta homines caninis aut leoninis capitibus? Aut illa quidem, si videtur, missa faciamus, cum sint peregrina & exotica, & à nostro instituto prorsus aliena. Age verò simplicia illa & vniformia fortibus inscribamus, quemadmodum fieri potest assimilantes, nimirum binis fortibus homines, deinde binos equos alteris binis, mox duos gallos, postremò duos canes: porrò nonne, tanquam præstantissimæ, Leonis imago insculpta sit. Proinde si mox initio in fortem leoninam ferentem imaginem incideris, quibusnam coniecturis persuasus dices eam esse qua præses designatur, nisi omnes accuratè circumspectando, perultraueris, num quis etiam alius præter hunc adsit habens fortem leoniferam? H E R. Nihil habeo Luciane quòd tibi ad hæc respondeam. L V C. Non iniuria: neque enim video quid possit aptè responderi, adeo vt si animum induxerimus aut cum inuenire penes quem sacra sit phiala, aut qui inter athletas præsidis loco habendus sit, aut cuius ductu & auspicio felicissimè in Corinthum urbem illam florentissimam peruenire queamus, omnes necessariò accedendos esse putem, summâque diligentia detractis vestimentis, omnibus tentatis solertissimè exquirendos: etenim vix etiam sic veritatem indagâtes peruestigabimus. Quòd si quis mihi vnquam futurus esset consiliarius fide dignus super rebus philosophicis, contendens omnino operam esse nauandam philosophiæ studiis: ille demum solus erit, quem eorum quæ dicuntur ab omnibus, ad vnguem peritum esse cognouero. Reliquos autem omnes vt inutiles, & nulla re dignos contemnam, nihil fidei illis habiturus, donec etiam vnus fuerint nescij, quæ fortasse ex illis esse possit omnium optima. Neque enim si quis adducto homine formoso dicat hūc ex omnibus hominem esse formosissimum, statim ille suis verbis mihi fidem facturum est, vt credam eum vera loqui, nisi certum habuero omnes homines visos esse: fieri enim fortasse potest, vt hic homo non sit contemnendæ elegantix: quòd autem summæ sit inter omnes formæ & venustatis, scire haudquaquam possum nondum visis omnibus. Nos porrò non formoso tantum egemus, sed formosissimo: quem nisi inuenerimus, parum sudatum, & nihil actum esse putabo. Non enim contenti erimus, in qualemcunque tandem amabilis & honestæ formæ hominem inciderimus, verum summam illam qua maior esse non potest, formæ elegantiam peruestigamus, quam necessariò vnâ esse negare nō potes.

Α πὶ γὰρ εἰ μὴ δὲ γραμμῶν ἀγράφοι μὲν ὄντι τῶν κληῶν, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν αὐτῇ τῇ γραμμῇ, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκείνα μὲν εἰσὸν μὲν, ἐπεὶ ὡς ἀλλόκοτὰ ὄντι. Φέρε ἢ τὰ μονοφιδῆ καὶ ἀπλὰ ἔπι γραμμῶν, ὡς οἷόν τε εἰκασθῆναι ἀνθρώπους ὄντι δυοῖν κληῶν, δύο ἵππους ὄντι δυοῖν, ἢ ἀλεκτρούνας δύο, καὶ κύνους δύο, ὧ δὲ ἐν ἀνάτω, λέων ἔστω ὁ ἔπισημον ἢ τῶν τῶν τῶν λεοντοφόρων τούτων κληῶν ἐν ἀρχῇ ἐπιτύχης, πόθεν ἔξῃς εἰπεῖν ὅτι οὗτος ὄντι ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περὶ θεωρήσεως ἀποδύτας ὄντων, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοὶ ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκίε. ΛΥ. εἰκότως· ὁ δὲ γὰρ διωρεῖσθαι οὐδὲν ὡς τε ἢ ἐπὶ λωμῶν ἢ τὸν ἔχοντα τῶν ἱερῶν Φιάλων ὄντων, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀεῖσα ἡγησόμενον ἡμῶν, ἐς τῶν πόλιν ἐκείνῃ τῶν Κόρινθων, ὅτι πᾶσι δυνάσκειν ἀφιστόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἀκρῶς πειρώμενοι ἢ ἀποδύοντες, ἢ περὶ θεωρηῶντες· μόλις γὰρ ἀνέτω τῶν ληθῆς ἐκμαστομῶν. καὶ εἴ γε τις μέλλῃ συμβαλὸς μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἢ τινὰ φιλοσοφητέον, ὅσα αὐτῷ εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πᾶσι τῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δὲ ἄλλοι, ἀτελεῖς. ἢ οὐκ ἀνὰ πιστεύομαι αὐτοῖς, ἔστ' ἀνὰ καὶ μίας ἀπειρατοῖσι ὡσι. τὰ γὰρ ἀνὰ ἢ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παρρησιασόμενος καλὸν ἀνθρώπων, λέγει τῶν ἐπι καλλιστον ἀνθρώπων ἀποδύτων, πιστεύομαι αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν ὅτι πᾶσι ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἐώρακεν ἴσως μὲν γὰρ καὶ ὅσα καλὸς· εἰ δὲ πᾶσι καλλιστος, οὐκ ἀνὰ ἔχει εἰδέναί, μὴ ἰδὼν ἀποδύτας. ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλὸν, ἀλλὰ τῶν καλλιστου δεόμεθα, καὶ ἢ μὴ τῶν ὄντων μὲν, ὅσα δὲν ἡμῶν πλέον περὶ ἀρετῆς ἢ ἡσυχίας. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὅποιον δὴ ποτε καλὸν ἐπιτύχοντες, ἀλλὰ ἐκείνο ὁ ἀκρότατον ζῆτον μὲν καλλος, ὅσα ἀνάγκη ἐν εἴη.

ΕΡΜΟΤ. ἀληθῆ. ΛΥΚΙΝ. ἡ οὖν Α ΗΕΡ. Vera sunt hæc. L V C. Quando
 ἔχας μοι πινά εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπει-
 ραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅς τά τε ὑπὸ
 Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Αριστοτέ-
 λους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Επικυροῦ, καὶ
 τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτην, μίαν
 εἴλετο δὲ ἀπάσων ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμά-
 σας, καὶ πείρα μαθῶν, ὡς μόνη ἀγὴ διὸ
 τῆς βίδαμονίας; εἰ γὰρ πινά τοιοῦτον βύρι-
 μν, παυσόμεθα πρῶτα ἔχοντες. Ε Ρ.
 ἢ ῥάδην, ὦ Λυκίνε, τοιοῦτον αἰδρα βύρειν.
 ΛΥΚΙΝ. ἡ δὴ οὖν πρῶτα ἔξομν, ὦ Ερ-
 μότιμ; ὅτι αὐτὸ ἀπαρηρῶτερον οἶμα, ἐπεὶ Β
 μηδεὶς ἠγεμόνος τοιοῦτου ἐς γὰρ ὁ παρὸν βί-
 πορομν. ἀρα τὸδε πρῶτον κερὰ πρὸν ὅτι,
 καὶ ἀσφαλέςατον, αὐτὸν ἕκασον δὲξάμε-
 νον, ἀρα πάσης πρῶτα ἔξομν, καὶ
 ὅτι σκέψασθαι ἀκρωτῶς τά τε ὑπὸ πρῶτων
 λεγόμενα. Ε Ρ Μ Ο. ἔοικεν γὰρ γὰρ γὰρ
 πρῶτον, πλὴν ἐκείνο μὴ ἐραυτὸν ἢ, ὁ μικρῶ
 πρῶτον ἔλεγε, ὡς οὐ ῥάδην ὅτι δὸντα
 ἐαυτὸν, καὶ πρῶτα πρῶτον ὅτι, αἰα-
 δρα μὲν αὐτῆς. πῶς γὰρ οἶον τε πάσης ἐ-
 πελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρῶτῃ ὡς φῆς κα-
 τὰ θεομν; ΛΥΚΙΝ. ἐγὼ σοι φρῶ-
 σω, ὅ τῷ Θεοῦ ἐκείνο μμῆσόμεθα καὶ
 πὶ λῖνον πρῶτα τῆς τραγικῆς Αριάδνης λα-
 βόντες, εἰσὶ μν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκασον,
 ὡς ἔχον ἀπρῶτα μμῆσόμεθα αὐτὸ,
 δὲξάμε. Ε Ρ Μ Ο Τ Ι Μ. τίς αὐτὸ οὖν ἡμῶν
 Αριάδνη γμῶιτ' αὐτῆ, ἢ πόθεν τῷ λῖνῳ βί-
 πορομν; ΛΥΚ. γάρρῳ, ὦ ἔταίρε, δοκῶ
 γὰρ μοι βύρηκα, ἢ πῶς ἐχόμενοι, δὲξά-
 σοι μν αὐτῆ. Ε Ρ Μ Ο. ἡ οὖν τῷ ὅτι; ΛΥ.
 ὅτι ἐμὸν ἐρα, ἀλλὰ πῶς τῶν σοφῶν, ὅτι, ἢ
 φε, καὶ μέμνησο ἀπειρεῖν ἡ γὰρ μὴ ῥάδην
 πρῶτα ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐ-
 τὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ πῶς ἐξῆς λό-
 γον, ἴσως βύρηκα αὐτῆ λαβύρινθου ἐκ-
 φύρομν. Ε Ρ Μ. ὅτι λέγας, καὶ τῷ ποιῶ-
 μν. ΛΥΚ. εἶεν. ὅτι πῶς δὴ αὐτῆ πρῶ-
 τον ἔλθοι μν αὐτῆ; ἢ τῷ μν ὅτι δὲξάμε; δὲξ-
 ἄμενοι δὲ ἀφ' ὅπου οὖν, ὅτι γὰρ Πυθαγόρου,

ergo aliquem mihi produces totius in
 philosophia itineris peritum, quemque
 ea non fugiant, quæ cum à Pythago-
 ra, tum à Platone, præterea quæ ab
 Aristotele, Chrysippo & Epicuro, aliis-
 que omnibus dicuntur & affirmantur?
 Denique qui vna via ex omnibus electa,
 experimento edoctus pro certo comper-
 tum habeat eam solam esse viam, quæ re-
 ctâ ducat viatores ad felicitatem tanto-
 pere quæsitâ? Etenim si talem quempiam
 quærendo consecuti essemus, desinere-
 mus nos molestis onerare negotiis. HER.
 Haudquaquam, Luciane, eiusmodi vir
 inuentu facilis est. L V C. Quid igitur
 faciemus Hermotime? neque enim ani-
 mus abiiciendus est, propterea quod eius-
 modi ducis inopia in præsentia labora-
 mus. Ergo illud aggrediamur, quod factu
 mihi videtur multo consultissimum &
 tutissimum, ut quisque ab initio exorsus,
 omnes sectas percurrat, eâque accurata &
 diligenti indagine consultando exami-
 net quæ dicta sunt ab omnibus. H E R.
 Quantum quidem tua verba intelligo,
 ita factu opus esse videtur, nisi quod illud
 quod non multo antè à te dictu est, cum
 his mihi pugnare videtur, videlicet ar-
 duum & graue esse, cum qui vni viæ iam
 sese tradiderit, expansis denuo velis re-
 currere. Quomodo enim fieri potest, ut
 is qui in priori iam occupatus detinetur,
 reliquas omnes percurrat? L V C. Illud
 equidem paucis tibi expediam: nimirum
 Thesei institutum imitabimur, filoque à
 tragica illa Ariadne accepto, nullum nõ
 labyrinthum ingrediemur: nec dubito
 quin sine negotio, tantum ductu fili ita
 nobis licebit regredi. HER. At vnde tan-
 dem nobis illa Ariadne cõparebit, aut vn-
 de filum parabimus? L V C. Bonum habe
 animu õ amice: iam enim videor mihi re-
 perisse cuius ductum sequuti haud dubie
 egrediemur. HER. Quõdnâ igitur illud
 est? L V C. Certè meû non est quod dictu-
 rus sum, sed cuiusdam ex sapientibus viri
 summi, nepe illud: Sobrius esto, & mem-
 to diffidendum esse. Etenim si minimè le-
 uiter & facile persuasi, quibusuis auditis
 fidem habuerimus, sed more iudicum, a-
 liis quoque fandi copiam concesserimus,
 fortasse haud difficulter horum labyrin-
 thorum inextricabiles errores effugie-

Quo pãstã
 philosophõ
 legendi
 sint.

mus. H E R. Bene sanè dicis: illud quoque nobis faciendum intelligo. L V C. Vide-
 licet. cæterum ad quem illorum omnium primum nos conferemus? aut non permagni
 illud interesse putas? Ab eo tandem quicumque sit, incipiamus, nempe à Pythagora,

Quantum
temporis
singulis il-
lorum sit
impenden-
dum.

quandoquidem ita cessit. Quantum verò
 temporis statuemus omnibus Pythago-
 ricæ philosophiæ placitis perdiscendis
 suffecturum? Volo autem annos in qui-
 bus sub initium Pythagoricæ sectæ can-
 didatis consilescendum est, excipi. Opi-
 nor omnino cum illis quinque satis fore
 triginta, aut ad minimum omnibus mo-
 dis viginti peropus est. **HERMOT.**
 Ponamus ita esse, deinceps verò toti-
 dem alij Platoni concedendi sunt, ac
 mox nihilo pauciores Aristoteli. **LVC.**
 Non pauciores profectò. **HERMOT.**
 Chrylippo autem quot impendendi sint,
 non est, quòd multis te interrogem. Iam
 enim certus antea ex te audiui quadra-
 ginta vix suffecturos esse. **LVCIAN.**
 Ita sanè. Deinde Epicuro & aliis. Quòd
 autem non nimium illis tribuere videar,
 hinc perdisces facillimè, apud animum
 tuum considerando quotnam sint octo-
 genarij cum Stoici, tum Epicurei, atque
 etiam Platonici, ingenuè fatentes non-
 dum cuncta suæ sectæ sibi esse explorata
 & cognita, ita vt in disciplinarum cogni-
 tione nihil in ipsis desiderari queat.
 Quòd si alij in hoc tergiuersari viden-
 tur, non tamen, vt opinor, hoc negabit
 Chrysippus & Aristoteles, & Plato, po-
 tissimum autem præ cunctis Socrates, il-
 lis certè non postponendus, qui omnium
 testimonio professus est se non tantum
 omnia, sed in vniuersum nihil nosse,
 aut hoc tantum se scire, quòd nesciret.
 Computemus igitur subducta ratione ab
 initio: Viginti Pythagoræ attributi sunt,
 deinde totidem alij Platoni, mox nihilo
 pauciores alijs cõcessimus. Quot ergo in
 summa isti sunt anni simul comprehensi,
 si decem saltem in philosophia disciplina-
 rum sectas constituerimus? **HER.** Plures
 quàm ducenti, ô Luciane. **LVC.** Ergo si
 tibi consultum factu videtur, quartam
 partem annorum auferamus, saltè quin-
 decim studiis nostris satisfacere putâtes,
 aut omnino partem dimidiam. **HER.**
 Tu quidem multo meliùs hac de re quid
 faciendum sit, statues. Ego hoc probè
 perspicio, perquam paucos ad hunc mo-
 dum omnes sectas percursuros, tametsi
 statim ab ineunte pueritia philosophiæ
 studium exorsi fuerint. **LVCIA.** Quid autem faciendum suades Hermotime,
 cum ita se res habeat? An subuertenda & refellenda ea existimas, quæ iam antè haud
 dubitanter confessi sumus, neminem videlicet vnquam electurum id quod ex mul-
 tis omnium est præstantissimum, nisi omnium facto periculo singula degustaue-
 rit? adeo vt qui magistra experientia delectum non habuerit, ei oraculo magis
 aut responso veritatem inuestigandam esse? An non istiusmodi inter nos dicta sunt?

A λὼ ἔγωγε τύχη, πόσα δὲ χρόνα οἰόμεθα ἐκ-
 μαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἀπὸλυτα; καὶ μοι δε-
 αῖρα καὶ τὰ ἔτη ἐκείνα τὰ τῆς σιωπῆς σὺν
 δὲ οὖν τοῖς πέντε, ἰχθὺν τελευτῶντα, οἶμα,
 εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πρῶτως γε εἴκοσι. **ΕΡΜ.**
 θῶμα ἔπος, εἴτα ἐξῆς τὰ Πλάτωνι θετέον
 δηλαδὴ ἴσα ἄλλα ἔπερα, ἐπιμὺν καὶ Αρεισο-
 τέλει τὰ ἐλάττω. **ΛΥ.** ἔγωγε. **ΕΡ.** Χρυ-
 σίπῳ δὲ γε σὺ ἐπιέρησθαι σε πόσα οἶδα
 γὰρ πρὸ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετραράχοντα μό-
 νη ἰχθῶν. **ΛΥ.** ἔπος. **ΕΡΜ.** εἴτα ἐξῆς
 Ἐπιχύρου, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ ἔ πολλα
B τῶντα ἴδημι, ἐκείθεν μάθεις αὐτὸν, λὼ ἐπιση-
 σῆς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπι-
 κούρῳ, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογηῶντες μὴ
 πρῶτα εἰδέναι τὰ τῆς ἐαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος,
 ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσι ἐς τὰ μαθήματα. εἰ
 δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίπῳ γε, καὶ Αρεισοτέ-
 λει, καὶ Πλάτωνι φαῖεν αὐτὸν καὶ πρὸς τούτων,
 ὁ Σωκράτης σὺδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὅς
 ἐκεχεράτῃ πρὸς ἀπὸλυτα, ἔχ ὅπως μὴ
 πρῶτα, ἀλλὰ μῆδὲ ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τῆτο
 μόνον, ἐπὶ σὺ οἶδε λογισόμεθα οὖν ἐξ ἑρ-
C χῆς, εἴκοσι τὰ Πυθαγόρα ἐπίθετον, εἴτα
 Πλάτωνι ἴσα ἄλλα ἔπερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλ-
 λοις. πόσα δὲ οὖν τῶντα σιωπῆντα, ἐν
 κεφαλαίῳ γήροισι αὐτῶν, εἰ δέκα μόνως θείω
 τὰς αἰρέσεως ἐν φιλοσοφίᾳ; **ΕΡΜ.** ἔγωγε
 ἀφ᾽ ἀκόσια, ὦ Λυκίε. **ΛΥ.** βέλτε οὖν ἀφαι-
 ρῶμα ὁ τέταρτον, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἰχθῶ-
 ναί εἰ, ἢ ὁ ἡμισυ ὅλον; **ΕΡ.** αὐτὸς αὐτὸν εἰ-
 δέης ἀμεινον, ἐγὼ δὲ ὄρω τῆτο, ὅτι ὀλίγοι αὐτῶν,
 καὶ ἔγωγε ἀφ᾽ πασῶν δέξομαι, ἐκ γρητῆς
 δὲ ὅς ἑξάμαχοι. **ΛΥ.** τί οὖν πάθοις, ὦ
D Ἐρμώτιμ, εἰ τοῖσιν ὅτι ὁ πρῶτος; ἢ αἰα-
 πρετέρον ἐκείνα τὰ ἢ δὴ ὁμολογημένα, ὡς ἐκ
 αὐτῶν ἐλθοῖτο ἐκ πολλῶν ὁ βέλτερον, μὴ ἔχ
 πειρατῆς ἀπὸλυτων; ὡς τὸν γε αὐτὸν πείρας
 αἰετούμαχον, μῆτις μάλλον, ἢ κρίσις τὰ-
 ληθῆς ἀναζητούμενα, οὐχ ἔπος ἐλέγμων;

ΕΡΜΟΤΙΜ. ναί. ΛΥΚΙΝ. πᾶσα ἄνθρωπος ἀνάγκη ἔχει ἑσθλὸν βίον ἠμαῖς, εἰ μέλλοιμεν ὅτε αἰρήσεσθαι, ἀποδύτων περὶ φρονήτων, καὶ ἐλόμοιο φιλοσοφῆσαι, καὶ φιλοσοφῆσαντες, διδάσκειν ἑσθλὰ. ἔτι δὲ ἔτι πᾶσι ποιῆσαι, ἐν σθένει, φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἄν, οἷς δὲ τύχῃμεν παροιστάμενοι, καὶ ὅτι δὲ παροιστῶν ἐς τὰ χεῖρας ἔλθῃ, τῆς τῆς ἑσθλῆς) ὁ ζητούμενος ἑσθλὰ βιώνοντες, ἀλλ' ὅ μὴ εἰδέναι ἑσθλῆς. εἰ δὲ καὶ ἑσθλῶν ἄλλως καὶ ἑσθλὰ ἀγαθὰ τὴν τύχην παροιστῶντες αἰσθῶν, ἔχ' ἑσθλῶν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἑσθλῶν ἔστιν ὁ ζητούμενος. πολλὰ γὰρ ἔστιν ὁμοία αἰσθῶν, λέγοντα ἑκάστην αὐτὴν ἑσθλὰ πάλαι ἔσθλῶν. ΕΡΜΟΤΙΜ. ὦ Λυκίνε, ἑσθλὰ οἷς ὅπως ἑσθλὰ μὲν δοκεῖ μοι λέγειν ἀπὸρ, (εἰρήσεσθαι γὰρ πάλαι ἔσθλῶν,) ἔμετρώως αἰσθῶν με διεξιὼν αἰσθῶν, καὶ ἀκριβολεγεύμενος ἑσθλῶν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἑσθλὰ ἑσθλὰ ἀγαθὰ ὄξεληλυθῆναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἑσθλῶν ἐντετυχημένα σοι, ὅς με πλησίον ἢ δὴ τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμὲ ἑσθλῶν, ἀδύνατον ἀποφαινεῖν τῆς ἀληθείας πρὸ ἑσθλῶν, ἔτι γὰρ ἑσθλῶν δεομένην. ΛΥΚΙΝ. ἑσθλῶν, ὦ ἑσθλῶν, πολὺ δεικνύμενος μὲν μοι δὲ τῶν πατέρων σου Μενεχράτει, καὶ τῆ μητρὶ, ἢ τῆς ποτ' ἐκαλέσθαι, οὐ γὰρ οἶδα, ἢ καὶ πολὺ παρῶν τῆ φύσιν ἡμῶν, ὅτι σε μὴ χεῖρον Τίθωνον πολυετή, καὶ μακρόβιον ἑσθλῶν, ἀλλὰ παρῶν μὴ πλείω βίον καὶ μὴ μάλιστα ἐπὶ ἑσθλῶν, ἀλλ' ἑσθλῶν ὄντα. ἐγὼ δὲ μὲν σοὶ σπεωτόμορος, ἑσθλῶν ὅ ἐκ τῆ λόγου ἀποβῶν. ΕΡΜΟΤΙΜ. οὐκ, ἀλλ' ἑσθλῶν αἰεὶ σὺ, καὶ ἑσθλὰ οἷς ὅτι πατρῶν, μισεῖς φιλοσοφίας, καὶ ἐς τὴν φιλοσοφίαν ἀποσκώπτῃς. ΛΥΚΙΝ. ὦ Ερμότιμε, ἢ τις μὲν ἢ ἀληθῆς ἔστιν, ἢ μὲν ἀμεινον ἔποιτε οἷσοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, πῶς ἑσθλῶν οἶδα, ὡς ἢ πρὸς ἡδεῖα ἔστιν αὐτῆ τῆς ἀκούοισιν, ἀλλὰ παρῶν δοκεῖται ἑσθλὰ τῆ ψυδαῖς πρὸς πολὺ.

summiopere necessarium esse video, tantum temporis nos aetatem agere, si unquam omnibus pertentatis rectè eligere consilium est, iamque actò delectu philosophiæ incumbere, qua percepta & cognita felicem vitam vivere queamus: Prius verò quàm ita fecerimus, in tenebris, quòd aiunt, saltaremus, in quæcunque inciderimus, illiso pede impingentes. Et quòdcunque primum in manus nobis venerit; illud quod quærimus esse existimabimus, propter veritatis ignorantiam. Quòd si etiam maximè bona fortuna ad illud delati fuerimus, constanter tamen nūquam sciemus num id sit quòd tantopere à nobis quæsitum est. Sunt enim non parum multa his ipsis similia; singulis affirmantibus hoc ipsum esse multo omnium verissimum. H E R M. Haud scio ὁ Luciane, quàm mihi videre argumenta persuasionis bonarumque rationum plena inter disputandum producere: verum enim vero non mediocriter me perturbas ista differendo, nimiumque argute & anxie disquirendo, quòd ad rem parum attinet. Fortasse autem videor etiam inauspicatò hodie pedem domo extulisse, cum egressus tibi obviam venerim, qui me prope spei portum consistentem, in inevitabilem animi desperationem iniicisti, Veritatis inventionem impossibilem esse ostendens, tantum videlicet temporis requirentem. L V C I A N. Cur ergo hoc ipsum, ὁ amice, non multo iustius cum patre tuo Menecrate, & matre tua, quòdcunque tandem illi nomen fuerit (neque enim teneo) exoptulas? aut potius cum natura omnium nostrum parente, quòd te quoque non ut Tithonum, annosum & longævum constituerit, sed præfinitò destinavit homini vitam etiam longissimam centum annorum numerum non excedentem? Cæterum ego tecum considerando reperi quòd è disputatione nostra potissimum potuit elici. H E R M O T I M V S. Nequaquam, verum tu semper quidem conuiciator es: atque haud scio quàm factum sit, ut tu extremè odio habeas philosophiam, eosque qui sapientiæ studiis sunt addicti, salibus & dicitariis delu-

Est enim hoc apud homines multo in A
speciē formosius & praeccellens, atque
hoc nomine quoque auditu iucundius &
dulcius. Illa verò quia nihil in se habet
insinceritatis aut adulterini, cuius sibi
esset concia, magna cum libertate disse-
rit inter homines, eamque ob rem plerif-
que intolerabilē adfert molestiā: quem-
admodum & tu nūc indignaris, nec mea
dicta fers humaniter, quibus tecum su-
per hisce rebus veritatem erui, tibi que
planè indicium feci cuiusmodi ea sint,
quorum utriusque iuxta immodico & a-
more & desiderio teneamur, quā prorsus
illa nactu nō sint facilia: veluti si statuam
aliquam non informem infando amore
deperites, eaque te posse potiri in animū
induceres, suspicans esse hominem: ego
verò intuitus aut lapideum aut xreum
esse simulachrum, pro mea in te beneuo-
lencia tibi significarem, rerum quarum
potiendarum nulla esset relicta copia, te
amore capi, ac tu iniquum tunc & male-
volentem me tibi censes, quia nolim
te decipi, absurda & monstrosa nec spei
consentanea sperantem. H E R M O T.
Eò igitur hæc tibi dicta sunt Luciane,
quasi putes nullam operam philosophiæ
studiis nobis nauandam esse, sed oportere
nos socordiae & inertiae addictos pri-
uatam vitam in terris agere? L V C I A-
N V S. Et quando aut ubi ista me dicen-
tem audiisti? Ego quidem non eò, quasi
non sit philosophandum, ista dico, ve-
rùm quandoquidem omnino philoso-
phiæ studendum est, viæ autem ad illam
sint non paucae, quarum nullum non
perhibetur compendiosissimum esse ad
Virtutem diuerticulum, tametsi etiam-
num in incerto sit quæ ex illis vera sit:
diligentem & exquisitam diuisionem fa-
ciendam esse existimo. Quis enim fieri
posse sperem, multis nobis propositis, ex
illis eligere quod optimum est, nisi quis
omnia faciendi periculi gratia accesserit?
Deinde, num longa adhuc supersit
peregrinatio, aut an finis iam instare vi-
sus sit. Cæterum quid tibi videtur? Iam
enim deintegro te interrogabo, num
cum qui sub initium tibi occurrerit, sequeris?
cumque illo communibus philoso-
phiæ disciplinis inuigilabis, atque ille te
certum faciet? H E K. Quid verò tibi am-
plius respondeam, qui neges quemquam rectè
discernere posse, nisi Phœnicis annos
vixerit, omnēsque per orbem periculum
faciendo accesserit? Neque dignū ducis
fidem habere illis qui iam olim harū rerum
sunt expertissimi, neque multis illis ista
collaudantibus, suoque testimonio cōpro-
bantibus? L V C. Quos tu mihi multos
illos narras, nū qui harum rerum sunt
probè gnari, & iidem iam omnium facta
indagine periti? Quòd si quispiam talis
esset, mihi quidem vel vnus sufficeret,
neque multis opus haberem.

διωροσωπότερον γὰρ ἐκείνο, καὶ ἀφ' ἑ-
πο, ἢ ἐξ ἑ. ἢ δὲ, ἀτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῆ
συνειδῆα, μὲν πῆρ' ἰσθίας ἀφ' ἀλέγειται τοῖς
αἰθροποῖς, καὶ ἀφ' ἑπο ἀρδονται αὐτῆ.
ἰδοὺ γὰρ τοὶ καὶ σὺ νῦν ἀχθῆ μοι, παληθῆς
δὲ δὲ ἔθνη πῆρ' ἑπο, καὶ δηλώ-
σῃ μοι, οἷον ἐρωτῶμαι ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ
πᾶν ῥαδίον. ὡς ἂν εἰ ἀνδραγαθῆς ἐρῶν ἐ-
τύγχευες, καὶ ἔου τεύξεσθαι, ὑπολαμ-
βαίων αἰθροπον εἶ. ἐγὼ δὲ, καλῶν ὡς
λίθος, ἢ χαλκός εἶη, ἐμλύουσα πρὸς σε
ὑπο βίνοιας, ὅτι ἀδύνατων ἐρῶς, καὶ τό-
τε διζνοῦμαι ἐμὲ εἶ. ἔου αἰθροπον, ὅτι σε
ὄρα εἶον δὲ ἀπατασθαι, ἀλλόκοτα καὶ αἰέλ-
πιστα ἐλπίζοντα. E P M O T. ὄρα καὶ ἑπο-
πο, ὦ Λυκίε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡ-
μῖν, ἀλλὰ χρὴ σῶντα πᾶσι δίδόντας αὐτοῖς,
ἰδιώτας καὶ ἀβιῶναι; Λ Υ Κ Ι Ν. καὶ ποῦ
ἑπο ἡχουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ οὐχ
ὡς ἔ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ ἂν φι-
λοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσι βπὶ φι-
λοσοφίαι ἐκάστη, καὶ σῶντα ἀγῆν φά-
σθουσαι, ἢ σὶ ἀληθῆς ἐσ αὐταῖς, ἀδελος
ἀκρεβῆ ποιήσασθαι πᾶσι ἀφ' ἰσθίαι. ἀδύ-
νατον δὲ γὰρ ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν πρῶτε-
θεντων, ἐλέσθαι ῥ' ἀεῖσον, εἰ μὴ ὅτι πᾶν-
τα τοῖς πῆρ' ἀμῶν. εἴτα πῶς μακρὰ ἢ
πῆρ' ὡφῆ, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐτῆς γὰρ
ἐρήσασθαι) ἔτω πρῶτον δὲ ἐντύχης, ἑπο
ἔψη, καὶ συμφιλοσοφῆσθαι; καὶ κείνος Ἐρμῆον
ποιήσεται σε; E P. καὶ τί σοι ἀποκρινάμεν
δὲ ἐπὶ; ὅς οὐτε αὐτὸν πῆρ' ἀξιοῖς οἷον τε εἶ.
Φῆς, μὴ Φοίνικος ἔτη βίβη, πᾶν ἑσ ἐκ
καὶ πῆρ' ἑπο, καὶ πῆρ' ἀμῶν, οὐτε τοῖς πρῶ-
τεπειραμῶν πῆρ' ἀξιοῖς, οὐτε τοῖς
πολλοῖς ἐπαμνοδοῖ, καὶ μῆρ' τυροδοῖ; Λ Υ. τί-
νας Φῆς τοῖς πολλοῖς εἰδδῶς, καὶ πεπειρα-
μῶν ἀπῶντων; εἰ γὰρ τις τοιοῦτος ἐστίν, ἰκα-
νὸς ἐμοῖ γὰρ καὶ εἶς, καὶ ὄρα ἔτι πολλῶν δέηση.

ὡς δὲ τοῖς ὄσιν εἰδότες λέγεις, ὅσιν πὶ ὁ
 πλήθος αὐτῶν πρὸς αἰεταί με πιστεύειν,
 ἀλλ' οὐκ ἢ μηδὲν, ἢ ἐν εἰδότες, ὡς αἰ-
 πύτων ἀποφαινόμεθα. ΕΡΜΟΤΙΜ.
 μόνος δὲ σὺ ἀληθὲς κατείδες, οἱ δὲ ἄλ-
 λοι, ἀπίστοι ἀπύστες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.
 ΛΥΚΙΝ. καὶ ἀφ' ἑσέως μου, ὦ Ερμότι-
 με, λέγων, ὡς ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμὴν
 πῶν τῶν ἄλλων, ἢ πάτω ὅλος ἐν τοῖς εἰδό-
 σι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὡς ἐφίλω, ὅτι αὐτὸς
 εἰδέναι τὰ ληθῆς ὑπὸ τοῖς ἄλλοις ἀφαι-
 νόμοις, ἀλλὰ μὲν πᾶν αὐτὸ ἀγνοῦν ὁ-
 μολογῶν. ΕΡΜΟΤ. ἀλλ', ὦ Λυκίε, ὅ
 μὲν ὅτι πᾶν ἐλθεῖν χεῖρα, καὶ πειρα-
 θῆναι ὡς φασί, καὶ ὅ μὴ αὐτὸ ἄλλως ἐλέ-
 θαι ὅ βέλπιον, ἢ οὕτως, ὅλοισιν ἴσως. ὅ
 δὲ τῆ πείρα ἐκείνη ἴσαστα ἔτη ἀποδιδό-
 ναι, πατήριον, ὡς ὅτι οὐχ οἶόν τε ὄν ἀπὸ
 ὀλίγων, καὶ μαθητῶν πᾶν. ἐμοὶ δὲ καὶ
 πᾶν ῥαδόν ἐξ ὁδοῦ ὅ τοιοῦτον, ἔξ πολλ-
 λῆς ἀφαιρέσεως. δεόμενον. φασί γὰρ τοῖς
 πλάτων πῶν, Φιδίαν οἶμα, ὄνουχα μόνον
 λέοντος ἰδόντα, ἀπὸ ἐκείνου ἀναλελογάσθαι
 ἡλικίας αὐτὸ πᾶν λέων ἡμοίον, κατ' ἀξίας
 τῶ ὄνουχου ἀναπλαθεῖς. καὶ σὺ δὲ, ὡς τις
 σοὶ χεῖρα μόνον ἀφ' ἑσέως δείξῃ, ὅ ἄλλο
 σῶμα καὶ καλυψάς, εἴση, ὅμα, ἀπὸ τῆς
 ὅτι ἀφ' ἑσέως ὅτι ὅ καλυμμένων, καὶ
 μὴ ὅ πᾶν σῶμα ἴδης. καὶ τοῖσι πᾶν μὲν
 κεφαλαῖον, ὡς ἀπύστες λέγεις, ῥαδόν
 καὶ μαθητῶν ἐν ὀλίγῳ μοίῳ ἡμέρας, ὅ
 δὲ ὑπὸ ἀκρίβους τῶν, καὶ μακρῆς τῆς ἔξε-
 τάσεως δεόμενον, οὐ πᾶν ἀναλελογῶν ἐς πᾶν
 αἰρεσιν τῶ βελπίονος, ἀλλ' ἐνεστὶ κρίναι καὶ
 ἀπὸ ἐκείνων. ΛΥΚΙΝ. παπαί, ὦ Ερ-
 μότιμε, ὡς ἰχθυὸς αὐτῶν εἴρηξας, ἀπὸ τῶν
 μερῶν ἀξίαν πᾶν ὅλα εἰδέναι. καίτοι ἐγὼ πᾶν
 ἐρατῆ ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν ὅ
 ὅλον εἰδὼς, εἰδέναι αὐτὸ καὶ τὸ μέρος. ὁ δὲ μὲν
 νοῦν τὸ μέρος, ὅτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ
 μοὶ τὸ δε ἀποκρίναι, ὅ Φιδίαν δὲ ποτε
 ἰδὼν ὄνουχα λέοντος, ἐγὼ δὲ ὅτι λέοντος
 ὅτιν, εἰ μὴ ἐώρακε ποτὲ λέοντα ὅλον;

Porro si imperitos dixeris, nunquam il-
 lorum multitudine adduci potero ad
 credendum, donec de omnibus nullius
 ignari definiendi facultatem sibi paraue-
 rint. HER. Proinde tu solus veritatem
 perspexisti, cæteri verò quotquot philo-
 sophantur, in vniuersum omnes vecordes
 sunt, & sine iudicio? L V C. Tu quidem
 Hermotime falsò me mendacii coar-
 guis, cum dicere non verearis quòd me
 ipse cæteris omnibus anteponam, aut om-
 nino in numero eruditorum haberi con-
 tendam: parumque memor esse videtur
 eorum quæ per me antè dicta sunt. Ne-
 que quidem me præ aliis veritatem di-
 gnoscere contentiosè vociferor, verum in-
 genuè fateor me cum aliis omnibus iux-
 tà ignatum esse. HERMOT. Atqui
 Luciane, quod ais omnes accedendos es-
 se, eorumque experimentum sumendum
 quæ dicuntur ab aliis, neque aliam ra-
 tionem meliorum eligendorum superesse,
 fortasse non valde improbarim. Cæ-
 terum cuique experientia tot annos im-
 pendi oportere, perquam ridiculum mi-
 hi videtur, quasi verò nõ & è paucis cun-
 cta perdisci queant. Mihi equidem ista
 perpendenti, haudquaquam graue aut
 operosum hoc videtur, quòdque multo
 exercitio eget minimè. Si quidem aiunt,
 quædam ex statuariis, opinor autem fuisse
 Phidiam, tantum ab vngue leonis con-
 specto æstimasse in quantam magnitudi-
 nem totus leo exurgeret, si iuxta vnguis
 ratione fuisse sculptus atque formatus.
 Neque mihi dubium est, quin & tu, si
 quis tantum hominis manum tibi com-
 monstraret, reliquo corpore obuelato,
 nihil cunctatus acutum scies hominem
 esse quod absconditum est, etsi totum
 corpus non videris. Ita quoque rerum
 capita, de quibus multus est multorum
 sermo, sine negotio in exiguo etiam pun-
 cto dici perdisces. Accurata autè & exa-
 cta harum rerum cognitio, cui conse-
 quendæ longa perquisitione opus est,
 nullo modo ad electionem melioris re-
 quiritur, verum etiam ab illis quæ dixi,
 iudicium facere licebit. L V C. Παπαί
 quàm firma sunt & fortia quæ dixisti
 Hermotime, contendens ex partibus to-
 tum cognosci posse! Quanquam ego me
 tuæ sententiæ diuersum audire memini,
 vt qui totum cognouerit, etiam partem

perfectam habeat: porro qui partem saltem, is non statim etiam totum habet cogni-
 tum. Iam tu hoc mihi quoque responde, quomodo Phidias quondam leonis vngue conspe-
 cto cognoscere potuit leoninum esse vnguem, nisi antè alias totum leonem vidisset?

An verò tu hominis manu saltem visa dicere posses hominis esse, cum antea hominem neque vidisses neque cognouisses unquam? Cur autem taces? Nunquid vis ut ego pro te respondeam ad quaestionem tibi propositam, videlicet quod nullo modo posses: ad eò ut periculum sit, ne Phidias infecta te abeat, leone nequicquam incepto aut exculpto. Nihil enim ista ad Bacchum, quæ à te proponuntur, faciunt. aut quomodo hæc inter se sunt similia? Neque enim tibi & Phidias alia cognoscendarum partium causa fuit, quam prior totius cognitio, hominis dico & leonis. Cæterum in philosophia, nempe quam tradunt Stoici, quoniam pacto ex aliqua parte cognita, etiã reliqua cognoscet? Aut quomodo illa ut honesta & pulchra demonstrabis? Neque enim totum novisti cuius illa sunt partes. Quod autem dicis, totius philosophiæ capita auditu facile posse comprehendere etiam in modica diei portuicula, nimirum quæ rerum sint principia, qui fines, quam opinionem de Diis habeant philosophi, præterea quid animam esse sentiant, & quod nonnulli omnia corporea esse affirmant, rursus alij etiam pleraque incorporea esse contendunt: tum quod pars illorum voluptatem, pars autem nescio quod honestum, summum bonum felicitatemque esse statuunt, atque id genus sexcenta alia: hæc inquam auditu facile discerni & definiti posse, nihilque in his excutiendis & statuendis esse operæ, nosse autem eum qui vera dicat, vide ne non unius saltem dieculæ particulam requirat, sed multorum potius dierum opus & labor sit. Aut quid animi illis fuisse putas, qui de his ipsis rebus aliquot librorum centurias & chiliades conscribere non gravati sunt? nimirum non ob aliam causam, quam ut persuasum facerent omnibus, vera esse, ut mea fert opinio, pauca illa & modica, quæ tibi videntur facilia, nulloque labore comprehensibilia. Iam verò omnino vate tibi opus esse opinor ad meliorum electionem faciendam, nisi, ut dixi, exercitij impigro studio illud consecutus fueris, ut in deligendo accuratè uniuersa discutias & unumquemque totum ad unguem exploratum cognoveris. Haud enim valde negauerim hoc pacto philosophiam in compendium contrahi posse, neque habituram multas variarum rerum comprehensiones, neque ullam moram aut cunctationem, si constitutum vatem omnium rerum capita percensentem audieris, & inter audiendum ad singula maestatis hostis facta feceris. Hoc enim pacto infinitis laboribus Deus te subleuabit, posteaquam ex oblatiis extis tibi commonstrauerit quænam potissimum tibi eligenda sint.

A ἢ σὺ αἰθερόπου χεῖρα ἰδὼν, ἔχεις αὐτὸ εἰπεῖν, ὅτι αἰθερόπου ἔστι, μὴ παρῆτερον εἰδώς. μηδ' εἰσραχῶς αἰθερόπου; τίσι γὰρ; ἢ βέλῃ ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑποφ' σοῦ πὰ γε ἀναγκῆα, ὅτι ἔκ αὐτῆς εἶχες; ὥστε κινδυνὸς ὁ Φιδίας ἀπορακτος ἀπεληλυθέναι, μάττω δὴ ἀπλάσας τὸν λέοντα. ὁ δὲ γὰρ παρῆς τὸν Διόνυσον, ὃ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὁμοῖα; πῶς μὲν γὰρ Φιδία καὶ σοὶ ὁ δὲν ἄλλο τῷ γνωρίζῃ τα μέρη αἰτίον ἔω, ἢ ὁ εἰδέναι ὁ ὅλον, αἰθερόπου λέγων, καὶ λέοντα. ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷς τῆ Στατικῆ, πῶς αὐτὸ τῷ μέρεσι καὶ τα λοιπῶν παῖ ἰδῶς; ἢ πῶς αὐτὸ ἀποφαίνοιο ὡς κατὰ; οὐ γὰρ οἶδα ὁ ὅλον, ἢ μέρη ἐκείνα ἔστιν. ὁ δὲ φησὶ, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκούσαι ἀπάσις φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μέρει ἡμέρας, οἷς, ἀρχαὶ αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὶ οἰοῦται εἶ, πῶς ψυχῶν, καὶ τίνες μὲν σώματα πῶς τα φασι, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶ ἀξιόδοι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἠδονῶν, οἱ δὲ, ὁ καλὸν ἀγαθὸν καὶ ἄδαιμον πῆνται, καὶ τὰ τριῶντα ἔπτωσι μὲν ἀκούσῃς, ἀποφύλασσαι ῥάδιον, καὶ ἔργον ὁ δὲν, εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ παλινοῦ λέγων ἔστιν, ὅρα μὴ ἔχι μόνον ἔστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὑποφ' αὐτῆς τούτων ἐκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἐκάστοι συγγράμασιν, ὡς πείσασιν, οἷμαι, ἀληθῆ εἶ τα ὀλίγα ἐκείνα, καὶ ἄ σοι ἔδδει ῥάδιον, καὶ θυμάσῃ; νῦν δὲ μαντέως, οἷμαι, δεῖσθ' σοὶ καὶ ταῦτα παρῆς πῶς αἴρεσιν τῆς κρείττωνων, εἰ μὴ ἀνέχη πῶς ἀφαιρέσειν, ὡς ἀκείως ἐλέσθαι αὐτὸς ἀπῆνται, καὶ ὅλον ἐκάστον κατὰ μὴσας, ἔπιτομος γὰρ αὐτῆς ἡροῖτ' αὐτῶν, ὅρα ἔχουσα παρῆς πλοκάς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μετὰ τῆς ἀμῆνός τὸν μαντεῖν, ἀκούσας τῆς κεφαλαίων ἀπῆντων, σφραγίσαιο ἐφ' ἐκάστοις ἀπαλλάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων παραγράματων, δείξας ἐν τῶ τῆς ἱερείου ἢ πατὴρ ἄ πινά σοι αἰρετέον

εἰ δὲ βύλει, καὶ ἄλλο τι ἀποπραμονέσθην ἂν
 ὑποδοσσομένη σεις, ὡς μὴ ἱερέα καὶ ἰατρούς
 τωπι, καὶ θυσιάστη, τὰ μὴ ἱερέα τινα τῶν
 μεγαλομίσθων πρὸς κελεύειν, ἀλλ' ἐς κέλπιν
 ἐμβολῶν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσό-
 φων ἐκάστου βούλομα, κέλθου παῖδα τῶν
 αἰήτων ἀμφιδαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς
 τὴν κέλπιν, ἀελέσθαι ὅτι δὴ πρῶτον
 ὑπο τῶν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, ἔ-
 λθου πρὸς τὴν ἰσθμὸν ἐκείνην, ὅστις αἰή-
 τος φιλοσόφου. ΕΡΜ. Τωπι μὲν, ὦ Λυκί-
 νε, βωμολοχικῶς, καὶ ὅτι κέλπιν. σὺ δὲ εἶπες μοι,
 ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπώριον αὐτὸς; ΛΥ. καὶ μάλα
 πολλὰκις. ΕΡΜ. ἀρ' οὖν περὶ αἰήτων ἀπὸ τῶν
 ἐν κύκλῳ τοῖς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπο-
 γυνομένους, καὶ πρὸς ἀλλῶν, καὶ ἀντεξέτα-
 ζων τοῖς οἴνοις; ΛΥ. ἔδαμῶς. ΕΡ. γρηγο-
 ροῦμαι, σοὶ τὰ πρῶτον γρηγορῶ καὶ ἀξίως ἐπι-
 χροῦντι ἀποφέρεισθαι. ΛΥ. καὶ Δία. ΕΡ. καὶ
 εἴπο γὰρ τῶν ὀλίγων ἐκείνων γάμαρος, εἶχες αὐ-
 εἶπεν ὁποῖος ἀπασ ὁ οἶνος ἔστιν; ΛΥ. εἶχον
 γάρ. ΕΡ. εἰ δὲ ἔλεγες προσελθόντων τοῖς
 καπήλοις, ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν βούλο-
 μα, δότε μοι, ὦ ἔσθι, ἐκπερὶ ὄλον ἐκάστος ὑμῶν
 τὸν πῖνον, ὡς εἴθε πῶς ἐπέξελθῶν, μάθοι-
 μι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, ἔσθι μοι ὡνη-
 τεον. εἰ αὐτὸ ἔλεγες, εἰ καὶ οἶός κε κατὰ γρά-
 σαι σα αὐτὸς; εἰ δὲ καὶ ὅτι πλέον ἐνοχλοῖς,
 ἔλαχ' αὐτὸ καὶ προσέλαχ' τῶν ὕδατος; ΛΥ. οἶμα
 ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' αὐτὸ πάθοιμι. ΕΡ. καὶ τῶν
 τὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ. τί δὲ ἐκπερὶ τὸν
 πῖνον, διωαρμύεις ἀπὸ ὀλίγου τῶν γάμαρος
 εἰδέναι ὁποῖον ὁ πῖνός ἐστιν; ΛΥΚ. ὡς ὀλι-
 σθητός, ὦ Ερμώτιμω, καὶ ἀφιδιδράσκεις ἐκ
 τῶν χρατῶν, πλὴν ἀλλ' ὡνησάς γε οἰομένους
 γὰρ ἐκπερὶ βύλει, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμ-
 πέπωκας. ΕΡ. πῶς τῶν ἔφης; ΛΥΚ. ὅτι αὐτομολογούμενον προσέλαχ' λαβῶν, καὶ
 γνώριμον ἀπασί, τὸν οἶνον, εἰκάστις αὐτῶν
 τὰ ἀνομοιώτατα, καὶ πρὸς ὧν ἀμφισβητή-
 σιν ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ὄντων ὡςτε ἔγωγε
 εἰ καὶ ἔγω εἶπεν κατὰ τὸν οἶνον ὅμοιος φιλοσο-
 φία καὶ οἶνος εἶναι, ἄρα κατὰ τῶν μόνων,

A Quod si autē volueris, & aliud multo mi-
 noris negotij compendium eligendi tibi
 subiiciam, quod secuto, neque victimę ti-
 bi offerendę sunt, neque villus ex sacer-
 dotibus magna mercede conducendis ti-
 bi adsciscendus est: verum cōiectis in vr-
 nam literulis, cuiusque philosophorū no-
 mina habentibus, iube puerum aliquem
 impuberem florecente ætatura, ad vrnā
 accedentem extrahere eam literam que-
 cunque primū illi sub manum venerit;
 ac tandem inspecta literula ducem cog-
 nosces, quem tibi in philosophia sequē-
 dum existimo. HER. Ista quidem Lucia-
 ne, scurrili dicacitate à te, & non ex ani-
 mo dicta sunt. Tu verò responde mihi,
 nunquā mne ipse vinum cōmercatus es?
 L V C. Et persępe quidem. HER. Nun-
 quid ergo per orbem circuire soles quot-
 quot in vrbe sunt caupones, degustans,
 licitans, atque expendens vina? L V C.
 Nequaquam. H E R M. Opinor enim
 illud, cui sub initium bono & digno inci-
 deris, auferendum tibi esse. L V C. Ita per
 Iouem. H E R. Proinde à modica illa &
 tenui degustatiuncula pronunciare iam
 potes de toto vino cuiusmodi sit. L V C.
 Haud dubiè possum. H E R. Porro si di-
 ceres, assistens cauponibus, Posteaquam
 vini sextarium cōmere statuerim, agite
 ὁ amici, date quęso vnusquisque vestrū
 totum dolium mihi ebibēdum, vt omni-
 bus exhaustis certum habeam quinam
 vestrū generosiora vina venalia habeat,
 & vnde mihi vinum sit commercandum:
 quod si hæc inquam diceres, an non iure
 optimo pro insano ab illis deridendus es-
 ses: atque si illos acriter instando per-
 turbandi finem non faceres, fortasse
 etiam aqua ab illis perfunderere? L V C.
 Sanè opinor, & profectò meritis meis
 dignissima paterer. H E R. Non secus
 se quoque habent res philosophicę: quid
 enim necessarium est totum vas exhau-
 rire potando, cum etiam à modica illa
 degustatiuncula nobis promptum sit
 nosse quale sit futurum? L V C. Quam
 lubricus es ὁ Hermotime, quamque ter-
 giuersando laberis è manibus? verum
 profectò tua tergiuersatione parum pro-
 mouisti: cum enim speraris te effugisse,
 in easdem plagas incidisti. HER. Quor-
 sum ista dicis? L V C. Quoniam rei per se
 planę & indubitatę, omnibus certę & cog-
 nitę, nepe vino, longè dissimillima affimilando comparas, & ea quidem de quib. ne-
 mo non incertus animi ambigit, in obscuro consistentibus, ita vt ego mehercle dicere
 nequeam quatenus tibi vinū & philosophia similia videantur, nisi fortasse in hoc solo,

quòd & philosophi in quæstu habeant A
disciplinas venum expositas, quemad-
modum caupones vinum, quas quidem
commiscentes dolosè & fraudulentè a-
dulterant, & maligna mensura diuendi-
tant. Ad hunc verò modum quod dicis
considerabimus. Ais autem vinum in va-
se exceptum, totum esse sui simile: & pro-
fectò nihil absurdi in hoc à te dictum est.
Atqui si quis etiam degustauerit illud
hausto saltem modico, statim comper-
tum habet quale totum sit dolium: &
hoc in confesso est apud omnes, nec est
quod quicquam tibi in his contradicam.
Vide verò etiam posthac, philosophia,
eiusque alumni, nempe præceptor tuus,
num eadem quotidianis prælectionibus
ad vos differit, iisdemque de rebus nun-
quam non verba facere cõsuevit, an non
subinde alio tẽpore alia vobis solet pro-
ponere? Esse enim non parum multa
philosophiæ abstrusa mysteria, iam olim
amicè nemini obscurum est. An non ve-
rò tu etiamnum, vt par est, instar Vlyssis
apud illum perduras circumeundo & ob-
errando, si semper sonat eadem per ead-
dem, at fortasse sãtis est si semel quippiã
inaudieris? H E R. Et cur non? L V C.
Quinam igitur fieri potuit, vt tu primo
gustu statim nosceres vniuersa? Neque
enim semper eandem cantilenam nobis
solet occinere, sed subinde noua nouis
differèdo agglomerat. Nõ ò amice, vt vi-
num quod semper idem est, adeo vt nisi
totum vas strenuè exhausteris, nequic-
quam inebriatus obambulabis. Planè e-
nim in fundo mihi visus est Deus philo-
sophiæ adyta abstrusisse, sub ipsam fec-
cem vsque. Itaque totum dolium pos-
tremò exhausteris necesse est, si vnquam
consilium tibi fuit nectaream illam po-
sitionem inueniendi, quam aridis faucibus
iam olim audissimè sitire mihi visus es.
Porro autem eam persuasionem tibi per-
suasisti, vt putes tale quippiam esse phi-
losophiam, vt si saltem leuiter illã primo-
ribus, quod aiút, labiis degustaueris, sta-
tim fore vt omnibus sapientiæ numeris
euadas absolutissimus: quemadmodum
perhibent de diuinatrice illa in Delphis,
que simul atque sacra fluenta degustauerit, actutum afflata numine, accedentibus re-
spondet oracula. Atqui nõ ita se habet philosophiæ studiũ. Itaque te, quem ultra me-
dium iam dolij ebibisse cõstat, adhuc incipere perhibeas. Quare vide ne rectiùs huic
philosophia cõparari queat. Dolium enim & cauponem adhuc tibi sinemus, nihil au-
tem insit vini, sed potiùs omnium frugum confusum quoddam seminarium, in sum-
mo quidem triticum, cui subsint fabæ, quibus deinde subiectum sit hordeum, mox
lentes, quinto cicera, postremo alię quæpiam diuersorum feminum species & genera.

ὅτι ἔ φιλοσοφοῦντες ἀποδίδονται τὰ μαθήματα,
ὡς ὅτι οἱ κἀπηλοὶ, κερσαμένοι γὰρ οἱ πολλοὶ,
καὶ δολώσαντες, ἔ κερσαμένους ἔπωσι δὲ
ἔπισκεπήσωμεν ὅτι καὶ λέγεις τὸν οἶνον φῆς τὸν
ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ
μὰ Δί', ὅσον ἀποπονδύνα δὲ εἴ τις γάλακτο
ἔρυσσάμενος ἐλίξεν ὅσον αὐτῷ, εἴσειαυ-
πῆκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκέραιον ἔ-
στιν, ἔ ὅσον αὐτῷ ἐγώ γε τι ἀντίπεω. ὅρα δὴ καὶ
ὁ μὲν τῆτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦν-
τες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς
ὑμᾶς λέγει ἰσημέραι, καὶ πρὸς τῷ αὐτῷ, ἢ
B ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ὅτι, πρὸ δὴλον ὡ
ἐπαίρει ἢ ὅτι αὐτὸς εἰπὸς ἐπὶ πρὸ ἐμῶν αὐτῷ καὶ
τὸ Ὀδυσσεὺς πεινοσῶν, καὶ πρὸς πλαιώμενος,
εἰ τὰ αὐτῷ ἐλέγχε, ἀλλ' ἀπέχεσθαι αἰ σοὶ καὶ
ἅπαξ ἀκέραιον; E P. πῶς γὰρ ὅ; Λ Υ.
πῶς οἶνον οἶον τὸ σοὶ μὲν, ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦ γά-
λακτος εἰδέναι τὰ πῆματα; ἢ γὰρ τὰ αὐτῷ γε, καὶ
αἰεὶ ἔπειρα καὶ ἀπὸ καμῶν ἐλέγετο, ἔχ ὡς ὅτι
ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς μὲν ὡς τε, ὡ ἐπαίρει, μὲν μὴ
ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μὴ ὡν πε-
ριήεις ἀπεχῶς γὰρ ἐν τῷ πῆματι δοκεῖ μοι ὁ
C θεὸς κἀκακρῶσαι τὴν φιλοσοφίαν ἀγαθὸν ὑπὸ
πῆμα πρὸς αὐτῷ. δεῖσθαι οἶνον ὅλον ἐξαιτη-
σαι ἐς τέλος, ἢ ἔπειτα αὐτῷ ἔπειτα ὁ νεκτάρων
ἐκπίης πῆμα, ἔ πάλαι διήνη μοι δοκεῖς. σὺ δὲ
οἷον ὁ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γάλακτο
αὐτῷ, ἔ σπᾶταμο μικρὸν ὅσον, αὐτῆκα σε πῆμα-
σοφον γηυσόμενον, ὡς ὅτι φασὶν ἐν Δελφοῖς
πῆμα πρὸς μανθῆν, ἐπειδὴ πῆμα τῆς ἱεροῦ νά-
μαρος, ἐνθεον βίβης γίνεσθαι, ἔ χρᾶν τοῖς
πρὸς οἷον ἀλλ' ἔχ ἔπειτα ἔχιν ἔοικε. σὺ γὰρ ἔν-
ταρ ἢ μισοῦ τὸ πῆμα ἐκπεπωκῶς, ἐκάρχε-
σαι ἐπὶ ἐλέγεις. ὅρα τῶν μὴ τῷ γε μᾶλλον
φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἐπὶ μὲν τῷ
σοὶ, καὶ ὁ κἀπηλος, ἐπέτω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
πῆμα πρὸς μανθῆν. τίς πρὸς ἔπειτα αὐτῷ καὶ μὲν
τῆτο, κῶμα, εἴπα χρῆται, καὶ ἔπειτα ταῦταις,
φακεῖ, εἴπα ἐρέβουλοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς.

Εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαί ἐθέλων τῆς ἀπειμα-
 των, καὶ ὅς ἀφελῶν τῆς πυροῦ, ἔσθ' ἰὼ, ἀ-
 νέδωκέ σοι δειγμά ἐς πλὴν χεῖρα, ὡς ἴδεις,
 ἀρα οἶον ἔχῃς ἀν' εἰπεῖν εἰς ἐκείνο ἀποβλέ-
 πων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φα-
 κοὶ ὕπακτοι, καὶ οἱ κύαμοι καὶ ἀφ' ἀκροῦ ; ΕΡ-
 ΜΟΤΙ. ἔδαμῶς. ΛΥΚΙΝ. καὶ τοίνυν
 ὁσθ' φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ὡν φήσῃ τις τῆ
 κοσμοῦ, μάθοι ἀ' ἀπασῶν, ὅποιά ἐστίν· οὐ
 γὰρ ἐν πλὴν, ὡς ἔσθ' ὁ οἶνος, ὡς ἔσθ' οὐκ ἀπὸ
 ἀπεικείνης, ἀξίαν ὁμοίαν εἶ) τὰ γ' ἄματι.
 ὁ δὲ ἔτερεῖον π' ὡφθη, καὶ π' ἔργου τῆς ἐξε-
 πάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον κορία-
 ασα, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ
 πῖνα ἐν τὰς συρφετὰς π' ἀπολαύσασθαι, ὡς
 καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησα, καὶ μικρὸν εἶ) κα-
 κόν. ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίαν ἐκπεῖν
 τὸν πῖνον, ὡς κοτύλιον κορίατο, ζημιώσασθαι ἀν-
 τὸν κέπηλον, ἔτιως ἀπίθανα γ' ὁμοίως· φι-
 λοσοφία δὲ, ὁσθ' ἐν ὅν τοῖσ'το π' ἄτοι, ἀλλὰ καὶ
 ὅτι πάμπολλα πῖνος, ὁσθ' ἐν ἐλάτῃων ὁ πῖνος
 γίγνεται, ὁσθ' ἐζημιώσεται ὁ κέπηλος. ἐπιρ-
 ρεῖ γὰρ καὶ πλὴν παρομιῶν ὁ κοσμοῦ, ἀξ-
 απλάτῃων ἐς ὁ ἐμπαλιν ἢ ὁ τῆς Δαναί-
 δῶν πῖνος. ἐκείνος μὲν γὰρ ὁ ἐμβαλλόμενον
 καὶ στυφῆεν, ἀλλὰ δι' ἐρρὸν βύθους, ἐντεῦθεν δὲ,
 ἰὼ ἀφελῆς π', πλὴν ὁ λοιπὸν γίγνεται. ἐθέ-
 λω δὲ σοι καὶ ἄλλο ὁμοίον εἰπεῖν φιλοσοφίας
 καὶ γ' ἄματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασφη-
 μεῖν καὶ αὐτῆς, ἰὼ εἴπω ὅτι φαρμάκων ὀλε-
 θρῖος ἔοικεν, ὅς κωνεία, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω
 τῆς τοιούτων. ὁσθ' γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ ἔσθ' ἄ-
 νατηφόρα ἐστίν, ἀποκτείνου ἀν', εἰ τις ὀλίγον
 ὅσον ἀκαταμάχον ἀποξύνσας αὐτῆς, ἀκρω τὰς
 ὄνου καὶ ἀπολαύσασθαι, ἀλλὰ ἰὼ μὴ ἴσοσθ' ὅσον
 ὅσον χεῖρ, καὶ ὅπως, καὶ ζῶ οἷς, ὅσα ἀν' ἀπο-
 θάνοιο κοσμοῦ ἐκείνος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦ-
 λάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσασθαι πλὴν τῆ
 ὅλα γ' ὡσιν. ΕΡΜΟΤΙΜ. ἔσθ' ταῦτα ὡς
 βάλει, Λυκίνο. π' οἶον ἐνατὸν ἔτη χεῖρ βιω-
 ναί, καὶ ἴσοσθ' ἰσομοφίαι κοσμοῦ ἀματι· ἢ ἔκ
 ἀν' ἄλλως φιλοσοφῆσαι μὲν ; ΛΥ. οὐ γὰρ, ὡ
 Ερμότιμο, καὶ δέον ὁσθ' ἐν, εἴτε ἀληθῆ ἔλεγεσ ἐν
 ἀρχῇ, ὡς ὁ μ' εἶος, βραχυς, ἢ δὲ τέχνη, μακρῆ·

A Iam si institorem accederes feminum
 mercendorū gratia, illéque à summo tri-
 tici aliquot grana inspicienda in manum
 tibi traderet, possésne igitur conspectis
 granis dicere cicer esse mundum, & len-
 tes probè purgatas, fabas autem inanes ?
 H E R. Nullo modo. L V C. Proinde ne-
 que philosophiam ab vno aliquo eorum
 que quis dixerit, vniuersã pernosces cu-
 iusmodi tota sit. Neque enim vna aliqua
 res est, quale est vinum, cui quidem tu il-
 lam tamen valde inæquali cõparatione
 contulisti, contendens similem esse totã
 primo gustui. Quod autẽ diuersum quid-
 dam visum est, curiosa perscrutatione nõ
 eget. Etenim si quis vinum acetosum aut
 alioqui malum emerit, duorum obolorū
 iacturã facit. Porro autem in media ple-
 be versari, sicut & tu dixisti statim initio,
 non mediocre malum est. Alioqui qui
 totum vas epotare voluerit, vt vini sexta-
 rium coemat, damno cauponem afficiet,
 tam inciuiliter & insolenter degustando.
 Nihil autẽ tale philosophia patitur : ve-
 rum tamen nimis multa biberis, vas ta-
 men non imminuitur, neque vllam iactu-
 ram facit cauponam exercens. In idem e-
 nim loci fluit exhaustum negotium, la-
 bórque, iuxta prouerbium, & contra fit
 atque in Danaidū dolio: illud enim quic-
 quid infusum fuerit, nõ continet, sed pro-
 tinus hac atque illac perfluit. Hinc verò
 etiam si multa abstuleris, multo tamen
 plura relinquuntur. Ceterum aliud quid-
 dam non dissimile de philosophiã gustu
 tibi proponam: tu verò caue putes in phi-
 losophiã contumeliam ista me dicere, si
 dixero illam similem esse exitiali & per-
 nicioso pharmaco, cuiusmodi est cicuta,
 aut aconitum, aut aliud tale quippiam.
 Neque enim illa tamen sint lethalia &
 mortifera, statim mortẽ inferunt, si quis
 modico quopiã de illis ablato, summo vn-
 gue degustauerit: verum si non tantum
 quantum ad cõsciscendam mortem ne-
 cessariũ est, & qua ratione fieri oporteat,
 & cum quibus sumendum sit, certè non
 morieris. Tu autem contendis ad totius
 cognitionem parãdam minimum quod-
 que sufficere. HER. Sint sanè ista Lucia-
 ne quemadmodum ipse volueris: quor-
 sum igitur centum annos nobis viuend-
 um autumas, & tantorum negotiorum
 molem sustinendam, quasi verò alioqui
 nobis philosophari non foret integrum?

L V C. Non profectò Hermotime: neque hoc tibi graue & arduum auditu videatur. Etenim si sub initium vera dixisti, vitam videlicet breuem esse, artem verò longam:

nunc nescio quí fiat ut tu grauer succē-
fere soleas, nisi priusquam sol diurni cur-
sus pensum absoluerit, nobis Chrysippus,
aut Plato, aut Pythagoras euadas. HER.
Insidiosè imponis mihi ô Luciane, mé-
que in angustum cōstringis, nihil vnquā
mali à me passus, nimirum præ inuidia,
quòd ego quidem in disciplinis nonnul-
lum operæpretiū fecerim, te ipsum verò
nihili pendens dare soles neglectui, nul-
lis disciplinis liberalibus animum exco-
lens, tantus ætate existens. LV C. Scis
igitur quid faciendum tibi putem? Mihi
quidem tanquam atra bili percito, & in-
fanienti, ne dicto audiens esto, néve men-
tem adhibeas, sed sine nugari me liberè:
tu verò, ut quidem iam facis in præsen-
tia, porrò perge viam tuam, atque ad illa
quæ initio decreuisti persequi, alacriter
contende. HER. Atqui tu nullam mihi
permittis deligendi copiam: tam vehe-
menter & violenter me vrges, nisi omniū
experimentum sumpsero. LV C. Si qui-
dem planè peritum esse oportet, ut ne
quid interim dicam aliud. Quòd autem
me violētum dicis, vidēre mihi infontem
& inculpabilem iuxta Poëtam incusare:
nisi dum altera tibi inuenta fuerit oratio
pro te faciens, nunquā quod iam illatum
est, aufertur à violentia. Ecce his multo
etiam vehementiora tibi proponeret ora-
tio, tu verò illa ommissa me fortasse incusa-
res. HER. Qualiānam? demiror enim, si
quid etiamdum abstrusum illi relictum
sit. LV C. Parum esse ait, neque sufficere
omnia perspexisse, illaque obiter perlus-
trasse, ut possis iam optimum eligere, ve-
rùm adhuc opus esse re quapiam maxi-
ma. HER. Qua tandem? LV C. Critico
quopiam ô admirande, excussōque iudicio,
mētēque acuta & solerti, intelligentia
insuper summa & acri, qualem esse
summopere necessariū est de rebus tan-
tis iudicantem. Aut semel nequicquam
vniuersa visa sunt. quinetiam permultum
temporis huic rei tribuendum esse con-
firmat, quod omnibus exactè & diligen-
ter excutiendis & indagandis sufficiat,
omnibūque in medium propositis eli-
gere oportere cunctantem & tardan-
tem: nullo modo autem differentis an-
nos spectandos esse, neque habitum suspi-
ciendum, neque opinionem sapientiæ
reuereri oportere, sed in morem Arcopagitarum cuncta esse facienda, quibus mos
est noctu & in tenebris cognoscendis causis dare operam, ut non in dicentes, sed
in ea quæ dicuntur, defigant oculos. Ad hunc quidem modum tibi eligenti prom-
ptum erit philosophari. HERMOTIMVS. Iuxta vitæ rationem tu dicis: ex
his enim quæ dixisti, nullius hominis vita satis longa esse potest ut omnia percurrat,

Α νῦν δὲ σὺ οἶδ' ὅ, τι παθῶν, ἀγανακτεῖς, εἰ
μὴ ἀνθιμερῶν ἡμῖν ὄριν διῶμαι ἠλίον, Χρύ-
σιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας ἡμίμοιο. ΕΡ.
Πειρήχη με, ὦ Λυκίνε, καὶ στυγελαιώδης ἐς γε-
νόν, ὅσδεν ἔσ' ἐμοῦ δόξων παθῶν, ἔσ' ὅφθον
καὶ δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν παρ' ὑπερῷον ἐσ' τοῖς
μαθήμασι, σὺ δ' ὠλιγόρησας ἐαυτῷ, τηλικού-
τος ὢν. ΛΥ. οἶδ' οὖν ὁ δράσας; ἐμοὶ μὲν,
ὡς ὅφθον κορυβαίτωντι, μὴ παρ' ὅτι τὸν νοῦν,
ἀλλ' ἕα ληρῆν σὺ δ' ὡς ἔχης, παρ' ὅτι εἰς ὅ
παρ' ὅθεν τῆς ὁδοῦ, ἔσ' ὅφθον καὶ τὰ δὲ δόξων
σοι δεδομένα παρ' ὑπερῷον. ΕΡ. ἀλλ' ὅσ' οὐ
Β εἶς σὺ βίαιος ὢν ἀνθιμερῶν τι, ἐν μὴ πειραθῶ
ἀποδύτων. ΛΥ. καὶ μὴν ὅτι εἰδέναι χρῆν, ὡς ἔκ
αἰ ποτε ἄλλο εἶποιμι, βίαιον δ' ἔλεγον ἐμὲ, ἀ-
νάτην δοκεῖς μοι καὶ τὸν ποιητῶν ἀπὸ ἀσθῆ-
αὐτὸν, ἔσ' τ' αἰ μὴ ἕτερος σοι λόγος συμμαχί-
σας, ἀφ' ἑλκῆ τῆς βίαιας, ἡδὴ ἀνθιμερῶν. ἰδοὺ γέ
τοῖ καὶ τὰδε πολλῶν βιαιοτέρων φασὶ αἰ σοι ὁ λό-
γος: σὺ δ' ἐκείνον παρ' εἶς, ἐμὲ ἴσως ἀπὸ ἀσθῆ-
ΕΡ. τὰ πῶτα; θαυμάζω γὰρ εἶπαι ἀρρητον κα-
ταλέλκωται αὐτῶν. ΛΥ. ἔχ' ἰκανὸν εἶναι φη-
σι, τὰ πῶτα ἰδῆν καὶ διεξελθῆν δι' αὐτῶν, ὡς ἔ-
C χῆν ἡδὴ ἐλέαζ' ὁ βέλπισον, ἀλλ' ἐπ' ἔμεγιστον
εἰδῆν. ΕΡ. τίος τύπτου; ΛΥ. κριτικῆς τῆς
ὡ θαυμάσιε, καὶ δὲ βιαιοτέρων παρ' ἀσθῆ, ἔσ' ἔκ
ὄξως, καὶ δὲ βιαιοτέρων ἀκριβῆς, καὶ ἀδεύσους, οἶα
χρῆν εἶπαι τὸν παρ' ἑλκῆ τηλικούτων δικαστῶν.
ἢ μάλιστα αἰ ἀπὸ πῶτα ἐωραμένα εἶναι. ἀποδο-
τέον οὖν φησι, καὶ ὡ ποιῶντα χρῶν ἔκ ὀλίγων,
καὶ παρ' ἑλκῆ ἀπὸ πῶτα, εἰς μέσον ἀνθιμερῶν
δὲ βιαιοτέρων, καὶ βραδυώντων, πολλὰ κίς ἔπι-
σχοποιῶντα μὴ τε ἠλικίαν τ' ἔλεγοντος ἐκείνου,
μὴ τε γῆμα, ἢ δὲ βιαιοτέρων σοφία ἀιδούμενον,
D δηλὰ καὶ τοῖς Ἀρεοπαγίταις αὐτὸ ποιῶντα: οἱ ἐν
νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοῖς λέγον-
ται, δηλὰ ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τὸ τ'
ἡδὴ δὲ βιαιοτέρων σοφία ἐλομέτω φιλοσοφεῖν.
ΕΡ. μὴ τ' βίον φῆς. ἐκ γὰρ ἰδίων ὕδενος αἰθρῶ-
πων βίος δὲ ἀρκέσθην αὐτὸς ὡς ὅτι πῶτων ἐλθῆν,

καὶ ἕκαστον

καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ὀπίδειν, καὶ ὀπίδοντα, κρι-
 ναί, καὶ κρίματα, ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμηνον, φι-
 λοσοφῆσαι. μόνως καὶ δὴ ἕτως βίρεθλεύει φῆς
 τὰ ληθῆς, ἄλλως δὲ ὄ. ΛΥ. ὁκαὶ γὰρ σοὶ
 εἰπεῖν ὡς Ἐρμότιμω, ὅτι σοὶ τὸ πᾶν ἴσθαι,
 ἀλλ' ἐπὶ μοι δοκῶ μὲν ληθῆναι ἡμᾶς αὐτοῖς,
 οἰόμενοι μὲν τι βίρηκέναι βέβαιον, βεβήντες
 δὲ σοῦν, ὡς τῶν οἱ ἀλιβύοντες πολλάκις κα-
 θέντες τὰ δίκτυα, καὶ βαροῖς πινὸς ἀφ' ὧν
 νοί, ἀέλοισιν, ἰσθῆς παμπόλλοις γε τῶν
 βεβλήκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κα-
 μροῖν ἀσαπῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται
 αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμω σεσαγμένον· σὺ
 περὶ μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιούτων ἀσαπῶν κερ-
 ΕΡΜΟΤ. ὃ μὲν γὰρ τί σοὶ τὰ δίκτυα
 τῶντα βούλεται· ἀπεχθῆς γὰρ με τῶν
 βάλκων αὐτοῖς. ΛΥΚ. δοκῶ πειρᾶ διεκ-
 διῶναι· σὺ γὰρ γὰρ οἶδα νῦν, εἰ καὶ τις ἄλ-
 λος ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἀπὸ τῶν ἐλθῶντων πει-
 ρώμενοι, καὶ τῶν ἐργασώμεθα ποτε, σοῦν-
 πᾶν σοῦν τὸ δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἰ τις
 δὲ αὐτῶν ἐχθρὸς ζῆρὺ μὲν, ἢ πᾶντες ὁμοίως
 ἀγνοοῦσι. ΕΡΜΟΤ. τί φῆς; σοῦν τῶ-
 των τις πᾶντες ἐχθρὸς; ΛΥΚ. ἀδελφὸν ἢ σοὶ
 ἀδελφῶν δοκεῖ ἀπὸ τῶν ψεύδεσθαι, ὃ δὲ
 ἀληθῆς, ἄλλο τι εἶ) τῶν μὲν ἀδελφῶν αὐτῶν
 πᾶν βίρηκέναι; ΕΡ. πῶς οἶόντες; ΛΥΚΙ.
 ἕτως ἔσθαι γὰρ ὁ μὲν ἀληθῆς ἔριθμός ἡμῶν, εἰ-
 κοσιν. οἶ), κυάμοις τις εἴκοσιν ἐς πέντε χεῖρα
 λαβῶν, ὀπίκλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα πι-
 νᾶς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κυάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ,
 οἱ δὲ εἰσάγοντες, ὁ μὲν, ἐπὶ τὰ, ὁ δὲ, τετα-
 κόντα λεγέτωσθαι, ὁ δὲ τις, δέκα, ἢ πεν-
 τεκαίδεκα, καὶ ὅλως, ἄλλος ἄλλον πινὰ ἀ-
 εἰθμόν, ἐπὶ δέχεται μὲν τις καὶ τῶν τύχῃ π-
 νὰ ἀληθεύσαι, ἢ γὰρ; ΕΡΜΟΤΙΜ.
 ναί. ΛΥΚΙΝ. ὃ μὲν σοῦν τὸ ἀδελφῶν
 τον, ἀπὸ τῶν ἄλλων ἄλλοις ἔριθμοις εἰπεῖν,
 τοῖς ψεύδεσθαι, καὶ τῶν ὄντων, μηδένα δὲ αὐ-
 τῶν φαίμαι, ὅτι εἴκοσιν ὁ αὐτῶν κυάμοις ἐχθρὸς ἢ
 τί φῆς; ΕΡΜ. ὅτι ἀδελφῶν. ΛΥΚ. καὶ
 τῶντα τῶν ἀπὸ τῶν μὲν οἱ φιλοσοφῶν-
 τες πᾶν βίρηκέναι ζῆρὺσιν ὅποιον τί βῆς,

A & unumquodque non oscitanter perspi-
 ciat, perspectaque iudicet, iamque indi-
 cata eligat, delectūque habito philoso-
 phetur. Hac enim sola ratione verum in-
 ueniri posse contendis, alioqui nequa-
 quam. L V C. Vereor ad te dicere ὁ
 Hermotime, ne hoc quidem satis esse,
 verum ad huc mihi videtur nosmetipsos
 fallere, existimantes aliquid certi & fir-
 mi nobis inuentum esse, cum tamen ni-
 hil inuenerimus: quemadmodum hoc
 ipsum non raro vsu venire solet piscato-
 ribus, qui cum in capturam retia eiece-
 rint, & aliquid graue ac ponderosum sen-
 serint, attrahunt rete, sperantes pisciū
 copiosam multitudinē cōclusam esse: dein-
 de postquam attrahendo nimium delas-
 sati fuerint, aut ingens lapis, aut vas ali-
 quod arena refertū, præter spem illis ap-
 pareret. Proinde etiam atque etiā tibi con-
 siderādum est, ne & nos tale quippiā sub-
 traxerimus. HER. Nō intelligo quid sibi
 ista velint retia, planè tamen iisdem me
 irretitū inuoluis. L V C. Proinde ego te
 rursum extricare conabor. Neque enim
 mihi dubium est peritia natandi te præ-
 cellere, si quis etiā alius. Etenim ego, etsi
 ad vniuersos venerimus experimenti su-
 mēdi gratia, & illud aliquādo fecerimus,
 nondum tamen planum & certū esse exi-
 stimo, penes quē illorum, illud quod que-
 rimus, delitescat. Possibile enim est, vt e-
 ius omnes in totū ignari sint. H. Quid
 ais? an opinaris penes nullū illorum esse?
 L V C. Incertū est. Nunquid non videtur
 tibi fieri posse, vt mētiantur omnes, ipsaq;
 veritas alia quæpiā res sit, quæ penes nul-
 lum horum inueniri queat? H. Quinam
 fieri posse credam? L V. Ad hūc modum:
 fit enim nobis certus aliquis numerus ex
 cōposito constitutus, nēpe viginti. Iam si
 quis viginti fabas in manum sumeret, &
 ea clausa decem quospiam interrogaret,
 quotnam fabas in manu sua cōclusas ha-
 beret: illi autem ducti cōiectura, hic qui-
 dem septem, ille triginta, alter verò de-
 cem aut quindecim, prorsūsq; alius a-
 lium numerum diuinaret: possibile enim
 est aliquem forte fortuna verum dicere:
 an non verisimile tibi videtur? HE. Sanè.
 L V C. Ergo ne hoc quidem factu im-
 possibile credendum est, vt omnes ex æ-
 quo alius alium numerum dicat, falsum
 tamen, & à quo longè latèque absit cer-
 tus ille numerus, adeo vt nullus ex illis dicat virum in manu sua habere viginti fabas.
 Quid autem tu ad ista respondes? H E R M. Fieri posse. L V C. Non alia ratione
 quotquot philosophantur, felicitatem querere insistant, cuiusmodinā tandem res sit.

planéque alius aliud quiddam esse fo-
 mniando confirmat: hic quidē volupta-
 tem, ille honestum: alius alia quæpiam de
 illa comminiscitur. Consentaneum autē
 est, vnum quiddā ex illis esse felicitatem.
 Contra verisimile est præter hæc omnia
 aliud quiddam esse. Ac nos planè vide-
 mur conuerso rerum ordine, secus quam
 oportet, ante inuentum principium ad
 finem festinare. Oportebat autem prius,
 vt mea fert opinio, manifestum esse, ve-
 ritatem esse cognitam, esseque ex philo-
 sopherantium numero aliquem, qui eandē
 certò cognorit. Deinde primū quære-
 re, cui potissimū fides adhibenda sit.
 H E R. Ergo ea ista dicis Luciane, quòd
 etsi omnem philosophiam excusserimus,
 nunquam tamen facultatem nobis pa-
 rabimus veritatem inueniendi. L V C.
 Quid me interrogas, ô bone? quin po-
 tius istum sermonem exquiris? & fortas-
 se respondebit tibi, nunquam hoc fore,
 quoad incertum fuerit num vnum quid-
 dam illorum sit de quibus illi verba fa-
 ciunt. H E R. Proinde nunquam, vt tu
 contēdis, philosophiæ dabimus operam:
 sed necessarium omnino esse video, ea
 abdicata priuatam quandam vitam cum
 vulgo nos agere. L V C. Illud quidem ac-
 cidit quod dicis, philosophari promptum
 non esse, éstque ei qui quidem homo
 sit, ineuitabile. Iubes enim, vt is qui phi-
 losophiæ operam daturus sit, statim ini-
 tio optimam quamque deligat. Ipsius au-
 tem delectus habendi ratio in hoc solo
 accuratè tibi videtur consistere, si tota
 philosophiæ perlustrata elegerimus quā
 verissimam. Deinde numerum quoque
 annorum computando, quantus vnicui-
 que perscrutandæ satis est, longè latèque
 excidisti omni spe frustratus, ipsum ne-
 gotium producens atque reiiciens in
 aliud seculum, ita vt ipsa veritas vniuf-
 cuiusque vitæ vltra præstitutum tem-
 pus vix deprehendi queat. Postremò ne
 hoc quidē vt ambiguum vnquam per-
 pendisti, cum incertum esse dicas, num à
 philosophis iam olim inuenta sit veritas,
 necne. Caterùm tu Hermotime, possēs-
 ne iureiurando interposito confirmare
 ab illis inuentam esse? Ego quidem ne-
 quaquam iurare velim. Non illibenter
 verò & alia multa tacens prætergredior, quæ & ipsa indagacione nõ indiligenti dif-
 fentienda forent. H E R M O T I M V S. Qualianam sunt illa? L V C I A N V S. Nõne audis Stoicos aut Epicureos aut Platonicos dicentes esse partim quidem
 qui teneant omnium rerum rationes: partim verò illarum prorsus esse rudes & im-
 peritos, ex quibus permulti sunt fide longè spectatissima? H E R. Vera sunt hæc,

Α Ἐ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὸν εἶναι, ὁ μὲν
 ἠδονικῶς, ὁ δὲ, ὁ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ
 περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἓν τι εἶναι
 τὸ βέλταμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι περὶ
 αὐτῶν πρῶτα· καὶ εἰκότα μὲν ἡμῶς ἀπάλαμν ἢ
 ἐχρῆν, ὡρὶν τε καὶ ἀρχὴν βίβην, ἐπειγασθαι
 πρὸς τὸ τέλος· ἔδδ' ὁ, οἴμαι, πρῶτον φα-
 νερόν γινεῖσθαι, ὅτι ἐγνωσθαι πάληγες, καὶ πρῶτως
 ἐχρῆ τις αὐτὸ εἰδῶς τῶν φιλοσοφουμένων, εἶπε
 μὲν ἔτο, ὅ ἐξῆς δὲ ἦν ζητῆσαι, ὅ περὶ ὅν βστίν.
 Ε Ρ. ὡς τε, ὦ Λυκίνε, τῶν φησὶ ὅτι ἔδ' αὐτὸν
 πάσης φιλοσοφίας χρησάμενον, ὁ δὲ τότε
 πρῶτος ἐξάμενον πάληγες βίβην. Λ Υ. μὴ ἐμέ,
 ὦ γὰρ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτῆς αὐτῶν καὶ
 ἴσως αὐτὸ ἀποκρίναί τοι ὅτι ὁ δὲ πω, ἔστ' αὐτὸ
 ἀδελον ἢ εἰ ἓν τι τούτων βστίν, ὡν ἔτο λέγουσιν.
 Ε Ρ. ὁ δὲ ποτε ἄρα ὄξ ὡν σὺ φησὶ, βίβησομεν,
 ὁ δὲ φιλοσοφῆσομεν, ἀγὰ δεκῆς ἡμᾶς ἰδιώ-
 τῶν ἰνα βίον ζῆν, ἀποσάντας τῆ φιλοσοφῆν.
 Λ Υ. ἔτο ζυμβαίη γε ὄξ ὡν φησὶ ἀδύνατον εἶναι
 φιλοσοφῆσαι, ἔ ἀέφικτον δὲ δεφῶ γε ὄντι.
 ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσθαι μέλλοντα, ἐλέξθαι
 πρῶτον φιλοσοφῆσαι τὴν ἀρίστην ἢ δ' αἰρεσις,
 ἔτω σοι ἐδδκει μόνως ἀκριβῆς αὐτὸ γινεῖσθαι, εἰ
 δὲ πάσης φιλοσοφίας χρησάμεντες, ἐλοίμε-
 θα τε καὶ ἀνηγεσάμεν. εἶπε λογιζόμενος ἐτῶν
 ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἰσχμὸς βστίν, ἔπρὸς ἐξ-
 πιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρῶτον εἰς γινεῖσθαι
 ἀγῆας, ὡς ἔπρὸς ἡμερον γινεσθαι πάληγες τῆ
 ἐκάστου βίον. τελευτῶν δὲ, καὶ τῆτο αὐτὸ οὐκ ἀ-
 νενδοίασον ἀποφαίνης, ἀδελον εἶναι λέγων, εἶτε
 βίβηται πρὸς τῶν φιλοσοφουμένων πάλαι
 πάληγες, εἶτε καὶ μὴ· σὺ δὲ πῶς, Ερμότημε,
 διώγο αὐτὸ ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι βίβηται
 πρὸς αὐτῶν, ἐγὼ μὲν, ἔκ δὲ ὁμῶσαιμι. καίτοι
 πόσα ἄλλα πρῶτον ἔχων σοι, ἐξεπάσεως μα-
 κροῦ καὶ αὐτῶν δεόμενα. Ε Ρ. τὰ ποῖα; Λ Υ. οὐκ ἀκούεις τῶν Σπαϊκῶν, ἢ Επικουρείων, ἢ
 Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοῖς μὲν, εἰδέναι
 τοῖς λόγοις ἐκάστος, τοῖς δ', μὴ καίτοι τάγε δὴ αὐτῶν
 πρῶτον ἀξιοπίστους ὄντας; Ε Ρ. ἀληθῆ τῶντα.

verò & alia multa tacens prætergredior, quæ & ipsa indagacione nõ indiligenti dif-
 fentienda forent. H E R M O T I M V S. Qualianam sunt illa? L V C I A N V S. Nõne audis Stoicos aut Epicureos aut Platonicos dicentes esse partim quidem
 qui teneant omnium rerum rationes: partim verò illarum prorsus esse rudes & im-
 peritos, ex quibus permulti sunt fide longè spectatissima? H E R. Vera sunt hæc,

ΛΥ. Ὁ τοίνυν διακρίνας τοὺς εἰδότες, καὶ δια-
 γνῶναι, ἀπὸ τῆς ὁκείδων ἐργῶδες εἶ; ΕΡΜ.
 καὶ μάλα. ΛΥ. δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις
 Στωϊκῶν τὸν ἀριστὸν εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ὅτι
 πᾶσι τοῖς ἀλλ' οὖν ὅτι τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἐλ-
 θεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω παρρη-
 σασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενον γὰρ ὑπὸ
 τερσιν, καὶ κριτικὴν τῆς τοιούτων διδάμιν πο-
 ρισάμενον, ὡς μὴ σε λαβῆ ὁ χείρων παρρη-
 θείσ, καὶ σὺ καὶ παρὸς τὸ ὄρα, ὅσα δεῖ τὸ χρο-
 νῶ, ὄν ἐκὼν πρῆξαι, δεδωὶς μὴ σὺ ἀγανακτή-
 σης. καὶ τοὶ γὰρ μέγιστον τε ἄμα, ἔσται ἀνακρί-
 παρὸν ἐν τοῖς τοιαύτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλως-
 τε, καὶ ἀμφισβόλοις, ἐν τῷ ὄντι, οἷμα, καὶ μέ-
 νη σοὶ αὐτῆ περὶ, καὶ βέβαιος ἐλπίς ὅτι πᾶσι
 ἀληθῆς τε καὶ ὄρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδὲ
 ἠπιστώ, ἢ ὁ κρίνειν διδάσκαλος, καὶ χωρίζει ἀ-
 πὸ τῆς ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑποαρχῆν σοὶ
 καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους γνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἂ, τε δόκιμα ἔσται ἀκρίβητα, ἔσται ὡς ἀκριβο-
 ρῆτα, καὶ εἰ ποτε τοιαύτων πᾶσι διδάμιν, ἔ-
 τέλει πορτολάμνος, ἢ ἔσται ὅτι πᾶσι ἐξέτασιν
 τῆς λεγομένης. εἰ δὲ μὴ, ὁ ἴσθαι ὡς ὁσθῆν
 κωλύσθαι σε τῆς ῥήσος ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκείνων, ἢ
 θαλλῶ παρὸς τῆς ἀκολουθεῖν, ὡς ὅτι πᾶσι
 παρὸς τὰ μάλλον ὅτι πᾶσι ὅτι παρὸς τῆς ὕδα-
 τι ἔοικώς ἔσται, ἐφ' ὅ, πᾶσι αὐτῆς ἐκλύσθαι σέ
 τις, ἀκρῶ τὰ δακτύλων ἀρῶμενος. ἢ καὶ, νῆ
 Δία, καλῶς μὲν ἔσται, ὅτι ὄχθη παρὸς τῆς
 μία πεφυκῆτι, καὶ παρὸς τῆς πνέον καμ-
 ποτομήν, καὶ ἀν μικρῶ τις αὐτῆ διαφυσήσα-
 σα, διασαλευθῆσθαι αὐτῆ. ὡς εἰ γὰρ πᾶσι ὑπὸς δι-
 δάσκαλον, ὅς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῆς
 ἀμφισβητημένων διακρίσεως, τέλει π-
 να εἰδώς, διδάξθαι σε, παύσθαι δηλαδὴ παρὸς
 ματα ἔχων. αὐτῆ γὰρ σοὶ ὁ βέλτιστον φα-
 νῆται, καὶ παρὸς τῆς ὑποαρχῆν τῆ ἀποδείκτι-
 κῆ τῆς τῆς, καὶ ὁ ψεύδους ἐλεγχθῆσθαι,
 καὶ σὺ βεβαίως ἐλάμνος, καὶ κρίνας, φιλοσο-
 φήσθαι, καὶ πᾶσι τῆς πᾶσι διδάμιν κτη-
 σαμνος, βιώσθαι μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τα συλλή-
 βδων ἔχων τὰ ἀγαθὰ. ΕΡ. Ὁ γὰρ, ὦ Λυκίε,

A L V C. Proinde discernere peritos ab
 imperitis, semet tamen peritos perhi-
 bentibus, nonne res tibi videtur plena
 laboris & negotij? HERMOT. Ita
 profecto. L V C I A. Oportebit itaque,
 te, si volueris stoicorum optimum cog-
 noscere, tametsi non ad omnes, ad plu-
 rimos tamen illorum accedere, eorum-
 demque periculum facere, melioremque
 præceptorem præstitueres, qui prius mul-
 tis sit exercitatus, quique censoria quadã
 eligendorum præceptorum facultate a-
 nimum tuum imbuat, ne videlicet tibi
 imponat, deterior per electionem ceteris
 præpositus. Atqui hoc tibi quoque
 considerandum venit, quantum hoc re-
 quirat temporis, quod ego de industria
 prætermisi, veritus ne tu meis verbis cõ-
 motus stomacharere. Et sanè quod maxi-
 mum iuxta ac summopere necessarium
 est, in talibus puta rebus hisce dubiis &
 ambiguis, vnũ illud esse opinor. Insuper
 sola fides & spes non fallax & inconstans
 tibi relicta est veritatis, eiusque inuen-
 tionis consequendę: alioqui nihil aliud,
 quàm vt discernere queas & seingere à
 veris quæ falsa sunt, vtque possis in mo-
 rem argentariorum discernere ea quæ
 proba sunt, & non adulterina à fucatis &
 factitiis. Hanc inquam facultatem & ar-
 tem consequutus, conferre te potes ad
 supradictorum perpensionem: sin minus,
 planè tibi persuasum esto, nihil obstacu-
 lo esse quo minus ab vnoquoque nare
 (quod aiunt) traharis, aut prælatum &
 florescentem oliuæ ramum te sequi, per-
 inde vt oues. Magis autem aquę cuius
 in mensa vsus est, assimilabere: in quam-
 cumque enim partem te quispiam traxe-
 rit summo digito, ducêris: aut per Io-
 uem arundini cuiquam fluuiali iuxta lit-
 tus enatę, ad quemcunque flatum semet
 flecteti: & si tenuis & permodica quępiã
 aura flauerit, illam illico commouere so-
 let. Non secus tecum quoque iagetur
 præceptore quopiam inuento, qui si de
 demõstrationibus & rebus dubiis discer-
 nendis alicuius artis gnarus te docuerit,
 cessabis haud dubiè temetipsum onerare
 negotiis. Siquidem actutum quod opti-
 mum est tibi comparebit, ipsaque veritas
 arte illa compendiaria & demonstratiua
 eruetur, neque non mendacium depre-
 hensum redarguetur: túque iam certo &

constanti iudicio delectu habito philosophię perdiscendę nauabis operam, atque ter-
 exortatam felicitatem consequutus, conuersationem cum illa sociabis incundissi-
 mam, vniuersis bonis in totum semel fruens & abundans. HER. Euge ô Luciane,

D d ij

quanto iam præstantiora, & spem non mediocrem ostendentia, quàm dudum dixisti? Estque nobis omnino, vt par esse videtur, eiusmodi vir quispiam studiosè conquirendus, cuius opera earum rerum cognitionem & iudicium nobis paremus, & quod maximum est, infallibilem demonstrationem. Hoc pacto confidore cætera deinceps comprehensu facilia, nec nimium operosa aut laboriosa futura, quæque non multum sint requisitura exercitij. Atque ego quidem magnas tibi iam habeo gratias, propterea quòd nobis tandem compendiariã quandam & optimam viam inueneris. LVC. Atqui iure optimo nullæ mihi abs te habendæ sunt gratiæ: neque enim quicquã meo labore inuentum tibi demonstraui, quo spem tibi firmiorem, aut ei te viciniorem fecissem: sed multo magis ab omni spe remoti excidimus, quàm antè fueramus. Ac prorsus iuxta vulgò iactatum proverbium nobiscū agitur: Cum multum laborauerimus, in eodem loco sumus. HER. Quorsum isthuc Luciane? Videre quiddam supra modum triste & admirandum dicere. LVC. Quoniam ô amice, tametsi inuentus nobis fuerit is qui polliceatur se quandam scire demonstrationem certam & infallibilem, seque docturum alium: non statim propterea, vt opinor, illi fidem habebimus, sed alium aliquem quærere conabimur, qui iudicio exactè habito discernere valeat num vir ille vera polliceatur. Iam vbi etiam illum ex sententia nacti erimus, nihilo secus tamen etiamdum incerti erimus, num ille quem ad cognoscendum adsciuius, probè cognoscere possit rectè iudicantem, necne, & sic iterum deinceps ad priorem alio ad cognoscendum apposito nobis opus erit: nos enim vndenam tanta præditi intelligentia, sciremus discernere eum qui optimorum iudicium habere possit? Vidēs-ne quousque protendatur, & quàm immensum fiat, anxio & suspensio animo esse eum qui comprehendere nequeat? Quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, qualescunque tandem inueneris, dubias & incertas esse comperies, nihil habentes in se firmitudinis. Plurimæ igitur ex ipsis per alias non minùs dubias ad persuadendum nos certæ esse per vim adigentur. Aliæ autem rebus omnium confessu manifestis obscurissimæ coniungentes, & ne tantillum quidem cum illis participantia, illorum tamen demonstrationes esse perhibentur: veluti siquis contenderet ita demonstrari posse Deos esse, quòd in illorum cultum & honorem aræ passim constructæ cernerentur. Proinde ô Hermotime nescio quonam modo, quemadmodum ij qui in circulo currunt, ad ipsius initij carceres, & omnium rerum desperationem deuenimus.

ποῦ πολὺ γὰρ αὐτὸ ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος ἔμμενος ἐχρόνια λέγεις, ἔζητητός ὡς ἔοικεν ἡμῖν αὐτὸς τις ποιῶν, διαγνωστικὸς τε, καὶ δικαιοκρίτικοις ποιήσων ἡμᾶς, καὶ ὁ μέγιστον ἀποδεικτικὸς, ὡς τὰ γὰρ μὲν αὐτὰ, ῥᾶ δὲ ἤδη, καὶ ἀπερὶ γνονα, καὶ ἡ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἔγω γὰρ ἤδη χάριν οἶδά σοι, ὄξυθρον τι σιῶν μόν τινα αὐτίκω ἡμῖν, καὶ ἄριστον ὄδον. ΛΥ. καὶ μὲν οὐδέπω χάριν αὐτοῖς εἰκότως. ὁ δὲ γὰρ σοι ὄξυθρον ἔδωξεν, ὡς ἐγυτέρω σε ποιήσῃ τῆς ἐλπίδος. ὁ δὲ, πολὺ πρῶτέρω γέγονα μὲν, ἢ περὶ τὸν ἡμῶν, καὶ ἔτι τοῖς παρομιμαζομένοις, πολλὰ μοχθήσαστες, ἐμοῖως ἐσμέν. ΕΡ. πῶς τῶν φησὶ πάλιν γὰρ τι λυπηρὸν τι καὶ δεξιέλπι ἔργον ἔοικας. ΛΥ. ὅτι, ὡ ἐταῖρε, καὶ ἂν ὑβριώδη ὑπερηφάνου μὲν ὄντινα εἰδέναι τε ἀποδείξῃ, καὶ ἄλλον διδάξῃ, ὅτι αὐτίκα, οἶμα, περὶ σπῆρα αὐτῶν, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίνα διωάμενον, εἰ δὲ ἡ γῆ ὁ αὐτὸς λέγει καὶ τούτου ὑπερηφάνου, ἀδελφὸν ἔπι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑπερηφάνος οὐδὲ οἶδε διαγνωστικὸν τὸν ὀρθῶς κρινουῦντα, ἢ μὴ καὶ ἐπὶ αὐτὸν αὐτὸς τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ὑπερηφάνος, οἶμα, δεῖ. ἡμῶς γὰρ πόθεν αὐτοῖς εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀεὶ κρινεῖν διωάμενον; ὅστις ὅποι τῶν ἀποδείκται, καὶ ὡς ἀφ᾽ αὐτὸν γίγνεται, ἐμὴ αἰ ποτε, καὶ κατὰ τὴν φύσιν μὴ διωάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰ ἀποδείξῃς αὐτῶν, ὁπόσας οἶοντε διέσκεψαν, ἀμφισβητοῦντας ὅτι, καὶ μηδὲν ἐξουσίας βέβαιον. αἰ γὰρ πάλιν πλεῖστα αὐτῶν, δι᾽ ἄλλων ἀμφισβητοῦντων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι; αἰ δὲ, ταῖς πάλιν περὶ τῶν ἀφανέστατα σιωπῶν, ὁ δὲ αὐτοῖς κοινωνουῦντα, ἀποδείξῃς αὐτῶν εἰ φάσκουσιν. ὡς ἂν εἰ τις οἶοιτο ἀποδείξῃ εἰ τοῖς, δὲ πάλιν ὡς αὐτῶν ὄντες φαίνοιντο. ὡς τε, ὡ ἐρμότιμο, ὅτι οὐδὲ ὅπως, κατὰ τὸ οἶον κύκλω θρόνους, ὅτι αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίας, ἐπὶ τῆς ἡλικίας.

quanto iam ipsas quoque demonstrationes, qualescunque tandem inueneris, dubias & incertas esse comperies, nihil habentes in se firmitudinis. Plurimæ igitur ex ipsis per alias non minùs dubias ad persuadendum nos certæ esse per vim adigentur. Aliæ autem rebus omnium confessu manifestis obscurissimæ coniungentes, & ne tantillum quidem cum illis participantia, illorum tamen demonstrationes esse perhibentur: veluti siquis contenderet ita demonstrari posse Deos esse, quòd in illorum cultum & honorem aræ passim constructæ cernerentur. Proinde ô Hermotime nescio quonam modo, quemadmodum ij qui in circulo currunt, ad ipsius initij carceres, & omnium rerum desperationem deuenimus.

ΕΡ. οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκίνε, αὐθραγξί
 μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, ἔως ἔοικεν ἀπο-
 λήταί μοι τὰ ἑσπέρια ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ
 πολὺς. ΛΥ. ἀλλ', ὦ Ἐρμότιμε, πολὺ ἔλαλι-
 τον αἰάση, ἢ ἐνόησας ὅτι ἔμῃ μόνος ἔξω μέρους
 ἤμ' ἐλπιόθεντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πῶδες, ὡς
 ἔπος εἰπεῖν, πῶς ὄντα σκιάς μυχόνται οἱ φιλο-
 σοφουῦντες. ἢ τίς ἀρα διώγγο δι' ἐκείνων ἀ-
 πύτων χωρήσει, ὡν ἐφίλω; ὅσῃ ἀδιώγγο καὶ
 αὐτὸς λέγεις ἔμ'. νῦν δ', ὁμοίον μοι δοκεῖ ποιῆν,
 ὡς ὅσῃ εἰ τίς δακρυοῖ, καὶ ἀπύτω πῶς τὸ γλυκὺ,
 ὅτι μὴ διώγγο ἀνελθεῖν ἐς τὸν ἕρανόν, ἢ ὅτι
 μὴ βύθιος ἑσπέρια εἰς πῶς θάλατταν, ἀπὸ
 Σικελίας ἐς Κύπρον αἰαδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρθεῖς πῶδες αὐθιμὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος
 εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ. ὅ δ' ἀπὸ τῆς λύπης, ὅτι ἠλ-
 πίκει, οἴμην, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοῖσιν, ἢ αὐτὸς
 αὐτῶν ἀναπλάσας, ἔπειτα ἕτερον ἕξεπάσας εἰ
 ἐφ' ἑκάτῃ ἀρχεται, καὶ ἔμ' πῶς ἀνθρώπου φύσιν.
 καὶ δὴ καὶ σέ, ὡ ἐταῖρε, πολλὰ ἔθαυμασα ὄνει-
 ροπολιούτα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς ὑπνῶς ἐκ-
 πορῆν ἐποίησεν, εἴτα ὀργίξῃ αὐτῶν, ἐπὶ μάλιστα τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὑπνον ἔραδίως
 ἀποσημόνους ὑφ' ἠδονῆς ὡν ἐώρας; πάχρως
 δ' αὐτὸ καὶ οἱ πῶς κεινὸν μακροῖα ἐαυτοῖς
 ἀναπλάθοντες, ἢ μετὰ πῶς πῶς αὐ-
 τοῖς, καὶ θησαυροῖς ἀνορύτοις, καὶ βασι-
 λείοις, καὶ πῶς ἀδαμονοῦσιν, οἶα πολ-
 λὰ ἢ θεὸς ἐκείνη ῥαδουργεῖ, ἢ βύχῃ μεγα-
 λόδωρος ἔσα, καὶ πῶς ὄσθιν ἀπὸ πῶς
 σα, καὶ πῶς ἄλλος ἄλλος πῶς γῆρας, καὶ κη-
 λασιαῖος ὁ μέγας, καὶ ὄσθιν ὄσθιν χεῖρα δι-
 εἰσκήν. ἢ πῶς ἑσπέρια ἐνοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ
 πῶς πῶς ἐλθῶν, ἐρηταί τι τῶν διαγχεῖων,
 οἶσ', ὄσθιν ἀρτεῖς ὡνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον πῶς
 τὸν ἀπαγεῖα ἑσπέρια, ἐκ πολλοῦ πε-
 ελιμῶντα, οὕτως ἀγαπητέον, ὡς ἑσπέρια
 τῶν ἐργαζομένων καὶ πῶς ἐνοχλήσματος ἀφαρε-
 θέντες ἀπύτω ἐκείνα πῶς ἀγαθὰ, καὶ ὄσθιν
 δεοῖσι πῶς ῥίνα τῶν παρῶν ἀποτρεχέων.

AHER. Quàm insigni me afficis iniuria
 Luciane, cum pro thesauro non nisi car-
 bones mihi exhibeas. Et quemadmo-
 dum verisimile esse videtur, tot anni
 quos studiis philosophiæ impendi, mi-
 hi planè sine fructu periere: insuper
 etiam labor ille & sudor immodicus ne-
 quicquam exhaustus est. L V C I A-
 N V S. Sed enim ô Hermotime, mul-
 to minùs animo perturbato discrucia-
 beris, si cogitaueris te non solum rerum
 speratarum desiderio falli & frustrari,
 verùm omnes, vt habet prouerbium,
 de asini vmbra digladiantur philosophi.
 Aut, potèstne quispiam per hæc omnia
 quæ dixi, vagari & discurrere, quod qui-
 dem nullo modo fieri posse iam antè i-
 pse confessus es? Nunc autem non ab-
 simile quiddam mihi vidère facere,
 quàm si quis profundendo lacrymas. for-
 tunam culparet, quod illi in cœlum non
 liceret conscendere, aut quòd non per-
 inde vt môstra natantia mare ingressus, à
 Sicilia natando apud Cyprum emerge-
 ret, aut quòd non in sublimè sublatus
 remigio alarum, vno die è Græcia ad
 Indos vsque extremos peruolaret. Cau-
 sa autem eius tristitiæ ea est, quòd spe-
 rauit, vt opinor, aut visum aliquando
 somnium eiusmodi, aut res à seipso
 ita sibi conficta, cum ipse parum sub
 initium expenderit numi ea in optatis
 habuerit, quæ consequi poterat, neque
 essent præter hominis naturam. Præci-
 puè verò te ô amice, multa & admiranda
 versantem in somniis, cum pupugisset ra-
 tio, è somno te exilire fecit: deinde in il-
 lam commotus excanduidisti, vix dum ape-
 riens oculos. somniumque non faciliè di-
 scutiès præ voluptate eorum quæ vidisti.
 Patiuntur idem tecum per sepe, qui ina-
 nem quandam voluptatem & euanidam
 sibi confingunt, cum interea sibi videntur
 ampliter esse nummati, effodientes the-
 sauros, regnantes & dominantes, breui-
 ter, quantum ad omnia alia attinet, feli-
 cem vitam agentes: qualia perquam mul-
 ta Dea illa sine negotio operatur, nempe
 votum existens liberale & magnificum,
 nulli rei quamlibet absurdæ contradicēs,

adeo vt si quis alatus fieri concupiscat, aut Colosseâ mole esse conspicuus, aut optet
 montes prorsus aureos inuenire. Quòd si igitur hæc ab illis animo versantibus puer
 accedens postularet aliquid rerum necessariarum, videlicet vnde panis esset coë-
 mendus, aut quidnam responsi dandum sit pro locatis ædibus pensionem flagitan-
 ti, qui multo iam tempore expectasset: adeo inflammantur iracundia, ac si ab in-
 terrogante & odiosè interturbante omnibus illis bonis vel cum puluisculo sint exuti
 atque dispoliati, ac propemodù pueri interpellantis nasum solent mordicus abripere.

Veruntamen, ô amice, ne ad hunc modum velis quoque erga me animatus esse, si te thesauros effodientem, & volantem, cogitationesque quaspiam naturæ nostræ non consentaneas animo concipientem, eaque sperantem quæ nullo modo te consequi posse video, amicus tibi existens, non patiar aut permittam per omnem vitam nequicquam somnio iucundo fortasse illo & dulci, somnio tamē congregiētem oblectari, cum vehementer cupiam te regressum ad sanitatem agere quiddam quod magis ex vīu tuo esset. cumque te emittere cogitem, ut reliquum ætatis quod superest, ad cōmunes cum aliis vitæ actiones sapientius institutum componeres. Nam quod hactenus fecisti, & nunc facis, atque etiam tecum versas in animo, nullo discrimine à fabulosa Hippocentaurorum & Chimærarum Gorgonūque narratione discerni potest: præterea quæcunque alia cum à somniis offeruntur, tum à poëtis & pictoribus confinguntur, quæ neque fuerint unquam, neque post unquam fieri possunt, quibus tamen promiscua vulgi multitudo credit, & non mediocri voluptate ista videndo aut audiēdo afficitur, quia peregrina sunt, & auditu admiranda, nec passim obuia: & tu fabulatore quoriam audito confirmante mulierem quandam esse supra modum formosam, quippe quæ ipsas Gratias pulchritudine superet, quæque planè cœlesti quadam forma prædita sit, non prius apud animū tuum expendēs num vera diceret, & num vīpam gentium esse putanda sit eiusmodi tam amabilis formæ mulier, statim eādem miserè deperires, quemadmodum perhibent Medeam ex solo somnio exarsisse in amorem Iasonis. Hoc autem quod maximè ad amorem te illexit, aliōsque quotquot eius simulachri desiderio inflammati sunt, illud erat, veluti mihi coniecturam facienti res apparet, quod is qui de muliere memorabat, posteaquam statim ab initio narrationis creditus est vera dixisse, priori orationi non aliena aut dissimilia induxisse videre

tur. In hoc enim solūm attentis estis, & per hoc nare vos trahit, posteaquam semel illi sub initium ansam suppeditastis, vosque ad dilectam perduxit, per eam quam prædicebat rectam viam. Nulla enim difficultate conficiuntur & reliqua, ut ego quidem opinor, neque quisquam ex vobis iuxta ingressum conuersus exquirebat num verus sit, & an obliuione seu errore ductus eam viam ingressus esset, quam deuitare oportebat. Verūm ille eorum qui præcesserunt sequendo insistit vestigiis, veluti oues præcedentem pastorem aut arietem consequuntur, cum æquum fuerat statim in ingressu perpendere nunquid in eam viam diuertēdum fuerat.

Ἄλλὰ σὺ, ὦ φίλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀφορῶντα, & πετόμενον, καὶ πινὰς ἐπινοίας ὑποφύξῃς ἐπινοῶντα, καὶ πινὰς ἐλπίδας ἀεφίικεις ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, & παρὲς δὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς βίης, ὀνειρώϊδ' ἡδέϊ μὲν ἴσως, ἀπὸρ ὀνειρώϊ γε στυλόντα. ἔθανασάντα δὲ, ἀξίω πρὸς ἀπὸ τῆς ἀνακχίων, & ὅ σε πρὸς ἀπέμψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τῆς βίης, τὰ κρινὰ ταῦτα φρονοῶντα. ἐπεὶ ὁ γε νῦν ἔπραξες, καὶ ἐπειράς, ὁ δὲ τῆς ἰπποκενταύρων, καὶ χιμηρῶν, & γοργόνων ἔπραξες, & ὅσα ἄλλα ὀνειρώϊ, & ποιητῶν καὶ γραφῆς ἐλθόντες ὄντες, αἰατὰ πλάτθουσιν, ὅτε γυμνάσια πώποτε, οὔτε γυμνάσια διωδάμια. & ὅπως ὁ πολὺς λεῶς πειθεύουσιν αὐτοῖς, & κηλοδιταίρωντες, ἢ ἀκούοντες τὰ πιαῦτα, εἰς τὸ ξεία & ἀλλόκοτα εἶ, & σὺ δὲ μυθοποιῶντος ἀκούσας, ὡς ἐστὶ πρὸς γυνῆ ὑποφύξῃς ὁ κάλλος, ὑποφύξῃς Χαρίτας αὐτῆς, ἢ πλὴν ὑφανίας εἶ, μὴ πρὸς τὸν ὄξενάσας εἰ ἀληθῆ λέγῃ, καὶ εἴ ἐστὶ που τῆ γῆς ἢ ἀνδρωπος αὐτῆ, ἢ εἰς ἀνδρῶν, ὡς πρὸς φασὶ πλὴν Μήδων, ὅτι ὀνειρώϊτες ἐραδιῶν τῆ Ἰάσσιος. ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλοις δὲ, ὅποσοι τῆ αὐτῆ σοι εἰδῶν ἐρασί, τῆ τοῦ ὡς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, ὅ τὸν λέγοντα ἐκείνον πρὸς τῆς γυναικός, ἐπειράς ὅτις βύθη ὁ πρὸς τὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγῃ, ἀχόλουθα ἐπάγειν. εἰς τῆ το γὰρ ἔωρατε μόνον, καὶ εἰς τῆ το εἰλκεν ὑμᾶς τῆς ρίνος, ἐπεὶ πρὸς ἀπαξ τῆ πρὸς τῆ λαβῶν ἐνεδαίκατε αὐτῆ, καὶ ἢ γὰρ ἐπὶ πλὴν ἀγαπωμῶν, δι' ἧς ἔλεγε βύθιας ὁδοῦ. ῥά εἰς γὰρ οἶμα, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ ὁ δὲ εἰς ὑμῶν ἐπὶ ὅτις φρονοῦσας εἰς πλὴν εἰσοδὸν, ὅτις ταῦτα εἰ ἀληθῆς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καὶ τὸ ὅτι ἐραδιῶν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἢ κολούσῃ τοῖς τῆ πρὸς ὁδοῦ ἰχθῆσι, καὶ ὁ δὲ πρὸς τὰ πρὸς βατὰ πρὸς τὸν αὐτῆ ἢ γυμνάσιον, δέον ὅτι τῆ εἰσοδῶ, καὶ τῆ πλὴν ἔραδιῶν βύθιας σκέψασθαι, εἴ πρὸς εἰσιτητέον.

ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον αὐτοῖς, ὡς πὶ τοιοῦ-
 τον ὁμοιον ὡς θεωρήσῃ αὐτῶν. λέγοντος γὰρ
 Ἰνός τῆς μεγαλοτόλμων τοῦτων ποιητῶν ὡς
 γῆροῦ ποτε τεικέφαλος, καὶ ἐξάχρ' ἀνθρω-
 πος, αὐτὸν ποτὸν τοῦτα ἀσφαγμόνος ἀπο-
 δέξῃ, μὴ δὲ πασας εἰ διωατῶν, ἀλλὰ πρὸς
 σασ, βίθους ἀκρολύθως αὐτῶν ἐπ' ἀγροὶ καὶ τὰ λοιπὰ,
 ὡς ἔ' ὀφθαλμοῖς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὡς ἐξ,
 καὶ φωνῆς τρεῖς ἄμφορ' ἠφίδ, καὶ ἠαδὶε δὲ τεικῶν
 σωματῶν, ἔ' δακτύλους τεικῶντα εἶχεν, ἔχ
 ὡς ὅτ' ἐκαστος ἠμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέροις χερ-
 σὶ καὶ εἰ πολεμῶν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκά-
 σῃ, πέλτιν, ἢ γέρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν αἱ τρεῖς
 ὅ, ἢ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἢ δὲ, λόγχην ἢ
 φίδ, ἢ δὲ, πῦρ εἶφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἐπὶ αὐτῶν ἀπι-
 σήσθε τοῦτα λέγοντι αὐτῶν, ἀκόλαστα γὰρ τῆ
 ἀρχῆ, ὡς ἢ ἐχρῆτο βίθου σκοπεῖν εἴτ' ὅτ' δε-
 κτῆα, καὶ εἰ συγχρητέα ἔπ' ἔχον. ὡς δὲ
 ἀπαξ ἐκαστὸς δῶς, ὅτ' ἠρῶν τὰ λοιπὰ, καὶ ἔ-
 ποτε σήσεται, καὶ ὅτ' ἀπιτεῖν αὐτοῖς οὐκ ἐπὶ
 ῥάδον, ἐπεὶ ὅτ' ἀκρόλυθα, καὶ ὁμοίᾳ ὅτ' τῆ
 συγχρητέα ἀρχῆ, ὡς καὶ ὑμεῖς πάρε-
 τε. ἔπο γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ παροθυμίας,
 οὐκ ἔξ' ἀσπυρτες τὰ χεῖρ' ἢ πῦρ εἰσοδὸν ἐκά-
 στω, ὅπως ὑμῖν ἔχ' ἔχον, παροθυμίας ἔπο
 τῆς ἀκρόλυθας ἐλκῶντες, οὐκ ἐνοουῶντες
 εἶπ' ἡροῖτ' αὐτῶν ἀκρόλυθον πὶ αὐτῶν, ἔ' ἡε-
 δος ὄν. οἷ, εἶ πρὸς λέγ' ἢ τὰ δὲ πέντε, ἐπὶ ἢ
 ἢ, καὶ σὺ πρὸς δὲ σῆσας αὐτῶν, μὴ ἀρῶν μῆ-
 σας ὅτ' σαυτῶν, ἐπαξ' ἢ δηλαδὴ, ὅτ' καὶ τε-
 τράκις πέντε, τεσσαρακάδεκα πῶν τῶν ὅτ',
 καὶ μέγιστος αὐτῶν ὅτ' ἐτελήσῃ, οἷα καὶ ἢ τῶν
 ματῆ γεωμετεῖα ποῖς. καὶ κείνη γὰρ ποῖς
 ἐπὶ ἀρχῆ, ἀλλοτῶν τῶν αἰτήματα αἰτή-
 σασα, καὶ συγχρητέα αὐτῶν ἀξιώσασα, D
 οὐδὲ συζητῶν διωατῶν, σημεία τῶν ἀμε-
 ρῆ, καὶ γραμματῶν ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὅτ' σαυτῶν τοῖς θεμελίοις τοῖς οἰκο-
 δομῶν τὰ τοιαῦτα, ἔ' ἀξιώ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ
 λέγ' ἢ, ἀπὸ ἡεδοῖς τῆς ἀρχῆς ὁμοθυμῶν.

ciet quousque libuerit, aut sibi visum fuerit: qualia permulta admiranda illa geome-
 tria facitare consuevit. Etenim illa ab his qui primum eam artē exordiuntur, cum po-
 stulata quæpiam exotica & absurda efflagitet, eaque ipsa sibi concedi contendat, nul-
 lo modo subsistere queuntia signa nonnulla indiuisibilia, literulasque quaspiam infor-
 mes, aliâq; eius generis cōsimilia eiusmodi fundamentis putridis substruit, volēs ad de-
 monstrationem faciendā vera adducere, tametsi à falsis factō initio artē exordiat.

D d iij

A Illud autem quod dicturus sum, manife-
 stiūs fortasse & faciliūs intelliges, si tale
 quiddā non absimile priori perspexeris.
 Quod si enim quispiam ex poētis, Her-
 culæa audacia nihil non affirmare auden-
 tibus, diceret olim fuisse tricipitem quē-
 dam & senis manibus instructum homi-
 nem : iam si statim initio ista non gra-
 uatim credenda susceperis, neque habita
 ratione discussseris, num fidei consen-
 tanea dixerit, sed nihil cunctatus con-
 stanter credis ita te habere : pariratione
 & reliqua inferet, videlicet quod etiam
 senos habuerit oculos, neque non senas
 auriculas: præterea quod tres voces se-
 mel pariter emisit, quodque per tria ora
 cibum sumpserit, quod triginta digi-
 tos habuerit, non quemadmodum quis-
 que nostrum, decem in vtrisque mani-
 bus. Tum quoties illi belligerandum e-
 rat, tres manus, tenebat vnaquæque aut
 peltam, aut parmam Persicam, aut cly-
 peum. Tres autem aliæ, illa quidem se-
 curim ancipitem ferebat, altera hastam
 vibrabat, tertia gladio vtens depugna-
 bat. Et quisnam hæc illi affirmanti fidem
 habere dedignabitur? valde enim hæc om-
 nia principio sunt similia & consenta-
 nea, de quo statim sub initium conside-
 radum fuerat, num ista omnia citra con-
 tradictionem suscipienda & conceden-
 da erant ita se constanter & pro certo
 habere. Porro autem si semel illa concess-
 seris, etiam cætera consequuntur. Nec
 iam facile est illis fidem denegare, po-
 steaquam ista à principio prius concess-
 non discrepant, sed planè cum illo con-
 ueniunt, cuiusmodi & vos patimini. Si-
 quidem præ magnitudine amoris & ala-
 critatis, non expendent ea quæ circa
 quæque ingressum vobis obiiciuntur, quo
 pacto cuncta se habent, subinde porrò
 progredimini, rerum consequentiæ ductu
 protracti, parum aut nunquam in delibe-
 rationem sumentes, num quod priori vi-
 detur consentaneum, etiam falsum esse
 possit: velut si quis diceret bis quinque se-
 ptem esse, & tu illi fide habita persua-
 sus, apud te non numerares, haud dubiè
 cōsimili quoque ratione inferet ter quin-
 que esse quatuordecim, quod quidem fa-

Non secus vos quoque vnamquamque sectam exorſi, cæteris quibusque deinceps sequentibus fidem habetis, veritatis certam cognitionem illorum cōſequentiam, licet falsam, esse existimantes. Interea partim quidam vestrum spebus nequicquam amplis & magnificis animo conceptis immoriuntur, antè aliquanto quàm veritatem conspexerint, eosque à quibus illis turpiter impositum est, nouerint. Partim verò tametsi sagaciter subodorati fuerint se miseris modis deceptos esse, serò tamen cum iam penè senio sint confecti, piget illos ab incepto regredi, verentes ne tanti natu cum sint, confiteri cogantur se puerilibus negotiis hætenus fuisse occupatos. Proinde pudore obstante in studiis semel cæptis perseuerant, ea immodicè collaudantes & commendantes. Et quoscunque persuadere possunt, ad ea pertrahunt, vt non ipsi soli decepti viuant, sed consolationem habeant ex his qui eadem fraude illecti, cōmunibus cum illis malis conflictantur. Etenim & illud acutè perspexerūt, quòd si veritatem semel ingenuè faterentur, fore vt non amplius venerandi haberentur, quemadmodum in præſentia, neque supra plebeiam sortem in vlllo pretio æstimarentur: sed ne tantillum quidem, vt prius, vlllo honore habito honestè consultarentur. Quare haudquaquam libenter ista fatendo commemorant, cum non sint nescij à quibus rebus sibi excidendum foret, & æquali cum alijs omnibus honore & sorte fruendum. Vix enim fieri potest, vt in perquam paucos illorum incidas, qui magnitudine animi præditi, se deceptos esse confirmare audeant, aliòsque ab inauspicato instituto auertere, atque dehortari similia tentare quæ statuisſent. Quòd si in eiusmodi virum vnquam incideris, illum sanè veritatis amantem, & virum bonum & iustum, atque etiam, si vis, philosophum compellato. Hunc enim solum huius nominis compellatione dignum existimauerim: cæteri verò aut nihil de vero compertum habent, vtcunque sibi eius gnari & periti esse videantur: aut si aliquid explorati habuerint, illud tamen præ paruitate animi, & pudore, & desiderio, quo præ alijs in præclara hominum opinione & pretiis haberi concupiscunt, occultant sedulò. Et sanè per Mineruam quæcunque hætenus à me disputata sunt, missa faciamus hoc ipso loco abiecta, & sic sempiterna quædam omnium illorum obliuio, qualem fuisse perhibent earum rerum quæ sub Euclide duce Athenis peractæ sunt. Cæterùm ponamus philosophiam Stoicam præ omnibus alijs veram & rectam esse, dispiciamusq; num illam vlllo modo queant consequi, aut num hi frustra lassitudine afficiantur malè locata opera, quicunque eius consequendæ desiderio capti sunt.

A καὶ ταῦτα πίνω καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχαίας τῆς προσηρέσεως ἐκείνης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τίω ἀχολουθίαι ἠγείαθε εἶ), ψευδῆ ἔσται. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, συναποθνήσκουσι τῆς ἐλπίσι, τῶν ἰδεῖν πάληθες, καὶ καὶ ἀγνώσκειν τῶν ἐξηπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ ἀμείωνται ἐξηπατημένοι, ὁφέποτε γέροντες ἤδη γηρόμυθοι, ἐκνοδοῦσιν ἀναστέφειν, ἀιδούμυθοι εἰ δεήσῃ τηλικούτους αὐτοῖς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι παράγματα παιδῶν ἔχοντες ἔστω ἰσχυροῦς, ὡς τε ἐμυθοῦσι τοῖς αὐτοῖς ὑπὸ ἀιχμῆς, καὶ ἐπαινοῖσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσοις αὐτῶν δυνώωνται, πρὸς τὸ ἐπεισῆσαι ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς αὐτὸ μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὄσιν, ἀλλ' ἔχουσι πολλὰ μυστήρια καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλοις τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ κἀκεῖ οὐρανοῖν, ὅτι τὸ πάληθες εἶπωσιν, οὐκ ἐπισημοῖ, ὡς τῶν νῦν καὶ ὑπὸ τῶν πολλοῖς δοξοῦσιν, ὅσῳ πημήσονται ὁμοίως. οὐκ αὐτῶν ἐκόντες εἶποιεν εἰδότες ἀφ' οἴων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δοξοῦσιν. ὀλίγοις δὲ αὐτῶν ἐκτύχουσι, ὑπὸ ἀνδρείας πολυῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπατῶνται, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποστρέφειν τῶν ὁμοίων πειρωμένοις. εἰδὲ οὖν τῶν τοιούτων ἐκτύχουσι, φιλαλήθη τε καὶ τὸν τοιοῦτον, καὶ χρῆσθαι, καὶ δίκαιον, καὶ εἰ βέλτε, φιλόσοφον· ἔγὼ αὐτῶν νήσομαι τοῦτω μόνω τῷ ὀνόματι· οἱ δὲ ἄλλοι, ἢ ὅσῳ ἀληθῆς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ ἰδόντες, ἀπικρῆσθαι ὑπὸ δολίας, καὶ ἀιχμῆς, καὶ τῶν προσηρέσεως βλάσθαι. καί τῶν πρὸς τῆς Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῶν μὲν ἄφελου, ἐάσω μὲν, αὐτὸν καὶ βαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὡς τῶν τῶν Εὐκλείδου ἀρχόντες πρὸς τῶν φιλοσοφῶντων. ὑπομένουσι ὅτι αὐτῶν φιλοσοφίαι ὄρθευε εἶ) τῶν Στωικῶν, ἀλλ' ἔγωγε μὴ εἶ ἠντιναοῦν, ἰδὼ μὲν εἰ ἐφικτὴ αὐτῆ, καὶ διωατὴ ἔστιν, ἢ μάτην κάμυσσιν, ὁπόσοι ἐφίεν) αὐτῆς.

τὰς μὲν γὰρ ὑποχρέους ἀκούω θαυμασάσθαι A
 πνας, ὡς ἵνα βιδαμονήσοισιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 πατον ἐλθόντες· μόνοις γὰρ τοῖσι πρῶτα
 συλλαβόντας ἐξείναι τὰ τῶν ὄντων ἀγαθὰ. τὸ μὲν
 ταῦτα δὲ, σὺ ἀμεινον εἰδείης, εἴ τιτι ἐντε-
 τύχηας Στωϊκῶν τοιούτων καὶ Στωϊκῶν τῶν
 ἀκρῶ, οἷόν μιν λυπεῖσθαι, μητ' ἐφ' ἡδονῆς
 καὶ ἀπολαύσεως, μητ' ὀργίζεσθαι, φθό-
 νου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καὶ φθονοῦπι-
 π, καὶ στωϊκῶς βιδαμονῆν, ὅποιον χρεῖν ἔν
 χαμόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τῆς καὶ πτωχότη-
 τος βίου. ὁ γὰρ καὶ καὶ μικρότατον ἐν-
 δέων, ἀτελής, καὶ πρῶτα πλείων ἔχει. εἰ B
 δὲ τῶν ἐχθρῶν, ὁ δὲ πτωχὸς βιδαμονῆν. E P M O.
 ὁ δὲ τῶν τοιούτων εἶδον. Λ Υ Κ. Ὁ γὰρ, ὃ Ἐρ-
 μότιμω, ὅτι ἔχει δὴ ἐκείνους εἰς τὴν γαῖαν ἀπο-
 βλέπων φιλοσοφῆς, ὅτι μὴ ὄρεται μὴ τὴν δι-
 δασκαλῶν τὴν σὸν, μὴ τὴν ἐκείνους μὴ τὴν
 τὴν παρὰ αὐτῶν; μηδὲ αὐτὸς εἰς δεκαετησίαν ἀ-
 ναγκῆς μηδὲνα αὐτῶν σοφὸν ἀκρίβως, καὶ
 ἀφ' ἧς τῆς βιδαμονῆς γεγημηκῶς; ὁ δὲ γὰρ
 αὐτὸς ἐκείνους ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ
 πλοῦτον γῆν τὴν βιδαμονῆς, ἐπεὶ ὁ δὲ ὄφε-
 λος. ὁμοίως γὰρ ἐξω τῆς ὁδοῦ ἐστίν, καὶ ἐν C
 τῶν ὑποχρέων, ὅ, τε τῶν πτωχῶν ἡδονῆς
 ἐστίν, καὶ ὁ πόρρω. ἀλλὰ τί τοι εἰ αὐτὸς ὅτι
 μᾶλλον οὐκ αἰσάσεται, ὅρα δὲ εἰς τὴν οἶον
 ἐστίν. εἶτα, ἵνα πλέον γῆν τῆς βιδα-
 μονῆς (δῶσω γὰρ τῆς σοι) ποσαῦτα πο-
 νεῖς καὶ ἀπεύχων σαυτὸν καὶ τῶν δεδρα-
 μηκέ σὺ ὁ βίος ὁ τοσούτος ἐν ἀκρίβως, καὶ κα-
 μάτω, καὶ ἀγρυπνίας καὶ τῶν κενυκῶν, καὶ
 εἰσαυτῆς ποιήσεως, ὡς φησὶ, ἀλλὰ εἴκοσιν ἔτη
 τοῦ ἀγῶνος, ἵν' ἐβδουκοντούτης γῆν βίος. ἢ
 τίς ἐγῆνης ὅτι σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὁ D
 μὲν ἦς ἐν τοῖς μηδέπω βιδαμονοῦσιν, εἰ
 μὴ μόνος οἷόν τεύξεσθαι πύτου, καὶ αἰρήσῃ
 διώκων, ὁ παρὰ σου μῆλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ,

Etenim promissiones magnificas, & il-
 las quidem admirandas audio, videlicet
 per omnia felices & beatos fore, qui-
 cunque ad summum philosophiæ fasti-
 gium vnquam conscenderint. Solos en-
 nim illos omnibus bonis haud dubiè se-
 mel potituros perhibent. Sed enim quod
 deinceps dicturus sum, tu me longè
 exactius scire potes, num vnquam cum
 eiusmodi Stoico tibi commercium fue-
 rit, atque inter Stoicos summo illo, ni-
 mirum quem nullus affectus animi vlla
 tristitiæ nebula perturbaret, quem nul-
 læ voluptatum illecebræ commoue-
 rent, qui non inflammatum iracundia a-
 liquando in furorem erumperet, qui in-
 iudiæ contagio non esset infectus, qui
 diuitiarum amore & desiderio non tan-
 geretur, sed illas pro nihilo duceret: bre-
 uiter, qui per omnia felix esset, quam
 regulam & amussim certissimam esse o-
 portet vitæ planè virtuosæ. Etenim in
 quo vel minimum quiddam desideratur,
 ille etiam dum imperfectus habendus
 est, tametsi cæteris omnibus abundet:
 hoc tamen cum consecutus non sit, non-
 dum exoptatæ & tantopere quæsitæ fe-
 licitatis particeps dicendus est. H E R.
 Nullum quidem tale vnquam me vidisse,
 mihi sum conscius. L V C. Enge Her-
 motime, quandoquidem lubens men-
 dacium non dixeris: ad quem ergo fi-
 nem intentus, philosophiæ perdiscendæ
 impendis operam, cum neque præcep-
 torem tuum, neque illius, neque vllum
 alium ex prioribus, neque si ad decem re-
 tro secula descenderis, quenquam Stoi-
 corum perfectè sapientem videas, & per
 hoc quoque fuisse felicem? Neque enim,
 vt opinor, hoc à te rectè dicitur, suffice-
 re si quis saltem felicitati proximus fue-
 rit, posteaquam nihil inde fructus & uti-
 litatis capi possit. Nihilo secus enim extra
 viam sub dio versatur is qui iuxta ostium
 foris stat exclusus, quàm qui eminus ad-
 huc labore itineris conficitur: nisi quòd
 verisimile est illum non mediocri pertur-
 batione discrucari, videntem in propin-

quo ea quibus priuatus est. Deinde vt quamproximè etiam felicitatem accedas (il-
 lud enim tibi concedam) tanta laborando perfers, temetipsum miseris modis absumens
 & conficiens, atque ita tantum ætatis per socordiam & supremam negligetiam
 tibi elapsum est, immenso labore & vigiliis multis attenuato & obstipido capite in ter-
 ram defixo. Quinetiam de integro, vt ais, alios viginti annos ad minimum labori-
 bus temetipsum exercebis, vt euadas octogenarius. Quis autem obstricta fide spon-
 sor tibi factus est, te certò tot annos victurum? Nihilominus tum eorum in numero
 habeberis, qui felicitatis nondum sunt compotes: nisi tu solus putes illud te constan-
 ter consecuturum, & infectando capturum, quod ante te non parum multi & boni,

multoque velocitate præstantiores omnibus viribus conſectantes comprehendere non potuerunt. Sed eſto, ſi videtur te comprehendiffe, iamque votis tuis optata omnino contigiſſe: tamen omniũ primũ bonum illud cuiuſmodi nam ſit, non poſſum perſpicere, num tantis laboribus pro illo conſequendo impenſis & exhaustis dignum & conueniens æſtimari debeat. Deinde non video quàm illo per reliquam ætatem iucundè & dulciter frui poſſis, tantus natu cum ſis, quippe iam incuruatus ſenio, & ad omnem voluptatem capiendam parum aptus & accommodus, iam capulo vicinus, & alterum pedem (quod aiunt) loculo inſertũ habens. Niſi fortaffe, ô generoſe Hermotime, ad aliam vitam variis laboribus temetipſum exerceas, vt in illam iam delatus viuas molliũs & ſuauiũs, certior iam factus quemadmodum vita in poſterum inſtituenda ſit. Quod mihi perinde videtur factum, atque ſi quis deambulatiuncula & exercitiis quibuſpiam ſe præpararet atque inſtrueret, quò maiore cum voluptate cœnaret, donec neſcius præ fame necaretur. Caterũ nec hoc vnquã mihi animaduertiſſe vidẽre, vt opinor, ſolidam virtutem in actione cõſiſtere, videlicet in rectè & ſapienter factis, & iis quæ ſunt magno animo. Vos autẽ, ſummi nempe philoſophi, quos per vos, quoties dixerõ, innuere ſoleo, poſteaquam in his inueſtigandis & faciendis parum eſtis occupati, vuculas quaſpiam miſeras conſectantes meditamini, connectentes ſyllogiſmos & perplexitates, atque in his maiorem vitæ partem ſine fructu conteritis. At quicumque in connectendis prærior fuerit & dexterior, huic victoriæ palmam vnanimini conſenſu defertis. Quo nomine, vt ego quidem opinor, etiam præceptor tuus tantopere vobis eſt in admiratione & exiſtimatione multa, vir quidem etatis decrepitæ, quia ſuos afſectas vnã ſecum ſermonẽ ſociantes, perplexis & captioſis quaſtiunculis probè calleat inuoluere, tenens quid quaerendum, & quo quiſque pacto ſophiſticiſ nugis ſit circunducendus, optimus nimirum dolosè & callidè agendi, inque non cui-tabiles laqueos coniciendi magiſter exercitatiſſimus. Hoc planè nihil aliud eſſe confirmare auſim, quàm neglecto fruſtu circa corticem occupatos eſſe, adèò vt tantũ folia in diſputationibus veſtris viciffim decutere videamini. Aut fortaffe alia quaſpiam ſunt Hermotime, quæ vos à ſummo mane ad veſperam uſque facere credendum eſt? H E R. Non profectò, ſed ea ipſa ſunt quæ factitare ſolemus. L V C. An non igitur rectè quis dixerit, vos relicto corpore ſolam umbram venari? aut neglecto viuũ ſerpentis tractu, ſaltem exuium conſectari? Aut potiùs huic perſimiles in agèdo,

A καὶ ὠκύτεροι πολλὰ πολὺ διώκοντες, ἢ κατέλαβον· ἀλλὰ καὶ κατὰ λαβὴν, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχει ὄλον συλλαβῶν. Ὁ μὲν δὲ πολλὸν, ἔχει ὄρα ὅ,τι ποτ' αὐτὸ εἴη τὰ γὰρ ὅν, ὡς αὐτὰξίον δοκεῖν τῆν πόνων τῆν ποσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἐπὶ τὴν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσης αὐτῶ, ἤρων ἤδη, καὶ πάλιν ἡδέος ἔξωρος ὦν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σοφῶ ἔχων· εἰ μὴτι ἐς ἄλλον, ὃ ἡμῶν, βίον πορφυρομάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθῶν, ἀμεινον ἀφ' ἀγῶνι, εἰδὼς ὅτι ναυαγῶν πονοχρῆ βιοῦν· ὁμοιον, ὡς εἴ τις ἐς ποσὸν τον σκιδάροι τε, καὶ διηρηπίροι, ὡς δὲ πηνήσαν ἀμεινον, ἀγῶνι αὐτῶν ἀπὸ λιμοῦ ἀφ' ἀφ' ἀγῶνι. ἀλλὰ μὲν, οὐδὲ ἐκείνο πα κατὰ μὲν ὄρα, οἷμα, ὡς ἢ μὲν ἀρετῆ, ἐν ἔργῳ δὴ ποτ' ὄρα, οἷμα ἐν τῷ δὴ ποτ' ἀρετῆ, καὶ σοφῶ, καὶ ἀδύνα· ὑμεῖς δὲ, (Ὁ δὲ ὑμεῖς ὅτῳ εἶπα, καὶ ἀρετῆ τῆν φιλοσοφούτων φημί,) ἀφ' ἀγῶνι τῶν ζητεῖν, καὶ ποιῶν, ῥημάτια δύσλιπα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοῖς, καὶ ἀπορίας, καὶ ὃ πλείστον τῶ βίου ὅτι τούτοις ἀφ' ἀγῶνι καὶ ὡς αὐτῶ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῶν δοκεῖ. ἀφ' ὦν, οἷμα, καὶ τὸν διδάσκαλον τούτων θαυμάζετε, γέροντα ἀνδρα, ὅτι πῶς πορφυρομαζῶν ἐς ἀπορίας κατὰ τῆν, καὶ οἷμα ὡς καὶ ἐρέωμαι, καὶ σοφῶ σαφῶ, καὶ πηροῦρηται, καὶ ἐς ἀφ' ἀγῶνι ἐμβαλῶν καὶ τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀφ' ἀγῶνι (ὅτι δὲ μὲν τῶ ἐργῶ) τῶ τὸν φλοῖον ἀφ' ἀγῶνι, τῶ φύλλα κατὰ χέροντες ἀλλήλων ἐν τῶ ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ὄρα, ἀφ' ἀγῶνι, ὃ Ἐρμούμε, πῶντες ἔωρον ἐς ἑσπέραν; ΕΡΜΟΤ. οὐκ, ἀλλὰ τῶν. ΛΥΚΙΝ. ἢ οἷμα ἔχει καὶ ὄρα ὡς τις φαῖν, τῶ σκαὶ ὑμαῖς ἀφ' ἀγῶνι, ἐὰν σκατῶ τῶ σῶμα, ἢ τῶ ὄρα τῶ σῶμα, ἀμεινήσκατῶ τῶ ὄρα; μᾶλλον δὲ ὁμοιον ποιῶν,

ὡς ἄν εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ἕως ἔρω-
 σιδηρῶ πλήθιοι, πρὸ τῆν αἰαχῶν πὶ καὶ
 πρὸ ὕργου οἰομένους, ἔκ εἰδώς, ὅτι αὐτὸ ἀποβά-
 λη, φασὶ, τοὺς ὡμὰς πλήθων, ὕδωρ ὁμοίως ὁ
 ὕδωρ μὲν καὶ μὴ δὸς ἐν τῷ ἡδὴ ἔρεσθαι σε εἰ
 ἐθέλεις αὐτὸ ἐξωτῆς λόγων τὰ ἄλλα εἰσέναι ὡς
 διδασκάλω, ἔτω μὲν ὀργίλος, ἔτω δὲ μικρο-
 λόγος, ἔτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδδιος, καὶ
 Δί, εἰ ἔμῃ πῖς πολλοῖς δοκεῖ. ΕΡ. τίσι γε;
 ΑΥ. ὦ Ερμότιμ, θέλεις διηγήσομαι ἀπὸ τῶν
 ἡκουσάτων ἕως Φιλοσοφίας πινὸς λέγοντος δι-
 δρὸς πρὸς γεγηρακότος, ὅτι πᾶς πολλοὶ τῶν νέων
 ἐπισοφία πλῆσιάζουσιν; ἀπαιτῆς γὰρ ὡς
 πινὸς τῆς μαθητῆς τὸν μαθόν, ἡγανάκτει, λέ-
 γων ἕως ἡμερῶν ἐστὶ, καὶ ἐκ πρὸς ἄριστον τῶν
 ὀφλημάτων, ὃν ἐστὶ πρὸ ἐκχάδεκα ἡμερῶν ἐκ-
 τεπέκναι τῆ ἔνη καὶ νέα, ἔτω γὰρ σὺ ἴσθαι, καὶ
 ἐπιταῦτα ἡγανάκτει πρὸς τὸν ὄψον τῶν νεα-
 νίσκων, ἀργυρῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς
 τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο, εἴπεις, ὦ θαυμάσιε, τὰ
 μέγιστα ἡδὴ κῆρ λέγων, εἰ ῥημάτων πρὸς οὐ
 παρὰ μὲν, μηδὲ πῶς ἐκτεπέκναι ἀξίφορον
 καίτοι ἀμὲν ἡμῖν πρὸς πρῶτα, ἐπὶ ἐχθρῶ καὶ αὐ-
 τῶν, ἔσθαι ἐλαττον γέροντι σοὶ τῆς μαθητῆς.
 τὰ δὲ ἄλλα, ὢν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῆς, σὺ ἐστῆσαι
 σοὶ τὸν νεανίσκον, ὃ δὲ ὄψον ἀμείνων γέρονται
 ἀξίσε, ὃς τοῦ μὲν γείτονος Εχέκρατις τῶν θυγα-
 τέρα στωαρτάσας, πρὸς τὸν ὄψον διέφθρε,
 καὶ ὀλίγου δίκην ἐφυρον βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ τα-
 λάντου ὠνησάμενος ὁ πλημμέλημα πρὸς
 πένητος ἀδρὸς τῶν Εχέκρατις τῶν μητέρα
 δὲ πρὸς ἐβράπτισεν, ὅτι αὐτὸ ἐλάβετο ἕως
 κόλπου ἐκκομίζοντος τῶν καδῶν, ὡς ἐχθρῶ συμ-
 βολαῖς, οἰμῶν, καὶ τῶν τῶν μὲν γὰρ ἐς ὄργην,
 καὶ θυμὸν, καὶ αἰσχυμῶν, καὶ ἐς πόλιν,
 καὶ ψευδῶν, μακρῶν ἡμῶν εἶχε πρὸς,
 ἢ καὶ καίτοι ἐβουλόμην αὐτὸν ἐς ταῦτα
 ὠφελῆσαι ἕως σου μᾶλλον, ἢ πρὸς ἐκεί-
 να εἰδέναι, ἀ καὶ ἐκείτω ἡμέραν πρὸς
 ἡμᾶς ὄψον δεομένους, ὅτι ὁ δειπνον διεξ-
 ἔρχεται, ὡς κροχάδειλος ἤρπασε παιδίον,

rem, & impudentiam, & audaciam, & proloquenda mendacia, aliáque vitia at-
 tinet, superioribus quidem annis longè meliùs sese habebat, quàm nunc, cùm his
 ipsis sit omnium contaminatissimus. Atqui planè mihi persuaseram in hisce vitan-
 dis & dediscendis illum præcipuè à te adiutum & formatum iri, magis quidem,
 quàm quòd illa perdiceret, quæ quotidie ille ad nos, quibus illa audire superuaca-
 neum est, in mensa cõsuevit differere, quemadmodum crocodilus rapuisset puerum:

A qui infusam in mortarium aquam ferreo
 pistillo magno conatu tunderet, rem
 quampiam summopere conducibilem se
 facere existimans, ignarus tamen, etiam
 si humeros, ut aiunt, verberando decu-
 tiat, tamen aquam quamlibet contusam,
 manere aquam? Permitte verò ut ego te
 deinceps liberè interrogem: dic mihi,
 num in votis habeas excepta eruditione
 in cæteris omnibus per omnia præcepto-
 ri tuo esse similis, nempe ut ita sis ad ira-
 cundiam propensus, ita morosus, ita sor-
 didus, ita contentiosus, denique in tan-
 tum voluptatibus deditus, tametsi per
 Iouem ita paucis esse videatur? H E R.

B Quibus tandem? L V C. Si placuerit,
 Hermotime, ea tibi commemorabo, quæ
 virum quempiam multa canitie infectū,
 super philosophia differentem audiui, ad
 quem permulti iuuenes sapientiæ com-
 parandæ gratia certatim conmigrant.
 Cùm enim à quodam ex discipulis mer-
 cedem exigeret, vehementer incanduit,
 affirmans ultra præscriptum tempus so-
 lutionem debiti sibi prorogari, quod an-
 te decimum sextum diem dissoluendum
 fuerat. Ita enim pactum esse: & ob hoc
 quidem indignabatur. Cùm autem forte

C fortuna adstaret ibidè eius iuuenis auun-
 culus, homo rusticus, & nostrarū rerum
 minimè peritus, Desine, inquit, vir admi-
 rande, te magna iniuria affectū esse con-
 testari, si vuculas à te commercantes ne-
 scio quas, mercedè tibi nondum reddide-
 rimus. Ea enim quæ nobis fecisti, etiam-
 dū ipse integra habes & possides, neque
 quicquam tibi imminutum est ex disci-
 plinis tuis: in cæteris autem quibus sub
 initium adolescentem tibi offerens, eun-
 dem desiderabam imbui, nihilo melior
 tua opera factus est, quippe qui mei vicini
 Echecratidis filia rapta per vim vitiū

D intulit: & sanè pœnam dedisset damna-
 tus iudicio, nisi ego à vicino paupere ta-
 lento multam redemissem. Porro au-
 tem ipsi matri nuper incussit alapas,
 quòd ipsum in manifesto furto depre-
 hendisset, sub sinu cadum efferentem,
 ut haberet, nisi fallor, vnde cum sòda-
 libus bibens deponeret symbolum. Et-
 enim quantum ad iracundiam & furo-

patrique pollicitus esset se redditurum, si A
 respondisset nescio quid. Aut quòd cùm
 dies sit, necesse esset noctem non esse.
 Nonnunquam & cornua nobis affingere
 solet generosus ille, nescio quo pacto ser-
 monem connectens. Nos autem his au-
 ditis ridere solemus, maximè verò quan-
 do obstructis auribus sedula agitatione
 secum meditatur, habitus & dispositio-
 nes quaspiam, præterea catalepses & ima-
 ginationes; multa denique id genus no-
 mina percurrendo. Quinetiam non rarò
 ipsum dicentem audiuimus, Deum in
 cælo non esse, sed per omnia certatim
 penetrare, nimirum per ligna, per lapi-
 des, per animantia, usque ad ea quæ sunt B
 omniù despectissima. Cæterùm matrem
 illum interrogantem, cur ad hunc mo-
 dum delirans ista secum nugaretur, sub-
 sannare solet. Sed si eas nugas, inquit,
 exactè perdidicero, nihil video obstare
 mihi quominus solus diues, solus rex sim;
 cæteri verò mihi collati, mancipia & ho-
 minum purgamenta existimandi sint.
 Hæc cùm dixisset vir ille, vide mi Her-
 motime cuiusmodi responsum ille dede-
 rit philosophus, quàm verò maturum &
 senile. At qui nisi me ille, inquit, accessis-
 set, nōne putas quòd longè peiora fla-
 gitia admisisset, aut per Iouem etiam tra-
 ditus fuisset torquendus carnifici? Nunc
 autem frenum quoddam illi iniecit phi-
 losophia iuxta ac verecundia, & ob hoc
 ipsum modestior vobis nostra opera fa-
 ctus est, & moribus adhuc tolerabilis. Il-
 lud enim pudorem illi incutit, quòd in-
 dignus habitu & nomine philosophiæ
 appareat. Cæterùm quæ à nobis abstu-
 lit, ea illum in disciplina continent: ita
 ut iustus esse videar, si mercedem à vo-
 bis accepero, etsi illum haud multo me-
 liorem reddiderim: nam in his quæ non-
 dum admisit, philosophiam reueritus est,
 posteaquam nutrices quoque talia de
 pueris dicere soleant, nempe præcep-
 toris ædes illis adendas esse. Siquidem
 nusquam alibi locorum pueris relicta est
 copia bonum quiddam perdiscendi: sed
 neque mali quippiam vnquam in se ad-
 mittunt quamdiu sub præceptorum cus-
 todia militauerint. Ego quidem omnes
 officij mei partes in excolendo iuvene
 mihi impleisse videor. Iam quicumque ti-
 bi placuerit nostrarum rerum non impe-
 ritus, illo tecum assumpto cras me accedas,
 & videbis quàm promptè & expedite in-
 terroget alios, quàmque ingeniosè & argutè ad
 quaesita respondeat, tum quantā eru-
 ditionè sibi mea opera pararit, & quos iā
 libros euoluerit de proloquiis ac syllogis-
 mis,

καὶ ὑπ' ἄρχεται ἀποδώσῃ αὐτὸ, αὐτὸ ἀποκρί-
 νηται ὁ πατήρ οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἢ ὡς αἰαλαχῆϊόν
 ἔστιν ἡμέρας ὄψε, μὴ νύκτα εἶ). εἰότε ὃ
 κέρατα ἡμῖν ὁ ἄρναϊος αἰαφύς, οὐκ οἶδ'
 ὅπως πῶς πλέκων τὸν λόγον ἡμεῖς δὲ, γαλῶ-
 μῶν ἅπτε ἑύροισι καὶ μέγιστα ὄπῳ ἑπιβουά-
 μῶν τῶ ὄπα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἐξ ἑς πι-
 νας, καὶ γέρας, καὶ καλαλήψης, καὶ φαύλα-
 σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιῶν. ἀ-
 χροῦ μῶν δὲ αὐτῶν λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ὦ
 ἔρανω ἔστιν, ἀλλὰ ἀπ' ἀπύτων πεφοίτηκεν,
 εἶ), ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄγρι καὶ
 τῶν ἀπυμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐραμύνης
 αὐτὴν πῆ τοῦτα ληρῆ, καὶ ἀγαλάσας αὐτῆς,
 ἀλλ' ἰὼ τὸν λῆρατῶν, ἔφη, ἐκ μέγῳ ἀ-
 κριβῶς, ὅθεν κωλύσῃ με μόνον πλῆσιον, μὴ
 βασιλέα εἶ), τοῖς δὲ ἄλλοις, ἀμύραποδα
 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.
 τοιαῦτα τῶ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος, ἔρα-
 οῖαι ἀποκρίσιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμόπῃ, ὡς
 πρὸς εὐοικίω. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ
 ἐπλησίαζεν οὐτ', οὐκ οἶδ' μακρῶ χεῖρω αὐ-
 τὸν ἐξ ἐργάσασθαι, ἢ καὶ τὴν Δία, ἴσως πῶ
 C
 δημῶ πῶ ἀδεδῶσθαι ὡς νῦν γε γαλινὸν πι-
 να ἐμβέβληκεν αὐτῶ ἢ φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς
 τῶ πῶ αἰδῶς, καὶ ἀπ' τῆς, μετεωτέρας
 ἔστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἐλῆ. φέρῃ γὰρ ἵνα αἰ-
 γμύλω αὐτῶ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιο τῶ γῆμα-
 ρος, καὶ τῶ ὀνόματος ἀδὴ πῶ ἀκολουθοῦντα,
 παιδαγωγῆ αὐτὸν ὡς τε δῖος αὐ εἶλω, εἰ
 καὶ μὴ ὦν βελτίω ἀπέφῃνα, μισθὸν πῶ ὑμῶν
 γαβῆν, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων γε, ἀ μὴ δόρακεν,
 ἀμύρα μῶν φιλοσοφίας, ἐπεὶ καὶ αἰ πῆται
 τοιάδε λέγουσι πῶ τῶ παιδίων, ὡς ἀπι-
 πτόν αὐτοῖς ἐς διδασκαλίαν. καὶ γὰρ αὐ μὴ δέ-
 πω μαθεῖν ἀγαθὸν ἢ διμύωνται, ἀλλ' οὐκ
 φαῦλον ἔδεν ποιήσοισιν ἐκῆ μύροντες. ἐγὼ
 μὴ οὐκ τὰ ἄλλα πῶτα ἀποπλησά μοι δο-
 κῶ, καὶ ὄν ἵνα αὐ ἐθέλης τῶ εἰδῶν τὰ ἡ-
 μέτερος, ἢ κέ μοι ἐς αὔριον πῶ ἀγαβῶν,
 ὅψ τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται,
 καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀγέγνωκε βι-
 βλία, πῶ ἀξιωμαίων, πῶ συλλογισμῶν,
 πῶ

πῶς καὶ ἀλήθως, πῶς καὶ ἀδικούντων, καὶ
 ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ πλεὺν μητέρα ἔτυπεν,
 ἢ πρῶτον στυγερὰ, τὴν αὐτὰ πρὸς ἐμέ;
 ἔγὼ γὰρ παιδαγωγὸν με ἐπέστησατε αὐτῷ.
 Οὐαὐτὰ γῶν ἀνδρῶν ὑπὸ φιλοσοφίας
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀνὴρ Φαίης, ὦ Ερμότιμω,
 ἰχθυὸν εἶ) ὡς ἀπὸ τῆς φιλοσοφίᾳ, ὡς
 μηδὲν τῶν φαιλοτέρων πρῶτον οἰκίᾳ· ἢ ἐπὶ
 ἄλλας ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφῆν ἠξιοῦ-
 μη, ἔχῃ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἶημι
 πρῶτον οἰκίᾳ; τὴν οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τῶ-
 πο; E P M. τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι
 ὀλίγου δέω; ἐς ποσὺν τὸ μου καθίκετο. ὁ λόγος
 ἀληθὴς ὢν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἀθλιος χρο-
 νον ἀλάωκα, καὶ πρὸς ἐπιμαθὸς οὐκ ὀλί-
 γους τελευτῶν αὐτῶν πόνων νικῶ γὰρ, ὡς πρὸ
 οὐκ μέγας αἰσθητῶν, ὅρα ὅσα μὴ ἔστιν ὢν
 ἡρῶν, ὅποσα δὲ πέποιθα ἀπὸ αὐτῶν. Λ Υ.
 καὶ τί δὲ δακρύων, ὦ χροῦ; ὁ γὰρ τῆ μύ-
 θου ἐκείνου πρῶτον στυγερῶν, οἰμῶν ὃν Αἰσώπος
 διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἀνδρῶν πινὰ ὅτι τῆ ἡϊόνι
 καὶ ζοῦδρον, ὅτι πλεὺν κυματῶν, ἔριθμῶν
 τὰ κύματα, σφαιλῆτα δὲ, ἀρθεατα, καὶ
 αἰσθητῶν, ἀρχὴ δὲ πλεὺν κερδῶν πρῶτον οἰκίᾳ
 εἰπεῖν αὐτῶν, τί, ὦ χροῦ, αἰσθητῶν πρῶτον οἰκίᾳ
 ἰσχυρῶν ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρθεατῶν
 ἔριθμῶν, ἀμελήσασθαι ἐκείνων· καὶ σὺ πῶ-
 νω ἐπεὶ πρῶτον οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν αὐ-
 τῶν ἀμεινον ποιήσας βίον τε κοινὸν ἀπασιν ἰσχυ-
 ρῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐ-
 δὲν ἄλλο σκοπὸν καὶ τετυφωδῶρον ἐλπίζων,
 καὶ οὐκ αἰσθητῶν, ὡς πρὸ τῶ φροῦδος, εἰ γέ-
 ρων ἀνδρῶν μετὰ δόξῃ, καὶ μεταχωρή-
 σης πρὸς τὸ βέλτιον. αὐτὰ πρῶτον, ὦ
 Φιλότιμω, ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσῃς κα-
 τὰ τῆς σοφίας πρῶτον οἰκίᾳ, ἔχθρα
 πινὰ ὄξαιρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπὶ ἀρημῶ-
 νον εἰρηκέναι. ἀλλὰ κοινὸς ὅτι πρῶτον οἰκίᾳ ὁ
 λόγος. τὰ γὰρ αὐτῶν πρὸς σὲ εἶπον αὐ-
 εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο,
 τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμιω κατὰ γοῖς.

A de complexionibus & officiis, deque a-
 liis multis & variis. Cæterum quod ma-
 trem pugnis ceciderit, atque etiam ra-
 pras virgines vitiarit, quid ad me attinet?
 neque enim me illi pro pædagogo cōsti-
 tuistis. Hæc quidē homo senex de phi-
 losophia differebat. Tu fortasse & ipse
 Hermotime diceres abundē satis esse si
 ob hoc ipsum philosopharemur, ne quid
 eorum quæ mala & vitiosa sunt, facere-
 mus. An verò non initio longè ampliori
 spe inducti philosophandum nobis esse
 existimabamus, non ob hoc saltem, quòd
 paulo quàm priuatus quispiam ex vulgo
 honestiores essemus? Cur igitur nō & ad
 B hoc dignaris dare respōsum? H E. Quid
 verò aliud tibi respondeam, quàm quòd
 propemodum etiam mihi lacrymandum
 esse intelligo? vique adeò me commouit
 oratio tua nimium vera. Et iam quidem
 grauitè lugeo, me miserum tantum tem-
 poris frustra insumpsisse & contriuisse,
 ad hæc mercedem tam grandem pro la-
 boribus impendisse. Iam enim tanquàm
 ex ebrietate profunda ad sobrietatem re-
 uersus, video cuiusmodi illa sint quorum
 amore capiebar, tum quantas ærumnas
 pro illis consequendis ego miser exhau-
 serim. L V C. Fletu quidem & lacrymis
 haud opus est ὁ bone, longè autem præ-
 stabilius & prudentius esse opinor, quòd
 in fabulis Æsopus commemorat. Ait e-
 nim quendam in maris littore conse-
 disse, conantem singulas vndas pernu-
 merare: cūque vndarum mutuo se tru-
 dentium multitudine obrueretur, ani-
 mōque grauitè angeretur quòd eas nu-
 mero complecti non posset, adueniens
 callida vulpes, non in idoneo consilio ho-
 minis perturbationem subleuauit. Quid
 discruciaris, inquit, propter vndas quæ
 prætergressæ sunt? hinc numerare in-
 cipias oportet, illas missas facito. Et tu,
 quandoquidem ita tibi videtur, post-
 hac magis ex vsu tuo feceris, si comu-
 nem cum aliis vitam viuere decreueris,
 ac ita quidem cum multis in Repub. ver-
 saberis, nihil absurdum aut f. stuosum
 animo concipiens aut sperans. Nec est
 quòd pudore afficiaris, quòd iam pri-
 mum decurso vitæ spatio rectè sapere
 incipias, aut mutato consilio ad melio-

ra te recipias. Proinde hæc omnia, ὁ amice, quæcunque à me dicta sunt, nolim
 putes me de industria præmeditatum & instructum aduersus Stoicos, quasi mihi
 cum illis essent susceptæ inimicitie, dixisse, sed communem aduersus omnes ora-
 tionem esse putato. Neque alia contra te protulisset si aut Platonis aut Aristo-
 telis te sectatorem esse testatus esses, ceteris indicta causa contemptis & posthabitis.

Nunc autem posteaquam Stoicos cæteris omnibus anteferebas, aduersus Stoicam omnem disputationem quoque nostram instituimus, nihil alioqui simultatis aut dissidij aduersus illam susceptum habentes. H E R. Bene sanè dicis. Iam itaque abeo, vt ego me totum vnà cum vestitu & habitu commutem. Videbis igitur in breui, non veluti nunc, me neque barba tam densa & profunda horridum, neque ita afflictam & asperam vultus rationem, verùm molliora omnia, magis que libero homine digna sequentem: fortasse neque purpuram induere grauabor, vt omnibus fiat respicuum, mihi priores nugas non ampliùs curæ esse. Atque vtinam etiam ex intimis cordis penetralibus euomere ea omnia possem, quæcunque ab illis vnquam audita deuorauit. Et vt pro certo scias, neque helleborum ebibere formidabo propter hoc ipsum, contra quàm Chrysippus consuevit, ne quid eorum vnquam posthac que dixerunt, mihi in mentem veniat. Cæterùm tibi Luciane non mediocrem habeo gratiam, quòd me hæctenus iactatum & circumlatum à turbido torrente & aspero, iuxtaque fluxum vnà cum vndis fluitantem extraxeris, assistens iuxta Tragædorum prouerbium, Deus ex improuiso ostensus. Videor autem mihi non absurdè facturus, si & caput rasero, quæ admodum facere soliti sunt qui è naufragiis enatant incolumes, ita vt salutis meæ festiuitatem hodie concelebrem, posteaquam tantarum nebularum caligo ab oculis meis discussa est. Porro autem conspectum philosophi posthac, & si inuitus inter eundem alicui obuiam venero, non secus deuitabo, extra viam declinando, quàm rabiosos canes fugere soleo.

Α νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προσημίσεις, τῶν ἄλλων ἐπιπέσειν ἀποτεταταῖα ὁ λόγος ἔδωξεν, ὁσὸν ἐξαιρετὸν ὡς αὐτῶν ἔχων. ΕΡ. Ὡς λέγεις, ἀπειμίζω ἐπ' αὐτὸ τῆτο, ὡς μετὰ βαλὶ- μίω καὶ αὐτὸ δὲ ὁ γῆμα. Ὁ γὰρ γινώσκεις εἰς μακρὰν ἕτε πύγωνα ὡς τῶν νῦν λάσιον, καὶ βαθυὺν, ἕτε διαγὰρ κεκολασμένω, ἀλλ' αἰετα πόντα, ἔ ἐλθῆρα, τὰχα δὲ καὶ πορφυρίδα μετὰ μφιάσμεσι, ὡς εἰδέειν ἀπλητες, ὅτι μηκέτι μοι τῆν λήρων ἐκείνων μέτσειν ὡς εἶθε γε καὶ ἐξέμεσαι διωτῶν ἡ ἀπλητα ἐκείνα, ὅποσα ἤκασα πρὸ αὐτῆν. ἔ δὲ ἴδι, ὅτι δὴ ὠκνησα καὶ ἐλλέβορον πρὶν δὲ τῆτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρῦσιππος, ὅπως μηδὲν ἐπιεικῶς μὲν ὡν φασί. σοὶ δὲ οὖν ἢ μικρὰν χεῖρ οἶδα, ὡς Λυκίνο, ὅτι μετὰ εὐφροσύνην ἕτε πολυερῶ πινος χημάρρῶ, καὶ τραχέος, ὅτι διδόντα ἐμσῶτον, ἔ καὶ τῶν συρρέοντα τὰ ὕδατι, αἰεσσασας, ὅτι τῆν τραγῶδων τῆτο, θεὸς ἐκ μηχδῶης ὅτι φανείσ' δοκῶ δὲ μοι ἢ ἐκ ἀλόγως αὐτὸ καὶ ξυρήσασθαι τῶν κεφαλῶν, ὡς τῶν οἰ ἐκ τῆν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλθῆρα, ἄτε καὶ σωτήρια τῆμερον ἄξων, ἡσάυτιν ἀχλὺν ἀποσφάμενος τῆν ὀμμῆν. Φιλοσόφω ἢ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐπ' ὁδῶ βασιλῶν ἐν τῶν, ἕτεως ἐκτραπήσομαι, καὶ περὶ εἰρήσομαι, ὡς τῶν τοῖς λυτῶν τῶν τῆν κινῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

HERODOTVS, VEL ΑΕΤΙΟ.

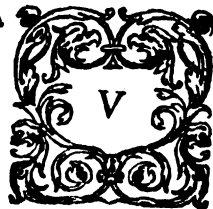
Vincencio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Ostendit hæc præfatione Lucianus, se exemplo Herodoti, & post hunc Aetionis pictoris, adductū vt inconuentu totius Macedoniæ exhibere se, ac specimen aliquod sui præbere voluerit. Esse enim compendiosorem hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quàm singulas ciuitates circumueundo, magno negotio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium à voto incipit, post narratione vtriusque, & Herodoti, & Aetionis exemplum exponit: quæ quia maiorem scripti huius partem absoluit, vtriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc adaptatio sequitur, qua suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præsentis conuentu cū Olympico, à loci & hominum qualitate. Postremo petit, vt illorum exemplo, se quoque pro aliquo mediocri oratore habeant, non cum optimis ac vetustissimis illis, sed cum præsentibus conferendo.

Ροδότου εἴθε μὴ καὶ πᾶλλα Α
 μιμήσασθαι διωατὸν ἴω.
 ἢ πρῶτα φημί, ὅσα παρῶν
 αὐτῶν (μείζον γὰρ ἀρχῆς τῆ το
 γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἑκ τῆ α-
 πρῶτων, οἷ, ἢ κάλλος τῆ λόγων, ἢ ἀρμονίαν
 αὐτῆ, ἢ οἰκειὸν τῆ ἰωνία, καὶ παρῶν, ἢ
 τῆς γνώμης ὅ παρῶν, ἢ ὅσα μυρία καλεῖ
 ἐκείνος ἄμα συλλαβῶν ἔχει, παρῶν τῆς εἰς μι-
 μῆσιν ἐλπίδος. ἀ δὲ ἐποίησεν ὅτι τοῖς συγ-
 γραμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησιν ἐ-
 βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ, καὶ σὺ, καὶ ἄλλος ἀ μι-
 μῆσαι μὲν. πλὴστας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Κα- Β
 είας ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο παρῶν ἐαυ-
 τὸν, ὅπως αὐτὰ χεῖρα, καὶ ἀ παρῶν ἐσταπα
 ὀπίσθους καὶ παρῶν ἡρόιοι, ἐ αὐτὸς, καὶ
 τὰ συγγραμμάτια. ὅ μὴ οὖν παρῶν οὐκ ἔσται,
 πῶ μὴ Ἀθωνοῖς, πῶ δὲ Κορινθίοις αἰαγι-
 γνώσκει, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐκ τῆ
 μέρῃ, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο οἷ, καὶ τει-
 βῶν ἢ μακρὸν ἐκ τῆ ἰοῖσται ἔσταται. ἢ χροῖ
 ἡξία δὲ παρῶν ὅ παρῶν, ὅσδε τῆ δὲ ἰρε-
 σιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγέρων καὶ συλλέγων
 πῶ γὰρ ἐπεβούλευε δὲ εἰ διωατὸν εἶν, C
 ἀ παρῶν που λαβὴν τοῖς Ἕλλησας ἀπὸ τῆς.
 εἰσάται οὖν Ολυμπία τὰ μεγάλα. καὶ ὁ
 Ἡρόδοτος, τῆ τ' ἐκείνο ἡκεῖν οἱ νομίσας τὸν
 καρὸν, ἢ μέλιτα ἐγλίχετο, πλῆθους δὲ τη-
 ρήσας πῶ πρῶτον, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἴδη τῆ
 εἰσίων συσφλεγμαμένων, πρῶτων ἐς τὸν
 ὀπασδοδμον, ἢ παρῶν, ἀλλ' ἀγωνιστῶν
 Ολυμπίων πρῶτον ἐαυτὸν, ἀδων τῆς ἰσο-
 είας, καὶ κηλῶν τοῖς παρῶν, ἀρχὴ τῆ καὶ
 Μούσας κηλῶν τῆ βίβλους αὐτῆ, ἐν-
 τέα καὶ αὐτῆς οὐσας. ἢ δὲ οὖν ἀπὸ τῆς αὐ- D
 τὸν ἡδεσθαι πολὺ μᾶλλον, ἢ τοῖς Ολυμ-
 πιονίχας αὐτῆ. καὶ ἐκ ἐστὶν ὅστις ἀήκεος ἴω
 τῆ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὴ, ἀλλ' ἀκού-
 σθαι ἐν Ολυμπία, οἱ δὲ, ἐκ τῆ τῆς πα-
 νηγύρεως ἡκόντων πτωθαιόμοι, καὶ εἴ που
 γε φασίη μόνον, ἐδείκνυτο δὲ τῆ δακτύλῃ.

T INAM verò & alias
 Herodoti virtutes mihi
 imitari concessum fuis-
 set, non omnes dico qui-
 bus ille præditus præcel-
 luit (maior enim voto
 hæc res fuerit) verùm vnam ex omnibus,
 videlicet aut orationum elegantissima-
 rum munditiem, aut illarum numerosam
 concinnitatem, aut propriam & natura-
 lem linguæ Ionicæ dictionem, aut sen-
 tentiarum grauitatem & præstantiam,
 aut quæcunque alia (quæ & infinita sunt
 & elegantia) ille vno quasi fasciculo com-
 prehensa possidet, omnem imitationis
 spem excedentia. Cæterùm quæ cum li-
 bris à se elucubratis fecerit, tum quem-
 admodum passim in breui temporis spa-
 tio apud Græcos in notitiam venerit, mi-
 hi & tibi & alteri cuicumque tãdem imi-
 tari haudquaquam fuerit difficile. Cùm
 enim relicta patria solisset ex Caria, re-
 cto cursu in Græciã delatus est, vbi de se
 ipso eam cogitationem suscepit, quo pa-
 cto quàm celerrimè & minimo cum ne-
 gotio inclaresceret, ac famigerabilis fie-
 ret cùm ipse, tum eius quoque elucubra-
 tæ vigilæ. Atenim obambulantem, nũc
 quidem Atheniensibus, nunc autem Co-
 rinthiis recitare historiarum monumen-
 ta à se condita, mox Argiuis aut Lacedæ-
 moniis, partim laboriosum esse existima-
 bat & longum: partim cunctationem &
 moram non mediocrem in illo fore pro-
 spiciebat. Voluit ergo negotiũ omne in
 compendium contrahere, neque ita par-
 ticulatim innotescere, notitiam modicè
 & pedetentim congregans & colligens.
 Callidè verò obseruabat si vsquam loco-
 rum Græcos vnà congregatos omnes de-
 prehenderet. Commodum itaque insta-
 bant magna Olympia. Herodotus autem
 hanc solam sibi venisse occasionẽ arbitra-
 tus, cuius maximè erat cupidus, frequen-
 tissimis ludis obseruatis, iamq; ex omni-
 bus locis collectis Græcorum optimati-
 bus, progressus in opisthodomũ, non spe-
 ctatorẽ sed certatorẽ se ipse exhibebat,
 cantillans historias memoriæ à se prodi-
 tas, ac præsentium aures orationis sua-
 uitate demulcens, donec & Musarum
 nominibus eius libri nobilitari & vo-

cari cepti sint, & illis nouem existentibus. Proinde iam omnes illum nouerant
 multo profectò magis quàm Olympicorum certaminum victores: nec quisquam
 erat cui Herodoti nomen inauditum fuerat, quem nonnulli ipsi audiuerant in O-
 lympia, alij verò ex iis qui ex ludis regressi fuerant, audita & ipsi perceperant. Tum
 verò vbicunq; in publico saltem apparuisset, certatim commonstrabatur digitis:

ΗΙC ΙΛΛΕ est Herodotus, qui pugnas Persicas lingua Ionica cōdidit atque cōscripsit, qui victorias nostras venustissimè concelebrauit. Talem ipse laudem historiarum nomine consecutus est, in vno cōuētū ab omni populo totius Græciæ commune nactus suffragium, non ab vno per Iouē præcone ebuccinatus, sed in omnibus quaquauersū ciuitatibus, vnde quisque erat eorum qui ad ludos publicos confluerāt. Hoc cū animaduertissent postea ad parandam cognitionem viam esse compendiosissimam & Hippiasillius gentis Sophista, & Prodicus Cæus, & Anaximenes Chius, tum Polus Acragantinus, alique complures, orationes semper habuerunt & illi in ludis publicis, vnde breui notitiam sibi parauerunt. Quorsum verò tibi priscos illos percenteo Sophistas, & historicos, & oratores, cū & hæc inter vetera comodè locum habere possint? Etenim perhibent, Aëtionem quoque pictorem, Rhoxanes & Alexandri depictas in tabula nuptias, in Olympiam pertulisse, ac imaginem spectandam ostētas, adeo vt Proxenides, quem tunc certaminum iudicem Græci constituerant, artis præstantia delectatus, Aëtionem generum sibi ascuerit. Sed quaeret aliquis, quodnam tantum affuerit picturæ miraculū, per quod adductus Proxenides Aëtionem peregrino filiam suam nuptum tradiderit? Est equidem imago in Italia, quam egomet vidi, adeo vt tibi quoque de ea compertam veritatem dicere possim. Thalamus est supra modum elegans, & lectus nuptialis vestimentis instratus. Hunc iuxta locata est Rhoxane virgo, corpore & facie venustissima, terram modestè intuens, Alexandri assistentis præsentiam honorificè reuerens. Caterum Cupidines quidam ridentes, alter quidem à tergo stans digitis redimiculum aufert à capite, ac Rhoxanen sponso commonstrat: alter nimium feruuliter à plantis aufert sandalium, vt iam decumberet. Alius Alexandri chlamyde inuolutus, illum ad Rhoxanen pertrahit, valde violenter annexus. Sed enim ipse rex coronam quandam puellæ porrigit. Adest præterea & Parochus sponsæ ductor Hephæstion, ardentem faciem tenens in manibus, formoso admodum adolescenti innixus: hunc ego Hymenæum esse opinor: neque enim nomen adscriptum fuerat. Ex alia autem parte tabulæ alij Cupidines in armis Alexandri colludebant:

Action pictor.

ΑΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ηρόδοτος ἔστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασὶ συγγραφήως, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ ἀπέλαυσε τῆν ἰσοειῶν, ἐν μιᾷ σιωδῶ πηρύδημόν τινα κοινῶ ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβῶν, καὶ ἀπακηρυχθεὶς ἔχ' ὑφ' ἐνός, μὲ Δία, κήρυκτος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἰὼ τῆν περὶ κηρυξείων. ὁ δὲ ὑστερον κατηροήσαμτες, ἔπειτό μὲν τινα τῶν τιμῶν ὁδὸν ἐς γῶσιν, Ἰππίας τε ὁ ἔπι χῶριος αὐτῆν σοφιστής, καὶ Περσίδης ὁ Κῆρος, ἔ' Ἀναξίμηδους ὁ Χίος, καὶ Πάλλος ὁ Ἀκραγανθίνος, καὶ ἄλλοι **Β** συγχοί, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τιμὴν περὶ γυμνῶν, ἀφ' ὧν γῶριμοι ἐν βραχεὶ ἐγγυρον. καὶ τί σοι τοῖς παλαγοῖς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευτῶν τῶν τα, καὶ Αεθίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγραφεύματα τὸν Ρωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαθόντα, τιμὴν εἰκόνα ἔπι δεῖξασθαι, ὥστε Περσενίδην, Ἑλληνοδίκην τότε ὄντα, ἠαδέντα τῆ τέχνη, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Αεθίωνα; καὶ τί ὁ θαύμα ἐν τῇ γραφῇ αὐτῆ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλληνοδίκην δι' αὐτό, ὅτι ἔπι χῶριος τῶν Αεθίωνι σιωδῶσασθαι τῆς συγγραφῆς τὸν γάμον; ἐστὶν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλία, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ αὐ εἰπεῖν ἐγγυμι γάμον ἔστι τῶν Ἑλλήνων, καὶ κλήνη νυμφική. καὶ ἡ Ρωξάνη καὶ θηται παῖς καλὸν πη γῶριμα πῆρ ἔστι, ἐς γῶν ὄρασα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλεξάνδρον. ἔρωτες δὲ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατ' ἄπιν ἐφεσῶς, ἀπάγῃ τῆς κεφαλῆς τιμὴν καλύπτειν, καὶ δεικνύσι τῶν νυμφίῳ τιμὴν Ρωξάνῃ. ὁ δὲ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρῆ ὁ **Δ** περὶ δάλιον ἐκ τῆ ποδός, ὡς κατὰ κλίνοιο τῆ δὴ ἄλλος τῆς χλαίδος τῆ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρωτος, ἔ' σπῆ ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ρωξάνῃ, πηρὸν βιαίως ἔπι σπῶντος. ὁ βασιλῆς ὅ, αὐτὸς μὲν ἔ' φανόν τινα ὄρεγῃ τῆ παιδι. πάροχος ὅ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπερῆση, δαδὰ κακομένην ἔχων, μετὰ κίω πηρὸν ὠραῖα ἔ' φη δὸ δολιμος. ὑμῶσμος, οἱ μὲν, ἔ' ἔστιν. ἔ' γὰρ ἐπετέγραπτο ἴνομα. ἐλέρωσι ὅ τ' εἰκόνος, ἀλλοὶ ἐρωτῆες παύζουσιν ἐν τοῖς ὄπλοισι τῶ Ἀλεξάνδρου:

δύο μὲν πρὸ λόγχῃ αὐτῶν φέροντες, μι-
 μούμυμοι τοῖς ἀρσποφόροις, ὅποτε δοκὸν φέ-
 ροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα πινὰ ὅτι
 τῆς ἀσπίδος καὶ κείμυρον, βασιλέα δῆθεν καὶ
 αὐτὸν σύρσει, τῶν ὀχλῶν τῆς ἀσπίδος ἐπει-
 λημύμοι. εἷς ὃ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπὸ
 κείμυρον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσθην αὐτοῖς
 ὅποτε κατ' αὐτὸν γροῖντο σύρσει. ἢ παιδία
 δὲ ἄλλως τοῦτα ὄντι, ὅσθ' ἐπειράσασθαι ἐν
 αὐτοῖς ὁ Αἰτίων, ἀλλὰ δηλοῖ τῷ Αλεξάνδρῳ
 καὶ τὸν ἐς τὰ πολυμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ
 Ρωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλων οὐκ ἐπέλελθη-
 σο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὐτῆ, καὶ ἄλλως
 γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχου-
 σα, παρεμνηστευσαμένη τῷ Αἰτίωνι πρὸ τῷ
 Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας
 καὶ αὐτὸς, πρὸ ἑρπον τῶν Αλεξάνδρου γάμου,
 ὑπονομφαγωγῶ τῷ βασιλεῖ, μιᾶσθιν εἰ-
 κασμένην γάμου, παρελαβὼν ἀληθῆ γά-
 μον. Herodotus μὲν οὖν (ἐπὶ μὲν γὰρ ἐπ' ἐκεί-
 νον) ἰκανῶς τῶν Ολυμπίων πρὸ πρῶτον
 ἠγείτο, καὶ συγγραφεὶα θαυμαστὴν δείξασθαι τοῖς
 Ἕλλησι τὰς ἑλληνικὰς διεξιόντα, ὡς ἐκείνος
 διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίῳ, μὴ με
 κορυβαπτιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ πᾶσα εἰ-
 καστῶν τοῖς ἐκείνῳ. ἴλεως ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ τῆσθ
 γε ὁμοίον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοσοῦ-
 τος ἐπέδημησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμμε-
 τὸν ἐσκαπούμενον, ὅτι μοι χρεῖστον τὰ πρῶ-
 γματι. καὶ ὁ μὲν ἔρωσ οὐκ ἔω ἀπασὶ γνω-
 αθῶμαι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δείξασθαι
 πᾶσι. ὅ δ' αὐτὸν ἐπειόντα, πτωικαῦτα τῶ
 ἔτοις ἐξυγίγνεσθαι πόλει ἐκείνῃ, οὐκ ὀμμε-
 ρὲς ἐφάνετο. εἰ δὲ τηρήσασθαι πρὸς ὑμῶν
 πρὸ σκυλλῶν, εἴτα πρὸ ἑλθὼν ἐς μέσον δεί-
 ξασθαι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτιως ἀποβῆσθαι
 μοι τὰ τῆς ἀρχῆς. αὐτοῖς τε οὖν ἤδη σκυλλῶν
 λυθᾶτε, ὅτι πρὸ ὀφελος ὅς ἐκείνης πόλεως,
 αὐτὸ δὲ ὁ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπῆλθον.
 καὶ ὑποδέχεται πόλις ἢ ἑρσίση, οὔσα οὐ
 καὶ Πίσθη, μὲν Δί, ὅσθ' ἐπὶ οὐκ εἰδη γενο-
 χωεῖται, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνί-
 γρας. οἳ τε αὐτὸ πρῶτον γινώσκουσι, οὐ συρφετῶδης
 ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μάλλον φιλοθεάμονες,

A duo quidem hastam illius ferentes, eos
 imitabantur, qui ferendis oneribus gra-
 uari videntur. Alii duo vnum aliquem
 iacentem super clypeum penè ipsum vt
 regem trahunt, scuti loris inuoluti. Por-
 rò vnus in thoracem supinè iacentem
 ingressus, insidias tendenti similis esse
 videtur, vt illos ex improviso perterrefa-
 ciat, vbi trahendo ad se peruenissent. Ne-
 que verò hæc ludicra sunt aut puerilia,
 & in quibus exprimendis temere elabo-
 rasset Aëtion, sed quibus Alexandri ad
 res bellicas amorem adumbrare voluit,
 & quòd eadem opera & Rhoxanes amo-
 re flagrarit, & armorum curam per obli-
 uionem non abiecerit. Quamquam ve-
 rò & aliàs ipsa imagine nuptiale quiddã
 reuera ostensum est, nempe Proxenidæ
 natam antè Aëtioni fuisse desponsam:
 illaque in matrimonium ducta abiit, ius
 succisua opera Alexandri nuptiis, sub
 rege sponsæ ductore, pro nuptiis colore
 & penicillo expressis veras nuptias præ-
 mium reportans. Proinde Herodotus
 (regredior enim ad illum) satis supérque
 sufficere Olympiorum ludos existimauit
 ad faciendam fidem Græcis, eum scripto-
 rem esse admiratione non indignum,
 qui Græcorum gesta illis recitaret, quæ-
 admodum ipse factitare solitus est. Ego
 verò, ac per Iouem Philium vos precor,
 ne insanire me suspicemini, neque mea
 me cum illius conferre velle. Propitius
 sit mihi vir ille. Verùm hoc mihi cum illo
 non dissimile accidisse arbitror. Etenim
 quo tempore primùm in Macedoniam
 suscepta peregrè profectio veni, apud
 me ipse cogitabam, strenuè mihi ad vigi-
 landum esse, eaque iam tenebar cupidi-
 tate omnibus innotescendi, ac quamplu-
 rimis Macedonum vigiliis meas osten-
 dendi. Porrò autem singulas adeuntē ci-
 uitates, interea ingrauescente ætate cõ-
 senescere, haudquaquã facile factu appa-
 rebat. Sedenim si conuentu vestro obser-
 uato, deinde progressus in mediũ oratio-
 nem propalam habuissem, sperabam om-
 nibus ex sententia succedentibus vo-
 ti me compotem futurum. Vos itaque
 conuenistis, ex singulis equidem ciuita-
 tibus quique præstantissimi, neque non
 ipsa summa vniuersorum Macedonum
 delectissima. Exceptit verò vestrum con-
 uētum ciuitas omnium optima, quacum
 nulla ex parte Pisa conferenda est, neque

ea quæ illic est loci angustia, neque tabernacula aut tuguria & suffocatio. Iam ne-
 que conuentũ celebrantes, vulgaris fex aut turba est, magis cupida spectãdi athletas,

E c ij

nempe vulgus Herodoti negligens, sed A profectò cum rhetorum tum scriptorum atque Sophistarum omnium celeberrimi, adèd vt parum mihi deesse videatur quominus & mea actio perinde vt Olympiorum celebris habenda sit. Cæterùm si me cum Polydamante, aut Glauco, aut Milone compositum contemplamini, valde audax homo vobis esse videbor. Sin verò ab illis memoria longè latèque auocata, in hoc solum intenti fueritis, fortasse non admodum vobis flagellandus esse videbor, ita vt in tanto stadio & hoc mihi sufficiat.

ὡς πρὸς ἔργω οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον ἡγέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι ὄσον ἔμικρόν ἤδη, μὴ τούτων ὡς ἀπολύτῳ εὐδαιμόνιστον φαίνεται τῆς Ολυμπίων. ἀλλ' ἰὼ μὲν ὑμῶς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι ὡς ἀγαθωτέρῳ με, καμιδῆ ὑμῖν δόξω θρασυὸς ἀνδραγαθὸς εἶναι. ἰὼ ὅτι πολλοὶ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐφ' αὐτῶ μόνον ἀποδύσαντες ἴδοντες, τάχ' αὖτ' ἔπειτα μαστιγώσιμες ὑμῖν δόξαμι, ὡς ἐν τε τηλικύτῳ σαδίῳ, ἰχθυὸν ἔμοι γ' εἶναι καὶ τῆτο.

Z E Y X I S , H A N T I O X O S .

Z E V X I S , V E L A N T I O C H V S .

Vincentio Obsoræo interprete.

A R G V M E N T V M .

Apologia quedam scriptorum Luciani est, qua ille ostendit non tantum nouitati seu peregrinitati studere se, sed & rerum sententiarumque elegantia, deinde & apte compositionis harmonia. Cæterum quod sola nouitas illorum in admiratione sit, fieri communi quadam hominum natura, qui sola nouitate plerumque detineantur, interim aliorum nulla habita ratione. Idem enim & Zeuxidi olim in pictura Centauri, in quam præter nouitatem argumenti, multam artem impenderat: & Antiocho in pugna contra Galatas accidisse, hostibus nouitatem & insolentiam elephantorum, non ipsius apparatus pertimescentibus. Tractatur autem eadem fermè ratione, qua & superior oratio: nisi quod hic ipsa causa à principio ponitur, exempla autem, eaque amplificata sequuntur. Etiam tituli eadem ratione, vt supra, impositi sunt.

Abita nuper in confessu B vestro oratione, domum me conferebam. Per multi autem ex iis qui orationi interfuerat, me accesserunt. (Nihil enim prohibere opinor, quin & ista vobis meis iam familiaribus exponam.) Itaque accedentes, porrecta dextra me consalutabant, & admiratione prosequentibus similes esse apparebant. Multo autem itinere comitatu suo me deducentes, alius aliunde exclamabat, laudabatque, donec pudore quoque me suffunderent, verentem ne longè latèque à dignitate laudum quas in me congeriebant, relinquerer. C Caput autem & summa laudationū hæc illis fuit, & omnes vno ore vnam eandemque sententiam præ se ferebant, confirmantes orationum mearum compositionem & sententiam peregrinam esse, ac multum in sese complecti nouitatis. Multo verò satius est, eadem illa verba commemorare, quibus illi tum vsi fuere.

Ναίχες ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήην οἴεσθε. προσιόντες δέ μοι τῆς ἀκηκούτων πολλοὶ (καλῶν γὰρ ἔδεν, οἷμαί, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδύξιοῦσθε, καὶ θαυμάζουσιν ἐκάεσθαι. ὅτι πολὺ γοῦν παρομύρησθε, διγῶς διγῶθεν ἐδύξων, ἐπῆνοι, ἀρεῖ που ἐρεῖθριαν με, μὴ ἀρεῖ πᾶμπλου τῆς ἀξίας τῆς ἐπαίνων ἀπολύποιμην. ὅ δ' ἐν κεφάλαιον αὐτοῖς τῆτο ἰὼ, καὶ πύτες ἐν ἐπὶ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, πύτι γινώσκω τῆς συγγραμμῆς ξένου ἔσθαι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὴν νεώτερον. μᾶλλον ὅτι αὐτὰ εἰπεῖν ἀμεινόν, ἀπὸς ἐκείνοι ἀπεφθέρχοντο.

ὡς τῆς χαριότητος, Ηρακλῆς τῆς ποδῶδ' ἄδ' ἄλλο-
 γίας· ὁ μὲν γὰρ ἀνδρῶν ὡς δὲν αἰ τις εἴ-
 ποι τῆς ὀπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα
 πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκείνῳ δὴ δηλαδὴ ὑπὸ
 τῆς ἀκροάσεως· ἢ τίνα γὰρ αἰτίαν εἶχον ψεύ-
 δεσθαι, καὶ χαλαρεῖν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἀνθρώ-
 πον, ἢ πᾶν πολλῆς αἰσῆς φροντίδος ἀξίον τὰ
 ἄλλα· πᾶν ἐμὲ γὰρ (εἰρήσεται γὰρ) ἢ με-
 τεῖως ἰδία ὁ ἔπαμνος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε
 ἀπελθόντων καὶ ἐμυθῶν ἐγὼ μὲν, ἐκείνῳ
 ὄσσοι τὸ τῶν μύθων χαλεπὸν τοῖς ἐμοῖς ἐνεσιν, ὅτι
 μὴ σιωπῆ, μηδὲ χεῖρ ὁ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
 ἄλλοις, ἐνοματίων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αἰσῆς, καὶ
 παρὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον συλκευμένων, ἢ νῦν
 ὄξεος, ἢ τῶν ὀπινοίας πινός, ἢ χαλεπὸς Ἀθηναῖος, ἢ
 ἀρμυρίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασιν, τούτων δὲ
 πᾶρ' ὅσως τοῦ μόνου ἢ γὰρ αὐτῶν πᾶρ' ἄλλοις αἰσῆ
 ἐκείνα, ἐπὶ τοῖς μόνον ὁ χαρῶν τῆς παρατρέ-
 σως, καὶ ξένῳ ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ἄμω, ὅ-
 ποτε ἀναπιδῶντες ἐπαμνοῖεν, ἄρα μὲν τοῖ
 καὶ αὐτῶ τῶν παρατρέσασθαι αἰσῆς ἀληθῆς
 γὰρ εἶναι ὁ τῶν Ομήρου, καὶ πᾶν νέαν ὠδῶν
 κεχρησμένῳ ὑπ' ἀρχῆν τοῖς ἀκούσασιν· οὐ
 μὲν ποσῶν γὰρ, ἔτε ὅλον τῆς χαριότητι νέμειν
 ἢ ξίῳ, ἀλλὰ πᾶν μὲν, ὡς τῶν ἐν παρατρέ-
 κης μύθῳ σιωπετικῶσιν, καὶ παρὰ τὸν
 ἔπαμνον σιωπελῶν καὶ αὐτῶν. ἄρα δὲ τὰ ὄντι
 ἐπαμνοῦ μύθῳ, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούσασιν δι-
 φημύμω, ἐκείνα εἶναι, ὡς τε οὐ μετεῖως
 ἐπὶ μύθῳ, καὶ ἐκιδῶσιν πᾶν βίῳ αἰσῆς,
 εἶα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶναι λέγεται· καὶ
 ἄρα τοιαῦτα ὁ δὲ χεῖρ πᾶν παρῶσιν, ἀν-
 δρακες ἢ μὲν ὁ θησαυρὸς ἢ πᾶν, καὶ ὀλίγον
 δὲ τῶν ματαρποιῶν ἴνους ἐπαμνον ἐπαμνοῦσθαι
 παρὰ αὐτῶν. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔχω καὶ ὁ τῶν γρα-
 φῶν διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξίς ἐκείνος ἀει-
 σος γραφῶν γράμματος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ
 κοινὰ τοιαῦτα ὅσα ἐγράφον, ἢ ὅσα πᾶν ὀλί-
 γα, ἢ ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμοις, αἰεὶ ὅτι χαρο-
 ποιῶν ἐπειρεῖτο, καὶ τι ἀλλόκοτον αὐτῶ καὶ ξένον
 ὀπινοῦσας, ἔτ' ἐκείνῳ τῶ ἀκρίβειαν τῶ τέχνης
 ἐπεδείκνυτο ἐν ὅτι τοῖς ἄλλοις πολυμήμοσι, καὶ
 γὰρ ἰπποκῆνταυρον ὁ Ζεῦξίς αὐτὸς ἐποίη-

A O nouitatem! inquit. O Hercules
 dictionem inauditam! Homo prom-
 ptus & agilis! Certè nemo dixerit quic-
 quam orationum tuarum cogitatione
 perinde esse nouum. Equidem illi id ge-
 nus verba permulta faciebant, prout
 quisque inter audiendum oratione mea
 affectus aut commotus fuerat. Aut quam
 alioqui talia mentiendi & assentandi ad-
 uersus me causam habuissent, hominem
 peregrinum, quem aliàs contemptui ha-
 bentes, non magnificiebant? Verunta-
 men ego (neque enim tacitum dissimu-
 labo) non mediocriter illorum laude dis-
 cruciabar. Tandem verò illis abeuntibus
 cum ad me redissem, mente atque ani-
 mo sic mecum agitauit: Ergo tantum hac
 gratia & venustate scripta mea condita
 sunt, quod ad consuetam dicendi ratio-
 nem formata non sint, nec iuxta commu-
 nem loquendi viam fluant, verborum
 verò elegantium nihil in illis admixtum
 est, ad veterem sermonis regulam & ca-
 nonem positorum, nulla præterea sen-
 tentia argutè dicta exornata sunt, nulla
 industria, nulla Atticæ linguæ venere
 perpolita, aut compositionis harmonia,
 aut arte ad amissim elaborata, sed ab
 his omnibus longè latèque discrepant.
 Neque enim hæc ipsa à præsentibus lau-
 data sunt, sed verborum nouitas illorum
 iudicio peregrina & aliena visa est. Ego
 verò stolidus, hoc ipso eos, si vnquam
 ad me collaudandum subsilirent, potissi-
 mum adductum iri putabam. Verissimum
 enim illud Homeri esse persuasum habe-
 bam, nouam quàmque cantilenam au-
 dientibus esse gratissimam. Non tamen
 tantum laudis, neque adeò summā noui-
 tati concedi volebam, verum hanc non
 aliter atque cumulo loco adiaci, & non ni-
 hil fanè ornatus ad gloriam afferre, sed
 ita, vt quæ vera laude & auditorum ap-
 plausu digna haberentur, illa essent. Ita-
 que non modicè commouebam, penè eò
 adductus, vt illis fidem haberem, vnum
 atque adeò solum inter Græcos esse con-
 firmatibus: atque id genus alia. Thesau-
 rus autem, iuxta prouerbum, nobis car-
 bones erant. Ac propemodum vt præ-
 stigiator quispiā ab illis laudor: Volo ita-
 que vobis pictoris institutum denarrare:
 Zeuxis ille omnium pictorum præstantis-
 simus, popularia & communia illa ne-

quaquam pingere solitus est. aut admodum pauca, nempe heroas, aut Deos, aut bel-
 la: semper autem noui aliquid cōminiscendi illi consuetudo fuit. Cæterum inter alia
 audaciæ suæ egregia facinora, & Hippocætaurum fœminam ipse Zeuxis adumbravit,

Odys. li. 1.
 Nouitatis gratia.
 Hippocætaurus fœmina geminos infans.

alentem adhuc vberibus pueros Hippocentauros geminos nimum infantes. Illius picturæ exemplum nunc Athenis repositum conferuatur, ad veram imaginē accuratissimè expressum: ipsum porro archetypum Sylla Romanorum Imperator vnà cum aliis rebus aliquot pretiosis in Italiam misisse ferebatur, deinde iuxta Maleam Laconix promontorium, vt opinor, fracta naui oneraria atque submersa, periisse omnia, atque ipsam etiam picturam. At enim veræ imaginis imago mihi visa est. Ac ipse, quoad eius fieri poterit, eandem oratione vobis adumbrabo, non per Iouem quod pingendi valde peritus sim, sed quod adhuc in recētī mihi hercat memoria, quippe quam nuper admodum Athenis in pictoris cuiusdam ædibus viderim. Ipsa quoque admiratio, qua tunc artem diligenter contēplando prosequerbar, non parū nunc mihi afferet adminiculi ad cuncta manifestiùs declaranda. In cespite nimum florescente & viridi Centaurus ipsa facta est: ea parte qua equā refert, tota humi posita, pedes posteriores retro extendit. Qua verò parte mulieris gerit imaginē, ea sensim subsurgit vsque ad cubiti longitudinem. Pedes anteriores ne illi quidem porrectim extensi sunt, veluti iacentis in latere: verum alter quidem geniculatim inflexo similis est, vngula retracta incuruusexistens. Alter autem contrà exurgit, & solum attingit. quemadmodum ferè sunt equi subsilire molientes. Ceterum infantes, alterum quidem ante se habet in vlnis complexum, quem humano more nutrit, muliebrem mammam in os illi inferens. Alterum verò ex equino lactat vberē, quemadmodum pulli à matribus lactari solent. In superiore parte tabulæ, veluti è scopulo Hippocentaurus quispiã videlicet mulieris illius infantes vtrinque nutricantis maritus, prominenti capite ridens prospicit, haudquaquam toto apparens corpore, verum media parte equi, leonis catulum in dextra retinens, quem sustollit in hoc, vt pueros re ludicra cum risu perterrefaceret. At reliquæ picturæ partes, propter quas non vbique accurata artis præstantia nobis idiotis comparere solebat, nihilo secus tamen summa industria erant elaboratæ, videlicet linearum ductibus atque extensionibus rectissimis, colorum commixtionibus scientissimis, neque non tempestiuarum adiectionum circumductionibus. Insuper decentibus inumbrationibus, neque neglecta magnitudinis ratione, & mensurarum totius operis æqualitate atque harmonia:

Α σεν, αἰα τρέφουσὸν γε παρὲς ἐπὶ παιδίῳ Ἴππο-
 κενταύρω διδύμῳ, κομιδῇ νηπιῶ. τῆς εἰκόνος
 ταύτης ἀπὸ τῆς γραφῆς ἔστι νῦν Ἀθήνησι, παρὲς
 αὐτὴν ἐκείνῳ ἀκριβῆ τῇ σαθρῇ μετενίωε-
 γμένη. ὃ δὲ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ρω-
 μαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς
 Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα παρὲς Μαλέας, οἰ-
 μῆσι, καὶ ἀδύσης τῆς ὀλκιάδος, ἀπολέσθαι ἀ-
 πώματα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἄλλὰ τὴν γε
 εἰκὼνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἀπὸ
 οἴου τε ὦ, δεῖξω τὰ λόγῳ, ὃ, μὰ τὴν Δία γρα-
 φικός τις ὢν, ἀλλὰ πᾶν μέμνημαι, ὃ παρὲς
 Β πολλοῦ ἰδῶν ἐν πινος τῆν γραφῆων Ἀθηνῶσι.
 καὶ ὃ ὑποψαύμασιν τότε τὴν τέχνην, ἄχ
 αἰ μοι καὶ νῦν παρὲς ὃ σαφέστερον δηλώσαι
 στυαγανίσαι. ὅτι χλόης ὀρθαλοῦς ἢ Κέν-
 ταυρος αὐτῇ πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππου
 χαμψὴ κειμήνη, καὶ ἀποτέτμηται εἰς τοῦ πίσω
 οἰ πόδες. ὃ δὲ γυναικίον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα
 ἐπήρηται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος ἔστιν. οἱ δὲ πόδες οἱ
 ἐμπροσθεν, ὅσοι ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἀποτάδῳ, οἷ
 ὅτι πλῆθρον κειμήνης. ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλαζοντι
 ἔοικεν, ὢν χαμψύλης ὑπεσαλμύνη τῇ ὀπλῇ,
 C ὁ δὲ, ἐμπάλιν ἐμπροσίσταται, καὶ τῷ ἑδάφοις
 ἀπὸ τῆς μεταίεται, οἷον εἰσὶν ἵπποι, πειρώμενοι
 ἀπατηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, ὃ μὲν αἰὼν ἔχει αὐ-
 τῇ ἐπὶ ταῖς ἀγκάλας, ἔ τρέφει ἀνδροπικῶς,
 ἐπέχουσα τὸν γυναικίον μασόν. ὃ δ' ἕτερον,
 ἐκ τῆς ἵππου θηλαζῆ, ἐς τὸν πωλικὸν ἔσπον
 αἰὼν δὲ τὴν εἰκόνος, οἷν ἀπὸ πινος σαρπητῆς Ἴππο-
 κένταυρος τις, αἰὲρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς πα-
 ρέφῃ ἀμφοτέρωθεν πηδωμενῆς, ἐπικύωσθ
 γελῶν, ἔχ ὄλος φαγνόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν
 ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀέχων τῇ δόξῃ, καὶ
 D ὑποψαύει αὐτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδῖξαι το σὺν παι-
 διᾷ τὰ βρέφη. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,
 ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, ὃ πᾶν τῇ ἐμφανῇ
 ὄντα, τὴν ὀλίω ὄμοις ἔχει διώαμιν τὴν τέχνης,
 οἷν, ὃ ἀποτεῖναι τὰς γραμμάς ἐς τὸ βύθουτα-
 πον, ἔ τῆν γραμμῶν ἀκριβῆ τὴν κερῶσιν, καὶ βύ-
 χαρον τὴν ὀπλοῦν ποιήσασθ, καὶ σκιάσαι
 ἐς δέον, ἔ τῷ μεγέθει τὸν λόγον, ἔ τὴν τῆν
 μέτρων παρὲς ὃ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν,

γραφέων παῖδες ἐπαμιούτων, οἷς ἔργον εἶ-
 δέναι ἔβουλα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξειδῳ ἐκείνῳ
 μάρισα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ
 ὑποθέσει ποικίλως ὁ ποιητὴν ἐπεδείξατο
 τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἀνδρα, ποιήσας πρῶτον
 φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἀγχιον, σοβαρὸν τῇ
 χαίτη, λαοσιον τὰ πολλά, ἔχον τὸν ἵππον αὐτῶν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἕτερον τῷ αἰθερόπου-
 καὶ ἔξαρτας αὐτῶν τοῖς ὤμοις ἐπὶ πλάσσει, ὁ
 βλέμμα, καὶ τοὶ γελῶντες, θρηναῖδες ὄλον, καὶ
 ὄρφον τι, καὶ αἰήμερον τοιοῦτον μὲν ἐκείνον τὴν
 δήλῃαν δὲ ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷα μί-
 ρισα αἰθεράλαί εἰσιν, ἀδμήτες ἔπι, καὶ ἄ-
 βατοι ὁ δὲ αἰὼν ἡμίτομον γυμναχῆς, πάλκα-
 λον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκείνα δὲ μόνον, σατυρώ-
 δη ὅστιν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμυγή
 τῶν σωματίων, καὶ ὁ σωματίεται, καὶ σωμα-
 τείται τῷ γυμναχίῳ ὁ ἵπποκόν, ἡρέμα, ἔκ
 ἀθροῦς μετὰ βαίνουσα, καὶ ἐκ παρρησιαγωγῆς
 τρεπομένη λαοθάλασσι πλὴν ὅψιν ἐκ θατέρου
 εἰς ὁ ἕτερον ὑποαγρῶν. ὁ νεογνὸν δὲ ὁ ἐν
 τῶν ἡπείων, ὁμοῦ ἀγχιον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῶ
 ἤδη φοβερὸν, καὶ τῷ τοῦ θαυμασίου, οἷον ἔδοξε
 μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα παρὰ τὸν σκυ-
 μόν τῷ λέοντος ἀναβλέποισι, μετὰ τῷ τῆς
 θηλῆς ἐκείτης ἐπειλημμένοι ἐν γῆ τῇ
 μητρί παρρησιασμένοι. ταῦτα δὲ οἷον ἐπιδεί-
 ξάμενος ὁ Ζεύξις, αὐτὸς μὲν ὤρετο ἐκ πλῆ-
 ξιν τοῖς ὄρωσιν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ, αὐτίκα
 μὲν ἐβόων, ἢ τὴν γὰρ αὐτὸν ποιοῦν, καλλίστω θεά-
 ματι ἐντυγχάνοντες; ἐπήνοον δὲ μάρισα
 πρῶτες, ἀπὸ καμὲ παρρησια ἐκείνοι τῆς ὀπι-
 νοίας ὁ ξένον, ἔκ τῷ γνώμῃ τῆς γραφῆς ὡς
 νεαν, καὶ τοῖς ἐμφοροσιν ἡγορημένοι ὅσοι ὡς-
 τε ὁ Ζεύξις σωματῶν ὅτι αὐτοῖς ἀρχῆς ἢ ὑπο-
 θεοῖς καμὲ ἔστα, καὶ ἀπὸ τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 πρῶτον πῆραται πλὴν ἀκρίβειαν τῶν παρρη-
 σιῶν, ἀγε δὲ, ἔφη, ὦ Μικκίων, παρὰ τὴν μαθη-
 τῶν, παρρησια ἢ ἢ εἰχθῆρα, καὶ ἔξαρταί αἰ-
 ποκομίζετε οἷα δε, ὅτι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆ
 τέχνης ἐπαμύνοι, τὸ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχῃ,
 καὶ ἔχῃ τὴν τέχνην, ἔκ πολλῶν ποιοῦται λόγον,

A. quæ omnia admirari solent pictorès qui-
 bus studium est ea omnia cognoscendi.
 Ego verò eam in Zeuxide virtutem &
 industriam præcipua laude extollebam,
 quòd in vno eodémque argumento ha-
 bita diuersitatis ratione, artis discrimen
 egregiè indicarit. Virum quidem per om-
 nia adornauit horridum atque terri-
 bilem, ac vehementer agrestem, horren-
 tem capillitio, cute hirtum & hispidum,
 non per equinam tantùm partem illius,
 sed per alteram quoque qua humanam
 refert speciem. Plurimùm autem subli-
 mibus illum fecit humeris, vultum riden-
 tis præ se ferentem, prorsus tamen feri-
 num & montanum, ac immansuetum.
 Tali quidem imagine virum expressum
 extulit. Porrò fœminam ad equæ pul-
 cherrimæ imaginem adumbravit, quales
 cum primis sunt illæ Thessalæ indomitæ,
 necdum fessioris patientes. Dimidiam ve-
 rò mulieris partem summa formauit ele-
 gantia, extra ambas auriculâs: eas solas
 informes reliquit, & horridas. Porrò au-
 tem corporum iunctura atque cõmixtio,
 quatenus muliebris pars cum equina coit
 atque cõiungitur, sensim & nõ dense sub-
 surgens, atque ex lento accessu deriuata,
 spectatium fallit oculos, ex altero in alte-
 rum perducta. Alter autem ex infantibus
 non secus atque pater agrestis est, & iâ in
 ætate tenera aspectu fœuus atque terribi-
 lis. Neque hoc, vt mihi perpendenti visû
 est, admiratione singulari carebat, tum
 quòd admodum pueriliter ad leoninum
 catulum respicerent, interea vterque de-
 pendens ab vbere, colore matrem refe-
 rentes. Hęc ergo cum singulari artificio
 Zeuxis expressisset, ipse quidẽ in eam ve-
 niebat cogitationem, vt putaret ob artis
 eximiam præstantiam atque excellẽtiam
 omnes in stuporem & admirationẽ spe-
 ctantes se ducturum. Illi autem actutum
 exclamabant. Aut quid aliud facerent,
 pulcherrimo incidẽtes spectaculo? Enim-
 uero laudibus certatim extollebant om-
 nes, quemadmodum & nuper me illi,
 nempe inuentum peregrinum, neque nõ
 nouum picturæ consilium ignotum prio-
 ribus. Vt verò Zeuxis animaduertit
 quòd argumenti nouitate tantùm illo-
 rum detinerentur animi, eoque ea ipsa
 ab arte perpendenda abduceret, ita vt

neglectui darent exactam rerum expressarum diligentiam: affatus discipulum, Age, inquit, ὦ Μικκίον, inuolutam picturam atque sublatam domum aufer: etenim illi nos tantum ob insuetam artis materiã collaudant: eorũ verò quorum elegantia exor-
 nata est, quæque arte magistra absoluta sunt, nullum illi dignantur habere respectum:

sed vincit operis diligentiam, argumen-
 ti nouitas. Ad hunc quidem modum
 Zeuxis, & fortasse quàm par erat, com-
 motiùs. Cæterùm Antiocho, cui cogno-
 men erat Soteri, & illi nō dissimile quid-
 dam accidisse fama est, in ea pugna quam
 ipse aduersus Galatas habuisse dicitur.
 Si vultis, & hanc vobis historiam ordine,
 vt gesta est, percensebo. Cùm non igno-
 raret & corporis viribus & audacia Ga-
 latas esse præditos, inusitatamque illorum
 multitudinem videret, tum phalangem
 fortiter coniunctam, à tergo verò æneis
 thoracibus indutos bellantes, præterea
 in profundum semper armatos viginti-
 quatuor ordinatos, in vtrunque autem
 cornu equitatum, qui viginti millibus e-
 quitum constabat, dispertitum esse, por-
 rò è medio octoginta currus falcatos e-
 rupturos, ac cum illis bigas bis totidem:
 Hæc inquam cùm videret, spem valde
 malignam animo concipiebat potiundæ
 victoriæ, tanquam illis inuictis existenti-
 bus. Siquidem ipse modicè instructo ex-
 exercitu, neque ampliter, neque pro belli
 dignitate, & apparatu aut magnitudine,
 sanè perquam paucos ducēs aduenerat,
 ac illos quidem vt plurimum scutatos &
 nudos. Sed enim ex iis qui nudi erant,
 plures quàm dimidia pars exercitus nu-
 merabantur. Itaque iam de petendo fœ-
 dere, ferendisque pacis conditionibus,
 & bello conuenientissimè componendo
 secum agitabat. Atqui Theodotas Rho-
 dius, vir excelsi & generosi animi, instru-
 de aciei non imperitus, cùm præsto esset,
 regem perturbato animo esse non sine-
 bat. Et erant Antiocho vndecim in exer-
 citu elephantum. Hos Theodotas iussit in-
 terea, quoad eius fieri posset, habere
 quam occultissimè, ne ex acie apparentes
 conspicui fierent hostibus. Vbi verò tuba
 signum datum esset, ac iam infestis signis
 concurrentium, & manus conferendæ
 forent, ac hostium equitatus impressio-
 nem faceret, & Galatæ aperta phalange
 currus immitterent, tunc vnà cum qua-
 tuor elephantis vtrinque equitibus esse
 occurrendum docebat: octo autem reli-
 quos aurigis & curribus esse immittēdos.
 Hoc enim factò, inquit illorum equi per-
 terrebuntur, ac retro fugientes, in ipsos
 Galatas elapsi imperum facient. Nec o-
 pinionem eius rei prædictæ euentus fru-
 stratus est. Cùm enim antea nullum elephantum
 vidissent cùm ipsi Galatæ, tum equi
 illorum, adeo nouo & inopinato elephantorum
 spectaculo animis consternati
 sunt, vt longè adhuc à beluis constituti,
 posteaquam solum rugientes audissent,

Antiochi
 Soteris pu-
 gna cum
 Galatis.

ἀλλὰ πρὸς ἀδύνατον ἢ ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς
 ὑποθέσεως χαροτομία. ὁ μὲν ἐν Ζεύξει, ἕτως,
 ὀργιλώτερον ἴσως. Αντίοχος δὲ, ὁ Σωτήρ ὅπι-
 κλητὴς, ἐστὶν ὁμοίον τι παρῆν λέγεται ἐν τῇ
 πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βύλαθε, διηγήσομαι
 ἐστὶν, ὅποιον ἐγένετο, εἰδώς. τοῦτοις γὰρ ἀκρίβει-
 ὄντας, καὶ πλήθῃ παμπολλὰς ὄρων, ἐστὶν φάλα-
 γα κερτερεῶς στυραρυῖαν, ἐστὶν μετώπου
 μὲν προσαπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν,
 ἐς βάθος δὲ ὅπι τετάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους
 ὀπλίτας, ὅπι κέρως δὲ ἐκατέρωθεν τὴν ἵππων
 δυσμερῶς ἕσταν, ἐκ δὲ τῶν μέσων, τὰ ἄρματα
 ἐκπηδήσαντες μέλλοντα, ἀρεπτονηφόρα ὀδύνη-
 κοντα, καὶ στυραρίδας ἐπὶ αὐτοῖς δις ποσαύτας·
 ταῦτα ὄρων, πρὸς πονηρῶς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. ἐκείνος γὰρ
 δι' ὀλίγον τῆς φρατείας ἐκείνης πρὸς ἀσχυ-
 ρείσης, ἢ μεγαλωσί, ἐστὶν κατ' ἀξίαν τῆς πο-
 λέμευ ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἀγῶν, καὶ ἑστίων
 πελταστικὸν δὲ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες
 δὲ, ἑστίων ἡμῶν τῆς φρατείας ἡσάν, ὡς τε ἐδύκε
 αὐτῶν ἡδὴ ἀπένδεον, καὶ τίνα βύπασπῃ δὲ φλυ-
 σιν βύρσκεσθαι τῶν πολέμευ. ἀλλὰ Θεοδότας ὁ
 Ρόδιος, ἀπὸρ γυμναῖος, ἐστὶν παρὰ τῶν ἑμπειροῦ,
 ἕκ εἰς πρῶν ἀθυμῶν. καὶ ἡσάν γὰρ ἐκκαίδεκα
 ἐλέφαντες πρὸς Αντίοχον. τοῦτοις ἐκέλθουσι ὁ
 Θεοδότας, τῶς μὲν ἔχων, ὡς οἶον τε καὶ ἀκρύ-
 ψάντας, ὡς μὴ κατὰ δηλοῖ εἶεν ἑστίων φαινό-
 μηοῖ τῆς φρατῆς ἐπειδὴ δὲ ὁ σημήνη ὁ σαλπιγ-
 κτῆς, καὶ δὲ συμπλέκεον, ἐστὶν εἰς χεῖρας ἵεναι,
 καὶ ἢ ἵππων ἢ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται, καὶ
 τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες πρὸς φά-
 λαγγα, καὶ δὲ φασήσαντες, ἐπαφῶσι, ἕτε ἀπὸ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπὸ μὲν ἐφ'
 ἐκάτερα τοῖς ἵπποισι, τοῖς ὀκτώ δὲ αἰτεπα-
 φῆσαι τοῖς ἀρματαπλάταις, καὶ στυραρισταῖς. εἰ
 γὰρ τῶν τοῦ γένειο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἕφῃ, οἱ
 ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτῶν ἐμπεσόνται
 φόβοντες· καὶ ἕτως ἐγένετο. ἢ γὰρ πρῶτον
 ἰδόντες ἐλέφαντα ἕτε αὐτοῖς Γαλάται, ἕτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, ἕτω πρὸς δὲ πρὸς ἀδύνατον τῆς
 ὀψέως ἐπαρῆθησαν, ὡς τε πρῶτον ἐπὶ τῶν θη-
 ρῶν ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετραγόντων ἡκούσαν,

καὶ τοὺς ὀδύνας εἶδον ἀποσίλωντας ὅπισθώ-
 πρου, ὡς δὴ ἐκ μέλαιος τῆ πύλου σώμα-
 ρος, καὶ τὰς παρομοσίας, ὡς ἐς ἀρπαγῶν
 ὑψαίωθου κλέψας, ὡρὶν ἢ ὅ τ' ἔθιμα δέξι-
 κηθάται, ἐκκλίναντες, σὺν ὁσθένι κόσμῳ
 ἐφύθρον· οἱ μὲν πεζοὶ, παρεισθύνοντες ὑπὸ
 ἀλλήλων τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ συμπατούμενοι
 ὑπὸ τῶν ἵππων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπὶ
 αὐτοῖς, τὰ ἀρματα δὲ αἰαφρέψαντα, καὶ ταῦτα
 ἐμπάλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐκ αἰαμῶν τι διεφέ-
 ρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ ὅ τ' ἔθ' Ομηροῦ,

διφροὶ δὲ ἀνεκυμβαλίζον,
 οἱ ἵπποι δὲ ἐπεὶ ἄπαξ πῆς ἐς ὅ δὴν ὀδύ-
 ἀπετρέποντο, ἐκ αἰαφρέψαντες ἵππ' ἐλεφάν-
 των, τοὺς ὀπίσθ' ἀποσείλλοντες, κείν' ὄχρα
 κροτάλιζον, τέμνοντες, νη Δία, καὶ δ' ἔθ' ἰσχυ-
 ρες τῆς ἀρετῆς, εἴπιναι τῶν φίλων κατὰ
 βάλλειν. πολλοὶ δὲ ὡς ἐν παρὰ χεῖρα ποσούτω
 κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες
 συμπαρούμενοι, καὶ σωμασπρίπιου ἕως
 ὑψος ταῖς παρομοσίας, καὶ σωμασπρίπιοντες,
 καὶ τοὺς ὀδύνας παρεισθύνοντες, καὶ τέλος, ὅτι
 καὶ κέρως παρὰ διδύοι παρ' Ἀντιόχῳ πλὴν
 νικῶν· οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐπεθνήκεσαν,
 πολλοὶ τῶ φόνου γηρομάχας, οἱ δὲ ζῶντες
 ἐλαμβάνοντο, πλὴν πᾶν ὀλίγοι, ὅποσοι
 ἐφθασαν ἐς τὰ ὄρη αἰαφύροντες· οἱ Μακε-
 δόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαμύνη-
 ζον καὶ παρομοσιάζοντες ἄλλος ἀλλὰ ἄλλου, ἀνέ-
 δδωκον τὴν βασιλείαν, καλλίνικον αἰαφύροντες. ὁ
 δὲ, ἐ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰχμωόμεθα,
 ἔφη, ὡς φασιν, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἐκκα-
 δεκα τοῖς θεοῖς ἐγγύς, ὡς εἰ μὴ ὅ κα-
 νὸν τῆ θεάματος δέξεται τῶν πολεμίων,
 πᾶν δὴ ἡμῶν ἡμῶν παρὰ αὐτοῖς· ὅτι τε παρ' Ἐ-
 παμύνη, κελύφ' ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μό-
 νον ἐγκολλάσας. ὡς τῶν με σκοπεῖν, μὴ
 καὶ τῶν ὁμοίων ἢ παρ' Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, ἐκ ἀξία μάχης. ἐλέφαντες δὲ π-
 νες, καὶ ξένα μορμολύχεια παρὰ τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς, καὶ θαυμαστικία, ἄλλως ἐκφύρα γυνῶν
 ἐπαμύνησι πᾶντες· οἷς δὲ ἐγὼ ἐπεποιθῆν, οὐ
 πᾶν ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ'
 ὅτι μὲν θήλειαν Ἴπποκένταυρος γεγραμμέ-
 νη, τῆτο μόνον ἐκ πλήθονται. καὶ ὡς ἔθ' ἔστι,
 καμὸν, καὶ τερεστῆρον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δὲ ἄλλα,

A dentésque candore relucentes vidissent,
 veluti ex toto nigro corpore, tum etiam
 proboscides ad prædam & direptionem
 faciendam sublatas: prius quàm ab arcu-
 bus tela extorsissent, versis retro habenis,
 nullóque seruato ordine aufugerūt. Sed
 enim pedites aliquantisper alterna cæde
 semet hastis confodientes, cōcucabātur
 ab equitibus in illorum ordinem illapsis:
 currus autem subuersi, & illi deinceps
 denuo in suos non citra sanguinem fere-
 bantur, ac planè iuxta illud Homeri,

Subuersi currus ὅπισθ' ἰαχευε λυρίνη.

At verò equi posteaquam semel à recta
 via auersū declinassent, elephātorum im-
 petum non sustinentes, sessores dorso ex-
 cutiebant. Currus strebebant proscinde-
 tes per Iouem atque dissecantes acutis
 falcibus quoscunque ex amicis compre-
 hendissent. Non pauci verò, vt in tali tu-
 multu, eiecti prosternebantur. Hos ele-
 phanti insequiebantur, pedibus proteren-
 tes atque concucātes, simul atque in al-
 tum proiicientes proboscibus, vnάque
 rapientes, ac dentibus correptos trans-
 uerberantes. Ad extremum illi summa
 ope annitentes Antiocho victoriam pe-
 pererunt. Cæterum Galatæ alij quidem
 dimicando occiderunt, ingenti clade e-
 dita, alij autem viui capti in victoris po-
 testatem peruenerunt, exceptis perquam
 paucis, quotquot præuenientes fuga in
 montes semet abdiderant. Porro autem
 Macedones quicunque cum Antiocho
 in prælium descenderāt, Præana canebāt,
 ac alius aliunde accurrentes regem cor-
 ronabant victorem, & clamantes. At ille
 profusus, vt fertur, lacrymis, Pudore affi-
 cimur, inquit, ὁ milites, quibus salus in hi-
 sce vndecim stetit beluis, adeò vt nisi spe-
 ctaculi nouitas hostium animos perculis-
 set, quid nos erga illos fuisset? In tro-
 phæum nihil aliud quàm elephantū iussit
 sculpere. Itaque iam hora est considerādi
 ne & mea perinde cēseantur, vt Antiochī
 apparatus bellicus. Etenim omnia alia
 pugna digna estimanda non sunt. Quidā
 autem elephātes, & peregrina terricula-
 menta spectantibus metū & trepidatio-
 nem incutientia, ac plena præstigij, ea ab
 omnibus laude extollūtur. Porro quibus
 ego confidebā, ea non admodum in illo-
 rum sunt sermone. Sed quia mulier Cen-
 taurus depicta est, hoc solū est quod men-
 tis stuporem & admirationem inducit
 spectantibus, & quemadmodum est,
 nouum & monstruosum illis esse videtur.

Cetera verò nequicquã à Zeuxide facta sunt. At non frustra; etenim vos cùm fingendi & pingendi artificij rudes non estis, singula arte magistra spectantes, expendite num solùm ista digna sint vt theatro spectanda commonstrentur.

μά τι μ' ἀρετὰ τὰ Ζεῦξιδι πεποιήται. ἄλλ' ἔματι μ' γραφικοί γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τῶ θεάτρου δεικνύειν.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

HARMONIDES.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Commendat se amico ex principibus cuidam suo, adductus, vt ipse fingit, exemplo Harmonide, qui cùm magistrum suum de paranda gloria & immortalitate consulisset, monitus ab eodem fuerit, vt artem quam à se didicisset, non omnibus Græcis (nam id impossibile fore) sed optimatibus ac præstantissimis quibusque ostentaret: sic enim fore, vt cùm illi ipsi laudati fuerint, ubicunque ipsum laudarent, veram ex eo gloriam ac laudem consequeretur. Statuisse igitur se, eodem pacto & huic commendari se suãque debere, vt qui primùm ea præstantia, eoque iudicio sit, vt quod ipse suo calculo approbasset, deinde & cæterorum omnium probaretur, amplificando hanc persona illius excellentiam per collationem: Deinde & ex eadem patria secum natus sit, vt vel eo nomine fauere ac patrocinari sibi debeat. Postremò & à scriptorum ratione facilitatem ac meritum causæ ostendit. Orditur statim ab expositione exempli, cuius occasione adductum ac motum sese fingit. Concludit autem orationem per comprecationem & votum, à Diis precando vt cæptam laudem suam crescere ac perpetuam esse velint. Titulus eadem ratione qua in superioribus inditus est.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ τῆσιν ἑσθλὰς

quodam tempore Timotheum magistrum suum interrogauit. Dic mihi, inquit, ô Timothee, quomodo mea arte possum euadere clarus & nobilis? Aut quid faciendum mihi existimas, ex quo in vniuersæ Græciæ cognitionem venturus sim? Nam alia quidem omnium me studio & beneuolentiã iam edocuiisti, nempe exquisitum tibiæ & accommodatum vsu, mox lingulam tenui & modulanti spiritu insufflare, infra autem digitos aptè adhibitos crebrò sustollere ac deprimere, deinde ad numeros ingredi, & modos facere concinnos, choròque congruos, postremò conseruare singulorum concentuum proprietates, quiddam in Phrygio attonitum, in Lydio turbulentum, grauitatem in Dorico, in Ionico suauitatem. Hæc inquam omnia te magistro didici. Atenim quæ maxima sunt, & quorum gratia tibiæ cognoscendæ desiderio laboraui, nondùm video quomodo ab illo mihi parãda sit gloria, & apud multos celebris opinio, vtq; in multitudine cum existimatione aliqua clarus & cõspicuis obambulé, ac prætereuntium digito cõmonstret. Tum sicubi propalã apparuero, statim omnium oculi in me conuertantur, ac me nominatim collaudantes, dicant:

Ἄρμονιδης ὁ αὐλητής, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῷ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς αὐτὸ ἐνδοξὸς γενόμην ὅτι τῆ τέχῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἀπόλυτες; Ἐπεὶ γὰρ ἀπὸ δὲ ποιοῦν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασα ἢ τὸ αὐτὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποδιδάξω τοῖς δακτύλοις διαφάσ ὑπὸ πυκνῆ τῆ ἀρσῆ, καὶ γέσθ, καὶ βαρῆν ἐν ῥυθμῶ, καὶ σύμφωνα εἶ) τὰ μέλη πρὸς τὸν χροῖον, καὶ τῆς ἀρμονίας ἕκαστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίας τὸ ἐνθεν, τῆς Λυδίας τὸ βακχικόν, τῆς Δωρείου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Ἐῶντα μὲν οὖν πρῶτα ἐκ μεμάρθηκα πρὸς σὲ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρᾶ πῶς δὴ ἀπὸ αὐτῆς μοι πρὸς ἄλλοι τοῖς ἰδοῦσα, ἢ πρὸς τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶ) ἐν πλήθει, καὶ δείκνυσθαι τῶ δακτύλῳ καὶ ἰὼ που φανᾶ, ἀπὸ τῆς ὅτι ἐρέφεισθαι πρῶτα εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τοῦτομα.

ΟΥΤΟΣ

ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἔστιν, ὁ ἀείσας αὐλητῆς ὡς ἄρ' ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, ἔπαυσθαι ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ἡσπυλίας τῆ Παιδονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμίμω, τῶ ὁμώνυμῳ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ὅσδεῖς λέω ὡς ἠγνόησεν ἄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θεβῶν. ἀλλ' ἔνθα αὐτὸ καὶ νῦν φαῖται, σιωπῶσιν ὅτι σὲ πᾶντες, ὡς ἄρ' ὅτι τὴν γλαυκὰ παύρεα. αὐτὸ ἔστι δὲ ἄρ' ἠὲ ἡξάμω αὐλητῆς ἠμέας, ἔπειτα ὡς πεπώνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, αὐτὸ τῶ ἐνδοξον εἶ. δι' αὐτὸ, ὅτι αὐτὸ δδξαίμω, ἀγνώστω μοι παρὰ γυρόμω, ἔδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γνήσειατα μέλλοιμι λατάνων. ὅσδ' ἔν γὰρ ὄφελος ἀπορήτου, φασι, καὶ ἀφανῆς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ αὐτὰ παιδύσων με, ὅπως μοι χρῆσθαι κάμωτα, καὶ τῆ τέχνη καὶ σοι διτήλω εἴσομαι πλὴν χάριν, καὶ ὅτι τῆ αὐλήσῃ, ἔπειτα μέγιστον, καὶ ὅτι τῆ δόξῃ αὐτῆς. ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ' ὦ Ἀρμονίδη, ἔρως μὲν, ἔφη, εὐῖα, ἔμικρὸν παρὰ γὰρ, ἐπαίνας, καὶ δόξας, καὶ ὅτι σίσημος εἶ, καὶ γνήσειατα παρὰ τῆ πολλῶν. τῶ δὲ, εἰ μὲν ἔτωσί πως ἐς τὰ πλῆθη παρῶν ὅτι δδξήμω, ἐθέλωσι ποιεῖσθαι, μακρὸν αὐτῶν, καὶ ὅσδ' ἔπως ἀπῶντες εἴσονται σε: ποῦ γὰρ αὐτῶν ἄρεθῆν ἢ θεῶν, ἢ γὰρ ἔτω μέγα, ἐπὶ πᾶσιν αὐλήσῃς τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθῆναι αὐτοῖς, καὶ ὅτι τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς δόξης, ἐγὼ καὶ τῶν ἡσπυλίας σοι: σὺ γὰρ αὐτῶν μὲν καὶ παρὰ τῶ θεῶν ἐπίοτε ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶ πολλῶν. ἢ ὅτι τόμος καὶ ῥῆσα ὅτι πλὴν δδξῶν ἀγνοῖα, ἢ δὲ ἔστιν. εἰ γὰρ ὅτι λεξάμω τῶ ἐπὶ τῆ Ἑλλάδι τοῖς ἀρίστοις καὶ ὀλίγοις αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ αἰαμφιλόγως θαυμαστοί, ἐπ' ἀμφοτέρω πύτοι, εἰ πύτοις (φημὶ) ὅτι δδξῶν τὰ αὐλήμω, καὶ ὅτι ἐπαμῆσονται σε, ἀπῶσιν Ἕλλησι νόμιζε ἢ δὴ γεγενησθῶν ἡνώριμος ἐν ἡσπυλίας, καὶ ὅτι παρὰ γὰρ ὅρα πῶς συνίδημι.

A H I C I L L E est Harmonides tibicen omnium præstantissimus: quemadmodum quo tempore & tu, o Timothee, primum ab ædibus patriis e Bœotia profectus, tibicinem agens Pandionidi, victoriã in Aiace furente reportabas, ac melodiam tuo cognomine nobilitaras, nemo fuit qui nomen tuum ignorasset, ac Thebanum illum Timotheum. Sed & nunc ubique saltem in publico apparueris, certatim ab omnibus ad te curritur, veluti ad Noctua reliquæ auiculæ sturnatim & graculatum conuolitant. Et hæc sunt quorum nomine aulædus fieri optauerim, tum quorum gratia tantum laborem strenuè exhausserim: quandoquidem tibia canere per se citra famæ & existimationis accessionem haud valde concupiscerem, si in obscuro mihi delitescendum foret, tametsi hac arte ad amissum exornato, non si Marsyæ aut Olympo similis euasurus essem delitescens. Siquidem incelebris & occultæ, quod aiunt, musices nullus est respectus aut utilitas. Atqui tu, inquit, & ista me doce, quo modo mihi me ipso rectè utendum sit, tum etiam arte. Ac tibi duplici nomine habebō gratiam, cum propter tibie peritiam qua me excoluisti, tum (quod maximum est) propter gloriam quam ex illa consecuturus sum. Ad hæc autem illi ita respondit Timotheus: Atqui, o Harmonide, rei, inquit, non vulgaris aut mediocris amore & cupiditate ardes, id quod scire potes, nepe laudis & gloriæ, utq; fama celebris sis, ac vulgo notus. Hanc autem quaquam tibi ad hunc modum in medium multitudinis progresso artem ostentando, consequi in animo est, multi ac longi laboris opus aggredieris, & tamen ne sic quidem vniuersi te cognoscent. Etenim ubi magnum inueniri potest, in quo omnes Græci tibia canentem te audiant? Ut autem aliquo pacto illis innotescas, ac tui voti desiderio tandem potiaris, & hoc ego tibi subiiciam: Vtere tu quidem arte tua & in theatris nonnunquam, parum tamen tibi curæ sit promiscua vulgi multitudo. Porro compendiaris & facillima ad parandam gloriam via hæc est,

si collectis Græciæ optimatibus, & paucis illorum quicumque dignitate & auctoritate præcellunt ceteros, atque indubitanter viri magni sunt & admirandi, & aliorum omnium antesignani, quorum fides in vtraque fortuna spectata sit: iis, inquam, si artis tuæ egregium specimen exhibueris, illique laudis suæ testimonio te cohonestauerint, omnibus Græcis in puncto temporis te longè latèque innotuisse putato, & passim inclaruisse. Et vide in quod compendium tantam rem tibi contraxerim.

F f

Nam si ij qui omnibus noti sunt, & quos nemo non admiratur, tibicinem præclarum & celebrem te esse cognoscent, quorsum tibi vulgi iudicio aut opinione opus est, tantum eos sequentis, qui meliores sunt rerum expensores & iudices? Siquidem popularis ista multitudo ferè semper quæ optima sunt, ignorat, cum maior illius pars manuarij sint opifices. Caterum quemcunque illi laudibus illustrauerint, qui reliquos vitæ splendore & dignitate antecunt, eundem nequamquam temere laudari planè persuasum habent. Itaque magnorum virorum inducti præconio, laudant & illi. Quippe in ipsis quoque certaminibus multi spectatores athletic nonnunquam clarè solent applaudere, non rarò etiam sibilis illudere: penes tamen septem, aut quinque, aut quorocunque tandem fuerint, iudicandi potestas reposita est. His magistri sui cõsiliis parum obsecutus est Harmonides. Etenim inter tibias, vt fertur, cum primùm in musices certamen descendisset, magna contentione insufflās, in ipsam tibiam inspirādo exhalauit animam, & incoronatus atque exanimis eadē ratione prima & vltima vice tibia canendi vsus in scena corruit, celebrante populo Dionysia. At fanè Timothei tam prudens oratio, non tibicinibus, neque solum Harmonidæ mihi dicta esse videtur, verum omnibus quicunque appetentes sunt gloriæ, ingenij aut artis suæ specimem publicè exhibētes, ac multitudinis laudē suppliciter ambientes. Quare, quo tempore & ipse non dissimilia de rebus meis agitabam animo, quæreremque quo pacto quamocysimè apud omnes inclarescerem, prudentissimum Timothei consilium secutus, considerabam quānam in Republ. omnium foret præstantissimus, cuique plurimum fidei apud alios foret repositum, tum qui præ omnibus aliis esset acceptissimus. Proinde talis tu nobis apparere debebas iusto omnium sermone, veluti vniuersæ virtutis caput & summa, ac talium rerum gnomon & recta regula. Porro si mea tibi spectanda & excutienda offerrem, tūque ea prosequutus esses laudibus, essent haud dubiè ita apparitura: egoque iam votis tantopere speratis potitus essem, in vno calculo omnes assecutus. Aut quem tibi in eligendo præferens, non iure optimo deliquisse in habendo delectu existimarer? Itaque iuxta prouerbum, in vno viro iecimus aleam: sed mehercle non aliter factum est, atque si omnibus vbique hominibus meam in dicendo facultatem ostendissem. Quippe in confessio est, quod & separatim singulos, & collectim vniuersos ipse solus morum bonitate atque ingenij gloria exuperaris.

Εἰ γὰρ οἷς ἀπόλυτες ἴσαι, καὶ οἷς θαυμάζουσιν, ἔτι δὲ εἴσονται σε ἀυλητικῷ βυδύκμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῆν πολλῶν, οἳ γε πᾶν τως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἀμείνων κῆνα δυναμύοις; ὁ γὰρ τοὶ πολὺς οὐδὲ λέως, ἀλλὰ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βαίαιουσι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῆν. ὅν τινα δὲ δὴ οἱ παρῴοντες ἐπαμύεωσι, πικρύουσι μὴ αὐτὸ ἀλόγως ἐπαμύεωμαι τῶτον ὥστε ἐπαμύεωσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οἷον καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ εἰσι κροτήσασί ποτε, ἔσειασα, κρίνεις δὲ ἐπὶ τὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. Ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετὰ δὲ αὐτῶν, φασιν, ὅτε πορρωτὸν ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνυσε τὰ αὐτῶν, καὶ ἀπεφάτωρ ἐν τῇ σκητῇ ἀπέθανε, ὃ αὐτὸς ἔφθη καὶ ἕστατον ἀυλητικῶν ἐν Διονυσίοις. ὁ μὲν τοὶ τῶν Τιμοθέου λόγος, οὐκ ἀυλητικῶν, ἔσθ' Ἀρμονίδη μόνον εἰρησάμ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιον πῖ βπιδέκνυμνοι, τῶν τῶν τῆν πολλῶν ἐπαμύνας δέομνοι. ἐγὼ γὰρ οἷον ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουσι τὰ ὁμοία παρὶ τῆν ἐμῶν, καὶ ἐζηριω ὅπως αὐτὸν πᾶσι γνωστέω πᾶσι, τὰ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμνος, ἐσχεπύμνω ὅς τις ἀεισος εἴη τῆν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πικρύουσι οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς αὐτὸν πᾶν τως ἀρχέσειν αὐτῶν. ἔγω γὰρ ἀρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τὰ δικήω λόγῳ, ὅτι τῶν κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁ ὄρθος χαλῶν τῆν ποιούτων. εἰ δὲ σοι δεῖξαιμι τὰ μῆ, καὶ σὺ ἐπαμύεωσας αὐτῶν (εἴη γὰρ ἔγω φαίσεσθαι) καὶ δὴ βπὶ πέρας ἠκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μᾶ ψήφω τῶν ἀπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ αὐτὸν παρὸ σου ἐλόμνος, ἔχῃ τῶν παμύνας αὐτὸν εἰκότως νομιστέω; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς ἀυδρὸς ἀγαρρί-φομνον πόν κύσον, ὃ δὲ ἀληθές, ὡς τῶν δὴ εἰ τῶν ἀπομύταχόθεν ἀθρῶτοις βπιδέκνυμνω τοῖς λόγῶν. δηλῶν γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺ αὐτὸν πᾶν τως συνέλεγματων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων αὐτῶν.

οι μὲν γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν
 ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκείνοι
 μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ
 τῶν Ἐφόρων, ἔτι τῶν φερόντων παρεστέ, καὶ
 ὅλως ἀπύτων ὁ πολυψήφοτατος ἐν παι-
 δείᾳ. σὺ γὰρ ἔμελιστα ὅσῳ πλεονεκταὶ αἰεὶ
 καὶ σὺν ἄλλοις φέρεις, ὃ καὶ θαρρῆναι μετὰ πα-
 ρόντι ποιῆς, ἀλλὰ γὰρ ὁ μέγας τῶν Ὀλυμπίων
 θεῶν, καὶ πάλιν διχασίως ἀνὸς φοβηθέντα. καὶ κείνο
 δὲ, ἢ Δία, παρεστέ καὶ αὐτὰ θαρρῆναι ποιεῖ,
 ὅ μὴ πᾶσι πᾶσι ἀλλότριον πᾶσι εἶναι σοί-
 ὃς πολεῖς τε ἐκείνης εἰμι, καὶ πολλάκις ἐ-
 πείνοιας, ὅ μὴ φερόντων, ἰδίᾳ, ὅ δὲ ἐδύτε-
 ρον, κοινῆ μὲν πᾶσι τῶν ἔθνεος ὥστε καὶ ποῦ
 καὶ καὶ ἐμοὶ ἐς ὃ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν
 τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττω ὡσιν αἱ ἀμείνους, σὺ
 πλεονεκταὶ Ἀθηνᾶς παρεστέ, αἰαπλήρου ὅ
 ἐπίδον τῶν σαυῶν, καὶ ὅ ἐπὶ τῶν ὀρθῶν οἰ-
 κείων σοὶ δοκείτω. καὶ γὰρ ὅσῳ ἐκείνο μοι
 ἰσχυρόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν παρεστέ, εἰ
 ἐνδοξος ἢ ἐγὼ, εἰ ἐπαμνοῦμαι παρὲς τῶν
 ἀχρυσότων οἱ λόγοι. πᾶσι ἐκείνη, ὡση-
 νέμια οἰεῖσθαι, φασὶ, καὶ ἐκὼν οἰαί. ὅ δὲ
 ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι δὲ χεῖρον γίνεσθαι. ὅ δὲ
 ἀκρεβῆς ὅσῳ τῶν ἐμῶν, ὅσῳ ἀμφιδόξον
 ἐπὶ, ὅ δὲ ὡς αὐτὸς ἐνδοξότερος, ἀλλ' ἢ ἀείρων
 καὶ παιδείας δεήσῃ νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δοξασ-
 ἢ πᾶσι. βίβημεν δὲ χεῖρον, παρὲς ὅσῳ μέ-
 γαν ἀγῶνα χεῖρον, δοξασθῆναι γὰρ, ὡς θεοὶ,
 λόγου ἀξιοί, καὶ βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν πα-
 ρόντα ἄλλων ἐπαμνοῦ, ὡς ὅ λειπὸν θαρρῶν-
 τας, ἐς τοὺς πολλοὺς πᾶσι. πᾶσι γὰρ ἢ δὴ
 σάδρον ἢ τὸν φοβερόν τῶν Ὀλυμπίων τὰ με-
 γάλῃ νενικηχῆσθαι.

A Lacedæmoniorum reges alijs omnibus
 unicum tantum calculum ferentibus, ipsi
 soli præ cæteris duos ferre soliti sunt. Tu
 verò & Ephoros præterea, & senes, in sù-
 ma vniuersos calculorum multitudine in
 disciplinis excedis. Quinetiam in primis
 tu candidum & saluti ferè semper suffra-
 gantem calculum addere consueuisti:
 quod non mediocrem in præsentia mihi
 addit animum, alioqui propter audacis
 facti magnitudinem iure optimo metuē-
 ti. Sed & illud per Iouem non vulgari-
 ter me consolatur, quòd mea non pror-
 sus à te sint aliena, qui & ex ea vrbe sum
 oriundus, quam tu persæpe primùm qui-
 dem priuatis officiis, tandem etiam pu-
 blicis iuuisti perbenignè & liberaliter.
 Itaque sicubi & nunc in peiorem mihi
 partem calculi vergerint in oratione, ac
 paucior erit meliorum & candidorù nu-
 merus: tu adiecto Mineræ suffragio, ex
 te ipse defectum suppleto, tuique fami-
 liaris censorem & correctorem te egisse
 purato. Atqui ne hoc quidem contentus
 ero, si antehac multi me admirati sint, si
 iam per ora virùm clarus ego & celebris
 volitem, si orationes meæ audientiù lau-
 dibus respondeant. Omnia illa vêtosa &
 euanida, vt est in prouerbio, sunt somnia
 & verborum vmbræ. Cæterùm ipsa ve-
 ritas in præsens certissimis argumētis de-
 clarabitur. Ille exactus erit mearum lu-
 cubrationum finis & terminus, nec am-
 pliùs ambiguitati locus relinquetur, ne
 tantum quidem, quod vel vilius mētem
 aliquo dubio distrahat, sed aut optimum
 iuxta disciplinas æstimandum est, quod
 tibi apportet gloriam, aut omnium. Sed
 meliora proferenda, & magis ominatio-
 ra, ad tantum certamē eunti. Videamur
 verò, ὃ superi, hominum opinione & exi-
 stimatione non indigni: ac eam quæ no-
 bis ab alijs euentura est, laudem confir-
 mate, vt in posterum fidenti animo ad ampliorem perueniamus. Quippe omne
 stadium minùs reformidandum est ei qui magna Olympia deuicerit.

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

SCYTHA, SEV HOSPES.

Vincentio Obsoræo interprete.

ARGUMENTVM.

Ff ij

Laudat Macedonicos quosdam ciues, patronos, ut videtur, suos, ut à quibus maximè adiutus atque apud ceteros promotus fuerit. Facit autem hoc collatione quadam Anacharsidis Scythæ, & Solonis Atheniensis: ad quæ cum alter Athenas profectus, à Toxare populari suo adductus fuisset, & humaniter acceptus ab illo, breui toti ciuitati notus atque acceptus factus est. Eodè igitur pacto & se, cum in Macedoniam venisset, ab omnibus ut ad illos de quibus encomium hoc instituit, diuerteret, iisdemque sese commendaret, admonitum fuisse ait. Vt enim apud Athenienses aliquando Periclem, Aristotelem, & Solonem, quasi ceterorum omnium instar fuisse; ita hos inter Macedonas reliquos excellere. Titulum ex eadem ratione, qua superiores, hac quoque oratio habet. Cetera plana sunt.

NON fuit primus Anacharsis qui ex Scythia Athenas vsque peregre profectus est Græcicæ disciplinæ perdiscendæ desiderio: sed ante illum

& Toxaris, vir & multæ sapientiæ, & elegantia ac rerum optimarum studiosus admodum, sed qui domi non erat de sanguine regio, neque ex iis qui tiaras gestare solent, verum vnus è vulgo Scytharum & popularium, cuiusmodi sunt qui apud illos vocantur Oatipedes, quo significant aliquem duorum boum & vnus plaustrum esse dominum. Hic ergo Toxaris haud iterum postliminio ad Scythas regressus est, sed Athenis manens diem suum obiit, ac non multo post etiam heros esse visus est: atque hunc peregrinum medicum Athenienses non secus atque vnum colunt ex herorum numero. Hoc enim nomen cum heros esse declaratur, possidere cepit. Sedenim causam cognominis, & quamobrem in herorum catalogum relatus sit, vnusque ex Æsculapianis visus sit, non alienum fortasse est percensere, ut cognoscatis. Non Scythis tantum moris est immortalitate donare homines, & ad Zamolxim ablegare mortuos, sed Atheniensibus quoque licitum est in Græcia Scythas Deos facere. Quo tempore sæua pestilentia populus Atheniensis infestabatur, videre visa est Architelis viri Arcopagitici vxor sibi Scytham adstitisse, dixisseque fore ut Athenienses à pestifero contagio liberarentur, si angiportus vino conspergerent. Hoc cum sepius fieret (neque enim Athenienses mulierculæ verba audita dederunt neglectui) factum est ut non amplius pestis in eos grassaretur, siue vaporibus quibusdam noxiis vini odore extinctis, siue aliud quiddam maioris efficacis noris heros Toxaris, quippe qui medicus existens ista Atheniensibus facienda suaserit. Itaque curationis merces etiam nunc illi persoluitur: nam niuei coloris equus ad eius monumentum quotannis immolatur, quo loci monstravit Dimanete, illum accedentem, ea quæ de vino spargendo diximus, imperasse.

Pestilentia
sed. mda
72110.

Ὁ ἄριστος Ἀναχάρσις ἀφ' ἑσέως ἐκ Σκυθίας Ἀθηνῶν, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ξαίρις πρὸς αὐτὸ σοφὸς μὲν,

καὶ φιλόκαλος αἰὴρ, καὶ ἐπιτηδύμιον φιλομαθῆς τῶν ἑρίτων οἴκοι, ὃ τῷ βασιλείῳ γένει ὦν, ὅσπερ τῶν φιλοσοφικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ δημοτικῶν, οἳ οἱ εἰσι πρὸς αὐτοῖς οἱ δεκάποδες καλούμενοι τῆτε δὲ ἑστὶ, δύο βούων δεσποτίω ἐστὶ, ἔα μάλιστα μάλιστα. ὅσπερ ὁ Τόξαρις, ὃ δ' ἀπῆλθεν ἐπὶ ὀπίσω ἐς Σκυθίας, ἀλλ' Ἀθηνῶσιν ἀπέθανε. ἔμετ' ἔτι πολὺ καὶ ἥρωσ ἐδόξε, ἔτι ἐντέμνησιν αὐτῶν ξένων ἰατρῶν οἱ Ἀθηναῖοι τῆτε γὰρ ποιῶμα, ἥρωσ γένος, ἐπεκλήσαντο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐκφυμίας, καὶ αὐτὸ ὅπου ἐς τοὺς ἥρωσ καλεῖται, καὶ τὸ Ἀσκληπιαδῶν εἰς ἐδόξε, ὃ χεῖρον ἴσως διηγήσασθε, ὡς μάλιστα ἔτι Σκυθίας μόνον ἐπιχέρον ὃν ἀπαθανάτιζεν, καὶ πέμπειν πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηνῶσιν ἐξῆναι θεοποιῆν τοὺς Σκυθίας ὅτι τὸ Ἑλλάδος. καὶ τὸν λοιμὸν τὸ μέγαν, ἐδόξε ἢ Ἀρχιτέλας γυνή, Ἀρσπαγίτου ἀνδρός, ὅτισαντα οἱ τὸ Σκυθῶν καλῶσαι εἰπεῖν Ἀθηναῖοις, ὅτι παύσονται τῶν λοιμῶν ἐχόμενοι, καὶ τοὺς γενῶν τοὺς οἴνω πολλῶν ῥαίωσι. τῆτε συχράκις γένος, ὃ γὰρ ἡμέλεισιν Ἀθηνῶσιν οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μὴ κέτι λοιμῶν τῆν αὐτοῖς εἴτε ἀτμοῖς πινᾶς πονηροῖς ὁ οἴνος σβέσας τῆ ἐδ' μὴ, εἴτε ἀλλ' ὅτι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρωσ ὁ Τόξαρις, ἀπὸ ἰατρικῆς ὦν, σιωπῶν ἐβλάθυσεν. ὃ δ' ἐν μισθῶ τὸ ἰάσεως ἐπὶ καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῶν, λυκῆς ἵππος καὶ ἄλλο γένος ὅτι ὃ μνημάτι ὅθεν ἐδόξε ἢ Δημόκλειος, πρὸς ἐλθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκθῆναι τὰ πρὸς τῷ οἴνω.

καὶ ὑρέθη κειθι ὁ Τόξαρις τεταμμένος, τῆ τε
 ἑπιγραφή γινώσκεις, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνε-
 το ἐπὶ καὶ μάλιστα, ὅτι ὅτι τῆ στήλη Σκύθης
 αἰὲρ ἐκεκόλαστο, τῆ λαμὰ μὲν, τόξον ἔχων
 ἐν τεταμμένοι. τῆ δὲ βιβλίον, ὡς ἐδδ-
 κει· ἐπὶ καὶ νῦν ἰδοὺς αὐτὸν ἔσθ' ἡμῶν, καὶ
 ὁ τόξον ὄλον, καὶ ὁ βιβλίον. (ὅ δ' ἄλλα τῆς
 στήλης, καὶ ὁ παροῦστων, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυ-
 μήναρ που. ἐστὶ δὲ ἔκ πολὺ ἀπὸ τῆ Διπύλου,
 ἐν Ἐριτρεῶν εἰς Ἀκαδημίας ἀπιόντων, οὐ
 μέγα ὁ χώμα, καὶ ἡ στήλη χαμηλὴ, πλεὺ
 ἀλλ' ἔστρωται γὰρ αἰεὶ, καὶ φασι πυρεταίνοντες
 πινάς, ἤδη πεπαύσθαι ἀπὸ αὐτῶν, καὶ, με-
 τὸν Δί', ὁδὸν ἀπίσιν, ὅς ὄλλω ποτὲ ἰάσα-
 το πλεὺ πόλιν. ἀλλὰ γὰρ ἔσθ' ἐνεκα ἐμνή-
 αθην αὐτῶν, ἔζη μὲν ἐπὶ ὁ Τόξαρις· ὁ Ἀνα-
 χάρσις δὲ, ἄρτι καὶ ἀπεπλευκῶς, αἰὲρ ἐκ
 Περσῶν, οἷα δὲ ξένος, καὶ βαρβαρος, οὐ
 μετρίως τεταραχμένος ἐπὶ πλεὺ γνώμην,
 πᾶντα ἀγνοῶν, φοφοδὲς παρὰ τὰ πολλά,
 οἷα ἔχων ὅ,τι χεῖρατο ἑαυτῶν. καὶ γὰρ
 οὐκ ἔσθ' ἀγαθὸς ὄραίντων ὅτι τῆ σκυθῆ, καὶ ὁμῶν γλασκῶν ὁδὸν ἀνέειπε,
 καὶ ὄλωσ μετέμελεν αὐτῶν ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ
 ἐδέδδετο, ἰδόντα μόνον τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι
 πόδα ὄντος ὀπίσω χωρῆν, καὶ πλοῖα ὅτι-
 βαῖτα, πλεὺν αὐτῶν ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν οὐ
 πολλὴ ὁδὸς ἐμελλεν αὐτῶν ἔσεσθαι οἷαδε ἐς
 Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῶν Ἀναχάρσιδι, ἐν-
 τυγχάνει δαίμωνα πῆς ἀγαθός, ὡς ἀληθῶς,
 ὁ Τόξαρις ἤδη ἐπὶ τῶν Κεραμεικῶν. καὶ ὁ
 μὲν παροῦστων, ἡ σολὴ αὐτῶν ἐπέσπασατο, πα-
 τειῶπις οὕσα; εἴτα ἰδόντι οὐ χαλεπῶς
 ἐμελλε καὶ αὐτῶν γινώσθαι τὸν Ἀναχάρ-
 σιν; ἀτε γῆραις τῆ δοκιμασία του ὄντα, καὶ
 ἐπὶ τῶν παροῦστων Σκύθων. ὁ Ἀναχάρσις δὲ,
 πόθεν αὐτὸν ἐκείνον ἐγὼ ὁμῶν ἐπὶ ὄντα, Ἐλ-
 λῶσι ἐσάλημον; ἔσθ' ἑλληνιστῶν ὁ γέ-
 νων, ἀζώσων, ἀσιδησων, ἤδη σωμαίλων, αὐ-
 τῶν τῶν Ἀπικῶν ἕνα τῶν ἀβελήτων; οὐ-
 τῶ μετέπεποινητ ἔσθ' τῆ χρόνου. ἀλλὰ
 Τόξαρις Σκύθισι παροῦστων αὐτῶν, Οὐ σὺ,
 ἔσθ' Ἀναχάρσις ὡν τυγχάνεις, ὁ Δαυ-
 κέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀναχάρσις,

A Et inuentus est eo loco Toxaris esse se-
 pultus, ipsa inscriptione cognitus, tamen si
 non integra appareat: in primis verò quòd
 super columnā vir ornatu Scythico scul-
 ptus fuerat, læua arcum intensum, dextra
 verò, vt visus est, librum tenens. Etenim
 adhuc plus quàm dimidio corpore con-
 spicitur, & arcus totus vnà cum codice:
 reliquas verò partes statuae vnà cum frō-
 te temporis lōginquitas iam deuastrauit.
 Est autem non procul ab ædibus Dipyli,
 à læua in Academiam ingredientibus, tu-
 mulus non magnus, & statua humi sita,
 verùm subinde recentibus fertis redimi-
 ta. Aiunt que nonnullos febre laborantes
 iam ab illo subleuatos esse: & per Iouem
 à vero non abhorret, quippe qui totam
 ciuitatem quondam peste grauam li-
 berauerit. Sed regrediamur ad id cuius
 gratia illius mentionem fecimus. Adhuc
 quidem in viuis erat Toxaris, Anachar-
 sis autem cùm nuper soluisset è patria, ex
 Pyrao vn urbem venit, veluti hospes &
 barbarus, non mediocriter animo per-
 turbato, omnia ignorans, ad multa meti-
 culosus & trepidus, pendens animi quid
 ageret. Siquidem non obscure intellige-
 bat à videntibus se haberi ludibrio pro-
 pter habitus peregrini insolentiam, &
 eandem linguam sonare callentem inue-
 niebat neminem. In summa, iam illum
 susceptæ professionis pœnitebat, consti-
 tutum habentē in animo, visis tantum A-
 thenis actutum retro abire in patriam,
 conscensōque nauigio iterum soluere in
 Bosporum, vnde non multum itineris il-
 li conficiendum restabat in Scythiam.
 Ad hunc modum hæc secum reputanti
 Anacharsidi dæmon quispiam bonus illi
 fit obuiam, vt reuera credendū est, nem-
 pe Toxaris in Ceramico. Ad quod pri-
 mum illum pertraxit habitus, quem vide-
 bat sibi esse patrium. Deinde haud diffi-
 culter cogniturus erat & ipsū Anachar-
 sin, nepe ex illustri ortum genere, quisque
 inter Scytharum primates non infimum
 locum obtineret. Porro autem Anachar-
 sis vnde cognoscere potuisset popularem
 sibi esse Toxarim, more Græcorum exor-
 natum, mentum habentem detonsum,
 incinctum, nullo ferro munitum, iam
 multa facundia facetū & lepidum, atque
 ex ipsis Atticis vnum indigenam? Adeo
 iam transformatus erat longinquitate
 temporis. Verùm Toxaris Scythica lin-
 gua affatus illum, Nonne tu, inquit, Ana-
 charsis ille es Dauceto patre prognatus? Lacrymatus est præ gaudio Anacharsis-

charsis ille es Dauceto patre prognatus? Lacrymatus est præ gaudio Anacharsis-

propterea quod eiusdem linguæ hominem inuenisset, planèque callètem quis esset, aut quem apud Scythas dignitatis locum obtineret: & interrogauit: Tu verò vnde me nosti, ô hospes? Cui ille, Inde ego sum, inquit, è vobis oriundus ex Scythia: nomen mihi est Toxari, non ex claris illis ducenti generis originem, vt per hoc tibi notus esse queam. Num, inquit ille, tu es Toxaris, de quo ego inaudiui, Toxarim quendam amore visendæ Græciæ, relictis domi vxore & infantibus filiis, Athenas esse profectum, & nunc ibi versari, inque magno esse pretio apud optimates? Ego, inquit, ille ipse sum, si qua etiam nunc apud vos de me fama superstes test. Proinde, inquit Anacharis, scias me tuum factum esse discipulum, ac amoris tui æmulum, quo huc perductus es, scilicet vt viderem Græciã. Itaque huius negotiationis gratia peregre profectus, venio infinitis malis perfunctus apud gentes in medio sitas. Et nisi tu mihi factus fuisses obuiam, iam decretum erat, priusquam sol occidisset, me retro ad nauem voluisse referre gressum: vsque adeo consternatus eram animo, peregrina & incognita omnia conspiciens. Sed age per Acinacem & Zamolxim deos nobis penates, tu me assumptum ô Toxari, vt hospitem circumducito, ac mihi pulcherrima quæque quæ Athenis sunt, commonstrato: deinde, si qua etiam passim in reliqua sunt Græcia admiranda & visenda, cum leges optimè constitutas, tū viros quosque integerrimos, ad hæc mores & ludos publicos, & vitam illorum, & Rempub. quorum indagandorum gratia prior tu, exin ego post te tantum itineris exhausimus. Et ne permittas vt his omnibus nondum visis mihi retro pes mouendus sit. Hoc equidem, inquit Toxaris, minimè amanter dixisti, vix tactis pede liminibus, mox te rediturum postliminio. Atqui bonum habe animum: neque enim, vt tu tecum cogitas, abibis, neque te facillè dimissura est ciuitas. Neque verò adeo modica habet erga retinendos hospites demulcimenta aut illectamēta, verum multo magis te susceptū ita tractabit, vt neque vxoris amplius, neque liberorum, si quos interea nobis absente suscepisti, admodum memor futurus sis. Cæterum quam celerrimè vniuersam Atheniensium urbem visam cognoscas, aut potius omnem Græciam, & ea quæ apud Græcos maximè visenda sunt, ego tibi effectum reddam. Agit hinc vir multæ & admirandæ sapientiæ, & quidem indigena, sed qui diu multumque susceptis peregrinationibus & in Asiam & in Ægyptum profectus sit,

A ὅτι καὶ ἑμῶφωνον βύρηκει πινά, καὶ τῆτον εἰδὸ-
τα ὅστις κῶ ἐν Σκυθίαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πό-
θεν οἶδα ἡμαῖς, ὃ ξένη; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεί-
θεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις ποιῶμα, ἃ τῶν
ἑπιφανῶν, ὡς τε ἐ ἐγνώσθαι αὐ σοι κατ' αὐ-
τό. μὲν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, πῶς δ' ἐγὼ ἠκουσα
ὡς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολι-
πῶν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθία, καὶ παῖδια νεο-
γνά, οἵ τριπτο ἐς Ἀθῆνας, καὶ κῶ δ' ἀπετείβη κεί-
νη, πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη,
ἐκείνός εἰμι, εἴ τις κάμοδ' λόγος ἐπὶ παρ' ὑμῶν,
οὐκοῦν ἦσ' ὅς ὁ Ἀνάχαρις, μαθητὴν σου
B ἴαθι με γε γηρηθῆναι, καὶ ζηλωτὴν τῆ ἔρωτος,
ὃν ἠγάσθης, ἰδεῖν πῶ Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γῆ
πῶ ἐμπορεῖαι τῶν ἀποδημησῶν, ἠκού-
σοι, μυρία παθῶν ἐν τοῖς ἀφ' ἡμέσων ἔθνεσι.
καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐπέτυχον, ἐγνωσο ἤδη πρὶν
ἠλίον διῶαι, ὅπισθ' αὐτῆς ἐπὶ ναυῶν καπέναι,
οὕτως ἐτεταράχμην, ξένα καὶ ἀγνωστα πρῶ-
τα ἔρω. ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάχου, ἐ Ζαμόλ-
ξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῶν θεῶν, σὺ με, ὃ Τό-
ξαρι, πρὸς ἀγαθῶν ξενάγησον, καὶ δῆξον πᾶ
καλλιῶν τῶν Ἀθηνῶν, εἴπα ἐ πᾶ ἐν τῇ ἄλ-
C λῇ Ἑλλάδι, νόμον τε τοῖς ἀρίστοις, καὶ ἀνδρῶν
τοῖς βελτίστοις, ἐ ἦσθι, ἐ πρῶτον γέρας, καὶ βίον
αὐτῶν, ἐ πολιτείας, δι' ἅσθ' σὺ τε, καὶ γὰρ
μὲν σέ, τοσαύτῃ ἰδὸν ἠκοῦμαι, καὶ μὴ πῶ εἰ-
δῆς ἀθέαρον αὐτῶν ἀμασρέφοντα. τῆτον μὲν,
ἔφη ὁ Τόξαρις, ἠκιστὰ ἔρωτικὸν εἶρηκας, ἐπὶ
τοῖς θύρασι αὐτῶν ἐλθόντα, οἵ γε σὺ ἀπὸν-
τα πῶ ἀλλὰ θάρρει. οὐ γὰρ αὐ, ὡς
φῆς, ἀπέλθης, οὐδ' ἂν ἀφίη σε ραδίως ἢ
πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ γέληγτρα ἐχθ
πρὸς τοῖς ξένοις, ἀλλὰ μέγα ἐπιλήψι-
πᾶ σου, ὡς μὴ τε γυναικὸς ἐπὶ, μὴ τε παῖ-
δων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν πᾶ-
χιστὰ πᾶσθ' ἰδὸς πῶ πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
μᾶλλον δὲ πῶ Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλ-
ληνῶν κατὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. ἔστι σο-
φὸς αἴθρ' ἐν τῶν ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημησῶν
ἢ μέγα πολλὰ ἐς τὴν Ἀσίαν, ἐ ἐς Αἴγυπτον,

καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, ἅ
 τὰ ἄλλα, καὶ τῶν πλοσίων, ἀλλὰ καὶ κομῆν πέ-
 νης ὅλην γέροντα ἔτω δημοτικῶς ἐσαλμύρον·
 πλὴν ὅτι γὰρ πλὴν σοφίας, καὶ πλὴν ἄλλην ἀρε-
 τῶν, πᾶν τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη
 χρῆνται πρὸς τὴν πολιτείαν, ἔαζιοῦσι καὶ
 τὰ ἐκείνῃ παραστάματα βιοῦν· εἰ τῶν φι-
 λων κτήσατο, καὶ μάστιγι οἷος αἰὴρ ὅστι, πᾶσιν
 νόμιζε πλὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ ὁ κε-
 φάλαγον ἤδη αὐτὸν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς
 οὐκ ἔστιν ὅ, τι αὐτὸν μείζον σοὶ χαλὸν χερσίσταται
 διωαίμεν, ἢ συστήσας ἐκείνῃ· μὴ πίνω μὲν
 λωμῶν, ἔφη, ὦ Τοξάρι, ὁ Ἀναχάρσις, ἀλλὰ Β
 με λαβὼν, αἶτε πρὸ αὐτὸν ἀπαρ ἐκείνο δέδρα,
 μὴ δὲ πρὸς ποδὸς, καὶ ἐν πρὸ ἔργῳ ἦται σε τὴν
 ἔντευξιν ἕως ἡμῶν· διφύμη, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῃ
 τὰ μέγιστα χερσίσταται μοι δοκῶν, ἀφορμῶν
 πρὸς τῶν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα διποιίας· ἐπου-
 μόνον, εἴση γὰρ ὅση πρὸς τοῖς ξένος ἢ ἀμδῶς, ἔη
 ἄλλη ὅτι πείκτα, καὶ χερσίσταται· μάλλον δὲ καὶ
 δαίμονα οὐδ' αὐτὸς ἡμῶν πρὸς τῶν, ὁ ὅτι
 σκυνοίας, ὁ χαλὸν ἐαυτῶν, καὶ ἄμα πρὸς τῶν
 τὸν Σόλωνα, τῶν σοὶ, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἦκα
 ἄγων ξένον ἀνδρα, φιλίας δεόμενον· Σκυθίας
 δὲ ὅτι τῶν πρὸ ἡμῶν διπατρεδῶν, ἔομφος πα-
 κεῖ πᾶντα ἀφείδ, ἢ κεῖ σκυνοίας ἡμῶν, καὶ
 τὰ καλλίστα ὁ φιλίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ
 ὅτι πᾶν πᾶν τῶν πρὸς τῶν αὐτῶν, ὅπως
 ῥᾶστα ἔαυτὸς μάστιγι πᾶντα, ἔγωγε ἡμῶν γέ-
 νοιτο τοῖς ἀρίστοις τῶν σοὶ πρὸς τῶν
 γαῖν αὐτὸν· εἰ πίνω ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὐτῶ
 ποιήσας, ἔα πρὸς ξένος αὐτῶν, καὶ πολιτῶν γη-
 σιον ἀποφαιδῶ τῆς Ἑλλάδος· ἔα σοὶ ἐφίλω
 μικρὸν ἐμπαρῶν, ὦ Ἀναχάρσι, πᾶντα
 ἐώραχας ἤδη, Σόλωνα ἰδὼν ἔγω, αἱ Ἀθῆναι, D
 τῶν, ἢ Ἑλλάς, οὐκ ἐπὶ ξένος, συμπατρεδῶν σε
 ἴσασι, πᾶντα σε φιλοῦσι· τῶν τῶν ὅτι ὁ
 καὶ τὸν πρὸς τῶν τῶν ἀπῶντων ὅτι πᾶν
 ση τῶν ἐν Σκυθία, σκυνοίας αὐτῶν, ἔχας τῆς
 ἀποδημίας τῶν ἀθῶν, τῶν ἐρώτος ὁ τέλος.

rem fecissem. Itaque si Solonem ego planè pernoui, sic facies, ac illum in bonorū no-
 titiam & studium perduces, & germanum ciuem Græciæ esse ostendes. Et quòd tibi
 paulo antè dixi, Anacharsi, omnia iam viso Solone conspexisti. Hoc sunt Athenæ,
 hoc est ipsa Græcia. Neque amplius hospitem te esse puta. Omnes te nouerunt, o-
 mnes certatim amore te prosequuntur. Tantum tibi in hoc sene bonorum repositum
 esse ne dubites. Omnium in Scythia relictorū te capiet obliuio, iuncta cū illo conuer-
 satione. Habes peregrinationis tuæ præmia, ac amoris finem tantopere desideratum.

Hic tibi Græca est regula, neque non Atticæ philosophiæ index certissimus. Quare hoc tibi persuade, cum esse multo felicissimum, quicumque cum Solone verfactus fuerit, eoque amico vitur. Perlongum esset referre, quantum cum Solone sit delectatus munere, tum quibus verbis responderit, ita ut in reliquum tempus dulcissimè simul & coniunctissimè conuixerint, alter quidem illorum, nempe Solon, docens & instituens rebus pulcherrimis, & amicum Anacharsin in omnium familiaritatem aggregans; Græcorumque optimatibus adducens: tum per omnia diligentissimè curam agens quo pacto quam iucundissimè in Græcia in pretio habitus præcelleret. Alter autem admirandam illius sapientiam attonito animo admiratus, ne altero quidem pede volens à senis latere discedebat. Itaque quemadmodum illi pollicitus fuerat Toxaris, ex vnico Solone in puncto temporis vniuersa cognouit, ac omnibus innotuit, & illius gratia à cunctis familiariter colebatur. Neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solō: verum hominibus & hoc moris erat, ut quemadmodum Soloni legissatori libenter dicto audientes erant, amore quoque & benevolentia prosequerentur quoscunque ille aliquo pretio dignos esse existimabat, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus verò ex Barbaris Anacharsis initiatus est, ac ciuitate donatus, si Theoxeno fides habenda est, qui præter cætera & hoc de illo literis ac memoriæ prodidit. Sed neque, ut opinor, retro ad Scythas Anacharsis abiit, nisi Solone mortuo. Vultis igitur fabulæ finem imponā, ne sine capite obambulet? proinde iam tempus est cognoscendi, ciues, cuius rei gratia mihi Anacharsis ex Scythia, & Toxaris in præsentia venerūt in Macedoniam, ad quos Solonem quoque adultæ ætatis hominem ab Athenis adduxi. Siquidem aio & me non dissimile quiddā cum Anacharside passum esse. Ac per Gratias vos obsecro, ne indignabūdo animo mihi vitio vertatis similitudinē, si viro regio memet ipse cōparaue- ro. Barbarus enim ille fuit: ceterū nos Syros vlla in re Scythis deteriores non facile dixeris. Atqui neque res meas cū regia magnificentia componere annitor similitudine nisi quātum ad ea quæ diximus. Nā cum primum in vestram urbem hospes immigrassem, statim animo obstupescens sum visa eius & amplitudine & pulchritudine, ac incolarum multitudine, aliāque potentia & splendore omni cognito. Itaque multo tempore animo hærebam attonitus ad hæc,

Α ἔπος σοι ὁ Ἑλλωικός κωνών, τὸ το δειγμά τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀθηκῆς. οὕτω τῶν γινώσκει, ὡς βιδαμμένεσας ὦν, ὅς σωνέση Σόλωνι, καὶ φίλω χρήσῃ αὐτῷ μακρόν αὐ εἶη διηγήσασθαι, ὅπως μὴ ἦσθι ὁ Σόλων τῶν δώρων, οἷα δὲ εἶπεν ὡς δὲ ὁ λοιπὸν σωνέσθῃ, ὁ μὲν, παιδύων καὶ διδάσκων τὰ κέλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἀπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχρασι, καὶ πρὸς ἀγῶν τῆς Ἑλλωίων κελόις, καὶ πῶντα ἔσπον ὅτι μελέμβρος, ὅπως ἦδιστα ἀφωρεμένη ἐν τῇ Ἑλλάδι. ὁ δὲ, τερηπὼς πλεῖ σοφίας αὐτῆ, καὶ μὴ δὲ τὸν ἔτερον

Β πόδα ἔκων εἶ) ἀπολύτῳ πόμος. ὡς γυνὴ ὑπέχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ὅς ἐνός ἀνδρὸς τῆς Σόλωνος, ἀπῶντα ἔγνω ἐν ἀκέρῃ, καὶ πᾶσιν ἰω γνῶριμος, καὶ ἐπιμᾶτο δι' ἐκείνον. ὁ γὰρ μὲν κρόν ἰω Σόλων ἐπαμνῶν, ἀλλ' οἱ ἀνδρῶποι καὶ τῆτο, ὡς νομοθέτη ἐπέθοντο, ἐφίλοιω ὅς ἐκείνος δοκιμάζοι. καὶ ὅτις θιον ἔριτος ἀνδρῶς εἶ) τὰ τελευτῶντα. Ἐ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχρασις, δημοποικίτος γνῶριμος. εἰ χρεὶ Θεοξένο πιαύειν καὶ τῆτο ἰστρομῶν πῶν αὐτῶ. καὶ οὐκ ἀν' ὅσδ' ἀέτρεψαν, οἰμῆ, ἐς

Γ Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. βούλεσθε οὖν ἠδὲ ἐπαγάγω τῶν μύθῳ ὁ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος πεινοσοίη; ὅρα γυνὴ εἰδέναι οὐ πῶν μοι εἶνεκα, ὁ Ἀνάχρασις ἐν Σκύθας, καὶ Τόξαρις τῶν ἰω ἐς Μακεδονίας ἠκετον, ἐπὶ Ἐ Σόλωνα γέροντα ἀνδρα ἐπαγρομῶ Ἀθηνηθεν. φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτῶ παρὶν ὁ Ἀνάχρασιδι, καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃ τῶ μοι τῆς εἰχόνος, εἰ βασιλικῶ ἀνδρὶ ἐμῶ τὸν εἰκεσα. βαρβάρος μὲν γὰρ κἀκείνος, Ἐ ὅσδ' ἐν τῆ φαίης αὐ τοῖς Σύροις ἡμᾶς φαυλοτέροις εἶ) τῆ Σκυθῶν. ἀπᾶρ, ὅσδ' ἐστὶ ὁ βασιλικὸν εἰποιῶ τᾶ μᾶ ἐς πλεῖ ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δὲ ὅτε γὰρ πρὸ τὸν ἐπεδήμησα ὑμῶν τῆ πόλει, ἔξεπλάγην μὲν ὀρθῶς ἰδὼν ὁ μέγεθος, καὶ ὁ κάλλος, Ἐ τῆν ἐμπολιτευσμῶν ὁ πλῆθος, καὶ πλεῖ ἄλλην δυνάμειν, καὶ λαμπερότητα πᾶσθῃ. ὡς τε ὅτι πολὺ ἐτεθήπειν πρὸς τῶντα,

καὶ οὐκ ἐξήρχουν τῶν θαύματι, οἷόν τι καὶ ὀνη-
 σιώτης ἐκείνος νεανίσκος ἐπεπόνθη πρὸς τὸν
 Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἐμύηον ἔτιω δέχετε. θήσε-
 σθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμαζούσαν
 ἀκμῆ πρῶτον, καὶ ἔτι τὸν ποιητὴν ἐκείνον,
 Ἀντιόχου ἀγαθοῖς πάσιν, οἷς θάλλει πόλις.
 οὕτω δὲ ἔχων, ἐσχεπόμενος ἤδη πρὸς τὴν
 πρῶτον καὶ ἄλλοις δέξαι τὴν λόγον ὑμῖν,
 πάλαι ἐδέδου. Ἦσα γὰρ αὐτὸ ἄλλοις ἐδείξα,
 σιωπῇ παρεδούσας τηλικαύτην πόλιν; ἐξή-
 πτω γὰρ (οὐδὲ ἀποκρῦψομαι πάληθες,) οἷ-
 τινες οἱ πρῶτον εἶεν, καὶ οἷς αὐτὸς πρῶ-
 ἐλθάν, καὶ συλλεξάμενος πρῶτον τῶν, σιω-
 αγωνισαῖς χροῖον πρὸς τὰ ἔργα. ἐν αὐτῶν
 μοι ἔχῃ εἰς, ὡς πρὸς τῶν Ἀναχάρσιδι καὶ οὐκ
 βαρβαρῶν, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μάλ-
 λον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς
 συλλαβοῖς ἔλεγον, ὡς ἔνευ. πολλοὶ μὲν καὶ
 ἄλλοι χροῖον, καὶ δέξιοι αὐτὰ τὴν πόλιν, καὶ
 οὐκ αὐτὸ ἀλλὰ χροῖον ποιούτους ἄλλοις ἀνδράς ἀ-
 γαθοῖς. δύο δὲ μάλιστα ἐσὶν ἡμῖν ἀνδρῶν ἐρί-
 ζω, ἡμῶν μὲν, καὶ ἀξιωματι, πολὺ πρῶ-
 χοντες ἀπόδωτον, παιδεία δὲ, καὶ λόγων
 διδάμει, τῇ Ἀπικῇ δεκάδι τῶν ἑσβαλλοῖς
 ἀνὴρ δὲ τῶν δῆμου βύνοια, πρῶτον ἐρωτι-
 κῆ πρὸς αὐτοῖς καὶ τούτῃ γίγνεται, ὅ, πὶ δὴ
 ἀρίστον ἢ τῇ πόλει τὴν μὲν γὰρ χροῖον, καὶ
 καὶ τὴν πρῶτον τοῖς ξένοις φιλαίθερτα, καὶ
 ὅ, ἐν μεγάλῃ ποσούτῃ ἀρεπείφθονον, καὶ ὅ, μετ'
 βύνοιας ἀιδέσιμον, καὶ ὅ, πρῶτον, καὶ ὅ, ἐν-
 πρῶτον, αὐτὸς αὐτὸ ἄλλοις διηγήσατο, πει-
 ραθεῖς μικρὸν ἔτερον. καὶ ὡς μάλλον θαυ-
 μάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσὶν, υἱὸς
 καὶ πατήρ, ὁ μὲν εἶπνα Σόλων, ἢ Περικ-
 κλέα, ἢ Ἀρετείδην ὀπτιοῦς. ὁ δὲ υἱὸς, ὁ ὀφθαλμοῖς
 μὲν αὐτῆς, ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας ὅστις, καὶ
 καλὸς ἄρρενωπὴν πῖνα τὴν βύμορφία. εἰ δὲ
 καὶ φλέγεται μόνον, οἰχίσηται σε ἀπὸ τῆς ὄ-
 πτω ἀπαθησάμενος, τῶν αὐτῶν Ἀφροδίτῃ
 ὅτι τῇ γλώτῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις
 ἀπασα κεχρησμένη, ἀκούοισιν ὅποτ' ἀνὴρ δὴ-
 μηρησὶν πρὸς ἔλθοι. ὅποτ' ὄνομα φασι τοῖς τότε
 Ἀθωαίοις, πρὸς τὸν τῶν Κληνίαν πεπονθέναι,

A nec poteram cuncta abundè satis admi-
 ratione prosequi: cuiusmodi quiddam &
 insularis ille iuuenis conspectis Menelai
 ædibus passus est. Neque verò alium ego
 obtinebam animum, intuitus urbem tan-
 to vigore vigentem, ac iuxta poetam il-
 lum, omnibus bonis florentem, quibus ci-
 uitas felix & beata solet affluere. Hoc
 iam affectus animo; deinceps de iis quæ
 agenda foret, mecum deliberabam. Iam
 enim olim cõstitutum habebam, oratio-
 nevos & laudibus illustrare. Quibus enim
 aliis ostendi, silentio tam præclaram ciui-
 tatem præteriens? Quippe quærebã (ne-
 que enim veritatem prudens celabo) si
 B qui essent qui reliquos dignitate antei-
 rent, & quos aggressus aliquis, ac historia
 de illis memoriæ prodita, adiutoribus ute-
 retur ad omnia. Ibi verò mihi non vnus,
 quemadmodum Anacharsidi, & ille qui-
 dem barbarus Toxaris, sed plures, aut
 potius omnes eadem tantum non iisdem
 syllabis respõdebant. Multi quidem & a-
 lij præclari & industrij viri, ὁ hospes, in
 hac urbe habitant, nec temere alibi ciui-
 modi viros inuenies perinde bonos. Duo
 tamen cum primis sunt longè optimi &
 præstantissimi, generis splendore & di-
 gnitate omnibus longè superiores: cæ-
 terum disciplinarum cognitione ac di-
 cendi facultate Atticæ Musæ eos nõ ab-
 surdè comparaueris. Populi miruserga il-
 los fauor, & studium singulare existit. Et
 hoc quoque quod in ciuitate optimum
 & præstantissimum esse constat, illorum
 bonitatem & obuiam erga hospites hu-
 manitatem, nullamque in tanta magni-
 tudine inuidentiam, ac reuerentiam
 coniunctam cum beneuolentia, tum a-
 nimi mansuetudinem & morum facili-
 tatem quibusuis accedentibus exposi-
 tam, ipse haud dubiè aliis verbis cele-
 brabis, paulo post harum rerum facto
 D periculo. Atque vt mireris impensius, ex
 vna eademque familia sunt pater & fi-
 lius. Alter quidem non alius, quàm si So-
 lonem, aut Periclem, aut Aristidem ani-
 mo conceperis. Alter verò filius, te sal-
 tem conspectum actutum domum abdu-
 cturus est. Ad eò præstanti corpore vi-
 fendus est, & mascula quadam forma de-
 corus & amabilis. Quòd si modò ore in
 vocem soluto loqui inceperit, ducet te
 reuinctum ab auribus: tantam dicendi

venerem, & verborum suauitatem iuuenis in lingua sitam possidet. Quinetiam vni-
 uersa ciuitas ad audiendum inhiat, quoties ad populum verba facturus progredi-
 tur: cuiusmodi aiunt Atheniensibus quondam accidisse in Clinie filio adamando,

præterquam quòd non multo pòst eos amoris summè pœnituerit, quo Alcibiadem complexi fuerant. Porro hunc non ciuitas solùm arctissimè diligit, verum etiam reuerenter habere non dedignatur. In summa, vnicum hoc nobis populare bonum est hic vir, & ingens commoditas omnibus. Hic si te & eius pater susceperint, & tecum amicitiam & societatem fecerint, totam ciuitatem deuinctam habebis. Tātum autem ad illum manus extendenda est, nec ampliùs res tuæ erunt in ambiguo. Hæc per Iouem ab omnibus dicebantur, etsi iureiurando oratio mea mihi confirmāda sit. Ac mihi iam earum rerum facienda periculum, ne minimam quidem partem dicendo assecutus esse videor. Itaque neque desidia, neque moræ indulgendæ locus est, vt ait Poëta Cæius, verùm omnes rudentes pariter mouendi sunt, præterea nihil non dicendum & faciendum quo in amicitiam illorum insinuemur. Quod quidem si ex sententia consecuti fuerimus, tranquilla sunt omnia, & nauigatio non improspera, ac mare placidum, & portus in propinquo constitutus.

Π Ω Σ Δ Ε Ι Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Ν Σ Υ Γ Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ν .

Q V O M O D O H I S T O R I A S C R I B E N D A S I T .

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M .

Didascalicus liber est, continens precepta ac regulas de historia scribenda. Diuiditur autem in duas partes. In priore exposito sine seu officio Historici, & confutatis iis qui duplicem Historie finem faciunt, vt. le videlicet & delectabile: mox vitia recenset, que tum in verbis & compositione, tum in ipsis rebus vitanda sit: & hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint, ostendendo. In posteriore autem parte primùm que afferre ad hanc rem, que e.g. antea quasi domi sue comparata habere debeat is qui ad scribendam historiam accedit, exponit. Deinde regulas primùm de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremò & de partibus operis tradit, etiam hinc exemplis aliorum precepta sua confirmando. Orditur autem ab occasione, quam collatione Abderitici morbi amplificat.

Abderitis aiunt Lysimacho iam regnante morbum incidisse, optime Philo, huiuscemodi quendam: Febricitari principiò quidem cœpisse per urbem vniuersos, primo statim die febris cōtinua ac valida grauiter correptos. Circa septimum autem diem aliis quidem multus è naribus profluens sanguis; aliis verò exortus sudor, etiam ipse immodicus, febrim dissoluit ac finiit. Cæterùm ridicula quadã perturbatione mentes illorũ idem hic morbus inuoluit.

Βδελείπαις, Φασί, Λεσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεισὶν πινόσημα, ὃ καλεῖται Φίλων, τοιοῦτο πυρετᾶν εἶναι μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πηροὶ δὲ μὲν ἀπὸ τῆς περὶ τῆς ἐπιπέρας, καὶ λιπρῆ τᾶς πυρετᾶς. ὡς δὲ πλεὺς ἐβδόμενον, ποῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκρινῶν ρυέν, τοῖς δὲ, ἰδρῶς ἐπιγυμῶντος πολλῆς καὶ σῆτος, ἔλυσε τὸν πυρετὸν. ἐς γαλοῖον δὲ πὶ πάθος ὡσεὶ τῆς γνώμας αὐτῆς.

ἀπόρτες γὰρ ἐς τραγωδίας πῦρεκινούτο, καὶ
 ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἔσοων, μέλι-
 σα δὲ πλὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδην ἐμονώ-
 δω, καὶ τὴν Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλῃ διεξή-
 σαμ· καὶ μετὴν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπόρτων καὶ
 λεπτῶν, τῶν ἔσθιδεμῶν ἐκείνων τραγωδῶν,
 Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε, κἀν Δεσφῶν, Ἐρως,
 καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ
 τῆτο ὑπιπολὺ, ἀγχι δὴ χημῶν, καὶ κρύος
 δὲ μέγα χροῦμνον, ἔπαυσε ληρωῦσας αὐ-
 τοῖς. αἰτῆαν δὲ μοι δοκεῖ τῆς τοῦτοῦ πα-
 ραχέιν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδῶς, βύδοκιμῶν
 πότε, μεσοῦτος ἡέρις ἐν πολλῶ πῶ φλο-
 γμῶ τραγωδῆσας αὐτοῖς πλὴν Ἀνδρομέδην,
 ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τῆς θεῶν τοῖς πολλοῖς,
 καὶ ἀνασάντας ὑπερον ἐς πλὴν τραγωδίας πα-
 ραλαθῆναι, ὅπιπολὺ ἐμφιλοχρωρῶσας τῆς
 Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῆν, καὶ τῆς Περ-
 σέως ἐπὶ σὺ τῇ Μεδδύσῃ, πλὴν ἐκείνου γνώ-
 μῃν παρῆπετομῶν. ὡς οὖν ἐν, φασιν, ἐν
 παρῆβαλῆν, ὅ Ἀβδηρικὸν ἐκείνο πάθος,
 καὶ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν πεπαυδδουμῶν πε-
 ριελήλυθεν ἔχ ὡς τε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ
 αὐ τῆτο πῆρεπαμον, ἀλλοτείοις ἰαμβεῖοις,
 καὶ φαύλοισι κατερημῶσι· ἀλλ' ἀφ' ἧ δὴ τῆ
 ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται, ὁ πόλεμος ὁ παρῆς
 τοῖς βαρβάροις, καὶ ὅ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦ-
 μα, καὶ αἰ στωχεῖς νίκαι, ὁσθεῖς ὅς τις οὐχ
 ἰστέλει συγγραφεῖ· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδα,
 καὶ Ἡρόδοτι, καὶ Ξενοφάντες ἡμῖν ἀπόρ-
 τες, καὶ ὡς εἰκεν, ἀληθῆς ἀρ' ἡν ἐκείνο, ὅ,
 Πόλεμος ἀπόρτων πατῆρ' εἴ γε καὶ συγγρα-
 φέας τοσούτοις διέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ πλη-
 γῇ. ταῦτα τοῖσι, ὦ Φιλότης, ὀράντα, καὶ
 ἀκούοντά με, ὅ τῆς Σινωπείως ἐκείνο εἰς-
 ἤλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη
 ἐπελαμῶναι, οἱ Κορινθιοὶ πόρτες ἐπαρῆ-
 τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἤσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ὅπι-
 σκιάζων, ὁ δὲ, λίθοις παρῆφῆρων, ὁ δὲ,
 ὑποικοδομῶν τῆς τείχεος, ὁ δὲ, ἐπαλξιν
 ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο πῆ τῶν
 χρησίμων ὑποσουργῶν. ὁ δὲ Διοχῆνης ὀρῶν
 ταῦτα, ἐπὶ μηδὲν εἶχεν ὅ,τι καὶ παρῆ-
 τος (ὁσθεῖς γὰρ αὐτῶ ἐς ὁσθέν ἐχρηῆτο)

A Omnes enim quasi ad Tragœdias agen-
 das impellebantur, & Iâbica personabât,
 multumque vociferabantur. Maximè
 autem Euripidis Andromedam canticis
 referebant, & Persei sermonem per vi-
 ces recitabant. Plenâque adeo ciuitas er-
 rat pallidis & macilentis illis septimanis
 Tragœdis, notum illud,

*At ô tyranne hominûmque diuorûmque, A-
 mor,*

& cætera quæ sequuntur, magna voce ex-
 clamantibus, & hoc in longum vsque, do-
 nec superueniente iam hyeme, frigus ni-
 mium obortum ab insania ac nugis istis
 cohiberet ipsos. Causam verò eius rei vi-
 detur mihi præbuisse Archelaus Tragi-
 cus poëta, qui illis temporibus celebris
 erat, qui media ætate, multoque æstu,
 Andromedæ fabulam ipsis egerat, ita vt
 multi ex theatro redirent febricitantes,
 & mentibus euerfi postea in eandem tra-
 gœdiam delaberentur, obversante illorû
 memoriæ Andromeda, ac Perseo vnâ cû
 Medusa singulorum animis & cogitationi-
 bus obuolante. Vt igitur alterum cum
 altero comparetur, quemadmodum vul-
 go dicunt, Abderiticum illud malum e-
 tiam hoc tempore plerisque doctorum
 inuasit: non vt ipsi quoque Tragœ-
 dias agant, nam in hoc minùs delira-
 rent, alienis Iambicis, vsque haud malis
 occupati: sed ex quo obuia illa, & velut
 ante pedes exposita, semel moueri cœ-
 père, puta bellum istud aduersus Barba-
 ros, & vulnus in Armenia acceptum, con-
 tinuæque victoriæ illæ, nemo vnus iam
 est qui non historiam scribere velit: imò
 verò Thucydides, & Herodoti, & Xe-
 nophontes, cuncti nobis facti sunt: &
 vt apparet, verum illud tandem fuit,
 quod dicit: Bellum, omnium pater est:
 quandoquidem & historiarum scripto-
 res tam multos procreauit, idque vnâ
 hac plaga. Hæc igitur, ô amice, postea-
 quam viderem atque audirem, Sinopen-
 sis illius in mentem venit. Quando enim
 Philippus rex ferebatur cum exercitu iâ
 aduentare, Corinthij omnes trepidi tur-
 bari cœperunt, & pro se quisque sedulo
 facere, alius quidem arma apparando, a-
 lius autem saxa comportando, alius mu-
 ros ciuitatis reficiendo, alius propugna-
 cula & turres suffulciendo, denique alius
 aliud aliquid quod ad rem pertineret,
 subministrando. Diogenes autem cûm
 hæc aspiceret, quoniam ipse nihil ha-
 beret quod ageret: (nemo enim ipsum ad vllum aliquod ministerium adhibebat)

cincto circum se pallio, seridè admodum & ipse dolium suum, in quo tum fortè habitabat, sursum ac deorsum per Cranium volutare cœpit: ac rogante quopiã ex familiaribus, &. Quid hoc, inquit, Diogenes agis? Voluto respõdit ille, etiã ego dolium meum, vt ne solus otiosè feriari videar inter tot laborantes. Et ego igitur, ô Philo, vt ne solus mutus forem in hoc loquaci ac strepero seculo, neque perinde ac comicum aliquod satellitium cum silentio hians præterueherer, non abs re facturum me esse arbitratus sum, si, quoad possibile mihi esset, etiam ipse dolium volutarem: non historiam scribendo, neque etiam ipsas res gestas commemorãdo: non ita temerarius equidem sum, neque etiam hoc de me timeas licet. Noui enim quantum periculum hoc sit, si quis per saxa ac rupes voluter, & maximè tale, quale meum est doliolum, ne validè quidem satis etiam fictum ac coctũ, adeo vt si quis exiguum aliquem lapillum ipsi illidat, statim admodũ testæ colligendæ illi sint. Quid igitur decretũ mihi est? & quo pacto bellum tutò capessam, ipse extra teli iactum constitutus? Dicam equidem tibi. A fumo quidem, & fluctibus, & curis, quæcunque historiã scribentem circumstant, abstinēbo meisum: admonitionem autem quandam paruam, & præceptiones hæc modicas scribentibus subministrabo, vt exadificationi saltem vnã cum illis adsim, etiamsi ab inscriptione abfuero, summo tantũ digito videlicet lutum attingendo. Quancquam neque admonitione plerique opus esse sibi ad hanc rem putant, non magis quàm arte aliqua ad vadendũ, aut videndum, aut edendum, sed planè facillimum ac prõptum, & cuiusuis hominis esse existimant historiam scribere, si quis modò exponere verbis possit quod vtcunque in mētem venit. Cæterũ nostri & ipse, ô amice, quòd hoc neque facillimorum quippiam sit, neque eorum quæ negligēter ac temere componi possunt, sed si quid aliud vsquam inter ea quæ oratione traduntur, multa cura opus habet, hoc certè habet, si quis, vt Thucydides ait, historiam quasi perpetuam possessionem adornet. Scio igitur paucos fore, quos mea hæc oratio conuertet, imò quibusdam etiam molestus videbor, illis maximè, quibus iam opus suum absolutum est, & historia in publicum emissã. Quòd si verò etiam laudata est ab iis qui tum audierunt eam, infania profectò fuerit sperare illos immutatuos aliquid,

Α δὲ ζωσάμενος δὲ τριβώνιον, ἀπουδὴ μάλα
 ἔαυτὸς ἐκύλιε τὸν πίλον, ἐὼς ἔτυγχάνει οἰ-
 κῆν, αἰὼν ἔκείτω τῷ Κρανίῳ· καὶ πινὸς τῆς
 σιωπῆσαν ἐρωμῆς, τί ταῦτα ποίεις, ὦ Διόγε-
 νες, Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίλον, ὡς μὴ μόνος
 ἄργεῖν δοκίμω ἐν ποσούτις ἐργαζομένοις.
 καὶ τὸς οἶω, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἀφῶνος
 εἶλω ἐν ἔτῳ πολυφώνῳ τῶν χειρῶν, μηδὲ ὡς-
 πῶρ κωμικὸν δορυφόρημα, κεληκῶς σιωπῆ
 πῶρ ἀφροσύμω, καλῶς ἔχῃν ἰστέλαβον,
 ὡς διωσάτων μοι, κυλίω τὸν πίλον, ἔχῃ ἰστέλα
 συγγραφῆν, ὅσδε πρῶξις αὐτῶν διεξιέναι·
 Β ἔχῃ ἔτῳ μεγαλόπολμος ἐγὼ, μηδὲ τῷτο δεί-
 σης πρὸ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ
 κτὶ τῆς πετρῶν κυλίω τις, καὶ μάλιστ᾽, οἷς τῶ-
 μὸν τῷτο πηγάκιον, ὅσδε πῶρ κερτερῶς κε-
 κερταμευμένον δεήσῃ γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς
 μικρὸν τι λιθίδιον πρῶσπλάσματα, συλλέχῃ
 τὰ ὄσρακα. ἢ οἶω ἐγνωσά μοι; καὶ ὅπως ἀ-
 σφαλῶς μετέξω τῷ πολέμου, αὐτὸς ἐξω
 βέλεις ἐστῶς, ἐγὼ σοι φράσω, τῷ μὲν καπνοῦ,
 καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσα τῶν συγγρα-
 φῆν εἶψιν, ἀνέξω ἐμῶν τὸν, ὅτι ποιῶν. παρσι-
 C νεσιν δὲ τίνα μικρῶν, καὶ ἰστέλας ταῦτας
 ὀλίγας ἰστέλας μοι τῶν συγγραφοῦσιν, ὡς
 κοινωνήσω μοι αὐτοῖς τῆς οἰκονομίας, εἰ καὶ μὴ
 τῆς ἔπιγραφῆς, ἀκρω γὰρ δακτύλω τῆς πη-
 λῶ πρῶσα φάσματος. καὶ γὰρ ὅσδε πρῶσινέσεως
 οἱ πολλοὶ δὲν οἶον) σφίσιν ὅτι δὲ πρῶσμα,
 ἢ μάλλον ἢ τέχνης πινὸς ὅτι δὲ βαδίζειν, ἢ
 βλέπειν, ἢ ἐαθίην, ἀλλὰ πῶρ ῥάσων, καὶ πρῶ-
 χροῦ, καὶ ἀπῶρος ἔχῃ ἰστέλας συγγραφαί,
 ἢ τις ἐρμηνεύσῃ δὲ ἐπελθὸν διώηται· δὲ
 δὲ, οἶδα πῶρ καὶ αὐτῶς, ὡς ἐταῦρε, ὡς ἔχῃ δὲ
 μετὰ χείρων, ὅσδε ῥάσων σιωπῆσαν
 D διωσάμενων τῷτ' ὅσιν, ἀλλὰ εἰ πῶρ λόγους,
 ἔ᾽ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενοι, ἢ τις,
 ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ὡς αἰεὶ κτῆμα σιω-
 πησίη. οἶδα μὲν οἶω ἢ πῶρ πολλοὺς αὐτῶν
 ἔπιπρῶσαν, ἐπίοις ἢ καὶ πῶρ ἐπαχθῆς δόξων,
 καὶ μάλιστ᾽ ὅποσιν ἀπῶτετέλεσαι ἤδη, καὶ ἐν
 τῶν χροῶν δὲ δεικται ἢ ἰστέλα. εἰ δὲ καὶ ἐπῆνη-
 ται ἰστέλα τῶν τότε ἀχροασαμένων, μὲν ἢ,
 εἴγε ἐλπὶς ὡς οἱ τοιοῦτοι μετὰ ποιήσοισιν,
 ἢ μετὰ

ἢ μεταγράφοις πῶς ἅπασι κεκυρωμένων, καὶ ὡς ὅτε ἐς τὰς βασιλείας αὐτῶν ἀποκει-
 μένων. ὁμῶς δὲ ἔχει ἄλλοις ἐπιπέσειν αὐτοῖς
 ἐκείνους εἰρηάζειν, ἢ εἰ ποτε πόλεμος ἄλλος
 συσταῖ, ἢ Κελπίς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς
 Βακτριῶν (ἔτι γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε πολυμήσσειεν
 αὐτοῖς ἀπὸ πύτων ἢ δὴ κεκυρωμένων) ἔχουσιν
 ἀμεινον συνηθῆναι, τὸν χρόνον τῆτον πρὸς ἀ-
 γνῶντες, ἡμῶν γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι. εἰ δὲ
 μὴ, αὐτοῖς μὲν καὶ τότε τὰ αὐτῶν πῆχθαι, ὡς ὅτε
 καὶ νῦν, μετὰ τῶν ὀρθῶν ἰστέρας ἰστέρας, ἢ
 πρὸς ἀντιθέσει, ἡμῶν πῶς ἅπαντες Ἀθηναῖοι ἐχόν-
 τες Ἀνδρομέδῃ παρακινῶσι. διττῶν δ' ὄντος
 τῆς τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖ-
 σθαι, τὰ δὲ φιλίῃ διδάσκει, φέρε ὡς ὅτε
 εἰπωμένῃ, ἀπὸ φιλίῃ τῶν ἰστέρας συγ-
 γραφῶν, καὶ ὡς ἡμεῖς καταρτυτέον ἔπει-
 τα, οἷς χροῖμας οὐκ αὐτῶν τῆς ὀρθῆς,
 καὶ ὡς ὀρθῶν ἀγούσης, ἀρχῆς τε οἷον αὐτῶν
 ἀρχῆς, καὶ τὰς ἰστέρας πῶς ἔργου ἐφαρ-
 μοστέον, καὶ μετὰ ἐκείνου, καὶ ἀσυνεπῆτον, καὶ
 οἷς ἐπιπέσειν, καὶ ὅσα πρὸς ἀμεινον
 ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσασιν αὐτὰ ἐπι-
 ἀρμόσασιν. τὰ αὐτὰ μὲν, καὶ τὰ ἰστέρας, ὡς ὅτε
 νῦν δὲ, τὰς κακίας ἢ δὴ εἰπωμένῃ, ὅπως τῶν
 φιλίῃ συγγραφοῖς πρὸς ἀμεινον. ἀ-
 μὲν οὖν κινῶν πρὸς τῶν λόγων ἐστὶν ἀμεινον-
 ματα, ἐν τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ ἀρμονίᾳ,
 καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία, μακρὸν τε αὐτῶν ἐπελ-
 θεῖν, καὶ τῆς παρῶν ἀσυνεπῆτος οὐκ ἴδον.
 κοινὰ γὰρ, ὡς ἐφίω, ἀπὸ πύτων λόγων ἐστὶν
 ἀμεινονματα ἐν τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ. ἀ δὲ
 ἐπιπέσειν ἀμεινονματα, τὰ ἰστέρας αὐτῶν
 ἐπιπέσειν, οἷον καὶ πολλὰς ἀκρω-
 μένῃ ἐδόξε, καὶ μετὰ ἡμῶν ἅπαντες αὐτοῖς
 ἀμεινονματα τὰ ὅσα. οὐκ ἀσυνεπῆτος δὲ μετα-
 ξὺν καὶ ἀπομνημονεύσασιν ἕνα, πρὸς ἀμεινον-
 ματα ἐνεκα, τῶν ἢ δὴ ὅτε συγγραμμῶν καὶ
 πρὸς τῶν γὰρ ἐκείνῃ, ἢ λίαν ἀμεινονματα, ἐπι-
 σκεπῶμεν. ἀμεινονματα γὰρ οἱ πολλοὶ αὐ-
 τῶν τῶν ἰστέρας τὰ γεγραμμένα, τῶν ἐπαίνοις
 ἀρχῶν καὶ ἐρατῶν ἀμεινονματα. τῶν
 μὲν οἰκείους, ἐς ἕως ἐπαίροντες, τῶν πολε-
 μίους δὲ, πέρα τῶν μετεῖς κατὰ ἰστέρας.

A aut transcripturos esse eorum quæ iam
 semel edita atque auctorata, & quasi in
 regiam aulam relata sunt. Sed tamen nō
 abs re fuerit etiam eos ipsos admonere
 hīc, ut si quando bellum aliud exortum
 fuerit, vel Galatarum contra Getas, vel
 Indorum cōtra Bactrianos (neque enim
 aduersum nos puto quisquā aliquid mo-
 uere sustinebit, cūctis iam perdomitis &
 sub iugum missis) meliūs ac rectiūs com-
 ponere tamen possint adhibita hac quasi
 quadam regula, si modō recta eadem i-
 psis videbitur: sin minūs, ipsi quidem ta-
 men eodem cubito, quemadmodum &
 nunc, metiantur negotium: medicus au-
 tem non admodum ægrē feret, si omnes
 Abderitæ isti volētes ac vltro Androme-
 dæ fabulam agant. Porrō quādo duplex
 huius consilij opus est, (alia enim eligere
 ac sequi docet, alia verō vitare) principiō
 age dicamus quānam fugienda sint ei
 qui historiam scribet, & à quibus integrū
 ac purum maximē præbere se debeat.
 Deinde quibus rebus vtendo non aber-
 rauerit à recta via, & eò quò tēdit, ducē-
 te: nempe quo exordio incipiendum sit,
 quo ordine res quæque iungendæ inter
 se & componendæ sint, quis modus sin-
 gulis adhibendus, quæ silētio prætereun-
 da, quibus immorandum, & quæ cursu
 præteruehi satius sit, quomodo exponen-
 da eadē & coaptanda sint. Atq; hæc qui-
 dem & his similia posteriore loco tracta-
 bimus, nunc autem vitia ea commemo-
 rabimus, quæ malè scribentes aut com-
 ponentes sequi solent. Quæ igitur com-
 munita scriptorum vitia sunt, in verbis, in
 sonoritate, in sententia, & cæteris malè
 & incitè compositis, longum fuerit per-
 sequi, & à præsentī instituto etiam alic-
 num. Nam communia, vt dixi, omnium
 sermonum vitia sunt, quæ in verbis & cō-
 cinnitate vocum peccantur. Quæ verō
 in historia peculiariter quidam peccant,
 ea facilè deprehendas obseruando, id
 quod & mihi sæpenumero vsu venit, in-
 ter auscultandum, & maximè si omnibus
 illis aures apertas præbueris. Sed non in-
 tempestiuum fuerit interea etiam exem-
 pli causa quedam eiusmodi repetere &
 commemorare, quæ iam ita cōposita at-
 que edita habentur. Ac primum quidem
 illud, quantū peccent, consideremus. Nā
 plerique ipsorū neglecto eo vt rem ipsam
 perinde vt gesta est exponant, in laudi-
 bus Imperatorum & ducum immoratur,

*ὡς ἰστέρας ἰστέρας
 ἀμεινονματα
 ἀμεινονματα.*

*Vitia histo-
 rico fugiē-
 da.*

*Historia
 proprium.*

suos quidem in cœlum extollentes, cōtrā autem hostes vltro modum deprimentes:

ignari videlicet quod nō angusto aliquo Isthmo diuisa & intersepta sint historia & encomium, sed magno quodam muro per medium cuncte distincta, & musicorū illud, *sic διὰ πᾶσιν*, hoc est, bis per omnes chordas, quod dici solet, inter se distant. Siquidem ille qui encomium scribit, hoc vnum spectat, vt quibuscunque modis possit, cum quem laudandum suscepit, extollat atq; oblectet: ac etiāsi per mendacium fortè id consequatur quò tendit, parum id curat. At contrā historia nihil falsum inseri sibi, ne pauillum quidem permittit, non magis quàm arteriam dicunt medicorum pueri, eam quæ trachæa siue aspera vocatur, quicquam potus aut cibi in se recipere. Rursum nescite iidem vidētur quòd & poëtice quidem & poëmata aliud promittunt, aliud historię, regulasque diuersas habent. Nam illic quidem libertas nullius alterius arbitrio subiecta est, vnāque hæc lex est, quicquid poëtæ ipsi visum fuerit. Diuino enim spiritu agitur, & à Musis dependet, illarum numine afflatus: & siue equos alatos curru iungere voluerit, siue alios super aquam, aut in summas aristas cursuros per illas attollet, nemo vetat: neque etiam quando Iupiter ipsorum ex vna catena alligata in sublime attraxerit pariter terram & mare, quicquam ex eo sibi metuunt, ne videlicet dirupta illa conterantur ac pereant omnia illa deorsum præcipitata. Sed & si Agamemnonem laudare volunt, nemo prohibet quominus illum Iou similem faciant, & quod ad caput, & quod ad oculos pertinet: quod autem ad pectus attinet, fratri ipsius Neptuno: & quod ad balteum, Marti: & omnino compositum quendam ex omnibus diis oportet esse filium illum Atrei & Aëropes. Neque enim sufficit Iupiter, neque Neptunus, neque Mars, vt singuli illius pulchritudinem ac formam compleant. At verò historia si quam huiusmodi adulationem recipiat, quid aliud quàm pedestris quædam poëtice redditur, grandiloquentia ista verborum carens, caterùm reliquas illas præstigias ac vanitates nudas absque versibus, & ob hoc etiam magis conspicuas ostentans? Magnum igitur hoc, imò magis plus quàm magnum vitium fuerit, si quis nesciat ea quæ historię propria sunt, ab iis quæ sunt poëtices, separare, sed introducit in historiam alterius ornamenta & fucum, fabulas videlicet & laudes, & eos qui in his rebus veritatis excessus fiunt:

A ἀγνοοῦντες ὡς ἔστιν ἡ τῶν Ἰσθμῶν διώριστα καὶ ἀφαιρέσιμα ἢ ἰσοπέδια πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα πείχος ἐν μέσῳ ἔστιν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τῆτο, δις ἀφαιρέσιμων, ἔστι πρὸς ἀλλήλα. εἴ γε τὰ μὲν ἐκωμιάζοντι, μόνον ἐνὸς μέλει, ὅποσοι ἔπαυέσθαι καὶ ἀφραίναι τὸν ἔπαυνοῦ μῦθον καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑποαρχὴ τυχεῖν τῷ τέλει, ὀλίγον ἀφραίνονται. ἢ δὲ οὐκ αὖ τι ψυδρὸς ἐμπροσθεν ἢ ἰσοπέδια, ἔστι ἀκαταίτητον ἀναρχοῦν, ἢ μάλλον, ἢ τὴν ἀρχαίαν ἰατρῶν παῖδες φασί, τὴν τραχίαν, πρὸς ἀδελφῶν.

B ὅσα δὲ πρὸς αὐτὸν κατὰ πόλιν. ἐπὶ ἀγνοεῖν εἰκόσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ὑποαρχῆς, καὶ κερμόνης ἰσοπέδιας δὲ, ἄλλοι. οὐκ ἔστι γὰρ, ἀκαταίτητος ἢ ἐλδύρεια, καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τὰ ποιητῆ. ἐνθεὸς γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποαρχῆρον ἀρμα ζυγῶσθαι γέλη, καὶ ἐφ' ὑδάτος ἄλλης, ἢ ἐπ' αἰθέρων ἀκρῶν θεοσομῶν διαβιβάσθαι, φθόνος ὁμοῖος, ἔστι ὁπότῃ οὗ Ζεὺς αὐτῶν ὑπομαῖς σφραῖς διασπῆσας, ἀνωρῆ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδῖασί, μὴ ἀπορραγείσθαι ἐκείνης, σωτηρίῃ τὰ πρῶτα κατενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἔπαυέσθαι γέλωσιν, ἔστι οὐκ ὀκλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁμοῖον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στένον δὲ τὰ ἀδελφῶν αὐτῶν τὰ Προσφῶν, τὴν δὲ ζώνην, τὰ Ἀρει καὶ ὄλωσ, σωθέντων ἐκ πρῶτων θεῶν γνέσθαι δὲ τὸν Ἀπρέως καὶ Ἀερέπης. ἔστι γὰρ ἰσχυρὸς ὁ Ζεὺς, ἔστι ὁ Προσφῶν, οὐδὲ Ἀρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῶν. ἢ ἰσοπέδια δὲ, ἢ ἢ

D πῶς κολακείῃ τοιαύτῃ πρὸς ἀδελφῶν, τί ἄλλο, ἢ περὶ τῆς ποιητικῆς γίνεταί, τῆς μεγαλοφρονίας μὲν ἐκείνης ἐστρημῶν, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείῃ γυμνῶν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ὀκνηροτέρων ἐκφαίνεσθαι; μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑποέρμεγα τῆτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χαλεπὴν τὰ ἰσοπέδια, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῆ ἰσοπέδια τὰ τῆς ἐτέρας κερμῶματα, ὅτι μῦθον, καὶ τὸ ἐκωμῶν, καὶ τὰς ἐν τοῖς ὑποβόλαις.

ὡς ὅτε αὐτὸ εἴ τις ἀθλητικῶν ἢ καρτερῶν ἑπι-
 των, καὶ κομιδῆν ὀρινίνων, ἀλευργέσι ποσει-
 βάλοι, καὶ τῶν ἄλλων κόσμων τῶν ἐπαμειβῶν,
 καὶ φύκιον ἐντελείβοι, καὶ ψιμμύθιον τῶν
 ποσειδάων. Ηρακλῆς, ὡς καὶ ἀγαλάσων ἀν-
 τὸν ἀπογράφω, ἀγχιώας τῶν κόσμων ἐκεί-
 νων. καὶ ἔτι τὸ Φημι ὡς ἔχει καὶ ἐπαμειβεῖον
 ἐν ἰσορείᾳ ἐπίοτε. ἄλλ' ἐν κερῶν τῶν ποσει-
 κοντι ἐπαμειβεῖον, καὶ μέτρον ἐπαμειβεῖον τῶν
 ποσειδάων. ὃ μὴ ἐπαμειβεῖον ἴσως ὑπερὸν αἰ-
 γνωσομύθοις αὐτῶν, καὶ ὅλως, ποσειδῶν ἐπι-
 τα χαρμυξέον τῶν ποσειδῶν, ἀπο μικρὸν ὑπε-
 ρον ὅτι δειξομένη. ὅσοι δὲ οἰόνται καλῶς εἶδει-
 ρῆν εἰς δύο πλὴν ἰσορείαν, εἰς ὃν τερπνόν, καὶ
 χροάμιον, καὶ ἀπὸ τῶν εἰσποιοῦσι καὶ ὃ εἰ-
 κώμιον εἰς αὐτῶν, ὡς τερπνόν, καὶ ἀφρα-
 νον τοῖς ἐντυλχάμοις, ὅσους ὅσον τὰ ληθούς
 ἠμῶν τῆσσι; ποσειδῶν μὲν, κισθῆλα τῆ δει-
 ρῆσιν χροάμοι. ἐν γὰρ ἔργον ἰσορείας καὶ τέ-
 λους, ὃ χροάμιον, ὅσοι ἐκ τῶν ἀληθούς μό-
 νη στωάγεται. ὃ τερπνόν δὲ, ἀμεινον μὲν εἰ
 καὶ αὐτὸ ποσειδάων ἀποφῆν, ὡς ὅτε καὶ καλ-
 λος ἀθλητῆ. εἰ δὲ μὴ, ὅσοι καλῶς ἀφ'
 Ηρακλῆς γηέσται Νικεστράτην τὸν Ἰσιδ-
 του, γηνάδην ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν
 ἐκείνων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν ἀ-
 γχιώας ἀποφῆσαι εἴη πλὴν ὅσιν. Ἀλκιώας δὲ ὁ
 καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῶν, καὶ
 ἐρωάμιος, ὡς φασί, τῶν Νικεστράτου ὄν. καὶ
 ποίνω ἢ ἰσορεία, εἰ μὲν ἄλλως ὃ τερπνόν
 ποσειδάων ἀποφῆσαι, πολλοὺς αὐτῶν ἐργάτας
 ὅτι ἀποφῆσαι ἀγχι ὃ δὲ καὶ μόνον ἔχει ὃ
 ἴδον ἐντελές, λέγω δὲ πλὴν τῆς ἀληθείας
 δήλωσιν, ὀλίγον τῶν καλλοῖς φρονησῶν. ἐπὶ
 κακείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ὅσοι τερπνόν ἐν
 αὐτῆ ὃ χροάμιον μωθῶδες, καὶ ὃ τῶν ἐπαμ-
 νων μάλιστα ποσειδάων, ποσειδῶν ἐκείνων ποῖς
 ἀκούσιν ἴδον, μὴ τὸν συρφετὸν, καὶ τὸν πο-
 λὺν δῆμον ὅτι ἀποφῆσαι, ἀλλὰ ποῖς δικαστικῶς,
 καὶ νῆ Δία, συρφετικῶς ποσειδέπτε ἀ-
 χροασαμύθους, οἷς ὅσοι αὐτῶν τῶν ποσει-
 δαμῶν, ὅσοι ὑπερὸν μὲν τῶν Ἀργου ὀρώνας, ὃ
 ποσειδάων τῶν σώματος, ἀργουαμειβι-
 κῶς δὲ τῶν χροάμιον ἐκείνων ἐξετάζοντες,
 ὡς τῶν μὲν ποσειδάων ἐκείνων, ἀπὸς ἀποφῆ-
 σαι, ποσειδάων ἐκείνων τῶν δόκιμα, καὶ ἔνομα,

A non secus ac si quis athletæ alicui istorū
 validorum & vehementer robustorum
 purpuram induat, ac cæteris ornamentis
 meretriciis cum exorner, præterea &
 fuce & cerussa faciem eius oblinat. Ut
 enim, Dij boni, omnino ridiculum red-
 deret, deformādo ipsum ornatu illo? At-
 qui nō hoc dico, quasi non laudandum in
 historia interdum sit; sed suo loco & tem-
 pore laudandum, modūmq; rebus adhi-
 bendum esse censeo, ne qua molestia affi-
 ciantur ij qui in posterum hæc eadem a-
 liquando legent. Et in summa, ita hæc om-
 nia moderanda sunt, quasi posteris, nō
 præsentibus scribantur, ut & paulo post
 ostendemus. Porro qui putat rectè diui-
 di in duo historiam, puta in iucundum, &
 vtile: & ob hoc & encomium in eam in-
 troducunt, tanquam quod & iucundū sit,
 & delectet legentes: vides nimirum quā-
 tum à vero aberrant: primū quidē di-
 uisione mala atque adulterina vtentes.
 Vnum enim opus est historię, & vnus fi-
 nis, vtilitas, quę ex sola veritate concilia-
 tur. Iucundum verò si & ipsum sequatur,
 melius quidem hoc, perinde vt si forma
 seu pulchritudo athletā: sin minus, nihil
 vetat ab Hercule prognatum esse Nico-
 stratū illum Isidoti filium, generosus cum
 sit, & vtroque colluctatore suo fortior, e-
 tiam si ipse quidem quod ad faciem atti-
 net, turpissimus videatur: Alcæus autem
 formosus ille Milesius colluctetur cū eo,
 amasius quoque, vt aiūt, ipsius Nicostrati
 existēs. Quare historia siquidem obiter,
 & velut auctarij modo, iucunditatem ad-
 ditam habeat, complures amatores ad se
 alliciet: sed quatenus perfectū atque in-
 tegrum, idque solum habet, quod pecu-
 liare ac proprium ipsius est, veritatis ex-
 positionē dico, non magnā pulchritudi-
 nis rationē aut curā habet. Præterea etiā
 illud dicere non indignū fuerit, quod ne-
 que iucūdum adeo in historia, quod val-
 de fabulosum est & ad laudē maximè in-
 clinat, vtroque auditoribus esse solet,
 dum non de fece hominū, ac multa pro-
 miscuāq; plebe hoc intelligamus, sed de
 iis qui iudicātium more, atque adeò, per
 Iouem, sycophantarum modo auscultāt,
 quos nihil subterfugere facilè potest, vt-
 pote ipso etiā Argo acutiūs, ac toto cor-
 pore vndique omnia intuentes, inensa-
 riorum autem more, singula eorum quę
 dicuntur, accuratè ac diligēter exploran-
 tes, ita vt alia quidē velut adulterina re-
 iiciāt, ea verò quę proba sunt & legitima,

& quæ typum seu formã accuratè & ex- A
 presse referunt, recipiãt atque approbẽt.
 Ad quæ etiam respicere decet eos qui hi-
 storiam componunt, aliorum autem nul-
 lam aut parvam habere rationem, etiam-
 si rûpantur laudatores. Si verò neglectis
 hisce studebis historiam supra modũ de-
 lectabilem facere, admixtis fabulis, lau-
 dibus, & cæteris huiuscemodi adulationi-
 bus, celerrimè similem illam reddes
 Herculi in Lydia. Vidisse enim alicubi te
 consentaneum est pictum illum Ompha-
 læ feruentem, atque admodum alieno
 ornatu ac habitu indutum, illa videlicet,
 pelle ipsius leonina vestita, & clauã ma-
 nu tenente, eoque Herculem scilicet præ B
 se ferente, ipso autem in crocoto & pur-
 pura lanã trahente, & vapulante ab Om-
 phale sandalio, & quod turpissimum spe-
 ctaculum est, vestitu cum corpore non
 conueniente, neque ad proportionem il-
 lius quadrante, atque ipso deo virilem il-
 lum corporis habitum turpiter adeò ef-
 fœminante. Ac multi quidẽ fortassis et-
 iam hæc tua laudabunt, pauci verò illi
 quos tu cõtemnis, suauiter admodum &
 ad fatietatem vsque ridebũt, aspicientes
 indoctam ac dissonam malèque cohære-
 tem rei cõpositionem. Nam quod vniuf-
 cuiusq; rei proprium est, id pulchrũ est.
 hoc si mutaueris, deforme id ipsum vsu
 reddetur. Omitto hîc dicere quòd ipsæ
 quoque laudes vni fortasse alicui iucunde
 ac delectabiles sunt, ei puta qui laudatur:
 cæteris verò molestæ, & maximè si im-
 modicos veri excessus siue hyperbolas
 habuerint, quales ipsas plerique faciunt,
 dum beneuolentiam eorum quos laudãt,
 venantur, & eò vsque immorantur illis,
 donec omnibus adulationem hanc ma-
 nifestam reddant. Neque enim secun-
 dùm artem hoc facere norunt, neque a-
 dulationem tegũt, sed irruentes, cõferta C
 omnia & incredibilia & nuda exponũt:
 quare neque illud consequuntur, quod
 maximè intendunt. Nã qui laudantur ab
 ipsis, oderunt multo magis ipsos & auer-
 santur, vt adulatores: rectè sanè faciẽtes,
 & maximè si virili ac generoso animo præ-
 diti sunt: quemadmodum Aristobulo
 accidit, qui singulare certamen Alexan-
 dri & Pori conscripsit. Eo enim ipso le-
 gente hunc potissimũ locum quo pu-
 gnam hanc descriperat, (putabat enim
 se maximam apud regem gratiam hoc
 pacto initurum esse, alsignatis illi falsò
 rebus quibusdam præclarissimè gestis, & efficitis operibus veritatem excedentibus)

κὺ ἀκριβοῦς τὸν τύπον πρὸς θεὸν ἀποβλέποντα
 χεῖρὸν κὺ συγγραφοῦν, τῆν δὲ ἄλλων ὀλίγον φρον-
 τίξειν, καὶ ἐν διαγράφων ἐπαμνοῦντες. ἡ δὲ
 ἀμελήσας ἐκείνων, ἠδυνῆς πρὸς τὸ μετεῖναι
 τὴν ἰσοπέδιαν μύθοις, ἔπαμνοις, ἔ τῆ ἄλλη
 θωπεία, πᾶσι δὲ ὁμοίαν αὐτῶν δὲ ἐργάσασθαι
 τὰ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλῆος. ἔωρα κείναι γὰρ που
 σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῆ Ὀμφάδῃ δουλεύον-
 τα, πῶν δὲ ἀλλόκοτον σκευῶν ἐσκεύασμένον,
 ἐκείνου μὲν, τὸν λέοντα αὐτῷ περιβεβλημέ-
 νου, κὺ τὸ ξύλον ἐν τῇ χεὶρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρα-
 κλέα δῆθεν ἔχουσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, ἔ
 πορφυεῖδι, ἔρια ξάμνοντα, κὺ παμόμνον ὑπο-
 τῆς Ὀμφάλης τὰ σαρδάλα. ἔ τὸ θεῖμα
 ἀγχιόν, ἀφεστῶσα ἠ ἐοδῆς τῆ σώματος, ἔ μὴ
 πρὸς τὸ ζῆλον, κὺ τῆ θεοῦ τὸ ἀνδραδέες ἀγχι-
 μόνως καταθηλωμένον. κὺ οἱ μὲν πολλοὶ,
 ἴσως ἔ τῶντα σὺ ἐπαμνεσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ
 ἐκείνοι, ὧν σὺ κατὰ φρονεῖς, μέλας ἠδὺ, κὺ
 ἐς κόρον γελάσονται, ὀρώντες τὸ ἀσύφηλον, κὺ
 ἀνάρμοστον, ἔ δευκόλλητον τῆ πρὸς γράμματος.
 ἐκείνου γὰρ δὴ ἴδρον πῖ, καλὸν ἔστιν. εἰ δὲ τῶν
 ἐναλλάξας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν
 χεῖρὸν γίνεται. ἐὼ λῆξιν ὅτι οἱ ἐπαμνοί, ἐνὶ
 μὲν ἴσως τερπνοί, τὰ ἐπαμνεμῶν, τῶν δὲ
 ἄλλοις, ἐπαρθεῖς· κὺ μέγιστα ἡ ὑποφθογῆς
 τὰς ὑποφθογῆς ἔχουσι· οἷος αὐτοῖς οἱ πολλοὶ
 ἀπὸ γράζονται, τὴν δὲ νοῖαν τὴν πρὸς τῆν
 ἐπαμνεμῶν θηρώμενοι, κὺ ἐνδρατεῖδον-
 τες, ἀγχι τῆ πᾶσι πρὸς φαιῆ τὴν κροκωτῶν
 ἐξεργᾶσασθαι. ὁ δὲ γὰρ κτὲ τῆ χεὶρὸν αὐτῷ
 δρᾶν ἴσασιν, ὁ δὲ ἐπισηκιάξασιν τὴν θωπείαν·
 ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθροῖα πῶντα καὶ ἀπί-
 θανα, καὶ γυμνά διεξίασιν· ὡς τε ὁ δὲ τυγ-
 χύσασιν ἔ μέγιστα ἐφίενται. οἱ γὰρ ἐπαμνε-
 μνοὶ πρὸς αὐτῶν, μισοῖσι μέλλον, κὺ ἀπο-
 ἐρέφονται ὡς χόλαχος, ὅτι ποιοῦντες, κὺ μέ-
 λιστα ἡ ἀνδρωδῆς τὰς γνώμας ὧσιν. ὡς τῶν
 Αλεξάνδρου μονομαχίαν γράψαντος Αλε-
 ξάνδρου, κὺ Πάριου, κὺ ἀναγινόντος αὐτῶν τῆ
 μέγιστα τὸ χεῖρον τῆς γραφῆς (ὡς τε γὰρ χα-
 ριῶν τὰ μέγιστα τὰ βασιλῆος ἐπιλυδρῶντος
 Σπριείας πινᾶς αὐτῶν, ἔ αἰαπλάτων ἔργα
 μείζον τὸ δὲ θηθείας) λαβῶν ἐκείνος τὸ βιβλίον,

(πλέοντες δ' ἐτύχθον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰδαίῳ) ἔρριψεν ἄπὸ κεφαλῆς εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὡς Ἀριστοβουλε, τοιαῦτα ἕως ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονδύοντα. καὶ ἐμδύλε γὰρ οὕτως ἀγανακτήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε σὸς πλεῖον τῶν ἀρχιτέκτωνος τὸ λῆμα ἰκέλετο, ἕως ἄποστολῆς τὸν Ἀθῶν εἰκόνα ποιήσῃ αὐτῆς, καὶ μέγα κρομήσῃ τὸ ὄρος ἐς ὁμοίότητα τῆς βασιλείας. ἀλλὰ χύλα καὶ δὴ δὲ ὅτι τῶν αἰδομένων, οὐκ ἔτι ἔτι ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκ τῆς εἰ μὴ τις κομιδῆ ἀπόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαυτῶν ἄνθρωπος; ὡν τῶν πόδας οἱ ἐλεῖχοι ὡς τῶν οἱ ἀμορφοὶ τῶν ἀδρόφων, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ γυναικα τοῖς γραφεῖσι τῶν ἀκελευσμένων ὡς καλλίστας αὐτῶν (τῶν γράφῃ οἶον) γὰρ ἀμεινον ἐξείν πλεῖον ὄψιν, ἐν ὁ γραφῆς αὐταῖς ἐρύθημα τε πλεον ἐπαρθεῖσι, ἐν τὸ λυκὸν ἐκαστὴ μίση πολὺ τῶν φαρμάκων. τοιοῦτοι τῶν συγγραφέων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χροῖσδες, ὅ, πὶ δὲ ἐκ τῆς ἰσορίας ἐλπίσωσι, θεραπείοντες οἱ μισοῦσαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, χύλα καὶ παρὸν δόλοισι, καὶ ἀπέχουσι ὄντας ἐς τὸ πῦρον δὲ, ἕποσιν τῆς ἕως βολαῖς πλεῖον ὄλιον παραματεῖαι ἀποφαινόντας. εἰ δὲ τις πᾶν τῶν τερπνὸν ἠγείται καὶ ἀμεινῶν δεινὴ τῆ ἰσορία πάση, τὰ ἄλλα, ἀ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ὅστιν ἐν τῆς ἄλλοις κάλλεσι τῶν λόγων. ὡν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν παρασηκοντα ἐπεικυκλοῦσιν. ἐγὼ δὲ οὖν καὶ διηγήσομαι ὅποσα μὲν μνησθῆ ἑναῖχος ἐν Ἰωνία συγγραφέων πινῶν, καὶ νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ παρὸν ἀκούσας τὸν αὐτὸν τῶν πόλεμον διηγησῶν καὶ παρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπίσῃσι τοῖς λεγόμενοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ὅστι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀφείον ἢ ὄρκον ἐπιθέσθαι συγγραμμάτων. εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν δὴ δὲ ἤρξατο, τῶν ἀκελευσῶν τῶν θεῶν στυμφάσασθαι τῶν συγγραμμάτων. ὄρας ὡς ἐμμελῆς ἢ ἀρχὴ, καὶ τῶν πόδα ἢ ἰσορία, καὶ τῶν τοιούτων εἶδει τῶν λόγων παρέπουσα; εἶτα μικρὸν ἕποσας, Ἀχιλλεὺς μὲν, τὸν ἡμέτερον ἀρῶντα εἶκαζε,

A Alexander accepto libro (nam tum forte in flumine Hydaspae nauigabant) proiecit precipitem in aquam: Et te, inquit, eodem modo decebat Aristobule precipitari, qui talia pro me singulari certamine pugnaueris, & elephantos sagitta interfeceris. Et certe indignaturus ita fuerat Alexander, ut qui nec architecti illius audaciam ferre potuerit, pollicentis se montem Atho ad illius imaginem efficturum esse, montemque ipsum illius similitudine exornaturum: sed statim pro adulatore, homine illo agnito, non amplius neque ad cæteras res eodem ut antea usus est. Vbi igitur delectabile illud in hisce manet? nisi si quis vehementer amens aded foret, ut oblectaretur huiusmodi laudibus, quarum vanitas & confutatio ante pedes & in promptu esset: perinde ut homines deformes interdum solent, & præcipue mulierculæ, quæ pictoribus mandant ut se quam pulcherrimas pingant. Arbitratur enim melius habituram sibi esse faciem, si pictor ipsis & plurimum ruborem illinat, & multum candoris intermiscet pigmento. Tales plerique scriptorū hodie sunt, qui & proprium & vtile quod ex historia sperandum fuerat, palpando tractant: quos odio habere cōueniebat, ut qui in presenti adultores manifesti & inertes sint, & in posterum spectum reddant totum negotium propter nimios veritatis excessus, & incredibilitatem. Quod si verò quisquam existimat omnino iucunditatem per totā historiam admixtā esse debere, præstet cætera illa quæ re vera delectabilia sunt, inter reliqua ornamenta orationis, quibus plerique neglectis, ea quæ nihil ad rem pertinent, ingerunt atque inuoluunt: ego verò etiam narrabo quæ non ita multo antè memini me audire, cū in Ionia historiarum scriptores, atque adeo per Iouem in Achaia quoque nuper quosdam auscultarem idem hoc bellum exponentes. Ac per Gratias, ne quis pro dubiis aut incertis ea habeat quæ dicuntur. Nam vel iure iurando affirmare ausim, si modò urbanus foret, iusiurandum inserere commentario, vera illa esse. Ac vnus quidem ipsorum statim à Musis exordiebatur, inuocando deas, ut ipsæ ad opus hoc describendum adesse vellent. Vidēsne quàm scitum principium, & in promptu historia, & tali orationis figuræ conueniens? Deinde paulum progressus, Achilli quidem nostrum Imperatorem cōparabat,

Thersitæ autem regem Perfarum: ignorans videlicet quod Achilles multo melior futurus ipsi fuerat, si Hectorem potius quam Thersitem interfecisset, & si prior quidem bonus quispiam fugeret, persequeretur autem ipsum multo clarior alter. Post hæc adducebat & pro se ipso encomium quoddam, quo dignus esse qui conscriberet res gestas adeo præclaras ac splendidas, videri volebat. Hinc autem descendens, etiam patriam suam Miletum laudabat, illud addens, quod rectius faceret ipse quam Homerus, quoniam ille nusquam patriæ suæ mentionem fecisset. Postremò ad finem proœmij pollicebatur nominatim ac planis verbis, sese nostras res in maius sublaturum, Barbaros autem contrà etiam ipsum per se debellaturum atque oppressurum esse. Ac historiam quidem in hunc modum incipiebat, simul & causas vnde id bellum cœpisset, commemorando: Nam scelestissimus ac pessimè perditus iste Vologesus bellum mouere cœpit ob talem causam. Atque hic quidem in hunc modum. Alter verò quidam Thucydidis imitator summus quispiam, & ad archetypum seu primum exemplar admodum bene comparatus, etiam principium perinde vt ille, suo proprio nomine apposito fecit, festiuissimum illud quidem omnium principiorum, & Atticum animum planè spirans. Vide enim: Creperius, inquit, Calpurnianus Pompeiopolita cōscripsit bellum Parthorum ac Romanorum, quo pacto illud inter se gesserunt, statim ab eo exorsus, quando illud primum moueri cœptum est. Quare post tale vtique principium, quid tibi cætera amplius dicam? quomodo videlicet in Armenia perorauerit, Corcyrensem illum oratorem se ipsum exhibendo, aut qualem Nisibenis pesteni immiserit, quia partes Romanorum sequi noluerant: à Thucydide mutuatus omnia profus, excepto solo Pelasgico, & longis muris, in quibus tum habitauerunt illi qui temporibus illis peste laborabant. Cætera verò etiam ab Æthiopicis exorsus est: quare & in Ægyptum descendit, & in terram regis multam, in illaque ibi mansit: rectè sanè faciens. Ego itaque relicto illo sepeliente adhuc miseris Athenienses Nisibe, abij, satis sciens etiam ea quæ me digressio dicturus postea esset. Nam rursus etiam illud abundè multum nunc est, putare hoc esse Thucydidi consentanea atque similia dicere, si parum reueritus, ea quæ sunt ipsius illius, dixerit quispiam, vt *μικρὰ καὶ ἄλλα*, hoc est, parua & illa: & , *ὡς ἐν αὐτοῖς ἀφ' αἰτίας*, id est, vt etiam ipse dixeris: &

A Θεροσίτη ὃν τὸν Περσῶν βασιλέα, ὃν οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἢ αὐτῶν, εἰ ἔκτρομα μᾶλλον ἢ Θεροσίτην καθήρξεν· ἔειπε πορθεῖν μὲν ἔφθνηκε ἑαυτὸς πρὸς αὐτὸν, ἐδίωκε δὲ μὲν μέγ' ἀμείνων· εἴτε ἐπὶ γὰρ ὑπὸ αὐτῶν πικρῶν, καὶ ὡς ἀξίος εἶναι συγχεῖσθαι τοῖς πορθέξιν, ἔτω λαμωρῆς ὄσας· ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπὶ γὰρ καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, πορθεῖν, ὡς ἀμείνων ποιοῖ τὸ τὸ Ὀμήρου, μηδὲν μνησθέντος τὸ παρ' ἱδρύσας· εἴτε ὅτι τὸ τέλος τὸ πορθεῖν ὑπὸ γὰρ ἑρῆδην καὶ φαρῶν, ὅτι μὲν μὲν ἀφ' ἑρῆδην καὶ μέτετα, τοὺς βαρβάρους δὲ καὶ ἀπολεμήσιν ἔειπε αὐτὸς, ὡς αὐτὸν δυνάται καὶ ἤρξασθαι τῆς ἰσραήλ ἔτι, ἀπὸ αὐτῶν τὸ πολέμου ἀρχῆς διεξιῶν. ὁ γὰρ μιανώτατος, καὶ κάκις ἀπολεμήσιν Οὐολόγεστος, ἤρξασθαι πολέμου, δι' αἰτίαν πιδύμε δὲ αὐτῶν μὲν, τοῖς αὐτοῖς ἔτερος δὲ Ὀγκυδίδου ζήλωτος ἀκρος, οἷος δὲ μάλα τὰ ἀρχετύπω εἰκασμένους, καὶ τὸ ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τὰ εἰσὶν ὄνομα τὸ ἤρξασθαι, γρηγοροῦσιν ἀπασιῶν, καὶ θυμῶν τὸ Ἀθηναίων ἀποπνεύσασθαι ὄρα γὰρ Κρεπέριος Κολοπουριανὸς Πομπηίου πολίτης, σὺν ἑξασθαι τὸν πόλεμον τὸν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολεμήσασθαι πρὸς ἀλλήλους, ἀρχαῖος δὲ θυμῶν ξυμμετρήσασθαι ὡς τε μετὰ γε τοῖς αὐτοῖς ἀρχῆν, τί αὐτοῖς τὰ λοιπὰ λέγειμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραίων αὐτῶν ῥήσασθαι ὁ δὲ ἑρῆδην, ἢ οἱ Νισιβηνοὺς λισιμόν, τοῖς μὲν τὰ Ῥωμαίων αἰρεῖσθαι, ἐπὶ γὰρ τε, ὡς αὐτὸν Ὀγκυδίδου γρηγοροῦσιν ὄρα ἀρδην, πλὴν μόνον τὸν Πελασγικόν, ἔτι τὸν τειχῶν τὸ μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λισιμώσαντες, ἀκρῶν τὰ δὲ ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξασθαι, ὡς τε ἔς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἔς τὸν βασιλέως γλῶσσαν τὴν πολλήν, καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινε εὖ ποίων. ἐγὼ γὰρ οὐκ ὄρωσιν αὐτὸν ἐπὶ καὶ ἀλλοτρίων τοῖς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβῃ, ἀπὸ γὰρ ἀκριβῶς εἰδὼς ἔοσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπιφάνως πολὺν νῦν ἔστι, ὃ οἰεσθαι τὸ τὸ εἶναι τοῖς Ὀγκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐν τῆς τῶν αὐτῶν ἐκείνου λέγει πρὸς, μικρὰ καὶ ἄλλα, ὡς καὶ αὐτὸς ἀφ' αἰτίας,

ἔδ' αὐτῶν, ἢ Δία, κακίαινα ὀλίγου δεῖν πα-
 ρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς εἶπε συγγραφεύς, πολλὰ
 καὶ τῶν ὀπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς
 Ρωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγρα-
 ψε, καὶ πύργων, ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυρας, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐνόησον ἠλίκων τὸ ἀξίω-
 μα τῆς ἰστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδης παρέπον,
 μετὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιω-
 τικὰ τῶν ἐκείνων, ὡς ἄρ' αὐτὸς πύργους
 ὑπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπόρους, καὶ πηλύ-
 τως στυάδοντα. ἄλλος δὲ τις αὐτῶν, ἑσπύ-
 μνημα τῶν γεροντότων γυμνῶν στυαγαγῶν
 ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζῶν, καὶ χαμηλοπέτες, οἷς
 ἢ γραπτότης αὐτὸς τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογρα-
 φοῦντος, στυάθην, ἢ τέκτων, ἢ κέπηλός
 τις συμπαινοῦν τῇ γραφῇ. πλὴν ἀλλὰ
 μετρωτέρος γὰρ ὁ ἰδιώτης εἶπε μὲν, αὐτὸς μὲν
 αὐτὴν δὴλος ὢν, οἷος μὲν, ἀλλὰ δὲ τινὶ χαλεπι-
 π, καὶ διωκομένου ἰστορίας μετὰ χεῖρα δα-
 πεπονηκώς. τῆ το μόνον ἠπασά μιν αὐτῶν, ὅτι
 ἔτις ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον,
 ἢ καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν Κάλ-
 λιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν κορυφῶν ἑκτῆς ἰστο-
 ριῶν Παρθίων. καὶ ἑσπεύετο ἑκάστη
 ὁ ἔριθμος, καὶ, ἢ Δία, καὶ τὸ παροῖμιον
 ἑσπεύετο ἐποίησεν, ἔτις στυαγαγῶν
 οἰκῶν εἶ) ἰατροῦ ἰστορίας συγγραφεύς, εἶπε ὁ
 Ἀσκληπιός μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλ-
 λωνος, Μυσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας
 ἀρχῶν. καὶ ὅτι ἔριθμος ἐν τῇ ἰατρικῇ
 εἶπε, ὅτι οἶδ' ὅτι ἔριθμος, αὐτὴν μάλιστ' ὅτι
 τῶν κοινῶν μετέστη, ἰατρικῶν μὲν λέ-
 γων, καὶ πείρων, καὶ ὀκώτων, καὶ νύσων, τὰ
 δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδιὰται τοῖς πολλοῖς, καὶ
 τὰ πλῆστα, οἷα ἐκ τειρόδου. εἶ δὲ με δεῖ καὶ
 σοφοῦ αἰδρός μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα
 ἐν ἀφανεί κείσθω, τῶν γινώσκων δ' ἐρατῶν, καὶ
 τὰ παρῶν ἐν Κορίνθῳ συγγραμματα, κρείτ-
 τω πάσης ἐλπίδος. ἐν ἔργῳ μὲν γὰρ δι-
 γνός ἐν τῇ παρῶν τῶ παροίμιον τειρόδου,
 στυαγαγῶν τοῖς ἀγαθῶν στυαγῶν, λόγον
 πηλύσπον δῆξαι στυαγῶν, ὡς μόνον αὐτῶν
 σοφῶν παρῶν ἰστορίας συγγραφεύς. εἶπε με-
 τὰ μικρῶν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶπε ἄλλος

A ἢ δὲ αὐτῶν τῇ Δία, id est, non ob eam causam,
 per Iouem: & κακίαινα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. hoc
 est, etiam illa parum abfuit quin præter-
 irem. Nam idem hic scriptor multa
 quoque armorum & tormentorum ge-
 nera iisdem nominibus quibus ea Roma-
 ni vocant, perscripsit, & fossam itidem
 ut illi, & pontem, & similia dixit. Ac mi-
 hi cogita, quanta hæc historiæ dignitas,
 & quàm Thucydidi hoc conueniens sit,
 inter Attica nomina, Italica ista perinde
 ut purpuram interponi, exornantia, de-
 centia, & omnino consonantia. Alius ve-
 rò quispiam ipsorum, quasi quoddam
 commentarium actorum nudum in scri-
 B pta relatum, valde pedestre ac humi ser-
 pens, perinde ac si miles aliquis, aut fa-
 ber, aut caupo, qui vnà cum exercitu cir-
 cumuagaretur, ea quæ in singulos dies ac-
 ta fuissent, annotasset, composuit: nisi
 quòd priuatus hic modestior certè fuit,
 quippe qui ipse quidem statim qualis es-
 set, manifestè apparuerit: alteri autem a-
 licui, maiori gratia prædito, quique hi-
 storiã aliquando aggredi posset, materiã
 subministrarit. Hoc vnum in eo repre-
 hendere soleo, quòd ita tragicè inscripsit
 libros suos, magis quàm pro ipsorum scri-
 ptorum fortuna, in hunc videlicet modũ:
 C Callimorphi, medici hastatorum legio-
 nis sextæ, historiarum Parthicarum, &c.
 & subscriptus infra erat unicuique libro
 numerus. Ac per Iouem etiam proce-
 mium plus quàm frigidum fecerat, ita
 colligens, familiare ac proprium medici
 esse, historiam scribere: siquidẽ Æscula-
 pius Apollinis filius foret, Apollo autem
 Mularũ dux, & omnis eruditionis prin-
 ceptus. Deinde quòd & Ionica lingua exor-
 sus scribere, mox nescio qua sententia,
 quòve animo statim admodum ad com-
 munem trásiit, ἰατρικῶν, hoc est, medicam
 artem, & experiẽtiam, & quæcunque, &
 morbum, pro ἰατρικῶν & πείρων, & ὀκώτων &
 νόσων, ἰατρικῶν & πείρων & ὀκώτων, & νόσων, dicens,
 cætera autem cum multitudine consu-
 eta atque eadem, ac plurima etiã velut ex
 trinitio desumpta. Si verò & sapientis viri
 meminisse me decet, ipsum quidem no-
 men in obscuro positum sit, sententiã au-
 tem dicã, & scripta paulò antè Corinthi
 edita, omni spe potiora. A principio enim
 statim, in prima exordij periodo, disputa-
 bat cũ lectoribus, sermonẽ omnino crudi-
 tum ac sapientem exhibere studẽs, quòd
 soli videlicet sapienti conueniret histo-
 riam scribere. Deinde post paulũ sequebatur alius syllogismus, deinde item alius:

& prorsus per omnes figuras disputando ratiocinabatur illi exordium istud adulatorium, videlicet vsque ad satietatem: & encomia ista molesta ac valde scurrilia, syllogistica tamen & disputatoria, & contracta seu condensata etiam illa. Et sanè etiam illud perquam ineptum videbatur mihi, & viro philosopho, & barba cana promissaque minimè dignum, quod in proœmio dicebat, principè nostrum hoc præter cæteros præcipuum & quasi seorsim habiturum esse, quod eius res gestas etiã philosophi iam memorię prodere dignarentur. Nam tale, si modò fieret, conueniebat cogitandũ nobis relinqui potius, quàm ipsum dicere. At verò neque illius fas est obliuisci, qui tali principio exorsus est: Venio dicturus de Romanis ac Persis: & paulo post: Necessè enim erat Persis malè euenire. Et rursus: Fuit Osroes, quem Græci Oxyroën nominat: & alia id genus multa. Vides igitur vt similibus hic illi fuerit in eo, quod ille Thucydidem, hic autè Herodotũ bene admodum assimilabat. Iam alius quidam celebris & decantatus ob dicendi virtutem, Thucydidi & ipse similis, aut etiam melior paulo illo, omnes ciuitates, & omnes montes, cãpos præterea & fluuios interpretatus est quam planissimè ac validissimè, vt ipsi videbatur. Illud autè in inimicorum capita vertat malorũ auerruncator Hercules. Tanta enim frigiditas inerat, quæ & Caspias niues, & glaciem Gallicam superaret. Clypeus igitur Imperatoris vix toto libro ab illo describebatur, & Gorgon in vmbone, & oculi eius ex nigro & albo & cæruleo compositi: præterea & balteus arcum cœlestem imitãs, & dracones inter se implicati, & capillorum more dependentes. Nam Vologesi bracca aut frenum equi, ô Hercules, quot millia versuum vnumquodque horum absoluebat: deinde qualis fuerit coma Osroæ natãtis per Tigrim, & in quale antrum effugerit, tectum videlicet ex hedera & myrto & lauro, quæ eodem loco creuerant, & quasi in vnum coaluerant, atque idem illud opacum & vmbrosum fecerant. Considera igitur quàm hæc ad historiam necessaria sint, & quàm non absque his, ea quæ illic gesta sunt, scire potueramus. Nam præ imbecillitate (qua inter ea quæ vtilia sunt cognitu, discernenda, laborant) aut præ ignorantia (dum quid potissimùm dicendum sit, nesciunt) ad huiuscemodi locorum & antrorum descriptiones diuertuntur.

A καὶ ὅλως ἐν ἀπολυτῇ γήματι στυμνωτῆται αὐτῷ ὁ παροίμιον ὁ τῆς κλακείας ἐς κέρων καὶ τὰ ἐκκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῆ βωμολοχικὰ: οὐκ ἀσυλλόγητα μῦθοι, ἀλλὰ στυμνωτῆματα, καὶ στυμνωμένα κἀκείνα. καὶ μὴ κἀκείνο φορτικὸν ἐδόξε μοι, καὶ ἤκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πύγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ ᾠρέπον, ὃ ἐν τῷ παροίμῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξείρετον τῆτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἀρχων, ὅγε τὰς περὶ τῆς καὶ φιλόσοφοι ἠδὲ συζητάφην ἀξιοῦσι. ὃ γὰρ τοιοῦτον, εἴτε ἄρα, ἡμῖν ἐδόξεν κατὰ λιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν, καὶ μὴ ἔδῃ ἐκείνῳ ὅσον ἀμνημονεύσαι, ὅς τοιαῦτα διεχρῆτο ἤρξατο. Ερχομα ἐρέων περὶ Ρωμαίων, καὶ Περσέων. καὶ μικρὸν ἔπειθ' ἐδέετο γὰρ Πέρσησι γινέσθαι κακῶς. Ἐπάλιν, μὴ Οσρόης, τὸν οἱ Ἕλληες Οξυρόην ὀνομάουσι. Ἐπὶ ἀλλὰ πολλὰ τοιαῦτα. ὅρα, ὁμοῖος οὐτὶ ἐκείνῳ, πρὶ ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδης, οὐτὶ δὲ, Ἡεροδῶτα ὃ μάλα ἐφαίκε. ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπεὶ λόγων διωάμει, Θουκυδίδης καὶ αὐτὸς ὁμοῖος, ἢ ὀλίγω ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πόρτα ὄρη, Ἐπεδία, Ἐποταμοὺς ἐρμυλιώσας περὶ ὁ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ἔπειθ' ὁ δὲ, ἐς ἐφρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος πρέφει ποσαύτη ψυχρότης ἐν τῷ ὑποφύτῳ Κασσιανῶν χιόνα, Ἐτὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν ἢ γρηῷ ἀσπίς ἢ τῆ ἀσχετόπερος, ὅλα βιβλίῳ μόγις ἐξηρμυλιώθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπεὶ τῆ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, Ἐλαθοῦ, Ἐμέλανος, Ἐζώνη ἰεροφθῆς, καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, Ἐβοσρυχηδόν. ἢ μὲν γὰρ Ουλογοῦσιν αἰαλίσει, ἢ ὁ χαλινὸς τῆ ἴσπου, Ἡρακλῆς, ὅσα μυριάδες ἐπὶ ἑκάστον τούτων, καὶ οἷα μὴ ἢ Οσρόου κῆμη, διεγέροντος τὸν Τίχητα, Ἐ ἐς οὗ ἀνέγον κατέφυγε κητιοῦ, Ἐ μύρρινος, καὶ δάφνης, ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφυκότων, Ἐ σύσκιον ἀκριβῶς ποιόντων αὐτὸ, σέπει ὡς ἀνατῆα τῆ ἰσορία ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ αἰδύ αὐτῶν, ἢ δὲ μὲν τι τῶν ἐκ τῆ περὶ τῆσιν τῶν. ὑπο γὰρ ἀθηνείας τῆς ἐν τοῖς χερσὶμοῖς, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπεὶ τὰς τοιαύτας τῶν χερῶν καὶ ἀντρῶν ἐκφερόσας πρέπονται.

Ἐὐπότῳ ἐς πολλά καὶ μεγάλα ἰσχυράματα ἐμπέσωσιν, εὐκλείων οἰκίτη νεοπλουτῶν, ἀρτί τῷ δεσπότη κληρονομήσαντι, ὃς οὐτε πῶ ἐαδίηται οἶδεν ὡς χρὴ πειθαρχῆται, ἔτε δὲ πῆσαι καὶ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσαι πολ- λάκις, ὀρνίθων, καὶ στείων, καὶ λαγῶν, πορχειμύων, ὑπερπύπλαιται ἔτι πῶ- νος, ἢ τρεῖς, ἔστ' αὖ ἀφ' ἑαδίων ὄντων δὲ οὐκ, ὃν πορχειμύων, καὶ τραύματα σωέγραψι πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὶ τὸν μέγαν τραυθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πείσχυ τῷ στρατη- γῷ, ἐπὶ καὶ ὅκτω τῶν πολεμίων ἀπέθανον· ἐπὶ δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῷ το μὲν, καὶ πῶ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐφύσατο. ὅτι γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανόντων μυ- ριάδας ἐπὶ πέντε, καὶ περὶ ἑκατὸν, καὶ ἑξ ἑκατῶν ἀφ' ἑκατῶν δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γινέσθαι ἐνεία· ταῦτα οὐκ οἶ- δα εἶ τις ἀπὸ Φροντῶν, αἰαχόιστο. καὶ μὲν καὶ κείνο λεκτέον, ἢ μικρὸν ὄν. ὑπερὶ γὰρ τῷ κομιδῆ Ἀθηκῶν ἐστὶ, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνίῳ ἐς τὸ ἀκρετέστατον, ἠξίωσεν ἔγω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ρωμαίων, καὶ με- τὰ τὰ ἑλληνικά, ὡς Κρόνον μὲν, Σαρυρῖνον λέξαν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντων- να, Τίτανιον δὲ, τὸν Τίτανον, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὐκ, πε- ρὶ τῆς Σεβερειανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πᾶντες ἐξηπάτῳ οἰόμε- νοι ἔφει τεθναῖαι αὐτὸν, ἀποθανοὶ δὲ ἀπὸ σιπῶν ἀποχρόντος· τῶν γὰρ αὐτῶ ἀλυπό- τῳ δόξα τὸν θάνατον. οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, τριάν, οἶμος, ἡμε- ρῶν ἐγγύστερον ἀπόσιτοι δὲ; καὶ ἐπὶ ἀφ' ἑκατῶν κοδοσιν οἱ πολλοί· ἐκ τῶν εἰ μὴ τῶν ὑπο- λαβοῖς τις, ὡς Οσρέης εἰσὶ καὶ πορχειμύων ἐστ' αὖ Σεβερειανὸς λιμῷ ἀπόληται καὶ ἀφ' ἑκατῶν οὐκ ἐπήγαγε ἀφ' ἑκατῶν ἐβδόμε- νος δὲ καὶ ποιητικῶν ὀνομασίαι, ὡς καλεῖ Φί- λων, ἐν ἰσοπέλα χρωμύοις, που αὖ τις γείη, τῶν λέγονται, ἐλέλιξε μὲν ἢ μηχακῆ, τὸ πείρας δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰσοπέλας.

A Ac quoties in multas ac præclare gestas res incidunt, similes esse videntur seruo recens locupleti facto, qui domino suo nuper in bonis successit, qui neque scit vestem quo pacto induere debeat, neque cenam ex more ac legitime capere no- uit, sed serpenumero irruens gallinis & suillis & leporinis appositis, pro ijs pul- mento aliquo aut salamento oppletur a- deo, dum ingurgitando rûpatur. Hic igi- tur, de quo antea dixi, etiam vulnera de- scripsit admodum incredibilia, & mortis genera aliena, puta quo pacto in digitum pedis maiorem vulneratus quidam, con- festim decesserit: & quod in clamante so- lum duce exercitus Prisco, septem & octo hostium mortui fuerint. Præterea & in numero occisorum ab hac parte etiam contra quam in Imperatorum epistolis scriptum continetur, mentitus est. Nam circa Europum hostium quidem cecidisse millia trecenta septuaginta, & sex su- pra ducentos ait, Romanorum autem nõ amplius duobus, saucios autē factos fuisse nouem: quæ haud scio an ullus sanæ mentis ferre queat. Iam & illud dicen- dum, quod neque ipsum paruū est. Nam præ nimio studio Atticæ elegantix, & quod videri cupiebat vocem omnino ad eius linguæ proprietatem quàm accura- tissimè emundasse, volebat eodem pacto & Romanorum nomina efferre, eadēque inter Græca transcribere: ut Cronō qui- dem Saturninum vocabat, Phrontin autem Frontonem, Titanium, Titianum: & id genus alia multo magis ridicula. Præ- terea idem hic de morte Seneriani scri- psit, quod cæteri quidē omnes decepti ac falsi sint, qui putarunt ipsum gladio inter- fectum esse, quando inedia & cibi absti- nentia perierit: nam hanc mortem illi fa- cillimam, & minimè grauem visam fuisse: nesciens videlicet quod totum illud quod ille passus est, trium opinor die- rum fuit: qui autem inedia moriuntur, etiam in septimum vsque diem plerique sufficiunt. Nisi si quis hoc credere uolet, quod Osroës adstiterit expectans donec Seuerianus fame interiret, & ob hoc ante septimum diem in aciem non edu- xerit. Porro eos qui & poëticis nomini- bus, optime Philo, in historia vtuntur, quoniam loco ponamus? eos puta qui dicunt, ἐλέλιξε, hoc est, stridorem de- dit machina impulsæ, & murus cadens vehemēter ἐδούπησε, id est, fragorem dedit. Et in altera parte præclare huius historie:

Edeſſa igitur ita armis περιμαρμαρῖτι; hoc A
 eſt, circumcirca perſonabat, & ὄπιος erat,
 hoc eſt fremitus, qualis maris tempeſtuo-
 ſi eſſe ſolet. Et, omnia illa κίναρος, id eſt,
 tumultus ac ſtrepitus erant. Et, ipſe dux
 ἐμερμηλίζεν, hoc eſt, animo huc atque illuc
 verſabat, quo pacto potiffimum muros
 inuaderet. Deinde autem inter hæc, a-
 deo humilia & abiecta nomina, adeo ple-
 beia & mendicis conuenientia multa in-
 facta erant, in quibus velut rimæ aut la-
 cunæ cæteræ obturarentur, quale eſt il-
 lud: ἐπίτην ὁ στρατοπεδάρχης τῆς κυεῖας, hoc eſt,
 ſcripſit caſtrorum præfeſtus domino. Et,
 οἱ στρατιῶται ἠγρόραζον τὰ ἐλχρήζοντα, id eſt,
 emebant neceſſaria. Et, ἤδη λελοιδυμένοι περὶ
 αὐτοῖς ἐρίγοντο. hoc eſt, iam loti ad ipſos ve-
 nerunt: & id genus alia. Vt mihi hæc
 res perſimilis videatur eſſe Tragædo, qui
 altero quidem pede calciamento alto &
 grádi incedat, alterum autem ſandalio
 ſubligratum habet. At verò & alios quof-
 dam reperias, qui proœmia ſplendida ac
 tragica, & excellenter longa compoſita
 habent, vt ſperes ex eo, quæ ſequentur,
 omnino mirabilia quædam auditorum te
 eſſe: at mox corpus ipſum hiftoriæ exi-
 guum quoddam & ingeneroſum ſubte-
 xunt: vt & hoc non diſſimile videatur
 puero aut infanti alicui, ſicubi fortè vidi-
 ſti Cupidinē ludentem, perſonam Hercu-
 lis amplam & magnam, aut etiã Titani a-
 licuius induentem. Statim igitur, qui au-
 ſcultât, acclamare ipſis ſolēt notum illud,
 Parturiunt mōtes &c. Decet autē nō ita,
 ſed ſimilia inter ſe omnia, & eiufdē colo-
 ris eſſe, & capiti reliquum corpus reſpō-
 dere, vt non aurea quidē ſit galea, thorax
 autē omnino ridiculus, ex pannis alicun-
 de vetuſtis aut pellibus putribus cōſutus:
 deinde & clypeus ſalignus, & tibialia
 conchis incruſtata, aut ex corio porcino
 facta. Videas enim perquam multos hu-
 iuſmodi hiftoriarum ſcriptores, qui Rhodij
 illius Coloffi caput, nani alicuius ſeu
 pumilionis corpori imponant. Vt ruruſum
 alios, qui corpora ſine capitibus introdu-
 cunt abſque proœmiis, & ſtatim ab ipſis
 rebus incipientes, qui & Xenophontis
 ſectatores in hoc videri volunt, quoniam
 & ipſe ſic exorſus eſt: Darij & Paryſatidis
 filij naſcuntur duo, &c. & aliorum ve-
 terum, ignorantēs, quòd quedā proœmia
 vi ſeu poteſtate ſunt, quæ pleròſq; latent,
 vt alibi oſtendemus. Quanquam hæc omnia adhuc tolerabilia ſunt, quæcunque vel
 circa compoſitionem verborum, vel reliquam diſpoſitionem peccantur: at verò cir-
 ca ipſorū quoque locorum deſcriptiones mētiri, idque nō ſolūm paraſangas aliquot,

Εδεσα μὲν δὴ ἔτι τοῖς ὀπλοῖς περιμαρμαρῖ-
 ραίτο, καὶ ὄπιος ἦν, καὶ κίναρος ἀπὸ
 τα κίναρα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμηλίζεν, ὃ
 ἔτι μάλιστα παραγὰρ πρὸς τὸ πεί-
 ρος εἶπα μετὰ τὴν ἔτιως ἀτελεῖ ὀνόματα, ὃ
 δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλά πρὸς ἐνεβέ-
 βους, ὃ, ἐπέστηλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῆς κυ-
 εῖας, καὶ οἱ στρατιῶται ἠγρόραζον τὰ ἐλχρήζον-
 τα, καὶ ἤδη λελοιδυμένοι περὶ αὐτοῖς ἐρίγοντο.
 καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ παραγὰρ εὐχὴς εἶ
 παραγὰρ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπὶ ἐμβα-
 του ἐψηλοῦ ἐπιβέβηκότι, πατέρα δὲ, σὺμ-

B
 δαλον ὑποδεδεμένον, καὶ μὲν καὶ ἄλλοις
 ἰδίαις αὐτῶν, τὰ μὲν παροῖμα λαμψρὰ, καὶ
 παραγὰρ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγ-
 γράφοντας, ὡς ἐλπίζω θαυμαστὰ ἠλίκῃ τὰ
 μὲν ταῦτα πρῶτως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ
 αὐτὸ τῆς ἰσορίας μικρὸν τι καὶ ἀγνὸς ἐπα-
 ρησας, ὡς καὶ τὸ εὐκέναι παιδίον, εἴ που
 ἔρωτα εἶδες παίζοντα, παρασπείον Ηρα-
 κλέος πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον·
 ἀγρὸς γὰρ οἱ ἀκρύστητες ἐπιπρήθονται
 αὐτοῖς, ὃ, Ὡδινεν ὄρος. καὶ δὲ μὴ ἔτιως,

C
 ἀλλ' ὅμοια τὰ πρῶτα, καὶ ὁμόχρεα εἶ, καὶ
 στωάδον τῆ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ
 χροσπιῶ μὲν τὸ κεφάλος εἶη, τῶρα δὲ πᾶ-
 νυ γελοῖος ἐκ βαλῆν ποδῶν, ἢ ἐκ δερμά-
 των παρασπείον συσκεπημῶνος, καὶ ἢ ἀσπίς
 οἰσύνη, καὶ γριεῖνη περὶ ταῖς κνήμας. ἴδιαι
 γὰρ αὐτῶν ἀφ' ὧν τοιαῦτα συγγραφέας, τῶ Ρο-
 δίων Κολλασοῦ πρὸ κεφαλῶν ναυῶν σῶμα-
 τι ἐπιπρήθρας ἄλλας αὐτῶν ἐμπαλιν ἀκέφα-
 λα τὰ σῶματα εἰσάγοντας, ἀπαρομιῶσας,
 καὶ ἀγρὸς ἐπὶ τῶν παραγμάτων οἱ δὲ παρα-
 σταίρονται τὸν Ξενοφῶντα ἔτιως ἐρξά-

D
 μῶνον, Δαρείῳ καὶ Παρυσάτιδος παῖ-
 δες γίγονται δύο, καὶ ἄλλας τῶν παλαιῶν
 οὐκ εἰδότες ὡς δυναμίει πᾶσι παροῖμια
 ἔστι λεληθῶτα τοῖς πολλοῖς, ὡς ἐν ἄλ-
 λοις δείξομαι. καὶ τοῖς ταῦτα πρῶτα φορητὰ
 ἔστιν, ὅσα ἢ ἐρμυλείας, ἢ τῆς ἄλλης διατά-
 ξεως ἀμύρτημα τὰ ἔστι, ὃ δὲ καὶ περὶ τοῖς πό-
 πους αὐτοῖς φησὶ δεῖσθαι, ὃ παρασάγγας μόνον,

ἀλλὰ καὶ σαθροὶ ὄλοισι, τίη τῆς καλῆς ἔοικεν; εἰς γυνὴν ἔτιω ῥαθύμως σιωπήγαγε τὰ πρῶτα, ἔτε Σύρα πρὶν ἑστῆν, ἔτε δὲ λεγόμενον δὴ τῆτο, τῆς Εὐκρυείων τῶν τοιαῦτα μυθολογικῶν ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, ἔτιω ἔφη. Ἡ δὲ Εὐρώπος, κείτη μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθροὶ δὲ τῆς Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπέκτισται δὲ αὐτῶν Εδεσάοι καὶ ὁδὸς τῆτο ἀπέχουσα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τῆς Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῶν αὐτῶν βιβλίῳ λεγόμενος ὁ Ἰωνάος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περὶ αὐτῶν ἐν ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν γυνὴ τῶν Σαμειομένων, καὶ μονοκλιτῶν τῶν τείχεσι φανόντων. Ὡς δὲ καὶ γελῶν, εἰ σοὶ νῦν ὦ Φίλων, ἀπολογίμην, ὡς ἔπαρθησιν, ὁδὸς Μεσοποταμίης σοὶ ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπέκτισε. ἢ Δία, καὶ κείνο κομίδην πιδανὸν περὶ τῆς Σεβηλαιῶν ὁ αὐτὸς ὁδὸς εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὲν ἀκούσας τῆς τῆς αὐτῶν τῆς ἔργου ἀφουρόντων. ἔτε γὰρ ἔξω ἐτελήσασιν αὐτὸν ἀποθανόντων, οὔτε Φαρμάκου πείν, ἔτε βροχῶν ἀφασατα, ἀλλὰ πῖνα θάνατον ἐπινοῶσιν τραγικῶν, καὶ τῆς πόλεως ἐξείζονται. τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτῶν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλῶν, τῆς καλλίστης ὑαλοῦ. ἐπεὶ δὲ πρῶτως ἀποθανεῖν ἐγνώσθη, κατὰξαστα τὸν μέγιστον τῆς σκυφῶν, ἐν τῆς δρασμαίων χηρῶσιν εἰς σφαγῶν, ἐντεμόντα τῆς ὑαλοῦ τὸν λαμόν. ἔτιω ἔξω φίδων, ἔξω λοχάριον ὄρεν, ὡς ἀδρεῖός γε αὐτῶν καὶ ἠρωϊκὸς ὁ θάνατος γυνόπο. εἶτα ὁδὸς Ὀγκυδίδης ἐπιπέφον πῖνα εἶπε τοῖς πρῶτοις τῆς πόλεως ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χηρῶν ἐπιπέφον τῶν Σεβηλαιῶν. ἀπασιν γὰρ αὐτοῖς πρῶτος τὸν ὁδὸν αἶπιον τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Ὀγκυδίδην, ἢ ἀμύλλα. θάλασσαν τὸν Σεβηλαιῶν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφροσίων πῖνα Σίλωνα ἐκατόνταρον, ἀπαρῶνισι Περικλέους, ὡς τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπερῶν τῶν αὐτῶν, ὡς τὸ μετὰ τῆς Χαρίτες πολλὰ πρῶτον διακρύσασιν ὑπὸ τῆς γέλωτος.

A sed & totas mansiones, quantum unius diei itinere castra promoueri solent, illud quæso cui honesto aut pulchro comparabimus? Unus igitur quidam adeo officitanter ac desidiosè res ipsas collegit, utpote neque Syro aliquo cōsulto, neque notum illud quod vulgo dici solet, Epicureorum fabulis de his ipsis rebus auditis, ut cum de Euroπο mentionem faceret, in hunc modum dixerit: Euroπος, inquit, sita quidem est in Mesopotamia, mansionibus duabus ab Euphrate distās: deduxerunt autem eam coloniam Edesæi. Neque hoc illi satis fuit, sed & patriā meam Samosata, idem generosus ille in eodem libro sublaram vnā cum ipsa arce & muris in Mesopotamiam transtulit, ita ut tota ambiretur ac terminaretur utroque flumine, utrinq; altero quasi cutem illius præterlabendo radente, & tantum non ipsos muros alluente. Ridiculum autem etiam foret, si tibi nunc Philo apologiam aliquam contexā, quod neque Parthus neq; Mesopotamita sim: inter quos relatū ino egregius iste scriptor collocauit. Quin & illud valde scilicet credibile idem hic de Seueriano dixit, apposito etiam iureiurādo, quod quæ dicat, ex quodam audierit eorum qui ex ipso eo opere effugerunt. Neque enim gladio illum mori voluisse, neque venenum bibere, neque laqueo collum innectere, sed mortem quandam excogitasse tragicam, & quod ad audaciam attineret, omnino externam ac peregrinā. Fortè enim habuisse ipsum admodum magna vitrea pocula, ex vitro pulcherrimo facta. Postquam igitur omnino decretum illi fuisset mori, fracto ex scyphis maximo, vno quodam crustorum vsum esse ad cædē, inciso videlicet gutture, vitro. Atque ita neque gladium, neque lanceā reperit, quod moreretur, dummodo virilis ipsi & heroica mors obtingeret. Postea autē, quoniam Thucydides funebrem orationem quandam habuit pro iis qui primi tum eo bello occubuerunt, ipse quoque Seueriano talē habendam esse censuit. Omnibus enim ipsis cum Thucydide, eo qui nihil in culpa fuit eorum malorum quæ in Armenia acciderant, emulatio atque contentio est. Sepulto igitur Seueriano magnificè, adducit ad tumulum Afranium quendā Centurionem, emulum Periclis, qui talia ac tanta rhetorico more de illo perorauit, ut ego per Charites, multū admodum lacrymarū præ risu effunderem:

& maximè quando rhetor iste Afranius ad finem orationis lacrymans pariter cū miserabili ploratu, sumptuosarum cœnarum & propinationum illarum mentionem faciebat, deinde & Aiakis quendam colophonem imponebat. Nam gladio euaginato, generosè admodum, & vt Afranium decebat, aspicientibus omnibus seipsum ad tumulum iugulauit, non indignus per Bellonam, qui multo antè mortuus fuisset, si talia rhetoricatus esset. Atque hoc dixit idem, aspicientes omnes tum qui aderant admiratos fuisse, laudasseque Afranium supra modum. Ego verò etiam cætera illius damnabam, vt qui tantum non offerarum & ollarum meminisset, & placentarum memoria il-lacrymaretur. Hoc tamen præter cætera reprehendi, quòd non scriptore ipso & actore fabulæ huius ante se iugulato mortuus fuerat. Multos autem & alios consimiles his commemorare tibi amice Philo possem: veruntamen paucis quibusdam adhuc additis, ad alteram promissionis partem transibo, puta ad id consilium, quo pacto rectiùs ac meliùs historiam scribere quispiam debeat. Sunt enim quidam, qui, quæ rerum gestarum maximæ, & memoria dignissimæ sunt, prætermittant, aut quasi in transcurso tantum attingat: præ imperitia autem & ineptitudine, & ignorantia eorum quæ dicenda vel tacenda sint, ea quæ minima sunt, admodum prolixè & laboriosè immorando verbis exponunt, non aliter ac si quis Iouis Olympici vniuersam pulchritudinem ac formam, quæ tanta ac talis est, non videat, nec laudet, neque etiam iis qui de ea nesciunt, quicquã narret, sed subsellij rectitudinem & expolitionem, & crepidinis concinnitatem admiretur, & hæc admodum cum multa diligentia & cura exponat. Equidem audiui quendam, qui pugnam eam quæ ad Europum commissa fuit, ne totis quidem septem versibus prætercurrebat: viginti autem mensuras aut etiam ampliùs aquæ consumpserat in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, quo videlicet pacto Mauritanus quidã eques, Maufacas nomine, præ siti errans per montes, deprehenderit Syros quosdam agrestes prandium apponentes, & quòd principio illi metuerint ipsum: deinde verò intellecto quòd ex amicis vnus esset, receperint ad se hominem, & cibum præbuerint. Nam & illorū fortè quendam aliquando in Mauritaniam profectū fuisse,

καὶ μάλιτα ὅποτε ὁ ρήτωρ ὁ Αφρανίος, ὅτι τέ-
 λει τῶ λόγου διακρύων ἅμα σὺ οἰμωγῇ πε-
 ριπαγεῖ, ἐμέμνητο τῶ πολυτελῶν ἐκείνων
 δείπνων, καὶ προπόσεων εἴτα ἐπέθηκεν Αἰαί-
 τειὸν τινα πλὴν κορωνίδα. ἀσασάμμος γὰρ ὁ
 Ζήφος βύρηνος πόνου, καὶ ὡς Αφρανίον εἰκὸς ἦν,
 πόνων ὀρώντων, ἀπίσφαξεν ἑαυτὸν ὅτι ὦ
 πάφα, ὅκ ἀιάξιος ὢν, μετὸν Εὐνάλιον, πρὸ
 πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρήτορθευε. Ἐ-
 ἔπε φη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἀπὸντας, θα-
 μνάσαι, καὶ ἑσπεπαμένεσαι τὸν Αφρανίον. ἐγὼ
 δὲ καὶ πάλλα μὲν αὐτὸ κατεγήγνωσθαι, μονο-
 νηχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένον, καὶ ὅτι-
 διακρύοντος τῆ τῶν πλακουῶτων μνήμη τῶ-
 πο ἢ μάλιτα ἠπασάμμου, ὅτι μὴ τὸν συγχα-
 φέα, καὶ διδάσκαλον τῶ δράματος πρὸς πο-
 σφάξας, ἀπέθανε. πολλοὺς ἢ καὶ ἄλλους ὁμοίως
 τοῖσιν ἔχων σοι, ὦ ἐταῖρε, κατὰ εὐθιμῆσασθαι,
 δλίγων ὁμῶς ὅτι μνησθεῖς, ὅτι πλὴν ἑτέραν
 ἑσπεσθαι ἤδη μετελθὼσθαι, πλὴν συμβου-
 λῶν, ὅπως αὐτὸ ἀμφοῖν συγχαφῶσι. εἰσὶ γὰρ
 πινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν περὶ αἰσθημένων,
 καὶ ἀξιομνημόνευτα πρὸς ἀλείπουσιν, ἢ πρὸς ἀ-
 γέθουσι, ἑσπε δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ
 ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρό-
 τατα πόνου λιπρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύ-
 σασθαι ἐμπεραδιώοντες. ὡς φηρ ἂν εἴ τις τῶ
 Διὸς τῶ ἐν Ολυμπία ὁ μὲν ὄλον κάλλος, το-
 σοῦτον καὶ τοῖσιν ὄν, μὴ ἐλέποι, μὴ δὲ ἐπαμνοῖ,
 μὴ δὲ τοῖς ὅκ εἰδῶσιν ἐξηγεῖτο. τῶ ἑσπεδίου
 ἢ, τὸ, τε βύθουργες καὶ ὁ βύξισον θαυμάζοι, καὶ
 τῆς κρηπίδος ὁ βύρηνος, καὶ τοῦτα πόνου μὲν
 πολλῆς φροντίδος διεξιών. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἠκουσα
 πινος, τῶ μὲν ἐπὶ Εὐρώπῃ μάχην ἐκείνῃ ὄλοισ
 ἐπὶ ἀέπεσι πρὸς ἀδραμόντος, εἴκοσι ἢ μέτρα ἢ
 ἐπὶ πλείω ὕδατος ἀνηλωκότος εἰς ψυχρὰν ἑ-
 σπεδὲν ἡμῖν πρὸς ἐκείνου ἐδήγησιν ὡς Μαῦρος
 τις ἰππεὺς, Μαυσάκας τοῦ ὄμου, ἑσπε δὲ τοῖς
 πλαιωκόμος αἰὰ τὰ ὄρη, κατὰ λαβοὶ Σύροισι
 τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἀείσον πρὸς ἀπὸντας, καὶ
 ὅτι τὰ μὲν πρὸς ὄρη, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν,
 εἴτα μὲν τοῖς μαιόντες ὡς τῶν φίλων εἶη, κατε-
 δεξασθαι, καὶ εἰσιδάσθαι. καὶ γὰρ πῶς τυχὼν αὐ-
 τῶν ἀποδεδημηκότα ἑσπε αὐτὸν εἰς τὴν Μαύρων,

Præteritio
 necessarium,
 Et ratio non
 necessarium.

ἀδελφοῦ

· ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ στρατευομένου. μῦθοι A
 ὁ μὲν τῆσδε μακροί, καὶ διηγήσεις, ὡς ἠρα-
 σθεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσία, καὶ ὡς ἴδρι περὶ
 ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν ταῖς αὐταῖς συννεμομέ-
 νους, ἔως ἔπειτα λέοντος ὀλίγου δὲ καὶ ἑβρω-
 θίης, καὶ ἡλίκευς ἰρδίς ἐπὶ τὸ ἐν Καίθρεια. καὶ
 ὁ θαυμαστὸς συλξαφδὸς ἀφείας τὰς ἐν Εὐρώ-
 πῳ γηνομένης σφαγὰς ποσαύτας, καὶ ἐπε-
 λθούσας, ἔσπονδαὶς αἰαλίχας, καὶ φύλαχας, ἔ-
 αιπιφύλαχας, ἀγρε βαθείας ἐσπέρας ἐφείθη-
 κει ὅραν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καίθρεια,
 σκάροισι παμμεγέθους ἀξίους ὠνόμενον. εἰ δὲ
 μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα ἔσσευεδείπνῃ μετ' B
 αὐτοῦ, ἢ δὴ τῆσδε σκάρων ἐσθλασμένων. ἀπὸρ εἰ
 μὴ ἐπεγέγραστο ὅτι μελῶς τῇ ἰσοεῖα, με-
 γάλῃ αὐτὸς ἡμεῖς ἠγνοκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζήμια
 Ρωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάχας ὁ Μαῦρος
 διψῶν, μὴ ὄρε πίνῃ, ἀλλ' ἀδύπνος ἐπὶ πῦλ-
 θεν ὅτι ὁ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα
 μακρῶ αἰαλίχότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν πρὸς ἡμῖν;
 ὡς καὶ αὐλητεῖς ἦκεν ἐκ τῆσδε πλυσίον κάμης
 αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοισι δούτεδου, ὁ
 Μαῦρος μὲν τὰ Μαλχίονι δόξην, ὁ δὲ C
 ὁ Μαυσάκα πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦ-
 τα τῆσδε ἐπὶ Εὐρώπῳ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ κε-
 φάλαγα. τοιγαῦτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοῖς
 τοιούτοις, ὁ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς
 ἀκρότητας δὲ αὐτὰς τὰς πρὸς τὴν ἰσθμὸν ἀκρι-
 βῶς ὅτι σκοπεῖν ἄλλος, ὁ Φίλων, μέλας καὶ
 εὐγλωσσός, ὁ δὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κο-
 ρίνθου πᾶποτε παρθεβηκῶς, ἔδ' ἀγρε Κελ-
 ζρεῶν ἀποδημήσας, ἔπειτα Συρίαν, ἢ Ἀρ-
 μησίαν ἰδῶν, ὡς δὲ ἤρξαστο μέμνησθαι γὰρ ὡτα
 ὁφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω πίνω αὐτὸ εἰ-
 δον, ἔχ' αὐτὸ ἠκούσα. καὶ ἔτιως ἀκριβῶς ἀπὸρτα D
 ἐωρεῖται, ὡς τε περὶ δράκοντας ἐφῆ τῆσδε Παρ-
 θυαίων (σημεῖον δὲ πλῆθος τῆσδε αὐτοῖς, χι-
 λίας γὰρ οἶμα, ὁ δράκων ἀγὰρ ζῶντας δράκον-
 τας) παμμεγέθους εἶ) γηνομένης ἐν τῇ Περ-
 σίδι, μικρὸν ἔπειτα τὴν Ἰβηρίαν, τοῖσδε δὲ,
 τίως μὲν ὅτι κεντῆσδε μεγάλων ἐκδεδεμέ-
 νους, ἡ φησὶς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπε-
 λαυνόντων, δέος ἐμποίειν, ἐν αὐτῶν δὲ τὰ ἔρ-
 γω, ἐπειδὴ ὁμοῦ ἴωσι, λύσθητες αὐτοῖς,
 ἐπαφῆσιν τοῖς πολεμίοις ἀμέλει πολλοὺς
 τῆσδε ἡμετέρων ἔτω καταποθῆσθαι καὶ ἄλλοις,

cum ipsius frater in ea terra militaret.
 Post hæc fabule longæ & narrationes quo
 pacto ipse in Maurulia venatus esset, & vt
 vidisset elefantos multos in eodem lo-
 co pascentes, & quod parū abfuerit quin
 à leone deuoratus: fuisset deinde & quā-
 tos pisces emerit Cæsareæ. Atque ita e-
 gregius iste historicus relictis tot cædibus
 circa Europum factis, tot præliorum mo-
 tibus, & fœderibus necessariis, & custo-
 diis aliis aliis oppositis, vsque in profun-
 dam vesperam substitit, aspiciens Mal-
 chionē Syrum istum Cæsareæ scaros in-
 gentes videlicet ementem. Et nisi nox
 occupasset ipsum, fortassis & ad cœnam
 cum illo venisset, scaris istis iam apparat-
 tis. Quæ nisi ille tam diligenter histo-
 riæ tradidisset, magnas nimirum resigno-
 raturi nos fuisset: & damnum hoc
 Romanis intolerabile fuisset, si Mausac-
 cas iste sitiens potum non inuenisset, sed
 incœnatus ad castra reuersus esset. Atqui
 quàm multa alia longè magis necessaria
 volens ego nunc prætereo? quemadmo-
 dum & tibicina quædam venit ex propin-
 quo vico ad eos, & vt dona mutuò
 inter se dederunt, Mauritanus videlicet
 ille Malchioni lanceam, hic autem con-
 trà Mausacæ fibulam: atque alia multa
 talia, quæ pugnæ illius ad Europum i-
 ipsa adeo capita & summaria sunt. Proin-
 de meritò dixerit quispiam tales scripto-
 res rosam quidem ipsam non videre, spi-
 nas autem quæ iuxta radicem enascun-
 tur, diligenter contemplari. Iam alius
 quidam, ὁ Philo, admodum & hic ridicu-
 lus, qui alterum pedem ne extra Co-
 rinthum quidem vnquam protulerat, ne-
 que ad Cencreas vsque peregre profe-
 ctus fuerat, nedum Syriam aut Arme-
 niam conspiciat, in hunc modum exor-
 sus est: memini enim: Aures quàm oculi
 minùs fide digni sunt. Proinde scribo
 quæ vidi, non quæ audiui: atque ita di-
 ligenter omnia viderat, vt diceret dra-
 cones Parthorum (signum autem hoc
 multitudinis ipsorum est, mille enim dra-
 cones viuos draco producit) ingentes ef-
 se, generarique in Perside paulo supra
 Iberiam. Hos autem antea quidem ex
 hastis siue longuriis suspensos, illos in
 altum attollere, eoque terrorem iis qui
 à longè aduentarent, facere solere: in
 ipso verò prælio, quando iam congregati
 sunt, solutos illos in medios hostes
 immittere: nimirum multos nostrorum
 hoc pacto deuoratos esse: alios autem,
 H h

implicantibus & compungentibus ipsos illis strangulatos & con fractos: adstitisse autem ipsum, atque hæc vidisse, in tuto tamen, nempe ab arbore quadam excelsa spectando. Et rectè sanè fecit, quòd proprius ad feras istas non accessit: neque enim nos tam egregium scriptorem, & qui eminus ipse præclara ac magna adeo in hoc bello effecerit, nunc haberemus: nã & pericula multa subiit, & vulneratus est circa suram, à Cranio videlicet iter faciens ad Lernam. Atque hæc Corinthiis audientibus recitabat, satis scientibus illis quidem quòd ne in pariete pictum quidem bellum vnquam vidisset. Sed nec arma ille quidem norat, neque machinas quales essent, neq; ordinũ aut acierum nomina: prorsus enim studio habuit, *πλαγίαν*, hoc est, obliquã, vocare phalangem, *ἐπι κέρως* autem, hoc est, protentis cornibus, id quod exprorecta fronte e ducere dicitur. Alius autẽ suauissimus quidam cuncta à principio ad finem vsq; gesta, quæcunque in Armenia, quæcunq; in Syria, quæcũque in Mesopotamia, præterea quæ ad Tigrim, quæq; in Medis acciderãt, ne totis quidẽ quingentis versibus cõplexus scripto edidit, eòq; facto historiam composuisse videri volebat: inscriptionem verò parum abfuit quin longiorem ipso libro inscripserit, videlicet hoc modo: Antiochiani certaminis Apollinis sacri victor (nam cursus certamine, quod Dolichum vocant, puer olim vice rat) eorum quæ in Armenia, in Mesopotamia, & in Medis à Romanis nunc gesta sunt, historica narratio. Iam & quendam ego audiui, qui quæ futura essent, historix commendarat, & Vologesi captiuitatem videlicet, & Osrox cædem, quemadmodum leoni obiiciendus esset, & postremò omnium etiam multoties illum desideratum à nobis triumphum. Adeo omnino vatis in modum sese **D**gens, properabat iam tum ad finem scribendi. Quin & ciuitatem idem iam in Mesopotamia cõdidit, magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam: adhuc tamen speculatur & deliberat an eam Nicæam à victoria conueniat nominari, an verò Homonœam, an etiam Ireniam. Et ob hoc quidem adhuc in dubio pendet, & sine nomine præclara illa ciuitas nobis est, nugis multis & fastu historico referta. Quæ verò in India posthac agentur, etiam ea promisit se iam nunc scripturum esse: præterea & descriptionem

A *περι περιγώντων αὐτοῖς, ἀποπινύωμαι καὶ συγγραφήωμαι. ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὄραν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλῆ μύρτοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλῆ ποιῶ- μῆτος πλεῖον σκεπήν. καὶ οὕτως ἐποίησε, μὴ ὁμῶσε χωρήσας τοῖς θηείοις, ἐπεὶ οὐκ αἰή ημεῖς θαυμαστὸν ἔγω συγγραφέα νῦν εἶχοντο, καὶ ἀπὸ χροῦς αὐτὸν μεγάλα ἐλαμπερὰ ἐν τῷ πολέμῳ τοῦτο ἔργασάμην καὶ γὰρ ἐκινδύ- νησε πολλά, ἐ ἐπὶ τῷ περὶ σουδραν, ἀπὸ τῆς Κρανίας δηλονότι βαδίζων ὑπὲρ πλεῖον Λέρνας. ἔταυτα Κορινθίων ἀκούοντων ἀεγίνωσκε, τῆς ἀκριβοῦς εἰδότην ὅτι μὴδὲ καὶ τοῦ γα- **B** γραμμῶν πόλεμον ἐωρακεῖ, ἀλλ' ὅσδ' ὀ- πλα ἐκφύος γε ἦδ' ἔ, ὅσδ' μηχρημάτα οἶά ἔστιν, ὅσδ' ἐ τὰ ζέων, ἢ κατὰ τοῦ ὀνομα- ματα: πρὸν γινῶ ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲ πλεῖον φάλαγγα, ὅπτι κέρως δὲ λέγειν ὅ ἔπι μετώπου ἀγῆν. εἰς δὲ πῆς βελήσος ἀπὸ πρὸς ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενία, ὅσα ἐν Συρία, ὅσα ἐν Μεσοποτα- μία, τὰ ἔπι τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδία, πεν- τακοσίους δὲ ὅλοις ἐπεσι πεπραγμένων, σιω- **C** γραφεῖ, καὶ τῆτο ποιήσας, ἰσοείδω συγγραφέ- ναί φησί. πλεῖον μύρτοι ὅπτι γραφῶ ὀλίγου δειν μακροτέραν τῆ βιβλίῃς ἐπέγραψεν, Ἀντιο- χιασοῦ τῆς Ἀπόλλωνος ἰερονίκου (δὲ λίγην γὰρ που, οἶμα, ἐν πασι νενικήκει) τῆς ἐν Ἀρμενία, καὶ Μεσοποταμία, ἔ ἐν Μηδία Ρωμαίοις νῦν πεπραγόντων ἀφήγησις. ἦδ' ἔ ἐγὼ πινος ἔ τὰ μέλλοντα συγγραφήω- τος ἤκουσα, ἔ πλεῖον λῆψιν Οὐλοργέσου, ἔ πλεῖον Οσορὸς σφαγῶν, ὡς πεπραγμένη θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ὅπτι πᾶσι, τῆ τριπόδητον ἡμῖν θείαμ- **D** βον ἔγω πρὸν μαντικῶς ἀμα ἔχων, ἔ απευ- δειν ἦδη πρὸς ὅ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἦδη ἐν τῇ Μεσοποταμία ἄκισε, μετέθε- τε μεγίστην, καὶ κάλλη καλλίστην ἔπι μύρτοι ὅπτι- σκεπεί, καὶ δὲ ἀσφαλθῶεται, εἴτε Νίκαται αὐτῶν ἀπὸ τῆς νίκης χρῆ ὀνομαζέσθαι, εἴτε Ομό- νοια, εἴτε Εἰρηνία. ἔ τῆτο μὲν ἔπι ἀκριτον, ἔ αἰώνιος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρη πολλοῦ καὶ κερύσις συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πεπραγμένα, καὶ ἔπερο ἦδη **γραφήν, καὶ τὸν περὶ πλεον τῆς ἐξω θαλάσσης.***

maris exterioris nauigantibus traditam.

καὶ οὐκ ἔπαυσε τὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ ὁ παροίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ ὁ τρίτον τῆμα· καὶ οἱ Καλιπὶ, καὶ Μαυρων μῆτρα ὀλίγη σὺν Κασσιῷ πρῶτες οὗτοι ἐπαρῶν θησοῦν τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν· ὅ,τι δὲ παρῆξοισιν, ἢ πῶς δέξονται πλὴν τῆς ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφῆς, ἀπὸ Μουζούειδος, ἢ ἀπὸ Οὐδρακῶν ὅπως εἰ. τῶντα πολλὰ ἔπαυσε ἀπαυδυσίας ληροδοί, τὰ μὲν ἀξιοῦντα ἔτι ὁράντες, ἔτι εἰ βλέπειεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν διωμάροι, ὅτι νοοῦντες δὲ, ἔτι ἀπλάττοιντες ὅ,τι κεν ἐπ' ἀχαρίμων Ἰλωτῶν, Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ὅτι τὰ ἄριθμῶ τῆς βιβλίων ἐπισημνωμένοι, καὶ μάλιστα ὅτι τὰς ὅτι γραφαῖς· καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ αὐτὰ, παλγέλοιοι τῆς δεινὸς Παρθικῶν νικῶν, Ἰσαάδε. καὶ αὐτὸ Παρθίδος, παρῶν, δούτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀσφότερον παρῶν πολὺ ἀνέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικῆ· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ὅτι σὺν τῆς ἰσορίας οὐτω καλὰς οὐσας, ἀλλὰ τῆς χρησίμου ἐνεκα, ὡς ὅστις ἀπὸ τῶντα καὶ τὰ τῶντα φάσιν, πολὺ μέρος ἤδη ἐς ὁρῶς συγγραφῆν οὐδ' ὅτι παρῶν εἰληφῆ· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐπιπαρῶν δεῖται, εἴγε ἀληθῆς ἐκφῶ φησιν ἢ ἀφελεικῆ, ὡς τῆς ἀμέσων ἠθαιτέρου ἀρσις, ὅ ἔτερον πρῶτως ἀπεισάγῃ. καὶ δὴ ὁ χροῖον σοὶ φαῖν πῆς ἀν' ἀκρεβῶς ἀνακεκῆθαρται, καὶ αἴ τε ἀκαίηται, ὅποσα ἦσαν, ἔτι βᾶτοι, ἐκκεκρυμμένα εἰσι, τὰ δὲ τῆς ἄλλων ἐρείπια, ἢ δὲ ἐκπεφῶρηται· καὶ εἰ πῆρα χυ δὴ, καὶ τῆς τοῦ λῆθόν ἔστιν. ὡς τε οἰχοδομεῖν πῆ δὲ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δειξῆς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῆς ἄλλων χροῶν ἀδασ ὦν, ἀλλὰ πῆ καὶ αὐτὸς ὅτι νοοῦσθαι δεξιὸν, καὶ ὅ ὅσοις ἀν', ἀλλ' ἔτι ὁ Μῶμος μνησῶσθαι διωμάπ. Φημὶ πῶν τὸν ἀεῖσα ἰσορίας συγγραφοντα, δύο μὲν τῶντα κορυφαῖοτατα οἰκοθεν ἔχοντα, ἢ κεν, σὺν ἑσίν τε πολιτικῶν, ἔτι διωμάμιν ἐρμηνευτικῶν πλὴν μὲν, ἀδίδακτὸν πῆ τῆς φύσεως δῶσθαι ἢ διωμάμιν ὅ, πολλῆ τῆ ἀσκήσῃ, ἔτι σὺν τῆς πῶν, ἔτι ζήλω τῆ ἄρχαίων παρῶν γρημῶν ἔσθαι τῶντα μὲν ἀπεργῆ, καὶ ὅ ὅσοις ἐμοῦ συμβῶν δὲ δέομαι.

A Neque promissiones modò hæ sunt, sed & proœmium Indicæ historiæ iam compositum est, & tertium tagma, seu tertius liber. Ac Galli quidem, & Maurorù pars quædam modica cum Cassio, omnes isti iam Indum fluviũ traiecerunt. Cæterùm quid facturi sint, aut quomodo excipient elephantorum incurfus, non multo pòst egregius iste scriptor à Musuride aut ex Oxydracis ad nos scribet. Huiuscemodi multa, præ-inscitia & imperitia nugatur, ea quæ visu dignissima sunt, neque videntes, neque etiam si videant, pro dignitate exponere scientes: excogitâtes autem & effingentes quicquid temere in linguam, vt aiunt, venerit. Etiam numero librorum præterea superbientes, & maximè inscriptionibus. Nam rursum & hæ omnino ridiculæ sunt: vt istius nescio cuius Parthicarum victoriarum libri tot, vel tot: & rursum Parthidos primus, secundus, &c. vt Atthidos scilicet. Alius etiam vrbanius paulo. Nam legi Demetrij cuiusdam Sagalafensis Parthonica. Non quòd pro risu habeã, & illudam historiis adeo præclaris, sed vtilitatis causâ hæc commemoro, quòd quisquis hæc atque huiusmodi alia euitarit, is bonâ partem historiæ rectè scribendæ consecutus iam sit: imò pauca adeo illi etiam defunt, si modò verum illud est quòd Dialectica tradit, quòd eorum inter quæ mediũ nullum est, altero eleuato, alterũ contrà deprimitur. At verò area ipsa, dixerit quispiam, purgata probè iam est, ac spinarum quicquid fuit, & rubi excisi, reliquorum autè ruinæ ac rudera iam exportata sũt: & si quid asperũ antea fuit, id totum sublatum & complanatum est: quare tẽpus iam est vt ædificium aliquod superstruas etiam ipse, quo ostendas non modò aliorum euertẽdis generosum esse te, verùm etiã per te ipsum excogitando atq; inueniendo tale aliquid præstare posse, quòd & dexteritatem quandã præ se ferat, & à nemine ne Momo quidẽ reprehendi ac carpi queat. Aio igitur eum qui optimè conscribere historiã volet, duo hæc præcipua domo secũ & de suo afferre debere, Prudentiam quãdam siue intellectum ciuilem, & potestatem dicendi. Quorum alterum quidẽ nulla doctrina traditum, naturæ donum quoddam est: dicendi autẽ potestas, multa exercitatione, assiduoque labore, & imitatione veterum cõparanda erit. Atque hæc quidem extra artẽ sunt, neque me consultore opus habent.

H h ij

Neque enim prudentem siue intelligentem & acutum reddere eum qui non natura talis fuerit, libellus hic meus promittit: quoniam magni sanè æstimāndus, imò omnibus anteferendus foret, si transformare, & quasi nouo quodam ornatu induere huiusmodi ille posset, puta vel ex plumbo aurum reddere, vel ex stanno argentum, vel ex Conone Titormum, vel ex Leotrophide Milonem efficere. Verùm artis & consilij vtilitas ea est, non vt ea suppeditent quæ antè adsunt, sed vt illis rectè ac conuenienter vti doceant. Quo pacto nimirum & Iccus, & Herodizes, & Theon, & siquis alius artis palæstricæ magister atque exercitor fuerit, pollicerentur tibi Perdiccā hunc acceptum (si modò hic est ille qui nouercam amauit, & ex eo contabuit, & non potiùs Antiochus Seleuci filius, Stratonices illius amore captus) Olympionicè reddere, qui cum Theagene Thasio illo aut Polydamante Scotussæo, certamine congredederetur, nō vt naturam & ingenium ad eam rem suppeditarent, sed vt materiam iam antè a natura datam, & ad hanc palæstræ exercitationē suscipiendam idoneam atque habilem, per artem multo meliorem redderent. Quamobrè absit & nobis hæc inuidia promissionis, vt artem aliquam rei ad eò magnæ ac difficili nos inuenisse dicamus. Neque enim quemuis acceptum reddere historicum nos velle dicimus, sed ei qui natura intellectu bono præditus, & ad dicendum quā optimè exercitatus fuerit, viam quandam ostēdere rectam (si modò talis vlla apparet) qua vtendo, citius atque aptius ad finē & scopum vsque quò tendit, peruenire possit. Non enim neque illud dixeris, eum qui intelligentia præditus fuerit, arte ac doctrina earū rerum quas ignorat, opus nō habere. Nam si absque doctrina & institutione cithara ludere posset, etiam tibia canere, ac cætera omnia sciret. Nunc autem, nisi doctus ab aliquo, nihil quicquam eorum manu facile attingit: at demonstrante aliquo viam ac rationem, & discit facillimè, & rectè idē administrat per se ipsum. Proinde nobis quoque nūc talis discipulus tradatur, qui & ad intelligendas res, & ad dicendum non sit degener, sed acutum tueatur, possitque rebus vti, si committantur illi: ac animum habeat militarem, sed tamen cum ciuilitate coniunctum: & experientiam, quam ducis militaris esse conuenit: denique, per

Titormus Æsolus quia fuit corpore procero, & robore incredibili, qui in Milonem vitiis superauit. vide Galium lib. 23. c. 6. Leotrophides vero corpore tenui ac melleo fuit: unde & prouerbium, Macilentior Leotrophides habuit in suis membris.

ἔγχαρ' σιωπερὲς καὶ ὀξυς. ἀποφαίνην τοὺς μὴ πῶδ' αὖ τῆς φύσεως τοιοῦτος φησὶ τῆτο ἡμῖν ὁ βιβλίον ἐπέχει πολλοῦ αὖ, μᾶλλον δὲ τῆ πτωχὸς ἢ ἄξιον, εἰ μεταπλάσσει καὶ μετακοσμήσῃ τὰ τηλικαῦτα ἐδωκότε, ἢ ὅτι μολὶβδου χυσοῖν ἀποφιλῶμαι, ἢ ἀργυροῖν ἀπὸ καυτιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτρωμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου, Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. ἀλλὰ πῦ ὁ τῆς τέχνης, καὶ ὁ τῆς συμβολῆς χρησιμῶν, οὐκ ἐς πότισιν τῆν πωροσόντων, ἀλλ' ἐς χυσοῖν αὐτῆν πῶδ' πωροσόντων οἷον πῶδ' ἀμείλι καὶ Ικκος, καὶ Ηροδίζης, καὶ Θεῶν, καὶ εἴ τις ἀμῶς γυμναστῆς ἡποχροντο δῶ σοι ἔστιν Περδικχαν πῶδ' αὖ λαβόντες, εἰ δὲ ἔστις ὅστιν ὁ τῆς μητρικῆς ἐροσθεῖς, καὶ ἀφ' αὐτῶν κατεσκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Αντίοχος ὁ τῆ Σελεύκου Σπαρανίχης ἐκείνης, ἀποφαίνην Ολυμπιονίκην, καὶ Θεαγῆν τῶν Θασιῶν, ἢ Πολυδάμαντι τῶν Σκετουσῶν αἰτήπαλον, ἀλλὰ πῶδ' ὁδοῖσιν ἡποχροντο βίφῶα πωροσ ἡποδοχῶν τῆς γυμναστῆς πῶδ' ἀπολύ ἀμείλι ἀποφαίνην μῦ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστῃ καὶ ἡμῶν ὁ ὅστις φησὶνον τῆτο τῆς ἡποχροντο, εἰ τέχνην φανῶν ἐφ' ἔτω μεγάλα καὶ χαλεπῶ τῶ πωροσῶν ἐφθυρκεῖται. ἔ γὰ ὄντινοῦ πῶδ' αὖ λαβόντες, ἀποφαίνην συχῶσφῶα φανῶν, ἀλλὰ τῶ φύσῃ σιωπερῶ, καὶ ἀεῖσα πωροσ λόγους ἡποχροντο ἡποδείξειν ὁδοῖσ πινῶς ὅστας, εἰ δὲ τοιαῦτα φανῶν, αἶς χρωμῶνος, γῶπῶν δῶ καὶ βίμῶν ἔστρον τελέσθῃ ἀχρη καὶ πωροσ τῶν στροπῶν. καίτοι ἔ γὰ αὖ φανῶν ἀποσροσ δὲ τῶν σιωπερῶν εἰ τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὡν ἀγνοῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκείνη ἀμείλι μὴ μωρῶν, καὶ ἡυλῶ, καὶ πῶντα αὖ ἡπίστρο. νῶν δὲ μὴ μωρῶν, οὐκ αὖ πῶ αὐτῆν χυσοργῶσθῃ. ἡποδοῖστρον δὲ πῶνος, ῥῶσα τε δῶ μωρῶν, καὶ ἂ μῶσφῶστρον ἐφ' αὐτῶ. καὶ τῶν καὶ ἡμῖν τοιοῦτῶν πῶ ὁ μωρῶσθῆς νῶ πῶδ' αὖ δὲ δῶ, σιωπερῶν τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγῶνῆς, ἀλλ' ὅξῶ δὲ δροκῶς, οἷος καὶ πωροσῶστρον χυσοστρον δῶ, εἰ ὅστις πωροσῶστρον, καὶ γῶμῶν στροπῶν κῶ, ἀλλὰ μῦ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρῶν στροπῶν κῶ ἔχῶν, καὶ ἡ Δία, καὶ ὅστροπῶν κῶ γῶστρον ποτε,

Iouem, & in castris aliquando versatus sit,

καὶ γυμναζομένους ἢ πατομολογίας γραπτοῦ
 ἔωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα
 ἔνια, καὶ τί ὅτι κέρως, καὶ τί ὅτι μετώπου, πῶς
 οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵπποι, καὶ πόθεν, καὶ τί δὲ λαύ-
 νην, ἢ ὡς εἰρανεύην, καὶ ὅλως, ἢ τῆς κεραιδίων
 πῆ, ἢ οἷος πιερούην μόνον τοῖς ἀπαγγέλλοισι.
 μάλιστα δὲ καὶ πρὸς τὸ πλῆθος, ἐλθόντες ἔσω
 τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μη-
 δὲ ἐλπίζτω μηδέν· ἐπεὶ ὁμοῖος ἔσται τοῖς
 Φαράοις διαστῆς, πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς ἀπέ-
 ρθειαν ὅτι μισθὸν δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μολύπτω
 αὐτῶν μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀ-
 φθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τῆς Ἀμφιπολίτου τῆς
 Ἰζόρου ἐν Ολύθω, ἀλλὰ τοῦτος οἷος ἰὼ, δει-
 ρήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος αἰδέσθω ὅτι τῆς
 Κλείπου σφραγῆ, ὡμῶς ἐν ταῖς συμποσίαις γε-
 νομένη, εἰ ἄφωτος ἀναγράφουσι· ὅθεν Κλέων
 αὐτὸν φοβήσθω, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διωά-
 μνος, καὶ κατέχων ὁ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι
 ὀλέθριος καὶ μαρτυρὸς αἰθέρος ὅτι ἦν· ἢ δὲ ἢ
 σύμπασα πόλις τῆς Ἀθηναίων, ἢ τὰ ἐν Σικε-
 λία κακὰ ἰσορῆ, καὶ τῆς Δημοσθένους ἀντιπρὸς, καὶ τῆς
 Νικίας τελευτήν, καὶ ὡς ἐδύσαν, καὶ οἷον ὅτι ὕδωρ
 ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονδύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἢ
 γῆ (ὅθεν διακοπῆται) ὑπὸ ὁσθένος τῆς
 νῆν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξεν τὴν αἰτίαν, ἰὼ τὰ δυ-
 ευχῶς ἢ αἰσώτως γεγενημένα ὡς ἐπράξθη
 διηγήται· ἢ γὰρ ποιητὴς αὐτῆς, ἀλλὰ μίμνυθις
 ἦν ὡς τε καὶ ἀναμαρτυροῦν, τότε ἔκ ἐκεί-
 νος ὁ κατὰ δύνων ὅστι, καὶ φθῆγασιν, ἔκ ἐκείνος
 ὁ διώκων, ἐκ τῶν εἰ μὴ ὕστατος δέον μὴ τι πα-
 ρέλιπεν· ἐπεὶ τοι γε εἰ σιωπήσας αὐτῶν, ἢ πρὸς
 τοῦτον εἰπὼν ἐπαμφορῶσαι εἰδύσαν, ἢ
 ῥᾶσον ἰὼ ἐν κεραιμῶ λεπίσιν τὸν Θεκυδίδην
 αἰαρέλαι μὴ ὅτι ἐν τῆς Ἐπιπολαῖς ὡς αἰείχι-
 σμα, κατὰ δύνων τῆς Ἐρμοκράτους τελευτή, ἢ
 τὸν κατὰ δύνων Γύλιπον ἀφαιρέσει μετὰ ξυ-
 λποτειχίζοντα, καὶ ἀποφρῶδοντα τὰς ὁδοὺς· ἢ
 τέλος, Συρακυσίους μὴ εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμ-
 βόλην, τοῖς δὲ Ἀθηναῖς ὡς πρὸς Σικελίαν, καὶ
 Ἰταλίαν, μὴ τῆς πρῶτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπί-

A & milites ipsos, seu cūm ad praelia exer-
 centur, seu cūm re ipsa in aciem educun-
 tur, conspicatus sit: praeterea & arma no-
 rit, & machinas quasdā, & quid sit, didu-
 ctis cornibus, & quid, exprorecta fronte
 instruere aciem: quomodo cohortes, &
 quomodo turmae constituentur: unde, &
 quid erūpere, & quid item circunducere
 equitem sit, sciat. Et in summa, neque eo-
 rum quispiam sit, qui domi desidentes
 nusquam foras ipsi progrediuntur: neque
 facile credat iis quae solum ab aliis narra-
 ri audiet. Maxime autem & ante omnia
 libero animo sit, vt neque metuat quen-
 quam, neque ab vlllo speret quicquam:
 B quoniam similis hoc pacto foret malis iu-
 dicibus, qui vel ad gratiam, vel ad odium
 accepta mercede sententiā ferunt. Quin
 neque curet magnoperē neque Philip-
 pū oculo ab Astere Amphipolitano isto
 sagittario priuatum circa Olynthum, sed
 talem qualis re ipsa est spectandum pro-
 ponat: neque illi Alexander grauiter se
 excruciet ob Cliti caedem crudeliter in
 ipso conuiuio perpetrata, si planē ac ma-
 nifestē coloribus suis depingendus sit: ne-
 que item Cleon illum perterrefaciat, eo
 quod multum in concione potens sit, &
 C suggestum siue tribunal quasi possessionē
 suam detineat, quò minus hominem exi-
 tiosum & insanum hunc esse dicat: deni-
 que neque tota Atheniensiū ciuitas ab-
 sterreat illum, ne non vbi de cladibus in
 Sicilia acceptis historiam composuerit,
 omnia ista commemoret, quo pacto &
 Demosthenes captus fuerit, & Nicias
 mortem obierit. quomodo exercitus siti
 laborarit, & qualem aquam biberint, &
 vt inter bibendū plerique trucidati fue-
 rint. Existimabitur enim (id quod iustif-
 simum est) ab iis qui sana mente praediti
 sunt, non ipse in culpa esse, si ea quae infe-
 liciter aut stultē gesta sunt, ita vt gesta
 sunt, narrabit. Non enim ipse talia fingit,
 sed verbis tantūm indicat atque exponit.
 Quare etiam siue praelio nauali superati
 fuerint, non ille tamen is est qui eos sub-
 mergit: siue in fugam cōuersi fuerint, ne-
 que idem ille est qui eos persequitur: nisi
 si cūm optādum fuerat ne quid tale eue-
 niret, ille hoc interimisit: quandoquidem
 si tacendo haec, aut in diuersum narrādo,

Libertas
historici.

corrigi aut emendari possent, facillimū fuerat Thucydidi, vno ac tenui calamo inuet-
 tere quidem Epipolarum munitiones, submergere autem Hermocratis triremem, &
 execrabilem istum Gylipum confodere interea dum vias obstruit, & fossis interclu-
 dit. Denique & Syracusanos in lapidicinas coniicere, Atheniensibus verò copiam
 facere tum Siciliam tum Italiam cum prima illa Alcibiadis spe circumnauigandi.
 De Epipo-
 lia, Hermo-
 crate, &
 ceteris,
 Thucydi-
 des li 6. &
 7.

Verum enim, opinor, ea quae semel facta sunt, neque Clotho reuoluet denuo, neque Atropos in diuersum mutabit. Proinde historici opus vnum est, vt quaeque perinde ac facta sunt, exponat. Hoc autem facere non poterit, donec vel Artaxerxem metuerit, medicus ipse existens, vel sperat candyn purpureum, & torquem aureum, & equum ex Nisæis illis aliquem se accepturum esse, mercedem videlicet laudum earum quas scriptis inseruisset. At neque Xenophon illud faciet, iustus scriptor, neque Thucydides: sed siue priuatim oderit quosdam, multo magis necessarium putabit esse id quod publicum est: veritatemque pluris faciet, quam inimicitiam: siue etiam amaauerit, tamen non parcet illi, quisquis peccauerit. Vnum enim hoc, vt dixi, proprium historiae est, ac soli immolandum veritati, ei qui ad historiam scribendam accedet, cetera vero omnia postponenda. Et in summa, vna vna & mensura certa est, aspicere non ad praesentes auditores, sed ad eos qui in posterum in his scriptis legendis versabuntur. At si quis continuo beneuolentiam & fauorem captat merito in parte adulatorum recensebitur, quos olim historia statim ab initio auersata est, non minus quam comendi artem Gymnasticæ. Alexandri igitur hoc quoque dictum refertur: Libenter, inquit, in vitam paulisper redirem o Thnesicrates, post mortem, vt cognoscerem quo pacto haec legerent homines, qui tum erunt. Nam si nunc ea laudant & amplectuntur, mirum non est: putant enim non paruo illicitamento videlicet isto quisque sibi beneuolentiam apud me conciliaturos esse. Homero itaque, quamquam fabulosa plurima de Achille scripserit, nonnulli tamen eò adducuntur vt iam & fidem adhibeant, vnum hoc argumentum ad demonstrationem veritatis magnum existimantes, quod non de viuo illo scripsit. Non enim causam aliquam vident cuius gratia mentiretur. Talis igitur mihi sit historicus ille, vt & metu carcat, & nullis muneribus corrumpatur, & liber sit, & dicendi libertatem, ac veritatem amet, & quemadmodum Comicus ille ait, ficus ficus, ligonem ligonem nominet: non odio neque amicitiae quicquam tribuens, non parcens aut miserescens, aut erubescens, aut exorari se facile patiens: aequalis iudex ac beneuolus omnibus, eò tamen vsque dum ne alteri plus a quo aliquid tribuat:

Nisæi equi velocitate commendantur, à loco Persidis Nisæo vocati. Sus dicitur.

Alludit ad locum Platoni in Gorgia qui comedi artem gymnasticam operantur, inter adulatorias artes videlicet.

Historicus qualis esse debet.

Α δὲ ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν παραχρῆντα, ὅσα Κλωθὴ αὐτῷ ἐπιαιακλώσει, οὐδὲ Ἀτρώπος μετατρέψει. τὸ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπαράρη εἰπεῖν. τὸ δὲ οὐκ ἂν διώαιτο, ἀλλ' αὐτὴ φοβῆται Ἀρταξέρξω ἰατρὸς αὐτῷ ὄν, ἢ ἐλπίζει χάνδιον πορφυρεῶν, καὶ σρεπτόν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῆς Νισαίων λήψασθαι μισθὸν τῆς ἐπιγραφῆς ἐπαίμων. ἀλλ' ὁ Ξειοφάνης αὐτὸ ποιήσῃ, δίκαμος συγγραφὸς, ὅσα Ἐσθλίδης. ἀλλὰ καὶ ἰδία μισθὸν πῖνας, πολὺ αἰακωτέρον ἠγήσεται ὁ κοινόν, καὶ πῶν ἀλήθειαν πρὸς πλείονος ποιήσεται τῆς ἔργου. καὶ Φιλῆ, ὁμοίως οὐκ ἀφείξεται ἀδύρτατοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἐφίω, τίπο ἴδρον ἰσορείας, καὶ μόνη συτέον τῆ ἀληθείας, εἴ τις ἰσορείου γραφῶν ἴοι, τῆ δὲ ἄλλω ἀπύτων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλας, πῆχυς εἶς, καὶ μέτρον ἀκρίβεις, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετ' αὐτὰ στωιστοῦσι πῖς συγγραμμάσιν. εἰ δὲ ὁ παρὰ αὐτῶν τις θεραπεία τῆς τ' κορακίωντων μερίδος εἰκότως αὐτονομείη, ἢς πάλαι ἢ ἰσορεία ἔξ ἀρχῆς βούδης ἀπέγραπτο, ἢ μείον ἢ κωμωπικῶν ἢ γυμναστικῶν. Ἀλεξάνδρου γρῶν καὶ τῆτο ἀπομνημονώσασιν, ὡς ἠδέως δὲ ἔφη παρὸς ὀλίγον αἰσθῶν, ὁ Θιοκράτες, ἀποθανών, ὡς μαθῶν ὁππως αὐτὰ οἱ ἀδύροποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαίμοισι, καὶ ἀπαζονται, μὴ θαυμάσῃς οἰόνται γὰρ ὁ μικρῶν τιμῶν δειλῶν τούτων αἰακωπῆν ἔλασος πῶν πρὸ ἡμεῶν ἄνοιον. Ομήρω γρῶν, καὶ τοι παρὸς ὁ μυθῶδες τὰ πλείστα συγγραφοῖν ἔσθ' τῶ Ἀχιλλέως, ἔδη καὶ παρὰ τῶν πῖνας ἰσάσονται, μόνον τῆτο εἰς ἀπιδέξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον πῖν γέμεροι, ὅτι μὴ πρὸς ζῆντος ἔγραφε. οὐ γὰρ βούδουσι ὁ πῖνος ἔνεα ἐφύδεται αὐτοῦ. τοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφὸς ἔστω, ἀδύτος, ἀδέκασος, ἐλδύτος, πρὸ ἡμῶν καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φικσ, τὰ οὐκα σῦκα, πῶν σκάφω δὲ, σκάφω ὀνομάσων, ὁ μισθ, ὅσα φίλια νέμων, ὅσα φίλδύδουρος, ἢ ἐλεάν, ἢ ἀιγμύδουρος, ἢ δυσωπῶν μῶμος ἴπος δικαστῆς ἄνοιος ἀπῖσιν, ἀλλ' ὁ τῶ μὴ θατῶν τι ἀπομῆμα πλῆστον τῶ δέοντος.

ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, ἢ τί τὰς δε, ἢ τὰς δε δόξαι λογίζομαι, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. ὁ δὲ ἐν Θουκυδίδῃ, δὲ μάλα τὸ τοιοῦτον ἐπισημαίνει, καὶ διέκρινεν ἄρετων, καὶ κακίαν συγγραφευτικῶν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζομένον τὸν Ηρόδοτον, ἀλλὰ καὶ τὴν Μύσας κληθῆναι αὐτῶν τὰ βιβλία· κτήματα γὰρ φησὶ μάλλον ἐς αἰεὶ συγγραφῆν, ἢ πρὸς ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα, καὶ μὴ τὸ μωθῶδες ἀπαύρατον, ἀλλὰ πλεὺς ἀλήθειαν τῶν γεγονυμένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον, καὶ ἐπάγει τὸ χρησιμὸν, καὶ ὁ τέλος αὐτῶν δὲ φερῶν ὑπόλοιπο ἰσορίας, ὡς εἴ ποτε ἐαυτῶν τὰ ὁμοία καταλάβοι, ἐχοίεν, φησὶ, πρὸς τὰ πεπραγμένα μύθῃ ἀποβλέποντες, δὲ χρηστῶς τοῖς ἐν πόλεσι. καὶ πλεὺς μὲν γνώμῃν τοιαύτων ἔχον ὁ συγγραφεὺς ἠέτω μοι πλεὺς ἢ φωνῶν, ἐπὶ τῷ ἐπιμυηθείας ἰσχυρῶν, πλεὺς μὲν σφοδρῶν ἐκείνων, καὶ κέρχαρον, ἐπιμυηθείας τῶν περὶ ὁδοῦ, καὶ ἀκύβητος τῶν ἐπιχρησέσων, καὶ πλεὺς ἄλλῃ τῆς ῥητορείας δεινότητά, μὴ κενιδῆ τεθηγμένους, ἀρχαῖα τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον ἀφαιρέσει. ἐπὶ μὲν ἄλλοι σύγγραφοι ἔστω, καὶ πικρὸς, ἢ λέξις δὲ, φησὶ, καὶ πολιτικῆ, οἷα ὅτι σημάτα δηλοῦν τὸ ἀποκείμενον. ὡς γὰρ τῆ γνώμῃ τῶ συγγραφεὺς σκοποῖς ἀπεδέμεθα, πρὸς ῥησίαν, ἐπὶ ἀλήθειαν, ἔτω δὲ καὶ τῆ φωνῆ αὐτῶν, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλοῦσαι, ἐπὶ φαινότατα ἐμφανίσαι τὸ πρῶτον, μὴ τε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μὴ τε τοῖς ἀγροατοῖς ἑτέροις, καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τοῖς πολλοῖς σκευῆσαι, τοῖς δὲ πεπραγμένων ἐπιμυηθείας. καὶ μὲν ἐπὶ ἡμέρας κεκοσμηθῶν αἰεπαρῆσι, καὶ τὸ αἰεπιτήδου μάλιστα ἐχοίεν ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζαμῶν εὐκότῃ ἀποφανῆ τοῖς λόγοις. καὶ ἢ μὲν γνώμη κοινωμένη, καὶ πρῶτον ἀφαιρῶν πῶ πεπιπικῆς, πρὸς ὅσον μεγαλήροτος, ἐπὶ διηρῶν καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα ὁ πότον πρῶτον ἀφαιρῶν, καὶ μάλιστα, ἐπὶ ναυμαχίας, συμπλέκονται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῶν πινος ἀέμεν ἐπουεάσοντος τὰ ἀκέραια, καὶ σκευῆσαι ὑψηλῶν, ἐπὶ ἄκρων τῶν κυμάτων πλεὺς ναυῶν, ἢ λέξις δὲ ὁμοῦς ὅτι γῆς βεβηκέτω, τὰ μὲν κέραια καὶ τὰ μέγιστα τῶν λεγομένων σκευῆσαι μὲν,

A hospes in libris ac peregrinus : suis legibus vivens : nullius imperio subiectus : nō quid huic aut illi placiturum sit, secū cogitans, sed id quod actum est, exponens. Thucydides igitur bene admodum lege hoc constituit, & virtutes ac vitia historicorum inter se discreuit, qui cū videret Herodotum in summa admiratione esse, adē ut & Musæ vocarentur ipsius libri, possessionem tamen ait se scribendo compositurum esse quæ in perpetuum daret, potiùs quàm quæ ad præsens certamen compareretur: neque se id quod fabulosum sit, amplexurū, sed veritatem rerum gestarum relicturum posteris esse: deinde & utilitatē addit, & quem finem is qui rectè sapit, historix statuere debeat, ut si quando etiā rursus similia quædam incidant, inquiring, ad hæc descripta respicientes, rebus civitatis rectè uti possint. Ac animo quidem & sententia tali præditus historicus ille mihi accedat: voce autem, & expositionis vi, vehementi illa quidem & aspera, & circuitionibus continua, deinde & aggressionibus flexa & rotunda. Præterea & reliqua oratorix facultatis gravitate non ita valde instructus & acuminatus scripturam exordiat, sed sedatior paulò & tranquillior sit. Ac sententiæ quidem inter se iunctæ ac sociatæ & densæ sint: dictio autem planæ & civilis, quàm significantissimè manifestans id cui adhibetur. Nā ut mentis scriptoris scopum hunc proponimus, libertatem dicendi videlicet, & veritatem, ita & voci eius vnus hic scopus & primus propositus sit, ut planè indicet, & quam lucidissimè rē ipsam declaret, verbis neque obscuris, & extra communem viam positis, neque etiam vulgaribus istis & tabernariis, sed ita ut & à plerisque intelligantur, & ab eruditis laudentur. Iam verò & figuris & exornationibus utatur minimè molestis, minimè que affectatis: quoniam perinde ut ius aliquod, orationem quoque rectè conditam exhibere debet. Ac sententia quidem etiam cum poëtice communicet, eiusque partem aliquam contingat, in quantū grandiloqua & in sublime elata etiam illa est, & maximè quoties aciebus & pugnis & nauticalibus præliis conueniret. Opus enim tunc erit poëtico quopiam vento, qui secundo flatu vela impleat, & sublimem ac per summos fluctus nauem sublatam prouchat. At dictio tamen humi incedat, cum pulchritudine quidem ac magnitudine eorum quæ dicuntur, simul elata,

Herodotus libri Musæ inscripti.

Qua in verbis compositione spectari debent.

& iisdem quammaximè licet, assimilata, cæterùm neque peregrinitatem præ se ferens, ne intempestiuè exultans quasi quodam furore concitata. Periculum enim est ipsi, ne, quod vel maximum est, prorsus de statu mentis emoueat, & in Corybantem istum poëtices impingat. Quare maximè tum fidendum freno est, & ratione utendum: illud scientes, quòd & in verbis non mediocre malum hippo-

Hippotyphiam Graei pro ingenti fastu & in magna gloria affectatione accipiunt. Nam in compositione auget, tuos autem superbiam & fastum significat.

typhia est. Proinde satius fuerit, sententia tunc super equo incedete, expositionem seu dictionem humi iuxta currere, ehippicio adhaerentem, ut ne à tergo relinquatur cursu præteruecta. At verò & compositione vocum temperata, ac media quadam utendū est, ita ut neque nimium distrahantur ac dissocientur (nam hoc asperū foret) neque rursus numerosè omnia, id quod pleriq; student, continuentur. Alterum enim vitiosum, alterum autem auditoribus molestum est. Ipsæ verò res nō ut fortè sese offerunt, ita construendæ stasim sunt, sed diligenter ac laboriosè de iisdem sæpius etiam interrogare decet, ac maximè præsentem, & coram intuentem. Quòd si autem hoc fieri nequeat, tum iis aduertere animum, qui syncerè & incorruptè magis narrare videbuntur, & quos putaueris minimum vel ad gratiam, vel odio detracturos aliquid, aut etiam addituros esse rebus gestis. Iamque etiam hic quispiam sit, qui & coniecturis colligere faciliè, & quod probabilius fuerit, constituere possit: ac posteaquam iam omnia, aut etiam plurima collecta habuerit, principio capitā rerum, & quasi summarium aliquod contexat, delineetque corpus quoddam rude & informe, & nullis adhuc articulis expressum. Postea autem superaddito ordine, & formam inducat, & colorem dictione adhibeat, & singulis explicandis immoretur, & eadem numerositate quadam concinnet: & in summa, similem se tum gerat Homericō Ioui illi, qui nunc quidem equestrium Thracum terram aspicit, nunc autem rursus ad Myserum terrā oculos deflectit. Eodē enim pacto & ipse nunc quidem ad res Romanorum seorsim aspiciat, indicetque nobis

Intelligit ea que in oppugnatione Pyli acciderunt: de quibus Thucydides, l. 4.

quales eæ apparuerint ex alto intuenti sibi: nunc autem rursus ad res Persarum se conuertat: postea etiam utrosque pariter contempletur, putà cū inter se pugna congressi fuerint. Etiam in ipsa acie non ad vnam tantūm partem respiciat, neque ad vnum aliquem equitem aut peditem, nisi Brasidas quispiam fuerit, qui de nauī prosiliat, aut Demosthenes, qui scalas rescindat, & ascēsum in terram prohibeat.

Α καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα ὁμοιομεθῆ· μὴ ξενίζουσα δὲ, μὴδὲ ὑπὸ τὸν χειρὸν ἐχθροῦ σιωπῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον ὑπάρχειν ἵστασθαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὴν τῆς ποιητικῆς κορυθαυτα, ὥστε μάλισα πεισθῆναι τιμωκεῖται τὰ χαλινῶ, καὶ σωφρονητέον, εἰδὸς ὡς ἵπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγῳ πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἀμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀρθομεθῆ τότε τῇ γνώμῃ, πλὴν ἑρμηνείας περὶ συμπαραστῆναι, ἐχθροῦ τῆς ἐπιπταίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορῆς. καὶ μὴ καὶ σιωπῆσθαι ἢ ὀνομάτων ἀκρίτως καὶ μέση χρηστέον, ἔτε ἄλλαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπὸ πάντων (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῶ πρὸ ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, σιωπῶντα. ὁ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δὲ ἀηδὲς τοῖς ἀκρῦοισι· τὰ δὲ παραφρασεῖς αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε σιωπακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ παλαιπῶρος πολλὰ καὶ πρὸς αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλισα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστέρον ὄξυζουμοῖς παρασέχοντα, καὶ οἷς εἰκάσθην αὐτοῖς, ἢ καὶ πρὸς χάριν ἢ ἀπὸ πρῆσαι ἀφαιρήσθην, ἢ παρασέχοντα τοῖς γαργόσι, καὶ τῶντα ἢ δὴ καὶ σοφιστικὸς τις, καὶ σιωπητικὸς τῆ πιθανωτέρου ἔσω. καὶ ἐπειδὴ ἀδελφίτη ἀποδῶτα, ἢ τὰ πλάστα, παραφρασεῖς μὲν ὑπομνημά τι σιωπῶντα αὐτῶν, ἔσωμα ποιεῖται ἀκαλλῆς ἐπι, καὶ ἀδελφῶν ποτον. εἶτα ὅτι τοῖς πλὴν ἄξιον, ἐπαγέτω ὁ κάλλος, καὶ χρονοῦ τῆ λέξι, καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω. καὶ ὁλίως, εοικέτω τότε τὰ τῆ Ομήρου Διὸς, ἀρπὶ μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γλῶ ὄρωντι, ἀρπὶ τῶν πλὴν Μυσῶν. καὶ τῶντα γὰρ καὶ αὐτῶς, ἀρπὶ μὲν τῶν Ρωμαίων ἰδίᾳ ὄρατω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῶν ἀφ' ὑψηλοῦ ὄρωντι, ἀρπὶ δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχωντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παραφρασεῖς, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὄρατω, μὴδὲ ἐς ἓνα ἵππεα, ἢ περὶ, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη ποροπηδῶν, ἢ Δημοσθένος ἀνακόπῳ πλὴν ὀπίσθασιν.

ἐς τοὺς στρατηγεὺς μὴ τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι πα-
 ρεκελεύσῃτο, καὶ κείνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, ἢ
 ἢ τινὶ γνώμῃ, καὶ ὑπονοίᾳ ἔταξαι. ἐπειδὴ δὲ
 αἰαμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ γῆα, ἢ ζυγαστεί-
 πω τότε, ὡς ἂν ἐν τρυταίνῃ τὰ γιγνώμῃνα, καὶ
 σιωδιωκέτω, καὶ συμφελέγητω, ἢ πᾶσι τού-
 τοις μέτρῳ ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδὲ ἀ-
 πειροχέως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως
 ἀπολυέστω. καὶ γῆσας ἐν ταῦτά που ταῦτα,
 ἐπὶ σκείνα μεταβαίνετω, καὶ κατεπείγη-
 εἶτα ἐπὶ πύτω λυθείς ὁπότῃ σκῆνα καλῆ. ἢ
 πρὸς πύτω σπευδέτω, καὶ ὡς διωατῶν, ὁ-
 μορρονεῖτω. καὶ μεταπετέστω ἀπὸ Ἀρμε-
 νίας μὴ, εἰς Μηδίαν, σκείθην δὲ ῥοιζήματι
 ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδε-
 νὸς κερσὸν ἀπολείποι, μάλιστα δὲ κερ-
 τῶν εὐοικῆσαι πρὸς ἀρχαῖον πύω γνώμῃ,
 ἀπόλα, καὶ σιλπνῶ, καὶ ἀκελεῖ τὰ κέν-
 τρω. καὶ ὁποίας δὴ δέξεται τὰς μορφὰς τῶν
 ἔργων, ταῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, δὴ ἀτρο-
 φον δὲ, ἢ πρὸς ἀρχαῖον, ἢ ἐπερὸς ἄλλο, μη-
 δὲν. ἢ γὰρ ὡς ἂν τοὺς ῥήτοροι γράφουσιν, ἀλ-
 γὰ ταῖς μὴ λεηθισμέναι ἔστω, καὶ εἰρήσεται.
 πῶς ἀρκται γὰρ ἡδὴ, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰ-
 πῆν αὐτὰ. ὡς τε, ἢ τί εἴπωσι ζητητέον αὐ-
 τοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν ὅπως δὲ, νομι-
 ζέον τὴν ἰσραὴλ συγγραφεύοντα, Φιδία ἢ Πρα-
 ξιτέλῃ γλυφῆσαι εὐοικῆσαι, ἢ Ἀλκαμένη, ἢ
 τὰ ἄλλα σκείνων. ὅσοι γὰρ ἐστὶ σκῆνοι
 χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν, ἢ ἐλέφαντα, ἢ πύω ἄλ-
 λῃ ὕλῃ ἐποίησιν. ἀλλ' ἢ μὴ ἢ πῶς ἢ ἢ,
 καὶ πρὸς ὑποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηνῶν,
 ἢ Ἀργείων πεπορισμένων. οἱ δὲ ἐπλατ-
 τὸν μόνον, καὶ ἔταριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον,
 καὶ σκῆνων, ἢ ἔρρυθμιζον, ἢ ἐπὶ ἠθίζον τὰ
 χρυσοῦ. ἢ τῶτο καὶ ἢ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰ-
 κοδομήσασθαι πύω ὕλῃ. τοιοῦτο δὴ τοὶ καὶ
 ὅ τῶ συγγραφεύς ἔργον, εἰς καλὸν ἀφάτε-
 σθαι τὰ πεπορισμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐν-
 ἀργέστατα ἔπιδειξαι αὐτὰ. ἢ ὅταν τις ἀ-
 κροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὄρα τὰ λε-
 γόμενα, ἢ μὴ τῶτο ἐπαμῆ, τότε δὴ τό-
 τε ἀπὸ κείνων, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαμῶν
 ἀπείληφε ὁ ἔργον, τὰ τῆς ἰσραὴλ Φιδία.

A Ac duces quidem primūm omnium in-
 tueatur, & si quid hortati fuerint, illud
 quoque audiat, & quomodo, & qua sen-
 tentia atque consilio aciem instruxerint,
 videat. Postquam autem iam manus con-
 fertæ fuerint, communis vtriusque partis
 contemplatio fit, ac tum velut in trutina
 appendat & examinet ea quæ geruntur,
 simulque & persequatur fugientes, & fu-
 giat cum cedentibus. At omnibus hisce
 modus quispiam adhibeatur, ne ad fatie-
 tatem usque, neve ineptè, neve etiam iu-
 ueniliter progrediatur, sed cum facilitate
 quadam absoluat sese. Atque his hîc ali-
 cubi subsistere iussis, ad illa transgredia-
 tur, si festinat. Deinde rursū huc redeat,
 absolutus atque paratus futurus quando-
 cunque illa reuocauerint. Ac ad omnia
 festinet, & quatenus fieri potest, eadem
 tempora omnibus tribuat, transuolētque
 ex Armenia quidem in Medos, hinc autē
 curriculo vno in Iberiā, inde in Italiam,
 ita vt nullam occasionem prætermittat.
 Præcipuè autem speculo similem animū
 gerat, liquido videlicet ac splēdido, & qui
 centrum accuratè impressum habeat, &
 qualescunque operum formas receperit,
 tales easdem etiam spectandas exhibeat.
 peruersum autē & obtortum, aut colore
 diuersum, aut specie mutatum nihil red-
 dat. Nō enim perinde ac oratoribus scri-
 bunt, sed ea quidē quæ dici debent, sunt,
 & mox dicentur: facta enim iam sunt: cæ-
 terū ordinare oportet & exponere ipsa.
 Quare non quid dicāt, quærendum ipsis
 est, sed quomodo dicant. Prorsus autem
 putandum est, eum qui historiam scri-
 bit, Phidiæ, aut Praxiteli, aut Alcameni,
 aut alteri cuiquam illorum similem esse
 oportere. Non enim neque illi aurum,
 aut argentum, aut ebur, aut aliam mate-
 riam faciebāt, sed illa antea præexistebat,
 & quasi ad eam rē præparata erat, suppe-
 ditantibus illam Eleis, aut Atheniēsisibus,
 aut Argiuis: illi verò fingebant tantūm &
 secabant ebur, & poliebant, & congluti-
 nabant, & concinnabant, atque auro in-
 crustabant. Et hoc artis illorum erat, ma-
 teriam videlicet cōmodè edificare. Idē
 fermè igitur & historici opus est, vt vide-
 licet ea quæ facta sunt, bene ac rectè cō-
 ponat, & quàm fieri potest clarissimè spe-
 ctanda exhibeat. Ac quando is qui ea sic
 scripta recitari audiuit, putat se postea et-
 iam videre quæ dicta sunt, atque inde ea
 laudat: tum demum opus hoc exactū &
 absolutum erit, propriamq; ac verā laudē historico illi Phidiæ siue artificis suo retulit.

absolutum erit, propriamq; ac verā laudē historico illi Phidiæ siue artificis suo retulit.

Porro omnibus iam ita adornatis atque paratis, etiam absque proœmio interim exordiri licebit, quando videlicet non admodum vrget ac postulat ipsa res præoccupari quædam, & quasi ad futurum opus præfatione aliqua præparari. Potentia verò seu tacite etiam tunc proœmio utetur, indicante videlicet ac manifestum faciente de quibus rebus dicendum sit. Quando autem etiam aperte proœmio utetur, à duabus rebus tantum exordium sumat, nō vt rhetores à tribus, sed beneuolentię loco prætermisso, attentionem & docilitatē pariat auditoribus. Aduertent enim ipsi animū, si ostenderit quàm de magnis, aut necessariis, aut ad ipsos pertinētibus, aut vtilibus deniq; rebus dicturus sit. Docilia autem & plana posteriora faciet, si causas præmittet, ac rerum quę gestę sunt, capita ac summas quasdam præscribet. Atque huiusmodi proœmiis optimi historiarū scriptores vsi sunt: vt Herodotus quidem, ne res gestę longinquitate temporis interirent, magnę adeò, & admiratione dignę, & præterea Græcorū victorias & barbarorum clades declarantes, &c. Thucydides autē quod magnum etiā ipse bellum illud futurum existimaret, & memorabile maximē, & maius quàm omnia ea quę antea gesta fuissent. Magnum autem proœmiū erit, quando rebus equale & consonum erit, siue productū fuerit, siue abbreviatum. Trāsitio verò ad narrationem mollis ac placida sit. Nam omnino omne reliquum corpus historię, longa quædam narratio est: quare & narrationis virtutibus exornari debet, leniter atque equaliter procedens, atque ipsa sui similis, ita vt neque extet alibi, neque hiatus aut concantitates aliquas habeat. Deinde & perspicuitas eluceat, dictione (quemadmodum dixi) & complexione rerum adornata. Absoluta enim & perfecta omnia faciet: & primo ad finem perducto, mox secundum inferet continuatum illi, & in morem catenę coaptatum, vt neque pertusum aut interruptum sit, neque narrationes plures mutuò sibi adiacere videantur, sed semper quod primum est, secundo non modò vicinum ac proximum sit, verum etiam cum eo communicet, & per extrema commisceatur. Breuitas in omnibus vtilis est, & maximē si non inopia quædam fuerit rerum dicendarum. Et hanc suppeditari oportet non tam à nominibus ac verbis, quàm ex ipsis rebus.

A πάντων ἢ ἢ δὴ πρὸς βυασμένων, καὶ ἀπορομίας ἂν μὴ ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅτι μὴ πᾶν κατεπίγει ὁ ὁρῶν, ἀπορροσικήσασθαι τι ἐν τῷ ἀπορομίας διωάμει δὲ καὶ τότε φρομίας χρῆσεται, τῷ ἀποροφουῶν πᾶσι τῶν λεκτέων. ὁπότῳ δὲ καὶ φρομιάζῃται, ἀπὸ δυοῖν μόνων ἀρξεται, ὅς ὡς ὁ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ ὁ τῆς δινοίας πρὸς, ἀπορομίας ἢ διμῶν διποροσὶ τοῖς ἀκούουσι. ἀπορομίας μὴ γὰρ αὐτῷ, ἢ δειξῆ ὡς πᾶσι μεγάλων, ἢ ἀνακαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρῆσιμων ἐφ. διμῶν

B δὲ καὶ ἄφῃ τὰ ὑστερα ποιήσῃ, τῷ αἰτίας ἀπορομίας, καὶ ἀπορομίας τὰ κεφάλαια τῶν γενημένων. Τοιούτοις ἀπορομίας οἱ ἀεὶ τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὴ, ὡς μὴ τὰ ἡρόδοτος ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γῆται, μετὰ καὶ θαυμαστά ἔντα, καὶ τῶντα, νίκης Ἑλληνικῆς δηλοῦντα, καὶ ἡτίας βαρβαρικῆς. Ὀκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσασθαι, καὶ ἀξιολογώταρον, καὶ μείζῳ τῶν ἀπορομίας, ἐκείνον τὸν πόλεμον, καὶ γὰρ παθῆματα ἐν αὐτῷ μετὰ ξυνέβη ἡρέσασθαι. μέγα δὲ ὁ ἀπορομίας ἀνάλογον τοῖς ἀπορομίας, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυόμενον. διὰ φῆς δὲ καὶ διὰ γῶν ἔστω ἢ ὅτι τὴν διήγησιν μεταβάσῃ. ἀπὸ γὰρ ἀτεχνῶς ὁ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρῶς ἔστιν ὡς τε τῆς τῆς διήγησεως ἀρετῆς κατὰ κεκοσμησθῶ, λείως τε καὶ ὁμαλῶς ἀπορομίας, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὡς τε μὴ ἀπορομίας, μήτε κοιλανέσθαι. ἔπειτα ὁ ἀφῆς ἐπὶ ἡτίων τῷ λέξῃ, ὡς ἔφῃ, μεμνημένων, καὶ τῶν

D συμπεριπλοκῆ τῶν ἀπορομίας. ἀπὸ λυτα γὰρ καὶ ἐτελῆ πᾶντα ποιήσῃ, καὶ ὁ ἀπορομίας ἐξερρασάμμος, ἐπᾶξῃ ὁ δδύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἀλύστεως ἔστω συμπεμοσμένον, ὡς μὴ ἀπορομίας, μηδὲ διηγήσις πολλὰς εἶ), ἀλλήλας ἀπορομίας, ἀλλ' αἰεὶ ὁ ἀπορομίας τῷ δδύτέρῳ, μὴ χεῖνιαν μόνον, ἀλλὰ καὶ χεῖνωεν, καὶ ἀνακακῶσθαι καὶ τὰ ἀκακῶ, τῶν ὅτι πᾶσι χρῆσιμων, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορομίας τῶν λεκτέων εἶη. ὁ τῶν πορίεσθαι χρῆ μὴ ποσῶν ἀπὸ τῶν οἰομίας ἢ ῥημίας, ὅσον ἀπὸ τῶν ἀπορομίας.

λέγω δὲ εἰ ᾧ ᾧ ἀρετοῖς μὴ τὰ μικρὰ καὶ ἡπτόν
 ἀναίχθια, λέγεις δὲ ἰκανῶς τὰ μεγάλα·
 μᾶλλον δὲ καὶ ᾧ ᾧ ἀρετοῖς πολλὰ. ὅσθι
 γὰρ ἡ ἐστὶς τοῖς φίλοις, καὶ πᾶν τὸ ἢ πρὸς
 σκευασμένα, δὲ τὸ ἐν μέσοις τοῖς πέμ-
 μασι, καὶ τοῖς ἰρνέοις, ἔλοπάσι τοσαύταις, καὶ
 συσὶν ἀρετοῖς, καὶ λαγοῖς, ἔλοπασι τοσαύταις,
 καὶ ᾧ ᾧ ἀρετοῖς ἐν ἡσθεῖς, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κεί-
 νο πρὸς σκευάσει ἀμελήσει δὲ τὸ βύτελετέ-
 ρων. μάλιστα δὲ σφρονητέον ἐν ταῖς τὸ ὄραν,
 ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμυλεύειαι, ὡς μὴ δύ-
 ναμιν λόγων ἀπειρηκέως πρὸς ἐπιδείκνυται
 δοκοῖς, καὶ ὅσαυτὴ δρᾶν, πρὸς πᾶσι ἰσο-
 εῖαι, ἀλλ' ὀλίγον πρὸς ἀφαιρῶν, τὸ χρη-
 σίμου καὶ ἀφοῖς ἕνεκα, μεταβολή, ἐκφυ-
 γῶν τὸν ἴσον τὸν ἐν τῷ πρὸς ἀφαιρῶν, καὶ πᾶσι
 τοιαύτῳ ἀπασι λιχναῖαι, οἷς ὅσθι πᾶσι καὶ
 Ομηροῦ ὡς μεγάλῳ ποιῶν καὶ ποιη-
 τῆς ὡν, ᾧ ᾧ ἀρετοῖς τὸν Ταῦτάλον, καὶ τὸν Ἰξί-
 να, καὶ Τιτυόν, καὶ τοῖς ἄλλοις. εἰ δὲ Παρθε-
 νιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε,
 πόσοις αὐτῷ οἷς ἔπειτα ὅ ἕδωρ ἀρετοῖς ὅ
 χεῖλος τὸ Ταῦτάλον ἢ γὰρ; εἴτα πόσοις αὐ-
 τῷ Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θεοκυδίδης
 αὐτῷ, ὀλίγα τὰ τοιαύτῳ εἶδὲ τὸ λόγου χρη-
 σαῖνος, σκέλαι ὅπως βύθῳ ἀφίσταται, ἢ
 μηχάνημα ἐρμυλεύειαι, ἢ πολιορκίας γῆ-
 μα δηλώσει ἀναίχθιον, καὶ χεῖρας ὄν; ἢ
 ἐπὶ πόλεων γῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμνῶν.
 ἔπειτα μὴ γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς
 εἶδὲ δοκῆ, σὺ τὰ πρὸς ἀφαιρῶν ἐννοήσον· εἴση
 γὰρ οὕτω ὅ τὰς, καὶ ὡς φύρητος ὄμψις
 ὅπῃ ἀμφοτέρω αὐτῷ τὰ γῆμα, πολ-
 λά ὄντα· ἡ δὲ ποτε καὶ λέγεις ἐρμυῖα πᾶσι
 δέησι εἰσάγειν, μάλιστα μὴ εὐκότα τὰ
 πρὸς ἀφαιρῶν, καὶ τὰ πρὸς ἀφαιρῶν, οἷς ἀφαι-
 ρῶν ἔπειτα, ὡς ἀφαιρῶν καὶ αὐτῷ
 πᾶσι ἐφείτα σοι τότε καὶ ῥητορῶν, καὶ
 ὅπῃ ἀφαιρῶν πᾶσι τὸν λόγων δεινότητα. ἔπειτα
 νοι μὴ γὰρ ἢ φύρη, πᾶσι πεφεισμένοι,
 καὶ ἀφαιρῶν, καὶ ἀφαιρῶν, καὶ
 μετὰ ἀφαιρῶν, καὶ ἀφαιρῶν, καὶ μὴ ἀ-
 φαιρῶν, ἐπεὶ ἔξω τῷ δικαστηρίου ἐκφῶν εἰ-
 σι. καὶ πᾶσι αὐτῷ Θεοπόμῳ αἴτῃ ἔξει,

A Dico autem, si prætercharis cursu ea
 quidem quæ parua sunt & minùs neces-
 saria, exponas autem & explices copio-
 sè ea quæ sunt magna. Imò verò & præ-
 termittenda multa. Neque enim si con-
 uuiuo accipias amicos, atque omnia ap-
 parata fuerint, ob hoc inter media bella-
 ria, & auiculas, & patinas tam multas, &
 fues feros, & leporina, & sumina vel vul-
 uas, saperdam quoque appones, & pul-
 mentum, etiam si & illud apparatus &
 coctum habeas: sed quæ viliora sunt, mis-
 fa facies. Maximè autem temperantia
 quædam adhibenda est in descriptioni-
 bus montium, aut murorum, aut fluuio-
 rum, vt ne vim ac potestatem verborum
 ineptè ac præter rem ostentare velle vi-
 dearis, tuumque ipsius negotium agere,
 historia omissa, sed modicè adhibitis il-
 lis, vtilitatis & perspicuitatis tantum gra-
 tia, mox inde digrediaris, visco seu glu-
 tino quod in hac re est, atque vniuersa
 tali gulositate euitata: quemadmodum
 & Homerus, vtpote magnanimus, fer-
 mè, vt vides, facit. Quaquam enim
 pœta est, prætercurrit tamen Tantalum,
 & Ixionem, & Tityum, & reliquos. At si
 Parthenius, aut Euphorion, aut Calli-
 machus eadem tractaret, quàm multis
 putas versibus aquam ad vsque labia
 Tantali adduxisset? deinde quàm multis
 idem Ixionem volutasset? Quin & Thu-
 cydides ipse modicè hac orationis figura
 vsus, vide quàm mox ab eadem iterum
 recedat, quoties videlicet aut machina-
 mentum aliquod exponit, aut obsidio-
 nis speciem, quæ necessaria atque utilis
 sit, declarat, aut etiam ciuitatum formas,
 aut Syracusanum portum describit. Nam
 cum pestem illam narratione profequi-
 tur, atque etiam longior esse videtur,
 tum ipsas res considera: cognosces enim
 hoc pacto breuitatem, & vt fugientem
 illum res gestæ tum apprehendant ac re-
 tineant, vt quæ multæ sint. Quòd si
 quando autem & dicentem aliquem in-
 troducere opus erit, curandum est vt ma-
 ximè personæ decora, & rei cōuenientia
 ac propria dicat, deinde vt quàm planissi-
 mè etiā hæc. Nisi quòd tibi permittitur
 tunc rhetoricari quoque, & ostētare ver-
 borum & orationis grauitatē. Nam lau-
 des quidem aut reprehensiones, omnino
 paræ, & circūspectæ, & calūniis minimè
 obnoxie, præterea & cum demōstratione

*Modus ip-
 descriptioni-
 bus adhi-
 bendus.*

quadam, & breues & non intēpestiux texendæ sunt. Nam extra iudicium ac forū illi
 sunt de quibus hæc dicuntur. Alioqui in eandem cum Theopompo culpam incurres,

qui inuidiosè nimis accusat plurimos, & eam rem in studiũ & exercitationẽ quandã vertit, vt accusare magis, quàm historiarũ tradere res gestas videatur. Iã verò & fabula si qua fortè incidat, dicenda quidẽ erit, non tamen credenda omnino, sed in medio relinquenda iis qui quoquo modo volent, coniecturã de ea facturi sint. Tibi verò extra periculũ sit, neque in hanc vel in illam partẽ magis inclinet. In vniuersum autem illud memineris (sæpius autem idem dico) & non ad præsens solũm tempus respiciens scribas, vt ij qui nunc sunt, te laudent, & honoribus afficiant: sed in omne æuũ intentus, illis potiùs qui in posterum victuri sunt, historiam componas, atque ab illis mercedem scriptionis deposcas, vt dicatur & de te aliquando: Ille verò vir liber fuit, & ad dicendum fiducia plenus, nihil neque adulatorium, neque seruale, sed veritatem in omnibus secutus. Atque hoc, si quis modestè sapiat, ante omnes præsentium spes meritò ponat, breues adeò ac momentaneas existentes. An non vides Gnidium illum architectum, cuiusmodi fecerit? Cũ enim extruxisset illam in Pharo turrim, maximum atque pulcherrimum operum omnium, vt ex ea faces incensæ nauigantibus viam dirigerent in multũ vsque maris, & ne deferrentur illi in Parætonium, locum oninino (vt aiunt) periculosum, & vnde non facilè redire atque effugere licet, si quis intra angustias ac septa illius delatus fuerit: Hoc igitur opus postquã exædificasset, intus quidem in saxi suum ipsius nomen inscripsit, supernè autẽ calce illita, atque ita priore inscriptione occultata, nomẽ eius qui tum regnavit, superinscripsit, ratus (id quod & euẽnit postea) paruo admodum tempore futurum esse vt literæ istæ foris inscripte, vnà cum calce illita reciderent & euanescerẽt, appareret autem interior titulus, hic videlicet: **S O S T R A T V S D E X I P H A N I S** filius, Gnidius, Diis seruatoribus, pro salute nauigantiũ, &c. Hoc pacto neque hic ad illud tẽpus quod tum erat, neq; ad vitã suam, quæ modica ac breuis erat, respiciebat, sed ad hoc præsens: & in perpetuum, donec turris ea superstes futura est, ars quoque illius manebit. Oportet igitur & historiã eodem modo componi, cum veritate magis in futuram spem, quàm cum adulatione ad gratiam & dulcedinem iis qui eam in præsentia nunc laudãt. Atque hæc tibi regula & amussis historie iuste.

De hic ut
ri vide
Strabonẽ
lib. 17. Fuit
autem Pa
ratonium
locus pau
lo supra A
lexandriã,
versus Li
byam, vt
Plinius
ait.

A Φιλαπερημονίως κατηγορούητι τῆς πλείων, καὶ ἀφαιδωῶ ποιουμένης ὁ παρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἰσορεῖν τὰ περᾶχμένα. καὶ μὴ καὶ μῦθος εἰ τις περᾶπέσοι, λεκτέος μὲν, ἔ μὴ πισυτέος πῶντος, ἀλλ' ἐν μέσῳ γετέος τοῖς ὀπως αἰ ἐθέλωσιν, εἰκασοισι παρὲ αὐτῆ· σοὶ δὲ ἀκίνδιμος, καὶ παρὲς ὁσθῆτερον ὅτιρρεπέτερος. ὁ δὲ ὄλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις ὁ αὐτὸ ἐρά) καὶ μὴ παρὲς ὁ παρὲν μόνον ὄραν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαμνεσωνταί σε, καὶ τιμησων, ἀλλὰ τῷ συμπῶντος αἰάντος ἐσοχασμένος, παρὲς τοῖς ἐπειτα μᾶλλον σύγραφε, καὶ πρὸ ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μαθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ παρὲς σοῦ, ἐκείνος μὲντοι ἐλθῶτερος. ἀνῆρ ἴω, καὶ πρὸρρησίας μεσὸς, ὁσθῆν ὁσθῆ κολακωπικὸν, ὁσθῆ δολωπαρεπές, ἀλλ' ἀληθῆς ὅτι πᾶσι. τῆτ' εἰ σωφρονοῖη τις, ἕσθ' πάσας τῆς νῦν ἐλπίδας γεῖτο δὲ, οὔτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. ὁσθῆ τὸν Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷς ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ὅτι τῆ Φάρῳ πύργον, μέγασον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀπῶντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπὸ αὐτῆ τοῖς ναυπιλομήτοις, ὅτι πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ κατὰφέροιντο εἰς τὴν Παρατονίαν, παγκάλεπον, ὡς φασιν, οὔσῳ, καὶ ἀφῶκτον, εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας οἷω ὁ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν κατὰ τῆς λίθων ὁ αὐτῶ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅτι γεσίτας δὲ πῆνῳ, καὶ ὅτι καλύψας, ἐπέγραψε τοῦ ὄνομα τῷ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅσθ' καὶ ἐγγέτο, πῶν ὀλίγου χρόνου σιωκεπεσοῦμῳ μὲν τὰ γεσίματα τὰ γράμματα, ἐκφανσοῦμῳ δὲ, **Σ Ω Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Δ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Ο Υ Σ** Κνίδιος, γεοῖς σωτῆρσιν ἕσθ' τῆς πλοῖομῳ. οὔτως ὁσθ' ἐκείνος ἐς τὸν τότε χροῖον, ὁσθῆ τὸν αὐτῶ βίον τὸν ὀλίγον ἐώσῳ. ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἀχρῆς αἰ ἐσῆκη ὁ πύργος, καὶ μὴ αὐτῶ ἢ τέχνη. γεῖ πῆνῳ καὶ τὴν ἰσορεῖαι ἔτω γράφεσθαι σιω τῶ ἀληθεῖ μᾶλλον παρὲς τὴν μέλλουσῳ ἐλπίδα, ἢ ἕσθ' σιω κολακεία παρὲς ὁ ἡδὲ τοῖς νῦν ἐπαμνουμένοις. ἔ τὸς σοι χροῖων καὶ σάθμη ἰσορεῖαι διχαίας.

καὶ εἰ

καὶ εἰ μὴ καθήμενοι ταῖ πινες αὐτῆ, ὅτι αὐτοὶ ἐχοί, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κακώ-
λισται ὁ πῖτος ἐν Κρανίῳ.

A Qua quidem si qui examinando ac perpendendo videntur, bene res habet, & commodum hæc à nobis scripta sunt: sin minus, volutatum est in Cranio dolium.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

HISTORIÆ VERÆ LIBER PRIMVS.

ARGVMENTVM.

Ut supra Historiæ præcepta & regulas tradidit, ita in his duobus libris exemplum eiusdem proponit, non quidem rerum verè gestarum, sed fictarum: simul ut formam aliquam operis, cum videtur, proponeret, simul ut animos à rebus seriis auocatos, paulisper reficeret & delectaret. Quid autem in his narrationibus potissimum spectandum sit, nempe qua occasione, quòve confilio argumentum hoc tractarit, ipse in præmio exponit.

Σὺν τοῖς ἀθλητικαῖς καὶ πε-
ρὶ τῆς σωμῆς ὀπτιμότητος
ἡσκημένοις, ἢ τῆς διεξί-
ασις, ὅσοι τῆς γυμνασίων
Φροντὸς ὄντι, ἀλλὰ καὶ τῆς
καὶ κατὰ γυμνασίων ἀνέσεως, μέγιστον τῆ
ἀσκήσεως ὁ μέγιστον αὐτῶν ὑπολαμβάνου-
σιν· ἔτι δὲ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδαχέσιν
ἡγερέσει παρρησίῃ μὲν τὴν πολλῶν τῶν σπου-
δαυτέρων ἀνάγνωσιν, αἰετὰ τε τὴν δόξαν, καὶ
καὶ παρὰ τὸν ἔπειτα κάμψον ἀκαμψότερον
πῶς σκευάζειν γυμνασίου δ' αἰ ἐμμελῆς ἢ ἀνά-
κτασις αὐτοῖς, εἰ τοῖς ποιήταις τῶ ἀναγνωστικῶν
ὁμιλοῦσιν, ἀ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀσείου τε καὶ χα-
ρίεντος ψιλῶν πρὸς τὴν ψυχολογίαν, ἀλλὰ
καὶ πῶς ἐπεὶ αὐτῶν ἀμύσην ὀπτιμότητα,
οἷον πῶς ἐπεὶ τῆς δε τῆς συγγραμμῶν Φρον-
τὸς ὑπολαμβάνω. ἢ γὰρ μόνον ὁ ξένον τῆς
ὑποθέσεως, ὅσοι ὁ χαρίεν τῶ παρρησίῃ
ἐπαγωγὴν ἔσται αὐτοῖς, ἢ δ' ὅτι ψεύσματα ποι-
εῖται, πιθανῶς τε ἐναλήθως ὀπτιμότητα
μὲν, ἀλλ' ὅτι ἐ τῶ ἰσορροπιῶν ἔκαστην ἐκ ἀ-
καμωδότητος παρὰ πῶς ἡνίκῃ τῶν παλαιῶν
ποιῶν τε, ἐ συγγραφέων, ἐ φιλοσόφων, πολ-
λὰ τεράστια καὶ μετὰ δὲ συγγραφέων· ἔς ἐ
ὀνομασίαι ἀέγραφοι, εἰ μὴ καὶ αὐτῶν σοὶ ἐκ τῆς
ἀναγνώσεως φαίνεται ἔμμελῃ. Κτησίας ὁ Κτη-
σίου, ὁ Κνίδιος, σκευάζει περὶ τῆς Ἰνδῶν
χώρας, ἐ τῶν πρὸ αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε,
μὴτε ἄλλῃ εἰπόντος ἡκούσεν. ἔγραψε δὲ καὶ
Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ,

Os est athletarum, ac eorum qui summa diligencia corpus exercent, non modò bonæ habitudinis ac exercitationis habere rationem, verumetiam (quod magnam exercitationis vim habere arbitrantur) nonnunquã remissioni corporis acquiescere. Idem literarum studiosis fieri oportere censeo, ut cum grauibus ac seriis legendis defatigati fuerint, ad animi laxamentum aliquantisper declinent, donec ad futurum laborem robustiores ac vegetiores efficiantur. Maximum verò ex hoc otio atque quiete fructum caperent, si talium rerum lectioni vacarent, quæ non modò tenuem ac ieiunam, verum neque rudem neque inconcinnam speculationem præ se ferent, quale quiddam & de his scriptis sensuros suspicor. Neque enim solum materiæ nouitas atque festiuitas, neque id quòd multa ac varia mendacia verisimiliter ac probabiliter confinguntur, eos ad legendum alliciet, verum id præcipuè, quòd omnis fermè narratio neminem ex antiquis aut poetis aut historicis aut philosophis, qui monstrosa quædam, & fabulis similia quàm veris, literis mandarunt, sine morfu reprehensionis prætermisit. Quorum quidem omnium nomina subiecissim, nisi ea tibi ex ipsa lectione perspicua & manifesta fore intelligerem. Ctesias enim Cnesiodorum regione conscripsit, atque ea quidem quæ neque ipse audierat, neque ab alio qui vera narraret, acceperat. Iambulus quoque de his quæ in mari magno sunt,

Ctesias hi-
storica.

Iambulus.

multa præter fidem ac opinionem hominum suis libris inseruit, omnibus quidem apertum commentus mendacium, non tamen infuavis materiæ cōpositor. Multi præterea hos imitati in eadem ratione scribendi versati sunt, qui errores suos ac peregrinationes, ac immensa beluarum corpora, & feritates hominum, & inusitatos mores enarrarunt. Huius verò scurrilitatis artifex & inuentor extitit Homericus ille Vlysses, qui apud Alcinooum ventorum seruitutem, & vnoculos crudaque vorantes homines, & multorum capitum animalia, sociisque meretricum beneficiis permutatos, multaque monstris similia rudi Phæacum populo est emētus. In quæ quidem cum incidissem, non multum sanè his ob mendacium succensebam, quum hoc genus sermonum ab his qui se philosophos esse profiterentur, usurpari viderem: illud verò non parum in eis admiratus sum, si quum falsa dicerent, id alios latere existimarent. Quapropter & ipse præ rerum nouarum studio, volens posteris aliquid relinquere, ne solus expertus sim libertatis in fabulis dicendis (nihil enim memoratu dignum, quod verè narrare possem, mihi contigerat) ad mendacium me transtuli, atque, vt mea quidem fert opinio, multo tolerabilius quàm cæteri. Nam quum hoc ipsum quod mentior, verè dicam, idcirco me aliorum reprehensiones iure ac meritò effugere existimaui, quoniam nihil me veri narraturum polliceor. Ea igitur scribo, quæ neque ipse vidi, neque passus sum, neque ab aliis audiui, quæ præterea omnino nō sunt, neque ab initio esse potuerunt. Quare qui hæc legerit, nullam his fidem adhibeat oportet. Egressus olim ab Herculeis columnis, & in occidentalem Oceanum delatus, secundis quidem ventis nauigabam. **D** Causa autem peregrinationis & argumentum, animi curiositas, & nouarum rerum desiderium, quòdque scire cupiebam qui sit Oceani finis, quique homines ultra Oceanum inhabitent. Huius igitur gratia com meatum & supellectilem multam inposui, aquaque quantum satis erat, ac coætaneos quinquaginta eiusdem animi mecum adiunxi, & armorum copiam parauit, gubernatoremque optimum magno pretio conducens accepi in nauem. Erat autem nauis mediocris, ad magnam atque violentam nauigationem robusta.

Vlysses Homericus.

Narrationis initium.

A πολλὰ πῶδ' ἔδοξα γινώσκον μὲν ἅπασιν ὃ ψεύδους πλασάμενος, ὅσα ἀτερπῆ δὲ ὄμφοσσωταίς τ' ὑποθέσιν. πολλοὶ δ' ἐκ δῆλοι τὰ αὐτὰ τούτοις παρελόμενοι, σκευέζα φαι, ὡς δὴ ἴνας ἑαυτῶν πλαίαις τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μετέη' ἰσοθροῦντες, καὶ ἀνδρῶπων ὁμώτητας, καὶ βίαν κενότητας. ἀρχηγὸς δ' αὖτοίς καὶ διδάσκαλος τ' τοιαύτης βωμολοχίας, ὅτ' Ὀμηροῦ Ὀδυσσεύς, τοῖς αὖτις τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀέμεν τε δουλείαν, καὶ μονοφθαλμοῖς, καὶ ὁμοφάροις, καὶ ἀγέλας τινὰς ἀνδρῶπων. ἐπὶ δ' ἡ πολυκέφαλα ζῷα, καὶ τὰ ὑπὸ φαρμάκων τ' ἐπαίρων μετὰ βολαῖς, οἷα πολλὰ ἐκείνος πρὸς ἰδιώτας τοῖς Φαίακας ἑτερατεύσατο. τοῦτοίς δ' ἐντυζῶν ἅπασιν τ' ψεύσασθαι μὲν, ἔσφοδρα τοῖς ἀνδράσιν ἐμεμφάμενος, ὅραν ἠδὲ σέωητες ὄν τῶτο ἔ τοῖς φιλοσοφῶν ὑπὸ πηλοῦσι. ἐκείνο δ' αὐτῶν ἔταύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσθην ὅσα δὴ τῆ' συγγραφοῖς. δὲ τῶν καὶ αὐτὸς ὑποκρινόμενος ἀπολιπεῖν τὴν ἀουδέσας τοῖς μετ' ἡμας, ἵνα μὴ μόνος ἀμειβεσθῆναι τὰ τῶν μυθολογεῖν ἐλθῆκεῖας, ἐπεὶ μὴ δὲν δὴ τῶν ἰσοθροῦν ἐῖρον (ὅσῳ δὲ ἐπεπόνθη ἀξιόλογον) ὅτι ὃ ψεύδους ἐπὶ ἀπόμην, πολλὰ δ' ἡ δῆλον διηγήσομαι ἑστῶν. καὶ ἐν γὰρ δὴ τῶτο δὴ τῶν λέγω, ὅτι ψεύδουσι, ἔγω δ' αὖ μοι δοκῶ καὶ τ' ὡσαύτ' ἡ δῆλον κατηγορεῖται ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μὴ δὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τίνω αὖτις ὦν μὴ εἶδον, μὴτ' ἔπαθον, μὴτε πρὶ δῆλον ἐπυθόμην ἔπ' ἡ μὴ δ' ὅλως ὄντων, μὴ δ' ἔτ' ἀρχὴν γηέας διωαμῶν. δὲ δὲ πούσ ἐντυζῶν τας μὴ δαμῶσ πιεῦν αὖτοίς. Ὀρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων σηλῶν, καὶ ἀφῆις ἐς τὸν ἑσπερίον Ὠκεανόν, ἔβλεψ' ἀνέμω τὸν πλοῦν ἐποιέμενος. αἰτία δέ μοι τ' ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσεις, ἢ τῆς δεινοῖας παειργία, ἔ παειργίαν κενῶν ὅτι θυμῶν, καὶ ὁ βέλεος μαθεῖν ὅ, π' ὁ τέλος ὅτι τ' Ὠκεανῶν, καὶ τίνες οἱ ὄνται κατοικοῦντες ἀνδρῶπων. τοῦτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπαν πολλὰ σιτία ἐπέβαλόμην, ἵκανόν δ' ἔ ὑδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δ' ἡ ἡλικιωτῶν παειργεποιήσαμην, τ' αὐτὴν ἐμοὶ γινώμην ἔργον τας ἐπὶ δ' καὶ ὄπλων πολὺ τι πλῆθος πρῶσεκδυσάμην, καὶ κυβερνήτην τ' ἀεισον μισθῶ μεγάλα πείσας, πρῶτα βῶν, καὶ τὴν ναῦν ἀκαστος δ' ἴω, ὡς πρὸς μέγα καὶ βίον πλῆν ἐκασταίμην.

ἡμέραν μὲν ἐν τῇ νύκτι ἀέρι πλεόν-
 τες, ἐπὶ τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἔσφοδρα
 βιαίως ἀνηγόμεθα: τῇ ἑπιούσῃ ἡ ἄμα ἡλίας
 αἰθροῖται, ὅτε ἀέμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα
 ἠύξαιτο, καὶ ζόφος ἐνεγένετο, καὶ οὐκ ἔτ'
 ὁδὸν εἶλαι πλεονόντω διωκτὸν ἑῷ. ἑπι-
 κτάσαντες οὖν τὰ πνέματα, καὶ πρὸς ἑλ-
 λήνας αὐτοῖς, ἐχάμαζόμεθα ἡμέρας ἑνέα, καὶ
 ἐβδμήκοντα, τῇ ὁδοκοσῇ δὲ ἀφνω ἐκ-
 λαμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν ἕκαστον ἡσόν
 ὑψηλῶν, καὶ δασύων, ἔπραξι ὡς ἐκρυ-
 μνῶν τὰ κύματα: καὶ γὰρ ἦδη τὸ πολὺ τῆς
 ζόφου κατεπαύετο. πρὸς ἑλθόντες οὖν, καὶ ἀπο-
 βαίντες, ὡς δὴ ἐκ μακρῆς θαλάσσης πο-
 λὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἑλ-
 θασάντες δὲ ὁμοῦ, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν
 τε ἀκρίβη μὲν φύλαξας τῆς νεῶς πρὸς ἑλ-
 λήνας, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἐπιμελεθῆν ἐπὶ κα-
 σκοπῇ τῆς ἐν τῇ νήσῳ. πρὸς ἑλθόντες ἡ ὅσον
 σταδίους πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης δι' ἕλης, ὁρῶ-
 μεν πῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης πεποιτημένον, ἑλ-
 ληνικοῖς γράμμασι καὶ ἑλληνικοῖς ἀ-
 μμοῖς δὲ, καὶ ἐκτετελεμένον, λέγουσαν,
 Ἀχαιῶν Ἡρακλῆος καὶ Διόνυσος ἀφίκον-
 το. ἡ δὲ καὶ ἕξου δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ
 μὲν, πλεθραῖον, τὸ δὲ ἕλατον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ
 μὲν, τῆς Διόνυσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ,
 Ἡρακλέους. πρὸς ἐκνήσαντες οὖν, πρὸς ἑλ-
 λήνας. οὐπω δὲ πολὺ πρὸς ἑλθόντες, καὶ ἐφιστάμε-
 θα πρὸς ἑλθόντες, οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω μάλιστα,
 οἶος ὁ Χίος ὅστις. ἀφρονον δὲ ἑῷ ῥόμα, καὶ
 πολὺ, ὡς τε ἐπὶ τῆς καὶ ναυσίπορον ἐπὶ διω-
 κτῶν. ἐπὶ τῆς οὖν ἡμῶν πολὺ μάλλον πρὸς ἑλ-
 λήνας ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁρῶσι πῶς
 σημεῖα τῆς Διόνυσου ἐπιδημίας. δόξαν δὲ
 μοι καὶ ὅταν ἀρχεται ὁ ποταμὸς καὶ ἑλθόντες,
 αἰθρῶν πρὸς τὸ ῥόμα. ἐπὶ τῆς μὲν ὁδὸν
 μίαν ἕσθαι αὐτῶν, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμ-
 πέλους, πλήρης βοτάνων, πρὸς δὲ πλεονόντω
 ῥίζων ἐκείνης, αἰετῶν σαγῶν οἶνον ἑλθόντες, ἀφ' ὧν
 ἐγένετο ὁ ποταμὸς. ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς πολ-
 λῶν ἰδέειν, οἶνον μάλιστα ἐπὶ τῆς ῥομα καὶ πλε-
 νόντω πρὸς ἑλθόντες. ἡμεῖς γοῶν ἀχρῶσαν-
 τες αὐτῶν πῶς, καὶ ἐμφαζόντες, ἐμεθυσθη-
 μεν ἀμέλῃ, καὶ αἰατεμόντες αὐτοῖς, διέσκομεν πρὸς μεσοῖς. ἕσθαι μὲν τοῖς ἐπινοήσαντες
 τοῖς ἄλλοις ἑλθόντες, τοῖς ἀπὸ τῆς ὕδατος, πρὸς ἑλθόντες, ἐκείνου μὲν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

Die igitur & nocte secundè nauigantes,
 terra adhuc apparente, non adèò multà
 vi agebatur: sequenti die simul Sole
 oriente ventus increuit, & fluctus intum-
 uere, catigóque suborta est, neque iam
 demitti velum poterat. Cum vento igitur
 conuersi, & committentes nos ipsos
 tempestati, hyemauius diebus nouem
 & septuaginta. Octogesima verò die,
 oriente iam sole repentè conspicimus
 non longè insulam sublimem, & arbori-
 bus confitam: Circa eam fluctus non as-
 peri frangebantur: etenim procellæ iam
 maxima pars quieuerat. Adeuntes igitur,
 & descendentes. vt ex multa maris
 molestia super terram strati diu iacui-
 mus. Tandem exurgentes, ex nobis ipsis
 quidem statuimus triginta custodes
 qui naui adstant: viginti autem me-
 cum qui ascenderet, quæ in insula erant,
 exploratum. Progredientes igitur circi-
 ter stadiis tribus à mari per syluam, vide-
 mus columnam quandam æream Græcis
 literis inscriptam, caducis tamen & con-
 sumptis, quæ indicaret eò vsque Hercu-
 lem & Bacchum deuenisse. Erant autem
 & propè vestigia duo in saxo, vnum qui-
 dem instar iugeris magnum, alterum au-
 tem minus: vt mihi quidè videretur Bac-
 chi fuisse quod minus erat, Herculis au-
 tem quod maius. Venerantes igitur locū,
 processimus. Non iam longè aberamus,
 quum ecce flumini adsticimus vino fluē-
 ti, simillimo profectò illi quod in Chio
 Insula nascitur. Erat & fluxus inundās &
 multus, ita vt alicubi nauibus esset trási-
 tus. Nobis ergo maior addita est fides vt
 literis crederemus quas antea sculptas in
 columna videramus, animaduersis signis
 de Bacchi peregrinatione. Cupiens tamè
 & fluminis initium inuestigare, ascen-
 debam contra fluctum: & fontem qui-
 dem nullum, multas tamen ac magnas vi-
 tes vuīs onustas inuenimus. Earum autè
 cuiusq; è radicibus vinum scatebat lucēs,
 quod in vnum confluens, flumen efficie-
 bat. Videbamus & in eo pisces & colore
 & gustu vino similes. Nos igitur cum ce-
 pissimus ex illis aliquot ac vorassimus,
 cōtinuò temulenti euasimus: quos etiam
 præcidentes, fece plenos inueniebamus.
 Deniq; re animaduersa cōmiscentes eos
 qui ex aqua nascuntur pisces, ac comedentes,
 vinalē vehementiam tēperauimus.

Tunc & flumen traicientes, qua vadabile fuit, vitium portentosam rem inuenimus. Nam truncus inferior, qui à terra surgebat, ferax erat & crassus; superior autem, mulieres erant, ab utero ferè sursum perfecta omnia habentes. Talem apud nos Daphnem scribunt Apolline iam comprehendente in arborem versam. A summis autem earum digitis exoriebantur palmites visus pleni. Quin & capitibus pro comis inerant clauiculi, & folia, & vix. Ex ergo ad nos accedentes salutabant, & dextras protendebant, quædam quidem Lyda, quædam Indica, plurimæ Græca lingua loquentes: oræque nos deosculabantur: verum qui osculum suscepit, illico ebrius ac nutabundus reddebatur. Fructum autem decerpi non sinebatur, sed eo vulso dolebant, & quidem cum clamore. Gliscebant autem vehementer nobis commisceri: duoque ex nobis cum illis coiuisissent, ab eis non amplius soluti, sed ex pudendis connexi sunt. Traxerunt enim repente ex eadem specie naturam, & conradicati mansere. Iam & ipsis palmites digiti emittebant, & clauiculis circumplexantibus vix plenæ erumpebant. Dereliquentes igitur eas, in nauim confugimus, & cum conuenissemus, iis qui ibi remanserant, cum alia, tum & derelictorum comitum commixtionem cum vitibus enarrauimus. Acceptis ergo amphoris aquas hausimus, item & è flumine vinum: inque vicino littore noctem duximus. Mane autem ferebamur, & non violentis flatibus. Circa meridiem verò, non iam apparente insula, repente turbo factus est, qui nauem circumuoluens, & in sublime eleuans ad ter mille ferè stadia, non iam in pelagus deposuit, sed sublata suspendit, ingruensque velis ventus, & sinu facto deferebat carbasum. Septem igitur dies ac totidem noctes per aëra decurretes, octaua die inspicimus terram quandam magnam in medio aëris, velut insulam lucidam, & circularem, multa luce micantem. Ad hanc ergo delati, portumque ingressi descendimus. Explorantes autem regionem, inuenimus eam habitatam, & cultam: & die quidem nihil videbamus, nocte autem apparebant & alix non procul insulæ, quædam, vt videbatur, maiores, minores quædam, igni colore similes.

γυμένω· ἡμέρας μὲν οὖν, ὅθεν αὐτόθεν καθωραίνω· νυκτὸς δὲ ὄπιθρομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλα νῆσοι πλείον, αἱ μὲν, μείζους, αἱ δὲ, μικρότεροι, πῦρ δὲ πῦρ ἔχουσαι ὡς εὐοικίαι·

Α τότε ὅτε τὸν ποταμὸν περὰ σφύρες, ἢ δὲ βατὸς ἴω, ὄρουμι ἀμπέλων χεῖμα τεράστιον. ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς, βύερης, καὶ παχύς· ὁ δὲ αἰὼ, γυμναίκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῆς λαχόντων, ἀπὸ τῆς ἔχουσαι τέλα. Ἰαυτίω πρὸ ἡμῶν τὴν Δάφνιν γραφοῖσιν ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος κελευσθευόμενος, ἀπὸ δὲ δρυμίνω. ἀπὸ δὲ τῆς δακτύλων ἀκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, ἐν μεσῇ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὲν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμενοι ἐλιξίτε, ἐφύλλοις, ἐβότρεισι. ἄλλοι δὲ τῆς ἡμαῶς ἠσπάζοντο, καὶ ἐδεδουῶτο, αἱ μὲν Λύδων, αἱ δὲ Ἰνδικῶν, αἱ πλείους δὲ, τὴν Ελλάδα φωνῶν παρρημῶν. καὶ ἐφίλκον ὅτι ἡμαῶς ποῖς ἑμασιν· ὁ δὲ φιληθεῖς, αὐτὰς ἐμέγυε, καὶ παρὰ φθοῦς ἴω. δρέπεσθαι μὲν τοῖς πρὸ ἡμῶν τῆς καρποῦ, ἀλλὰ ἡλθον, καὶ ἐβόων, ἀπὸ πᾶν μὲν αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμω. καὶ δύο πινὲς τῆς ἐταίρων πλησιάζαντες αὐταῖς, οἷον ἐτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῆς αἰδοῖων ἐδέδεντο· σπυροφύοντο γὰρ, καὶ σπυροφύοντο. καὶ ἡδὴ αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δὲ κτύλοι, καὶ ταῖς ἐλιξίωσι πλεκόμενοι, ὅσον ὅθεν πᾶν ἐ αὐτοῖς καρποφορήσθαι ἐμῶν. κελευσθέντες δὲ αὐτοῖς, ὅτι ναυὶ ἐφύλλοις, ἐ τῶν ἀπολαφθεῖσι διηγυόμεθα ἐλθόντες, πᾶν τε ἄλλα, ἐ τῆς ἐταίρων τὴν συμπλοκῆν, καὶ τὴν ἀμπελομίσθια. καὶ λαβόντες ἀμφορέας πινᾶς, ἐ ὑδρωσάμενοι τε ἄμα, ἐ ἐκ τῆς ποταμοῦ οἰνιστάμενοι, καὶ αὐτῶν πλησίον αὐλιστάμενοι, ἔωθεν ἀνήγημι ἢ σφόδρα βία πνθίματι. πᾶν μισσημῶν δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς νῆσου φαιρομένης, ἀφῆκε τυφὸν ὄπιθρομένης, καὶ πᾶν ἐδινήσας τὴν ναυὶ, καὶ μετεωρίσας, ὅτι ὄπιθρομένης πειραλίς; οἷον ἐπὶ καθῆκεν εἰς ὁ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετεωροῦ ἐξηρημένω αἴεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε κελπώσας τὴν ὄριον. ἐπὶ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νυκτὰς ἀεροδρομήσαντες, ὄγδον καθωραίνω γλῶσσα μὲν ἄλλω ἐπὶ αἴετι, καθῶν νῆσον λαμπερῆν, καὶ σφαιροδῆν, καὶ φωτὶ μὲν ἄλλω κελευσθευόμενῶν. πᾶν ἐνεχθέντες δὲ αὐτῇ, καὶ ὀρμιστάμενοι, ἀπέβημι. ὅτι σποπιώτες δὲ τὴν χῶρον, βίεσθαι οἴκουμένω τε, καὶ γεωργουμένω· ἡμέρας μὲν οὖν, ὅθεν αὐτόθεν καθωραίνω· νυκτὸς δὲ ὄπιθρομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλα νῆσοι πλείον, αἱ μὲν, μείζους, αἱ δὲ, μικρότεροι, πῦρ δὲ πῦρ ἔχουσαι ὡς εὐοικίαι·

καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ καίτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ ἔσονται
 ποταμοὶ ἐξυῖται, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη.
 Ταῦτα οὖν πῶς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.
 Ἰδοὺ δὲ ἡμῖν ἔστι παρρωτέρω παρελθεῖν,
 ξυελήφθημεν τοῖς Ἰππογύπτοις πρὸ ἀβύσσι καλουμένοις, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας οἰκίας.
 Ἰππογύπτοι ἔσονται, εἰσὶν ἄνθρωποι ὅτι γυπτῶν με-
 γάλων ἐξυῖται, καὶ καθ' ἡμᾶς ἰπποῖς τοῖς ὀρ-
 νέοις χρωμένοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπτεῖς, καὶ ὡς
 ὅτι πῶν τε κεφάλαια. μάθουσι δ' αὖ τις ὁ μέ-
 γαλος αὐτῶν ἐστὶν ἕως γὰρ μεγάλης φορ-
 τίδος ἰσχυρῆ, ἔχασον τῶν πτερωτῶν μακρότερον καὶ
 παχύτερον φέροισι. τούτοις οὖν τοῖς Ἰππογύ-
 πτοις παρεστῆκεται παρρησιασμένοις τὸ γῆν,
 εἴ τις ὀρεθῆναι ξένος, ἀλλ' ὡς τὸν βασιλέα· καὶ
 δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἀρξοῦσιν ὡς αὐτὸν ὁ
 δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς σολῆς εἰκάζοντας,
 Ἐλλωες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὡς ξένοι· συμφησάν-
 των δὲ, Πῶς οὖν ἀφίκασθε, ἔφη, τούτων ἀέρα
 διελθόντες; ἡμεῖς δὲ πῶς αὐτῶν διηγήμεθα·
 ἔστι δὲ Σαρξάμενος ὁ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξήψατο,
 ὡς ἔστι αὐτῆς ἀνθρώπος ὢν, τὸ ὄνομα Ενδυμίον,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπα-
 σθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσει τὴν γῆν.
 ἔπειτα τῶν γῆν ἐκείνῃ ἔλεγε, πῶς ἡμῖν
 καίτω φαινομένην Σελλώνην. ἀλλὰ θάρσυνε τε
 πρὸς ἐκελευσέν, καὶ μηδὲνα κίνδυνον ἰφορῶν.
 πῶς γὰρ ἡμῖν πρὸς εἶσθαι ὢν δεόμεθα. Ἦν δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτὸν, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω
 νῦν παρῆς τοῖς τὸν ἥλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τῶν
 τῶν ἀδαιμονέσασα πρὸ ἐμοῦ κατὰ βίωσεν. ἔπειτα
 ἡμεῖς ἠρώμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ πῶς
 αἰτίαι τῆς διαφοράς· ὅς τινος, Φαέθων, Φησίον, ὁ τῶν
 ἐν τῇ ἡλίῳ καλοῦσιν τῶν βασιλέων, (οἰκεῖται
 γὰρ δὴ καὶ ἡμεῖς ὡς τῶν ἔστι Σελλώνη) πολλῶν
 ἤδη παρῆς ἡμᾶς πολέμοις χρόνον. ἤρξατο δὲ ἔξ
 αἰτίας ποιούσης. Ἐάν ἐν τῇ Σαρξῇ τῇ ἐμῇ ποιε-
 τοῖς ἀπορωτάρις στυγαγαγῶν, ἐβλήθη αὐ-
 ποιχίαι ἐς τὸ ἑσπέρην εἰλαί, ὅντα ἔρημον, καὶ
 ἀπὸ μηδενὸς καλοῦσιν τῶν οἰκιστῶν Φαέθων
 φησὶν ἔσασα, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, καὶ μέσσην τὴν
 πόρην ἀπὸ αὐτῆς ὅτι τῶν Ἰππομύρμηκων.
 τότε μὲν ἔν νικηθέντες (καὶ γὰρ ἡμῶν ἀπὸ πάσαι
 τῆς ἀποικίας) ἀνεχωρήσαμεν νῦν δὲ, ἐβλο-
 μη αὐτῆς ἔξενεῖκεν τὸν πόλεμον, καὶ ἀπὸ τῆς εἰλαί πῶς ἀποικίαν. ἡ δὲ οὖν ἐβλήθη, καὶ κρινώσασα
 μοι τῆς σόλου, γυπτεῖς δὲ ὑμῖν ἐγὼ πρὸ ἐξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκείτω, καὶ πῶς ἄλλω ὀπλισιν.

A Erat & alia subtus terra, vrbes in se habēs
 & flumina, & maria, & sylvas, & montes,
 quam hanc quæ à nobis incolitur, imagi-
 nabamur. Volentes ergo vltteriùs proce-
 dere, comprehensì fuimus, in Equiuul-
 tures (sic enim illos dicūt) incidentes. Hi
 autem Hippogypi homines sunt, equo-
 rum loco vulturibus insidentes. Magni
 etenim sunt vultures, & vt plurimùm tri-
 bus capitibus innixi. Hinc autem discat
 quis illorum magnitudineni. Malo et-
 enim onerariæ nauis vnaquæque ala ma-
 ior & robustior est. His igitur Equiuultu-
 ribus imperatum est circumuolantibus
 terram, si quis aduenæ inueniretur, ad re-
 gem agere : qui & nos comprehendentes
 ad regem duxere. Is verò vt inspexit,
 ex ipsis, vt opinor, vestibus coniecturam
 capiens, Græci certè, inquit, vos aduenæ.
 Assentientibus autem nobis, Quomodo,
 inquit, aduenistis, tantum aëris superan-
 tes? Et nos illi omnem rem retulimus.
 Tum ille incipiens, nobis, quæ sibi conti-
 gerant, narrabat, quòd videlicet homo
 esset nomine Endymion, in nostra ortus
 terra, raptusque olim dormiens eò dela-
 tus fuerit, vbi & regioni imperaret. Esse
 autem terram illam dixit, quæ infrà à no-
 bis luna videtur. Sed bono animo nos es-
 se iussit, neque periculum vllum suscipi-
 ri: Etenim, ait, cum nēta vobis aderunt ne-
 cessaria. Si autem vicero bellum, inquit,
 quod nunc Solem incolentibus infero,
 omnium felicissimè apud me viuetis.
 Hinc nos interrogauimus qui essent ho-
 stes, & quæ odiorum causæ. Tum ille,
 Phaëthon, inquit, eorum qui in Sole sūt,
 Rex (etenim ille etiam habitatur, quem-
 admodum & Luna) multo iam aduersum
 nos bellum gerit tempore. Cœpit autem
 ea quam audietis ratione. Ego olim pau-
 perissimis quibusque qui in meo erant re-
 gno, collectis, volui coloniam in Lucife-
 rum deducere, desertum tunc, & nullis
 habitatū: Phaëthon autē inuidia stimu-
 latus, transitum prohibuit, medio in iti-
 nere occurrens, Equiformicis aduectus.
 Tūc quidem victi (non enim apparatu
 æquales eramus) secessimus. Nunc autem
 iterum volo bellum inferre, & coloniam
 emandare. Quòd si vultis mecum cōmu-
 nicare cum exercitu, ex regis vulturibus
 dabo vnū vniciq; & ceterā armaturam.

Endymion.

Phaëthō.

Cras autem faciemus exitum. Ita, inquam, quando tua hæc est sententia, fiat. Tunc apud eos conuiuio excepti mansimus. Mane autem exurgentes statuebamur in aciem: nunciabāt enim exploratores, hostes appropinquare. Magnitudo quidem exercitus centum millia erant, absque peditibus & externis auxiliis, item absque impedimentis, & machinarum fabris. Horum autem octoginta millia Equiuultures erant: qui autem ab Lachanopteris ferebantur, viginti millia. Est autem ales hæc maxima, olecibus pennarum loco obsita. Qui verò ex his velociore erant, pennas habebant lactuca foliis maximè similes. Ibi verò & cum his Cenchroboli ordinati sunt, & Scorodomachi. Aduenerunt & à septentrione auxilia Pnyllotoxotæ quidem numero triginta millia, Anemodromi autem quinquaginta millia. Horum sanè Pnyllotoxotæ magnarum pulicum scissores sunt, unde & appellationem trahunt. Pulicum verò magnitudo, vt duodecim elephantess. Porro Anemodromi pedestres quidem sunt, feruntur autem vento absque alis per medium aëra. Modus autem quo feruntur, talis est: Subcingunt se talaris tunicas, easque vento sinuantes, velorū in morem, ac velut naues aguntur. Hi in pugna scutis armati plurimum valent. Dicebātur autem aduentare ab his quæ supra Cappadociã sunt stellis, Struthobalani quidem numero septuaginta millia, Equogrues quinquaginta millia. Hos ego nō vidi, non enim venerāt: quare neq; eorū naturas scribere ausim. Portentosa quædam ac incredibilia de his dicebantur. Ex is quidem erat Endymionis exercitus. Omnium autem armatura eadem erat. Galea quidem è fabarum spoliis. Magnæ autem apud illos fabæ & durissime. Thoraces autem squamei omnes, & squamis quidē lupinis: etenim lupinorum siliquas cōsuentes, thoracas faciunt. Sunt autem siliquæ ipsæ vt cornu duræ: scuta & enses, quales Græcorum. Vbi verò occasio data est, sic in aciem deducti sunt. In dextro quidem cornu Equiuultures, & rex optimos quosque circa se habens, cum quibus & nos eramus: in sinistro verò Lachanopteri. Porro inter vtrūque auxilia, vt cuique magis placuit. Erat & peditatus myriadam sex millium. Hunc statuere in aciem in hunc modum:

ὡς ἔτασαν, ὅ τ' ἦ πεζόν, ἢ πᾶν μὲν ἀμφὶ ταῖς

αὐριον δὲ ποιησάμεθα πλεῖν ἔξοδον. ὕψους, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοὶ δοχαί. τότε μὲν οὖν πρὸ αὐτῶν ἐσταθέντες, ἐμείναμεν. ἔπειτα δὲ διζυραστάτες, ἐπαυόμεθα. καὶ γὰρ οἱ σχεποὶ πλησίον εἶ) ἐσήμαγον τοῖς πολεμίοις. ὃ μὲν οὖν πληθὸς τῆς στρατιάς, δέκα μυριάδες ἐτίοντο, αἰδοὺ τῆν σκαιοφόρων, καὶ τῆν μηχανοποιῶν, καὶ τῆν πύλων, ἔ τῆν ξένων συμμαχῶν. τούτων δὲ ἑκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππογυποὶ, δισημύριοι δὲ, οἱ ὅτι τῆν λαχανοπλήρων. ὄρεον ἢ καὶ τὸ ὅτι μέγιστον, αὐτὴ τῆν πτέρων λαχάροις πύλην ἔτασαν. πᾶσι δὲ ἀκὴν ὡς ἔτασαν, Ἰπποδακίνοις φύλλοις μέγιστα πύρροις ἐκίοντο. ὅτι δὲ πύτων, οἱ Κελχρηδοβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σχρηδομάχοι. ἦλλον ἢ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρκτου σύμμαχοι, τρισημύριοι μὲν Ὑλλοποξόται, πεντακισμύριοι ἢ ἀνεμοδρόμοι. τούτων ἢ οἱ μὲν Ὑλλοποξόται, ὅτι φύλλων μεγάλων ἰππάζον, ὅταν καὶ πλεῖν πορομυγείων ἔχουσι μέγιστος τῆν φύλλων, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δὲ ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δὲ ἐν πᾶσι ἀέρι ἀνδρῶν τῆν πτέρων ὁ δὲ ἔσπος τῆς φορέας, τοῖς δὲ χιτῶνας ποδῆρας ἕπεζωσμένοι, καὶ πύρροις αὐτοῖς πᾶσι ἀνέμων, καὶ πᾶσι ἰσῖα, φέρον ἢ ὡς πᾶσι σκῆπτρα πολλὰ δὲ οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελάσθαι εἰσιν ἐλέγγο ἢ καὶ ἀπὸ τῆν ἕπερ τῆν Καππαδοκίαν ἀσέρον ἦσαν, Στρατοδούλοιοι μὲν, ἑξήκισμύριοι, Ἰππογυπιοὶ δὲ, πεντακισμύριοι. τούτοις ἐγὼ ὄσα ἔτασαν μίλι, καὶ γὰρ ἀφίκοντο. διζυρῶν ὄσα ἔτασαν αὐτῆν τῆν φύσος ἐτόλμησα. τεράστια γὰρ καὶ ἀπίστα ὡς αὐτῆν ἐλέγγο. αὐτὴ μὲν τῆν Ενδυμίωνος ἢ δυνάμεις σκῆπτρῶν ἢ πύτων ἢ αὐτῆν κέρων μὲν ἀπὸ τῆν κῆρων μεγάλων γὰρ πρὸ αὐτοῖς οἱ κῆροι ἔ καρτεροὶ, θῶρακες ἢ φολιδωτοὶ πύρροις, θέρμινοι. πᾶ γὰρ λέπη τῆν θέρμων συρράσποντες, ποιουῶται θῶρακας. ἀρρηκτον δὲ ἐκῆ γίγνεται τῆν θέρμων ὃ λέπος, ὡς πᾶσι κέρας ἀσπίδες δὲ, καὶ ἔξίφη, οἷα τῆν Ἐλλίλικα. ἐπεὶ δὲ κέρως ἔω, ἐτάσαν ὡς δὲ ὃ μὲν δὲξίον κέρας εἶχον οἱ Ἰππογυποὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἀρῖοις ὡς αὐτὸν ἔχον. καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν. ὃ δὲ δυνάμεις οἱ Λαχανόπτεροι, ὃ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι,

αρχαί παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γί-
 γνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος
 μείζων. τούτοις παρ' ἑτάζε διφυλῶσιν τὸν με-
 τὰ τὴν Σελλήως καὶ τῆς Εὐσφόρου ἀέρος. ὡς
 δὲ παλαιὰ ἐξήρατο, καὶ πεδίον δ' ἐποίη-
 σον, ὅτι τούτου παρ' ἑτάζε δὲ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ
 αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδριανῆος, τρίτος αὐ-
 τῶν. τῶν δὲ πολεμίων δὲ μὲν βιώνουμον εἶχον οἱ
 Ἰππομύρμηκες, καὶ οἱ αὐτοῖς, ὁ Φαέθων. θη-
 ρία δὲ ἔστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῶν
 μύρμηξι παρ' ἑταζοῖσιν, πλεονεχέστεροι.
 ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δὲ πλεονεχέστερος. ἐμα-
 ρητο δὲ, ὅτι μόνον οἱ ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖ
 μέγιστα τοῖς κέραισιν ἐλέγοντο δὲ ἔστι εἶς
 ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ὅτι δὲ τῶν δὲ αὐτῶν
 αὐτῶν, ἐπὶ τῶν οἱ Αερακῶνες, ὄντες ἔ-
 οῦσι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πρῶτες το-
 ζῶται, κῶνωσι μεγάλοις ἐποχρῶμενοι. μὲν
 δὲ τούτοις, οἱ Αερακῶνες, ψιλῶς τε ὄντες,
 καὶ πεζοὶ, πλεονεχέστεροι καὶ οἱ παρ' ἡμῶν
 ῥῶτον γὰρ ἐσφενδῶν ῥαφανίδας ὑπερμε-
 γέλης καὶ ὁ βληθεὶς ἔσθ' ἐπ' ὀλίγον ἀπέχειν
 ἐδύνατο. ἀπέθνησκε δὲ, δευσομίας τινὸς αὐ-
 τῆς παρ' ἑταζοῖσιν ἐπιγνομένης ἐλέγοντο
 δὲ χεῖρον τὰ βέλη μαλακῆς ἴσθ' ἐχόμενοι.
 οἱ αὐτῶν, ἐπὶ τῶν οἱ Καυλομύκητες, ὅ-
 πλιται ὄντες, καὶ ἀλχέμαχοι, δὲ πλῆθος μύ-
 ριοι. ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι
 ἀσπίσι μὲν μυκητῶν ἐχρῶντο, δὲ οἱ δὲ
 καυλίνοις, τοῖς δὲ τῶν ἀσπιδῶν πλη-
 σίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κινοβάλαοι ἔστησαν, οἱ
 ἐπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον καὶ τοῖσιν
 περὶ τῶν ἀσπίδων, καὶ ἔστι ἄνδρες κυνοποστο-
 ποι, ὅτι βαλῶν πῆρω τῶν μαχόμενοι. ἐ-
 λέγοντο δὲ κακίων ὑπερῆσαι τῶν συμμά-
 χων, οἱ τε δὲ τῶν Γαλαξίου μετεπέμπε-
 το σφενδῶνας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι. ἀλλ'
 ἐκείνοι μὲν, τῆς μάχης ἔδη κεχειμῆνης ἀ-
 φίκοντο, ὡς μὴ ποτε ὄφελον. οἱ σφενδῶ-
 νται δὲ, οὐδ' ὄλως παρ' ἑτάζοντο. δὲ τῶν φα-
 σίν αὐτοῖς ὑπερῶν ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα,
 πυρπολῆσαι πλεονεχέστερον. τοιαύτη μὲν καὶ
 Φαέθων ἐπήγει παρ' ἑταζοῖσιν. συμμίζαντες
 δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ αὐτῶν ἑταζοῖσιν
 χεῖρονται) ἐμάχοντο καὶ δὲ μὲν βιώνουμον τῶν
 Ηλιωτῶν, αὐτῶν ἐφυγῆν, ἔδ' ἐς χεῖρας δεξιὰ μὲν τοῖς Ἰππογύποις, καὶ ἡμῶν εἰς πόλιν κτείνοντες.

A Araneæ apud illos multæ ac magnæ sunt:
 nam Cycladibus insulis vnaqueque mul-
 tō maior. Has iussit intexere medium æ-
 ris quod a Luna in Luciferum diffundi-
 tur. Idque ut primū perfecerunt, cam-
 pus substratus apparuit, in quo pedita-
 tum statuunt. Ducebat autem hunc Ny-
 cterion Eudianactis filius. Hostium au-
 tem læuum quidem Equiformici, & in
 his medius Phaethon. Bestiæ autem ma-
 gnæ sunt alatae, hisque quæ apud nos sunt
 formicis, præter magnitudinem non dif-
 similes. Harum maxima duorum iugerum
 mensuram implet. Pugnabant autem non
 solum qui desuper insidebant, sed & ipse
 cornibus maximè. Dicebant esse horum
 numerum penè quinquaginta millium.
 In eorum autem dextro Aëroculices fe-
 rè quinquaginta millia, sagittarij omnes,
 magnis in culicibus insidentes. Post hos
 autem Aërocoraces, expediti quidem illi
 ac pedestres, verum bellicosi. Etenim
 procul raphanos iaculabantur maximos,
 percussusque neque parum subsistere po-
 terat: moriebatur enim confestim vulne-
 re quodam foetore infecto. Namque sa-
 gittas malæ veneno delibatas ferebant.
 Hos iuxta Caulomycetes posuerunt ar-
 mis accinctos, & comminus pugnantes,
 numero decem millia. Dicuntur autem
 Caulomycetes, quoniam scutis quidem
 fungis vtuntur, hastilibus verò aspara-
 gorum virgultis. Steterunt autem post
 hos & Cynobalani, quos ij miserunt qui
 Canem stellam inhabitant, quinquagin-
 ta millia numero: & hi viri non humanis
 sed caninis vultibus super alatas glandes
 pugnabant. Dicebantur autem ab ipsis
 hostibus & alia auxilia defecisse à lacteo
 orbe emittenda, iaculatores scilicet ac
 Nubecentauri: sed hi commisso iam
 prælio aduenerunt: quod vtinam non
 fecissent. Qui verò funda vtiebantur, om-
 nino non aduenerunt: quare iratum
 Phaethonta tradunt omnem illorum re-
 gionem igne vastasse. Et is quidem Phaë-
 thontis exercitus erat. Postquam verò si-
 gna erecta sunt, & a felli ruditu vndiq; cō-
 strepuere (nam his tubarum loco vtūtur)
 committentes prælium pugnabant: & So-
 larium quidem læuum cōfestim fugit (ne-
 que enim sufferre valuit instantes Equi-
 uultures, nosq; insequeremur cedentes)

dextrum autem illorum cornu superius A euadebat, nostro, quod in læuo erat, propulsato. Excuntes autem Aëroculices insequabantur vsque ad peditatum. Hinc auxiliantibus illis, defecerunt è regione declinātes, idque maximè vbi fenserunt, suos, qui in læuo fuerant, manifestè deuictos. Fuga verò insigni facta, multi quidem capti, plurimi verò confecti occubere, in ipsâsque nubes sanguis multus defluebat, vt inficerentur, ac rubræ apparerent, quales apud nos videntur occidente sole. multus & in terram decidit: vt cogitarem num tale aliquid olim contigisset, quum Homerus suspicatus fuerit Iouem in Sarpedonis morte sanguineas guttas pluisse. Conuersi autem à cæde, duo trophæa statuimus, vnum quidem in aranearum telis, & pedestris pugna: alterum autem pugnae in aëre supra nubes. His iam dudum exactis, nuntiatum est ab exploratoribus, Nubecentauros aduentare, & irrumpere, quos Phaëthonti antea aduenisse oportuerat. Iique vbi aduenere, spectaculum præbuere insolitum & inexpectatum: Homines erant alatis equis commixti. Magnitudo quidem hominum quanta Rhodiorum colossi à medietate sursum, equorū autem C similis validæ onerariæ nauis. Equidem eorum numerum nō scripsi, ne cui incredibile id fiat: tantus erat. Ducebantur autem à Sagittario qui est in Zodiaco. Vbi autem amicos deuictos fensere, ad Phaëthontem quidem miserūt vt iterum rediret, ipsi autem in aciem structi in Lunares turbatos irruunt, inordinatos quidem, ob eam quam hostibus fecerant fugam, & iam spolia diuidētes: omnē inque nostrorum multitudinem in fugam vertunt. Ipsum autem regem insequuntur vsque ad ciuitatem, atque ex illius aibus conficiunt plurimas. Deiecerunt autem D & trophæa, ac omnem aranearum contextum campum decurrerūt, méque ceperunt, & è comitibus duos. Iam autē & Phaëthō aderat, & sub illis alia trophæa statuerunt. Nos autem ad Solem ipso die ducebamur, aranæ telæ fragmento manibus post tergum ligatis. Hi ciuitatē obsidere omnino noluerunt, conuersi verò medium aëris vallauerunt, vt de cætero splendor à sole ad lunam minùs perueniret. Vallum autem erat duplex nubeum:

Iliad. π.

ὁ δὲ ξίον δὲ αὐτῶν, ἐκράτει τ' ὅτι τὰ ἡμέ-
 τέρα βιώνου· καὶ ἐπέξῃλλον οἱ Αἰερακῶ-
 πες διώκοντες, ἀγχι πρὸς τοὺς πεζύς· ἐν γὰρ
 ἡ κακείνων ἑπιβοηθούτων, ἐφυγον ἐπικλί-
 ναυτες, καὶ μάχιστα ἐπεὶ ἦσαν ἄριστοι ἐπὶ τῶν
 βιώνου σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ Ἑσπῆς
 λαμπρῆς ἡμορφῆς, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠ-
 λίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπὸ θάνατο, καὶ δ' αἶμα ἔρ-
 ρῆ πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βα-
 πτεῖσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα περὶ ἡμῖν
 δουλοῦσ' ἢ ἡλίας, φαίνονται, πολὺ δ' αἰεὶ εἰς τὴν
 γαῖαν κατέσασεν, ὥστε με εἰκάξην, μὴ ἄρα
 Β θείηρου πινὸς καὶ πάλα αἰὼν ἡμορφῆς, Ομηροῦ
 ἕω ἔλαβεν ἀίματι ὑσταί τὸν Δία ἐπὶ τῶν τῆ
 Σαρπηδόδος θανάτω. αἰαγρέφαντες δὲ ἀπὸ
 τῆς διώξεως, δύο Ἑσπῆα ἐσήσαμην, ὃ μὲν
 ὅτι τῶν δραχίων τῆς πελομαχίας· ὃ δὲ τῆς
 αἰεραμαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἀπὸ δὲ πύτων γ-
 μορφῶν, ἠγγέλλοντο ἕω τ' ὄρατων οἱ Νε-
 φελοκένταυροι, πρὸς ἐλαύνοντες, ὡς ἔδῃ πρὸ
 τῆς μάχης ἐλθῆν τὰ φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο
 πρὸς ἰόντες, θεάμα πρὸς ἀδξότατον, εἴς ἰπ-
 πων πτερωτῶν καὶ ἀνδρῶν στυκείων μοι-
 μέγεθος δὲ τῶν μὲν ἀνδρῶν, ὅσον ἔ Ροδίων
 κλοασοῦ εἴς ἡμισίας ἐς δ' ἄνω, τῶν δὲ ἰπ-
 πων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. ὃ μὲν ἄρα
 πληθὺς αὐτῶν, ὅσα ἀνέγραφα, μὴ δὲ ἀπί-
 στον δάξην, ἵσθον μὲν. ἠγείρο δὲ αὐτῶν ὅσα τῶν
 Ζωδῆακοῦ τξότης. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἄριστοι φίλους
 νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν φαέθοντα ἐπεμπον
 ἀγγελίας, αὐτῶν ἐπτεναί· αὐτοὶ δὲ δρατῆσά με-
 νοι, τεταραγμένοι ἐμπέτησαι τοῖς Σελλωί-
 ταις, ἀτάκτως πρὸς τὴν δῶξιν, καὶ τὰ λαφύρα
 διεσκεδασμένοι· ἔπειτα μὲν πρὸς ἰόντων, αὐ-
 τὸν δὲ τὸν βασιλέα κατὰ δῶξιν πρὸς τὸ πό-
 λιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῶν κτείνουσι.
 αἰεσπασσῶν δὲ τὰ Ἑσπῆα, ἔκατέδραμον
 ἀπὸ τῶν δραχίων πεδίον ὑφασμέ-
 νον, ἐμὲ δὲ καὶ δύο πινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώρησάν,
 ἠδὴ δὲ περὶ καὶ ὁ φαέθων, ἔαυτῶν ἄλλα Ἑ-
 σπῆα ἕω ἐκείνων ἴσαν. ἡμῶς μὲν δὲ ἀπηγῆ-
 ρῆσα ἐς τὸν ἡλιον αὐθιμερῶν, τὰ χεῖρε ὀπίσω
 δεθέντες ἀραχίς ἀποκείμενα πρὸς τὸν πολιορ-
 κεῖν μὲν ἔκ ἐγνωσάν τὴν πόλιν· ἀγρέφαν-
 τες δὲ, ὃ μετὰ ξυτὸν ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε

μηκέτι τὰς ἀγὰς ἀπὸ τῶν ἡλίας πρὸς τὸν σελλωῶν δῆκειν. τὸ δὲ τείχεος μὲν διπλοῦν, νεφελοῦν

ὥστε Ἐφής ἐκλήψας τῆς Σελήνης ἐγερόνη. καὶ νυκτὶ διώκεϊ πάντα κατ'εἶχον. πρὸς ἄρμος δὲ Ἰούριος ὁ Ἐνδυμίον, πέμψας ἰκέτευε καταρκεῖν ὁ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς παρορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας. Ἐπισηνέτο δὲ καὶ Φόροισ τελέσθην, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσθην καὶ ὀμήροισ ἐπὶ Ἰούριος δουῶναι ἤθελεν. οἱ δὲ πρὸς τὸν Φαέθοντα, ἡμοιόφους δις ἐκκλησίας, τῆ ποροτεράσια μὲν, ὁ δὲ πρὸς ἑλευσθῆ τῆς ὀργῆς, τῆ ὑπεραία δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ Ἰούριος· καὶ ταῦτα σιωπήσας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιώται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σελήνας καὶ τοὺς συμμαχοὺς, ἐπὶ ταῖς καταστάσεσιν μὲν τοῖς Ἡλιώταις ὁ ἀφαιρέσιμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνῳ ἐσθ' ἀλλήν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοῖς ἀίχμαλώτοις, ῥητῆρ' ἕκαστον χρημάτων. τοῖς δὲ Σελήνῳ, ἀφείναι μὲν αὐτόνομους τοῖς γε ἄλλοις ἀφείρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῆ δαλλήλων ἰσὺ πῆς ἐπιτή. Φόρον δὲ ἔσποτελεῖν ἕκαστου ἔτους τὸν βασιλέα ῥῆρ' Σελήνῳ τῆρ' βασιλεῖ ῥῆρ' Ἡλιώτῆρ', ὀρόσου ἀμφορέας μυριάσι καὶ ὀμήροισ δὲ σφᾶν αὐτῆρ' δουῶναι μυριάσι, τὴν δὲ ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κρινῶ ποιῆσθαι, καὶ μετέχην ῥῆρ' ἄλλων τὸν βουλόμηνον ἐχρεῖσθαι δὲ τῶν σιωπήσας ἐπὶ ἡλεκτηρίνη, καὶ ἀφαιρέσθαι ἐν μέσῳ ταῖς ἀέροι ἐπὶ τοῖς μεθροῖσι. ὁμοῦ δὲ Ἡλιώτῆρ' μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος. Σελήνῳ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μιῶσιος, καὶ Πολυλαμπῆς. ταῦτα μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο. ὁ δὲ τῆρ' καθερεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἀίχμαλώτοις ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνῳ, ἔσποτελεσθον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἱ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίον αὐτῶν. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μείναι τε πρὸς αὐτῶν, καὶ κοινωεῖν τῆς ἀποικίας, ἔσποτελεσθον δὲ πρὸς γάμον τὸν ἑαυτῶν παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ πρὸς αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ ἔδαμῶς ἐπειθόμεν, ἀλλ' ἡξίον ἀποπεμφθῆναι καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. ὡς ὅτ' ἐγὼ ἀδύνατον ὄν πεῖθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἐστῆσας ἐπὶ ἀἡμέρας· ἀ δὲ ἐν ταῖς μετὰ τῶν ἀφαιρέσεων ἐν τῆ Σελήνῳ, κατενόησαν χερσὶ καὶ πρὸς ἀδύνατον, ταῦτα βουλόμηναι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν ὁ μὴ ἐκ γυναῖκῶν ἡγνᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀφαιρέσεων γάμοις γὰρ τοῖς ἀφαιρέσι χερσὶνται, καὶ ἔσποτε ὄνομα γυναῖκός ὅλως ἴσασι.

A ut Lunæ defectio manifesta fieret, & iam continua nox cuncta teneret: qua in re pressus Endymion, mittens oravit, ædificium demolirentur, neque se paterentur in tenebris versari. Promisit autem & tributa persolvere, seq; auxiliarem & amicum fore, neque in posterum bellaturum: insuper & obsides offerebat. Phaëthon verò congregato bis concilio, primò quidem in ira perstitit, postremò mutavit sententiam, ac pacis condiciones acceptæ sunt huiusmodi: Fœdus iniertunt Solarij & horum socij, cum Lunariis, eorumque sociis, his legibus, ut intermurale deciant Solarij, neque posthac Lunam inuadant: statutòque pretio captiuos reddant: Lunarij autem dimittant stellas liberas, armæque posthac Solaribus non inferant: vicissim autem auxilientur, si quis inuaserit: vestigialium verò conditionem pendat annuatim rex Lunariorum regi Solariorum amphoras roris decem millia, obsidésque è suis det decies mille. Colonia in Luciferum communis fiat, & ex vtrisque qui volet, participet. Sculpantur autem fœdera in columna electrica, eriganturque in medio aëris in confiniis. Qui verò pepigère, ex Solarium quidem parte fuere Pyronides, & Therites, & Phlogius: Lunarium autem Nyctor, & Menius, & Polylampes: & talis quidem pax sequuta est: confestim autem murus euersus est, & captiuos restituere. Vbi autem ad Lunam ipsi regressi sumus, obuiauerunt nobis socij, & cum lacrymis salutauerunt nos, & Endymion ipse. Atqui suadebat is quidem, nos ibi secum maneremus, & in colonia communicaremus: se enim daturum filium in uxorem mihi pollicebatur suum quem habebat. Nam apud eos mulieres nullæ sunt. Ego autem haudquaquam parui, sed petebam dimitti in mare. Qui ut persuaderi non posse animaduertit, septem diebus conuiuio acceptos, tandem dimisit. Quæ interea in Luna versatus viderim, quæue noua & inaudita cognouerim, dicam. Primum quidem eos non generari ex mulieribus, sed maribus: nam masculis nuptiis vtuntur: sed nec quid sit fœmina, omnino sciūt.

Nam ad quintum & vigesimum vsque annum omnes mulierum habentur loco, eo autem supra non habentur, sed habent. Concipiunt autem non in ventre, sed in crurium posteriori parte. Vbi enim foetus conceptus est, tumet crus, & tandem suo tempore præcidentes educunt mortua: tum eadem ad ventum hiantia exponentes mulcent, & ad vitam excitant. Inde & mihi videtur ad Græcos illud gastrocniæ vocabulum deuenisse, quod apud illos ventris loco sura concipit. Maius quiddam & his enarrabo: Genus hominum apud illos est, qui dicuntur arborei: idque hoc modo nascitur: Testiculum hominis præcidentes, in terram plantantium more defodiunt. Inde autem exoritur arbor carnea maxima, ut phallus. Ramos quidem habet & frondes, fructus verò, cubitales glandes. Vbi autem eæ maturæ fuerint, decerptas cudent, atque in homines effingunt. Pudenda autem habent apposititia, quidam eburnea, pauperes autem lignea, quibus coeant, & vxoribus miscantur. Postquam autem fenuerit aliquis, non moritur, sed ut fumus solutus euanescit in aërem. Cibus est omnibus vnus: structo etenim igne ranas assant super prunas. Multæ apud illos sunt ranæ per aëra circumuolantes. His autem assatis circumfusi velut ad mensam lambunt euaporatum ex illis fumum, ac vescuntur. Et gibo quidem tali aluntur. Potus autem illis est aër expressus in calicem, liquorem ex se ut rorem reddens. Non egerunt autem, neque mingunt, neque perfossi sunt ea parte qua nos: sed ne pueri quidem natibus rem obscœnam præstant, verùm poplitibus supra suram: nam illic perfossi sunt. Pulcher apud illos habetur caluus, & sine coma: comatos autem abominantur. Apud eos verò qui cometas inhabitant stellas, comati contrà formosi habentur. Aduenerunt enim quidam qui nobis illorum mores narrauerunt. Barbam autem ad genua demittunt, & in pedibus vngues non habent, sed vno digiti sunt omnes. In speciem caudæ brassicae natibus cuiusque illorum in nascitur proluxa, semper germinans, quæ & resupino cadente non frangitur. Emungunt & mel amarissimum:

μονοδάκτυλοι ἄσπερ δὲ τὰς πυγὰς ἐκαστῶ αὐτῶν, κερὰ μὲν ἐκπέφυκε μακρὰ, ὡς ἄσπερ οὐρα, θαλάσσια ἐς αἰεὶ, ἔσπερ ὑπὲρ ἀναπίπτουτος, ἔσπερ ἀκλωμένη. ἀπομύθιονται ἢ μέλι δριμύτατον

μέγιστον δὲ οὖν πέντε ἔεικον ἔτη, γαμει-
ται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμει αὐτῶν κῶσσι
δὲ οὐκ ἐν τῇ μηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκη-
μίαις: ἐπειδὴ γὰρ συλλαβὴ δ' ἔμβρυον, πα-
χύνεται ἢ κνήμη, ἔσπερ ὕπερ ἀνατεμών-
τες, ἔσπερ ἀργεῖο νεκρὰ ἐκθάντες δὲ αὐτὰ πᾶσι
ἢ ἀέρον κεχηνότα, ζωοποιῶσι. δοκεῖ δὲ μοι καὶ
ἐς τοὺς Ἑλλήνας ἐκείθεν ἢ κιν τῆς γαστροκη-
μίας τοῦ ὄμα, ὅτι πρὸς ἐκείνοις αὐτῇ γαστρὸς
κυοφορῆ. μέζον ἢ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γέ-
νος ἔστι πρὸς αὐτοῖς ἀσπερ πῶν, οἱ κελεύμενοι
Δειδρίται γίνεται δὲ τὸν ἔσπον τῶτον ὄρην
B ἀσπερ πῶν τὸν δὲ δειδρίον ἀποτεμόντες, ἐν γῆ φυ-
τεύουσιν, ἐκ δὲ αὐτῶν δένδρον ἀναφύει μέγ-
ιστον, ἄρκενον, ὃν φαλλός ἔχει δὲ ἔσπερ κλάδους, καὶ
φύλλα, ὃν καρπὸς ἐστὶ βάλακοι πηχυαῖοι δ'
μέγιστος. ἐπειδὴ οὖν πεποδῶσι, τρυγῆσθη-
τες αὐτῶν ἐκκολλάσθαι τοὺς ἀσπερ πῶν, ἀ-
δοῖα μὲν τοὺς πᾶσι ἔχουσιν, οἱ μὲν, ἔλε-
φάντινα, οἱ δὲ πένκτες αὐτῶν, ξύλινα, ἔσπερ
τούτων ἔχουσιν, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμει-
ταῖς αὐτῶν. ἐπειδὴ δὲ γαστρὸς ἀσπερ πῶν,
C οὐκ ἀποθνήσκῃ, ἀλλ' ὡς ἄσπερ κηπὸς ἀσπερ-
λούμενος, ἀὴρ γίνεται. ἔσπερ δὲ πᾶσιν ἢ ἀσ-
πῆ ἐπειδὴ γὰρ πῶν ἀνακεύσσει, βατράχους
ὁπλοῦσιν ὅτι τῶν ἀσπερ πῶν, πολλοὶ δὲ πρὸς
αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι. ὁπλοῦ-
μενοι ἢ, πᾶσι καθεδέκτες, ὡς ἄσπερ δὲ πᾶσι τῶν
πέσσει, λάσσει τὸν ἀναθυμιάμενον κηπὸν,
καὶ βύρωται. σίτω μὲν δὲ τῶν πῶν τοῖου-
τω ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἔστιν, ἀὴρ ἀποθλιβόμενος
εἰς κύλικα, ἔσπερ ὕπερ ἀνιέεις, ὡς ἄσπερ δρόσον οὐ-
μὲν ἀπορροῦσι γὰρ, ἔσπερ ἀφοδύουσι, ἀλλ' οὐ-
δὲ τέτρωται, ἢ ἄσπερ ἡμεῖς: ἀλλ' ὅσπερ πᾶσι συν-
D οιστῶσι οἱ πᾶσιν ἐν ταῖς πυγῶν πρὸς ἔχουσιν,
ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ἄσπερ πᾶσι γαστροκη-
μίας. ἐκ δὲ γὰρ εἰσι τεττημένοι. καλὸς δὲ νο-
μίεται πρὸς αὐτοῖς, ἢ πῶν τις φαλακρὸς καὶ
ἀκρὸς ἢ, τοῖς ἢ κομήταις ἔσπερ μυσάθιονται ὅτι
δὲ τῶν κρημνῶν ἀτέρων, τῶν ἀπῆτον, τοῖς κομή-
ταις καλοῖς νομίζουσιν. ἐπεδήμου γὰρ πίνεις,
οἱ ἔσπερ ἐκείνων διηγεῖται καὶ μὲν ἔσπερ
φύοσι, μικρὸν ἄσπερ τὰ γόνατα, καὶ ὄνυχας
ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀπῆτες εἰσὶ

καπειδὴ ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζονται, γὰρ
 λακτιπῶν δὲ σῶμα ἀλείφουσιν, ὥστε καὶ τυ-
 ροὺς ἀπὸ αὐτῶν πηγνύσθαι, ὀλίγον τῶ μέλι-
 τος ἔπιπλάσσαστες· ἔλαμον δὲ ποιουῦται ἀπὸ
 τῆς κρομμύων πῶν λιπαρῶν τε, καὶ δῶ-
 δες, ὡς ἄρ' μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔ-
 ρουσι υδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῆς βο-
 τρυῶν εἰσὶν ὡς ἄρ' χάλυξ. καὶ μοι δοκεῖ,
 ἐπειδὴ ἐμπροσθεν ἀέμος ἀφαιρῶν τῶ ἀμ-
 πέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπί-
 πτωσιν ἢ χάλυξ, ἀφαιρῶν τῆς βο-
 τρυῶν. τῆ μύρτοι γαστρί, ὅσα πῆρα χρῶν-
 ται, ἠθένητες ἐν αὐτῇ ὄσων δέονται. αἰοικτῆ
 γὰρ αὐτοῖς αὐτῆ, καὶ πάλιν κληθῆ ἔστιν· ἐν-
 τερον δὲ ἐν αὐτῇ ὄσος ἢ πρὸ φαίνεται, ἢ τῶ-
 πο μόνον, ὅτι δασυὰ ἐντοσθε, καὶ λαοῖός ἐστιν,
 ὥστε καὶ τὰ νεογνά ἐπειδὴ ῥιγῶσιν, ἐς τῶ-
 πτω ὑποδύεται· ἐσθῆς δὲ τοῖς μὲν πλου-
 σίοις, ὑαλίνη, μαλακῆ· τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῆ ὑφαντῆ· πολὺ χαλκῆ γὰρ τὰ ἐκ
 χροῖα, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὑδατι
 ὑποβρέξαστες, ὡς ἄρ' ἑλῖα. πρὸ μύρ-
 τω τῆ ὀφθαλμῶν, οἷος ἔρρουσι, ὀκνῶ μὲν
 εἰπεῖν, μὴ τις με νομίση ψεύδεσθαι ἀφ'
 δὲ ἀπίστον τῶ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τῶ πο ἔρα·
 τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸ ἀμετρῶν ἔρρουσι καὶ ὀβ-
 λῶντος, ὄξελων τοῖς ἀστέ, φυλάττει ἔστ'
 αὐ δειθῆ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐντέμνος, ὅρα· ἔ
 πολλοὶ τοῖς σφετέρους ἀπολέσθαι, πρὸ
 ἄλλων χρῶσάμενοι ὄρασιν· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ
 πολλοὶ ἀποτέτοις ἔρρουσι, οἱ πλούσιοι. τὰ
 ὄτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἔστιν αὐτοῖς, πλὴν
 γε τοῖς ἀπὸ τῆς βαλαίων· ἐκείνοι γὰρ μὲ-
 νοὶ ξύλινα ἔρρουσι. καὶ μὲν καὶ ἄλλο γαῦ-
 μα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμεν· καὶ πο-
 πτερον μέγιστον κείται ὑπὸ φρέατος, ὃ πα-
 νυ βαθέος. δὲ μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ κα-
 ταβῆ τις, ἀκούσιν πῶν τῆ πρὸ ἡμῶν ἐν
 τῇ γῆ λεγόμενων ἐδῶ δὲ εἰς τὸ καὶ ποπτερον
 ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πῶντα δὲ
 ἔδνη ὄρα, ὡς ἄρ' ἐφεσῶς ἐκείνοις· τότε καὶ
 τοῖς οἰκείοις ἐγὼ ἐθεασάμεν, καὶ πᾶσιν πλὴν
 πατρίδα· εἰ δὲ καὶ ἐκείνοί με ἐώρων, ὅρα ἐπὶ ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πισθῆ
 τῶντα οὕτως ἔχῃ, αὐ ποτε καὶ αὐτὸς ἐκθῆ ἀφίκηται, εἴσεταί ὡς ἀληθῆ λέγω. τότε δὲ οὖν
 ἀπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβαῖτες, ἀνήθημεν, ἐμοὶ δὲ ἔδωρα ἔδω-
 κεν ὁ Εὐδυμίων, δύο μὲν τῆς ὑαλίμων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῖς, καὶ πῶντοπλίαι θερμίνων

A qui si quando vel labori insudant, vel lu-
 ctantur, corpus lacte oblinunt, vt & ca-
 seus ex eo coaguletur, melle paulu-
 lum distillante. Oleum autem cepis e-
 ducunt maximè pingue, ac redolens vt
 vnguentum. Vineas habent plurimas, &
 aquæ feraces: vuarum autem acini sunt
 velut grando quæpiam: & mihi quidem
 videtur vbi ventus inciderit, vites illas
 quati, fractisque vuis grandinem huc ad
 nos mitti. Ventre vt sacco vtuntur, in
 eum quantum cupiunt mittentes. Aper-
 tilis etenim veter est illis, & iterum clau-
 filis, neque in illo intestinum vllum aut
 hepar apparet, solùm autem densus est
 intus, & pilis obsitus, ita vt & paruuli
 vbi frigent, in eum subeant. Amictus
 autem diuitibus quidem vitreus & mol-
 lis, cæteris æreus contextus. Nam ea Io-
 ca metallorum sunt fecunda: iidemque
 aqua macerata metalla vt lanam exer-
 cent. Quales autem habeant oculos, o-
 mnino non ausim scribere, ne fortè me
 quis mentiri putet ob sermonis absurdi-
 tatem: tamen & id quidem dicam. Ocu-
 los exemptiles habent: vt qui velit suos
 exemptos, seruet eos apud se donec illis
 ad visum egeat: quos cum reposuit, cer-
 nit. Et multi cum fortè proprios perdide-
 rint, ab aliis mutuuntur, & vident. Sunt
 & locupletes qui plures habeant, occultos
 quidem & reconditos. Aures illis sunt
 platani folia, præter eos qui ex glandibus
 formantur: illi enim solùm ligneas habent
 aures. Cæterum & miraculū aliud in re-
 gia conspicatus sum: Speculum maximū
 supra puteum positum est, non adeo altū.
 In puteum si quis descenderit, omnia au-
 diet que apud nos in terra dicuntur. Si
 verò speculum intueris, omnes quidē vr-
 bes, omnēsque gentes vides, nō secus ac si
 omnibus interesses. Tunc & ipse meos vi-
 di, & patriam omnem: an verò & illi me
 viderint, fatis exploratum non habeo.
 Quòd si fortè quis non credet hæc ita se
 habere: cū eò perueniet, sciet me vera di-
 xisse. Tunc salutato rege, & iis qui circa
 illum erant, nauem ascendentes fereba-
 mur. Abeunti autē mihi dona dedit En-
 dymion, vestes quidem vitreas duas, æ-
 reas autē quinque, lupineamq; panopliā:

quæ omnia postea in ceto amisi. Misit & nobiscum Equiuultures mille, qui nos deducerent stadiis quingentis. Nauigantes autem circa terram illam, prouincias quidem plurimas & alias præterlapsi sumus, appulimus verò ad Luciferum nuper inhabitatum: vbi descendentes, aquas hausimus. Hinc Zodiacum introeuntes, ad læuam quidem Solem prætergrediebamur, circa illius terre marginem nauigantes. neque enim descendimus, & quidem sociis id summè cupientibus. Erat enim ventus qui nos à terra propelleret: quanquam videremus regionem fecundam, ac pinguem, & irriguam, ac bonorum multorum plenam. Atqui Nubecentauri, hi videlicet qui Phaëthonti militabant, speculati nos longè, ac delapsi volauerunt ad nauem: quumque socios esse didicissent, abiere: iam enim & Equiuultures discesserant. Nauigantes autem sequenti nocte ac die, circa vesperam peruenimus ad Lucernarum urbem (sic enim illam vocant) iam iter nostrum ad inferiora secantes. Hæc autem ciuitas medio inter Pleiadas ac Hyadas stellas aëre sita est, zodiacoque multò inferior. Descendentes autem neminem quidem inuenimus, lucernas verò multas decurrentes, & in foro & secus portus deambulantes, nonnullas quidem paruas, & vt ita dicam, egenas, ex magnis autem ac potentibus paucas, & has valde illustres ac nobiles. Domus illis & lychneones scorsum vnicuique erant, & hominum more appellabantur, & vocem emittentes audiebamus: neque nocebant, sed potiùs ad diuertendum inuitabant. Nos tamen formidare, nec nostrum vel vnus apud illas cœnare, aut capere somnum est ausus. Palatium autem illis in media ciuitate extructum est, vbi per totam noctem earù sedet princeps, nomine vnquamque compellans. Quæcunque verò non paret, condemnatur ad mortem vt transfuga: mors autem est extinguere. Astantes autem nos cōsiderabamus quæ fiebant, simulque lucernas respondentes audiebamus, causasque quare abfuisent dicentes. Hic & lucernam nostram agnoui, & allocutus rogabam quomodo se haberent domestici nostri: ea autem mihi omnia enarravit: & noctem quidem illam ibi mansimus. Sequenti verò die soluentes, secus nubes nauigabamus.

α πρῶτα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. σὺν ἐπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἰππογύποις χιλίαις, ὄψα πέμψοντας ἀγροὺς σταδίων πεντακοσίων. ἐν δὲ τῷ ὄψα πλω, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χόρας παρημεΐψαμεν, πρὸς ἐξορμῆν δὲ καὶ τῷ ἑωσφύρῳ ἀρπὶ σκυοικίζομεν, καὶ ἀποβαίντες, ὑδροστάματα ἐμβαίτες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακόν, ἐν ἀριστερῇ περὶ ἡμέραν τὸν ἥλιον, ἐν ἡμέρῃ τῷ γῆν ὄψα πλεόνεσ' ἔχον ἀπέβημεν, καὶ οἱ πολλὰ τῆν ἑταίρων ἐπιθυμουμένων, ἀλλ' ὁ αἴμενος ἔκαστος ἄφῃκεν. ἐπεὶ ὡμίθεα μὲν οἱ τῷ χόραν βύβαλλε, καὶ πτόνα, καὶ βύδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μετήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελεκεΐταιροι, μισοφοροῦντες ὄψα τῷ Φαέθοντι, ἐπέστησαν ἐπὶ τῷ ναυῷ, καὶ μεθόντες ἐκαστοῦδους, ἀπεχρήσαντο ἡδὴ δὲ καὶ οἱ Ἰππογύποι ἀπεληλύθησαν. πλὴν οἱ μὲν ἐπὶ τὴν ἐπιπλοὴν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τῷ Λυχνόπολιν καλαμῶν, ἡδὴ τὴν κατὰ πλῆθος διώκοντες ἢ τὴν πόλιν αὐτῆ, καὶ τῷ μετὰ τὴν Πλάδων, καὶ τῷ Υάδων ἀέρος, ἄπεινοτέρα μὲν οἱ τῷ Ζωδιακῷ. ἀποβαίντες δὲ, ἀμειψοπὸν ὄψα μὲν βύδρον, λύχνος δὲ πολλοὺς περὶ ἡμέραν, καὶ ἐν τῇ ἀγροῦ, καὶ περὶ τὸν λιμῶνα δὲ ἄρχει οἱ τῷ, τοῖς μὲν, μικρὰς, καὶ ὡς ἄρ εἰπεῖν, πένητας ὀλίγους δὲ, τῷ μεγάλων καὶ δυνατῶν, πλὴν λαμπεροῦ, ἐπεὶ φανερῶς οἰκήτης δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἕκαστος πεποιήτω, καὶ αὐτοῖς ὀνόματα εἶχον, ὡς ἄρ οἱ ἀμειψοποι, καὶ φωνῶν περὶ ἐμῶν ἢ κούρομην, καὶ ὄψα ἡμᾶς ἠδίκου, ἀλλὰ ἐπεὶ ξενία ἕκαστος ἡμῶν δὲ, ὄμφος ἐφοβήμεθα. καὶ ἔτε δειπνήσαν, ἔτε ἑσπέρῃ τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἄρχει δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλιν πεποιή, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομασί καλῶν ἕκαστον. ὅς δ' αὐτῶν ἑσπέρῃ κούση, κατὰ δικάζεται ἀποθανόν, ὡς λιπὼν τῷ τῷ τῷ ὄψα ἡμῶν δὲ ἄνατος ἐστὶ σθεαδίωται. περὶ τῷ δὲ ἐπὶ ἡμῶν, ἐσπέρῃ τῷ γηρόμεθα, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῷ λύχνων ἀπολογομενῶν, ἐπεὶ τῷ αἰτίας λεγόντων, δι' αὐτῶν ἐβραδύων. ἔνθα ἐπὶ ἡμέτερον λύχνον ἐνώρεια, καὶ πρὸς ἑσπέρῃ αὐτῶν, περὶ τῷ καὶ οἶκον ἐπιδανόμενον ὅπως ἔχοιεν, ὁ δὲ μοι πρῶτα διηγήσατο. τῷ μὲν οἶον νύκτα κινεῖται, αὐτῶν ἐμείναμεν. τῷ ἐπιτύσσει δὲ, ἄραγες, ἐπὶ ἡμέραν πλῆστον τῷ νεφῶν.

ἔρτα

ἔβη δὴ ἐπὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόν-
 τες, ἔθαυμάσαμεν, ὅτι μὲν οἱ ἐπέβησαν αὐ-
 τῆς· ὅτι γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα βασιλεύει μὲν οἱ
 αὐτῶν Κορωνός ὁ Κοτυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνή-
 σθημι Αἰρισθοφάνους τῆς ποιητῆς, ἀνδρὸς σοφοῦ,
 καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάλιστα ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀ-
 πιστομύθου. τρίτη δὲ ἡμέρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καὶ
 τὸν Ὠκεανὸν ἤδη ἄρα εἶδον ἑωρῶμεν γῆ δὲ οὐ-
 δαμοῦ, πάλιν γὰρ τῶν ἐν τῇ αἰερί. καὶ αὐτὰ
 δὲ, πυρῶδες ἤδη, καὶ ὑπερφανῆς ἐφαντά-
 ζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίας, με-
 λαχῶς ἐβιβάθημεν τῆς πηδύμας, καὶ σπι-
 ζόμενοι, ὅτι τὴν θάλασσαν κατέτεθην. ὡς δὲ τῆς
 ὑδατος ἐβιβάσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερφανῆς
 καὶ ὑπερχειροῦ, καὶ δειπ-
 νον πᾶσιν ἐκ τῆς παρεόντων ἐποιούμεθα, ὅτι
 ἀπορρίψαμεν, ἐπιθήματα. καὶ γὰρ ἔτυχε
 γαλιῶν οὔσα, καὶ βύσαροι ὅτι πέλαγος.
 Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι
 πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολῆ. καὶ
 γὰρ ἡμεῖς δύο μῶνας ἡμέρας ἐν ὑδατι πηδύ-
 σαμεν, τῆς τρίτης ὑποφαινοῦσης, πρὸς
 αἰχρόντα τὸν ἥλιον ἀφνω ἑωρῶμεν θηρία, καὶ
 κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀ-
 πώτων, ὅσον σαδίων χιλίων καὶ πεντακισίων
 ὅτι μέγιστος ἐπὶ δὲ κεκηνός, καὶ πρὸς πολ-
 λὰ ἄρα τῶν τῶν θάλασσαν, ἀφρῶ τε πε-
 ρικυζόμενον, καὶ τοῖς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πο-
 λὺ τῶν πρὸ ἡμῶν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὄξυς
 δὲ πᾶσι, ὡς ἄρ' οὐλοπας, καὶ λυκίς,
 ὡς ἄρ' ἐλεφαντίνης. ἡμεῖς μὲν οὖν ὅτι ὑστατον
 ἀλλήλους πρὸς ἄλληλους καὶ ἀειλαβόντες,
 ἐμύομεν ὅτι δὲ ἤδη πρὸς τὴν, καὶ αἰαρόφῃσθαι
 ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ὅτι μὲν οἱ ἐφθῆ
 στω ἀρράξαι τοῖς ὀδόντιν, ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἀ-
 ραιωμάτων ἢ ναῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
 ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, ὅτι μὲν πρὸς τὸν, σκότος
 ἦν, καὶ ὁδὸν ἑωρῶμεν ὑπερὸν δὲ αὐτῶν ἀνα-
 χρόντος, εἶδον κήτος μέγιστον, καὶ πρῶτη
 πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἰκανὸν μυριαδρά πολλὰ
 ἐνοικεῖν. ἐκείνῳ δὲ ἐν μέσῳ ὅτι μικροὶ ἰχθύες,
 καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συσκευομμένα, καὶ
 πλοίων ἰστὰ ὅτι ἀκροῦ, καὶ ἀνθρώπων ὄστια,
 καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λό-
 φοὶ ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος, ἡνὲν κατέπιε
 σπιζόμενα ὑλη οὖν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα
 πηρῶτα ἐπεφύκει, καὶ γὰρ ἄρα ἐβελεσθήκει, καὶ ἐφύκει
 πρῶτα ὄξυρα σμῆνοισ· περὶ μέγιστον ὅτι τῆς

A Hic & Nephelococcygiam vidimus vr-
 bem, videntisque admirati sumus: ne-
 que in eam descendimus: non enim per-
 mittebat aura. Imperat autem illis Co-
 ronon Cottiphionis filius. Tum ego A-
 ristophanis poetæ recordatus sum, ho-
 minis quidem sapientis & veri, ac in his
 quæ scripsit, frustra non crediti. Tertia
 autem ab illa die, & Oceanum iam ma-
 nifestè videbamus, terram autem nuf-
 quam, præter aërias illas, quæ iam ipse
 quidem igneæ & micantes mihi vide-
 bantur. Quarta autem die circa meri-
 diem molliter aspirante aura & subsi-
 dente, in mare deponimur. Vt verò a-
 quam attigimus, mirè ac supra modum
 læti fuimus, & omnibus prandium ex
 iis quæ suppetebant, exhibuimus, & de-
 scedentes natabamus: erat enim tran-
 quillum mare. Sed, vt videtur, sæpe-
 numero mutatio in melius, maiorum
 malorum consuevit esse principium.
 Etenim nobis duos tantum dies feliciter
 nauigantibus, illuciente tertia, ad
 orientem sc̄lem repente beluas vide-
 mus, & cete cum multa alia, tum om-
 nium maximum, & quingentorum &
 mille stadiorum magnitudine: aduenie-
 bat autem hians, & mare procul tur-
 bans, spumaque vndique circumfusum.
 Dentes exerebat phallis nostris multo
 longiores, acutos omnes vt pali, ac
 ebore candidiores. Nos igitur cum po-
 stremum nobis mutuo vale dixissemus,
 & amplexi essemus, præstolabamur:
 & cum resorberet, vnà cum naui ipsa
 nos deglutiuit. Non autem contigit
 in dentes offendere, sed per eorum ra-
 ritatem nauis delapsa intro decidit. Vbi
 autem intus fuimus, primò quidem
 obscurum erat, & videbamus profus
 nihil. Tandem eo hiante videmus ce-
 tum magnum vndequaque altum la-
 tumque, & ciuitatis capacem, quæ vel
 decem hominum millia capere possit.
 Erant præterea passim & parui pisces, &
 alia quedam animalia concisa multa,
 nauiumque vela, & ancore, & hominum
 ossa & onera. Circa medium verò & ter-
 ra & colles erāt, vt conicio, ex eo quem
 absorpserat limo, accumulati. Igitur
 & sylua in his innata erat, & arbores o-
 mnigenæ, oleraque accreuerant, ac cun-
 cta cultis agris similia: circuitus autem

Aristophan
 nes in auis
 bus.

terræ stadia duocenta & quadraginta. Erat autem videre & marinas aues, laros & alcyonas in arboribus nidificantes. Tunc verò plurimùm lacrymati fuimus. Denique cùm erexissem comites, nauem fulcimus, ipsique è silicibus excitantes ignem & accedentes, cœnam ex his quæ aderant fecimus. Aderant enim omnigenùm piscium carnes, aquamque adhuc ex Lucifero etiam habebamus. Sequenti verò exurgentes die, si quando hiaffet cetus, nonnunquam montes videbamus, quandoque solum cœlum, quandoque insulas: nam sentiebamus eum concitè ferri ad omnem pelagi partem. Postquam autem mansioni iam assueti eramus, accipiens è comitibus septem deambulabam per syluam, cuncta lustrare ac explorare volens. Necdum quinque stadiis totis digressus, inueni facellum quoddam Neptuni, quemadmodum testabatur inscriptio: ac paulo post & sepulchra multa, & columnas desuper, iuxtaque fontem perspicuæ aquæ: & canis etiam latratum audiuius: longèque apparebat fumus: & domum quampiam coniciebamus. Festinanter igitur accedentes, offendimus senem & adolescentem sedulè ac diligenter fulem quendam facientes, ac per eum aquam de fonte deriuantes. Latrati ergo simul ac territi constitimus: illi verò idem & nobiscum meritò passi, sine voce steterè. Tandem verò aliquando: Qui vos estis aduenæ, inquit senex, num ex marinis estis diis, an infelices homines nobis similes? Etenim nos homines, & in terra nutriti, marini nunc sumus, fluctuamύσque hæc belua circumclusi, neque quid de nobis sit, fatis nouimus. Mori quidem videmur, viuere tamen arbitramur. Ad hæc ego, Et nos, inquam, ô pater, adsumus hic homines aliunde profecti, ipsa cum nauì nuper absorpti. Accessimus autem nunc volentes scire, quæ in sylua sint, quomodo se habeant: multa enim nobis & densa visa est. Deus autem, vt videtur, nos duxit, te vt videremus, sciremύσque nos in hac belua inclusos esse non solos. Sed narra nobis tuam ipsius fortunam, quisquis es, & vnde huc introieris. Is autem inquit:

Α γῆς, σάξοι Διφρακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. καὶ ὃ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λαρούς, & Αλκυόνας, ὅτι τῆν δένδρων νεοτθόλοντα. τότε μὲν οὖν ὅτι πολὺ ἑδακρύομεν. ὑπερὸν ὃ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, πλεὺ μὲν καὶ ἡμεῖς ὑπερῆξαμεν. αὐτοὶ ὃ τὰ πυρῆα σωπεύσαντες, & ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῆν παρεόντων ἐποιούμεθα. πρῶτον δὲ ἀφρονα & πρυποδαπὰ κρέα τῆν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἐπὶ δὲ ἐκ τῆν ἐωσφόρου εἴχμεν. τῆν ὅτι οὐσία δὲ ἀφρασαντες εἰ ποτε ἀγαθνοὶ δὲ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσοις. & γὰρ ἠαυθάνομεθα, φερουμένων αὐτῆν ὄξέως πρὸς πρὸν μέρος τῆς θαλάττης. ὅτι ὃ ἑτάδες τῆν ἀφρατεῖν ἐγνηόμεθα, λαβῶν ἐπὶ τῆν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς πλεὺ ὕλιν, ὡς ἐσκεύασται τὰ πρὸντα βουλόμενος. οὐπω δὲ ἔλοις πέντε διεληθὼν σταδίους, ὄρον ἱερὸν Πισφδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ὅτι γραφῆ, & μετ' οὐ πολὺ, καὶ τὰφοις πολλοῖς, & σήλας ἐπὶ αὐτῆν, πλησίον τε, πηλὸν ὕδατος ἀφραυγῆς, ἐπὶ ὃ καὶ κύνος ὕλακλὸν ἠκούομεν, & κερπὸς ἐφαίνετο πρὸν ῥωθεν, καὶ πῖνα & ἑπαυλιν εἰκάζομεν. σπουδῆν οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα ὡς ἐσοῦντι & νεαίσκη, μάλα ὡς ἐθύμους ὡς ἐσοῦντι πῖνα ἐργάζομενος, & ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπὶ αὐτῶν δροχετεύουσιν. ἠαυθάντες οὖν ἄμα, & φοβηθέντες, ἔσημεν καὶ κείνοι δὲ τῶν ἡμῶν ὡς δὲ εἰκὸς παρόντες, ἀαυδοὶ πρῶτον κερπὸν. χροῖον δὲ ὁ ὡς ἐσοῦντι ἐφη, τίνας ὑμεῖς ἀρᾶ ἐστὶ ὡς ἐξένοι; πότερον, ἐφη, τῆν ἐναλίω δαμόνων, ἢ ἀνδραποὶ δυσχεῖς, ἡμῶν ὡς ἀπληστοὶ; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνδραποὶ ὄντες, & ἐπὶ γῆν τραφέντες, καὶ θαλάττιοι γενόμεναι, καὶ στυνηχόμεθα τὰ ὡς ἐχόντι τούτω θνητῶ, οὐδὲ ὁ πάρομεν, ἀκεῖνως εἰδότες. τεθνήσκαι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πισυόμεν. ὡς ἐπὶ τῶν ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἀνδραποὶ νεήλυδες, ὡς πᾶτερ, ἐσομεν, αὐτῶν σκάφη ὡς ἐπὶ

Β λουτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσοις. & γὰρ ἠαυθάνομεθα, φερουμένων αὐτῆν ὄξέως πρὸς πρὸν μέρος τῆς θαλάττης. ὅτι ὃ ἑτάδες τῆν ἀφρατεῖν ἐγνηόμεθα, λαβῶν ἐπὶ τῆν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς πλεὺ ὕλιν, ὡς ἐσκεύασται τὰ πρὸντα βουλόμενος. οὐπω δὲ ἔλοις πέντε διεληθὼν σταδίους, ὄρον ἱερὸν Πισφδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ὅτι γραφῆ, & μετ' οὐ πολὺ, καὶ τὰφοις πολλοῖς, & σήλας ἐπὶ αὐτῆν, πλησίον τε, πηλὸν ὕδατος ἀφραυγῆς, ἐπὶ ὃ καὶ κύνος ὕλακλὸν ἠκούομεν, & κερπὸς ἐφαίνετο πρὸν ῥωθεν, καὶ πῖνα & ἑπαυλιν εἰκάζομεν. σπουδῆν οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα ὡς ἐσοῦντι & νεαίσκη, μάλα ὡς ἐθύμους ὡς ἐσοῦντι πῖνα ἐργάζομενος, & ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπὶ αὐτῶν δροχετεύουσιν. ἠαυθάντες οὖν ἄμα, & φοβηθέντες, ἔσημεν καὶ κείνοι δὲ τῶν ἡμῶν ὡς δὲ εἰκὸς παρόντες, ἀαυδοὶ πρῶτον κερπὸν. χροῖον δὲ ὁ ὡς ἐσοῦντι ἐφη, τίνας ὑμεῖς ἀρᾶ ἐστὶ ὡς ἐξένοι; πότερον, ἐφη, τῆν ἐναλίω δαμόνων, ἢ ἀνδραποὶ δυσχεῖς, ἡμῶν ὡς ἀπληστοὶ; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνδραποὶ ὄντες, & ἐπὶ γῆν τραφέντες, καὶ θαλάττιοι γενόμεναι, καὶ στυνηχόμεθα τὰ ὡς ἐχόντι τούτω θνητῶ, οὐδὲ ὁ πάρομεν, ἀκεῖνως εἰδότες. τεθνήσκαι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πισυόμεν. ὡς ἐπὶ τῶν ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἀνδραποὶ νεήλυδες, ὡς πᾶτερ, ἐσομεν, αὐτῶν σκάφη ὡς ἐπὶ

Γ καὶ ἀποθνήσκοντες. ὡς ἐπὶ τῶν δὲ πῶν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐπὶ τῆν ὕλην ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις καὶ λάσος ἐφαίνετο. δαμόνον δὲ τίς ὡς εἰκεν ἡμᾶς ἠγάγε, σέ τε ὄφομενοὶς, καὶ εἰσομένων ὅτι μὴ μόνον ἐπὶ τῶνδε κατείργμεθα τὰ θνητῶ. ἀλλὰ φράσον ἡμῶν πλεὺ σαυτῆν τύχην, ὅς τις ὢν, καὶ ὅπως δεῖσθ εἰσῆλθες ὃ ὃ, οὐ ὡς ὅτερον, ἐφη,

ἐρῆν ὁδὸν πείσεισθαι πρὸ ἡμῶν, ὡρὶν ξενίων
 ἤν παρόντων μετὰδιδυῖαι. καὶ λαβῶν ἡμᾶς
 ἤγχε ὅτι πλεῖ οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ
 εἰσβάδεις ἐνακοδόμητο, καὶ τὰλλα εἰσῆρτισο.
 ὡς αὖτε δὲ ἡμῶν λαχόμενα τε, καὶ ἀκρόδρυα,
 καὶ ἰχθῆς, ἐπι δὲ καὶ οἶνον ἐγχεῖας, ὅτι ἰκα-
 νῶς ἐκορέσθημεν, ἐπρωτάνετο δὲ ἐπεπόνθη-
 μεν. καὶ γὰρ πρῶτα ἐξῆς διηγησάμεν, τὸν τε
 χημῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ
 ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέ-
 γε τι τῆς ἐς ὁ κῆτες καταδύσεως. ὁ δὲ ὑψί-
 στου μῆσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ κατὰ αὐτὸν
 διεξήγη, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὡς ξένοι, Κύ-
 πριος ὀρμηθεὶς ὅ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς
 πατρῴδος μὲν πατρὸς, ὃν ὄρατε, καὶ ἄλλων
 πολλῶν οἰκιστῶν, ἐπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποιήσαν
 φορτίον κομίζων ὅτι νεῶς μεγάλης, ἡ δὲ ὅτι
 τόματι τῶ κῆτες ἀγαλελυμένῳ ἴσως ἐω-
 ράκατε. μέγε μὲν οὖν Σικελίας, βύτυχῶς
 διεπλεύσαμεν. ἐκείθεν δὲ ἀρπαθέντες ἀέ-
 μω σφοδρῶ, τελευτοὶ ἐς τὸν Ωκεανὸν ἀπή-
 ρθημεν, ἔνθα τὰ κῆται ὡσεὶ τυχόντες, καὶ αὐ-
 τήμοι καταπόθεντες, δύο ἡμεῖς, ἤν ἄλλων
 ἀποθανόντων, ἐσώθημεν. τὰ αὖτε δὲ τοῖς
 ἐταίροις, καὶ ναὸν τῶ Ποσειδῶνι δευαμένοι,
 τυροὶ τὸν βίον ζῶμεν, λαχόμενα μὲν κηπεύον-
 τες, ἰχθῆς δὲ σιπούμενοι, καὶ ἀκρόδρυα. πολ-
 λὴ δὲ ὡς ὄρατε ἡ ὕλη, καὶ μὲν καὶ ἀμπέ-
 λεις ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται.
 καὶ πλεῖ πηγῶν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ
 ψυχροτάτου ὕδατος. βινύ δὲ ἀπὸ τῶ φύλ-
 λῶν ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἀφ' ὀνον καίμεν, καὶ
 ὄρνεα δὲ θηρόμεν τὰ εἰς πετόμενα, καὶ ζῶν-
 τας ἰχθῆς ἀγρομέμεν δεικνόντες ὅτι τὰ βραγ-
 χία τῶ θηρίου, ἔνθα καὶ λαυόμεθα, ὁπότῃ
 ὅτι θυμῶσμεν. καὶ μὲν καὶ λίμνη ἢ πόρ-
 ρῶ ὅτι ἀλμυρὰ, σαδίων ἐκείσε πλεῖ ὡσεὶ
 μέσον, ἰχθῆς ἔχουσα πηρυποδαποῖς. ἐν ἡ καὶ
 νηχόμεθα, καὶ πλεόμεν ὅτι σιάφοις μικρῶ,
 ὅ ἐγὼ ἐναυπησάμεν. ἔτη δὲ ἡμῶν ὅτι τῆς
 καταπόσεως ταῦτα, ἐπὶ καὶ εἴκοσι. καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν διδάμεθα. οἱ δὲ
 γείτονες ἡμῶν, καὶ πάροισι, σφόδρα χαλε-
 ποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ
 ἀγριοί. ἢ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι πινές εἰσιν ἐν τῷ κῆται; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι,
 καὶ τῶ μορφῶς ἀλλοίκοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέσια καὶ ἄρτια τῆς ὕλης, Ταρχαῶνες οἰκοῦσιν;

Non dicam, neque que apud me sunt,
 scietis, ni prius hospitio recepti, ex præ-
 sentibus bonis fruamini: simulque ac-
 ceptos nos duxit in domum. Cum au-
 tem nobis olera & glandes apposuisset,
 ac pisces, vinumque infudisset: postquam
 saturi fuimus, rogabat quid nobis acci-
 disse. Cui ego omnia ut sese habebant
 enarraui, nimirum tempestatem illam,
 & quid in insula contigisset, tum nauig-
 ationem in aëre, atque bellum, cum re-
 liquis aliis, usque ad id quod à ceto ab-
 sorpti fuerimus. Ille verò supra modum
 admiratus, & ipse ex parte quid sibi con-
 tigisset enarrabat, aiebatq;: Genere qui-
 dem, hospites, sum Cyprius. Egressus
 autem ad mercatum cum filio quem vi-
 detis, aliisque meis familiaribus multis,
 nauigabam in Italiam, naui quidem ma-
 gna, ac variis mercibus onusta, quam
 fortè in ore ceti dissolutam vidistis. Igi-
 tur in Siciliam usque feliciter nauigauim-
 us: inde violento flatu ablati, post ter-
 tiam diem in Oceanum delati fuimus: hic
 in cetum incidentes, & ipsa cum naui ac
 comitibus absorpti, cæteris morientibus,
 duo nos euasimus. Sepultis autem fociis
 templum Neptuno ereximus, & eam
 quam videtis agimus vitam. Olera qui-
 dem ex horto legimus, vescimur verò pi-
 scibus ac glandibus. Multa autem, ut vi-
 detis, est sylua, & sanè vineas habet plu-
 res, è quibus nobis vinum exoritur dulcifi-
 simum: fontemque non minùs optima
 quam frigidissima aqua. Lecythum autem
 substernimus è frondibus, ignemque suc-
 cendimus copiosum, aduolantèsque vo-
 lucres aucupamur, piscamur & viuos
 pisces, ad beluè branchias sollicitatos, ubi
 abluimur si quando cupimus: etenim sta-
 gnum falsum est non procul, viginti sta-
 diorum circuitu, quoduis piscium ge-
 nus continens, in quo & namus, & na-
 uigamus parua in cymba, quam ipse
 compegi. Annos autem à ceti absorptu
 septem & viginti numeramus: & alia qui-
 dem utcunque ferre possemus: sed in-
 colæ & vicini molesti vehemèter sunt &
 onerosi, ferique & agrestes. Παρὰ, in qua
 ego, & alij etiam sunt in ceto? Multi qui-
 dem, inquit, & inhumani, ac visu de-
 formes. Nam occidentalem & extremam
 sylvæ partem Tarichanes inhabitant,

gens oculis anguillinis, & facie Carabea, bellatrix, temeraria ac mordax. Aliam quæ ad dextrum est latus, Tritonomen- dices tenent, superioribus quidem parti- bus hominibus similes, inferioribus ve- rò, felibus atque aliis minùs immites sũt. Ad lævam verò Carcinochires, & Thy- nocephali, mutua inter se amicitia & fœ- dere iuncti. Mediterraneam denique Paguradæ ac Psittopodes, genus bellu- cum, ac celestimum. Quæ ad orientem, ad beluæ videlicet os vortunt, deserta ut plurimum sunt, & à mari stagnantia: ta- men & hæc ego teneo, vedugal pendens Psittopodibus, ostrea quingenta. Hæc autem sic se habet regio. Nos autem prospicere oportet quomodo possimus tot cum gentibus congregari, & quo iure vivere. Quot, inquam ego, omnes hi? Plures, inquit, mille. Armis autem qui- bus utuntur? nullis, inquit, nisi piscium ossibus. Igitur, inquam ego, feliciter dimicabimus, si nos his bello congregiamur, utpote nos armati cum inermibus. Si enim eos superabimus, posthac sine ti- more vivemus. Quæ ut probauimus, abeuntes ad nauem accingebamur. Belli autem causa futura erat, quòd pensio non persolueretur, iam pacti tempore imminente. Et illi quidem misère tribu- ta postulantes: is verò superbè respon- dens, nuncios persequutus est. Primi igitur Psittopodes & Paguradæ Scintharo (sic enim vocabatur) indignati, cum tu- multu ingruerant. Nos verò aggressum prævidentes, stetimur armati, insidias statuentes hominum quinque & viginti. Præceptum autem erat his qui ex infi- diis erant, ubi prætergressos hostes vi- dissent, insurgerent: quod & fecere. Nam insurgentes à tergo cædebant illos, nos verò & ipsi vigintiquinque (siquidem Scintharus eiusque filius commilitabãt) obuiauimus, committentésque manum

καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδιωδόμεν. τέλος ὅ, ἔσπῃν αὐτῷ ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄλλοι πρὸς τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον ὅ τῷ μὲν πολεμίων, ἐβδδμήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν ὅ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης τριγλῆς πλωθεὶς ἀφ' ἡμῶν ὅ μετὰ φρενον. ἐκείνῳ μὲν οὖν πλὴν ἡμέραν, καὶ πλὴν νύκτα, ἐπιτυλισσάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ ἔσπῃται ἐστίαμεν,

A ἔθνος ἐγγελευσάντων, καὶ κερατοειδῶν, μά- χιμον, καὶ θρασύ, καὶ ἀμοφάρον. τὰ ὅ τῆς ἐπέρας πλωθεὶς, καὶ τὸν δόξιον τοῖον, Τρι- τονομίδητες, τὰ μὲν οὖν, ἀφ' ἡμῶν εἰ- κότες, τὰ ὅ καὶ τῶν γαλεώταις ἦτον μὲν- ται ἀδελφοὶ εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαμὰ ὅ, Καρ- κινόχρητες, καὶ Κνωκέφαλοι, συμμαχίω- τε καὶ φιλίω πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. πλὴν ὅ μεσόγαλιν νέμονται Παγυραδαί, καὶ Ψιττόποδες, ἄλλος μάχιμος, καὶ δρομικώ- τατον. τὰ ἑαυτῶν πρὸς αὐτῶν τὰ σώματα, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημα ἔστι, πρὸς κλυζόμενα τῇ B θαλάττῃ. ὁμοίως ὅ τῶντα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ἰτι- τώποσιν ἕως τε λαῶν ἐνέσους ἔτι, ὄφρα πεν- τὰκόσια. τοιαῖτη μὲν ἡ χώρα ἔστιν. ἡμᾶς ὅ χρηστέον ὅπως διωσάμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. πόσοι δὲ, ἐφ' ἡμῶν ἐγὼ, ἔτι πρότεροι εἰσι; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα ὅ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; ὄσθεν, ἔφη, πλὴν ὅσα τῶν ἰχθύων. ὄσκαυ, ἐφ' ἡμῶν ἐγὼ, ἄριστ' αὐτῶν ἀφ' ἡμῶν μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἄτε ὄσον ἀνὸ πλοῖς, αὐτοῖς γὰρ ὄπλισμένους. εἰ γὰρ κεκλήσομεν αὐτῶν, ἀδέως τοιοῦτον οἰκήσο- μιν. ἔδοξε τῶντα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναυῶν C πρὸς κλυζόμενα. αἰτία ὅ τῷ πολέμῳ ἔ- μελλεν ἔσεσθαι, τῷ φόρῳ ἡ ὄσκα ἀπόδο- σις, ἡ δὲ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνεσώσης. καὶ δὲ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμόν ἀπαρτηνῶτες ὅ ὅ, ἕως ὄσθεν ἀπικρινόμενος, ἀπε- διώξε τοὺς ἀγγέλους. πρὸ τῶν οὖν οἱ Ψιττόπο- δες, καὶ οἱ Παγυραδαί, χαλεπαίνοντες τὰ Σκινθάρω (τῷτο γὰρ ὄκαλῆτο) μετὰ πολλῶν θορύβων ἐπήφσαν. ἡμεῖς δὲ, πλὴν ἔφο- δον ἕως ὄσθεν ὄντες, ὄξυλισσάμενοι, ἀνε- μένομεν, λόγον τίνα πρὸς τῶντα ἀνδρῶν πέντε, καὶ εἷκοσιν. εἰρητῶ ὅ αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἐνέ- δρα, ἐπειδὴν ἴδωσι πρὸς ἡμᾶς ὄσκα τοὺς πο- λεμίους, ἐπὶ ὄσθεν ἀφ' ἡμῶν ἐποίησαν. ἐπὶ ὄσθεν ἀφ' ἡμῶν γὰρ, καὶ ὄσθεν ἔκαστον αὐτοῖς, καὶ ἡμεῖς ὅ καὶ αὐτοῖς, πέντε καὶ εἷκοσιν τὸν δόξιον ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθάρω, καὶ ὄσθεν αὐτῶν, σιωπερατῶν, ὄσθεν ὄσθεν, ὄσθεν ὄσθεν,

ράχιν ξηρὸν δελφίνος αἰαπήξαντες. τῇ ὑπε-
 ρεία δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰαθόμοιοι πρῆσαν, ὃ
 μὲν δελφίον κέρως ἐργότες οἱ Ταριχάδες, ἠγεῖτο
 ἡ αὐτῆ Πήλαμος, ὃ δὲ βιώνουμον, οἱ Κνω-
 κέφαλοι, ὃ μέσον ἡ οἱ Καρκινόχηρες. οἱ γὰρ
 Τριτωνομόρδοι τὴν ἡσυχίαν ἤσαν, ὁ δὲ
 τέρους συμμαχεῖν παρεμύθησαν. ἡμεῖς δὲ
 παραπρωτῆσαντες αὐτοῖς πρὸς τὸ Ποσειδῶ-
 νιον, παρεμύθησαν, πολλῇ βοῇ χρωόμενοι.
 αὐτῆ γὰρ ἡ κῆτος ὡς ἄρ' ἐπὶ τὸ ἀπὸ λαοῦ. τρεῖς
 μοῖροι ἡ αὐτοῖς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαν-
 τες ἐς τὴν ὕλην, πλοῖον ἐπεκράτησαν τῆς
 γῆς. καὶ μετ' ἔπειτα κήρυκας ἀποτείλαντες, B
 νεκρῶς τε αἰτησάμενοι, καὶ πρὸς φιλίας διελέ-
 γοντο ἡμῖν ἡ ὅτι ἐδόκει ἀπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ
 ὑπερεία χωρήσαντες ἐπὶ αὐτοῖς, πρὸς ἅρ-
 δων ὄξεόφαρον, πλεῖν τῆν Τριτωνομόρ-
 δήτων. ὅτι ἡ ὡς εἶδον τὰ γυμνόμοια, δειδρα-
 μόντες ἐκ τῆν βραχίων, ἀφῆκαν αὐτοῖς εἰς
 τὴν θαλάσσην. ἡμεῖς ἡ τὴν χῶρον ἐπελθόν-
 τες, ἐρημὴν ἦσαν ὄσαν, τῆν πολεμίων ὃ πλοῖον
 ἀδεῶς κατακούσαν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις ἰε-
 καὶ κυνηγεσίοις χρωόμενοι, καὶ ἀμπελοφυλά-
 κτες, καὶ τὸν κερπὸν συκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῆν C
 δένδρων. καὶ ὅπως, ἐπὶ κερπὸν τοῖς ἐν δεσποτι-
 εῖα μεγάλα καὶ ἀφύκτω τρυφῶσι, καὶ λελα-
 μένοις. σπαστὸν μὲν ἔν, καὶ μιλῶς ὁκτὼ τῶν
 διήρησαν τὸν ὄσον τὰ δὲ ἐν ἑκάτῳ μίλι,
 πέμπτῃ ἡσάρδω, πρὸς τὴν δελφίαν τῆν σῶ-
 ματος ἀνοίξιν (ἀπαξ γὰρ δὴ τῶν καὶ τὴν ὡ-
 ραν ἐκείνην ἐποίησεν ὃ κῆτος, ὡς τε ἡμεῖς πρὸς
 τὰ ἀνοίξιν τεκμαίρεσθαι (καὶ ὡρας) πρὸς
 οὐκ τὴν δελφίαν, ὡς ἐφίω, ἀνοίξιν, ἀφνω
 βοῆ τε πολλῇ, καὶ ἰσχυρῶς ἠέρετο, ὡς ἄρ' ἐκλυ-
 σματα, καὶ εἰρεσίαι. Τραχάδεντες οὐκ, ἀφρ-
 πύσαν μὲν ἐπὶ αὐτὸ ὃ σῶμα τῆν θηλείου, καὶ D
 πάντες ἐν τῶν ὄσαντων κερπῶν μὲν ἀπῆ-
 πα. ὡν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων πρὸς δελφίαν, ὃ
 ἀνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισαδελφίοις (καὶ ἡ-
 λικίας, ὅτι ἡσων μεγάλων πρὸς πλέοντας,
 ὡς ἄρ' ὅτι τριηράν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικῶτα
 ἰσότησαν, λέξω δὲ ὅμως. Νῆσοι ἡσων ὅτι-
 μήκει μὲν, ἔπειτα δὲ ὕψηλα, ὅσον ἐκαστὸν
 σαδίων ἐκείνη τὴν πρὸς μέτρον. ὅτι δὲ αὐτῆν
 ἐπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοῖς εἴκοσι, καὶ ὁκτὼ. τούτων δὲ οἱ μὲν πρὸς ἐκείνη τῶν ἡσων κερπ-
 μοῖροι, ἐφεξῆς ἐκωπηλαίαν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλας, καὶ αὐτοκόμοις, ὡς ἄρ' ἐρεῖ μοῖσι.

A arida Delphini spina in sublimē erecta.
 Sequenti verò die aderant & alij, quæ
 facta fuerant sentientes. Dextrum qui-
 dem cornu Tarichanes, quos & Pelamus
 ductitabat, læuam Thynocephali, me-
 dium Carcinochires tenebant: nam Tri-
 tonomendetes quiescebant, neutri parti
 additi. Nos verò congressi apud Neptu-
 ni templum obuiauimus, manūque cō-
 seruimus, multo clamore vsi: Resonabat
 autem cætus, vt antra solenti. His item in
 fugam versis (erant enim expediti vndi-
 que) & in syluam fugatis, ex illo terra po-
 titi sumus, neque post multum præcone-
 misso sustulerunt: suos in bello mortuos,
 fœdera & amicitias postulantes. Nobis
 verò de amicitia vel fœdere non est vi-
 sum: sed postera die cōuersi in eos. fundi-
 tus omnes cæcidimus, præter Tritono-
 mendetes. Siquidem hi vt vidēre quæ
 cōtigerant, dilapsi per ceti branchias, de-
 siliere in mare. Igitur prouinciam ingres-
 si iam hostibus vacuam de cætero abs-
 que timore habitabamus, palæstris, aliis-
 que gymnasiis plurimū ac venationibus
 dediti. Quandoque vineas exercebamus,
 aut ex arboribus poma legebamus: omni-
 no his similes, qui in maximo & ineuita-
 bili carcere conclusi, deliciis & volupta-
 tibus indulgent. Annum autem & mens-
 es octo ibi exegimus. Nono autem men-
 se, quinta die mensis, circa secundum
 oris hiatus (tunc enim id semel vno quo-
 que anni tempore faciebat, ita vt nos
 coniectura assequeremur quatuor ea ef-
 se anni tempora.) Ad secundum igitur,
 vt prædiximus, oris hiatus, confestim
 vocem ac tumultū audiebamus, vt nau-
 tarum præcipientium ac remigantium.
 Turbati igitur ad ipsum bestię os prore-
 psimus, stantēsq; intra dentes, aspi-
 ciebamus omnia: spectaculum, quod qui-
 dem viderim, inusitatissimum: homines
 magnos dimidij stadij statura, magnis in-
 sulis non secus quàm triremibus nauig-
 antes. Et quanquam sciam me non veri-
 similia narrare, dicam tamen: Insulæ
 erant in longum quidem porrectæ, ar-
 duæ tamen, singulæ centum stadiorum
 ambitu, in quibus nauigabant ex viris
 illis circiter vigintiocto. Horum ali-
 qui vtrinque insulæ lateribus insidentes,
 ordine remigabāt, cupressis magnis ipsis
 cum ramis ac frondibus tanquam remis.

Ponè autem ad ipsam puppim, vt videbatur, gubernator vt in colle quodam sublimi stabat, æreum regens gubernaculum, longitudine stadij vnus. Ad proram verò ex his armati circiter quadraginta pugnabant, hominibus, præter comam, omnino similes. Ipsa enim coma ignis erat, & ardebat, vt galearum vsu non sane opus esset. Pro velis verò ventus in syluam incidens, quæ plurima cuique inerat, sinuabat insulam, & deferebat quò gubernator ipse cupiebat. Erant & in his præfecti ad remigium incitantes: ac ocyus mouebantur, quemadmodum longæ naues consueuerunt. Primùm igitur duos videbamus aut tres, postremò autem sexcenti apparuere, stantésque seorsum committebant prælium, ac pugnabant. Multæ quidem inter se commissæ, obtritæ sunt, multæque dissolutæ, submersæ sunt. Aliæ connexæ certabant fortiter, neque facilè ab inuicem soluebantur. Qui autem ad proram constituti pugnabant, omnem ostendebant industriam, conscendentes & cædentes: neminem autem viuum ceperunt: pro ferreis autem rostris polypos magnos inuicem connexos iaciebant, qui & syluis complicati tenebant insulas. Iaciebant etiam ac cædebāt ostreis, quorum vnum currum impleat: & spongiis iugereis. Hos autem ducebat Æolocentaurus, illos Thalassopota. Pugnare autem ipsis, vt videbatur, contigit, prædæ gratia: etenim dicebatur Thalassopotes multos Æolocætauri delphinorum greges surripuisse, vt erat audire ex eo quòd sibi inuicem exprobrarent, & regum nomina conclamarent. Tandem vicerunt qui ab Æolocentauro stabant, & insulas submerserunt centum circiter & quadraginta, trésque ipsis vnà cum hominibus ceperunt: cæteræ verò puppi collisa fugerunt. Sanè hi paululum illos infecuti, vespere facto ad naufragia conuersi, plurima obtinuerunt, suaque recepere: etenim insulæ non minus octoginta perierant. Statuerunt autem trophæum insularis pugnæ in capite ceti, vnam ex hostium insulis suspendentes. Nocte quidem illa circa bestiam commorati sunt, retinacula ad illam alligantes, & ancoris non procul iactis.

ἐλάττοις τῆς ὀδδὴκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ Ἑσπαιον τῆς νησομαχίας, ὅτι τῆ κεφαλῇ τῆς κήτιος μίας τῆς πολεμίων νῆσον αἰασαυρώσαντες. ἐκείνῳ μὲν οὖν πλεὺν νύκτα πᾶσι ὁ θηλιον ἠυλίοντο, ἔξάφηντες αὐτὸ πὰ ἀπόγαμα, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὀρμισσάμενοι.

A κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρυμνῆς, ὡς ἔδδκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰσῆκει, χαλκῶν ἔχων πηδάλιον, σαδιαῖον δὲ μήκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρυμνῆς, ὅσον τετραεξήκοντα ὠπλισμένοι αὐτῆς ἐμάχοντο, πάντα εὐκότες αἰθροίποις, πλεὺν τῆς χύμης. αὐτῆ δὲ, πῦρ ἰὼ, καὶ ἐκαίετο, ὥστε ὁσοὶ χρύθων ἐδέοντο. αὐτῆ δὲ εἰσῶν, ἄνεμος ἐμπέσων τῆ ὕλη, πολλῇ ἐνούση ἐν ἐκάστη, ἐκόλου τε αὐτῶν, καὶ ἔφερε πλεὺν νῆσον, οἱ ἐτέλει ὁ κυβερνήτης. κελευσῆς δὲ ἐφέσθη αὐτοῖς, καὶ πρὸς πλεὺν εἰρεσίας ὀξέως ἐκινουῶν, ὡς ἔφρα

B τὰ μακρὰ τῆς πλοίων δὲ μὲν οὖν πρυμνῶν δύο ἢ τρεῖς ἐωράμενοι. ὑπερῶν δὲ ἐφαίνοντο ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀφασάντες, ἐπολέμωσαν, καὶ ἐναυμάχων. πολλὰ μὲν οὖν αἰτίων πρυμνῶν ἐσυνέβησαντο ἀλλήλων, πολλὰ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσσι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐράδιως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρυμνῆς τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυον πρυμνῆσαν, ἐπεμύαινοντες, καὶ ἀναμεινῶντες. ἐξώρην δὲ ὁσοὶ εἰς. αἰτί δὲ χάρων σιδηρῶν, πολυπόδας μεγάλας ἐκδεδεμένους ἀλλήλων ἐπερρίπτοντο. οἱ δὲ πρυμνῶν ἐπὶ τῆ ὕλη, κατεπῆσαν πλεὺν νῆσον. ἔβαλλον μὲντοι καὶ ἐπίπρυμνῶν ὁσρέοις τε ἀμαξοπληθεῖσι, καὶ ἀσπίδοις πλεθροῖσι. ἠγείτο δὲ τῆς μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῆς δὲ, Θαλασσοπότης. ἔμαχθη αὐτοῖς ἐγεγῆκτο, ὡς ἔδδκει, λείας ἔνεκα. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῆς Αἰολοκένταυρου ἐληλακέναι, ὡς ἰὼ ἀκούειν ὅτι καλωῶτων ἀλλήλων, καὶ τὰ ὀνόματα τῆς βασιλέων ὅτι βωμῶν. τέτατος δὲ, νικῶσιν οἱ τῆς Αἰολοκένταυρου. καὶ νήσοις τε τῆς πολεμίων κατεδύοντο ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν. καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς αἰδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρυμνῶν κρουσάμεναι, ἐφύθον. οἱ δὲ, μέγρη πινὸς διώξαντες, ὅτι ἔσπερα ἰὼ, πρυμνῶν πρὸς τὰ ναυάγια, τῆς πλείων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἐαυτῆς ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατεδύοντο νῆσοι ὅσα

καὶ γὰρ ἀγκύρας ἐχρῆντο μεγάλας, υαλί-
 ναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστερία δὲ θύσαντες ἔπι-
 τῆ κήτους, καὶ τοὺς οικεῖας θάψαντες ἐπ' αὐτῶν,
 ἀπέπλεον ἠδὲ ἄνθρωποι, καὶ ὡς περ Πάριον ἀ-
 δόντες. ταῦτα μὲν τὰ καὶ πλεὺν ποσομαχίαν γιγνώμενα.

A Nam utebantur ancoris magnis vitreis
 fortissimis. Postera autem die supra ceti
 tergum litantes, suosque ibi tumultantes,
 abiere lati, & ut pæana canentes. Hæc
 igitur in insulari pugna gesta sunt.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

HISTORIÆ VERÆ LIBER SECVNDVS.

TΟ δὲ ἀπὸ τούτου μηκέτι β
 φέρων ἐγὼ πλεὺν ἐν τῷ κή-
 τει διάπτον, ἀρθρόμοδος τε
 τῇ μοιῇ, μηχρῶν πινά
 ἐζήτοιω, δι' ἧς αὐτὸς ἐξελ-
 θεῖν ἤνοιτο. καὶ ὁ μὲν παρῶτον, ἔδδξεν ἡμῖν
 ἐξορύξασαι καὶ τὸν δεξιὸν ἴσθμον, ἀποδράμα. Ἐ-
 ζρήξασαντο, διεκρίσθησαν. ἔπι δὲ παρῶ-
 γόντες ὅσον πέντε σταδίους, ὅσον ἰσθμόν, τῷ
 ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. πλεὺν δὲ ὕλιον κερ-
 σασί διέγνωμεν. ἔπειτα γὰρ ἀπὸ τῆς κήτους ἀποθανόντι.
 εἰ δὲ τῆς τοῦ ἤνοιτο, ῥαδίᾳ ἐμελλεν ἡμῖν ἔσε-
 σθαι ἢ ἐξοδος. Ἐζήξασαντο οὖν ἀπὸ τῆς οὐ-
 ραίας, ἐκείνου καὶ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῷ καὶ
 νύκτας ἴσας αἰαμαθῆτως εἶχε τῷ καύματος.
 ἔγδοη δὲ καὶ ἐνάτη σκυλίμων αὐτῶν νοσοῦντος.
 Ἐργότερον γὰρ αἰεχασκε. καὶ εἶποτε αἰα-
 χάνοι, τὰ καὶ σκυλίμων. δεκάτη δὲ καὶ ἔνδε-
 κάτη, τέλεον ἀπενεκρούτο, καὶ δυσῶδες ἴω.
 τῇ δωδεκάτῃ δὲ, μόλις ἐνοήσαντο ὡς εἰ μὴ
 τις χανόντος αὐτῶν ὑποσηλίζε τρεῖς ἡμέρας,
 ὥστε μηκέτι συλκίσασαι, κινδυνώσαντο κα-
 τὰ κληθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῶν ἀπολέσθαι. οὐ-
 πτω δὲ τὸ σῶμα μεγάλας δοχῆς διερείσαν-
 τες, πλεὺν ναυῶν ἐπεσπυλάσαντο, ὕδαρ τε ὡς
 ἔπι πλείστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τὰλλα ἔπι-
 τῆ δα. κυβερνήσαν δὲ ἐμελλεν ὁ Σκίνθαρος.
 τῇ δὲ ἔπιπύση, ὁ μὲν ἠδὲ τεθνήκει. ἡμεῖς
 δὲ ἀνεκλύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἧς
 ἀραιομάτων ἀφγαγόντες, ἐκ τῆς ὀδόν-
 των ἐξάψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς πλεὺν
 θάλατταν. ἔπιπύσαντες δὲ ἔπι τὰ νῆα, καὶ
 θύσαντες τὰς Πρασίδων, αὐτῶν παρὰ τὸ ἔ-
 παμον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (ἡνεμία γὰρ ἴω) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλύσαντο.
 ἔπειτα δὲ πολλοῖς τῆς ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηνταίμεν, καὶ παρῶσαντες. καὶ τὰ

INterea non iam ampliùs
 illum ferens in ceto vi-
 ctum, mäsionisque illius
 tædio affectus, quærebã
 quãnam arte nobis pate-
 ret exitus. Et primùm
 quidem non inutile visum, ad dextrum
 latus fodere, pèrque defossum foramen
 tentare fugam. Incipientes igitur per-
 tundebamus. Vbi verò progressi ad quin-
 que stadia effodimus, nihil proficientes,
 ab opere destitimus. Tum syluam exure
 visum est, ut sic cetus moreretur: quod
 si fieret, facilè liceret egredi. Igitur ab
 extremitate incipientes comburebamus:
 & dies quidem septem, ac totidem no-
 ctes calorem non sensit. Porro octava ac
 nona intelleximus illum ægrotare, quum
 hiabat non solita cum vehementia, cum
 neque hiatum suspendebat ac protra-
 hebat, sed confestim comprimebat. De-
 cima autem & vndecima moriebatur, ac
 malè olebat. At duodecima vix sensim
 periclitari nos, & in cadauere con-
 cludi, ni hiante ceto cuneos submittere-
 mus, quò fauces in posterum non præ-
 cluderentur. Itaque maximis trabibus il-
 lius diuulso ore, nauem parabamus, aque
 plurimum inferentes, & ad necessitatem
 cætera. Gubernator futurus erat Scin-
 tharus. Postera autem die iam ille mor-
 tuus erat. Nos verò attrahentes nauem,
 & per raritatem dentium educentes ac
 explicantes, leniter in mare demisimus.
 Ascendentes autem in dorsum, apud tro-
 phæum Neptuno immolauimus, ibique tri-
 bus diebus mansimus (erat enim tràquil-
 litas) quattuavèrò nauigantes abscessimus.
 Hinc nos multis ex nauali pugna cadaue-
 ribus obuiauimus, & impigimus, vbi &

corpora dimensi mirabamur. Diebus autem quibusdam nauigauimus multa aëris temperie vsi: tandem violento spirante Borea frigus magnum secutum est, ab eoque totum glacie astrictum est pelagus, non modò in superficie, sed in profundum, & altè ad passus trecentos, vt descendentes super glaciem curremus. Quum autem ventus perstaret, neque amplius ferre possemus, tale quidam commenti sumus. (Qui verò in ea re consilium dederat, erat Scintharus.) Igitur in aquam antrum maximum fodientes, in eo latitauimus diebus triginta, ignemque accendebamus, ac vescebamur piscibus: siquidem fodiendo plurimos inueniebamus. Vbi verò commeatus defecit, egressi infixam nauem euulsimus, ac velum expandimus, trahebamurque vt nauigantes molliter ac leniter per glaciem delapsi. Quinta autem die tepore glacies soluebatur, iterumque omnia in aquam soluta. Iam verò & circiter stadia trecèta nauigaueramus, quum ad insulam delati, non adeò magnam, & eam desertam, aquas hausimus (iam enim defecerant) taurósque syluestres ibi duos arcu confecimus. Ipsi autem tauri cornua non in fronte, sed in ipsis habebant oculis, vt Momo placuit. Post paulum in pelagus deuenimus, non aqueum, sed lacteum: & in eo insula apparebat alba, referta vitibus. Erat autem insula caseus maximus, vehementer coagulatus, quemadmodum postea comedentes didicimus. Eius autem circuitus stadiorum viginti quinque: & vites vis scatebant, ex quibus lac, non vinum, expressimus. Templum autem erat in media insula Galateæ Nereidi sacrum, sicut ostentabat epigramma. Quandiu igitur in insula confedimus, escam quidem nobis ac cibum terra suppeditauit: lac autem ex vis expressum, potum. Regnare autem in regionibus illis dicebatur Tyro Salmonei filia: cum è vita discessisset, eo à Neptuno honore accepto. Exactis autem in insula diebus quinque, sexta egressi sumus portum, tranquillo quidem mari ab vndis, ac aura quadam impellente. Porro octaua die nauigantes, non amplius per lac, sed in salsa ac cœrulea aqua, videmus homines multos,

μόλιος ὄρα πεμπούσης, λευκόμενος δὲ οὐσὺς τῆς θαλάττης. τῇ ὄγδῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεόντες, ἐκ ἑπὶ δεξῆ τῆ γάλακτος, ἀλλ' ἡδὴ ἐν ἀλμυρῷ καὶ κραιπνῷ ὕδατι, καθορώμεθα ἀθρώπους πολλὰς,

σώματα καθαμέξωτες, ἔθωμφομεν. καὶ ἡμέρας μόλιος πινὰς ἐπλέομεν, διχράτω ἀέρι χρωόμενοι ἐπιταβορὲς σφοδρῶς πνύσαντες, μέγα κρύος ἐγγύετο, ἔπειτ' αὖτ' ἄνω ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργμας ὡς τε καὶ ἀποβόητας, ἀφ' ἧν ὅτι τῆ κρυσάλλῃ. ὅτι μόνον οὖν τῆ πνύματος φέρην ἢ διωάμενοι, τοῖον δὲ τι ἐπεινοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἡ δὲ Σκινθαρος) σκιάφαντες γὰρ ἐν ταῦτα πὶ ἀπὸ λαγον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τετάρκοντα, πῦρ αἰαχόμενοι, καὶ σιπούμενοι τοῖς ἰχθύσι· διέλιπε δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἐπέλιπε τὰ ὅπιτιδά, πωρελθόντες, καὶ πλεῖναι ἡμῶν πεπηγῆσαι αἰαχάσαντες, ἔπειτα σάντες πλεῖν ὄνῳ, ἐσυρόμεθα ὡς ὅτι πλεῖστες λείως καὶ πωρελῶς, ὅτι τῆ πάγῳ ἐχρησάζοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τὸ ἡμῶν, ἔπειτ' ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πῶντα αἰθῆς ἐγγύετο. πλεῖσαντες ὅσων τετρακοσίας σαδίως, ἡσῶ μικρὰ ἔρημη πωρελῶ ἐρημῶ, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελεσίπει γὰρ ἡδὴ) καὶ δύο τῶν ἀγέλης καθαροὺς ὄσαντες, ἀπεπλεῖσαμεν. οἱ δὲ τῶν ἰχθύων, τὰ κέρματα οὐκ ὅτι τῆ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ἔπειτ' ὅτις ὀφθαλμοῖς, ὡς ὅτι ὁ Μώμος ἡξίου. μετ' ἢ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβάομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ ἡσῶς ἐν αὐτῷ ἐφάνετο λάκη, πλήρης ἀμπέλων. ἡ δὲ ἡ ἡσῶς, τυρὸς μέγιστος, πῶν συμπεπηγῶς, ὡς ὅτι ἐσῶ ἐμφαζόντες ἐμάομεν, σαδίως εἰκοσιπέντε δὲ μέγιστος· αἱ δὲ ἀμπέλοι, βοτρυῶν πλήρης· ἢ μόλιος οἶνον, ἀλλὰ γάλα δὲ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν. ἰερὸν δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἡσῶ αἰακοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ὅπιτταγμα. ὅσον οὖν χροῖον ἐκ τῆ ἐμείναμεν, ὅσον τὸ ἡμῶν καὶ σιπὸν ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῆ βοτρυῶν γάλα. βασιλεύει δὲ τούτων τῆ χειρὶν ἐλέγετο Τυρὸς ἢ Σαλμυνέως, μὲν πλεῖν ἐπεῖθεν ἀπαλλαγῶν, ταῦτα ὅτι τῆ Προσφδῶνος λαβῶσα πλεῖν ἡμῶν. μείναντες δὲ ἡμέρας ἐν τῇ ἡσῶ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὐρὰς τῆ ὄγδῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεόντες,

ὅτι τῶν πελάγους ἀφ' ἑσθέρων, ἀπόρτα ἡμῖν
 παρρησιασθέντες, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ με-
 γέθη, πλείω μόνων ἢ ποδῶν. ταῦτα γὰρ
 φέλλινα εἶχον· ἀφ' ἧ δὴ, οἰμῆ, καὶ ἑκα-
 λοῦτο Φελλόποδες. ἐθαμμάζοντο οὖν ἰδόν-
 τες ἔ βασιζομένων, ἀλλ' ὑπέφερον
 ἢ κομίσαντες, καὶ ἀδελῶς ὀδύποροισι. οἱ
 δὲ καὶ παρρησιασθέντες, καὶ ἡσυχάζοντο ἡμᾶς
 Ἑλλωπικῆ φωνῆ, ἐλεγον τε εἰς Φελλῶ πλεῖ-
 στον πατερίδα ἐπέγειραν· μέγρι μὲν δὴ
 πνος σιωπῶντο ἡμῖν ὀδύποροι. εἶ-
 πα δὲ ποταμοὶ τῆς ὀδοῦ, ἐβάδιζον, ὅ-
 πλων ἡμῖν ἐπέξασαν. μετ' ὀλίγον δὲ,
 πολλὰ ἢ ἴσως ἐφάνοντο· πλησίον μὲν δὲ, ἄρι-
 στῶν ἢ Φελλῶ, ἐς ἡμῶν ὀκεινοὶ ἔσπευδον, πό-
 λιν ὅτι μέγαλον καὶ τροχόλου Φελλοῦ κα-
 ταστροφῆ. πύργων δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δε-
 ξιά πόντε μέγισται καὶ ὑψηλότεραι, καὶ πύρ-
 ρον ἀνεπέμπετο. καὶ δὲ πλεῖστον, μία
 πλατῆρα, καὶ ἑκαπενή, ἐσθλῶς ἀπέχουσα
 οὐκ ἐλατῆρος πεντακισίων. ἦδη δὲ πλησίον
 τε ἦσαν, καὶ θαυμαστῆς αὖτα παρρησιασ-
 σαν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ δάδης, οἷον φωνῆ ὁ
 συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς δάδα-
 μοτος Ἀραβίας. οἷ γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ καρ-
 κίατου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰών, ἐπι-
 δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπεργάνης,
 ποιοῦν ἡμῖν ὁ πῶν παρρησιασθέντες. ἡδέν-
 τες δὲ τῆ ὀδοῦ, καὶ χρεῖστα ἐκ μακρῶν πό-
 νων ἐλπίσμεθα. εἶδα δὴ καὶ κατω-
 ρῶν λιμῶνας τε πολλοὺς παρρησιασθέντες ἀ-
 κλύτους καὶ μεγάλους, ποταμοὶ τε ἀφου-
 γαῖς ἐξίοντες ἡρέμα ἐς πλεῖστον θαλάσσην· ἐπι-
 δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μοιστικῆ,
 τὰ μὲν ὅτι τῶν ἡϊόνων ἀδόντα, πολλὰ δὲ
 καὶ ὅτι τῶν κλάδων. ἀπὸ δὲ κροφῶν καὶ ὀ-
 πνοῖς παρρησιασθέντες πλεῖστον χάσαν· καὶ αὖτις δὲ
 πινες ἡδεῖα ἀφουγνέουσαι, ἡρέμα πλεῖστον ὕλων
 διεσάλλουσι· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κι-
 νηθῶν, τερπνὰ καὶ στυγερῆ μέλη ἀπεσυ-
 εἴζετο, εἰκότα τοῖς ἐπὶ ἐρημίας αὐλήμασι
 τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὲν καὶ βοή συμμικρῶς ἠκούετο, ἔ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα ἡροῖτ'
 αὐ ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν, αὐλοῦντων, ἄλλων δὲ, ἐπαινοῦντων, ἐνίων δὲ, κροτούων
 παρρησιασθέντες αὐλῶν, ἢ κηθάσαν. ταῦτοις ἀπασιν κηλούμενοι, κατήρησαν. ὀρμίσμεθα δὲ πλεῖστον
 ναῦ ἀπεβαίνομεν, πὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. παρρησιασ-
 θέντες

supra mare decurrentes, omnino nobis
 similes & corporibus & magnitudine,
 præter solos pedes, siquidem hos suberi-
 nos habebant. Quare, ut existimo, &
 Phellopodes appellati sunt. Mirabamur
 autem cum videremus eos non demergi,
 sed supra fluctus extare, intrepidè que
 incedere. Qui & accedentes, salutarunt
 nos Græca voce: dicebant autem se in
 Phello patriam suam properare. Co-
 mitabantur autem aliquosque nos
 præcurrentes, postea conuersi ab iti-
 nere, ibant, felicem nobis navigatio-
 nem comprecati. Post paululum verò
 & insulæ multæ apparuere. Propè qui-
 dem à læua Phello, ad quam illi pro-
 perabant, quæ ciuitas super magno ac
 rotundo subere habitabatur. Longè
 autem, & ad dextram magis, quinque
 maximæ insulæ & altissimæ, vbi ignis
 accendebatur multus. Ad proram au-
 tem vna lata & humilis, distans stadiis
 non minùs quingentis. Iam verò non
 procul aberamus, cum mira quædam
 nos afflauit aura, dulcis & odorifera,
 qualem historicus Herodotus à Felice
 Arabia spirare dicit: nam qualis à ro-
 sis, narcissis, hyacinthis, liliis, violis,
 myrto, vel lauro redolere consuevit,
 talis nobis odor aspirauit, à quo deli-
 niti, bonique aliquid longis ex labori-
 bus sperantes, iam in insulam propè
 adueneramus. Hic & portus videmus
 plurimos tranquillos, & magnos, niten-
 tiæque flumina leniter in mare prorum-
 pere, prætaque & syluas, & canoras a-
 ues, partim quidem per littora canen-
 tes, multas autem super ramis. Aër
 autem lenis ac placidè spirans regioni
 circumfundebatur. Hinc suaues quæ-
 dam auræ spirantes leniter sylvam mo-
 uebant, vt ex motis ramis dulces & per-
 petui cantus ederentur, similes iis qui in
 locis desertis obliquis fistulis reddi so-
 lent. Atqui audiebatur vox quædam pro-
 miscua nõ tumultuosa, sed qualis in con-
 uiuiis reddi posset, cum quidam fistula ca-
 nunt, alij probant, alij ad fistulam aut ci-
 tharam saltant. His illecti deferebamur in
 portum: egressique nauem, Scintharum
 in ea & ex locis duos dimissimus. Proce-

dentem autem per florens quoddam A
pratum, in custodes incidimus ac mini-
stros, qui nos roseis vinculis vincien-
tes (id enim apud eos maximum est
vinculum) ad principem adduxere: à
quibus & per viam intelleximus eam esse
Beatorum insulam, regnaréque in ea
Creticum Rhadamanthum: ad quem
vbi adducti fuimus, stetimus in ordine
iudicandorum quarto loco. Erat autem
prima causa de Aiace Telamonio, an illi
in heroum numero esse liceat, an non.
Accusabatur autem quòd furiis actus
seipsum necasset. Denique multo prius
habito sermone visum est Rhadaman-
tho, hausto elleboro, ac demum resipi-
scentem, tradere eum Hippocrati Coo
medico, indeque iam in heroum conui-
uium recipi. Secunda autem causa amo-
ris erat, Thesei scilicet ac Menelai pro
Helena certantium, vtri illa cohabitare
debeat. Et Rhadamanthus quidem eam
Menelao adiudicauit, qui coningij huius
gratia tantis olim laboribus sese obiecit,
periculisque. Etenim Theseo ipsi al-
ias esse mulieres, Amazonem, ac Mi-
nois filias. Tertia verò de præminentia
inter Alexandrum Philippi filium, &
Hannibalem Carthaginensem: visum
est Alexandrum præcellere, eique sedes
posita est apud Cyrum Persen primum.
In quartam autem causam nos adducti
sumus: & is quidem interrogauit, quid-
nam in causa esset quòd adhuc viui ad
sacrum illum locum deuenissemus. Nos
autem ex ordine cuncta illi enarrauimus.
Tum nobis paululum è loco summotis,
secum diu pensitabat, & de nobis com-
municabat cum assessoribus. Confede-
rât autem ei cum alij multi, tum & Athe-
niensis Aristides, cognomento Iustus, cui
vt placuit decreuit, vt daremus pœnas
curiositatis & peregrinationis, postquam
moreremur. Nunc verò præscripto tem-
pore licere nobis in insula apud heroas
versari, indeque abire. Præscripsit autem
recessus terminum, non amplius quàm
mensium septem. Hinc sua sponte de-
fluentibus fertis à nobis, soluebamur, ac
in urbem adducebamur, ad Beatorum
cōuiuium. Ipsa autem ciuitas tota aurea,
murus verò smaragdo lapide cingitur.

ομίαν τῆς ὀπιδημίας, μὴ πλείον μιλῶν ἑσπία. τοῦ τεύθεν αὐθμάτων ἡμῶν τῆς φεφά-
νων ἀειρρύνεταν, ἐλελύμεθα, ἔς εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, εἰς ὃ τῆς Μακάρων συμ-
πόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυτῆ, ὃ δὲ τείχος ἀείκειται σμαράγδιον.

τες δὲ ἀφ' ἡμῶνος διαδοῦτος, ἐπιτυ-
χόμενοι τοῖς φεφούσι, καὶ ἀειπλοῖσι· οἱ
δὲ δήτητες ἡμαῖς ῥοδίνοις φεφούσι, ὅτι
γὰρ μέγιστος πρὸ αὐτοῖς δεσμός ὅστιν, αἰῆ-
ρον ὡς τὸν ἀρχοντα· πρὸ ὧν δὴ κατ' ὄδον
ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν ἠῆτος εἴη τῆς Μακάρων
προσαγορευόμενων, ἀρχοὶ δὲ ὁ Κρῆς
Ραδάμανθους. καὶ δὴ ἀναφέντες ὡς αὐτὸν,
ἐν τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐφημερῶν τέταρτι.
ὡς δὲ ἡ μὲν ἀφ' αὐτῆς δίκης, ἀεὶ Αἴαντος τῆς
Τελαμώνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν σωεῖναι τοῖς
ἠρώσι, εἴτε καὶ μὴ· κατηργήθη δὲ αὐτῶν, ὅτι
B μεμῶνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ,
πολλῶν ῥητέων, ὁ Ραδάμανθους ἀπεφά-
νετο, νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τῆς ἐλλέβορου,
ἀφ' ἀδελφῶν Ἰπποκράτει τῶ Κόφιατρῶ
ὑπερον δὲ σωφρονήσονται, μετέχον τῆς συμ-
ποσίου. δούτερον δὲ ὡς κείσις ἐρωτικῆ, Θη-
σεῶς καὶ Μενελάου ἀεὶ τῆς Ἑλένης ἀφ-
γωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ σωει-
κεῖν. καὶ ὁ Ραδάμανθους, ἐδίχασε Μενελάου
σωεῖναι αὐτῶν, ἀτε καὶ Ἰσαῦτα πονή-
σονται, καὶ κινδυνώσονται τῆς γάμου ἐνεκεν
C καὶ γὰρ αὐτῶν Θησεῖ καὶ ἄλλας ἐπὶ γυναι-
κας, τῶν τε Ἀμαζόνων, καὶ τῆς Μίνωος
θυγατέρας. τρίτη δὲ ἐδικάσθη ἀεὶ ἀφ-
δρίας, Ἀλεξάνδρου τε τῶ Φιλίππου, καὶ
Ἀντίσθου τῶ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδδξε ἀφ-
χῶν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ Ἰσθῆνος αὐτῶν ἐτέθη
ἀφ' αὐτῶν Κῦρον τὸν Πέρσων, τὸν ἀφ' αὐτῶν. τέ-
ταρτη δὲ ἡμεῖς ἀφ' ἀδελφῶν καὶ ὁ μὲν
ἠρετο, τί παθόντες, ἐπὶ ζῶντες ἱεροῦ χω-
ρίου ὀπιβαήμεν· ἡμεῖς δὲ, πῶντα ἐξῆς
δικηστᾶμεθα. οὕτω δὲ μετρησάμενος ἡ-
μαῖς, ὅτι πολλῶν χρόνον ἐσκέπτετο, ἔς τοῖς
D σωφροῖς ἐκοινούτο ἀεὶ ἡμῶν. σωφ-
ροῖν δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, ἔς Ἀειφείδης ὁ
δικαστῆς, ὁ Ἀδελφῶν. ὡς δὲ ἔδδξεν αὐτῶν, ἀ-
πεφῆνατο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης ἔς
τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθανώμεν, δού-
ναι τῶν ἀφ' ἡμῶν, ὃ ἡμῶν, ῥητὸν χρόνον μεί-
ναντας ἐν τῇ νήσῳ, ἔς σωφροῖν τῶν ποῖς
ἠρώσι, ἀπελθεῖν. ἐπάξε ἔς τὴν ἀφ' αὐ-
τῶν.

πύλαι δὲ εἰσὶν ἐπιπλάσασα μινόξυλοι κινά-
 μώμιοι. ὁ μινύτι ἕδαφος τῆς πόλεως, καὶ
 ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πρὸς
 τῶν θεῶν, βηρύλου λίθου ἀκοδομημένοι καὶ
 βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμ-
 θύσινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. πε-
 ρὲ δὲ πλεὸν πόλιν, ῥῆ ποταμὸς μέρου τῆς κα-
 λίσου, ὁ πλάτος πηγῶν ἐκατὸν βασιλι-
 κῶν, βάθος δὲ, ὥστε νῆν ἀμύρας. λουτρὰ
 δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἴκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῶν
 κινάμωμο ἐγκασίμοι. αὐτὴ μινύτι τῆς ὕ-
 दाτος, ἐν ταῖς πυλέοις δρόσος θερμὴ ἔστιν.
 ἐὰν δὲ χραίνται, ἄραχίοις λεπτοῖς, πο-
 ϕύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν,
 ἀλλ' αἰσθητοὶ, καὶ ἀσφαλοὶ εἰσι, μορφῶν δὲ
 καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματα
 ὄντες, ὄμφορ οὖν ἔσασιν, καὶ κινουῦνται, καὶ
 φεροῦνται, καὶ φωνῶν ἀφαιῶσι. καὶ ὅλως ἔοι-
 κε γυμνῆς ἢ ψυχῆς αὐτῶν ὡσεὶ πολλῆς,
 πλεὸν τῆς σώματος ὁμοιότητα ὡσεὶ κινουμένη.
 εἰ γινώσκῃ μὴ ἀφαιῶν τῆς, οὐκ αὖ ἐλέγξει
 μὴ εἶναι σώματα ὁρώμενα. εἰσὶ γὰρ ὡσε-
 ῶς σκιαὶ ὄρθαι, οὐ μέλαινα, γηρασκέ δὲ
 ὁσθῆεις, ἀλλ' ἐφ' ἧς αὐτὴν ἡλικίας ἔλθῃ, πα-
 ραμυθῆ: ἢ μὲν ὁσθῆ νύξ πρὸ αὐτοῖς γίνε-
 ται, οὐδ' ἡμέρα πρὸν γαμωρεῖ. ἀλλὰ
 καθάπερ ὁ λυκαυγὴς ἡδὴ πρὸς ἑῷ, μη-
 δέπω αἰατεῖλαιτος ἡλίου, τοῦτο φῶς ἐ-
 πέχει πλεὸν γλῶ. καὶ μινύτι καὶ ὠρῶν μίαν
 ἴσασιν τῆς ἔποις: αἰεὶ γὰρ πρὸ αὐτοῖς ἔαρ
 ἔστι, καὶ εἰς αἴεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος: ἢ δὲ
 χόρα, πᾶσι μὲν αἰθεσι, πᾶσι δ' φυτοῖς ἡ-
 μέροις τε ἔσκιεροις τέθλην. αἰ μὲν γὰρ
 ἀμπελοι, δωδεκάφοροι εἰσι, ἔσκι μὲν α
 ἕκαστον καρποφοροῦσι. τὰ δὲ ροῖα, καὶ τὰς
 μηλέας, καὶ πλεὸν ἄλλων ὀπωρέων, ἔλεγον μὲν
 εἶναι τρισηκοντάφορον: ἐνὸς γὰρ μίμωδ τῆ
 πρὸ αὐτοῖς Μινώου, δις καρποφορεῖν. αὐτὴ
 δὲ πυροῦ, οἱ σάχους ἀρτοῖς ἐπίμοις ἐπ' ἀ-
 κρου φύοισιν, ὡσεὶ μύκητες. πηγαὶ δὲ
 ὡσεὶ πλεὸν πόλιν ὕδατος μὲν, πέντε, καὶ ἑξή-
 κοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δ' ἄλλα πο-
 σαῦται, μέρου δ' ἑξήκοντα, μικρότερα
 μινύτι αὐτῶν καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπιπλά-
 καὶ οἴνου ὀκτώ. ὁ δ' ἑξήκοντα, ἔξω τῆς πόλεως πεποιήται, ἐν τῶν Ἡλίου καλουμένῳ πεδίῳ.
 ἀμύων δὲ ἔστι καλλίστος, ἔσκι αὐτὸν, ὕλη πορφυρεῖα, πυκνή, ὀπισκιάζουσα πρὸς κατὰ κειμῆ: 853

A Porro portæ septem sunt, omnes ex in-
 tegro ligno & cinomio. Pavimentum ve-
 rò ciuitatis, & quæ intra mœnia est, terrâ
 eburnea: omnium autem deorum tem-
 pla, beryllo lapide constructa sunt, & al-
 taria in eis maxima, vno è simplici lapi-
 de amethysto constant, in quibus &
 diis immolant. Circa ciuitatem verò
 fluuius defluit vnguento optimo: huius-
 que latitudo regalium cubitorum cen-
 tum: altitudo, vt commodè nare posses.
 Porro ipsius balnea, domus magnæ sunt
 vitreæ, cinnamomo succensæ. Atqui pro
 aqua ros tepidus in peluibus seruatur.
 Utuntur autem vestibus purpureis, te-
 nuissimis aranearum telis. Hi corpora
 non habent, sed & impalpabiles sunt, &
 absque carne. Formam autem & effi-
 giem solam habent ac ostendunt. Incor-
 porei tamen cum sint, stant, mouentur,
 intelligunt, vocemque emittunt: omni-
 nõque videtur eorum anima nuda quæ-
 dam circumuagari, corporis similitudi-
 ne circumdata. Si quis autem non tetige-
 rit, non credet, quod videtur, non esse
 corpus. Sunt enim vt vmbre rectæ, non
 nigre. Senescit nemo, sed ea ætate
 qua se eò contulit, permanet. Denique
 hic haudquaquam est nox, neque dies
 admodum clara, sed quale crepusculum
 esse solet, iam aurora apparente ante
 orientem solem: talis lux terram habet:
 quare & vnum solum anni tempus no-
 uere. Semper enim apud eos ver est,
 vnusque ventus spirat Zephyrus. At lo-
 cus cunctis quidem floribus, omnibus
 mansuetis plantis & vmbrosis viret. Que
 illic sunt vinee, duodecies quotannis
 ferunt, & singulis mensibus vvas reddunt:
 mala verò granata ac malos, cæteraque
 poma terdecies ferre dicebant: nam
 mense qui apud eos Minous appellatur,
 bis ferre fructum. Pro frumēto verò spi-
 ce in summitate paratos panes emittunt,
 vt fungos. Fontes sunt per ciuitatem, a-
 que quidem, quinque & sexaginta ac tre-
 centi: mellis verò alij totidem: vnguen-
 ti, quingenti: verum & hi minores sunt:
 flumina lactis septem, & vini octo. Con-
 iuium autē celebratur extra ciuitatem
 in campo qui Elysius vocatur. Etenim
 pratum est pulcherrimum, & circa illud
 nemus omni arborum specie confitum,
 vmbra discumbentibus faciens: stra-

tum autem substernunt è floribus. Ministrant quidem ac cuncta afferunt venti, præterquam quòd vinum non miscent: siquidem eo non indigent: nam circum conuiuium arbores sunt vitreæ magnæ, è micante vitro: harum fructus pocula sunt omni specie operis ac magnitudinis. Vbi autem quis ad conuiuium accesserit, vnum ex illis vel duo decerpta mensis apponit: ea confestim vino replentur. Pro fertis verò, Iusciniæ canoræque volucres cæteræ, flores è proximis pratis ore legentes, cum cantu eos superuolant, asperguntque. Porrò vnguntur ad hunc modum: Densæ nubes vnguentum combibentes è fontibus ac flumine, supraque conuiuium sparsæ, sensim exprimentibus ventis, tenuissimum quiddam velut rorem distillant. In cœna autem musicæ & cantilenis vacant. Canuntur autem in primis Homeri versus, qui & ipse adest, & cum illis conuiuatur, supra Vlysssem discumbens. Choreæ autem sunt è pueris & virginibus: præfunt verò illis & conoïunt Eunomus Locrus, & Arion Lesbios, & Anacreon, & Stesichorus: nam & hunc apud eos vidi, iam ipsi Helena reconciliata. Vbi autem ij quieverunt, secundæ choreæ succedunt è cygnis, philomenis, ac hirundinibus. Postquam & illæ canere cœperint, iam tota sylua resonat, præfidentibus ventis. Hoc autem maximum ad lætitiâ habent: fontes duo sunt circa conuiuium, vnus quidem risus, alter verò voluptatis. Ex horum ambobus in initio conuiuij omnes bibunt, deinde reliquum læti ac ridentes exigunt. Volo & ex insignibus viris quos apud eos vidi, dicere: Omnes quidem semideos, & qui sub Ilio militauere, præter Locrensem Aiace: nam hunc solum dicebant in impiorum loco supplicio affici: Barbarorum autem vtrunque Cylum, Scythâmque Anacharsim, & Thracem Zamolxim, Numâique Italicum, necnon & Lacedæmonium Lycurgum, & Phocionem & Tellum Athenienses, & præter Periandrum sapientes omnes. Vidi & Socratem Sophronisci filium cum Nestore & Palamede nugantem:

χρῶσιν, καὶ τὸν Θεῶνα Ζάμολξιν, ἔ Νομῶ τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὲν ἔ Λυκοδρῶν τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναιοὺς, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἀμβύ Περαϊάδου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου, ἀδελφεωῦτα μὲν Νέστορος, καὶ Παλαμῆδους

καὶ φρωμῶν μὲν ἔκ τ' ἀγέων ὑποβέβληται. Διφρονοῦνται ὃ ἔ Διφφέροισιν ἕκαστα οἱ ἀέμοι, πλὴν γε τῶ οἴνοχρεῖν. Τούτου γὰρ ἔδεν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα παρὰ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς Διφφρονοῦσας ὑάλου ὁ καρπὸς δὲ ἔστι τούτων τῶ δένδρων, ποτήρια πομπῶνα καὶ τὰς κατὰ σκευὰς, καὶ τὰ μεγάλα. Ἐπειδὴ οὖν πρῶτη τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶ ἔκ πωμῶν, ὡς ἀπῆται, τὰ ὃ αὐτίκα οἴνα πλήρη γίνεται οὐτω μὲν πίνουσιν. αἰτὶ ὃ τῶ σφαιρίων, αἰ ἀπὸ δένδρων, καὶ τὰλλα τὰ μουσικῶ ὄργανα, ἔκ τῶ πλῆθῶν λημῶνων τοῖς σώμασιν ἀπολογοῦνται, κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν μετ' ὡδῆς ὑποπτόμενα, καὶ μὲν καὶ μουσίζονται ὡδὶ νεφέλαι πυκναὶ αἰασσάτασαι μύρον ἔκ τῶ πηγῶν, καὶ τῶ ποταμῶν, καὶ ὅπτις αἰσῶται ὑποτὸ συμπόσιον, ἡρέμα τῶ ἀέμων ἀποθλιβόντων, ὕσαι λεπτόν, ὡς ὡδὸν δρόσον ὅπτι ὃ τὰ δειπνῶ, μουσικῆ τε, καὶ ὡδῆς χοροῦσιν. ἀδεται ὃ αὐτίκα τὰ Ομηροῦ ἔπη μέλισσα, καὶ αὐτὸς ὃ πρῶτος, καὶ σιωπῶνται αὐτίκα, ὑποτὸν Οδυσεῖα κατὰ κείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροῖ, ἔκ πᾶσιν εἰσὶ, καὶ πρῶτων ἔξαρῶσι, καὶ σιωπῶσιν, Εὐνομὸς τε ὁ Λοκρὸς, ἔ Αἰεῶν ὁ Λέσβιος, ἔ Ανακρέων, ἔ Στῆσίχορος· καὶ γὰρ καὶ τῶ τῶ πρῶ αὐτίκα ἔθεασάμην, ἡδὴ τῆς Ελένης αἰτὰ διηλλαγμένης. Ἐπειδὴ ὃ ἔσφι παύσονται ἀδόντες, δούτερος χορὸς πρῶνεται ἔκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀπὸ δένδρων. Ἐπειδὴ ὃ καὶ ἔσφι ἀσῶσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἔπαυλα, τῶ ἀέμων κατὰρχόντων. μέγιστον ὃ δὴ χορὸς βύφροσιν ἔκ τῶ ἔχοισι πηγῶν εἰσὶ δύο περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ ὃ, ἡδονῆς ἔκ τούτων ἕκαστας, πᾶντες ἐν ἔρχῃ τῆς βύφρας πίνουσι, καὶ τοιοῦτον ἡδὸν μῶν, καὶ γελῶντες Διφφροῖσι. Ἐβλομῶ ὃ εἰπεῖν καὶ τῶ ὅπτις μῶν οἷς πᾶσα πρῶ αὐτίκα ἔθεασάμην πρῶτας μὲν τοῖς ἡμιτέοις, καὶ τοῖς ὅπτι Ἰλιον στρατεύματα, πλὴν γε δὴ τῶ Λοκρῶ Αἰεῶτος ἔκ τῶ ὄν δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῶ τῶ ἀσεβῶν χεῖρα κατὰξομαι βαρβαρίων ὃ, Κύροισ τε ἀμφοτέροις, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνά-

αἰ

πωδὲ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθος τε ὁ Λακε-
 δαμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιδὲς Νάρκισσος, καὶ
 Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοὶ. καὶ μὴ ἐδόκει εἶσθαι
 τῷ Ὑάκινθου. Ἐὰ πολλὰ δὲ οὕτω ἐκείνους διή-
 λεχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνεσθαι αὐτῷ ὁ Ρα-
 δάμανθος, καὶ ἠπειληκέσθαι πολλάκις ἐκ-
 βαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢ φλυαρεῖν,
 καὶ μὴ θέλη ἀφείδαι τὴν εἰρωνείαν, διωχέ-
 σθαι. Πλάτων δὲ μόνος ἔπειθ' ἦν, ἀλλ' ἐλέ-
 γετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἑσπερίᾳ αὐτῆς αἰαπλα-
 δεῖσθαι πόλει οἰκεῖν, χρωόμενος τῇ πολιτείᾳ,
 καὶ τοῖς νόμοις οἷς σωζέσθαι, πολιτεύε-
 σθαι. οἱ μὲν γὰρ ἀμφ' Αἰσιππῶν τε καὶ Επί-
 κρουσθ' ἔπειθ' ἦν αὐτοῖς ἐφέροσθαι, ἠ-
 δεῖς τε ὄντες, καὶ κεχρησμένοι, καὶ συμπο-
 τικώτατοι. Περικλῆς δὲ καὶ Αἰσωπὸς ὁ Φρύξ.
 Οὕτω δὲ ὅσα καὶ γελοῦσιν ἡρώδης. Διο-
 γῆνης μὲν γὰρ ὁ Σιωπεὺς, ἑσπύτων μετέβα-
 λε τῷ Ἔσπου, ὥστε γῆμα Λαίδα τὴν ἐταί-
 ραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολλάκις
 αἰσάμενος, καὶ παροινῆναι. ἦν δὲ Στωϊκῶν
 ὁδοὺς Περικλῆς. ἐπὶ γὰρ ἐλέγητο ἀναβαίνειν
 τὴν τῆς ἀρετῆς ὄρθησιν ἑσπύτων. ἠκούσμεν δὲ καὶ
 πωδὲ Χριστίππου, ὅτι ἔπειθ' ἦν αὐτῷ ὅτι
 ἐβίωσεν τῆς νήσου θέρμης, ὅτιν' ὁ τέταρτος ἐ-
 αὐτὸν ἐλλεβοροῖσθαι. τοῖς δὲ Ἀκαδημαϊκοῖς ἐλέ-
 γον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχον δὲ ἐπὶ, καὶ
 ἀφασκέπεισθαι. μηδὲ γὰρ αὐτὸ τῷ πῶς
 κατὰ λαμβάνειν, εἰ καὶ νήσος τις ἑσπύτων ἦν.
 ἄλλως τε, καὶ τὴν ὅτι τῷ Ραδαμανθίου,
 οἷμα, κρίσιν ἐδεδίκεσθαι, ἄτε καὶ ὁ κριτή-
 ριον αὐτῷ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῷ ἐφα-
 σκον ὀρμηθέντας, ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνου-
 μένοις, ὑπονοθεῖσθαι δὲ ἀπολείπεισθαι,
 μὴ κατὰ λαμβάνειν, καὶ αἰαφρέφθαι ἐκ
 μέσης τῆς ἐσπύτων. οὕτω μὲν οὕτω ἦσαν ἀξιο-
 λογιώτατοι ἦν παροινῆναι. ἡμῶσι δὲ μάλι-
 σα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μὲν τῶν, Θεσπιδῶν.
 πωδὲ δὲ στωϊκῶν καὶ ἀφροδισίων οὕτω
 φρονοῦσι μίσθωνται μὲν ἀναφαιδῶν, πρῶ-
 των ὀρώντων, καὶ γυναιξί, καὶ ἀρσεσι, καὶ
 οὐδαμῶς τῷ ἀφροδισίων αὐτοῖς δοκεῖ μόνος ὁ
 Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὲν κατὰ ρῶς
 πλησιάζειν τοῖς νέοις. καὶ μὲν γὰρ πρῶτος αὐτῷ ὅτι ποικεῖν κατὰ γῆμασθαι. πολλάκις γυνῶν
 ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ἀμολόγησθαι, ἐκείνος δὲ ἠρεῖτο. αἱ δὲ γυναικες εἰσὶ
 πᾶσαι κοιναί, καὶ ὁδοὺς φρονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τῷ μάλισα Πλατωνικώτατοι.

A circa quem Hyacinthus Lacedæmonius,
 & Thespicius Narcissus; Hylas, aliique
 formosi. Videbatur autem Hyacinthum
 amare, idque multis argumentis. Fereba-
 tur autem illi succensere Rhadaman-
 thum, & sæpenumero comminatum, si
 pergeret ineptire, se illum ex insula eie-
 cturum, aut nisi ommissa simulatione con-
 uiuaretur. Solus Plato non aderat, sed
 conditam à se ciuitatem habitare dice-
 batur, ubi repub. & legibus quas tulerat;
 vteretur. Porro Aristippus & Epicurus
 primi apud illos habebantur, cum hila-
 res essent, & læti, compotoresque suauif-
 simi. Aderat & Phryx Æsopus, quo ho-
 mine pro morione vtuntur. Atqui Dio-
 genes Sinopenlis tantum à pristinis mo-
 ribus degenerauerat, vt Laidem mere-
 tricem duceret vxorem, & subinde sur-
 geret, ac temulentus saltaret, debaccha-
 returque. Stoicorum autem aderat ne-
 mo: nam adhuc illos rectum virtutis ver-
 ticem ascendere aiebant. Quin & id de
 Chrysippo audiuius, illi non prius fas
 esse vt insulam ingrederetur, quam iam
 quartò se elleboro purgaret. Academicos
 dicebant velle quidem venire, con-
 tinere se tamen, & adhuc considerate:
 neque enim satis adhuc capere num vs-
 quam talis insula sit, necne. Verùm,
 vt coniiicio, Rhadamanthi iudicium
 haud dubiè metuerunt, vt pote qui fo-
 rum iudiciarium sustulerint. Quanquam
 non paucos ex illis excitatos fama erat,
 vt eos qui illuc præcesserant, subsequen-
 rentur, verùm præ pigritia defecisse, ne-
 que potuisse assequi, sed è medio iti-
 nere rediisse. Hi igitur inter eos qui
 aderant, erant maximè memorabiles.
 Enimvero Achillem, & post illum The-
 seum in primis colunt. Quod verò ad
 coitum & Venerem pertinet, commi-
 scentur fœminis simul & maribus palam,
 & spectantibus omnibus, idque haud-
 quaquam turpe arbitrantur. Solus verò
 Socrates deierabat, se innocenter cum
 iuuenibus versari, & quidem cum omnes
 illum peierare scirent. Siquidem Hya-
 cinthus & Narcissus fatebantur, ille au-
 tē negabat. Fœminæ sunt omnibus com-
 munes, neque quisquam vicino inuidet;
 sed sūt certè in hac re maximè Platonicæ.

Pueri quoque volentibus se exhibent, nihil reluctantes. Vix autem duos aut tres totos dies veneram, cum accederem Homerum poetam: nam utriusque otium erat: & cum alia multa, tum illud rogabam, cuius esset, dicens illud maxime apud nos ad hunc usque diem esse in controversia. At ille se nescire respondit. Nam quidam Chium, alij Smyrnæum, alij Colophonium eum arbitrantur, ipse verò se Babylonium esse aiebat: siquidem à civibus suis non Homerum, sed Tigranem vocatum fuisse: postea verò cum apud Græcos obsidis officio functus esset, pristinam appellationem mutasse. Rogabam præterea, num & ij versus qui vulgo reiciuntur, ab se conscripti essent, necne. Ille autem omnes suos esse asseverabat. Ibi ego Zenodoti & Aristarchi grammatici frigidas ratiocinationes non potui non damnare. Vbi autem hæc abundè discruit, iterum rogabam quamobrem ab ira, poematis sui initium sumpsit. Sic enim, inquit, mihi in mentem venit, nihil studio agenti. Tum & illud scire cupiebam, an, quod multi volunt, Odysseam Iliade priorem scripsisset. Ille verò negabat. Nam quòd cæcus non esset, quod & de eo affirmant, mox cognoui: videbam enim: quare non erat opus illum pereontari. Quin idem aliàs sæpe agebam, vbi illi vacare viderem. Cum autem illum adirem, rogaremque, ipse contra promptè ad omnia respondebat, maxime verò post causam quam vicit. Nam illum calumniæ Therfitæ accusauerat, quòd se in poësi conitiis agitasset. Vicit autem Homerus causam, agente Vlyssè. Aduenit & circa illa tempora Pythagoras Samius septies mutatus, qui in tot animalibus vixit, & animæ errores consummauit. Erat autem eius dextra pars aurea: & visum est ut communi cum illis republica uteretur. Dubitabatur autem adhuc, utrum Pythagoræ, an Euphorbi nomine appellandus esset. Empedocles verò (nam & ipse venit semelivus, & toto corpore excoctus) non receptus est, quanquam id multis precibus postularet. Procedente autem tempore instabat certamen quod apud illos Thanatusia appellatur. Præfuit Achilles iam quintum, Thefeus verò septimum. Porro quid in totum actum sit, longum esset commemorare:

καὶ οἱ παῖδες δὲ πρὸς ἑαυτοῖς βυβλομήτοις, ὁσδὲν αὐτὴν πλέθοντες. ἔπει δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διεληλύθησαν, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἔρχομαι Ὀμηροῦ τῶν ποιητῶν, ὁλοῦς ἕως ἀμφοῖν, πάντεσσι ἅλα ἐπισηθάνομεν, ἔσθον εἶη, λέγων τῷτο μάλιστα πρὸς ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν ἀγνοῶν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χίον, οἱ δὲ, Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ, Κολοφώνιον αὐτὴν νομίζουσι. εἶ) μὲν τοὶ ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ τῶσδε γε τοῖς πολίταις, ἔχ Ὀμηρος, ἀλλὰ Τίγραινός κελεύσθαι. ἔπει δὲ Ὀμηροῦσας τῶσδε τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι πλεῖστος πρὸς ἑαυτοῖς. ἐπὶ δὲ καὶ πρὸς τῶν ἀθροισμένων εἰχῶν ἐπιηρώτων, εἰ ἔσθον ἐκείνοις εἰσὶ τετραμήτοις καὶ ὅς ἔφασκε πῶσδε αὐτὸν εἶ). κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφοῖν τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστάρχον γραμματικῶν πολλῶν πλεῖστος ψυχρολογίας· ἐπειδὴ τῶσδε ἰκανῶς ἀπεκέρκιστο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δὴ ποτε ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς ἀρχῆς ἐποίησας, καὶ εἶπεν ὅς, ἔσθον ἐπελθεῖν αὐτῶν, μηδὲν ἐπιτηδύσασθαι. καὶ μὲν κακίως ἐπεθύμωμιν εἰδέναι, εἰ πρὸς ἑαυτοῖς ἔγραψεν τὴν Ὀδυσσεῖαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ φασιν ὅτι, ἠρῆσθον ὅτι μὲν γὰρ ὁσδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸν λέγουσιν, αὐτὸς καὶ ἠπιστάμην, ἔώρα γὰρ, ὡς τε ὁσδὲ πρὸς ἑαυτοῖς ἐδέομεν. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλοτε τῷτο ἐποίησιν, εἰ ποτε αὐτὸν ὁλοῦς ἄγροντα ἔσθον. πρὸς ἑαυτοῖς γὰρ αἱ πλεῖστος ἐπισηθάνομεν αὐτὸν, ἔσθον πρὸς ἑαυτοῖς πῶσδε ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα καὶ πλεῖστος δίκην, ὅτι καὶ ἐκείνησιν ἦν γὰρ πλεῖστος γραφὴ καὶ αὐτὸν ἀπεινώσει μὲν ἕβρεως ἔσθον Θεορίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐπὶ τῆς ποιησῆς ἔσθον, ἔσθον ἠκήσεν Ὀμηρος, Ὀδυσσεῖας σιωπηροῦσας. καὶ δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις πύτοις, ἀφίκετο ἔσθον Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπὶ τῶν ἀλλοτῶν, ἔσθον ἐσθον τοῖς ζώοις βιοτῶσας, ἔσθον ἐκτελέσας τῆς ψυχῆς τῶν πρὸς ἑαυτοῖς καὶ τῶν χροσῶν ὅλον ὁσδὲ ἡμῶσιν. ἔσθον ἐκείνη μὲν συμπολιτῶσθαι αὐτοῖς, ἐσθον διαλέξο δὲ ἐπὶ, πότεσθον, Πυθαγόρας ἢ Εὐφοροσθον αὐτὸν ὀνομάξοσθον καὶ. ὁ μὲν τοῖς Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ὁσδὲ πρὸς ἑαυτοῖς, καὶ ὁσδὲ σῶμα ὅλον ὀσθον αὐτὸν ἔσθον πρὸς ἑαυτοῖς καὶ, καὶ πλεῖστος πολλὰ ἔσθον ἀποσθον. πρὸς ἑαυτοῖς ὅσθον χρόνοις, ἐσθον ὁσδὲ ἀγῶν, πλεῖστος αὐτοῖς Θανατοῦσθον. ἢ καὶ ὁσδὲ τῶν Ἀγγλῶν ὁσδὲ πέμπτον, ἔσθον Ὀσθον ὁσδὲ ὁσδὲ μόνον. τῶν μὲν ὅσθον ἄλλα, μακρόν αὐτὸν εἶη λέγειν.

Ἐὰ δὲ κεφάλαια τῶν πολεμίων διηγήσομαι. Πάλλω μὲν οὐκ οἶκισε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Οδυσσεὺς δὲ τῶν τεφάων καταγωνισάμενος. Πυγμαὶ δὲ ἴση ἐγγύετο Ἀρείφ τε τῶν Αἰγυπτίῳ, ὅς ἐν Κορίνθῳ τεθαπται, καὶ Ἐπειῶν, ἄλλήλοισι στυγερῶντων. Πάλλω δὲ ὅτι τῶν ἡγεταῶν ἀθλα περὶ αὐτοῖς. τὸν μὲν τοῖς δρόμοι, καὶ ἐπὶ μέμνημα τῆς οἰκισε. ποιητῆρ δὲ, τῆ μὲν ἀληθεία, πῶς πολὺ ἐκράτει Ὁμηρος, οἰκισε δὲ ὅμως Ἡσιόδου. Ἐὰ δὲ ἀθλα ἡ ἀπασι τεφάων, πλακεῖς ἐκ τῶν παυίων. ἀρτι δὲ τῶ ἀγῶνος στυτετελεσμένῳ ἠγέλονται οἱ ἐν τῶ χειρὶ τῶν ἀσθεῶν καταζώμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρεσὶς ἐπιπερατήσαντες, ἐλαυνόμενοι ὅτι πλεονήσονται ἠγείων δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀχεργανθῆνον, καὶ Βούσειν τὸν Αἰγυπτίον, καὶ Διομήδην τὸν Θεάκην, καὶ τοῖς τῶν Σκυριῶν, καὶ Πιτυοκλήμω. ὡς δὲ αὐτὸ ἤκουσεν ὁ Ραδάμανθης, ἐκπάσει τοῖς ἥρωας ὅτι τῆς νίκης ἠγείτο δὲ Θησείας τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμωνίος, ἠδὲ σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες, ἐμάχοντο, καὶ οἰκισε οἱ ἠρώες, Ἀχιλλεύς τε πλεονεκατορῶν σαρπτος ἠείπευσε δὲ ἐ Σωκράτης ὅτι τῶν δόξων ταρῶν πολὺ μάλλον, ἢ ὅτι ζῶν ὅτι Διήλιον ἐμάχετο. πολεμίων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ ὁ πολεμίων ἀπρεστος ἡ ἐφ' οἷς καὶ ὑπερῶν ἐξήρηται αὐτῶν ἀριστεῖον, καλῶς τε καὶ μέγας πῶς ἀδύσος ἐν τῶ πολεμίων. ἔνθα συγκαλῶν τοῖς ἐτέρας, διελέγετο, Νεκροκαδημῶν τὸν ῥῶνον πολεμίων ἠρώων. συλλαβόντες οὖν τοῖς νικημένοις, καὶ δῆσαντες, αὐτοῖς ἀπέπεμψαν ἐπὶ μάλλον κατασπορῶν. ἔγραψε δὲ καὶ αὐτῶν πλεονεκατορῶν Ὁμηρος, καὶ ἀπῶνται μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζων τοῖς περὶ ἡμῶν ἀποδοῖς. ἀλλ' ὑπερῶν καὶ αὐτῶν μὲν τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἡ δὲ ἡ ἀρχὴ τῶ ποιήματος αὐτοῦ, Νῦν δὲ μοι ἔννεπε μέγιστον μάχων νεκρῶν ἠρώων. ῥῶτε δὲ οὖν κυάμοις ἐψήσαντες, ὡς πῶ περὶ αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴ πόλεμον καταρῶσασιν, εἰσιγῶντο τε ὀπτικία, καὶ ἐορτῶν μεγίστην ἠγῶν. μόνος δὲ αὐτοῦς ἐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀστυς πόρρω ἐκαθέζετο, μυσσῶν μῶνος πλεονεκατορῶν. ἠδὲ δὲ μῶνων ἐξ ἀπελευθῶν, πῶ μῶνον τὸν ἐβδόμην, νεώτερον στυῖσατο πολεμίων. Κίνορος γὰρ ὁ Σκινθάρης παῖς,

A verum summam ac capita rerum perstringam. Lucta quidem vicit Carus, qui ab Hercule stabat, & pro corona cum Ulysse decertabat. Pugilum æqualis fuit pugna, Atij Ægypti, qui Corinthe sepultus est, & Epij, qui sibi mutuò cōgressi erant. Nam apud eos pancratiū nullum præmiū proponitur. Porro quis cursu vicerit, non satis memini. Ex poëtis, ve verè dicam, quanquam longè excelleret Homerus, vicit tamen Hesiodus. Præmia autem omnibus erat corona ex paunum pennis contexta. At iam absoluto certamine nuntiatum est, eos qui in impiorum loco plecterentur, ruptis vinculis, & superata custodia, in insulam irumpere: eorum duces esse Phalaridem Agrigentinum, & Busyridem Ægyptiū, Diomedem Thracem, & Scironem, & Pityocampren. Ut verò hæc animadvertit Rhadamanthus, statuit heroës in aciem super litus. Ducebat autem exercitum Theseus & Achilles, & Ajax Telamonius iam iam ad se reuersus. Commixti ergo inter se pugnabant, viceruntque heroës, Achille vel in primis rem strenuè gerente. Fortiter se gessit & Socrates in dextro cornu constitutus, multoque fortius, quàm quum adhuc apud Delium pugnaret. Nam ingruentibus hostibus haudquaquam fugit, sed vultu intrepido constitit: quamobrem præmio donatus est, nimirum luculento & amplo horto, in quem conuocatis aliis diserebat: quem locū Necracademiam appellauit. Comprehensos igitur & colligatos eos qui victi fuerant, remiserunt multo grauius puniendos. Eam autem pugnam scripsit & Homerus, & mihi abeūtū libellos dedit ad nostros homines deferendos. Verum hos vnà cum reliquis postea amisi. Erat poëmatis initium ferè in hunc modum: Nunc mihi Musa refer pugnam heroum extinctorum. Cùm igitur fabas coxissent, quemadmodum illis mos est vbi bello rem præclarè gesserint, Epinicia celebrarunt, & festum solenne egerunt. Solus Pythagoras à conuiuio illo abstinuit, & ieiunus procul desidebat, abominatus fabarum esum. Iam verò mensibus sex exactis, septimoque ad medium deducto, res nouæ æ insperatæ exortæ sunt. Nā Cinyrus Scinthari filius,

iam grandis & formosus, Helenam multo iam tempore deperibat: ipsa autem contra manifestè adolescentem ad insaniam vsque redamabat. Siquidè in conuiuio subinde alter alteri annuebat, & præbibeat: solique ex cæteris surgentes in sylua deerrabant. Tandem præ amore & impatientia consilium cepit Cinyrus rapiendi Helenam. Illa verò hoc probabat, vt cederent, ac in vicinam quampiam ex insulis proficiscerentur, nimirum in Phello, aut Tyroëssam. Addiderunt & huic consilio coniuratos è meis comitibus tres audacissimos. Nā hæc patri non indicauerat: sciebat enim quòd ab illo acriter increparetur. Itaque cum ipsis opportunum visum esset, facinus perpetrarunt. Vbi enim nox aduēnit, (nam tum fortè non intereram, sed in conuiuio distertebam) illi clam aliis correpta Helena, maturè se proripuerunt. Menelaus autem cum circa medium noctis excitatus torum vacuum sensisset, protinus clamore sublato, & fratre secum accepto, ad regiam Rhadamanthi profectus est. Porro illucescente die aiebant exploratores nauem procul distantem apparere. Itaque Rhadamanthus, cum quinquaginta heroës in nauem Asphodelinam, & ex integro & solido ligno constructam, collocasset, iussit eos persequerentur. At illi cum magna alacritate remis incumberent, tandem circa meridiem eos deprehendunt, cum iam in lacteum Oceanum subirent, haud procul à Tyroëssa insula: tantum enim aberant vt elaberentur. Cum igitur nauem rosea catena reuinxissent, reuersi sunt. Helena itaque flebat & erubescibat, operiebaturque. Verùm Rhadamanthus habita priùs cum Cinyro diligenti quæstione, num & alij quippiam conscij fuissent: postquam vllum fuisse negauit, vincitum hominem ex pudèdis, & malua priùs bene cæsum, in impiorum locum amandauit. De creuerunt & nos ante præscriptum tempus ex insula ablegare, data vnus proximæ diei mora. Ibi ego grauiter ferre, & lacrymari, vtpote qui eiusmodi felicitate relicta rursus erraturus essem. At illi contra consolabantur me, quòd futurum dicerent vt propediem ad se essem rediturus. Iamque mihi in futurum sedem & locum optimis quibusque vicinum ostendebāt. Ego verò accedens Rhadamanthum,

Α μέγας τε ὢν, καὶ καλός, ἤρα πολὺ ἤδη χρό-
 νον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ὤν,
 ῥητιμανθὸς ἀγαπῶσα τὴν νεαίονα. πολλὰ κί-
 ρον καὶ δεινὸν ἀλλήλοισι ἐν τῷ συμποσίῳ,
 ἔπειθ' ὑπὸν, καὶ μόνον ἔξαισιδάμῳ, ἐπλα-
 νῶντο πρὸς τὴν ὕλην. καὶ δὴ ἴσως ἔρωτος, καὶ
 ἀμνηστίας, ἐβλάστησεν ὁ Κίνυρος ἀπαύσας
 τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κακίῃ τῷτα, εἴγε-
 ρσαι ἀπίοντας ἐς πῖνα τῆς ῥητιμανθῶν ἡσῶν,
 ἤτοι ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυροῦσσῶν. συν-
 ωμότας δὲ πάλαι πρὸς εὐλήφουσαν κῆρ τῆς
 ἐπαίρων τῆς ἐμῆς, τοὺς δρασυστάτας τῶν ῥη-
 τιμανθῶν, οὐκ ἐμίμνυσε τῷτα. ἠπίσαστο γὰρ
 ἴσως αὐτὴν κολασθῆσθαι. ὡς δὲ ἐδόκει
 αὐτοῖς, ἐτέλεον τὴν ῥητιμανθῶν. καὶ ἐπὶ νύξ ἐτέ-
 νετο (ἐγὼ μὲν ἔπειθ' ἴσως, ἐπίχθον γὰρ ἐν τῷ
 συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς
 ἄλλους, ἀμαλαβόντες τὴν Ἑλένην, ἴσως ἀπου-
 δῆς ἀνήστη. πρὸς τὸν μεσονύκτιον ἀεγρῶ-
 νος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν ὄντως κα-
 κίαν τῆς γεωμῆδος, βολῶν τε ἴσως, ἔτι τὸν ἀδελφὸν
 πρὸς εὐλάτων, ἢ πρὸς τὴν θαλάσσαν τῆς Ραδα-
 μανθῆος. ἡμέρας δὲ ἴσως φαίνοντες, ἔλεγον οἱ
 C σχοποὶ κερτορῶν τὴν ναυῶν, πολὺ ἀπέχουσαν.
 ἴσως δὲ ἐμβάσας ὁ Ραδάμανθῶν πενήκον-
 τὰ τῆς ἡρώων εἰς ναυῶν μονόξυλον, ἀσφοδελί-
 νῳ, πρὸς ἡγεῖλε δῶκεν οἱ δὲ, ὑπὸ πρῶτης
 ἐλαμώντες πρὸς μεσημβρίαν κατὰ λαμβά-
 νουσαν αὐτοῖς, ἀρτίως τὴν θαλακτώδη Ὠκεανὸν
 ἐμβάσαντες, πλησίον τῆς Τυροῦσσῆος, πρὸς τὸν
 ἡλθον δρασυστάτας. ἔπειθ' αἰσθησάμενοι τὴν
 ναυῶν ἀγύσθαι ῥοδίην, κατέπλεον. ἵμ' ἔτι Ἑλένης,
 ἐδάκρυε τε, καὶ ἠγμῶετο, καὶ σπικαλύπτετο. τοὺς
 δὲ ἀμφὶ τὸν Κίνυρον αἰακρίνας πρῶτον ὁ
 Ραδάμανθῶν, εἴπινε καὶ ἴσως αὐτοῖς συνίσασιν,
 D ὡς ἔδεναι εἶπον, ἐκ τῆς ἀγροῦν δῆσας, ἀπέπεμ-
 ψεν ἐς τὴν ἀσπεῶν χῆρον, μετὰ ἄλλῃ ὑπόπερον
 μεσιγῶντας. ἐψηφίσαστο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμ-
 ποροῦσθαι ἐκπέμπειν ἐκ τῆς ἡσῶν, τὴν ῥητιμανθῶν
 ἡμέραν μόνον ῥητιμανθῶν. ἔπειθ' ἐγὼ ἠ-
 νιώμην τε, καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμηνον ἀγαθὰ
 κατὰ λιπῶν, αὐτοῖς πλανηθήσασθαι. αὐτοῖς μὲν τοῖς
 πρῶτον μὲν ὄλεθροντες, ἢ πολλῶν ἐπὶ ἀφίξεισθαι
 πρὸς αὐτοῖς καὶ μοι ἡδὴ θρόνον τε καὶ κλι-
 σίαν ἐς τὸν πῖον πρὸς εὐδέικου, πλησίον τῆς ἀρί-
 στων. ἐγὼ δὲ πρὸς εὐλάτων τῶν Ραδαμανθῶν,

πολλά ἰκέτευσον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ἕσπε-
 δειξάμην τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξε-
 σθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλά δὲ πει-
 τερον πλανητέα, καὶ κινδυνώσαυτα· τὸν
 δὲ χρόνον οὐκ ἐπὶ τῆς ἐπιπόρου πειρατῆ-
 ραι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνύει τὰ πλη-
 σίων νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν Σριθμόν,
 καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) αὐτὰς μὲν εἶ) ἔ-
 φασκε τὰ τῶν ἀσεβῶν, τὰ πλησίον, ἀφ' ὧν
 δὴ, ἔφη, ὄρεας ὁ πῦρ χαμόμυρον. ἕκτη
 δὲ σκείνη τῆν ὀνειρών ἡ πόλις· μετ' αὐτῶν
 δὲ, ἡ τῆς Καλυψίδος νήσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι
 φαίμεται. ἐπειδὴ δὲ αὐτὰς πειρατῆ-
 ρας, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἠπει-
 ρον τὴν ἐρασίαν τῆ ὑφ' ἡμῶν καλοῦμε-
 νη. ἐν αὐτῇ δὲ πολλά πατῶν, καὶ ποικίλα
 ἔθνη διεληθῶν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ὅτι-
 δημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξειεις ἐς τὴν ἔτε-
 ρον ἠπειρον. Ἰσαῦτ' εἶπε καὶ ἀνασπῆ-
 σας ἀπὸ τῆς γῆς μαλαχίης ρίζαν, ὠρεξέ μοι
 αὐτῶν, κελύσας ἐν τοῖς μεγάλαις κινδύ-
 νοις αὐτῆ πειρατῆραυ. πρῆνεσε δὲ καὶ
 εἰ ποτε ἀφικόμεν ἐς τὴνδε τὴν γῆν, μή-
 τε πῦρ μαχαίρα σκαλῶν, μήτε θερμῆς
 ἐσθίην, μήτε παιδί ἕσπε τὰ ὀκτωχρόδεκα
 ἔτη πλησιάσῃν. τούτων γὰρ μεμνημένων,
 ἐλπίδας ἔχων τῆς ἐς τὴν νήσον ἀφίξεως. τό-
 τε μὲν οὖν τὰ πρὸ τὸν πλοῦν πρῆσθια-
 ζόμεν καὶ ἐπεὶ χαρῆς ἔω, σιωπῆσώμεν
 αὐτοῖς. τῆ ὅπιουση δὲ ἐλθῶν πρὸς Ὀμη-
 ρον τὸν ποιητῆν, ἐδέησεν αὐτῷ ποιῆσαι μοι
 δίστιχον ὅπιγραμμά. καὶ ὅτι ἐποίησε, σή-
 λην Βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγρα-
 ψα πρὸς τὰ λιμῶνι. ὁ δὲ ὅπιγραμμά,
 ἔω τῶνδε·

Λουκιανὸς τὰδε πρῶτα φίλος μακάρων
 θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλῳ ἐς πατρί-
 δα γαῖαν.

μείνας δὲ ἐκείνῳ τὴν ἡμέραν, τῆς ὀπίσσης
 ἀιητόμεν, τῆν ἡρώων πειρατῆραυ πόντων· ἐν-
 δά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς πειρατῆραυ, λάθρα τῷ
 Πιλωλόπης δίδωσιν ὅπιγραμῶν ἐἰς Ὠγυγίαν

τὴν νήσον Καλυψίδος κομίζῃν. σιωπέμεν δὲ μοι ὁ Ραδάμανθους τὸν πορθμέα Ναύπλιον, εἰ
 εἰ καὶ ἀφείμεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἀτε κατ' ἀγῶν ἐμπορίας πλεοῖται. ἐπεὶ
 ὁ τὸ βῶν ἀερεα πειρατῆραυ πρὸς ἀλλήλων, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμήτε δὴν διεδέχετο, οἷ, ἀσφαλῶ-

Ll iij

A obnixè orabam, ut, quæ mihi futura es-
 sent, prædiceret, & de navigatione cer-
 tiorem redderet. Is autem me quidem in
 patriam rediturum respondit, verùm
 multis prius erroribus & periculis exan-
 tatis. Tempus autem quo essem reditu-
 rus, addere noluit, sed ostensis vicinis in-
 sulis, (apparebant autem numero quin-
 que, & alia sexta longius) Hæ, inquit, ad-
 iacentes, sunt impiorum, in quibus vides
 ignis plurimum accensum. Sexta autem
 illa somniorum est ciuitas. Post hanc &
 Calypsus est insula, verùm nondum tibi
 adhuc apparet. Vbi verò has præterna-
 uigaueris, tum deuenies in magnam il-
 lam continentem, quæ è regione est ei
 quæ à nobis incolitur. Illic multa passus,
 multasque gentes prætergressus, & inter
 Barbaros incultosque homines peregrin-
 natus, tandem in alteram terram deuen-
 nies. Hæc vbi dixisset, euulsam è terra
 malæ radicem mihi porrexit, iubens ut
 hæc adorarem cum in maximis periculis
 versarer. Admonuit autem, si vnquam in
 hanc terram incolumis redirem, ignem
 gladio ne foderem, ne velupinis vescerer,
 neve puero supra decem & octo annos
 nato congregerer: quorum si memor es-
 sem, bene sperarem de reditu ad insu-
 lam. Ibi demum quæ ad navigationem
 pertinent, parauit: cumque opportunum
 esset, cum illis cibum cepi: die deinde
 proxima accedens, Homerum orabam ut
 mihi duorum versuum epigramma con-
 deret. Quod vbi fecit, columna berylli
 lapidis erecta iuxta portum inscripsi. Erat
 autem epigramma huiusmodi:

*Lucianus charus diuis hæc cuncta beatis
 Vidit, & hinc iterum patrias remeauit ad
 oras.*

Manens autem & diem illam, sequenti
 proficiscebar, deducētibus heroibus. Hic
 D & Vlysses accedens nesciente Penelope,
 mihi literas dat in insulam Ogygiam
 ad Calypso ferendas. Misit & mecum
 Rhadamanthus portitorem Nauplium,
 ut si ad insulas appelleremus, nemo no-
 bis manum iniiceret, velut iis qui ad
 mercatum quempiam alium nauigarent.
 Vbi verò progressi odoratum aërem
 præterissemus, continuo nos teterrim-
 us nescio quis odor excepit, velut bi-

tuminis & sulphuris picisve, cum simul ardent. Nidor autem erat grauis, intolerabilisque, velut ab exustis hominibus. Erat & aer obscurus & caliginosus, à quo distillabat ros quidam piccus. Quin & verberum strepitus exaudiebatur, & multorum hominum ciulatus. Ad alias igitur non applicuimus: illa verò quam ascendimus, talis erat. Tota in gyrum præceps est, & exusta, cautibus & saxis aspera. Arbor autem aut aqua ne inerat quidem. Irrepsumus tamen per præcipitia, & per spinosam & aculeis plenam semitam euasimus, transiuimusque regionis tetram fœditatem. Procedentes autem ad carceres, & supplicij locum, primum quidem loci naturam admirati sumus. Siquidem vniuersum solū gladiis & mucronibus efflorebat, circum quod fluuij duo decurrebant, vnus cæno, alter verò sanguine, & item alius intus igne, & quidem ingens & immensus: fluebat autem velut aqua, & instar maris agitabatur. Habebat etiamnum & pisces permultos, quorum aliquot torribus erant similes, nonnulli verò minusculi carbonibus ignitis, quos Lychniscos vocabant. Aditus autem vnus erat, & perquam angustus. Ianitor adstabat Timon Atheniensis. Ingressi tamen duce Nauplio, videbamus eos qui supplicio afficiebantur, inter quos reges & priuati erant plurimi, quorum etiam nonnullos agnouimus. Vidimus & Cinyrum fumo enecari, & à pudendis pendere. Addebant & ductores singulorum vitas, & causas ob quas supplicio afficerentur. Maxima verò omnium pœna eis imminerebat, qui in vita quippiam euenti essent, neque veritatem literis mandassent: inter quos erat Ctesias ille Cnidius, & Herodotus, & alij non pauci. Hos ergo cum viderem, bono animo esse cœpi: nam nullius mendacij mihi conscius eram. Itaque ad nauem maturè reuersus, (neque enim tale spectaculum ferre amplius poteram) salutato Nauplio discessi. Neque ita multum pòst apparebat non procul somniorum insula, obscura illa, & vix visu perspicua. Habebat autem & ipsa somniis aliquid simile: cedebat enim accedentibus nobis, & subterfugiebat, ac longiùs se subducebat. Cum ergo tandem eam comprehendissemus, & in portum qui Somnus dicitur, delati essemus, prope eburneas portas, vbi edesest Gallinaceo sacra,

Α τὰ, ἡ θεία, ἡ πείσις, αἶμα κροκοδύλων. ἡ κνίσα ἡ πονηρά, ἡ ἀφόρητος, ὡς ὅτε ἀπ' ἀνθρώπων ὀπίω μύλων ἡ ὁ ἀήρ ζοφερός, ἡ ὀμιχλώδης, ἡ κατέραζεν ἐκ τῶν δρόσος πίττη· καὶ μέντοι καὶ μασιγῶν φόφος ἠκούετο, ἡ οἰμογῆ ἀνθρώπων πολλῶν. ἡ μὲν οὖν ἄλλαις ἢ πρὸς ἐξορῶν ἡ δ' ἐπέβηκεν, τοιαύτη ἦν κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης, ἡ ἀπὸ ξηροῦ, πέτραις ἡ τράχυσι κατεσκληκίμα, δένδρον ἡ ὅσπερ ὕδωρ ἐπὶ ἀνθρώπων πύλας τῶν ὁμῶς καὶ τοῦ κρημνῶς, τοιοῦτον δὲ ἀχθῶν ἡ δὲ σκληρότων μετῆς ἀτραπῶν, πολλὴν ἀμορφίαν τῶν γῶρας διχθόνιες. Β ἐλθόντες ἡ ὅτι τῶν εἰρηκτῆν, καὶ ὁ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τῶν φύσιν τῶν ῥῶπου ἐθαμμάζομεν. ὁ μὲν γὰρ ἑδάφος αὐτὸ, μαχαίραις, καὶ σκόλοις πύρρη ἐξηνθήκεν, κύκλω ἡ, πῶσοι πρὸς εἰρήρεον, ὁ μὲν, βορβόρος, ὁ δὲ ὑπερῶς δὲ, αἶμας, ὁ δὲ ἐνδον, πυρός, πύρρη μέγας ἐπὶ ἡ ἀφ' αἵματος. ἡ ἐρρῆ, ὡς ὅτε ὕδωρ, καὶ ἐκυματῆτο, ὡς ὅτε θαλάσσια, ἡ ἡρῆς δὲ εἶχε πολλὰς. τοιαύτη, δαλοῖς πρὸς εἰρήρεον, τοιαύτη δὲ μικρὰς, ἀφ' αἵματι πεπυρωμένοις. ἐκάλει δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. εἰσοδος δὲ μία, τῆν δὲ πύρρη καὶ πυλῶος ἐφ' ἡσθεῖ Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. πρὸς ἐλθόντες δὲ ὁμῶς, τῶν Ναυπλίου κατηγυμένους, ἐώραμεν κολαζομένους, πολλὰς μὲν βασιλέας, πολλὰς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνὶ καὶ ἐγνωρίζομεν. εἰδόμεν δὲ ἡ τὸν Κίπυρον καπνῶν ἡ ποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδῶν ἀπηρήμενον. τῶν ῥῶπῶν δὲ οἱ πρὸς ἡσθεῖ καὶ τοῖς ἐκείτων βίαις, καὶ τῶν αἰτίας, ἐφ' οἷς κολαζοῦν. ἡ μέγας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπερμενον οἱ ψευδάμφοι πρὸς τῶν βίαις, ἡ οἱ μὴ πάλῃ σὺν ἡσθεῖ γράφοντες. ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἀλλοὶ πολλοί. τοιαύτης ἦν ὁρῶν ἐγὼ, ἡ ἡσθεῖς εἶχον εἰς τοῦ πύρρη τῶν ἐλπίδας. ὅσπερ γὰρ ἐμματα ψεύδους εἰπόντι συνηπισάμεν. ταχέως οὖν ἀναστρέψας ὅτι καδὲν, ἡ γὰρ ἐδύναμην φέρειν τῶν ὄψιν, ἀπασάμωτος τῶν Ναυπλίου, ἀπέπεμψα. ἡ μετ' ὀλίγον, ἐφ' αἵματι πλῆστον ἡ τῶν οἰκῶν ἡσθεῖς, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφῆς ἰδῶν ἐπαγε δὲ καὶ αὐτῆ τοῖς ἐνείρεσι τῶν πρὸς πλῆστον ἡσθεῖ γὰρ πρὸς εἰρήρεον ἡμῖν, καὶ ἡσθεῖ φθῆγε, καὶ πρῶτῶν ἡσθεῖ βαίμε. κατὰ λαβόντες δὲ ποτε αὐτῶν, καὶ ἐσπλάσθημεν εἰς τὸν Ἰπνον λιμένα πρὸς ἀναστρέψομενον πλῆστον τῶν πύρρη τῶν ἐλεφάντων, ἡ τῶν Ἀλεκπευόσιος ἡσθεῖ ἡσθεῖ.

πῶς δὲ δειλὴν ὄψιν ἀπεβαινομένην περὶ ἑλθόν-
 τες δὲ ἐς πύλαι, πολλοὺς ὀνείρων ἔποι-
 κίλους ἐώρασαν. πρῶτον δὲ ἐβόλοντο πῶς τὴν
 πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδὲ ἄλλω τινὶ γέγρα-
 πται πῶς αὐτῆς. ὅς τῃ καὶ μόνος ἐπιμνήσθη
 Ὀμηρος, ὃ πρῶτον ἀκριβῶς σκευήσασθε. κύ-
 κλω μὲν πῶς πᾶσιν αὐτῶν ὕλη αἰέσθηκε, πᾶ-
 δένδρα δὲ ἔστι μῆκωνες ὑψηλαί, καὶ μαν-
 δραγόραι, καὶ ἐπὶ αὐτῆν πολὺ τῆ πληθὸς νυ-
 κτείδων τῆτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίνεται
 ὄρειον. ποταμὸς δὲ πρὸ ἀρρέφ πηλοῖον, ὃ
 αὐτῆν καλεῖται Νυκτιπόρος, καὶ πηγὰς δύο.
 πῶς ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῆ
 μὲν Νηγρέτος, τῆ δὲ Παννυχία. ὃ πῶς βολος
 τῆς πόλεως, ὑψηλὸς τε, καὶ ποικίλος, Ἰεῖδι τῆ
 χροῖαν ὁμοίωτος. πύλαι μὲν τρεῖς ἐπιείσιν, ὃ
 δύο, κατὰ τὸν Ὀμηρὸν εἰρηκαν, ἀλλὰ τέτρα-
 ρες, δύο μὲν πρὸς τὴν Βλακείας πεδίον ἀ-
 ποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμια πε-
 ποιημένη, καὶ ἄς ἐλέγξοντο ἀποδημῶν αὐτῆν
 οἱ τε φοβεροί, καὶ φοικεῖ, καὶ ἀπηνίς. δύο δὲ
 πρὸς τὴν λιμῶνα, καὶ πύλαι θάλατταν αἰ μὲν,
 κεράμια, αἰ δὲ, κατὰ ἄς ἡμῶς περὶ ἡλθόντων
 ἐλεφαίνται. εἰσιόντων δὲ ἐς πύλαι, ἐν
 δὲξιά μὲν ἔστι τὸ Νυκτιπόρον. σέβοιοι γὰρ θεῶν
 ταύτων μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα. ἐκεί-
 να δὲ πλησίον τῆς λιμῶνος τὸ ἱερόν πεποιήται.
 ἐν δεξιᾷ δὲ τῆς Ἰππασίας βασιλείας. οὗ γὰρ
 δὴ ἀρχὴ πρὸ αὐτοῖς, Ἐραππας δύο καὶ ὑ-
 περῆρες πεποιημένος, Ταρξίωνα τε τὸ Μα-
 ταιογῆρας, καὶ Πλατοκλέα τὸν Φαλασίωνα. ἐν
 μέσῃ δὲ τῆς ἀγορᾶς, πηγὴ ἔστι, ἣν καλοῦσι
 Καρεάτιν καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης,
 καὶ Ἀληθείας. ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτὸν ἔστιν αὐτοῖς,
 καὶ τὸ μαυτεῖον, ὃ πρὸς τῆς περὶ τῶν
 Ἀντιφῶν, ὃ τῆν ὀνείρων ἰσοκρετῆς, ταύτης
 πρὸ τῆς Ἰππασίας τῆς τιμῆς. αὐτῆν μὲν
 τοῖς ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτῆ.
 ἀλλ' οἱ μὲν, μακροὶ τε ἡσθρῶν, καὶ καλοὶ, καὶ
 ἡδεῖς, οἱ δὲ, μικροὶ, καὶ ἀμορφοί. καὶ οἱ μὲν,
 χρῆστοι, ὡς ἐδόκει. οἱ δὲ, ἄπεινοί τε, καὶ βυ-
 τελεῖς. ἡσθρῶν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ὡτερωτοὶ πίνας,
 καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι, κατὰ τὸν ἐς πομ-
 πῆν διεσκδυσμένοι. οἱ μὲν, ἐς βασιλείας, οἱ
 δὲ ἐς θεοῖς, οἱ δὲ ἐς ἄλλα ταῦτα διεσκδυσμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῆν καὶ ἐρωεῖσασθαι, πάλαι
 πρὸ ἡμῶν ἐωρακότες. οἱ δὲ, καὶ πρὸς τῆς, καὶ ἡσθρῶν, ὡς δὴ καὶ σκευῆς ἰσοκρετῆς.

A sub obscuram vesperam descendimus:
 cumque in portam progressi fuissetus,
 somnia multa variâque videbamus. Ve-
 rum de ipsa ciuitate libet ante omnia
 commemorare, quoniam de ea nemo
 adhuc conscripsit: solus autem Homerus
 eius meminit, non ita accuratè exactè-
 que descripsit. Circa hanc undique cir-
 cumiacet sylua. Arbores autem sunt pa-
 pauera procera, & mandragoræ, in quib-
 us magna vis vesperilionum fedet. So-
 la enim hæc auis in ea insula nascitur.
 Flumen autè iuxta præterlabitur, quod
 ab illis Nyctiporus appellatur. Sunt &
 fontes duo iuxta portas, quibus & nomē
 est, vni quidem Negretus, alteri verò
 Pannychia. Ipsa autem ciuitatis mœnia
 alta sunt, variâque, iridis colore similli-
 ma. Enimvero portæ sunt, non duæ, vt
 voluit Homerus, sed quatuor. Nam duæ
 Mollitici campum respiciunt, hæc qui-
 dem ferrea, illa verò testa constructa, per
 quas horrenda & sæua immitiâque so-
 mnia emitti aiebant. Duæ verò alteræ ad
 portum & mare, ex quibus quædam cor-
 neæ erant, quædam, per quas transui-
 mus, eburneæ. Ingressis autem ciuita-
 tem ad dextram est templum Noctis.
 C Nam illam ex deis in primis colunt, &
 Gallinaceum, cui iuxta portum sacellum
 dedicatum est. Ad sinistram verò Somni
 regia. Is enim apud eos regnat, duobus
 à se satrapis & præfectis constitutis, Ta-
 raxione Matæogenis, & Plutocle Phan-
 tasionis filio. In medio autem foro fons
 est quem Careotin appellant: delubra
 duo adiacent, Imposturæ videlicet, &
 Veritatis: vbi & illorum est adytum &
 oraculum, cui præfectus erat Antipho
 ille somniorum histrio, hunc apud So-
 mnum honorem fortitus. Somniorum
 autem neque natura neque forma ea-
 dem est. Nam quædam procera erant &
 formosa, suauis: quædam verò bre-
 uia & deformia. Nonnulla etiam au-
 rea, vt videbantur, sordida item & ab-
 iecta nonnulla. Erant & inter illa ala-
 ta aliquot, & monstrosa, alia velut in
 pompam instructa, nimirum in Reges,
 aut Deos, aut aliquid eiusmodi. Quorū
 & ex illis non pauca agnouimus, vt po-
 te ea quæ olim apud nos videramus.
 Quædam etiam nos accedebant, saluta-
 bantque velut familiaria iam & domestica.

Quæ cum nosecepissent, ac sopiuisent, A splendidè planè ac eleganter tractauerunt, apparato magnifico alio diuersorio pollicita reges aut satrapas ex nobis se factura. Nonnulla in suam quemque patriam abduxère, & domesticos ostendère, rursusque eadem die reduxère. Diebus ergo triginta, & totidem noctibus dormientes comessantesque apud ea mansimus. Hinc tonitru cum ingèti fragore repentè edito excitati ac consternati, saturi discessimus. Inde post tertiam diem in Ogygiam delati descendimus. Hic ego primùm resignatis literis, quæ scripta erant, legebam. Erant autem ferè huiusmodi : V L Y S S E S C A L Y P S O S. Nolim te ignorare, quòd vbi primùm abs te discessissem rate instaurata, postquam naufragium fecissem, & vix à Leucorthea in Phæacum regionem seruatissimè fui, à quibus domum remissus fui, me multos vxoris procos deprehendisse, qui rebus nostris abuterentur ad voluptates suas: quos cum omnes confecissem, tandem ipse à Telegono, quem ex Circe susceperam, è medio sublatus sum. Nunc autem in Beatorum sum insula, vehementer dolens obrelitam, qua apud te vsus sum, consuetudinem, & oblatam abs te mihi immortalitatem. Quòd si per occasionem licebit, hinc arrepta fuga ad te veniam. Et hæc quidem per literas significabantur: de nobis præterea vt hospitio exciperemur. Ego autem procedens parumper à mari, inueni antrum tale quale Homerus descripsit, ipsamque lanificio dantem operam. Postquam verò literas accepit, admisitque, primùm quidem abundè fleuit, tum nos ad hospitium inuitauit, splendidèque excepit, interim de Vlyssè multa sciscitata, & Penelope cuiusmodi forma esset, num ita casta esset, quemadmodum de ea Vlysses iactauerat. Nos autem ea quibus potissimùm eam delectari cõiciebamus, respondimus. Digressi igitur ad nauem prope litus obdormiuimus. Mane autem soluius vehementius vento insurgète. Tandem post bidui tempestatem die tertia incidimus in Colocynthopiratas. Homines autè immanes sunt hi, feriq; qui ex vicinis insulis nauigantes infestant. At verò naues magnas habent cucurbitinas, sex cubitorum lōgitudine.

καὶ ὁδραλοῦντες ἡμᾶς, ἔκατακοιμισθῆ-
 τεσ, πόνυ λαμωφῶς ἔδδειξιάς ὄξενίζον, πλώ-
 τε ἄλλω ἰσοδοχῶ μεγαλοφρεπῆ πα-
 ρασκθάσθμτες, ἔ ἰσιγρῶμνοι βασιλέας
 τε ποιήσῃ, ἔ ἄπράπας. ἔνοι δὲ ἔ ἀπῆρην
 ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, ἔ τοῖς οἰκείοις ἐπε-
 δείκνουν, ἔ αὐθημερὸν ἐπὶ πῆρην. ἡμέρας μὲν
 οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας κῆρ' αὐτοῖς
 ἐμείναμν, καθεύδοντες, βίωρῶμνοι. ἔπειτα
 δὲ ἄφνω βρογῆς μεγάλης καταρῆρα γείσης,
 ἐρῶμνοι, ἔ ἀναθορόντες, ἀτήρημν ὄπιτσι-
 πσάμνοι. τριπῶοι δ' ἐκείθεν τῆ Οἰγία
 ἦσῶ παρρῶντες, ἀποβαίνομν. πρῶτερον δ'
 ἐγὼ λύσας τὴν ὄπιτσιλῶ, αἰεγίνωσκον τὰ γε-
 ρσαμῶμα. ἦν ὅ τῶιδε. Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ
 Κ Α Λ Υ Τ Ο Ι χαίρῃ. ἰαθι με ὡς τὰ παρῶ-
 τα ὄξέ πλῶσα παρῶ σῶ, πλώ γῆδῶν κατῶ-
 σκθασάμνος, ναυαγία χρῆσάμνον, καὶ μῶλες
 ὑπὸ Λακογῆας ὄφασθῶντα, εἰς τ' ἔ Φαμάκων
 χῶρην, ὑφ' ὧν ἐς τ' οἰκίαν ἀποπεμφθῆς, κα-
 τελαβῶν πολλοῖς τῆς γῆμακῶς μνηστῆρας, ἐν
 τοῖς ἡμετέροισ τευφῶν τῶς. ἀποκτείνας δ' ἀ-
 πῆρ τῶς, ὑπερον ἰσὸ Τηλερῆν τῶ ἐκ Κίρ-
 κης μοι ἄρομῶν, ἀπῆρ ἔδω. ἔ νῦν εἰμὶ ἐν τῆ
 Μακάρων ἦσῶ, πόνυ μετῶν ὄπι τὰ κα-
 ταλιπεῖν πλώ παρῶ σὶ δῖατῶν, καὶ τὴν ἰσὸ
 σῶ παρρῶν, ὄμῶν ἄθῶνα σῶν. ἰσὸ οὖν κερῶδ
 ρῶσῶμα, ἀποδράς ἀφίξομαι πρῶς σῶ. τῶν-
 τα μῶν ἐδῆλῶ ἡ ὄπιτσιλῶ, καὶ παρῶ ἡμῶν, ὄπως
 ξενῶσθῆμν. ἐγὼ δὲ παρρῶν ὄλιγῶν ἀπὸ
 θαλάσσης, ὄρον ὄ σῶηλαμον τοῖσῶν, ὄσῶ Ομη-
 ρος εἶπε, καὶ αὐτῶν τῶλασθῶν ὄσῶν. ὡς δὲ
 πλώ ὄπιτσιλῶ ἔλαβε, καὶ ἰσὸ ἐδέξατο, παρῶ-
 τα μῶν, ὄπι πολὺ ἐδάκρυεν. ἔπειτα ὅ κῆρ-
 κάλῃ ἡμᾶς ὄπι ξενίαν, ἔ εἰς ἰα λαμωφῶς, καὶ
 παρῶ τῶ Οδυσσεῶς ἐπιπῶναιτο, ἔ παρῶ τῆς
 Πῶελῶσπης, ὄποῖα εἶη πλώ ὄμν, ἔ εἰ σῶφρο-
 νοῖη, κατῶσῶ Οδυσσεῶς πάλαι παρῶ αὐτῆς
 ἐκὸμπαρῶ. ἔ ἡμεῖς τοῖσῶντα ἀπεκρῶμῶμα,
 ὄξ ὧν εἰκάσθῶν ὄφρα σῶσθῶ αὐτῶν. τότε μὲν
 οὖν ἀπελθῶντες ὄπι ναῶν, πλησίον τῆς ἡῶ-
 νος ἐκοιμήσθῶμν. ἔωθεν ὅ ἀνηγῶμῶμα, σφο-
 δρότερον καπῶν τῶ πνῶματες. ἔ δὴ χῶ-
 μασθέντες ἡμέρας δύο, τῆ τρίτῃ παρῶπι-
 πῶμν τοῖς Κολοκύνθῶπῶταῖς. ἀνθοσῶποι δ' εἰσιν οὗτοι ἄγροιο, ἐκ τῶν πλησίον ἦσῶν
 λῆσῶντες τοῖς παρῶν πλέοι τῶς. πλοῖα δ' ἔρῶσι μέγιστα κροκοῦν ἦσῶ, ὄ μῆρας πηχῶν ἔξ.

ἐπειδὴ γὰρ ξηραίνωσι, κοιλάναιτες αὐτὴν, & ἐξήκοντες πλὴν ἄντεριώνω, ἐμπλέουσιν ἰσοῖς μύδοι γρώμδοι καλαμίνοι, ἀπὸ τῆς ὀρόνης, πάλιν φύλλω τῆς κολοκύνθης. παρεβαλόντες δὲ ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμῶν ἐμάχοντο, καὶ πολλὰς κατετραυματίζον, βάλλοντες ἀπὸ λίθων, πάλιν ἀπὸ κρημνῶν τῆς κολοκύνθης. ἀγχομάλως δὲ ἐπίπολὺ ναυαγῶντες παρὲν μεσημβρίῳ, εἶδον κατόπιον τῆς Κολοκύνθης πειρατῶν, παρὰ πλείονας τοὺς Καρυναῖους πολέμοιο δὲ ἡσυχίᾳ ἀλλήλοισι, ὡς εἶδον. ὅτι γὰρ καὶ κίβητοι ἦσαν αἰεὶ ἐπίπολτοι, ἡμῶν μὲν ὀλιγορησῶν, τραπεζοῦ δὲ ἐπὶ ὀκείνας ἐναυμάζουσι. ἡμεῖς δὲ ἐν ἰσοστάσει ἐπάραυτες τὴν ὀρόνην, ἐφύλαξον, ἀπολιπόντες αἰεὶ μαχημένους, καὶ δὴλοι ἡσυχίᾳ κρημνιστοὶ οἱ Καρυναῖοι, ἀπὸ καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρωματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχηόμενοι πάλιν γὰρ πλοῖα ἢ αἰεὶς κελύφινά, κερύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου ἡμίτομου ἐς μῆκος, ὄργμαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρύψαμεν αἰεὶς, ἰωὺν τε τρεῖς τραυματίας, καὶ τοσοῦτον ἐν τοῖς ὀπλοῖς ὡς ἐπίπολτον ἡμεῖς, αἰεὶ τινὰς ἐπιβλάστας ποροδεχόμενοι, ὅ μάλιστα. ἔπειτα γὰρ δὲ δὲ δὲ ὁ ἥλιος, καὶ ἀπὸ πινος ἐρήμης νῆσος παρὰ ἡμεῖς ἡμῖν ὅσον εἰκόσιν ἀνδρες, ὅτι δελφίνων μεγάλων ὀρῶν μύδοι ληστὰ καὶ ἔρι καὶ οἱ δελφίνες αἰεὶς ἐφερον ἀσφιδῶς, καὶ ἀναπηδῶντες, ἐχρεμέτιζον, ὡς ἀπὸ ἵππων. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἡσυχίᾳ, δὴ σάντες οἱ μύδοι, ἐνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν, ἐβόηον ἡμᾶς σπηταῖς ξηραῖς, ἐὼ φθαλμοῖς κερύων. Ἐξέβοντων δὲ ἡμῶν, ἐὼ ἀκοντιζόντων, ὅτι ἐπὶ ἡσυχίᾳ, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, παρὰ πλὴν νῆσον κατέφυγον. παρὲν δὲ μεσονύκτιον, γαλιώης ἔσης, ἐλαθον μύδοι ποροσκεύαντες Ἀλκυόνοιο καὶ παμμεγέθη. σαδίων που ἐξήκοντα ἢ αὐτῆς περὶ μέτρον ἐπέπλησεν ἡ Ἀλκυών, τὰ ὡὰ θάλασσουσα, ὅτι πολὺ μείων τῆς καλαίας καὶ δὴ ἀναπληρώθη, μικρὰ μὲν κατέδυσε πλὴν ναυῶν πάλιν αἰετῶν τῆς πέραν. ἄχετο γὰρ φύλαξον, γρεῖαν τινὰ φωνῶν παρὲν ἡμῶν. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἡδὴ ἡσυχίᾳ, ἐπὶ ἡμῶν τῆς καλαίας, καὶ ἡμεῖς μεγάλη ποροσεικίαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὴν δὲ καὶ ὡὰ πενταχόσια, ἐκάστω αὐτῶν Χίς πίνθ παρὲν πληγῆσε-

A Nam ubi exaruerint, excauata xna, & medulla illius egesta, nauigant: siquidem malis arundineis vtuntur, & pro velo, cucurbitæ folio. Impetu ergo in nos facto, duabus instructis classibus oppugnabant, & è nostris complures sauciabant, vice lapidum cucurbitarum grana iaculati: vt plurimum enim comminus depugnabant. Circa meridiem verò à tergo Colocynthopiratarum videmus adnauigare Caryonautas: erant autem inter se hostes, vt postea declarauerunt. Nam vt eos adesse senserunt, nobis neglectis in eos conuersi, nauibus conflatabantur. At nos interea sublato velo, illisque pugnantibus inter se relictis, cepimus fugam. Manifestò autem videbantur superiores futuri Caryonautæ, vt pote qui numerosiores essent. Nam illis classes erant quinque, pugnantque nauibus aliquanto fortioribus. Siquidem naues habebant corticeas, è putamine nucum per medium secto excauatoque: magnitudo autem putaminis cuiusque in longum decem & quinque cubitos protendebatur. Vbi verò ab his subducti fuimus, eos qui saucij fuerant, curauimus, & postea in armis ferè stetimus, semper insidias quaspiam subueriti: neque id quidem immeritò. Nondum enim occiderat sol, cum ab insula quadam deserta circiter viginti viri delphinibus prægrandibus insidentes nobis adequitabant. Erant autem hi prædones, quos firmos ac stabiles ferebant Delphines, perinde ac equi subsultantes, & hinnientes. Cùm autem iam propè adstarent hinc atque hinc diuisi, nos aridis sepiis, & cancrorum oculis feriebant. Verùm cùm nos sagittaremus & iacularemur, non potuerunt subsistere, sed magna parte eorum saucia, ad insulam confugerunt. Circa mediam verò noctem cùm tranquillum esset mare, non aduertentes, in Alcyonis nidum miræ magnitudinis incidimus. Erat enim eius circuitus stadiorum sexaginta. Insidebat autem illi Alcyon, fouebatque oua, nido haud multo maior: quæ cùm auolaret, parum abfuit quin alarum vento nauem submergeret: fuga enim se proripuit, edita tristis quadam & lamentabili voce. Nos igitur iam die apparente videmus nidum ingenti naui similem ex arboribus congestum. Inerant autem & oua, quorum vnnumquodq; Chio dolio erat capacius,

Atqui & pulli iam intus conspiciebantur, & crocitabant. Cum igitur vnum ex ouis securibus præcidissemus, pullum implumem viginti vulturibus amplio-rem eduximus. Vbi verò propè ducentis stadiis à nido digressi fuimus, mira & inusitata prodigia nobis obuenerunt. Nam qui in prora erat cheniscus, subito alas emittit, & exclamauit. Porro gubernator Scintharus cum iam caluus esset, capillos produxit, & quod est omnium inusitatissimum, ipse malus nauis germinauit, & ramos propagauit, atque in vertice fructum edidit. Erant autem eius fructus ficæ, & vna permagna, necdum satis maturæ. Hæc posteaquam vidimus, non iniuria turbati sumus, deos precati vt portentofam visionem auerterent. Nondum autem quingentis stadiis processeramus, cum videremus syluam magnam & frondosam pinis & cupressis. Nos autem arbitrabamur continentem esse, verum erat gurgis, cui fundus non erat, arboribus quæ radices non haberent, totus cõsitus. Ipsæ tamen arbores immobiles stabant ac erectæ, ac si supernatarent. Cum ergo accessissemus propius, & totam rem animaduertissemus, dubitabamus quidnam fieri conueniret. Nam per arbores nauigare haud facile erat, quòd densæ ac contiguae essent: neque reuerti facile videbatur. Itaque ascendens in altissimam arborem, contemplantur quomodo se haberent quæ sequerentur, atque syluam video supra quinquaginta stadia aut paulo pauciora porrectam, aliumque vidi Oceanum succedere. Tum ibi visum est nobis nauem in arborum frondes, (erant enim densæ) & si fieri posset, in aliud mare transferre: quod & fecimus. Nam nauem magno fune colligauimus, ac in arbores conscendimus, eamque ægrè in altum eduximus: quam cum super ramis demissemus, explicatis velis velut in mari vento impellente nauigabamus. Hic & mihi Antimachi poetæ versus in mentem venit: Nam & quodam loco ille ait:

Iis qui syluosum tentant per caerulea cursum.
 Superata tamen aliquando sylua ad aqua deuenimus, vbi demissa nauis per puram & limpidam aquam nauigabamus, donec ad hiatum quendam [magnum] qui aqua hinc atque hinc diuisa cõtigerat, peruenimus, quemadmodum in terra à terræ motu nonnunquam voragines fieri videmus.

Antimachus.

ἄρρηκτοί τε καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδύθεν ἐφαίνοντο, ἔκρωρον. πελέκεσι γρηῶν δρεκόφαντες ἐν τῆσὶ ὤων, νεοττὸν ἀπὸ τῆσὶ δρεκράφαλλον, εἰκοσι γυπῶν ἀδρότερον· ἐπεὶ δὲ πλεόντες ἀπέραλλον τῆσὶ καλιαῖς ὅσον σαδίης δρεκοσίης, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπέσημηνεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῆσὶ κορυμῆσὶ χλωσίης ἀφῶ ἐσπερῶσατο, καὶ ἀεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἦδη ὢν, ἀεχέμησε· καὶ ὁ πᾶντων ἦδη τῶσδε δόξατο, ὅ γὰρ ἴσος τῆσὶ νεῶσδε ἐβλάστησε, καὶ κλάδους ἀέφυσσε, καὶ ἐπὶ ἄκρῳ ἐκάρποφόρησεν, ὅ δὲ καρπὸς, ἡ σῦκα καὶ σαφυλαὶ μεγάλαι, ἔπειτα πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς δὲ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα τοῖσδε θεοῖσδε ἀποτρέψαι δὲ ἀλλόκοτον ἔφαιτοσίματος. ἔπειτα δὲ περὶ τῶσδε σαδίης διελθόντες, εἶδομεν ὑψίω μεγίστην, καὶ λαοὶσιν, πιτύων καὶ κυπρίτων, καὶ ἡμῶσδε εἰκόσασαρον ἢ πειρον (εἶ)· τὸ δὲ ἡμῶσδε πέλαιος ἀβουσον, ἄριστοι δένδροις καὶ ἀφυτεόμενον. εἰσῆκει δὲ τὰ δένδρα ἡμῶσδε ἀκίνητα, ὄρθα, καθάπερ ὅτι πλεόντα. πλησιάζοντες δ' οὖν, καὶ ὁ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τῆσὶ γρηδρῶν ἔτε γὰρ ἀφῶ τῶσδε δένδρων πλὴν διωατὸν ἡμῶσδε πυκνὰ γὰρ, καὶ παρσεχῆσιν ἔσπερην, ἔτ' αἰατρῆσδε βλάσθῶν ἐδόκει. ἐγὼ δὲ ἀνῆλθὼν ὅτι δὲ μέγιστοι δένδρον, ἀπεσκόπειω τὰ ἐπὶ ἐκείνησδε ὅπως ἔχοι, καὶ ἐῶρων ὅτι σαδίης μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὑψίω ἔσπερην ἔπειτα δὲ αὐτῆσδε ἔτερον Ωκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὲ ἐδόκει ἡμῖν αἰατρῆσδε τὴν ναυῶν ὅτι τὴν κόμην τῶσδε δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἡμῶσδε, ἀσφραδῆσδε, εἰ διωαίμεθα, ἐσ τῆσδε ἔτερον θάλατταν, καὶ ἔτ' ἔτσι ἐποιούμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κέλευσδε μεγάλην, καὶ ἀνῆλθόντες ὅτι τὰ δένδρα, μάλιστα ἀμνησάμεθα. ἔθεντες ὅτι τῶσδε κλάδων, πετάσαντες τε τὰ ἰσία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλεόμεν, τῶσδε ἀέμῳ παρσεφῶσδε ὅτι σιυρόμενοι ἐνθάδε καὶ ὁ Αντιμάχου τῆσὶ ποιητῆσδε ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γὰρ ποικακθῶσδε, τοῖσιν δὲ ὑλήεντα δρεκὰ πλοῶν ἐρχόμενοι. διελθόντες δὲ ὅμοσδε τὴν ὑψίω, ἀφικόμεθα παρσε δὲ ὕδαρ, καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναυῶν, ἐπλεόμεν ἀφῶ καθάπερ καὶ δρευροῖσδε ὕδατος, ἀγρηδὴ ἐπέσημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῶσδε ὕδατος διεσῶ-

τος τε γενημένων, καθάπερ ἐν τῆσὶ γῆσδε πολλάκις ἐσπερῶσδε ὑπὸ σῆσδε γιγνόμενα δρεκαρήματα.

ἢ μὲν οὖν καιῖ, καὶ θαλάσσιον ἡμῶν τὰ ἴσα, ῥα-
 δίως ἔστη, πρὸ ἄλλῃον ἐλθούσα κατενεχθῆναι.
 ὑποκύψαντες ὃ ἡμῶν, ἐωρῶμεν βαθὺς ὄσον
 σταδίων χιλίων, μὴ φερόμενον, καὶ τῷ ἄδρον
 εἰσῆκει γὰρ ὃ ὕδαρ ὡς τῷ μεμεισμένον πε-
 ρεβλέποντες ὃ καὶ δὲξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν
 ἐπιφύεον ἐπιβυγμένην ὕδατος, στυλάτωντος
 τὰ πελάγη καὶ πλὴν ὄπιθεν αἰθῆρας, καὶ τῆς ἐπέ-
 ρας θαλάττης ἐς πλὴν ἐτέραν διαρρέοντες.
 παρὰ σταδίων οὖν τὴν κώπαις, κατ' ἐκείνο
 πρὸ ἐδράμου, καὶ μὴ πολλῆς ἀσωνίας ἐπὶ ἀ-
 στωμεν, ὅποτε παρὰ σταδίων. Ἰωάννουθεν
 ἡμᾶς ὅτι περὶ τὸ πέλαγος τε ποροκωμῆς, καὶ ἡ-
 σος ἢ μεγάλη, ἀπὸ σταδίων συνοικησάντων ἐνέ-
 μοντο ὃ αὐτὴν ἀνδραποιοὶ ἀγροί, Βυκεφαλοί,
 κέραια ἔχοντες, οἳ πρὸ ἡμῶν τὸν Μινώταρον
 αἰαπλατῆσι. ἀποβάντες ὃ, παρὰ σταδίων ὕ-
 δρουσόμενοι, καὶ τὸν καὶ σίπυ ληφόμοιοι, εἶποθεν
 διωθησάντων ὅτι ἐπὶ γὰρ εἰσάντων ὃ ὕδαρ μὲν
 αὐτῶν πλησίον ὄρουμεν, ἄλλο ὃ ὕδεν ἐνεφαί-
 νετο, πλὴν μυκηθμῶν πολλῶν ὃ πόρρωθεν ἡκέ-
 το δόξαντες οὖν ἀγγέλω ἔτι ἑσῶν, κατ' ὀλίγην
 παρὰ σταδίων, ἐπέστημεν τοῖς ἀνδραποιοῖς οἳ
 δὲ, ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐπι-
 ραν λαμβάνουσιν οἳ δὲ λοιποὶ, παρὰ πλὴν θα-
 λατῆας κατεφύγοντες, εἶτα μὲν τοὶ πᾶντες ὀ-
 πλιστάμοιοι (ὃ γὰρ ἐδοκεῖ ἡμῶν ἀπικωρήτοις
 παρὰ σταδίων τοῖς φίλοις) ἐμπύπτομεν τοῖς Βυκε-
 φάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρησάντων διαφθορῶ-
 νοις φοβήσασθαι ὃ πᾶντες, ἐδίωκον, καὶ κλεί-
 νομεν γὰρ ὄσον πεντήκοντα, καὶ ζώντες αὐτῶν
 δύο λαμβάνομεν, ὃ αὐτῶν ὅτι ὄσον αἰεσρέφο-
 μεν, τοῖς ἀιχμαλώτοις ἔχοντες. σίπυ μὲν πε-
 ρὶ ὄρουμεν. οἳ μὲν οὖν ἄλλοι, πρὸ ἡμῶν
 ἀποσφάτῆσι τοῖς πρὸ φλημμένους. ἐγὼ ὃ, ὅτι
 ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δῆσας, ἐφύλαττον αὐτοῖς,
 ἀγροὶ δὲ ἀφίκοιτο τῷ ἄδρον τῶν Βυκεφάλων παρὰ
 σταδίων, ἀπαιρῶντες ὅτι λυτοῖς τοῖς συνφλημ-
 μένοις στυλάτων γὰρ αὐτῶν ἀφαιρῶντων, καὶ
 γροῖσι πὶ μυκηθμῶν, ὡς τῷ ἰκετευόντων
 τὰ λυτὰ δὲ ὑποτυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰσχυρῶς ἔχη-
 ροί, καὶ κρόμματα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες,
 τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοῖς ὄπι-
 σθεν, οἳ δὲ παρὰ σταδίων, ἐς ἓνα συμπεφύκεν. ὅτι
 τούτοις ἀποδόντες τοῖς στυλάτων μὲν, καὶ
 μίαν ἡμέραν ὄπιθεν αἰθῆρας, αἰθῆρας ἡμῶν ἰσχυρῶς τε ἡμῶν ἐφαινοντο, καὶ ὄρουσα πρὸ ἐπέτετο,

A Navis autem mox detractis velis facile
 constitit, quanquam parum abfuit quin
 in præceps delaberetur. At nos prospici-
 entes videmus voraginem perquam
 horrendam & incredibilem, ad mille fe-
 rè stadia patère. nam aqua velut verin-
 que diuisa stabat. Circumspicientes au-
 tem ad dextram, videmus procul pòtem
 extructum, aqua duo maria iungente,
 quantum ad superficiem attinet, & ex al-
 io mare in aliud defluente. Incumben-
 tes igitur remis ad illud delati sumus, ac
 multo labore præter spem traiecimus.
 Hinc nos suscepit mare placidum ac mi-
 te, insulæque non magna, ad quam faci-
 lis erat accessus. Hanc autem incolebāt
 Bucephali homines feri ac agrestes, cor-
 nutique, cuiusmodi apud nos Minorau-
 rum fabulantur fuisse. Descendentes igitur
 ibamus aquatum, & si vsquam fieri
 posset, comineatum comparaturi. iam e-
 nim nobis defecerat. Et aquas quidem
 illic non procul inuenimus, & præterea
 nihil apparebat, nisi fortasse quod mugit-
 us creber non longè exaudiebatur. Ar-
 bitrati igitur boum esse gregem, paulu-
 lum procedentes in homines incidimus.
 At illi vbi nos viderunt, mox insectati
 sunt, & tres è comitum numero ceperūt,
 reliqui verò ad mare confugimus. Hinc
 nos vnà omnes armis instructi (neque e-
 nim socios inultos negligere consilium
 erat) irruimus in Bucephalos, qui iam
 interfectorum carnes inter se diuidebāt.
 Terrefactos igitur ad vnum persequuti
 sumus, & circiter quinquaginta interfe-
 cimus, captis ex illis, duobus viuis: ac
 iterum reuersi sumus, captiuos nobiscum
 trahentes. Porro comineatus nihil offen-
 dimus: quare nonnulli suadebant vt ca-
 ptiui iugularentur. at mihi non proba-
 batur, verùm victos seruauī, donec le-
 gati à Bucephalis repeterēt redimerent-
 que captiuos. Intelligebamus autem
 eos ex nutibus, & tristi quodam mugitu
 quem edebant, velut supplicantes. Erat
 autem redemptionis pretium, multi ca-
 fei, & sicci pisces, & cepe cum ceruis qua-
 tuor, quorum vniciuique tres duntaxat
 essent pedes: duo quidem in parte poste-
 riore: nam qui in anteriore erat, in vnum
 concreuerant. His conditionibus redi-
 ditis captiuis, vnum tantum diem com-
 morati, recessimus. Iam inde nobis pi-
 sces apparebant, & aues præteruolabant:

& eiusmodi alia quæ terræ vicinæ signa solent esse, occurrebant. Neque verò multo post homines vidimus, qui nouo & insolito more arte nautica vterentur. Ipsi enim simul & nauæ & naucs erant. Libet autem nauigationis modum indicare. Resupinati super aquam iacebant, erectis in altum pudendis: nam illa grandia ferunt: ex illis linteum extendebant, & manibus pedem tenebant, ac incidente vento nauigabant. Post hos & alij suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant equitabantque, alij præcedentes subera trahebant. Hi nulla nos iniuria affecere, neque fugerunt, sed intrepidè & pacatè vehabantur, nauis nostræ figuram admirati, & vndique circumspèctantes. Sub vesperam autem appulimus ad insulam non admodum magnam, quæ, vt arbitrabamur, à mulieribus Græca lingua loquentibus habitabatur. Nam nos accesserunt, & exceperunt, salutaruntque, meretriciè admodum compta ornataque, ac formosæ omnes & iuuenulæ, talares tunicas secum trahentes. Insulæ quidem nomen erat Cabalusa: ciuitatis verò Hydarnardia. Susceperunt itaque nos mulieres, & secum quemque singulæ abduxerunt, ac hospitem fecerunt. Ego verò cunctabundus substiti: nihil enim fausti omninabar: circumspiciensque diligentius, video multorum hominum ossa & caluas passim iacere. Vt autem clamorem fuscitarem, & socios conuocarem, ac ad arma profilirem, non placuit: verùm accepta in manus malua, enixè orabam eam, vt ex præsentibus malis euaderem: ac paulo post cùm ministraret hospita, vidi non mulieris crura, sed vngulas asini. Ibi mox & eam educto gladio corripio, & vincitam de omnibus interrogo. Illa autem, etsi inuita, falsa est tamen se mulieres esse marinas, quæ Onoscelex appellantur, vesci que peregrinis hospitibus. Vbi enim, inquit, eos iam temulentos reddidimus, illis concumbentes, dormientes inuadimus. Hæc postquam audissem ego, illam quidem vincitam reliqui, verùm supra tectum ascendi ipse, & vociferabar, comitésque conuocabam. Qui vbi conuenissent, illis totam rem indicabam, & ossa ostendebam, atque intrò ad vincitam ducebam. At illa protinus in aquam versa est, & euauit: ego verò experiri volēs, gladium in aquâ cõdididi, illaque mox sanguis effecta est.

A καὶ διὰ ὅποσα γῆς πλησίον ἔσσης σημεῖα τῶν φαινέσθαι μετ' ὀλίγον, καὶ αἰθρίας εἰδόμενον καὶ τῶν ἑσπερινῶν ναυπηγῶν χρωμάτων. αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὴν πλῆθον τῶν ἑσπερινῶν ὑπὸ τοῖσι κείμοισι ὅτι τὸ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰθρία, μετὰ τὴν φέρουσαν, ἔξ αὐτῆς ὀρθῶν πεπασμυτες, ἔτ' ἕρποντες ποδῶνας κατέχοντες, ἐμπύπτοντες τὸ ἀέριον, ἐπλεον, ἄλλοι δὲ μετ' αὐτοῖς, ὅτι φελλῶν καὶ θήμων, ζυζαντες δύο δελφίνας, ἡλαυνόντες, καὶ ἠπιόχουνοι δὲ περιόοντες, ἐπεσύροντες τοὺς φηγοὺς ἔρι ἡμας ἔτε ἠδίκου, ἔτε ἔφθον, ἀλλ' ἡ-

B λαυνοὺς ἀδελφῶν τε, ἔειδος ἔτι ἡμετέρου πλοῖος θαυμαζόντες, καὶ πύπτοντες περὶ σκοπιῶντες. ἰστέρας δὲ ἡδὴ ποροσηγημένη σα ἔμεγάλη. κατωκίετο δὲ αὐτῆ ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομιζόμενον, Ἑλλάδα φωνῆν ποροσηγημένων περὶ τῆς σα γὰρ, καὶ ἐδδξίντο, καὶ ἠσπάζοντο πύπτοντες ἐταρῶν καὶ κερσημημένων, καὶ ἐπὶ πᾶσαι, καὶ νεαίδες, ποδῶνας τοὺς χιτῶνας ὅτι σὺρῶμαι. ἡ μὲν οὖν νῆος, ἐκαστῆς Καβαλῶσα ἡ δὲ πόλις αὐτῆ, Ἰδαμῶνδία. λαβῶσα δ' ἔρι ἡμας αἰγυαῖνας, ἐκάθη περὶ εἰς αὐτῶν ἀπῆτε, καὶ ξέρον ἐποιεῖν. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσῶν, ἔτ' ἕρποντες ἐμαρτυρόμενον, ἀκριβέστερον τε περὶ ἐλέπων, ὅρα πολλῶν ἀνθρώπων ὅσα, καὶ κερῶν κείμοι καὶ τῶν μὲν, βολῶ ἰσάναι, ἔτ' οὐκ ἐταρῶν συκῶν, ἔτ' ἐς τὰ ὄπλα χωρεῖν, ὅρα ἐδοκίμαζον. περὶ τῆς ἀμῶν δὲ τὴν μετὰ τὴν, πολλὰ ἠυχόμενον αὐτῆ ἔραφουτῆ ἐκ τῆς παρόντων κακῶν μετ' ὀλίγον, ἔτ' ξένης ἔρακων μῶν, εἶδον τὰ σκέλη ἔρακων, διὰ ὅνα ὄπλα: καὶ δὲ σπασάμῶν δὲ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῆν, ἔτ' δῆσας, περὶ τῶν ὄλων ἀέριον ἡ δὲ, ἀκῶσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτῶν μὲν εἶ-

D θαλασσίνας γυναικῶν, Ονοσκελέας ποροσηγηρομένης, ἔραφον δὲ ποιῶν τοὺς ἐπιδημῶντας ξένας. ἐπειδὴ γὰρ, ἔφη, μῦθον αὐτοῖς, συνδυσῆσαι, κερσημένους ὅτι χερῶν. ἀκῶσας δὲ τῶντα, ἐκείνῳ μὲν κατέλιπον αὐτῶν δεδεμένον, αὐτὸς δὲ ἀεληθῶν ὅτι τὸ ἔρακον, ἐβόων τε, ἔτ' οὐκ ἐταρῶν συνεχῶν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πύπτοντα ἐμήνουον αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυον, καὶ ἦσαν εἰς τὸν περὶ τῶν δεδεμένῳ. ἡ δὲ αὐτῆς ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανῆς ἦν ὅμως δὲ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ κερῶν, πῆρῶ μῶν. ὅ δὲ αἶμα ἐτέ-

νερ. Τραχέως οὖν ὅτι ναυῶν κατελθόντες, ἀπε-
 πλώσαμεν, καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ἕκτη ἦν, πλώ-
 τε ἠπειρῶν ἀποβλεπόντες, εἰκάλομεν εἶπαι
 αὐτῶν τῆ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένη κειμήλιον.
 πρῶτον ἡμεῖς, καὶ ἑσθλῶν ἀνδρῶν, πε-
 εὶ τῶν μνησθέντων ἐσχεποδῆμεν. καὶ τοῖς μὲν ἐδὸ-
 χει ὅτι πᾶσι μόνον, αὐτῶν ὅτι πᾶσι ἀνασρέφον-
 τοῖς δὲ, ὅ μὲν πλοῖον αὐτῶν κατελιπέιν ἀελ-
 θόντας, ὅ εἰς τὴν Μεσόγειον, περὶ θάλασσαν τῆ
 ἐνοικουμένων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογίζομεθα,
 χθονῶν σφοδρὸς ὅτι πεπεσῶν, καὶ πρῶτον ἀρῶν
 ὅ σκάφος τῶν ἀγαθῶν, διέλυεν. ἡμεῖς δὲ,
 μάλιστα δὲ ἐνηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι
 ἄλλο οἷός τε ἢ ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ
 μέγιστα τῆς ἐτέρας γῆς στυγερά φέρονται μοι ἐν
 τῇ θαλάσῃ, καὶ τῶν πλοῶν ἐν ταῖς νη-
 σσι, καὶ ἐν τῶν ἀέρι, καὶ μὲν ταῦτα ἐν τῇ κήτει,
 καὶ ἐπεὶ δὲ ἠλθόμεν, τῶν τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς
 ὀνειρέοις, καὶ τὰ τελευτήματα, τῶν τε τοῖς Βουκε-
 φάλοισι, καὶ ταῖς Οἰοσκελέαισι. καὶ δὲ ὅτι τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοισι διηγήσομαι.

A Ocyus igitur nauem repetentes abnau-
 gauimus. Hinc postquam illuxit dies,
 conspecta terra, coniecimus esse eam
 quæ nostro orbi opposita est. Præciden-
 tes itaque, atque precati, quid esset fu-
 turum dispiciebamus. Quibusdam au-
 tem placebat ascendere duntaxat, & rur-
 sum redire: aliis verò illic relictâ nauî, ad
 terræ meditullium proficisci exploratum
 incolas. Interea cùm hæc cogitarem, ob-
 orta vehemens tempesta, nauem lit-
 tori impactam comminuit. Nos verò æ-
 grè enatauimus, armis, & quod quisque
 poterat, secum correptis. Hæc autem &
 huiusmodi fuere, quæ mihi, donec ad al-
 teram terram venirem, contingere: nimi-
 rum quæ in mari, & inter nauigandum,
 in insulis, & in aère, & quæ postea in ceto,
 & cùm ab illo exissemus, quæ apud He-
 roës & Somnia, postremò quæ apud Bu-
 cephalos, & Onosceas: cætera autem
 quæ in terra acciderunt, sequentibus li-
 bris enarrabo.

TYRANNOKTONΟΣ.

TYRANNICIDA. Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Quod ad argumentum declamationis attinet, infra ab ipso auctore ponitur. Ceterum genus orationis iudiciale est, status qualitatis. De eo enim potissimum queritur, dignusne sit premio Tyrannicide, qui filium tyranni occidit, an non. Incidit tamen legalis quoque. Nam & de eo qui tyrannicide vocandus sit, & de legis sententia disputatur. Exordium attentione & docilitate comparanda ferme consumitur, dum & summam petitionis & rei magnitudinem pariter ac nouitatem exponit. Nisi quòd interim & benevolentiam sibi ex merito facti, & aduersario ex suspitione inuidiam parat. Narratione grauitatem atque seuitiam tyrannidis primum persequitur, eiusque omnem causam in filium tyranni transfert, ut videatur videlicet certo consilio filium ante patrem aggressus esse: deinde & modum peractæ cædis & consilium suum exponit. Hinc propositio sius petitio sequitur: postquam confirmatio, in qua principio petitionem suam commendat amplificatione euentus, & bonorum quæ ex hoc facto secuta sint, cum aduersarij obiectione comparata. Deinde verbis legis opponit definitionem tyrannicide, à genere comprobata, puta quòd non solum is qui sua manu & gladio tyrannum occidit, hoc nomine dicendus sit, sed etiam qui per alium, & quocunque modo illum tollit. Postea etiam à fine legis argumentatur contra scriptum. Vltimo locum quem Rhetores à summo ad imum vocant, siue etiam communem, tractat: in quo consilium siue voluntas, conatus, actio, eaque per comparisonem aut effictionem amplificata. Postremò & euentus considerantur. Peroratio autem locis patheticis constat: nam ipse quidem pro se affectus mouet à modo & instrumentum actionis: à tyranni autem persona, hypotyposi quadam seu descriptione dictorum ac factorum illius. Ad finem propositionem repetit, & sui beneficij veluti memoriam quandam in auribus auditorum relinquit.

Ἀνὴρ γὰρ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον, καὶ αὐτὸν μὲν ἐχέει. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνων, κατελίπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, καὶ αὐτὸ ξίφος ἐαυτὸν ἀπέκλιθεν. αἰτεῖ ὁ αὐτῶν, καὶ τῷ τύραννι υἱὸν αὐτῶν, ἦρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Quidam in arcem ascendit, uti tyrannum occideret: atque ipsum quidem non reperit: verum filium eius interemit, gladiumque in vulnere reliquit. Adueniens tyrannus, ubi filium extinctum conspexit, eodem ense necem sibi conscit. Is qui ascenderat, tyrannique filium peremerat, premium tanquam tyrannicide petit.

M m

Exordium quo dicitur quod attendit.

QVVM duos eodem die tyrannos occiderim, Iudices, alterum quidem aetate iam affecta, alterum auro florentem, & ad scelera successione capessendam paratum: unicum tamen pro ambobus praemium petiit venio, qui quidem unus omnium quotquot unquam tyrannicidae fuerunt, unico vulnere duos maleficos fuerim amolitus, necique dederim, filium videlicet ense, patrem indulgenti charitate qua filium adamabat. Itaque tyrannus pro his quae commisit, abunde magnas poenas nobis dependit: quippe qui & viuis aspexerit filium prius morte sublatum, & quod est omnium maximè novum, compulsus sit denique ipse sui tyrannicidae fieri. At filius illius mea quidem manu peremptus est, caeterum occisus alteram ad caedem operam mihi suam commodavit, dum qui viuo patri scelerum socius fuerat, eiusdem post mortem (quatenus licuit) exitit parricida. Ego itaque sum is qui tyrannidem sustuli, pariterque mecum gladius, quo cuncta confecta sunt, meus: tametsi caedis ordinem commutarim, ac more modumque novarim conficiendi sceleratos: nepe hunc qui valentior erat, ac sese defendere poterat, ipse perimens, porro senem soli gladio reseruans. His igitur de causis & amplius quiddam a vobis me consequuturum arbitrabar, praemiaque laturum, quae numero aequarent eos qui essent interempti: utpote qui non praesentibus modo malis vos leuarim, verum etiam futurorum formidine: quique stabilem pepererim libertatem, nullo relicto qui scelerum capessat successionem. Verum interim tantis rebus strenue peractis, in discrimen adducor, ne praemio fraudatus a vobis discedam, ac ne solus non feram mercedem, quam leges a me servate praestituunt. At qui contradicit, is mihi videtur non Reipublicae studio (quemadmodum ait) hoc facere, sed quod extinctos esse illos graviter ferat, atque eum qui illis mortis auctor exitit, vlcisci conetur. Vos igitur Iudices mihi paulisper attendite, dum tyrannidis mala, tametsi ipsi optime nostis, commemoro. Siquidem hoc pacto futurum est ut & beneficij mei magnitudinem intelligatis, & ipsi plus carpiatis voluptatis, reputantes nimirum quibus sitis leuati malis. Neque enim quemadmodum aliis quibusdam saepenumero accidit, itidem & nos simplicem tyrannidem

Benevolentiam capiat a sua persona.

Aiunt, a quo invidia concitat.

QVO tyrannos aperiens, ω ανδρες δικασται, μιας ημερας, τ μηδ ηδη περηθηκωτα, τον δε ακμαζοντα, και προς διαδοχην τησ αδικημενησ επιμωτερον, ηκα μιασ ομως εφ αμφοτεροισ αιτησαν δωρεαν, μονοσ τησ πρωτοτε τυραννοκτονων πληρη μια δυο πονηρεισ αποσκοθασα μωμοσ, η φονδισασ, τον μηδ παυδα, τω ξιφει, τον πατερα σ, τη προς τον υιον, φιλοσοργια. ο μηδ εν τυραννοσ, αιδη ων επιοισεν, ιχανω ημιν δεδωκε τιμωριασ, ζων μηδ, τ υιον επιδων παρασηρημενον τωσ τ τελυτην, τελυταμον σ ηναγκασμενοσ ο τωσ διαδοξωτα τον αυτοσ αυτη ημερασ τυραννοκτονοσ. ο παυσ σ ο σκαινοσ τεθνηκε μηδ ωσ εμουσ, ωσ ηρετησε δε μεσ η αποθανων προς αλλον φονον, ζωνη μηδ στωαδινω τωσ πατει, μτ θανατον σ πατρικησασ, ωσ εδωκασ. τ μηδ ου τυραννίδα ο παυσασ ειμι εγωσ, και ο ξιφος, ο πορυτα ειργασαι, εμον τ δε ταξιν σνηλλαξα τησ φονων, η τ εσπον σκαμοτομωσα τησ τ πονηραν τελυτησ τον μηδ ιχυροτερον, η αμωωασαι διωδωμενον, αυτοσ ανελων τον ηγοντα σ, μονω τωσ χαρησασ τω ξιφει. εγωσ μηδ ου εσ επιοτερον τι οπι τουτοισ ωμωσ ημωσασαι μοι περ υμωσ, η δωρεασ ληψωσ ιαριθμωσ τοισ αιρημενοισ, ωσ αν σ τησ προτων απαλλαξασ υμασ μονον, αλλα και σ τησ μηγοντων κακωσ ελπιδοσ, η τωσ ελθυθειωσ βεσωμον τωσ χαων, σσθενοσ τωσ λελημενον κληρονομα τ αδικημενησ. μεγαλυ σ κινδυνωωσ, τωσ καταρωσασ, αγρασοσ απελθειν περ υμωσ, ε μονοσ στερεασ τησ τωσ τησ νομων αμοιωησ, εσ διεφυλαξα. ο μηδ εν απιλεγων εποσι, δοκει μοι σ κηδωμενοσ, ωσ φησι, τησ κρινων ετο ποιην, διη σπι τοισ τετελυτηκοσι λυπημενοσ, και αμωωμενοσ τον σκαινοισ τε θανατου αιπιον γενημενον. υμεισ δε αναγεωτε μου, ω ανδρες δικασται, προς ολιγον τα εν τη τυραννιδι, καιωσ ειδδσιν υμιν ακειβασ δικηουμενον. και γαρ ο μεγαλοσ ουτω μοσ τοιτ αν τησ οβερωσιασ τησ εμης, και αυτοι μαλλον οβερωσασε, λογιζομενοι ων απηλαγητε. ε γαρ ωσωσ αλλοισ πσιν ηδη στωεσ πολλοσκι, απλω και ημεισ τυραννίδα,

καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, ὅς ἐνός
 ὑπεμείναμεν ἑπιθυμίας δεσποῦ, ἀλλὰ
 μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχισμένων,
 δύο αἰτῆ ἐνός τυραννῆος εἰρημν, καὶ παρὸς διτ-
 τὰ οἱ δυστυχῆς ἀδικήματα διηροῦμεθα. με-
 τειώτερος ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ πατρὸς καὶ
 παρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ παρὸς τὰς χε-
 λείων ἀμβλύτερος, καὶ παρὸς τὰς ἐπιθυμίας
 βραδυτέρος; ὡς αὖ ἤδη τῆς ἡλικίας ὅ μὴ
 σφοδρότερον τῆς ὀργῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν
 ἠδονῶν ὀρέξεως χαλινὰ γαργύσης καὶ παρὸς γε
 πλεῖον ἀρχῆς τῶν ἀδικημάτων. ὑπο τῆ παιδὸς
 ἀκων παρὸς ἡρώτων ἐλέγχο, ὃ πάλιν τυραννι-
 χὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνη. φιλότεχνος
 γὰρ ἐς ὑπερβολῶν ἐγέρση, ὡς ἐδίδε, καὶ πάλιν
 ὁ παῖς καὶ αὐτῶν, καὶ ἐκείνη ἐπέθετο, καὶ ἠδίδει
 ὅσα κελύβη, καὶ ἐκὼν ἔξεν ὡς παρὰ τῆσι; καὶ
 πάλιν ὑπερέπει, καὶ ὅλως, ἐτυραννίστο ὑπο
 αὐτῶν, καὶ δορυφόρος τῶν τῆ παιδὸς ἐπιθυμιῶν
 καὶ ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν πρῆξι καὶ κατὰ
 ἡλικίας ἐκείνη, καὶ μόνον ἐξίστατο τῆς ἀρ-
 χῆς ὀνόματος ὅ δὲ ἔργον τῆς τυραννίδος, καὶ ὅ
 κεφάλαιον, αὐτὸς ἦν, καὶ ὅ μὴ πρὸς ἐ ἀσφα-
 λές, ἀπὸ αὐτῶν πρῆξι τῆ διωσείας. πλεῖον δὲ
 ἀπολασιν μόνος ἐκαρπούτο τῶν ἀδικημάτων.
 ἐκείνος καὶ ὁ τοῖς δορυφόροις σιωπῶν, ὁ πλεῖον
 φερούσιν κρατιῶν, ὁ τοῖς τυραννῆος ἀμύτοις
 ἐκκόστων, ὁ τοῖς ἐπιβλαβῶν τὰς φοβῶν ἐκεί-
 νος, ὁ τοῖς ἐφῆβος ἀισαπῶν, ὁ ἐνυβείων τοῖς
 γάμοις ἐκείνη αἱ πρῆξινοὶ ἀνῆλθον, καὶ εἰ πι-
 νες σφαγῆ, καὶ εἰ πινες φυγῆ, καὶ χρημῆτι ἀ-
 φαιρέσης, καὶ βλάστη, καὶ ὑβέρς, πάλιν ταῦτα
 ὁλμήματα καὶ νεανία. ὁ ἦσαν δὲ ἐκείνος,
 ἠκαλῆ, καὶ σιωπῆ, καὶ ἐπῆξι μόνον τὰ τῆ
 παιδὸς ἀδικήματα, καὶ ὅ παρὰ τῆ ἡμῶν ἀ-
 φῶριτον κατῆκε. Οὐδὲν γὰρ αἱ τῆς γνώμης
 ἐπιθυμίας τῆ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξέσται πορο-
 λάσιν, ὅθεν ὅθεν πορῶνται τῆ ἀδικημάτων.
 μάστιγα δὲ ἐκείνη ἐλύπει, ὅ εἰδῆται μακρῶν,
 μάλλον δὲ αἰδῆται τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ
 ἀγαθῆς καὶ ἀγαθῆς ἀγαθῆς τῆ πόλιν, ἀλλο-
 τε ἄλλο δεσποτῆ, καὶ ποιητῶν, κληρονομία
 γρηγορήμον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ὃ με-
 κεί πρὸς ἐλπίς αὐτῆ, ὅ λογίζεσθαι, καὶ παρὸς αὐ-
 τοῖς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσε, ἀλλ' ἤδη τεθνή-
 σκεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γρηγορήματα.

A atque vnicam seruitutem sustinebamus,
 nec vnius domini violentiam toleraba-
 mus: verum soli omnium quos similis
 habuit calamitas, duos pro vno tyran-
 nos habebamus; & in geminas contu-
 melias distrahebamur infelices. Porro
 senex multo erat moderatior, quippe ad
 iras lentior, ad supplicia segnior, & ad
 cupiditates tardior: utpote cui iam ætas
 vehementiam impetus cohiberet, volu-
 ptatumque cupiditates refrenaret. Quin
 ad suscipienda maleficia filij instinctu
 nolens impelli ferebatur; ipse alioqui
 non admodum tyrannicus, nisi quod il-
 li morem gerebat. Siquidem indulgens
 B in filium supra quam credi queat, erat:
 id quod re declaravit, ita ut filius illi ef-
 fet omnia. Illi parebat: per vim facie-
 bat quicquid ille iusserat: supplicio af-
 ficiebat quoscunque præceperat, ac
 prorsus in omnibus illi obsequundabat.
 In summa, filius in patrem, tyrannum
 quendam agebat, pater filij cupidita-
 tum satelles erat. Tametsi huic propter
 ætatem honorem cedebat adolescens,
 soloque imperij nomine temperabat,
 tamen res & caput tyrannidis erat ipse.
 Et quanquam tutamentum præsidium-
 que principatui ab illo mutuaretur, sce-
 lerum tamen emolumentis solus frue-
 batur. Ille erat qui satellites contine-
 bat, qui custodias obtinebat, qui ty-
 rannidem affectantes è medio tollebat,
 qui insidias formidabat: ille qui castra-
 bat ephebos; qui coniugia violabat:
 illi virgines producebantur. Tum si
 quæ cædes, si qua exilia, si quæ pecu-
 niarum expilationes, delationes, con-
 tumeliæ, ea omnia iuuenis temeritate
 gerebantur: porro senex illi obseque-
 batur, comitemque scelerum sese præ-
 bebat, ac comprobabat duntaxat filij
 C sui flagitia. Itaque cum ea res nobis e-
 rat intoleranda, propterea quod quum
 animi cupiditatibus ex imperio potestas
 accedit, nullum flagitiis modum impo-
 nunt: tum illud in primis discruciat;
 quod prospiceremus diuturnam, vel eter-
 nam potius seruitutem eam futuram, &
 per successionem alij post alium domino
 tradendam Rempub. populumque ho-
 mini scelesto hereditatis instar obuentu-
 rum. Nam id aliis spem non exiguam fa-
 cit, quod apud sese reputat, quod inter se-
 se dicunt: At mox coerebitur, at mox de-
 morietur, paulo post liberi sumus futuri.

Narratio, qua magnitudine tyrannidie exaggerat, et omnem eius causam in filium transfert.

Verum de his nihil eiusmodi sperabatur, quin potius iam intuebamur paratum tyrannidis hæredem. Vnde factum est, ut ne aggredi quidem quisquam fortium civium, & qui eadem quæ ego, animo statuisset, auderet: sed desperabatur ab vniuersis libertas, atque inexpugnabilis tyrannis videbatur: quippe quum esset cum tam multis conflegendum ac dimicandum. At me nihil ista deterruerunt, neque perpensa negotij difficultate refugi, neque ad suscipiendum discrimen trepidavi: verum solus, solus inquam, aduersus adeò validam variamque tyrannidem: vel non solus potius, sed gladio comite conscendi: quippe qui mihi sit auxiliatus, mecumque ex parte tyrannum interemerit, quum mors mihi interim ob oculos obuersabatur; at è diuerso perpendenti, quòd publicam libertatem mea cæde redempturus essem.

Ergo vbi in primâ irruissem custodiam, neque mediocri negotio satellites submouissem: occidens interim in quem incurrissem, & quicquid obsisteret amolians, ad ipsum negotij caput ferebar, ad vnicum tyrannidis robur, ad nostrarum calamitatum fontem, atque irrupto arcis propugnaculo, quum viderem illum fortiter tuentem sese, multisque vulneribus resistentem, tamen occidi. Et iam tum erat sublata tyrannis, iam tum mihi confectum facinus. Ex eo tempore liberi omnes, nisi quòd reliquus adhuc erat senex solus, inermis, nudatus custodiis, iamque amisso magno illo suo satellite desertus, neque deinde dignus forti dextra. Ibi nimirum mecum ipse ludices hæc animo reputabam: Cuncta mihi pulchrè habent, cuncta confecta sunt, cuncta eò quòd destinaram, perducta: at cum qui reliquus est, quo tandem modo pœnas dare conuenit? Me quidem meaque dextera nequaquam est dignus, præsertim si post splendidum facinus iuvenile atque magnificum interimatur, priorem illam eadem dedecoraturus. Carnifex aliquis querendus est illo dignus, verum post calamitatem, ne vel hanc ipsam lucrifaciat: Videat, discrucietur, appositum habeat enssem: huic reliqua mando. Hæc vbi mecum statuisssem, ipse quidem illinc discedo: at ille peregit id quod ego prædiuinaueram: tyrannum occidit, summamque mee imposuit fabule.

Confitium
ex modis
causis.

Α ἔω' ἐκείνων δὲ γὰρ ἐν τοιαύτῳ ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς ἀφ' ἡδὲ τοῦ γαυροῦ ἔσθ' ὅτι χερσὶν ἐτόλμα τῆν ἡλικίαν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ παρασημασίμων, ἀλλ' ἀπέγνωσθαι πρὸς τὰ παλαιὰ ἔλθουσα, καὶ ἀμαχοῦς ἢ τυραννίδος ἐδόκει, πρὸς ποσὺν τοῦ ἐσομένου τῆς ἀρχῆς. ἀλλ' οἷόν ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, γὰρ δὲ δύσχερες τῆς παραξέσεως λογισάμενος ἀπέκλινα, γὰρ δὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπέδρασα: μόνος δὲ μόνος πρὸς ἄνω ἰσχυρὸν καὶ πολλὴν πλὴν τυραννίδα· μάλλον δὲ ἔδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴ τῶ ξίφει αἰτῆν τῶ συμμεμαχημένου, καὶ ὁ μέγας στυγεροῦ τυραννοκτονήσεως, πρὸ ὀφθαλμοῦ μὲν, πλὴν τελευτῶν ἔργον, ἀλλὰ ξόμνος δὲ ὄμνος πλὴν κοινῶν ἐλευθερίας τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ὀρθῶν δὲ τῆ πρὸς τὴν φρουρὰν, καὶ πρὸς τὸν ἀδύνατον τοῦ δόρυφόρου, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ ὁ αἰτίας ἀμφοῖν πρὸς ἀφ' ἑαυτῶν, ὅτι ὁ κεφάλαιον αὐτῶν τῆν ἔργων ἰεμῶν, ὅτι πλὴν μόνου τῆς τυραννίδος ἰσχυρῶν, ὅτι πλὴν ἑσπῶσιν τῆν ἡμετέρων συμφουρῶν, καὶ ὅτι τὰς τῆς ἀκροπόλεως φρουρίας, καὶ ἰδὼν ἡλικίαν ἀμεινώμενον, καὶ ἀδύνατον πολλοῖς τραύμασιν, ὄμνος ἀπέκτεινα. καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πρὸς εἶχέ μοι ὁ ὄλμημα, καὶ ὁ ἀπ' ἐκείνου, πρὸς τὸ μὲν ἐλευθεροῦν, ἐλείπετο δὲ ὁ ἔργον ἔτι μόνος, ἀνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοῦ φύλακας, ἀπολωλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτῶν δόρυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ ἡλικίας ἐπὶ χερσὶ ἀξίος. ἐν ταῦτα τοῖνυν πρὸς ἐμὸν τὸν ὄρθον δικαστῆν, τῶ τοιαῦτα ἐλογισάμεν, πρὸς τὸ ἔχέ μοι καλῶς, πρὸς τὸ πρὸς τῆν πρὸς τὸν κτείνων, τίνα αὐτῶν ὁ πρὸς τὸν κτείνων λαθεῖν ἔσπον; ἐμοὶ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δόξιας, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἔργον λαμπερῶν, καὶ νεανικῶν, καὶ ἡλικίας ἀνηρημένος, καὶ τῶν κτείνων καὶ κτείνων πλὴν σφαγῆς: ἀξίον δὲ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφουρῶν, μηδὲ τὴν αὐτῶν κτείνων δαίμων ἰδέτω; κτείνων, πρὸς τὸν κτείνων ἔχέτω ὁ ξίφος: ταῦτα τῶ λοιπὰ ἐντέλλομαι ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδῶν ἀπηλατήμεν. ὁ δὲ, ὅσῳ ἐγὼ πρὸς

βουλοσάμεν, διεπαξέστατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῶ ἐμῶν φάσματι.

πρῶτον οὖν χρημίζων ὑμῖν πλεῖστον δημοκρατίας, A
 καὶ παρρησίῃ ἤδη παρεχρησθέντων ἀπασι, καὶ πλεῖστον
 ἐλευθερίας διαχρησθέντων ἀπασι: ἤδη οὖν ἀπο-
 λαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὄρα-
 τε ποιηρῶν ἢ ἀκρόπολιν, ἢ πύργον δὲ ὄρατε,
 ἀλλὰ καὶ πῦρ ἐξέσσι, καὶ δικάζουσιν, καὶ ἀπι-
 λέγουσιν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πᾶσι τὰ βούληται γέ-
 νηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ δεῖ πλεῖστον πόλιν πλεῖστον
 ἐμὴν καὶ τῶν ἐνός ἐκείνων φόνος, μὴ ὅτι οὐκ
 ἐπὶ τῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξία δ' οὖν ἐπὶ βού-
 ροις, πλεῖστον ὄφελος μὲν δὲ πλεῖστα μοι πρῶτον ὑμῶν
 δωρεῶν, ἢ φιλοκερδῆς, ὅσα δὲ μικρολόγος τις
 ὢν, ἢ δὲ ὅτι μισθὸν πλεῖστον πατρίδα βίεργατεῖν B
 παρεχρησθέντων, ἀλλὰ βεβαιώσασθαι μοι βελ-
 λήτος τὰ κατὰ νόμους τῆν δωρεῶν, καὶ μὴ δε-
 βλησθῆναι, μὴ δ' ἀδέξον ἡμέας πλεῖστον ἐπιχει-
 ρησιν πλεῖστον ἐμῶν, ὡς ἀπελθῆναι, καὶ ἄλλως ἀναξία
 κεραιμύλων. ἔπειτα δὲ ἀπιλέγουσιν, καὶ φησὶν, ὅσα
 ἄλλοθεν ποιεῖν με πῦρ ἄλλοθεν, καὶ δωρεῶν
 λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἐπὶ τυραννοκτόνον, ὅσα δὲ πε-
 παρεχθῆναι μοι πῦρ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐπιδεῖν πῦρ
 τὰ ἔργα τὰ ἐμῶν, ὡς ἀπαίτησιν τῆν δω-
 ρεῶν. πῦρ ἄνομοι ποίνω αὐτῶν, πῦρ λοιπὸν ἀ-
 παιτεῖς πρῶτον ἐμοῦ; ὅσα ἐβλήθητε, ὅσα ἀ-
 νήλων; ὅσα ἐφόνευστα; ὅσα ἠλευθέρωσα; μὴ
 τις ὅσα πύργου; μὴ τις κελύφης; μὴ τις ἀπειλῆς
 δεσποτῆς; μὴ τις με τῶν κακούργων διέφυγεν;
 ὅσα δὲ εἴποις. ἀλλὰ πᾶσι εἰρήνης μεσῶν, καὶ
 πᾶσι οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία βίης, καὶ δημο-
 κρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες
 ἀδέξοι, καὶ πρῶτον ἀσφαλῆς, καὶ ἑορταῖς
 πλεῖστον κοινῶν βίεργατεῖν ἢ πόλιν. τίς οὖν ὁ βού-
 των ἀπολύτων αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνων μὲν παύ-
 σαι, τὰ δὲ πρῶτον κενός; εἰ γὰρ τις ὅσα τῶν
 παρεχθῆναι πῦρ ἀξίος, ὡς ἄλλοθεν τῶν γέ-
 ρως, δεξίσα μοι τῶν δωρεῶν. εἰ γὰρ μόνος ἐγὼ πᾶσι
 διεσπασθῆναι, ἢ ἄλλοθεν, κινδυνύων, αἰώνων, ἀ-
 ναιρῶν, κολάζουσιν, δι' ἀλλήλων τιμωροῦμαι, C
 τίς μὲν δεξίσα μοι τὰ κατὰ νόμους; τίς γὰρ ἀγα-
 ρισον ὡς με τὸν δῆμον ποιεῖς ἐπὶ; ἢ γὰρ αὐ-
 τὸν ἐφόνευστα τὸν τυραννον; ὁ δὲ νόμος, τυραν-
 νοκτόνον δίδωσι πλεῖστον δωρεῶν. δεξίσα μοι δὲ εἰπέ-
 μοι, τίς ἢ αὐτὸν ἀπέλθῃ, ἢ τῶν θανάτου ὡς ἄλλοθεν
 πλεῖστον αἴτιος; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅσα ἐν, οἱ μὲν. ἀλλὰ
 τῶν μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε, τῶν ἐλευθερίας, τῶν
 δημοκρατίας, πλεῖστον τῶν δένων ἀπαλλαγῶν.

Adsum igitur, popularem administra-
 tionem vobis apportans, cunctique bo-
 no iam ut animo sint edicens, ac liberta-
 tem annuncians: iam meis fruimini fa-
 ctis. Vacua, sicut videtis, sceleratis homi-
 nibus arx: imperat nemo: quin & magi-
 stratus creare liberum est, & causas age-
 re, & ex legibus contradicere. Atque
 hæc omnia vobis mea contigerunt ope-
 ra, meaque fortitudine, videlicet ex vna
 illa cede, postquam pater iam vivere non
 quibat. *Petitio.* Æquum itaque censeo, ut his
 pro meritis debitum mihi à vobis præ-
 mium donetur, non quòd lucri avidus,
 aut sordidus quispiam sim, nec is qui mer-
 cedis gratia de patria bene mereri sta-
 tuerim: verùm quòd præmio cupiam
 officia mea comprobari, neque repu-
 diari aut inglorios fieri conatus meos, si
 velut irriti præmioque indigni iudicen-
 tur. At hic contradicit, negatque æquum
 facere me, qui decorari munere, præ-
 miumque ferre cupiam. Neque enim
 tyrannicidam esse me, neque quicquam
 à me pro legis sententia confectum esse,
 verùm facinori meo deesse quiddam ad
 hoc ut præmium postulem. Percõtor igitur
 illum, quid præterea requiris à me?
 nonne volui? nonne ascendi? nonne occi-
 didi? nonne libertatem peperì? num quis
 imperat? num quis iubet? num quis mi-
 nitatur dominus? num quis nocentium
 manus effugit meas? Haudquaquam di-
 xeris, sed omnia plena pacis, omnes re-
 stitutæ leges, libertas manifesta, de-
 mocratia stabilis, inuiolata connubia,
 pueri tuti, virgines absque periculo:
 publicamque felicitatem solennibus fe-
 riis celebrat ciuitas. Quis igitur horum
 omnium auctor? quis est qui illa sustulit,
 hæc peperit? Etenim si quisquam
 præ me dignus honore sit, cedam præ-
 mium, desistam à petendo munere.
 Quòd si solus omnia peregi, audens,
 periclitans, ascendens, interimens, ex-
 crucians, alterum vltus in altero, quid
 mea calumniaris officia? cur facis ut
 populus parum erga me gratus exi-
 stat? At enim num occidisti tyran-
 num? Porro lex tyrannicidæ præmium
 decernit. Verùm dic mihi, nunquid
 interest utrùm ipse interimas, an mor-
 tis causam ministres? Mea profectò
 sententia, nihil: verùm hoc solum spe-
 ctavit legis conditor; libertatem, de-
 mocratiam, sceleratorum sublationem.

Petitio.

Confutatio.

Frequentatio.

Argumentum à fine
tione tyrannicida.

Huic honorem decreuit, hoc præmio dignum iudicauit: quod quidem inficiari non potes quin mea cōtigerit opera. Et enim si occidi eum, quo occiso ille non poterat viuere: nimirum ipse cædem perēgi, ego occidi, sed illius manu. Itaque ne discepta de cædis modo, neque illud expeude, quemadmodum interierit, verum an iam perierit, & an quod periit, id à me sit profectum: quādoquidem & illud excussurus mihi videris, atque his aduersus bene de Repub. meritos calumniis vsurus: Si quis non gladio, verum lapide, lignōve, aut alio quouis pacto peremerit. Quid porro si fame tyrannum obsedissem, ad mortis necessitatem compellens, num id quoque requisiturus eras à me cædem mea ipsius manu peractam? aut desiderari adhuc quiddam diceres ad id vt legi factum à me satis videatur: atque id, quum scelestum acerbius etiam atque atrocioe mortis genere trucidassem? Vnum duntaxat spectata, hoc require, hoc excute: Quis nocentium reliquus? aut quæ metus expectatio? aut quod calamitatum vestigium? Quod si purgata omnia, si pacata, profectò sycophanticum est, modum rei gestæ calumniantem, præmio frustrari velle, quod iis quæ virtute confecta sunt, debeat. Equidem & illud memini dissertum in legibus, (nisi fortè propter diutinam seruitutem oblitus sum eorum quæ ab illis dicuntur) causam mortis esse duplicem: puta si quis ipse occidat: aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, præbuitque mortis occasionem: ex æquo & hunc quoque lex censet supplicio affici oportere, idque iure optimo. Neque enim statuit minus valere oportere audaciam, quàm facinus: ac postea superuacaneū est cædis rationem viamque spectare. Deinde hūc qui sic occiderit, tanquam homicidam pœnas oportere dare censebis, ac nequaquam absoluedum esse. At me qui per omnia consimili modo Rempubl. iuui, non censes ea capere oportere, quæ iis debentur qui beneficio iuuerunt. Neque enim illud dicere possis, me quidem imprudentem fecisse, sed exitum quendam commodum fortuitò fuisse cōsequutum præter animi sententiam. Nam quid præterea iam formidassem, eo qui validior erat, interempto? cur autem gladium in vulnere reliquissim, nisi planè quod erat euenturum, id ipsum prædiuinassim?

Amplificatio à collatione effectus.

Finitione probat à genere & causa effectus.

A collatione.

Α τῶτ' ἐπίμυσε, τῶτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ἕωλεσθαι, ὅσαρ' ἔσθ' αὐτῷ εἴποις, μὴ δὲ ἐμὲ γενηθῆναι. εἰ γὰρ ἐφόνευσσα δι' ὃν ἐκείνος ζῆν ἔδωκα, αὐτὸς εἰργασμαι πλὴν σφαγῶν ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἐπὶ τῷ ἔργῳ τῆς τελευτῆς, μηδὲ ἄξεταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μή κετ' ἔστιν, εἰ δὲ ἐμὸς ὁ μηκέτ' ἐστὶν ἔργον, ἐπεὶ καὶ κείνο πρῶτον ἐπέσθη μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσθην τοῖς βυεργέταις, εἴ τις μὴ ξίφος, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ ἔργῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶν ἄξεπολιόρησα τὸν τύραννον, πλὴν ἀνάγκῃ τῆς τελευτῆς πρῆξων; ἀπήτεις δὲ καὶ τότε πρῶτον ἐμὸς αὐτῷ ἔργῳ πλὴν σφαγῶν; ἢ εἰδεῖν ἔλεγές μοι τί πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῷ κακουργῷ πεφονδευμένου; ἐν μόνον ἄξεταζε, τῶτ' ἀπάτει, τῶτ' πολυπραγμονίᾳ, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῷ φόβῳ, ἢ τῷ ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ κεταρσέσθαι πῶτα, καὶ εἰρήνικα, συκοφαντωῦτός ἐστι τῷ ἔργῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένων, ἀποστέρῃν ἐθέλῃν πλὴν ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν. ἐγὼ δὲ καὶ τῶτ' ἐμὸς μνησθῆναι διηγερούμενον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκ τὸς εἰ μὴ ἀπὸ πλὴν πολλῶν δουλείᾳ ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου ἐστὶν διττῆς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινε, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῆ χειρὶ ἔδρασε ὁ ἔργον, λιθάσκει δὲ, καὶ πρῶτον ἀφορμῶν τῷ φόνοῦ. πᾶ ἴσα καὶ τῶτον ἄξιόν ὁ νόμος αὐτὸν ἀπικολάζεσθαι, μάλιστα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι ὁ τῆς ἀδείας; καὶ περὶ τῆ λαιπὸν ἢ ἄξετασις τῷ ἔργῳ τῆς σφαγῆς. εἶπα τὸν μὴ οὕτως ἀποκτείνοντα, κατὰ τὴν ὡς ἀνδροφόνον δικαστοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλῃς τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτ' ἔργον ὡς πεποιητότα πλὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεως τοῖς βυεργέταις; ὅσαρ' γὰρ ἐκείνο αὐτῷ ἔργῳ λέγῃν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δὲ τι τέλος ἄλλως χηρῶν, ἐμὸς μὴ θελήσθαι. τί γὰρ ἐπὶ ἐδεῖν, τῷ ἰσχυρότερου πεφονδευμένου; τί δὲ κατέλιπον ὁ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πῶτα ὁ ἐπὶ μὲν αὐτὸ πρῶτον ἀποκτείνοντα;

ὅκτις εἰ μὴ τῆτο φῆς, ὡς ἔ τυραννος ὁ τε-
 θνεὼς ἴω, ὅσδε τῶττω εἶχε τὴν πρῶτην
 εἰαν, ὅσδε δωρεὰς ἔτα' αὐτῷ πολλαί, εἰ ἀ-
 ποθανοί, ἰδέωσ αὐ' ἡμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' ὅσδε
 δὴ εἴποις. εἶτα τῶ τυραννοῦ πεφονδωμένῃ,
 τῶ τὴν αἰτίαν ὡς ἀφ' αὐτῆς τῆς σφραγῆς, ὅσδε
 ἀποδώσῃς τὴν δωρεὰν; ὡ τῆς πολυπρα-
 γμοσύνης. μέλι δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀ-
 πολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τὸν τὴν δη-
 μικρατίαν ἀποδεδωκότα, ὡς ἰσχυρότερον π
 πρῶτα παύει; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς φῆς,
 ὅ κεφάλαιον ὄξετάξῃ τῆς πεπραγμένων
 τὰ ἀφ' ἡμέσου δὲ πῶτα ἔα, καὶ ὅσδε ἔπ
 πολυπραγμοσύνης. τί γὰρ; καὶ οὐχὶ ὄξετα-
 στας τῆς τυραννοῦ, ἢ δὴ πῶτα ἔλαβε τυ-
 ραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως ἐλευθε-
 ρία γὰρ κακίονος αὐτῆ δουλείας πρῶτα
 τῆ. ὅ δ' ἴω' ἐμοῦ γε γνησίον, ἔ φυ-
 γῆ, ὅσδε δούτερας ἐπιδρασάσεως ἐλπίς,
 ἀλλὰ πῶτα κατὰρεσις, καὶ πῶτα
 ὁρία πῶτα τῆ γῆσις, καὶ ῥίξῃ τῆ δει-
 νὸν ἀπὸ ἐκκεχυμένων. καὶ μοι πρῶτα
 ἢ δὴ ἀπὸ τῆς εἰς τέλος, εἰ δοκεῖ, πῶτα
 ὄξετάσατε, εἰ πῆ πρῶτα τὸν νόμον πα-
 ραλέλειπται, καὶ εἰ εἰδὲ τῆ πρῶτα
 ὁφθαλμῶν τυραννοκτόνω. πρῶτα μὲν δὴ
 γῆσις πρῶτα πρῶτα γῆ γῆσις, καὶ
 φιλόπολις, καὶ πρῶτα τῆ κινδύ-
 νῶν ἐτέλουσθε, καὶ τῶ οἰκίῃ θανάτῳ τὴν
 τῆ πολλῶν σωτηρίαν ἀποσῶσθε. ἀρ' οὐ
 πρῶτα τῆτο ἐπέδρασα, ἐμαλακίῃ, ἢ
 πρῶτα δούτερας πῶτα τῆ ἀφ' ἡμέσου κινδύ-
 νων ἀπώκησα; ὅσδε δὴ εἴποις. μὲν ποί-
 νῳ ὅττε τῶττω ἐπὶ μόνου, καὶ νόμιζε τῆ θε-
 λῆσαι μόνου, καὶ τῆ βουλόσασθαι τῶ
 τῶ, εἰ καὶ μὴ γῆσις ἀποβέβηκει, ἔκ τε τῆς
 γῆσις αὐτῆς κατὰσάντα με, γῆσις ἀξιοῦ,
 ὡς βεργέτιον λαμβάνῃ. ἐμοῦ μὲν ἔ δειν-
 γένεσ, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τε τυραννοκτονη-
 κότης, ἄλλου εἶπέ μοι, ἢ ἀγνωμον ἴω πα-
 ραχρῆν; καὶ μάλα εἰ ἔλεγον, ἀνδρες, ἔδρα-
 γῆσις, ἢ θέλωσθε, ἐπεχίρησθε, ἐπειράθῃ
 τῆς γῆσις, μόνος ἀξίος εἰμι πῶτα, τί
 δὴ ἀπεκρίνω τότε; νῶ δὲ, οὐ τῆτο φημι,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆ, καὶ κινδύβουσα, ἔ μου-
 εἰα πρῶτα τῆ νεαρίσθου σφραγῆς ἐποίησα.

A Nisi forsā illud dices, hunc qui extin-
 ctus est, tyrannum non esse, neque hanc
 appellationem in illum competere: ne-
 que vos multum præmij hoc nomine, si
 ille fuisset occisus, decreturos fuisse. At-
 qui istud dicere non queas. An tyranno
 interempto, ei qui cedis causam mini-
 stravit, præmium negabis? O curiosita-
 tem! de illo laboras quo pacto interierit,
 quum interim libertate fruaris? Aut ab
 eo qui democratiā restituit, nescio quid
 superuacaneum præterea requiris? Atqui
 lex (vtri fateris) caput rei gestæ spectat:
 que verò ad id conducunt, ea omnia mis-
 fa facit, neque iam vltra curiosius excu-
 tit. Quid enim? an si tyrannum exegerit
 quispiam, non is iam tyrannicidæ præ-
 mium cepisset? cepisset opinor, idque
 iure optimo: siquidem & hic pro serui-
 tute libertatem peperisset. At id quod à
 me patratum est, non exilium habet, non
 in posterum instaurandæ tyrannidis me-
 tum: verum absolutam sublationem, toti-
 usque generis internecionem, omné-
 que malum radicitus excisum. Et mihi
 per deos iam ab initio ad finem vsque (si
 videtur) rem totā perpendite, num quid
 eorum quæ ad leges pertinent, sit præter-
 missum, & num quid in me desideretur
 ex his quæ tyrannicidæ oportebat adesse.
 Principiò mentem prius oportet sup-
 petere fortem, & amātem Reip. queque
 pro communibus commodis periculum
 adire non recuset, quæque priuato suo
 interitu, multitudinis incolumitatem au-
 sit redimere. Num hac parte quicquam
 mihi defuit? Num fragebar animo? Num
 quum præscirem per quæ pericula mihi
 perurpendum esset, per ignauiam re-
 fugi? Profectò non potes dicere. In hac
 interim parte tantum commorare, atque
 æstima, an non vel voluisse tantum ista,
 ac statuisse, præclarum facinus futurum
 fuisse videatur. Ac putato me solius ani-
 mi voluntatisque argumento præmium
 postulare, tanquam qui beneficio iuue-
 rit. Tum si voluntati meæ facultas defuif-
 set, verum alius post me tyrannum occi-
 disse, dic mihi, num absurdum aut præ-
 ter æquum fuerat dare præmium? Mini-
 mè. Si dicerem, ciues, volui, statui, aggres-
 sus sum, voluntatis experimentum dedi,
 solus dignus sum qui præmium feram:
 quid tum responsurus fueras? Nunc por-
 rò non hoc dico, sed insuper, Ascendi,
 periclitatus sum, atque innumerabilia
 priusquam iuuenem occiderem, patraui.

II.
 Argum-
 tum à fine
 legis.
 A minore.

III.
 Locus à
 summo ad
 inum.

I.
 Voluntas
 & consti-
 tum.

II.
 Conatus.

Neque enim vsque adeò facilem, factu-
 que procliuem esse rem existimetis, cu-
 stodias perrumpere, satellites opprimere,
 vnumque hominem tam multos amoliri.
 Quin isthuc penè maximum est omnium
 quæ sunt in tyrannicidio, totiùsque ne-
 gotij caput. Nam ipse iam tyrannus non
 magna res est, neque expugnatu neque
 confectu difficilis: verùm ea quæ tuentur
 continentque tyrannidem: quæ quidem
 si quis superarit, is nimirum cuncta quæ
 destinavit, peregerit, & perpusillum est
 id quod superest. sed ad tyrannos perue-
 nire nunquam mihi contigisset, ni priùs
 qui illum cingunt custodes oppressissem,
 omnesque satelletes antè debellassem.
 nihil adhuc addo: verùm in his rursus
 immoror. Custodiam oppressi, satelletes
 superavi, tyrannum incustoditum, iner-
 mem, nudum reddidi. Vtrùm his rebus
 confectis non tibi videor honore dignus?
 an adhuc eadem ipsam à me requires?
 Quia etiam si eadem quæris, ne ea qui-
 dem desiderabitur. Non sum incruetus,
 verùm eadem peregi, magnam ac stre-
 nuam, nempe iuuenis ætate ac viribus
 florentis, atque omnibus formidandi,
 per quem ille ab insidiis erat tutus, cui
 vni fidebat, qui cõplurium satellicum in-
 star erat. An nõ igitur, queso te, premio
 dignus videor, sed tantis rebus gestis ho-
 nore fraudabor? Quid enim si satellicem
 vnum, atque adeò quid si tyranni mini-
 strum quempiam interemissem? quid si
 seruum aliquem charum? an non hoc
 quoque magnum visum fuisset, conscen-
 disse, mediisque in arce, mediis in armis,
 aliquem è tyranni familiaribus iugulare?
 Nunc & hunc ipsum qui occisus est, cu-
 iusmodi sit, considera. Filius erat tyran-
 ni, vel tyrannus potius crudelior, domi-
 nus intolerabilior, ad supplicia dirior,
 ad contumelias violentior, quòdque est
 maximum, hæres ac successor omnium,
 quique in longum nostras calamitates
 posset prorogare. Vin' hoc solum mihi
 confectum esse, ipsum verò tyrannum
 viuere adhuc, fuga ereptum? Iam ho-
 rum nomine præmium postulo. Quid
 dicitis? Non dabitis? An non & illum
 verebimini? An non dominus, an non
 grauis, an non intolerandus erat? Por-
 rò nunc negotij caput denique ipsum
 perpédite. Etenim quod hic à me requi-
 rit, hoc quàm fieri potuit, pulcherrimè
 confeci, tyrannumque aliena cede occidi,

A μὴ γὰρ ἔγω γάρ ῥά τινος, μηδὲ διχέρους ὑπολαβή-
 σθε ἐμὴν τὸ πρῶτον, φερούσιν ὑποβή-
 ναι, καὶ δδρυφόρων κρατῆσαι, καὶ πρὸς φαλαδίαι
 ἑσπύρις μόνον. ἀλλὰ σχεδὸν ὁ μέγιστον ἐν τῇ
 τυραννοκτονίᾳ, καὶ ὁ κεφάλαιον τῶν ἔργων,
 τὸ τὸ ἔσθιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτὸς γε ὁ τύραννος, μέ-
 γα, καὶ δεσάτωρ, καὶ δεσκατέρωσόν ἔσθιν,
 ἀλλὰ τὰ φερούσῳ καὶ στυγέροντα πλεὺ
 τυραννίδα. ἀπὸς δὲ νικῆσι, πρῶτα δὲ κα-
 τάρωσθε, καὶ ὁ λοιπὸν, ὀλίγον. ὁ δὲ δὴ ἀ-
 γρὲ τῶν τυράννων πρὸς εὐλασίαν, οὐκ αὖ ὑπῆρ-
 ξέ μοι, μὴ ἔχῃ τῶν πρὸς αὐτοῖς φυλακίων, καὶ
 B δδρυφόρων ἀπὸ μὲν τῶν κεκρατηκότι, καὶ κείνοισ
 ἀπὸ μὲν τῶν πρὸς νενικηκότι. ὁ δὲ ἐν ἑπὶ πρὸς τῆ-
 σθμῳ, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὐτοῖς μὲν οὐ φυλα-
 κῆς ἐκράτησα, δδρυφόρος ἐνίκησα, τὸν τυ-
 ραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνόν, ἀ-
 πέδωκα. ἡμῶς ἀξίος ἔστι τούτοις εἶναι σοι δο-
 κῶ, ἢ ἐπὶ ἀπαιτεῖς πρὸ ἑμοῦ τὸν φόνον; ἀλλ'
 C εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, ὁ δὲ τὸ εἰδεῖ, οὐδὲ
 αἰαίματός εἰμι, ἀλλ' εἰργασθῆμαι μέγαλιον
 καὶ θῆναίαι σφραγῶ, νεανίσκου ἀκμάζον-
 τος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν αἰετιβέβλητος
 καὶ κείνοισ ἴω, ὧ μόνον ἑτάροισ, ὅς αὐτὴ πολ-
 λαὶν ἤρκει δδρυφόρων. ἀρ' οἶον οὐκ ἀξίος, ὧ
 δὲ τῶν, δαρεῶς, ἀλλ' ἀπῆμος ἔστι τηλικούτοις
 γέλωμα; τί γὰρ εἰ δδρυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ
 ὑποπρῆτῳ πῖνὰ τῶ τυράννου ἀπέκτεινα;
 τί δὲ εἰ οἰκέτῳ ἧμιον; οὐ μέγα δὲ ἔδδξε ἔ
 τῶ τῶ, αἰετῶντα ἐν μέσῳ τῇ ἀκροπόλει, ἐν
 μέσοισ τοῖς ὄπλοισ, φόνον πῖνὸς ἐργάσασθαι
 τῶ τῶ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφο-
 νδῶ μόνον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἴω τυράννου, μάλ-
 λον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
 τῆς ἀποδραστήτης, καὶ κολαστῆς ὠμότερος, καὶ
 D ὑβριστῆς βιαιώτερος. ὁ δὲ μέγιστον, κληρονό-
 μος τῶν ἔλων, καὶ διὰ δδρυ, καὶ ἔπιπολὺ
 πρὸς αἰτεῖναι τῶς ἡμετέρας συμφορῆς διωδά-
 μῶμος. βούλει τῶ τῶ μόνον πεπράχθαι μοι,
 ζῆν δὲ ἐπὶ τὸν τύραννον διὰ πεφθυγῶτα; γέ-
 ρος δὲ ἔστι τούτοις αἰτῶ. τί φατέ; ἔ δώσεται;
 ἔχῃ καὶ κείνον ὑφωρεῶσθε; ἔ δεσπότης; οὐ
 βαρῆς; οὐκ ἀφόρητος ἴω; νῦν δὲ καὶ ὁ κε-
 φάλαιον αὐτὸ ἐνόησατε. ὁ γὰρ δὲ ἀπαιτεῖ
 πρὸ ἑμοῦ, τῶ τῶ ὡς ἐμῶ, ἀεὶσα διεπράξα-
 μῶ, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρω φόνοισ,

III.
 Anpisti-
 catio rei
 per compa-
 rationem.

III.
 Cognitionem.

οὐχ ἀπλῶς, ὡς δὲ πληγὴ μᾶ, ὡς δὲ καταπότατον ἔω αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη παρὰ βασάνισας πολλῆ, καὶ ἐν ὄφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλπατα οἰκτρῶς παρχειμένα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμαζόντα, ἔ' ὄμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λυθροῦ ἐμπλησμένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δισχίων τυραννοκτόνων, ὡς θάνατος ἀξίος ὠμῶς τυραννῶν, αὐτὴ πικρὰ ἐπέπουσα ἑσπύτοις ἀδικήμασι. ὁ δὲ θυὸς ἀποθανόν, ὁ δὲ θυὸς ἀγνοῆσαι, ὁ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θεάματα ἰδεῖν, ὡς δὲ ἐχθρὸν τυραννικῆς κολασίως ἀξίον. οὐ γὰρ ἡγρόοι, ὡς ἔπος, ὡς ἡγρόοι, ὡς δὲ τῶν ἄλλων ὁμοίως, ὡς ἕνα ἐκείνου δύνοντα παρὰ τὸν υἱὸν εἶχε, ἔ' ὡς ὡς αὐτὸς ἠξίωσεν ὅτι βιάσασθαι οὐδὲ ὀλίγον αὐτῷ χροῖον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως παρὰ τοῖς παῖδας τοιοῦτοι ὄντες, καὶ παρὰ τὸν πῖν τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὄραν μόνον ἐκείνου κηδεμένα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον παρὰ κινδυνύοντα τῷ πατρὶ, καὶ πᾶσι ἀσφάλειαν τῇ πόλει παρέχόμενον. ὡς τε εἰ καὶ μὴ ἀπὸ τῶν δύνοντων, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἀπογνώσιν, θυὸς ἡπιστάμενον τετυχεῖσθαι αὐτὸν, καὶ λογιούμενον ὡς ὡς ἐπὶ τῷ ζῆν. ὄφελος τῆς ἐκ τῶν παίδος ἀσφαλείας καθηρημένης. ἀπόρρητα τοῖνυν αὐτῷ ἀπορρητὰ περὶ εἴσησα, πᾶσι φύσιν, πᾶσι λύπην, πᾶσι ἀπογνώσιν, ὅν φόβον, ὡς ὅτι τῶν μελλόντων ἐλπίδας χροῖων, ὡς αὐτὸν ἐχρησάμενον τοῖς συμμάχοις, καὶ ὡς πᾶσι τελευτᾶσαι ἐκείνῳ σκέψιν καὶ πᾶσι ἀξίωσας. ἀπέθανεν ὑμῖν ἀτεκνός, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκώς πένθος, ὀλιγοχρόνιον δὲ, ἀλλ' ἰσχυρὸν πατρὶ, καὶ ὁ δὲ δυνάτατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτῷ, ὡς ὡς θανάτων οἰκτίστος, καὶ πολλῶν χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὡς ἄλλος γίνοιτο. ποῦ μοι ὁ ξίφος; μὴ τίς ἄλλος τῷ το γωεῖ; μὴ τίς ἄλλου ὄπλον τῷ το ἔω; τίς αὐτὸ ἐς πᾶσι ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; παρὰ τῷ τυραννῶν τίς ἐχρησάτο; τίς αὐτὸ ἐπὶ ἐκείνον ἀπέσφλεν; ὡς ξίφος κοινῶν, καὶ ἀπὸ δόξαν τῶν ἐμῶν κατηρθημάτων, μετὰ ἑσπύτοις κινδύοις, μετὰ ἑσπύτοις φόνοις ἀμελεῖσθαι, καὶ ἀνάξιοι δοκῶν δωρεᾶς.

A non simpliciter, nec vulnere vno, id quod fuerat optatissimum illi, videlicet tantorum facinorum sibi conscio, sed postquam illum prius multo dolore excarnificassent, cum quo nihil habebat charius, miserabiliter prostratum coram oculis ostendens; puta filium in ipso æui flore, tametsi scelestum quidem illum, attamen & ætate vigentem, & patri similem, sanguine taboque oppletum. Hæc nimirum sunt parentum vulnera, ij gladij verorum tyrannicidarum, hæc mors digna crudelibus tyrannis, hæc ultio tantis sceleribus congruit. Cæterum protinus interire, protinus excidere sibi, neque huiusmodi vllum spectare spectaculum, profecto nihil habet tyrannico supplicio dignum. Neque enim ignorabam vir egregie, non ignorabam, inquam, neque quenquam alium latuit, quanta ille charitate filium sit persecutus, adeo ut illo extincto ne paululum quidem temporis sibi in vita morandum esse fuerit dicturus. Atqui haud scio, an omnes patres hunc ad modum affecti sint erga liberos: verum hic etiam ultra reliquos habebat quiddam, idque merito, quippe qui conspiceret illum vnicum esse qui curaret feruarétque tyrannidem, qui que solus pro patre pericula susciperet, & tutamen imperio adderet. Itaque si non ob charitatem, certè ob rerum desperationem sciebam illum protinus exiturum è vita: perpenfurum enim, iam nihil esse cur velit viuere, adempto tutamine quod illi filius ministrauerat. Nimirum effeci, ut hæc omnia illum agminatim circumfisterent, forma, dolor, desperatio, formido, quiq; in posterum imminabant metus: his aduersus illum auxiliis sum vsus, atque ad id extremum illum consilium adégi. Interiit itaq; vobis orbis, excruciatu, plorans, lacrymans. Luxit luctum, non illum quidem diuturnum, verum qui satis magnus esset patri. Postremo, quod est omnium acerbissimum, ipse sibi necè conscivit: quod quidem mortis genus, præ cæteris miserrimum, multoque atrocius est quàm si per alium inferatur. Vbi mihi gladius? Num quis alius eum agnoscit? Num cuius alterius hoc gestamen erat? Quis eum in arcem adduxit? Ante tyrannum quis eo est vsus? Quis eum ad illum misit? O ensis particeps successorque meorum egregie factorum: post tanta pericula, post tantas cædes contemnimur, & indigni premio iudicamur:

Amplified too à modo.

Peroratio amplificata ab asfectibus.

Nam si huius tantum nomine premium à vobis postulerem: si sic dicerem Iudices: Tyranno, quum mori vellet, quum id temporis incrimem se deprehendisset, meus hic illi gladius inseruiuit, & ad consequendam libertatem auxilio fuit vniuersis: hunc quoque laude præmiōque dignum iudicassetis. Porrò domino tam popularis rei non gratiam retulissetis? Nonne inter eos qui de Republica benemeriti sunt, scripsissetis? Nonne gladium inter sacra monumenta consecrassetis? Non illum secundum Deos veneraremīni? Nunc mihi considerate, quæ verisimile est fecisse tyrannum, quæ dixisse priusquam sibi mortem conscisceret: Quum iuuenis à me trucidaretur, ac multis etiam vulneribus confodretur, idque in iis corporis partibus, quæ conspicuæ magis, magisque sint oculis obuia, videlicet vt quammaximè discruciarec eum qui genuerat, quòque primo statim conspectu perturbaret, miserabiliter inelamabat, parentem implorans non adiutorem, nec opitulatorem: qui prope qui senex iam esset, atque inualidus: verum domesticarum cladum spectatorem. Nam ego interim discesseram, auctor qui fueram totius tragœdiæ, relinquens actori cadauer, scenam, gladium, reliqua quæ ad actum fabulæ pertinebant. At ille adstans vbi filium conspexit, quem habebat vnicum, semiuiuum, sanguinolentum, cæde conspersum, tum vulnera perpetua, plurima ac lethalia, hunc ad modum exclamauit: O nate, extincti sumus, interempti sumus, tanquam tyranni iugulati sumus. Vbi matator? Cui me seruat? Cui me relinquit? qui quidem iam dudum propter occisum te fili sum extinctus, nisi forte me tanquam senem contemnit, ac lento supplicio me conficit: producitque mihi mortem, reddítque mihi cædem longiorem. Atque hæc locutus, ensẽm quærebat. Nam ipse inermis erat, propterea quòd per omnia filio fideret. Verum ne is quidem decrat, vt qui iam dudum fuerit à me paratus, atque ad facinus futurum relictus. Euulso igitur è cæde gladio, atque è vulnere exempto, ait: Dudum me occidisti: nunc finem malis impone gladi. Ades patri lugenti solamen, senilemque manum & infelicẽm adiuua, iugula, Tyrannum occide, luctu libera. Vtinam prior in te incidissem, vtinam in cæde priorem occupassem locum. Occidisset quidem,

Hypotyposis ἢ παραβολαὶ παλαι.

A εἰ γὰρ ἕωφ' ἴδον ἄνθρωπον τῆν τιμὴν ἡρώων καὶ εὐδαιμονίαν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, Ἄπολλων ἔλεγε σὺν τῷ τυραννῶν, ἔλεγε ἀπόπλους ὅτι τῷ χειρὸς κατελημμένῳ, ξίφος τῶν ἑμῶν ἕσπερ ἔρηπτε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας στυγερῶς πέδωπι, τῶν τιμῶν τε ἔδωρα ἄξιον νομισατέ, δεσπότην ἔτω δημοτικῶν κτήματων ὅσα δὲ ἡμέτερά εἰσθε; ὅσα αὖ ἐν τοῖς δειροτάτοις ἀνεγράφατε; ὅσα αὖ τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀειθροῦσθε; ὅσα αὖ μὲν τῶν θεῶν ὀκνηνοὶ πορευομένησθε; νῦν μοι ἀνοήσοιτε, οἷα πεποιθέναι εἰκὸς τῷ τυραννῶν, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸς τὸν τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ἕωφ' ἔμεινον φονδύμιος, καὶ πρὸς σὺν ἄλλοις πολλοῖς τραύμασιν ἐστὶ φατερά τῷ σώματι, ὡς αὖ μάλιστα λυπήσθην ἐμὴν τὸν γεγηνηκότα, ὡς δὲ οὐκ οὐδὲν πρὸς τῆς θεῶν ἀφ' ἑσθ' ἐστίν, ὁ μὲν δὲ ἐβόησεν οὐκ ἔστιν, ὅτι βούμιος τὸν γεγηνηκότα, ἔβησθον, ὅσα δὲ σύμμαχον, ἡδὲ γὰρ πρὸς ἐπιπέτῳ ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεῶν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ πηλατῶμιον, ποικίτης μὲν δὲ ὅλης τραγῶδιᾶς γεγηνηκός, καὶ τῶν ἑσθ' ἕωφ' ἕσπερ ἡ τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν οἰκείων, ἔδωξέ μοι ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῷ δράματι. ἔπειτα δὲ ἐκείνος, καὶ ἴδων υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνεόντα, ἡμαρτμένον, ἐμπεπλημένον τῷ φόνῳ, ἔδωκε τὰ τραύματα σιωπῆ, καὶ πολλὰ, καὶ καίρια, ἀβόησεν ἔπειτα: Τέκνον, ἀηρήμετα, πεφονδύμετα, τετυραννοκτονήμετα, ποῦ ὁ σφραγῆς; τί μοι μετήρ; τί μοι με φυλάτῆς, δὲ σὺ, τέκνον, πρὸς ἀηρημῶν, ἢ μή τι ὡς γέροντος ἕωφ' ἕσπερ; καὶ τῆ βραδυτῆ καλῶν δέον, καὶ πρὸς ἀειθροῦ μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέρων μοι τῶν σφραγῶν ποῖς; καὶ ταῦτα λέγων, ἐζητεῖ τὸ ξίφος αὐτὸς γὰρ ἀπόπλους ἔωφ' ἔδωκε τὸν παῖδα δὲ παρρησίαν. ἀλλ' ὅσα δὲ τῶν οὐδὲν ἐδέξασθαι, πάλαι δὲ ἔωφ' ἔμεινον ἔδωκε τῶν πρὸς πρὸς ἐσθ' ἕσπερ ἕσπερ, ἔδωκε τῶν μέλλον ἔδωκε καὶ ἐλεηκόμενον ἀποσάσας δὲ τῆς σφραγῆς, καὶ τῶν τραύματος δὲ ἐλῶν τὸ ξίφος, φησί, Πρὸς μὲν καὶ μὲν ἀπέκτεινας, νῦν δὲ ἀπάπασον ξίφος, πατεὶ περὶ τοῦ τῶν ἑσθ' ἕσπερ, καὶ πρὸς ἐπιπέτῳ καὶ δὲ ἐσθ' ἕσπερ στυγερῶσιν, ἀπόσφραζον, τετυραννοκτονῶσιν, καὶ τῶν περὶ τὴν ἀπάλλασον, εἴτε πρὸς τῶν σοι ἐπέτῳ, εἴτε τῶν τῶν πρὸς ἐσθ' ἕσπερ τῶν φόνῳ ἀπεθανον αὐτῶν,

ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἐπὶ νομίζων
 ἔξην ἕκδικον. νῦν δ' ὡς ἀτεκνος, νῦν δ' ὡς
 ὄσθ' ἐφονέως βίπορῶν καὶ αὐτῶν ἅμα λέγων,
 ἐπῆγε πλὴν σφραγῶν, τρέμων, ἔδωκε μῦθος,
 ἔπειθε μὲν ἄδενδρῶν ἢ παρὲς πλὴν ἰσχυ-
 ρεῖσιν τῶν ἑλπίματῶν. πόσαι κολάσεις αὐ-
 τῶν; πόσαι τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι
 τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἐω-
 ρήκατε πῶς τὸν μὲν νεαῖον παρκαίμε-
 νον, ὄσθ' ἐμικρὸν, ἔδ' ἄνευ αἰσίου ἐργον
 τὸν παρκαίμενον δὲ αὐτῶν παρκαίμενον, καὶ ὁ
 αἶμα ἀμφοῖν ἀνακεκαμμένον, πλὴν ἐλδοθε-
 ριον ἐκείνῳ, καὶ ἔπειθ' ἰκίον ἀποιδῶν, καὶ ἔ-
 ἔργα τῶν ξίφοις τῶν ἐμῶν. αὐτὸ δὲ ὁ ξίφος ἐ-
 μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς ὄσθ'
 αἰάξιον γέγηται τῶν δεσπότην, καὶ μὴ τυρό-
 μῳον ὅτι μὴ πῶς διηκονήσατο, τῶν ἰσχυ-
 ρῶν ἐμῶν ἡρόμῳ, μικρότερον ἔω. νῦν δὲ λαμ-
 πρῶτερον ἔστι τῆς καμνότητι. καὶ ὁ μὲν κατε-
 λὼν πλὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰ μὴ ἐγὼ μεμ-
 εῖσαι δ' ἐς πολλοὺς ὁ ἐργον, ὡς ὄσθ' ἐν δρᾶ-
 ματι. καὶ τὰ μὲν παρκαίμενα ἐγὼ ἰσχυρὰ μῦθον,
 ἔδ' ἄνευ δὲ ὁ πᾶς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραν-
 νος αὐτὸς ὁ ξίφος ἢ πᾶσιν ἰσχυρήτησιν.

A sed tanquam tyrannus duntaxat, sed qui
 crederem mihi superesse ultorem: nunc
 autem tanquam orbis occumbo, nunc
 tanquam cui desit etiā mactator. Atque
 hæc vbi diceret, gladium adegit, tremēs,
 neque sat potens. Cupiebat quidem, ve-
 rùm non suppetebāt vires ad facinus exi-
 gendum. Quot hīc supplicia? Quot vul-
 nera? Quot mortes? Quot tyrannicidia?
 Quot præmia? Postremò spectastis omnes
 iuuenem dudum prostratū, nec exiguum
 profectò, neque mediocrium virium o-
 pus, ac senem huic circumfusum, atque
 amborum sanguinem commixtum, li-
 bertatis illam & victoriam victimam,
 meique gladij facinora. At gladius ipse
 in medio amborum, declarans quàm non
 indignum se domino præstitit, testansque
 quòd mihi fidam nauasset operam. Id si
 à me ipso fuisset patratum, mirius fuerat
 futurum: nunc autem illustrius est ipsa
 nouitate. Atque ego quidem sum is, qui
 tyrānidem sustuli: cæterum actio in mul-
 tos est distributa, quemadmodum in fa-
 bulis fieri consuevit. Ac primas quidem
 partes egi ipse, secundas autem filius,
 porrò tertias Tyrannus ipse. Nam gla-
 dius omnibus inferuiuit.

Concludit
 repetitione
 petitionis,
 & comme-
 moratione
 meriti sui.

DECLAMATIO D. ERASMI ROTERODAMI,
 non illa quidem versâ, sed quæ superiori Declamationi è
 Luciano versæ respondeat.

ARGUMENTVM.

Eiusdem generis hæc cum superiore, eiusdemque status est, sed aduersaria. Vt enim illic conten-
 ditur premium esse dandum tanquam tyrannicide, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hīc nega-
 tur eum satis fecisse legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occi-
 disse. Exordio benevolentiam captat à persona iudicis: deinde calumnie aduersarij, qua in su-
 spicionem adductus fuerat, quasi ipse quoque tyrannidi faueret, quia illi premium dandum nega-
 bat, respondet per absolutionem primùm, deinde & per inficiationem ex locis coniecturalibus, ele-
 uata interim illius persona, atque ipso vicissim in suspicionem ex modo actionis vocato. Post exor-
 dium propositio sequitur cum attentione & admonitione Iudicis; quorsum in hac causa maximè
 spectare debeat: atque inde ad confutationem venit. In qua primùm refelluntur ordine capita
 illa quæ alter in argumento ab imo ad summum tractarat, puta Voluntas, Conatus & Effectus. Ac
 voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut quæ non quid quisque voluerit, sed quid effecerit,
 spectet: neque cogitationes, sed facta premiis compenset. Conatum verò eleuat variis ac multis si-
 milibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id
 genus rebus satis esse conari aliquid & cæpisse, sed præstari oportere. Effectum conditiones sequi, nõ
 conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diuer-
 sam esse rationem premiorum & pœnarum. In maleficiis interim & voluntatem puniri, in bene-
 ficiis autem nunquam premium dari, nisi ei qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremò &
 patriæ gratis inservire ac officium præstare ciues debere: & illum satis mercedis pro conatu suo re-

rulisse, laudem & gloriam. Effectū autem refellit, quia non simpliciter id effecerit quod lex iubet, sed fortuna seu numine ita ferente, eadem filij, mortem patris cōsecutam esse. Non enim quia ipsius gladio tyrannus postea se ipsum confecerit, ob id ipsius hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater occiso filio facturus fuerit: & hic consilium quoque petitoris subuertit, primò ut incertum & periculosum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & post euentum rei demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex iubet, & mortis causam qualemcunque pr. ebere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem suprā cœptam renouat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis, & non in beneficiis, & ob id neque hic pr. emium illi deberi, ut qui cœperit non absoluerit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potissimum amplificat, puta filium fuisse caput & causam tyrannidis, eoque sublato etiam tyrannidem sublata fuisse. Ac primò quidem filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis & ceteris rationibus quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maximè fuerit, legem iubere, ipsum tyrannum, non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de auctoritate legum disputat, & quòd non temere verba legum huc aut illuc deslectenda sint: alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremò etiam ipse locum ab imo ad summum tractat: & ut alter voluisse, egisse, effecisse se dixerat, ita hic contrà neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque recta via aggressum esse, neque denique id quod lex iubet, perfecisse ostendit. Et sub hac orationem concludit breui ἀναγκασιώτεσι, & conformatione seu προσοπαίᾳ legum, reipub. & deorum quoque expositulantium cum petitore, ut iniquè & præter meritum, præmium petente.

Capit. benevolentia
à persona
iudicum.

I mihi causa hæc, Iudices, apud concionem popularem, quæ studiis potius quam exacto rerum iudicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Iudices ex honestissimis ordinibus delectos, nimirum grauissimos, sapientissimòsque: non nihil profectò vererer, ne omnium animis noua hæc & insperata lætitia gestientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem auditores habiturus: porrò fauentes, beneuolòsque multo minùs: quippe qui frontem modo, quasi que personam huius negotij intuentibus, non faciem ipsam propius cōtemplantibus, videri fortasse possim in communi totius ciuitatis gaudio, tum autem in causa tam populari, velut importuniùs obstrepere atq; obturbare. Enimvero cùm omnis affectus inutilis est ad rectè iudicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans lætitia, non solum iudicium omne funditus tollere solet, verumetiam nostri sensus non rarò nobis eripere: præsertim si (quemadmodū hæc nostra) post graues diurnasque calamitates, ac veluti tempestatem sæuissimam, repentè præterque spem quasi portus quidam fuerit obiecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quàm seruitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quàm libertas? Itaque non rebus modò ipsis, sed vel inanibus harum rerum

Locus com-
munitatis.

A vocabulis, plebis animus queat ad quilibet impelli; maximè primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut æstus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum lætitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quædam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra Iudices singularis sapientia perspicacitasque, non hoc tantum scrupulo me leuat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, ut sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec inuidia nec fauore in tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate suscepi, vobis non modò non inuidiosum, sed fauorabile plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum beneuolentia, post diurnam ac miserrimam illam seruitutem, toties Reipub. votis expetitam libertatem aliquando contigisse: nihil prius curandum nobis esse iudicavi, quàm ut gratos nos exhiberemus in eos, à quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quòd videlicet munus suum huic vrbi proprium perpetuumque facere vellent, & constabilire tuerique quod largiri non essent grauati: meminissimusque iisdem in manu esse ut eriperet ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac vnaratione mortales diuinę beneficentię

Respondet
aduersarij
calumnia,
per absoluti-
onem.

Amplifica-
tio à loco
communi.

neficentiæ gratiam referre possumus, si A
beneficium acceptum agnoscamus: si ce-
lebremus: si ad illos auctores referamus.
Neque mihi committendum putavi, vt
dum nimium candidi in ciuem esse vo-
lumus, in deos ingrati impiique reperia-
mur. Neque enim isthoc nomine nunc
perinde laboratur, ne hoc præmij pereat
ærario, & huius lucris accrescat (quan-
quam id quoque longa iam tyrannide
exhaustius est, quàm vt inde temere da-
ri præmia conueniat immerentibus.) Il-
lud agitur, ne dij immortales, qui huius
malè consulta, nobis verterunt bene,
hoc tantum munus à nobis tanquam in-
gratis reposcant, si, quod ipsis solis de-
betur honoris, laudis, gratiæ, id illis frau-
datis, in hominem contulerimus. At
quem hominem, obsecro? Nempe qui
cum priuatus contra leges iuuenem oc-
ciderit, atque hac temeritate sua, resti-
tutæ libertatis periculosam occasionem
modò præbuerit, idque adeò imprudens
(vti mox docebimus) non veretur pul-
cherrimum tyrannidæ titulum diis eri-
pere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere,
ac leges ipsas in ius vocare: ciuitatem in-
gratitudinis ream agere, nisi sibi totam
hæc felicitatem ferat acceptam. Nullum
quidem Iudices facinus speciosius ty-
rannicidio, nullum diis dignius: verum
hoc impudentior, qui sibi laudem tam
eximiam vsurpat immeritus. Nullum
præmium honestius illustriusque, quàm
quod tyrannidæ debetur: sed hoc im-
pensius accuratiusque spectandum, ne
temere decernatur indigno. Per multa
siquidem, per multa ad id requiruntur,
vt hoc tam egregio titulo, vt hoc tam di-
uino præmio dignus quis esse videatur:
quorum nihil in hunc competere, paulò
post euincemus. Proinde cum non tole-
randæ improbitatis mihi videatur, qui
legibus tum homicidij, tum temeritatis
pœnas debeat, cum à legibus præmium
omnium maximum petere: petere dixi?
imò flagitare: & ita flagitare, vt etiam si
vnum ex huius arbitrio dependerint, ta-
men multa insuper isti creditori sint de-
bituræ. Quæ cuncta cum postulare iure
potuisset, maluit tamen homo verecun-
dus, vnico persoluto, reliqua sibi deberi:
vt haberet nimirum quod obnoxia Reipub.
quoties libido sit, possit impropera-
re. Tum illud vtrum risu potiùs, an odio
dignum existimem, quòd in tribunali-
bus, quòd apud ornatissimum seuerissi-

*Element
personam
adversarij,
et factum
ipsum.*

*Suspiciendū
mouet ei-
dem à mo-
do actio-
nis.*

morum Iudicum confessum, Thraſonem
quendam nobis è comœdia retulit? Sensi-
stis Iudices, vt è corona plerique risum
tenere nequierint, dum personatus iste
Hercules tragœdiam illam suam nobis
recitabat de sese terque quaterq; tyran-
nicida, de sapiente illo gladio commili-
tone suo, qui per se prudens senem inter-
emit: digno videlicet, qui inter sydera
collocetur, domino in deorū numerum
relato. Dij boni, quibus phaleris, quibus
fucis, quibus ampullis facinus illud nobis
suū ornavit, iactauit, exaggerauit? quàm
militari iactantia, quàm Stentorea voce,
quàm fastuoso vultu, quàm arrogantibus
superciliis, quàm stupidis oculis, suum
ipse vobis encomium detonabat? Quæ-
so Iudices, vt etiam nūc hominis vultum
diligenter attēdatis: nōne vobis mini-
tari videtur? nōne dicere, Ni mihi præ-
mium decreueritis, haud feretis impune,
incolumi diuino illo meo ac fortissimo
gladio, qui vel sine me meas vices vbi
lubebit, acturus est? Quis tandem istam
ferat iactantiam vel in eo qui verè tyran-
num occidisset? Hæc quoque me caus-
sa Iudices (neque enim inficiandum est)
commouit, vt huius obsisterem petiti-
oni, vel magis vt immoderatam arrogan-
tiam, vt odiosam huius imputationem
retunderem. Videbam iam inde ab ini-
tio, quum certatim vniuersa ciuitas diis
libertatis auctoribus grataretur, vt hic
sese ira tumens in medium ingesserit,
quàm indignè tulerit victimas diis serua-
toribus immolatas: Sibi hunc honorem
eripi, sese vnicum esse restitutæ liberta-
tis auctorem proclamabat: leges, aras, fo-
cos, omnia publica priuatæque, suæ dex-
træ, suo magnifico gladio deberi. Agite,
quid futurum denique Iudices augura-
mini, si ad huius intolerabilem iactantiam,
vestra auctoritas, vestra comprobatio, si
præmium quasi pignus accesserit? Quid,
nisi vt tyranno submoto alter quidam
huic ciuitati paretur, qui ventosæ linguæ,
gloriæque quasi tyrannidem quandam
exerceat? Qui quotidie nobis odiosam
istam suam tragœdiam ingerat, quotidie
dextram istam Herculanam, & gladium
prodigiosum minitetur? Vtrum est hoc
Iudices tyrannide liberari, an mutare ty-
rannum? Videtis ipsi quàm minaci fron-
te me iam obtueatur. Quid mihi succen-
ses? Quid minitaris oculis? Quid terres
supercilio? An mihi non licebit libertate
in contradicendo (tuo scilicet munere)

Efficitio,

*Apostro-
phe, qua
calumnia
adversarij
reponderet,
iterum ex
locis contra-
cturali-
bus.*

N ñ

vti, cum tu sic abutare? qui libetum tibi putaris (id quod etiam in proscenio leges fieri vetant) crimen tam atrox tam capitale in ciuem impingere, tantum quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti ciuium corona, quod nequeas vel leuissimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua gloriosè, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuisse causam quare tibi contradicendi partes susciperem, nisi quod tyranni necem, quæ me discruciatet scilicet, vlciscerer. Quo quidem tuo exemplo si vicissim in te liberet vti, mox intelligeres quam atrocia, quanto probabilius in te possint retorqueri. Nam tuum istud tam inuidiosum (quemadmodum tu quidem existimabas) conuitium, me longe minùs etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelui redditum fulgur. Etenim præterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque necessitudo, neque emolumentum, neque profusus alia res vlla mihi cum tyranno intercessit, cur mea referret illum viuere, sine quibus rebus nullam in quenquam criminis hæere suspicionem tu quoque scires, nisi nunquam tribunalia vidisses, ac nisi hodie deuium te lucelli spes fecisset iureconsultum: equidem arbitror meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam sic huic Reipub. spectatam esse, vt isto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi suspensionem vllam conciliaris. Vides quam multis adductus sim causis vt tibi obsterem? Denique (si scire vis) bona ciuium pars id à me enixissimè flagitauit, vt sui patrociniu aduersum te capesserem, negantes sibi videri tyrannide liberos sese, nisi te à tyrannicidæ præmio deiicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametsi id quoque durum, ei debere qui sic imputet. Sed debere arroganti, sanè quam molestum est: at debere cui non debeas, isthuc verò non grauissimum modò, verum etiam stultissimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, si modò is promereatur: sed obnoxium esse tam importuno imputatori, tum qui nihil iuuerit, id verò bis miserum est, bis stultum est. Nullus enim insolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dedisse videri. Sed finge mihi nullam esse causam cur tibi me opponerem, nisi quia sic animo

*Translatio
qua a. tio-
nem suam
defendit.*

*Frequen-
tatio cau-
satum.*

libetum sit meo: profectò nihil habes quod mihi iure succenseas. Etenim cum apud Iudices tam sanctos agatur: si vere præmium meruisti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illustro, quando non paulo magnificentius est tyrannicidæ præmium euicisse, quam tulisse. Sin minus, æquus veniam dabis, si boni ciuis fungor officio, si nullo meo emolumento Rempub. debiti præmij ream defendo, si stultitiæ crimen, si imprudentiæ infamiam à ciuitate depello, si non sino vt nostro omnium periculo hæc vrbs in deos existat ingrata. Postremo si deorum immortalium causam ago, quibus honorem debitum tu conaris interuertere, vt vel hinc fat liqueat quanta religione reliquam causam egeris, qui statim ingrediens tam impudenter sis calumniatus. Contradicit igitur, contra Rempub. fauet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ ciuitatis esse iudico, hoc loco vel tyrannorum causas citra fraudem agere lice- re. Neque tamen à vobis postulo Iudices, vt vel mihi profit in causa hoc meum erga Rempubl. studium, vel huic obsit tam insolens arrogantia: imò non deprecor inuidentiæ suspicionem, nò refugio vel atrocissimam illam, quam iste mihi conabatur impingere, inuidiam, vt tyranno fauisse videar, nisi certioribus, quam vt à quoquam refelli possint, argumentis euinco, nisi demum & aduersario persuadeo, modò ne tergieretur, vt quammaximè ciuilitè quis agat, nullum ei deberi præmium: Sin exactius, seueriusque, poenam etiam ab ipso deberi. Que quidem dum quam potest breuissimè facio, quæso iudices, vt me attentis animis atque auribus audiatis. Meministis Iudices, vt iste interdicendum subinde nobis conatus sit ob oculos ponere, id vnum spectare iusserit, quantis malis tyrannide simus leuati. Hoc passim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, nisi quod grauem seruitutem tolerassemus, nunc optata libertate fruermur. Nimirum id tantum vos spectare voluit, quod ad hoc iudicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quæstionem venit, quam misera sit tyrannis, quam optanda libertas: sed de illo cognoscitis Iudices, quum libertas huic vrbi sit restituta, quanta hinc laudis portio huius virtuti debeatur: & an id quod

*Propositio
cū admo-
nitione,
quorsū a-
nimus in
hac causa
intendū-
dum sit.*

euentu cum huius facto coniunctum est, idem cum eius merito coniunctum videri oporteat. Rélegam autem eadem vestigia, quibus ipse in causam ingressus est: quod equidem refellendi genus simplicissimum esse puto: sequarque partes illas, quibus iste rem secuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingeniosi coniuatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiditque efficiunt ut multa opsoniorum genera videantur, itidem iste nobis ex vnico homicidio multa faciat tyrannicidia. Reperam igitur ordine gradus illos, quibus iste facinus suum sibi visus est mirificè attollere, & in quibus identidem restitabat. Quòd si me deturbante vel in vno quolibet consistere poterit: tum ipse sese victorem pronunciet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præmia? Primùm quòd volui, deinde quòd conatus sum. Tum autem quòd filium occidi, plus quàm tyrannum. Postremò, quòd pater ob mortem huius sibi necem consciuit. Principiò quòd voluit Iudices, quis non leuius esse videat, quàm ut sit refellendum? nisi quòd iste tanta voce intonabat, toties inculcabat quòd tyrannum voluisset occidere, atque id (ut nihil iam accideret) tamen præmio dignum asseuerabat. Quid autem tam ridiculum, quàm nudæ voluntatis præmium à lege flagitare? quæ adèd nihil ad se pertinere putat quid velint aut in animo statuunt homines, ut neque pœnam irrogent si quid velis, modò perperam: neque præmium ostendant, si quid officiosè velis: verùm id vnumquenque voluisse interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquires, non magna facti pars est voluisse, quòd quidem arduis in rebus vel solum sufficere solet? Rectè sanè: sed apud deos modò: quippe quibus solis perspicuum est quid nolis aut velis: ab his præmium expectandum, si quid præclarum animo conceperis. Lex, hominum vices agit, & quid in obscuris illis sinuosi cordis specubus mortales agitent, adèd sua referre nihil putat, ut non dicam abdita aut suspiciosa, sed ne ea quidem admittat quæ populari sunt opinione famaque iactata. Postremò ut non nisi comperta recipiat, non audiat nisi quæ sunt certissimis argumentis deprehensa, probata, euicta. Cedo, quod est facinus tam nefarium, cuius simplex vo-

luntas in crimen vnquam est vocata? Ista iudicia, Æaci Rhadamanthique tribunalibus seruantur. Hic mihi non quid volueris, sed quid feceris adferro. Quòd si nulla lex vlli flagitio supplicium minatur, quod in animo statueris: quæ tandem est impudentia, pro merito quod præstare volueris duntaxat, perinde quasi præstiteris, à lege quasi præmium postulare? Quæ quidem quum ad id vnum sit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad eius partes pertineat, nocentibus irrogare pœnam, quàm bene merentibus largiri præmia (id quod mox copiosius demonstrabimus) posteaquam in criminibus non accipit insimulationem meræ voluntatis, quæso te, in petendis præmiis ostentationem voluntatis admitte? Quis autem est ciuium vel quantumlibet ignauus, qui non velit tyrannum occidere, si tutò liceat? Quis non vel leno saltem emolumentum causa velit? Denique quis non facillè simulare possit voluisse se, videlicet quòd præmium gratis auferat? Vis itaque dicam quantum hoc totum habeat momenti, voluisse occidere? Nempe perinde est, quasi te somnariis occidisse. Par pari pensari conuenit. Qui præstitit beneficium, ei lex beneficium rependit: at qui bene voluit tantum, ei quid debetur, nisi ut vicissim bene velit respública? Inunc, & hoc in gradu nos iube consistere. Rem tam eximiam, inquis, animo versauit, statui, decreui: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, si isthoc nomine postules: verùm illud interim præmij feres: velut homo nimium perfricte frontis, irrisus, explosus, exhibitus discedes, quæ non puduerit id à lege postulare, quod ne leno quidem ausit à quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat. Nemo tam vecors, qui concedat, ut voluntatem nescio quam, hoc est, minus quàm verba, pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verùm & periclitatus sum: ascendi, submoui satellites. Primùm isthuc tu quidem còsultè facis, quòd de gradu illo desilisti, in quo nimis profectò incommodè stabas: quanquam ne in hoc quidem multo commodiùs constiteris. Nam etiamsi paulo minùs absurdum videatur, haud ita multo minùs impudens tamen est, quum lex palàm præmium decernat ei qui factum præstiterit; te, quòd conatus modò sis, præmium

Diuisione
 pitum.
 Confutatio.

I.
 Voluntas,
 cui opponit
 voluntas
 legis, que
 facta non
 cogitatio-
 nes spectat.

II.
 Conatus,
 cui opponit
 ius postu-
 lum.

poscere. Ergo ne hoc quidem iuris erit apud te legibus, quod per illas est ciui priuato cum ciue priuato? Age quid si quis ciuium tecum iniisset contractum, ita vt ille pecuniam stipulatus, tu conditionem pactus esses: mirum ni suo vterque periculo: atque is nondum præstita conditione nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus sum, tentauit, admissus sum: an non protinus impudenti homini respondebis: Cedo conditionem? Nam de tuo conatu quid mea refert? quandoquidem effectum abs te pactus sum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc respondere legem: Agnosco contractum, non muto pacta: debeo præmium, sed si tu conditionem præstitisti, si tyrannum occidisti. Verbis aut obligantur aut absoluuntur homines. Si conato pollicita sum præmium, non grauior dare: sin ei qui facinus peregisset, quod tandem ius est te ferre quod es stipulatus, me non ferre quod sum pacta? In priuatis ac minutis contractibus nemo tam improbus inuenitur, vt lucrum conditione promissum postulet non præstita conditione: nemo tam stultus vt det, si quis postulet: & tu à Rep. maximum omnium præmiū postulas, quod conatus modò sis? Nihil mihi nisi nugas adfers, donec illud vnum audiam, quod te præstare oportebat. Volui, inquis, ascendi, perrupi custodias, submoui satellites: quantulum iam est illud quod superest? Quid adhuc desideras? Nempe nihil in te desidero præter illud, cui soli debebatur præmium. An non intellexisti in istiusmodi contractibus duplex esse periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum propriè pertineat: videlicet persoluendæ mercedis, & præstandæ conditionis? Ego meo periculo præmij dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quàm angusta mihi res vnde corradendum quod debeam pretium. Tu itidem conditionem tuo suscipis periculo, neque mea quicquam interest quo sudore quo periculo sit ea tibi præstanda. Totam istam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod si ego iam præstita abs te conditione cōmemorem tibi, in agris meis malè prouenisse segetes, merces naufragio periisse, nihil auelli à malis debitoribus, non sine graui dispendio constari posse pecuniam quam tibi debeam: dic obsecro, nonne nugas agere nec dices, negans horum quicquam ad te

*A simili.**A minori.**Aliud simile.*

A pertinere? hoc vno modo posse satisfieri tibi, si pecunia numeretur. Neque quisquam est iudex tam iniquus, quin te tuo vt iure fateatur. Et mihi pulchrè satisfactum existimas, si tu mihi tragediam adferas, quantum adieris periculi, quantum sudorum, quantum vigiliarum exhauseris, dum studes præstare conditionem? Res est (mihi crede) calumniosior, scrupulosiorque, quàm vt legibus tam occupatis conueniat alienam expendere voluntatem, alienos pensiculari conatus: quorum suos quisque nimio solet æstimare, non suos difficile est ad amissim perpendere. At facti facilis est æstimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliquæ omnia consuevit metiri. Tametsi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verùm in his litibus quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid est quod à præscripto recedatur, nisi quis velit omnino à pactis discedere? Quiduis circumspecte: & si potes vsquam inuenire exemplum, non nego præmium. Sæpenumero in pugilum Olympicis, sæpe in certamine spectator (opinor) sedisti: cedo, num quando vidisti quenquam tam impudentem, qui palmam sibi hoc nomine vendicaret, quod strenuè certasset? Non arbitror, atque id in re penè ludicra, certè ad voluptatem comparata. Et tu in tam serio omniumque splendidissimo negotio id tibi postulas, quod in scenicis illis pudeat vel impudentissimum tentare? Age quoties & illud vidisti euenire, vt qui sese fortissimè doctissimèque gessisset in cursu, is à præmio longissimè abesset, & ignauissimo faueret euentus? Habeat ille sanè quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, iactet se vel arte vel viribus tanto præcellentiore, quanto Thersitè præstitit Achilles: nisi metam prior attigerit, profectò postulandi præmij ius nullum habebit: fortunam suam incusare licebit. Ceterùm Agonothetè non indignabitur, propterea quod hoc animo in certamen descenderit, vt eius vteretur conditione, id est, ita demum præmium ferret, si virtuti fortuna fauente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui præmium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympi-

Ab exemplis certaminum in ludis solennibus.

cum certamen venissent. Quanquam in huiusmodi ludis qui solennitatis voluntatisque gratia proponuntur, sit interdum, ut victis quoque præmia statuantur, non honoris, sed solati gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quænam obsecro lex vnquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset, & ita peregisset, ut omnes numeros imple- rit? A quo tu quantum absis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus.

*Ab exem-
plis milita-
rium do-
norum.*

*A simili
aliud.*

Lex igitur ciuicam promittit coronam ei qui ciuem in bello seruarit. Quis vnquam ad hunc honorem vel aspirauit, quod se telis obiecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi ciue seruato nemo ciuicam petit. Quis vnquam his verbis muralem petiit, Acriter contendi Iudices ut mœnia superarem, omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enifus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inuerecundus est ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor inuitat. Qui nauim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum quæ nauim uehebantur. Quorsum attinet hic tuam iactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris quo nauem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti: audebis quicquam ex his quæ sunt in nauim, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras ut quisquam te vel pilum finat attingere? Non opinor. Si quis vnquam ouationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus neruis esset enifus, quod gnauiter gesserit in bello: nisi superior discesserit, nisi præscriptum à lege numerum hostium fuderit: aude & tu tibi præmium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi noua spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ præmium, duobus duntaxat verbis est opus, Tyrannum occidi. Quantumuis conatum exaggeres, al-

leues, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur præmium. Alioqui quid dices si eodem illo die quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti, quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidæ præmio potientur ex æquo, nempe quia conati? Age, quid si multis strenuè rem aggressis, vni cuiquam, qui sit omnium ignauissimus (ut non semper virtuti responderet fortuna) eum contingat interficere, an non præteritis reliquis hic vnus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decreuit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare frustra sumptam operam: negabis æquum esse virtutis egregios conatus merito fraudari præmio, nisi fortunæ suffragio adiuuentur. Sed quæ tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit æquissimam, quisquis suapte sponte recipit. In alex ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modò iactus commodè cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod cui lus huius lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid præstari velit, id palam atque in medio proponit: quid abs te præstari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mauult, quam ut res quamoptimè cadat: quod si postquam nihil iam intentatum reliqueris, quominus effeceris, per fortunam steterit, intelligis (opinor) nihil habere te quod legi succèscas. Fortunam, si ita lubet, in ius voca: cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi præstanti. Neque verò existimemus, Iudices, istud à maioribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato præmium non esse statuendum putarint: videlicet illud cauerunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles huiusmodi de conatu lites inuitarent, verum etiam quod intelligerent tyrannicidij conatum non posse nisi summo ciuitatis periculo suscipi. Vnde futurum prospiciebāt, ut si conatui præmium statuisent, temeritate conantium Respublica subuerteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam

Obiecit.

*Æquitati
opponit de-
liberandi
potestatem.*

*A consilio
legislatoris.*

*Finis ty-
rannidum.*

graue capitaleque ciuitatis vlcus? huic A
 si quis medeatur, ei merces digna propo-
 sita est, quam ita demum ferat, si reme-
 dium praesentaneum attulerit. Verum
 huic malo neminem oportet admoliri
 manum, nisi certum artificem, qui sua
 diligentia peritiâque fretus, non sinat
 hoc licere fortunæ, vt dum ipse salutem
 dare conatur, illa vitam penitus eripiat.
 Quid? vtrum tu igitur in eiusmodi dis-
 crimine conatum praemio iudicas inui-
 tandum esse: an potius poena deterren-
 dum, nisi quod conatus est quispiam,
 idem praestiterit? nec illud te subleuat,
 quod mihi videbare ratiocinando colligere,
 cum lex in maleficiis poenam irroget
 simplici sceleris molitioni, par esse vt
 multo magis in benefactis conatus ha-
 beat ratione: nam oportere legem multo
 propensiolem videri ad compensandam
 virtutem, quam ad retaliandam culpam.
 Atque vide quam hic tota erras via.
 Principio non animaduertis hoc tyranni-
 cidij facinus toto genere a reliquis dis-
 scedere, propterea quod aliorum molitio
 cum priuato molientis periculo modo
 coniuncta est, huius cum publico
 reip. discrimine copulata: vt temere mo-
 liri tyrannidum, nihil aliud sit, quam temeritate
 priuata rem omnium prodere. C
 Deinde lex nec in quouis crimine, nec
 qualemcunque conatum in quaestionem
 venire sinit, verum in paucis duntaxat,
 quæ vel propter insignem atrocitatem hoc
 odij merentur, vel eiusmodi sunt, vt prius
 exitium adferant, quam conatus dent si-
 gnificationem: quod genus parricidium,
 veneficium, proditio. Postremo non vi-
 des nihil esse simile, totaque natura ratio-
 neque discrepare, poenæ legit imam irro-
 gationem, & honoris largitionem. Nam
 alterum quidem proprie legum munus,
 alterum quasi quedam de iure concessio,
 legisque candor (vt ita dixerim) quidam D
 est. Hoc ita habere sic demum intelli-
 ges, si reputes quam multa sint quæ lex
 iubeat, addita poena ni pareas: quam
 multa item vetet, nisi obtemperaris, sup-
 plicium minitans: contra vix vnum at-
 que alterum esse, ad quæ praemio solici-
 tet. Quædam enim eiusmodi sunt, vt du-
 rum ac seruire videatur ad ea metu mali
 adigi: quo de genere sunt, vxorem ducere,
 operam dare liberis. Hic lex nimirum
 urbanius ac verecundiù tecum agit: pa-
 tris, non magistratus sumit habitum: pre-
 tio ad id inuitat, quod alioqui gratuito

Confutatio
 obiectio
 nis à dissi-
 mili & pe-
 ticulo.

Locus de
 compara-
 tione pra-
 miorum
 & poena-
 rum.

te prestare decebat. Rursus alia tamen
 si id genus sunt, vt a quouis non impro-
 bo ciue prestari velle oporteat, tamen
 & fortiora videntur, quam vt a multis
 prestari queant: & periculosiora, quam
 vt multi velint suscipere: nam inhumana-
 num videtur cuiquam vitæ suæ contemp-
 tum imperare. Ad hæc igitur premio a-
 nimat, quasque calcar addit virtuti.
 Proinde non oportet hanc legum in-
 dulgentiam longius trahere, quam ad
 quæ semel ipsa adstringit. Nec miran-
 dum est si attentior, si vigilantior, si ex-
 actior est in proprio naturalique munere
 suo, quam in eo in quo pro temporis
 ratione in alienas partes descendit. Huic
 ad stipulatur illud, quod nouis etiam cri-
 minibus exemplum aut nouum noua le-
 ge solet institui, aut a simili lege mutuo
 sumi. Neque tamen idem fieri consue-
 uit, si quis quid noui facinoris cum laude
 patrauit, vt praemium a simili constitu-
 tione decernatur. Nisi lex extet, quæ
 nominatim honorem statuat eius facto:
 quod roget, vix habebit: quod postu-
 let, haudquaquam. Cur enim lege ne-
 cesse sit passim ciuium suorum officium
 mercede redimere? quandoquidem ne
 sit impunita improbitas, id publicitus o-
 mnium refert: at probus esse nemo gra-
 tis potest. Quid autem est quod non vel
 gratus patriæ debeat ciuis? cui si vel ani-
 mam impenderis, quid mirandum si
 quod acceperas, id restituis? Vt supplicio
 dignus sis, nisi parenti pietatis officium
 persoluas: non praemium illico tibi de-
 beatur, si persoluas: itidem si quid in le-
 ges committas, non potes effugere sup-
 plicium: at non statim ille tibi praemium
 debituræ sint, si quid cum officio feceris.
 Nam si ciues omnes sese in officio conti-
 nerent, ne opus quidem esset vllis legi-
 bus: quippe quæ non ad bonos mores
 comparatæ, sed malis e moribus nate
 sunt, id quod verè vulgo dicitur, ac phar-
 maci vice fungantur. Finge itaque nullas
 esse leges, quemadmodum de aureo Sa-
 turni seculo fabulantur poetæ: suo quen-
 que sponte fungi officio: an tu hic cla-
 mabis perire benefacta, quod nulla lex
 praemium decernat? Vti lex non mina-
 tur nisi improbis, ita non pollicetur opti-
 nis ciuibus. Quorsum enim opus promif-
 so, cum virtus absoluta abunde seipsa
 contenta sit? Proinde petere quod illa
 non sit pollicita, profectò plus quam im-
 pudentissimum est: improbè flagitare.

De officio
 patriæ gra-
 tis praesum-
 do.

quod ea candidè ciuilitérque promiserit, ciuis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulo pòst excutietur: interim finge sanè præcipuam quandam vtilitatem attulisse, cui tamen ex lege præmium non debeatur: vtrùm protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, ciuitatem in ius vocabis, plebem ingratham vociferabere, minitabere iudicibus nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant: an potiùs ipsam virtutem abundè magnum sui præmium iudicabis: oblectabis te conscientia recti: hunc esse maximum fructum officij ducès, quòd de aliis citra tuum emolumentum benemerendo, ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum hæc tibi futura sunt satis, si modò ciuis sis optimus. Quòd si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod præmium desideres, certè maximo proximum est gloria: hoc tu iam propemodum tulisti. Quanto metiris pretio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te coniectos circumferre? Ista inquam vel maxima præmij pars: nam pecunia sanè quàm exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es: permagna portio, vel caput potiùs ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso tyranno tamen velut tyrannicida celebraris, quæso te, quantula pars abest à tuo præmio quod laturus eras etiamsi tyrannum occidisses? Postremò isthuc ipsum præmium, penè dixerim, inuidendum mihi videtur, quòd iam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quòd in celebri iudicio tibi contigit honestissimum præmium flagitare, & in tam frequenti teatro spectante rep. magnificam istam tuam tragædiam peragere. Mihi videtur, Iudices, beneficij tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas ciuitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. an hæc tanta præmia contemnis, quæ vel vero tyrannicidæ sufficere debuerant, nisi lex maluisset præmio conatum ab affectu distinguere? Quanquam nullum mehercle præmium magis congruit ei qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quàm vt illi contingat tyrannicidæ præmium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari iubebas? Quanquam

*Colatio
mercedis
& gloria.*

A hoc nomine tuus conatus minus promeretur præmium, quòd aliorum propolito fortuna modò defuit, tibi voluntas, vt ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed iam dudum alium gradum (vt video) circumspectas, in quem te recipias. nam in hoc quàm citra omnem præmij spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde aliò fugitantem persequemur, nec vsquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quòd filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quòd parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo mox: nunc hoc, cuiusmodi sit, inspiciamus. Parentem ais abs te, iugulato filio, eadem occisum opera. negas enim referre qua via peremeris, modò sustuleris: imò splendidius isthuc videri vis, quòd tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Hæc tam honesta, Iudices, oratio possit parum attentum fallere, præsertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque iuuenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem vtriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam cæcus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium iucundissimum extitisse ciuitati, quum senem tyrannum iuueni videret incumbentem exanimem exanimi: & in altero gauderet sese leuatum malis præteritis, in altero futurorum metu. Hæc quum per se maxima, quum Reipub. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud vnum in hoc iudicio vertitur, vtrùm tibi acceptum ferri oporteat quòd pater sine controuersia tyrannus occisus est, an fortunæ superumque dexteritati. Quòd enim tuo gladio peremptus est, id verò quàm est futile, nihilque! Quid si tuo gladio ab eo qui eum vtendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidæ præmium petiturum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum iugulasti, de quo certè controuersum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, necne: eum de

*III.
Effectus
& causas
filij.*

*Elenatio
instrum.*

*A scripto
seu verbis
legis.*

quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si **A** prudens, prudens excidisti à præmio. sin metu, multo minus etiam causæ est postulandi muneris. Verùm illud tute vehementer urgebas, vti prudens volensque reliquisse viderè. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Rempub. sed ultorem tui facinoris, & verum certumq; tyrannum relinquere? Intelligebas (vt ais) omne negotium confectum extincto iuvene, propterea quòd modis omnibus futurum præscires vt senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte Iudices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur **B** elabi: nisi diuinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Si quidem hæc vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos inuenires qui ista prædicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudèrius, quid vanius, quid veri dissimilius, quàm asseuerare id certum præscisse te, quod tale sit, vt quiuis alius exitus potius fuerit expectandus? An coniecturis es assequutus id euenturum quod euènit? At quid aliud effici coniecturis poterat, nisi vt vel sperares, vel suspicari? Porro in **C** re tam ancipiti, quæ dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas coniecturas, quibus hic noster vates præfensit inopinatum omnib. exitum. Iam ætate fessus erat, inquis, iã virib. defectus, nec obtineri iam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quàm vt filio vellet esse superstes. Nõne sentis hæc aded non esse naturæ rerum consentanea, vt iam omnibus videantur esse confutata vel prius quàm refellantur? Vtrum seni mentem vllam fuisse putas, an non putas? Si non **D** putas fieri potuit vt illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum: atque ita protinus toto falleris augurio. Sin putas sapuisse, cur erat quòd vsqueadeo diffideret? Quasi verò tyrannis viribus duntaxat vnus hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitatèque contineatur: quæ omnia si magis in senem quàm in adolescentem competunt, cur tu in diuersum torques augurium? An non illa ætas vsu rerum callentior est? an non altiùs dissimulat? an non cauet diligentius? an non prospicit oculatiùs? irascitur implacabiliùs? te naciùs iniuriæ meminit? meliùsque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiæ duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires afferunt? at in tyrannide profectò multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quàm extinctus satelles quispiam audacior, quum arx superesset approbè munita, superessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in ciuitate factiosi potentèscque, qui non solùm tyranni partes adiuuabant, verùm etiam tyrannos agebant? quos equidem spero nunc nõbis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium securè negligantur. Vsqueadeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta, callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, vna filij mors consternauit, vt rebus desperatis protinus è vita sibi migrandum duxerit, præsertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo inuidiosorem, idq; ob libidinem, atque ætatis insolentiam, temeritatèmq; adeò vt expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem filium è medio tolli? Etenim quo propius ad iusti regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est inuidiæ obnoxia, magisq; tuta. Iuuenis ille solum hoc augebat, quod maximè tyrannos solet euertere: vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed teneriùs adamabat filium, quàm vt defuncto posset superesse. De matricula quapiam priuata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego Iudices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis vnquam isthuc audiuit, tyrannum vsqueadeo pio in liberos fuisse animo, vt non dicam commori voluerit, sed conuiuere commodè quiuerit? Credite mihi, priuatorum isti sunt affectus: Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium, nouit. Exiit hæc omnia simul atque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministeriòque ad fulciendum imperium indiget. Quòd si vllos ille posset amare,

Ab incerto euentus.

Contra consilium aduersarij vt periculosum & incertum.

Eleuat cõsueturas & rationes aduersarij.

I. Ab accidentibus, & iis quibus conseruatur tyrannus.

A persona cõditione.

II. A remotione causæ.

Locus cõmuni, & descriptio tyranni.

Collatio causæ & effectus.

similes certè sui diligeret, impios, violentos, rapaces, scelestos: quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi quatenus adiuant: adeò vt præposterum vel peruersum potiùs quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, vt æquè vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modò illos discernit, quòd philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille vllum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam, vitæ parentem altricemque, qui in cœlites omnium bonorum auctores tam sit impius, vt illam crudelissima opprimat seruitute, horum phana despõliet; iura contemnat? Verum vt largiamur tibi non nihil, sinamúsque te priuatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre: an tandem persuadebis illud, vsque adeo indulgenter illum adamasse filium, vsque adeo in eum omnes vitæ suæ spes, voluptates, opésque semel contulisse, vt illo sublato ne minimam quidem vitæ causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac ciuitate, verum ex vniuerso mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulachro: quotus quisque fuit pater, quota quæque matercula, quæ ob liberorum necem sibi fatum accersuerit? Naturalis hic dolor, & quem nemo ferè nõ modèstè ferat. Priuatis parentibus vel indulgentissimis, muliereularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit: tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus præuidebas? Age hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus priuatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omnes: quã tibi compertum esse potuit vtrò se dolor paternus inclinaret, in rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, vt senex natura ferus, ciuibus infensus, vel maximè vellet esse superstes, vel ob id denique, quò veterem illam iram, nunc filij nece acerrimè exasperatam irritatamque, Reip. supplicii saturaret. Quòd si aliàs vitæ pertæsum fuisset, hæc nimirum vna causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictæ cupidius? An nescis quàm impotentes ætas illa concipiat impetus, quo rapiatur æstu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia laceffatur? Quæ ^{Amplissimo} verò potuit esse atrocior; quàm filij ^{casso à periculo rei} cædes sic amati, vt tu quidem ais? Hæc nimirum quicquid in illo fuerit vnquam crudelitatis, quicquid sæuitiæ; quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si quæ suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum: id omne semel de integro poterat excitare, quasque renouare. Mitiora etiam animalia, datæ orbitatis iniuria in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti; quod in Tigribus videmus euenire? Quòd si tibi vni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium: quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi vt sæuissima illa Tigris raptu catulo in rabiem versa, in miseram hanc ciuitatem dilaniandam discerpendamque; infiliret? Id si non euenit, magna diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunamque immiseris. Elige nunc vtrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune: an confingere sic adamasse, vt matercularum quoque vicerit delicias. Certè neutro modo tua constabit diuinatio: quæ nisi constiterit, non est quod ad eius rei laudem aspiret, quæ fortunæ commoditate te imprudenter euenierit. Postremò donemus & hoc tibi, vt præsciueris, & certum præsciueris, deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non præscieris, quum præscientiæ tuæ fidem legi facere non possis. Profer quibus prædixeris id euenturum quod euenit: doce quis deorum quando isthuc tibi prænucciarit. Nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter euenisse videres, tum demum post factum vates esse cœpisti, quemadmodum vulgò tum fieri tum dici consuevit. Post euentum stultos etiam sapere. & quò fortunæ beneficium verbis in te transmoueres, tragœdiam istam nobis comminisci cœpisti, causas reperisti, quibus præscisse videare. Sed dij boni, quàm non bonum poëtam te præstitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, seuißimum tyrannum ob pietatem erga filium, vltro vitam fugisse: ob vnius capitis necem tutum sibi

Collatio
causa &
efficitur.

non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis præsidium collocarat, repente rebus suis diffusum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta. hæc omnia vera non ficta credemus esse, tamen ne fucum quidem vllum habent verum, si mihi ex omni hominum memoria vel vnum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longè prætulert: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet obseruaretque: qui sic illis sit filius, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac seruis stigmaticis plus quàm in illis fiduciæ posuerit. Ego tibi permultos referre possum, qui filios sic oderint, ut viuos esse pati non possent: adeò metuerint, ut ne cibum quidem vnà capere vellent: adeò diffident, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submouisset. Nullus inutilior tyranni satelles, quàm filius. Ex extrema barbarie conductitios mauult ille sicarios, fugitiuos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mauult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam euertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & Gigantes illos impios referant, qui propter animi cupiditatem non difficilè ad quidiuis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenij feritatem à nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, præsidiumque tyrannidis multo tutissimum. hos si quis ademerit, causam videatur dedisse cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat? Ætate? at vtior ætas grandior. Robore? vnus erat. Prudentia? magis sapit senecta. Custodiis quas obtinebat? at si aduersus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi vnus satelles ademptus erat? Nam custodiæ quò deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quòd reliqui illi Barbari solo lucro contèti sunt: filius illud præmium spectat, tyrannidis successionem. Nec vllus pietati locus, vbi mentem possidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis iam dudum nescio quid:

Aliud argumentum à descriptione tyrannorum, & eorum satellitum contra causam.

Aliud à persona filij.

A mane, præfensi. nihil inexpugnatum omit- tam. vrges; Nisi præter modum adama- uit filium, nisi diffusus est, cur sibi mortem consciuit? Istuc verò meritò demerandum, quippe quod præter omnium ac tuam etiam spem euènit. Verùm ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi dii in mentem immiserint ut sibi vim afferret: hoc tantum euincere sat est, te nullis coniecturis huc exitum certò præscire potuisse, quantumlibet amarit filium: tamen causa non admodum obscura. Iam deorum si qui fuerunt huic infensi Reipub. iras diuturna nostra calamitas satiauerat. Iam propitios nostra vota, nostra sacra commouerant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille senex diis atque hominibus dignas admissorum pœnas daturus erat. Iam aderant vltices Erinnyes, aderant Furia facibus & hydris omnibus armata: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incusserunt, hæ attonitum ad spontaneam sui cædem impulerunt. Nihil minus arbitratur quàm fugisse qui filium peremerat, quàm vna cede contentum fore. qua quidem vna in re iure potes gloriari, quòd tyrannum vehementer fecelleris. Virum esse putabat, qui hoc facinus peregisset. Credebat esse talem, quales audierat esse solere tyrannus, qui magno suæ vitæ contemptu tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, nisi ratione probè perspecta, qua possent perficere. Hanc suspicionem Pan ille, aut si quis alius est deus, nouis terriculis exagitabat. Arbitratur instare sibi carnificem, sensit adesse necessitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod huius vrbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Vbi discrimen erat subeundum, ibi fugitabas: nunc vbi res præter spem pulchrè cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te deriuas. Sed finge diuersum exitum fuisse consequutum, pone tyrannum ira percitum, passim ciues ad exquisita supplicia rapere, proscribere, iugulare, in exilium agere, possessionibus exuere: quid hinc dices? Non sines, opinor, eorum malorum causam in te tanquam in auctorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum esse, si quid fortuitò præter propositum euenerit. At nunc nonne iniurium est, quod

Obiectio, quam diluit alia causa euentus nulla.

Contra consilium potentis ut fictum, xab' vrom.

boni, fortunæ commoditate præter spem ^A quod accidit. Porro si veris fidem facere
 euēnit, id totum in te velut auctorem
 velle traducere? Etenim te nihil expe-
 ctasse minus, quàm id quod euēnit, vel
 ipsa res clamitat. Si hoc animo conscen-
 distes arcem, vt filium non patrem occi-
 deres, credi poterat te talem quandam
 spem animo concepisse: nunc casu ne-
 scio an metu potiùs in iuuenem incidi-
 sti, & tum denique diuina ista mens &
 futurorum præfaga, sed quæ non nisi post
 euentum sua prodat oracula, te corri-
 puit. Quum esset fugiendum, ibi demum
 Iudices, in re tã tumultuosa, secum vel-
 vt otiosus consultare cœpit, vtrum se-
 nem sua dextra dignum existimaret: ibi ^B
 demum præuidere cœpit, fore vt pater
 ipse sibi manus afferret. Et quò commen-
 tum tam impudens Iudices efficiat pau-
 lo probabilius: quæ nec vidit, nec videre
 potuit, ea perinde descripsit, nimirum vt
 iactat poëta, quasi spectator adstiterit,
 quid in mentem venerit tyranno, quid
 dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum
 strinxerit. Eiusdem profectò impuden-
 tiæ, fingere præscisse se, quod esset euen-
 tu consequuturum: & quod non vide-
 ris, id ita narrare quasi videris. Quanto
 melius tuo commento, id est fabulæ, sua ^C
 fides constitisset, si ita finxisses: te, quum
 perempto iuvene, stricto gladio ad se-
 nem ire destinasses, repente à tergo af-
 fuisse Palladem illam Homericam, &
 iam euntem capillis reuocasse te: vetuif-
 se ne tam luculentum facinus senili cæ-
 de obscurares: sese citra tuam operam
 curaturam, vt ille suapte manu, sed tuo
 gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tene-
 brarum offunderet, sed multum etiam
 adderet lucis: dehinc abditum te per ri-
 mam contemplatum, vel (quod est te di-
 gnus) repente deam sepsisse te nebula,
 vt tyrannicæ necis tutus & otiosus spe- ^D
 ctator assisteres: nec prius illinc disces-
 sisse, quàm negotium omne confectum
 vidisses. Hæc si confinxisses, paulo minùs
 malum poëtam te præstitisses. Sed otii;
 opinor, non suppetebat ad omnes fabu-
 læ parteis commodè tractandas, videli-
 cet lucri cupiditate te protinus ad præ-
 mium postulandum rapiente. Nunc vel
 ipsa te prodit inconstantia, figmentique
 coarguit. In arcem ascendisti, quò tyran-
 num occideres: neque tum præuidebas,
 quod sole ipso clarius videri vis. In me-
 dio negotio subito nescio quis deus oculo
 tibi restituit, vt videres futurum id
 quod accidit. Porro si veris fidem facere
 voluisses, narrare debueras quemadmo-
 dum nocturnus explorator furtim arcem
 conscenderis, in ædes clanculum irre-
 pseris, fortè fortuna obuio nemine, non
 dicam vt tolleres aliquid, sed vt experi-
 reris si quod tutò facinus posses designa-
 re: hæc molienti, commodum fauissè
 fortunam: itaque quum adolescentem
 solum atque incustoditum offendisses (vt
 est ea nimirum ætas securior, periculiq;
 minùs cogitans: præterea diuturna ty-
 rannis iam magnam metus partem exue-
 rat) tum haud scio (vt mores illius erant)
 multo vino sepultum, atque immodica
 libidine defessum, fortiter iugulasse sci-
 licet, & somnum illi cum morte, id est
 germanum (vt ait Homerus) cum ger-
 mano coniunxisse: deinde vbi iam car-
 dines procul stridere cœpissent, exaudi-
 to videlicet morientis gemitu, ibi te me-
 tu exanimatum ita fugisse, vt non vacarit
 gladium è vulnere tollere, quem nec par-
 ricidæ, nec sicarij solent relinquere, ne
 deprehendantur: Interea domi latitasse
 te, iamdudum de fuga cogitantem, &
 longinquas aliquas semotásque mundi
 latebras animo circumspèctâtem, in qui-
 bus abditus posses irritari patris seuitiam
 fallere: Iamque te ad spontaneum exi-
 lium accincto, repente in vulgus exiisse
 famam, liberam esse ciuitatem, tyran-
 num vnâ cum filio iugulatum, reliquos
 meâ fugisse, auctorem ignorari facino-
 ris. ibi repente ad nouam tuæ fabulæ ca-
 tastrophem immutasse te animum, &
 qui prius de salute fueras sollicitus, proti-
 nus ad præmij spem arrectum fuisse, lu-
 crique auiditate, priusquam tibi satis es-
 set excogitata ratio qua totam huius in-
 opinati euentus laudem in te traduce-
 res, prosilisse in medium, id quod vidi-
 mus, clamitasse tuum illum esse ensẽ,
 tuum facinus, non vnum præmium tuæ
 virtuti fore satis. Hæc nemo non credi-
 disset, sunt enim rerum naturæ consenta-
 nea, vsu comprobata, omnium opinione
 recepta. At tu dum sedulo quidem, sed
 tamen parum ex arte, tuam nobis præ-
 scientiam niteris persuadere, quàm multa
 comminisceris, non dicam tota facie à
 vero distantia, verum etiam cum sensu
 communi, cum more, cum natura peni-
 tus pugnantiâ? primùm tyrannum tam
 maternè filium adamasse, vt sine eo viue-
 re noluerit: sic ob vnus mortem metu
 fuisse consternatum, vt in vita manere

Aliud ar-
 gumentum
 à qualita-
 te fictio-
 nis.

non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, **A** non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque; aded filij mors commoueret, sed quod arbitraretur, & haud scio an verè se petitem fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. In nunc & spera, non dicam hos Iudices viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam muccosis naribus, cui non suboleat, imò qui non planè odoretur presentiatque; totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poetæ solent, quum hærent in explicando tragædiæ argumento, hanc veluti deam diuinationem arte quadam induxisti, quod presentionem tuam Iudicibus probares, sine qua videbas præmiùm obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministraui paternæ mortis, qui gladium quo se feriret, reliquerim: atque id solum non modò satis esse putat ad petendum præmiùm, verum etiam meritum esse ut ipse ensis inter arma deorum consecratur; dominus pro deo presenti colatur. O hominem suauem, si has spes verè concepit: impudentem, si quum non speret, postulat. Itane tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in syluam ligna portanda putasti? Nisi fortè tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem. An verò nihil referre putas quam præbeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minùs deest Tyranno. nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris. Reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas. Reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensen in ciuium iugulos distrinxisset? quid si eodem lectos aliquot ex huius vrbis iuuentute adolecentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna cædes ad te pertinebit: quippe cuius ense peracta est. id si non euénit, nihil ad te pertinet. nam anceps occasio quam in partem cadat, id diis in manu est. si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin malè, temeritas imputatur.

B Tunc indignum iudicabas quem occideres, quum cum Respublica non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret? Non talem illum Iudices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempstisti, nisi fortè contemnere est, miserè formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel vnus (si seni vires decerant) sufficebat iugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenij feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tunc non te fugiebat, frigidum illud ferrum sic interdum acri dolore inflammari, ut iuuenibus etiam validissimis sæpenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod ætatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam inualidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna obiecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinæ te redderet in fuga tardiozem. Reliquisti inuitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imò miror magis, quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audites moueri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi

C Tu in arcem arma, hoc est, in syluam ligna portanda putasti? Nisi fortè tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem. An verò nihil referre putas quam præbeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minùs deest Tyranno. nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris. Reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas. Reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensen in ciuium iugulos distrinxisset? quid si eodem lectos aliquot ex huius vrbis iuuentute adolecentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna cædes ad te pertinebit: quippe cuius ense peracta est. id si non euénit, nihil ad te pertinet. nam anceps occasio quam in partem cadat, id diis in manu est. si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin malè, temeritas imputatur.

D Tunc indignum iudicabas quem occideres, quum cum Respublica non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret? Non talem illum Iudices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempstisti, nisi fortè contemnere est, miserè formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel vnus (si seni vires decerant) sufficebat iugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenij feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tunc non te fugiebat, frigidum illud ferrum sic interdum acri dolore inflammari, ut iuuenibus etiam validissimis sæpenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod ætatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam inualidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna obiecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinæ te redderet in fuga tardiozem. Reliquisti inuitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imò miror magis, quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audites moueri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi

Aliud ab
incredibili
ex circum-
stantiis.

Persona.

R. i.

Neque

Neque enim culpa vacat, qui periculosa ministrat occasione: quæ si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur? Scio me Iudices hæc pluribus refellere verbis, quàm necesse videatur, quippe tam friuola: verum id mihi propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non reuictum prætermittere. Quare queso ne pigeat ita ut antehac fecistis, patienter atq; attentè cognoscere, dum huc ab gradu firmissimo deiicio. Hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter vrgebat locum. Negabat vitari posse, quin præmiū deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum iam habet pro relicto) certè necato filio. Nam ita in legibus dissertum aiebat, nihil interesse vtrū manu sua quis occidat, an mortis causam præbeat. Addebat, æquum esse, ut quum in maleficiis causam datam imputaret leges ad supplicium, multo magis idem obseruaret in benefactis, ad præmium. Hæc aiebat meminisse sese in legibus esse disputata, illud addēs Thraſonicum, nisi sibi diuturna seruitus, legum memoriã obliterasset. Non tu legū oblitus propter diutinam desuetudinem, sed nunquã quid sibi velint leges, inquisisse videris. Bis enim hic erras, qui neque causæ datæ rationē, neque dantis animum discernas, id quod legibus traditum est: nec animaduertis logè diuersam esse rationem maleficij & beneficij imputandi. Quid ais noue iuris interpretes? Itane satis esse iudicas vel ad pœnam vel ad præmium, qualemcunque quomodocunque causam dedisse? Nihil igitur refert, Hector an Aiace[m] occiderit manu, an gladium illum dederit quod se postea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille sibi vendicasset: tametsi prababile videri poterat, in eum usum hosti ab hoste datum fuisse ferrum. Quin ergo fabros ærarios omnes vel ad pœnam vocamus, vel ad præmium, quoties armis in eorum officina perfectis aut iugulantur ciues, aut seruantur? Postremò cur hoc quod tu petis præmium, non ensis istius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus te non porrigente: tu porrigere non poteras, nisi huius industria tibi ministrasset. Age, si telo inter venadum temere misso, fortè tyrannum vicinum interfecisses, clama-

A res tibi tyrannicidæ deberi præmium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inscius iaculum torfisses? Imò in ius potius vocandus esses, qui missi teli temeritate ciuem (quod is te fuit) occideris. Nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid si caupo vinum lene ac suaue, quale Polyphemo dedit Vlysses, tyranno vendidisses, atque ille eius dulcedine captus, auidius sese ingurgitasset, eaque re, concepta febre decessisset, aude-^{Aliud.} resne caupo, vini titulo tyrannicidæ præmium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione ut temulentum vinoque madidum exploderet? Cæterum quanto frigidiore titulo nunc idem postulas? Vt cunque coniecturis præcipi poterat ut ætas vinosa tam illicibili vino auidius intemperantiusque frueretur, crapulam sequeretur morbus, præsertim in sene: morbum mors: vulgò hæc eueniunt. Tu eam tyranno mortis causam dedisti, cuius nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filij necem sibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum esse: probe calere palatum domini: medicos interdicare cibum, quo tamen ille oppidoquam lubens vescatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere: eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebrosum reddis: consequitur edentem morbus, quem prædixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur ciuitas. Hic cine coquus è culina in forum prosiliens, & adhuc iure madens, fuligine niger, tyrannicidæ præmium postulabis? mortarium, tonsillum, & ollas ostentabis, arma scilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea causa, qua tamen ista tua multo est absurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem præbuit causam. Tu nec in hoc iugulasti filium, quod pater ultro vitam relinqueret, & causam dedisti ad quiduis potius quàm ad istud idoneam. Accipe exemplum tuo similius, quàm ouum sit ouo (quod aiunt) simile. Quid si tyranni amicam, quam ille miserè ac perditè deperisset, occidisses: eaque cognita re tyrannus sibi vitam abrumperet, audes ad præmium aspirare? audes dicere, te certum præscisse, fore ut tyrannus spontè fugeret è vita? Certè quanta plures, amicas extinctas sequuti sunt quàm filios: nemo tamen tibi crederet,

nemo tibi premium decerneret: tuum factum periculosum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cuius comoditate res ea feliciter cessisset. Tibi abundè magnum præmium existimarèt, si commissi venia donatus discederes.

Nota disputatio, quatenus causa & voluntas in legibus sufficiant, Et quando euentus spectari soleat.

Primum igitur diuersam imputandi maleficij, & adscribendi beneficij rationem cõueniet distinguere, deinde causæ æqualitatem, postremò animum: atque ita demum liquebit quid tibi lex debeat. Nam quòd aiebas legem prolixiorẽ esse oportere ad reddendum præmium, quàm ad infligendam pœnam: id in priuilegijs, quæ in exemplum non vocantur, fortasse locum habet: in iure communi longè secus est. Siquidem (vti superius demonstrauimus) nulli nocenti lex non minatur pœnam: paucis benefactis præmium ostendit. Tum in maleficijs etiam conatum simplicem supplicio prosequitur, in benefactis semper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, si lex est diligentior in eo negotio ad quod vnum est nata atque instituta, quàm in eo quo temporis ratione tanquam alienas sibi sumit partes. Ergo in vtroque communiter spectat, vt causa sit idonea: deinde vt animus adsit, non tantum casus. Hoc rursus interest, quòd in benefactis, nec causa idonea, nec animus idoneus satisfacit legi, nisi his accesserit euentus item idoneus. In malefactis si quid nocendi animo tentes, non expenditur nec euentus, nec causa: sed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim iudicat, tibi nihil ad scelus defuisse præter fortunam: qua te subleuari, quòd tandem ius sit? In euentu simul & causam datam & animum expendit. Si animum vitiosum cõperit, nihil moratur causam, quàm sit idonea: putat animum & euentum ad pœnam cõmendandam sufficere. Sin animo simplici data est causa mali idonea, & non consequitur euentus: lex quasi conuiuet ad id, & non putat ad suam cognitionem magnopere pertinere. Sin euentus est consequutus, etiamsi de animi vitio doceri non potest, tamen temeritatis & negligentiae nomine pœnam irrogat, partim propter suspectam dantis voluntatem, partim vt hæc latebra peccantibus eripiatur, Impudens feci: discantque homines vel suo periculo cauere, quòd alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & sciens, certam atque euidentem noxæ causam dederit: eum perinde lex censet, quasi

A facinus manu peregerit: veluti si quis hostem opibus copiisque iuuerit, perinde est ac si ipsius arma contra ferat. Siquidem id suppeditauit, sine quo bellum geri non poterat. Aut si quis inimicum suum per dolum nauigio solutili imponendum curret, vt naufragio intereat: aut in cõclauē pensili testudine inducat, vt ruina opprimatur: aut iuxta lectulum ægroti, loco pharmaci venenum ponat, futurum sperans vt eo hausto pereat, tametsi non bibit ægrotus, tamen beneficij postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id euenturum, quòd ille moliebatur. B Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas euentum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculcata ignorantia absoluerit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Cæterum quòd facis, tuo facis periculo. Quòd si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrociniabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. C Siquidem in te fuerat præcauere, quòd probabiliter poterat prætimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quæ tu nihil interesse dicebas? Primum non statim imputatur ad præmium, quòd ad ad pœnam: idque non à malignitate legumlatoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim à legum officio. Deinde discernitur animus: causa data diiudicatur: spectatur euentus. Age nunc, si *Adaptatio presentis causæ.* liber, tuam causam, qua tuum facinus æstimari vis, expendamus. Finge te certam, ineuitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem: nulla tibi sit præmij petitio. Quis enim insciens benemereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantum. Nam euicimus iam dudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc iugulasse filium, vt pater sibi necem conscisceret, quòd euenturum ne vates quidem quisquam præscire poterat, tu nec suspicari: imò postquam rem plenam discriminis, fortunæ arbitrio commisit, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si malè euenisset, temeritatis pœnas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculcata ignorantia. Quid enim æquè

formidandum erat, quàm ne tyrannus simul atque occiso filio se peti insidiis per-
sensisset, omnia tyrannidis mala in nos
conduplicaret? Iam ut de animo res tibi
constet, causam dedisti non solum non
idoneam, verumetiam periculosissimam
Reip. Vn' hoc tibi argumento euidētissi-
mo demonstrari: Finge te quempiam è ci-
uibus vitio occidisse: tum extincti patrē
id facere, quod modò fecit tyrannus.
Vtrū tu duplici cēdiscrimine teneberis,
an simplici? Simplici opinor. At vxor &
mariti mortē imputabit, qui necato filio,
seni causā mortis dederis: atque his fer-
mē tuis argumentis vteretur: Indulgentissi-
mē filium adamabat, in illum omnem fa-
milię curam reclinauerat, illo se oblecta-
bat. Atque hęc de priuato sene cum fide
dicet, quę tu de tyranno nimis durē (ne
dicam ridiculē) dicebas. Addet ea te scif-
se, pręuidisse futurum, ut ille vitam fuge-
ret orbatu filio, in quo vno omnia vitę
oblectamēta collocarat. Non tibi defuisse
iugulandi senis voluntatem, sed hoc
tantum egisse, ut miserabilius sua dextra
perimeretur, ut odium tuum plenius mi-
seri patris malis exaturares. Ideo iuuenē
necasse, in hunc vsum gladium in vulnere
reliquisse. Vides quanto sunt hęc proba-
bilia in hoc, quàm in tuo negotio: & ta-
men negabis paternam necem ad te per-
tinere, atque animi suspicionem, causę
qualitate purgabis. Negabis causam ido-
neam fuisse cur ille sibimet manus adfer-
ret. Te nec pręscire nec timere potuisse
id quod sit cōsequutum: quod rarum ex-
tet exemplum patris ob filij necem spon-
tē fugientis è vita. Alioqui futurum fuis-
se, ut & mater sibi fatū accerferet: quippe
quam impotentius amare sit consentaneum,
ac minus aduersum dolorē animi
viribus valere. Hęc non dubitares tibi
profutura ad alterum crimen depellen-
dum, & prodesse dubio procul. Atqui
quod in maleficiis valet ne quid impute-
tur, id multo magis in hac causa valet ne
quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à
volūtatis suspicione, quod causas parum
idoneas dederis: hęc ex causis multo mi-
nus idoneis propter personam tyrāni, vi-
deri vis non modò quod euēnit, fuisse sus-
picatus, verumetiā certum pręscisse. Ibi
temeritatis postulari non poteras, pro-
pterea quod tamen vitio abs te data est
causa, tamen idonea non sit ad id quod
euēnit: imò ipsi tota res imputabitur, &
legibus pœnas dabit, sepultura prohibi-

tus, quod ciuitati citra causam idoneam
ciuem vnū ademerit. Tibi non nisi vnus
filij mors imputabitur, etiāsi mater quo-
que, & filię & sorores, & tota tribus hu-
ius necem fuerit imitata. Hic poterat, ni-
si feliciter euenisset: quippe vbi summum
Reip. periculum & verteretur, & pręti-
meri probabiliter posset. Venio nunc ad
quartum illud pręsidium, Iudices, quod
iste tutissimū, ac penē inexpugnabile iu-
dicabat: vnde ego illum ita deturbabo, ut
non solum sit non habiturus quo tyran-
nicidij & huius laudis arcem obtineat:
verum vix etiam latebrā inuenturus, vbi
temeritatis ac maleficij pœnam effugiat:
quod nimirum intelligat, quàm nō inimi-
cē, non curiosē (ut aiebat) secum agam:
ut cum possim in crimen ac pœnam voca-
re, sat habeā ab honore non pro merito
secludere. Ait sibi deberi pręmium vel
hoc vno nomine, quod iuuenem occide-
rit iam plusquam tyrannum, tum tyran-
nidis paratum hæredem, etiamsi hunc e-
uentum dii non dedissent, ut senex ipse
vitam abrumperet. O deploratam impu-
dentiam. Tu tibi pręmium peteres, si ty-
rānum suę furię nō essent vltę? Dii quid-
uis potius dederint, quàm isthuc quod tu
fingis. Sed tamen fingamus interim ora-
tione, quandoquidē id tutò licet: tamen si
ad solam mētionem inhorrescit animus.
Tūne, inquam, occiso filio, relicto sene vi-
uo, tyrannicidę pręmium peteres? An
potius nec ipse superesses, qui possis pete-
re: nec esset Resp. quę dare posset? Nam
tu aut exquisitis suppliciis exanimareris,
aut in extremis Orcadis exul delitescer-
es: nos pro tyranno iam immanissimum
carnificē pateremur: & tuum caput, vbi-
cunque terrarum latitares, diris impreca-
tionibus deuoueremus, qui nos tua inco-
gitantia, vel pręcipiti magis lucri cupidi-
tate in tantam malorum tempestatem
coniecisses. Sed re filius erat tyrannus,
inquis: patri pręter inane nomen nihil e-
rat reliquum. Quid ego audio? duos igi-
tur hęc ciuitas tyrannos alebat? Nam de
patre nemo vnquam dubitauit, quin ty-
ranni vocabulū mereretur. Quando autē
antehac vnquā fando auditum est, duos
vna in ciuitate sedisse tyrannos? id quod
magis etiā natura repudiat, quàm eodem
in corpore gemina capita. In iisdem al-
uearibus duo se reges pariter non ferunt.
In armentis taurus tauro cedere cogitur.
In iisdem lustris non cōuenit duobus in-
ter se leonibus: & tyrannus (quo nullum

III.
An propter
filium, &
tyrannidē
omnis au-
ctorem &
causam,
occisum,
pręmium
debeat.

Confuta-
tio à con-
sequenti-
bus.

Ad ditiō-
ne filij, à
quo tyran-
nidem re-
mouet ad
incredibi-
li.

animal efferatius) parem in eadem vrbe patitur? Non vides necessariò fieri, vt è duobus aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Vtrum tu fuisse maus, in patre, an in filio? Si iuuenis aduersus senem obtinebat tyrannidem, quid à Rep. præmium postulas? Tyranni partes adiuitisti, non Reip. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel præfectum aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verùm vt quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione deriuares, quàm multa tu quidem non ex re, sed pro causa tuæ commoditate comminisceris? **B** Cæterùm quàm in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (vt memini) inducebas in fabulã senem iam ætate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbicatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quæ natura acerba, tẽpore mitescunt, & in alium abeunt succum: porrò iuuenem ferocẽ illo incolumi gerentem tyrannidem, iamque patri viuo succedentem. Priuatus paterfamilias non fert filium se viuo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit vllum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderati: & tyrãnus sese veluti abdicans imperio, negotium omne in adolescentem reiecerat? Non dubito quin & ipse videris quàm dura sint ista, & quàm à communi sensu abhorrentia. Verùm quid faceres? nisi tales personas induxisses, exitum inuenire tragœdia tua non poterat. Quæso te, an vnquam auditum est Tyrannum ætate mitescere? Quando tu defines ea quæ sunt priuatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Vt eodem igni cera mollescit, limus durefcit: ita ætate pleriq; redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Vt tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, vt vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit sæuitiam ætas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenij tibi demonstrarem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent ætatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certè mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit: at tyrannorum mētibus, ad scelus, ad crudeli-

Ab absur-
ditate fi-
ctiõnis.

Ab ætatis
accidentibus,
ex per-
sona pa-
trii.

tatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, præter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi fortè libidinem adimit. Quamquam ista Tyrannidis quãtula tandem est portio? sed esto fuerit sanè propter etatem ad voluptates segnior, verùm erat fastidiosior: vnde fit vt imbecillior sit ad coitum, ad raptum audior. Fortasse pauciores huic execabantur ephēbi, sed insigniores. Pauciores producebãtur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures, videlicet quò senile fastidium optione & varietate vinceret? Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna præstantiores habent liberos, hoc magis eis à flagitiosissimi senis cupiditate meruebant? An tu putas vnà cum viribus senescere libidinem? Multò secus habet: imò quantum ætas improborum hominum facultati detrahit, tantum adiicit cupiditati. Quamquam tyrannicum animum his in rebus nõ tam voluptatis vsus capit, quàm nostra delectat contumelia. Vt frigeat in senē tyranno Venus, certè feruet vigetque malitia, sæuitia, nocendi libido. Postremò totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, periurium (quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) horum inquã nullum non etate fit acerbius, propterea quòd iuuenta nonnunquam naturæ bonitate vincitur: præterea quædam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenij à natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum vsu penitus exiit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita euenisse, Iudices, in execratissimo illo senē, quid ego coner argumentis docere, cum sua cuique memoria abundè satis exemplorum suppeditet? Quòd si iuuenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuò tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos faciliè reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipse penè tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquit, emolumentis imperij potiebatur:

Libido est
viribus nõ
senescit.

Confusio signorum a proprio tyrannorum. patri præter nomen nihil cessit. Quasi verò non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longè minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum: quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: prædæ communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohærebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quàm sibi ipsi. Solum nomen sibi propriè vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quàm in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub vnus umbra satelles omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in ciues exercet. Ridiculè fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Iudices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi fortè tam diutinæ calamitatis memoriam, tam pauculi dies obliterauerunt. Neque enim esset res vsque adeo misera tyrannis, si vnus modò foret toleranda violentia. Quot ferèdi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie aduenæ, feris quàm hominibus similiores? Neque desunt qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse, quò nimirum hoc nomine metuantur à ciuibus. Horum igitur vnumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannidæ præmium petes? Non in tantum omnem exues pudorem opinor. Sed pater ætate fessus, omnem dominatum in filium transtulerat: quicquid tyrannicum in vrbe gerebatur, id iuuenis violètia cõmittebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam cæcus, vt nō videat? quis tam obliuiosus, vt non possit experimento refellere? Ego tibi cõplures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad hæc, verisimillimū est nullius insolentiam minùs approbasse senem, quàm filij, vel quòd odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quòd intelligit ex illius facinoribus longè plus inuidiæ odiūque sibi conflare: (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrānis possit:) vel quòd pater etiā pessimus, tamen liberorum non nihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quàm suis vti mauult. Quòd si clam patre rapinas, raptus, atq; id genus facinora designabat filius: profectò non tyrannum agebat, sed insolentem satelli-

A tem: sin approbante patre, quasque per illum exercente tyrānidem, vtri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cuius auctoritate arbitriòque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic, cui in manu erat, nutu, ne fierent, vetare. Quid autem non agunt per alios tyrāni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque phana dispoliant, neque hereditatibus manum iniiciunt, neque cõpilant ærarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam iugulant, neque armis vicos expugnant, neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In vnum tamen tyrānici nominis inuidia competit, in vnum occidendum lex præmium instituit, in vnum stringendi ferri ius facit, illos suæ cognitioni reseruat. Quorum vt quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest: certè tyrāni vocabulum nemini congruit, nisi vni illi sub cuius veluti clypeo tota illa perniciosissimorum hominū colluies latitat. Arbitror vobis, Iudices, sæpenumero auditum esse, id quod eleganter à doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modò, verum etiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidè habere membra videtur. Atque vt ex membris corpus, ita tyrannis ex huiusmodi cõstat ministris. Verùm vt illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quàm quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide vnum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque vllum aliud membrum, contineat autem vniuersa: at ita cõtineat, vt ab iis possit separari: idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet iuuenis insolentiam, violentiamque, præfectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut si mauis, dextram: aut si ne id quidem satis, præcipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certè vocare nequaquã potes. Vnum enim illud portentum tyranni nomine censet, cuius auctoritate titulòque cuncta hæc membra velut animantur:

idque vnum forti ciui permittit occidere. Nō vult te in oculum aliquem inuolare: nō sinit vt caput aliquod amputes, ne tale quiddam eueniat, quod de Lernæa Hydra fabulantur poëtæ, vt pro vno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro vno excusso oculo, plures actiores succedant: pro vna rescissa dextera, multæ robustiores subpullulēt. Vnius vitæ te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyrāni vindicare nomen: quo sublato futurum sit vt mēbra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certè sanentur. At quid ego tecum iam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis reuincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Iuuenem paulò antè magnum patris satellitem nominabas: non inficiabere: rursus alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Quī conuenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur vsurpauit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, Si quis tyrannum occiderit, præmium ferat. Quid tu mihi iuuenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcūque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (vt ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus hæres paterni dominatus: libertatem peperi, seruitutem sustuli: hoc lex sensit: huius rei auctori præmium præstituit. Satellitem, inquā, occidisti, nihil moror quantum, quàm grauem, quàm ferocē, quàm scelestum: satellitem tamen occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, vnum è pluribus. Sed hæc omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sanè res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quàm meram quādam fuisse vocem sine corpore. Quī tibi licuit in re tanta à verbis legis discedere? præsertim ita dilucidis, vt perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuæ natā in iudicium adferre? Ego Iudices, nullum in Rempu. exemplum perniciosius induci posse iudico, quàm si consuecant homines calumniosi à præscripto legum recedere:

Opponit
verba legi.

Concessio,
etiam si filius tyranni maximus fuerit, tamen occidendū non fuisse. Locus pro legibus, eas non temere à verborum vi deslenden-
das interpretandas esse.

& interpretamento, quod ad prætexendum facinus quisque suum maximè idoneum comminisci queat, id iudicibus obicere. Quis autem vnquam meminit de legis sententia quæri solere, nisi quum in scripto quiddā apparet ambiguè obscure dictum: aut cum ex verbis & euentu absurditas quæpiam extitit, eaque manifesta? In priore non cuiusuis commētum, sed iuris prudentium responsa, sed iudicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa cōpellit aliquantisper à legis vocibus descedere, & æquitatem iuris potius quàm verba spectare. Duplex itaque periculum videtis Iudices: alterum, ne superstitiosa cauillatione literarum legis, ab eo quod lex spectauit, abducamur: alterum, ne passim à præscripto discedendo, leges omnes & iudiciorum religionem subuertamus. Quorum illud quidem multo leuius est, propterea quòd vix vnquam accidat vt legislator obscure, quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quiddam exoritur. Hoc multò periculosissimum perniciosissimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quò pœnam effugiat, non facilè possit aliquo commento subuerrere? Neque quisquam non elabatur è iudicio vestro nocens, nisi qui sit vsque adeo nullius ingenij, vt ne friuolam quidem aliquam commentatiunculam queat inuenire. Atque vt cuique cōmodum erit, aut animi libido feret: ita pro sene iuuenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannidum, & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim Iudices religio, vestrum iusiurandum, qua tandem ratione seruabitur, quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini: verum ambiguas diuersasque litigatorum coniecturas spectare necessum erit? Ergo cum in omni causa maximopere cauendum est, ne sine grauissima ratione à legis præscripto discedatur: tum in hac non periculosum modò, verum etiam absurdissimum: quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil æquius: interpretamēto quod præter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis huius auctorem vsque ad eò infantem, & verborum inopem fuisse, vt dicere non potuerit: Qui quouis modo tyrannidem sustulerit, huic præmium esto, si modò isthuc sensisset? Neque verò fugit illū, totam tyrannidem per satellites & præfectos

A periculis.

A consilio
legislatorum.

exerceri solere, permultosque in his esse vel Tyrannis ipsis sceleratioribus, atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino supplicio digniores: nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyrāno imputarentur. In vnum tamen illum, qui hoc nomine censetur, tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos iudicet lex, sed quod vnus cæde totam tyrannidem tolli velit, non multorum cæde reddi duriorem. Tuum erat legi simpliciter parere: neque eius verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius præscriptum factorum tuorum rationem instituere, præsertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hîc spectandum, Iudices, quàm inuisus Reip. sit qui occisus est, quàm maiore etiam supplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum præter leges iugulandi homines, semel in ciuitatem receptum, semel vestris sententiis approbatum, denique præmio compensatum, quod tandem licentiæ sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quenque ciuium licere. Quisquis pauper à locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adoretur. Postremò si cui magistratus non placebit, si cui iudex erit inuisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut sycophantam consulat (si ipse ingenio stupidior fuerit) & nouam legis interpretationem vobis adducet: dicet nihil aliud sensisse legislatorem, quàm ut huiusmodi ciuium genus non nomine sed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita breui futurum est, ut quod in vno factum semel & probauimus, & gauisi sumus: id in multis sæpius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque conuenienter accipiendum, ut titulo reperto priuatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit, si quidem animaduertimus nihil omnium esse quod lex parcius circumspectiusque permiserit. Etenim (si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulsit

Aliud à periculo.

A voluntate & sine legis.

A ut quis citra iudicium hominem occidat. Primum adulterum, sed in vxore deprehensum: id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est: at ita, si corpus vtrunque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda: at ita, si demonstres te mortem effugere nequuisse, nisi mortem intulisses, id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potius sit isthuc, quàm alium occidere. Vterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in ius trahatur: atque (ut ita dicam) vltro semet reum facere cogitur.

B Quod si omnia constabunt argumenta: ita demum à lege dimittitur, ut venia non laude dignus esse videatur. Postremò in tyrannicidio: vbi propter periculi suscepti magnitudinem lex præmiū quoque proponit: at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotauit, fortiter occideris: non si sceleratum alio scelere sustuleris: neque patietur te ius occidendi permissum, latius quàm ad vnicum tyranni caput trahere, nisi si quis obstitat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Iamque

C hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello ferendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba iuraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere iusserit, tibi fraudi futurum est hostem interfecisse. Tu dicturus es: Hostem occidi, nam plus quàm hostilia faciebat: nomen hostis tantum aberat, re hostem agebat. Lex respõdebit, suarum partium fuisse, hostem declarare: ac tuo fortasse scelere fruatur: verum ne serpat exemplum, pœnas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Vnum tibi lex nominatim designauerat: tu illius vocabulum tuapte auctoritate in alium transfers, quod nisi in vnum non potest competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles iudicem, quem voles ciuem, tyrannum appellare. Neque verò sine grauissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil maius eripi cuiquam posse, quàm vitam: vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse, quandoquidem

Amplificatio à re qualitatem,

ille non sit refutaturus, qui iacet. Vidit A quàm multis titulis suum quisque dolorem posset prætexere, si post occisum hominem vlla causa recipiatur præter eas quæ legibus sint expressæ. Quid quòd grauatim sibi quoque lex permisisse videtur vt homini vitam eripiat? quàm comperta, quàm multa requirit argumenta? quàm multa concedit reo? quàm malignè agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare? quantum spatij largitur ei qui defertur? quàm liberam Iudicium reiectionem? Quantum igitur à mente legis abesse putes, vt cui libet permittat, vel pro suo priuato dolore, vel domestica iuris interpretatione, hoc est, subuersione, in cuiusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum aceruum exaggeres, quantumuis etiam verorum, addo notorum: dicas, parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci: Tyrannum lex iubet occidi. Atqui hic vnus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque ciuitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respõdebit: Nihil moror quàm fuerit scelerosus, qui periit: in vnum tyrannum tibi ius feceram occidendi; in reliquos, in ius trahendi. Si detulisses: auditus, reuictus, damnatus à me palàm pœnas dedisset, omnique Reipublicæ salubri exemplo fuisses. Nunc tu priuata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in ciuitatem induxisti, & legum instaurationem à legis violatione auspicas: hoc est, malis malo mederi studes. An me clã esse putas, quàm multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, nõ tuis manibus seruo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt iudices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi præire conaris? cur nullo mandante magistratum occupas? & dum Tyrannicida videri vis, tyrãnum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est inuisus ille, nisi quòd mihi parère recusat, & præire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cuius manibus ego permisero. Si iuuenem occidisses, quòd non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti non obstantem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Huius vnus corde contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem vnum tibi ius feceram. Meum erat ex-

pendere, vtrum ex vsu Reipub. fuerit, an iuuenis occideretur: malueram illum exquisitoribus excruciatum suppliciiis, exemplum omnibus edere. Neque hæc dico iudices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublato filium: vtinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscunque tyrannus placet. Sed quis prohibet simul & gaudere quòd deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere vt huius temeritas, si iudicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de iuuenis iniuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ maiestate. Non enim par est, vt cuiquam personæ præter ius extincti odiũ in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quàm quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, vxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem vxor sæpenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos iugulas, si tibi ius est æstinatione priuata meritorum ciuem iugulare? Quid quòd est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi ius sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imò qui iam compluribus locis ignem subiecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: auctorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius ciuitatem semel funditus euertere, quàm expilare: ciues vniuersos vno igni finire, quàm in pauca quædam sæuire capita. Et tamen in vnum tyrannum stringendi ferri potestas priuatim permittitur: illum deferendi modò ius habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & nouo interpretamento tuum facinus palliare, quid tãdem aliud est, quàm legum auctoritatem euertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palàm ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam æquitatẽque legis excutere: cæterum receptæ, & longo iam vsu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neq; enim existimandum est, maiores

*Praoccur-
patio.*

*Redit ad
argumentum super-
rius. Non
quicquid
tyranno
nocentius,
aut a quẽ
nocens, oc-
cidendum
esse.*

*Redit ad
auctoritatem legũ.*

Epilogus.

*Amplifi-
cat: confir-
matione.*

illos nostros, viros sine controuersia sapientissimos, ita sine grauissimis rationibus instituisse, vt priuatim interficiendi Tyranni facultas vnico capite finiretur. Primùm ad iugulandi licentiam, fenestram aperiendam ciuibus non putauerunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reipublicę malum, quod minore noxa toleraretur, quàm malè exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi tyranni ipsius cæde. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, iam nihil opus esse priuata audacia, nimirum illis in reipub. administrationem vindicatis. Quòd si tyrannus in ius vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisissent. Videbant & illud: Tyrannidem, nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciẽ: hoc tantùm interesse, quòd in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia vnus libidini subiecta sunt. Rex publicam spectat vtilitatem, tyrannus priuatim suam: vnde publicitus expedit vt tyranno veluti principi legitimo ciuitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum auctoritatem in pristinum statum restituat, atq; id vnus (si fieri potest) capitis iactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reipub. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit vti: vt exemplo magis, quàm admissi talione, morbo medeatur: ne dum ciuitatem sanare studet, magnam ciuitatis partem interimat. Hinc est quòd in seditionibus publicis non nisi in ipsos auctores consuevit animaduerti, reliquis quos tempestas illa commouerat, dari venia, aut vix etiam dari venia, qui in publico Reipub. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quàm tyrannus? Quæ sese latius in ciuitatis membra diffundit? Quota quæque vrbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto iam quicquid est ambitiosorum, ære alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam hæc tota sentina hominum tyrannide gaudet, vt in qua nullis maiora quàm sceleratis sint præmia) bonos etiam ciues hoc malum inuoluit, dum vel timent fortunis suis, vel rectum iudicant seruire tempori. In hoc iraque rerum statu leges non extinctæ, sed oppressæ modò, cautim & circumspectanter agunt: intelligunt hoc vlcus citra summam ciuitatis perniciem exasperari non posse, vnus capitis dispendio commodè sanari posse. Quare docto cuiquam medico præmium ostendunt, digito demonstrant quod membrum secari velint, quibus abstineri. Caput indicarunt illæ; tu dextram secuisti. Illæ tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo præmio dignus? Nempe eo, quo qui morbo inscitè exagitato, totum hominem in extremum vitæ discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te cædis reum ago, *Corredio.* aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verùm illud modò consilium fuit, ostendere tibi quàm insignitæ sit impudentiæ, in ea causâ tam eximiam tibi vindicare laudem, tam egregia poscere præmia, in qua nequeas obtinere, si modò tecum exactiùs ac seueriùs agatur, vt graueis pœnas effugias. I nunc & curiosum me voca, qui tam candidè tamque ciuilitè tecum agam, vt quum te possim in graue discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumuenta præmium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non iudicibus modò (quibus isthuc iam dudum liquere puto) verùm tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modò tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, vt quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summam totâ causam ob oculos reuocemus? dispiciamusque quàm multa tuo in facto desiderentur ad id, vt legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quædam requirit lex, & ita requirit, vt si quodlibet horum desit, aut pœnam te, aut certè nihil gratiæ debere se credat. Quorum ego non vnum aliquod, sed vnumquodque deesse docebo. Quod si facio, vtrum æquo animo cedes præmio, an impudenter petere persistes? Ergo rem accipe. Nisi tria hæc tibi constiterint, non est quòd tyrannidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quædam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si præter propositum, non magis profectò præmium tibi debeatur, quàm si quis tyranno amicissimus idem fecisset. nam idem potuit accidere. Tu porrò quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque

*Corredio.**Locus ab
imo ad
summum.**1.
Animus.*

id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset, interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannidij propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Iam quid speraris, excutiamus. Quamquam isthuc leges non ita valde curiosè pensculantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quò tyrannidem ipse occupares, utrum præmium sperares, an supplicium metueres? Quid si quò priuatum animi tui dolorem vlcisceris, tyrannum occidisses, atque id esset palàm, num præmium auderes postulare? Quid si latrones tyrannum forte fortuna obuium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno priuatum infensus, magna te pecunia conduxisset quò ei tyranno venenum daret, dedissetque, num quæso tyrannidæ præmium postulares? Ego hîc tecum non ago coniecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quàm ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud vnum affirmare non dubitem, qui tyrannum quum tutò licuerit, non occidit, planè noluit occidere. Qui eum occiderit, cuius mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quàm vllam commoditatem: is aut priuatum dolorem vlcisci voluit, non libertatem publicam vindicare: aut emolumentum suum sequutus est Reipub. periculo, non suo periculo Reipub. studuit prodesse. Postremò non potest nisi gloriæ ieiunio adductus videri, qui tam insolenter se iactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbè præmium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte à tota legis mente dissentias? quem illa tuæ vitæ periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens præteristi, verumetiam periculosè in Rempub. irritasti: quem sua causa noluit occidi, eum tu maximo nostro periculo tui compendij aut animi fortasse gratia iugulasti. Sed finge te animum tyrannidæ dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Iam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio iugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior isthuc, Delium aliquem tibi prædixisse, ut certum

11.
Aio.

A præscire potueris, quod ipse etiam vitæ diuinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc pœnæ genus tibi magis placuisse. Sustuleris sanè tyrannidem, idque noua quadam & inusitata ratione. Vides quàm multa tibi dono. Tamen obsistam tibi, nec sinam ferre præmium, propterea quòd ea via sustuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus ciuitatis, quæ non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis iugulasses, & rursus adfuisse Delius ille, per quem certum præscire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerferet, atque id euenisset, utrum te tanquam tyrannidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam sæuieris ætatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quæ leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. cæterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem, quam ille miserè deamaret, per vim constuprasses, atque ille eius impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannidij laudem flagitabis, an raptus & adulterij supplicium potius formidabis? Res obscura nõ est. Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno ægotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter vteretur, tu in conuiuio prætextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam deuotiones tyranno vitam ademisses, utrum à lege præmium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem utcunque sustulisti. Euentu gaudet lex: verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit, ut consuecant ciues scelus vlcisci scelere, patrem in filio iugulare. Vides quantum momenti sit in modo viæque ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non statim permittit ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamenti non licet. Cur ita? Quia pestilens exemplum est omnino tractare venena: nec id vlla causa quantumuis honesta finit in ciuitatem irreperere. Quid quòd ne hostem quidem veneno aut malis artibus interficere fas est?

Nam nusquam non improbat maleficia A
 lex: & veneno tincta tela etiam in bellis
 interdicta sunt. Quod si modus facti spe-
 ctatur in his, in quibus nullum petitur
 præmium: quanto magis id fiet in his,
 in quibus summum petitur? Lex trium-
 phum statuit ei, qui certum hostium nu-
 merum fuderit. Fuderit aliquis non acie,
 sed aquis & pabulo veneno tinctis: vtrū
 ciues hunc æquis oculis spectare pote-
 runt triumphantem, an potius sicuti ve-
 neficum oderint, auersabuntur, execra-
 buntur? Quid quod priuatis etiam in re-
 bus via modūque perpeditur? Quo ma-
 gis idem oportebit tum in publico tum
 in splendidissimo facinore, vt à quo con-
 ueniat omnem sceleris suspicionem ab-
 esse? Age illud tecum reputa, si medico
 mercedem pactus esses, quod te morbo le-
 uaret: atque ille non pharmacis, sed ma-
 leficiis & incantamentis morbum exe-
 misset, vtrū præmium dabis, an magis
 hominem in ius trahes? iniuriæ malis ar-
 tibus datæ reum ages? Clamabit ille,
 Morbo te leuauit: qua via, quid isthuc
 tua refert? Hoc tantum spectabas, vt
 morbo liber esses: ei rei merces est pro-
 missa. Ingratum te vocabit, qui nisi sua
 opera, ne esses quidem qui præmium ne-
 gare posses. Tu protinus respōdebis opi-
 nor, Medico te præmium esse pollicitū,
 non mago: neque debere quicquam, nisi
 rem malam ei qui beneficium malè de-
 derit. Quanquam ne dedisse quidem vi-
 detur, qui malum malo tollit. Id enim
 mutare est incommodum, non amouere.
 Dices enim animo nocitum, dum cor-
 pori subuenitur. Atque istam litem vin-
 ces etiam iniquo iudice. Atqui eadem,
 aut melior etiam & vincibilior est tecum
 causa legi, quam quæ tibi futura fuerat
 cum medico. Nam ibi de priuata merce-
 dula disceptaretur, hinc de publico hono-
 re. Ibi falsus est vnus, hinc legi fraus facta,
 per quam cautum oportuit ne quisquam
 ciuium circumueniatur. Ibi salus data,
 certa quidem & efficaci, sed suspecta &
 improbata via: hinc nefario scelere (cur
 enim non sic appelletur homicidiū, quod
 in ciuem contra legem admissum sit?)
 non libertas restituta, sed in extremum
 discrimen adducta Resp. quādoquidem
 tuum factum perinde habet, ac si medi-
 cus quispiam ad curam mercede condu-
 ctus, venenum pro remedio ministret:
 quod tamen ægrotanti (ita vt non rarò
 consuevit accidere) per occasionē mor-
 bum adimat. Qui reualuit, suis satis ac-
 ceptum feret quod viuat: tibi mortem,
 tametsi vitarit, imputabit. Neque sua re-
 ferre putabit, vtrū imperitia, an perpe-
 ram ac studiosè pro pharmaco venenum
 porrexeris: propterea quod tui fuerat of-
 ficij, aut non suscipere negotium, aut fi-
 dem simul, & artem, & industriam, ac di-
 ligentiam, & quicquid à probato artifice
 solet requiri, ad curam adferre. Sed age,
 finimus adhuc possidere te, quod dudum
 sumus largiti: vt planè ista via tyrannum
 occideris citra vllum Reipub. discrimen.
 Lex non approbabit facinus tuum, nisi
 non tantum à crimine, verumetiam ab
 B omni criminis specie procul abfuerit: ne
 videlicet ea quæ in hoc potissimum ad-
 hibita est in ciuitatem, vt maleficium om-
 ne secludat, incolumitatem suam, quā
 conueniebat aut Deo cuiquam, aut certè
 Diis simillimo homini acceptam referri,
 sceleri debere dicatur. Non approbabit,
 inquam, nisi tyrannum ipsum, quem no-
 minatim indicauit ipsa, quaque permit-
 tit via, sustuleris: ne per rimam istam pe-
 riculosum exemplum in Reipub. irre-
 pat. Postremò, non nisi ferro, non clancu-
 lariis ac maleficis artibus, nisi virtute, nisi
 manu, nisi vitæ tuæ manifesto contem-
 ptu tyrannum trucidaris. Neque enim
 hoc tantum spectat lex, vt tyrannus in
 præsens submoueatur: verum illud mul-
 to magis respicit, vt omnes mortales in-
 telligant in ea ciuitate viros esse fortes,
 qui non vereantur vitæ suæ dispendio
 patriæ commodis consulere: ac præclari
 exemplo facinoris, omnes etiam in po-
 sterum ab affectatione tyrannidis deter-
 reantur: cum videant in ea ciuitate nul-
 lum esse tyrannis satis tutum præsidium:
 quandoquidem illud nemo nescit, Qui
 vitæ suæ sit contemptor, cum esse alienæ
 vitæ dominum. Nam quod omnino sa-
 tellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ
 arx, quæ arma aduersus huiusmodi ani-
 mum tyranni caput defendant, qui pa-
 triæ libertatē sua vita bene credat emi?
 Postremò autem, vt maximè tibi constet
 animus, vt constet via: id quod est totius
 negotij caput, non effecisti. Tātum enim
 abes vt tyrannum occideris: vt quantum
 in te fuit, tyrannidem maiorem in mo-
 dum auxeris, interfecto tyranni filio.
 Quid autem refert, malitia an stultitia
 Reipub. in discrimen adduxeris? Nam
 illo quod vulgò dicunt, nihil verius, In-
 tempestiuam beneuolentiam nihil à si-

III.
 Effecisti.

multate differre. Tantum abest vt occideris tyrannum, vt ne suspicari quidem potueris id euenturum, vt ipse semet occideret. Sed iuuenem occidisti patre insolentior: quid tum postea, si patri & huius scelera lex imputat? Magnū proinde tyranni satellitem, non tyrannum occidisti. Sed paratum tyrannidis hæredem occidisti: in tyrannidem succedit, qui prior, qui potior est in occupando. Verum, esto sanè, certum hæredem sustuleris: igitur qui tyrannus erat futurus, interemisti. Atqui quod futurum est, id nondum est. Porro lex cum qui iam tyrannus sit, tolli iubet: non quem aliquando futurum diuines. An qui statuat ex pacto debeat, & rudem truncum præstiterit, fidem persoluisse videatur? Non arbitrabor. Vbi nunc igitur sunt illa tam multa, quæ tibi ad præmium postulandum supererant? Vides quàm ne vnum quidem omnium tibi constet, quorum nihil oportebat deesse. Volui, inquis. Id demum voluisse te lex credit, quod effeceris. Postea è re nata propositum est commutatum. Hoc igitur præmij tibi debetur, quod ei qui in Olympiis medio è cursu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui sudauit in Olympiis, nec vicit. Sed occidisti denique: verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex vsu publico fuerat occidi. At bene vertit ciuitati, quod fecisti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuisse ferunt: de qua prouerbum extat, quòd Atheniensium malè consulta, in bonum exitum vertere consuevit. Non tu leges seruasti, sed sustulisti: non libertatem restituiisti, sed numè aliquod huic vrbi propitium, quod euentum tuæ temeritati debitum, sua commoditate à nobis auertit, quod tuam stultitiam nobis vertit in occasionem restituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum constituo, imò tu populum ingratum in Deos reddere laboras: què quum semel in periculum vocaris, ne pro simplici tyrannide duplicatam pateretur: nunc rursus in discrimen trahere conaris, ne ab iratis superis in pristinam seruitutem aut grauius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum insinuas? Quid tibi in eo negotio laudem vniuersam vendicas, ex quo præter pœnam temeri-

Peroratio.

ratis nihil ad te redire meritò possit? Si Reipub. si Iudicibus probare potes animum tuum tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipub. causa recusarit: si facinus non scelere, non pernicioso exemplo, sed legitima via peregisti, si fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit euentum: aude tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum ac penè diuinum munus à Reipub. poscere: aude nobis seruatas leges, restitutam ciuitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omnes, tutos pueros, inuolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipsum quòd hinc lege & apud Iudices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quòd obstiterim: aude ciuitatem ingratitude infimulare, nisi laudem promeritam persoluerit: aude Iudices vel iniquos vel corruptos clamitare, nisi suis sententiis præmium tibi decreuerint. Contrà si suspectum quid volueris, si periculosum, si contra leges, si cum scelere coniunctum quod feceris: sit pudor, ac desine tandem improbè præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, si sapias, incipe deprecari. Istud fortassis ab æquitate Iudicum, à ciuitate deorum munere lætâ, queas impetrare. Neque enim putes vnum me te à præmio deterrere. Imaginare isthac in causa pariter & leges, & Reipub. & deos tibi aduersari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos verè restitutas videri vis, sine nostram auctoritatem primum in hac tua causa valere. Longè plus laudis ex hoc iudicio referes, si nobis cesseris, si parueris, si tuam cupiditatem nostro submiseris arbitrio: si primum exemplum in te ciuibus edideris, reuixisse nos: si monstraris ciuitati iam non ex sceleratorum libidine, sed ex nostro præscripto cuique viuendum esse. Atque altera ex parte Reipub. hac tecum oratione vti puta: Si ciuem bonum mihi præstare studes, noli hanc stultitiæ notam mihi inurere, vt in posterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreuisse, cui pœna magis deberetur. Noli mihi deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot sacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commoueri, propitios reddidi, denuo per ingratitude iratos atque infensos reddere. Sine vt mihi per te liceat saltem illorū beneficio frui. Quòd si te neque leges, neque Reipub. commouet: certè deorum orationem vereri debes,

debes, quos ita tecum agere putato: Quid tu te in nostræ laudis possessionem ingeris? Quid honori nostro inuides? Cur non sinis nos in hanc ciuitatem perpetuò benignos esse? Cur tu ipse tam ingratus existis? Ciuitas hæc semel mihi restitutam libertatem debet, tu bis debes comoditati nostræ, & quòd Remp. seruauimus, cuius tu pars es: & quòd commoditate nostra tuam periculosam stultitiam, vel scelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim nisi nos dextri propitiique adfuissemus, quid aliud tu quàm perieras, & per te Respub. Quod si planè contendis, vt præmium aliquod feras; abundè magnum præmium à nobis persolutum est, quòd per nos res à te malè instituta, bene verterit. A legibus meritiò maior relata gratia, si nostræ prosperitatis respectu, temeritatis simul & sceleris veniam condonarint. A ciuitate satis amplam laudem feres, si ea patiatur, vt in restitutæ libertatis historia tuum quoque nomen admisceatur. Hac

A laudis parte contentus desine nobis debitum velle præripere, ciuitati munus nostrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum extillata iam aqua. Quod superest, nunc vestre partes sunt, Iudices, statuere, vtrùm secundùm leges, secundùm Deos, secundùm Rempublicam, sententiam dicere, an secundùm hunc gloriosum ostentatorem pronunciare velitis. Vtrùm hanc vrbs felicitatem huius temeritati, huius sceleri acceptam ferre malitis, sæpius exprobrandam, & breui fortassis à superis iratis (id quod abominor) auferendam: an in Deos, quibus sine controuersia tota debetur, referre, eorundem pietate seruandam, augendam, beneque fortunandam. Vtrùm magis ex usu sit, vt primo hoc iudicio statim leges circumuentæ dicantur, an vt appareat, legum restitutarum seueritatem, & Iudicum sapientiam aduersus vnus iniquam postulationem valuisse.

Α Π Ο Κ Η Ρ Υ Τ Τ Ο Μ Ε Ν Ο Σ .

A B D I C A T V S. Erasmo Roterodamo interprete.

A R G V M E N T V M .

Quidam abdicatus artem medicine didicit. Patrem insania laborantem, reliquis medicis desperantibus, dato pharmaco cum sanasset, denuo receptus est in familiam. Post hæc nouercam insaniã correptam sanare iussus, abdicatur. Porro genus orationis Iudiciale est, Status qualitatis. Sub hac enim & abdicacionis causas Quintilianus ponit: quarum duas species facit: alteram criminis perfecti, & alteram imperfecti, ad quam & presens causa hæc pertinet. Exordium maxima ex parte querela constat. Nam & de iniquitate patris cõqueritur, qui se non secundum artem, sed ad præscriptam curare iubeat: & de ingratitude, vt qui pro beneficio restitute sanitatis, eam sibi nunc gratiam referat, vt iterum abdicare cogitet. Hanc querelam, personarum, sue & nouercæ videlicet, conditionibus amplificat, inuidie paterne accusationis etiam occurrens à consueto & more patris: id quod statim ab initio facit. Exordium propositio sequitur, cui Narrationem submittit, non tam exponendæ actionis gratia, quàm vt anteactam vitam suam, & beneficium in patrem collatum, iudicibus commendet. Confirmatio tribus locis consumitur: Primo, quo ostendit non licere patri, vt in familiam receptum, denuò abdicet; à causa legis, & voluntate legislatoris: quod argumentum similitudine & fictionibus, seu nat' ὑπόθεσιν amplificat. Secundo, quòd iniquum esse docet, se, tam bene meritum de patre, iterum abdicari, & pro premio pœna affici. Hic locus variè amplificatur, ex qualitate beneficij, à conditione persone, à difficultate & accidentibus artis, à natura & lege, & cæt. Postremò, neque causas abdicacionis satis idoneas aut efficaces esse probat. Neque enim se quicquã peccasse, neque nunc cogi debere vt arte sua vbiuis utatur: idque exemplo reliquarum artium, & ob artis huius conditionem & præstantiam, deinde ex sua persona, qui illã non impensis patris, sed tum cum à familia alienus esset, didicerit: alioqui etiam necessitatem quandam rei absurdam consecuturam esse. Denique non posse curari hunc morbum. Quo loco multa de qualitate corporum, morborum & medicine in genere, disputat: ostenditque etiã, aliàs sanabilis hic morbus esset, in nouerca tamen suspicionis periculum sibi metuentum esse, si quid ipsum fallat, aut ars destituat: atque ita orationem concludit, admonens patrem periculi superioris, in quod ne iterum per iram & indignationem recidat, cauere ipsum iubet.

Pp

Αποκρηθείς τις, ιατρικῶ δέξασθε μάνεντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῆν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένοι ἰασάμενος Φαρμάκου δόσιν, ἀελήθη αὐτὸς εἰς τὸ γῆρας. μὲν ταῦτα, μεμνηῖται πλὴν μητρικῶν, ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύσσεται.

Invidiam paterna actionis remouet à consueto.

Audquaquam noua sunt hæc Iudices, neque miranda, quæ in præsentia facit pater, neque nunc primùm ad hunc irascitur modum, verùm hæc

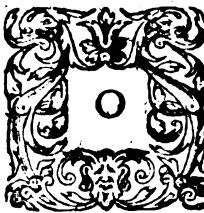
Quærela de indignitate rei, & ingratitude patris.

lex illi facilis est, & assuetus ad hanc causam accedit. Verùm illud mihi nouo calamitatis genere accidit, quòd cum nullum proprium sit crimen, quod mihi possit imponi, tamen in periculum vocor ne pœnas dem artis nomine, nisi huic iubenti per omnia patère possit. Qua quidem re quid fieri possit absurdius? uti curem ex præscripto, non iam quatenus ars valeat, sed patris arbitratu. Quare optarim equidem vt medicorum ars eiusmodi quoque remedium aliquod haberet, quod non modò laborantes infania, verumetiam præter æquum irascentes, liberare possit, nimirum quò liceat & patris iracundiæ mæderi. Nunc autem ipsa quidem infania leuatus est, cæterùm iracundia magis etiam exasperatur. Quòdque est omnium grauissimum, erga cæteros omneis sanus est, in me vnum insanit, à quo, morbo fuit liberatus. Videtis igitur cuiusmodi mercedem curationis feram, cum rursus ab illo abdicor, iterum alienor à familia, ceu ob id ipsum ad breue tempus receptus, vt maiore infamia scèpius eiicerer domo. At ego quidem in his quæ præstare queam, ne expecto quidem patris iussum, vt qui pridem non accersitus, ad opitulandum accesserim. Verùm ubi res est eiusmodi, vt

Amplificatio à sua persona.

A persona nouerca & periculo. Docilitas.

nulla omnino spes sit, tum nec aggredi velim. Porro in hac muliere multo etiam minùs ausim, neque id temere. Si quidem reputo quæ in me facturus sit pater si res non successerit, cum iam abdicet nondum aggressum curationem. Quare doleo Iudices nouerca vicem, grauitè laborantis. Erat enim proba. Deinde patris nomine, quem huius morbus excruciat. Maxime tamen meci ipsius causa, qui videar immorigerus patri, cum non possim quæ iubeor præstare, partim ob morbi magnitudinem, partim ob artis imbecillitatem.

Υ κρινά μὲν ταῦτα, ὡ ἀνδρες δικασταί, ὅσῳ τῷ δόξα, ὑπὸ τῷ πατρὶς ἐν τῷ παρόντι γνησίονα οὐδὲ νῦν παρῶν τὰ βιασῶτα

ὀργίζεται, ἀλλὰ παρῶν οὐδὲ ὁ νόμος αὐτῶν, καὶ σιωπῆτος ὅτι τῷ ἀφικνῆται τὸ δικαστήριον. ἐκείνο δὲ χαμνότερον νῦν δυσχερῶ, ὅτι ἔκκλημα μὲν ἴδρον ὅσον ἔχω, κινδυνώω δὲ πικρῶν ὑποχεῖν ὑπὸ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πῶτα δυνάται πείθεσθαι τούτω κελευόντι ἢ τῷ γῆροισι ἀποπώτερον; θεραπείῃ ἐκ παρορρήματος, ὅσον ἔστι ὡς ἡ τέχνη δυνάται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται; ἐβουλόμην μὲν οὖν πλὴν ἰατρικῶν, καὶ τοιοῦτον ἢ ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τῶν μεμνηνῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀδίκως ὀργιστοῦσιν, παύειν ἐδυνάτω, ἵνα καὶ τῷ πατρὶς νόσημα ἰασάμενον νῦν δὲ τὰ μὲν τῆς μαρίας αὐτῆς, τέλεον πέπαιται τῶν δὲ τῆς ὀργῆς, μάλλον ὀπιτείνεται, καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπάσι σωφρονῆ κατ' ἐμὸν δὲ τῷ θεραπείῃ σαρπτος, μόνον μάλιστα. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας, ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυχόμενος ὑπὸ αὐτῶν πάλιν, καὶ τῷ γῆρας ἀλλοτεριούμενος δούτερον, ὡς ὅσον ἀφ' ἑστῆς ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀπρότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. ἐγὼ δ' ἐν μὲν τοῖς δυνάταις ὅσον κελευσθέντα παρῶν παρῶν γῆρῳ ἀκλήτος ἦεν ὅτι βολήσας ὅταν δὲ τῆς τελεῶς ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ὀπιχειρεῖν βούλομαι. ὅτι δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερος εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πατοῖμι αὐτὸ ὑπὸ τῷ πατρὶς ἀποτυχόν ὅσον οὐδ' ἐρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἀρξομαι μὲν οὖν, ὡ ἀνδρες δικασταί, ὅτι τῆς μητρικῆς χαλεπῶς ἐγούσῃ χρῆσθαι γὰρ ἔω. ἔστι τῶν πατρὶς δι' ἐκείνου ἀνωμόμω. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῶν ἀπειθεῖν δοκεῖν, καὶ ἀπαρῶν, τὰ πῶμα ὅσον παρῶν ἐδυναμῶν, καὶ δι' ὑπὸ βολῶν τῆς νόσου, καὶ ἀοδύειαι τῆς τέχνης.

πῶτα ἐκ παρορρήματος, ὅσον ἔστι ὡς ἡ τέχνη δυνάται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται; ἐβουλόμην μὲν οὖν πλὴν ἰατρικῶν, καὶ τοιοῦτον ἢ ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τῶν μεμνηνῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀδίκως ὀργιστοῦσιν, παύειν ἐδυνάτω, ἵνα καὶ τῷ πατρὶς νόσημα ἰασάμενον νῦν δὲ τὰ μὲν τῆς μαρίας αὐτῆς, τέλεον πέπαιται τῶν δὲ τῆς ὀργῆς, μάλλον ὀπιτείνεται, καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπάσι σωφρονῆ κατ' ἐμὸν δὲ τῷ θεραπείῃ σαρπτος, μόνον μάλιστα. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας, ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυχόμενος ὑπὸ αὐτῶν πάλιν, καὶ τῷ γῆρας ἀλλοτεριούμενος δούτερον, ὡς ὅσον ἀφ' ἑστῆς ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀπρότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. ἐγὼ δ' ἐν μὲν τοῖς δυνάταις ὅσον κελευσθέντα παρῶν παρῶν γῆρῳ ἀκλήτος ἦεν ὅτι βολήσας ὅταν δὲ τῆς τελεῶς ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ὀπιχειρεῖν βούλομαι. ὅτι δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερος εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πατοῖμι αὐτὸ ὑπὸ τῷ πατρὶς ἀποτυχόν ὅσον οὐδ' ἐρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἀρξομαι μὲν οὖν, ὡ ἀνδρες δικασταί, ὅτι τῆς μητρικῆς χαλεπῶς ἐγούσῃ χρῆσθαι γὰρ ἔω. ἔστι τῶν πατρὶς δι' ἐκείνου ἀνωμόμω. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῶν ἀπειθεῖν δοκεῖν, καὶ ἀπαρῶν, τὰ πῶμα ὅσον παρῶν ἐδυναμῶν, καὶ δι' ὑπὸ βολῶν τῆς νόσου, καὶ ἀοδύειαι τῆς τέχνης.

πλὴν ἔδιδραμον οἰμῶσι ἀποκηρύτθεσθαι, τὸν δὲ μὴ δυνάσασθαι ποιῆναι, μηδὲ τιτὸν ἀρχὴν ἰσχυροῦ μόνον. διὰ αὐτὸ μὲν οὖν αἰτίας καὶ παρὰ τὸν ἀπεκλήρουξέ με, ῥάδην σιωπῆσαι ἐκ τῆς πατρῴων. ἐγὼ δὲ καὶ παρὰ ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἰκανῶς τὰ μὲν αὐτὰ βίβω ἀπελογησάμην, καὶ αὐτὴν ἂν νῦν ἐκκαλέω, ὡς αὐτὸ οἶός τε ὦ, ἀπολογησάμην, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῆς ἐμῆς. ὁ γὰρ δευτέρωτος, καὶ δευτέρωτος ἐγὼ, ὁ κατὰ τῶν πατέρων, καὶ ἀνάξια παρὰ τῶν τῶν γῆρας, τότε μὲν αὐτὰ τὰ πολλὰ ἐκείνα βουάντι, καὶ δεινοῦ μὲν, ὀλίγα χελῶναι ἀπιλέγαν ὀμόμην ἀπελθῶν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζον μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν αὐτὰ βίβω, καὶ δὲ φαίνεσθαι πάλπολυ τῆς τῆς πατρὸς ἐκκαλέω ἐκείνων ἀφειρηκότα, καὶ παρὰ τὰ κέλλισα τῆς ἐπιτήδου μὲν ἑσπουδακότα, ἔτι τοῖς ἀρίστοις σιωπῶντα. παρὰ τὸν μὲν δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπὸ πλῆθον μὴ δὴ, ὡς ἔσφοδρα κατὰ τῆς πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐκκλήματα ψυδῆ καὶ ὑποσιωπῆσαι. ἔτι τῶν πίνες, οἱ μενίας ἀρχὴν αὐτῶν ἐπὶ νομίζοντες, καὶ ἀπειλίω, καὶ ἀκροβουλοῦμαι, ὅτι ἐς μακρὰν ὄπταπεσθαι μὲν τῶν κακῶν, μῖσος ἀλλοθῶν, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας παρὰ τῶν, καὶ δικαστήριον συδραστήριον, καὶ βουλή, καὶ ὀργὴ, καὶ ὄλωσ, χολῆς μετὰ πόνου. δὲ δὴ τὰ χαρὰ καὶ ἰατρικῆς δεήσῃ ποτὲ παρὰ τῶν. ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς βύδουκιστοῦ τῆς ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συχενόμην, καὶ πόνου πολλῶν, καὶ παρὰ τῶν λιπῶν χηρῶν μόνον, ἐξέμαθον τιτὸν τέχνῳ. ἐπὶ μελῶν δὲ, κατὰ λαμβανῶν τῶν πατέρων, ἄρα δὲ ἡδὴ μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιχρῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένοι, ἔκ ἐς βάρους ὀρώντων, ἔδ' ἀκριβῶς φιλοκρινουώτων τῶν νόσων. πλὴν ὅσον γὰρ εἰκὸς ἴω ποιῆναι χηρῶν ὑόν, ἔτε ἐμνησικαίησται τὸ ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰ πεμπτος γυῖα καὶ παρὰ τῶν. ὅσον γὰρ εἶχον τι αὐτῶν ἴδον ἐγκαλέω, ἀλλὰ πόνου ἐκείνα ἴω ἀλλότρια τὰ ἀμύρηματα, καὶ ὡς παρὰ ἐφίλω ἡδὴ, τῆς νόσων. παρὰ τῶν οὖν ἀκλῆτος, ὅσον βύδου ἰασάμενος, οὐ γὰρ οὔτω ποιῆναι ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, ὅσον αὐτὰ ἡ τέχνη παρὰ τῶν, ἀλλὰ πόνου παρὰ τῶν διδακτέων ἰατρῶν εἴτε ἰασιμῶν ἔτι δὲ νόσημα,

A At sanè non arbitròr æquum esse vt ab-dicer, si quod efficere non queam, id ne recipiam quidem. Itaque quibus de cauffis priùs abdicarit me, facile fuerit ex hoc negotio conuicere. Quamquam ad illas, opinor, satis respondi ipsa post acta vita. Ad hæc autem quæ nunc ob-iicit, pro virili sum responsurus, si priùs de statu meo pauca vobis exposuero. Ego intractabilis ille, & immorigerus, pa-trem dedecorans, & indigna genere meo patrans, id quidem temporis mul-ta id genus vociferanti, ac sine fine oc-clamanti, paucis contradicendum esse duxi. Verùm domo cedens, existimaui mihi grauiissimi iudicij instar fore, ve-rùmque calculum, ita actam deinde vi-tam, vt appareret me à paternis illis cri-minibus quàm longissimè abesse, sed po-tiùs honestissimis studiis dedisse ope-ram, cùmque optimis viris habuisse con-suetudinem. Iam verò & eiusmodi quid-dam prospiciebam, ac suspicabar fore, vt aliquando pater, qui non admodum ani-mo constaret, mihi sine caussa succense-ret, falsaque in filium crimina strueret. Neque deerant qui ista morbi initium interpretarentur, minasque ac tela pau-lo post irruituri mali, nempe odium abs-que caussa, mores asperos, conuicia pa-rata, censuram seueram, clamorem, ira-cundiam, in summa, omnia plena bilis, vnde vsuuenturum credebam, vt mihi aliquando arte medicinæ foret opus. Proinde foras profectus, ac probatissi-morum, quos in peregrinis regionibus nancisci potui, medicorum vsus doctri-na, plurimo labore, vehementique a-nimi studio artem perdidici. Porrò do-mum reuerfus, offendo patrem mani-festa iam insania laborantem, & ab hu-ius loci medicis desperantibus destitu-tum, qui non altiùs introspiciunt, nec admodum exactè morbos diiudicant. At ego sanè, sicuti par erat facere frugi filium, neque superioris abdicacionis iniuriam recordabar, neque vt accer-ferer, opperiebar. Neque enim erat quicquam quod illi propriè imputare pos-sẽm, verùm peccata illa omnia fuerant aliena: Nempe, quemadmodum mo-dò dicebam, ipsius morbi. Ergo cùm inuocatus accessissem, non sum equi-dem protinus medicatus, neque enim hic nobis mos est, neque id præcipit ars, verùm illud omnium primum iu-bemur obseruare, sanabilisne sit morbus,

Propositio.
Narratio.

an infanabilis, atque artis terminos prætergressus. Ac tum si eiusmodi fuerit malum, ut commodè possimus aggredi, aggredimur, totòque adnitimur studio ut ægrotum seruemus. Quòd si viderimus iam inualuisse, superassèque, nec manum admolimur omnino: idque vetustam quandam legem eorum qui primi medicinæ prodiderunt artem, secuti: qui negant tentandos esse morbos qui iam inualuerunt. Itaque cum patrem adhuc intra spem esse perspicerem, neque malum supra artis vires esse, diu obseruatis ac pensatis singulis: ita demum aggrediebar, ac pharmacum fidenti animo porrexi. Multi sanè eorum qui tum aderant, suspectam habebant administrationem pharmaci, calumniantes curationem meam: iamque parabant in ius vocare me. Aderant autem & nouerca pauida atque diffidens, non id quidem odio mei, sed quòd metueret, utpote probè sciens illum grauiter laborare. Nam sola nouerat omnia, quippe familiaris & assiduè conuiuens ægrotanti. Attamen ego nihil his rebus deterritus (sciebam enim futurum ut mihi signa non mentiretur, neque falleret ars) adhibui curam, obseruato tempore idoneo. Quanquam erant amici nonnulli, qui mihi consilium darent ne fiderem, ne fortè si res malè successisset, maiorem aliquam calumniam mihi accerferem, quasi patrem veneno vitus essem, memor iniuriarum quibus me affecerat. In summa, ille protinus conualuit, pristinae redditus sanitati: cognouitque omnia. Familiares admirabantur: denique laudabat & nouerca, ac palàm omnibus vtriusque nomine gaudebat, tum mihi laudem affecuto, tum illi ad sanam mentem reuerso. Atque hic quidem (nam illud de eo testari possum) neque contactus, neque quopiam his de rebus in consilium adhibito, simul atque rem omnem è familiaribus cognouit, irritam fecit abdicationem, ac denuo me filium fecit, seruatorem ac beneficum appellans, confitens sese certum experimentum mei cepisse, deque illis antè factis semet excusans. Id factum compluribus attulit voluptatem, nimirum quotquot aderant probi. Cæterùm vrebatur eos, quibus abdicatio filij iucundior fuerat reuocatione. Proinde videbam tum non eodem modo ea re gaudentes omnes, sed erat cuius & colorem illico verti sensu,

Α εἴτ' αἰήκεσον, καὶ ὑπερβελήκως τὸ ὄρεσι τῆς τέχνης. καὶ πτωικαῦτα, ἡ μὲν δὲ βίβλα χεῖρσον ἢ, ἐπιχειρήσει, ἔ πασῶν σουδὴν ἐσφερόμεθα σωσαί τ' ἰοσοῦπα. ἡ δὲ κεκερατηκὸς ἡδὴ, καὶ νενικηκὸς δὲ πάτος ἰδωμῶν, ὅσδ' ἔ πτω δρῶν πωρεσαστὸ μῶδα, νόμον τινὰ παλαῶν ἡδὲ πωρεσαστῶν τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλακίοντες, οἱ φασὶ μὴ δεῖν ἐπιχειρῆν τοῖς κεκερατηκῶσι. ἰδὼν ἔγω τὸν πατέρα ἔπι σὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ δὲ πάτος οὐχ ὑπερ πτω τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἔκασον, ἐπεχειρῶν ἡδὴ, καὶ δὲ φάρμακον τεθάρρηκῶτως ἐπέχεον. καί τινι πολλοὶ ἡδὲ παρόντων ὑπερβελήκων πτω δόσιν, καὶ τὴν ἰασιν διέβαλλον, καὶ πωρεσαστῶν πωρεσαστῶν πωρεσαστῶν. πωρεσαστῶν δὲ καὶ ἡ μητέρα φοβημένη, καὶ ἀπιστοῦσα, ἔ τὰ μισοῖν ἐμέ, ἀλλὰ τὰ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι ποιήσας ἐκείνον δρῶν κείμῶν. ἡπίσταρ γὰρ μόνη τὰ πτωτα στωοῦσα, καὶ ὁμοδίατρος τῆ νόσῳ. πτω δὲ ἔγω γε ὅσδ' ἐν ἀποδελιάσας (ἡπίστα μὲν γὰρ οὐ ψυστομῶν με τὰ σημεῖα, ὅσδ' ἔ πωρεσαστῶν πτω τέχνην) ἐπήγειν πτω ἰασιν ἐπιχειρῶ τῆς ἐπιχειρήσεως. καί τινι κάμοι πινες ἡδὲ φίλων στωεβούλων μὴ δρασωέσθαι, μὴ καὶ ἀφροδισίμῳ πινά μείζω ἐπέλεχθαι δὲ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμμομῶν τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσασθαι, ὡν ἐπεπόνθειν ὑπερ αὐτῶν. καὶ δὲ κεφάλαιον, ὡσὸς μὲν ὅσδ' ἐβίβλα ἡδὴ, καὶ ἐσωφρονῆ πάλιν, καὶ πτωτα διεγίνωσκεν οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήγει δὲ καὶ ἡ μητέρα. καὶ φανερά πασιν ἡδὴ χαίρουσα, κάμοι διδουκωῶντι, καὶ κείνῳ στωφρονουῶντι. ὅσδ' ἔ ἔγω (μῶν τρεῖν γὰρ αὐτῶν ἔγω) μὴτε μελήσας, μὴτε σύμβουλον πινά. πτω τούτων πωρεσαστῶν, ἔ πτω δὲ πτω ἡχουσε ἡδὲ παρόντων, ἔλυε μὲν πτω ἀποκλήρυσιν, ἡδὴ δὲ ἐξ ὑπερβελήκων ἐποικτό με, στωπῆρα καὶ διεργέτω ἀποκλήρων, ἀκριβῶ πείρου εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ πτω ἡδὴ ἐμπωρεσασθαι ἐκείνων ἀπολογουμῶν. τῶτο γρῶμῶν διφρασιν μὲν πολλοῖς, ὅσοι πωρεσαστῶν χηροσὶ ἐλύπει δὲ ἐκείνους, ὅσοι ἀποκλήρυσιν ἡδὴ δὴ ἀναλήψας. εἰδὼν γρῶν τότε οὐ πτω τῶν ὁμοῖως ἡδὴ μῶν τῶν πωρεσαστῶν, ἀλλ' ἐβίβλα τίνος καὶ χηροσῶν τρεπομῶν,

κὶ βλέμμα τεταραγμένον, κὶ πρὸσωπον ὀρ-
 γισμένον, οἷον ἐκ φθόνου ἔμισος γίγνεται. ἡμεῖς
 μὲν οὖν, ὡς ὁ εἰκός, ἐν θυφροστώματι ἔθυμη-
 δίας ἤμεν, ἀλλήλοις ἀπειληφότες. ἡ μηδὲν
 ὅ μιν μικρὸν θυγὺς νοσῆν ἤρξατο, νόσον, ἣ ἀ-
 δρες δικασαί, χαλεπήν, ἔπειθ' ἀλόγηρον. ἄρ-
 γήμονον γὰρ θυγὺς ὁ δεινὸν πρὸφύλαξεν· ὃ γὰρ
 ἀπλῆν, ὃ δ' ἐπιπόλαμον τῆς μανίας ὁ εἶδος,
 ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ
 κακὸν ἀπερρήξε, καὶ ἐς τοῦ μφανέος δ' ἐξείκησε.
 πολλὰ μὲν οὖν κὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῆς
 αἰάτως μεμνηότων. ἐν ᾧ ἐκείνο κοινὸν ὅτι τὸ
 γυναικὸς αὐτῆς πρὸφύλαξεν· πρὸς μὲν
 γὰρ τοῖς ἄλλοις, ἡμερωτέρω ἔπειθ' ἔστι, καὶ
 παρόντων, εἰρήνῃ ἀγὰρ ἡ νόσος· αὐτὸ δὲ τίνα ἰα-
 τρῶν ἰδῆν, καὶ τῆς ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου
 μάλιστ' ἀποβῆται ὅπως καὶ αὐτὸ τῆτο, τῶ
 πονηρῶς καὶ ἀνηκέτως ἔχον ὅτι τεκμήριον.
 αὐτὸ ὁρατὸν, ἐγὼ μὲν λιγώμιλλο, κὶ τὸ γυναικὸς
 ἔκτειρα ἀξία ἔσθην, καὶ πρὸς ὁ πρὸς ἡκον
 δυσχερῶς. ὁ πατήρ ὅ ὑποιδιωτείας (ὃ γὰρ
 οἶδεν ἔτε ἄρχον τὸ κατέχοντος κακοῦ, ἔτε τὸ
 αἰτίας, ἔτε ὁ μέτρον τῶ πατρὸς, ἐκέλθου ἰα-
 ασαι, καὶ ὁ ὁμοῖον ἐλθέει φάρμακον. ὤπερ γὰρ
 ἐν τῇ μανίας εἶδος, κὶ μίαν πλὴν νόσον, ἔπειθ'
 ῥώσημα αὐτὸν, κὶ πρὸς ἀπλοῖαι πλὴν ἑρε-
 πείας δεχόμενοι. ἐπειθ' ὅ, ὅπως ἀληθῆσαι, ἀ-
 διώατον εἶναι φημι σάξεν τὴν γυναικὸς, καὶ
 ἡπίασεν ὑπο τῆς νόσου ὁμοιωτῶν, ἀγαμακτεῖ,
 ἔοργίζεται, κὶ φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ
 πρὸς διδόναι τὸ ἀδελφόν, ἐκείνων ἐμοὶ πλὴν
 ἀδελφῶν τὸ τέχνης, κὶ πάσχει μὲν σιωπῆτος τοῖς
 λυπουμένοις ὀργίζον) γρὸν ἀπολυτες τοῖς μὲν
 πρὸς ῥήσας πάλῃ τῆ λέγουσι. πλὴν ἐγὼγε ὡς
 αἰ οἷός τε ὡ, δικαιολογησόμεθα πρὸς αὐτὸν, καὶ
 ὡς ἐμαυτῶν, κὶ τὸ τέχνης· κὶ πρὸς τὸν γε ἀπὸ
 τῆ νόμου ἀρξομαι, καθ' ὃν ἔπος με ἀποκρηύξαι
 βύλεται, ἰν' εἰδῆ ὅτι ἔθ' ὁμοίως ἔσθην αὐτῶν
 νῦν τε ἔπειθ' ἔργον πλὴν ἄξοισίας. ὃ γὰρ ἀπα-
 σιν, ὡ πατέρ, ὀνομαγέτης, ὅσθ' ἐπὶ πῶν ἡέας
 ὅσθ' ὁσάκις αὐτὸ ἐλέωσιν ἀποκρηύτην συλκε-
 χώρηκεν, ὃ δ' ἐπὶ πάσας αἰτίας, ἀλλ' ὡς ὅπως
 τοῖς πατράσι τὰ τηλικαύτα ὀργίζεσθ' ἐφῆκεν,
 ἔπειθ' ἔπειθ' ἀπὸ πρὸς ὑπόσεν, ὡς μὴ ἀδικίας
 αὐτὸ πάσχει. καὶ ἀπὸ τῆτο ὅτι ἐλθῶ ἔσθην
 ἔφη γίγνεσθαι, ὃ δ' ἀκριπνὶ πλὴν ἡμῶν,

A oculos turbari, & vultum iracundum,
 quemadmodum ex invidia odióque so-
 let accidere. Nos igitur, vt est consenti-
 neum, in complexibus & animi gaudiis
 verfabamur, vtpote vtroque alteri red-
 dito. Cæterùm nouerca paulo pòst æ-
 grotare pròtinus cœpit, morbo, Iudices,
 graui & impotenti. Nam statim obser-
 uabam vt nascebatur malum. Neque
 enim simplex erat aut leuis insanix spe-
 cies: quin potiùs vetus quidam morbus,
 qui iam pridem delituerat in animi do-
 micilio, erupit, victòrque in apertum
 prodiit. Sunt autem nobis cùm alia mul-
 ta signa insanabili laborantis insanix,
 B tum illud commune in hac obseruaui
 muliere. In cæteros placatior est ac mi-
 tis, atque illis præsentibus conquiescit
 morbus: quòd si quem conspexerit me-
 dicum, imò si vel audierit tantùm de
 medico, in hunc supra modum incen-
 ditur. Quod & ipsum argumento est il-
 lam graui & insanabili teneri malo. Hęc
 cùm perspicèrem, equidem acerbè fe-
 rebam, miserabàrque mulieris, vt de-
 bui, præter meritum tanto laborantis
 infortunio. Pater verò ob imperitiam,
 (neque enim nouit vel originem mali
 quo tenetur, vel causam, vel morbi
 C magnitudinem) iussit vt medicarer, ac
 simile pharmacum exhiberem: arbitra-
 tus idem esse insanix genus, eundem
 morbum, eandem ægrotationem, quæ
 similem curandi rationem admitteret.
 Verùm vbi, id quod erat verissimum, di-
 co fieri nullo pacto posse vt mulier serue-
 tur, fateòrque me morbo imparem esse,
 indignatur ac succenset, atque me stu-
 dio detrectare, ac mulierem destituere,
 mihi crimini vertēs artis imbecillitatem.
 Atque huic quidem accidit, quod solet
 iis qui dolent. Succensent enim omnes
 iis qui liberè verum loquuntur. Tamen
 ego sanè pro viribus illi respondebo, tum
 meo ipsius nomine, tum artis. Ac primùm
 quidem à lege sumam initium, per quam
 hic me parat abdicare, vt intelligat sibi
 non esse posthac eandem abdicandi fa-
 cultatem, quæ priùs fuit. Neque enim
 D legislator omnibus, ὁ pater, istam po-
 testatem permittit, neque vt quoslibet
 filios, neq; quoties libuerit, abdicent, ne-
 que quibuslibet de causis. Verùm quem-
 admodù patribus concessit certis de causis
 irasci, ita prospexit & liberis, ne id im-
 merentibus accidat. Eaque gratia iussit
 ne libera esset ac citra iudicium vindictæ;

Cōfirmat
tio.

Locus cō-
munitis de
causis &
potestate
iudiciorū.

sed ad iudices vocat, aestimatores consti-
 tuit, qui neque per iracundiam, neque
 per calumniam, quod iustum sit, iudi-
 cent. Nouerat enim frequenter accide-
 re multis, vt ob causas iniquas ad iram
 commouerentur: hic quidem alicui fal-
 sę calumnie credens: ille famulo fidem
 habens, aut vxori cuiusdam inimicę.
 Quare noluit rem iniudicatam agi, ne-
 que indefensa causa liberos statim capi
 vincique: verum & aquam infundit, &
 ratio redditur, & nihil inexcussum re-
 linquitur: quandoquidem solum hoc au-
 ctoritatis datur patri, vt ad iudices vo-
 cet: verum iudicandi auctoritas, an me-
 ritò accuset, id penes vos, qui iudicio
 præsidentis. Ac nondum spectate crimen
 quod mihi imponit, cuiusque gratia
 nunc indignatur: verum illud prius ex-
 pendite, num posthac illi ius sit abdi-
 candi, qui semel abdicauerit, iamque sit
 vsus facultate quam lex concedit, at-
 que hanc paternam potestatem exple-
 uerit, deinde rursus in familiam rece-
 perit, ac superiorem abdicacionem irri-
 tam fecerit. Nam ego certè iniquissi-
 mum istud esse dico, vt liberorum quo-
 que sint infinitę pœnæ, vt multę con-
 demnationes, ac metus perpetuus: vt-
 que lex nunc irato inseruiat, mox deinde
 faciat irritum quod actum est: rursus vt
 eodem modo valeat. In summa, vt ius
 rursus ac deorsum torqueatur, vtcun-
 que patribus pro tempore visum fuerit.
 Verum initio quidem æquum erat vt
 concederet, cumque indignante pariter
 indignaretur, ac puniendi ius faceret ei
 qui genuisset. Porrò vbi semel potesta-
 tem absumpserit, ac lege sit abusus, ira-
 cundiam expleuerit, post hæc rursus in
 familiam receperit, & in hanc opinio-
 nem discesserit, vt frugi putet: in his
 perseveret necessum est, neque postea
 resiliendum, aut retractanda sententia,
 neque rescindendum iudicium. Neque
 enim scire poterat, opinor, is qui natus
 fuerat, frugine, an contrà esset euasu-
 rus. Atque hanc ob causam permissum
 est vt genere indignos abdicent, quos
 cum educabant, cuiusmodi essent futuri,
 nesciebant. Cæterum vbi non coactus,
 sed suapte sponte atq; auctoritate ex sese
 comprobatum recipit, qua deinde ra-
 tione possit mutare factum, aut quis le-
 gis vsus superest? Etenim ipse legislator
 hunc ad modum tecum egerit: Hic si im-
 probus erat, dignusque quem abdicares,

I. Locus.
 Non licere
 patri vs
 iterum ab-
 dicet.

A causa
 voluntate
 legis.

Confirmatio
 legis
 totis.

ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεισε, καὶ δοκιμασίας
 ἐκάλεισε, τοὺς μὴτε πρὸς ὀργὴν, μὴτε θρο-
 βολῶν τὸ δίκαιον κρινούσας. ἤδη γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγως αἰτίας ὀργῆς παρεισαμέ-
 νας, καὶ τὸν μὲν, ψευδεῖ τι θροβολῆ πειρό-
 μῃον, τὸν δὲ, οἰκέτην πειρῶντα ἢ γυναικῶ-
 ἐρῶν. ἔκωκον ἠγείτο ἀδικίαν γίνεσθαι τὸ
 πρῶτον, ἔδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας διδύς
 αἰλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐλκεῖται, καὶ λόγος
 ἀποδίδεται, καὶ ἀνεξέταστον ὁρῶν καταλεί-
 πεται· ἐπεὶ τοίνυν ἐξεστὶ καὶ τῷ μὲν εἰκαλεῖν
 μῖου ὁ πατὴρ κύριος, τῷ κρίναι δὲ εἰ βέλους
 αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὁρῶ
 ὅτι φέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέ-
 πω σκαπεῖτε πρὸς τὸν δὲ ἐκείνου ἐξετά-
 σατε, εἰ ἐπιδοτέον ἀποκλήρηται αὐτῷ ἀπαξ
 ἀποκλήρηται, ἔχρησα μὲν τῷ πρῶτῷ νό-
 μου ἐξουσία, καὶ ἀποπληρώσθητι τὴν πα-
 τερικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὐτὸς αἰα-
 λαβόντι, καὶ λύσθητι τὴν ἀποκλήρησιν. ἐγὼ
 μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ τοιοῦτον, ἀ-
 φράνεις γίνεσθαι καὶ τῶν παιδῶν τὰς τιμω-
 ρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικάς, καὶ τὸν φό-
 βον αἰδέσθαι καὶ τὸν νόμον, ἄρτι μὲν σιωρογι-
 ζεσθαι, μὲν μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν
 ὁμοίως ἰχυρόν ἐστι, καὶ ὅλως, ἀμῶ καὶ κἄτω
 σφέρεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅτι κρησθ
 δοκῶν τοῖς πατέραςιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον
 ἀξίον ἐφίεσθαι, καὶ ἀγανακτοῦντι σιωραγανα-
 κτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιῆν τὸν γυναι-
 κηκότα. ἡ δὲ ἀπαξ αἰαλώση τὴν ἐξουσίαν,
 καὶ καταχρησθήσεται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῆ
 τῆς ὀργῆς, εἴτα, μὲν ταῦτα ἀναλάβη, χρῆσθ
 ἐπιμεταπειθεῖς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν
 μὲν, καὶ μηκέτι μεταπειθῶν, μηδὲ με-
 τὰ βουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιῆν τὴν κρί-
 σιν. τῷ μὲν γὰρ τὸν γυναικῆντα, ποιηρόν, ἢ
 χρῆσθ ἀποβήσεσθαι, ὁρῶν, οἶμαι, γνώρι-
 σμα ἡ. καὶ ἀφ' οὗτο τοῖς αἰαξίοις τῷ γένους
 πρῶται πείσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγρόν
 αἰαθρεψα μὲν οἰς. ὅτῳ δὲ μὴ κατ' ἀνάγκη
 κίω, ἀλλ' ὡς ἐξουσίας αὐτὸς τις ὕφ' ἑαυ-
 τῷ καὶ δοκιμασίας ἀναλάβη, τίς ἐπι μηχα-
 νῆ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἐπι χρῆσις ὑπόλοι-
 πος τῷ νόμου; Φαίη γὰρ αἰ πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης,
 εἰ ποιηρὸς ὁρῶ ἢ, καὶ ἔσ' ἀποκλήρησθαι ἀξίος,

ὡς πατρὶν ἀνεκάλει; τί δὲ αὐτῷ ἐπιδωήσας ἐς
 πλὴν οἰκίαν; τί δὲ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλύθησθε
 γὰρ ἡσθαι, καὶ τὴν μὴ ποιῆν ταῦτα κύριος. ἔγδ
 δὲ ἐν τρυφῇ σοι δοτέον τοῖς νόμοις, ὅσδὲ τῶρος
 τὰς σὰς μετὰ βολὰς ἀνάγεισθαι τὰ δικαστή-
 ρια, ἔσδ ἀπὸ μὲν λύεσθαι, ἀπὸ δὲ κυρίως
 εἶ) τοῖς νόμοις, ἔ τῶς δικαστὰς καὶ θῆσδ μὲν-
 τυρεσ μᾶλλον ὃ ἔσθρητὰς τῆσ σοὶ δοκῶν-
 των· ὅτὲ μὲν κολᾶζοντὰς, ὅτὲ ὃ δὲ ἄλλοιον-
 τὰς, ὅπότῃ σοι δοκᾷ. ἀπᾶξ γὰρ ἰσθῆσθαι, ἀπᾶξ
 ἀνατέλλεσθαι, ἀπᾶξ καὶ ὃ ἀποκηρύττειν ἀπὸ
 τούτων ἔχας, καὶ τότε, ἔδ δικίως αὐτὸ ποιῆν
 δοκῆσ. ὃ δὲ ἀπαυσον τῆσ, καὶ αἰδῶν, ἔ πολὺ,
 καὶ ῥάδων, μῆσδ ἡδὴ τῆσ πατρικῆσ ὅτὲ ἔξ-
 σίας. μὴ δὲ, τῶρος Διὸς, ὡ ἀδρες δικαστὰς,
 συλχωρήσθε αὐτὰ, ἐκούσιν πλὴν ἀνάληψιν
 πεποιημῶν, καὶ λύσθαι πλὴν γὰρ σὶν τῆσ πᾶ-
 λαυ δικαστήρια, καὶ ἀκυρώσθαι πλὴν ὄργῶν,
 αὐτῶσ ὅτὲ πλὴν αὐτῶσ πμφείαν ἀνακαλέσθαι,
 καὶ ὅτὲ πλὴν ἐξοισίαν πλὴν πατρικὴν ἀναρέ-
 χῆν, ἡσ ἐξωρεσ ἡδὴ, καὶ ἔωλεσ ἡ τῶροσμία,
 καὶ μόνῳ τούτῳ ἀκυρεσ, ἔ τῶροσδεδαπρη-
 μῆσ. ὄρεσθε γὰρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-
 στήριοις, ὡσ ἀπὸ μὲν τῆσ κλήρῳ λαχόντων δι-
 καστων, ἔ πῆσ ἀδίκῳ οἰκίται γὰρ ἡσθῶσ τῆσ κρί-
 σιν, δίδωσιν ὃ νόμος ἐς ἔτερον ἐφῆσαι δικαστή-
 ριον. ἔδ δὲ πινεσ ἐχόντες αὐτοὶ σιωθῶνται δι-
 καστὰς, καὶ τῶροσλόμοιο ὅτὲ τῶροσ διατᾶν,
 ὅσδ ἐπὶ οἷσ γὰρ ἐξῆσ μὴδὲ πλὴν τῶροσ ἐμ-
 μῶσθαι, εἰ τούτοις πῆσ αὐτᾶρεσ εἴλετο, τῶροσ
 ὅτὲ δίκασμος τοῖς ἐγνωσμένοις. ἔτω δὲ καὶ σὺ, ὅτ
 ἐξῆσ μῆκετ' ἀναλαμβάνῆν, εἰ μὴ αὐτὸ ἀξίος
 ἐδοκῆσ τῶ γῆσ, τῶτον εἰ γῆσδ ἡσθῶσ ἀμνος
 εἶ) πάλιν ἀνήλεσθαι, ὅσδ ἐτ' ἀποκηρύττειν
 ἐξῆσ. ὅτὲ γὰρ ὅσδ ἀξίος αὐτῶσ παθεῖν ταῦτα,
 ἔσδ αὐτῶσ σοὺ μεμῶστυρηται, ἔ γῆσδ ἡδὴ
 αἰωμολόγηται. ἀμετῶροσδ ὅτὲ πλὴν ἀνά-
 ληψιν, καὶ πλὴν δὲ ἄλλοιον βέβαιον εἶ) τῶροσ-
 ἡκει, μὲν κρίσιν ἔτω πολλῶν, καὶ δύο δικαστή-
 ρια. ἐν μὲν ὃ τῶροσ, ἐφ' ὃ πῆρητήσῳ, δὲ
 τῶροσ ὃ ὅσδ, ὅτὲ μετῶσλδύσῳ, καὶ ἀνάδα-
 σον ἐποίησας, τὰ τῶροσ τῶροσ ἐγνωσμένα λύ-
 σασ, βέβαιοῖς τὰ μετ' ἐκῆσ βεβλδμῶσ.
 μῶσ πῶσδ ὅτὲ τῶσ τελευτάων, καὶ φύλατῆ
 τῆσ σαυ τῶ κρίσιν πατέρεσ εἶ) δεῖ. τῶσ γὰρ
 ἔδοξέ σοι, τῶσ ἔδοκίμασας, τῶσ ἔκῶρσασ.

A quid accidit uti reuocares? Cur denuo in
 familiam reduxisti? Cur legem irritam
 fecisti? Nam liber eras, tibi que in ma-
 nu erat ista non facere. Neque enim ti-
 bi concedendum est, ut legibus tuo ar-
 bitratu abutaris, utque iudicia, utcun-
 que mutatus sit animus tuus, eo tra-
 hantur. Neque uti nunc irritentur leges,
 nunc rursus valeant, iudices interim
 testes sedeat, vel, ut rectius dicam, mi-
 nistri tuæ voluntatis, modò punientes,
 modò absoluentes, quodcumque ti-
 bi visum fuerit. Semel genuisti, semel
 educaisti: pro his semel item abdicare
 potes, atque ita potes, si istud meritò
B facere videaris: verum ut hoc fiat sine
 fine, ut perpetuò, ut frequenter, ut faci-
 le, id verò supra patris ius est. Quare, per
 Iouem, iudices, ne permittatis huic, ut
 qui sua sponte receperit, superioris iudi-
 cii sententiam irritarit, iram damnarit,
 rursus ad eandem prouocet pœnam, &
 ad patriam recurat potestatem, cuius
 tempus iam excessit, euauitque priuile-
 gium, nec huic vni quicquam valens,
 quippe antehac consumpta. Etenim il-
 lud considerate, quemadmodum in reli-
 quis iudiciis, vbi iudices sortibus ferunt
C sententiam, si quis perperam pronuncia-
 tum existimat, permittitur alios adire
 iudices. Porro si qui ipsi suapte sponte iu-
 dices constituerint, delectisque arbitris
 causam commiserint, posthac non idem
 licet. Etenim si quis, quorum sententiis
 in initio stare non cogebatur, hos sponte
 delegerit, iam æquum est boni consule-
 re quæ statuerint. Itidem sanè tu quo-
 que, quem antea liberum erat non reci-
 pere, nisi dignus maioribus videretur,
 hunc si probum arbitratus esse, denuo
 recepisti, iam deinde non erit abdicandi
 ius. Siquidem indignum esse in quem
D ista denuo fiant, ipse testatus es, iam de
 integro frugi filium esse confessus. Ita-
 que non conuenit pœnitere receptionis,
 sed firma reconciliatio sit oportet, nimi-
 rum post toties pronuntiatam senten-
 tiam, ac rem bis iudicatam: primùm
 cum abdicares: iterum, cum ipse mutasti
 consilium, meque in familiam reuocasti,
 rescissis decretis superioribus confir-
 mans illa quæ postea sunt placita. Proin-
 de perseuera in his quæ proximè sta-
 tuisti, tuumque ipsius iudicium serua.
 Pater sis oportet, quandoquidem id abs-
 te decretum, id probasti, id ratum fecisti.

Amplif. casio à si- milis

Ephorum

Ego quidem si natura non essem filius, *A* sed adoptatum abdicare velles, ne tum quidem existimarim tibi licere. Quod enim initio liberum erat non facere, id semel factum, iniquum est rescindere. Porro cum qui primum natura sit filius, postea iudicio sententiâque accersitus, quæso num par est rursus expellere, & eadem familiaritate priuare sæpius? Age, quid si fortè seruus essem, ac tu quidem primum improbum esse ratus, in vincula coniecisses, deinde vbi cognitum esset me nihil peccasse, manumisisses: nū tibi liceret, utcunque contigerit irasci, rursus in eandem reuocare seruitutem? Minimè liceret. Istiusmodi igitur acta, leges firma volunt esse, ac perpetuò valere. Ego cum pluribus etiam argumentis docere possim non esse ius huic abdicare denuo, quem semel abdicatum, sponte sua receperit, tamen finem faciam. Nunc spectate cuiusmodi filium parat abdicare. Atque illud nondum dicam, me tum imperitum abdicatum fuisse, nunc abdicari medicum (nihil enim mihi in hac caussa suffragetur ars) tum iuuenem, nunc ætate prouectum, ut ætas etiam ipsa fidem faciat me nihil peccasse. Nam leue fortassis hoc quoque, verum tum quidem, etiamsi nullo cõmisso peccato, ut ego quidem dixerim, sed nec benemeritus alienabar à familia. Nunc porro cum nuper salutem dederim, ac beneficus extiterim, exigor. Qua re quid fieri potest ingratius? ut mea seruatus opera, tantòque elapsus à discrimine, protinus sanationem illam huiusmodi factis penset, nulla meritorum habita ratione, sed vsque adeo facillè mandarit obliuioni, atque in solitudinem abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum præter ius eiiceretur: neque solùm non meminerit iniuriæ, verum etiam & salutem attulerit, & sanæ menti restituerit? Neque enim exiguo, Iudices, neque vulgari in hunc collato beneficio, tamen huiusmodi malis nunc videor dignus. Porro quanquam hic ignorat quo in statu tunc fuerit, vos tamen omnes nostis quid facientem hunc, simul & patientem, & quibus affectum modis, ego curandum susceperim, ac medicis reliquis desperantibus, fugientibus familiaribus, nec propiùs accedere audentibus, talem reddidi, ut etiam accusare possit, ut de legibus differere. Quin magis si exemplum quæris, pater, cum propemodum talis esses, qua-

Ad fictionem.

Aliud à fictione.

Transitio.

II. Locus.

Iniquum esse se abdicari.

Ameritis.

Amplificatio beneficii à morbi difficultate.

ἔγω μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσιν παῖς ἦν, θεῖος ὢν, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ὄξιναι δὲ σοι ὠμόμυθον. ὃ γὰρ πλεῖστον ἀρχὴν ποιῆν διώματα ἰσχυρὰ ἀδικῶν λυφὴ ἀπαξ γυμνασμοῦ. τὸν δὲ καὶ φύσιν, καὶ αὐτῆς παρρησίας καὶ γνώμης ἕσπετο ποιητῶν, πῶς δὲ λόγον αὐτῶν ἀποθέσθαι, καὶ πολλάκις ἴμας οἰκειότητος ἀποστρέφει; εἰδὲ οἰκείτης ὡν ἐτύχθη, καὶ ὅ μὲν παρρησίαν πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδρασε, μετὰ πεισθεῖς δὲ ὡς ὁδὸν ἠδίκου, ἐλθόντες ἀφ᾽ ἡμέρας εἶ, ἅρ' αὖ σοι παρὲς καμὸν ὀργισθέντι, αὐτῆς ἐξέλιξεν ἑστὴν ὁμοίαν δουλείᾳ ἐπὶ δόξῃ; ὁ δὲ αὖτως. τὰ γὰρ ποιαῶτα, βέβαια, καὶ δὲ παρρησίας κέρει ἀρχὴν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ἄρα μὲν οὖν ἴμας ἐξέσθαι τούτων ἀποκηρύττειν, ὃν ἀπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀπέλαβεν, ἐπὶ πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὁμοῦ παύσομαι. σπέψασθε δὲ ἡδὴ οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξῃ με καὶ ὁδὸν τῆς τῶ φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δὲ ἰατῶν. ὁδὸν γὰρ αὐτῶν παρὲς τῆς ἡ τέχνης σωμαγωγίᾳ, οὐδὲ ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἡδὴ καὶ παρρησίας ἔχων, ὅτι πῶς τῶ μηδὲν ἀδικῆσαι αὐτῶν ἴμας ἡλικίας ἔχοντα; μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τῆς. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδίκησθαι ὡς αὐτῶν φησὶ, ἀλλ' ὅτι δὲ πεποιητῶς, περητῆτο τῆς οἰκίας; νῦν δὲ σωτηρίας ἐναλχως, καὶ δὲ ἐργάτην γενησθαι, ὃ πὶ γυμνοῖτ' αὐτῶν ἀπεργασίᾳ, σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τηλικούτων κινδύμων ἀπεπεφύργετα, τοῖς τοιούτοις βίβως ἀμείβεσθαι τῆς παρρησίας οἰκείτης, ὅτι ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω βραδύως ἐπιλελήσασθαι, καὶ ὅτι πλεῖστον ἐρημίας ἐλαμῶν, τὸν ἐφραθέντ' αὐτῶν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδικῶς ὄξε βέβλητο, μὴ μόνον δὲ οὐ μνησικακήσθητα, ἀλλὰ καὶ σώσθητα, καὶ σωφρονεῖν παρρησίας ἀσθητα; ὃ γὰρ μικρὸν, ὃ ἄδρα δὲ δικαστῶν, ὁδὲ ὅτι τυχὸν δὲ πεποιητῶς αὐτῶν, ὁμοῦ τῆς τοιούτων νῦν ἀξιοῦσθαι. ἀλλ' εἰ καὶ ὁδὲ ἀγνοῖ τὰ τότε, πῶς ἴμας ὅτι οἶα ποιοῦντα αὐτῶν, καὶ πάροντα, καὶ ὅπως ἀφαιρέσθαι, ἐγὼ παρρησίας βίων, τῆς μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένων, τῆς δὲ οἰκείων φερόντων, καὶ μηδὲ πλεονέκτων παρρησίας ἑλμῶντων, τοιούτων ἀπέφθηνα, ὡς καὶ κατηγόρησθαι διώσασθαι, καὶ ὅτι τῆς νόμων ἀφαιρέσθαι. μάλλον δὲ ὁδὲ, ὃ πᾶτερ, ὅτι παρρησίας ἀδύνατα, τοιούτων ὄντα σε πῶς ὀλίγον,

οἶα νῦν ἡ γυνὴ ἔστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρο-
 νησιν ἐπαύρησεν. ἔδιδον οὖν ποιούτων μοι
 γυμνάσιον αὐτὸ ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, ὅσῃ κατ'
 ἐμὴν σὲ μόνον σωφροσύνῃ. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπὸ
 ἐμῶν βυργετήσασα, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκείνης, δὴ-
 λὸν ἔστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ἔσθμ' ἢ γυναι-
 κα, καὶ παμπονήρως ἔχουσα, ὅσα ἰώμῳ, μι-
 σῆς, πῶς ἔτι πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῆν ὁμοίων ἀ-
 πηλλάξασα, ὑποφραγαπῆς, ἔχ' ἄρ' ὁμοιοῦς,
 τῆν ἔτι δὴν ἀπηλλαγμένους; σὺ δ', ὅσα ἀ-
 γνωμονέσασα, σωφροσύνῃς, βίβ' ἐς δικαστή-
 ριον ἀγῆς, καὶ σεσωσμένος κατὰ τῆς, καὶ ἔπειθ' ὅ
 ἀρχαίον ἐκείνο μῖσος ἀνατρέχῃς, καὶ τὸν αὐτὸν
 αἰαγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γὰρ τὸν μαθόν
 ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβῆς τῆ φαρ-
 μακῶν, ἔπειθ' τὸν ἰατρὸν ὑγαίνων μόνον. ὑμῶς δέ,
 ὡς ἄνδρες δικαστῆς, τὸν βυργετῆρα τούτου κατὰ-
 ἔξιν ἔπειθ' ἔφετε, καὶ τὸν σώσασα ἔξελασῶν, ἔ
 τὸν σωφροσύνῃς μισειν, καὶ τὸν ἀνασῆσασα
 πτωχῶν. ἔκ' ἢν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ
 τὰ μέγιστα νῦν ἀμύρτων ἐτύχον, ἡ μὲν
 πῆς ἔτι μικρὰ σωφροσύνῃς χάρις, ἐς τὸ ἀ-
 ποβλέποντα τῶν, καὶ ἢς μεμνημένοι, καλῶς
 εἶχε, τῆ μὲν παρόντων κατὰ φροσύνῃς, δι' ἐκείνα
 ὅτι πρὸς τῆ συνώμῳ ἔχ' ἢν καὶ μάλιστα
 εἰ τηλικαύτη πῆς ἢ βυργεσία τυχερῶς, ὡς
 πρῶτα ὑποφραγῆν τὰ μὲν τῶν. ὅσα οἱ μὲν
 κάμωι πρὸς τῶν ὑπὸ τῆν, ὃν ἔσασα, ἔ' ὅς τ'
 βίβ' πρῶτος χρεώτης ἔσ' ἢν, καὶ ὅτι ἔ' ἢν, καὶ ὅ
 σωφροσύνῃς, ἔ' ὅ στωιέναι πρὸς ἔξιν, καὶ μάλιστα
 ὅτε οἱ ἄλλοι πρῶτες ἢν ἀπεγνωσῶν,
 καὶ ἢ τῆς ἔ' ἢν ὡς ὁ γὰρ μὲν
 ζῶν οἱ μὲν ποιῶν τὴν ἐμὴν βυργεσίαν, ὡς ἔτε ὑὸς
 ὡν τότε, ἔτε ἀναγκάσαι τῆ φροσύνῃς ἔχων ἀ-
 πῆς, ἀλλ' ἐλβύθεος κατὰ τῆς, καὶ ἀλλότριος, D
 τῆς φροσύνῃς ἀπῆς ἀφῆς, ὅμως ἔ' πρὸς
 δὸν, ἀλλ' ἐθελοντῆς, ἀκλῆτος, αὐτεπάλγελτος,
 ἢν, ἐβουλήσασα, πρὸς ἐπιπρῆσασα, ἰασάμῳ,
 ἀνέσασα, καὶ τῆ πατέρα ἐμαυτῶν διεφύλαξασα, καὶ
 ὑποφ' τῆ ἀποκρηύξεως ἀπελογησάμῳ, καὶ
 τῆ βίβ' ἢν ὄργῃν ἔπαυσασα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσασα
 τῆ φιλοσοφίας, καὶ μεγάλης βυργεσίας πῶς ἐς
 ὅ γὰρ ἐπὶ ὁδὸν ἐπρῆσάμῳ, καὶ ὅτι οὕτως
 ἔπειθ' ἀμῶν, καὶ μὲν τῆ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσε-
 ποίησασα, ἔ' γνήσιος ὑὸς ὅτι τῆς ἀνεφάτην

A lis nunc est vxor, ad pristinam sanitatem
 reuocauī. Quare non est æquum, vt pro
 his officiis, huiusmodi mihi gratia repo-
 natur, vtque in me vnum tantummodo
 sanus sis. Etenim te non mediocribus à
 me beneficiis affectum esse, vel ex his
 ipsis liquet, quibus me criminaris. Nam
 quem ob hoc odio persequeris, quod
 vxorem extremo laborantem periculo,
 grauissimèque affectam non sanem, qui
 fit vt eundem non multo potius charissi-
 mum habeas, quum simili morbo libe-
 rarim? non gratias agas, tam acerbis e-
 reptus malis? At tu, quod quidem est in-
 gratissimum, simul atque ad te redisti,
 B protinus in ius trahis: salute donatus, pu-
 nis, & ad vetus recurris odium, eandem
 recitas legem. Egregiam igitur merce-
 dem persoluis arti, dignamque pro re-
 mediis refers gratiam, qui quidem ad-
 uersus medicum tantum sanus es. Vos
 autem Iudices huic concedetis, vt de be-
 nemerito pœnas sumat? vt salutis aucto-
 rem expellat? vt cum qui sanitati resti-
 tuerit, oderit? vt per quem reuixit, vlcis-
 catur? Haud profecto concedetis, si qui-
 dem quod æquum est, facietis. Etenim si
 C maximum aliquod flagitium in præsen-
 tia commissem, tamen superioris bene-
 ficij nomine non mediocriter mihi debe-
 bat: cuius respectu memoriâque conue-
 niebat hunc præsentem iniuriam negligere,
 & ob illa priora facile ignoscere: maxi-
 mè si tam ingens sit beneficium, vt omnia
 superet quæ postea possint accidere.
 Quod equidem mihi in hunc competere
 puto, quem seruaui, qui mihi totius vitæ
 debitor est: cui præstiti vt sit, vt sapiat, vt
 intelligat: præsertim cum cæteri omnes
 iam desperarent, seque morbo impares
 esse faterentur. Nam & illud opinor ad
 meriti mei cumulum accedit, quod cum
 id temporis filius non essem; cum nihil
 esset causæ quæ me cogeret curationem
 suscipere, verum cum liber essem, atque
 alienus, à naturali causâ solutus, tamen
 haud dissimulaui, sed vltro necus, inuoca-
 tus, iniussus adij, succurri, adnissus sum,
 sanauī, restitui, meum ipsius patrem ser-
 uaui, de abdicatione me purgaui, iram
 beneuolentia sedauī, legem pietate sus-
 tuli, magnòque beneficio reductum in
 familiam emi, atque in tempore adeò pe-
 riculoso fidem erga patrem demonstra-
 ui, meq; ipsum artis auxilio insinuauī, ac
 tribus in rebus legitimus filius apparui:

Obiectio
ingratissimum.

Afflictione.

Alia am-
plificatio à
sua condi-
tione, &
difficultate
artis.

Enumerat labores & molestias artis medica.

Quàm multa enim me fuisse passum ar-
bitramini, quantum & exhaustisse labo-
rum, dum assideo, dum obseruio, dum
opportunitates capto, nunc cedens pa-
tris vehementiæ, nunc artem admouens,
ad breue tempus concedente morbo?
Est autem hoc omnium quæ sunt in arte
medicorum, periculosissimum, huius-
modi medicari, ac propiùs accedere ad
hos, qui ad eum sunt affecti modum.
Fit enim non rarò, vt exastuante malo,
rabiem in proximos exerceant. Me tamè
nihil horum piguit, neque grauatus sum,
verùm aderam modis omnibus cum
morbo luctans, postremò superauì phar-
maco. Ne verò quisquam hoc audito
protinus apud se cogitet, Quis aut
quantus labor miscere pharmacum? Et
enim multa priùs sunt facienda, præ-
struendâ via dando pharmaco, præpa-
randum corpus, quò faciliùs recipiat
medicationem, deque omni corporis
habitu sollicitus sit medicus oportet, ina-
niens, extenuans, cibis idoneis alens,
mouens ad omne quod conducit, som-
nos accersendi rationes excogitans, soli-
tudines arte reperiens. Quibus in re-
bus agroti ceteri facilè pareant: at qui
laborant insania, ob animi libertatem
intractabiles sunt, ac gubernatu diffici-
les, ipsique medico periculosi, neque
qui facilè cura expugnentur. Proinde
sæpenumero cùm effecerimus vt iam
speremus proximè adesse morbi finem,
leue aliquod erratum incidens, reno-
uato malo, cuncta illa superiora facilè
subuertit, curationem impedit, artem
fallit. Eum igitur qui hæc omnia susti-
nuerit, qui cum morbo tam graui sit
luctatus, qui malum malorum omnium
expugnatum difficillimum vicerit, huic
vt iterum abdicet, permittetis, vtque
leges in benemeritum interpretetur suo
arbitratu, concedetis, atque cum cum
ipsa natura bellum gerere sinetis? Ego,
naturæ parens, iudices, patrem mihi
ipsi seruo, custodióque, etiam si hic
quidem iniuria me afficiat. Quòd si
filium benemeritum, leges, vt ait, secu-
tus, perdit, & à familia alienat: hic nimi-
rum liberorum osor erit: ego pius in pa-
trem. Ego naturam amplector, iste natu-
ram contemnit, fasque & ius violat. O
patrem iniustè prosequentem odio. O
filium iniustiùs amantem. Nam mihi
ipsi vitio verto, patre compellente, quòd
odio habitus, cum præter causam amo,

Alia amplificatio à natura & honestate.

πόσα γὰρ οἶεσθε παθεῖν με, πόσα καμῆν, πα-
ρόντα, ὑποηρετούμενα, καροφουλακρούμενα
νῦν μὲν, εἶχοντα τῆ τῆ πατρὸς ἀκμῆ νῦν δὲ, τὴ
τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τῆ
κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπόρτων ἑσῶν ἐν
τῆ ἰατρικῇ ὁ ἔπισφαλέστατον, τοῖς ποιούσι
ἰατρῶν, καὶ πλησιάζειν ἕτω δεικνυμένοις. ἐς γὰρ
τοῖς πλησίον πολλάκις ἀφίᾳσι τὴν λύτην,
ἔπιζέσθαι τῆ πάθους, καὶ ὁμοίως πρὸς ὅσον
τοῦτων ἀπώκησα, ἔστι ἀπεδελίασα. σιωπῶν
δὲ, καὶ πόρτα ἔσπον αἰτεζέταζομένης τῆ νό-
σο, ὁ τελευτῶν ἐκράτησα τῶν φαρμάκων.
μὴ γὰρ τῆτ' ἀκούσας διήκως ὑπολάβῃ τις,
ποιός ἢ ἡ πόσος ὁ κάματος ἐλέει φαρμάκων;
πολλά γὰρ πρὸς τοῦτου ἡμέω, δὲ, καὶ πρὸς
δοποιῆσαι τῆ πόσῃ, καὶ πρὸς ὁρμακείασαι
ράδην ἐς ἰασίν ὁ σῶμα, ἐ τῆς ἀπάσης ἐξείως
φροντίσαι, κενουῶντα, ἐ ἰσχυρόντα, ἐ οἷς χρεῖ
τρέφοντα, καὶ κινουῶντα ἐς ὅσον χρεῖσιμον, καὶ
ὑπὸν ἐπινοῶντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον,
ἀπὸ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσῶντες, ῥαδίως πεφθεῖεν
αἱ οἱ μεμνηότες δὲ, ἔστι τὴν ἐλθούσαν τῆ νῦν,
διελέγονται, ἐ διεκλιόχῃσι, ἐ τῶ ἰατρῶ ἔπι-
σφαλέως, ἐ τῆ θεραπεία δυσκαταγνώσισι. ὁ-
τὸν γινῶν πολλάκις ποιήσωμεν, ἡδὴ πλησίον
ἡμέωσαι τῆ τέλει, ἐ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι
μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσθαι τῆ πάθους,
ἀπόρτα ῥαδίως ἐκείνα ἀνέτρεψα, ἐ ἀνέπ-
δισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνῃν διέσφη-
λε. τὸν οὖν τοῦτα πόρτα ὑπομεμνηκῶντα, καὶ
ἕτω χαλεπῶ νοσήματι πρὸς ἀσφαλίσθαι,
ἐ πάθος ἀπόρτων παθῶν ὁ δυσταλωτότατον
νενηκῶντα, ἐπὶ τοῦτω ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψα-
τε, καὶ τοῖς νόμοις ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν καὶ
διεργέτου, συζητήσετε, καὶ τῆ φύσῃ πολεμεῖν
αὐτὸν ἐάσετε. ἐγὼ τῆ φύσῃ περὶ νόμος, σῶζω,
καὶ δευφύλατῶ, ὡ ἀνδρες δικαστῶν, τὸν πα-
τέρα ἐμῶντα, καὶ ἀδικῆσθαι. εἰ δὲ τὸν διερ-
γετικῶντα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκο-
λουθῶν δευφείρει, καὶ τῆ γῆρας ἀποστρεῖ, μι-
σῶπαις ἐστὶ, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι ἐγὼ
τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, ἐστὶ τῆ φύσεως
παροῦσα, καὶ καλῶς ἐξὶ δίκαια. ὡ πατρὸς,
μισῶντος ἀδικῶντος ὡ πατρὸς, φιλοῦντος ἀδι-
κώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμῶντα, τῆ πατρὸς ἀ-
ναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος, ἔ δέον φιλοῦν,

καὶ φιλαὶ πλέον ἢ παρῶν κε. καίτοι γε ἡ φύ-
 σις τοῖς πατέρας τοῖς παῖδας μάλλον, ἢ τοῖς
 παισὶ τοῖς πατέρας ἐπιπάτη φιλήν. ἀλλ'
 οὐτ' ἐκὼν καὶ τοῖς νόμοις παρῶν, οἱ τοῖς αὐ-
 δὲν ἠδικηκότας παῖδας τὰ γὰρ φυλάττουσι,
 ἔτι πλεονάζουσιν, ἢ τοῖς γυνήσδεσσι ἔλκει παρῶν
 πόρον τῶν γε γυνήσδεσσι πολὺν, ἔχοντες μεί-
 ζους ἀρχαῖς δινοίας ἔχον παρῶν ἐμὲ, μείζονα
 τὰ δὲ δικαίᾳ μοι τῆς δινοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιτι-
 δωσιν ἢ, τὸν ἔλαττον, ἐμὲ μίμνειται, καὶ ζή-
 λῶν τῶν φίλων. ἀλλ', οἱμοὶ τῆς συμφορῆς,
 παρῶν ἐπὶ καὶ μισοῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαττώει, καὶ διεργασιῶντα ἀδικεῖ, ἔτι ἀσπασ-
 μῶν ἀποκηρύττει, ἔτι τοῖς φιλόπαιδας νόμοις,
 ὡς μισοπαιδας κατ' ἐμὸν μεταχειρίζεται.
 αἰ μάλιστα, ἔτι ἐσάτης πατέρ τοῖς νόμοις κατ'
 τῆς φύσεως. οὐκ ἐστὶ ταῦτα οὐκ ἐστὶν ὡς γέ-
 λεις, κακῶς ἐρμηνεύεις, ὡ πατέρ, καλῶς
 κειμήλιους τοῖς νόμοις. οὐ πολεμεῖ φύσις καὶ
 νόμος ἐν ταῖς δινοίαις: ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις
 ἐν ταῖς ταῖς, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν
 ἀδικημάτων. ὑπερίβει τὸν διεργάττω, ἀδι-
 κεῖς πλεονάζουσιν, τῆ καὶ τοῖς νόμοις συναδι-
 κεῖς τῇ φύσει; οὐ καλοῖ, καὶ δικαιοῖ, καὶ φι-
 λόπαιδας ἐπὶ γέλοισι, ἔτι συγχαροῖς, κατ'
 ἐνὸς παιδὸς ὡς κατ' πολλῶν κινῶν πολλάκις,
 καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐὼν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοῖς
 ἐν ταῖς τῶν παιδῶν παρῶν τοῖς πατέρας δι-
 νοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας καίτοι γε ἐπὶ τοῖς
 μηδὲν ἠμάρτηκοσι, μηδὲ κειμήλιους. καὶ μὲν οἱ
 γε νόμοι καὶ ἀρχαῖς δικάζουσι διδάσκει
 κατ' τῶν τοῖς διεργάτας μὴ ἀντεποιουμένων. ὁ
 δὲ παρῶν τὰ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς
 οἷς οὐ πέποιθε κολλᾶσθαι ἀξίῶν, σκέψασθε εἰ
 πῶς ἂν ἄλλω ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς δ'
 μὲν οὐκ οὔτε ἀποκηρύττειν ἐπὶ πύττω ἔξεστιν,
 ἀπαξ ἢ δὴ τὴν πατερικὴν ἀξιοσύνην ἀποπλη-
 ρώσῃ, καὶ χρησαμένη τοῖς νόμοις, οὔτε
 ἄλλως δικαιοῖν διεργάττω ἐς τὰ τηλικαῦτα
 γυνήσδεσσι ἀπαρτεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας πα-
 ραιτεῖσθαι, ἰκανῶς οἴμα, δέδωκεται. ἢ δὴ δὲ ἔτι
 ἐπὶ αὐτῶν πλεονάζουσιν ἐλθῶντων τῆς ἀποκη-
 ρύξεως, καὶ ὁ ἐβλεψάμενος ἀξιοσύνην ὁποῖον
 ὅστιν ἀνάγκη ἢ αὐτῆς ἐπὶ τῇ γνώμῃ ἀναδρα-
 μῆν τῶν νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοὶ ἔτι παρῶν ὀλίγον
 δῶμεν, ὁ δὲ εἶναι ὅσακις αὐτῆς ἐθέλης ἀποκη-

A & magis amo quàm oporteat. Atqui
 natura comparatum est, ut patres libe-
 ros ament magis, quàm liberi parentes.
 Verùm hic studio tum leges conte-
 mnit, quæ filios nihil commeritos fami-
 liæ seruant: tum naturam, quæ paren-
 tes ad vehemens natorum desiderium
 incitat. Non solùm enim cùm plures
 habeat in me benevolentiae causas,
 maiorem, vti debebat, benevolentiam
 non adiungit atque addit, aut quod est
 minus, me saltem imitatur; meumque
 æmulatur amorem: sed ò calamitatem,
 quin insuper odit amantem, charitate
 prosequentem expellit, benemerentem
 lædit, complectentem abdicat, leges-
 que liberis fauentes, ceu liberis infen-
 sas, in me torquere conatur. O bellum,
 quod contra naturam legibus moues
 pater! Non sunt ista, non sunt, inquam,
 quemadmodum tu vis. Leges bene
 conditas, malè interpretaris pater. Non
 pugnat natura cum lege, in his quæ ad
 benevolentiam pertinent. Hic inter se
 consentiunt, & altera vtrique auxi-
 lio est ad delendas iniurias. Contume-
 lia afficis benemeritum, offendis natu-
 ram. Cur legibus quoque simul cum
 natura facis iniuriam? Quæ cùm ho-
 nestæ, iustæ, liberorum amantes esse
 cupiant, non pateris esse: quippe quas
 aduersus vnum filium tanquam aduer-
 sus multos sæpius tentes. Nec finis in
 suppliciiis quietem inuenire, quæ ve-
 lint in benevolentia liberorum erga pa-
 rentes conquiescere: quanquam alio-
 qui ne possitas quidem aduersus eos qui
 nihil peccarint. At sanè leges ingratu-
 tudinis actionem concedunt in eos qui
 benemeritis non retulerint gratiam. Ac
 qui non solùm non refert gratiam, ve-
 rumetiam punire conatur ob ea ipsa qui-
 bus adiutus est beneficia, considerate
 num quicquam facere possit iniquius.
 Itaque non posse hunc iam abdicare
 denuo, qui paternam potestatem se-
 mel expleuerit, ac lege sit vñs: præ-
 terea non esse æquum, eum qui tanta
 præstiterit beneficia, expellere, fami-
 liæque exigere, satis opinor demonstra-
 tum. Nunc autem ad ipsam abdicati-
 onis causam veniamus, & crimen cu-
 iusmodi sit, expendamus. Ac rursus
 ad mentem eius qui legem condidit,
 recurramus necesse est. Etenim vt i-
 stud tibi donemus ad breue tempus,
 licere quotiescunque velis abdicare, vt-

Alia à legi
 III. Locum
 Nullo in re
 se abdicat
 vi.

que præterea potestatem istam tibi largiamur etiam aduersus benemeritum, haud tamen simpliciter, opinor, neque quibuslibet de causis abdicabis. Neque hoc dicit legis conditor: **Quicquid** utcumque criminatus fuerit pater, abdicato: ut satis sit tantum voluisse queri. Nam si id esset, quid opus erat iudicio? Verum vos istud expendere iubet Iudices, num grauibus ac iustis de causis irascatur pater, necne. Hoc igitur in presentia considerate. Exordiar autem ab iis quæ protinus huius infamiam sunt consecuta. Iam primum omnium quod fecit sanæ menti redditus, illud erat: Rescidit abdicacionem. Ego seruator, beneficus, breuiter omnia eram. In his (nisi fallor) nihil adhuc esse poterat quod cum crimine videretur esse coniunctum. Deinde quid est omnium quod accusat? Quod obsequium, quam curam filio dignam prætermisi? Quando foris cubui? Quas intempestiuas potationes, quas comestationes obiicitis? Qui luxus? Quis leno pulsatus est? Quis accusauit? Nemo profecto. Atqui hæc sunt ob quæ præcipuè lex permittit abdicare. Cæterum cæpit egrotare nouerca. Quid istud mihi vertis crimini? morbi que pœnam à me reposcis? Non reposco, inquit. Sed quid? Quod eam curare iustus recusas, ob hoc dignus fueris qui abdiceris, quippe immorigerus patri? At ego quidem cuiusmodi sunt ista que iubet, in quibus quia non possim obsequi, videor immorigerus, paulisper differam. Sed illud prius in totum dico. Neque lex huic concedit ut quiduis imperet, neque mihi necesse est in omnibus omnino parère. Quædam enim mandata sunt huiusmodi, ut si non parueris, non sis obnoxius pœnæ. Quædam id genus, ut nisi obtemperatis, ira supplicioque sis dignus: veluti si ægrotes ipse, & ego non curem. Si quid rerum domesticarum curandum sit, & ego negligam. Si quid circa rem rusticam curandam mandas, atque ego recusem. Hæc omnia, atque id genus alia, probabiles adferunt causas paternæ querelæ. Porro cætera nostri sunt arbitrij, nempe quæ ad artes & artium vsum pertinent: maximè si nulla in re fiat iniuria patri. Iam si cui pictori præcipiat pater, Hæc pinge fili, illa nequaquam: Rursum musico, Hanc pulsa harmoniam, illam ne pulsa.

*Ao antea-
dia vita.*

*A quali-
tate causæ.*

A simili.

A ρύτην, καὶ κατὰ γε τῶ βύργετου παρῶσι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχώρησάμεν, ὅχι ἀπλῶς, οἴμοι, οὐδὲ ὅτι πάσας αἰτίας ἀποκηρύξεις· ὅσδε τῶ δ' ὀνομασθέντος φησὶν, ὅτι αὐτῆς ὁ πατήρ ἀπασάμενος, ἀποκηρύττει, καὶ ἀποκηρύττει μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ αὐτῶ ἐδὲ δικασθεῖν; ἀλλ' ὑμᾶς ποιῶ τῶτο, ὡ ἀνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτι ὅτι μετὰ γάλοισι καὶ δικαστοῖς ὁ πατήρ ὀργίζεται, εἴτε ἐμῆ. ὀκοῦν τῶτο ἤδη ἐξετάσατε. ἀρξομεθα δὲ ἀπὸ τῆς μὲν πρῶτης μαρτυρίας διθύς. τὰ μὲν δὲ παρῶσι τῆς σωφροσύνης τῶ πατρὸς, λύσις δὲ τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτήρ, καὶ βύργετης, καὶ πρῶτα δὲ ἐγώ. καὶ ὅσδε, οἴμοι, τούτοις ἐκκλησια παρῶσι ἐδιδάτο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῆς πρῶτης αἰτίας; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν ὑοῦ πρῶτης; πότε ἀποκηρύξεις ἐγγύμνῳ; τίνας πότες ἀσκήσεις, τίνας κώμους ἐγκαλέεις; τίς ἀσωτία; τίς πορνόβοσχος ὕβρις; τίς ἠπάσατο; ὅσδε εἰς. καὶ μὲν ταῦτα ἔστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νέμος ἀποκηρύττειν ἐφίσην. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητέρα; τί οὖν ἐμοὶ τῶτ' ἐγκαλέεις, καὶ νόσου δίκῳ ἀπαυτεῖς; οὐ φησὶν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπείαν παρῶσι πατήρ, οὐ γέλοισι, καὶ ἀπὸ τῶτ' αὐτῶ ἀξίος εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῶ πατρὶ. ἐγὼ δὲ ὁ μὲν οἷα παρῶσι τῶσι αὐτῶ, ὑσακούειν οὐδὲν ἀνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, παρῶσι ὀλίγον ὑσαρξήσομαι. παρῶσι δὲ ἀπλῶς ἐκφῶ φημι, ὡς οὐ πρῶτα παρῶσι τῶσι οὐτε τούτω δίδωσιν ὁ νόμος, οὐτ' ἐμοὶ ὁ πείθεσθαι πᾶσι πρῶτως αἰαγκαῶν. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶσι παρῶσι ταγματῶν τὰ μὲν ἀπὸ θυνά ἔστι, τὰ δὲ ὀργῆς, καὶ ὑμωρίας ἀξία. ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ; ἐὰν τῶ κατ' οἶκον ὀπιμελέσθαι, ἐγὼ δὲ ὀλιγορῶ; ἐὰν τὰ κατ' ἀρχὴν ὀπισκοπεῖν παρῶσι τῆς, ἐγὼ δὲ ἐκνήσθαι πρῶτα ταῦτα, καὶ τὰ ταῦτα ἐλόγησι ἐξῆς τῶσι παρῶσι, καὶ τὰ μὲν μὲν παρῶσι καὶ τὰ δὲ ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παρῶσι, ὄντα τῶ τεχνῶν, καὶ τῶ τῶσι χρησέως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατήρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοῖ αὐτῶ γράφειν πατήρ παρῶσι τῆς, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταῦτι δὲ μὴ. καὶ τῶ μοιτικῶ, πρῶ δὲ μὲν πρῶ ἀρμονίαν κρῶ, πρῶ δὲ ὅ μὴ.

καὶ

καὶ τὰ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χαλκῶε, τοιαῦτα δὲ μὴ, ἄρα αὖ τις ἀνάγκη το ἀποκη-
 ρύπτοντα, ὅτι μὴ καὶ τὰ ἐκείνη δακρυῶτα ὁ
 παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; ὁ δὲ εἷς, οἶμα. ὁ δὲ
 τῆς ἰατρικῆς, ὅσα σεμνότερον ὄντι, καὶ τὰ βίω
 χρῆσιμώτερον, τοσῶτον καὶ ἐλθουσιώτερον εἶναι
 παρὰ τῆς τοῖς χρωμῶν, καὶ ἴνα παρνο-
 μείαν ἔχῃ τὴν τέχνῃ δίκαιον τῇ δέξασθαι τῆς
 χρῆσεως ἀνάγκῃ, ὅσα δὲ μηδὲν, μηδὲ παρνο-
 μείαν, ὡρᾶμα ἰερόν, ἔθεον παιδύμα,
 καὶ ἀδελφῶν σοφῶν ὅπτι δόμα· μηδὲ ὑπὸ
 δουλείαν γνέσθαι νόμον, μηδὲ ὑπὸ φόβον, καὶ
 ἡμιεἰαν δικασθεῖς, μηδὲ ὑπὸ ἡφρον, καὶ
 πατρὸς ἀπειλιῶ, καὶ ὀρχῶν ἰδιωτικῆν. ὥστε καὶ
 εἰ τὸ τοῖς ἀφᾶς ἔπρωσι καὶ δὲ ῥήδην ἔλε-
 γον, ἢ βύλαμα, ὁ δὲ θεραπείαν διωάμενος,
 ἀλλ' ἐμαυτᾶ μόνον τὴν τέχνῃ οἶδα, ἔπειτα
 πατερι τοῖς δὲ ἄλλοις ἀπασιν ἰδιώτης εἶναι ἐβ-
 λομα. τίς τὸ ἄριστος ἔπειτα βίαιος, ὡς ἀναγκά-
 σαι αὐτὸν καὶ ἀκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; καὶ γὰρ
 τοιαῦτα, ἰκετείας, καὶ δεήσεων, ἢ νόμοις, καὶ ὀρ-
 γῆς, καὶ δικασθεῖς ὑπὸ ἄλλῃ, οἶμα, παρνο-
 χει. πεῖρα δὲ τὸν ἰατρὸν χρῆσθαι, ἢ κελδέας, βού-
 λεσθαι, ἢ φοβέσθαι, ὅτι τὴν θεραπείαν ὄντι
 ἀγεῖν, ἐκόντα ἢ ἐρχόμενον, ἢ δὲ πατρικῆς
 δὲ ἀνάγκης ἀμειροσ, ἀτελής ἢ τέχνη, ὅπου γὰρ
 τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίαις αἰ πόλις τιμαῖς, καὶ
 παρνομείας, καὶ ἀτελείας, καὶ παρνομείας διδά-
 σαι. τοιαῦτα μὲν οὖν ἀπλάως αὐτῶν εἶπεν ὑπὸ
 τῆς τέχνης, εἰ ἔσθ' διδάξαμεν με, καὶ πολλὰ
 ὅπτι μὴ γένεσθαι, καὶ ἀναλώσασθαι, ὡς μάθημι,
 παρνο μὲν ὄμφοσ θεραπείαν, τοῦ τὴν διωα-
 τὴν ἔσθαι, ἀντέλεγον. νικῶν δὲ κακῶν ἐννόησον,
 ὡς πᾶσι ἀπασιν ἀγνοῶν ποιῆς, ὄντι ἔάν με
 χρῆσθαι μετ' ἐλθουσιᾶς ἐμῶ κτήματι. τοῦ-
 τὴν ἐγὼ τὴν τέχνῃ ἔχῃ ὅσων ὄντι δέξασθαι,
 ὁ δὲ τὰ πᾶσι νόμον ὑποκείμενος, ἔσθ' ὄμφοσ αὐ-
 τὴν μεμαθηκῶ σοι, καὶ παρνο αὐτῆς ἀπολέ-
 λαυκας, ὁ δὲ τὸ παρνο ὄμφοσ δὲ μαθῶν ἔχων.
 τίνα διδάσκαλον ἐμαθῶσ; τίνα φαρμα-
 κων παρνο σκευῶν; ἢ δὲ ἰωπναοῦν. ἀλλὰ πε-
 νόμοσ ἐγὼ, καὶ τῶν ἀνάγκων ἀπορῶμφοσ,
 καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεῶμφοσ, ἐπαυ-
 δδύμεν. καὶ μοι τοιαῦτα παρνο τῆ πατρὸς ἰω
 παρνο δὲ μαθῶν ἐφόδισε, λῦπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀ-
 πορία, μῖσποσ οἰκείων, καὶ ἀποσροφή συγγενῶν.

A Tum fabro ærario, Ista cude, illa ne cu-
 de: num quisquam hunc patietur abdi-
 care filium propterea quod non ex i-
 psius arbitrio artem exercent? Nemo
 opinor. Atqui medendi ars quanto est
 honoratior, vitæque conducibilior, A condi-
 tione artu.
 tanto conuenit esse liberiores qui hac
 vtuntur: ac iustum est vt ars aliquo gau-
 deat priuilegio in exercendi facultate,
 vt neque cogatur vsquam, neque fe-
 rat imperium, res sacra, deorum do-
 ctrina, virorum eruditorum cura: ne-
 que in seruitutem trahatur legis: ne-
 que timori pœnisque tribunalium, ne-
 que calculis ac patris minis, & indocti
 hominis iræ sit obnoxia. Proinde si tibi
 palàm ac simpliciter ad hunc modum
 respondissem, Nolo curare cùm possim,
 sed artem soli mihi didici, ac patri, cæte-
 ris omnibus imperitus esse volo: quis
 est tyrannus vsque adeo ferox, vt cogat
 etiam nolentem vti arte? Si quidem i-
 stiusmodi officia blanditiis precibusque,
 ni fallor, non legibus, ira, iudiciis con-
 uenit elicere: persuadere medico oportet,
 non iubere, vt velit, non vt metuat:
 neque ad sanandum adigendus est, sed
 vltro ac lubens accedat oportet. Im-
 munis à compulsionem patris, immunis
 est ars ipsa, quando quidem ciuitates quo-
 que publicitus honores, præeminen-
 tias, immunitates, priuilegia medicis
 tribuunt. Hæc igitur in genere pote-
 ram artis nomine respondere, etiam-
 si tu me illam docuisses, si multum
 studij, multum pecuniarum insumpsis-
 ses vt discerem, & vnam hanc curatio-
 nem, etiam si eiusmodi esset vt præ-
 stare possem, recusassem. Nunc illud
 cogita, quàm rem modis omnibus in-
 gratam & iniquam facias, qui non si-
 nas me à meipso mihi partis liberè vti.
 Hanc ego artem tum cùm non essem fi-
 lius tuus, perdidici, neque tuis subie-
 ctus legibus. Atque hanc tamen tibi
 didici. Huius fructum primus sensisti,
 cùm nihil adiumenti contuleris ad eius
 cognitionem. Quem præceptorem mer-
 cede conduxisti? Quem pharmacorum
 apparatus comparasti? Nullum omni-
 no. Verùm inops, ac rerum necessa-
 riarum indigens, à præceptoribus mei
 misertis sum edoctus. Nam abs te patre
 huiusmodi mihi dabatur ad discendum
 viaticum; molestia, solitudo, cgestas, fa-
 miliariù odium, cognatorum auersatio.

Q q

A sua per-
 sona. Et in-
 strumento
 artu.

Pro istis itaque factis postulas vti arte mea, visque earum rerum esse dominus, quas mihi paravi tum cum mihi non esses dominus. Boni consule, si quid antehac vitro, nullo prouocatus officio, bene de te sum meritus, cum nullo nomine vlla abs te gratiam possem repossere. Cæterum non conuenit sanè, vt meum beneficium mihi in reliquum tempus pariat necessitatem: vt quod volēs beneficio iuui, vertatur in occasionem, vt postea nolenti præcipias: iamque in consuetudinem trahatur, vt qui semel sanauerit aliquem, semper deinde curet omnes quoscumque voluerit is qui sanatus est. Etenim ad istum modum fieret, vt quos curaremus, eos dominos nobis creauerimus, nosque metipfos illis tradiderimus, mercedis loco seruitutem accepturi, & ad omnia que iusserint, obtemperaturi; qua re quid esse potest iniquius? Quoniam te grauitèr adèd laborantem restitui, ob id existimas tibi ius esse arte vtendi mea? Atque hæc quidem dicere poteram, si mihi hic imperasset ea quæ mea sint facultatis, atque ego non omnino modis omnibus vel inuitus obtemperassem. At nunc tandem perpendite cuiusmodi sint huius imperata. Quandoquidem, inquit, me laborantem infania, sanasti: infanie autem & vxor, eodémq; tenetur morbo (sic enim opinatur) & à cæteris medicis ad eundem modum destituta est: túque potes omnia, id quod re demonstrasti: sanato hanc quoque, ac morbo leuato. Id si quis simpliciter ad hunc audiat modum, vehementer æquum videatur, præsertim illiterato, artisque medicinæ imperito. Sin autem me auscultetis artis nomine respondentem, intelligetis nimirum nec omnia esse nostræ facultatis, neque cõsimiles morborum naturas, nec eandem medendi rationem, nec eadem remedia in omnibus efficacia. Ac tum palàm fiet, quantum intersit, nolis quippiam, an non possis. Vos interim patienter auscultate me hisce de rebus philosophantem: existimantes nec inelegantem fore, nec extra causam, nec alienam à re, nec intèpestiuam de his disputationem. Iam primùm naturæ corporum ac temperaturæ, haudquaquam eadem sunt: tamen si maximè in confesso est, iisdem ex elementis constare. Verùm alia de his, alia de illis magis aut minùs participant: idque loquor adhuc de corporibus viro- rum, quæ neque similia sunt omnibus,

A confes-
quentibus.

Aqualita-
te rei im-
perata.

Locus com-
munis de
natura &
generemor-
borum &
medicina-
rum.

αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν ἀξίως, καὶ δεσποτῆς ἐῖς) θέλω τῆν ὅτ' οὐκ ἦν δεσποτῆς, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἔκων ἢ παροφείλων, εἰ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τῶ γε χάριν ἀπατηῖσθαι διωάμηνος. οὐ δὴ δεῖ τιὸ δι- ποιῶν τιὸ ἐμὸν, ἀλλὰ κίω ἐς τὸ λοιπὸν μοι γνέσθαι, ὅσῳ δὲ ἔκοντα διεργετήσῃ, ἀφορμὴν τῶ ἀκοντα κελθῆσθαι καὶ ἀσθῆναι, οὐδὲ ἔθος ὑποαρξῆσαι τῶτο, ὅ ἀπαξ πινά ἰασάμε- νον, πρῶτος ἐς αἰεὶ θεραπείην, ὁπόσοις δὲ ὁ θεραπείης θέλη. ἐπεὶ δεσποτῆς αὐ οὐτω καθ' ἡμέρην εἴημεν τοῖς θεραπείας μοῖους καὶ χροσθηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πρῶτον κελθῶσιν ὑποκρετῆν παρ- δεδωκότες. εἴ τί γνῶντ' αὐ ἀδικώτερον; εἴ τι σε νοσήσῃματα χαλεπῶς οὕτως ἀέσησα, εἴ τι τῶτο νομίζεις εἴξῃαι σοι καὶ ἀχρησθῆσθαι μου τῆ τέχῃ; ταῦτα μὲν οὖν εἴχον αὐ λέγειν, εἴ καὶ διωαπὰ μοι ὅτι παρῆσθαι. ἐγὼ δὲ μὴ πρῶτως ἀπασί, μηδὲ παρὸς αἰάκην ὑποή- κουον. νῦν δὲ ἡδὴ σπέψασθε καὶ οἶά ἔστιν αὐτῶ τὰ ἔπιτάγματα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, με- μνηῶτα, μέμνηε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσῃ (τῶτο γὰρ οἶεται) καὶ ὑπο τῆν ἀλ- λων ὁμοίως ἀπέγνωσαι, διωάσῃ τὸ πρῶ- τα ὡς ἐδῆξας, ἰὼ καὶ ταῦτι, καὶ ἀπάλλαθε ἡδὴ τῆς νόσου. τῶτο δὲ ἔτιωσὶ μὲν ἀπλάως ἀκούσῃ, πρῶτον δὲ ὄλεθρον αὐ δόξειε, καὶ μάλιστα ιδιώτη, καὶ ἀπειρῶ ἰατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκού- σετε ὑπο τῆς τέχνης δικηολογημῶν, μά- θοιτ' αὐ ὡς οὐτε πρῶτον ἡμῖν διωαπὰ ἔστιν, ἔθ' αἰ τῆν νοσημάτων φύσιν παρὰ πλῆσιν, οὐτ' ἰάσις ἡ αὐτῆ, οὐτε φάρμακα τὰ αὐτῶ ἔπι πρῶτων ἰχυρῶν, καὶ τίτ' ἔσαι δῆλον, ὡς παμπόλῳ τῶ μὴ βούλεσθαι τι, ὅ μὴ δύ- νασθαι ἀφῆρῆ. ἀγάπα δὲ μοι τὰ πε- εἰ τῶτων φιλοσοφῶντος, καὶ μὴ ἀπειρο- κελον, μηδὲ εἴσα γόνιον, μηδὲ ἀλλότριον, ἢ ἀχρησθῆν ἡγήσασθε τὸν παρὸς τῆν ἰουῶτων λό- γον. παρῶτα μὲν δὴ σαμῶτων φύσιν, καὶ κρε- σθῆς οὐχ αἰ αὐτῶ, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ τῆν ὁμοίων σιωεσῆσαι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τῆν δε, τὰ δὲ τῆν δε, μάλλον ἢ ἔλατ- τον μετέχῃ. καὶ λέγω τῶτο ἐπὶ παρὸς τῆν αἰ- δρεῖων, ὡς ὅσῳ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια,

ἔτε τῆς κρεῖστος, ἔτε τῆς συστάσεως, διαφορὰ δὲ καὶ
 μεγέθη, καὶ εἶδη, αἰσθητικὰ καὶ τὰ νοσήματα ἐγ-
 γίνεσθαι αὐτοῖς καὶ τὰ μὲν, βίαια τὰ εἶδη, καὶ πρὸς
 πλεῖστον θεραπείαν ἀναπεπλημύρα, τὰ δὲ, τέ-
 λεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ραδίως ἀλισχύοντα,
 καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῆς νοσημάτων λαμ-
 βανόμενα. ὁ ἴσως οἶεσθαι πρῶτα πυρετὸν,
 ἢ πᾶσθαι φθόιν, ἢ πᾶσθαι θυμῶνα, ἢ μανίαν,
 μίαν καὶ πλεῖστον αὐτὴν ἔσθαι τὰς γῆρας, ὁμοίαν
 ἔπι πρῶτος εἶδη σώματος, ἢ σωφρονοῦντων,
 ὁσοῦν λελογισμένων, ὁσοῦν τὰ πιαῦτα ἄξια-
 κῶτων ἐστὶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ ὁ αὐτὸς ἐν μὲν
 τὰς δεξιὰς ἰαθεῖται, ἐν δὲ τὰς ἀριστεράς, ὅτι ἐπὶ
 ὡς φθόιν, οἴμη, καὶ πυρετὸν, καὶ τὸν αὐτὸν ἐς δι-
 φέρους χώρας ἐμβάλλει, ἄλλως μὲν ἐν τῇ
 πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ ποταμῶν, καὶ βίαιᾳ,
 καὶ βίαιᾳ, καὶ ἐξήρασμένη, ἀναφύεται,
 βίαιᾳ, οἴμη, καὶ δὲ φθόιν, καὶ πολὺν
 καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γη-
 δίνῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίᾳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπο-
 ρείᾳ, ἢ ὄλλως, διαφορῶς καὶ ἐν ἑκάστοις τόποις.
 οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα πρὸς τοὺς ὑπο-
 δόξα μὲν τοῖς τόποις, ἢ διαφορῶς, ἢ ὑπορῶς, ἢ
 ἐλαττω γίνονται. τῆτο ἴσως ὑπορῶς ὁ πα-
 τὴρ, καὶ ὄλον ἀνεξέταστον κατὰ λιπῶν, ἀξιοῖ
 πᾶσθαι μανίαν ἢ ἐν ἀπῶντι σώματι, ὁμοίαν
 εἶδη, καὶ πλεῖστον θεραπείαν ἴσην. πρὸς δὲ τοῖς
 ὑπορῶς οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεία σώματα
 πᾶμπολυ τῆς ἀνδρείων διαφορῶς, πρὸς τε νό-
 σος διαφορῶς, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ
 ἀπόγνωσιν, ραδίως κατὰ μαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῆ
 ἀνδρῶν βίαιᾳ, καὶ βίαιᾳ, πόνους, καὶ κινήσεις,
 καὶ ὑπορῶς ἰαθεῖται γυμνασμένα, τὰ δὲ,
 ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιά τετραφημέ-
 να, ἢ λυκῆ αἵματος ἐνδεία, ἢ θερμὸς ἀπο-
 ρεία, καὶ ὑγρὸς πρὸς ὑπερρῶς βίαιᾳ τῆ
 ἴσως τῆς ἀνδρείων, καὶ τῆς νόσος ἐκ κεί-
 μενα, καὶ πλεῖστον ἴσως ὑπερρῶς, ἢ μάλι-
 στα πρὸς μανίας βίαιᾳ τετραφῶς. ἄτε γὰρ πολὺ
 ὁ ὄργιστος, καὶ κερδῶν, καὶ ὄξυκίνητον ἐχρῶσαι,
 ὀλίγην δὲ τῆς σώματος αὐτῆς διώματιν, ραδίως
 ἐς ὁ πάθος τῆτο κατὰ λιπῶσιν. ἢ δὲ ἴσως
 ἴσως πρὸς τῆς ἰατρῶν τῆς ὁμοίαν ἐπὶ ἀμφοῖν
 θεραπείαν ἀπαίτην, εἰδότες ὡς πολὺ τὸ μὲν
 σωφρονοῦντων, καὶ πρὸς ἑσθῶν ὄλλως, καὶ πᾶσιν
 ἔπι πρῶτος εἶδη, ὅτι ἀρχῆς βίαιᾳ κατὰ λιπῶσιν.

A neque eadem tēperatura, neque eadem
 constitutione. Vnde necessariò cōsequi-
 tur, vt morbi quoque tum magnitudine
 tum specie differentes, his accidāt: vtque
 alia sanatu sint facilia, atque ad curatio-
 nem spōte propensa: alia rursum prorsus
 desperata, vt quæ & facillimè corripiantur,
 & grauissimè à morbis prehendantur.
 Proinde si quis existimet, quamlibet fe-
 brim, aut quamuis tabem, aut peripneu-
 moniam, aut insaniam, quolibet in cor-
 pore vnā atque eandem esse genere: is
 non videatur ponendus inter sobrios, ne-
 que doctos, neque inter eos qui in rebus
 huiusmodi exquirēdis elaborarūt. **Q**uin
 idem malum in hoc corpore facilè sana-
 bitur, in hoc minimè: quemadmodū vi-
 delicet triticum, si idem in diuersos ei-
 cias agros, aliter proueniet in plano solo,
 profundo, irriguo, aprico, ventis salubri-
 bus exposito, exculto, nimirum vbere, la-
 to, copiosòque fructu: rursum aliter in
 mōtosa petricosaque terra, aliter in opa-
 ca, aliter in subiecta mōtibus. In summa,
 pro cuiusque loci diuersa natura, variè
 proueniet. Itidem & morbi, pro ratione
 corporum in quæ inciderint, aut maiores
 & vberriores, aut minores eueniunt. Ve-
 rùm his omisissis, pater, nec omnino discul-
 sare, vult quāuis insaniam in quouis cor-
 pore consimilem esse, similemque desi-
 derare curationem. Super hæc tam mul-
 ta, muliebria corpora plurimùm differre
 à virorum corporibus, vel ad morbi cor-
 ruptionem, vel ad sanandi spem aut de-
 sperationem, facile fuerit cognoscere.
 Siquidem virorum corpora bene compa-
 cta sunt, neruosa, laboribus, agitationi-
 bus, vita sub dio acta, exercitata: con-
 trà fœminarum, flaccida, malè compa-
 cta, in vmbra alita: candida, ob sangui-
 nis inopiam, calorisque penuriam, & hu-
 moris superuacanei abundantiam. Qua-
 re facilius corripiuntur, quàm virorum:
 vtpote morbis exposita, nec ferentia cu-
 rationem: præcipuè verò ad insaniam
 procliuiora. Nam cùm multum habeant
 iracundiæ ac leuitatis, faciliè que com-
 moueantur, porrò corporis exiguæ sint
 vires, faciliè in hoc malum prolabun-
 tur. Proinde non conuenit, in vtrif-
 que eandem à medicis sanandi rationem
 requirere: cùm intelligatis, hæc ab il-
 lis longissimo distare interuallo, iam ab
 ipso protinus ortu discreta, tum tota vi-
 tæ ratione, tum actionibus omnibus,
 tum studiis atque exercitiis vniuersis.

Qq ij

Quare cum dicis, Insania laborat : adde hoc quoque : laborat mulier. Neque confundas hic omnia, sub vnam & eandem insaniam referens appellationem : verum discretis iis, quemadmodum & natura discreuit, quid in quoque præstari possit, considera. Nam nos, quemadmodum initio dixisse memini, illud in primis spectamus, ægroti corporis naturam, ac temperaturam, & cuius qualitatis magis sit particeps, calidius an frigidius, vicens an ætate deficiens, magnum an pusillum, crassum an macilentum : reliquaque id genus omnia. Quæ si quis penitus expenderit, is demum erit idoneus cui fides habeatur vel desperanti, vel recipienti : quandoquidem & insaniam innumerabilia sunt genera, & causæ complures : nec vocabula quidem eadem. Neque enim idem desipere ac delirare, rabere & insanire : verum hæc omnia nomina significant magis aut minus obnoxium esse morbo. Porro causæ aliæ sunt viris, aliæ feminis. Rursum inter ipsos viros aliæ iuuenibus, aliæ senibus : puta iuuenibus immodica fermè repletio : senibus autem importuna calumnia, ira impotens ; quæ sæpenumero incidit aduersus domesticos. Hæc initio perturbat animum : deinde paulatim vergit in insaniam. Porro mulierum corpora & multæ res infestant, & facillè in morbum adducunt : præcipuè verò si quem oderint vehementius, aut si inuideant inimico, secundis rerum successibus vtenti : aut si quid molestum sit, aut si cui succenseant. Hæc paulatim subgliscentia, multoque alita tempore, tandem in insaniam euadunt. Eiusmodi rerum aliquid vxori quoque vsuuenit, pater : & haud scio an nuper aliquid illi ægritudinem aliquam attulerit. nihil enim illa oderat, quamquam morbo sanè tenetur, neque his malis vllius medici cura poterit eripi. Quòd si quis alius se facturum receperit, aut si quis eam liberarit : tum me oderis licet velut iniurium. Tametsi ne illud quidem verebor dicere pater : Etiam si non prorsus esset, vt est, desperandum : sed adhuc aliqua salutis spes leuis ostenderetur, nec sic quidem facillè manum admouerem, neque statim auderem ministrare potionem : videlicet veritus fortunam, ac multorum hominum obrektionem. Vides vt omnes arbitrantur priuignos inuisos esse nouercis omnibus,

*A periculo
euentus, &
persona no-
uerce.*

ὅτι τὸν τὸν λέγει, ὅτι μέμνη, πρὸς τὴν ὅτι
 ἔ ζωὴ ἔσα μέμνη· ἐ καὶ μὴ σύλχθαι τὰ
 πᾶντα τῶ τῆς μαρίας ὑπάρχον ὀνόματι,
 εἰ δὲ τῶ αὐτῶ δοκοῦντι· ἀλλὰ χρεῖσας ὡς-
 ὡς ἔστι, καὶ ὄν τῆ φύσιν, ὅ διωατὸν ἐφ' ἐκεί-
 σου σὺ πει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆν λέ-
 γων εἰπὼν μέμνημι, τὸ τοῦ πρῶτον ἔπιση-
 ποῦμεν, φύσιν σώματος τῆ νοσοῦντος, καὶ χρεῖ-
 σιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχθαι, καὶ εἰ θερμότε-
 ρον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμαῖον, ἢ πρῆθηκός,
 καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πικρὰ, ἢ ὀλιγὸς ἄ-
 κων, καὶ πᾶντα τὰ τοιαῦτα. ἔ ὅλος αὖ τις αὐ-
 τῶ πρὸς ἐξέτασιν, πᾶν ἀξιοπίστους ἀν' εἴη, ἀ-
 πογινώσκων τί, ἢ ὑπογινώσκων· ἐπεὶ καὶ τῆς
 μαρίας αὐτῆς μυρία εἶδη ἔστι, ἔ παμπόλλης
 ἔχθαι αἰτίας, καὶ ὁσδὲ τῶ πρὸς κληρίας αὐ-
 τῶ ὁμοίας. ἔ γὰρ τῶν τῶ φανερῶν, καὶ τῶ ἀ-
 παρῶν, ἔ λυτῶν, ἔ μεμνημένα, ἀλλὰ τῶν
 πᾶντα τῶ μᾶλλον ἢ ἥτιον ἔχεσθαι τῆ νόσῳ,
 ὀνόματά ἔστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν,
 ἀλλὰ, ταῖς δὲ γυναῖξιν, ἔτεροι, ἔ τῶν αἰ-
 δρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις, ἀλλὰ, τοῖς δὲ γε-
 γηρακόσι, ἀφ' ὧν, νέοις μὲν, πληθὺς
 ὡς ὁ πολὺ, γέρονσι δὲ, ἀφ' ὧν ἀχαιροί, καὶ
 ὀργῆ ἀλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπε-
 σσῶσα· ὁ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶπα,
 κατ' ὀλίγον ἐς μαρίαν πρὸς ἐξέτασιν· γυναῖξιν
 δὲ πολλὰ κατὰ τῆν, ἔ ῥαδίως ἐς τὸ νόσον
 ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ τίνος πο-
 λὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐξῆρῶν ὑπερῶν, ἢ λύπῃ-
 τος, ἢ ὀργῆ κατ' ὀλίγον, τῶντα ὑποτυφῶ-
 ρύμα, καὶ μακρῶ χρόνῳ ἐν τῶ φθόνῳ, μαρίαν
 ἀποτελεθ. τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ ζωὴ πέ-
 πονθη, καὶ ἴσως τι λελέπηκεν αὐτῶ ἕνα λόγος.
 ὁσδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίση, πλεῖν ἔχεται γε, καὶ
 οὐκ αὖ ἐκ τῶ παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θερα-
 πείῳ πῶν δυνάτω, ὡς εἴτε ἄλλός τις ὑπο-
 ριπο, εἰ τις ἀπαλλάξθαι, μίση τῶτε ὡς ἀδι-
 κοῦντα ἐμὲ, καὶ μὲν κακῶν, ὦ πάτερ, οὐκ αὖ
 ὀκνήσαμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως
 ἀπέγνωσο, ἀλλὰ τις ἐπ' σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνετο, οὐκ αὖ ὁσδὲ ἔτω ῥαδίως πρὸς κλη-
 μιν, ὅδ' αὖ πρὸς χείρως φάρμακον ἔχθαι ἐ-
 πόλημισα, δεδιώς τῶ τῆν, καὶ τῶ τῶ τῶ πολ-
 λῶν δυσφημίαν. ὁσδὲ ὡς οἶον πᾶντες εἶαι
 ἡ μῖσος πρὸς τοῖς πρὸς ὄντας πάσης μηδίας,

καὶ ὡς ζῆται, καὶ τίνα κρινῶ μαρίας τῶ-
 τῶ γυναικίαν αὐτῆς μεμνηνῆαι; τίχα οὖν
 τις ἔσθ' ὡπίθουσι, ἄλλως χωρήσθ' ἔκα-
 κού, καὶ τῶν Φαρμάκων ἔδωκεν ἔντων, κα-
 κήθη καὶ δολεῖν τῶν θεραπειῶν γεγνῆναι.
 καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὡς πάτερ, ἔπως ἔχῃ
 καὶ πᾶν σοι τετηρηκῶς λέγω· ἔποτε ῥᾶον
 ἔξῃ, καὶ μωραίως πῆ τῶ Φαρμάκου· δὲ
 τῶτ' ἔπιχρεῖν ὅσ' ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον
 ὁ ἄποτυχεῖν με κατεπεύχης, καὶ κακοδοξία
 πρὸς αὐτὴν θέλεις. ἔασον ἔσθ' ὁμοτέχων
 φρονήσθαι. ἐὰν δέ με ἄποκηρύξης πάλιν,
 ἐγὼ μὲν, καὶ τοὶ πᾶντων ἔρημος γυμνασιάρχης, οὐ-
 δὲν καὶ σοὶ δὲν ὄξομα. τί σ' αὖ, ὅσ' μὴ
 γυμνασιάρχης ἢ νόσος ἐπιδυμῆσαι; (Φιλῆ γὰρ
 πῶς τὰ τῶν αὐτῶν ἐρεθίζομεθα, καλιδρομεῖν)
 τί με πρὸς αὐτὴν δεήσῃ; θεραπειῶν μὲν ὡς
 ἴσθαι καὶ τότε, καὶ ἔποτε λείψω τῶν τάξιν, ἡ
 τοῖς παῖδας ἔταξεν ἢ φύσις, ὅσθ' ἔξομα γυμνασι-
 ἔσθ' ἐμαυτῶν ἔπιλήσσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονή-
 σης, αὐτῆς ἀναλαμῶσθαι πῶποτε πιπεύσθαι
 με δεῖ; ὅσθ' ἔξομα, καὶ τῶν ποιῶν, ἔπιπῶ
 τῶν νόσων, καὶ ἔσθ' ὁμομιμήσθαι ὁ πάρος· ἔξομα,
 καὶ πρὸς αὐτὴν, ὅσθ' τηλικούτων κακῶν αἰσθη-
 λας, δὲ τείνη, καὶ ὅσθ' αὐτῆς, καὶ ὁ μέγιστον, ὅσθ' ἔξομα,
 καὶ πρὸς μῖσος τρέπη, καὶ τοῖς νόμοις αἰα-
 καλῆς. οἴμοι πάτερ, τῶν αὐτῶν ἡ σου καὶ τῆς πᾶ-
 λαί μαρίας τὰ πρὸς οἴμια.

A etiamsi probæ fuerint : eâsque hanc ceu
 communem quandam mulierum infan-
 niam insanire. Quare facillè suspicatus
 fuisset aliquis, si malum hoc secus eue-
 nisset, neque profuissent remedia, perfidam
 ac dolosam fuisse curationem. At-
 que vxoris quidem res pater ad hunc se-
 fe' habent modum: idque loquor, quod
 prorsus exploratum habeo : nunquam
 meliùs est habitura, etiamsi millies bi-
 berit pharmacum : eoque non operæ-
 pretium conari : nisi me in hoc solùm vr-
 ges, vt frustrer, idque vis, vt fœdam mi-
 hi famam accersam. Patere vt mihi eius-
 dem artis professores inuideant. Quod
 si me rursum abdicaris, ego quidẽ etiam-
 si ab omnibus deserar, tamen tibi nihil
 imprecabor graue. Sed quid si (quod a-
 uertat Deus) redeat morbus? (solent
 istiusmodi fermè mala irritata recurrere)
 quid erit mihi faciendum? Curabo, vt
 nosti, tum quoque, neque vnquam defu-
 turus sum officio quod liberis natura præ-
 scripsit : neque generis, quoad in me fue-
 rit, obliuiscar. Deinde si resipueris, num
 credere debeo futurum vt me denuo re-
 cipias illud vide. Iam ista quum facis, ac-
 cersis morbum, pestemque refricas : heri
 ac nudius tertius è tantis elapsus malis,
 contendis, vociferaris: quòdque grauif-
 simum est, irasceris: ad odium propen-
 sus es: leges reuocas. Hec mihi pater,
 istiusmodi fuerant superioris insanix tue
 proœmia.

Peroratio
 Commo-
 nitio.

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

PHALARIS PRIMVS. Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Phalaris Agrigentinarum tyrannus fuit: cui faber quidam Perillus siue Perilaus, taurum æreum obtulit, ita factum, vt in eum homines damnati coniecti succenso igne torrerentur, atque inter cruciandum cum vociferarentur, mugitus boum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, vt ibi in templo inter cetera donaria deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atque immaniſſimo idem habebatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, vt ab impio & nefario profectum, reijcerent, oratione hac contra famam hanc de se sparsam, per Legatos sese defendit. Oratio generis Iudicialis est, status qualitatis. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam puniſſe se fatetur, sed id iure ac necessitate quadam factum ostendit. Exordium à voto incipit. Narratione, consilia & causas susceptæ tyrannidis, & quomodo eandem gesserit, postremò etiam qua necessitate ad supplicia sumenda, & custodiam corporis comparandam compulsus fuerit, exponit, quæ & ipsa confirmandi vicem habent. Post hæc autem Confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, argumentis à simili, à legibus, & causa, à signis & comparatione sumptis, eleuando interim etiam tyranni nomen & inuidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum in dies in hoc genere succrescentium. Peracta causa, ad commendationem muneris transit, quam à causis & honestate dedicationis trahit. Peroratio ex persona Legatorum fit, quæ assenſu dactorum, & ipsorum obtestatione perficitur.

Q 9 iij

Exordium à vobis.

I s. i τ nos huc Legatos, ô Delphi, princeps noster Phalaris, taurum hunc Apollini adducturos, ac vobis pauca quædam auditu non inidonea, cùm super duce nostro, tum super oblato munere verba facturos. Itaque quorum gratia huc profecti venimus, hæc sunt. Cæterùm hæc vobis exponenda nobis in mandatis dedit: Ego, inquit, ô Delphi, talé de me apud omnes Græcos esse existimationem, qualis sum, at non qualem me odio prosequentium aut inuidorum mendax fama apud ignotos traduxit: præ omnibus rebus permutatione facta amplecti velim. Maximè verò omnium, apud vos talem de me opinionem esse optarim, qui & cæteros vitæ sanctimonia antecellitis, & Pythii affectores estis, ac tantumnon Dei familiares atque domestici. Etenim persuasissimum habeo, si me vobis purgauero, atque ostendero frustra crudelitatis suspicionem de me incidisse, etiam aliis omnibus me per vos purgatum fore. Porrò autem ipsum Deum, eorum quæ dicturus sum, testem inuoco, quem nullo modo possum decipere, aut falso & ficto sermone circumducere. Fortasse enim hominibus imponere haud operosum est: at deo verba dare, maximè verò huic, id verò nullo modo fieri potest. Cæterùm ego inter Acragantinos non ex obscuris sum maioribus, verùm si quisquam alius, ex illustri loco natus, ac liberaliter educatus: tum ingenuis disciplinis & artibus imbutus, vrbi memet popularem exhibere non destiti: iis verò qui mecum in eadem versabantur Republicæ æquum & modestum me præstiti. Violentiæ autem, aut illatæ iniuriæ, aut contumeliæ, aut præcipitati iudicii, nemo me vnquam sub prioribus vitæ annis insinulauit. Verùm cùm argumentis non dubiis perspicerem, eos qui diuersam à me in administranda Republica rationem sequebantur, vitæ meæ moliri insidias, ac omnibus modis mei è medio tollendi occasionem captare ac quærere, nostra verò ciuitas seditionibus factiosis dissecta ferueret: vnicum illud effugium in tantis rerum difficultatibus, securitatémque, reperi, pariter & ciuitati tuendæ salutem, si occupato per vim principatu, illorum ferociam refrenarem, eosque à struendarû insidiarum studio sedatos retraherem, eademq; opera ciuitatem popularium factionibus flagrantem, ad modestum & tranquillû statum adigeré. Et erant sanè non parû multi hoc meum institutum collaudâtes, viri & modesti, & amantes Reip. quibus & mea sententia, & instituti iam conatus necessitas non fuit obscura.

Ratio.

Attestatio quis fidem facit orationi.

Narratio quæ vitæ & actiones suas exponit.

Causa & consilium occupatæ tyrænidis.

Πεμψὼν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἀξιοῦσά τε καὶ θεῶ τῶν ταύρων τῶτον, καὶ ὑμῖν δὲ λέξομεν τὰ εἰκότα ὑπὲρ

τε αὐτῶ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τῆ ἀγαθήματος. ὦν μὲ οὐκ ἐνεκα ἠκημεν, ταῦτά ἐστιν ἂ ὅ γε παρὸς ὑμᾶς ἐπέεσθαι. Ἐγὼ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοῖσδε τῶν ἑσπερίων βασιλεύς, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἢ ταῦτα τῶν μισθόντων καὶ φρονούντων φήμη τῆ ἀγνοούντων ἀκαχῆς ταῦτα δέδωκεν, αὐτὴ τῆ πόλεως

Β ἀλλὰ ξαίμεν αἰ. μάλιστ' ὅτι ὑμῖν, ἴσως ἱεροὶ τέ εἴτε, ἐπεὶ περὶ τοῦ Πυθίου, καὶ μοινοῦ στωοικιοῦ, καὶ ὁμωροφιοῦ τῆ θεῆ. ἠγροῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησάμεν, καὶ πείσομαι μάλιστα ὡμὸς ὑποφθῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δὲ ὑμῶν ἀπολογησάμενος ἔσομαι. καλὰ δὲ, ὦν ἔρα, τὸν θεὸν αὐτὸν μῦθον, ὃν ὅσα ἐνὶ δήπου ταῦτα λογίσασθαι, ἐφουδῆ λόγῳ ταῦτα λατῆν. αὐθροῦ ποιεῖ μὲν γὰρ, ἴσως δὲ ἀπατήσασθαι ῥάδισον. θεὸν ὅτι, καὶ μάλιστ' ὅτι τῶν, δὲ ταῦτα ἴσως ἀδύνατον.

Γ εἰ καὶ τις ἄλλος ὢ γεννῶς, καὶ τραφεὶς ἐλθῆσει, καὶ παιδεία παροσερηκῶς, αἰεὶ διείλεται, τῆ μὲν πόλεως δημοτικῶν ἐμμετῶν περὶ ἔχων. τοῖς ὅτι συμπολιτευομένοις, ὅτι περὶ καὶ, καὶ μέγιστον. βίαιον ὅτι, ἢ σκαμὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθροῦσων, ὅσα δὲ εἰς ἂ δὲν ἐπεκάλει μὲν ταῦτα παρὰ τῶν ἐκείνων βίαιον. ὅτι ὅτι ἐώρων τοῖς πάντας μοι πολιτευομένους ὅτι περὶ λαθῶντας, καὶ ὅτι ἀπορῶς ὅτι παρὰ ἀελάσθαι με ζῆτῶντας (δηρῶς ὅτι ἠμῶν τότε ἢ πόλις) μίας ταῦτα ἀποφυγῆν καὶ ἀσφάλειαν βίαιον, τῆ αὐτῆν ἅμα καὶ τῆ πόλεως σωτηρίαν,

Δ εἰ ὅτι ἡμῶς τῆ ἀρχῆς, ἐκείνου μὲ ἀναστῆσαι, καὶ παύσομαι ὅτι περὶ λαθῶντας, τὴν πόλιν δὲ σωφροσῆν κατὰ μαχάσασθαι. καὶ ἢ ὅτι γὰρ ὅσα ὀλίγοι ταῦτα ἐπαυθῶντες αἰσῶρες μέτεροι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ πλεὺ γινώμεν ἢ δεσπῶ τὴν ἐμῶν, καὶ τῆς ὅτι χρησῆσιως πλεὺ ἀγαθῶν.

Τούτοις συλλαγονισαῖς χρυσάμιδος, ραδίως
 ἐκράτησα τῆς ἐπιχρήσεως. Τούτουθεν οἱ
 μὲν οὐκ ἐπέταρατον, ἀλλ' ἠπάχουον ἐγὼ
 δὲ ἦρχον, ἢ πόλις δὲ ἀπερρησίατος ἴω. σφα-
 γαὶ δὲ, ἢ ἐλάσας, ἢ δημεύσας, ὅσδε χ' ἦν
 ἐπιβεβηλοκότων εἰργαζόμεναι, καίτοι ἀνα-
 κτήσι τὰ τοιαῦτα τολμαῖν ἐν ἀρχῇ τῆς διωα-
 σεύας μάλιτα. Φιλαδέφεια γὰρ, ἔταρο-
 τητι, καὶ τῶν ἡμέρων, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμα-
 σίως ἐγὼ ἠλπίζον ἐς τὸ πείθεσθαι παρσάξε-
 ῶν Τούτοις. ἄλλοις γὰρ τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπί-
 σμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ
 στωεσίσι ἐχρῶμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν
 δὲ πόλιν αὐτῶν ὁρῶν ὀλιγαίρα ἦν παρσε-
 τῶτων διεφθαρμένη, ἦν πολλῶν κλε-
 πτόνων, μάλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοινὰ,
 ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκρησάμην, καὶ οἰ-
 κοδομημάτων ἀναστάσειν ἐκόσμησα, καὶ
 τειχῶν περὶ βολῆ ἐκράτησα, καὶ τῶν παρσε-
 δοῖς, ὅσα ἢ σὺν κρινῶν τῇ ἦν ἐφεσῶτων ἐπι-
 μελεία, ραδίως ἐπήνευσα, καὶ τῆς νεολαίας
 ἐπεμελούμην, καὶ ἦν γέροντων παρσύνουσι,
 ἔταρον δὲ ἡμῶν ἐν ἡέας καὶ ἀξνομαῖς, ἔταρον
 γύρεσι, ἔταρον δημοποινίαις, διῆζον ὑβρίσας δὲ πρ-
 ῆτων, ἢ ἐφῆτων ἀφροσφῆ, ἢ γυμνακῶν ἀπα-
 γαγῆ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψας, ἢ δεσποτι-
 κῆτις ἀπειλή, ἀποῖτα μοι ἔταρον ἀκρόσασ-
 ῶν. ἦδη δὲ καὶ τῶν ἀφῆτων τῶν ἀρχῶν,
 καὶ κατὰ ἡέας τὴν διωασεῖαι, ἐσχοπούμην,
 ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσασθαι αἰ τις ἐ-
 νοῶν. ἐπεὶ τὸ γὰρ ἀρχῶν αὐτῶν, καὶ πᾶσι παρσε-
 πειν, ἐπαρῆς ἦδη, καὶ σὺν φρόνα καμα-
 τηρῶν ἐδόκει μοι εἶναι. ὅ δ' ὅπως μηκέτι τοιαῦ-
 τῆς πίνος ἡεραπειῶς δεήσεται ἢ πόλις, τῶν
 ἐζητοῦμαι ἐπὶ κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος, τῶν
 τα εἶχον. οἱ δὲ ἦδη τε στωίσαντο ἐπὶ ἐμῆ, ἔ-
 τῶν τῶν ἔταρον τῆς ἐπιβουλής, καὶ ἀποσά-
 σεως ἐσχοπούμην, καὶ στωμοσίας στωεκρό-
 ποιῶ, καὶ ὅπλα ἢ δεσφῶν, καὶ χεῖματα ἐπο-
 εἶζοντο, καὶ τοῖς ἀστυγῆτονας ἐπεκαλοῦμην,

A Horum itaque usus & opera & consilio, *Modus ad-*
 haud difficulter voti compos reddēbar. *ministra-*
 Ex illo itaque illi quidem non amplius *tionis.*
 rebus nouandis, aut turbis concitandis
 studentes, inter se discordantes disside-
 bant, sed iussis obtemperabant: ego ve-
 rō imperium obtinebam: ipsa autem ci-
 uitas sua libertate carebat. Cæterum ce-
 des aut infestationes aut proscriptiones
 ne in eos quidem à quibus sæpenumero
 insidiosè petitus eram, usurpauī aut exer-
 cui. Atqui operæpretium audere eius-
 modi, in tuendo principatus imperio po-
 tissimum. Etenim humanitate, comitate,
 & mansuetudine, præterea ex honoris &
 B dignitatis æqualitate mirificam in spem
 veniebam, fore ut ad obediendum om-
 nes pertraherētur. Statim igitur omni
 simultate deposita, cum inimicis in pristi-
 nam & gratiam & concordiam redij, ac
 illorum plurimis & in dandis incundis-
 que consiliis, & in conuersatione dome-
 stica utebar familiarissimè. Porro cū
 ipsam urbem animaduicerem magistra-
 tum negligentia atque incuria corru-
 ptam, multa furantium, aut potius com-
 munes ciuitatis opes rapientiū: & aquæ-
 ductus reparauī, & ædificiorum sumptuo-
 sis extructionibus exornauī, ac muro cir-
 cunducto firmauī: prouentūsque, quot-
 quot magistratuum cura communes e-
 rant, accessione non modica cumulauī:
 iuuentutis rectè educandæ impediō ma-
 gnam curam habui: senes peculiari reue-
 rentia prosequēbar. Populū verò spe-
 ctaculis ac largitionibus, præterea solen-
 nitatibus atque epulis publicis mihi de-
 uinctum detinui. Virginum verò contu-
 meliosas corruptiones, aut epheborum
 supra abominanda & nefaria, aut iniu-
 riosas satellitum immisiones, aut cōmi-
 nationes tyrannicas ita auersabar, ut ne
 audire quidem fas putarem. Iam verò de
 C dimittendo quoque imperio, principa-
 tūque deponendo, mecum inito consilio
 deliberabam, si quo modo tranquillè at-
 que securè à curarum fluctibus liberatus
 quiescerem. Etenim principem agere, ac
 res omnes ut rectè fierent administrare,
 prouinciam grauem ac odiosam esse exi-
 stimabam, & rem non sine inuidia labo-

riosam. Sed enim ne posthac tali administratione egeret ciuitas, in ea cogitatione sus-
 cepta adhuc versabar, ac iam olim ea animo cogitabundo quærebam. Porro autem
 ciues meī concitata seditione iam aduersus me insurrexerant, deque struendarum in-
 fidiarum ratione, faciendāq; defectione deliberabant. Quin etiam clandestinis con-
 spirationibus iam coniurauerant, armāque collegerant, pecunias priuatis impensis
 comportauerant, ciuitates finitimas ad ferēdum missis copiis auxilium accersuerant,

iamque in Græciam ad Lacedæmonios atque Athenienses legatos petitum subsidium miserant. Quorum autem criminum reum me facturi essent, iam illis deliberatum erat, tum quemadmodum ad mortem memetipsum mihi consciscendam adacturi forent, atrociter comminabantur. Præterea quæ supplicia excogitabant his qui publicè puniendi forent, occultè non tulerunt. At enim quòd nihil tale, præter illorum spem atque sententiam, perpeſsus sim, diis immortalibus acceptum refero; quorum opera mihi detectæ sunt insidiæ: omnium verò maximè Pythio, cuius beneficio & insomnia mihi ostensa sunt, illique missi quorum iudicio singula cognoui, atque sagaciter deprehendi. Ego verò hoc loco vos ô Delphi, in hoc ipso metu quem nunc ipsa oratione quam acerbus fuerit, facilè sentitis, volo super his quæ tunc acta sunt, consilium mihi detis, quo tempore nulla munitus custodia fermè captus, rebus difficillimis vrgentibus salutem quærebam. Proinde paulisper animo saltem suscepta Acragantem versus peregrinatione ad me, visisque illorum apparatusibus, ac minis auditis, dicite quidnam faciendum sit. Humanitatène erga illos ampliùs utendum est, concessaque impunitate, perditorum civium malignitati & nefariis conatibus parcendum, & dissimulanter ferendum scelus illorum est, tametsi mihi actutum extrema perpetienda forent? Magis autem conveniebat, ut nudus à cruentis civibus miseram eadem sustinerem, eosque qui mihi fuerunt charissimi, coràm crudeliter peremptos perire cernerem? An verò talia hominis fuissent nimium insensati, sed consentaneum erat generosiori, viròque digniore cogitatione animo concepta, hominisque prudentis, & iniuria affecti, iracundia suscepta illos prosequi: mihi verò ipse è præsentibus periculis emerso, in posterum securitatem præpararem? Hæc fat scio mihi facienda suavissetis. Quid ergo ego post hæc feci, qui accersitis reis atque noxiis, & concessa illis fandi atque respondendi copia, & adductis argumentis, singulisque diligenter & accuratè exploratis atque conuictis, posteaquam nihil ampliùs inficiari poterant, meritum de illis sumpsi supplicium, vehementer ex-candescens, non quòd mihi perniciem machinati fuerant, sed quòd in illo proposito me permanere non suissent, quod ab initio prosequendum mihi constitueram? Et iam ab illo tempore me ipse comitatu satellitum stipatum custodire non desino, atque ex illis quotquot ex occulto insidiosè me petiverint, supplicio afficere pergo.

A καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπεσβύοντο. ἀ μὲν γὰρ πρὸς ἐμοὺς αὐτὸς, εἰ ληφθεῖν, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με ἀποχρεῖα ἀποάσασθαι ἠπέλοιω, καὶ ἀς κοράσις ἐπένοω, δημοσία τρεβλούμενοι, ἐξέπον. τῶ μὲν δὲ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωρεῖται τὴν ἐπιβουλῶν. ἢ μάλιστ' ἂν ὁ Πυθίος, ὀνειράτα τε παρδείξας, καὶ τοῖς μινύσοντες ἕκαστα ἐπιπέμπων. ἐγὼ δὲ ἐν αὐτῶν ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὅτι τῶ αὐτὸς δέοις νῦν τὰ λογιμῶν ἡμορμήους ἀξίω πρὸς τῶν τότε παρακτεῖναι μου συμβουλεύσασθαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεῖς, ἐξήτοιμα πᾶσι σωτηρίας πρὸς τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῆ γνῶμη ἐς Ἀκράγαντα πρὸς ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς πρὸς ἀποδοῦν αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλάς ἀκούσαντες, εἶπατε ἢ δὲ ποιεῖν Φιλαδελφία χρησασθαι πρὸς αὐτοῖς ἐπι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσονται πείσεσθαι τὰ ὑστατα; μάλλον δὲ γυμνῶ ἤδη ὑπέχθη τὴν σφραγῶν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πᾶσι ἡλίου πινός ἐστι, ἡνναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη ἀφρονήντα, καὶ χολίω ἐμφορνος, καὶ ἠδίκημένου ἀνδρός ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνοις ἐμμοτῶ δὲ ἐκ τῶν ἐόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν πρὸς ἀσφαλεῖν; τῶν οἷσ' ὅτι πωεβουλεύσατε αἱ. ἢ οὖν ἐγὼ μὲν τῶν ἐποίησα, μετασειλάμενος τοῖς αἰτίοις, καὶ λόγου μετὰ διὰ αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἐλέγχους πρὸς ἀγαθῶν, καὶ ἀφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδὲ αὐτοῖς ἐπὶ ἕξαρτοι ἦσαν, ἢ μωρόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλόμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰδῶν ὑπὸ αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῆ παρὰ ἐσθ' ἡμῶν, ἢ ὅτι ἀρχῆς ἐνεσητάμην. ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνων, φυλάττων μὲν ἐμμοτῶν, ἀγατελῶν ἐκείνων δὲ τοῖς αἰεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κοράζων,

Communi. a. 10, qua agnitatem facti sui colligit ex casibus.

Ex circumstantiis. 11.

Proposito.

εἴη· οἱ ἀνθρώποι ἐμὲ τῆς ὀμότητος αἰπῶν), **A**
 οὐκ ἐπιλογίζομαι ποτέρου ἡμῶν ἢ
 ἢ ποσότη τούτων ἀρχή· στυγρόντες δὲ πάν
 μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκλογίζοντο, τὰς τιμωρίας
 αὐτῶν ἠπιώτερον, καὶ τὰς δεικνύσας ἐν αὐταῖς ὀ-
 μότητας. ὁμοίον ὡς εἴ τις πρὸ ὑμῶν ἱεροσουλὸν
 πῖνα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτοῦμαι, ἀ μὲν
 ἐπόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱε-
 ρὸν ἔρχηται, καὶ κατέσπασε τὰ αἰαθήματα,
 καὶ τῷ ξοαίου ἠΐατο, κατηρησθῆναι δὲ ὑμῶν
 πολλῶν πλὴν ἀχρότητα, ὅτι Ἕλληνας τε, καὶ
 ἱεροῖ ἐπὶ λέγοντες, ἠπαρμέναια ἀνθρώπων
 Ἕλληνα πλησίον τῷ ἱεροῦ (καὶ γὰρ ἐπὶ πύ-
 λῳ τῆς πόλεως ἐπὶ λέγεται ἡ πέτρα) κο-
 λασιὰ ποιῶντι περὶ βαλῆν. ἀλλ' οἶμαι, αὐτί τε
 γελᾶσατε, ἢ τὰ λέγει τις κατ' ὑμῶν, καὶ
 οἱ ἄλλοι πᾶντες ἐπαρμένονται ὑμῶν πλὴν καὶ
 τῶν ἀσεβουῶντων ὀμότητα. τὸ δ' ὄλον, οἱ δῆμοι
 οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς ποσῶμα-
 σιν ἐφεσῶς ὅστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτε ἀδίκος, αὐ-
 τὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι,
 καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ
 Ραδάμανθυς ἢ, ὁμοίως δὲ ἀπᾶντες ἀρελεῖν
 ἀπειθοῦσι, τοῖς μὲν πονηροῖς αὐτῶν, ποσῶ **C**
 ὀφθαλμοῖς πηλείοι, τοῖς δὲ χερσὶ, τῇ κοι-
 νῳ τῆς ποσῶσεως, ὅμοίως μισθὸν συμ-
 ποσῶμα βαίνοντες. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκροῦμαι καὶ πρὸ
 ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοῖς γινέσθαι τυράννοις
 σοφοῖς ἠπὸ Φαύλω ὀνόματι δοκίμῳ, χερ-
 σὸν καὶ ἡμερῶν ἠγῶς, ὅπτι δὲ δὲ γινόμενος ὦν ἐπίων,
 καὶ λόγους ἐπὶ βραχέως ἐπὶ τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἀ-
 ποκειμένους, ἀγάλατα, καὶ ἀναθήματα τῶν
 Πυθίᾳ. ὁρᾶτε δὲ ἐπὶ τοῖς νομοθεταῖς τῶν κολα-
 στικῶν εἰδῆ τὸ πλεονέμεναι, ὡς τῶν γε ἄλλων
 ὁσῶν ὀφελος, εἰ μὴ φόβος ποσῶσειν, καὶ ἐλ-
 πῆς τῆς κολασιῶς. ἡμῶν δὲ τῶν πολλῶν ἀναγ-
 χαρότερον τοῖς τυράννοις, ὅσα ποσῶς ἀνάγκη
 ὀσῶν ὀφελος, ἐμισοῦσι τε ἄμα, καὶ ὅπτι βου-
 λῶσιν ἀνθρώποις στυγρόμεν, ὅπου μὴ δὲ τῶν
 μορμουλικῶν ὀφελος πῆ μῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ
 τῶν ποσῶ τῶν Ἰδρας μῦθῳ τὸ ποσῶ γὰρ εἰσικεν.

Deinde hominos crudelitatis me accu-
 sant, non valde reputantes ab utro no-
 strum primum huius mali initium subin-
 troductum sit: ea quæ in medio euenere,
 & quamobrem de ciuibus nefariis sum-
 ptum sit supplicium, negligenter com-
 plectentes: pœnas tamen sceleratis ciui-
 bus irrogatas, in crimen vocant, easque
 quæ sibi in illis excruciandis committi
 visæ sunt crudelitates. Non dissimile fa-
 ctum, si quis apud vos sacrilegum quæ-
 dam præcipitio multatum vidisset, cæ-
 terum quæ nefariè designasset, non re-
 putaret, quemadmodum noctu in tem-
 plum ingressus, sublatis furtim pretiosis-
 simis quibusque donariis, fanum religio-
 sissimum impiè depeculatus esset, ac et-
 iam statuis manus sceleratas admouisset,
 magnæ tandem crudelitatis vos ac-
 cusaret, quod cum & Græci & sancti esse
 perhibeamini, supplicio affecissetis
 hominem Græcum prope templum. Et-
 enim non ita procul ab vrbe fertur esse
 petra huic destinata supplicio. At vos;
 vt opinor, eiusmodi hominis stolidita-
 tem risu profecuturi essetis, si quis hæc
 aduersus vos dicere auderet: alij autem
 omnes vestram aduersus impios malefi-
 cos crudelitatem collaudabunt. In sum-
 ma, populi non perpendentes qualisnam
 ille sit qui rebus imperio præest, siue ius-
 tus, siue iniustus, simpliciter ipsum no-
 men tyrannidis profequuntur odio, ipsi-
 que tyranno extremè infensi sunt: & ta-
 metsi Æacus aut Minos aut Rhadaman-
 thus principatum gesserit, omnes ta-
 men ex æquo è medio tollere appropere-
 rant, malos illorum ante oculos sibi pro-
 ponentes, bonos verò communi accusa-
 tioni innocenter obnoxios eodem odio
 complectētes. Cæterum audio apud vos
 quoque in Græcia multos fuisse tyran-
 nos sapientes, qui sub hoc vitioso (vt vi-
 detur) nomine commodos & mansuetos
 omnibus sese vtendos præbuerint: è quo-
 rum numero nonnullorum orationes quo-
 que breues & succinctæ in delubro ve-
 stro vnà cum statuis ac muneribus Py-
 thio repositæ continentur. Respicite
 autem ad legum scriptores etiã irrogan-
 darum pœnarum rationi & consuetudini

Confirmatio.
 A simili.
 Locus pro tyranno.
 Ab exem-
 plo.
 Tyrannorum periculosa multiplicata similitudine.
 Tyrannorum periculosa multiplicata similitudine.

plurimum tribuentes, quasi cæterarum rerum nulla expectanda sit utilitas, nisi metus
 malefactoribus esset propositus. ac certa spes constituta luendi pro flagitiis supplicij.
 Cæterum nobis tyrannis in hoc lōgè maior imposta est necessitas, qui cæteris neces-
 sariò præsumus, quique communem cum nobis odiosè inuidentibus tum necem ma-
 chinantibus cōsuetudinem agimus, vbi ne personati quidem vllam securitatis utili-
 tatem sentimus, sed omnis nostra res perinde vt fabula quæ de Hydra fertur, se habet.

Quanto enim plures præciderimus, tanto plures nobis puniendi occasiones sup- pullulant. Est autem operæpretium ut ista feramus, ac capita subinde recrescen- tia semper recidamus, & per Iouem iux- ta Iolai institutum igne quoque absuma- mus, si salui rerum potiri cupimus. Et- enim eum qui necessitate coactus semel in hæc inciderit, & ipsum materiæ non dissimilem esse necesse est, aut scelera- tis ciuibus parcentem, perire funditus. In summa, quem putatis vsque adeo mentis esse agrestis, efferatæque immanitatis ho- minem, cui voluptati sit alios flagellis ce- dere, aut cruciatorum audire gemitus, aut cædes & carnificinas spectare, nisi ve- hementem infligendarum pœnarum caus- sam haberet? Quoties igitur dum alij fla- gris cæderentur, lacrymatus sum? Quo- ties autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor, grauius ego suppli- cium & diuturnius sufferens? Etenim vi- ro natura bono, necessitate autem saxo & amarulento, multo durius est de aliis sumere, quàm de se sumi supplicium. Si verò liberè quod sentio proferèdum est, ego profectò, si mihi daretur optio, utrū velim nonnullos innocenter punire, an me ipsum potiùs mortem oppetere: pla- nè persuasum habete, quòd nihil cuncta- tus, mori potiùs eligerè, quàm homines nihil mali præter æquum cõmeritos, sup- plicio afficere. Dixerit verò aliquis, Preo- ptas potiùs ô Phalari, ipse iniustè interire, quàm iustis ex causis pœna affligere infidiatores? Velim profectò hoc. Rursus enim vos Delphos in consilium voco, utrum præstabilius esse putatis, iniusta morte oppetere, an iniustè seruare eum qui exitium machinatus sit? Nemo, ut o- pinor, adèd vecors est, & egens animi, qui non viuere potiùs præligat, quàm serua- tis hostibus interire. Et quotnam ego ex his qui manus mihi admouere conati sunt, seruauì, (quorum de numero est Acanthus ille cum Timocrate & Leogo- ra) veteris quæ mihi cum illis fuit con- suetudinis & amicitix recordatus? Cæ- terùm si ita vester fert animus, atque ad- èd vobis cordi est meos mores nosse propiùs, eos qui in Acraganta frequen- ter commeant hospites interrogate, cui- usmodi ego me erga illos gerere soleam, aut ostendere, & num humanum & li- beralem me præbeam acoedentibus, qui exploratores etiam in portis constitutos ha- beo, neque non auditores, quinam & vnde nauigarint, ut certior factus, pro dignita- te honorem habens dimittam illos. Nonnulli quoque studiosè & sua sponte me visunt,

III. A signis.

Comm- nicatio.

Clementia ex. impla.

III. A signis a- lud.

Α ὄσα γὰρ αἰ ἐκκόπιω μὲν, ἴσως δὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τῷ κολάζειν ἀφορμῆ. Φέρει δὲ αἰδάλκη, καὶ ὁ αἰαφύο μὲν ἐκκόπιον αἰεὶ, καὶ ἔπι κρήνην, ἢ Δία, καὶ τὸν Ἰόλεον, εἰ μέλλοι μὲν ἔπι κρητήσιν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ ποιαῦτα ἐμ- πεσεῖν ἠναίκα σμένον, ὁμοῖον γὰρ τῇ ἰσοπέ- σθι καὶ αὐτὸν εἶ) ἢ φηδὲ μὲν τῷ πλησίον, ἀ- πολωλέναι. ὅλως δ', ἵνα οἴεσθε ἕτως ἄξιον, ἢ αἰήμερον αἰ. θεσπον εἶ), ὡς ἡδεσθαι μα- στρούτα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, ἔ σφατιο- μῶν οὐδὲν, εἰ μὴ ἔχοι πινὰ μέγαλιν τῷ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γὰρ ἐδάκρυσα μα- Β στρομῶν ἄλλων, ποσάκις δὲ θρήνην, καὶ ὀδύρεσθαι τῷ ἐμαυτῷ τύχην ἀναίκα ζομῆ, μείζω κλάσιν αὐτὸς καὶ χρονωτέραν ἰσο- μῶν; Ἀνδρὶ γὰρ φύσθι μὲν ἀγαθῷ, ἀλλὰ δὲ αἰδάλκη πικρῷ, πολὺ τῷ κολάζεσθαι ὁ κολάζειν χαλεπώτερον. εἰ δὲ δεῖ μὲν πρὶ ῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ ἀρεσίς μοι ποσπετέην, πό- τερα βύλομαι, κολάζειν πινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, ὃ ἴτε, ὡς ὁσθὲν μελλήσας, ἐλοῖ- μιν ἢ τεθνήσκει μᾶλλον, ἢ μὲν ἀδίκω- τας κολάζειν. εἰ δὲ τις φαίη, ὅτι ἔλασται, ὁ αὐτὸς τεθνήσκει ἀδίκως, ἢ δικίως κολάζειν τοῖς ἔπι βούλοις, τῷ το βουλοῖ μιν ἢ. αἰ τις γὰρ ὕμας, ὃ Δελφοὶ, συμβούλοις καλῶ, πότερον ἀμεινον εἶ) ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀ- δίκως σῶζειν τὸν ἔπι βουλοῖ βουλοῖ κῆτα; ὁσθὲν οὐ- τως, οἶμα, ἀλ' ὅστις ὅστις, ὅς ὅσα αἰ ποσπημή- σθαι ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοῖς ἐχθροῖς, ἀπο- λωλέναι. καίτοι πόσοις ἐγὼ ἔ τῷ ἔπι χρη- σάμεν μοι, ἔ φαμερῶς ἐληλεζμένον, ὁμοῖως ἔσωσα; οἶ) Ἀχαιοὶ ποσπενί, ἔ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγῶρον τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ, παλαμᾶς Δ σσηθείας τ' ποσθὲ αὐτοῖς μνημονύσας, ὅτ' οὐ μὲν δὲ βουληθῆτε τοῖ μὲν εἰδέναί, τοῖς εἰσφοιτῆ- τας εἰς Ἀχράγαντα ζένοις ἐρωτήσαστε ὁποῖος ἐγὼ εἶ αὐτοῖς εἶμι, ἔ εἰ φιλανδρόπως ποσθὲ φέρωμαι τοῖς καταίροισιν. ὡς γὰρ ἔ σθη- ποῖς ἔπι τῷ λιμῶν ἔχω, καὶ πᾶσι δῖνας, τίνες, καὶ ὅθεν καταπεπλήκασι, ὡς κατ' ἀξίαν πινῶν, ἀποπέμποιμι αὐτοῖς. ἔνοι δὲ καὶ ἔξεπίτηδες φοιτῶσι πρὶ ἐμέ,

οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ Φάλαρος τὴν
 σπουδαίαν πλὴν ἐμὴν ὡς παρ' ἀμέλει & παρ' ἡν
 ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ
 ὡς ἐμοὶ ἀκηκώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλ-
 θεν ἐπαίναίν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς
 αἰαχίας ὠμότητος. εἶτα οἶέσθε τ' παρὸς τοῖς
 ὀδυνοῖς φιλάνθρωπον, ὅπως ἀδίκως πῆς οἰ-
 κείοις παρὸς φέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως
 ἠδίκητο; ταῦτα μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ τῶ ἀπο-
 λελόγημα ὑμῶν ἀληθῆ, καὶ δίχρα, καὶ ἐπαίνου
 μολῶν, ὡς ἐμοῦ πείθω, ἢ μίσησ ἀξία. ὡς
 δὲ τ' αἰαθήμενος, καὶ ὡς ὑμᾶς ἀκούσασ ὅτι
 καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τῶτον ἐκτεθᾶμι, οὐκ
 ἐκδοῖς αὐτὸς τὰ ἀδριαντοποιῶ. μὴ γὰρ ἔγω
 μαγείῳ, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῶσαι κτημῶν.
 ἀλλὰ Πείλαρος ἡμῶν ἡμεδαπὸς, χαλκὸς
 μὴ ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἀνθρώπος. οὗτος πᾶμ-
 πολὺ τῆς ἐμῆς γνώμης διημῆρτηκός, ὅτε
 ἠερίσθαι μοι, εἰ κενὸν τινα κλέσθαι ἐπινοή-
 σθαι, ὡς δὲ ἀπώτος κολάζειν ἐπιθυμῶντι. καὶ
 δὴ κατὰσκαυάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων,
 κάλλιπον ἰδεῖν, καὶ παρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰ-
 κασμένον κινήσεως γὰρ αὐτῶν ἐμυκθμοῦ ἔδδ
 μόνον παρὸς τὸ καὶ ἐμψυχον εἶδον δακρῖν. ἰδὼν
 δὲ, ἀνέκραγεν ὀδυρῶν, ἄξιον τὸ κτήμα τῶ Πυ-
 θίου. πεμπέος ὁ ταῦρος τῶν θεῶν. ὁ δὲ Πεί-
 λαρος πῆρετός, τί σ' εἰ μᾶθους, ἔφη, πλὴν σο-
 φίας πλὴν ἐν αὐτῶν, ἐπὶ πλὴν χρείαν, ἡμῶν πῆ-
 χεται; καὶ ἀνοίξας ἄμα τὸν ταῦρον καὶ τὰ νῶ-
 τα, ἡμῶν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβάσας
 εἰς τὸ μηχάνημα τῶτον, καὶ κατὰκλείσας,
 παρὸς πῆρεται μὲν τοῖς αὐλοῖς τοῖς δὲ παρὸς
 τοῖς μυκθῆρας τῶ βοός, πῆρ δὲ ὑποκείθαι κε-
 λδύειν. ἐπὶ μὲν οἰμῶζεται, ἐπὶ βοήσεται, ἀλη-
 κτοῖς τῆς ὀδυρῶν ἐγὼ μῆρος. ἢ βοὴ δὲ, ἔφη τῶ
 αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσθαι, οἷα λιγυρώτα-
 τα, καὶ ἐπαυλήσθαι θρῆνῶδες, καὶ μυκθῆσεται
 γερῶτατον, ὡς τὸν μὲν, κολάζεσθαι, σὲ δὲ, τέρ-
 πεσθαι μετὰ τὸν κατὰσκαυάσθαι. ἐγὼ δὲ ὡς ἔτ'
 ἤκουσα, ἐμυσάθην πλὴν κακῶν μηχανῶν τῶ
 ἀδρός, ἐπὶ τῶ ἐπινοῶν ἐμίσσησ τ' κατὰσκαυά-
 σματος, καὶ οἰκείαν αὐτῶν πμωρίας ἐπέθηκα.

A Græcorum quidem sapientissimi, neque
 nostram conuersationem respuunt aut
 subterfugiunt : quemadmodum nuper
 sapiens ille Pythagoras ad me venit, cum
 longè alia de fama mea inaudisset. Po-
 stea verò quàm omnia secus se habere
 comperit, discessit collaudans me in sci-
 tia, ob crudelitatem verò necessariò mi-
 hi exercendam mei miserescens. Postre-
 mò putatísne eum qui erga peregrinos
 tam humano affectus est animo, aduer-
 sus domesticos tantam exercere iniusti-
 tiam, nisi præter modum iniuria affice-
 retur? Hæc ferè sunt quibus me vobis a-
 bundè purgatum esse opinor, vera pro-
 fectò & iusta, ac multo magis laude, vt
 ego mihi persuadeo, quàm odio digna.
 Sed enim de misso donario iam tempus
 est vt audiatis, vndenam & qua ratione
 taurum hunc possederim, statuarij opera
 non locata. Neque enim tam dementis
 sum animi, vt tales possessiones mihi de-
 siderandas esse putem. Sed erat quidam
 Perilæus nostratis gentis homo, egregius
 quidem & ingeniosus artifex, cæterum
 natura malus & improbus. Ille tota via
 cùm à sententia mea aberrasset, putauit
 se mihi rem admodum gratam factu-
 rum, si nouum quoddam supplicij genus
 excogitasset, quasi præ omnibus rebus
 præcipuam in sumendis suppliciis volu-
 ptatem cupientissimè caperem. Iam ve-
 rò boue fabricato, ad me venit ferens il-
 lum, aspectu sanè pulcherrimum, atque
 accuratissimè ad veri bouis imaginem
 expressum. Tantùm illi motus & mugit-
 us deerant, quominus viuus esse puta-
 retur. Viso autem illo, statim exclama-
 bam: Dignum munus Pythio: mitten-
 dus est hic taurus Apollini. Porrò Peri-
 læus assistens: Quid si, inquit, sapientiam
 quæ in illo est, perdisceres, ac vsum cui
 præbendo formatus est? Et cum dicto
 taurum per dorsum aperuit. Si quem,
 inquit, cruciatibus torquere volueris,
 coniecto illo in machinam, ac dorso ite-
 rum concluso, hæcce tibias naribus bouis
 admotas accommoda: ignem autem suc-
 cendere iubeas: ac ille quidem inclusus
 plorabit vociferabiturque inusitatis &
 ineffugibilibus detētus doloribus, cæte-
 rum vociferatio per tibias tantum tibi
 absoluet nimium stridulum, & lugubre

r.
 A minori.
 Epilogus.
 Transilio.
 Comment.
 datio do-
 narij.

quiddam modulabitur : quinetiam insuper mugitus ciebit tristissimos, ita vt ille in-
 ter modulandum tormentis crucietur, tu verò singulari voluptate afficiaris. Porrò
 ego his auditis crudelem machinam extremè auersatus sum, & immanem illā instru-
 menti indolem prorsus respuī, conueniēsq; & debitum illi supplicium imposui.

Et age, inquam, ô Perilaë, ne vana videtur esse tua promissio, ipse nobis in taurum ingressus, veram artis tuę industriam comprobato, ac vociferantes imitare, vt certo cognoscam num ea quę iactas carmina per tibias cantata exaudiantur. Perilaus nihil cunctatus his dictis promptè obtemperat. Ego autem, postquam ingressus est, concluso tauro, ignem iussi succendere. Recipe, dixi, debitum arti tuę tam admirandę præmium, vt magister musices ipse primus omnium canas. Ac ille enimvero iustissima passus est, sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego viuentem, & adhuc semivivum spirantem iussi eximere, ne si immoreretur, nece sua opus contaminatum impiaret: illum inhumatum per scopulos præcipitari imperavi. Taurum verò piaculis mundatum, deo dedicandum legavi, omnemque de illo historiam iussi adscribere, dedicantis mei nomen, Perilaum artificem, illius immanem sententiam, meam in puniendis maleficis equitatem, conueniens supplicium, primos artificis concentus & modulationes, præterea primam musices experientiam. Vos autem Delphi iustè facietis, si pro me vnà cum legatis sacra feceritis, taurumque deo in eleganti delubro dedicaueritis, vt omnibus perspicuum fiat quo ego aduersus criminosos sim animo, tum qua acerbitate vlcisci solem superuacuas illorum ad perpetrandam malitiam cupiditates. Itaque hoc ipso solo facto satis superque quibus moribus præditus sim, manifestatum est, Perilaos suppliciis affecto, ac tauro dedicato, neque ampliùs ad aliorum torquendorum musicam reseruato, quem nihil aliud modulatum esse pro certo affirmo, præterquam solus mugitus artificis: quòdque in solo ipso artis periculum fecerim, ac statim barbaram illam & inhumanam musicam compescuerim. Atque hæc quidem in præsens deo offerre libuit. Dedicabo verò illi & alia sæpenumero, vbi tantum illius munificentia consecutus fuero, vt amplius pœnarū acerbitate erga noxios non egeam. Hæc equidem, ô Delphi, quemadmodum à Phalaride facta sunt, singula quàm verissimè percensuimus. Iusti verò vtique habendi simus, si fidem vobis facientes, veritatis testimonium illi præstiterimus, quippe qui harum rerum non imprudètes, nullam nunc mentiendi occasionē aut causam habeamus.

Peroratio
ex persona
legatorū.

καὶ ἄγε δὴ, ἔφλω, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κεν ἢ ἄλλως ὑποχρεῖς ταῦτα ἔσσι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, πλὴν ἀληθείᾳ τῆς τέχνης, καὶ μίμησιν τοῖς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂν φῆς μέλη, ἀλλ' ἢ αὐτῶν φθέρηται. πείθεται μὲν γούρις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον εἶμι, καὶ ἀκλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφ' αὐτῆν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ᾤσθηται αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίχμα ἔπαυεν, ἀπολαύων τῆς αὐτῆς ὀμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἐπ' ἐμπνοῶν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἔξαρεθλεύσας κελύσας, ὡς μὴ μιδόμεθ' ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκρίνον μὲν ἀπαφοκατακρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρσας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθρομένον τὰ θεῶ· καὶ ἔπιπυράσας γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα πλὴν πάντων διηγῶσιν τῆς ἀναπήντος ἐμοῦ ποιήσεως, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, πλὴν ὀπίνοισι πλὴν ἐκείνου, πλὴν δικαιοσύνην πλὴν ἐμὴν, πλὴν ᾧρεπούσων τιμωρίας, τὰ τῆς σοφοῦ χαλκῆος μέλη, πλὴν ᾧρεπῶν πείραν τῆς μουσικῆς. ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίχμα ποιήσετε, θύσαστες μὲν ὑπὸ ἔμοῦ μὲν ἢ ἢ ᾧρεπῶν, αἰαθῆντες δὲ τὸν ταῦρον ἐκελῶ τῆς ἱεροῦ, ὡς πρῶτες εἰδείειν οἶος ἐγὼ πρὸς τοῖς πονηροῖς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύωμαι τὰς περὶ τὰς ἐς κακίαν ὀπίπυρίας αὐτῆς. ἰκανὸν γούν καὶ τὸ το μόνον δηλώσασί μου τὸν ἔσπον, Περίλαος κολασθεῖς, ἔ ὁ ταῦρος ἀνατεθῆς, καὶ μηκέτι φυλασθεῖς πρὸς ἄλλων κολασθῶντων αὐλήματα, μηδὲ μελωδῆσας ἄλλο ἐπὶ, πλὴν μόνον τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνον αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυτα πλὴν ἀμουσον ἐκείνῳ καὶ ἀπθύθροπον ᾧδῶν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα πρὸ ἔμοῦ τὰ θεῶ. αἰαθῆσθαι δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδὴ μοι ᾧρεπῶν μηκέτι δεῖσθαι κολασέων. ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ ᾧρεπῶν τῆς Φαλαειδῆς, ἀληθῆς πάντων, καὶ οἷα ἐπρὸς ἀπὸ ἔμοῦ. ἔ δικαιοὶ αὐ εἰρήμῳ πιπεύεσθαι ἵφ' ὑμῶν, μὲν τυροδῆτες, ὡς αὐ καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῆς ψεύδεσθαι νῦν ἀπὸ ἔμῳ ἐχόντες.

εἰ δὲ

Εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρῶν μά τινα
 πονηροῦ δδκρωῶτος, καὶ ἀκοντος χαλαρῶν ἰωα-
 κρασμῆνου, ἰκετεῦσθε ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ακρα-
 γαντῖνοι, Ἑλλήνες τε ὄντες, καὶ ὁ Σαρχαῖον
 Δωρεῖς, πρὸς ἡστέσθαι τὸν ἀνδρα, φίλον εἶ)
 ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἔκαστον
 ὑμῶν δὲ ποιῆσαι ὠρημηδρόν. γράβετε οὖν
 αὐτοῖ τὸν ταῦρον, ἐ ἀνάγετε, ἐ δὲ ἔσαθε ὑπὲρ
 τῆς Ακράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτῆ Φαλα-
 ριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀσπράκτες ἀποπέμ-
 ψητε, μήτ' ἐκθρον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν
 ἀποτερήσητε χαλλίσου τε ἀμα, καὶ δικαιοτά-
 του δῶα θήματος.

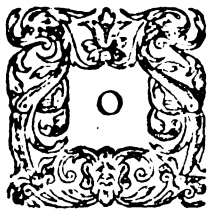
A Quòd si quoque necesse est pro viro nos esse supplices, quem falsò multi suspicantur esse improbum, quippe qui inuitus & coactus in malos animaduertit: supplicamus vobis nos Acragantini, qui & Græci sumus, & ex antiquo Dores, complectamini humanitate vestra virum amicitiam vobiscum iungere cupientem, ac cum qui multum & publicè & priuatim vnicuique vestrum benefacere & prodesse studeat. Assumite igitur vos ipsi taurum, deòque dedicatum offerite, ac pro Acragante ipsiúsque Phalaridis salute precantes, vota facite. Et nolite nos infecta legatione dimittere, ne & illum contumelia afficiatis, eadèmq; opera deum elegantissimo iuxtà ac iustissimo munere priuetis.

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ.
 PHALARIS SECVNDVS.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Declamatio breuis, sed arguta est: qua ex Delphicis sacerdotibus quidam suadere fingitur, quò donum Phalaridis, de quo in superiore oratione agitur, in templum recipiatur, ac deo consecratur. Genus causæ deliberatiuum est, Status negotialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè periodo & suspiciones eas quibus fauore aliquo adductus, aut aliàs corruptus, ad suadendum accessisse videri poterat, à se remouit, & sola beneuolentia, studioque còmunis utilitatis, ad dicendum se progressum esse docet; deinde & dociles & attentos eadem breuitate facit. Post Exordium Propositio sequitur. Hanc confirmat primùm ex locis honestatis, ostèdens, impium ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à templo excludatur: neque enim quenquam posthac quicquam oblaturum esse, & deum suis sacris ac debito cultu priuatum iri. Deinde contra voluntatem ipsius dei esse, ut qui certis indicis ac signis declararit gratam istam legationem sibi esse. Hinc quòd de crudelitate tyranni obiiciebatur, diluit, confutatis testimoniis à conditione personæ, & incertitudine: & contra ab officio admonet, ut sacra magis procurent, & deo operentur potiùs, quàm iudiciis vacent. Post hæc ad locum utilitatis transit, docètque contra communem utilitatem fore, si dona excludantur. Nam ex his omnem prouentum esse Delphorum, & omnem item famam & gloriam. Denique nullo veterum exemplo hoc fieri. Et, si maximè in deliberationem hanc rem vocare velint, officio eos uti debere, iuste ac liberè iudicantium, non ex effectu aliquo rem aestimare. Peroratio, repetitione argumentorum, cum admonitione eorum incommodorum quæ ex hac re consecutura sint, & quòd nihil temere innouandum sit, perficitur.

Υπὲρ Ακράγαντινων, ὧ αὐ- B
 δρες Δελφοί, πρὸς ἕνεος ὦν,
 ἕτε ἰδῶ ἕνεος αὐτῆ Φαλα-
 ριδος, οὐτ' ἄλλω ἔχων
 πρὸς αὐτὸν, ἢ δινοίας ἰδίαν
 αἰπῶν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπιδᾶ. τῶ δὲ
 πρὸς ἕνεος αὐτῆς τῶ ἠκόντων πρὸ αὐτῆ,
 τι, aut olim iūgendæ cum illo amicitie spē, tātum verò missos ab eo legatos audierim,

V m antehac nulla mi-
 hi, ὃ viri Delphi, neque
 cum Acragantinis ciui-
 bus hospitalitas intercef-
 sisset, neque cum ipso
 Phalaride priuatim vlla
 domesticæ familiaritatis contracta esset
 societas, neque aliam haberē erga illum
 aut peculiare causam sociadæ beneuolē-
 tiæ, aut olim iūgendæ cum illo amicitie spē, tātum verò missos ab eo legatos audierim,

*Capitae
 beneuolē-
 tiam à re-
 motione su-
 spicionis,
 & volun-
 tate erga
 temp. sua.*

R r

αqua & modesta perorantes, callidēque prospicerem & quid piē à vobis fieri posset, & quid publicæ vtilitati conducibile foret, cum primis verò quid Delphis nō indecorum factu futurum esset: surrexi in medium oratione mea vos cohortaturus, ne & virum principem, & piē agentem, contumelia temere afficeretis, neque munus ipsum, quod deo iam destinatum est, à vobis alienaretis: præsertim triū maximarum rerum perpetuò monimentum futurum, artis præstantissimæ, cogitationis crudelissimæ, & iusti supplicij.

Proposio. Itaque ego, quòd & in incerto habetis quid hac de re statuendum sit, quòdque magistratus deliberandum vobis proposuerint, num munus suscipiendum, an iterum retro ablegandum sit, parum religiosum esse arbitror. Multo autem potius impietati nullum modū relinquetis: neque enim aliud hæc res erit, quàm nefarium sacrilegium, quod turpitudine sua omnia longè latēque excedit flagitia. Nec minùs impium erit factu, Deo donaria dedicare volentibus, ne facultatem quidem offerendorum munerum concedere, quàm ea quæ deus iā oblata possidet, depeculari. Precor autem vos, cum & ego vnus sim è Delphorum numero, ac ex aquo publicæ gloriæ particeps, si conseruata fuerit; tum diuersæ opinioni obnoxius, si quid in præsens aduersus existimationem nostram perperam admissum fuerit; ne templum obseretis piis & religiosiis hominibus, neque ciuitatem nostram omnium mortalium contumeliæ atque calumniis traducendam obiciatis, quasi ea quæ Deo offerenda mittuntur, sycophantiis illudentem, calculisque & iudicio donaria dedicantes reificantem. Siquidem nemo quicquam posthac muneris offerre audebit, certior factus, Deum nulla beneuolentia suscepturum, quod priùs Delphis non visum sit probabile. Proinde Pythius iam antè non iniquam de misso donario tulit sententiam. Si enim aut Phalarim odio haberet, aut eius munus contemptim auerfaretur, facile ac promptum illi fuerat illud vnà cum nauì oneraria qua allatum est, in mediis Ionij maris fluctibus submergere. Iam verò ille à vestra sententia longè latēque dissentit, cum & sereno cælo. illis Ionium traicere præstitit (quemadmodum ipsi testificantur) ac saluos in Cirrham vsque pertulit: quo facto satis manifestum est monarchæ pietatem sibi non improbari. Oportet autem & vos diuinæ sententiæ adiectis calculis, & hunc taurum reliquis templi ornamentis adiungere:

Proposio.

Confirmatio.

I. A pietate & religio- ne.

Amplificatio ex consequentibus.

II. A voluntate dei, quam ex signis probat.

A ἔπισημὴ καὶ μέγιστα διεξιόντων, καὶ ὁ βίσι-
 βὲς ἄμα, καὶ ὁ κοινῇ συμφέρον, καὶ μέλι-
 σα ὁ Δελφοῖς παρέπον παρορωμῶμος, αἰέ-
 τλω παρδραίνεσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἀν-
 δρα διωάστω βίσεβουῶτα, μητ' αἰάδη-
 μα ἤδη τῶ θεῶ κερτωμολογημῶνον, ἀπαλ-
 λοτειοῦ καὶ ταῦτα, τειῶν τῆς μεγίστων
 ἐς αἰεὶ ὑπόμνημα γημοσῶμων, τέχνης καλ-
 λίστης, καὶ ἔπινοίας κακίτης, καὶ δικίας κο-
 λάσεως. Εγὼ μὲν οἶω, καὶ ὁ ἐσθδιασῶ ὑ-
 μαῖς ὅλως πᾶσι τούτου, καὶ δημιουργοῖς ἡ-
 μῖν παρθεῖναι τὴν ἀφάσκεψιν, εἰ χεῖ δέ-
 B χεσθαι ὁ ἀνάδημα, ἡ ὀπίσω αὐτῆς ἀπο-
 πέμπειν, αὐτοῖον ἤδη εἶ) νομίζω. μέλλον
 δέ, ἐστὶ ὑπερβολῶ ἀσεβείας ἀπολελοι-
 πέναι. ὅθεν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία ὁ
 παρῆμα ἔστι, μακρῶ τῆς ἄλλων χαλε-
 πωτέρα, καὶ ὅσον τῶ ταῖ ἡδη ἀνατελέντα συ-
 λαῖν, ὁ μηδὲ τὴν ἀρχῶ τοῖς αἰαπθῆναι
 βυλομῶμοις ἔπιτρέπειν ἀσεβέτερον. δέομα
 δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ ὁ ἴσον
 μετέχων τῆς τε δημοσίου βικλείας, εἰ φυ-
 λάτῃτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῆς
 C παρόντων παρῆμοιτο, μητ' ἀποκλείειν ὁ
 ἱερόν τοῖς βίσεβουοῖ, μήτε τὴν πόλιν παρῆς
 ἀπθῆναι ἀφάσκεψιν ἀφάλλειν, ὡς τὰ
 πεμπόμῃμα τῶ θεῶ συκοφαντῆσθῃ, καὶ
 ψήφῳ καὶ δικασθῆσθαι δοκιμαζουσθῃ τοῖς
 ἀναπθῆναι. ὅθεν γὰρ ἐπὶ αἰαπθῆναι πολ-
 μήσθῃν ἀν, εἰδῶς οὐ παρῆσῶμων τὸν
 θεόν, ὅ,πὶ δὲ μὴ παρῆσθῃ Δελφοῖς δὲ-
 κῆ. ὁ μὲν οἶω Πύθιος, τὴν δικίαν ἤδη
 πᾶσι τῶ ἀνάδηματος ψήφῳ ὑέγκει. Εἰ
 γρῶ ἐμίσθ τὸν Φάλαριν, ἡ ὁ δῶρον αὐ-
 τὸ ἐμυσάπῃτο, ράδθῃν ἡ ἐν τῶ Ιονίῳ
 μέσῳ κερτωδύσῃ αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀρῶ-
 σης ὀλκῆδος. ὁ δέ, πολὺ τρωαπθῆον ἐν βύ-
 δῳ τε ἀφάπερῃωδύσῃ, ὡς Φασί, πα-
 ρέσθῃν αὐτῆς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρρῳ κερ-
 τᾶσαι ὡ καὶ δῆλον, ὅ,πὶ παρῆσθῃ τὴν
 μιν ἀρῶ βίσεβείας, χεῖ δὲ καὶ ὑμαῖς τὰ
 αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμῶμοις, παρῆσθῃ καὶ
 τὸν ταῦρον τουτονὶ τῶ ἄλλῳ κόσμῳ τῶ ἱεροῦ

ἐπεὶ πάντων αὐτῶν εἴη τὸ τ' ἀποκώτατον, πέμ-
 ψαντά πινά μεγαλοπρεπῆς ἔγω δῶρον θεῶν,
 πινὴν καταδικάζουσαν ἐκ τῆς ἱερῆς ψῆφου
 λαβὴν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς ὕσεως,
 ὃ κεκρίσθαι μηδὲ τῆς ἀναπλήσεως ἀξίος. ὁ μὲν
 οὖν πάντας μοι ἐγνώκως, κατὰ τὸν ἐκ τῆς
 Ακράγαντος ἀρπύρα καὶ ἀπεπλοκῶς, σφα-
 γὰς πινὰς, καὶ βίβας, καὶ ἀρπύρας, ἔα πα-
 γωγὰς ἐτραγῶδ' ἐκ τυραννίδος, μόνον οὐκ
 αὐτόπτης γεγῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδὲ
 ἀγνοεῖν τῆς πλοῦτος ἀποδεδημῆστα. καὶ δὲ τὰ
 μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονημένοι φάσκου-
 σι πάντες ἄνθρωποι διηγουμένοις. ἀδελφοὶ γὰρ
 εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοῖς, ἀλλὰ
 ὅπως ἡμεῖς, κατηρησμένοι. εἰ δὲ οὖν πῶς πε-
 πονησθαι τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τὸ τ' ἐν Δελ-
 φοῖς ἀναγκάσει πολυπονηροῦσθαι, εἰ μὴ ἀ-
 πὶ ἱερέων ἡδὴ, δικαστῶν εἰς ἀξιοδομίαν καὶ
 δέον ἴσμεν, καὶ ἄλλα θεοπροπῶν τὸν θεόν,
 καὶ σωμασπλήναι, εἰ πέμψαι τις, σκω-
 ποιῶντες κατὰ τὴν ἡμετέραν, εἰ πινες τῶν ὑπὸ
 Ἴονιον δικαίως ἢ ἀδικῶς τυραννοῦνται. καὶ
 τὰ μὲν τῶν ἄλλων, ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλε-
 ται ἡμῖν δὲ ἀναγκάσει, οἴμαί, τὰ ἡμετέ-
 ρα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο,
 καὶ ὅπως νῦν ἔχει, ἔτι ποιῶσιν ἄλλοι ἔσται.
 ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημοῖς τε οἰκοδομῶν αὐτοῖς
 καὶ πέτρας γεωργῶν, οὐχ Ὀμηροῦ καὶ
 Περσέως μὲν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅρα
 πῶς ἐστὶ ταῦτα καὶ ὅσον ὅτι τῆ γῆ, βασι-
 λείᾳ λιμῶ ἀεὶ σιωπῶνται. ὃ δὲ ἱερόν, ἔτι
 ὁ Πύθιος, καὶ ὁ χρησθεῖον, καὶ οἱ ἴουντες,
 καὶ οἱ ὕσεως, ταῦτα Δελφῶν τὰ πε-
 δία, ταῦτ' ἢ ποσειδῶντος, ἐντεῦθεν ἢ ὑπο-
 εἰα, ἐντεῦθεν αἰετῶν. καὶ γὰρ τὰ ληθῆ
 ποσειδῶντος γε ἡμᾶς αὐτοῖς λέγειν, ἔτι λεγῶ-
 μῶν ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἀσπάρτα ἡμῖν καὶ
 ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ-
 νων θεῶν, ὅς οὐ μόνον τὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις
 ἀγαθὰ γιγνόμενα πᾶσι, ἀλλ' εἰ πῶς ἐν
 Φρυγίᾳ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσας, ἢ Ἀσσυρίοις,

A quandoquidem haud dubiè res foret o-
 mnium absurdissima, si quis adeò ma-
 gnifico & excellenti munere huc misso,
 vestris calculis ab ingressu templi arce-
 retur, ac præmium impietatis auferret,
 videlicet indignus iudicatus qui donum
 offerret Apollini. Cæterum ille cuius
 diuersa est à me sententia, quemadmo-
 dum ex Acragante huc delatus nauigio,
 cædes quaspiam, & iniurias, & rapinas,
 & deprecationes à tyranno factas susti-
 nuit, nimium tragica vociferatione ex-
 tulit, dicens propemodum omnia sibi
 coram visa esse oculis: quem non igno-
 ramus ne ad portum quidem vsque per-
 egre profectum esse. Non autem dis-
 sentaneum est talia ne iis quidem omni-
 no credere, qui ista se perpeffos esse com-
 memorant. Etenim nobis obscurum est
 num vera prædicent, ne quo modo eos
 de quibus nihil certi nobis compertum
 est, iniuste sceleris accusemus. Quòd si
 tale quippiam in Sicilia quoque pera-
 ctum est, quid hac de re Delphos solici-
 tè curiosos esse attinet, nisi pro sacer-
 dotum officio, iudicium partes nobis
 præposterè vendicemus? Et iam nobis
 sacrificandum erat, atque cæteris o-
 mnibus deus colendus: ac si quis misisset
 donaria, ea dedicare nostri fuerat of-
 ficij. Num hic expendentès sedemus, si
 qui ex illis qui trans Ionium continen-
 tem incolunt, legitimè an secus admi-
 nistrènt imperia? Atque aliorum quidem
 res prout ipsi voluerint, se habeant: por-
 rò nobis pernecessarium esse opinor, ne
 nostra ipsorum nobis ignota sint, tum
 qui olim rerum nostrarum status fuerit,
 & quo modo nunc in præsens eadem se
 habeat, & quid magis ex usu nostro sit fa-
 cere. Nam quòd in præcipitiis & arduis
 cautibus habitemus, ac steriles petras co-
 lere soleamus, Homerus monitor no-
 bis non est expectandus, qui nobis hæc
 palàm faciat, sed ista coram ipsi oculis
 intuemur: tum quantum semper in ter-
 ra versemur, cui portus sit profundus, haud
 obscure animaduertimus. Cæterum tem-
 plum ipsum, & Pythius, & oraculum, tum
 sacrificantes, & pietatis operibus ser-
 uientes, ij sunt Delphorum campi, ij
 prouentus, inde abundantia, inde com-

Amplificatio ab absurdo.

Obiectiones testium occurrunt à qualitate personarum.

A locorum distantia & proprio officio.

III. Ab inutili ex circumstantiis, loco & effectu sacrorum semper.

meatus nobis abundè & affatim offunditur. Par enim est, vt apud vos quod verum mihi videtur, tacitum non habeam, aut dissimulanter præteream, & quod à poetis dicitur, citra sementem, citràque arationem nobis omnia proueniunt, dei agricolæ opera: qui non solùm ea quæ apud alios bona nascuntur, nobis ampliter & cumulatè exhibet, sed si quid pretiosi aut rari apud Phryges est, aut Lydos, aut Perfas, aut Assyrios,

R r ij

aut Phœnices, aut Italos, aut apud ipsos
denique Hyperboreos, omnia certatim
ad Delphos perferuntur. Ac nos secun-
do loco post deum ab omnibus mirificè
colimur, paratâque rerum copia affluen-
tes felicem vitam agimus. Sed hæc iam
olim vobis ignota non sunt. Quod autem
ad præsentem deliberationem attinet,
danda est vobis opera, vt in hoc vitæ se-
mel institutæ tuendo proposito constan-
ter perseueremus. Nullus, vt mea fert o-
pinio, memoria tenet, vlllo tempore de
quoquam donario apud nos latam esse
sententiam, neque quenquam à sacrifi-
cando aut donario dedicando fuisse ex-
clusum aut prohibitum: eamque ob cau-
sam opinor delubrum Apollinis tanto-
pere auctum esse, in tantum, vt iam supra
modum abundet muneribus. Oportet
itaque neque in præsens quicquam te-
mere innouare, neq; aliquid præter mo-
rem patrium constituere. Sed nec amoris
respectu iudicanda sunt nobis dona-
ria, nec generis ratione ea quæ mittun-
tur, æstimanda, vndenam, aut à quo,
aut cuiusmodi sint quæ huc legantur.
Suscepta autem munera nulla curiosita-
te delubro sacrandæ sunt, ac ambabus
manibus per nos inseruendum est cum
deo, tum pietatis gratia huc venientibus.
Videmini verò mihi, ô viri Delphi, super
rebus quas in præsentia deliberationi ex-
pendendas subiecistis, consultissimè fa-
cturi, si primùm omnium eam cogitatio-
nem susceperitis, de qualibusnâ ac quan-
tis rebus consilium ineatis. Principiò e-
nim super deo ipso ac templo, tum sa-
crificiis atque donariis, super ritibus ac
moribus antiquis, simul atque legibus
vetustis, ac gloria vaticinij: exinde su-
per vniuersa ciuitate, ac rebus priuatim
& publicè omnibus Delphis conducen-
tibus. Præter hæc omnia consultantes
non contemnendum in discrimen venie-
tis apud omnes homines aut fruendæ glo-
riæ, aut tolerandæ infamiæ. His profe-
ctò nihil maius (si quidem rationis com-
potes estis) aut perinde necessarium esse
existimabitis. De quibus igitur in præ-
sens consultamus, hæc sunt, non equi-
dem solùm Phalaris, neque taurus ille,
neque æs tantùm, sed omnes reges ac
principes, quotquot nunc templi vtuntur opera. Præterea aurum, argentum, & quæ-
cunque alia pretiosa multa ac sæpenumero deo dedicanda veniunt. Primùm enim
iuxta dei consiliùm expendere conuenit. Cuius ergo rei gratia, non vt semper nobis
moris fuit, neque vt iam olim consueuimus, de dedicandis muneribus faciemus? Aut
quid in antiquis cõstitutionibus censoria nota reprehendentes, rebus nouis studemus?

III.
A nouitate
rei, & quod
contra ve-
terum ex-
empla fiat.

V.
Ab officio
iudican-
tium.

Peroratio,
quæ & ca-
pita argu-
mentorum
repetit, &
Delphos
admonet,
ne quid te-
mere inno-
uent, sed
potius cõ-
muni vti-
litatem cõ-
siderent.

ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐ-
τοῖς, πρῶτα ἐς Δελφοὺς ἀφικνήσται. καὶ τὰ
δύττερα, μὲν τὸν θεὸν ἡμεῖς πρῶτα
ὑφ' ἀπύτων, καὶ ἀπορροῦμεν, καὶ ἀδρα-
μονοῦμεν. ταῦτα δ' ἄρχαῖον. ταῦτα δ' μέ-
γλειναι, καὶ μὴ παυσάμεθα γε οὕτω βίον-
τες. μέμνη δὲ σοδοὶς πρῶτον ἦφον ὑπὸ
αἰαθῆματος πρὸ ἡμῖν ἀναδοθεῖσθαι, σοδοὶ
καλυθέντα πινὰ θύψιν ἢ αἰαθῆναι. καὶ ἀφ' ἑ-
στῆτος, οἶμα, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολῶν ἠύξη-
ται δ' ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀνα-
θήμασι. δεῖ βίον μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
κακοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ πρῶτα τὰ πατρία
νόμον καθιστάσαι, φιλοκρινεῖν τὰ αἰαθῆμα-
τα, καὶ ἡμεαυτοῖς τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, &
ἀφ' οὗτου, καὶ ὁποῖα· δόξα μὲν δὲ, ἀπορα-
γμόνως αἰαθῆναι, ὑπερηφανώτως ἀμ-
φοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι. δοκίετε
δὲ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἀεὶσα βουλεύ-
σασθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε
πρῶτον ὑπὸ ὅσων καὶ ἡλικίων ἔστιν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῷ θεῷ, καὶ τῷ ἱε-
ροῦ, καὶ θυσίῶν, καὶ αἰαθῆμάτων, & ἔθων
ἄρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης
τῷ μαντεῖο ἔπειτα, ὑπὸ τῆς πόλεως ὁ-
λης, καὶ τῶν συμφερόντων τῶν τε κοινῶν ἡμῶν,
καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ὅτι πᾶσι δὲ, τῆς
πρῶτα πᾶσιν ἀνθρώποις βικλείας, ἢ κακο-
δοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μείζον, εἰ
σωφρονίστε, ἢ αἰαθῆστοτερον ἠγήσασθε αἰ-
περὶ μὲν οἷον ὧν βυλβύομεθα, ταῦτα ἔστιν.
ὃ Φάλαρις τύραννος εἷς, σοδοὶ ταῦτος οὐ-
ρος, σοδοὶ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πρῶτες βα-
σιλεῖς, καὶ πρῶτες διωδάσαι, ὅσοι νῦν χερῶν-
ται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσός, καὶ ἀργυρος, & ὅσα
ἄλλα ἴμα, πολλὰ πολλάκις διατεθησό-
μεθα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ δὲ κα-
τὰ τὸν θεὸν ἄξεσταδίωσαι ἄξιον. ἦνος οἷον ἐνε-
κα, μὴδ' ὡς ἀεὶ, μὴδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ
τῶν ἀναθημάτων ποιήσωμεν; ἢ τί μεμφο-
μένοι τοῖς παλαιοῖς ἔγασ, κακοτομήσομεν;

καὶ ὁ μὴ δὲ πώποτε, ἀφ' ἧ πύλιν οἰκοῦ-
 μῶν, καὶ ὁ Πύθιος χρεῖ, καὶ ὁ πείποις φέγ-
 γεται, καὶ ἡ ἱέρφα ἐμπνέται, γαλήνηται ἡμῖν,
 νῦν καὶ ἀσπόμετα, κρίνεσθαι, καὶ ὄξετάζεσθαι
 τοῖς ἀναπίνεσθαι; καὶ μὴ δὲ ἐκείνου μὴ τῶ
 παλαμοῦ ἔθους, τῶ ἀνέδλω καὶ πᾶσιν ἐξῆσαι,
 ὄρατε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται ὁ ἱερὸν, ἀ-
 πθότων ἀναπίνετων, ἔστω πύλιν ἰσάφ-
 χου τῆν δυνάμειν ἐνέων δωρομυθῶν τὸν θεόν.
 εἰ δὲ ὑμαῶς ἀντιδοκιμασίας, καὶ ὄξετασίας
 ὀπιτήσετε τοῖς ἀναπίνεσθαι, ὅκω μὴ ἀπορή-
 σωμεν τῆν δοκιμασιαμυθῶν ἔτι, ὁσθενὸς
 ἰσομυθῶν, ἰσοδικῶν αὐτὸν καὶ ἰσάφαι, καὶ
 ἀναλίσκοντα, καὶ καὶ ἀπαρῶντα, πρὸ αὐτῶ
 κρίνεσθαι, ἔστω τῆν ὅλων κινδυνώδην, ἢ τίνι
 βιωτῶν, εἰ κρίνησεται τῶ ἀναπίνεσθαι ἀνάξιος;

A Et quod nunquam ex quo hanc urbem
 incolimus, ac Pythius interrogatus red-
 didit oracula, & triplos loquitur, & ipsa
 sacerdos diuino afflatur numine, feci-
 mus, nunc faciendum constituemus, iu-
 dicantes videlicet ac expendentes eos
 qui huc missitant munera? Quin potius
 illud apud animum vestrum cogitatis, ex
 prisco illo more & instituto, quo mune-
 rum offerendorum facultas interclusa
 fuit nemini, quantis bonis templum au-
 ctum & cumulatum fiet, omnibus offe-
 rentibus, ac quibusuis pro substantiæ
 suæ modulo donariis deum cumulantibus.
 B Quod si nobis ipsi iudicum & cen-
 sorum prouinciam sumemus missorum
 huc munerum, vereor ne citò eorum
 qui nobis probandi aut expendēdi sunt,
 penuria laboremus, nemine scilicet suf-
 ferente semetipsum reum obiectare iu-
 dicio, & in hoc ipsum impensas & sum-

ptus facientem, vt iudicetur, de que omnibus in periculum veniat. Aut cui huma-
 niter patiendum existimatis, si donariorum dedicandorum libertate indignus esse
 iudicabitur?

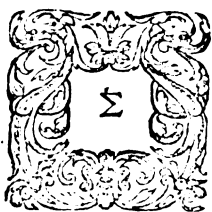
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ALEXANDER, SEV PSEVDOMANTIS.

Erasmo Rotterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Historia narratio est, vitam & res Alexandri cuiusdam impostoris, qui se Podalirij filium faciebat. Et pro vate venditabat, exponens lectu iucundissima, non per se modo, verum etiam quod sub huius prestigatoris exemplo, aliorum atque similium, quorum nonnullos superior etas quoque tulit, scelera atque impostura deprehendi coarguique possunt. Proæmio difficultatem suscepti operis collatione quadam amplificat, institutumque suum exemplo defendit. Hinc ad Narrationem descendens, à descriptione personæ oritur. Cetera plana sunt.

Υ μὴ ἴσως, ὦ φίλτατε C
 Κέλσε, μικρὸν τι τῶτο, καὶ
 φαῦλον οἶδ' ὁ παρὸς ταγμα,
 παρὸς τῆν τὸν Αλεξάν-
 δρου σοὶ τῶ Αβωνοτειχίτου τῶ
 γρήπος βίον, ἔστω ἀποινίας αὐτῶ, καὶ ὁλμήματα,
 καὶ μαθηγανείας εἰς βιβλίον ἐλθέσαντα, πέμ-
 ψαι ὁ δὲ, εἰ τις ἐθέλοι παρὸς ὁ ἀκριβὲς ἐ-
 κασὸν ἐπεξίεναι, ἢ μεῖον ἔστιν, ἢ τῶ Αλεξάν-
 δρου τῶ Φιλίππου παρὰ τῶ ἀναγράψαι. ὁ-
 σῶτος εἰς κακίαν ὁδοῦ, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκείνος.

V quidem charissime
 Celse, leuem fortè quan-
 dam ac facilem prouin-
 ciam tibi mandare vide-
 ris, cum iniungis vt Ale-
 xandri Abonotichite im-
 postoris vitam, commenta, neque non
 audaciam præstigiâsque libro comple-
 xus, volumen ad te transmittam. Verùm
 si quis ea conetur omnia ad plenum e-
 narrare, id profectò non minoris sit ne-
 gotij, quàm Alexandri eius cui Philip-
 pus fuit pater, res gestas literis prodere;
 tantus fuit scelere, quantus ille virtute.

R r iij

Attamen si candidè ignoscenterque legere voles, & quod narrationi deerit, id ex te imputare atque addere: conatum hunc te auctore capeffam, & Augiæ bubile, si non omne, at certè pro mea virili repurgare nitar, paucis aliquot elatis cophinis: nimirum vt ex his coniecturam facias, quantus quàmque immensus fuerit finus vniuersus, quem ter mille boves multis annis reddere potuerint. Sed amborum interim nomine calumniam vereor, tuo pariter ac meo: tuo, qui iubeas memoriæ literarumque monumētis tradi virum longè sceleratissimum: meo, qui sumam operam in huiusmodi narratione, rebùsque gestis hominis quem nequaquam oportebat ab eruditis legi, sed in frequentissimo quopiam & amplissimo theatro spectari à simiis aut vulpibus discerptum. Quanquam si quis hoc crimen nobis impegerit, poterimus & ipsi nos exemplo quodam simili tueri. Etenim Arrianus ille discipulus Epicteti, vir inter Romanos cum prinis laudatus, ac per omnem vitam in literarum studio versatus, cùm simile quiddam fecerit, pro nobis quoque responsurus est. Nam is quidem Tillibori latronis vitam describere non est grauatus. Nos verò multùm crudeliorem latronem memoriæ prodemus, quippe qui non in syluis ac montibus, sed ipsis in vrbibus sit latrocinatus: neque qui Minyam tantùm aut Idam sit pergrassatus, neque paucas quasdam Asiæ partes, videlicet desertiores, depopulatus, sed qui vniuersam (vt ita dixerim) Romanorum ditionem suo complevit latrocinio. Ac primùm tibi depingam hominem, effigiem eius quoad potero proximè verbis adumbrans: tamen si non sum admodum pingendi peritus. Corpore igitur, vt interim & hoc tibi repræsentem, procerus erat, & aspectu decorus, planèque specie diuina quadam, ac maiestatis plena, colore candido, barba non admodum hirsuta, coma partim natua rectus, partim apposititia: sed hac adèd scienter efficta, vt vulgus ferè non sentisceret imitatam ascititiàmque esse. Oculi vehementer acres ac versatiles, tum diuinum quiddam relucens. Vox dulcissima, pariterque clarissima. In summa, quo ad has res nulla ex parte poterat improbari. Ac figura quidem hominis erat huiusmodi: ceterùm mens atque animus, ò malorum depulsor Hercules,

A ὁμοίως δὲ εἰ μὲν συγγνώμης ἀναγνωσέσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἰσορρομίοις προσλογίσθαι, ὑποσησομένη σοὶ τὸν ἀθλον, καὶ τὴν Αὐγίαν βυσσάσιον, εἰ δὲ μὴ πᾶσθαι, ἀλλ' εἰς διωάμην γε τὴν ἐμαυτῶν, ἀνακαθήσασθαι πειρασόμην, ὀλίγους ὄσους τῆν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπὸ ἐκείνων τεκμηρίοιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ χάρις, ἡν περὶ χίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναστο. ἀδιδόμην μὲν αὖτε ὑπὸ ἀμφοῖν, ὑπὸ τῆς σου, καὶ ὑπὸ ἐμαυτῶν σου μὲν, ἀξιοῦντος μνήμη καὶ γραφῆναι τῶν ἀδιδόμων ἀνδρῶν τρισεκατά-

B ρατον ἐμοῦ δὲ, ἀπουδῶν ποιημάτων ὅτι τοιαύτη ἰσορρομία, καὶ προσέξουσιν ἀνδρῶν, ὃν οὐκ ἀναγνωσέσθαι πρὸς τῆν πεπαυδῶν μὲν ἡ ἀξίον, ἀλλ' ἐν πᾶσι μὲν πινὶ μεγίστην χάριτα ὄρεσθαι, ὑπὸ πειθήκων, ἢ ἀλωπέκων ἀπαρραπτόμενον. ἀλλ' ἡν τις ἡμῖν ταύτην ἔπιφῆρη τὴν ἀπῆται, ἔξουδον καὶ αὐτὸ εἰς παραδῆγμα πῆ τοῖσιν ἀνετεκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῆς Ἐπικτητοῦ μαθητῆς, ἀνὴρ Ρωμαίων ἐν τοῖς ἀρχαῖς, καὶ παιδεία πρὸ ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὁμοίον πῆ παρῶν, ἀπολογέσασθαι δὲ καὶ ὑπὸ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γὰρ τῆς λησῶν καὶ κείνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερον λησῶν μὲν πῆ ποιησόμεθα, ὅσα μὴ ἐν ὕλῃ, καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὐκ ἐλήσθημεν, ἐν Μινύαν μόνον, ὡς δὲ τὴν Ἰδῶν καὶ τῶν ἄλλων, ὡς δὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατήσῃ, ἀλλὰ πᾶσθαι, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ρωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτῆς. πρὸς τῶν δὲ σοὶ αὐτὸν ὑπογράψω τὰ λόγια, πρὸς τῶν ὁμοιωτάτων εἰκάσας τὴν μορφῆν, ὡς αὐτὸν ἰνωμα, καὶ τοὶ μὴ πᾶσι γραφικὸς τις ὢν. ὅ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοὶ καὶ τῆς δειξῶ, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς ὡς ἀληθῶς, λευκὸς τὴν χροίαν, ὅ γὰρ ἡμῶν οὐ πᾶσι λεύκιος, κόμην τὴν μὲν, ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρὸς τῶν ὀπίκλειδος, ὅ γὰρ μάλα εἰκασμένον, καὶ τοῖς πολλοῖς, ὅτι ἡ ἀλλοτρία, λεληθῆσαν ὀφθαλμοῖ, πολὺ δὲ γρηγορὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες φῶντα, ἠδιστὸν τε ἄμα, καὶ λαμπρότατον. καὶ ὅλως, ἔδαμόθεν μεμπτός ἦν ταῦτα γὰρ. τοῖος δὲ μὲν τὴν μορφῆν ἢ ψυχὴ δὲ, καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίστατος Ἡρακλῆς,

καὶ Ζεὺς ἀποβέβηκε, καὶ Διόσκουροι σωτή-
 ρες, πολεμίοις, καὶ ἐρροῖς ἐντυχεῖν ἄριστο, ἢ
 συγγενέσθαι τοιούτω πινί. σιωπῆσθ' ἄλλ' ἄλλο
 καὶ ἀλχινοῖα, καὶ δριμύτητι, πᾶμπολυ τῆν
 ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε πείρησον, καὶ δὴ-
 μαγῆς, καὶ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθη-
 ματα βίφρες, πρῶτα ταῦτα εἰς ἑσθλοῦ
 ἔκαστα ἑσθλῶν αὐτῶν· ἐχρηστο δὲ αὐτοῖς εἰς
 τὸ χεῖρισθαι καὶ ὄργανα ταῦτα ἡμῶν ἑσθ-
 λοῦ ἄλλοι ἔχον, αὐτίκα μάλα τῆν ἑσθλοῦ κα-
 κία ἀφροσύνης ἀπρόστατος ἀπετελέσθη,
 ἑσθλοῦ τοῖς Κέρκωπαις, ἑσθλοῦ τὸν Εὐρύβα-
 τον, ἢ Φρωώνδην, ἢ Αἰετοδόνημον, ἢ Σώστρα-
 τον. αὐτὸς γὰρ τὰ γαμβρῶν Ρουπυλλιαῶν ποτὲ
 γράφων, καὶ τὰ μετεωρίωντα ἑσθλοῦ αὐτῶν
 λέγων, Πυθαγόρα ὁμοῖος εἶναι ἡξίον. ἀλλὰ
 ἴλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶναι, σφόδρα δὲ ἄνηρ, καὶ
 πρῶτον γινώσκων θεοσπίστου· εἰ δὲ καὶ τὸν ἐγε-
 γνήτο, πᾶς δὲ, ὅτι οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι
 ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαερίτων, μὴ με νομισθῆναι
 ἐφ' ὕβρις ταῦτα τῶν Πυθαγόρου λέγων, ἢ συν-
 ἀπὸ πειρώμενον αὐτοῖς εἰς ὁμοιότητάς τῶν
 πρὸς ἑσθλοῦ. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖρισθαι καὶ βλα-
 σφημώματα τῶν ὅτι ἀφροσύνη πρὸς τὸν Πυθα-
 γόρου λεγόμενων, οἷς ἔγραφε ὅτι ἀπειθεῖν,
 ὡς ἀληθεῖς εἶσιν, ὁμοῖως σιωπῆσθαι εἰς τὸ αὐ-
 τὸ, πολλοσὸν αὐτὸ μέγας ἀπρόστατος ἐσθλοῦ ἄριστο
 τῆς Αλεξάνδρου ἀφροσύνης. ἄλλως γὰρ ἔπειθη-
 σὸν μοι, καὶ τὰ λογισμῶν ἀφροσύνην ποικι-
 λοτάτην πινὰ ψυχῆς κέρσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ
 δόλων, καὶ ἁπτορικῶν, καὶ κερκοτεχνῶν συκεί-
 ρησιν, ῥαδίαν, ἑσθλοῦ, πρὸς ἑσθλοῦ, φιλο-
 πονον ἔξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανῶν
 καὶ ἀξιοπίστον, καὶ ἑσθλοῦ τῶν βελτί-
 νος, καὶ τὰ ἐπισημώματα τῆς βελτίσεως ἐπι-
 κῆρα. ὁ δὲ εἰς γινώσκων πρὸς ἑσθλοῦ ἐντυχῶν, ὅτι
 ἀπὸ πρῶτον ἔδοξε λαβῶν ἑσθλοῦ αὐτῶν, ὡς εἶναι
 πρῶτον αὐτῶν πρὸς ἑσθλοῦ χεῖρισθαι, καὶ ἐπιπέ-
 στατος, καὶ πρὸς ἐπὶ, ἀπλοικώτατος τε, καὶ
 ἀφελέστατος. ὅτι πᾶσι δὲ τοῖς, τὸ μεγα-
 λουργῆς πρὸς ἑσθλοῦ, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπι-
 νοῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχων τὸν νοῦν.
 μειροχίον μὲν οὖν ἐπὶ ὧν, πρῶτον ὡρεῖσθαι, ὡς
 ἐπὶ ἀπὸ τῆς καλῆς τεκμαίρεσθαι, καὶ
 ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀπὸ δὲ ἐπὶ ἁ-
 νότου, ἔστω μὲν ὅτι μισθῶ τοῖς δεομένοις.

A & auerfor tristium Iupiter, seruator esque
 Dioscuri, in hostes potius contingat inci-
 dere, quam cum eiusmodi quoriam ha-
 bere commercium. Siquidem ingenio,
 solertia, acumine longè præstabat cæte-
 ris mortalibus. Tum curiositas, docilitas,
 memoria, & ad disciplinas ingenij felici-
 tas, horum vnumquodque supra quàm
 dici possit, illi suppeditabat, quibus tamen
 pessimam in partem est vsus. Et cum ha-
 beret arma tam egregia sibi suppeditata,
 illico nimirum omnium qui essent scele-
 ribus nobilitati, facillè summus euasit, vel
 superior, Cercopibus, Eurybato, Phry-
 nondæ, Aristodemo, Sostrato. Nam ipse
 B cum aliquando Rutiliano scriberet ge-
 nero, modestissimèque de se loqueretur,
 Pythagoræ semet assimilabat. Atqui veni-
 am mihi dabit Pythagoras, vir ille qui-
 dem sapiens, ac mente diuina: cæterum
 si huius ætate vixisset, puer (fat scio) præ
 hoc visus fuisset. Sed heustu per Gratias,
 caue putes hæc in Pythagoræ contume-
 liam me dicere, quasi velim eos similitu-
 dine rerum gestarum committere. Ve-
 rum si quis deterrima quæque & probro-
 sissima quæ de Pythagora per calumniam
 feruntur (quibus equidem haudquaquã
 fidem perinde vt veris habuerim) si quis
 tamen conferat in vnum, ea nimirum om-
 nia vix etiam minimam particulam ad-
 æquent Alexandrinæ versutiæ. Prorsum
 enim imaginare mihi, & cogitatione fin-
 ge, quàm maximè variam ingenij tempe-
 raturam, indolentemque ex mendacio, do-
 lis, periuriis, maleficiis confusam, prom-
 ptam, audacem, versatilem, & ad efficien-
 dum quæ cogitasset, nullum refugientem
 laborem, appositam ad persuadendum,
 cuique facillè fides habenda videretur:
 tum quæ mirè simularet optima quæque:
 ea quæ à mente essent diuersissima, præ
 se ferret. Primum igitur nemo cum illo
 congressus est, qui non hac cum opinio-
 ne discesserit, vt eum mortaliū omnium
 optimū equissimūque, præterea simpli-
 cissimū, minimèque fallacem iudicaret.
 Accedebat ad hæc omnia grandium rerum
 conatus, cum nihil pusillum cogita-
 ret, sed ad maxima semper appelleret a-
 nimum. Ita cum esset adolescentulus ad-
 huc formosus admodum, ætate videlicet
 tenera, ac velut herbescente: id quod li-
 cebat partim è stipula conicere, partim
 audire ex his qui ita prædicabant: pas-
 sim sese prostituebat, ac mercede sui co-
 piam faciebat iis quibus lubitum fuisset.

Inter multos autem incidit in hunc amans quidam præstigiator, ex eorum numero qui magiam & diuinas incantationes profitentur, tum illectamenta ad conciliandam in amoribus gratiam, malorum immisiones in hostes, rationem cruendi reperiendique thesauros, hæreditatum successiones. Hic ubi conspiceret bene ingeniatum puerum, atque ad subministrandum arti negocióque suo propensissimum, utpote qui non minus illius adamaret maleficium, quam ipse huius formam: erudiit eum, semperque deinceps pro adiutore ministróque est usus. At is publicitus quidem & apud vulgus medicum scilicet agebat: didicerat autem apud Thoonis Ægyptij coniugem

Pharmaca mixta, salubria multa, at noxia multa.

Quorum omnium successor hic atque hæres factus est. Porro doctor ille & idem amator natione Tyaneus erat, videlicet ex eorum numero, qui cum egregio Apollonio Tyaneo illo erant versati, totamque illius tragœdiam pernoctauerant. Vides quanam è schola tibi hominem refero? Verum ubi iam barba plenus esset Alexander, Tyaneo illo vita defuncto, in egestatem redactus, deflorescente simul & forma vnde victum parare licuisset, nihil postea paruum agitabat animo: sed inuito commercio cum Byzantino quopiam, annalium scriptore, viro, qui in certamina descendunt, omnium, ingenij longè sceleratissimi: (Cocconas, opinor, erat cognomen) circumibant imposturis ludificantes, ac pingues homines (sic enim illi peculiari Magorum lingua vulgus appellant) detondentes. In his Macetin mulierem opulentam nacti sunt, natu quidem grauiorem illam, quam vt amoribus esset idonea, sed quæ studeret etiam dum amabilis haberi. Ab hac victus copia suppeditabatur, atque hanc ex Bithynia in Macedoniam vsque sunt consequuti. Nã illi patria erat Pella, qui locus olim floruit sub Macedonicis regibus: nunc à paucis iisque obscuris & humilibus incolitur. Ibi cum conspicerent immani magnitudine dracones, placidos admodum ac mansuetos, adeo vt à mulieribus alerentur, & cum pueris vnà cubarent, & calcantes ferrent, neque commouerentur si quis stringeret premeretque: denique perinde atque infantes lac è papilla sugeret,

A ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβανὴ τις αὐτὸν ἐραστῆς γῆς, ἢ μαγείας καὶ ἐπωδαῖς θεασοῖσις ὑποχουμένων, καὶ χεῖρας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ δημοσίων ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. οὗτ' ἰδὼν ὄφθα παῖδα, καὶ πρὸς ὑποκρίσιν ἢ αὐτὸν πρῶτον ἐτοιμώτατον, ἔμφρον ἐράντα τῆς κακίας τῆς αὐτῆς, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνης, ὅξεπαίδου σέ τε αὐτὸν, ἔδει τέλει ὑποουργῶ, καὶ ὑποκρίτη, καὶ διακίνα γλώσσος. ὅ δ' αὐτὸς ἐκείνος, δημοσίᾳ μὲν δίδην ἰατρὸς ἰὼ, ἠπίστατο δὲ καὶ τὴν Θάϊον

B τῆς Αἰγυπτίου γυναικῆς

Φάρμακα πολλά μὲν ἑσθλά μεμιγμένα, πολλά δὲ λυγρά.

ὦν ἀπώτων κληρονόμος, καὶ διαδοχῆς αὐτὸς ἐγύετο. ἰὼ δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνος, καὶ ἐραστῆς, ὁ γῆρος Τυανὸς, ἢ Ἀπολλωνίου τῆς Τυανῆς πύου συχνομένων, καὶ τὴν πᾶσιν αὐτῶν παραδίδοι εἰδδῶτων. ὅρας δὲ οἷας σοὶ διατρέχεις ἀνδρῶν λέγω; ἤδη δὲ πύωνος ὁ Ἀλέξανδρος πύμ πλάμμος, καὶ τῆς Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπο-

C εἶα καθεστῶς, ἀπηνηκίμιας ἀμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἐπι μικρὸν ὄσθεν ἀπενόη. ἀλλὰ κοινωήσας Βυζαντίῳ πύνι χρονογράφῳ, ἢ καθιέντων ἐς τοῖς ἀγῶνας πολὺ κατὰ εραποτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλέσθαι, οἱ μὲν) πρὸς ἑσθλὴν γητεύοντες, καὶ τοῖς παχέις ἢ ἀνδρῶν (οὐτῶ γὰρ αὐτῶ τῆ πατερίῳ ἢ μάγων φωνῆ πύε πολλοὶ ὀνομάζουσι) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τοῦτοις, καὶ Μακέτιν γυναικῆ πύουσι, ἔξωρον μὲν, ἐρασίμοι δὲ ἐπὶ τῆς βυζαντίου.

D ἔξωροντες, ἀπειπίσθητό τε τὰ δροκωῶτα πύρ' αὐτῆς, καὶ ἰκθλούθησθαι ἐν τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίᾳ. Πελλαῖα δὲ ἰὼ ἐκείνη, πάλαι μὲν ὀδαιμνος χροῖου κατὰ τοῖς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ παπεινοὶς καὶ ὀλίγοις τοῖς οἰκήτορας ἔχοντας. ἐν ταῦτα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέεροις πύου, καὶ πύασοις, ὡς καὶ ὑπο γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμύοις αἰέχεσθαι, καὶ θλιβομύοις μὴ ἀνανακτεῖν, καὶ γάλα πύου ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦτα τοῖς βρέφεσι,

(πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι πρὸ αὐτῶν, ὅταν
 καὶ τὸν παῖτα τῆς Ολυμπιάδος μῦθον ἀφ-
 φοιτήσῃ, πάλαι εἰκός, ὅποτε οὐκ ἐπὶ τὸν Αλέ-
 ξανδρὸν, δράκοντος πινός, οἴμα, τοῦτου συλ-
 κατεύδοντος αὐτῆ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν
 τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. καὶ χεῖ τὸν Θυ-
 κιδίδην, ἀρχεται ὁ πόλεμος ἐνθενδε ἤδη. ὡς
 γὰρ αὐτὸν δύο κακίστοι, καὶ μεγάλου πολέμου, καὶ
 πρὸς τὸ καχυργεῖν παρεχρόταται, ἐς τὸ
 αὐτὸ συλλεθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν
 τῶν ἀνδρῶν βίον ὑπὸ δύοῖν τύτῃν με-
 γίστοις τυραννοῦσιν, ἐλπίδος, καὶ φόβου. ἔ-
 σπῃ ὁ τοῦτων ἐκατέρω ἐς δεῖον χρῆσασθαι δυ-
 ναμῶς, πᾶσι πλουτήσεν αὐτὸν. ἐν ἀμφο-
 τέροις γὰρ, πᾶσι τε δεδιώτη, καὶ πᾶσι ἐλπί-
 ζοιτο, ἐσθλῶν πᾶσι παρεχόμενοι ἀνακροματῶν
 τε, καὶ πομπῶν πᾶσι αὐτῶν, καὶ Δελφοῖς
 αὐτῶν πάλαι πλάτῃσιν, καὶ αἰοδῶν ἡμέ-
 ρας, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραχί-
 δας, τῶν ἀνδρῶν ἀεὶ, δι' οἷς παρεῖπον
 τυραννοῖς, πᾶσι ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον. Φοι-
 τῶντων ἐς ἱερά, καὶ παρεμμελεῖν τὰ μέλλοντα
 δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατέρωθεν ἡνόντων, καὶ
 χρυσῶν, πλίνθων ἀναπλήρων. τῶντα πρὸς
 ἑλληνας ἐρέφοντες, καὶ κυκλῶντες, μαμτιῶν
 συστήσασθαι καὶ χρῆσθαι ἐβουλόοντο. Ἐπὶ
 γὰρ τῷ τῷ παρεχόμενον αὐτῶν, αὐτῶν πᾶσι
 σοῖ τε καὶ βυδάμωρες ἔστοσαν ἠλπίζον. ὁ ἄρ-
 μειζόνως ἢ χεῖ πᾶσι πρὸς τῶν παρεδοκίαν,
 ἀπῆλθεν αὐτῶν, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς
 ἐλπίδος. τῶν τε ἄρ' ἐπὶ σκέψιν ἐποιούτο,
 πρὸς τὰ μὲν παῖτα χεῖ, δὲ πρὸς τὸν δὲ,
 ἢ τίς ἢ ἀρχή, καὶ ὁ ἔπος αὐτῶν ἡμῶν τῆς ἐπι-
 χρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκίνας, πᾶσι Χαλ-
 κηδῶνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτιθήσθαι, καὶ ἐμπό-
 ρων χεῖ, τῶν τε Θρακῆ, καὶ τῆ Βιθυνίας
 παρεδοκίαν, ἔχ' ἐκαστὸν τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατίας, καὶ τῶν ὑποκειμένων ἐσθλῶν ἀ-
 πῶντων. ὁ δὲ Αλέξανδρος, ἐμπᾶσιν τὰ οἰ-
 κᾶ παρεῖχεν, λέγων, ὅτι ἀληθὲς μὲν, πρὸς
 πᾶσι τῶν τοιοῦτων ἀρχῆν, ἔστι χεῖ, αἰ-
 δεσῶν δὲ πᾶσι παχέων, καὶ ἡλιθίων τῶν ὑπο-
 δοκίμων, οἷος τοῖς Παφλαγόνας ἐπὶ ἔφα-
 σκεν, ὑποδοκίαν τῶν Αἰώνου τείρας,
 δεσπομόνας τοῖς πολλοῖς, καὶ ἡλιθίοις, καὶ
 μόνον εἰ φανεῖ τίς, αὐλητικῶ ἢ τυμπανιστῆ,

A (nam sunt id genus apud illos permulti
 unde verisimile est olim illā de Olympia
 de fabulam increbuisse, quum Alexan-
 drum conciperet, huiusmodi dracone
 quoriam opinor cum ea concumbente)
 mercati sunt ex his serpentibus unum,
 qui esset pulcherrimus, obolis sanè pau-
 cis. Atque (vt Thucydidis vtar verbis)
 hinc iam bellum oritur: nimirum cum
 duo facinorosissimi, & immani audacia
 præditi, neque non ad maleficia prom-
 ptissimi, societatem iniissent, facile per-
 penderunt, hæc duo potissimum in ho-
 minum vita tyrannidem obtinere, spem,
 ac metum: quorum utroque si quis ad
 commoditatem vteretur, fore vt is illico
 ditesceret. Siquidem utrique iuxta, vel
 ei qui metu laboraret, vel huic qui
 spe teneretur, videbant præscientiam
 quàm maximè necessariam esse, summè-
 que desiderari: atque hac via Delphos
 olim fuisse ditatos, factosque celebres:
 præterea Delum, Clarum, & Branchidas
 nimirum hominibus, per hos quos mo-
 dō dixi tyrannos, nempe spem ac me-
 tum, ad sacra confluentibus, ac futura
 prædiscere cupientibus, atque huius rei
 gratia hecatombas immolantibus, au-
 reasque dedicantibus lateres. Hæc vbi
 inter sese versassent, vltroque ac citro
 agitassent, visum est vaticinium ora-
 culumque constituere: etenim si res ea
 processisset, sperabant se protinus diui-
 tes atque felices fore. Quod quidem
 negotium magnificentius etiam illis suc-
 cessit, quàm expectauerant initio, & vel
 spe melius euēnit. Hinc iam spectare
 cœperunt, primùm quidem de loco,
 deinde quonam exordio, quæve ratio-
 ne negotium oporteret auspicari. Coc-
 conas igitur Chalcedonem opportu-
 nam esse censuit, vtpote regionem à
 negotiatoribus frequentatam, tum Thra-
 ciæ Bithyniæque confinem, neque lon-
 gè distitam ab Asia Galatiæque, cun-
 ctis item imminentibus populis. At è
 diuerso patriam suam prætulit Alexan-
 der: nam aiebat (id quod erat res) ad
 huiusmodi negotiorum auspicationem
 aggressionemque, hominibus opus esse
 crâsis & stolidis, & qui viderentur
 admitturi: cuiusmodi Paphlagonες af-
 firmabat esse hos qui supra Aboni mu-
 rum incolunt, nempe supersticiosos ple-
 rosque ac stolidos: qui, si quis tantum
 apparuisset, tibicinem aut tympanistam,

aut qui cymbala pulsaret, secum adducens, cribro (quod aiunt) vaticinans, illico vehementer omnes in illum inhient, & perinde vt coelitem quempiam intueantur. Hac de re cum controuersia non nihil inter illos fuisset, tandem cessit Alexander. Itaque profecti Chalcedonem (nam id oppidum visum est hac parte habere non nihil ipsis conducibile) in Apollinis templo, quod est apud Chalcedonios vetustissimum, æreas defodiunt tabellulas, quæ dicerent, breui admodum Æsculapium vnà cum patre Apolline in Pontum aduenturum, atque Aboni murum inhabitaturum. Ex tabellæ cum essent de industria repertæ, facillè effecerunt vt hic rumor in omnem vsque Bithyniam ac Pontum dimanaret, multò autem ante alios in Aboni murum: nam hi protinus statuerant etiam templum erigere, iamque fundamentis locum effoderant. Hic igitur in Chalcedone relictus Cocconas, ancipitia quædam atque ambigua obliquaque conscripsit responsa. Deinde paulo post diem obit, à vipera (sicut opinor) ictus. In huius demortui locum accersitur Alexander, ac succedit iam comatus, cæsariæque promissa, tunicam indutus purpuream albo intermixtam, supra eam veste amictus candida, falcem tenens exemplo Persei, à quo se maternum genus ducere prædicabat. At perditissimi illi Paphlagonες cum ambos illius nossent parentes obscuros atque humiles, tamen oraculo crediderunt, ita canenti:

*Perfides genere gratus Phæbo iste videtur:
Diuus Alexander, Podaliri sanguine cre-
tius.*

Hic nimirum Podalirius libidinosus erat, ac natura mulierosus, adeò vt à Tricca ad Paphlagoniam vsque in Alexandri matrem sit incitatus illectusque. Repertum est aliud oraculū, quasi Sibyl-
læ prædiuinantis:

*Ad maris Euxini littus, iuxtaque Sinopam
Tyrside erit quidam Ausonia de gente sacerdos,
Qui prima ex monade, tribus ac decadis,
referabit
Quinque alias monades, vicensaque ter
reperita
a Quadvorbem numerum, referentem
nomina diui,
Qui veniet laturus opem mortalibus agris.*

de λθμον

Ανδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμῶν υμῖν τετρακυχλον.

aliqui pro
pter A. A.
E. E. cum
quibus li-
teris an-
compositū,
Alexan-
driam con-
stituit. si-
gnificat
autem A.
I. A. 30.
E. 5. E.
60. qui nu-
meri addi-
ti 96. con-
stituant,
numerum
in quatuor
et viginti
quater di-
uisibilem.

A ἢ κυμβάλοις κροτούῦτα ἐπαγρόμῳ, κασκή-
να, ὃ τῷ λόγῳ, μαντευόμενος, αὐτίκα μά-
λα πούτῳ κεχρηνοῦσθε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὡς ὁρ-
πινὰ τῆς ἐπουρανίων πρὸς ἐβλέποντας, ὀλίγη
δὲ πρὸ τῆς τοῦ σάπυος αὐτοῖς ἡμορφῆς, τέλος
εἰρήσῃεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐ ἀφικόμενοι εἰς τὴν
Χαλκηδὼνα (χρησίμων γὰρ τι ὅμως ἢ πό-
λις αὐτοῖς ἔχῃν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος
ἱερῷ, ὅσῳ ἀρχαιότατον ἔστι Χαλκηδόνιοις,
κατηρύττοισι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς
αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σιωπῶντα πατρὶ
Ἀπόλλωνι, μέτεισι εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξῃ
B ὃ τῷ Ἀβώνος τείχεος. αὐταὶ αἱ δέλτοι δὲ ἐπιτή-
δες θύρετῆσαι, ἀσφοδιτῆσαι ῥαδίως τῆτον τὸν
λόγον ἐς πᾶσθμ πλὴν Βιθυνίας ἔ τὸν Πόντον
ἐποίησθμ, ἔ πολὺ πρὸ τῆς ἄλλων, ἐς ὃ τῷ
Ἀβώνος τείχεος. ἐκφοιοὶ γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψη-
φίσθμ ἐγείρωσι, ἔ τὸς θεμελίους ἢ δὲ ἔσκα-
πιοι. ἐν τῷ ὁ μὲν Κοκκιναῖς, ἐν Χαλκηδὼνι
καταλείπεται, διττοῖς τῖνας, καὶ ἀμφιβόλοις, καὶ
λοξοῖς χρησμοῖς συχρόφων. καὶ μετ' ὀλίγον
ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, ὀφθαλμῶ, δη-
ρῆς. πρὸς αὐτὸν πεταὶ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κο-
C μῶν ἢ δὲ, ἔ πλοκάμοις κατὰ μῶς, μεσολα-
κὴν χιτῶνα πορφυροῦ ἐνδεδυκῶς, καὶ ἰμά-
τιον ὑπὸ αὐτῷ λαβὴν ἀναβελημῶς, ἀρ-
πην ἔχων καὶ τὸν Περσία, ἀφ' ἧ ἑαυτὸν ἐγε-
νεαλόγη μὴ ἔσθην, καὶ οἱ ὄλεθροὶ ἐκφοιοὶ Πα-
φλαγῶνες, εἰδότες αὐτῷ ἀμφω τοῖς γονέας
ἀφανῆς καὶ ταπεινοῖς, ὅτι τῆτον τῷ χρησμῷ,
λέγῃσι,

Περσίδης ἡμεῶν, Φοῖβε φίλος ἐστὶ ὁρᾶται,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλαίειος αἵμα λε-
λογχῶς.
Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλαίειος, μάχλος, καὶ γυ-
ναῖκῶδης πλὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τείκκης ἔ-
χρη Παφλαγῶνας εὔεσθαι ὅτι πλὴν Ἀλε-
ξάνδρου μητέρα. ὀρθῶ δὲ χρησμοῖς ἢ δὲ, ὡς
Σιβύλλης πρὸς μνῆσαι μῶς,
Εὐξείνης Πόντοιο πατρὸς αἰχῆ Σινώπης,
Ἐσθμ πῖς καὶ Τύρσιν ὑπὸ Ἀυσονίοισι πορ-
φήτης,
Ἐκ πρὸς φησὶς μῶς, πρὸς αὐτῶν δε-
καδωντε,
Πένθ' ἑτέρας μῶς, καὶ εἰκοσάδα τῖς

Ανδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμῶν υμῖν τετρακυχλον.

Εἰςβαλὼν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος μὲν ἑαυτοῦ τῆς
 τραγωδίας, ὅθεν πολλὰ ἐς πλεῖον πατεῖδα πε-
 εἶλεπτός τε, καὶ λαμπερὸς ὡς, μεμνημένα
 πρὸς ποιητὸν εἰσιότε, καὶ ἀφ' ἑσθ' ὑποπιμ-
 πλάμμος ὁ σῶμα· ῥαδίως δὲ τῆτε ὑποπῆ-
 χεν αὐτῷ, ἐρῶν τῆς βαφικῆς βουτάνης τὴν ῥί-
 ζαν δ' ἔμασθη παρὰ μὲν. τοῖς δὲ, θεῖον τι καὶ φο-
 βερὸν ἐδόκει ὁ ἀφ' ἑσθ'. ἐπεποίηκε δὲ αὐτοῖς πα-
 λαί, καὶ κατεσκύβασε, κεφαλὴν δ' ἀκροντος ὀθο-
 νίνης, ἀνδρὸς πομφὸν π' ἐπιφάνισα, κατὰ-
 γραφος, πρὸν εἰκασμένη, ὑπὸ δριξίν ἰω-
 πείας ἀοῖζυσα τε, καὶ αὐτὸς ἐπικλείσασα ὁ
 σῶμα· καὶ γλῶττα, οἷα δ' ἀκροντων, διττῆ, μέ-
 λαίνα πρὸς ἐκυσθεν, ὑπὸ τειχῶν καὶ αὐτῆ
 ἐλκωμένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δ' ἀκροντων πρὸς
 πῆρξε, καὶ οἷον ἐτρέφετο, καὶ κατὰ ἐπιφάνη-
 σῶμα αὐτοῖς, καὶ σιωπῆς τραγωδῶν, μάλλον
 δὲ, πρὸς τραγωνιστῆς ἐσῶμα. ἴδῃ δὲ ἀρχαῖς
 δέον, μηχανᾶται τι τοῖονδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλ-
 θῶν ἐπὶ τοῖς θεμελίοις τῶν νεῶν τοῖς ἀρτῶν
 ἑλκωμένης (σιωπῆς δὲ ἐπὶ αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐ-
 τὸν ποτὸν συλλεβόμμος, ἢ ὅθεν ἔρχομαι περὶ
 ἐπὶ αὐτῷ κατὰ τῆς) χλωφὸν ὡς προκεκενωμέ-
 νον, ἐνδὸν φυλάττον ἐρπετὸν τι ἔρπηθῆναι καὶ
 βυθίσας τῆτο ἐπὶ μυχῷ τῆς πηλοῦ, ὀπίσω αὐ-
 τῆς ἀπὸ πλάττειτο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς πλεῖον ἀ-
 γρῶν πρὸς πηλοῦ, ὅθεν ἔρχομαι ὅθεν αὐ-
 τοῖς ἔχων, κατὰ χροῖον καὶ τῆτο, καὶ πλεῖον ἀρ-
 πην ἐκείνῳ φέρων, σείων ἅμα πλεῖον κόμῳ
 αἰετῶν, ὡς ὅταν οἱ τῆς μητρὸς ἀγέροντες τε, καὶ
 ἐντὸς ἔχοντες, ἐδὴ μνηστῆρ, ἐπὶ βωμόν πνα ὑ-
 ψηλὸν ἀναβάς, καὶ πλεῖον πόλιν ἐμαχέειζεν, αὐ-
 τῆκα μάλιστα δὲ ἑσῶμα ἐναρτῆ τὸν θεόν. οἱ
 πρὸντες δὲ (σιωπῆς δὲ ἀμὲν γὰρ ἔχον ἀπα-
 σα ἢ πόλις, ἅμα γυμνασί, ἐπὶ ἄροισι, καὶ παι-
 δίοις) ἐτετῆ περὶ, καὶ ἡύχοντο, καὶ πρὸς ἐκύναν.
 ὁ δὲ, φωνᾶς πνας ἀσήμεος φησὶ γέμμος, οἷα
 γέροντ' ἀπὸ Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ὅθεν ἐπλητῆ
 τοῖς ἀνδρῶν, ὅθεν εἰδὸς ὅ, τι λέγει πλεῖον
 τῆτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγηε τὸν
 Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. εἶτ' ἔφαθ' ὁ δρό-
 μος ἐπὶ τὸν ἐσῶμα νεῶν καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα
 ἐλθῶν, ἐπὶ πρὸς ἀκοδομητῶν τῆς χροῖον
 εἰς πηγὴν ἐμβας ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνος τε ἦδεν
 Ἀσκληπιῶ καὶ Ἀπόλλωνος, μετὰ τῆς φωνῆς, ἐ-
 κείνῳ τῆς ἡέφεν τύχη ἀγαθῆ ἐἰς τὴν πόλιν.

Alexander itaque multo post in patriam
 irruens cum eiusmodi Tragedia, con-
 spicuus erat ac splendidus: quum interim
 furore afflatus sese nonnunquam assimu-
 labat, ore spuma cōpleto: id quod ille fa-
 cilè efficiebat, radicula (ea est herba la-
 uandis lanis idonea) radice commandu-
 cata. Ceterum illis diuinum quiddam ac
 formidandum spuma videbatur. At mul-
 to antea sibi finxerant parauerantque è
 linteis confectum draconis caput, quod
 speciem quandam humanam præ se ferret;
 colorum fucis mirè adsimulatum, quod-
 que pilis equinis os & aperiret, & clauder-
 ret. Tum lingua (sicut & draconū) bifulca
Batra prominēbat, quæ & ipsa pilis ageba-
 tur. Porro Pellæus ille draco iam pridem
 erat in promptu, domique alebatur: cum
 res postularet, tum ab illis proferendus,
 vnaque in partem tragediæ acturus, vel
 princeps potius huius futurus fabulæ. Iam
 verò ut erat maturum aggredi, tale quid-
 dam machinatur: Noctu veniens ad tem-
 pli fundamenta nuper effossa (constiterat
 autem in eis aqua, siue quod ea indidem
 alicunde destillauerat, siue quod ex ethe-
 re deciderat) illic ouum antea excauatum
 deponit, quod quidem intus occultabat
Cætum recens editum serpētis. Id quum
 altè demersisset in abditas luti cavernas,
 rursus illinc discessit. At mane cum in
 forum profuissset nudus, nisi quod sub-
 ligari circum pudenda tectus erat, eoque
 inaurato: tum falcem illam gestans,
 simulque solutam ventilans iactansque
 comam, eorum more qui à Cybele Deo-
 rū matre afflati conueniunt, ac numine
 rapiuntur: conscēsa sublimi quapiam ara
 concionabatur, ciuitatem eam beatam
 esse prædicans, quæ mox deum propalam
 esset ostensura mortalibus. Porro qui a-
 derant (nam concurrerat vniuersa propè
Dciuitas) vna cū mulieribus, senibus, puer-
 ris, admirabantur, ac vota facientes ado-
 rabant. At ille voces quasdam sonans in-
 cognitas, nihilque significātes, cuiusmo-
 di sint Hebræorum aut Phœnicum, atto-
 nitos eos reddebat, ut qui nihil intelligen-
 rent eorum quæ dicebat, nisi solum hoc,
 quod Apollinē Æsculapiūmq; passim ad-
 miscebat. Sub hæc ad institutum templū
 curticulo fugiebat, accedensque ad fonsā
 ac fontem illum quæ iam ante conditum
 oraculum præstruxerant, ingressus aquam;
 magna voce cānebat laudes Apollinis
 & Æsculapij, inuitabatque deum, uti
 dexter ac felix in ciuitatem adueniret.

Deinde phialam postulat : eam porre-
 etam à quopiam, facile immergens, vnà
 cum aqua lutóque haurit, & ouum illud,
 in quo nimirum ille deum concluderat;
 candida cera ceruffaque commissuram
 operculi ferruminans. Id cùm manu ce-
 pisset, affirmabat iam Æsculapium tene-
 re sese. Interim illi stupidis defixisque in-
 tuebantur oculis, expectantes quidnam
 esset futurum postea, iamdudum admi-
 rantes ouum in aqua repertū. Porro po-
 steaquam fregisset idem caua vola com-
 pressum, ac serpentis illius fœtum exclu-
 sum excepisset, simul atque mouentem
 hunc sese conspicerent ij qui aderant, ac
 digitis circumuoluentem, protinus vo-
 cem tollebant, deumque consalutabant,
 ac ciuitatem eam fortunatā esse dictita-
 bant: singulique affatim votis impleban-
 tur, thesauros, opes, prosperam valetu-
 dinem, aliáque id genus ab illo flagitan-
 tes bona. Hic ille rursus cursim sese do-
 mum abripuit, vnà secum asportans mo-
 dò editum in lucem Æsculapium, bis na-
 tum scilicet, cùm semel duntaxat nascan-
 tur homines: atque non ex Cornide per
 Iouem, id est cornicula (nam id matris
 nomē fertur) neq; ex cornice, verum ex
 anserē progenitum. Populus autem vni-
 uersus consequebatur, omnes afflati deo,
 atque ob spes animo conceptas furo-
 re correpti. Interdiu igitur se domi con-
 tinebat, sperans fore, id quod & euēnit,
 vt fama permoti Paphlagonum pars ma-
 xima concurreret. Ergo posteaquam
 vrbs ita esset hominibus referta, vt iam
 redundaret, sed quibus omnibus iam
 tum cerebrum, tum cor esset exem-
 ptum, nec vlla parte similes videren-
 tur viris pane victitantibus (vt loquun-
 tur poëtæ) verum qui præter solam fi-
 guram nihil à pecudibus distarent: in-
 ediculis quibusdam in lecto residens, eo
 videlicet ornatu qui vatem mirè dece-
 ret, imponit in sinum Pellæum illum
 Æsculapium, qui quidem erat, vt di-
 ctum est, maximus pulcherrimúsque.
 Hunc totum vbi collo circumdedisset,
 caudam foras prominere sinens (erat au-
 tem ingens adeò, vt cùm per pectus illius
 effunderetur, pars tamen humi traher-
 retur) solum autem caput sub alis abdi-
 tum teneret, illo nimirum omnia feren-
 te: linteaceum illud draconis caput, alte-
 ra in amictus parte contextū ostendebat,
 quod prorsum illius esse draconis videre-
 tur, qui à pectore prominebat scilicet.

A Εἶτα Φιάλῃ αἰτήσας, αἰαδόντες πινός, ῥα-
 δίως ἰσποβαλῶν, διμίσσεται μὲ τῆ ὕδα-
 τος καὶ τῆ πηλοῦ ὅ ὡν ἐκείνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς
 αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λελυγῶ, καὶ ψιμ-
 μυθίῳ τὴν ἀρμόγιῳ τῆ πάματος ξυγκο-
 κλημῶνον καὶ λαβῶν αὐτῷ εἰς τὰς χεῖρας,
 ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀ-
 τενὲς ἀπέβλεπον ὅ,τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ
 πρῶτερον θαυμάσαστες ὅ ὡν ἐν τῷ ὕδα-
 τὶ ἄρημῶνον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ εἰς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ἵπεδὲξαστο ὅ τῆ ἔρπε-
 τῆ ἐκείνου ἔμβρουον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον
 B κινούμῶνον, καὶ πρὸ τῆς δακτύλου εἰλού-
 μῶνον, αἰέχεσθαι βίβυς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν
 θεόν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακαρίζον, καὶ χαν-
 δὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῷ βίβυον, θη-
 σαυροῖς, καὶ πλούτοις, καὶ ὑγείαις, καὶ τὰ
 ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῆν πρὸ αὐτοῦ. ὁ δὲ, δρο-
 μῆτος αὐτῆς ὅτι τὴν οἰκίαν ἔειπε, φέρων ἄ-
 μα καὶ τὸν ἄρημῶνον Ἀσκληπιὸν δις τε-
 ρείντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκονται αἰθερο-
 ποῖ, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδὲ ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χλωῆς γαργημῶνον. ὁ δὲ
 C λεῶς ἅπας ἠελοῦθη, πᾶντες εἶθεοι, καὶ
 μεμνηότες ἵπεδὸ τῆς ἐλπίδων. ἡμέρας μὲν
 οἶον οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων, ὅπως ἴδῃ, ἵπεδὸ
 τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλοις τῆς
 Παφλαγῶνων στυδραμείσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑ-
 περεπέπληστο δῦροφῶπων ἡ πόλις, ἀπῶ-
 των τοὺς ἐγκεφάλους, καὶ τὰς καρδίας πρῶ-
 ἐξυρημῶνον, οὐδὲν ἐοικῶτων σιτοφάγοις αἰ-
 δραῖσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὲ
 πρῶτατα εἶ) ἀφ' αὐροῦτων, ἐν οἰκί-
 σκῳ πνὶ ὅτι κλίμης καθεζόμενος, μάλα
 θεοσπετῶς ἐσαλμῶνος, λαμβάνει εἰς τὸν
 D χάλπον τὸν Πελλαῶνον ἐκείνον Ἀσκληπιόν,
 μέγιστον τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄν-
 τα. καὶ ὅλον τῷ αὐτῷ παραχίλω πρῶται-
 λήσας, καὶ τὴν οὐρανὸν ἔξω ἀφείσ (πο-
 λὲς δὲ ἴδῃ, ὡς καὶ ἐν τῷ πρῶτο κλίμης
 πρῶτα κεχῶσαι αὐτῷ, καὶ χαμῶ ὅ μέρος
 ὅπισθ' ἔρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλῆν ἵπεδὸ
 μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεργμέ-
 νου πᾶντα ἐκείνου, πρῶτα φανε τὴν ὄρο-
 νίην κεφαλῆν καὶ τὰ ἄλλα τῆ χιτῶνος,
 ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πᾶντως ἔσθαι.
 εἶτα

Εἶπα μοι ὅτινόνησον οἰκίστην οὐ πόνου Φαι-
δρον, ὅσθ' ἐς κέρον τῆς φωτὸς δεχόμενον, ἔ-
πληθος αὐθροπῶν συκλῦδων, τεταραγμέ-
νων, καὶ παρεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλ-
πίσιν ἐπαυρωμένων· οἷς εἰσελθούσι, τερα-
στον ὡς εἰκὸς ὅτι παρεῖμα ἐφαίνετο, ἐκ τῆς
πέως μικροῦ ἐρπετῆ, ἐν τῶν ὀλίγων ἡμερῶν
ὑποσπόνδρον δράκοντα πεφηνέναι αὐθροπόμορ-
φόν, καὶ ταῦτα, καὶ πῆλασόν. ἠπείρηντο δὲ
αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς
ιδεῖν, ἔξηλαύνοντο ὑπὸ τῆς αἰεὶ ἐπεισιόντων.
ἔτετραύπητο δὲ χῆρ' ὅτι πῆλασόν ἄλλη ἔξο-
δος, οἷον πῆλασόν Μακεδόνος ἐν Βαβυλωνίᾳ
ποιήσασα ἐπὶ Ἀλεξάνδρου νοσησῶν λόγος, ὅτε
ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, παρῆσαν-
τες τὰ βασίλεια, ἐπόρουσαν ἰδεῖν αὐτόν, καὶ
παρῆσαι τὸ ὑσάτην. τὴν δὲ ὅτι δὲξιν ταῦ-
των, οὐχ ἄπαξ ὁ μαρτυρῶν, ἀλλὰ πολλὰς
ποιήσασα λέγεται, καὶ μέγιστα εἰ πινες τῆς
πλοισίων ἀφίκνιντο νεαρώτεροι. ἐκ ταῦτα,
ὅ φιλὸς Κέλσε, εἰ δεῖ τὰ ληθῆ λέγειν, συγ-
νώμων χερὶ ἀποδέμειν τοῖς Παφλαγονίαις,
καὶ Ποντικαῖς ἐκείνοις, παρῆσαι, καὶ ἀπα-
δύτοις αὐθροπῶν, εἰ δὲ κατὰ τὴν ἀπὸ
μῆτρον τῆς δράκοντος (καὶ γὰρ τῆς περὶ
τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντες
γε ἐν ἀμυδρῶν τῶν φωτὶ τὴν κεφαλὴν
δῆθεν αὐτῶν ἀνοίγουσαν τε καὶ συγκλείου-
σαν τὸ σῶμα, ὡς τε πόνου τὸ μηχανισμὸς ἐ-
δεῖτο Δημοκρίτου ἱνός, ἢ καὶ αὐτῶν Ἐπικού-
ρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ πρὸς ἄλλου, ἀδα-
μαρτίνων πρὸς ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὴν
γνώμων ἔχοντος, ὡς ἀπιστήσασα, καὶ ὅσθ' ἴω,
εἰχέσασα, καὶ εἰ μὴ βύρειν τὸν ἔσπον ἐδύνα-
το, ἐκείνου γινώσκοντος πεπεισμένου, ὅτι λέν-
ληθεν αὐτόν ὁ ἔσπος τῆς μαγικῆς· τὸ δὲ
οἷον πόνου ψυδδός ἐστι, καὶ γινώσκοντος ἀδύνα-
τον. κατ' ὀλίγον οἷον καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γα-
λατία, καὶ ἡ Θράκη, στωέρρη, ἐκείνου τῆς
ἀπαγελλόντων, ὡς ὅτι εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ
γινώσκοντος ἴδοι τὸν θεόν, καὶ ὑστερον ἀπα-
ρῆσαι ὀλίγον παμμεγέθους αὐτῶν γινώσκον-
τος, καὶ ὅτι πρὸς τὸν αὐθροπῶν εἰκό-
τος· γραφαὶ τε ὅτι τούτων, καὶ εἰκόνες, καὶ
ἔσοσασα, τὰ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ, ὅτι ἀργύ-
ρου εἰκασμένα. καὶ ὄνομα γὰρ τῶν ὅτι τῶν

Iā verò mihi cogita ædiculas non admo-
dū illustres, nec ad satietatē vsq; luminis
capaces : tū turbam hominum conuenarum,
quiq; aliis ex locis alij concurrissēt,
tumultuātes, ac prius etiam quā ista viderent,
mēte attoniti stupefactique, deniq;
spēbus illis sublatis: quibus ingressis nō mirum
si res visā est portētosa, videlicet ex
modò pusillo serpēte intra pauculos dies
tā immanem extitisse draconē, humana
specie, atq; eum insuper māsuētū tractabilē
mque. Protinus autem ad exitū pro-
perabant, & priusquā exactiūs essent con-
templati, protrudēbantur ab iis qui noui
semper ingrediebantur. Porro è regione
ianuæ per quā intrabatur, patefactum e-
rat & aliud ostium, per quod exiretur: cuius-
modi quiddā & Macedonas in Baby-
lone fecisse ferunt in Alexandri morbo,
cū ille grauiter iā ægrotaret: illi obsessa
regia desiderarent eum intueri, ac supre-
mum alloqui. Atque hoc spectaculi sce-
lestus hic nō semel, verūm crebrius ex-
hibuisse dicitur, maximè si qui diuites adue-
nissent recentiores ac nouitij. Hoc loco,
mi charissime Celse, si vera fateri volu-
mus, æquum est veniam dare Paphlagoni-
bus ac Ponticis illis, hominibus nimirū
crassis & ineruditis, si delusi sunt, cū dra-
conem manu cōtingerent, (nā hoc quo-
que largiebatur Alexander iis qui voluissēt)
cūmque cōspicerent in dubia malignāque
luce imitatū illud illius caput, os
scilicet nunc aperiens, nunc claudēs, tanto
artificio, vt res planè Democritum ali-
quem requireret, aut certè Epicurū, Me-
trodorū ve, aut alium huiusmodi quem-
piam, qui profus adamantinam aduersus
hæc atque id genus alia mentem obtine-
ret: qui nullo pacto crederet: qui que vel
quid esset rei, cōiecturis colligeret: vel si
viam etiam modūmque peruestigare nō
quiret, illud tamen antea sibi persuasum
haberet, fugere quidē sese modum ratio-
nēmque præstigiaturæ: cæterū quicquid
esset negotij, profus simulatū fucatūmq;
esse, ac ne fieri quidē vlla ratione potuissēt.
Paucis ergo diebus confluit tum Bi-
thynia, tum Galatia, Thraciāque: eorum
qui renunciabāt, vnoquoque, vt sit, affir-
mante sese primūm nascentem vidisse
deum, deinde paulo post eundem cōtre-
uisse iam grandem admodum factum,
vultu etiam homini adsimilem. Accede-
bāt ad hæc picture, imagines, signa deum
referentia, partim ex ære, partim argento
efficta. Postremò nomen etiam inditum

nam Glycon appellatus est, idque iussu diuino carmine prodito: ad hunc enim modum eloquutus est Alexander:

Sum ille Glycon, hominum lux, ex Ioue tertia proles.

At ubi iam maturum esset, ut (cuius rei gratia haec omnia fuerant excogitata) responsa quoque redderet iis qui requisissent, diuinaréque, accepta videlicet anfa ab Antilocho, qui apud Cilices vatem egerat (nam is quoque post patris Amphiarei interitum, posteaque quam ille inter Thebanos extare desisset, patria pulsus, atque in Ciliciam profectus, haud incommodè rem gessit, cum Cilicibus euentura prædiceret, binos obolos pro singulis accipiens responsis) ab hoc, inquam, arrepta anfa, prædicit Alexander omnibus qui aduenerant, fore ut deus ipse responsa daret: cuiusque rei diem quendam certum prælocutus est. Iussit autem ut quisque, quod videretur, quodque maximè discere vellet, id in libello conscriberet, cumque funiculis obuinctum, cera argillave, aut simili re quapiam obsignaret: Se verò receptis libellis, cum subisset adyta (iam enim oraculum erat extructum, & apparatus cortinae) ordine per præconem ac theologum euocaturum eos qui tradidissent: dehinc ubi de singulis esset edoctus à deo, libellos redditurum, ita ut traditi fuerat, obsignatos, subscripto illis responso pro cuiusque argumento, deo nimirum respondente, quacunque de re quis esset sciscitatus. Erat autem hic dolus, homini cuiusmodi tu es, aut etiã (si modò dictu non est inuidiosum) cuiusmodi sum ego, manifestarius, neque difficilis animaduersu, verum idiotis, quibusque naves essent mucro obsita, minimèque communè, prodigiosum planèque incredibile quiddam esse videbatur. Etenim cum varias esset commentus artes quibus signa tollerentur, quæ quisque sciscitabatur, ea legebat: atque ita quæ viderentur, ad interrogata respondebat. Deinde rursus obuincta obsignataque reddebat, non sine summa admiratione eorum qui recipiebant. Plurimus enim hic inter illos erat sermo, qui tandem scire potuisset iste que ego illi tradidi, sanè quam diligenter obsignata signis imitatu neutiquam facilibus, nisi reuera deus esset quispiam, cui cuncta sint perspicua? Sed iam quibus artibus effecerit, forsitan à me requires. Accipe, quò videlicet imposturas cuiusmodi deprehendere queas, & coarguere.

Α Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἕκ τινος ἐμμελέου καὶ θεῖς παρὰ τὰ γράμματα· ἀπεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμί Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος αἰθεράποισι.

καὶ ὅτι καὶ ἐν ἑνὶ ἔνεκα τὰ πάντα ἐμμεληχάνητο, καὶ χεῖρ ἴσιν δεομένων, καὶ θεοῖσιν παρὰ Ἀντιλόχου τῆς ἐν Κιλικίᾳ ὁ ἐνδοσίμων λαβῶν (καὶ γὰρ καὶ ἐκείνος μὲν πρὸ τῆς πατρὸς τελευτῆς τῆς Ἀμφιαρέου, καὶ πρὸ ἐν Θήβαις ἀφαισισμόν αὐτῶν, ἐκπεσῶν τῆς οἰκίας, εἰς πρὸ Κιλικίας ἀφικόμενος, οὐ

Β πονήρως ἀπήλλαξε, παρὰ θεοῖσιν καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δὴ ὄβολοις ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῶ λαμβάνων) ἐκείθεν οὖν ὁ ἐνδοσίμων λαβῶν ὁ Ἀλέξανδρος, παρὰ λέγει πᾶσι τοῖς ἀφικουμένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητέων πρὸς παρὰ τῶν. ἐκείθεν δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο δὴ καὶ μάλα μαθητῶν ἐγγεῖνοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κατεργάσασθαι τε, καὶ κείνα σημήνασθαι κηρῶν, ἢ πηλῶν, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβῶν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυστον κατελθὼν (ἤδη γὰρ

Γ ὁ νεὸς ἐγγήρτο, καὶ ἡ σκηνὴ πρὸς ἐκείνου) καλέσθην ἐμελλε καὶ τῶν τοῖς δεδωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ παρὰ τῆς θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, ὁ μὲν βιβλίον ἀποδώσει σσημασμένοι ὡς εἶχε, πρὸ δὲ παρὰ αὐτὸ ἀπόκρισιν, ὑπογεγραμμένῳ παρὰ ἑπὶ, ἀμειβομένου τῆς θεοῦ παρὰ ὅρου τις ἔροιο. ἡ δὲ ὁ μηχανήματα τῆτο, ἀνδρὶ μὲν οἴω σὺ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἶπειν, καὶ οἴω ἐμοί, παρὰ δηλον, καὶ γὰρ ναὶ ῥάδην, τοῖς δὲ ιδιώταις, ἐκορύξῃς μεσοῖς πρὸ ῥίνα, τεράστιον, καὶ πρὸ

Δ τῆ ἀπίστῳ ὄμοιον. ὅτι νοήσας γὰρ ποικίλας τῆν σφραγίδων τῶν λύσης, ἀνεγίνωσκε τε τῶν ἐρωτήσης ἕκαστας, καὶ τὰ δοκίμια παρὰ αὐτῶν ἀπεκρίνατο, εἶτα κατελιήσας αὐτῶν, καὶ σημήναμενος, ἀπεδίδου μὲν πολλὰ θαύματα τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἡ δὲ παρὰ αὐτοῖς ὁ, πόθεν γὰρ οὐκ ἠπίστατο, αἰ ἐγὼ πρὸν ἀσφαλῶς σημήναμενος, αὐτὰ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσσημήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γινώσκων ἡ δὲ; τίνες οὖν αἱ ὅτι νοήσας, ἴσως ἐρήση με ἀκούε τοίνυν, ὡς ἐγγὺς ἐλέγχῃν τὰ τοιαῦτα.

ἢ σφραγισθὲν ἐκείνη, ὡς φίλτατε Κέλσε βε-
 λόντιω πυρώσας, ὅ ἔστω πλεῖστον σφραγίδα
 μέγας τῆ κηροῦ διατεκτωνῶν, ἐξήρη, καὶ μὲν
 πλεῖστον ἀνάγωσιν, τῆ βελόνῃ αὐτὴς ἐπιχλιαίας
 τὸν κηρὸν, τὸν τε χέτω ἔστω πλεῖστον λίνου, καὶ
 τὸν αὐτὸ πλεῖστον σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως
 σπαινεύονται. ἔτερος δὲ ἔστω ὁ Διάφ. τῆ λε-
 γομένου κηροῦ σκιδαστὸν δὲ τῆ πλεῖστον ἐκ
 πίπης Βηρυθίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου ἑ
 Διαφαινοῦ τεπειμυδίου, καὶ κηροῦ, καὶ μα-
 σίχης ἐκ γὰρ τούτων ἀποδύτων, αἰαπλάσας
 ὅ κηροῦ, καὶ θερμῆς πικρῆς, σάλας πλεῖστον
 σφραγίδα σφραγισσας, ἐπετίη, καὶ ἀπέ-
 μαθη τὸν τύπον. εἶτα αὐτὴν κηροῦ ἐκείνου
 γρομυδίου, λύσας ῥαδίως, καὶ αἰαπλοῦς, ἐπι-
 χλιαίας τὸν κηρὸν, αἰετύπου, ὡς ἔστω ἐκ λίθου τῆν
 αὐτὸν σφραγίδα ὅ μάλιστ' ἀρχετύπου
 εἰκῆται. πλείον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον
 πτόνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλῶν, ἢ κολλῶσι πᾶ
 βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἐπὶ ὕ-
 γρῳ ὄντα ἐπετίη τῆ σφραγίδι, καὶ ἀφελῶν
 (αὐτὴν δὲ κηρὸν γίνεταί, καὶ κέρως, μάλ-
 λον δὲ σιδήρου, παχύτερον) τούτω δὲ ἐχρηστο
 πρὸς τὸν τύπον. ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς
 τῆ σφραγισθῆναι, ὡς ἐκ αἰαπλοῦς με-
 μνησθῆναι ἀποδύτων, ὡς μὴ ἀπειροκαλοῦ ἐπὶ
 δοκίμη, καὶ μάλιστ' αὐτῶν, ἐν οἷς καὶ μάλιστ'
 σπαινεύονται, καλλίστοις τε ἀμα, καὶ ὠφελι-
 μωτάτοις συσφραγισσας, καὶ διωκτικῶν σφ-
 ραγισθῆναι τοῖς ἐπιχλιαίας, ἰσχυρὰ πρὸς τῆ
 κηροῦ, καὶ πολλῶν τούτων πλείονα. ἐχρηστοῦν, καὶ
 ἐχρηστοῦν, πολλῆ τῆ σφραγίδι ἐπιχλιαίας
 νος, ὅ ὅτι εἰκὸς τῆ ἐπιχλιαίας πρὸς ἀπὸ τῶν, τοῖς
 μὲν, λέξαι καὶ ἀμφίβολα πρὸς τῆ ἐρωτή-
 σης ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ, ὅ πρὸς ἀσφαθῆ.
 χρησιμῶς δὲ γὰρ καὶ τῆ πλεῖστον αὐτῶν ἐδόκει. τοῖς
 δὲ ἀπέπερεπεν, ἢ πρὸς τῆ πλεῖστον, ὡς ἀμεινον
 ἐδόξεν αὐτῶν εἰκῆται. τοῖς δὲ θερμῆς
 πρὸς τῆ πλεῖστον, καὶ Διαφ. εἰδῶς (ὅσο ἐκ
 ἀρχῆ ἐφίω) πολλὰ καὶ χρησιμὰ φάρμα-
 κα. μάλιστ' αὐτῶν πρὸς αὐτῶν αἰκυ-
 τμίδες, ἀκίπου τί ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ
 λίπιδος ἀρχαίου σπαινεύονται. τῆ μὲν
 ἐλπίδας, καὶ πρὸς τῆ πλεῖστον, καὶ κηροῦ Δια-
 φαινοῦ εἰσαυτῆς αἰετῶν ἀεὶ ἀεθάλειο, πρὸς τῆ
 πλεῖστον ὅτι ἔστω πλεῖστον ὅποσοι ἐχρηστοῦν
 ἐγώ,

A Prima ratio sic habebat, Celse charissi-
 me. Eam ceræ partem quæ post signum
 hærebat, acu candefacta liquefactam di-
 ducebat: tum vbi legisset, rursus calefa-
 ctam acu ceram eam quæ à tergo fumi-
 culi fuerat, signo eodem manente faciliè
 coagmentabat. Porro secundus modus
 constat per id quod collyrium vocant. Id
 conficitur ex pice Berytia, bitumine, ac
 lapide perspicuo trito, cum cera & ma-
 stiche. Confectum igitur ex his omnibus
 collyrium igni calfactum, inuncto prius
 suillo pingui, signo applicabat, ac sym-
 boli figuram excipiebat. Id simul atque
 siccum esset factum (siccabatur autem
 B protinus) commodè resignabat libellos:
 quibus perlectis, imposito ceræ denuo,
 perinde atque è lapide signum idem im-
 primebat, ad archetypi similitudinem
 mirè effectum. Post hæc iam tertiam ac-
 cipe rationem: Calce in gluten iniecta,
 quo vulgo codicillos agglutinant, atque
 ex his confecta ceu cera, mollem adhuc
 eam admouebat signo, statimque de-
 trahebat. Nam illico siccescit, aded vti
 cornu vel ferro potius reddatur soli-
 dius. Hac ad imprimendum signum vti
 consueuerat. Sunt præter has & aliæ
 complures viæ, quas omnes referre ni-
 hil necesse est, ne parum videar mode-
 stus, maximè cum tu in his quos de Ma-
 gorum artibus conscripsisti commenta-
 riis, tum pulcherrimis, tum utilissimis,
 quique modestos reddere queant, si
 quis in eis euoluendis versetur, abun-
 dè multa retuleris, longèque his no-
 stris copiosiora. Reddebat igitur ora-
 cula, diuinabatque, non mediocri ad
 eam rem vtens ingenio, artèque nego-
 tium reddens probabilius, dum aliis ob-
 liqua quædam & ambigua responderet
 ad ea quæ proponebantur, aliis penitus
 obscura: quandoquidem & hoc oracu-
 lis ille conuenire iudicabat. Alios item
 deterrebat, alios adhortabatur, prout
 sibi magis conducere coniectasset. Non-
 nullis remedia morborum, vitæque ra-
 tiones præscribebat, cum sciret (vt ini-
 tiò diximus) complura atque efficacia
 pharmaca. Maiorem autem in modum
 cytmides ab illo probabantur: id est
 nomen confectum emplastri vsino adipe
 confecti. Porro spes, rerumque suc-
 cessus & incrementa, neque non hære-
 ditatum obuentus, semper in aliud tem-
 pus reiciebat, illud interim addens: Cun-
 cta hæc tum obtingent, cum ipse volam,
 S f ij

quumque vates meus Alexander me rogabit, próque vobis vota faciet. Denique merces erat unicuique responso prestita, nempe drachina cum obolis duobus. Ne verò pusillum aut exiguum fuisse putes amice hunc quæstum, quum in annos singulos ad septuaginta aut octoginta millia redierit, usque adeo avidis & insatiabilibus hominibus, ut singuli supra decem aut quindecim rogationes traderent. Cæterum ea quæ capiebat, non ipse solus solitus est insumere, nec rursus ad congerendas opes in thesaurum reponere, verum compluris & alios habebat secum adiutores & ministros, tum qui scitarentur, qui versibus oracula conderent, qui responsa seruant, qui subscriberent, qui obliarent, qui interpretarentur: quorum unicuique pro dignitate meritoque lucrum impartiebat. Ad hæc nonnullos foras & in longinquas regiones emandarat, qui famam eius oraculi inter gentes dissiparent, affirmantes ipsum etiam prædicere reuocaréque fugitios, fures ac prædones indicare, thesauros effodiendos ostendere, morbo laborantibus mederi, quosdam etiam vitam defunctos in vitam reuocare. Concurrebatur igitur vndeque, magnoque tumultu concitati properabant, sacrificabatur, dicabantur munera, eaque duplicata, prophetæ discipuloque dei. Iam enim & tale quoddam oraculum exierat:

Muneribus decorare mecum vatem atque ministrum

Præcipio: nec opum mihi cura, at maxima vatis.

Verum ubi iam plerique, quibus mentis plusculum inerat, non secus atque ex alta ebrietate resipiscentes, conspirassent in illum, præsertim ex his qui studebant Epicuro: iamque paulatim in oppidis deprehenderetur vniuersa præstigiatura, fictusque fabulæ apparatus: horrendum quiddam in eos edidit, dicens, impiis & Christianis impleri Pontum, qui non vererentur in sese turpissimè maledicere: eos iussit lapidibus pellerent, si modò velent propitium habere deum. Porrò super Epicuro huiusmodi quoddam oraculum prodidit: Sciscitanti cuiquam quid ageret apud inferos Epicurus: Plumbeis, inquit, compedibus vinctus in cæno desidet. Et adhuc miraris si magnopere creuit eius celebritas oraculi, cum videas interrogationes adeuntium, quam sint prudentes, quamque erudita?

καὶ Ἀλέξανδρος ὁ πωροφήτης μου δεηθή, καὶ βίξεται ὑπὸ ὑμῶν. ἔτετακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρηστικῷ, δραχμῆ, καὶ δύο ὄβολῶ. μὴ μικρὸν οἰηθεῖς, ὡς ἑταῖρε, μηδὲ ὀλίγον γεγυῆσθαι τὸν πόρον τῶν, ἀλλ' εἰς ἑπτά καὶ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτις ἵδουσι, αἰὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὶς τῶν ἀποφθιπτῶν ὑπὸ ἀπληθείας αἰαδιδόντων. λαμβάνων δὲ, ὅσῳ αὐτὸς ἐχρηῆτο μόνος, οὐδὲ εἰς πλοῦτον ἀπεθυσσάμενος, ἀλλὰ πολλοὶς ἤδη πρὸς αὐτὸν ἔχων σωεργίαι, καὶ ὑποφρέτας, καὶ πάλθνας, ἔχρησμοποιούς, καὶ χρησιμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ὀξυνητάς, ἀπασιν ἐνεμῶν ἑκάστῳ ὅ κατ' ἀξίαν. ἤδη δὲ πινὰς καὶ ὅτι πλὴν ἀλλοδαπῆ ὄξεπεμπε, φήμας ἐμποησόντας τοῖς ἐθνεσιν ὑπὸ τῆ μαυτίου, καὶ διηγησομένης, ὡς πωροφῆται, καὶ ἀνδύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λησάς ὄξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀγορεύσαι πρὸς ἄλλοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσασθαι, ἐπίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας, ἀναστήσει. δρόμος αὖ καὶ ὠθισμός ἀπὸ τῶν ἀλλοδαπῶν ἐγγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ αἰαθήματα, ἔδιπλάσια, πρὸς πωροφήτην, ἔμαθητῆ τῆ θεῶ. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ὅτι ὄξεπεπεν ὁ χρησμός,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα πωροφήτην.

Οὐ γὰρ μοι κτεαίων μέλει ἄλλαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νομῶν ἐχόντων, ὡς πρὸς ἔκ μέθης βαθείας αἰαφῆροντες, σωίσαντο ἑαυτὸν, καὶ μάλιαδ' ὅσοι Ἐπιχύρου ἐπῆροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώροτο ἠρέμα ἢ πᾶσα μαγανεία, καὶ συκοφάνη τῆ δράματος, ἐκφῆρῆ φοβῆσθαι πρὸς αὐτοῖς, λέγων, ἀλέων ἐμπεπλησθαι, καὶ Χεισιανῶν, τὸν Πόντον, οἱ πρὸς αὐτῶν ἰσχυροὶ καὶ χίκαιστα βλασφημῆν, ὅς ἐκέλευε λίθοις ἐλαμῶν, εἴτε ἐτέλασιν ἴλεω ἔχον τὸν θεόν. πρὸς δὲ Ἐπιχύρου, καὶ τοιοῦτον πινὰ χρησμὸν ἀπεφθέγγαστο. ἐρωμῆς γὰρ πινος πρὸς πρὸς αὐτῶν ἑαυτοῦ Ἐπιχύρου, Μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κέθη. εἴπα θαυμαζέεις εἰ ὅτι μέγα ἦρη ὁ χρησθήριον, ὅρα δὲ τὰς ἐρωμῆσας τῶν πωροφῆτων σωεργίαι, καὶ πεπαιδευμένης;

ὄλως δὲ, ἀσπίδος καὶ ἀκίρκουτος αὐτῶ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἴω, μάλα εἰκότως. τῆν γὰρ ἄλλα διχασίον πρὸς ἐπολέμει γῆρας αἰδέσθους, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔρσιτος, ἢ Ἐπίκουρος, ἀδρι πλὴ φύσιν τῆν πρὸς ἀλάτων καθεσραχότι, καὶ μόνω πλὴν ἐπὶ αἰθῆρας ἀλήθειας εἰδότης, οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρυσίππουν, ἔ Πυθαγόραν, φίλοι, καὶ εἰρήνην βία πρὸς ἐκείνοις ἴω, ὁ δὲ ἀτέκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔρσιτος, διχασίως πρὸς ταῦτα ἐπὶ γέλωτι καὶ παιδιᾷ πηθεύματος. δὲ ἐπὶ πλὴν Ἀμαστριν ἐμίσθη μάλα τῆν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, πρὸς τῶν Λέπιδον καὶ ἄλλοις ὁμοίοις αἰθῆρας, πολλοὺς ἐόντας ἐπὶ τῆ πόλει. ὅσδε ἐχρησμάθησε πῶποτε Ἀμαστριν αὐτῶ ἀδρι. ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶν συκλητικῶν χρησμάθησαι, καὶ ἀγαλάτως ἀπῆλλαξεν, ἔχ θύρων οὐτ' αὐτὸς πλάσασασαι χρησμάτων δειξίον, οὐτ' ἐπὶ ποιῆσαι πρὸς χριστὸν αὐτῶ δυναστοῦτον. μεμφομένη γὰρ αὐτῶ σμάχου ὀδυῖν, πρὸς πᾶσαι βυβλίον ἔφον πόδα μὲν μαλαχῆς ἐσκυασημένον ἐαδίξιν, οὕτως ἔφη,

Μάλα βακα χριρείων ἱερῆ κυμίνου σιπύδου.

Πολλάκις μὲν, ὡς πρὸς τὸν, ἐδῆξε τὸν δρᾶκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ πλὴν οὐρανὸν μάλα. καὶ ὁ ἄλλο σῶμα πρὸς ἑλληνικῶς, πλὴν κεφαλῆ δὲ ὑπὸ κάλυψιν ἀγέατον φυλάττων. ἐτελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπληξῆσαι ὁ πλῆθος, ὑπὸ ἔρατο κὶ λαλοῦντα πρὸς τὸν θεὸν αὐτὸν, ἀνθ' ὑπορήτου χρησμάθησεν. εἶτα ἔχ χαλεπῶς γεσῶν ἔρσιτος σιωπῆσας, καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιοτάτα δειξῆσας, ἄλλου πινὸς ἐξώθεν ἐμφοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τῶν ἐρωτήσας τῆς φωνῆς δειξῆσας τῆ ὀδονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ πρὸς πτωχούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι, αὐτοφῶνοι, καὶ ἔχ πᾶσιν ἐδίδοντο, ὅσδε ἀνέδιν, ἀλλὰ τοῖς βίβρῶσι, ἔχ πλοισίσι, ἔχ μεγαλοδωροῖς. ὁ γὰρ Σουκελαιῶν δειξῆσας ὑπὸ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῆν αὐτοφῶνων καὶ αὐτὸς ἴω. πρὸς τρέπων γὰρ αὐτὸν ὅτι πλὴν εἰς βολίω, οὕτως ἔφη,

A Modis autem omnibus bellum erat illi cum Epicuro sœuum & irreconcilabile: idque iure optimo. Nam cum quo tandem iustius bellum gerat homo præstigiator, & monstris ac portentis amicus, veri inimicissimus, quàm cum Epicuro, viro videlicet qui rerum naturam perspectam haberet, quiq̃ue vnus, quid in his esset verũ, videret? Nam Platoni, Chrysippo aut Pythagoræ erat amicus, atque alta cum illis pax intercedebat: at intratibilis ille Epicurus (sic enim appellatum) erat illi plurimum inuisus: atque id meritò: quippe qui hæc omnia ridicula ac ludicra duceret. Quam ob causam inter vrbes Ponticas Amastrim in primis habebat exosam, eo quòd acceperat, eos qui cum Lepido erant, alios item horum consimiles quamplurimos ea in ciuitate versari. Neque vnquam Amastrino cuiquam oraculum reddidit: quin vbi conaretur etiam fratri Proconsulis respondere, deridiculè profectò discessit, cum nec ipse quemadmodum idoneum oraculum fingeret, inueniret, nec haberet qui sibi in tempore posset componere. Nam cum illi de stomachi dolore conquerenti vellet præscribere vti suillum pedem cum malua præparatum e deret, hunc in modum ait:

Maluaca porcorum sacra cuminato sipydno.

Crebrius autem (vt iam diximus) draconem ostendebat iis qui vellent, haud totum tamen, sed caudam potissimum ac reliquum corpus oculis exponens: caput verò, ne videri posset, abditũ in sinu seruabat. Verũm quò magis etiam redderet attonitam multitudinem, pollicitus est sese exhibiturũ ipsum deum loquẽtem, citràque interpretem edentem oracula. Deinde non magno negotio, gruum arteriis contextis, ac per lineum illud draconis caput, quod erat arte adsimulatum, insertis, alio quopiam per has foris insonante, respondebatur ad ea quæ proponebantur, voce nimirum per linteaceum illum Æsculapium ad aures promanante. Huiusmodi responsa αὐτοφῶνα dicebãtur, id est, ipsius voce reddita: neque quibuslibet, neque passim dabantur, verũm splendidis modò atque opulentis, & qui grandia largirentur. Itaque quod Seueriano redditum est super expeditione in Armeniam suscipienda, ex autophonis erat. Adhortans enim illum ad incursum eius regionis, sic ait,

Sf iij

Parthis Armeniisq; citato Marte subactis, A
Romam urbem repetes, & claras Tybridis
undas:
Vertice ferta gerens radiis distincta serenis.
 Deinde posteaquam vecors ille Gallus
 persuasus incursionem fecisset, euenif-
 fētque vt vnā cum exercitu cederetur ab
 Othryade, hoc oraculum à monumen-
 tis sustulit, atque aliud in eius locum sub-
 stituit, huiusmodi:

Agmen in Armenios ne duc: neque enim
expedit isthuc.

Ne tibi sarmineis uir amictus vestibus,
arcu

Exitium immittat, uisūque ac lumine pri-
uet.

Siquidem & hoc interim callidissime
 fuerat commentus, vt posterioribus sub-
 stitutitiisq; responsis, ea quæ perperam
 malēque euenissent, sarciret ac medere-
 tur. Sæpius enim egrotis, priusquam mo-
 rerentur, prædixerat fore vt reualesce-
 rent: quibus morientibus, alterum ora-
 culum illico paratum erat, quod supe-
 riori diuersa caneret:

Posthac desine opem morbo petere exi-
ziali:

Mors etenim manifesta, nec euitare licebit.

Porro cum non ignoraret, qui in Claro
 ac Didymis Malloque responsa ferebāt,
 ipsos quoque huiusmodi quadam arte
 diuinandi celebres haberi, eos sibi red-
 debat amicos, plerosque consultores ad
 illos remittens, his verbis:

Nunc Claron ito, mei uocem patris auditu-
rus. Et rursus:

Branchidica accedens adyta, atque oracula
queras. Et iterum:

Mallon abi, Amphilochi querens oracula
vatis.

Et hætenus quidem de iis quæ intra pa-
 triæ fines usque ad Ioniam, Ciliciam,
 Paphlagoniam, Galatiāmque designa-
 uit. Vt verb & in Italiam oraculi fama
 permanuit, inque ipsam Romanorum
 urbem: iam nemo omnium erat qui
 non alius alium anteuertere studeret,
 dum hi quidem eò proficiscuntur ipsi,
 illi verò mittunt, potissimum ij qui po-
 tentia atque auctoritate plurimum in
 Republ. pollebant: quibus princeps qua-
 sique signifer extitit Rutilianus, vir a-
 liās quidem honestus ac probus, tum
 compluribus in præliis Romanorum spe-
 ctatæ virtutis: sed qui in iis quæ ad deos
 pertinent, parum sanè saperet, vt cui
 prodigiola quedam de illis essēt persuasa,

Rutilia-
 nus Ro-
 manus.

Παρθοῖς Ἀρμενίοις τε ποῦ ὑπὸ δουρῶν
 δαμάσας, (ὑδαρ,
 Νοσησὲς Ρώμῳ, καὶ Θυμβριδὸς ἀγλαῶν
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι, μεμυγμένον
 ἀκτίνεσσιν.

Εἴτ' ὅτ' ἄν' πιαθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελπὸς,
 εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατείᾳ
 ὑπὸ τῷ Οὐρουάδου κατακρούσας, τῶν μὲν
 τὸν χρησμὸν ὄξαρθ' ἐκ τῆς ὑπομνημῆς,
 ἐπιθήσει δ' ἄλλον αὐτ' αὐτῷ. (ἄμεινον,
 Μὴ σὺ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, ἔ
 Μή σοι θηλυχίτ' τις αἰὴρ τῆς ἀπολυθῆ
 Πότμος ὅστις παρθεῖς, παύσῃ βιότιο φάους

τε.
 καὶ γὰρ αὐτὸ τῷ σφόδρα ἐπειθήσει, τοῖς με-
 ταχρονίους χρησμὸν ὅτι θεραπεία τῆ κακῶς
 ποροτρεπωσιμένων, καὶ ἀπίστευγμένων. πολ-
 λαίς γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, παρ' τῆς τελευτῆς,
 ἐλάσαν ἐπηγάλλετο, ἀποθαιόντων δὲ, χρη-
 σμὸς ἄλλος ἐτοιμος ἦν παλινοδῶν,
 Μὴ κέπ' ἀίδηξ' ἔνδοσι λυγρῆς ἐπ' ἔρωγῆ
 Πότμος γὰρ παρθεῖς, οὐδ' ἐκφυγῆ
 διωατὸν σοι.

C Εἰδὼς ὅτι τοῖς ἐν Κλάροι, καὶ Διδύμοις, καὶ Μολ-
 λῶ, καὶ ἀλλοῖς βυδοκίμωνας ὅτι τῆ ὁμοίᾳ μα-
 πικῇ ταύτῃ, φίλος ἀλλοῖς ἐποίητο, πολλὰς τῆς
 παροισιόντων πέμπων ἐπ' ἀλλοῖς, λέγων,
 Ες Κλάρον ἴεσο νῦν, τοῦ μὲν πατρὸς ὡς
 ὅτ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν,
 Βραχιδίκα ἀδύποισι πελάξω, ἔ κηδὲ
 χρησμάτ'. καὶ αὖθις,
 Ες Μαλλὸν χάρη, θεασίματα τ' Ἀμφι-
 λόχοιο.

ταῦτα μὲν ἐν τῇ ὄρει μέρει τῆς Ἰωνίας,
 καὶ Κιλικίας, ἔ Παφλαγονίας, καὶ Γαλα-
 τίας. ὡς δὲ ἔ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τῷ
 μαντείου ὄκλεος, καὶ εἰς τὴν Ρωμαίων πό-
 λιν ἐπέπυσε, ὅσδεῖς ὅστις οὐκ ἄλλος παρ'
 ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν ἀλλοῖς ἰόντες, οἱ δὲ
 πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ διωατῶπατοι, καὶ
 μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὡρ
 παρθεῖς καὶ κορυφαῖος ἐγύετο Ρουπλια-
 νός, αἰὴρ, ἔ μὲν ἄλλα, καλὸς καὶ ἀγα-
 θός, καὶ ἐ πολλὰς αἰέσει Ρωμαίων ἐξη-
 τασμένος, πὰ δὲ παρ' τοῖς θεοῖς, πᾶν νο-
 σῶν, καὶ ἀλλόκοτα παρ' αὐτῶν πιπιεδύκως.

εἰ μόνον ἀλληλιμυμένον που λίθον, ἢ ἕτερον
 νωμῶνον θεάσασθαι, παρθεσιπῶνον αἰεὶ, καὶ
 παρθεσιπῶνον, καὶ ἕτερον πῦρ, καὶ δι-
 χόμνος, καὶ πᾶσα δὲ πῦρ αὐτῶν αἰετῶν. οὗτος
 τοῖσι ἀκούσας τὰ πρὸ τῆς χρησθεῖου, μικρῶ
 μὲν ἐδὲπον ἀφῆκε πρὸ ἐκτελεσθέντων ἑ-
 ξιν, εἰς δὲ τὸ Ἀβώνος τεῖχος ἀναπλήρωμα ἐπεμ-
 πε δὲ οὐκ ἄλλοις ἐπὶ ἄλλοις· οἱ δὲ παμπό-
 ρμοι, ἰδιώται τινες οἰκέται βασιλέως ἑξαπα-
 τηθέντες, ἐπαμύνησαν, τὰ μὲν, ἰδόντες, τὰ
 δὲ, ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγού-
 ρμοι, καὶ παρθεσιπῶνες ἐπὶ πλείω
 τοῦτων, ὡς ἐπιμύθεον εἶεν τῶν τὰ δε-
 σπότη. ἔδειξαν γὰρ τὸν ἀθλιὸν γέροντα, καὶ
 εἰς μαρτίαν ἐρρωμένον ἐπέβαλλον. οὗτος δὲ, ὡς αὐ-
 τοῖς πλείοις καὶ δυνατωτέροις φίλος ὢν,
 αὐτῶν, τὰ μὲν διηγούρμος ὡς ἀκούσας πα-
 ρθεσιπῶνον, τὰ δὲ καὶ πῦρ αὐτῶν
 παρθεσιπῶνας. ἐπέπλησε δὲ οὐκ ἄλλοις, καὶ
 διεσάλευσε οὗτος, καὶ τῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῖς
 πλείοις διεγορεύσασθαι, οἱ αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἠ-
 πείροντο ἀκούσασθαι τι πῦρ κατὰ αὐτοῖς. οὗτος δὲ,
 τοῖς ἀφικνουμένοις φιλοφρόνως ὑποδέχο-
 μνος, ξενίας τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πο-
 λυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῶν, ἀπέπεμπεν,
 οὐκ ἀπαρθεσιπῶνας μόνον τὰς ἐρωτήσεις,
 ἀλλὰ καὶ ὑμνήσασθαι τὸν θεόν, καὶ τεράστια
 ὑπὲρ τῆς μαρτίου, καὶ αὐτῶν ψυχομύθους,
 καὶ μηχανάται τι ὁ πρὸς κατὰ εὐχῶν οὐκ ἀ-
 σποφον, οὗτος δὲ τῶν παρθεσιπῶνον ἀξίων.
 λέων γὰρ τὰ παμπόρμου βιβλία, καὶ ἀνα-
 γινώσκων, εἴ τι ἄρεσι ἕπισφραγές, καὶ παρθε-
 κινδυνωμύθους ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατέ-
 χεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑπο-
 χείλους, καὶ μονονουχὶ δούλους ἀφῆκε δὲ θεός
 ἔχει τοῖς παμπόρμου, μεμνημένους οἷα λέων
 αἰετῶν. σελήνη δὲ, οἷα εἰκὸς, τοῖς πλείοις,
 καὶ μέγα δυναμύθους, τὰς πύργους πωλά-
 νεσθαι. ἐλάμβανεν οὐκ ἄλλοις πῦρ ἐκείνων,
 εἰδόντων ὅτι αὐτοῖς ἐν τῶν ἔχοντων ἀρκύων ἐξ-
 λομῆ δὲ σοὶ καὶ τῶν Ρουπλιανῶν δόξαντων
 χρησιμῶν ἐπίοις εἰπεῖν πωθανομύθους γὰρ
 αὐτῶν πρὸ τῆς παιδὸς ἐκ παρθεσιπῶνον γυ-
 νακός, παιδείας ὡσαν ἔχοντος, ὃν τίνα παρθε-
 σήσασθαι διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐ-
 τῶν, ἔφη,

A adeò vt sicubi lapidem vel inunctum vel
 coronatum confrexisset, continuo pro-
 cederet atque adoraret, ac diutius ad-
 volutus vota faceret, bonaque ac iacta
 ab illo postularet. Hic igitur simulat-
 que de oraculo inaudisset, parum aber-
 rat quin omisso quem tenebat exercitum
 in Aboni murum auolatit: alios autem
 post alios eò legabat. Porro qui mit-
 tebantur, seruuli nimirum idiotæ qui-
 dam, facile decepti domum redibant,
 referentes partim quæ viderant, par-
 tim tanquam vidissent audissentque,
 permulta insuper accumulantes illis, quò
 domino fierent commendatiorēs. In-
 flammantur itaque senem infelicem, &
 in vehementem insaniam impulerunt.
 At ille passim ad omnes amicos accedens,
 quos habebat cum plurimos, tum po-
 tentissimos, enarrabat partim ea quæ ab
 iis quos miserat, accepisset, partim quæ
 ex sese effinxerat. Et ad eum modum iste
 compleuit urbem, concitauitque, quam-
 plurimis item aulicis expauēfactis atque
 attonitis: qui protinus & ipsi cupiditate
 flagrare cœperunt vt aliquid suis de re-
 bus audirent. Porro Alexander adue-
 nientes comiter excipiebat, ac xeniis a-
 liisq; magnificis donatos muneribus, ad
 eum remittebat: hoc agens, vti nō solum
 renunciarent oracula, verum etiam dei
 laudes canerent, ac portentosa quædam
 de oraculo, deque ipso mentirentur. Ex-
 cogitarat autem ter scelestus ille quiddā
 neutiquam inscitū, & ingeniosius quàm
 vt in vulgarem competat latronem. Et-
 enim resignatis libellis ac perlectis, si quid
 offendisset in iis quæ proponebantur, ita
 scriptū, vt cū periculo ac discrimine eius
 qui scripsisset, si proferretur, coniunctum
 videretur, apud se detinebat, neque re-
 mittebat, quò videlicet obnoxios ac pro-
 pemodum seruos ob metum sibi redde-
 ret eos qui miserant, cum in mentem illis
 veniret, cuiusmodi de rebus consuluisset.
 Intelligebat autem esse consentaneum,
 vt qui opibus ac potentia præcellerent,
 eiusmodi rogationes essent proposituri.
 Ab his munera quamplurima ferebat:
 quippe qui non ignorarent sese intra cas-
 tes eius teneri. Libet autem aliquot ex
 his responsis commemorare, quæ Rutilia-
 no reddidit. Huic sciscitanti de filio ex
 vxore priore suscepto, qui iam per æta-
 tem maturus esset vt disciplinis erudire-
 tur, quem instituendo in literis illi præce-
 ptorem deberet adhibere, ita respondit:

*Pythagoram, egregièque canentem praelia A
vatem.*

Deinde, paucis post diebus extincto puero, ipse quidem hærebat, nec habebat quod incusantibus responderet, oraculo videlicet ita re presentanti confutato. At Rutilianus optimus ultro occupans, defendebat oraculum, affirmans hoc ipsum portendisse deum, qui iussisset neminem quidem è vivis adolescentulo deligi preceptorem, sed Pythagoram potius atque Homerum, iam olim defunctos, quibuscum credible esset cum iam versari. Quid igitur Alexandro vitio vertere conuenit, si istiusmodi homunculos dignos habuit quibus fucum faceret? Rursum eidem percontanti cuius tandem animam esset sortitus, ait:

Principio fueras Pelides, deinde Menander,

Deinde is qui nunc es: post fax Phæbea futurus:

Octoginta annum accentum produxeris annos.

At hic septuagenarius interiit, in insaniam versus, haud expectato dei promisso: quanquam hoc quoque oraculum ex autophonis erat. Eidem item de vxore ducenda percontanti, aliquando incunctanter ac palam respondit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Siquidem iam olim rumorem dissiparat, filiam quam habebat, è Luna sibi susceptam fuisse. Lunam enim ipsius amore captam fuisse, cum dormientem aliquando conspexisset: nam id illi familiare est, & formosos somno sopitos adamare. Porro Rutilianus vir prudentissimus, nihil cunctatus, protinus accersit virginem, nuptias conficit, sponsus iam sexagenarius, concumbitque, socrum suam Lunam solidis thecatombis placans. Iamque sibi vnus è cœlitum numero videbatur. At hic vbi semel in Italia rem esset aggressus, maiora in dies ad hæc excogitabat, & in omnes Romanæ ditionis partes, qui perferrent oracula, dimittebat, prædicens ciuitatibus cauendam esse pestilentiam, incendia, terræ motus: se certa remedia traditurum ne quid horum accideret, pollicebatur. Iamque cum pestilentia increbruisse, vnum quoddam tale oraculum, autophonon & hoc, quoqueuersum gentium prodiderat, vnico catmine comprehensum:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Πυθαγόρειω, πολέμων τε Διόσκοπον ἐ-
σθλὸν αἰοῖδον.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς Σπυ-
θανόντος, ὁ μὲν ἠπόρη, καὶ ὅσπ' ἔειχε λέγειν
πρὸς τοὺς αἰπιωμύους, πρὸς πόδας οὕτως
ἐληλεγμένω τῷ χρησμοῦ. ὁ δὲ Ρῥηπλιανὸς
αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογέτο ὑπὸ
τῷ μαντεῖα, λέγων, τῷ τὸ πρὸς δεδηλωκέ-
ναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτῶ, ζῶντα μὲ κελεύσαι μη-
δένα διδάσκαλον ἐλέαξαι αὐτῶ, Πυθαγόρου
ἢ καὶ Ὀμηροῦ πάλαι τεθνεώσας, οἷς εἰκὸς ἔ-
μειράκιον ἐν ἄδου νῦν στυφῆσαι. ἢ τῖνον μέμ-
νησθε ἄξιον Ἀλεξάνδρου, εἰ τοῖσιν αἰθερ-
πίστοις ἐνδύσασθαι ἠέξισ; αὐτῶς ἢ πωθανόν-
μῶς αὐτῶ πῶς τίνος ψυχῶν διεδέξατο, ἔφη,
Πρώτον Πηλείδης ἐγγύς μὲν ταῦτα, Μέ-
ναιδρος (ἀκτῆς.

Εἶθ' ὅς νῦν Φαίη, μὲν δὲ ἔουσαι ἠλιας
Ζήσης δὲ ὀγδώκοντ' ὅτι τοῖς ἐκείνῳ λυ-
κέσασθαι.

Ο δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μεγαλή-
σας, ὅσπ' ἐπέμεινας τὴν τῷ θεῷ ὑπόχρησιν. καὶ
ὅσπ' ὁ χρησμός τῷ αὐτοφώνῳ νῦν ἐρημύσῃ
αὐτῶ ποτε καὶ πρὸς γάμου, ῥητῶς ἔφη,

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε, Σελλωῆς τε θυ-
γάτρα.

Διεδεδάκει ἢ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς,
νῦν εἶχεν, ἐκ Σελλωῆς αὐτῶ ἡμομῆης. τῷ γὰρ
Σελλωῶν ἔρωτι ἀλάσθαι αὐτῶ, καθεύδοντά
ποτε ἰδούσασ, ὅσπ' αὐτῷ ἔτος, κριμῶσων
ἔρῃ τῷ καλῶν. ὁ δὲ ὅσπ' ἔμνησας ὁ σιω-
πώτατος Ρῥηπλιανὸς, ὅσπ' ἐπέμπεν ὅτι τὴν
χέρην, καὶ τοῖς γάμοις σιωπετέλῃ ἐξηκοντούτης
νυμφίος, καὶ σιωπῶν, πῶς πενθερῶν Σελλωῶν
ἐκατόμβαις ὄλας ἰλασκόμηνος, καὶ τῷ ἐπου-
ραίων εἰς καὶ αὐτῶ οἰόμενος γενέσθαι. ὁ δὲ ὡς
ἀπαξ τῷ ἐν Ἰταλία πρὸς μὲν ἐλάβετο, μεί-
ζω αἰεὶ πρὸς πενθῶ, καὶ πᾶντοσε τῆς Ρωμαίων
ἄρχῆς ἐπέμπε χρησμοφόροις, ταῖς πόλεσι
πρὸς λέγων, λοιμοῖς, καὶ πυρκαϊαῖς φυλάσσε-
σθαι, καὶ σφομοῖς, ἔσφραλῶς βοηθήσῃν, ὡς
μὴ γήροιο πῶστων, αὐτῶς ὑποχρησῆτο αὐτοῖς.
ἔνα δὴ πῶς χρησμοῦν αὐτοφώνον ἔσφραλῶν, εἰς
ἀπᾶντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῶν διεπέμψαστο.
νῦν δὲ ὅσπ' ἐπος ἐν,

Φοῖβος ἀκερσεκόμενος λοιμῶν νεφέλην ἀναφύκει.

Καὶ τὸ τοῦ ἰδεῖν ὃ ἔπος πομπῶν ὅτι τῶν
 πυλώνων γεγραμμένον, ὡς τῆ λαιμοῦ ἀλε-
 ξιφαρμάκον. τὸ δ' ἐς τοῦ αὐτοῦ τοῖς πλεί-
 σταις παρ' ἑαυτῶν. καὶ γὰρ πῖνα τύχην αὐτῶν
 μάλιστ' αἰοικίαν ἐκένωθησαν, αἷς δ' ἔπος
 ἐπεγράφατο. καὶ μὴ μενομήσης τῶν λέ-
 γων ὅτι ἀφ' ὃ ἔπος ἀπώλλωτο, ἀλλὰ τύ-
 χην πῖν οὕτως ἐχρησάτο. πάρα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ
 κατὰ τὰ ῥοῦν τῶν σίχων, ἡμέλειω, ἐγ-
 θυμότερον διηγήσατο, ὅθεν τῶν χρησμοῶν
 παρὲς τὴν νόσον στυγερῶντες, ὡς αὐτῶν ἐχ-
 ρῆτες παρὰ τὴν ἀνομιαν αὐτῶν συλλαβὰς, καὶ
 τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξῶντα τὸν
 λαιμὸν. πρὸ τούτων μὲντοι ἐν αὐτῇ Ρώμῃ
 κατεστήσατο πομπὴ πολλοῖς τῶν στυγερῶν,
 οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διηγήσαντο αὐτῶν, καὶ
 τὰς ἐρωτήσας παρὰ μὲν τῶν, καὶ ὧν μάλι-
 στα ἐφίενται. ὡς ἔποιμον αὐτὸν παρὲς τὰς ἀ-
 ποκρίσεις, καὶ τὸν ἠκεῖν τοῖς πεμπομένοις,
 κατὰ τὰ ῥοῦν αὐτῶν. καὶ παρὲς μὲν τὰς ἐν
 τῇ Ἰταλίᾳ, αὐτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα παρὰ
 μηχανῶν. τελετῶν τε γὰρ πῖνα στυγερῶν,
 καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφάνειας, τεινὴν ἐξῆς
 αἰεὶ τελευτῶν ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώ-
 τη, παρὰ τῶν ἰσχυρῶν, ὡς παρ' Ἀθηνῶν, τοιαῦ-
 τη εἶ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικου-
 ρός, ἢ κει κατὰ τὸν ἄριστον ὄργων, φησὶ
 τῶν οἱ δὲ πρὸς τὸν τῶν τελετῶν, τελετῶν
 στυγερῶν τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' ὅθεν ἐν τῇ
 καὶ ἄλλοις ἐγγίνομεν καὶ ὁ μὲν ἠγεῖτο, λέ-
 γων, ἔξω Χριστιανοί. ὃ δὲ πλῆθος ἀ-
 πομπῶν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείοι. εἶ-
 πα Λητῆς ἐγγίνομεν λοχία, καὶ Ἀπόλλω-
 νος γυναι, καὶ Κορωνίδος γάμος, ἢ Ἀσκλη-
 πίου ἐπικτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, Γλυ-
 κονος ὀπιφάνεια, καὶ ἡμέλειω τῶν θεῶν. τει-
 νη δὲ ἡμέρα, Ποδαλειρίου τε ἰσχυρῶν καὶ τῆς
 μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὸς δὲ ἐκα-
 λείτο, καὶ δαδὸς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευ-
 τῶν, Σελεύως καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ
 πικτομῶν τῶν Ρουππιαίου ἢ γυνῆ. ἐ-
 δαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
 Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲν, κατὰ τὸν δῆθεν,
 κατέκειτο ἐν τῶν μέσων. κατὰ δὲ ἐπ' αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς ὀρθῆς ὡς ἔξ' οὐρανοῦ ἀπὸ
 τῆς Σελεύως, Ρουππία πρὸς ὠρσιωτάτη,

A Atque hunc versiculum videre erat pas-
 sim pro foribus descriptum, tanquam
 aduersus pestilentiam remedio futurum.
 Verum ea res plurimis diuersam in par-
 te euenit, propterea quod fortuna qua-
 dam sic accidit, ut ex domus quibus hic
 versus esset inscriptus, potissimum deso-
 larentur. Neque verò me putes illud di-
 cere, carmen in causa fuisse ut interie-
 rint, verum casu quodam ad hunc mo-
 dum accidit. Et haud scio an plerique freti
 carmine, negligentius ac securius vixe-
 rint, nihil aduersum pestem præter ora-
 culum adhibentes: perinde quasi sylla-
 bas pro sese pugnantibus haberent, & in-
 tonsum Apollinem telis pestem propel-
 lentem. Exploratores item ex sua coniu-
 ratione quamplurimos Romæ constitue-
 rat, qui sibi qua quisque mente esset, in-
 dicarent: ac priusquam oraculum adii-
 sent, illi significarēt quidnam essent per-
 contaturi, quidque potissimum cupere
 viderentur: ut etiam priusquam aduenis-
 sent ij qui mittebantur, ille iam ad respō-
 dendum instructus ac paratus esset. Atque
 hæc quidem & id genus alia machinamē-
 ta aduersus Italicas vrbes præstruxerat.
 Nam præter hæc & initiationes quas-
 dam instituerat, te darum per manus tra-
 dendarum gestationes, & sacrorum ce-
 remonias, quæ quidem tribus ex ordine
 diebus continenter peragerētur. Ac pri-
 mo quidem die Atheniensium ritu de-
 nuntiatio fiebat huiusmodi: Si quis im-
 pius, aut Christianus, aut Epicureus, my-
 steriorum explorator accessit, discedat.
 Cæterum qui deo credunt & parent, sa-
 cris feliciter iniciētur. Sub hæc protinus
 exigebatur illo præeunte, dicētēque: For-
 as pellantur Christiani. Tum multitudo
 acclamabat vniuersa: Foras pellatur Epi-
 curei. Dehinc Latonæ puerperium age-
 batur, & Apollinis natiuitas: tum Coro-
 nidis nuptiæ: demum nascebatur Æscu-
 lapius. Altero die Glycon in lucem emer-
 gens, deique exortus. Porro tertio die
 Podalirij cum Alexandri matre coniu-
 gium agebatur. Dadis autem is appella-
 batur, idque ex re propterea quod faces
 quædam incenderētur. Postremo loco, Lu-
 næ atque Alexandri amores ac nascens
 Rutiliani coniunx. At verò facem gesta-
 bat, mysteriaque agebat Endymion Ale-
 xander, cum hic dormiens scilicet in me-
 dio iaceret: descenderet autem in eum è
 tecti fastigio, tanquam è cælo, Lunæ vi-
 cem agēs, Rutilia quædam formosissima,

cuiusdam è Cæsareæ domus præfecti A vxor, quæ nimirum vt amabat Alexandrū, ita vicissim ab illo amabatur. Ac sub oculis perditissimi illius mariti, tum complexus agebantur, tum oscula, idque in propatulo. Quòd nisi complures fuissent tædæ, forsitan nonnihil & eorum quæ fieri solent infra sinum, patratum fuisset. Paulo post rursus introibat ornatu sacerdotali, multo cum silentio. Deinde ipse primus clara voce sonabat, Io Glycon. Assonabant autem bene canori scilicet homines, nempe præcones aliquot Paphlagonæ, carbatinis calceati; plurimum allij nidorem ructantes, Io Alexander. Porro subinde inter gestandas tædas atque B inter mysticas saltationes, femur illius, de industria renudatum, aureum apparebat; pelle, sicuti coniicio, inaurata circumdata, atque ad tædarum fulgorem relucente. Itaque cum duobus quibusdam ex eorum numero qui desipienter sapientes sunt, super hac re verteretur altercatio, vtrum Pythagoræ animum possideret, videlicet ob femur aureum, an alium Pythagorico illi consimilem, atque eam controuersiam ad ipsum Alexandrum retulissent: rex Glycon oraculo litem dissoluit:

Pythagora mens emoriturque oriturque vicissim,

Patris at est animus diuina è mente profectus.

Hunc pater auxilio misit iusti que piisque. Et rursus:

Tecta Iouis repetet, Iouiali fulmine tactus.

Porro cum cunctis aliis denunciaret vt à puerili concubitu temperarent, ceure nefaria, vir ille egregius tale quiddam ipse machinatus est. Ponticis ac Paphlagonicis vrbibus imperabat, vt tertio quoque anno mitterent qui deo dicarentur, eiusque laudes apud se canerent. Verum mitti oportere spectatos ac selectos: nempe nobilissimos, & ætate florentissimos, formaque eximios. Quibus inclusis perinde vt emptitiis ad libidinem abutebatur, modis omnibus in eos debacchari solitus. Præterea legem quoque condiderat, ne quis maior annis octodecim sese admoto ore complecteretur, neve cum basio salutaret: sed reliquis manum duntaxat osculandam porrigens, solis ætate formaque floridis osculum dabat: atque his quidem inde cognomen inditum, vt intra osculum constituti dicerentur.

ἤν Καίφρος οἰκονόμον τίνος γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐράσα τῆ Αλεξάνδρου, καὶ αἰτερωμένη ὑπὸ αὐτῆ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῆ ὀλεθρίας ἐκείνης ἀδρός, φιλήματα τε ἐγένετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ παρῆ πλοκαί. εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾶδες, τὰχ' αὐτὴ καὶ τῆ ὑπὸ κέλπου ἐπαρτήετο. μὲν μικρὸν δὲ εἰσήει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκουασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ φωνῇ, ἠὲ Γλύκων ἐπεφθέγγοντο ἢ αὐτῆ ἐπακολουθῶντες βύβαλπίδαυ δῆθεν, καὶ κήρυκες τινες Παφλαγῶνες, καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλῶν ἤσχεροδάλμῳ ἐρυγάνοιες, ἠὲ Αλεξάνδρου. πολλάκις ἢ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικῆς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῆ ὄξεπιτηδες, χρυσοῦς διεφαίνε, δέρματος, ὡς εἰκός, ὅτι χρύσου πατετέχνης, καὶ παρὲς τῶ ἀγγλῶ τῆ λαμπάδων ἀποστέλλοντος. ὥστε καὶ ἡμοῦν ποτὲ ζήτησεως δύο ποῖ τῆ μωροσόφων, ὑπὸ αὐτῆ, εἴτε Πυθαγόρου ψυχῶν ἔχει ἀφ' ἃ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἀλλῶν ὁμοίαν αὐτῇ, ἢ τῶ ζήτησιν αὐτῶν αὐτῶν Αλεξάνδρου ἐπιδμενεῖκόντων, ὁ βασιλεὺς

C Γλύκων χρησιμῶ ἔλυσε τῶ ἀπορίας:

Πυθαγόρου ψυχῆ, ποτὲ μὲν φησὶ, ἀλλοτε δὲ αὐξή:

Ἡ δὲ τροφήλειν, θῆς φρενὸς ἔστιν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀδρόων ἐπὶ τῶν. καὶ πάλιν,

Ες Διὸς εἶσι, Διὸς ἐληθεῖσα κεραιῶν.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδῶν συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοῖονδὲ πὶ ὁ ἡμνάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικῆς, καὶ ταῖς Παφλαγονικῆς, ἐπήγελλε θεοπαρῆποις πέμπειν ἐς τελεταίαν, ἐμνήσοι τας ἢ αὐτῶ τὸν θεόν. καὶ ἐδὲ δοκιμασθέντας, ἢ παρῆκρίθεν τας τοῖς βύβαλπίδας, ἢ ὡραίοτατους, ἢ καλῆ ἀφ' ἑρῶν τας, πεμψέντων. οἱ ἐγκλησάμενος, ὡς παρ' ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πᾶντα ἔσπον ἐμπαρῆνῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὸ τὰ ὕκτω καὶ δεκα ἔτη, μηδένα τῶ αὐτῆ ἰσμάτι δεξιούδαυ, μηδὲ φιλήματι ἀσπαζέσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις παρῆτων τῶ χεῖρα κῦτα, μόνοις τοῖς ὡραίοις κατεφίλει, καὶ ἐκαλωῖτο οὔτοι οἱ ἐν τῶ φιλήματος.

Τριαῦτα ἐν τρυφῶν, τοῖς ἀνοήτοις διετέλεθ, γυ-
 ναῖχας τε ἀνέδωξεν ἀφ' ὧν, καὶ πασι
 σκυῶν. καὶ ἡ μὲν καὶ βύκτον ἐκάστω, εἴ-
 πνος γυναικὶ παρὰ βλάβειν. εἰ δὲ καὶ Φιλή-
 ματος ἀξιώσθην, ἀδελφῶν τὴν ἀγαθὴν τῶ-
 χλῶν ἔπειτα ἐκάστω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν εἰσρυ-
 σθεσθαι. πολλὰ δὲ καὶ ἠύχην τε κέναι πρὸς
 αὐτῶν, καὶ οἱ ἀνδρες ἐπέμψον τῶν ὅτι ἀλη-
 θῶς λέγουσιν. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ δέξασθαι διη-
 γήσασθαι τῶν Γλυκωνος, καὶ τῶν Σακέρδω-
 τος, Τιασοῦ πινος ἀδελφῶν, ὅποιον πινος τὴν
 σκυῶν εἶση ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀέγων δὲ
 αὐτῶν, χερσὶν γράμμασι γερραμυθῶν ἐν
 Τίῳ, ἐν τῇ τῶν Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπέ γάρ
 μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλυκων, τίς εἶ; ἐγὼ,
 ἦσ' ὅς, Ασκληπιὸς νέος. ἄλλος πρὸς ἐκείνων
 τὸν παρ' ἑτέρων; πῶς λέγεις; ἔγεις ἀκούσασθαι
 σε τῶν γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παρὰ μὲν
 χερσὶν μωδῶν; τείτον παρὰ τοῖς χιλίοις. εἶπα,
 ποὶ μέλασθαι; ἐς Βάκτρα, καὶ τὴν ἐκείνην.
 δεῖ γὰρ ἀπολαύσασθαι ἐν τοῖς βαρβάρους ἐπιδη-
 μίας τῆς ἐμῆς. καὶ ἄλλα χερσὶν, ὅ ἐν
 Διδύμοις, καὶ ὅ ἐν Κλάρῳ, καὶ ὅ ἐν Δελφοῖς,
 ἔχουσι τὸν παρ' ἑτέρων τὸν Ἀπόλλω χερ-
 σμωδῶν, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπέπτον-
 τες ἐκείνη χερσὶν; μηδὲ τῶν ἐτελήσθαι εἰ-
 δέναι, οὐ γὰρ ἔγεις. ἐγὼ δὲ τίς ἐσομαι οὐκ
 τὸν νῦν βίον; καμῆλος, εἶπα, ἵππος, εἶπα
 ἀνὴρ σοφός, καὶ παρ' ἑτέρων οὐ μείων Ἀλε-
 ξάνδρου. Τριαῦτα μὲν ὁ Γλυκων τῶν Σα-
 κέρδωτι διηλέσθη. ἐπὶ τέλος δὲ, χερσὶν ἐμ-
 μέσον ἐφ' ἑτέρων, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἐπι-
 ρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος
 ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδέδιδε τὸν Ἐπίκουρον, ὡς παρ' ἑτέρων,
 ὡς πῶς ἀντιτεχνῶν, καὶ ἀντισοφιστῆν τῆς μαγ-
 γανείας αὐτῶν. ἕνα γοῦν πῶς τῶν Ἐπικου-
 ρεῶν ὁλμήσασθαι καὶ διελέγειν αὐτὸν ἐπὶ
 πολλῶν παρ' ἑτέρων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν
 κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ παρ' ἑτέρων, ἔλεγε
 μεγάλη τῆ φωνῇ, Σὺ μὲν γέ, ὦ Ἀλέξαν-
 δρε, τὸν δεινὰ Παφλαγῶνα παρ' ἑτέρων
 οἰκέτας αὐτῶν τῶν ἠγρομυθῶν τῆς Γαλατίας,
 τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέπεισας, ὡς ἀπεκτονώσας
 τὸν υἱὸν αὐτῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδολόμῳ,

A Atque in hunc modum vecordibus ac
 stupidis mortalibus illudens, perpetuò
 deinceps suas nequitias exercebat, passim
 constuprans vxores, passim liberis ab-
 vtens. Quin magnum quiddam, cunctisque
 optandum videbatur, si cuius vxorem
 vel aspexisset modò. Porro si quam et-
 iam osculo dignatus fuisset, nemo non
 ita putabat, quicquid esset bonarum fe-
 licitatum, id omne semel in eam domum
 influxurum esse. Erant insuper, atque
 ex non pauca, quae sese etiam percrisse
 ex illo iactarent: quod ita esse mariti suo
 testimonio confirmabant. Lubet etiam
 dialogum tibi referre Glyconis & Sa-
 cerdotis, viri cuiusdam Tianeii, cuius
 sapientiam ex his quae sciscitatus est, con-
 iicias licebit. Hunc equidem legi pri-
 dem aureis descriptum literis Tij, in ipsis
 Sacerdotis ædibus. Dic, inquit, mihi,
 rex Glycon, quisnam es? Sum ille, in-
 quit, minor Æsculapius. Num alius ab
 illo priore? quid ais? Haud fas est ut isthuc
 audias. Sed quot annos apud nos per-
 mansurus, atque oracula redditurus? Ad
 millesimum tertium. Deinde quò demi-
 graturus? Ad Bactra, atque in eas re-
 giones. Siquidem oportet & barbaros
 meo conuictu meaque præsentia frui. At
 reliquæ sortes, puta quæ in Didymis,
 Claro, Delphisque redduntur, vtrum ab
 auctore proficiscuntur Apolline, an va-
 na sunt quæ illic eduntur oracula? Ne
 isthuc quidem scire quæsieris: nefas e-
 nim. Cæterum ego quis tandem post
 hanc vitam futurus sum? Camelus, dein-
 de equus, post hæc vir sapiens, ac vates
 non inferior Alexandro. Atque hæc Gly-
 conis cum sacerdote confabulatio. Po-
 stremò & oraculum carmine compre-
 hensum edidit, quum non ignoraret il-
 lum amicum esse Lepido:

*Ne pare Lepido: nanque huic fatum instat
 acerbum.*

D Mirum etenim in modum metuebat E-
 picurum, sicuti superius dictum est, ni-
 mirum: ut artificem ac sapientem, suis
 artibus atque imposturis hostem atque
 infensum. Itaque ex Epicureis quem
 priam ausum se multis præsentibus coar-
 guere, propemodum in vitæ discrimen
 adduxerat. Siquidem adiens ille, clara
 voce dicebat: Tu nimirum Alexander
 Paphlagoni cuidam persuasisti ut seruos
 suos apud Galatiæ præfectum capitæ
 accereret, hoc nomine, quasi filium
 ipsius qui tum Alexandriæ erudiebatur,

occidissent: atqui vivit adolescens, incolumisque reuersus est, famulis iam supplicio affectis, qui tua opera bestiis traditi perierunt. Porro huiusmodi quiddam acciderat. Cùm adolescentulus amne aduerso in Ægyptum nauigasset, ad inundationem vsque subducto nauigio, persuasus est vti pariter in Indiã nauigaret. Itaque dum diutiùs abesset, infelices illi eius ministri rati videlicet vel in Nilo nauigantem interisse puerum, vel à latronibus (nam id tēporis permulti grassabantur) esse perēptum, reuersi sunt domum renuciātes quemadmodū è medio sublatus esset. Deinde proditum oraculum, damnati serui: sub hæc adest adolescentulus, peregrinationem suam enarrans. Atque hæc quidem ille: at Alexander indignatione percitus, quod coargueretur, neq; ferens opprobratam sibi vanitatem, iussit vt qui adessent, lapidibus illum impeterent: alioqui & ipsos impios futuros, atque Epicureos appellandos. Dùmque illi iam lapidare cœpissent, Demostrius quidam, qui diuersabatur in ponte, primus hominem sui corporis obtegens obiectu, morti subduxit, alioqui lapidibus obruēdum, idque iure optimo. Quid enim oportebat vnum inter tam multos insanientes sanum esse, atque à Paphlagonum stulticia malum sibi accerere? Et illi quidem hæc euenerunt. Ceterum aduocatis iuxta oraculorū ordinem iis qui proposuerāt (nam id fiebat pridie quàm responsa redderet) præcone rogante an vaticinari vellet, si cuiquam illorum exadyto respondisset, In malam rem: huiusmodi hominem neque tecto quisquam excipiebat, neque igni aquaue impertiebat: verum erat illi solum aliud aliò verendum, tanquã impio, deorumque contemptori, atque Epicureo: quod quidem probrum omnium erat grauiissimum. Quapropter vnum etiam Alexander quiddã designauit ridiculum: Nactus peculiare Epicuri sententias, librum (vt scis) longè pulcherrimum, summatim Epicureæ disciplinæ decreta complectentem, medium in forum deportauit, ac lignis ficulnis exussit, tanquã auctorem ipsum exureret scilicet: ac cinerem abiecit in mare, oraculo insuper eam in rem edito:

Edico decreta senis comburere ceci.

Haud perpendit scelestus ille quantum adferret is liber commoditatum iis qui in eo legendo versarentur, quantumque illis quietem, tranquillitatem,

ο δὲ νεανίσκος ζῆ, καὶ ἐπὶ μελήλυθε ζῶν μὲν πλὴν τῆς οἰκείης ἀπώλειαι, θελοῖς ὑπὸ σὲ πῶς ἀδιδέντων. τοιοῦτον δὲ τι ἐγγύθηκα ἀναπλάσσει, ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἀγχι τῆς κλύσματος, πλοίου ἀναγνώμῳ, ἐπέσθη ἔαυτὸς εἰς Ἰνδιάν πλοῦσαι, καὶ περὶ δὲ τῶν ἐβροδύων, οἱ δυστυχεῖς σκεῖνοι οἰκέται αὐτῶν, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν, (πολλοὶ δὲ ἤσαν τότε) αἰρηῆσθαι, ἐπὶ μὴ ληθόντων ἀπαγγέλλοντες αὐτῶν τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ κατὰ δίκην μὴ ἰὼ ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διγυγνώμῳ πλὴν ἀποδημίας. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγε, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀγανακτῆσας ὅτι τῶν ἐλέγχων, καὶ μὴ φέρων τῶν οἰείδους πλὴν ἀλήθειας, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικύρου κληθῆσθαι. τῆς δὲ βάλλειν Σαρξάνδρων, Δημόστρατος τις ἐπιδημῶν τῶν Πόντων, πρῶτος περὶ χεῖρας, ἐρρύσατο τῶν θανάτου τὸν αὐθροπον, μικροῦ δὲ ἰν κατὰ λυθῶντα, πρὸς δὲ δικαίως. ἴ γὰρ ἔδδ μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμνηόσι, καὶ πῶς ἀπολαύσαι τῆς Παφλαγγῶν μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατὰ σέβιον, ταῦτα. εἰ δὲ πῃ περὶ σκελευμάτων καὶ τὰς ἐν τῇ χρησμῶν (πρὸς μᾶς ὅτι τῶν τῶν θεῶν ἐγγύθηκα,) καὶ ἐρωτώμενος τῶν κήρυκος εἰ θεῶν, τῶν δὲ ἀρῶν ἐνδύθη, Ἐσκέραχας, σὺκ ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὔτε ἐγγὺ πῆς ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνῃ, ἀλλ' ἔδδ γὰρ πρὸς τῆς ἐλαμῶσθαι, ὡς ἀσέβῃ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικύρου ἢ τῶν ἢ μὲν γίση λυιδυρία. ἐν γὰρ ἔδδ γελοιοτάτην ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος. ἄρων γὰρ τῶν Ἐπικύρου κυρίας δόξας, ὅ καλλιστον, ὡς οἶδα, τῆς βιβλίων, καὶ κεφαλαίων, περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν σοφίας τὰ δόγματα, καὶ μῖστας ἐς πλὴν ἀγροῦν μέσση, ἐκαυσεν ὅτι ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κατὰ φλέγων, καὶ πλὴν ἀποδὸν ἐς θαλάσσην ὄξέβαλεν, ἐπὶ καὶ χρησμῶν ὅτι φηγε γὰρ ἀμῶν.

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖς γέροντος.

Οὐκ εἰδὼς ὁ κατὰ κράτος ὅσων ἀγαθῶν ὁ βιβλίον σκεῖνο ποῖς ἐντυχῶσιν ἀπὸν γίγνεται, καὶ ὅσων αὐτοῖς εἰρήνῳ, καὶ ἀταραξίᾳ,

καὶ

καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεσθαι, δὴ μὲν μὲν, καὶ
 φασμῶν, καὶ τερατίων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων
 ματαίων, καὶ παρρησιῶν ὑπερθυμῶν νοῦν δὲ, καὶ
 ἀληθῆσαν ἐπιτην, ἔκαστ' ἄρ' ὡς ἀληθῆς, τὰς
 γνώμας, ἔχοντες δ' αὖθις, καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς
 τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ
 ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν π
 καὶ μέγιστον πόλμημα τῷ μαρῶν ἀνδρὸς ἀ-
 κουσον. Ἐχον γὰρ ἢ μικρῶν ὑπερθυμῶν ὑπὲρ τὰ
 βασιλεία, καὶ πλὴν αὐλῶν, καὶ τὸν Ρωμαίων
 διδοκίμοι ἄρ' ἔδδον, δὴ ἀπέμπεται χρη-
 σμῶν τῷ ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος·
 ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκουμανοῖς καὶ
 Κουαδίοις συνεπέλετο. ἤξις ὁ χρῆσιμος δύο
 λέοντας ἐμβληθέντας ζῶντας ἐς τὸν Ἰστρον με-
 τὰ πολλῶν ἄρ' ἔδδον, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρε-
 πῶν. ἀμφὶν ὃ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρῆσιμον·
 Ἐς δὴνας Ἰστροιο διηπετέος ποταμοῖο,
 Ἐμβαλέψ κέλομα διοῖς Κυβέλης θεῶ-
 ποντας, (ἀήρ
 Θῆρας ὀρθρεφείας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς
 Ἀνθια, καὶ βοτάνιας βιώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
 Νίκη, ἔκ μέγα κῶδός, ἀμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.
 Γενομένων δὲ τούτων, ὡς παρρησιῶν, πρὸς μὲν
 λέοντας, ἐκνηξάμενοι ἐς πλὴν πολεμίας, οἱ
 βαρβαροὶ ζῦλοις κατεργάζοντο, ὡς πινὰς
 κύνιας, ἢ λύκοις ξεικίαις. αὐτίκα δὲ ὁ μέγ-
 στον πρῶτον τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μύ-
 ρων που ἔδδον ἀρ' ἔδδον ἀπολομένων. εἶτα
 ἠκολούθησε τὰ παρρησιῶν Ἀκυλίας γήνομα, καὶ
 ἢ παρρησιῶν μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀλώσις.
 ὁ δὲ, παρρησιῶν ὁ ἀποβελήκας πλὴν Δελφικῶν
 ἐκείνῳ ἀπολογία, καὶ τὸν τῷ Κροῖσῳ χρῆ-
 σμῶν ψυχρῶς παρρησιῶν, νίκῃ μὲν γὰρ παρρη-
 σμῶν τὸν θεόν, μὴ μὲν τοὶ δηλώσαι, Ρωμαίων
 ἢ τῶν πολεμίων. ἤδη δὲ πολλῶν ὑπερθυμῶν
 τῶν, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν ἠλιθομῆνης ὑπερ-
 τῶν πλῆθους τῶν ὑπερθυμῶν χρῆσιμον ἀφικνου-
 μῶν, καὶ τὰ ὑπερθυμῶν ἀφικνουμῶν μὴ ἐχού-
 σης, ὑπερθυμῶν τοῖς νυκτερινῶν καλουμένων
 χρῆσιμον. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοι-
 ματο, ὡς ἔφασκεν, αὐτοῖς, καὶ ὡς ὅτι παρρησιῶν
 θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲν τοὶ σαφεῖς
 τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλοις, καὶ πετα-
 ραγμῆοις, καὶ μάλιστα εἰ ποτε θεάσασθαι πε-
 λεργότερον ὁ βιβλίον κατεσφραγισμένων.

A libertatemque pateret, propterea quod
 à pauoribus, spectris, ac prodigiis libera-
 ret: tum spes inanes, atque immodicas a-
 dimeret cupiditates, mentem sanam ac
 veritatem infereret, planè lustraret ani-
 mum, non tæda quidem, aut squilla, aut
 aliis id genus nugamentis: imò recta ra-
 tione, vero, ac libertate. Accipe iam faci-
 nus quoddam hominis sceleratissimi, vnū
 inter omnia multo impudentissimum.
 Quum iam non mediocrem in Regiam
 aditum sibi patefecisset, inque aulam Cæ-
 saream, præsertim Rutiliano rem adiu-
 uante, atque approbante: quum bellum
 quod in Germania gerebatur, maximè
 B flagraret, diuo Marco cum Marcomanis
 & Quadis conferente, oraculū diuulga-
 uit, quo iubebat vti duos leones viuos in
 Danubium immitterent, variis cum odo-
 ribus, ac sacris quibusdam magnificis: sed
 præstat ipsum oraculum referre:

*Gurgitibus fluvij turgentis ab imbris Istri
 Immississe duos Cybeles edico ministros,
 Monte feras alitas: tum quantum alit In-
 dicus aer
 Florum atque herbatum bene olètum: mox
 que futura est
 Et victoria, pax & amabilis, & decus ingēs.*

C Ea quum essent facta quemadmodum il-
 le præscripserat: leones quidem simul at-
 que in hostium regionē enataffent, Bar-
 bari canes quospiā aut lupos esse rati, fu-
 stibus arcebant. At nostrorum protinus
 maxima strages est consequuta, viginti
 fermè millibus simul extinctis. His consi-
 milia sunt ea quæ in Aquileia contige-
 runt, quum parum abfuerat vt vrbs ea ca-
 peretur. At is ad id quod euenerat, Del-
 phicam illam responfionem, Cræsóque
 redditum oraculum, frigidè sanè detor-
 sit, dicens deum quidem prædixisse vi-
 ctoriam, haud tamen explicuisse vtrum
 Romanorum esset futura, an hostium.
 Tandem cum plurimi iam eam in vrbem
 confluerent, premereturque Abonoti-
 chitarum ciuitas multitudine eorum qui
 ad oraculum ventitabant, neque suffice-
 ret suppeditandis iis quæ ad victum erant
 necessaria, comminiscitur oraculorum
 genus quoddam, id quod nocturnum ap-
 pellabatur. Siquidem libellis indormi-
 re solebat, vt aiebat ipse, deinde tan-
 quam in somnio diuinitus edoctus re-
 spondebat: nihil certi tamen, sed am-
 biguè plerunque, ac confusim: maxi-
 mè si quos libellos conspexisset accu-
 ratiùs atque obseruantiùs obfignatos.

Nocturna
 oracula.

T t

Ad hunc enim modum citra vllum resignandi periculum, quicquid temerè in mentem venisset, subscribebat: ratus & hoc ipsum oraculis convenire. Erant autem ad id nonnulli constituti interpretes, qui mercedem non exiguam colligebant ab iis qui eiusmodi capiebant oracula, vt enarrarent ea, explicarentque: atque hoc illorum munus conductitium erat. Nam interpretum quisque talentum Atticum p̄debat Alexandro. Nonnunquam, quum neque confuleret quisquā, neque missus esset aliquis: imò cum ne esset quidem huiusmodi quippiam: tamen oraculum edebat, vti stultos mortales redderet attonitos: quod genus illud erat:

Hunc age quere, tuam qui, tectus in adibus, ac te

Clam prorsum, uxorem vultūque oculisque decoram

Stuprat adulterio, seruoꝝ ex agmine primus: Ipse cui solus suasti hæc omnia demens. Eius enim florem libasti: hoc dedecus ille Nunc tibi compensans, cum coniuge dormit herili.

Quin iidem tibi iam pridē lethale venenū (Vt neque que faciant, possis audire, nec unquam

Cernere luminibus) tectè furtimq; paravit. Inu: niefq; tuo sub lecto pharmaca, iuxta Parietem, sub cervicali condita: porro

Istis cōscia criminibus tua serua Calypso est.

Quis Democritus principiò non commoueretur, vbi nominatim & auctores & loca palàm audisset designari? Verùm illico despuisset, simul atque cognouisset quo hæc artificio gererentur. Insuper & Barbaris non rarò respōdit, si quis patria lingua sciscitaretur, puta Syriacè aut Gallicè, quoties difficile erat inuenire conterraneos eorum qui rogationem proposuissent: proinde receptis libellis, multum intercedere solebat interualli priuquam oraculum redderet, quò videlicet interim per otium posset & soluere tutò libellos, & nancisci qui cuncta possent interpretari: quod genus erat & illud Scythæ cuiusdam redditum oraculum:

Morphi eb. argulis in umbram chuenchicranc, relinquet lucem.

Aliàs rursum quum nec adesset itē quippiam, neque tale quicquam omnino cōtigisset, citra carmen eloquutus est: Reddito vnde venisti: siquidem is qui te misit, hodie perit, interemptus à Diocle vicino, accedentibus latronibus, Māgo,

Α ἔ γδ ᾠθεκινδιωδίων ὁ ἕπελθὼν ἄλλως ἕπεγραφε, χρησμοῖς ᾠρέπον κὶ ὁ τοιοῦτον οἰόμενος: κὶ ἠτοῦ πινες ἐξηγηταὶ ὅτι τοῦτω καθεμήμοι, κὶ μαθοῖς ὅτε ὀλίγοις ἐκλέγοντες ᾠθεῖ τῆν τοῖς τοιοῦτοις χρησμοῖς ἕπελαμβανόντων ὅτι τῆ δὲξηγησὶ κὶ ἀφελύσθαι αὐτῆν. Ἐ τῆτο αὐτῆν ὁ ἔργον ἕπεμαθον ἕπε. ἐτέλωω γδ οἱ δὲξηγηταὶ τῶν Ἀλεξάνδρου πάλαιον Ἀθηκὸν ἐκάτερος. εἰότε δὲ, μήτε ἐρομήν πινός, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' ὅσδε ὄλωσ ὄντος, ἐχρησμοῖδὲ ᾠρὸς ἐκ πλινξιν τῆν ἀοήτων, οἷ ἔ τῆτο

Δίξεαι ὅσπτις σὴν ἄλογον μάλα πᾶγχυ λεληθῶς

Καλλιγῆσαι ἕπερ' λεχέων σαλαγῆ, κῆ δῶμα

Δουλος ᾠρορογῆς, τῶν δὴ σὺ γε πῶμτα πέποιδας.

Ωπυες γδ ἐκῆνον, ὅδ' αὐτῆς σὴν ᾠθεῖ κοιτιν,

Αητῆδσιν τῶν τῆν ἕπερεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἀλλ' ὅπτι σοι δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἀ ποῖσιν. (τοῖρου,

Εὐρήσθς ὅ κᾠτω ἕπερ' ὁσῶ λέχῆ ἀλχοῖτε

Πρὸς κεφαλῆς: ἔ σὴ θεράπαινα σῶοι-δε Καλυψῶ.

Τίς ἐκ αὐτῶν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα, κὶ ἔποις ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέσθυσεν αὐτῶν, σῶοις πλὴν ὅπτινοια αὐτῆν; ἀλλὰ κὶ βαρβάρως πολλάκις ἐχρησεν, εἶπς τῆ πατερίῳ ἐροῖτο Φωνῆ Συριστῆ, ἢ Κελτιστῆ, ἢ ῤαδίως ἐξθερίσκων πινὰς ὅπτιδημοῦτῶς ὀμμεθῆς τῆς δεδακῶσι. ἔπε τῆτο κὶ πολὺς ἐμῆσο χροῖνος ἕπε τῆς τε δόσεως τῆν βιβλίων, ἔ τῆς χρησμοῖδίας, ὡς ἐπὶ ποσῶτω κῆ γολιῶ λυοῖντο τε οἱ χρησμοῖ ἀσφαλῶς, κὶ διεῖσθιντο οἱ ἐρμῆνεύσαι διωδάμοιοι ἐκαστα, οἷος ἔ ὁ τῶν Σκύθη δόθεῖς χρησμοῖς ἕπε.

Μόρφι ἐβαρῆρυλις εἰς οἰκίῳ χεῖλ' ἕπε λείψαι φᾠος.

ἄλλως πάλιν, ἕπε παρόντι, ἕπε ὄλωσ πινὶ ὄντι, ἔ φη αὐτῶ μετῶ, δῶσα ἕπε φῆν ὅπτισω. ὁ γδ πέμψας σε, τέθνηκεν ἕπε τῆ γείτονος Διοκλέης τῆμερον, ληστῶν ᾠροσελθόντων Μάρου,

ὃ Κέλερος, καὶ Βυβάλας, οἳ καὶ ἤδη δέδεν) λη-
φθέντες. ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δόθεντων ἀκου-
σόν. ἐρρωμένους γὰρ μὴ εἶφαλακρός ὅστιν Αλέ-
ξανδρος, καὶ κατασημηναμένους ὡς ἐργασίας, καὶ
παραφαιώς, ὑπογράφεται χρησιμὸς νυκτε-
ρήσιος, σαβαρδαλάχου μάλα. καὶ ἄλλος ἄλλος
ἦν. καὶ πάλιν ἐμὴ ἐρρωμένους ἐν δύο βιβλίοις ἄφ-
φόροισι τῆ αὐτῆν ἐρώτησιν, πόθεν ἢ Ὀμηρος ὁ
ποιητής, ἐπ' ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ὀνόματος, τῶν ἐτέ-
ρων μὲν ὑπογράφει, ὅσα πατηθεῖς ὑπὸ τῆ
ἐμοὶ νεανίσκου (ἐρωτηθεῖς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἦκε, γε-
ραπείας, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλῆθυσ)

Κυτμίδι σε χεῖρα καὶ χέλασμα, δροσίω B
τέ καὶ Λητῶς.

Τῶν δὲ ἐτέρων, ὅτι καὶ τῆτο ἠκρόφ, ὡς ἐρρωμέ-
νου τῆ πέμψαντος, εἴτε μοι πλῆσσαι ἐπ' Ιτα-
λίαν, εἴτε περὶ πορῆσαι λῶον, ἀπεκρίνατο οὐ-
δὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον,

Μὴ σὺ γε πλωμένω, περὶ δὲ κατ' οἴ-
μον ὀδύε.

Πολλὰ γὰρ πιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανισά-
μιμν αὐτῶν οἳ καὶ ἐκείνο, μίαν ἐρώτησιν ἐρω-
τήσας, ἐπέγραψα τῶν βιβλίων καὶ τὸ ἔθος, τῶ
δῆνος χρησιμοὶ ὀκτώ, ψευδῶν μὲν π' ὄνομα, καὶ C
τῶ ὀκτῶ δραχμίας, ἔδ' ἰνὸ μὲν ἐπ' ἑρως
ταύταις πέμψας ὁ δὲ, πιστεύσας τῆ ἀποπομ-
πῆ τῶ μισθοῦ, καὶ τῆ ὅτι γραφῆ τῶ βιβλίου,
πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἢ ὅτι αὐτῆ, πότε αἰώ-
σεται μαγανθῶν Αλέξανδρος) ὀκτῶ μοι
χρησιμὸς ἐπέμψαν, ὅτε γῆς, φασιν, ὅτε ἔρα-
νὸ ἀπλομένους, αἰσθητοὶ καὶ δεσποτοὶ ἀπλω-
τας. ἀπὸ ὅτε ἐρως ἀνδρόμυτος, καὶ ὅτι Ρυπιλια-
νὸν ἐρῶ ἀπέπερον τῶ γάμου, καὶ τῶ πλῆν
πρὸς κείῳ τῶν τῶ χρησιμῶν ἐλπίσιν, ἐμί-
σῃ, ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἔρως ἠγείτο. καὶ ποτε ὡς D
ἐμοὶ ἐρρωμένω τῶ Ρυπιλιανῶ, ἔφη,

Νυκτεπλανοῖς ὁδῶν χαίρει, κοίταις τε
δεσπῶν.

Καὶ ὅλως, ἔρως εἰκότως ἢ ἐρῶ. καὶ περὶ δὲ
ἐσελθόντα με εἰς τὴν πόλιν ἠσθετο, ἔδ' ἐμαθὲν
ὡς ἐκείνος εἴλω ὁ Λακκιανός (ἐπηγέρμιμν δὲ ἔδ'
εραπείας δύο, λακκιανῶν καὶ κοντοφόρον πα-
ρα τῆ ἠγρουμῶν τῆς Καππαδοκίας, φίλος τῶ
τέοντος, λαβὼν, ὡς με πρὸς πέμψαι μέρει
πρὸς τὴν θάλασσαν) αὐτίκα μετατέλλεται
δεξιῶς πλῆν, ἔδ' μὲν πολλῆς φιλοφροσυνῆς.

Celere, ac Bubalo, qui nunc etiam com-
prehensi tenentur in vinculis. Ceterum
pauca nunc accipe ex his quæ mihi ipsi re-
spondit. Sciscitatio an caluus esset Ale-
xander: cum libellos palam atque accu-
rate obsignassem, responsum nocturnum
subscribitur: Sabar Dalachi Malach At-
tis alter erat. Rursum cum diversis libel-
lis eandem rogationem proposuissem,
puta cuius esset vates Homerus, idque
alio atque alio nomine: alteri subscripsit,
videlicet deceptus à puero, qui rogatus
qua gratia venit, ut remedium, inquit,
peterem aduersus laterum dolorem:

*Cyrtide te iubeo, ac Latona rore perun-
gi.*

Alteri verò, ubi sciscitanti ei dictum es-
set, utrum mihi satius esset, in Italiam na-
uigio, an pedestri itinere proficisci, re-
spondit, nihil quidem quod ad Home-
rum attineret:

*Carpe viam pedibus, rate ne sulcaneris
vndas.*

Multa id genus aduersus illum sum ma-
chinatus, quorum de numero fuit & il-
lud: vnica rogatione proposita libello
pro more inscripto, talis cuiusdam roga-
tiones octo, nomen aliquod ementitus,
missis drachmis item octo: præterea quod
fieri solitum esset, adiungens. At ille per-
suasus partim missa mercede, partim in-
scriptione libelli, ad vnicam rogationem
(ea erat huiusmodi, quando deprehen-
dendus esset impostor Alexander) octo
misit oracula, sed quæ neque cælum
(quod aiunt) neque terram attingerent,
verum absurda, & intellectu difficilia om-
nia. Quod ille ubi in posterum persens-
isset, præterea quòd Rutilianum à ma-
trimonio conatus essem auertere, suasit
semque ne prorsus in diuinatione spes
reponeret suas, oderat me videlicet, ita
vti par erat, sibi que acerrimum hostem
iudicabat. Quodam itaque tempore per-
contanti de me Rutiliano ita respondit:

*Nocturnis gaudet scortis, spurcique cu-
bili.*

In summa, iure optimo me inuisissimum
habebat. Proinde cum me in oppidum
aduenisse sensisset, meque Lucianum
esse illum cognouisset: (adduxeram au-
tem milites duos, alterum lancea, alte-
rum conto armatum, quos quidem à
Cappadociæ præside mihi tum amico
acceperam, quò me ad mare vsque de-
ducerent) accersit illico, sanè quàm
comiter, multaque cum humanitate.

T t ij

Ego quum aduenissem, complures apud illum reperio: porro bona quadam fortuna & milites vnà mecum adduxeram. tum ille manum mihi porrigit osculandam, quemadmodum vulgò facere consueuerat: ego admotus perinde atque osculum daturus, acrimorsu corripio, ita vt parum abfuerit quominus illi manum mancam reddiderim. Itaque qui præsentes erant, præfocare me accedere conati sunt, tanquam hominem sacrilegum: quippe qui iam inde ab initio grauiter tulerant, quòd Alexandrum illum, non autem prophetam compellassem. At ille oppidoquam generosè obnitens compefcuit illos, pollicitusque est se facilè me placidum redditurum, declaraturumque quantum posset Glycon, qui nimirum & hos qui maximè scuirent ferocirèntque, sibi redderet amicos. Mòxque ablegatis omnibus, mecum exostulauit, negans se clam esse quæ suasissem Rutiliano: Ecquid me læsisset vt ista in sese facerem, quum possem illius opera apud illum magnas ad res promoueri? Equidem hanc hominis humanitatem commoditatèque libenter accipio, perpendens nimirum quo forem in periculo constitutus. paulòque post prodibam iam illi factus amicus. Ea res profectò iis qui videbant, vehementer erat stupenda, quòd tam facilè fuisset commutatus. Post hæc quum iam nauigare statuissem, missis xenis ac muneribus permultis (eram autem fortè solus cum Xenophonte, patre cum reliquis meis in Amastrim præmissis) pollicetur & nauim præbiturum sese, & remiges qui nos auherent. Etenim arbitrabar hæc animo simplici, atque officiosè fieri: verum vbi iam in medio essemus mari, viderèntque gubernatorem lacrymantem, & nescio quid reliquis nautis contradicentem, non optimæ de euentu spes me ceperunt. Erat autem illis ab Alexandro mandatum, vt tollentes nos in mare præcipites darent. Quod si contigisset, facilè quod mecum gerebat bellum, illi debellatum fuisset: sed is qui lacrymabatur, effecit ne quid in nos grauius patrarent. Ac mihi quidè ita loquutus est: Annos natus, vt i vides, sexaginta, quum ante hac piè atque inculpatè vixerim, haudquaquam velim in hac tam grandi ætate, præsertim quum vxorem & liberos habeam, homicidio manus impiare: indicans videlicet, cuius rei gratia nos susceperat, quæq; sibi mādasset Alexander.

A ἐλθὼν δὲ ἐγὼ, καὶ ἀλαμβαίω πολλοὺς παρὰ αὐτὸν· στυεπηγόμενον δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν, πρὸς οὐτείνε μοι κύσσει πλὴν δόξιδόν, ὡς ὅτε εἴωθε τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ πρὸς οὐτείνε ὡς φιλήσων, δὴ γὰρ πηχρητῶ πηχρὸν δεῖν χαλῶν αὐτῶν ἐποίησα πλὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἀλγῶν με καὶ παρὰ ἐπιειράντο, ὡς ἰερόσυλον καὶ πρὸς τερὸν ἐπὶ ἀγαθακτῆσιν ὅτι Ἀλεξάνδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ πρὸς οὐτείνε πρὸς οὐτείνε ὅτι, πηχρὸν γυμναστικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοῖς, καὶ ὑποχρησάτο πηχρὸν με βραδίως ἀποφαίνε, καὶ δείξει πλὴν Γλύκωνος ὄρετιν, ὅτι καὶ τοὺς πηχρὸν τραχυοκρόους, φίλους ἀποφράζεται, καὶ μετασησάμενος ἀπαύσας, ἐδιχολογεῖτο πρὸς με, λέγων πηχρὸν με εἰδέναι καὶ πᾶσι ὑπο ἐμοῦ Ρουππιασῶ συμβολαλόμενα. καὶ τί παρὰ τῶν ταῦτά με εἰργάσω, διωάμενος ὑπο ἐμοῦ ὅτι μέγα πρὸς ἀφῆσαι πρὸ αὐτῶν, καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμενον πλὴν φιλοφροσύνῃ τῶν τῶν, ὄρων οἱ κινδύου καὶ ἡσθεῖν καὶ μετ' ὀλίγον ποροῆλλον φίλος γαγγημέρος. καὶ τῶν ὅτι μικρὸν θαῦμα τοῖς ὄρων ἐδίδεν, οὕτω μοι βραδίας γυμναστικῶς μεσολογῆς. εἶπα δὴ μοι ἐκπληθῆ πρὸς οὐτείνε, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺ πᾶσι Ξενοφῶντι ἐτυχόν ὅτι πηχρὸν, τὸν πατέρα, καὶ τοὺς ἐμοῖς ἐς Ἀμαστριν πρὸς οὐτείνε) ὑποχρησάται ἐπλοῖον αὐτὸς πρὸς οὐτείνε, ἐπὶ ἑτέρας τοῖς ἀπαύσας. καὶ γὰρ μὲν ὡμίον ἀπλοῖον πᾶσι, καὶ δόξιδόν. ἐπεὶ δὲ τῶν μέσον τὸν πόντον ἐγρόμενον, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, ἐπὶ πῆς ναύταις πᾶσι πηχρὸν, ὅτι ἀγαθὰς εἶχον παρὰ τῶν μελλόντων τῶν ἐλπίδας. ὡς ὅτι αὐτοῖς ἐπεσάλμενον ὑπο τῶ Ἀλεξάνδρου, ἀποφραζόμενος ῥίψαι ἡμᾶς εἰς πλὴν θαλάσσειν ὅτε εἰ ἐγχεῖται, βραδίως αὐτῶν ἐπεπολέμητο πᾶσι πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκείνος, ἐπεισε καὶ τοὺς στυεναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι. ἐπὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἐπὶ ἐξήκοντα, ὡς ὄρα, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον πρὸς οὐτείνε βιωκῶς, ὅτι ἀποφραζόμενος ἐπὶ τούτῳ τῶ ἡλικίας καὶ γυναικῶν καὶ τέκνων ἔχων, μάλιστα φόνος τῶ χεῖρας. δηλῶν ἐφ' ὅτε ἡμᾶς ἀνεπλήθει, καὶ πᾶσι ὑπο τῶ Ἀλεξάνδρου πρὸς οὐτείνε.

καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ
καλὸς Ὀμηροῦ μύμηται, ὅπισθ' ἀπήλαυ-
νεν. ἔνθα ἐγὼ πῶσα πλέοντας θύρων Βοσπο-
ρανοῖς πῖνας παρέσθεις, πρὶ' Εὐπάτορος τῆ
βασιλέως εἰς πλὴν Βιθυνίας ἀπὸντας ὅτι κο-
μιδῆ τῆς ἐπετείου στυπάζεως, καὶ διηγησά-
μενος αὐτοῖς τὸν παρ' ἐσάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ
δεδείκας αὐτῷ τυχῶν, ἀποδηφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον,
ἀφασώζομαι ἐς πλὴν Ἀμαστριν, πῶσα ποσὶ-
τον ἐλθῶν ἀποθανεῖν. ποιῶ τεύθειν καὶ αὐτὸς
ἐπεκουρασόμενος αὐτῷ, καὶ πῶσα κελῶν ἐκί-
νουω, ἀμύααθαι βουλόμενος, καὶ παρ' τῆς
ἑπιβυλῆς ἡδὴ μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθιστον ἡγού-
μενος ἀφ' ἑπὶ τῆς ἑσπου μαερίαι, ἐπὶ πῶσα
κατηγείαι ὠρμήμενος, πολλοὺς σωμα-
γωνιστὰς ἔχων, καὶ μέγιστα τοῖς ἀπὸ Τιμο-
κράτους τῆς Ἡρακλεώτου φιλοσόφους. ἀλλ' ὁ
τότε ἡγούμενος Βιθυνίας, καὶ τῆς Πόντου, αὐ-
τὸς ἐπέχε, μονουχὶ ἰκετεύων, καὶ ἀντιβο-
λῶν παύσασθαι. ἀφ' ἑπὶ πλὴν πῶσα Ρυ-
ππλιανὸν βύνοια, μὴ αὐτὸ δυνάσασθαι, καὶ εἰ
Φαιεράς λαῖβοι ἀδικουῦντα, κολλάσαι αὐτὸν.
οὕτω μὲν ἀνεκόπη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύο-
μενος, οὐκ ἐσδόν τι δραστῶμενος, ἐφ'
οὕτω δικαστὸν ἀφαιεμενοῦ. ἐκείνο δὲ πῶσα
οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ πῶσα τῆ
Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτήσαι πῶσα τῆ αὐτο-
κράτους μετωνομασθῆναι τὸ Ἀβώνη πει-
ρος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα
καμὸν ἐκχερασθῆναι, τῆ μὲν τῆς Γλύ-
κωνος, καὶ ἑπὶ ἑπὶ δὲ, Ἀλεξάνδρου, ἑμ-
ματὰ τε τῆς πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ πλὴν
ἀρπην ἐκείνῳ τῆ παρ' ἐμῆς τῆ Περ-
σίως ἔχοντος; παρ' ἐπὶ δὲ ἀφ' ἑπὶ χροσμοῦ
πῶσα ἐαυτῷ, ὅτι ζῆσαι εἰμῶνται αὐτῷ ἔτη
πεντήκοντα, καὶ ἐπὶ τὸν, εἶτα κεραυτῶ βλη-
θέντα, ἀποθανεῖν οἰκτίσθαι τέλει, ὅσα ἐ-
βδομήκοντα ἔτη γεροντῶς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλείου υἱός, ἀφασαπεῖς τὸν πόδα μέ-
γιστον τῆ βουβάνος, καὶ σκωλήκων ζέσας,
ὅτε παρ' καὶ ἐφωράθη Φαλακρὸς ὧν, πρὶ' ἐ-
χων τοῖς ἰατροῖς ὅτι ἐπὶ ἐχθρὴν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν
ἀφ' ἑπὶ πλὴν ὀδύλλῳ ὅσα αὐτὸν ποῖσαι ἐδύλα-
το, μὴ ἔχει τῆς φενάκης ἀφρημενῆς. τοιοῦτο
τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγωδίας, καὶ αὐτὴ
τῆ πῶσα δράματος ἢ κατὰ τὴν ἐχθρὴν

A Expositis autem nobis in Ægialos, quo-
rum etiam egregius meminit Homerus,
retrò legit cursum. Ibi fortè nactus præ-
ternavigantes legatos quosdam Bospo-
ranos, Eupatoris regis nomine in Bithy-
niam proficiscentes, deportandi vesti-
galis gratia, quod in singulos pendeba-
tur annos: cum exposuissem illis, quod
me periculum circumuallaret, atque il-
li se mihi commodos facilesque præbe-
rent, receptus in nauigium, incolumis
in Amasstrum perueni: tantillum abfue-
rat ut perierim. Ex hoc nimirum tempo-
re & ipse aduersus illum arma capiebam,
omnemque (quod aiunt) mouebam fun-
nem, quò hominem ulciscerer, quem iam
tum ante mihi structas insidias oderam,
pròque summo ducebam hoste, propter
morum impietatem. Iamque ad accusa-
tionem intenderam animum, non pau-
cis mecum facientibus, maximèque qui
erant ex Timocratis Heracleotæ scho-
la philosophi. Verùm qui tum Bithyniæ
Pontoque præsidebat, nos cohibuit, pe-
nè supplicans & obsecrans uti desistere-
mus: etenim ob necessitudinem quæ si-
bi cum Rutiliano intercederet, nequa-
quam posse supplicio afficere, nec si ma-
nifesto in crimine deprehendisset. Ar-
que ita quidem ab iracundia destiti, me-
que repressi, non in tempore rem aggres-
surus, cum iudicem haberem ad eum mo-
dum affectum. Sed quid? an non & hoc
inter alia facinus audax Alexandri, à
Principe Romano postulare ut Aboni
murus, commutato vocabulo, Ionopo-
lis appellaretur? utque nomisma nouum
signaret, altera quidem parte Glyconis
obtinens imaginem, altera verò Alexan-
dri, qui insignia aui Æsculapij, ac fal-
cem illam Persei, vnde maternum duce-
bat genus, teneret? Porro cum esset de
se se vaticinatus, oraculo prodito fati
decretum esse, ut annos viueret centum
& quinquaginta, dehinc fulmine ictum,
interitu maximè miserando periturum:
nondum septuaginta natus annos inte-
riit, videlicet (uti conueniebat Podali-
rij filio) pede ad inguen usque putrefa-
cto, & vermibus scatens. Quo tempo-
re simul & illud deprehensum est, quod
caluus esset, quum medicis caput hu-
medandum præberet ad mitigandum
cruciatum: id quod haud quaquam face-
re potuisset, nisi detracto galericulo. Huc
habuit exitum Alexandri tragœdia, at-
que hæc fuit totius fabulæ catastrophe:

vt res videri possit prouidentia quadam esse gesta, cum casu nimirum ad hunc modum euenerit. Restabat illud, vt & epitaphium vita acta dignum ei constitueretur: neque non certamina quædam agerentur ab iis qui in vaticinium coniu-
rauerant, videlicet impostoribus insignibus ac præcipuis, ad Rutilianum arbitrum sese conferentibus, vt is pronunciaret quem ex ipsis oporteret in oraculi successionem capessendam eligi, atque sacerdotali propheticaque corona redimiri. Erat autem in hoc numero simul & Præ-
tus, qui artis professione medicus, tunc canus cum esset, ista faciebat, neque medico, neque homini cano decora. At Rutilianus certaminis arbiter, incoronatos eos remittebat, ipsi sibi diuinandi auctoritatem seruans, posteaquam inde iam demigrauerat. Hæc amice ex plurimis pauca, quod degustamentum hominis præberem, scribenda putavi, cum vti tibi gratificarer, homini familiari atque amico, quemque ego vnum omnium maxime suspicio, idque pluribus nominibus, vel propter sapientiam singularem, vel ob amorem veri, vel ob morum mansuetudinem ac moderationem, vel ob vitæ tranquillitatem, postremo comitatem atque humanitatem erga hos quibuscumque viuus: tum verò (quod quidem tibi fuerit etiam iucundius) vt Epicurum vlciscerem, virum verè sacrum, ingenioque diuino, quique solus quæ verè sunt honesta, & nouerit & tradiderit, quique solus extiterit qui liberos reddere solitus sit eos qui secum haberent consuetudinem. Denique arbitror fore, vt iis qui in hanc lectionem inciderint, liber hic non nihil utilitatis afferre videatur, dum quædam redarguit, quædam in opinionibus horum qui & rectè sentiunt, confirmat ac stabilit.

Conclusio
& dedicatio
suo operis.

ὡς εἰκάζειν προνοίας πινός τ' ἑιοῦτο, εἰ καὶ καὶ
τύχῃ σωέσθῃ. ἔδδ' δὲ καὶ τὸν ὀπιτάφιον αὐ-
τῷ ἀξιὸν γράσασθαι τῷ βίου, καὶ ἀγῶνα πινὰ
συσήσασθαι ὑπὸ τῷ χρηστηρίῳ τῆς σω-
μοτῆς, καὶ γῆτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσθῃ, ἀελλ-
γόντων ὅτι δρομητῶν τὸν Ρουτιλιανόν, πινὰ
χρῆ προκριθῆναι αὐτῆς, καὶ δξαδέξασθαι τὸ
μαρτεῖον, καὶ γεφαιωθῆναι τὰς ἱεροφαιτι-
κῶ καὶ προφητικῶ τέμμασι. ἡ δὲ ἐν αὐ-
τοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς πλὴν τέχνῃ, πολίτης
ὢν, οὔτε ἰατρῶν ᾤρέποντα, οὔτε πολιῶ ἀιδρῖ
ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρυτιλιανός,
ἀγεφαιώτοις αὐτοῖς ἀπέπεμψεν, αὐτῶ πλὴν
προφητεῖαν φυλάτῃν μὲν πλὴν ἐπιτεῖν
ἀπαλλαγῶ. Ταῦτα, ὦ φίλῃτης, ὀλίγα ἐκ
πολλῶν δείγματος ἔνεκα γράψαι ἤξίωσα, ἔ-
σοι μὲν χρονοδύμος ἀιδρῖ ἑταῖρα, καὶ φίλα,
ἔ ὃν ἐγὼ πῶντων μάλιστα θαυμασῆσαι ἔχω,
ὅτι τε σοφία, καὶ τὰ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωσι, ἔ
ἔπου φραδότητι, καὶ ὀπιφεία, καὶ γαλλῶν
βίαι, καὶ δόξιοτη πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον
δὲ, ὅπως καὶ σοὶ ἦδρον, Ἐπικυρῶ πικυρῶν, ἀιδρῖ
ὡς ἀληθῶς ἱερῶ, ἔ γεφασίω πλὴν φύσιν, καὶ
μόνα μετ' ἀληθείας τὰ κατὰ ἐγνωκότι, καὶ
πρὸς ἀδεδωκότι, καὶ ἐλθῆρωτῇ τ' ὀμιλησῆ-
των αὐτῶ χρονοδύω. οἶμα δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐν-
τυχούσι, χρῆσιμόν τι ἔχῃ δόξῃ ἢ γραφῇ, τὰ
μὲν διεξελέχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῆς δὲ
προνοιώτων γνώμης βεβαμύσα.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ .

DE SALTATIONE. Vincentio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Defendit hac oratione saltandi artem Lucianus contra Cratonem quendam, à quo studium eius rei reprehendebatur vt effæminatum ac molle, ac viro præsertim philosopho indignum. Colligit autem honestatem ac dignitatem artis primùm ab antiquitate, multis ac variis exemplis ostendens quantum in usu saltandi studium veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes iam inde ab initio delectate sint: quibus item laudibus eam artem cum poetæ tum alij quidam celebrarint, confutata interim tragædiæ comædiæque præstantia, quarum certamina atque actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiâ artis à difficultate commendat, docens multarum ac variarum rerum peritum, multisque tum ingenij tum corporis dotibus saltatorem præditum esse oportere. Inter quæ & affectum ac vim artis prosequitur, docens non oblectare tantum eam, verum

Et corporis agilitatem quandam decentem atque utilem inde comparari, roburque et vires au-
 ri. Deinde et animi quandam sapientiam ac mores hominum formari. Idque exemplis tum philo-
 sophorum tum barbarorum quorundam amplificat. Postremo et vitia saltatorum aliquot recenset,
 et precipue quantum noceat, aut alias, ista vel in primis in hac arte Cacozelia seu nimia affecta-
 tio, exemplis docet, que res et ipsa ad difficultatem artis confirmandam pertinet. Exordium ab oc-
 casione sumitur: a quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studium huius rei in Luciano repre-
 hendit, a persone qualitate, et modo rei, addita etiam amplificatione quadam a collatione, quam
 antequam ad rem accedit, Lucianus ab inaequalitate refutat, ipsumque Cratonem indignè et ab-
 surdè facere ostendit, qui rem nec visam, nec cognitã, temerè reprehendat. Atque ita ad argumen-
 tum, illo auscultandi operam pollicente, descendit.

Πειθίνω, ὦ Κράτων, δε-
 νιώ τινα ταύτην κατηγε-
 ρίασιν ἐκ πολλοῦ, οἵ μιν, πα-
 ρεσθυσάμενος κατηγόρη-
 κας, ὀρχησέων τε, καὶ αὐτῆς

ὀρχηστικῆς, καὶ παρὰ τὴν ἡμέρην γε τῆν χαίρον-
 των τῆν τοιαύτην γὰρ, ὡς ὅτι φαύλω ἐ γυ-
 ναικίῳ παρὰ γὰρ μεγάλην ἀσπουδὴν ποιη-
 μένων, ἀκουσον ὅσον τῶ ὄρθου διημέρητας, ἐ
 ὡς λέληθας σεαυτὸν τῶ μεγίστου τῆν ἐν τῶ
 βίῳ ἀγαθῶν κατηγερῶν. καὶ συγνώμη σοι, εἰ
 εἰς ἄρχῆς βίῳ ἀνυμνήσῃ σου, ἐ μόνον ὁ
 σκληρὸν ἀγαθὸν ἠγνούμενος, ὡς ἀπειρίας
 αὐτῆν, κατηγερίας ἀξία εἶναι νενόμικας. ΚΡ.
 αἰὲρ δὲ τίς ὢν, ὦ λῶφε, καὶ ταῦτα, παιδεία
 σὺν προσφορῇ, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέγιστα ὀμιλη-
 κῶς, ἀφένδρος, ὦ Λυκίε, τῶ παρὶ τὰ βελτίω
 ἀσπουδάσῃ, καὶ τοῖς παλαιοῖς στυφίῃ, καὶ θη-
 σαι καὶ ταυλούμενος, θηλυδρίαν ἀνδραπο-
 ὄρῃν, ἐοδῆσι μαλακίῃς, ἐ ἀσμασιν ἀνελά-
 τοις ἐναμβρωμένον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικῆ
 γυνάμα τῆν πάλαι, τῶ μαχρότατος Φαί-
 δρας ἐ Παρθενόπας, ἐ Ροδόπας πινῆς, καὶ
 ταῦτα πᾶντα ὑπο κρούμασι, ἐ τερεπίσμα-
 σι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καὶ ἀγέλαστα ὡς ἀληθῶς
 παρὰ γὰρ, καὶ ἠκιστα ἐλδὲ τῶν αἰδρῶν, ἐ
 οἷα σοὶ παρὲπονται ὡς τε ἔγωγε πυθόμενος ὡς
 ὅτι τοιαύτη γὰρ ὀρχηστικῆς, ὅτε ἠδέσθω
 μόνον ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠδίσθω, εἰ
 Πλάτωνος, καὶ Χρυσίππου, καὶ Αἰριστοτέ-
 λους ἐκλαρόμενος, καὶ θησαι, τὰ ὅμοια πε-
 πονητῶς τοῖς τὰ ὅτι παρὲρ ὧν κινωμένοις καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων, καὶ
 θεαμάτων ἀσπουδάσῃ, εἰ τούτων τίς δεοίτο τῆν
 κυκλικῶν αὐλητῆν, καὶ τῆν κινάρα τὰ ἔννομα
 ποροαδόντων, καὶ μάλιστα τῆ σεμνῆς βαρυδίας,

Osteaquam tu Craton, LUCIA-
 NVS.

iam olim acerba quadam
 accusatione adornata, ac
 diu multumque meditata,
 in ius vocasti cum saltatio-
 nes, tum ipsum saltandi ar-
 tificium, insuper autè & nos reos fecisti
 tali gaudentes spectaculo, quasi in re fri-
 uola & muliebri multum ponamus operæ:
 audi obsecro quantum à recto aberraris,
 tum quemadmodum deceptus per impru-
 dentiam, rem omnium in mortalium vita
 optimam innocenter accusaris. Et equidè
 venia tibi habenda est, si statim sub initium
 asperæ vitæ temet assuescens, & tantum
 quod durum fuerat, bonum existimans, rerum
 ductus imperitia, ista accusatione digna
 censueris. C R A. Cum vir fies, ò optime,
 & maxime disciplinis liberalibus
 innutritus, necnò in Philosophiæ studiis
 mediocriter versatus, posthabeas autè ò
 Luciane rerum optimarum exercitium, &
 priscorum illorum conuictum, ceterum sede-
 re sustineas in theatro omnium posticas
 fannas excipies, & hominem effœminatam
 spectans mollibus vestimentis indutum, ac
 cantilenis lasciuis & turpibus perstrepen-
 tem, tum prisca seculi mulierculas amato-
 rias imitatem, nepe libidinosissimas Phæ-
 dras & Parthenopas, & Rhodopas, & hæc
 omnia cum pulsationibus, & lasciuis & ob-
 scœnis carminibus, & pedum strepitu:
 hæc inquæ res est perquæ ridicula, & quæ
 hominem ingenuum, qualè te esse con-
 spicio, minimè deceat. Quare ego cum
 certior factus essem huic tam turpi te in-
 cubere spectaculo, non tantum me tui pu-
 duit, sed vehementer etiam discruciatum
 sum animo, si Platonis & Chryssippi & A-
 ristotelis oblitus, sederes non dissimilia
 cum iis passus, quorum aures penna le-
 uiter perfricantur, maxime verò aliis in-
 numeris disciplinis existetibus & specta-
 culis grauibus & seriis, si quis omnino
 choraules exigat, ac citharædos artificio-

sè canentes requirat: cum primis verò cum grauem aliquam spectando tragœdiam,

aut plenā hilaritatis comœdiam, non mi-
norem voluptatem capere possis, de qua-
rum palmario certamina quoque poëtis
proponi solent. Multa itaq; & accurata,
ô generose defensione apud eruditos ti-
bi opus erit, si nolis per omnia videri ex-
cidisse, & è bonorum grege exactus esse.
Atque istud mihi optimum factu videtur
vt his omnibus constanti negatione me-
dearis, neque sub initium fatearis aliquid
tale te flagitiosè deliquisse. In reliquum
verò caue, ne nobis ignorantibus, ex viro
quem olim egisti, in Lyden quampiā aut
Baccham amissa pristina facie trāsmute-
ris. Qua in re nō tibi solū, sed & nobis
culpa imputāda foret, si nō Vlyssis in mo-
rem à Loto degustata abstractum, ad cō-
suetā literarum & Philosophiæ cōmercia
& studia te reduceremus, priusquam om-
nino deceptus à Sirenibus in theatro
excubantibus occuperis. Iam illę solis in-
sulantur auribus, cāmque ob rem hasce
navigio prætereuntibus cera opus est.
Caterū tu & ab oculis videre profus
illarum præstigiis esse subactus. L V C.
Papæ ô Craton! quām verò robustum in
nos canem solutis loris concitasti! Nisi
quod exēplum sumptum à Lotophagis,
& comparationem tractā à Sirenibus,
parum scitè, atque adeò ineptissimè mihi
induxisse videris ad ea quæ mihi accide-
runt. Etenim iis qui Lotum degustaue-
rāt, ac Sirenas cantillantes audierāt, exi-
tio fuit manducationis & auditionis pro-
lubium. Mihi verò præterquam quod vo-
luptatem spectando cepi mirificam & iu-
cundissimam, etiam finis pervenustè ce-
cidit. Neque enim in obliuionem rerum
domesticarum, aut negotiorum præsen-
tium incognitionem delapsus sum, sed
si mihi ingenuè veritas fatenda est, longè
sapientia exultior, ac in rebus humanis
multo solertior atque providentior ex
theatro regressus sum. Magis autem il-
lud Homeri in præsentia adducere per-
pulchrum esse existimo, quod is cui illud
visum sit spectaculum,

Multorum gnarus simul oblectatus abiit.

CR. O Dij immortales, Luciane, qualia
pateris quem istorum ne pudeat quidem,
sed iactāter etiam laudi tibi ducere vide-
ris! Igitur quod hac in re grauissimū est,
nullam spem curationis aut remedij no-
bis ostendisti, qui laudibus efferrè audeas
tam execranda & turpia. L V C. Age hoc
mihi respōde Craton: istud de saltatione,
cum ea quæ fieri in theatro consueuerūt,

καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας, ἀπὸ καὶ
ἐναγώνια εἶ) ἠξίωται. πολλῆς οὖν, ὧ γυ-
ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεινῆ πρὸς τοὺς πε-
παυμένους, εἰ βύβλη μὴ πηρυτάπασιν ἐκ-
κεκρίσθαι, καὶ τῆς τῆς αὐτοῦ ἀγέλης
ἔξεληλάσθαι. καίρι τὸ γὰρ ἀμεινον ἐκφύνοῦσθιν,
οἶμα, ἀρνήσῃ δὲ πῶ ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ
πῶ ἀρχῶ ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον πῶθενο-
μῆσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦτον, ὅρα ὅπως μὴ
λαθῆς ἡμῖν ἐξ ἀδρός τῆς πάλας, Λυδὴ τις
ἢ Βακχὴ γυρομῆμος. ἀπὸ οὐ σὸν αὐτὸ ἐγκλημα
εἶη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν
Οδυσεῖα τῆ λωτῆ ἀποσπάτητες, ὅτι
ταῖς σιωπῆσι ἀφαιρέσας ἐπαρξομένη, τῶν
λαθῆς τελέως ὑπὸ τῆς ἐν ταῖς θεάτρῳ σφ-
ριλέων κατεργημῆμος. καίρι ἐκφύσαι μὲν, τοῖς
ὡπὶ μόνους ἐπεβούλευον, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν κη-
ροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν πῶθενομῆμον αὐτῆς.
σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν εἰσὶς ὅπως δε-
δουλώσθαι. ΛΥΚΙΝ. παπαῖ, ὧ Κερά-
των, ὡς κέρχαρὸν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς
τὸν σαυτῆ κωμῶν. πῶ τὸ γὰρ πῶθενομῆμον
καὶ τῆς Λωτοφάγων, καὶ Σφριλέων εἰκόνα,
C πῶν ἀνομοιοτάτῳ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι,
ὧν πέποιθα. πῶ ὅσον, τοῖς μὲν τῆ λω-
τῆ γυρομῆμοις, καὶ τῆς Σφριλέων ἀκούσα-
σιν, ὅλεθρος ἡ τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς
ἀκροάσεως τοῦ πηρυτίμου. ἐμοὶ δὲ, πρὸς
τῶν πῶ ἡδονῶν πῶθενομῆμον ἡδῶ πεφηνέ-
ναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. ἔ γὰρ
εἰς λήθη τῆς οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῆς
κατ' ἐμαυτὸν πῶθενομῆμον, ἀλλ' εἰ γὰρ
μηδὲν ἀκνήτητα εἰπεῖν, μακρῶ πινυτῶ-
περος, καὶ τῆς ἐν ταῖς βίβλῳ ἀρεσκῶτε-
περος, ἐκ τῆς θεάτρῳ ἐπαρξομένη. μάλ-
λον δὲ δὲ τῆς Ομήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλόν,
D ὅτι ὅ τῶ ἰδῶν δὲ θεάματα, Τερψιλέμους νῆ-
ται, καὶ πλείονα εἰδῶς. ΚΡΑ. Ηεράκλεις,
ὧ Λυκίε, οἷα πέποιθας. ὅς οὐδ' αἰχμῆ
ἐπ' ἀλγῆς, ἀλλὰ καὶ σπυρνωμῆμος εἰ-
χας. δὲ γυμνῶ δεινότατον τῶ τῶ ὅστιν, ὅτι μη-
δὲ ἰάσεως τινα ἡμῖν ὑποφαίνεις ἐλπίδα,
ἐπαρξομένη πολλῶν τὰ οὕτως αἰσθῶν, καὶ κα-
πάτωσα. ΛΥΚΙΝΟΣ. εἰπέ μοι, ὧ
Κεράτων, ταυτὶ δὲ πῶ ὀρχήσεως, καὶ τῆς
ἐν ταῖς θεάτρῳ γυρομῆμων ἰδῶν, πολλαῖς

αὐτὸς ἔπιτιμάς, ἢ ἀπειράτος ὢν τῶ θεάμα- A
 τος, ὁμοῦς ἀίχρον αὐτὸ καὶ κατὰ τοῖσιν, ὡς
 φησὶ, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, δεῖ ἴσθαι ἡμῖν
 καὶ σὺ γε γήυσσας· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἀλογῆς
 ἢ ἔπιτιμήσεις εἰνά σου δόξῃ, καὶ δραπέια,
 κατηρηροῦτος, ὢν ἀγροεῖς. ΚΡΑ. ἐπὶ γὰρ
 πᾶσι μοι ὁ λοιπὸν οὖν ἐν βαθεῖ τούτων πῶ-
 γωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καὶ θηοῦται μέσον
 ἐν τοῖς γυναικοῖς, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκεί-
 νοῖς θεαταῖς, κροῦντά τε παρθέσι, ἔπιπαί-
 νοις ἀπορεπεσάτους ἔπιβοῶντά, ὀλέθρῳ πηλ-
 ἀιδροῦ πᾶ εἰς ἑσθὲν δέον καὶ ἀκλωμῶς;
 ΛΥΚΙΝ. σύ γινώσκᾶσσι τῶντα, ὦ Κρα- B
 τῶν· εἰ δὲ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πεί-
 ρας ἔνεκα πᾶσθαι εἶαυτὸν, ἀναπετάσας
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, δὲ οἶδα, ὡς ἑκ ἀνάχρῳ
 αὐτῷ, μὴ οὐχὶ παρὰ τῆν ἄλλων θεῶν ἐν ἔπιτι-
 δείῳ καὶ ἀλαμβῶν ὄθεν καὶ ὄψι ἀκρίβως,
 καὶ ἀκούσῃ ἀπὸρτα. ΚΡΑ. μὴ ὄρασιον
 ἄρα ἰκοίμην, εἰ τι τοιοῦτον ἀναχρῳίμην πο-
 τὲ, ἔστ' αὐτῷ δαυός τε εἶλω τὰ σκέλη, καὶ ὁ
 γήυον ἀποθροῦνται, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη
 ἔλεω, τελέως ἡμῖν ἐκθεσῶ ἀκλωμῶν.
 ΛΥΚΙΝ. βῆλθ' οὖν ἀφ' ἐμῶν, ὦ ἐπαῖρε, C
 τῆν βλασφημιῶν τούτων, ἀκούσά μοι πᾶ
 παρὰ ὀρχήσεως λέγοντες, καὶ τῆν ἐν αὐτῇ κα-
 λῶν, καὶ ὡς ἔτερπνῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέ-
 λιμὸς ἔστι τοῖς θεωμῶσι, καὶ ὅσα παιδῶν, ἔ-
 ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ῥυθμίζει τῆν ὀρώντων
 τῶν ψυχῶν, καλλίστοις θεάμασι ἐγυμνάζο-
 σα, καὶ ἔρῳσις ἀκρῶσιν ἐν δὲ τελεῶν-
 σα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος
 ἔπιδοκνῶνται; ὁ γὰρ καὶ μὲν μουσικῆς, καὶ
 ῥυθμοῦ, τῶντα πᾶντα ποιῶν, οὐ φόρῳ αὐ-
 τῆς, ἀλλ' ἐπαῖνος αὐτῷ εἶναι. ΚΡΑ. ἐμοὶ D
 μὲν οὐ πᾶν γορὴ μεμνηότος ἀιδροῦ ἀ-
 κροῦσθαι, πῶ νόσον πῶ αὐτῷ ἐπαμνοῦτος,
 σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καὶ ἀσκεδάσά
 μου, ἔποιμος φιλικῶ τῶντιν λήτουρῳ
 ἔποσ-ῶναι, καὶ πᾶσθαι τῶντα, καὶ ἀ-
 νῶ κηροῦ πᾶσθαι τῆν φάυλων διωά-
 μῶν. ὡς τε ἤδη σιωπήσῳ σοι, καὶ λέγε
 ὅποσα ἐτέλοισ, ὡς μηδὲ ἀκούοντός πινος.

coramne tibi visa sunt, ut ea ita crebro
 probrosis dictis insecteris: aut an potius
 spectaculi prorsus expertus atque ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut turpe atque
 execrādum (ut ais) existimas? Quod si e-
 nim aliquando ea praesens vidisti, iam no-
 bis & tu hac stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide ne parum mo-
 desta & nimis temeraria tua videatur esse
 insectatio, ea in crimen vocas, de quibus
 nihil habes comperti. C R A. Ergo hoc
 mihi adhuc supererat, ut in tam profun-
 da barba & cano capite sederē inter mu-
 lierculas, & insanientes illos spectatores,
 applaudens & praconiis ineptissimis ac-
 clamans homuncioni cui ipse perditio, nul-
 la necessitate lacrymas profundenti? L V.
 Est equidem hoc tibi ignoscendū ὁ Cra-
 ton: illud tamen pro certo exploratū ha-
 beo, si meis monitis more gerens, tantum
 tempusculi spectandis saltationibus im-
 pertires, quantum vel periculo faciendo
 sufficeret, nihil tibi posthac rebus omni-
 bus fore prius aut antiquius, quā ut loco
 comodo occupato, seruire queas specta-
 culis, vnde exacte & videre, & clare audi-
 re possis omnia. C R. Nunquam ego for-
 ma fiam amabilis, si quid tale unquā pru-
 dens ac sciēs fecero, semper autem mem-
 bris hirsutis, & barba incōpta atque hor-
 rida, ut me nunc tui ex animo miseret, om-
 nibus modis insanientis. L V C. Vis er-
 go, ὁ amice, omissis blasphemis atque
 conuiciis, arrectis auribus attentē mihi
 dare operam, non nihil super saltatione,
 eiusque virtutibus differenti, tum quem-
 admodum non solūm oblectamento sit
 spectantibus, verum etiam emolumento,
 tum quantis de rebus hominum animos
 commodē admoneat & erudiat: praeter-
 ea quemadmodum spectantium mentes
 apte componat, pulcherrimis exercens
 spectaculis, ac optimis praecceptis imbuēs:
 ad haec communem quandam corporis
 & animae pulchritudinem ostendens? Et-
 enim quae illi accedunt à Musica & mo-
 dulationibus, haec inquam omnia facere,
 non dedecori aut vituperio, sed illi po-
 tius laudi tribuenda sunt. C R A T.
 Quanquam mihi in praesentia otium
 non est insanientem hominem auscul-
 tandi, suum ipsius morbum laudibus effe-
 rētem, attamen si nugis & inanibus fabu-
 larum commentis me oplere tibi con-
 sultum factu visum est, paratus sum in hoc tibi officiosē inseruire, & aures praebere,
 vel sine cera inutilia verba obaudire valens. Quare compressa voce hanc tibi operam
 dabo. Dic verò quodcunque animo tuo libitum fuerit, quasi nemine auscultante.

LVC. Euge ô Craton, istuc ipsum omnium maximè mihi egentis in optatis fuit. Paulo enim post ipsa re comperies num nugæ tibi censendæ sint quæ in medium producturus sum. Ac principio quidem illud planissimè mihi ignorare videre, quàm non novitium inuentum sit saltatio, neque heri aut nuper natum & inceptum, puta apud maiores nostros, aut illorum: sed qui super saltationis ortu quàm verissima perferutati sunt, affirmant, illam unà cum mundi ac omnium rerum generatione natam esse, & cum Amore deo illo vetustissimo in lucem produsse. Etenim ipsa syderum chorea, & errantium cum non errantibus coniunctio, eorumdemque modulata atque concinna participatio, & illa bella, tum pulchrè instituta harmonia, primogenita saltationis argumenta fuere, & indicia certissima. Ea verò temporis progressu subinde incrementis aucta maioribus, neque non additiones melioris inuenti fortita non modicas, summo nunc absoluta videtur esse fastigio, ac res esse omnifariam varia, & omnibus modis concinna & congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scientiæ. Hoc verò saltandi artificio aiunt Rheam potissimum oblectatam, in Phrygia quidem Corybantas, in Creta autem Curetas saltare iussisse. Neque verò modicum cepit ex illorum arte compendium. Quippe circumfaltantes Iouem illi seruarunt incolumem, ita vt Iupiter non grauatè fateatur salutis contributæ præmia se illis debere, per illorum saltationem patrios dentes effugiens. Porro autem hæc saltatio ab armatis desaltabatur, gladios ad scuta collidētibus, ac bellicum quiddam & attonitum saltantibus. Mox verò inter Cretenses vt quisque maximè nobilitate præcellerat, summo studio hanc rem ex-

Α ΛΥΚ. Ὀγε, ὦ Κρατῶν, ἐ πούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λήθης εἰπά σοι δόξῃ τὰ λεγθησόμενα, καὶ πρῶτον γὰρ ἐκείνο πάλιν ἠγορηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ἔνεώτερον δὲ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτηδύμα τὸ ἔστιν, ὅσθ' ἔστις, καὶ πρῶτον Σαρξάμνον, οἷς καὶ τοῖς πατρῶσις ἠμῶν, ἢ τοῖς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γὰρ τὰ ληθέστατα ὀρχήσεως πῆρε γυμνασίου, ἄμα τῆ πρῶτη γυμνασίου τῆν ὄλων φαῖεν αἰ σοι καὶ ὀρχισιν αἰαφωῖαι, τὰ ἀρχαῖα ἐκείνη ἔρωπι στωαναφαιδῶν. ἢ γυμνῶν γυμνασίου τῆν ἀγέρων, καὶ ἢ πρῶτος τοῖς ἀπλαγῆς τῆ πλανήτων συμπλοκή, καὶ ὄρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ ὄτακτος ἀρμονία, τῆς πρῶτο γένου ὀρχήσεως δείγματα ἔστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρῶτος δὲ βέλπον αἰεὶ πρῶτοθῆκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς δὲ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γυμνασίου ποικίλον τι, ἐ πῶμαρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. πρῶτον δὲ φασι Ρέαμ ἠδ' ἑστῶσιν τῆ τέχνη, ἐν Φρυγία μὲν, τοῖς Κορύβαντες, ἐν Κρήτη δὲ, τοῖς Κουρήτες ὀρχεῖσθαι κελεύσασαι, καὶ ἔ τὰ μέτετα ὄνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πρῶτορχοῦμενοι, διεσῶσθαι αὐτῆ τὸν Δία, ὡς τε καὶ σῶσθαι εἰκότως αἰ ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολεγεῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν δ' ἄρ' ἔτι αὐτῶν ὀρχισιν τοῖς πατρῶσις ὀδύσθαι. ἐν ὀπλοῖς δὲ αὐτῶν ἢ ὀρχισιν ἔτι, τὰ ξίφην μετὰ ξυ κροτουμένων πρῶτος τῆς ἀσπίδας, ἐ πηδῶντων ἔνθεόν τι, ἐ πολεμικόν. μὲν δὲ, Κρητῶν οἱ κρητῶσι ἐνεργῶς ἐπιτηδύματες αὐτῶν, ἀεὶ σοι ὀρχισαὶ ἐγίνοντο, ἔτι οἱ ἰδῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρῶτευσιν ἀξιοῦντες. ὁ γυμνῶ Ὀμηρος τὸν Μηριόνην ὅτι ἀρχαῖα βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμησῶν, ὀρχισῆν πρῶτος ἔπε, καὶ οὕτως ἀρετῆ ἐπισημῶς ἔτι, καὶ γυμνῶς ἀπασιν ἐπὶ τῆ ὀρχιστικῆ, ὡς τε οὐχ οἱ Ἕλληες μόνον ταῦτα ἠπίσαντο πρῶτος αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καὶ τοῖς πολέμοι ὄντες. ἔωρων γὰρ, οἶμα, καὶ πῶ ἐν τῶν πολεμῶν αὐτῶν κρυφότητα, καὶ ὄρυθμῶν, ἔτι δὲ ὀρχήσεως ἐκείνητε. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὡδὲ πως,

vt mea est opinio, eius in bellando agilitatem, & concinnum membrorum motum, quæ ex saltatione in usum conuersa peculiariter possidebat. Versiculi Homeri ad hunc loquuntur modum:

Μηρόνη, τὰ χα κέν σε καὶ ὄρχησι-
 ἔοντα,

Εἵχος ἐμὸν κατέπαυσε

καὶ ὁμῶς οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἠοκη-
 μῆτος ἐν τῇ ὄρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμα διεδί-
 δρασκε τὰς ἐπὶ αὐτὸν ἀφέσης τῆς ἀκοντίων.
 πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τῆς ἠρώων εἰπεῖν ἔχων
 τοῖς αὐτοῖς ἐγχειμασμένοις, καὶ τέχνῳ ὃ
 ποῦμα πεποιημένοι, ἰσχυρὸν ἠρωμα τὸν
 Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄν-
 τα, πῶν δὲ ἀφ' ὧν ἔφασκεν ὅτι τῇ ὄρχησι-
 κῇ, καὶ εἶδος ὃ κάλλιστον αὐτῇ πορευτέικη-
 τα, Πυρρήχιον ἀπὸ αὐτῆς κεκλημένον. καὶ ὁ
 Ἀχιλλεύς τὰτα ἑαυτῷ τῆς παιδὸς πωτα-
 νόαμος, μᾶλλον ἔχαρεν, οἶμα, ἢ ὅτι τὰ
 κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλλῇ αὐτῆς. Τριγυρ-
 οῦ τὴν Ἰλιον τῶς ἀτάλων οὐδὲν ἢ ἐκεί-
 νου ὄρχηστικῆ κατέλε, καὶ εἰς ἕδαφος κα-
 τέρριψε. Λακεδαμόνιοι μὲν, ἀριστοὶ Ἑλ-
 λῶν εἰς δόκουῦτες, ποῦμα Πολυδύκοις
 καὶ Κάστρος καρυατίζον μαθόντες (ὄρχη-
 σεως δὲ καὶ τῆς εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λα-
 κωνικῆς διδασκόμενοι) ἀπῶντα μετὰ μου-
 σῶν ποιῶσιν, ἀγχι τῆς πολεμείν πορὸς αὐ-
 λὸν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ ὕπακτον ἐμβασι τῆ
 ποδὸς καὶ ὃ πορὸν σὺστημα Λακεδα-
 μονίοις πορὸς τὴν μέγαν ὁ αὐλὸς ἐνδι-
 δωσι. Τριγυροῦ καὶ ἐκροάτω ἀπῶντων,
 μεισιχῆς αὐτοῖς καὶ ἄρυσθίας ἠρωμῆς.
 ἴδους δὲ δὴ καὶ τοῖς ἐφήβοις αὐτῆς ἢ μείον
 ὄρχεσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαυτάνοντας. ὅ-
 ττην γὰρ ἀκροχειρωτάτομοι, καὶ παῖταμ-
 τες ἀλλήλοισι, καὶ παυαέντες, ἐν τὰς μέ-
 ρει παύωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία
 τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν, ἐν τὰς μέσῳ
 κείνηται ἐπαυλῶν, καὶ κτυπῶν τὰς πο-
 δῖ, οἱ δὲ, κατὰ σοῖον ἀλλήλοισι ἐπόμοι,
 ῥήματα πῶντοῖα ὅτι δεικνύται, πορὸς ῥυ-
 θμὸν ἐμβαίνοντες, ἀρπὶ μὲν πολεμικῆ,
 καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορῶτικῆ, ἀ Διονύ-
 σω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τριγυροῦ καὶ ὃ
 ἄσμα, ὃ μετὰξὺ ὄρχησθῶν ἀδδισιν, Ἀ-
 φροδίτης ὅτι κλησὶς ὅτι, καὶ Ἐρώτων, ὡς
 συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ σιωροζῶντο. καὶ
 θάτερον δὲ τῆς ἀσμάτων (δύο γὰρ ἀδε-
 ται) διδασκαλία ἔχει ὡς ῥητὴ ὄρχεσθαι.

A Te citò Merione, quànvis saltare peritum,
 Strauissè in dura confossum cuspide pugna.
 Tametsi eundem non strauerat: vt enim
 in saltando semet magno studio exercue-
 rat, sic faciliè, vt opinor, effugiebat iacula
 in eum contorta atque emissa. Iam quan-
 quam & alios complures ex heroibus e-
 numerare possim eo ipso saltandi studio
 diligētissimè exercitatos, quique ex hac
 ipsa re artem fecerint: sufficere tamen su-
 spicor vno à me producto Neoptolemo ^{Neoptole-}
 Achillis filio, qui vsque adeò hoc præ-^{mus.}
 celluit artificio, vt cùm speciem quoque
 saltandi pulcherrimam sibi adiecisset,
 Pyrrhichij nomè ab illo acceperit. Achil-
B les quoque ipse his de filio suo inauditis,
 maiori gaudio suffusus est, vt ego existi-
 mo, quàm propter eius formæ præstantiã,
 & membrorum robur insuperabile. At-
 qui interea semper Iliou fuit inexpugna-
 bile, donec illius saltatione captum con-
 cideret, & direptum solo æquaretur. La-
 cedæmonij quoque, qui Græcorum præ-
 stantissimi esse censebãtur, cùm à Casto-
 re & Polluce caryatiffare perdidicisset,
 quæ saltationis species à Caryis vrbe La-
 conix ducta erat, omnia cum carminibus
 facere soliti sunt, adeò vt ad tibiariũ quo-
C que modulos & rhythmum, & moderatũ
 pedis ingressum, prælium committere il-
 ligenti moris fuerit. Ac primũ quidem
 conferendarum manuum signum Lace-
 dæmoniis tibia dari solitum est: proinde
 de omnibus quoque reportant victoriã,
 musica & modulorum concinnitate illos
 ducente. Videres itaque illorum eph-
 bos nihilo minore cura saltationi quàm
 armis exercendis dare operam. Vbi enim
 iam summis colluctati sunt digitis, ac
 mutuis istibus semet ceciderunt, quie-
 scunt parumper, & omne illorum certam-
 en in saltationem solutum cõuertitur.
D Quorum in medio tibicen locatus est, ^{Iaconum}
 tibiam incinens, ac pedibus instrepens. ^{saltatio.}
 Cæterum illi per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figuras corporis
 agilitate exprimunt ad rhythmum in-
 gredientes, alias quidem bellicas, alias
 verò saltatorias, quæ Baccho & Veneri
 gratæ sunt. Quinetiam cantus quem
 inter saltandum modulantur, Veneris
 & Cupidinum cognomento nobilita-
 tus est, quasi vnà cum Venere & Cupi-
 dinibus communi choreæ saltationi in-
 dulgerent. Et altera quidem cantilena
 (duæ enim canuntur) rationem quoque
 & præcepta saltandi in se complectitur.

Procul, aiunt, o pueri, promouete pedem & saltate perfectius. Non disparia faciunt quibus Hormum saltare curae est. Hormus autem genus saltationis est adolescentibus virginibusque commune, alternatim ad choream dispositis, ut plane hormum, hoc est, segmentum, referant. Solet autem adolescens chorum ducere more iuuenili saltans, quo postea in adoriendis hostibus usus sit. Sequebatur hunc puella modestia quadam conspicua, quae foemineum saltum deceter admodum peragebat: ut hormum ex temperantia & fortitudine compositum recte dicere possimus. Ceterum quae Homerus super Ariadne in clypeo memoriae prodidit, deque choro quem illi Dædalus instituerat, ea, ut iam olim tibi lecta, praeteribo silentio: Praeterea duos illos saltatores, quos eodem in loco Poeta Cybesteteras vocat chorum ducentes: Rursus quae in clypeo memorat,

*In mediisque duos iuuenes agitare choreas
Cernere erat,*

tanquam rem omnium pulcherrimam, saltationem Vulcanus clypeo addidisset. Et enim Phaeacas saltatione, ut par erat, vehementer fuisse oblectatos, mirum videri non debet, cum tantis affluerent deliciis, ac in omni rerum abundantia & fortunae indulgentia victitarent. Quare Homerus Vlysses ex omnibus quae visenda apud Phaeacas conspexerat, hoc cum primis admirantem testatur, agilesque pedum motiones spectantem. Iam in Thesalia eoque progressum est saltationis exercitium, ut populi praesides, & antesignanos illorum, praesaltatores vocare non dubitarint. Cui rei etiamnum statuarum inscriptiones & tituli suo suffragantur testimonio, quas iis qui in bello optimam nauassent, erexerunt. Praetulit inquit, praesaltatorem ciuitas. Et iterum, Eilationi posuit hanc imaginem populus, propterea quod pugnam probe desaltarit. Mitto illud, apud veteres nullas unquam fuisse celebratas festiuitates aut ceremonias citra saltationem: quippe quas ab Orpheo & Musaeo optimis tunc saltatoribus constitutas fuisse satis certe constat, qui & hoc, ut caetera omnia, ut honestissimum quiddam legibus sanxisse videntur, initiari cum rythmo & saltatione. Quod autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia, propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes audiunt, quod ij qui linguae vitio atque incontinentia mysteria prodidissent, plerique eos desaltasse dicitarent.

πόρρω γὰρ Φασιν, ὡ παῖδες, πόδα μεταβατε, καὶ κωμασατε βέλπιον, τυτέσιν, ἀμεινον ὀρχήσαδε. ὁμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχυόμενοι ποιοῦσιν. ὁ δὲ ὄρμος, ὀρχοῖς ἔστι κοινή ἐφήβων τε, καὶ πέρθετων, πέρθενα χορδόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμω εἰκότων. καὶ ἠγείται μὲν ὁ ἔφηβος, τὰ νεανική ὀρχυόμενος, καὶ ὅστις ὑστερον ἐν πολέμῳ χρῆσεται, ἢ πέρθετος δὲ ἐπιτετα κοσμίως, ὃ δὴλυ χορδῶν διδάσκει, ὡς εἶπὲν τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκομένην καὶ αἱ γυμνοποδία δὲ, αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχοῖς ἔστιν. ἀ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Αἰακίδης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τῷ χορδῶν αὐτῇ Δαίδαλος ἠσκησεν, ὡς ἀνεγνωκῆσι σὺ πέρθετοι καὶ τοῖς ὀρχηταῖς δὲ τοῖς δύο, οἳ ἐκείνῳ ὁ ποιητὴς κυβερητῆρας καλεῖ, ἠγυόμενοι τῷ χορδῶν καὶ πάλιν, ἀ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει. Κοῦροι δὲ ὀρχητῆρες ἐδίδουον. ὡς πικέλλισον τῆτο τῷ Ηφαίστου ἐμποῖησεν τῇ ἀσπίδι. τοῖς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς μὲν ὀρχησθὲν χαίρειν, ἀβροῖς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ βιδαμνοῖα διατείβοντας. ὁ γοῦν Ὀμηρος τῆτο αὐτῇ μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ τὰς μὲν μύρνας τῇ ποδῶν θεώμενον. ἐν μὲν γε Θεσσαλία, Ἰσοπόποι ἐπέδωκε τῆς ὀρχητικῆς ἢ ἀσκῆσις, ὡς τε τοῖς παροιστάτας καὶ παροιστῶνας αὐτῇ, παροιστῆρας ἐκάλουεν. καὶ δηλοῦσι τῆτο αἱ τῇ ἀνδριάντων ἔπιγραφαι, οἳ τοῖς ἔρις βλοισιν αἰσασθῶν. Πεθύνεινε γὰρ, Φησι, παροιστῆρας ἀ πόλις. καὶ αὐτῆς, Εἰλατῶνι τῆς εἰκόνας ὁ δαῖμος, ὃ ὀρχησαμένην τῶν μάχαν. ἐὰν λέγειν ὅτι τελετῶν ἔρχεται ὁ δὲ μῦθος ἔστιν ὄρειν, ἀλλὰ ὀρχησεως, Ὀρφείως δηλαδὴ, καὶ Μουσαίου, καὶ τῇ τῶτε ἔριτων ὀρχητῶν καὶ ἄσκηστων αὐτῶν, ὡς πικέλλισον καὶ τῆτο νομοθετησῶντων σὺν ῥυθμῶν, καὶ ὀρχησθὲν μυεῖσθαι. ὅτι δὲ οὕτως ἔχει, τὰ μὲν ὄργια σὺν πάν ἀξιον, τῇ ἀμυήτων ἔνεκα. ἐκείνο δὲ πῶτες ἀκροῦσιν, ὅτι τοῖς ἄσκηστων τὰ μυήσια, ἄσκησθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

ἐν Δήλῳ

οὐ Δήλω δὲ γε ὅσδ' αἱ θυσίαι αἰδύορχήσεως, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ, καὶ μὲν μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροῖσι συμελθόντες ἐν αὐλῷ, καὶ κισάραι, οἱ μὲν ἐχόρβουον, ὑποωρρηῦτο δὲ οἱ αἰεῖσοι, ποσχοριτέτες δὲ αὐτῶν. τὰ γυνὸν ποῖς χοροῖς γραφομένα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, ἔμπειπληστο ἴ ποιῶτων ἢ λύρα. καὶ πῶς τοῖς Ἑλλήνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἔωθεν αἰασάντες, ποσχοριτέτων τὸν Ἥλιον, ὅπως ἡμεῖς πῶς χεῖρα κύσσομετες, ἡ γυνὸν αἰτελῆ ἡμῶν εἶ) πῶς ἀχλὺ, ἀλλ' ἐκείνοι ποσχοριτέτων αἰασάντες, ὀρχήσθη τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, γημοπίζοντες ἐαυτοῖς σιωπῇ, καὶ μμμούμενοι πῶς χορείαι τῶ θεῶ καὶ τῶ τ' ἐστὶν Ἰνδῶν ἔ ἀχλὺ, ἔ χοροῖ, καὶ θυσία. δὲ καὶ τούτοις ἰλεῖνται τὸν θεὸν δις, καὶ ἄρρηκῶς καὶ δυομῶς τῆς ἡμέρας. Αἰθιοπες δὲ γε, καὶ πολεμῶντες, σὺν ὀρχήσθη αὐτὸ δρῶσι καὶ ὅσ' αὐτὸ ἀφίη ὁ βέλτος Αἰθιοπῶν αἰθρῶ, ἀφελῶν τῆς κεφαλῆς (αὐτῇ γὰρ αἰθρῶ Φαρέτρας γράνται, ποσχοριτέτων ἀκτινηδὸν τὰ βέλτη) εἰ μὴ ποσχοριτέτων ὀρχήσθη, καὶ τῶ γήματι ἀπειλήσθη, καὶ ποσχοριτέτων ὀρχήσθη τὸν πολεμῶν. ἄξιον ὅ, ἐπεὶ πῶς Ἰνδικῶ ἔ τ' Αἰθιοπῶν διεξελθὺσα μῦθ, καὶ ἐς πῶς γήματα αὐτῶν Αἰθιοπῶν καὶ αἰθρῶ τῶ λόγῳ. δοκεῖ γὰρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰθιοπῶν, ὅτι ἄλλο πῶς ὀρχήσθη πῶς γενέσθαι λέγειν, μμμούμεν αἰθρῶν, καὶ ποσχοριτέτων πῶς γήματα, καὶ μετὰ βάλλας δύναμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὕψιτητα μμμούμεν, ἔ πῶς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ πῶς δαίλεως θυμῶν, καὶ δένδρον δόνημα. καὶ ὅπως, ὅ, πῶς καὶ θελήσθη. ὁ δὲ μῦθος ποσχοριτέτων ποσχοριτέτων ποσχοριτέτων, πῶς φύσιν αὐτῶν διηγήσασθαι, ὡς γημοπίζοντες αὐτῶν, ἀφρῶ ἐμμμῶν. ὅσ' δὲ καὶ τοῖς κῶ ὀρχουμῶν ποσχοριτέτων. ἴδδιδι τ' αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ποσχοριτέτων τὸν αὐτὸν καὶ ὡς ὅπως ἀφρῶ γημοπίζοντες, ἔ αὐτὸν μμμούμεν τ' Πρωτέα. εἰ καὶ γὰρ δὲ γημοπίζοντες πῶς Ἐμπουσορ τὴν ἐς μμμούμεν μορφῶν μετὰ βάλλας, ἔ αὐτῶν πῶς πῶς αἰθρῶν ὑπὸ τῶ μῦθου ποσχοριτέτων.

A Porro autem in Delo nulla sacra peragebantur, quibus saltatio non fuisset adhibita, sed & cum illa & cum musica cuncta perfoluebantur. Ingressi verò puero- rum chori, tibia & cithara præcinentibus saltabant, quos subsecuti optimi facto delectu choreis excipiebant. Itaque & cantilenas illiusmodi choris conscriptas hyporchemata nominare consueverunt, talibusque lyra impleta fuerat. Quid verò Græcorum gētes tibi commemorem, cum Indi quoque posteaquam mane è strato surrexerint, Solem precibus venerati fuerint, non quemadmodum nos deosculata manu perfectam precationem esse arbitramur, verum illi ad orientem conuersi, saltatione Solem consalutant, sed cum silentio seipso conformantes, dei choream imitari atque effingere conantur? Et hæc Indorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vicibus ad hunc modum Deum placare solent, nempe mane, & vesperi. Atenim Æthiopes non alia quàm saltatione illatis iam signis bellum ingrediuntur, nec quisquam Æthiopum vel sagittam excussam emitteret auulsam à capite (hoc enim vice pharetræ vtuntur, radorum instar tela capiti circūponentes) nisi prius saltauerit, & saltatione hosti terrorem incusserit. Consentaneum verò esse opinor, posteaquam totam Indiam & Æthiopiam peragrauimus, vt in vicinam Ægyptum oratione diuertamus. Etenim vetus illa fabula Proteum Ægyptium nihil aliud quàm saltatorem fuisse eximium, mihi planè confirmare videtur, hominem effingendi imitandique peritum, quique semet in varias rerum facies demutare & transformare potuerit, vt modò in aquarum tenues dilapsus abiret imitatus, modò ignis celeritatem & vehementiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac Pardalis impetum, deinde arboris motum flexibilem, postremò in summa quicquid collibuisse, exprimeret. Cæterum fabula eas Protei proprietates ad inusitatiorum opinionem detorqueus, eam eius naturam fuisse commenta est, quasi ea ipsa quoque fieret, quæcumque saltandi artificio imitaretur. Qua facultate & eos qui hodie saltationibus nauant operam,

Saliorum
apud Rom.
saltatio.

Priapi.

Saltatio-
num gene-
ralia.

Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
rum quidem saltationem præterire taci-
tam, quam nobilissimi quique illorum,
quos vocant Salios (est autem nomen sa-
cerdotij) Marti Deo bellicosissimo sal-
tant gravissimè, & religiosissimè. Neque
verò Bithynicæ fabulæ commentum ab
Italorum instituto abhorret admodum,
perhibentium Priapum Deum bellico-
sum, vnum vt opinor, ex Titanibus, aut
Idæis Dactylis, illud opus factum, rebus
militaribus instituendum fuisse, quem
Mars à Iunone offerente acceptum ad-
huc puerum, durum porrò, & rudem, &
supra modum virilem, non prius amorū
peritum reddidit, quam perfectum eun-
dem saltatorem effecisset. Quamobrem
& merces illi à Iunone destinata est, vt
ab illo semper decimam partem spolio-
rum in bello partorum reciperet. Vt au-
tem Dionysiaca & Bacchica tibi expe-
diam, opinor te non expectaturum vt au-
dias, cuius tota actio nihil aliud quam
saltationem complectitur. Cùm itaque
tria sint celeberrimarum saltationum ge-
nera, Cordacis & Sicinnidis & Emmeliæ,
Bacchi ministri Satyri his à se ipsis inuen-
tis, de se cuique nomen indiderūt: & hac
saltandi arte vtens Bacchus, Tyrrhenos
& Indos & Lydos deuictos subiugauit, ac
gentes ad eò bellicosas ipsis saltem thyrsis
desaltauit. Quocirca, o admirande, vi-
de ne parum pium aut religiosum sit, in
crimen vocare exercitium ad eò diuinum
& mysticum, & cui colendo tanti Dij na-
uarint operam, quòdque in illorum ho-
norem & cultum toties peragitur, insu-
per quod tantum oblectamentum simul
atque institutionem ad eò vtilem exhibere
solet. Illud ego demiror, non ignorans,
Homeri atque Hesiodi te amatorē esse
maximum (iterum enim ad poëtas me con-
feram) qua fronte illis contradicere audeas,
præ omnibus saltationem summè laudantibus.
Siquidem Homerus cùm res mortalium longè
iucundissimas iuxta ac elegantissimas vno
quasi fasce coniunctim efferret, nempe somnum,
amorem, cantum, atque saltationem: hanc
tamen solam præclaro nobilitauit encomio,
inculcata eadem nominata, ascribens per
Iouem cantui dulcedinem, quæ vtraque
saltandi artificio adesse videmus, & dulces
modulos, & saltationem inculpatam, quam
vituperare cogitas. Rursus alia in parte
sua poëseos ita inquit:

A ἔπι τούτοις δίκαιον, μηδὲ τῆς Ρωμῶν ὀρχή-
σεως ἀμνημονεῖν, ἡὼς οἱ βύχρυσταρι αὐτῶν
τῶν πολεμικωτάτων τῶν θεῶν Ἀρη, οἱ Σά-
λιοι καλούμενοι (ἱερωστώνος δὲ τῆς τοῦ ὀνομα)
ὀρχηῶνται σεμνοτάτῃ τε ἄμα, καὶ ἱερωτά-
τῃ. Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ εἶπῶν, οὐ πῶν τῶν
Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πείραπον δαί-
μονα πολεμιστῶν, τῶν Τιτανίων, οἶμα, ἕνα,
ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τῆς ἐργον πε-
ποιημένων, ὃ ἐνόπλια παιδύθη, ὡς βα-
λαβόντα ὡς τῆς Ηρας τὴν Ἀρη, παῖδα
μὲν ἔπι, σκληρὸν δὲ, καὶ πέρα τῆς μετρίου
B ἀνδρικόν, μὴ ὑπερτέρον ὀπλομαχεῖν διδά-
ξαι, ὡρὶν τέλειον ὀρχηστῶν ἀπειργασατο. Ἐ
ἔπι τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῶν ὡς τῆς Ηρας
ἐχέρετο, δεκάτῃ αἰεὶ τῶν ἐκ τῆς πολεμίου
περιγνομένων τῶν Ἀρη, πρὶ αὐτῶν λαμ-
βαίνειν. Ἐ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ, ἔ Βακχι-
κὰ, οἶμαί σε μὴ ἀειμῶν ἐμοῦ ἀκούσαι,
ὅτι ὀρχηστὴς ἐκείνα πῶντα ἡὼς. τειῶν γυνῶ
ἕσων τῶν γυνικωτάτων ὀρχησέων, Κόρδακος,
καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου
θεράποντες, οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφθυσέ-
C τες, ἀφ' αὐτῶν ἐκείτω ἀνόμασται. καὶ ταύ-
τη τῆς τέχνης χρώμενος ὁ Δίονυσος, Τυρρῆ-
νοῖς, καὶ Ἰνδοῖς, καὶ Λυδοῖς ἐχρώσατο, ἔ φθ-
λον οὕτω μάχων τοῖς αὐτοῖς διάσοις καταρ-
χίσατο. ὡς τε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀό-
σιον ἦ, κατηγρεῖν ἔπιτηδύματα θεῶν τε
ἄμα, καὶ μυστικοῦ, ἔ τσοῦντις θεοῖς ἐσπου-
δασμένου, ἔ ἔπι πῆ αὐτῶν δρωμένων,
καὶ τσοῦντις τέρψιν ἄμα, ἔ παιδία ὠφέ-
λιμον πρὸς θεῶν. θαυμάζω δὲ σου κα-
κίνο, εἰδὼς Ὀμήρου ἔ Ησιόδου μάλιτα
D ἐραστῶν ὄντα σε (αὐτὸς γὰρ ἔπι τοῖς ποιη-
ταῖς ἐπιδύειμι) πῶς ἀπὸ θεῶν ἔσθαι ἐκεί-
νοις τολμαῖς, πρὸ τῶν πῶντων ὀρχησῶν ἐ-
παυνοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὀμηρος τὰ ἴδιαι καὶ
κάλισα καταλέγων, ὕπνον, ἔ Φιλότητα,
ἔ μολπῆν, ἔ ὀρχησῶν, μόνιν ταύτην ἀ-
μύμονα ἀνόμασε, πρὸς μὲν τυρρήσας, ἢ
Δία, ἔ ὃ ἴδῃ τῆς μολπῆς, ἀφ' ἀμφοτέ-
ρα τῆς ὀρχηστικῆς πρὸς εἶσι, ἔ ὠδὴ γλυκε-
ρὰ, ἔ ὀρχηστικὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μῶ-
μασθαι ἔπινοῖς. ἔ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει
τῆς ποιήσεως

Αλλὰ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμικὰ ἔργα,
 Αλλὰ δὲ ὀρχησικῶν τε, καὶ ἱμερέεσσιν
 αἰοδύων.

Ἰμερέεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως
 ᾧδῆ, καὶ δῶρον θεῶν τῆτο κάλλιπον. καὶ εἰοικεν
 εἰς δύο διηρηκῶς ὁ Ὀμηρος τὰ πᾶντα ποιεῖ-
 γματα, πόλεμον, καὶ εἰρηνίω, ποῖς τῶ πο-
 λέμου μόνον ταῦτα ὡς κάλλιπα ἀντίτεθεικέ-
 ναι. ὁ δὲ Ησίοδος, οὐ πρὶ ἄλλου ἀκούσας,
 ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν ὄρχουμύνας τὰς
 Μῦσας, ἐν ἄρχῃ τῆν ἐπῶν τῆτο πᾶσι αὐτῆν
 ὁ μέγιστον ἐγκώμιον διηγῆται, ὅτι πᾶσι κρη-
 νῶ ἰσθδῆα πόσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχουῦνται, τῶ
 πατρὸς τὸν βωμὸν πᾶσι χορδύουσαι. ἀλλὰ σὺ
 μὲν, ὦ ἡμιᾶε, μονοουχὶ θεομαχῶν, ὑβεί-
 ζης εἰς πλεὸ ὀρχησικῶν. ὁ Σωκράτης δὲ, σο-
 φώτατος ἀνὴρ, εἶγε πρὸς τῆτον τῶ πᾶσι
 αὐτῶ λέγειν τὰ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῆνει
 πλεὸ ὀρχησικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτῶ
 ἡξίου, μέγιστον νέμων δὴρυθμία καὶ δῖμου-
 σία, καὶ κινήσῃ ἐμμελίῃ, καὶ δὴρημοσεύῃ
 τῶ κινουμύνου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γῆρων ἀνὴρ, ἐν
 τῆν ἀουδαγοτάτων μαθημάτων καὶ τῶτο C
 ἡξυμῆμος εἶ). καὶ ἐμελλέ γε ἐκφῆνος πᾶσι
 ὀρχησικῶν οὐ μετρίως ἀουδαπεσθαι, ὅς-
 γε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὠκνή μαθητῆν, ἀλλὰ
 καὶ εἰς τὰ διδασκαλῆα τῆν ἀυλητείδων ἐ-
 φοίτα, καὶ πρὶ ἑταίρους γυμναχῶς οὐκ ἀπη-
 ξίου ἀουδαγῶν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας·
 καίτοι ἐκφῆνος ἀρπὶ ἄρχουμύνω ἔωρα πλεὸ
 τέχνῶν, καὶ οὐδέποτε εἰς ἴσοδον κάλλος διηρ-
 δεσμεύων. εἰ δὲ τοῖς νῦν ὅτι μέγιστον πορ-
 αραγῶν, τὰς αὐτῶν ἔθεᾶτε, ὅ οἶδα, πᾶντων
 αὐτῶ ἐκφῆνος γε ἀφέμῆμος, μόνον τῶν θεάματι D
 τῶν τῶν νομῶν αὐτῶν πρὸς τῆν, καὶ τοῖς παῖ-
 δας οὐκ αὐτῶ ἄλλο τι πρὸς αὐτῶν ἐδιδάξατο.
 δοκεῖς δὲ μοι ὅταν κωμωδίας καὶ τραγω-
 δίας ἐπαγῆς, ὅτι λελησθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκα-
 τέρα ἐκείνων ὀρχήσεως ἴσθῶν τι εἶδος ἔστιν,
 οἷον, τραγικῆν μὲν, ἢ Ἐμμελίῃ κωμωδικῆν
 δὲ, ὁ Κόρδαξ. σίνοτε δὲ καὶ τρίτη, Σικιννί-
 δος πρὸς λαμφομύνης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἄρχῃ
 καὶ πρὸς ἐπίμησας τῆς ὀρχήσεως, πλεὸ τρα-
 γωδίας, καὶ πλεὸ κωμωδίας, καὶ ἀυλητῶν κυ-
 κλῶν, καὶ κίθαριδίας, ἐραγῶν τῶντα,

*Iuppiter hunc belli reddit virtute potentem,
 At leuibus membris alium saltare peritum:
 Est quem dulcisona sustollit voce canendi.*
 Suavis profectò est vocum modulatio,
 quæ saltationi adiuncta est, ac munus
 quod à diis immortalibus præstari potuit
 longè pulcherrimum. Ac mihi apparet
 Homerus omnes res mortalium in duo
 tantùm diuisisse, nempe in bellum, & pa-
 cem: cæterùm rebus bellicis tantùm hæc
 tanquam præstantissima studia pacis op-
 posuisse. At verò Hesiodus, qui non ab
 alio percensente hoc auditu percepit,
 sed ipse statim sub auroræ exortum Mu-
 fas saltantes viderit, in carminis sui ini-
 tio de illis hoc summum & elegantissi-
 mum referre non est veritus encomium,
 nimirum eas circa fontem floridum mol-
 libus saltare pedibus, iuxta patris aram a-
 gentes tripudium. At tu, ὦ generose,
 tantum non cum Diis ipsis pugnans, sal-
 tationem conscindis contumeliosis con-
 uiciis. Cæterùm ipse Socrates, vir omnium
 sapientissimus, si Pythio hoc illum testi-
 monio cohonestanti fides habenda est,
 non tantùm saltationem laudibus extulit,
 sed illam quoque discere non erubuit
 aut grauatus est, plurimum tribuens ve-
 nultæ concinnitati & elegantix, tum a-
 pto motui, neque non mouentis affor-
 mationi. Nec veritus est iam natu gran-
 dior saltationem inter serias habere disci-
 plinas: videbatúrque non parum huic rei
 perdiscendæ impensurus operæ, quem
 leuiores ac viliores perdiscere non piguit:
 sed tibicinarum quoque scholas frequen-
 tare solebat, neque à meretrice muliere
 Aspasia quiddam audire dedignatus est.
 Atqui illo artem non ita pridem natam
 vidit, necdum tanta elegantia & pulchri-
 tudinis accessione auctam & elatam. Qui
 si nunc eos quorum opera in summum
 vsque fastigium euecta est, spectaret, fat
 scio illum omnibus reliquis posthabitis,
 hisce tantùm spectaculis operam datu-
 rum, neque pueros quicquam perinde at-
 que saltationem docturum. Videris au-
 tem mihi, laudans Comædiã atque Tra-
 gædiam, oblitus esse, in vtraque illarum
 proprium quoddam saltationis genus
 exerceri, ac tragicam quidē esse Emme-
 liam, comicam verò esse Cordaca: non-
 nunquam vsurpari & tertiam, nempe Si-
 cinnidē. Postea verò quàm in principio
 saltationi tragædiam & comædiam, tibi-
 cinãsq; & citharam anteferre nõ dubi-
 tatis, tanquam ista in certamen veniant,

Tragicus habitus deformitas.

atque per hoc grauia dicenda sunt, age vicissim ista singulatim excutiamus, tibias autem & citharam relinquamus. Etenim & ista saltationis partes sunt ducendis choreis subseruientes. Porro autem ipsa tragicæ primùm ab habitu contem-
 plumur, cuiusmodi sit, quàm turpe & minimè iucundum spectaculum, homo longitudine deformi atque incomposita exornatus, altis calceamentis ingrediens, caput larua minaci obductum habens, tum peramplo ore hiante, quasi spectatores esset deuoraturus. Mirro adscititia pectora, & ventres factitios, adiunctam & arte compositam corporis crassitudinem, ne longitudine discors compositio in tenui corpusculo magis reprehendenda veniat. Deinde indecora histrionis vociferatio, iam se ipsum inclamantis, iam verberantis, aliquando etiam iambicos versiculos cantillatis, & quod turpissimum est, grauissimas calamitates modulantis, ac sola voce semetipsum reprehendendum exhibentis. Quippe alia prisca poetarum industria inuenta sunt. Et quandiu quis Andromachen agit, aut Hecubam, tolerabilis est concio: vbi verò ipse Hercules carmine lugubri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam, neq; clauam quæ proponitur, veneratur, adeò vt sane mentis homo quispiam iure optimo talè actionem solæcisimum vitiosum possit reprehendere. Iam quod cū primis quoque in saltatione dānasti, viros histriones mulierū mores imitari, hoc equidem cōmune quoq; est tragicæ & comædiæ vitiū. Etenim in vtraque plures introducuntur mulieres quàm viri. Quinetiam Comædia partem personarū omnium maximè ridiculam & oblectationis plenam huic tribuit, videlicet lampadum & tibicinarum & coquorū personas. Sed enim saltationis habitus quàm decēs sit & modestus, quorsum attinet dicere, cū cæcis quoq; ista sint perspicua? Larua ipsa pulcherrima, & subiectæ fabulæ respondens, non immane hiat, vt illæ, sed saltationi per omnia conuenit. Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò ipsi quoque saltatores canebāt, & vnā saltabant. Deinde animaduertentes cōtinuo motu grauari anhelitum, & per hunc turbari cantilenam, visum est factu longè consultius, vt alij saltantibus succinerent. Porro autē argumenta vtrisque communia sunt, neque vlla in re à tragicis distinctim separata sunt saltatoria,

Α καὶ δὲ τὸ σέμνα πρὸς ἑαυτὸν, φέρε νῦν ἀ-
 τεξετάσμεν τῆ ὀρχήσῃ ἕκαστον αὐτῶν. καὶ τοὶ
 πὸν μὲν αὐτὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κητάρων, πα-
 ρώμεν. μέρη γὰρ τῆς τῷ ὀρχησοῦ ὑποηρεσίας
 καὶ ταῦτα. τὴν τραγωδίαν δὲ γε δὴ τὸ ἴσχυ-
 ματος πρὸς τὸν κατὰ μᾶθωμεν, οἷά ἐστιν, ὡς
 εἶδε γὰρ ἄμα καὶ φοβερὸν θεάμα εἰς μήκος
 ἄρρηθμον ἠσκηλῶος ἀΐθερος, ἐμβόταις
 ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρὸς ὄψιν ὑπὸ κε-
 φαλῆς ἀσπτερόμενος ὀπικείμενος, καὶ σῶμα
 κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς κατὰ πῶμενος τοῖς
 θεαταῖς. εἰ δὲ λέγειν πρὸς τερνίδια, καὶ πρὸς
 γαστρίδια, πρὸς δετῆν καὶ ὀπιτεχνητὴν πα-
 χύτητα πρὸς ποιούμενος, ὡς μὴ τῷ μήκει
 ἢ ἀρρηθμῶν ἐν λεπτῷ μάλλον ἐλέγχῃτο·
 εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκρηγὸς, ἑαυτὸν ἀνα-
 κλῶν, καὶ κατὰ κλῶν, εἰσίοτε καὶ πεισάδων τὰ
 ἰαμβόδια, καὶ δὲ δὴ ἀΐθρον, μελῶδων τὰς συμ-
 φορίας, καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑποβίθων πα-
 ρέχων ἑαυτὸν. τὰ γὰρ ἄλλα τῆς ποιηταῖς ἐμέ-
 λησε, πρὸς πολλοὺς ποτε ἡμιόμοις. καὶ μέ-
 γρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἐκάβῃ ὅτι, φο-
 ρητὸς ἢ ἀδῆ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελ-
 θῶν μονωδῆ, ὀπιταρῶμενος αὐτῷ, καὶ μήτε
 τὴν λεοντῆν ἀΐθεσις, μήτε δὲ ῥόπαλον, ὃ
 πεισάδω, σολοικίαν δὲ φρονῶν εἰκότως
 φάσκει αὐτὸς δὲ πρὸς ἄμα. καὶ γὰρ αὐτὸς, ὅταν
 ἐνεκείλῃ τῆ ὀρχησικῇ, δὲ, ἀδρας ὄντας με-
 μεῖσθαι γυναικας, κοινὸν τῷ καὶ τῆς τρα-
 γωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔκκλημα δὴ εἶν.
 πλείους γὰρ ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἰ γυναι-
 κες· ἢ κωμωδία δὲ, καὶ τῶν πρὸς ὄψιν αὐτῶν
 δὲ κατὰ γέλασον, μέγος τῷ τερπνοῦ αὐτῆ νε-
 νέμηκεν, οἷα δ' ἄων, καὶ πείων, καὶ μαχίρων
 πρὸς ὄψιν. δὲ δὲ τῷ ὀρχησοῦ γῆμα, ὡς μὲν
 κόσμον, καὶ ὑπορεπές, οὐκ ἐμὲ γὰρ λέγειν·
 δὴ γὰρ γὰρ ποῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· δὲ δὲ πρὸς
 ὄψιν αὐτῷ, ὡς κέλλισον, καὶ τὰ ὑποκειμέ-
 να δράματι εἰοκῆς, ἢ κεχηνὸς δὲ, ὡς ἐκείνα,
 ἀλλὰ συμμεμυκῆς· ἐχὶ γὰρ πολλοῖς τοῖς
 ὑπὸ αὐτῶν ὄντας. πάλαι μὲν γὰρ αὐτοῖς καὶ
 ἡδον, καὶ ἀρρηθμῶν· εἴτ' ὀπιτῶν κινουμένων δὲ
 ἄσδμα τὴν ὄψιν ἐπετάρατην, ἀμεινον
 ἔδοξε ἄλλοις αὐτοῖς ὑποάδην· αἱ δὲ ὑπο-
 γέσις κοινὰ ἀμφοτέρους, καὶ ὁδῶν πῆ δὲ
 κεκλειμένα τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχησικῶν,

πλὴν ὅτι ποικιλώτεροι αὐταί, καὶ πολυμα-
 θετεροι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. εἰ
 δὲ μὴ ἀναγώνιος ἢ ὄρχησις, ἀκείνῳ Φημι
 εἶ) αἰτίας, ὃ δόξαν τοῖς ἀγνοήταις μείζον
 καὶ σεμνότερον ὃ πρῶτον, ἢ ὥστε εἰς ἕξ-
 τασιν καλεῖσθαι. ἐὰν λέγῃ ὅτι πόλις ἐν Ἰτα-
 λία, τῆ Χαλκιδικοῦ γένους ἢ ἄριστος, καὶ τῆ-
 πο ὡς ἄρ τι κρῖσμα, τὰ πρῶτ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 πρῶτος ἔκειν. ἐθέλω δὲ σοι ἐν αὐτῶν ἡδὴ ἀ-
 πολογήσασθαι ὑπὲρ τῆν πρῶτον λελελυμέ-
 νων τὰ λόγων, παμπόλων ὄντων, ὡς μὴ
 δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας πρῶτον ἔχουσαι. οὐ
 γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρῶτ' ἢ ὑπὲρ πρῶ-
 ὄρχησιως συγγεγραφότες, πλὴν πλείστην ἔχου-
 τειδὼν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πρῶτα τῆς
 ὄρχησιως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐ-
 τῶν καὶ ἀλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάθη, καὶ ὑφ'
 ὅπου ὑρέθη, πολυμαθείας αὐτῶν ἐπιδει-
 ξιν ἢ γούμμοι πρῶτον ἔχουσαι. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὴ
 πλὴν πρῶτ' αὐτῶν φιλοτιμίαις, ἀπειροκάλον
 τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἐμυστὰ ἀκαρῶν οἴο-
 μη εἶ), καὶ ἀπὸ τῆς πρῶτον. ἔπειτα δὲ,
 καὶ ἀπὸ σε ἀξίῳ ἐνοεῖν, καὶ μεμνησθαι, ὅτι
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρῶτον καλεῖται ἡρεα-
 λογῆν, ὡς δὲ τῆς τὸν σκῆτον ὑπερσησά-
 μιν τὰ λόγων, ὄρχησιων ὀνόματα καὶ ἀει-
 θμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθαι τὰς ἡνικωτέρας αὐτῶν πρῶ-
 χειριστάμμος. ἀλλὰ πῶς ἐν τῶν παρόντι
 μοι κεφάλαιον τῆς λόγου, τῆς τῶν ὅτι, πλὴν
 νῦν ὄρχησιν κατεστῶσαν ἐπαμύνασαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπιά, καὶ χεῖσμα πε-
 ρισσοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξασμένη ἐς
 ποσούτην κάλλος ἐπιδιδόσαι, ἀλλὰ καὶ τὸν
 σεβασὸν μάλιστα. αἱ μὴ γὰρ πρῶτον ἐ-
 κείναι, ὡς ἄρ τινες ρίζαι, καὶ θεμέλιοι τῆς
 ὄρχησιως ἢ σθῆ. ὃ δὲ αἶθος αὐτῆς, καὶ τὸν
 τελεώτατον καρπὸν, ὡς ἄρ νῦν μάλιστα ἐς
 ὃ ἀκρότατον ἀποτετέλεσαι, τῆς τῶν ὅ
 ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, πρῶτος ὃ θερ-
 μαστρίξιν, καὶ ἡρατον ὄρχησιον, ὃ τὰ ἄλλα, ὡς
 μηδὲν τῆν νῦν αὐτῇ ἐπὶ πρῶτον ἔκειν. ὡς δὲ γὰρ
 ἐκφο ὃ Φρύγιον τὸ ὄρχησιως εἶδος, ὃ πρῶτον

A quàm quòd multipliciori varietate ex-
 ornata sunt illa, maiorique studio perdi-
 scenda, atque infinitas mutationes ha-
 bentia. Quòd autem saltationum nulla
 sunt certamina, hanc ego causam esse o-
 pinor, quòd certaminum auctoribus res
 maior & grauior visa sit esse saltatio, quã
 vt de ea exactè pronúciari possit. Vt pre-
 teream ciuitatē in Italia Chalcidici ge-
 neris præstantissimam, & hanc quemad-
 modum ornamentum aliquod certamini
 quod apud ipsos decertandum præponi-
 tur, adiecit. Iam verò super iis respon-
 dere tibi stat sententia, quæ oratione mi-
 hi omiſſa sunt, quæ non pauca esse video,
 ne quam ignorantia aut imperitia opi-
 nionem apud te incurram. Neque mihi
 obscurum est, complures ante nos de sal-
 tatione libellos conscripsisse, ac omnem
 suam in conscribendo operam & indu-
 striam in hoc posuisse, vt omnia saltatio-
 nis genera atque species numero com-
 prehenderent, earundemq; nomina per-
 censerent, tum cuiusmodi vnaquæque il-
 larũ, aut quo auctore foret inuenta, quo
 instituto magnã multiplicis scientiæ opi-
 nionem sibi adiuncturos existimabant.
 Ego verò hanc ambitiosam super hisce
 rebus contentionem, & ineptam, & seræ
 cognitionis & mihi ipsi in præsens mini-
 mè tempestiuam & accommodam esse
 arbitror, eamque ob rem illa supersedeo.
 Deinde & hoc te cogitare velim, ac tene-
 re memoria, quòd neque in præsentia sta-
 tuerim omnem saltationem à prima stir-
 pe repetitam velle indagare, neque hunc
 orationis meæ scopum esse propositum,
 saltationum nomina numero complecti
 velle, præter paucas illas quarum initid
 memini, tanquam generosioribus pro-
 positis. Verùm hoc orationis meæ caput
 & summa futura est, vt eam saltandi ra-
 tionē quæ nunc cõstituta in vsu versatur,
 laudibus illustrẽ, planumq; faciam, quan-
 tum cum voluptatis tum fructus in se
 cõplectatur, & quàm non nuper primùm
 incepta, ad tantum venustatis & elegan-
 tiæ culmen & fastigium peruenerit, nec
 minùs de se exhibens reuerentiæ. Quippe
 priores illæ perinde vt radices & saltatio-
 nis fundamenta fuerunt. Eius autem flo-
 ridam venustatem, & fructum absolutis-
 simum, qui nunc omnium perfectissimè
 cunctis augmentis ematuruit, illum
 nunc in præsens oratione nostra expli-
 cabimus, posthabita Thermaystride, & gruum saltatione, & aliis præsentem parum
 conuenientibus. Sed ne Phrygiam quidem illam saltandi speciem aptam conuiuiis

& computationibus, & quæ tantum ebri-
tate duce exerceri solet, hominibus ru-
sticis sæpenumero ad tibiam muliebriter
saltantibus saltus duros & laboriosos, &
quos etiamnum agrestium studio reli-
ctos videmus, præ ignorantia obticui: sed
quia à præsentī saltatione omnibus mo-
dis aliena est, nec quicquā cum illo com-
mune habet: quandoquidem ipse quo-
que Plato in legibus, nonnullas illius spe-
cies commendat, nonnullas verò in to-
tum reprobat, diuidens eas iuxta volu-
ptatem & vtilitatem, exigens ex illis quæ
sunt indecentiores, anteponeas autem &
admirans reliquas. Et de ipsa quidem sal-
tandi ratione hæc dicta sufficiat. Etenim
singulis persequendis orationem exten-
dere, absurdum mihi videtur, & ineptū.
Iam verò ea quæ saltatorem eximum
habere oportet, tum qua ratione iis quæ
perdidicit, rectè uti, quibusque rebus ar-
tem possit assequi, tibi expediam, ut co-
gnoscas quàm non ista ars omnino sit
comprehensu facilis, & cuiusvis ingenio
obuia & exposita, sed omnium discipli-
narum exactissimè cognitarum admini-
culo excolenda sit, non musices tantum,
verum etiam rhythmicæ & geometricæ,
cum primis verò philosophiæ tum
naturalis & moralis. Solum verò dial-
ecticam illi tanquam superfluum & pa-
rum commodam existimatum est. Ne-
que verò abhorret à Rhetorica, sed &
illius est particeps, quatenus mores at-
que affectus demonstrat, quorum indi-
candorum cupidi sunt etiam Rhetores.
Sed nec à graphice exclusa est & plastice,
verum harum in membris exprimendis
concinnitatem magnopere imitari vide-
tur, ad eò ut ne Phidias quidem in tantum,
aut Apelles in ea videtur præcellere. An-
te omnia verò præsens & singularis in sal-
tatore requiritur memoria, eiusque fi-
lia Polymnia, ut omnium rerum cal-
lentissimè memor sit. Etenim iuxta Cal-
chantem Homericum saltatorem sci-
re necesse est, *Quæ sint, quæ fuerint, quæ
mox ventura trahantur*: ne quid rerum
prorsus ignoret, sed memoriam habeat
promptam & expeditam. Caput autem
argumenti est imitationis atque demon-
strationis scientia, ac rerum mente cõ-
ceptarum explicatio, neque non obscurorū
perspicua declaratio. Et quod de Pericle
litteris ac memoriæ prodidit Thucydi-
des, eum virum collaudans, hanc sum-
mam & clarissimā esse saltatoris laudē, nosse quid deceat, & id ipsum explicare posse.

κὺ συμποτικῶν, κὺ μέθης γιγνώσκον, ἀρχι-
κων πολλάκις πρὸς αὐλήμα γυμναστικῶν ὀρ-
χουδῶν, σφοδρὰ κὺ καματηρὰ πηδήμα-
τα, κὺ νῦν ἐπὶ ταῖς ἀρχαίαις ὀπιπολάζοντα,
ὡς ἀγνοίας πρὸς ἔλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν
ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσῃ κοινῶς. κὺ γὰρ ὁ Πλά-
των ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἶδη ἐπαυγῆ
ταύτης, τὰ δὲ πᾶν ἀπαξιοῖ, ἀφαιρῶν αὐ-
τὰ ἐς τὸ τερπνόν, καὶ τὸ χρήσιμον, ἔαπε-
λαμῶν αὐτῶν τὰ ἀσημιονέστερα, πρὸς μὲν
δὲ καὶ θαυμαζῶν ταῦτα. κὺ πρὸς μὲν αὐ-
τῆς ὀρχήσεως, ταῦτα. τὸ γὰρ, πᾶντα ἐπεξιόν-
τα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειροχρον. ἀ δὲ τὸν
ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρῆ, κὺ ὅπως δεῖ ἡσκή-
σθαι, ἔα μεμεθικέναι, κὺ οἷς χρᾶτιν δὲ
ἔργον, ἢ δὲ σοὶ δίξιμι, ὡς μάθης, ἢ τῶν ῥαδίων,
κὺ τῶν ὀρχηστῶν οὐστὴν πᾶν τέχνῳ,
ἀλλὰ πάσης παιδύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀ-
φικνουδῶν, ἢ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ ἔρ-
θμικῆς, κὺ γεωμετρικῆς, κὺ τῆς σῆς φιλοσο-
φίας μάλιτα, τῆς τε φυσικῆς, ἔ τῆς ἠθικῆς.
πᾶν γὰρ ἀφαιρῶν αὐτῆς πρὸς ἐργῶν,
ἀφαιρῶν αὐτῇ νενομικῶν. ἢ μὲν ὅσα ῥητο-
ρικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ ἔ τῆς μετέχει,
καθ' ὅσον ἡσους τε ἔ πάσης ὀπιπολάζοντα,
ὡν ἔ οἱ ῥήτορες γλῆσσονται. ὅσα ἀπὸ ἡλακται
δὲ καὶ γραφικῆς, κὺ πλαστικῆς, ἀλλὰ κὺ πᾶν
ἐν ταύταις ὀρχηστῶν μάλιτα μιμουδῶν
φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φιδίου αὐ-
τῆς, μήτε Ἀπελλῶν εἶ) δοκεῖν. πρὸς πᾶν-
των δὲ, Μιμουδῶν, κὺ πᾶν θαυμάσια αὐ-
τῆς Πολυμνῶν, ἰλεων ἔχειν αὐτῇ πρὸς κει-
ται, ἔ μεμῆσθαι πειρατα ἀπὸ τῶν. κὺ
γὰρ τοὶ τὸν ὀρχηστὴν Κάλχαντα τὸν ὀρχη-
στῶν εἶδεναι χρῆ, τὰ τε ὄντα, τὰ τ' ἐσώδῶνα,
πρὸς τ' ὄντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀφαιρῶν
κὺν, ἀλλ' εἶ) πρὸς κειν πᾶν μνήμιον αὐ-
τῶν, κὺ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὀρχήσεως,
μιμητικῆς τῆς ὄντος ἐπισημη, ἔ δεικτικῆς, ἔ τῶν
ἐπισημῶν ὀρχηστῶν, ἔ τῶν ἀφανῶν
σαφῶς. κὺ ὅσα ὁ Θουκυδίδης πρὸς τῆς
Περικλέους ἔφη, ἐπαυγῶν τὸν αἶδρα, τῆς
τῆς ὀρχηστῶν ἀκρότατον αὐτῶν ἐγκώμιον εἶη,
γῶναί τε τὰ δέοντα, κὺ ἐρμηνεύσαι αὐτά.

ἐρμηνείαι δὲ νῦν, πλὴν σαφινώσαν τῆν ἡ-
 μάτων λέγω. ἢ δὲ πᾶσα τὰ ἔργα χορηγία,
 ἢ παλαιὰ ἰσοεῖα ὅτιν, ὡς παρθεῖπον, καὶ ἢ
 παρθεῖρος αὐτῆς μνήμη τε, ἔ μετ' ὕπερ-
 πείας ὀπίδξίσι. ἀπὸ γὰρ χάους βίθους, καὶ
 τῆς παρθεῖτος τῆ κόσμου ἡμέσως ἀρξάμε-
 νον, χρητὴν αὐτὸν ἀπὸρμα εἰδέναι, ἀλλε τῆν καὶ
 πλὴν Κλεοπάτραν πλὴν Αἰγυπτίαν. Οὕτω
 γὰρ τὰ ἀφαιρήματα περὶ εὐείδω ἡμῖν ἢ τῶ
 ὄρχησθον πολυμάχηα, καὶ τὰ ἀφαιρῶ μέσοι μῆ-
 λιστα ἴστω, Οὐρανοῦ πομπῶν, Αφροδίτης ἡ-
 νασ, Τιτανῶν μῆλιν, Διὸς ἡέσιν, Ρέας
 ἀπάτιν, Λίθου ὑποβολῶν, Κρόνου δε-
 σμᾶ, τὸν τῆν πειρῶν Ἀδελφῶν κληροῦ. εἴτα
 ἐξῆς, Γιγάντων ἐπιδράσασιν, πυρὸς κλοπῆν,
 αἰθερῶν πλάσιν, Προμηθέως κλάσιν,
 Ερωτος ἰσμῶ ἐκατέρου καὶ μὲν τῶτα. Δῆ-
 λου πλάσιν, καὶ Λητῆς ὠδίνια, καὶ Πύ-
 θωνος αἰαίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ὀπίδουλιῶν, καὶ
 ὁ μέσον τῆς γῆς ὠειπκρόδρον, ὠήσῃ τῆν
 ἀετῆν. Δεκαλίωνα ὀπί τούτοις, καὶ πλὴν
 μεγάλιν ὀπί τούτου τῆ βίου ναυαγία, καὶ
 λάρινακα μίδιν, λείφανον τῆ αἰθερῶν
 ἡέσιν φυλάττουσθον καὶ ἐκ λίθων αἰθερ-
 ποῖς πάλιν εἴτα Ἰάχου ἀπαρραγμῶν, καὶ
 Ηρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατὰφλεξίν, καὶ
 Διονύσου ἀμφοτέρωσ τῆς ἡνασ, καὶ ὅσα
 παρὲ Αθηνᾶσ, καὶ ὅσα Ηφαίστου, καὶ Ερι-
 ρχοῖου, καὶ πλὴν ἔειν πλὴν παρὲ τῆς Ἀθηκῆσ,
 καὶ ἀλιρρόδιον, καὶ πλὴν παρὲ τῶν ἐν Ἀρείῳ
 πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλων, πλὴν Ἀθηκῶν πᾶ-
 σθον μυθολογίασ. ὁξαιρέταισ δὲ, πλὴν Δήμη-
 ὄσιν πλάσιν, καὶ Κόρης ὠρεσιν, καὶ Κε-
 λεοῦ ξενίασ, καὶ Τειτολόδρου γεωργίαν,
 καὶ Ἰκαρίου ἀμπελοურγίασ, καὶ πλὴν Ηελ-
 ἡέσιν συμφορᾶν, καὶ ὅσα παρὲ Βορέου, καὶ
 ὅσα παρὲ Ὄριθίασ, καὶ Ὄσιῶσ, καὶ Αἰ-
 ἡέσιν ἐπὶ δὲ, πλὴν Μηδείας ὑποδοχῶν, ἔ
 αὐτῆσ εἰσ Πέρσασ φυγῶν, καὶ τῆσ Ερε-
 χθεῶσ θυγατέρωσ, καὶ τῆσ Πανδῖονοσ ἀπε-
 ἐν Ὄρακῆ ἐπαθον, καὶ ἐπαρξῶσ. εἴτα, ὁ
 Ἀκάμασ, καὶ ἡ Φυλλίσ, καὶ ἡ παρθεῖρα
 δὲ τῆσ Ἑλένης ἀρπαγῆ, καὶ ἡ τραπέια τῆν
 Διοσκούρων ὀπί πλὴν πόλιν, καὶ ὁ Ἰππο-
 λυτοῦ πάθωσ, καὶ Ηερακλῖδῶν κῆροδοσ. Ἀτ-
 τικᾶ γὰρ καὶ τῶτα εἰκότως εἰ νομίζοιτο.

A Explicationem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Caterum ad hanc
 rem potissimum facere videtur omnis il-
 la rerum prisicarum historia, ut à me præ-
 dictum est, cum prompta memoria, tum
 decenti gesticulationi coniuncta demō-
 stratio. Statim enim à Chao & prima ter-
 ræ generatione factò exordio, cuncta illi
 ad vnguè cognita esse necesse est, vsque
 ad Cleopatraz Ægyptiæ tempora. Hoc
 enim seculorum interuallo circumscrip-
 ta est nobis multiplex illa saltatori paranda
 cognitio. Media omnia perfectissime cal-
 leat, Cœli sectione, Veneris partus, Tita-
 nū pugnam, Iouis incunabula & natiuita-
 tē, Rheæ fraudulētam imposturā, lapidis
 suppositionem, Saturni vincula, trium
 fratrum regna per sortem diuisa: Deinde
 Gigantum seditiosam rebellionē, ignem
 furto Promethei subtractum, Hominum
 formationem, Promethei supplicium,
 Amoris vtriusque robur & violentiam.
 Post hæc Deli errationem, & Latonæ ex
 partu dolores, & Pythonis cædē, & Ti-
 tyi insidias, ac mox quemadmodum me-
 dium terræ aquilarum volatu inuentum
 sit. Ad hæc Deucalionem, ac magnum il-
 lud, id ætatis naufragium, tum vnicam il-
 lam arcam humani generis reliquias cō-
 seruantem: Præterea quemadmodum
 denuo ex lapidibus homines prognati
 sunt: Mox Iachi dilanationē, & lunonis
 dolū, & Semeles conflagrationē, & Bac-
 chi vtranque stirpem. Tum quæcunque
 de Minerua referuntur in fabulis, quæ-
 cunque de Vulcano, atque Erichthonio,
 ac disceptationem illam de Attica, & pri-
 mum in Areopago iudicium. In summa;
 totum illum sermonem Atticum fabulo-
 sis narrationibus refertissimum. Præcipuè
 tamen memoria teneat Cereris errorem,
 atque inuentā Proserpinam, & Celci ho-
 spitalitatem, & Triptolemi agriculturā,
 & vitium plantationem factam ab Icaro,
 & Erigones erūnas: præterea quæcunque
 de Borea, quæcunque de Orithyia, &
 Theseo & Ægeο memoria prodita sunt.
 Adde his Medæ susceptionem, eiusque
 denuo in Persas fugam, ac regis Erech-
 thei filias, & natas Pandionis, tum quæ-
 cunque in Thraciā per pessæ sunt & fece-
 runt. Deinde non ignorādus est illi Aca-
 mas, nō Phyllis, non primus raptus Hele-
 næ, tū Castoris atque Pollucis aduersus
 vibem expeditio, neque non mors Hip-
 polyti, & Heraclidarum reditus. Iure e-
 nim & ista in fabulis Atticis censebantur.

Et hæc quidē ex rebus gestis Athenien- A
 sium sanè quàm pauca exempli gratia ex
 multis à me prætermisissis percurri. Dein-
 ceptis verò memoria quoque tenenda est
 Megara, & Nisus, & Scylla, & crines pur-
 purei, & Minois regis Cretensium disces-
 sus, ac erga bene de se meritam ingratitu-
 tudo. Quibus postea annexenda sunt
 cum Cithærone quæcunque Thebanis
 civibus acta sunt, & Labdacidarum æ-
 rumnæ, & Cadmi peregrinatio, & bo-
 uis procubitus, & dentes serpentini, &
 Spartanorum retributio. Et rursus Ca-
 dmi in serpētem transmutatio, & ad ly-
 ram præcinentem murorum substructio,
 & murorum instauratoris insania, & vxoris
 eius, nempe Niobes, sibi ac suis exitio-
 fa iactantia, & in luctu silentium: tum
 quæcunque de Pentheo, quæcunque de
 Actæone, quæcunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum omnibus illius
 certaminibus literis prodita sunt, eiuſq;
 liberorū per insaniam facta internecio.
 Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis,
 Glaucam & Creonta habens, & ante il-
 los Bellerophontem, & Sthenebœam,
 Solisque & Neptuni pugnam. Post hæc
 autem Athamantis furentem insaniam,
 ac Nubis liberorum in ariete fugam æ-
 riam, Inus & Melicertæ susceptionem.
 Ad hæc neque Pelopidarum facta salta-
 tori negligenda sunt, neque Mycenæ, &
 quæcunque in illis memorabiliter gesta
 sunt. Et ante illos Inachus & Io, & ipsius
 custos Argus, & Atreus, & Thyestes, &
 Aërope, & vellus aureum, & Pelopiæ
 nuptiæ, & Agamemnonis interfectio, &
 Clytemnestræ supplicium. Iam adhuc an-
 te illos septem principum aduersus The-
 bas expeditio, & generorum exulum A-
 draſti susceptio, & oraculum de illis pro-
 ditum, præterea ducum in bello cæso-
 rum interdicta sepultura, & propter
 hanc Antigones & Menæcei miserabi-
 lis interitus. Insuper quæcunque ferun-
 tur in Nemea, Hypsipyle & Archemorus,
 saltatori monumenta cum primis neces-
 saria. At etiam quæ ante illa tempora ac-
 ciderunt, exactè callebit, Danaës virgini-
 tatē, Persei natiuitatē, certamen quod
 aduersus Gorgonas suscepit. Adde illis &
 Æthiopicam narrationem, Cassiopeam,
 & Andromedam, & Cepheum, quos
 inter astra annumeravit quoque homi-
 num id ætatis credulitas. Quin etiam illa
 non ignorabit prisca facta Ægypti &
 Danaï, & insidias quibus petite sunt nuptiæ.
 Non pauca verò eius generis suppedi-

Α τῶτα μὲν τὰ Ἀθηνῶν, ὀλίγα πρὸς δει-
 γματα ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παλαιῶν
 μῦθων διήλθον. ἐξῆς δὲ, Μέγαρα, καὶ Νί-
 σος, ἔ Σκύλλα, ἔ πορφυροῦς πλόκαμος,
 ἔ Μίνως πόρος, ἔ πρὸς τὴν Ὀυεργίην ἀ-
 γασία. οἷς ἐξῆς ὁ Κιθαρων, καὶ τὰ Θη-
 βαίων, ἔ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κά-
 δμου ἐπιδημία, ἔ βοῶς ὄκλασις, ἔ ὄφως
 ὀδόντες, καὶ Σπέρτῳ ἀνάδοσις, καὶ αὐτῆς, τῶ
 Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, ἔ πρὸς
 λύσαν τείχις, ἔ μαρία τῶ τετραποιοῦ, καὶ
 τῆς γυναικὸς αὐτῆς τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυ-
 χία, καὶ ἡ ἐπὶ τῶ πένθῃ σιγή, ἔ τὰ Πει-
 θέως, καὶ Ἀκταίωνος, ἔ τὰ Οἰδίποδος, καὶ
 Ηρακλῆς σὺν τοῖς ἀθλοῖς αὐτῆς ἀπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή, εἴθ᾽ ἡ Κόρηντος, πλέα
 καὶ αὐτῆ μύθων, τὴν Γλαυκίην καὶ τὸν Κρέον-
 τα ἔχουσα, καὶ πρὸ αὐτῶν, τὸν Βελλεροφόν-
 την, καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην,
 καὶ Ποσειδῶνος, καὶ μὲν τῶτα, τὴν Ἀθαμάν-
 τος μῦθον, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῶ
 κριοῦ τὴν δειλίον Φυλίω, Ἰνοῖς καὶ Μελι-
 κέρτου ἔ ποδοχίω. ἐπὶ τούτοις, τὰ Πελοπι-
 δῶν, καὶ Μυκηνῶν, ἔ τὰ ἐν αὐταῖς, ἔ πρὸς αὐ-
 τῶν, Ἰναχῆς, ἔ Ἰώ, ἔ ὁ φερούς αὐτῆς Ἀρ-
 γος, καὶ Ἀτρεΐς, καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ ὁ
 χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπίας γάμος, ἔ Ἀ-
 γαμέμνονος σφαγή, καὶ Κλυταιμνήστρας πι-
 μοφία. καὶ ἐπὶ πρὸς τούτων, ἡ τῶν ἐπιπλά λο-
 χαγῶν στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμ-
 βρῶν ἔ Ἀδράστου ἔ ποδοχίη, καὶ ὁ ἐπὶ αὐτοῖς
 χρυσός, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀπαφία, καὶ Ἀν-
 πρήνης δὲ τῶτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.
 καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ ἔ, ἡ Ὑψιπύλη, καὶ Ἀρχέ-
 μορος, αἰαγαχότατα τῶ ὄρχησῆ μνημονύ-
 ματα. καὶ πρὸς αὐτῶν, εἴσεται τὴν Δανάης
 ἀφ᾽ ἧρῆνθου, καὶ Περσέως γῆσις, καὶ τῶ
 ἐπὶ τῶ Γοργόνας ἀθλον αὐτῆς παρερημέ-
 νον, ἔ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κα-
 σσιόπεια, καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφείς, οἷς
 καὶ ἄλλοις εἰσατέλεξεν ἡ τῶ μὲν τῶτα πί-
 σις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ δρχαῖα τὰ Αἰγυπτίου,
 καὶ Δαναοῦ, εἴσεται, καὶ τὴν ὅτι τὰ γάμων
 ἐπιβουλίω. ἐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμῶν

Ἰακωῶτα πρῆχεται, τὸν Υἱάκων, καὶ τὸν
 τῆς Ἀπόλλωνος αἰτεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν
 ὑπὸ τῆς δίσκου τῆς μετρηκίου σφαιρῆς, καὶ
 τῆς ἐκ τῆς αἵματος αἴθρας, καὶ τὴν ἐν αὐτῆς αἰά-
 ζουσαν ὑπερβαλίαν, καὶ τὴν Τυωδάρεω ἀν-
 τιστῆν, καὶ τὴν Διὸς ὅτι πούτω κατ' Ἀσκλη-
 πιοῦ ὄργῳ ἐπιδὲ, καὶ τὸν Πάριδος Ξενισμὸν,
 καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγῆν, μὲν τὴν ὅτι τῆς
 μήλω κρίσιν. νομιστέον γὰρ τῆς Σπάρτης
 ἰστορίας, καὶ τὴν Ἰλιακὴν σειρῆσθαι, πολλῶν
 ἔργων, καὶ πολυπλοκῶσιν. καθ' ἕνασιν γινώ-
 σκων ἐκ τῶν πεσόντων, δράματα τῆς σκηπῆς
 κειται. καὶ μεμνησθαι δὲ τούτων αἰεὶ, μέγιστα
 ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς βίβου, ἀλλὰ τῆς ἐν τοῖς νό-
 σοις γενησθῆναι, καὶ τῆς Αἰνείδης πλατῆς καὶ
 Διδουῆς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότεια, καὶ τὰ παρὰ
 τὸν Ορέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθία τῆς
 ἠρώ τετραμνησθῆναι. οὐκ ἀπαρτῆσθαι καὶ τὰ παρὰ
 τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συχρῆσθαι, Ἀχιλ-
 λέως ἐν Σκύρω πρὸς ἑνὸς, Ὀδυσσεὺς μα-
 νία, καὶ Φιλοκτήτην ἐρημίαν. καὶ ὅπως, ἢ πάντα
 Ὀδυσσεὺς πλατῆ, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος,
 καὶ ἢ Αἰόλου τῆς αἰέμενι δωρασεία, καὶ τὰ
 ἄλλα, μέγιστον τῆς τῆς μνησθῆναι πρῶτος. καὶ
 παρὰ τούτων, ἢ καὶ Παλαμήδους ἐπιβολή, καὶ
 ἢ Νεωπλίης ὄργῆ, καὶ ἢ Αἰάντος μαγία, καὶ ἢ
 στατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλῃ. ἐξὸς πολ-
 λὰς ἀφορμὰς καὶ Ἡλίου τοῖς ὄρχησθαι πειρώ-
 μησιν, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρσίλον, τὸν Κρό-
 νον, τὸν Δία, τοῖς παρὰ τῆς Ὀλυμπίων ἀ-
 γωνιστάς. πολλὴ δὲ καὶ ἢ κατ' Ἀρκάδιαν μυ-
 θολογίαν, Δάφνης φυγῆ, Καλλιστοῖς θηρώσεως,
 Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 φούδ' ἔρωτος, καὶ Υφάλοσ ἀποδημία. ἀλλὰ καὶ
 εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκη τῆς λόγῳ, πᾶσι πολ-
 λα καὶ κείθεν ἢ ὄρχησις ἐρανεῖται, τὴν Εὐρώ-
 πην, τὴν Πασιφάειν, τοῖς Ταύροις ἀμφο-
 τέροις, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Αἰετῶν, τὴν
 Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν
 Ἰκαρον, τὸν Γλαυκόν, τὴν Πολυίδου μαθη-
 κίαν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦ τῆς Κρήτης πε-
 εἰπολον. καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλθης, κα-
 κεί πολλά ἢ ἔργησις καὶ ἀλαμβούσθαι, τὴν
 Ἀλγείαν, τὸν Μελέαρον, τὴν Ἀταλάντην,
 τὸν Δαλόν, τὸν Πάριον, τὸν Ἡρακλέους πάλην,
 καὶ Σφαιρίων ἄριστον, καὶ Ἐχινάδων αἰάδουσαν,

Atabit & Lacedæmon, videlicet Hyacin-
 thum, & Apollinis rivalem Zephyrum,
 & pueri exitium à disco illatum, ena-
 tumque ex illius sanguine flosculum, &
 gementem in eodem inscriptionem, α,
 α, & Tyndarum à morte reducem, &
 Iouis ob hoc ipsum aduersus Æscula-
 pium excandescentiam. Præterea Pa-
 ridis apud Menelaum hospitium, &
 Helenæ raptum post factum propter
 pomum iudicium. Planè enim existi-
 met Spartanæ historiæ & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam profectò & mul-
 tuplicem. Itaque iuxta unumquemque
 apud Troiam occisorum fabula agenda
 B scenæ proponitur. Consentaneum verò
 est, vt horum subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à raptu vsque
 ad Græcorum procerum in patriam redi-
 tum peracta sunt. Neque Æneæ erro-
 ris obliuiscatur, neque Didonis amo-
 ris. Inter quæ locum quoque habebunt
 quæ de Oreste circumferuntur fabulæ,
 tum qualia satis fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ antehac ge-
 sta sunt, inepta putabit; Achillis in Scy-
 ro cum virginibus cōuersationem, Vlyssis
 insaniam, Philoctetæ à Græcis dere-
 lictionem: In summa, totâ Vlyssæam er-
 rationem, & Circen, & Telegonum, &
 Æoli in ventos imperium, aliæque vsque
 ad procorum supplicia. Ante hæc verò
 quibus sycophantiis Palamedi pernici-
 em machinatus est, & ira Nauplij, &
 Aiæcis furentis insaniam, & alterius ad pe-
 tras naufragium facientis exitium. Quin
 etiam Elis multas occasiones præbebit
 saltare conantibus, Oenomaum, Myr-
 tilum, Saturnum, Iouem, primos Olym-
 piarum athletas. Atqui nec Arcadia
 fabularum expers est, Daphnes fugam,
 Callistus ferinam vitam, Centauro-
 rum temulentiam, Panos parentes, Al-
 pheii amorem, & Hyphali peregrinatio-
 nem exhibens. Iam si oratione in Cre-
 tam descenderit, permulta inde sumet
 saltatio, Europam, Pasiphaën, tauros
 utrosque, Labyrinthum, Ariadnen,
 Phædrum, Androgeum, Dædalum, Ica-
 rum, Glaucum, Polyidi vaticinium, Ta-
 lo, ænecum Crete custodem. At si in Æ-
 toliam diuerteris, habet & illic non pau-
 ca quæ inuadunt sumet saltatio, Althæam,
 Meleagrum, Atalanten, Dalum, flumi-
 nis cum Hercule luctam, Sirenium pro-
 creationem, Echinadum retributionem,

& post insaniam, Alcæon's habitationem, deinde Nessum, & Deianiræ zelotypiam, cui applicanda est Herculis in Oeta monte pyra & conflagratio. Habet etiam Thracia non parum multa saltanti necessaria, nempe Orpheum, & illius factam à mulierculis dilaniationem, eiusque caput loquens, idémque vnà cum lyra natans. Præterea Hæmum & Rhodopen, tum Lycurgi supplicium. Porro Thessalia adhuc plura his subministrabit, Peliam, Iasonem, Alcestin, classem quinquaginta nauibus congregatam, Argo, & loquacem eius carinam. Insuper res in Lemno gestas, Ætæam, Medææ somnium, Absyrti dilacerationem, tum omnia illa quæ inter nauigandum acciderunt. Post hæc autem Protefilaum & Laodamiam. Rursus si in Asiam postliminò te contuleris, multam ibi inuenies fabularum copiam. Statim enim tibi occurret Samus, mox Polycratis calamitas, atque filix eius vsque ad Persas erratio. Quin etiam his adhuc antiquiora, nimirum Tantali loquax incontinentia, tum deorum apud eundem conuiuium, & Pelopis carnea depastio, eiusque elephatinus humerus. In Italia verò Eridanus & Phaëthon, & Populi lugentes sorores, & electrum lacrymantes. Sciens eiusmodi quoque Hesperidas, & custodem aurei fructus Draconem, & Atlantis laborem, & Geryonem, tum boum ex Erythia abactionem. Neque ignorabit omnes fabulosas formarum transformationes, quæcunque in arbores aut animantes aut aues transmutatæ sunt, & quot ex mulieribus viri facti sunt: dico autem Cænea, & vatem Tiresiam. Super hæc in Phœnicia Myrrham, & luctum illum Assyrium, qui geminus est. Et hæc habebit cognita, & adhuc recentiora, quæcūque post Macedonum imperium ausus est Antipater & Seleucus ob amorem Stratonicæ. Ægyptiorum quæ magis erunt arcana, cognoscet quidem, ea autem saltando repræsentabit significantiùs: Eparhū dico & Osirim, præterea Deorum in animalia transmutationes. Ante omnia verò ea quæ circa amores illorum variè & mirificè contigerunt, quæque de Ioue ipso feruntur fabulæ, tum in quascunque facies semet transfigurarit. Omnem verò inferorum tragædiam tanquam digitos vnguésque suos tenebit, tum suppliciorum genera, & quæ cuiusque causa extiterit, & Pitichoi

καὶ μὲν τὴν Μανίαν, Ἀλκμήωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσον, καὶ Διδυμείους Ἰηλοτυπίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυρᾶν ἔχθ' καὶ Θράκη πολλά τὰ ὄρχησιν ἄλλα γὰρ, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου ἀσπαρχμόν, καὶ τὴν ἄλλον αὐτῆ κεφαλῶν τὴν ὄπι πλεύουσαν τῆ λύρα, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ροδόπην, καὶ τὴν Λυκούργου κλέσιν. καὶ Θεσσαλία δὲ ἐπὶ πλείω πρῆχεται, τὸν Περίαν, τὸν Ιάσονα, τὴν Ἀλκῆσιν, τὸν τῆ πεντήκοντα κῆλν γόλον, τὴν Ἀργὴν, τὴν ἄλλον αὐτῆς ἔσπιν· τὰ ἐν Λήμμω, τὸν Αἰήτιον, τὸν Μιδείας ὄνειρον, τὸν Ἀψύρτου ἀσπαρχμόν, καὶ τὰ ἐν τῇ Ἰθάκῃ πλοῦ ἡμόθυμα· καὶ μὲν ταῦτα, τὸν Πρωτεσίλαον, καὶ τὴν Λαοδάμειαν. καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν ἀφῆσθαι, πολλὰ καὶ κεῖ δράματα. ἢ γὰρ Σάμος Ὀδύς, καὶ ὁ Πολυκράτους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆ μέγρε Περσῶν πλάη· καὶ τὰ ἐπὶ ἀρχαιότερα, ἢ τῆ Ταυτάλου φλυαρία, καὶ ἡ πρὸ αὐτῆ θεῶν ἐξίασις, καὶ ἡ Πέλοπος κρεουργία, καὶ ὁ ἑλεφαντίνος ὤμος αὐτῆ. καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, ὁ Ἡελιδάμος, καὶ Φαέθων, ἔτι Ἀίγυπτον ἀδελφαὶ Ἰρινοδοσαί, ἔτι ἡλεκτρὸν διακρύουσα. εἰσεται δὲ ὁ Ἰουδοῦ καὶ τῆς Ἐσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χερσὸς ὀπίωρος δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντοῦ μῶρον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὴν ἔξ Ἐρυθρίας ἔλασιν τῆ βουῶν. οὐκ ἀγνοήσθ' δὲ καὶ τῆς μυθικῆς μεταμορφώσεως ἀπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καμένηα λέγω, καὶ τὸν Τηρεσίαν, ἔτι πῶς πύθπις· καὶ ἐν Φοινίᾳ δὲ, Μύρραν, ἔτι ὁ Ἀσσύριον ἐκείνο πένθος μελιζόρμον. καὶ ταῦτα εἰσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μὲν τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπελήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, ἔτι τῆ Σελεύκου ὅτι τῆ Στρατονίκης ἔρωτι. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυθικώτερα ὄντα εἰσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ὅτι δείξεται, τὸν Ἐπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὀσιριν, καὶ τῆ τῆ θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πρῶτων δὲ, τὰ πρὸ τῆς ἔρωτος αὐτῆ, καὶ αὐτῆ τῆ Διὸς, καὶ εἰς ῥοσά ἑαυτὸν μετεκώλασεν. εἰσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἀπάσῃ τραγωδίᾳ, καὶ τῆς κολάσεως, καὶ τῆς ἐφ' ἐκείνη αἰτίας, καὶ τὴν Πηλεΐου,

καὶ Ὀπείως ἀγροῦ τῷ ἄδου ἐπαίρειαν. στυγελόντι A
 δὲ εἰπεῖν, ὅθεν τῷ Ἰσώ τῷ Ομηροῦ, καὶ
 Ησιόδου, καὶ τῷ Ἐρίτων ποιητῶν, καὶ μάλιστα
 τῆς τραγωδίας λεγόμενων, ἀγνοήσῃ. ταῦτα
 πρῶτον ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μάλλον δὲ ἀπείρων
 ὅτι πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαίωδες ἔχει κα-
 τέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ἄδην ἀφείδῃ,
 καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δὲ κινῶναι, καὶ σοὶ παρ-
 ἐξουσίαν καὶ ὁμοίότητα τῷ παρὰ φημιδίων,
 ἀπὸ ἀπόλυτα παρὰ χροῖα καὶ παρὰ τὸν χειρὸν
 ἕκαστον ὅτι ὀρχηστῆ παρὰ πεπορισμένα, καὶ πο-
 τεταμιδίων κείσθαι ἀνακχῶν. ἐπεὶ δὲ μι-
 μητικὸς ὅτι, ἔκινῃται τὰ ἀδόμενα δεῖξιν B
 Ἰσώ γινῆται, ἀνακχῶν αὐτῶν, ὅθεν ἔκ τοῖς ῥή-
 ποροι, ἀπὸ μὲν ἀσκήν, ὡς ἕκαστον τῷ δὲ κιν-
 ῶν Ἰσώ αὐτῶν δηλοῦσθαι, μηδὲν ὀξ-
 ητῆ δὲ ὀμῶν. καὶ, ὅθεν ἔφη ὁ Πυθικός χρο-
 σμός, δὲ τὸν θεώμῶν ὀρχησιν, καὶ κωφῶ στυγί-
 ναι, καὶ μὴ λαλέοντος τῷ ὀρχηστῶ ἀκούειν. ὁ δὲ καὶ
 Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παρὰ ἄλλοισιν. ἐπεὶ
 γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοὶ κατηγήρη τῆς ὀρχηστῆς,
 λέγων τῷ αὐτῶν, καὶ τῷ στυγίω, καὶ τῷ κτύπων,
 παρὰ ἔργον πὶ τὸν ὀρχηστῆν ἔφη, μηδὲν αὐτὸν παρὰ C
 ὅτι δρᾶμα στυγελόντων, κινῶν ὅτι ἄλλοισιν
 ἄλλως κινῶν, καὶ μάλιστα, ὅθεν αὐτῶν νοῦ
 παρὰ ὄντες τῷ δὲ ἀπὸ φημι τῶν παρὰ ὅτι ὀρχ-
 ῆμα γρητευόμενοι, ἔσθῃ πὶ Σπεικῆ, καὶ παρ-
 ὀπείω ὅτι παρὰ πεῖ, αὐτῶν τε, καὶ τερετίσμοσι, ἔ-
 τῃ τῷ ἄδόντων θύφωια, οἷς κοσμησῶ μηδὲν
 ὅτι ὅτι ὀρχηστῶ παρὰ ῆμα. ὁ τότε καὶ τὸν Νέ-
 ρωνα θύφωια ὀρχηστῆς, ὅθεν ἀστυγίω, ὡς
 φασι, καὶ εἰ καὶ πῶς ἄλλος, ἐν τε ἰσορίας μνή-
 μη, καὶ κινῶν καὶ ἀλλῶ δὲ ἐνεκῶν, ἔσθῃ τῷ
 Δημητρίω δὲ γρητευόμενοι, αὐτῶν, τὴν δὲ π-
 σιν, ἰδεῖν ὀρχηστῶν, ἐπειτα κατηγήρη αὐτῶν, D
 ἔκ ὑπέσθῃ τὸ γε αὐτῶν αὐτῶν, καὶ ἀστυγίω ὅτι δεῖξιν
 ὅθεν αὐτῶν καὶ ἔσθῃ ἐποίησιν ἰσορίας γὰρ τοῖς
 τε κτύποισι, καὶ τοῖς αὐτῶν, καὶ αὐτῶν παρὰ ἔ-
 γείλας τῶν γρητῶν, αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν ὀρχηστα τῷ
 Αφροδίτης καὶ Αρεος μοιχίας, Ἡλιον μνηύον-
 τα, καὶ Ἡφαιστον ὅτι ἀστυγίω, καὶ τῶν δεσμοῖς
 ἀμφοτέρω, τῆν τε Αφροδίτην, ἔκ τῷ Ἀρη σα-

& Thesei indiualia usque ad inferos ami-
 citia. Ut autē vno quasi fasce summatim
 perstringam omnia, nihil quod ab Ho-
 mero & Hesiodo, tum ab reliquis poetis
 eximiis & excellētibus, maximē tragicis,
 dictum est, ignorabit. Hæc admodū pau-
 ca ex multis, aut potius ex innumeris istā
 syluam, rerūque saltationi necessaria-
 rum saltem capita aliquot percensui. Re-
 liqua verò cū poetis, tum ipsis saltato-
 ribus demonstranda reliqui, ac tibi quo-
 que iuxta dictorum similitudinem inda-
 ganda. Quæ omnia in numerato parata
 saltatori reponenda sunt, vt cū tempus
 exegerit, nullo negotio possit exprome-
 re. Quoniam verò imitatrix est saltatio,
 motibusque & gesticulatione ea quæ cā-
 tantur, semet expressuram pollicetur,
 summopere illi necessarium est, (quod
 & rhetores factitare consueuerunt) vt
 perspicuitatem exerceat, vt vnumquod-
 que quod ab illa demonstratum fuerit,
 ita clarè, ita perspicuè ob oculos positū
 repræsentetur, vt nullius enarratoris e-
 gear opera. Sed, quod Pythico oraculo
 proditum est, oportet saltationis specta-
 torem, & mutum saltatorem intelligere,
 & nihil loquentem audire. Id quod De-
 metrio Cynico quoque accidisse fama
 est: quandoquidem & ipse non secus at-
 que tu in iudicium vocare solebat Or-
 chesticen, dicens, tibiæ & fistularum &
 strepituum superuacuum quiddam esse
 saltatorem, quippe qui argumento con-
 ficiendæ fabulæ parum afferret, motum
 modò insulsum & vanū adhiberet, ab o-
 mni ratione atque intelligentia seiunctū.
 Cæterum homines qui hac in re præsti-
 giis illuderentur, vestitu serico, persona-
 tūque aptè accommodato, tibiæque & la-
 sciuis cantilenis, & canentiū modulata
 cōcinnitate, quibus exornaretur, nequa-
 quam saltatoris esse officiū. Saltator ergo
 Neronis tempestate eximius & celebris,
 nec, vt ferebatur, imprudens, sed si quis
 etiam alius historiarum memoria & mo-
 uendi eleganti artificio præcellens plu-
 rimū, precatus est Demetrium, sa-
 pientissimis, vt mihi videtur, preci-
 bus, vt eum saltantem spectare velit;
 deinde si videretur, reprehenderet, ac
 saltationem acerbissimè accusatam exi-
 bilaret atque exploderet. Pollicebatur

ad hæc se nullis tibiis & cantilenis adhibitis saltaturum, quemadmodum & fecit.
 Etenim strepitibus & tibiis & choro imposito silentio, ipse per se saltauit Veneris
 & Martis adulterium, Solem furtiui concubitus proditorem, Vulcanum mœchan-
 tibus insidias machinantem, ac vinculis utrosque & Martem & Venerem illaquean-

tem, Deos spectaculo assistētes, Venerem suffuso rubore pudefactā, subverentem & meticulosius Matrem supplicantem: præterea quascunque alias hæc fabula partes complectitur: aded vt Demetrius ipsa artificiosa saltatione iam exhilaratus maxima laude saltatorem extulerit. Exclamabat enim, voce quàm potuit acutissima in hæc verba prorumpens, Audio ð homo cuiusmodi facias: neque enim tantum video, sed mihi vidēre ipsis loqui manibus. Quoniã verò circa Neronis tempora nostra versatur oratio, animus est viri barbari super eodem saltatore tibi referre testimonium, quò laudem præclarissimam saltandi artificio attributam esse cognoscas. Quippe è barbaris quidam homo regius è Ponto, cum ex negotio ad Neronem Romam venisset, vnãque cum aliis hunc spectasset saltatorem, aded saltantem perspicuè, vt quanquam nihil eorum quæ canebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cum iterum ad suos regressurus esset barbarus, eumque Nero benigniùs atque amantiùs inuitaret, si quid vellet postulare, liberaliter iuberet, seque promptè daturum polliceretur: Da mihi, inquit, huc saltatorem, & me hoc munere plurimum exhilarabis. Percontante verò Nerone, Cui rei domi tuæ utilis tibi futurus est? Sunt mihi, inquit, vicini barbari lingua dispares: ad illos intelligendos interpretum parare copiam haud mihi promptum & facile est. Itaque si alicuius egens ero, ille innuens singula quæque mihi interpretabitur. Tantum consecuta erat agilis saltationis imitatio, cum clara & manifesta apparuisset. Cæterum exercitium iuxta quod immorandum est, & saltationis scopus est repræsentatio, vt dixi, eadem opera & rhetoribus exercenda, maximè verò iis qui declamationibus quas vocant, vacant. At hæc quoque in saltatoribus præcipuè laudi datur, vt personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quæ dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut mendicis, aut agricolis discrepent, sed in vnoquoque illorum demonstretur proprietas & excellentia. Volo itaque & alterius tibi barbari orationem ea ipsa de re percensere. Etenim cum quinq; personas vidisset saltatori apparatus tot enim partibus seu actibus consistabat fabula) vnum videns saltatorē, que-

Α γλυβόντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας τοὺς ἐκαστοὺς αὐτῆς, καὶ ἀδουμῶν μὲν πλεὺς Αφροδίτην, ὑποδεδδικότα δὲ ἔϊκατεύοντα τὸν Ἀρη, ἔδουσα τῆ ἰσοεῖα ταύτῃ παρῆσεν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑποφραθέντα τοῖς γηγομῶσι, τῶν ἑπαμνον ἀποδιδῶναι τὸν μέγιστον τῶ ὀρχηστῆ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῆ φωνῆ ἀεφθέγγετο, Ἀκούω αἰθεροπε ἀποιός, ἔχῳ ὀρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν Νέρωνα ἐσμέν τῶ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβαρίου ἀνδρός ὅτι τῶ αὐτῶ ὀρχηστοῦ γηγομῶν εἰπεῖν, ὁ Βαρ μέγιστος ἑπαμνος ὀρχηστῆς γηγοῖτ' αἰ. τῆς γὰρ ἐκ τῶ Πόντου βαρβαρίου βασιλικὸς τις αἰθεροπος κατὰ τὴν χεῖρος ἦκων ὡς τὸν Νέρωνα, ἐλάτο μὲν τῆς ἄλλων τὸν ὀρχηστῆν ἐκείνον, οὕτω σαφῶς ὀρχησάμενος, ὡς χεῖρι μὴ ἑπακούοντα τῆς ἀδουμῶν (ἡμέλλω γὰρ πῆς ὡν ἐτύγχανε) σιωπεῖν ἀπύπτων. καὶ δὴ ἀπὼν ἦδη ἐς πλεὺς οἰκίαν, τῶ Νέρωνος δεξιουμῶν, καὶ ὅ,τι βούλοιο αἰτεῖν κελδόντος, καὶ δάσειν ὑποχουμῶν, Τὸν ὀρχηστῆν, ἔφη, δοῖς, τὰ μέγιστα διφραγεῖς. τῶ δὲ Νέρωνος ἐρωτῶν, Τί δὲ σοι χεῖσιμος γηγοῖτο ἐκεί; Πεσοῖκος, ἔφη, βαρβαροῖς ἔχω, οὐχ ὁμογλώττοις, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδρον διπορεῖν παρῆς αὐτοῖς. μὲν οὖν πνος δέωμαι, ἀφάντων ἑκάστω μοι ἐρμηνεύσῃ. ὑποδτον ἀρᾶ κελδῆκετο αὐτῶ ἢ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὅτισημὸς τε, καὶ σαφῆς φανεῖσα. ἢ δὲ πλείστη ἀφαιρέσῃ, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστῆς, ἢ ὑποκείσῃς ὅστιν, ὡς ἔφω, κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥητορσιν ὅπιτηδουμῶν, καὶ Δμάλιστα τοῖς τοῖς κελουμῶν ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἷδε γωῖ καὶ ἐκείνοις μάλλον ἑπαμνουμῶν, τῶ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμῶσι παρῶτοις, καὶ μὴ ἀπαδά εἶ) τὰ λεγόμενα τῆς εἰσαγρομῶν ἀειτέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πεινήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐκ ἐκαστῶ τούτων ὁ ἴδρον, καὶ ὁ ἀξίρετον δείκνουσιν. ἐλάτω γωῖ σοι καὶ ἄλλου βαρβαρίου ῥησιν ὅτι τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε παρῶσιν τῶ ὀρχηστῆ πρῆσκέλασιν (ὑποδτον γῶ μερῶν ὁ δρᾶμα μὲν) ἐζητεῖ, ἕνα ὀρᾶν τὸν ὀρχηστῆν, τίνες

τίνες οἱ ὄρχηστῆρες καὶ ὑποκριτῆρες πα-
 λαιὰ παρθεωπεῖα, εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι
 αὐτὸς ὑποκριτῆς, καὶ ὑπορχῆσε) τὰ πᾶν-
 τα, Ἐλελήτης, ἔφη, ὧ βέλπτε, σῶμα μὲ τὸ
 ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν
 ὁ βαρβάρως. οὐκ ἀπεικόντως δὲ καὶ οἱ Ἰτα-
 λῶται τὸν ὄρχηστῆρην πρῶτον καλοῦσιν,
 ἀπὸ τῆς δραμῆδος γένον. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιη-
 τικὴ τῶν ἁγίων ἐκείνη, ὅ, ὧ παῖ, Ποντίου
 Διῶτος πεπεῖον νόον ἔχων, πάσης πολίεσιν
 ἐμίλη, καὶ τὰ ὄρχηστῆ ἀναδείξια. καὶ δεῖ παρθε-
 φῶτα τῆς παρθεωπεῖας, στωικισμῶν ἑαυτὸν
 ἐκείτω τῶν δραμῆδων. ὅ δὲ ὄλον, ἦθη, ἔ πα-
 θη δεῖξιν, καὶ ὑποκριτῆσαι, ἡ ὄρχηστῆς ἐ-
 παγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὄρχη-
 στῆρην πῖνα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηῶτα,
 καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἄπρητα ταῦτα
 μεμετημένως. ὅ γὰρ τῶν παρθεωπεῖων, τῆς
 αὐτῆς ἡμέρας ἀρπὶ μὲν Ἀθάνας μεμνηῶς,
 ἀρπὶ δὲ Ἰνώ φοβουμένη δείκνυται, καὶ ἄλλο-
 τε Ἀτρεὶς ὁ αὐτὸς καὶ μὲν μικρὸν, Θυέστης,
 εἶτα, Αἰγίσθος, ἡ Ἀερόπη καὶ πᾶντα ταῦ-
 τα εἰς ἀνδραπόδες ἔστι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεά-
 ματα, καὶ ἀκούσιμα, ἐνὸς ἐκαστοῦ ἔργου τὴν
 ἐπιπέδῃ ἔχει. ἡ γὰρ αὐλὸς ἔστιν, ἡ κιθάρα,
 ἡ δὲ φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραμα-
 τουργία, ἡ κωμικὴ γελοιοποιία. ὅ ὄρχηστῆς,
 τὰ πᾶντα ἔχει συλλαβῶν καὶ ἐνεσι ποιικίλην
 καὶ παρμιγῆ τῶν παρθεωπεῖων αὐτῶν ἰδεῖν,
 αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου
 φόρον, ὑποκριτῆς ὑφώνια, ἀδόντων ὁμο-
 φωνία. ἐπὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα, θατέρου τῶν ἐν
 τῶν ἀνδραπόδων ἔργα ἔστι τὰ μὲν, ψυχῆς, τὰ
 δὲ, σώματος. ἐν δὲ τῇ ὄρχηστῃ, ἀμφότερα
 συμμέμικτα. καὶ γὰρ ἁφαισίαις ἐπιπέδῃ
 τὰ γηρόμια ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκῆσεως
 ἐνέργειαν. ὅ δὲ μέγιστον, ἡ σοφία τῶν δρα-
 μῆδων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶν δὲ
 γοῦν ὁ Μιτυλιναῖος, αἰὲρ καλὸς καὶ ἀγα-
 θός, χρεῖστοίς τοις ὄρχηστῆς ἀπεκάλει, καὶ
 ἢ ἐπὶ τῶν θεῶν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνατρέ-
 ψων ἀπὸ τῆς θεῶν. Τιμωκράτης ὁ διδά-
 σκαλὸς αὐτῶν, ἰδὼν ποτε ἀπαξ οὐκ ἄξιπτι-
 δες ἐπιπέδῃ, ὄρχηστῆ τὰ αὐτῶ ποιουῶτα,

A quærebat quinquam reliqui essent futuri
 qui alias personas saltando representa-
 rent. Postea verò quàm certior factus est
 illum omnia saltatione sua representa-
 turum: Fefellisti nos, inquit, ò optime,
 quòd cùm corpus vnum tibi sit, animas
 plures habeas. Et hæc quidem barbarus.
 Non iniuriã verò & Itali saltatorẽ Pan-
 tomimi nomine cohonestarunt, ab ipso
 penè factò ad hoc introducti. Nec inele-
 gans habẽda est illa Poëtica cohortatio,
 O fili, Polypi mentem obtinens, in omni-
 bus versare vrbibus: saltatori equidem
 pernecessaria, quem rebus adhaerentem
 oportet semetipsum quibusque factis ap-
 plicare. Præcipuè verò mores & affectus
 se demonstraturam & simulaturam pol-
 licetur saltatio, nunc quidem amantem,
 deinde irascentem introducens, mox
 alium insanientem, alium animo pertur-
 batum, ac omnia talia valde concinnè &
 modestè. Et quòd omnium maximè mi-
 randum est, vna eadẽmque die nunc qui-
 dem Athananta furentem, nunc Ino
 metuentem exprimit. Et aliàs ipse ille
 Atreus est, aliàs Thyestes, post pusil-
 lum Ægisthus, deinde Æerope. Et
 omnia hæc vnus hominis artificiosè re-
 fert industria. Alia quidem spectacula
 & disciplinæ vnã quãpiam rem o-
 stendunt: aut enim tibia est, aut citha-
 ra, aut vocis modulatio, aut fabula tra-
 gica, aut plausibilis aliqua comœdia:
 cæterùm saltator hæc omnia simul com-
 prehensa in se complectitur, & est va-
 rium quendam & mixtum ex omnibus
 illius videre apparatus, tibiam, fistu-
 lam, pedum strepitum, clangorem cym-
 bali, representatoris vocem concinnam,
 canentium concentum consonum & v-
 nanimem. Præterea alia quidem alter-
 vtrius in homine partis sunt opera: alia
 enim sunt mentis, alia corporis: cæterùm
 in saltatione ista mixta sunt. Etenim
 mentis demonstrationem, corporei exer-
 citij actione, ipsis rebus quæ fiunt, in-
 esse videmus. Maximi verò omnium
 ducenda est rerum quæ geruntur sa-
 pientia, & quòd nihil citra rationem
 committitur. Quocirca Lesbonax Mity-
 lenæus planè vir honestus ac bonus, sal-
 tatores, Chirifophos, id est, manu sa-
 pientes, nominare solitus, ibatque fre-
 quenter ad illorum spectacula, quasi me-
 lior à theatro subinde esset reuerturus.
 Timocrates autem eius præceptor, vi-

so quondam semel, non de industria assistens, saltatore suis rebus indulgente,

Quali me, inquit, spectaculo priuauit ve-
recundia quam è philosophia hauseram?
Quòd si vera sunt quæ de anima Plato-
nem differuisse constat, tres eius partes
pulcherrimè ostendit saltator: vim ira-
scendi, quoties iratum exprimit: deside-
randi, quoties amantem repræsentat: ra-
tiocinandi, quando singulos affectus qua-
si frenis quibusdam coërcitos explicat. Et
hoc in omnes saltationis partes, quemad-
modum tactus inter sensus corporeos,
disseminatum est. Porro autem cum pul-
chritudinis tantam rationem habere so-
leat, atque inter saltandum decentis &
concinnæ formositatis, quid aliud quàm
Aristotelis pulchritudinem confirmare
videtur, eandem collaudantis, atque in-
ter bona tertio loco constituentis? Audi-
ui verò alium super saltantium persona-
rum silentio longè iuueniliùs differenté,
quòd eo Pythagoricæ disciplinæ dogma
subobscurè significari videatur. Præterea
cum aliæ vitæ actiones, illæ quidem oble-
tationem, aliæ verò vtilitatem exercen-
tibus suppeditent, soli saltationi vtraque
hæc iuxta adesse videmus, ac vtilitatem
longè præstantiorem, quatenus cum vo-
luptate illa exhibetur. Quanto enim hoc
spectatu iucundius, quàm videre pugnis
decertantes iuuenes, ac sanguine diffluen-
tes, alióque luctantes in puluere, quos
non rarò saltatio & longè tutiùs simul at-
que decentiùs & maiori cum voluptate
demonstrat? Quocirca apti decentes-
que in saltando motus, ac corporis in-
uersiones & circumductiones, insuper sal-
tus & resupinationes quibus vtitur, aliis
equidem sæpenumero fuere oblectamé-
to spectantibus, ipsis autem hæc eadem
exercitibus saluberrima. Etenim illud
ego gymnasiis pulcherrimum, & maxi-
me omnium conducibile haud dubiè di-
xero, quòd corpus emolliant, & membra
flexibilia iuxta ac leuiora efficiant, &
ad omnem mutationem promptiora in-
stituunt, neque mediocri robore corpora
solidiùs confirmant. Qui ergo saltatio res
erit non omnium elegantissima, quæ &
mentem acuat, & corpus exerceat, spe-
ctantes oblectet, multas res prisca homi-
nes doceat, tibiis, cymbalis, numeroso
carminū concentu animum quantum ad
oculos & aures attinet, ex æquo demul-
cens? Itaque si perfectā vocum modula-
tionē requiris, vbi alibi inuenies aut cho-
rum pleniorē aut cōcinniorē? Quòd
si tibiæ aut fistulæ sono dulcissimo caperis,

Α Οίου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς φιλοσοφίαν
αἰδώς ἀπεστέρηκεν; εἰ δὲ ἔστι ἀληθῆ ἃ περὶ
ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τεῖα μέρη αὐ-
τῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, ὃ θυμικόν,
ὅταν ὀργισμῶνον ὀπιδείκνυται, ὃ ἐπιθυμη-
τικόν, ὅταν ἐράωντας ὑποκρίνηται, ὃ λογι-
στικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῆ-
τῆτο μὲν γὰρ ἐν ἀπῶντι μέρει τῆς ὀρχήσεως,
καθ' ἃς ἢ ἀφ' ἑνὶ τῶν αἰσθησεῶν, πρῶτα παρ-
ταί. καλλοῖς δὲ πρῶτον, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρ-
χήμασιν ὁμορφίας, τί ἄλλο, ἢ ὃ τῶν Αει-
σοτέλοισ ἐπαληθεύει, ὃ καλλοῖς ἐπαμνοῦ-
B τος, καὶ μέγας τεῖτον ἠρῶν μῶνον παρὰ τοῦ
καὶ τῆτο εἶ). ἠκούσα δὲ τίνος καὶ περὶ τῆτο-
εῶν τι νεανιοῦ μῶνον ὑπὸ τῆς τῆς ὀρχησι-
κῶν πρῶτον πειρῶν σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτῆ Πυ-
θαγορικόν τι δόγμα ἀνιήσεται. ἐπὶ δὲ καὶ τῶν
ἄλλων ὀπιδείκνυται, τῶν μὲν, ὃ τερ-
πνόν, τῶν δὲ, ὃ χηρῶσιμον ὑποκρίνηται,
μόνη ἢ ὀρχησις ἀμφω ἔχει. καὶ πολὺ γὰρ ὃ
χηρῶσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μῶν τῶν τερ-
πνόν γίνεται. πόσω γὰρ τῆτο ὀρεῶν ἠέρον,
ἢ πυκτεῦοντας νεανιοῦσι, καὶ αἵματι ῥεο-
C μῶνοις, καὶ παλαιόντας ἄλλοις ἐν κόνει, οὐ
ἢ ὀρχησις πολλὰς ἀσφαλέτερον ἄμα καὶ
ὁμορφότερον, καὶ τερπνότερον ὀπιδείκνυ-
ται; πλὴν μὲν οὐ γὰρ σιωπῶν κίνησιν τῆς
ὀρχηστικῆς, καὶ εὐφρασίαν αὐτῆς, καὶ πρῶτα-
γωγίας, καὶ πηδῆματα, καὶ ὑποκρίσεις,
τοῖς μὲν ἄλλοις, τερπνὰ εἶ) συμβέβηκεν
ὀρεῶσι. τοῖς δὲ ἐπηρεῶσι αὐτοῖς, ὑγιανότα-
τα. γυμνασίων γὰρ ὃ καλλιστόν τε ἄμα,
καὶ ὁμορφότερον τῆτο φαίμεν ὅτι ἔργον εἶ-
ναι, μαλακίον μὲν ὃ σῶμα, καὶ κάμπτον,
καὶ κουφίζον, καὶ διχερὲς εἶ) πρὸς μετα-
βολίαν διδάσκον, ἰσχυρὸν τε οὐ μικρὸν πρῶ-
ποιουῶν τοῖς σῶμασι. πῶς οὐ γὰρ πρῶτον
νιόν τι χηρῶσι ἢ ὀρχησις, ἠγῶσα μὲν πλὴν
ψυχῆς, ἀσχεδῶσα δὲ καὶ ὃ σῶμα, τέρπου-
σα δὲ τοῖς ὀρεῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ
τῶν πάλαι ὑπὸ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοισ,
καὶ μελῶν ὁμορφία, καὶ κηρῶσι, ἄρα τε
ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς ὁμοι-
εῖαι ζητοῖς, ποῦ αὐτὴ ἀλλὰ χόρη ὀρεῶν, ἢ ποῖον
πολυφωνότερον ἀκουσῶμα, ἢ ἐμμελέτερον;
εἰ τε αὐλοῦ, καὶ σῶμα ὃ λιγυρώτερον,

ἄλλοις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσῃ ἀπολαύσασί σοι
 παρέστιν. ἐὰν λέγῃν ὡς ἀμείνων ὁ ἦθος, ὁμιλῶν
 τῇ τοιαύτῃ θείᾳ, γημήσῃ, ὅταν ὀρχῆς ὁ θεία ἔσθ
 μισσοῦν μὴ τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἔπιδα-
 κρῦον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὄλωσ, τὰ ἦθη
 τῶν ὀρώντων παιδαγωγῶν. ὁ δὲ ἔστι μάλιστ
 ἔπι τῶν ὀρχηστῶν ἐπαμνεσαι, τῆτο ἡδη ἐρῶ, ὁ
 καὶ ἰαμῶ τε ἀμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν
 ἔπιτηδύδην, ὁμοίως τῶν δάδδξον εἶναι μοι δο-
 κεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῶν αἰπῶ καὶ Ηρακλέους ὁ
 καρτερόν, καὶ Αφροδίτης ὁ ἀβρόν δάκρυοι.
 ἐθέλω δὲ ἡδη καὶ ὑποδείξασί σοι τῶν λόγων, ὁ-
 ποῖον χρῆσθί τὸν ἀεισον ὀρχηστῆν ἐν τε ψυχῇ
 καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν ψυχῆς παρῶπον
 τὰ πλῆστα μνημονικὴν τε γὰρ, καὶ δύφυα, καὶ ξυν-
 ετόν, καὶ ὄξω ἔπιτηδύδην, καὶ καρεῶν μάλιστ
 ἐσοχάσθαι φημι δεῖν αὐτόν· ἐπὶ δὲ, κριτικόν τε
 ποιημῆ, καὶ ἀσμη, καὶ μελῶν τῶν ἔριτων δα-
 γιωσικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτι-
 κόν. ὁ δὲ σῶμα, καὶ τὸν Πολυκλείτου χημόνα
 ἡδη ἔπιτηδύδην μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἀ-
 γαν ἔστω, καὶ πέρα τῶ μετείου ἔπιμηκῆς, μή-
 τε ταπεινός, ἐναντιώδης τιῶ φύσιν, ἀλλ' ἐμ-
 μέτρος ἀκριβῶς· ἔτε πολύστροφος, ἀπίθανον
 γὰρ, ἔτε λεπτός εἰς ὑπερβολῶν σκελετωδῆς
 τῆτο, ἐ νεκρικόν. ἐθέλω γὰρ σοὶ καὶ δήμου πι-
 νός ἢ φαύλου τὰ τοιαῦτα ἔπισημαίνεα, ὅσα
 εἰπεῖν· οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς, δύφυεσάτη πόλις, καὶ
 ὀρχηστῆν μάλιστ παρῶσον, ἔτιως ἔπιτηρεῖ
 τῶν λεγόμενων, καὶ τῶν γιγνόμενων ἕκαστα, ὡς
 μηδένα μηδὲν αὐτῶν δαλασθάνην. μικρὸν μὲν
 γὰρ ὀρχηστῶ εἰσελθόντος, καὶ τὸν Ἐκτορα ὀρχου-
 μένου, μᾶ Φωνῆ πδύτες ἀνέβησαν, ὡς
 Ἀστυάλαξ· Ἐκτωρ δὲ ποδ', ἄλλοτε δὲ ποτε
 μηκίστου πινός ὑπερ' ὁ μετείου ὀρχεῖσθαι
 τὸν Καπιδμῆα ἔπιχειροῦντος, ἐ παρῶσον ἀλλ-
 λην τοῖς Θεβαίων τείχεσιν, ὑπερ' ἔβηθη, ἔφα-
 σαν, ὁ πύχος, ὅσθ ἐν σοὶ δεῖ κλίμακος. καὶ
 ἔπι τῶ παχέος δὲ καὶ τιμελοῖς ὀρχηστῶ, πη-
 δᾶν μεγαλα πειρωμένον, Δεόμητα ἔφασαν
 Φεῖσαι τῆς θυμέλης. ὁ δὲ ἐναντιόν τῶ πδύ
 λεπῶ ἔπιβήσαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι.

A sufficiens in saltatione quoque fructu
 tibi parata est copia. Mitto dicere quod
 moribus quoque emendatis multo eua-
 des melior, crebro hisce utens spectacu-
 lis, quoties videris theatrum abominari
 & odio profsequi malefacta, contra lacry-
 mis deflere innocenter affectos iniurias
 in summa, totam spectantium vitam e-
 mendari. Quod autem præcipua in sal-
 tatoribus laude extollendū est, illud iam
 dicturus sum, membrorum robur atque
 molliem rectè exercere, utriūque iuxta
 mihi admirandum viderur, ut si quis in
 eodem argumento iam robur Herculeū,
 mox Veneris teneram & delicatā osten-
 taret molliem. Iam verò oratione tibi o-
 stensurus sum qualem & corpore & ani-
 mo optimum saltatorē esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam magna ex parte
 executus sum. Quippe memoria præcel-
 lere, ac præcipua ingenij indole clarum,
 ad hæc solerti & acuta intelligētia præ-
 ditum esse illum oportere aio, & qui potis-
 simū temporis rationem habere poterit:
 præterea autē ut poematum ingeniosus
 censor sit, tum cantuum atque carminū
 præstantissimorum peritus expensor, vi-
 tiosè verò factorum reprehensor argutus.
Cæterum corporis modum iuxta Poly-
 cleti canonem adumbrabo, ut neque im-
 pensè altus sit, neque præter modū cras-
 sus, neque brevis nimium aut humilis, ne-
 que natura depressus, nanus aut pumilio,
 sed moderatæ staturæ per omnia: neque
 carnosus admodum & obesus (absurdū
 enim est) neque rursus corpore impensè
 tenui: hoc enim aridi cadaveris præ se
 fert imaginem. Memorabo verò tibi popu-
 li cuiusdam ad huiusmodi notanda
 non inertis exclamationes. Antiochia
 ciues habet ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus alijs ante-
 ponere exercitijs: ad hoc quoque dictorum &
 factorum obseruantes sunt, ut nihil om-
 nino earum rerum, illorum subterfu-
 gere possit iudicium. Ergo cum corpus-
 culo admodum modiculo saltator in-
 scenam ingressus saltaret Hectorem, vno
 ore omnes exclamauerunt, Astyanactem
 videmus: vbi autem Hectorem mansi-
 se dicemus? Rursus alio tempore quo-
 piam præter modum longo Capanea sal-
 tare conante, idemque Thebanorum

muros adiecturus esset: Transcende, inquit, muros, nihil tibi scalis opus est. Quin
 etiam impendit corpulentum & obesum saltatorem falsè subsannarunt, qui cum in-
 gentem saltum facere adniteretur, Theatrum nobis, inquit, suffulciendum fuerat.
 Contra nimium arido & tenui, tanquam malè habenti, bene valere certatim precati sunt.

Horum profectò non concitandi risus gratia mentionem adduxi, sed vt cognosceres multas quoque gentes magno studio saltandi coluisse artificium, adeò vt & vitia & virtutes in illo potuerint sagaciter deprehendere. Sit ergo saltator corpore per omnia mobili & soluto simul atque firmo, vt flecti postulante tempore, & firmiter consistere, si opus sit, possit. Quòd autem saltatio à manuum gesticulatione in certaminibus proponi solita aliena nò sit, sed particeps sit & Mercurij & Pollucis & Herculis editarum in certamine virtutum, deprehendere poteris haud obscurè, singularum imitationum periculum faciendo. Herodoto auctori grauissimo, ea quæ oculis apparent, certiora videntur, quàm quæ percipiuntur auribus. Saltationi & oculorum & aurium iudicium præstò est. Vsq; adeò verò mouet saltatio, vt quidam miserè & perditè puellam quandam deperiens, in theatrum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis, mentis sanitatem receperit: ac nuncupatis votis theatro egreditur, fronte iam serenata hilarior, quasi pharmacū quoddam, priorum malorum obliuionē inducens, & iuxta poëtam, dolorem & acerbicatem omnem abstergēs, hausisset. Quòd autem ista populo fuerint familiaria, ac quisque spectantium ea quæ inter saltandum demonstrantur callidè, cognoscat, argumento sunt spectatorum profusæ nò rarò lacrymæ, quoties casus aliquis acerbus & miserabilis productus fuerit. Bacchica saltatio in Ionia præcipuè & Ponto tanto certè studio celebris, quam & satyram vocant, vsq; adeò hominibus ea detentis voluptati esse consuevit, vt statutis temporibus caterarum rerum oblitum omnium, perpetuos dies desideant spectantes Titanas & Corybantas, & Satyros & bubulcos. Saltabantque id genus saltationes nobilissimi quique, ex singulis ciuitatibus primores atque principes, non reuerentiæ gratia, sed potius ob hoc ipsum magnos sese ferebant, magis quàm ob generis claritudinem, & obsequia & dignitates quæ debebantur nobilibus. Postea verò quàm virtutes saltatorias percurri, audi iam nunc deinceps & saltatorum vitia. Sed enim quæ corpus plerunque comitantur, iam ostendi: mentis autem vitia ad hunc fere modum, vt opinor, obseruabis. Permulti enim illorum propter inscitiam (fieri enim non potest vt omnes sapientia exornati sint) turpibus inter saltandum solœcismis delinquant. Illi quidem dum citra rationem mouètur, ac nihil, vt aiunt, ad chordam.

A τούτων ἢ τῶν γαλοῖα ἕνεκα ἐπιμνήσθαι, ἀλλ' ὡς ἴδης ὅτι καὶ δῆμοι ὄλοι μεγάλλω σπουδῇ ἐποίησαντο ἕπι τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς ἔρρυθμίζοντο καὶ τὰ ἀγρὰ αὐτῆς διώασθαι. Βικίνητος δὲ ὁ μὲν τῆτο πρῶτως ἔστω, καὶ ὁ σῶμα λελυμένος τε ἀμα, καὶ συμπεπηγῶς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπη χειρῶς, ἔσυνεστίασθαι κερτερῶς, εἰ τούτου δέοι. ὅτι ἡ ὄρεα ἀπήλλακται ὀρχησις καὶ τῆς σπαραγῶν χρονομίας, ἀλλὰ μετέχθη καὶ τῆν Ἐρμού, καὶ Πολυδάκους, καὶ Ἡρακλέους, ἐν ἀθλήσει καλῶν ἰδοῖς αὐ, ἐκάστη τῆν μιμήσεων ἕπι τῶν. Ἡροδότω μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμῆν Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὄρων δόκει ὀρχησθῆναι, καὶ τὰ ὄρων ἔσθλα μὲν ἄριστα εἶναι. ἔστω δὲ γέλασθαι ὀρχησις, ὡς τε αὐτῶν τις, εἰς ὁ δὲ ἔσθλα πρῶτοι, ἔστω φρονίωσι ἰδῶν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, ἔστω λυπηρὸς ἔχουμος, ὅς ἐργεται τῶν θεῶν, φαιδρότερος, ὡς ἄρτι φαρμακὸν ληθεδδόν, καὶ τῶν ποιητῶν, κηπειγῆς τε ἔστω ἀχολον πίων. σημεῖον δὲ τῆς πρῶς τὰ γιγνώμενα οἰκειότητος, ἔστω τῶν γινώσκον ἕκαστον τῶν ὄρων τῶν τὰ δεικνύμενα, ὁ δὲ ἀκρῶν πολλὰ κίς τοῖς θεῶν, ὅποσόν τι οἰκῶν ἔστω ἐλεεινὸν φαίνεται. ἔστω γὰρ Βακχική ὀρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μέγιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καὶ τῶν Σατυρικῶν ἔστω, οὐτῶν κεχίρωται τοῖς ἀφ' ἑσθλοῖς τοῖς ἐκεί, ὡς τε τῶν τεταγμένων ἕκαστοι χειρῶν ἀπῶντων ἕπι τῶν δεικνύμενοι τῶν ἄλλων, καὶ τῶν δι' ἡμέρας, Τιτῆνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ Βακχίους ὄρωντες. ἔστω ὀρχηστικῶν γὰρ τῶν τοῖς δι' ἡμέρας, καὶ πρῶτοντες ἐν ἕκαστῇ τῶν πόλεων, ἔστω ὅπως αἰδουμένοι, ἀλλὰ ἔστω μέγιστα φρονιῶντες ἕπι τῶν πρῶτων μᾶλλον ἄρτι, ἢ ἐπὶ δι' γενεαίς, καὶ ληπυργίας, καὶ ἀξιώμασι πορονοικοῖς, ἐπεὶ ἡ τῶν ἀρετῶν ἕστω τῶν ὀρχηστικῶν, ἀκούε καὶ τῶν κακίας αὐτῶν. τῶν μὲν οὖν ἐν σῶματι, ἢ δὲ ἕδιστα τῶν ἡ δὲ τῆς δεικνύμενης, ἔστω ἕπι τῶν οἰμῶν, δύναιτο αὐτῶν πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπὲρ ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ ἀπῶν τῶν ἐπὶ σφῶν) καὶ σοφίας δεικνύμενοι ἐν τῇ ὀρχηστικῇ ἕπι δεικνύμενοι οἱ μὲν, ἀλλὰ κινουμένοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρῶς τῶν χορδῶν.

ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποῖς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέ-
 γη. οἱ δὲ ὕρυθμα μὲν, πὰ πρῶτα δὲ
 μεταχρονᾶ ἢ πρῶτα χρονᾶ, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν
 μέμνημαι. ἄς γὰρ Διὸς γενναῖος ὄρχου μῦθος τις,
 καὶ πλεὺ τῆ Κροῦνου τεκνοφάγισ, πρῶτα χροῖτο
 ἄς Ουέστυ συμφορᾶς, πὰ ὁμοίᾳ πρῶτα γέ-
 νος. καὶ ἄλλος πλεὺ Σεμέλιω ὑποκρινόμε-
 νος βαλλομένην κεραιῶν, πλεὺ Γλαυκίω
 αὐτῆ εἰκάζει, μετὰ γρηφέραν οὐσάν. ἀλλ' ὅσα
 ἀπὸ γὰρ τῆν ἱσιούτων ὄρχιστων, ὄρχιστως αὐ-
 τῆς, οἶμα, καὶ ἀγνώστου, ὅσα δὲ ὄρχιστων αὐτὸ
 μισσητόν, ἀλλὰ τοῖς μὲν, ὡς πρῶτα εἰσιν, ἀμα-
 ρηῖς νομιστέον. ἐπαμνετίον δὲ τοῖς ἐνόμοις καὶ B
 καὶ ῥυθμῶν τῆς τέχνης ἰσχυρᾶς ἕκαστα δρῶν-
 τας. ὅλας δὲ, τὸν ὄρχιστων δὲ πρῶτα χροῖτο
 ἀπικριβῶσται, ὡς εἶπὲν ὁ πρῶτος ὕρυθμος, ὕ-
 μνοτον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῶν εἰσὶς, ἀσυ-
 κοφαίτητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλι-
 πές, ἐκ τῆν ὄρχιστων κεραιῶν ἄς ἐπι-
 μήσης, ὅσα πλεὺ παιδείας, βαρύν ἄς ἐ-
 νοίας, ἀδρῶπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἐπαμνος
 αὐτῶν πρῶτα ἀγνοῖτο ἐπιτελής πρῶτα τῆ
 τῆν, ὅσα ἕκαστος τῆν ὄρχιστων γνωρίζη πὰ
 αὐτῶν. μάλλον δὲ, ὡς πρῶτα ἐκ κατόπιν, πὰ C
 ὄρχιστων, ἑαυτὸν βλέπει, καὶ ἀπάγει αὐτὸς,
 καὶ ἀποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ ὅσα κατέχην
 ἑαυτοῖς οἱ ἀδρῶπιοι ὑφ' ἡδονῆς διώκονται,
 ἀλλ' ἀδρῶπιοι πρῶτα τὸν ἐπαμνον ἐκ χροῖ-
 νται, ἄς τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶν-
 τες, καὶ αὐτοῖς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ ὁ
 Δελφικὸν ἐκείνῳ, ὁ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥ-
 ΤΟΝ, ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς πρῶτα
 γίνεται. καὶ ἀπῶρονται ἀπὸ τῆς θεᾶς ἔστυ, ἀτε-
 χνῆ αἰρεῖσται, καὶ ἀφύρην, μεμαρτηκότες,
 καὶ ἀπρῶτον ἡγνοῖω διδάσκοντες. γί- D
 νεται δὲ ὡς πρῶτα ἐκ λόγους, οἷτω καὶ ἐκ ὄρ-
 χιστων ἢ πρῶτα τῆν πολλῶν λεγόμενῶν κεραι-
 ζηλία, ὑποφαινότων ὁ μέτρον τῆς μι-
 μήσεως, καὶ πρῶτα τῆ δέοντος ὅπτινόντων,
 καὶ εἰ μέγα τῆ δειξάει δέοι, ὑποφαινότων ἐ-
 πιδερμῶν, καὶ εἰ ἀπαλόν, καὶ ὑποφαι-
 νολλῶν δηλωσόμενῶν, καὶ πὰ ἀδρῶπιν, ἀ-
 γρη τῆ ἀγρίου καὶ δηλωσόμενῶν πρῶτα γόντων

Alia quippe pes, alia rhythmus loquitur.
 Cæterum alij quidem saltando à rhyth-
 mo non discrepant, res autem parum ap-
 tæ & tēpestiue saltationi accommodāt:
 quorum ego permulta videns memini.
 Quidā enim Iouis patentes saltans, ne-
 que non Saturnum deuorantem liberos,
 Thyestæ calamitates adsaltabat. Rursus
 alius Semelen percussam fulmine repræ-
 sentaturus, Glaucen illi assimilabat, tem-
 pore longè posteriorem. Atqui nequa-
 quam eiusmodi saltatorum gratia, salta-
 tionem respuendam esse censeo, neque
 ipsum odio prosequendum exercitium,
 sed illi potius, vt sunt, imperiti habendi
 sunt. Laudandos autem eos qui legiti-
 mē ac iuxta rhythmum satis artificiose
 cuncta obeunt. In summa, oportet
 saltatorem omnibus numeris esse abso-
 lutissimum, vt totum quod agit, sit con-
 cinnum, sit aptè accommodatum, ac in-
 tra mensuram cohibitum, sibi ipsi non
 diuersum, à sycophantiæ morfu alienum,
 reprehensionī minime obnoxium, & in
 quo nihil desiderari possit. Est præ-
 terea summopere necessarium, vt salta-
 tor optimis cogitationibus temperanter
 instructus sit, acuto ingenij acumine do-
 cilis, mente ad deliberandum profunda.
 Summa verò in illo requiritur huma-
 nitas. Statim enim solidam à specta-
 toribus laudem consequitur, quoties
 quisque videntium sua ipsius acta illo re-
 præsentante cognouerit: magis verò,
 velut in speculo, in saltatore se ipse
 conspexerit, tum qualia passus sit, quæque
 quondam factitare illi studio fuerit. Ne-
 que enim tunc præ voluptate homines
 se cohibere queunt, sed certatim ad
 effundendas laudes prorunt, quisque
 suæ ipsius animæ simulacra conspiciens,
 ac semetipsum cognoscens. Planè enim
 Delphicum illud verbum, ΝΟΣ ΣΕ ΤΕ
 ΙΡΣΥΜ, ex eiusmodi reportant specta-
 culo, atque è theatro discedunt, pos-
 teaquam quæ expetenda quæque fu-
 gienda sint, perdidicerint, & eorum quæ
 prius ignorabant, periti euaserint. Ac-
 cidit verò quemadmodum in orationi-
 bus, sic pari quoque ratione in saltationi-
 bus, ea quæ multis vitio datur Caco-
 zelia, hoc est, mala affectatio, imitatio-
 nis modum transgredientibus, ac prout
 quàm par fuerat, actione excedentibus,

& si magnum quiddam demonstrandum est, illud præter modum demonstrantibus:
 rursus si quid molle ac tenerum repræsentandum est, illud plus satis effœminantibus:
 porrò actiones graues atque viriles ad immanitatem vsque ferinam euehentibus.

Quod ego quondam saltatorem facientem videns, memoria teneo, antea quidem mirum necnon celebrem saltandi artificem, cætera sanè prudentem, nec hominum opinione indignum: verùm haud scio quo casu tunc in ita deformem repræsentationem immoderata affectatione delapsus sit. Quippe cùm illi Ajax desaltandus esset mox furens post victoriam, tantum à saltationis decoro excidit, vt nullo modo Aiæcis furentis insaniam repræsentare, sed ipse omnium iudicio planè furere atque debacchari videretur. Vnius enim ferreis calceamentis instrepentium vestimentum violèter discidit: alterius è Musicorum numero correptam tibiam, Vlyssis iuxta stantis ob potitam armorum victoriam gestientis capiti illidens incussit: & nisi tiara obstitisset, & plagæ violentiam excepisset, infelix ille Vlysses pernisset, ad verberantis saltatoris pedes prolapsus. Atqui vniuersa spectantium corona simili morbo vefania correpta vnà cum Aiace pariter insaniebat, & exilientes vociferabantur, ac vestes à se proniciebant. Itaque vulgus, neque non idiotæ, decori non admodum obseruantes, neque quod bene, neque quod secus fit, discernere queunt, hæc omnia ad summam doloris exprimendi affectationem pertinere arbitrabantur. Ciuiliores verò tametsi rem probè callebāt, ac non parum ob factum pudore suffunderētur, neque tamen illud reprehendebant silentio: ipsa porrò laude, saltatoris amentiam honestè contegebant, planè perspicientes hæc non Aiæcis, sed saltatoris vefania esse perpetrata. Neque verò generosus ille hisce contentus quietem egit, sed aliud quiddam multo magis admisit ridiculum. Progressus enim in medium senatorum, inter duos Consules confedit medius, admodum metuentes ne vnum ex illis correptū flagellis quemadmodum arietem cæderet. Quam audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant, nonnulli verò suspicabantur ne ex immodica insanix affectatione vero furoris mobo implicatus esset. Et sanè perhibebant, illum, postquā à tanta vefania temulentia sobrius esset factus, in tātum ob hæc quæ turpiter admiserat, affectū esse pœnitentia, vt præ nimia mentis mœstitia agrotus decumberet, reuera ita propter immodicè affectatam insaniam perturbatus. Atqui ne ipse quidem hoc occultè aut dissimulanter habuit, sed satis manifestè declarauit. Siquidè postulantibus iterum æqualibus vt Aiæcem in illorum gratiam desaltaret, adhibito repræsentatore,

A ὅτ' ἐγὼ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὄρχησιν, διδουκμοῦντα παρ' ἄλλοις, στυγερόν μιν πάλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἀξίον, ὅτι οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀρχήματα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολῆς μιμήσεως ἄποκρίαντα. ὄρχου μὲν γὰρ τὸν Αἴαντα, μὲν τὴν ἦσαν δι' ἄλλοις μιν, εἰς ποσὺν ὑπερέξεσεν, ὡς τε ἔχ' ὑποκρίνασθαι μανίας, ἀλλὰ μνηνεσθαι αὐτὸς εἰκότως αὐτὸν ἔδδξεν. ἐνὸς γὰρ τῆν τὰ σιδηρῶ ὑποδήματι κτυποῦντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἐνὸς δὲ τῆν ὑπαυλωῦντων, τὸν αὐτὸν ἀρπάσας, τῶ Οὐδυσσεὺς

B πλησίον ἐστῶτος, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος, διέβλε τὴν κεφαλῆν, κατενεύκων καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖλος αἰτέαε, καὶ ὁ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλη δὲ ὁ κεκοδάμων Οὐδυσσεὺς, ὄρχησθ' ὡς παύοντι περιπεσῶν. ἀλλὰ τότε γὰρ εἶπε ἀπὸ στυγερομένη τὰ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰ ἐσθῆτας ἀπερρίπτων· οἱ μὲν στυφροτάδης, καὶ αὐτὸ τῆτο, ἰδιώται, τῆ μὲν δι' ἀρχήματος ὅτι ἐσοχασμένοι, ὅτι δὲ χεῖρον ἢ ὁ κρητῆρον ὀρώντες, ἄκρον δὲ μίμησιν τῆ πάρος τὰ ποιαῦτα

C οἰόμενοι εἶ). οἱ ἀσφότεροι δὲ, στυλιέντες μὲν, καὶ αἰδουμένοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ὅτι ἐλέγχοντες δὲ σιωπῆ δὲ παρ' ἄλλοις, τοῖς δὲ ἐπαύοις ἐαυτῶν τὴν ἀνομίαν τῆς ὄρχησεως ἐπιμαλύτωντες, καὶ ἀκριβῶς ὀρώντες ὅτι ὅτι Αἴαντος, ἀπὸ ὄρχησθ' ἑαυτῶν τὰ γιγνομένα μὲν. ἔ γὰρ ἔρκεσθαι τούτοις ὁ θνητῶν, ἀλλὰ καὶ μακροῦ τούτου γελοῖοτερον ἔπαρξε· κατὰ βῆσθαι γὰρ εἰς τὸ μέσον ἐν τῆ βελῆ, δύο ὑπαπικῆν μέσος ἐκατέζετο, πῶν δὲ δῶτων μὴ καὶ αὐτῆν πῆνα ὡς παρ' ἄλλοις μασιγῶσθαι λαβῶν καὶ ὁ παρ' ἄλλοις οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλωσαν, οἱ δὲ ὑπαπικῆν, μὴ ἄρα ἐκ τῆ ἀγαν μιμήσεως εἰς τῆ τῆ πάρος ἀπὸ τῆ ὑπαπικῆν καὶ αὐτὸν μὲν τοῖς, φασὶν, ἀσπῆσαντα, ἔτω μετὰ μοῦσθαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὡς τε κῆ νοσησθαι ὑπὸ λυπῆς, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανία κατεγνωσμένοι καὶ ἐδήλωσέ τε τῆτο σαφῶς αὐτὸς. αἰτιούτων γὰρ αὐτῶν τῆ συσασιωγῆν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὄρχησασθαι αὐτῶν, ὡς παρ' ἄλλοις ἀμῶν τὸν ὑποκριτῆν,

ἔφη πρὸς τὸ θεᾶσθαι, Ἰχθυὸν ὅτιν ἄπαξ μα-
 νῶαι. μέλιτα δὲ αὐτὸν λῶϊασεν ὁ αὐταγωνι-
 στής, καὶ αὐτὴ τεχνὸς τῆ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐ-
 πάλῃ γράφοντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρονίως
 πλὴν μανίας ἔπεικρίνατο, ὡς ἐπαμειβίωται,
 μείνας ἐν τῇ τῆς ὀρχήσεως ὄρειον, καὶ μὴ
 παροινῆσας εἰς πλὴν ἔπεικρίσιν. Ταῦτά σοι ὦ
 Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπολλῶν περὶ ἐδέξασ
 ὀρχήσεως ἔργα, καὶ ὀπιτηδύματα, ὡς μὴ
 πτόνυ ἀρτοίομοι ἐρωτικῶς θεωροῦν αὐτά. εἰ
 δὲ βουληθεὶς κοινωνῆσαι μὲ τῆς θεᾶς, δὲ οἷ-
 εἰ δὲ ἐγὼ πτόνυ αἰλωτοῦ μόνον σε, καὶ ὀρχησομα-
 νήσουντά γε πρὸς ἐπὶ. ὡς τε ὁ δὲν δέησιν μὲ τῆς
 Κίρκης ἐκείνη πρὸς σὲ εἰπεῖν, δὲ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ἔπι πτόνυ τὰδε φάρ-
 μακ' ἐτέλεθες.

θελεῖσθαι γὰρ, καὶ, μα' Δί', ὄκ' ὄνου κεφαλὴν,
 ἢ σὺς καρδία ἐξείδεις. ἀλλ' ὁ μὲν νόσος σοι ἐμ-
 πεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ, ὑφ' ἡδονῆς ὁ δὲ ὀλί-
 γον τῆ Κυκεωνίως ἀλλὰ μετὰ δῶσος πρὶν. ὁ δὲ
 γὰρ ὁ Ὀμηροῦ πρὸ τῆς Ερμού ράβδου τῆς
 χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θελεῖ
 δι' αὐτῆς, ὡν ἐτέλεθ' ἴσθεις δ' αὐτὴ καὶ ἔπεικρί-
 ντας ἐγείρει, τῆ το ἀτεχνῶς ὀρχησις ποιῆ, καὶ τὰ
 ὄμματα θελεῖσθαι καὶ ἐξηγησέμεναι ποιῶσα,
 καὶ ἐπεχίρουσα πλὴν ἔπεικρίνοισι πρὸς ἕκαστα
 τῆ δρωροῦν. ΚΡΑ. καὶ μὴν ἡδὴ ἐγὼ, ὦ
 Λυκίε, πείθομαι τέ σοι, καὶ αἰαπετοῦ αἰμα
 ἐγὼ καὶ τὰ ὄπτα, καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησὸ
 γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θεᾶσθαι ἴης, καὶ
 ἐμοὶ πτόνυ σαυτὰς θεᾶς καὶ λαμβάνειν, ὡς
 μὴ μόνος ἐκείνην σοφώτερος ἡμῶν ἐπιδόμοις.

A inquit ad theatrum, Satis superque esse
 semel insaniuisse. Maximè verò omnium
 eius animum discruciauit æmulus. Cùm
 enim idem Ajax illi ex composito defal-
 tandus esset, adèd modestè & temperan-
 ter eius repræsentavit insaniam, vt ma-
 gnam inde laudem reportaret, saltatio-
 nis fines nusquam egressus, neque repre-
 sentando furenter in quenquam debac-
 chatus. Hæc tibi ὦ amice pauca sanè ex
 perquam multis decerpta ostendi saltat-
 ionis studia atque exercitia, ne prorsus
 indignè aut dolenter patiaris si ista liber-
 ter & magna cum voluptate spectare so-
 leam. Cæterùm si animus est te mecum
 eiusmodi participem esse spectaculi, fat
 scio illius illecebris te captum iri, insuper
 etiam tripudiatum. Iraque nihil opus
 est vt illud Circes dictum tibi occinam,

*Obstupui quòd te nil pharmaca nostra bi-
 bentem Demulxere.*

Haud dubiè enim demulceberis, & per
 Iouem, neque asini caput, neque porci
 cor habebis, verùm mens tibi firmior e-
 rit, & cultior. Tu verò præ voluptatè
 quam spectando mirificam capies, non
 multum Cyceoni potando tribues. Nam
 quod Homerus de Mercurij virga aurea
 affirmat, quòd illius adminiculo, quorum
 oculos voluerit, in somnum soluat, rursus
 alios dormientes excitet: hoc planè effi-
 cit saltatio, & oculos demulcens, & excu-
 bare faciens, & mentem ad singula hu-
 manæ vitæ acta accuratiùs discutienda
 excitans. C R A. Atqui iam tuis me Lu-
 ciane dictis persuasisti, iamque mihi pa-
 tent & aures, & oculi. Et vide ὦ amice vt
 memoria teneas, vt si quando posthac in
 theatrum iueris, me tecum vnà pariter
 spectatum abducas, ne tu solus inde no-
 bis sapientior regrediaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

LEXIPHANES. Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Deridet hoc dialogo Lucianus Cacozeleos istos, & affectatores obscuri atque inusitati sermonis,
 qui dum verbis plerunque obsoletis, & ab vltima vetustate repetitis, interdum etiam nouis, & à
 se confictis, omnia obscurant, & quasi quibusdam tenebris inuoluunt, egregiè eloquentes ac docti
 perhiberi cupiunt: ficto ad hoc exemplo Lexiphanis cuiusdam, quem, dialogum quendam ad imi-
 tationem (vt ipse quidem videri vult) symposii Platonis compositum, recitantem introducit, adèd
 ineptum atque ridiculum, vt propter verborum obscuritatem, quæ tamen eiusmodi sunt, vt vix ab
 ipsis illis antiquæ comædiæ scriptoribus, ex quibus pleraque ea desumpta sunt, si redeant, intelligi

satis posse videantur: res quoque, & ipsum argumentum eiusmodi sint, ut non facile quicquam frigidius excogitari queat. Quo illud nimirum indicare voluit, affectatores istos, dum non res quas dicant, sed verba ad qua res accommodent, querunt, in utroque pariter ridiculè ac stultè sese dare solere. Subijcit tamen ad finem par. nescis quasdam, quibus eundem hunc Lexiphanem, rectam eloquentia, ac studiorum bonorum rationem edocet: quale quiddam infra quoque in Rhetorum didascalio facit, ubi duplicem ad eloquentiam comparandam viam proponit: alteram asperam quidem sed veram ac rectam: alteram autem compendiosam ac facilem, sed ad novum atque affectatum istud genus, cuius exemplum hic proponit, ducentem. Semper autem hoc hominum genus apud omnes odio habitum fuit. Quid enim detestabilius, quàm id quod omnium præstantissimum à natura accepimus, & quo solo à cæteris animantibus differimus, ita corrumpere ac deformare, ut iam neque effectum amplius suum habeat (quem enim moueant aut doceant non intellecta?) neque ad id adhiberi queat, ad quod ab initio comparatum est. Proinde & olim legimus, Augustum Casarem ob hoc vitium Mecænatem & item Caium nepotem reprehendere solitum: & apud Athenæum iridentur cum alij quidam, tum Dionysius, qui virginem *μυρωδρον*, & bouem *γαρότερον*, & porcum *ιαχρον*, & alia id genus nouis atque affectatis verbis dixisset. Nostra quoque ætate Dialogus Ostoræ atque Volscorum ille, indicio est quantum ab hoc dicendi genere, doctorum ingenia semper abhorruerint. Porro quod ad versionem attinet, equidem veniam à lectoribus precor audacie huius meæ, qui scriptum ad eò tenebrosissimum, & alicubi (ut videtur) non satis integrum quoque, vertendum mihi sumperim, præsertim in tanta veterum authorum paucitate atque penuria, sine quibus pleraque intelligi hic rectè non possunt. Quod sanè haud unquam facturum fuisset, nisi institui operis, & amici eius cui hanc operam locavi, maiorem quàm fame rationem habendam putassem. Nā illud ingenie fateor, me non pauca planè adhuc affecutum non esse, & pleraque per coniecturas & modica quedam vestigia incedendo, leuiter, & quasi per quandam transfennam, ut dicitur, magis aspexisse quàm deprehendisse. Ob que etiam si reprehendendus fuero, illud tamen non omnino contemnendum effecisse me puto, quod per hoc aliis ac doctoribus quibusdam ansam inuestigandi atque ultra contendendi præbuisse videor. Neque verò illud me latet, quòd hoc argumentum non simplicibus verbis vertendum atque tractandum fuerat, & quòd simili aliquo dictionis genere ludendum, & Grecis respondendum erat, propterea quòd hic nihil aliud quàm verba, & eorum siue antiquitas siue obscuritas spectanda veniant, rebus ipsis ne tantillum quidem eos qui hæc Latine legant, iuuantibus: sed tamen cum in eo genere ipse mihi nihil tribuam, neque me dignum aliquid præstare posse videam, malui equidem quibuscūque verbis ac modis reddere hæc: cetera autem que ad ludum & festiuitatem pertinent, illis relinquere; qui & ingenio plus valent, & in eo genere aliquando periculum fecerunt.

LVCIA-
NVS.

Exiphanes, formosus ille, cum libro scilicet. LEX. Per Iouem, Luciane, scriptum est hornum quoddam meorum, calidum adhuc. LVCIA. Iam enim quippiam de squaloribus nobis scribis? LEX. Haud equidem. Neque verò squalorem dixi, sed venustas quædam est scriptum adhuc recensita appellare. Tu autem videris aures sordibus oppletas habere. LVC. Ignosce amice: nam multum affinitatis inter se habent calor & squalor. Sed dic mihi, quodnam argumentum scripti istius est? LEX. Conuiuium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. LVC. Multi quidem Aristones sunt, sed tu, quantum ex symposio colligere licet, Platonem vidère mihi dicere. LEX. Rectè sentis: ceterum quod dicitur, ut facile cuius alteri inexplicabile fuisset. LV. Proinde mihi pauca ipsius libri recita, ut ne omnino expers sim epuli istius: nec tar

Εξιφάνης ὁ καλὸς μὲν βιβλίου. ΛΕΞ. ἢ Δί', ὃ Λυκίῃ, γράμμα ἔστι τῆτινόν τι τῷ ἐμῷ νεοχμῶν. ΛΥ. ἤδη γὰρ τι αἰεὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις; ΛΕ. οὐ δῆτα, ὅσθι αὐχμῶν εἶπον, ἀλλ' ὅσα σοι ὁ ἄρπη γράφεις ἔγωγε καλῶν, σὺ δὲ, κυψελόβουσα ἔοικας ἔχῃν ὦτα. ΛΥ. σύ γινώθι, ὃ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τῶ αὐχμῶν ὁ νεοχμῶν μετέχῃ. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῶ συγγραμμάτι; ΛΕ. ἀπίστυμποσίαζω τὸν Αείτωνος ἐν αὐτῷ. ΛΥ. πολλοὶ μὲν οἱ Αείτῶνες, σὺ δὲ, ὅσπιν ἀπὸ τῆ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕ. ὀρθῶς ἀέθρως. ὁ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω πῶντι αἰόντων ἀπ' ἐμῶ. ΛΥ. οὐκ οὐκ ὀλίγα μοι αὐτῶ ἀνάγνωθι τῆ βιβλίου, ὅπως μὴ πῶν τὰ πασιν ἀπολεθῶν τῆς ἐστίασεως νέκτα-

οὗτος γὰρ ἦνος ἔοικας οἰοζήσῃ ἡμῖν ἀπὶ αὐ-
 τῶν. Λ Ε. τὸν μὲν εἴρωνα πεδῶν κατὰ βα-
 λεῖσιν δὲ, ὅπως ποιήσας τὰ ὄτια, ἤδη ἄκασ-
 ἀπέτω δὲ ἢ ὅτι οὐστρα ἢ Κυψελίς. Λ Υ Κ.
 λέγε θαρρῶν, ὡς ἔμοιγε οὔτε Κυψελός τις,
 οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κέθηται. Λ Ε.
 σὺ περὶ δὲ μέγαξυ ὅπως Διφραϊνομένη, ὃ
 Λυκίον, τὸν λόγον, εἰ δὲ ἀρχὴς γε ἔστι, καὶ
 πολλῶν πλὴν ὄλιγων ὅτι πεδῶν κρύουτος, καὶ δὲ-
 λεξίς, ἐπὶ δὲ, διώνυμος. Λ Υ Κ. ἔοικε τοῖς
 πῶσι (ἢ), σὺς γὰρ ὦν, ἀλλ' ἀρχαί ποτέ. Λ Ε Ξ.
 εἶπε δὲ πηλοσώμῳ, ἢ οἷ ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἶ-
 πε δὲ πηλοσώμῳ ἐπὶ Λυκίῳ· νῦν
 δὲ ἤδη χαμερός ἔστι χρεῖσθαι ὃ ἠλιοκαές, καὶ
 παρὸς πλὴν εἴλωθεν ἑρεσθαι, καὶ λουσαρῶντος,
 ἀρπαστῶν καὶ ἤδη γε ἀπειτητέα. σὺ δὲ, ὃ
 παῖ, ἔλεξάμεθα μοι, καὶ βύρταν, καὶ φασάνα,
 καὶ ῥόμματα, καυσολῆν ὃ βαλασθον, καὶ
 τὸ πύλαρον κομίζων. ἔχῃς δὲ χαμάζε πῶσι
 τῶν ἐχθροσθηκῶν δὲ ὄλοω. σὺ δὲ τί καὶ πῶσι
 ξίς, ὃ Δεξίφανες, ἢ ξίς, ἢ ἐλυπύσῃς ἐπὶ αὐτό-
 ρι; καὶ γὰρ, ἢ ἐγὼ, πείπαλαι λυπῶ. ὅτι
 ἀπὸ τῶν τε γὰρ ἐγὼ, καὶ τὰ ἀμφὶ πλὴν τράμιν
 μαλακίζουσι, ἔσ' ἀφραβῆς ὀχιθίς. ὃ γὰρ
 ἀφραβῆς ἐπέπερξε, καὶ τὴν ἀσπυλιά-
 ζων αὐτὸς. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ ὅτι ἀκμῆς ἢ
 πῶσι ἀρχῶν κατὰ βασιλῶν γὰρ τοῖς ἐργάταις λι-
 γνείζοντες πλὴν ἑρηνίῳ ὀδῶν. τοῖς δὲ, τὰ φον-
 τῶν ἐμῶν πατρὶ κατὰ σκυδῶντες. στυτυμ-
 βωρυχίσας οἷον αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχόρσι τὰ
 αἰδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα σὺλχειροπνήσας,
 ἐκείνοις μὲν Διφραϊκῆ, τῶν τε κρύουσι ἐνε-
 κα, καὶ ὅτι καύματα ἢ. οἶατα δὲ, ὡς ἐν κρύφ
 σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα, ἐγὼ δὲ πῶσι
 ἐλθὼν τὰ δῶματα, σὺρῶν τε ὄρον ἐν
 αὐτοῖς πεφυκῶτα, καὶ γηπατῆλοις πινὰς ἀο-
 ρύξας, καὶ τῶν σκαυδίκων, καὶ βρακαίων λα-
 χαυσοπῶντος, ἐπὶ δὲ καὶ χεῖρας παρὰ μῶντος
 (οὔπω δὲ οἱ λυμῶνες ἀποσμία ἢ τῶν, ὡς αὐ-
 τοποδῆτι βαδίζειν) ἀνατεθεῖς ὅτι πλὴν ἀ-
 φραβῶν, ἐδαρρῶν τὸν ὄρον. καὶ νῦν βαδί-
 ζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμῶ, καὶ μετα-
 κιά ὃ σῶμα, καὶ δέομαι Διφραϊνομένη ἐν τῶν
 ὕδατι ὅτι πλῆστον, χαίρω δὲ μὲν καύματι
 ἀπολυομένης. ἀποδρέξομαι οἷον καὶ αὐτὸς
 τὴν παῖδα, ὃν εἶχες ἢ πῶσι τῆ Λεκιθοπῶλιδι,

A enim quoddam pocillaturus ex ipso no-
 bis esse vidēre. LEX. Cauillatorē igitur
 hunc abste in humum proiice. Ipse verò
 auribus factis permeabilibus, auscultra iā;
 absit autem obturattix ista Cypselis. LV.
 Dic audacter. Nam mihi quidem nequē
 Cypselus neque Periander in auribus re-
 sidet. LEX. Aduerte itaque interea quo
 pacto peragam, Lycine, orationem, an ea
 principium cōmodum utique habeat, ac
 multū eloquentiæ præ se ferat, stilo haud-
 quaquam trito atque obuiο composita,
 præterea autem & verbis bonis ornata.
 LVC. Apparet huiuscemodi esse, præfer-
 tim tua cū sit: sed incipe tādē. LEX.
 B Proinde cœnabimus postea, inquit Cal-
 licles. Exin vespertinū illud (quod solet)
 in Lycéo obambulabimus. Iam nunc au-
 tem tempus est vngendi, pro meridiano
 atque æstiuo more, & ad solis splēdorem
 apricādi, ac postquam lauerimus, panem
 esitandi. Atque adēdō abeundum iam est.
 Tu verò puer strigilem mihi, ac vestem
 pelliceam, linteāque, & saponem, vt mit-
 tas in balneum, atque ablutoriam vt affe-
 ras. Habes autē humi iuxta armariolum
 duos obolos. Sed & tu quid ages Lexi-
 phanes? Veniēsne, an ampliū hic demo-
 raberis? Tum ego, Iam olim, inquam, la-
 uaturio. Nam & egre incedo, & ex iis que
 circa anum sunt, malē habeo, mula clitel-
 laria veltus videlicet. Approperabat e-
 nim multo, tamen si claudicaret ipse. Sed
 & in ipso agro absque labore nō fui. De-
 prehendi enim operarios cantillantes æ-
 stiuam cationem, eos nimirum qui patri-
 meo sepulchrum extruebant. Postquam
 igitur cum illis vnā fodissem, & cum iis
 quoque qui ripā aggerebant, ipse parum-
 per manum operi admouissem: illos qui-
 dem reliqui & frigoris causa, & quia vre-
 do quædam erat. Scis autem quod in fri-
 gore vehemēti vredines generentur. Ego
 verò obambulans culta agrorum, etiam
 allia reperi inter ipsa enata. Ac terræ cla-
 uis aliquot effossis, Scanariisque herbis &
 Bracanis esui collectis, præterea & hor-
 deo cōempto (nondum autem prata flo-
 rescentibus vitibus fragrabāt, vt pedibus
 incedere liberet) sublatus in mulam, at-
 triui summum podicem. Et nunc ex eo
 ægre & cum dolore incedo, & sudo fre-
 quenter, & corpore languesco, opusque
 habeo quāplurimum in aqua pernatere.
 Iuuat autem post laborem abluī. Proin
 & ipse puerum curriculo ablegabo, quem
 verisimile est aut apud Lecithopolidem,

aut certè apud eum qui sacculos distrahit, me expectare. Atqui edictum illi fuerat, ut ad Selga obuiam veniret. Sed in tempore eum ipsum, adest, mercatus panem collostratum, & alios subcinericios, & cepas virentes, & fucas, & œbum istum, & leporinam, & bouis intestinum illud multiplex & rugosum, & phoctas. Euge, ô Atticion, rectè abs te factum, quòd magna itineris peragendi parte me subleuasti. Ego verò, inquit ille, Sillus propemodum here factus sum, dum te circumspecto. Cæterùm vbi tu heri cœnasti? Num apud Onomacritum? Haudquaquam per Iouem, inquam ego, sed rus ibam, vbi ripæ aggerem protendi. Scis autem quàm studiosus agrorum sim. Vos autem fortasse putabatis Cotaborum strepitus exercuisse me. Sed ingressus, hæc atque alia suaviter condito, ac mastram emunda, ut thridacinas nobis pinfatis. Ego autem abiens, in sicco & ad solem vngar. Et nos, inquit Philinus, ego videlicet & Onomarchus, & Hellanicus hic, sequemur. Nam & gnomon medium iam horologium umbra designat, & periculum est ne in aqua ista impura, & aliorum eluue coinquinata, lauandum nobis sit à tergo Carimantum inter fecem vulgi, confertis illis vndique nos trudentibus. Ibi tum Hellanicus, Ego verò, inquit, etiam agrè intueor, & mihi pupillæ oculorum quasi quodam atramento offuscatae sunt, & niçto frequenter, & lacrymas subinde emitto: atque ipsi mihi oculi medicinam gestiunt, ac opus habeo Æsculapii filio aliquo, medicinæ ocularis probè perito, qui miscendo atque infundendo medicamentum aliquod, rutilare mihi faciat oculos, & non amplius lipitudine laborare, aut humidum & aquosum videre. Atque huiuscemodi quædam inter nos verbis profecuti, omnes qui tum aderamus, abiuiimus. Et postquã venimus ad gymnasium, exuti vestibus, alius quidem pancratio, alius autem lucta & palæstra recta exercebatur, alius pinguit perunctus membra variè detorquebat, alius iaculo contendebat, alius plumbeos quosdam lapides obnixè atque vibratim tenens manu iaciebat. Deinde vbi mutuo exercuissemus nos, atque alter alterum postergassemus, gymnasiòque satis illusissemus: ego quidem & Philinus, postquam in labro calido abluissemus nos, abiuiimus. Reliqui verò, vbi caput frigida tinctum, Delphinum more immersissent, mirabili quodam modo inter aquas iuxtà adnatabant. Reuersi autè iterum, diuersis locis diuersa agitabamus.

ἢ τῶν ὄντων ζυμοποιῶν μετὰ ἐμὴν κή-
 ποι ὁρῶντο αὐτῶν ὅτι τὰ Σέλγη ἀπὸ
 πάντων. ἀλλ' εἰς κερὸν ἔποσι αὐτὸς ἐμπολήσας τε
 ὡς ὄρω πυριάτιον τέπνα, & ἔγκρυφίας, καὶ γή-
 τειά, & φύκας, καὶ οἶον τουτονί, & λωγαίον,
 καὶ τῆ βοῦς ὁ πολὺ πηλὸν ἐγκαπὸν, καὶ φώ-
 κας, Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἀβία πη ἐποί-
 ησας ὁ πολὺ τ' ὄδου, Ἐγὼ δὲ, ἦσ' ὅς, σίλλος, ὦ
 δέσποτα, γεγλήμισα, σὲ περὶ ὁρῶν. σὺ δὲ ποῦ
 ἔδεις ἐδείπνεις; μὴ τῶν ὀνομακρίτων; οὐ
 μὲ Δί', ἡ δὲ ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρὸν δὲ ὠχόμην,
 ψύπταν κατὰ τείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαργος
 εἶμι, ὑμεῖς δὲ, ἴσως ἕεσθε μετὰ τῶν κητῶ-
 νοις. ἀλλ' εἰσιῶν, τῶν τὰ τε καὶ τὰ ἄλλα κηδύ-
 νην, καὶ τὴν κέρδου σμῆν, ὡς θριδακίνας
 μάποιτε ἡμῖν, ἐγὼ δὲ ξηραλορφίω ἀπελ-
 θῶν. καὶ ἡμεῖς, ἦσ' ὅς ὁ Φιλίνος, ἐγὼ τε, καὶ Ὀνό-
 μαρχος, καὶ Ἑλληνικός ἔποσι, ἐφόμεθα. καὶ γὰρ
 ὁ γνῶμων σκιάζει μέσση πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν
 λουτείῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπι τῆ Καρι-
 μάντων, μὲ τῆ σὺρφακος βύζιον ὡς ζυμο-
 νοι. & ὁ Ἑλληνικός ἔφη, Ἐγὼ τ' καὶ δυσωπῶ, καὶ
 γὰρ τὰ κέρρα μοι ἔπιτερόλωσον, καὶ σκαρ-
 δαμυκτῶ θάμψ, καὶ ἔρπιδακρῖς εἶμι, & τὰ
 ὀμματα μοι φαρμακῆ, & δέουσι Ἀσκλη-
 πιάδου πινὸς ὀφθαλμοσφου, ὅς παραξίας, καὶ
 ἐγχείας μοι φάρμακον, ἀπὸ θριδακίαν ποιήσθ
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι,
 μηδ' ἐδερὸν βλέπειν. τριαῦτα ἄττα διεξίον-
 τες πάντες οἱ παρόντες, ἀπὸ τῆ κἀπει-
 δητῆ ἠκοῦν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπὸ τῆ ἀπὸ
 ἠδῆ, ὁ μὲν τις ἀχροχρειασιμῶ, ὁ δὲ τῆ, τραχηλι-
 σμῶ, & ὀρθοπάλη ἐχρῆτο, ὁ δὲ τῆ, λίπα χριστά-
 μῆνος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ τῆ, ἀντέβαλε τῶν κωρύκων,
 ὁ δὲ τῆ, μελυδακίνας χερμαδίους ἔραγδῶν
 ἔχων, ἐχρῆτο βόλῃ. εἶτα στυπείντες, καὶ
 ἀλλήλοισι κατόπι σάμμοι, & ἐμπάξαντες
 τῶν γυμνασίων, ἐγὼ μὲν, & Φιλίνος ἐν τῆ θερ-
 μῆ πύελῳ καταπονηθέντες, δέξαι μὲν οἱ λει-
 ποῖ τῆ, ὁ ψυχροβαφῆς κέρρα δελφινίσμα-
 τες, πρῆνεον ἔσπορῶν χροῖ θάμψσιως. δια-
 σπρέψαντες τῆ αὐτῆς, ἄλλοσε ἄλλα ἐδρῶμεν.

ἐγὼ μὲν, ὑποδητὰ, ἰώμος, δέξομαι πλὴν κε-
 φάλῃ τῇ ὀδοντῇ ξίφρα. Ἐ γὰρ ἔκρητον, ἀλ-
 λα σπαφίον ἐκεκέρμην, ὡς αὐτὸς ποσὶ πολλῶν
 τὸν κόνιον, ἔτι κερυφαίαν ἀποκαρμηνώσας.
 ἄλλος ἐθερμότερα, ὃ ἢ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὃ δὲ,
 θρασύ ποιῶν τὰς ῥαφαίδας, ἐμυσίλατο τῶν
 ἰρτυρῶν ζώμα, ἄλλος ἡσθε φαυλίας, ὃ ἢ ἐρ-
 ρόφῃ τῶν κρητῶν. καὶ περὶ χαλκῶν, ἐπὶ ἀγ-
 κῆνος ἐδὲ πνυμῶν, ἐκείνο ἢ ἐπὶ ὀκλαδίαι, ἐπὶ
 ἀσκαίται. Ὁ μὲν δὲ δὴ πνον ἔτι ἀπὸ συμφο-
 ρῶν. περὶ εὐκράσας ἢ πολλὰ, ἐπὶ ποικίλα, διχ-
 λα ὑφα, ἐπὶ χελίδες, ἔπειτα, ἐπὶ τοκάδος
 ὑὸς ὃ ἐμφοροδοχὸν ἐντερον, ἐπὶ λαβὸς ἐκ τα-
 γλῶν, ἔπειτα, ἔπειτα, ἔπειτα, ἐπὶ ποικίλα
 πινες κερυφαίαι, ἔπειτα, ἔπειτα, ἐπὶ ποικίλα
 μελιπόδα. τῶν ἢ ὑπορρυχίων τὰ σελέχια
 πολλὰ, ἐπὶ ὅσα ὀσφρακίνα ὃ δὲ ῥα, ἐπὶ τεμαχί-
 ποντικὰ τῶν ἐκ Σαργάνης, ἐπὶ κωπάδες, ἔπειτα
 ὄρνις στυφίος, ἐπὶ ἀλεκτρῶν ἢ δὲ ἀπαδός,
 ἐπὶ ἰρτυρῶν ἔπειτα. ἔπειτα ἢ ὄρνις ἰπποκῆν
 εἰχομῶν, ἐπὶ εὐὸς λαβὸς πογνώμενος κωλήν. ἀπὸ
 ῥαφίον ἢ σφαιροί, ἔπειτα, ἔπειτα, ἐπὶ ἀλλοι νο-
 μῶνιοι, ὑποδητὰ τῆς ἐορτῆς, ἐπὶ λαβὰν,
 ἐπὶ τὰ ὑποδητὰ, ἐπὶ τὰ ὑποδητὰ οἶνος ἢ ἔπειτα
 γρῶν, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ εὐρύσης, ἢ δὲ μὲν ἀγλυ-
 κῆς, ἀπὸ πηλὸς ἢ ἐπὶ. ποτήρια ἢ ἐκείνη ποτήρια
 ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὃ κρυμῆ μῶτω-
 πος, ἐπὶ τρυφῆς Μεντοουργῆς, ἐπὶ λαβὸν ἔχων
 πλὴν κέρκων, ἐπὶ βομβυλίου, ἐπὶ δὲ οὐκὺ πελον,
 ἐπὶ γηγῆ πολλὰ, οἶα Θερικῆς ὠπία, ἐπὶ ρυ-
 χαδῆ τε, ἔπειτα ἄλλα ὄσφρα. τὰ μὲν, Φωκῆν,
 ἐπὶ ἢ, Κνιδόθεν ποτήρια μὲν τοῖς ἀεμοφόρητα, ἐπὶ
 ὑδρὸς τρακῆ. κυμβία δὲ ἔπειτα, ἐπὶ φιαλίδες, ἐπὶ
 ποτήρια γραμματικὰ ὡς τε μεσὸν ἔπειτα ὃ κυ-
 λίκιον. ὃ μὲν τοῖς ἰππολέθης, ὑποδητὰ φλαζων,
 ἐπὶ κεφαλῶν ἡμῶν ἐπέτρεπε τὴν ἀνθρακῆς.
 ἐπὶ τὸ μὲν ἢ ἀμυσί, ἐπὶ ἢ δὲ ἀκροθῶρακες ἢ μὲν
 εἶτ' ἐπὶ χελιδνῶν κακχαίδι. ἐπὶ εἰσεκύλισέ τις
 ἡμῶν τῶν ποδοκτύπων, ἐπὶ τριγωνίσιαι. μὲν ἢ,
 ὃ μὲν τις ἐπὶ πλὴν κατήλιφα ἀπαρρηχσάμε-
 νος, ἐπὶ φόρημα ἐξήτει, ὃ ἢ ληνίδα ἐπαιζεν,
 ἄλλος ἐπὶ κροῦτο στυ γέλωτι πλὴν ὄσφω.

A Ego quidem subligatis crepidis, caput fricabam dentato strigile. Non enim in Cephij, sed in Scaphij modum tonsus eram, ut qui non multo ante mentum ac verticem detōdissem. Alius autē calida glutiebat, alius ventrem deiecitabat, alius raphanis in tenues partes concisis, absorbebat salvas ac pisculentas illas offellas, alius agrestes oliuas cōmanducabat, alius etiā hordeum ingurgitabat. Atque ubi iam tēpus erat, in cubitos inclinati cōenabamus. Positæ autē erant & sellæ & grabatula quædam. Proin cœna quidem collatitia erat. Apparata autem erant multa, & varia, bifida videlicet suilla, & laterū pulpamenta, & suminis quædam, & suis nuper enixæ intestinum illud quo fœtus recipit, & hepar è sarragine, & alliatum, & Abyrtace, & similia quædam condimenta opipara, deinde & Thrymmatides, & frictillæ ficulnis foliis inuolutæ, & ex melle dulciaria. Ex natatilibus autē & marinis cartilaginea multa, & quæcunque ostraceis reguntur, & offæ ponticæ, eorū quæ sportulis siue nassis excipiuntur, & anguillæ copaides, & gallina altilis, & gallus qui canere desit. Etiam piscis erat parasitus, & ouem totam in furno assatam habebamus, bouisquæ iam grandioris atque æuo confecti pernam anteriorem. At verò panes aderant siliginei, non mali, & alij nouilunares, post festum ceu præterito vadimonio dilati, & holera tum subterranea, tum in altum excrefcentia. Vinum autem erat non vetus, sed ex iis quæ in vtribus offeruntur, quod iam multum quidem desiderat esse, nondum tamen ad plenum coctum erat. Pocula verò posita erant omnis generis in Delphinide mensa, puta crater ille occultator frontis, & clauatus, Mentoreum opus, habens ansam prehensu facilem, & Bombylius, & Dirocypelum, & fictilia multa, qualia Thericles coquebat, multicapaciæque, atque alia lati oris, quorum quædam ex Phocæa, alia verò è Gnido aduecta fuerunt. Omnia verò tenuia, fragiliâque, ac teneras testas habentia. Erant autem ibi & cymbia, & parvæ phialæ quædam, & pocula quædam grammatica, ita ut plenus esset abacus. At verò lebes furnarius ebulliens, in caput nobis euertit carbones. Bi-

bimus autem continuis haustibus, & iam inebriati eramus, atque exinde vngebamur cancharide, & introduxit nobis quispiam podocypam, & trogonistriam, atque exinde aliusquidam in tabulatum assultans, irrumpendi locum quærebat, alius autem crepitu ac plausu digitorum ludcbat, alius porrò cum risu lumbos lasciuiter agitabat.

Atque interea ubi iam lauissemus, comestantes ad nos intrò irruerunt, vltro, non accersiti, Megalonymus caussarum ac litium sectator ille, & Chærea aurifex, is qui tergum variegatum habet, & Eudemus Ocataxis. Ego verò interrogabam eos, quidnam accidisset eis cur tam serò venirent. Chærea igitur, Segmentum quoddam, inquit, & inares & pedicas filiae meae apparabam, & ob hoc ad repotia vobis veni. At ego, inquit Megalonymus, aliis rebus occupatus fui. Dies enim fuit haudquaquam iudicialis, ut scitis, & nefastus: proinde, utpote silentio in foro existente, neque perorare licuit, neque per diem dicendo, aquam & clepsydram dispensare. Cùm audissem autem quòd Imperator conspiciendum sese praberet acceptis vestibus inusitatis, & bono stamine textis, subligatisque calceis antea non gestatis, proripui me ipsum foras: atque exinde statim incidi in Daduchum & Hierophantem, ac ceteros arcanis ac turpibus operantes, qui Diniam obtorto collo ad magistratum rapiebant, reum facientes, quòd ipsos nominasset, idque cùm sciret quòd ex eo tempore quando initiati fuissent, & sine nomine forent, & innominabiles, utpote sacrinomines iam facti. At nescio, inquam, quèmnam hunc Diniam dicas. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in tabernis aleatoris homo perditus, ex egenis ac vilibus istis, semper comatus ac squalidus, endromidum aut baucidarum calceamento subligatus, ac veste manicata indutus. Quid igitur, inquam, dedigne poenas aliquo modo? an calcibus insultans aufugit? At verò ille, inquit Megalonymus, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Nam Imperator segregatum, & à reliquo grege seorsum amotum, circumdatis illi manicis, & intento vinculo collari, in pedicis ac tibialibus tormentis degere hominem fecit. Quare in vinculis existens, pedebat nonnihil miser ille præ timore, & crepabundus erat, pecuniâque pro redimenda vita dare volebat. At me, inquit Eudemus, summo diluculo accersiri ad se fecit Damasias, is qui olim quidem athleta fuit, multasque victorias retulit, nunc autem præ senectute iam à certaminibus abstinet. Nosti aream statuam in foro positam. Ac alia quidem picando, alia inflammando peregi. Domum enim deducturus hodie fuerat filiam suam ad novum maritum, iamque adeo exornabat illam, cùm interea anxium quoddam malum interueniens, diremit festum.

ὁ γὰρ

Nam frigoris impatiens sum, & tepesca-
 ctus libentius audiuerō digitis gesticu-
 lantes istos, tibicinem puto & Barbitæ-
 dum. Quid hæc ais, Eudeme, inquam, an
 tu silentium vobis imperas, tanquam ore
 carentibus, & lingua spoliatis? Mihi verò
 & lingua iam pridem dicturit, adeoque
 iam animo prouehebar quasi antiqua vo-
 bis narraturus quædam, & ablaturus om-
 nes vos lingua. Sed tu simile quiddam
 fecisti mihi, ac si quis nauem onerariam
 tribus instructam velis, secundo vento
 nauigantem, implentibus linthea Notis,
 prosperè labentem, & per summos flu-
 ctus euntem, retinaculis quibusdam an-
 cipitibus, ancoris ferreis, naualibusque
 pedicis demissis retineat, & cursus impetum
 inhibeat, inuidens videlicet tranquillitati.
 Proinde, inquit ille, tu quidem, si
 placet, nauiga, & nata, & curre per vndas
 intempestas: ego autem interea bibens,
 de terra, vt Homericus ille Iupiter de ru-
 pibu alicunde, aut de summo cæli vertice,
 spectabo & te iactari fluctibus, & nauem
 ipsam de puppi à vento aquis immerfari.
 LV C. Satis ò Lexiphanes & potus & lætationis istius. Ego enim tibi e-
 brius iam sum, & nauseo: & nisi quamprimò
 euomuerō ista omnia quæcūque re-
 citando persecutus es, sat scias, videor
 mihi mox insanus ac furiosus fore, obstre-
 pentibus mihi vndeque verbis istis, quæ
 mihi modo offudisti. Quamquam à princi-
 pio ridere in mentem veniebat mihi il-
 lorum gratia. Verùm postquam ea multa
 atque omnino similia erant, miserebar
 tui ob miseriam & infelicitatem istam,
 cum viderem in labyrinthum quendam
 irremediabilem incidisse te, morbūque
 ægrotare maximum, imò verò atra bile
 percitū. Cogito itaque apud me ipsum,
 vnde tam multa mala collegeris, & quam
 longo tempore, & vbi denique conclusum
 habueris tantum examen absurdarum
 ac distortarum vocum, quarum alias
 quidem ipse finxisti, alias autem defossas
 alicunde eruens, iuxta iambicum illud,

Pereis, miserias qui eligis mortalium:

tantum cœnum vnde quaque cogens, in
 me exhaustisti. Porro videris mihi nemi-
 nem amicum, aut familiarem, aut bene-
 uolum habere, neque etiam in virum li-
 berum, & qui loquendi libertate uteretur,
 incidisse vnquam, qui vera monedo,
 liberaret te à morbo isto intercutaneo,
 quo quidem correptus es. & præ malo il-
 lius, periculum ne disrumparis, sustines,

καὶ μὴ χιμοθνήσειμι, καὶ χλιαυθεῖς, ἢ ἄλλοι
 ἀκούοιμι τῆς χροσόφων βούτων, τῆ τε αὐ-
 λητῆς, καὶ τῆς βαρβοιτωδοῦ. τί τῶτα ἔφη-
 σα, ὦ Εὐδήμε; ἡ δὲ ἐγὼ ἀλογίαι ἡμῶν
 ὑπερτάτης ὡς ἀσόμενοι οὖσι, καὶ ἀπεγλωπι-
 σμένοις. ἐμοὶ δὲ, ἢ γλωτῆά τε ἡδὴ λογαῖ, καὶ
 δὴ ἀνηρόμῳ γε ὡς ἀρχαιολογήσαν ὑμῶν, ἔ-
 κατὰ μύφων ἀπὸ γλωτῆς ἀπὸ μύφας· ἀλλὰ
 σὺ δ' ὅμοιον εἰργάσω με, ὡς ὅτ' εἴ τις ὀλκεί-
 दा τειαφύδρον ἐν εἰρα πλέσθον, ἐμπε-
 πνυματωκῆρου τῆ ἀκαθῆς, διφοροδύ-
 τε, καὶ ἀχροκυματῆσθον, ἐκπορᾶς πινὰς ἀμ-
 φισόμενοι, καὶ ἰσχαδάς σιδηρᾶς ἀφείας, ἐν ναυ-
 σιπέδας, αἰαχαπίροι τῆ δρόμου δ' ῥόθιον,
 φθόνω τῆς διλυεμίας. ὀσκούῳ, ἢ δ' ὅς, σὺ
 μὴ, εἰ βάλει, πλῆ, καὶ νῆ, καὶ τῆ κατὰ τῆ
 κλύδωνος. ἐγὼ δὲ ἀπὸ γῆος, πίνων ἅμα, ὡς-
 ὅτ' ὁ τῆ Ομήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φαλαίχρον
 ἢ ἀπὸ τῆς ἀχροουανίας, ὄψομαι ἀφαιφρο-
 κῆρον σέ τε, καὶ πῶ ναῦ τωρὺ μνηθῆν ἀπὸ τῆ
 ἀνέμου κατὰ ρουμῆμῳ. ΛΥΚ. ἄλλος ὦ
 Λεξίφανες καὶ ποτῆ, καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ
 γρηῶ ἡδὴ μεθύω σοι, καὶ ναυτιᾶ, καὶ ἡ μὴ
 τάχιστα ἄξεμέσω τῶτα πῶτα ὅποσα διεξε-
 λήλυθας, ὡς ἴασι, κορυβαυτιᾶσθον μοι δοκῶ,
 παρὰ βομβούκῳ ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας με
 ὀνομάτων. καί τῳ δ' μὴ τωρῶτον, γλαῖν ἐ-
 πηῆ μοι ἐπ' ἀλλοῖς· ὅτ' ἔδ' ἀπὸ πολλὰ, ἔ πῶ-
 τα ὁμοῖα ἡ, ἢ λέω σε τῆς κακοδαμονίας,
 ὄραν εἰς Λαβύρινθον ἀφυκτῶν ἐμπεπρωθή-
 τα, καὶ νοσοῦντα νόσον πῶ μεγίστω, μῆλ-
 λον δὲ, μελαγρολῶντα. ζητῶ δ' οὖν τωρῶς
 ἐμῶτον, ὅποθεν τὰ βουτῶτα καὶ ἀ σιμελέ-
 ζω, καὶ ἐν ὅποσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατὰ
 κλείσας εἶχες βουτῶν ἐσμιὸν ἀτόπων καὶ ἀφαι-
 φροκῶν ὀνομάτων, ὧν τὰ μὴ αὐτὸς ἐποίησας,
 τὰ δὲ, κατὰ ρουρῳ γμένα ποτῶν αἰακῶν, καὶ δ'
 ἰαμβῶν,

Ολοιο, θνητῶν ἐκλέξαν τῶς συμφορῆς
 βουτῶν βόρβορον σιμερῶνίας, κατὰ τῶν πλη-
 σᾶς μου, μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς
 δὲ μοι μῆτε φίλον τινα, ἢ οἰκεῖον, ἢ δύνωμι
 ἔχειν, μῆτε δυνδρὶ ἐλθὺν πῶποτε, ἔ πῶ-
 ρησίαν ἀγρῶντι ἐντετυχηκεναι, ὅς τὰ ληθῆς εἰ-
 πῶν, ἔπαυσεν αἰ σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενοι, καὶ
 ὑπὸ τῆ πάθους ἀφαιφροκῶν κινδυνῶν,

σταντα δὲ δ' ἄρχον ἐξ) δοχουῖτα, καὶ βίρω-
 σίαν οἰόμενον πλεῖ συμφορᾶν, καὶ ὑπὸ μὲρ
 ἦν ἀνοήτων ἐπαρνούμενον, ἀγνοουμένων ἀ-
 πάχεις, ὑπὸ δὲ τῆς πεπαυδούμενων, εἰχ-
 τως ἐλεούμενον. ἀλλ' εἰς κελὸν γὰρ τυτονὶ
 Σώπολιν ὄρω τὸν ἰατρὸν προσεῖόντα, φέρει
 τυτῶν ἐχθροὶς σε, καὶ ἀφ' ἑλθόντες
 ὑπὸ τῆς νόσου, ἴασι πινά σοι βιρώμεθα,
 σικετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη πῶδαλα-
 βῶν, ὡς σὲ ἡμιμανθῆς, καὶ κορυζάνθης, ἀ-
 πῆλλ' ἀξεν, ἐχθρὸς φάρμακον. χαῖρε Σώπο-
 λι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνω πῶδαλαβῶν, ἐπι-
 ρον, ὡς οἶδα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη
 πρὸ τῆν Φωνῶν νόσῳ ξυώντα, καὶ κινδυνού-
 ντα, ἤδη τελέως ἀπολωλένα, ὡσον ἐνίγε τὰ
 ἔσπευ. Λ Ε Ξ. μὴ ἐμὲ Σώπολι, ἀλλὰ τυ-
 τονὶ Λυκῖνον, ὅς περὶ φανῶς μακκῶ, καὶ δῦ-
 δρας πεφρονουμένους ὀλισθογυμνῶν οἶεται, καὶ
 καὶ τὸν Μνηστῆρον τὸν Σάμιον, σιωπῆν καὶ
 γλωτταρῆν ἡμῖν ἐπιβάλλει, ἀλλὰ, μα-
 πλεῖ αἰαίξωτον Αθουῶν, καὶ τὸν μέγαν θη-
 ριομάχον Ηρακλέα, ὅς ὅσον τῶ χροῦ, καὶ τῶ
 Φυεὶ Φροντούμεν αἰτῶ. ὁπθῶμεν οἷον μὴδὲ
 ὅλως ἐπιτῆραν αἰτῶ. εἰκα δὲ καὶ ριναυση-
 σην, τῶ αἰτῶ ἐπιτῆρων ἀκούων. καὶ ἤδη γε
 ἀπειμι πρὸ τὸν ἐταίριον Κληφίαν, ὅτι πτω-
 χάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάρτην ἐξ) αἰτῶ τὴν
 γλωτῆκα, καὶ τῶ τῶ νοσῶν, ὅτι μὴ ρῆ. ὡς-
 τε ὅς ἐπὶ οὐδὲ αἰαβαί: καὶ αἰτῶ, ἀλλ' ἀσα-
 πος καὶ αἰηρότος ὅστ. Σ Ω. τί δὲ νοσῶ, ὦ
 Λυκῖνε, Λεξιφάνης; Λ Υ Κ. αἰτῶ τῶτα,
 ὦ Σώπολι, ὅς ἀκέρως, οἶα φθέρηται; καὶ
 ἡμᾶς τῶ νῦν προσομιλουμένους καὶ ἀλιπῶν,
 πρὸ χιλίων ἐξ) ἡμῖν ἀφ' ἑλθεται, ἀφ' ἑλθ-
 ρων πλεῖ γλῶτῆκα, καὶ τῶ τῶ ἀλλόκοτα
 σιωπῆεις, καὶ αἰουδῶ ποιούμενος ἐπ' αἰ-
 τῶ, ὡς δὴ πὶ μέγα ὄν, εἰπὶ ξενίσοι καὶ ὅ καθε-
 σπῆος νόμισμα τῆς Φωνῆς πῶδακόπῆσι. Σ Ω.
 μὰ Δί, οὐ μακρὸν πινά λέγεις πλεῖ νόσον, ὦ
 Λυκῖνε. βοηθῆτε γὰρ τῶ ἀνδρὶ πάση μη-
 χανῆ, καὶ καὶ τῶ γὰρ, τῶ γλῶτῆ πιν φάρ-
 μακον τυτῶ κερσαύμενος ἀπῆν, ὡς πιν
 ἐμέσθε. φέρει πρὸ τῶ αἰτῶ πῆσι, ὦ Λεξι-
 φάνης, ὡς ὑγῆς ἡμῖν καὶ κερσαύος γῆσι,
 τῆς τῶ τῶ τῶ λόγων ἀποπῆας κενωθῆεις.
 ἀλλὰ πείδητί μοι, καὶ πῆσι, καὶ ρῶν ἔση.

A tibi ipsi autem bene habito corpore esse
 videris, & calamitatem istam pro bona
 valetudine ducis, ac ab iis quidem qui ni-
 hil intelligunt, laudaris, quando illi quid
 tu patiaris, ignorant: à doctis autem mi-
 seratione dignus putaris. Sed commodū
 Sosipolim hunc medicū accedere video:
 age, huic tradendo te, & super modo dif-
 ferendo, remedium aliquod inueniamus
 tibi. Intelligens enim vir est, ac multos iā
 ad se receptos itidem vt te, semisanos &
 infatuatos à morbo infuso pharmaco li-
 berauit. Salue Sosipoli, atque hunc Lexi-
 phanem quaeso ad te receptum, sodalem,
 vt scis, nostrum, nugis autem in praesentia
 quibusdam, & peregrino circa sermonem
 morbo correptum, periculumque susti-
 nentem ne prorsus pereat, serua, quocun-
 que tandem modo. L E X. Nequaquam
 Sosipoli me, sed hunc Lycinum, qui ma-
 nifestè desipit, & homines mente praedi-
 tos parū sapere existimat, ac iuxta Mne-
 sarchi filium, Samium illum, silentium
 ac linguae ignauiam nobis intendit. Sed
 per Mineruam, haud vnquā erubescen-
 tem, aut trepidam, & per magnum fera-
 rum debellatorem Herculem, ne tanti
 ipsum quantum Gry vel Phuy faciamus.
 Monco autē omnino ne obuiam quidem
 veniendum ipsi esse. Videor mihi verò et-
 iam ringi, cū talia increpantem audio.
 Ac iam vtique abeo ad sodalē Cliniam,
 quoniam audio vxorem eius iamdiu mē-
 sibus non laborasse, & ex eo agrotare il-
 lam, quia non fluit: quare non amplius ne
 incenditur quidem, sed inaccessible & ina-
 rabilis est. S O. Quid autem? an agrotat,
 Lycine, Lexiphanes? L Y C. Ipsa
 hęc, Sosipoli, an nō audis qualia loquitur,
 ac nobis, qui nunc cum eo conuersamur,
 relictis, quasi ante mille annos nobiscum
 fermocinatur, distorquens linguā, ac aliena
 atq; externa hęc cōponens, omnem-
 que operam in illis sumens? perinde ac si
 magnum quiddā foret, si peregrinis ver-
 bis vtatur, & consuetam atque receptam
 monetam sermonis adulteret. S O. Per
 Iouem haud paruum quendam morbum
 narras Lycine. Subueniēdum itaque ho-
 mini est quauis arte. Atque adeò diuino
 quodam instinctu insanorum ac bile per-
 citorum alicui pharmacum hoc mixtu-
 rus, domo abij, vt epoto hoc vomeret.
 Age primus ipse bibe Lexiphanes, vt sa-
 nus nobis & mundus fias, tali verbo-
 rum absurditate euacuatus. Verūm obe-
 di mihi, ac bibe, & minūs difficilis eris.

Y y ij

L E X I P H. Nescio quidnam etiam facietis mihi, Sosipoli, tu & Lycinus hic, obtrudentes mihi pharmacum hoc epotandum. Metuo itaque ne ruina quaedam mihi sit sermonum potio hæc.

L Y C I N. Bibe, & ne cunctare, ut humana deinceps sapias ac loquaris.

L E X I P H. Ecce obediō, & bibo. Pheu! Quid hoc rei est? Quantus tumultus ventris? Equidem diuinatorem quendam dæmonem videor mihi imbibisse.

S O S I P. Incipe igitur vomere. Pæpæ! Primum hoc *μῦθον*. deinde post illud exiit *κῆρ* istud. postea & *ἠὲ ὅς*, & *ἀμμήπιη*, & *λῶσε*, & *διπύθεν*, & continuum illud *ἄφα*. At coge tamen & inferre in fauces digitos. Nondum verò *ἔκπερ* istud euomisti, neque *σκορδιᾶσαι* illud, aut *τῶπιζέσαι*, aut *οὐμμεσαι*: multa adhuc intus abdita latent. Satius autem fuerit, si per inferiora quoque scernantur nonnulla. *σκληροδία* siquidem ista magnum strepitum faciet, vñà cum strepitu erumpens. At iam quidem mundus hic est, nisi si quid remansit reliquum in inferioribus intestinis. Tu verò posthac acceptum cum Lycine dedoce, atque institue quæ decet loqui.

L Y C I N. Ita faciemus, Sosipoli, postquam nobis via iam ad eam rem abs te patefacta est. Ac tecum deinceps, Lexiphanes, consultatio mihi est. Quòd si igitur cupis verè ob dicendi potestatem laudari, ac in multitudine hominum celebrari, huiuscemodi quidem omnia fuge atque auerfare. Vbi autem exorsus fueris ab optimis pœtis, & sub præceptoribus eos legeris, transi inde ad oratores. Cùm iam cum illorum sermone quasi educatus vñà fueris, ad Thucydidis & Platonis scripta in tempore accede, multum adeò & in pulchra comœdia, & in graui tragœdia te ipsum exercitando. Ex his enim vbi pulcherrima quæque decerpseris, eris aliquis dicendo. Nam nunc certè, non animaduertens, similem te præbuiti iis quæ à luti figuris ad forum finguntur, foris quidem illitus minio ac cæruleo, intus autem & luteus & fragilis existens. Hæc si feceris, & non recusaueris aliquandiu ob infestam refelli, neque etiam dediscere erubueris, bono animo esto, versaberis in multitudine: & non quemadmodum nunc irrideberis, neque etiam in ore peiore conditione melioribus eris,

Α Λ Ε Ξ. Οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δράσειτέ με, ὦ Σώπολι, σὺ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τούτῳ τῷ φαρμάκῳ. δέδωκα γὰρ ὑμῖν μὴ φάρμακον ἄλλο τὸ μοι τῶτο τῶ λόγων ὁ πόμα. **Λ Υ.** πῆτι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς αἰθερῶπινα ἔδη φρονόιοις, καὶ λέγεις. **Λ Υ Κ.** ἰδὸν πείθουμαι, καὶ πτόμα φῶ, τί τῶτο; πολλὴ βορβορυμὸς ἐλασπίδων πῖνα ἔοικε πεπωκέαι. **Σ Ω Σ.** ἀρξαι δὴ ἐμεῖν, βαβαί! ὡρεθρον τουτή ὁ, μῦθον. εἴπα μετ' αὐτῷ, δέξελήλυθε ὁ, καὶ πα. εἴπα ἐπ' αὐτοῖς, ὁ, ἠὲ ὅς, καὶ ἀμμήπιη, καὶ λῶσε, καὶ διπύθεν, καὶ σιωχεῖς ὁ, ἄφα.

Β βίασαι δὲ ὅμως, καὶ κάτεες εἰς τὴν φάρυγγα τοῖς δακτύλοις, ὥστε πῶ ὁ ἔκπερ ἐμῆμεχας, ὥστε ὁ σκορδιᾶσαι, ὥστε ὁ τευτάξαι, ὥστε ὁ σκύλλαι, πολλὰ ἔπι ὑποδέδουκε, καὶ μέση σοι αὐτῷ ἢ γαστήρ. ἀμεινον δὲ εἰ ἔκ κάτω δέχεσθαι ἄν ἔνια. ἢ γὰρ σκληροδία, μέγαν τὸν φόρον ἐργάσει, σιωχεπείσοσα μὲ τῷ πνύματι. ἀλλ' ἢ δὴ μὴ κάταρὸς ἐπὶ σὶ, πλὴν εἴ τι μεμύκειν ὑπολοιπὸν ἐν τοῖς κάτω ἐτέροις· σὺ δὲ ὁ μὲ τῶτο, ὡρεθραβῶν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μετὰ παίδουε, καὶ δίδασκε αὐτὸν λέγειν. **Λ Υ Κ.** οὐτῶ ποιήσομαι ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ ὡρεθρῶν ὡρεθροδοποίηται τὰ ὡρεθρῶ ὁ ὡρεθρῶ ὁ λυπὸν, ὦ Λεξιφάνες, ἢ συμβολή. εἴ ὡρεθρῶ ἔθελος ὡς ἀληθῶς ἐπαμνέσθαι ἐπὶ λέγεις, καὶ τοῖς πλήθεσι βυδοκίμην, τὰ μὴ τοιαῦτα πύμα φῶγε, ἔ ἀποτέπεου, ἐρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶ ἐρίτων ποιητῶν, καὶ ὑποδιδασκαλίας αὐτοῖς ἀναγνοῖς, μέπητι ἐπὶ τοῖς ῥήτορας, καὶ τῆ ἐκείνων φωνῆ σιωχεφείς, ἐπὶ τὰ Ουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χαρῶ μέπητι, πολλὰ καὶ τῆ κα-

Δ λῆ κωμῳδία, καὶ τῆ σιμῆ τραγωδία ἐχθρομασάμενος. ὡρεθρῶ γὰρ τούτων ἀπύματα τὰ κάλλινα ἀπύμασάμενος, ἔση τις ἐν λέγεις ὡς νῦν γε ἐλελήθης σαυτὸν τοῖς ὑποτῶ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀρεθρὴν πλαπιομῶσις εοικῶς, κεχρωσμένος μὴ τῆ μίλτω ἔ τῶ κυανῶ, ὁ δὲ ἐνδύθεν, πηλῖνος τε καὶ βύθρουπιος ὦν. ἐδὴ τῶτα ποιῆς, ὡρεθρῶ ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῆ ἀπαμνέσθαι ἐλεθρὸν ὑπομείνας, ἔ μὴ αἰδέσθεις μετὰ μαυτάνων, γαρρῶν ὀμιλήθης τοῖς πλήθεσι, καὶ ἔ κάταγεραθηση, ὡς ὡρεθρῶ νῦν, ὥστε δέξαι σῶματις ἐπὶ τῶ χέρονι τοῖς ἐρίτοις ἔση,

Ελλιά και Αθηκόν ἀποκαλούτων σε, τὸν
 μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἔρι-
 θμείσθαι ἄξιον. πρὸς πρῶτων δὲ ἐκείνο μέ-
 μνησὸ μοι, μὴ μιμείσθαι τῶν ὀλίγων πρὸς
 ἡμῶν ἡρομύρων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μη-
 δὲ πρὸς ἐραδίην ἐκείνα, ὡς πρὸς νῦν, ἀλλὰ τὰ
 μὲν τοιαῦτα κατὰ πατεῖν, ζηλωτῶν δὲ τὰ ἀρ-
 χαῖα τῶν πρῶτων ἀδελφμάτων. μηδὲ σε τελέγε-
 τωσάναι ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν
 τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἢ φερρῶ σοι Ἐσφῆ, σιωπή-
 θης ἔστω, μάλιστα δὲ, χάρισι, καὶ σαφηνεία
 θῆε, ὧν πάμπλου λίαν νῦν ἀπελέλειψο. καὶ
 ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοή-
 θεια, καὶ ὁ βρειθῆναι, καὶ λαρυγίσην, ἀ-
 πέτω, καὶ ὁ ἀφασιλλομένην τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
 οἰεῖσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ὡς τὰ πρῶ-
 των συκοφαντῆς. καὶ μὲν κακείνο οὐ μι-
 κρόν, μάλλον δὲ ὁ μέγιστον ἀμύρτανος, ὅτι οὐ
 πρῶτον τὰς ἀφαινοίας τῶν λέξεων πρῶ-
 τῶν ἀσκησάμενος, ἔπειτα κατὰ κοσμήσει τοῖς
 ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασι, ἀλλ' ὡς πρὸς ῥή-
 μα ἐκφυλον δῶρης, ἢ αὐτὸς πλαστάμενος
 οἰηθῆς εἶ) καλὸν, τοῦτω ζητεῖς ἀφαινοῖαν
 ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγή, αὐτὸ μὴ πα-
 ραθύσης αὐτὸ πρὸς, καὶ τὰς λεγόμενους
 μηδὲ ἀναγκάσιον ἢ ὅτι πρῶτον, τὸν οὐμά-
 λωπα, ὅσπερ εἰδὼς ὅτι σημαίνει, ἀπερρί-
 ψας, ὅσπερ ἐοικότα τὰς ἀποκαλούμενους. καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώται πρῶτες ἐτεθήπεισάν, ἔπειτα
 τῶν ξένου πληγῆτες τὰ ὄντα οἱ δὲ πεπα-
 δόμενοι, ἐπὶ ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ ἔτι τοῖς
 ἐπαμνοσιν, ἐγγέλων. ὁ δὲ πρῶτων κατὰ γε-
 λαστότατον ἐκείνο ἔστιν, ὅτι ἑσφῆ (εἶ)
 ἀξίαν, καὶ τὸν φωνῶν εἰς ὁ ἔρχομαι
 τὸν ἀπὸ κεισόμενος, τοιαῦτα ἔνια, μά-
 λλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμηνύεις τοῖς λό-
 γοις, ἀ μὴδὲ πᾶσι ἀρτὶ μνηστάνων, ἀγνοή-
 σεν. οἷ) ἐκείνα, πῶς οἷ), κατὰ γῆς διῶσαι
 ἡνυχῆμι, ἀκούων σου ὅτι δεικνυμένου. ὅ-
 τε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρῶν ὡς λέγε-
 σθαι. δουλέα δὲ, καὶ τοῖς ἀρρένας τῶν ἀκο-
 λῆτων ἀπεκάλει. ἀ τίς οἷ) οἶδεν ὅτι χιτώ-
 νιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλέα δὲ τὰ θή-
 λεα καλεῖται, ἔτι ἄλλα πολὺ τῶν τωροφαιέ-
 σεα. οἷ) ὁ, ἰππῆα, καὶ ὁ, ἀπὸ δυνάμενος, καὶ ὁ,
 κατὰ τοῖς, ὅδε μετρίκι κατὰ τὸ Αθηναίων φωνῆς.

A Græcum atque Atticum vocitantibus
 te, qui ne cum barbaris quidem inter ma-
 nifestissimos recenseri dignus sis. Ante om-
 nia verò illud memineris mihi, ne ini-
 teris Sophistarum eorum qui paulo ante
 nostram ætatem fuere, vilissima quæque,
 ne ve etiam depaschas illa, perinde ut nūc,
 sed talia quidem proculca pedibus: imi-
 tare autem vetera exempla. Neque verò
 demulceant te anemonæ verborum, sed
 iuxta legem athletarum, solidus tibi cul-
 tus, consuetus ac familiaris sit. Præcipuè
 autem Gratiis & Perspicuitati sacrifica: à
 quibus plus quàm nimis nunc à tergo re-
 lictus es. Et fastus autem, & iactantia, &
 mala ista scribendi cupiditas, præterea &
 tumidum istud, atque insolentem te ge-
 rere, verbaque plus equo dilatare, procul
 absit; & acerbum illud, irridere aliorum
 scripta, & putare quòd tum demum pri-
 mus ipse futurus sis, vbi aliorum omnium
 verba & orationes calumniosè reprehē-
 deris. Iam verò neque illud paruum, imò
 verò maximum vitium committis, quòd
 non antea sententias ac res, quàm verba,
 paratas habes, ac postea verbis eas exor-
 nas, sed sicubi verbum alienum ac peregrin-
 um reperisti, aut ipse fingens, pulchrum
 putasti esse, huic postea quæris sententi-
 am accommodare: ac damnum quoddam exi-
 stimas, si illud non alicubi intruseris, etiã si
 ad id quod dicitur, minimè eo opus sit:
 quemadmodum paulo ante οὐ μάλωπα il-
 lum, nesciens quidem quid significaret,
 proiecisti, cum ille cum argumento nihil
 conueniret. Atqui idiotæ & indocti qui-
 dem omnes obstupuerant, præ peregrini-
 tate perculsis atque attonitis illorum au-
 ribus: at qui docti erāt, amborum causa,
 & tui, & eorum qui te laudabant, ridebant.
 Illud verò omnium maximè ridiculum
 est, quòd cum plus quàm Atticus videri
 cupias, & sermonem ad vetustissimam di-
 cendi formam diligenter exercuisse, talia
 quædam, imò verò plurima intermiscēs
 verba, quæ ne puer quidem qui nuper di-
 scere cœpit, ignorare queat, qualia sunt
 illa, πῶς οἷ), κατὰ γῆς διῶσαι ἡνυχῆμι,
 ἀκούων σου ὅτι δεικνυμένου. Cum χιτώνιον
 quidem etiam virilem
 vestem dici putabas, δουλέα autem ma-
 sculos pedisequos appellabas. Quæ quis
 nō nouit? quòd videlicet χιτώνιον quidem
 muliebris vestitus, δουλέα verò de fæ-
 minis tantum dicantur? Atque alia mul-
 ta longè his clariora, quale est ἰππῆα &
 ἀπὸ δυνάμενος, & κατὰ τοῖς illud, quæ ne in-
 quilina quidem Attici sermonis sunt.

Nos autem ne poetas quidem laudamus qui verbis obscurioribus & minus vilitatis poemata scribunt. Tua verò, ut pedestrem orationem cum carmine conferamus, perinde ut Dosiadae ara, & Lycophronis Alexandra, sese habent, & si quid istis sermone etiam miseriore scriptum est. Quòd si igitur hæc imitatus fueris, & didiceris, optimè de te ipso statueris. Sin autem nihil animaduertens, iterum in auiditatem istam prolapsus fueris: ego quidem admonitioni atque officio meo satisfecisse videbor, tu verò te ipsum accusabis, si utique etiam intellexeris deteriorẽ esse te factum.

ἡμεῖς ὅτι οὐδὲ ποιητὰς ἐπαυνοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶσσην γραφόντας ποιήματα· τὰ δὲ σα, ὡς περὶ μέγιστος παρὰ βάλλιν, κατὰ τὸ Ὀδυσσέαδ᾽ αἰεὶ εἶη, καὶ ἡ τῆς Λυκοφρονος Αλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐπὶ τούτων πλεονεκτικῶς κακωδομησέσθης· αὐτῶν τῶν ζηλώσης, καὶ μετὰ μάθης, ἀεὶ σα βεβουλομένης ὑπὸ σαυτῷ ἔση. ἡ δὲ λέξις αὐτῆς εἰς πλεονεκτικῶν κακωδομῶν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἢ παρὰ κρίσεις, σὺ δὲ σαυτὸν ἀπὸ τῆς αἴτιας, αἴνεσθαι καὶ ζῶντος χείρων γνῶμενος.

EY N O Y X O Σ.
E V N V C H V S, S E V P A M P H I L V S.

Erasmo Roterodamo interprete.

A R G V M E N T V M.

Historica quaedam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ Peripateticorum philosophorum inter se contentionem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quòd potissima contentionis pars in eo versetur, utrum Eunuchus debeat aut possit philosophum agere: cum alter ab indignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ professionis hoc negaret, alter autem exemplis, & sine seu officio philosophi, item à consequentibus sese tueretur. Vbi interim tacite illud quoque indicat Lucianus, quòd ea tum atate philosophi ex virtus & sceleribus magis quàm ex doctrina & vite integritate censebantur. Exortum ab admiratione trahitur, qua attentos facit, amplificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

PAM-
PHILVS.

Vnde nobis aduenis Luciane, seu quidnã rides? Semper tu quidem & alias consueuisti nobis hilaris ac festiuus occurrere: verum istuc maius aliquid solito videtur esse, de quo risum nec compescere queas. L V C. E foro tibi adsum ò Pãphile: porrò mox efficiam vt tu quoque mecum rideas, simul atque audieris cuiusmodi litis adfuerim actioni, duobus philosophis inter sese contententibus. P A M. Iam istuc ipsum profectò ridiculum est quod ais, philosophos inuicem lites agitare. Nam etiam si quid magni fuisset negotij, inter ipsos modestè citràque pugnam controuersiam compositam oportuit. L V C. Quid ais? tranquillè componant illi, qui quidem solida plaustra conuiciis onusta alter in alterum effuderint, vociferantes, miràque peruicacia cõtendentes? PAM-
PHIL. Videlicet de disciplinis atque opinionibus, Luciane, ita vt assolent, dissentiebant, quòd erant diuersæ factionis.

Οθεν, ὦ Λυκίνε, ἢ τί γέλων ἡμῶν ἀφίξαι; αἰεὶ μὲν γὰρ φαδρός ὢν τυγχάνεις. (ἡ τῆς) πλέον τῆς σωμῆτος εἶναι μοι δοκῶ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχην διωπὸς εἶ πὸν γέλωτα. Λ Υ Κ Ι. ἔξ ἀγροῦ μὲν ἦκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῆ γέλωτος δὲ, αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαι σε, ἡ ἀκούσης οἷα δικῆ δικεζομένη πρὸς γνῶμῶν, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντων. Π Α Μ. καὶ τῆ το μὲν ὡς ἀληθῶς γελῶν λέγεις, ὅ, φιλοσοφῶντας δικέσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καὶ τι μέγα εἶη, κατ' εἰρωμένῳ ἐν σφίσι διαλίεσθαι τὰ ἐγκλήματα. Λ Υ Κ. ποθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρωμένην ἐκείνοι, οἱ γε ξυμπέσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκαργότες, καὶ ὑπὸ δεινότητος; Π Α Μ. ἦ που, ὦ Λυκίνε, πρὸς τῶν λόγων διεφέροτο, τὰ σωμῆθη τῶντα, ἐτεροδοξοὶ τυγχάνοντες.

ΛΥΚ. οὐδαμῶς ἀλλ' ἔπεροῖόν τι τῆτο ἰώ. ἑμὸδὲ ξοὶ γὰρ ἀμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων δίκη δὲ ὁμῶς σιωπειῆται, καὶ διασταί ψηφοφοροῦντες ἡσθμ οἱ ἀριστοί, καὶ ὑπεσβύταται, καὶ σφώπατοι τῆς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν αὐτὸς ἠδέσθη, ὡς δὲ μέλος τι φηγεγῆ ἀμμος, οὐχ ὅπως ἐς ἑσπαύτιον ἀναίχου πάτρα πόλιος. ΠΑΜ. οὐκοῦν λέγεις αὐτὸν ὅ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείλω ὅ, τι σοὶ ὁ κεκινηκὸς εἶη τὸν ἑσπαύτιον γέλωτα;

ΛΥΚ. σιωπέτακται μὲν, ὃ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισοφορῆς τῆς ἐφ' αὐτὴν ἡγήθη, καὶ Πλατωνικῆς, καὶ Ἐπικουρείου, ἐπὶ καὶ τοῖς ἐκ τῆς Περειπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἀπασι. ἐδὲ δὲ ἀποθανόντος αὐτῆς πινος, ἀλλοὺν ἀντικαθίσταται, δοκιμασθέντα ψήφου τῆς ἀρίστην. καὶ τὰ ἀθροῦ, οὐ βοεῖν τῆς ἰώ, καὶ τὸν ποιητικῶν, οὐδ' ἱερῶν, ἀλλὰ μύρια καὶ τὸν ἐπαιτικῶν, ἐφ' ὅτω σιωπῆσαι τῆς νέου.

ΠΑΜ. οἶδα ἑσπαύτιον καὶ πῖνα φασὶν αὐτῆς ἑναγῆρος ἀποθανόντος, τῆς Περειπατικῆς, οἶμα, τὸν ἑπερον. ΛΥΚ. αὐτῆ, ὃ Πάμφιλε, ἢ Ἑλένη, ὑπερ' ἧς ἐμονομάχου πωρὸς ἀλλήλους. καὶ ἀγῆρα γέλωτος, γέλωτος ὁσθὲν ἰώ ἐκείνοις, ὡς ὁ φιλοσόφου (ἢ) φάσκοντες, καὶ χρημάτων κατὰ φρονῆν. ἐπειτα ὑπερ' αὐτῶν, ὡς ὑπερ' πατείδος κινδυνώδους, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τῶν πωρῶν κῆρυ, ἀγῆρα γέλωτα. ΠΑΜΦ. καὶ μὲν καὶ ὁ δόγμα τῆτο γέ ὅτι τῆς Περειπατικῆς, ὃ μὴ σφώδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τείτον π' ἀγαθῶν, καὶ τῆτο οἶδαται. ΛΥΚ. ὁρῶν λέγεις. φασὶ γὰρ αὐτῶν καὶ καὶ τὰ πάτρια ἐγίνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος: τὰ μὲν αὐτῶν δὲ, ἢ δὴ ἀκρυε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ὀπιτάφιον τῆ ἀποθανόντος ἐκείνῃς ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἢ τῆμοι ἀμφήροισι αὐτῆς, Διοκλῆς τε ὁ ὑπεσβύτης, οἶδαται ὃν λέγω, τ' ἐρεστῶν, καὶ Βαγῶας ὁ βινούχου (ἢ) δεικῶν. τὰ μὲν οὖν τῆς λόγων πωρῶν γῆνισσιν αὐτοῖς, καὶ τῶν ἐμπειρίαν ἐκῆπερος τ' ἀγαθῶν ἐπέδεδεκτο, καὶ ὅτι τ' Ἀριστοτέλους, καὶ τῆς ἐκείνῃς δοκῶντων, εἴχεται

ALVC. Nequaquam: imò aliud quiddam erat hoc de quo dissidebant: nam eiusdem sectæ erāt ambo, eiusdemque scholæ, & tamen orta inter eos lis erat. Porro iudices qui cognoscebant, primates erāt huius Reip. natūque maximi, ac sapientissimi, breuiter, apud quos pudeſcat aliquis etiam parum aptè quippiam eloquutus, nedum ad tantam prouectus inuerecundiam. PAM. Quin tu igitur litis argumentum exponis, quo videlicet ipse etiam cognoscant quæ res tibi tantum risum concitarit? LVC. Scis Pamphile, salarium, idque nentiquā exiguum, ab imperatore fuisse constitutum singulis philosophorum generibus, puta Stoicis, Platonis, Epicureis, cumque his etiam Peripateticis: ita ut unicuique sectæ præmiū esset æquale. Cæterum demortuo ex his quoriam, alius aliquis in eius locum subrogandus est, qui sic optimatum calculis probatus. Porro præmiū illud neque bubula pellis erat quæpiam, quemadmodum ait poëta, nec porcellus: verum singulos in annos decies mille nummum, quos accipiunt uti doceant iuuentutem. PAM. Memini quidē ista. Quin aiunt nuper ex illis diem obiisse quempiam, alterum (ni fallor) è Peripateticis. LVCIA. Hæc ipsa Pamphile Helena, propter quam illi inter sese singulari certamine conflictabant. Et hætenus quidem nihil etiam ridendum erat in illis præter hoc, quòd quum philosophos esse se profiterentur, ac pecunias pro nihilo ducere: tamen earum gratia perinde atque pro patria in discrimen adducta, pro religione maiorum, pro monumentis progenitorum, decertarent. PAM. Atqui Peripateticorum istud est decretum, non admodum esse negligendas pecunias, verum eas in tertio quodam bonorum ordine esse ponendas. LVCIA. Rectè dicis. Nam ista quidem aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiæque illis extitit: verum quæ postea consequuta sint, iam ausculata. Primum complures quidem alij in defuncti illius funebribus ludis decertabant: sed inter hos præcipuè duo viribus pares: puta Diocles ille senex: nosti quem dicam, contentiosum illum in quâ: præterea Bagoas, qui quidem ea specie est, ut Eunuchus esse videatur. Inter hos initio de doctrina, deque philosophiæ

decretis atque opinionibus est decertatum: vterque sui specimen ac documentum dedit, quòd esset Aristotelice factionis, quòdque eius placita sequeretur, ostendit.

At per Iouem in hoc certamine neuter altero superior erat. Lis igitur huc deflexit denique. Diocles desinens iam eruditionis suæ periculum ac specimen ostendere, ad Bagoam descendit, ac vitam illius in primis carpere est aggressus: Bagoas itidem huius vitam vicissim taxabat. P A M. Idque meritò Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ratio. Proinde si ego fortè iudex causæ sedissem, magis in hoc, vt mihi videtur, futurus eram occupatus, potiùsque spectassem vter moribus esset præstantior, quàm vter ad disputandum ac dicendum promptior: atque illi potiùs quàm huic victoriam adiudicassem. L V C I A. Rectè dicis. Equidem isti tuæ sententiæ meum & ipse calculum addo. Verùm vbi iam conuiciis, vbi maledictis essent fatiati, tandem Diocles illud aiebat, nefas esse vel conari aut proponere Bagoam, vti cum philosophiæ studio, cumque pulcherrimis illius præmiis commercium haberet, qui quidem Eunuchus esset: imò hoc hominum genus non solum ab eiusmodi contubernio secludi oportere, verùm ab ipsis etiam sacris, ac vasis puris, breuiter ab omnibus publicis cœtibus eiici: ostendēs inauspicatum quoddam & occursum infaustum spectaculum fore, si quis mane domo egressus vel videat istiusmodi quippiam. Atque hac de re multis verbis diserebat, affirmans, Eunuchum neque virum esse, neque mulierem, sed quiddam vtrinque compositum & conflatum, planèque monstrum ab hominū natura specièque alienum. P A M. Nouam accusandi rationem nobis narras Luciane. Iamque & ipse ridere compellor, crimen audiens tam inauditum. Sed alter ille quid? Num obticebat? an vicissim & ipse quiddam ausus est ad ista respondere? L V C I A. Initio quidem pudore ac metu (nam id est istis familiare) diutiùs obticebat, erubescens interim, palàmque præ se ferens id quod erat. Tandem autem tenuem quandam ac muliebrem edens vocem, negabat æquum facere Dioclem, qui se quod Eunuchus esset, ob id à Philosophia secluderet, cum qua fœminis etiam esset commercium. Allegabantur Aspasia, Diotima, Thargelia, quæ causam illius adiuuabant. Præterea Academicus quidam Eunuchus natione Gallus, qui paulo ante nostram ætatem maximi nominis apud Græcos floruisset.

καὶ, μὲν τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. ὁ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τὸ περὶ ἐστὶν ἀφείδμος γὰρ ὁ Διοκλῆς τῆ δεικνύ-
 ναι τὰ αὐτῶ, μετέβαινεν ἔπι τὸν Βαγῶα, καὶ διελέγχετο ἐπειρᾶτο μάλιτα τὸν βίον αὐτῶ. καὶ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῶας, ἀπεξή-
 λαξε τὸν ἐκείνου βίον. Π Α Μ. εἰχότως, ὦ Λυκίνε· καὶ τὰ πλείω γε τῆ λόγου παρὲς τοῦτου μάλλον ἐχρῆν εἶ) αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύχανον, ἔπι τὰς τοιούτων ὁ πλεονάζειν αὐτοῖς, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς παρ-
 χροῦτερον ζητῆν, καὶ οἰκνότερον τῆ νίκη νομίζων. Λ Υ Κ. ὦ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόφρονον ἐν τοῦτω ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλοι μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλλοι δὲ ἐλέγχων, ὁ τελευταῖον, ἦδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τιμὴν ἀρχῆν γεμιστὸν εἶ) τὰς Βαγῶα μετὰ ποιῆσαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆ ἀρετῶν, δινοῦχῶ γε ὄντι, ἀλλὰ τοῖς τοιούτοις ἔχ ὅπως πούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ παρρησιαστικῶν, καὶ τῶν κρινῶν ἀπαμύτων συλλόγων, διανοήσων τι ἀποφαινῶν, καὶ δυσπρότητον δῆμα, εἰ τις ἐσθ-
 γεν ὄξιν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ παρὲς τοῦτου λόγος, οὔτε ἀνδρα οὔτε γυναικα εἶ) τὸν δινοῦχον λέγοντος, ἀλλὰ πὶ σωφρον, καὶ μικτῶν, καὶ περὶ παρ-
 δες, ἔξω τῆς ἀρετῆς φύσεως. Π Α Μ. χαμῶν γε ὁ ἐγκλημα φῆς, ὦ Λυκίνε, καὶ ἦδη γελᾶν καὶ αὐτῶ, ὦ ἐταῖρε, παρὰ ἄρ-
 μοι, τῆς παρὰ δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δὲ οὖν ἀπερὶς; ἄρα τιμὴ ἡσυχίας ἢ ἀρετῆς; ἢ τί παρὲς ταῦτα καὶ αὐτῶ ἀπειπεῖν ἐτόλμησε; Λ Υ Κ Ι Ν Ο Σ. Ἐμὲ μὲν παρὲς ταῦτα, ἔπ' ἀνδρῶν, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς ὁ τοιοῦτον) ἔπι πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρωδία, καὶ ἰδίων φανερός ἦν· τέλος δὲ, λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμ-
 φνεζάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, δινοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι. καὶ παρρησιᾶ Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαρραγῆλια, σεσηρηγόσουσα αὐτῶ. καὶ τίς Ἀκαδημαϊκὸς δινοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον παρὲς ἡμῶν βυδοκμήτας ἐν τοῖς Ἑλλησιν.

ὁ Διοκλῆς δὲ καὶ κεῖνον αὐτὸν, εἴτε ἢ καὶ
 τῶν ὁμοίων μετεποιήτο, εἴρξεν αὐτὸν, ὃ καὶ
 πλαγαῖς αὐτῶν πλεονάζει τοῖς πολλοῖς δό-
 ξαι καὶ πῖας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λό-
 γους, καὶ πρὸς ἑκάστου ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ
 Κυνικῶν μάλα εἰρημνύοις πρὸς τὸ γελαιό-
 τερον, ὅτι τὰ ἀτελῆ τῶ σώματος. ἐν ἑν-
 τῆς ἡμῶν δικαστῆς ἢ ἀφαιρέσει. Ἐὖ κεφα-
 λαίον ἔδη τῶ σπέρματος τῆτο ἐτύχαιεν
 ὄν, εἰ δικμαστέος βύουχος ὅτι φιλοσοφία
 πρὸς εὐδαιμονίαν, καὶ νέων πρὸς στασία εἰς χειραθ-
 ναί ἀξίαν τῶ μὲν, καὶ γῆμα, ἔσ σώματος βυ-
 ρείας πρὸς φιλία φιλοσοφία δὲν λέγοντες, B
 καὶ ὁ μέγιστον πύργον βαρῶν ἔχον αὐτὸν καὶ
 τοῖς πρὸς οὐδοῖς, καὶ μακρὰν βουλομένης,
 ἀξίον, καὶ πρὸς τῶν μυσταῖς, ἀξί-
 ον πρὸς βασιλέως ἀποφύεσθαι. ὁ δὲ
 τῶ βύουχον, καὶ τῶν βακίλων, χεῖρον εἴ-
 ναι. τοῖς μὲν γὰρ καὶ πεπερεσθαι ποτε
 ἀνδρείας, τῶτον δὲ εἰς ἀξίον βύουχον ἀποκε-
 κόσθαι, καὶ ἀμφίβολον πρὸς τῶν εἰς τῶ
 τῶ τῶν κορώναις, αἰ μὴτε πρὸς τῶν, μὴ-
 τε κόραξιν ἐαριθμοῖντο αὐτῶ. τῶ δὲ, οὐ σω-
 ματικῶν λέγοντες εἰς τῶν κρίσιν, ἀλλ' ἀλ- C
 κῶ ψυχῆς, καὶ τῶν γνώμης ἐξέτασιν δὲν γί-
 νεσθαι, καὶ τῶν δόγματων ὅτι τῶν.
 εἴθ' ὁ Αἰριστέλης ἐκαλεῖτο μὲν τῶν λό-
 γου, εἰς τῶν ἀφαιρέσει τῶν Εὐκλείας τῶν
 βύουχον, τῶν ἐκ τῶ Απαρνεῶς τῶν ἑνῶν, ἀ-
 ζεῖ τῶν καὶ τῶν αὐτῶ καὶ τῶν τῶν τοῖς ἡτοῖς.
 καίτοι καὶ ἐπὶ λῆμα πρὸς πρὸς ὁ Βαργάας
 τῶν οὐδον, ὡς πολὺ ὅτι τῶν δειότερος βύουχος
 τοῖς νέοις διδάσκαλος, ὅτι τῶ ἀφαιρέσει πῖνα
 πρὸς αὐτῶς ἐνδέξασθαι διωκόμενος, ὅτι τῶ
 τῶ Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλημα παθεῖν αὐτῶ,
 ὡς ἀφαιρέσει τῶν μείρεσθαι. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς D
 ὁ ἀφαιρέσει μάλα ἐσκόφθη, πρὸς τῶν
 τῶν ὡς γῶν ὅτι τῶ, πρὸς τῶν. εἰ γὰρ
 ἀπὸ πύργονος, ἔφη, βαρῶς κρίνεσθαι δέοι
 τοῖς φιλοσοφῶντας, τῶν τῶν αὐτῶ δικαστέ-
 ρον πρὸς κριτικῶν πρὸς τῶν. ἐν τῶν τῶ, τῶ-
 ρος ἄλλος πρὸς τῶν (ὁ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί
 κείτω) καὶ μὲν, ἔφη, ὡς ἄνδρες δικαστῶν, οὐ-
 πῶ ὁ τῶν γῶν τῶν λῶν, καὶ ὁ φῶν τῶν γυ-
 ναικῶν, ἔσ τῶ ἄλλα βύουχον ἑοικῶς, εἰ ἀ-
 ποδύσασθαι, πρὸς αὐτῶν ὑμῶν φανείτω.

A Porro Diocles etiam illum ipsum, si qui-
 dem extaret, ac simili negotio sese mi-
 fceret, prohibitorum sese respondit, nihil
 ex parte factum opinione quam apud vul-
 gus obtinebat. Ad hæc cum ipse quedam
 dicteria in illum iaciebat, tum referebat
 in eum quæ à Stoicis maximè que Cyni-
 cis dicta ad risum concitandū erant ido-
 nea, de corpore mutilo atque imperfe-
 cto. Hac in re iudicium cognitio versa-
 batur. Denique totius causæ iam illud
 caput esse cœpit, nū Eunuchus idoneus
 esset censendus qui ad philosophiam ad-
 mitteretur, quique iuuenibus præfici pos-
 stularet, quum alter interim formam etiã
 ac corporis integritatem in philosopho
 requirendam esse diceret. Maximè verò
 uti barbam altā ac promissam gerat, quò
 videlicet ijs qui discendi cupidi adue-
 nirent, vir grauis appareat, & is cui fides
 haberi debeat, neque indignus videatur
 decem illis drachmarū millibus quæ fo-
 rent ab Imperatore capienda. Cæterum
 Eunuchorum conditionem etiam quàm
 Spadonum esse viliorē. Nam illos ali-
 quando virile quiddā expertos fuisse, at
 hunc ab ipso statim ortu fuisse exectum,
 planè que animal esse quoddam varium
 atque anceps, non aliter quàm cornices,
 quæ neque inter columbas, neque inter
 coruos numerari queāt. Alter contrà re-
 sponderet, co iudicio non de corporis agi
 figura, verum de animi virtute, proinde
 mentis qualitatem expendi oportere,
 de que dogmatum cognitione querend-
 dam esse. Eius rei testis citatus Aristo-
 teles, qui quidem Hermeam Eunuchum
 Atarne oriundum tyrannum supra mo-
 dum sit admiratus, adeò ut illi perinde
 atque Diis sacra fecerit. Ausus est & il-
 lud addere Bagoas, multo magis idoneū
 esse Eunuchum cui adolescentes erudi-
 endi credantur, quòd ab hoc nulla in il-
 los calumnia possit hætere, neque Socra-
 ticum illud crimen in hunc competat,
 quòd adolescentulos corrumpat. Deinde
 quæ ille potissimum in mentum im-
 berbe fuerat cauillatus, ea hic facit, ut
 ipsi quidem videbatur, reiecit. Etenim si
 è barbæ prolixitate, inquit, philosophos
 aestimare conuenit, nimirum hircus ante
 omnes primas tenebit. Hic tertius qui-
 dam assistens (nomen hominis filebitur).
 Atqui Iudices, inquit, hic malis leuibus,
 ac fœminea voce, reliquò que corporis
 habitu Eunucho adsimilis, si quis vestes
 detrahat, egregiè vir esse videbitur.

Alioqui mentiuntur qui ferunt cum ali-
quando in adulterio deprehensum, mem-
bra in membris, ut legum tabule loquun-
tur, habentem: atque id quidem tempor-
is ad Eunuchum confugisse, eaque re-
perta latebra absolutum fuisse, quum iu-
dicibus crimen persuaderi non posset, ut
qui e specie hominem iudicarent Eunu-
chum. At nunc mihi palinodia cantaturus
videtur, idque propter ostentatum
premium. Hæc cum dicerentur, omni-
bus, ut par erat, risus est obortus. Porro
Bagoas magis etiã perturbabatur, omnẽ
in speciem sese varians, atque in innume-
rabiles versus colores, tum frigidus sudore
fluens: ac neque decorum sibi existi-
mabat adulterij crimen agnoscere, ne-
que rursus eam accusationem inutilem
ad præsens certamẽ arbitrabatur. PAM.
Profecto deridicula sunt ista, Luciane,
neque vulgarem vobis uti coniectandum
est, voluptatem præbuerunt. Verum quò
tandem res euasit, & quid super his pro-
nuntiarunt iudices? L V C I A. Non e-
rat eadem omnium sententia: verum ali-
iis quidem visum est, uti nudato illo,
quemadmodum in emptitiis seruis fieri
consuevit, inspicerent, num in iis quæ
ad penem pertinent, philosophari pos-
set. Alij verò sententiam dixere multo
magis etiam hac ridiculam, nempe ut
accerfites è lustro mulieribus aliquot, iu-
berent illum cum illis congregari, ac viri
officio fungi, astante interim è iudicibus
quoriam, qui quidem esset natu maxi-
mus, fidẽque spectatissima, qui inspice-
ret num philosophum præstaret. Hæc ubi
omniũ risu fuissent excepta, neque quic-
quam omnino adesset cui non doleret
alius risu concussa, visum est ut integra
caussa in Italiam reiiceretur. Et nunc
alter, ut aiunt, ad eloquentiæ ostenta-
tionem semet exercet atque instruit, &
accusationem quam elaboratissimã me-
ditatur, adulterij crimen aggrediens, id
quod ipsi maximè aduersatur. Quod qui-
dem & hic facit iuxta malorum rheto-
rum morem, cum ex ipso crimine aduer-
sarium inter viros recenset. Contra Ba-
goas diuersa cura, quemadmodum au-
dio, & assidue virum agit, negotiumque
præ manibus habet. Postremo victurum
sese sperat, si modo docere possit, se ni-
hilo deteriore esse equas ineuntibus asi-
nis. Id enim amice visum est optimum
philosophiæ documentum, atque vna
demonstratio, quæ refelli non queat.

εἰ δὲ μή, ψεύδονται οἱ πρὸς αὐτὸν λέγοντες,
ἔμοιχός ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἀξίων Φησί, ἀρ-
θρα ἐν ἀρθροῖς ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν
βυνοδχον αἰαφυγών, καὶ τῷτο κρησφύγετον
διεβλάμνος, ἀφείδη, ἀπίστη τῶν τῆ κατη-
γορία τῆν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φαμε-
ρῆς ὀλέως. νῦν δὲ καὶ παλινωδῆσά μοι
δοκῆ, τῷ παρεκλειμῶν μιαιφῶν ἕνεκα. Τού-
των δὲ λεγόμενων, πρῶτα πρῶτων μὲν γέ-
λωσ ἐγίγνετο, ὡς ὁ εἰκός. Βαγῶας δὲ μάλ-
λον ἐπαράτητο, καὶ πρῶτος μὲν ἐς μυσία
πρασόμιος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τὰ ἰδρά-
τι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατήθεσθαι τὰ
τῆς μοιχείας ἔκκληματι καλῶς ἔχον ἕφεσ,
οὔτε ἀχρῶν αὐτῶν πλὴν κατηγορίας τούτων
ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἠγεῖτο εἶ). ΠΑΜΦ.
γελῶσα, ὦ Λυκίε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ἕνοι-
κειν οὐ πλὴν τυχερῶν ὑμῖν ἀφαιρέσειν πα-
ραχῆσθαι. ὁ δὲ οὖν τέλος πῆρῆσεν, καὶ πῶς
ἐγνωσθῆν ὑπὸ αὐτῶν οἱ δικαστῶν; ΛΥΚ.
οὐχ ὁμόφρητοι πρῶτες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἠ-
ξίωσιν ἀποδύσασθαι αὐτὸν, ὡς πρὸς τοὺς ἀρ-
χωνήτας, ἐπισχεπεῖν εἰ διώματι φιλοσο-
φῆν τὰ γε πρὸς τῆν ὄρχων· οἱ δὲ, ἐπι γε-
λοιότερον, μετὰ τῶν ἀμύμων πησῶν τῆν ἐξ οἰ-
κῆματος γυναικῶν, κελύβη αὐτὸν σευφῆσαι,
καὶ ὀπύειν, καὶ πῶτα τῆν δικαστῶν τὸν παρῶν-
τατὸν τε, καὶ πιστότατον, ἐφεσῶτα, ὄρα ἂν εἰ
φιλοσοφῶ. μὲν δὲ, ἐπεὶ πρῶτα ὁ γέλωσ
κατεῖχε, καὶ οὐδὲν ὅστις οὐ πλὴν γαστέρα ἠλ-
γῆ βρασομῶν ὑπὸ αὐτῶν, ἐγνωσθῆν αἰα-
πόμπιμον ἐς πλὴν Ἰταλίας ἐκπέμψαι πλὴν
δίκην. καὶ νῦν ἀπερῶ μὲν, πρὸς πλὴν τῆν
λόγων ὀπίδξειν, ὡς φασί, γυμνάσεται, καὶ
πρῶτα σκιάσεται, καὶ κατηγορίας συγκρο-
τεῖ, καὶ ὁ τῆς μοιχείας ἔκκλημα ὑποκινεῖ,
εἰσπτότατον αὐτῶν καὶ οὐδὲν ἕτι τῶν Φαύ-
λοισ τῆν ρητόρων τῷτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς
ἀνδρας τὸν αἰτίδικον ἐκ τῶν ἐγκλήματος
καταλέγων. τὰ Βαγῶας δὲ ἕτερα, ὡς
φασί, μέλει, καὶ ἀδρίσεται τὰ πολλὰ, καὶ
ἀφ' ἑσῶς ἔχῃ ὁ παρῶμα, καὶ τέλος,
κρατήσῃ ἐλπίζῃ, μὲν ὀπίδξει ὡς οὐδὲν
χείρων ἐστὶ τῶν ἵππων αἰαβαμνόντων ὄνων.
αὐτῆ γὰρ, ὡς ἐπαῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρί-
σις εἰσῆκεν εἶ), καὶ ἀποδῆξις ἀντιλέκτες.

ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐπὶ δέ μοι χρομίδῃ νέος ἔστιν) ἄξιον αἰ, ἢ πλεὺ γλώσσῳ, ὁδὸν πλεὺ γλώσσῳ, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχον.

A Proinde optarim vt filius qui mihi est adhuc admodum adolescens, non animum & linguam, sed penem haberet ad philosophiam idoneum.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

DE ASTROLOGIA. Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Astrologie defensio quedam est, à dignitate videlicet, quam ab antiquitate & prestantia eorum qui illa ab initio coluerūt, trahit, & à certitudine, quam ex similibus & signis ratiocinatione quadam colligit. Recenset autem principio varias gentes & populos à quibus illa inuenta, tractata, ac locupletata fuerit. Deinde & homines: & quid quisque in illa singulatim vel obseruarit, vel tractarit: quo loco & fabulis plerasque Græcorum poetarum de Orpheo, Tiresia, Atreo, Thyeste, Bellerophonte, Phryxo, Dedalo, Endymione, Phaethonte, acceteris quibusdam explicat. Postremò & utilitatem artis tradit, quo futuris rebus per hanc obseruatis, & mala facilius tolerare, utpote preuidentes illa, possimus: & bonorum spe nos ipsos confirmare. Exordio docile s' facit, statim proposito de quo & qualiter dicturus sit: & obiurgat eos qui artem ob imperitiam utentium ac profitentium reprehendunt.

Μοί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε Β
ἀστέρων ἢ γραφῆ· οὐκ αὐτῶ
ἀστέρων, ἢ τῶ ἀστὲρ πείρου
ουρανοῦ, ἀλλὰ μαυτείνης, καὶ
ἀληθείης, ἢ δὴ ἐκ τουτέων
ἐς αἰθεράτων εἶον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος,
ἔχων ὑπομνηστικῶν ἔχον, ὁδὸν διδασκαλίῳ
ἐπαγγέλλεται, ὅπως τῶ πλεὺ μέρους οὐρανὸν
διενεκτήσει, ἀλλὰ μέμφομαι οὐκ οὐκ σοφοὶ εἶον
τες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπισκέοισι, καὶ πᾶσι τοῖς
ἐωυτέων ἀπὴν ἔονται· μοι μὲν δὲ ἀστρολογίῳ,
ἔτε τιμίοισι, ἔτε ἐπισκέοισι. Ἐ ἢ μὲν σοφίῳ,
παλαιῳ, ὁδὸν νέον ἐς ἡμέας ἀφίκετο, ἀλλ' ἐστὶν
ἔργον ἔργων βασιλέων, θεοφιλέων. οἱ δέ
κω, ἀμαθίῳ, καὶ ῥαθυμίῳ, καὶ πρῶτον ἐπιμι-
σοποιῖῳ, κείνοισι τε ἀπὴν ἔστα φρονέοισι, καὶ
ὁδὸν ἀνδράσιν ἔπι κερύοισι, ἡμεῖς δὲ μαυ-
τευόμοισι, ἀστέρων τε κατηρηροῖσι, καὶ αὐτῶ
ἀστρολογίῳ μιστοῖσι, ὁδὸν μὲν ἔτε ὑμέα, ἔ-
τε ἀληθεῖα νομίζοισι, ἀλλὰ λόγον ἡμεῖς δὲ,
αἰετώμοισι, ἢ διείκω, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες.
ἔτε γὰρ τέκνονος ἀιδρεῖν, τεκνοποιῶν αὐτῶ
ἀφίει, ὁδὸν αὐλητέω ἀμειοῖν, μουσικῆς ἀσ-
φίῳ. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθίῳ τῶ τεχνέων, ἐνα-
ση δὲ ἐν ἐωυτῶ σοφίῳ. πρῶτον μὲν οὖν Αἰ-
θίοπες πῶ δὲ τῶ λόγον ἀθροῖοισι κατεστήσαν-
τω. αἰπὴν δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν, ἢ σοφίῳ τῶ ἔθνεος.

E cælo, deque astris est nobis institutus sermo: non de ipsis quidem astris, neque ipso de cælo, verum de diuinatione ac veritate quæ ab illis in hominum vitam proficiscitur. Neque rursus mihi libellus hic se traditurum aut docturum proficetur quo pacto diuinationem hanc assequi liceat: sed illud queror, doctos omnes cum in cæteris omnibus exerceant sese, suisque omnibus tradant, solam Astrologiam nec habere in pretio, nec exercere. Atqui hoc doctrinæ genus vetustum est, neque nuper ad nos peruenit, sed inuentum est priscorum regum, quos Dij amabant. At huius ætatis mortales non solum inscitia socordiæque, verumetiam odio laboris diuersa ab illis sentiunt. Cumque fortè inciderint in eos qui falsa prædicunt, tum & astra culpant, & ipsam Astrologiam habent exosam, neque salutarem eam neque veridicam arbitrantes, sed autem magis falsam atque inanem, haud rectè, sicuti mihi quidem videtur, sentientes. Neque enim ob imperitiam fabri, ars ipsa culpatur: neque ob cantoris inscitiam, ipsa musica parum est erudita quin illi potius artium sunt ignari: cæterum ars vnaquæque suapte natura scita est. Primum igitur Æthiopes hanc rationem mortalibus tradiderunt. In caussa fuit partim gentis eius sapientia,

(nam cæteris quoque in rebus Æthiopes reliquos homines antecellunt sapientia) partim regionis quam incolunt, opportunitas, propterea quòd apud eos perpetua sit cœli serenitas, tràquillitasque, nec patiuntur anni mutationes, sed eadem temperie viuunt. Itaque cùm primùm vidēt lunam nō semper eodem vultu apparentem, sed varia subinde specie, & in aliam atque aliam verti formam, visa est illis ea res admiratione atque disquisitione digna. Deinde cùm inquisissent, repererunt hanc esse earum rerum causam, quòd lunæ non esset lumen proprium, sed à sole mutuatum. Inuenerunt autem & reliquarum stellarum motus, harum quas nos erroneas appellamus: (nam stellarum hæ solæ mouentur) naturamque earum ac potestatem, & effectus quos vnaquæque præstet, nominibus quoque inditis, non illis quidem utcunque visum est, confictis, sed quæ notæ rerum essent. Hæc igitur in cœlo perspexerunt Æthiopes: mox Ægyptiis finitimis artem imperfectam tradiderunt. Porro Ægyptij diuinandi rationem, quam ab illis dimidiatam acceperant, in maius prouexerunt: quippe qui mensuram etiam ad quam vnaquæque stella moueretur, indicarint. Ad hæc annorum, mensium, horarumque numerum instituerunt. Ac menses quidem illi luna metiuntur, atque eius cursu finiunt: annum verò sole, & huius circuitu metiuntur. Quin his etiam maiora ostenderunt. Nam ex vniuerso cœlo, reliquisq; stellis & errantibus, & fixis, neque simul cum cæteris sese mouentibus, duodecim partes effecerunt in his quæ mouentur, & vnamquamque suis animantibus repræsentarunt, partim marinis, partim homine, partim feris, partim volatilibus, partim pecudibus. Vnde & sacra Ægyptiorum variè fiunt. Neque enim omnes Ægyptij ex omnibus duodecim partibus diuinabant, sed alij alijs utebantur partibus. Itaque arietem colunt, qui ad Arietem spectabant: piscibus non vescuntur, qui Pisces annotarant: nec hircum mactant, qui Capricornum viderant: atque alij item alia venerabantur, quæ quisque inuenerat. Quin taurum etiam ob honorem cœlestis Tauri colunt. Nam Apis apud illos res in primis sacra, regionem sortitus est: & qui eam incolunt partem, oraculum quoque dicarunt, signum videlicet diuinationis, quam à cœlesti Tauro petunt.

(ὅτι γὰρ πᾶλλα, τῶν ἄλλων σφώτεροι Αἰθίοπες) ἔστι δὲ τῆς οἰκῆσεως ἢ θυμοῖρήναι γὰρ σφέας θύδην ἔγαλιωαὶν ὡς ἐκείναι· ὅσθι τῶν ἔτεος ἑσπέων αἰέχονται, ἀλλ' ἐν μὴ ὠρη οἰκέουσιν· ἰδόντες οὖν ὡσθ' ἰὼν πλῆρω αἰνῶν ἐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίω φαινομένην, ἀλλὰ πολυδέα τε γηνομένην, ἔτι ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκειεν αὐτοῖσι ὅτι γῆμα θανάτου καὶ ἀπειρίας ἄξιον. ἔνθεν ὁ ζητούντες, ὄρον τυτέων τὴν αἰτῆν, ὅτι ἐκ ἰδόντων τῆς σεληναίης ὅτι φέρος, ἀλλὰ οἱ πρὸς ἡελίον ἔρχεται, ὄρον ὅτι τῶν ἄλλων ἀτέρων τῶν φορέων, ὅτι δὲ πλῆρη τῶν ἡμερῶν καλέουσι (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀτέρων κινέονται) φύσιν τε αὐτῆς, καὶ δυνατάειν, καὶ ἔργα, πᾶσι ἐκαστος ὅτι πεπλεγμένοι. ἐν ὅτι ἔτι ὄρον αὐτοῖσι ἐπέπεσον, ὅτι ὀνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημήια. Ταῦτα μὲν οὖν Αἰθίοπες ἐν τῶν ὄρον ἐπέβλεψαν· μὲν ὅτι γαίτοισιν ἔστιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὴν λόγον πρὸς ἑδδοσιν, Αἰγυπτίοισι ὅτι ὡσθ' ἑσπέων ἐκδοξ' ἀμύμη ἡμερῶν τὴν μαθητικὴν, ὅτι μέτρον ἡμερῶν μέτρα τε τῶν ἐκαστοῦ κινήσεως ἐσημηνάσθη, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μηνέων καὶ ὡρέων διετάξασθαι. ἔτι μιλίων μὲν σφίσι μέτρον ἢ σεληναίης, καὶ ἢ ταύτης ἀναστροφῆς ἐγχετο· ἔτεος ὅτι, ἡελίος, καὶ ἢ τῶν ἡελίων ὡς ἐφόρος. οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῶν μέτρων τυτέων. ἔτι γὰρ δὲ τῶν πρῶτων ἡμερῶν, ἔτι ἀτέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, ἔτι θύσας ἔτι ἄμα κινεομένων, δώδεκα μέρους ἐτάμενον ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεία ζωὰ ἔόντα, ἐκαστον αὐτῶν ἐς ἄλλω μορφῶν μεμιμέαται, πᾶσι μὲν ἐκαστοῦ ἀναλία, πᾶσι δὲ, ἀνθρώπων, πᾶσι δὲ, θηρῶν, πᾶσι δὲ, πτηνῶν, πᾶσι δὲ, κτηνῶν. ἀπὸ τῶν δὲ ἔτι ἑσπέων πᾶσι Αἰγυπτία πολυδέα ποιεῖται· ὅτι γὰρ πρῶτες Αἰγυπτίοισι ἔτι τῶν δώδεκα μερῶν πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μερίσιν ἐχρῆνοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκισσι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰζηύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκισσι ἰζηύας ἐπέσημηνάσθη· ὅσθι τῶν ἡμερῶν κτείοισιν ὅσοι ἀνθρώπων ἡδέσθη· καὶ οἱ ἄλλοι πᾶλλα, ὡς ἐκαστοὶ ἰλάσονται. ναὶ μιλίων καὶ ταύρων ἐς ἡμῶν τῶν ἡμερῶν ταύρων σέβονται, καὶ ὁ ἄπις αὐτοῖσι γῆμα ἱερώτατον, πᾶσι χώρῳ ὅτι νέμεται, ἔτι οἱ ἐκαστοὶ μαθητικὸν τε ἀναπνεύσασθαι, σημήιον τῆς ἐκείνου τῶν ταύρων μαθητικῆς.

οὐ μὲν

ὃ μὲν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τῆς λό-
 γου. ἔτι δὲ τῶν Λιβύων μανθίων τῆς Ἀμμωνος,
 ἔτι τῶν ἐς τὸν ἦρα ἔτι ἐς τὴν τοῦτου σοφίαν
 εἶρηκε, ὡς τῶν Ἀμμωνια, καὶ ἕτεροι κριστοῦ-
 σωπον ποιοῦνται. ἔγνωσαν δὲ τοῦτων ἕκαστα
 καὶ Βαβυλώνιοι, ἕτεροι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῆς
 ἄλλων ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ἕτερον ἐς τοῦτους
 ὁ λόγος ἀφίκετο. Ἐλλίως δὲ, ἕτεροι πρὸ Ἀι-
 θιοπῶν, ἕτεροι πρὸ Αἰγυπτίων ἀστρολογίας πέ-
 ραι ὁδοὺν ἠκούσαν, ἀλλὰ σφίσι Ορφῶς ὁ
 Οἰάργου ἔτι Καλλιόπης, ὡς ἄρα τὰ δὲ ἀπη-
 γήταρ, ἢ μάλα ἐμφανέως, ὡς δὲ ἐς Φάος τὸν
 λόγον ὡς ἐλέγεκεν, ἀλλ' εἰς γρητείαν, καὶ B
 ἰερολογίαν, οἷα ἀφανοῖα ἐκείνου. πηξάμε-
 νος γὰρ λύρην, ὄργια τε ἐποίησε, καὶ τὰ ἰε-
 ρὰ ἤψεν· ἢ δὲ λύρη, ἐπιλάμιτος εἶδον, τὴν
 τῆς κινεομενῶν ἀστέρων ἀρμονίαν σιμωβάλλ-
 λετο. Ταῦτα Ορφῶς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀ-
 νακινέων, πρῶτα ἔθελε, καὶ πρῶτον ἐκρά-
 πτεν. οὐ γὰρ ἐκείνῳ τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐ-
 δὲ οἱ ἄλλης ἐμελε μουσουργίας, ἀλλ' αὐτῆ
 Ορφῶς ἢ μεγάλη λύρη. Ἐλλίως τε τὰ δὲ
 τιμέοντες, μίσην ἐν αὐτῷ ὄργια ἀπεκρίναν,
 καὶ ἀστέρων πολλοὶ καλέονται λύρη Ορφῶς. C
 ἡ δὲ κατε Ορφῶς ἰδῆς, ἢ λίθοισιν, ἢ χρυσῷ
 μεμνημένων, μέσῳ ἔξεται εἴκελος αἰείδοντι,
 μὲν χερσὶν ἔχον τὴν λύρην ἀμφὶ δὲ μιν, ἕτα
 μυρία ἔστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἀΐθετος, καὶ ταῦτος
 καὶ λέων καὶ τῆς ἕκαστον, ὡς τ' αὖ ἐκείνα ἰδῆς,
 μέμνησόν μοι τοῦτων, κοίτη ἐκείνου αἰοιδῆ,
 κοίτη δὲ ἔτι ἡ λύρη, καὶ οὗτος δὲ ἔτι ταῦτος, ἢ ὁ καὶ οὗτος
 λέων, Ορφῶς ἐπαίοντι. ἡ δὲ τὰ λέγω
 αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οἰεσθῶ δέρεο
 ἕκαστον τοῦτων. λέγουσι δὲ Τηρεσίῳ, ἀνδρα
 Βοιωτῶν, τῆς δὲ κλέος μανθιωῦς πέρι
 πολλὸν αἰερεται, τῆς τὸν τὸν Τηρεσίῳ ἐν Ελ- D
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῆς πλανεομενῶν ἀστέρων,
 οἱ μὲν θήλειες, οἱ δὲ ἄρρένες εἶναι, ὡς
 ἴσα ἐκτελέουσι τὰ καὶ μιν διφυέα γυέ-
 σαι, καὶ ἀμφοτέρων Τηρεσίῳ μυθολογέουσι,
 ἄλλοτε μὲν θήλειαν, ἄλλοτε δὲ ἄρρένην. Ἀστέρως
 δὲ καὶ Θυέστω ὡς τῆς πατρῶης βασιλείῃ Φι-
 λονφρονέων, ἢ δὲ τῆς Ἑλλήσιν αἰαφροδῶν
 ἀστρολογίας τε, καὶ σοφίας τ' ὄργιας, μάλα
 ἔμεινε. καὶ ὁ ξυμὸν τῆς Ἀργείων, ἀρχὴν ἔγνωσαν
 ἐκ τῆς, ὡς τῆς ἑτέρας σοφίαν ὡς φερέτερος.

A Ac non multò post Libyes quoque ar-
 tem hanc sunt aggressi. Siquidem & ο-
 raculum quod est apud illos, Ammonis,
 ad cœlum, & huius sententiam refer-
 tur, iuxta Ammonem, quem illi arie-
 tis specie fingunt. Calluerunt autem
 hæc omnia & Babylonij: atque hi qui-
 dem affirmant se primos omnium fuisse.
 Verùm, ut ego existimo, multo poste-
 riùs ad hos scientia peruenit. At verò
 Græci nec ab Æthiopibus nec Ægyptiis
 de Astrologia quicquam audierunt: ve-
 rùm illis Orpheus Ocagro Calliόρέque
 prognatus, primus ista monstravit: non
 ille quidem admodum dilucidè, neque
 rem clarè docuit, sed præstigiis ac mysti-
 cis inuolucris obtexit. Sic enim illi vi-
 sum est. Nam concinnata lyra Orgia in-
 stituit, sacrâsque cantiones decanta-
 bat. Porro lyra cùm septem haberet
 chordas, concentum mobilium stella-
 rum repræsentabat. Hæc conquiens
 atque hæc agitans Orpheus, omnia de-
 lenibat, omniâque vincebat. Neque e-
 nim illam hominis lyram spectabant,
 neque illi alterius musices studium erat,
 verùm hæc magna illa Orphei lyra. His-
 ce rebus cùm Græci honorem habere
 vellent, locum illi in ipso cœlo designa-
 runt, & complusculæ stellæ vocantur
 Orphei lyra. Quòd si quando Orpheum
 videris vel saxo expressum, vel colori-
 bus effictum, sedet in medio, canenti si-
 milis, manibus tenens lyram: circum
 hunc animantium innumera multitudo,
 inter quæ & homo, & taurus, & leo.
 Cùmque horum singula videris, fac ho-
 rum mihi memineris, cuiusmodi sit il-
 lius cantus, cuiusmodi lyra, cuiusmodi
 taurus & cuiusmodi leo Orpheum au-
 diant. Quòd si eorum quæ dico, caus-
 sas intelligas, tum & in cœlo horum
 unumquodque contemplator. Fertur
 autem & Tiresia genere Bœotius, di-
 uinandi gloria multùm celebris fuisse.
 Hunc Tiresiam ex Græcis aiunt dixisse,
 stellarum erraticarum alias esse fœ-
 minas, alias mares, non tamen eadem
 efficere. Vnde eundem ancipiti quo-
 que sexu fuisse fabulantur, aliquando
 fœminam, aliquando marem. Porro
 Atreo & Thyeste de regno paterno de-
 certantibus, iam tum maximam Astro-
 logiæ cœlestisque doctrinæ curam fuisse
 Græcis, palam est. Ac publico consen-
 senu statuerunt Argiui, ut vter scien-
 tia præcelleret, is imperio potiretur.

Z z

Ibi Thyestes arietem illis in cælo demonstravit, atque hinc aureum arietem Thyestæ fuisse proditum est fabulis. At Atreus de sole, deque vario illius exortu locutus est, ostendens non eodem modo ferri solem & mundum, sed contrario inter se cursu rapi: & qui nunc videtur occasus, cum sit occasus mundi, Solis exortum esse. Hæc locutum Argiui regem crearunt, magnamque doctrinæ laudem est affecutus. Equidem & de Bellero-phonte similia sentio. Nam alatū equum illi fuisse, non admodum credo: verum arbitror illum hanc disciplinam sectantem, sublimiâque cogitantem, & inter astra versantem, in cælum nō equo ascendisse, sed animo. Eadem de Phryxo Athamantis filio dixerim, quem aureo ariete per aërem vectum fabulatur. Quin & ipsum sanè Dædalum Atheniensem, etiamsi res est noua auditu, tamen haud existimo eum ab Astrologia fuisse alienum: sed cum ipse ea maximè est usus, tum filium suum eandem perdocuit. Ast Icarus cum iuuentutis calore & inscitia, non ea disquireret quæ conueniebant, sed ad ipsum usque poluin animo tolleretur, delapsus est à vero, totâque aberravit arte, & in mare præceps decidit rerum immensæ profunditatis: de quo Græci secus fabulantur, qui ex huius nomine sinum eius maris Icarium frustra vocant. Fieri potest, ut Pasiphaë quoque cum ex Dædalo de Tauro audisset inter stellas apparente, deque ipsa Astrologia, in a-tis amorem inciderit: ob id existimant factum, ut Dædalus illam tauro copularit. Sunt autem qui scientiam in portiones partiti, in singulis partibus singuli elaborarint, alij in iis quæ ad lunam, alij quæ ad Iouem, alij quæ ad solem pertinent, congerentes, neque non cursum ac motum & vim illorum. Atque Endymion lunæ rationem tradidit, Phaëton solis cursum deprehendit, non ille quidem verè, sed moriens imperfectam artem reliquit. Hæc qui ignorant, Phaëthontem solis filium credunt, fabulâque de illo haudquaquam veram narrant, adiisse Solem patrem, ac postulasse ab eo ut sibi liceret lucis cursum moderari: illum id concessisse, monuisseque qua ratione foret aurigadum:

κέοι, & μῶνον ἐπ' αὐτέω ἔδαμα πεισὸν διηγέον). ἔλθοντα γάρ μιν πῶρ' ἦν ἡέλιον τὸν πατέρα αἰτέον ὁ δ' ἦ φῶρ' ἄρμα ἰοιοχεύειν, τὸν δ' ἰδοῦσιν τε οἱ, καὶ ἔποθέσθαι τῆς ἰπποπάσης τὴν νόμον.

ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι τὸν ἐν πῶρ' οὐρανῷ σημενῶν ἀριετός, ἔπειθ' ἔειπεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσειον Θυέστη γνέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ, τῷ ἡελίου πέρι καὶ τῷ ἀνατολέων αὐτῷ λόγον ἐποίησατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίω φορέω ἡέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινεῖται, ἀλλ' ἐς ἀντίξουσαν ἀλλήλοισι διαδρομέοισι. Ἐὰν κινῶ δὺσιες, διακίεουσιν τῷ κόσμου δὺσιες εὐδοσιν, τῷ ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τὰ δὲ εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποίησαντο, ἔμεγα κλέος ὅτι σοφίῃ αὐτῷ ἐγγέτο. ἐγὼ δὲ καὶ πῶρ' Βελλεροφόντεω τριάδε φρονέω: πηλῶν μὲν οἱ γνέσθαι ἵππων οὐ μέγα πειθομένη, διακίεω δὲ μιν ταύτῃ πῶρ' σοφίῃ μετέποντα, ἵππῳ τε φρονέοντα, ἔστροισι ὁμιλέοντα, ἐσθρονὸν οὐκ ἐπὶ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀφρονοίῃ. ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φερίξον τὸν Ἀθαμαντὸς εἰρήστω, τὸν δὴ κριῶν χρυσέω δι' αἰθέρος ἐλάσσει μετέποντα. καὶ μῶτοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηνῶν (ξείνῃ μὲν ἠἴσθη) διακίεω γέ μιν οὐκ ἐξ ἀστρολογίας, ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάστιγα ἐχρήσατο, ἔπειθ' αὐτῷ ἐωυτῷ κατήγησατο. Ἰκαρος δὲ, νεότητι καὶ ἀπαρταλίῃ χρυσαύρετος, καὶ οὐκ ἐπιφύλακτῶν διζήμενος, ἀλλ' ἐς πόλον ἀεργεῖς πῶρ' ἦν, ὄξεπέσε τῆς ἀληθείης, ἔπειθ' ἀπέσφαλε τῷ λόγῳ, ἔς πέλαγος κατιπέρησε ἀβύσσων ὀρημάτων. τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κέλλον ἐπὶ αὐτῷ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρφον εἰκῆ καλέουσι. Ἐὰν δὲ γὰρ Πασιφάη πῶρ' ἔστροισι ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τῷ ἐν τῷ ἄστροισι φαινομένῳ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίας, εἰς ἔρωτα τῷ λόγῳ ἀπῆκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν πῶρ' ταύρου ἐνύμφωσεν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ χτ' ἡμέρα τὴν ἐπισημίῃ διελόντες, ἕκαστοι αὐτῷ ἄλλα ἐπειροήσαντο, οἱ μὲν, τὰ ἐς πῶρ' σελιναίῳ, οἱ δὲ, τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ, τὰ ἐς ἡέλιον σωμαζήσαντες, δρόμοις τε αὐτέων πέρι κινήσας, καὶ δυνάμειος. καὶ Εἰδυμίων μὲν, τὰ ἐς πῶρ' σελιναίῳ διεπαζάσθαι. Φαέθων δὲ, τῷ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήσατο, ἔμην γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ πάγε ἀγοέοιτες, ἡέλιος παῖδα Φαέθοντα δο-

ἔδὲ Φαέθων, ὅπως ἀνέστη δ' ἄρμα, ἠλικίη A Phaëthonem verò, conscensò curru, partim ob ætatem, partim ob imperitiam ita egisse, ut aliquando esset vicinus terræ, aliquando longo semotus spatio à terra: interim mortales frigus atque æstus intolerabilis conficiebat. Ob hæc indignatum Iouem ingenti fulminis telo percussisse Phaëthonem: eum deiectum sorores circumstantes magno luctu prosequébantur, donec immutarent formas, quæ nunc sunt Populi: ac lacrymarum vice quibus fratrem deplorabant, electrum destillant. Haudquaquam hæc ita gesta sunt, neque pium est his habere fidem, neque Soli fuit filius, neque illi filius interit. Sed narrant Græci & alia permulta fabulosa, quibus ego non admodum credo. Nam qui consentaneum est, credere Æneam Veneris fuisse filium, aut Minoa Iouis, aut Ascalaphum Martis, aut Autolycum Mercurij? Verùm hi homines pij diisque grati fuerunt, eosque nascentes, hunc Venus, illum Iupiter, alium respiciebat Mars. Etenim qui patres familiàs sunt mortalibus in hoc progignendi genere, ij veluti parentes sibi similia producunt omnia, & colorem, & formam, & facta, & animum. At rex quidem Minos, Iouis auspiciis: Æneas formosus, Veneris fauore natus est: fur Autolycus: at ea furacitas illi ex Mercurio contigit. Iam verò nec Saturnum Iupiter coniecit in vincula, nec in tartara præcipitem dedit, neque cætera machinatus est quæ putant homines: verùm Saturnus extremus mouetur, procúlque à nobis semotus est. Sægnis illi motus, neque facilis animaduersu mortalibus: atque hanc ob causam illum stare dicunt, ceu vinculis alligatum. Ceterùm ingens æcris altitudo, tartarus B appellatur. Sed potissimùm ex Homeri poëtæ Hesiodique carminibus liceat intelligere, priscorum fabulas cum Astrologia cõsentire. Siquidem vbi Iouis catenam narrat, ac Solis iacula, (quæ quidem ego radiorum ictus esse coniicio) tum vrbes quas in clypeo finxerat Vulcanus, præterea choream, & vineam, ad hæc quæcunque de Veneris ac Martis adulterio dixit, deque deteccionem, haud aliunde quàm ex hac scientia sunt conficta:

ἔδὲ Φαέθων, ὅπως ἀνέστη δ' ἄρμα, ἠλικίη καὶ ἀπειρίη, ἄλλοτε μὲν παρὲς γῆς ἠϊόχουεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαμωρούμενος. τοῖς δὲ ἀδελφοῖς κρύος τε καὶ θάλλπος ὅκ' ἀμαχετὸν διέφθην. ὅπτι ποῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτερόντα βαλεῖν τρησῆε Φαέθοντα μεγάλω. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιπαταί, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ κνῶ εἰσιν ἀγχοῖ, καὶ ὃ ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῆ δακρυον σαλαούσιν. οὐχ οὕτω τῶντα ἐχρῆπε, ὅσδ' ὅσιν αὐτοῖσι πεῖθεσθαι, ὅσδ' ἠέλιος παῖδα ἐποίησατο, ὅσδ' ὁ παῖς αὐτῆ ἀπέθανε. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἐλλῆνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιν παρὲσθαι παῖδα Αἰνείω τῆς Αφροδίτης γυνεσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀρεὸς Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἐρμῆω; ἄλλ' οὐρι ἐκαστος αὐτέων, θεοφιλέες ἐχρόνον, καὶ σφίσι χρομόροις, τὰ μὲν ἡ Αφροδίτη, τὰ δὲ ὁ Ζεὺς, τὰ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβαλεν. ὅκ' ὅσιν γὰρ δὴ ἀδελφοῖσι ἐν τῇ χροῆ τῶν οἰκοδεσποτέοισιν, οὗτοι ὅκ' ὅσιν ἐκαστος πῆντα εἴκελα ἐκτελέοισι, καὶ χροῖω, καὶ μορφῶ, καὶ ἔργω, καὶ ἀφροῖω. καὶ βασιλῆς μὲν ὁ Μίνω, Διὸς ἠχομόρου, καλῶς δὲ Αἰνείης, Αφροδίτης βουλήσθ' ἐχρῆπε, κλέωτῆς δὲ Αὐτόλυκος: ἡ δὲ οἱ κλεωτῆς, ὅκ' Ἐρμῆω ἀπῆκετο. οὐμόριω ὅσδ' τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδην, ὅσδ' ἐς πάρταρον ἔρριψεν, ὅσδ' τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὅκ' ὅσιν ἀδελφοῖσι νομίχοισιν, ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος πῆν ἐξω φορῶ, πολλὸν ἀπ' ἠμῶν, καὶ οἱ κωθρήτε ἡ κινήσις, καὶ οὐ ρηῖδῆ τοῖσι ἀδελφοῖσι ὅκ' ἀσθαι. δὲ δὴ μιν ἐσάναι λέγουσιν, ὅκ' ὅσιν πεπεδημόν. ὃ δὲ βάθος ὃ πολλὸν τῆ ἠέρος, πάρταρος καλέεται μάλιστα ἐκ τε Ομήρου τῆ ποιητέω, καὶ τῆσὶ Ησίοδου ἐπέων μάθοι αὐ πῆ τὰ πάλαι ποῖς ἀπρολογοῖσιν ὁμοφωνέοντα. ὅκ' ἀπ' δὲ πῆν σπῆν τῆ Διὸς ἀπηχῆται, καὶ τῆ ἠελίου τῆσὶ βολῆς, τὰ δὴ ἐγὼ ἠματα ἐῖσὶ συμβάλλομαι, καὶ τῆσὶ πόλις, τῆσὶ ἐν τῆ ἀσπῆσὶ Ηφαῖσος ἐποίησατο, καὶ τὸν χροῖον, καὶ πῆν ἀλωῶ. τὰ μὲν γὰρ ὅκ' ὅσιν ἐς πῆν Αφροδίτῆ αὐτῆ, καὶ τῆσὶ Ἀρεὸς πῆν μοιχῆω λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, ὅκ' ὅσιν ἄλλοθεν ἢ ἐν τῆσὶ δε τῆσὶ σφίης πεποιημένα.

Zz ij

quandōquidem Veneris & Martis concursus, Homericæ cantilenæ præbet argumentum: in aliis autem versibus utriusque diuersum effectum descripsit: Veneris, cum ait illi:

Tute Venus iucunda magis connubia cura.

Porrò de belli negotiis:

Cuncta cito hæc cura fuerint Marti atque Minervæ.

Hæc cum intelligerent veteres illi, maximè diuinationibus utebantur, nec eam otiosam esse putabant, adeò vt nec vrbes conderent, neque mœnia circumducerent, neque quenquam occiderent, neque ducerent vxores, priusquam de singulis à vate responsum accepissent. Denique nec ipsa deorum oracula ab arte astrologica erant aliena: verùm apud Delphos virgo prædicendi munus administrat, quæ cœlestem illam virginem repræsentat: ac Draco sub tripode vocem edit, quoniam & inter stellas Draco cōspicitur: in Didymis verò templum est Apollinis, & hoc, sicuti mihi videtur, ex his Didymis, id est, geminis qui in cœlo sunt, appellatum. Vtique adeo verò diuinationis visa est illis res sacra, vt Vlysses etiam cum errando fessus vellet certò de rebus suis cognoscere, ad inferos penetrarit, non quò videret umbras, & locum inamœnum, sed quòd cuperet cum Tiresia colloqui. Qui simul atque in locum peruenerat, quem Circe monstrarat, foueam fodit, oues mactauit: cumque complures essent umbræ, atque inter has, matris quoque, sanguinem bibere cupientes: non prius permittit vlli, ne matri quidem, quàm Tiresias gustasset, coactusque esset sibi vaticinium edere: potuitque interim matris umbram videre sitientem. Ad hæc Lycurgus Lacedæmoniis omnem Reip. administrationem è cœlo temperabat, ac legem illis dedit, ne quando in bellum prodirent ante plenilunium. Non enim existimabat eandem esse ciuitatis administrationem crescente Luna, & euanescente, propterea quòd omnia ab illa regerentur. Porrò Arcades foli hæc non receperunt, nec in pretio habuerunt Astrologiam, sed iidem, ob imperitiam & stultitiam, aiunt se luna antiquiores esse.

δὲ ἐς πόλεμον προχωρῆν, ὡρὶν πλὴν σελιῶν πλῆρεα γῆρας· οὐ γὰρ ἴσῳ ἐνόμιζον (εἶ) πλὴν διωαπείῳ, ἀνατομῆς τῆς σελιῶν, καὶ ἀφανισμῶν· πρῶτα δὲ ὡς αὐτῇ ἐβίβαντο. ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οἷον ἐδέξαντο, ὡς ἐπὶ τῆς ἀστρολογίῳ· αἰοίη δὲ καὶ ἀσπίη, λέγουσι καὶ τῆς σελιῶν ἐμῶν προσημῶν.

Αἱ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀρεῶς ὁμορομῆ πλὴν Ὀμήρου αἰδῶ ἀφραζέται· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπειτα τὰ ἔργα ἐκαστοῦ αὐτῶν διωρίσατο· τῆς Ἀφροδίτης μὲν εἰπῶν,

Ἀλλὰ σὺ γ' ἰμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τῆς πολέμου,

Ταῦτα δ' Ἀρηί θῶα, καὶ Ἀθηνῶν πρῶτα μελήσῃ.

Ἀφροδίτη οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαθησὶν ἐχρῶντο, καὶ οὐ παρέργον αὐτῶν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιος ὠκίζον, ὡς δὲ τίχρα πεισβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναικῶν ἐγάμοιο, ὡρὶν αὐτῶν δὴ ὡς μάντεων ἀκούσαι ἔκαθα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοις οἷον ἐξ ἄστρολογίης ἴδον, ἀλλὰ ὡς μὲν Δελφοῖς, πρῶτος ἔχει πλὴν προφητείας, σύμβολον τῆς πρῶτου τῆς οὐρανόσ. καὶ δράκων ὑπὸ τῶν πείποδι φέρεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς δράκων φαίνεται. καὶ ἐν διδύμοις δὲ, μαθησὶν τῆς Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τῶν ἐκ τῆς ἡερίων διδύμων ὀνομάζεται. οὕτω δὲ αὐτοῖς χεῖμα ἱερώτατον ἢ μαθησὶν ἐδόκεεν, ὡς τε δὴ Ὀδυσσεὺς, ὅτι ἔκαμα πλανοῦμος, ἐβλήσας ἀτρεκέως ἀκούσαι πρὸ τῆς ἑωυτῆς ὡρημάτων, ἐς τὴν αἰδῶ ἀπίκετο, ὡς ὅφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίη ὀπιθιμῶν. καὶ ὅτι ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, εἶδα ἢ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόσθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαζε, πολλῶν νεκρῶν πρῶτων, ἐν τοῖς καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτῆς τῆς αἵματος πειν ἐβλόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν ὡρὶν, ὡς δὲ αὐτῆς τῆς μητρὸς, ὡρὶν Τηρεσίῳ γέσσασαι, καὶ ἐξδραγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον καὶ ἀνεχετο, διψῶσα ὡρὶν τῆς μητρὸς πλὴν σκίῳ. Λακεδαίμονιοι δὲ Λύκευρος πλὴν πολιτείας πᾶσιν ἐκ τῆς οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσι ἐποίησατο μηδαμῶς μη-

οἱ μὲν ὦν παρ' ἡμέων, ὅτε κάρτα ἢ σαρ φι-
 λμαίντες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων, ἀδιώα-
 τα εἶ) λέγουσιν αἰθεροποιοὶ τέλος ὄρασι
 μαντικῆς. ὃ γὰρ εἶναι μιν ὅτε πρὶν, ὅτε ἀλη-
 θεία, ὅσα δὲ τὸν Ἀρεά ἢ τὸν Δία ἐν τῷ ἕρανῳ
 ἡμέων ἐνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῷ μὲν ἀνθρω-
 πῶν ὀρημάτων ὁδεμίλιω ὄριω ἐκφῶσι
 πιέονται, ὃ δ' ἐστὶν αὐτέοισι παρὰ τὰ δε κοινω-
 νίη· κτ' σφέας ὃ χρεῖν τῆς παροφῆς ἀνα-
 σρέφονται. ἄλλοι δὲ ἀστρολογίῳ ἀφουδέα μ,
 αἰωφελέα δι' εἶ) λέγουσιν. ὃ γὰρ ἔσθ' ἀπο μαν-
 τικῆ ἀλλάσασθαι, ὅκοτα τῆσι μοίρησι δὲ
 κέοντα ἐφ' ἔρχεται. ἐγὼ δὲ παρὰ τὰδε ἀμφω
 ἐκφῶ ἐγὼ εἶπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες, ἐν τῷ
 ἕρανῳ τῶν σφαιτέρῳ εἰλέονται, πάρεργον δὲ
 σφίσι τῆς κινήσεως τῷ κατ' ἡμέας ἕκαστον
 ὀπιγίγνεται. ἢ ἐτέλης ἵππου μὲν ἕοντος, καὶ
 ὀρνίθων, ἔ ἀνδρῶν κλονεομεθῶν λίθοις αἰα-
 σαλβέσθαι, ἔ κάρφια δονέεσθαι ἔσθ' ἀπο τῷ
 αἰέμων τῆ δρόμου, ἔσθ' ἀπο τῆ διη τῷ ἀστέ-
 ρων μηδὲν ἄλλο γίγνεται; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου
 πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἕρχεται, καὶ ὃ πῦρ
 οὐδὲ ἡμέας κινήσει, ὅσα δὲ οἱ μέλη τῆ ἡμετέρῃ
 θάλαπτος· ἀστέρων δὲ ὁδεμίλιω ἀπορροίῳ
 δεχόμεθα, ἔ μὲν τοῖ τῆ ἀστρολογίῳ τὰ μὲ φαῦ-
 λα ἐσθ' ἀπο ποιῆσαι ἀδιώατα ὅσιν, ὅσα δὲ ἀλ-
 λάξαι τῆ ἀπορρέοντων ὀρημάτων
 ἀνὰ τοῖς χρεωμεθῶν τὰ δε ὀφελεί, τὰ μὲν
 ἐσθ' ἀπο εἰδῶς ἀφιεθῶν, πολλὸν ἀπο παρ-
 αθεν ὀφρανεθῶ, τὰ δε ἀγοίοισι φαῦλα, ὀ-
 μῆρας δέχονται· ὃ γὰρ σφίσι ἐφ' ἔρχεται, ἀλλ'
 ἐν μελέτη, καὶ παροδεκίη, ῥηθῶ καὶ ὀρηθῶ ἡγίται. τὰ δε ἀστρολογίῳ πέει ἐγὼν ἔσθ'
 λαμβάτω.

A Proinde cum nostri maiores usque adeo fuerint Astrologiae studiosi, huius aetatis homines partim aiunt fieri non posse ut homines finem inueniant diuinandi scientiae, propterea quod neque certa sit, neque vera, neque Martem aut Iouem nostra caussa moueri in caelo, verum illis humanarum rerum nullam esse curam, neque quicquam esse eis cum his negotiis commercij, verum secundum hos necessitate circumaguntur: partim dicunt Astrologiam non esse quidem mendacem, at inutilem. Non enim mutari vaticinio quaecunque fati decreta instant. At ego sane vtrisque respondere possum, stellas in caelo suo quidem motu volui, caeterum obiter eius motus effectum ad nos peruenire. An vis equo currente, & gallinis aut hominibus tumultuantibus lapides subsilire, stipulasque moueri ventis cursu concitatis, siderum vero vertigine nihil praeterea effici? tum ab igni exiguo calor ad nos permanat, neque nostra tamen caussa quicquam erit ignis, neque illi curae est aestus noster, ab astris autem nihil ad nos defluit? At sane fieri non potest, ut per Astrologiam ex malis bona faciamus, neque mutare quicquam earum rerum quae ab illis ad nos demanant: sed hanc utilitatem ars defert videntibus: Bona multo ante delectant eos qui ventura praescierint: mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt, sed quia meditata expectataque sunt, leuia miriaque videntur. Haec mea est de Astrologia sententia.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DE MONACTIS VITA. Vincentio Obsopceo interpr.

ARGUMENTVM.

Oratio demonstratiui generis est, quae historice ac didascalice tamen dictioni propior, quam encyclopaedice. Describit autem genus, vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi, quaeque idem & priuatim & publice fecerit, & ab aliis passus fuerit. Praeterea & apomnemoneumata seu dicta illius memorabilia, aut alias argute ac false responsa, in quibus recensendis potissimum orationis partem consumit. Postremo etiam quae circa mortem & sepulturam illius acta, quibus huc officijs & honoribus illum Athenienses & reliqui Graeci prosecuti sunt. Exordio attentos potissimum facit, laudando suam aetatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & veteribus illis Herculi & Socrati simillimos procrearit, cuiusmodi sint Demonax hic, & Baeotius ille Socratius, de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Quidem consentaneum A erat & nostram ætatem non in totum expertem fore virorum laude & memoria dignorum, sed iis quoque qui & eximiis corporis virtutibus, & mente sapientiæ studio excultissima præcelluerunt, flores. Dico autem cum in Bæoticū Sostratum ista referens, quem Græci Herculem vocare soliti sunt, & esse existimabant: tum maximè in Demonactem philosophum: quos ego & ipse vidi, & visos magna admiratione suspexi. Cum altero quoque, nempe Demonacte, aliquandiu coniunctam conuersationem habui. Sed enim vitam Sostrati in alio quopiam libello diligenter perscriptâ executus sum, declarata eius & animi magnitudine, & excellenti fortitudine. Insuper quæ eius fuerit in monte Parnasso sub ipso dio viuendi ratio, quod stratum laboriosum, quæ alimenta in montibus conquisita, quæ opera à nominis celebritate non abhorrentia. Ad hæc quanta in tollendis è medio latronibus pericula exhausserit, tū quanta per inuia faciendis itineribus, aut per traiectu difficilia præbendo transitu, pertulerit. Iam verò æquum mihi videtur de Demonacte nonnihil in lucem e-
dere, duarum rerum gratia, vt & illius memores sint viri nostræ ætatis præstantissimi, & iuuenes quique generosissimi animum ad philosophiam applicantes, non necesse habeant ad vetera tantum exempla semetipsos componere, sed ex nostra quoque vita habeant quem sibi pro viuendi regula imitandum proponant, facti illius æmuli, quem ego omnium optimū ex philosophis esse cognoui. Erat itaque Demonax genere Cyprius, nō ex obscuris ortus parentibus, quantum ad dignitatem & possessionem ciuilem attinebat: cæterum his omnibus ille longè erat excelsior atque superior: & cum rebus pulcherrimis atque præstantissimis se ipse dignum iudicasset, ad philosophiæ studium semet contulit, non per Iouem ab Agathobulo tantum & Demetrio, qui ante illum fuerant, neque ab Epicteto excitatus, sed cum illis conuersabatur, præcipuè verò cum Timocrate Heracleote, viro cum primis sapiente, neque non eloquentia & industria plurimum ornato. At Demonax nequaquam ab aliquo illorum, vt dixi, persuasus, sed peculiari quo rapiebatur ad res præclaras impetu, & insito quodam ad philosophiam amore, statim à puero permotus, omnia humana bona in vniuersum contempnit.

Μελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμαῖς βίος, ὃ πρὸς τὰ παλαιὰ ἀμείβετο ἔσσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίον, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετῶν ὑπερφυσία, καὶ γνώμῃ ἀκρῶς φιλόσοφον ἐκφαίνῃ. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτὸν Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληες ἐκάλουν, καὶ ὄντο (εἶ), καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτούς: καὶ ἰδὼν, ἐθαύμασα. Ἰατέρω δὲ τὰ Δημόνακτι, καὶ ὅτι μάλιστα στωεῖ ἡρόμην. πρὸς μὲν οὖν Σωκράτη, ἐν ἄλλῃ βιβλίῳ γέγραπται μοι, καὶ δεδήλωται, μέγας τε αὐτὸς, καὶ ἰσχυρὸς ὑπερφυσία, καὶ ἡ ὑπαίθετος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίτα, καὶ ἡ ἐπίπονος βίη, καὶ ἔσφαται ὄρφοι, καὶ ἔργα ὅσα ἀπαρτὰ τῶ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπαραξεν, ἡ ὀδοποιῶν τὰ ἀβάτα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσσορα. πρὸς δὲ Δημόνακτος ἡδὴ δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκείνός τε ἀφ' μνήμης εἶη τοῖς ἀρίστοις τόγῃ κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ ἡμιματότατοι τῶ νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὄρῶντες, ἔρχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶ πρῶτα δὲ γράμματα σφᾶς αὐτοῖς ῥυθμίζῃν, ἀλλὰ καὶ τῶ ἡμετέρου βίου κατὰ νόμον ἡγεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκείνον, ἀείροντων οἷδα ἐγὼ φιλοσόφων ἡρόμην. ἡ δὲ ὃ μὲν ἡγός Κύριος, οὐ τῶ ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτήσιν. οὐ μὲν, ἀλλὰ καὶ πρῶτων τούτων ὑπερφυσία ἡρόμην, καὶ ἀξίωσας ἑαυτὸν τῶ καλλίστην, πρὸς φιλοσοφίαν ὠρμήσεν, ὅσα Ἀγαθούλου, καὶ Δί', ὅσθ' ἐ Δημητείου πρὸ αὐτῶ, ὅσθ' ἐπικτήτου ἐπεχειρόντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν στωεῖ ἡρόμην, καὶ ἐπὶ Τιμοκράτει τῶ Ἡρακλεώτη, σφᾶς ἀνδρῶν, φωνῶν τε καὶ γνώμῃ μάλιστα κεκοσμημένον. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, ἐχ' ὑπερφυσίαν πῆνος, ὡς ἐφίω, πρῶτα κληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ κατὰ ὀρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παιδῶν βύθους κεκινημένος, ὑπερφυσία δὲ μὴ τῶ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀποδύ-

των ὄλον δὲ παρὰ τοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερία, καὶ
 καὶ πρὸς ῥησέα, διετέλεσεν, αὐτὸς τε ὀρθῶς καὶ
 ὑγιᾶ, καὶ αἰετὴν ἀπὸ βίῃ χρώματος, καὶ
 τοῖς ὀράσει καὶ ἀκούσει παρὰ δὲ ἄλλα πρὸ
 των πλὴν ἑαυτὸν γινώσκων, καὶ πλὴν ἐν τῷ
 φιλοσοφῆν ἀλλήλων. οὐ μὲν αἰσθητοῖς γε
 ποσὶ, ὅ τῷ λόγῳ, παρὰ ταῦτα ἤξεν, ἀλ-
 λά καὶ ποιηταῖς σὺν ἔσφορος ἐγύρετο, καὶ τῷ
 πλείστον ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἠσκητο, καὶ
 τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ παραμύθους, ὅσα ἐπὶ ὀ-
 λίγον, ὅσα δὲ καὶ πλὴν παρημίαι, ἀκρῶς τῷ
 δακτύλῳ ἀφάρμους, ἠπίστατο, καὶ ὁ σῶ-
 μα δὲ ἐγγύμναστο, καὶ παρὰ καρτερίᾳ B
 διεπεπόνητο, καὶ ὁ ὄλον, ἐμμελήκει αὐ-
 τῷ μηδενὸς ἄλλου παρὰ τοῦ εἶναι. ὥστε ἐ-
 πεί καὶ ἔμαθεν ὅσα ἐπὶ ἑαυτῷ διαρκῆναι, ἐκὼν
 ἀπῆλθε τῷ βίῳ, πολὺν ἑαυτῷ αὐτῷ λό-
 γον τοῖς ἄλλοις τῷ Ἑλλήνων καὶ Ἰταλιῶν.
 φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἔνδοξον ἔχοντες
 νος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς τῶν κατὰ μίξας, οὐ
 πᾶν τι ἐξέφανε πῆναι αὐτῷ ἔχαρεν. ἐφ-
 κει δὲ τῷ σωκράτει μᾶλλον ὀκειάσθαι,
 εἰ καὶ τῷ γήματι, καὶ τῷ τῷ βίῳ ῥατώ-
 νη τὸν Σινωπέα Ζηλοῦ ἔδιδε, οὐ παρὰ C
 χαρῆτων τὰ ἐς πλὴν διακτῶν, ὡς θαυμα-
 ζοῖτο, καὶ ἀποβόλοιο ἑαυτῷ ἐντυγ-
 χανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἀπασιν, καὶ πε-
 ζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπὶ ὀλίγον τύφῳ κέτο-
 ρος, στωικῶ, καὶ ζωεπολιτεύετο. καὶ πλὴν
 μὴ τῷ σωκράτει εἰρωνεῖται οὐ παρὰ ἐμέ-
 νος, χάρεις δὲ Ἀπικῆς μετὰ ἀποφάνων
 τὰς στωικίας, ὡς τοῖς παρὰ στωικητικῶν
 ἀπέναι, μῆτε κατὰ φρονήτων ὡς ἀγνο-
 οῖς, μῆτε ὁ σκυροφῶν τῷ ὀπιτιμῶντων
 ἀποφάνων, πᾶσι δὲ ἑαυτῷ ὀφρο-
 στωῖς ἡρωιδῶν, καὶ χρῆματῶν παρὰ
 πολὺ, καὶ φαιδρῶν, καὶ παρὰ ὁ μέλ-
 λον δὲ ἐλπίδας. ὅσα δὲ πᾶσι γενοῦν ὀφθη
 κεκαρῶν, ἢ ἑαυτῷ ἀφεινῶν, ἢ ἀγα-
 ρακῶν, οὐδ' εἰ ὀπιτιμῶν τῷ δέοι, ἀλλὰ
 τῷ μὴ ἀμάρτημάτων κατὰ τῶν, τοῖς δὲ
 ἀμάρτητοις στωικῶν, καὶ ὁ παρὰ δὲ
 γμα παρὰ τῷ ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν,

Ac se cum totum libertati tradidisset, di-
 cendique fiducie, in ea constanter persti-
 tit, cum & ipse rectam ac sanam & incul-
 patam vitam viveret, ac videntibus &
 audientibus suam ipsius mentem exem-
 plum exhiberet, veritatemque, quam in
 philosophando perpetuam obtinebat.
 Ceterum nequaquam illotis, quod aiunt,
 pedibus, hoc est, a dicendi facultate a-
 lienus, ad philosophiæ studia accessit,
 sed in poetarum lectionibus enutritus,
 multos tenebat memoria, dicendique ar-
 tes non mediocri studio exercuerat. Ea
 verò quæ in philosophia tractari solent,
 haud modicè, neque, ut est in proverbio,
 summo tantum digito attigerat, sed ex-
 acte comperta habebat. Corpus præter-
 ea exercuerat, & ad tolerantiam variis
 laboribus assuefecerat. Breuiter, in hoc
 summo studio & cura elaboravit, ne ali-
 cuius alterius egens esset. Quare post-
 quam sensit se quoque ipsi sibi amplius
 non sufficere, voluntaria morte è vita di-
 scessit, multo super hoc ipso Græcorum
 optimatibus sermone relicto. Philoso-
 phiæ verò haudquaquam vnam tantum
 speciem ab aliis seiunctam colebat, sed
 multis in idem commixtis, non admodum
 aperte ferebat qua potissimum illarum
 oblectaretur. Apparebat quidem Socra-
 ti se magis addixisse, tamen habitu &
 vitæ frugalitate Diogenem æmulari vi-
 deretur. Non tamen ambitiosè adulte-
 rabat ea quæ ad victum pertinebant, ad-
 mirationis popularis emerendæ gratia,
 utque ij quibuscum conuersaretur, in
 eum coniectos haberent oculos: verum
 communi cum aliis viuendi ratione ute-
 batur, ne tantillum quidem philosophico
 fastu infectus: & cum aliis iunctam
 consuetudinem exercebat, & communi-
 bus Reipub. legibus non grauatim pare-
 bat. Porro Socraticam ironiam nulla ex
 parte accedebat: gratia verò Attica ple-
 nas semper disputationes sermonibus
 haud obscuris in medium afferebat, ita
 ut eius discipuli abeuntes, neque conte-
 mneret eum tanquam parum generosum,
 neque eius inhumanam in obiurgando
 severitatem atque acerbicatem fugien-
 tes pertimescerent, sed omnimodi ora-
 tionis amabili lætitia reddebantur, ac
 subinde multo modestiores, de futuris
 præcipiendis optimam spem concipie-

bant animo. Itaque nunquam visus est vociferari, aut mira peruicacitate contende-
 re, aut indignari: & si aliquis illi esset increpandus, ipsa quidem peccata reprehendebat,
 cæterum peccantibus benignè ignoscebat, exemplum illud à medicis petitum vsurpās,

Peccata
 reprehendenda, pec-
 cantibus
 ignoscenti-
 am.

qui morbos adhibitis pharmacis propul-
 sare solent, iracundia verò erga ægrotan-
 tes vtuntur minimè. Existimabat enim
 hominis esse peccare: Dei verò, aut viri
 diis proximi, errata emendare. Ad hunc
 ergo modum cum vitam instituisset sa-
 pientissimè, nullius in rebus suis egebat
 auxilio, ipse verò amicis in iis quæ par-
 erat, persæpe fidelem nauabat operam: ac
 nonnullos ex illis si qui secundiore for-
 tuna uti videbantur, submonefacere so-
 lebat, quòd bonis ad breue tempus dura-
 turis, & planè caducis ac transitoriis ef-
 ferri atque gestire animo viderentur.
 Nonnullos quoque inuisum paupertatis
 onus lugentes, aut exilium grauitè mo-
 lestè que ferentes, aut senectutè aut mor-
 bum incusantes, cum risu consolabatur,
 non videntes breui futurum vt omnia
 quæ dolorem & molestiam in præsens il-
 lis adferrent, cessarent: bonorum verò ac
 malorum obliuio vnà cum longa libertate
 omnes esset in exiguo temporis spatio
 complexura. Ad hæc curæ illi erat, fratres
 quoque inter se dissidentes atque discor-
 des, ad pristinam concordiam reducere,
 ac mulieribus cum maritis reconciliatis
 illorum animis pacem componere. Ac sa-
 nè aliquândo populum seditionibus exul-
 ceratum, scitè & vtiliter differendo com-
 pescuit, multosque illorum persuasit, vt
 patriæ tranquillè & modestè subscriuerēt.
 Talem quempiam in philosophia exer-
 cenda morem obtinebat, mitem & man-
 suctum ac hilarem. Solùm verò amici aut
 morbo aut morte discruciabatur, ita vt
 rem omnium maximam & præstantissi-
 mam in rebus humanis amicitiam & vo-
 luntatum coniunctionem esse existima-
 ret. Quocirca amicus erat omnibus, nec
 fuit quisquam quem non familiarem
 compellasset, qui quidem homo erat.
 Maiorem verò aut minorem animi ala-
 critatem vultu præ se ferebat, conuer-
 satione nonnullorum ex illis vtens, eos-
 que coarguens, quotquot illi videban-
 tur propter spem exhibiti obsequij de-
 linquere. Et hæc omnia cum tanta
 gratia, eaque verborum Venere facie-
 bat dicebatque, vt semper iuxta Comi-
 cum, suadelam labiis suis infedissee cre-
 dibile sit. Itaque & Atheniensium vni-
 uersus populus, & ij qui in dignitatibus erant constituti, summa cum reuerentia il-
 lum admirabantur, eaque in sententia permanserunt, vt vnum ex optimatibus
 suspicientes. Cæterùm cum in Reipub. procurationibus obeundis versaretur, mul-
 torum prauis & nefariis conatibus resistit: vnde odium & inuidiam non mediocrè mul-
 titudinis sibi cõflauit, tum propter dicendi interritam fiducia, & monendi libertatem.

τὰ μὲν νοσήματα ἰωμενῶν, ὀργῆ δὲ πρὸς
 τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμενῶν. ἠγεῖτο γὰρ αἰ-
 δεσφόρου μὲν εἶναι τὸ ἀμάρτανον, θεοῦ δὲ, ἢ
 αἰδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταμαθέντα ἐπιμορφοῦν.
 τοιοῦτον δὲ βίῳ χρωμενός, εἰς ἑαυτὸν μὲν
 σθένος ἐδέϊτο, φίλοις δὲ σιωπέωρα πρὸς
 εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν βύτυχεῖν δοκοῦντας αὐ-
 τῷ, ἵππεμίνησκεν ὡς ἐπὶ ὀλιγοχρονίοις
 τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαγομενούς, τοῖς δὲ,
 ἢ πενίαι ὀδυρομενούς, ἢ φυγῆ δυχεραί-
 νοῦσας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμενούς, σιω-
 γέλωτι πῆρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρώντας ὅτι μὲν
 μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ αἰδιότα, λυ-
 θη δὲ τις ἀγαθῶν, καὶ κακῶν, καὶ ἐλθυθε-
 ρία μακρά, πῶντας ἐν ὀλίγῳ καταλείψα-
 ται. ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς κατα-
 ζόντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς
 γεγαμηκότας εἰρυνίῳ κορυτομύθῳ. καί ποτε
 καὶ δήμοις παρομοίους ἐμμελῶς διελέ-
 ρθη, καὶ τοὺς πλείους αὐτῷ ἐπεισεν ἵππου-
 ρεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτος τις ἦν
 ὁ ἔθνος τῆς φιλοσοφίας αὐτῷ, πρῶτος, καὶ
 ἡμέτερος, καὶ φαιδρός. μόνον αὐτὸν ἠγία φί-
 λου νόσος, ἢ θάνατος, ὡς αὐτῷ καὶ τὸ μέγιστον
 τῷ ἐν αὐτοῖς ἀγαθῶν, πῶν φίλια ἠ-
 γρομενῶν. καὶ διὰ τῆτο φίλος μὲν ἦν ἅπα-
 σι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν πῶν οἰκεῖον ἐνόμιζεν,
 αὐτοῖς γὰρ ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἕλπιον ἔ-
 χαιρε, σιωπῶν ἐπίοις αὐτῷ μόνοις ἄξιότα-
 νος, ὅποσοι αὐτῷ ἐδόκουν αὐτῷ ἵππῳ τῆς
 θεραπείας ἐλπίδα διαμάρτανειν. καὶ ταῦ-
 τα πῶντα μὲν Χαερίταν καὶ Αφροδίτης αὐ-
 τῆς ἔωραπῆτε, καὶ ἔλεγχον, ὡς αἰεὶ τὸ κω-
 μικὸν ἐκείνο, τῶν Πητῶν τοῖς χείλεσιν αὐτῷ
 ἔπηκα. θῆσθαι. τοῖς γὰρ καὶ Αθηναιῶν ὁ-
 τε σύμπας δήμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ἵππῳ φευ-
 ἐταύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλοισιν, ὡς πῶν
 τῷ κρηπῶν πρὸς βλεπόντες. καί ποτε ἐν
 δευτέρῳ πρὸς ἐκρούε τοῖς πολλοῖς αὐτῷ, καὶ
 μῖσος οὐ μείον τῷ πρὸς πῶν πλήθει ἐ-
 κτήσατο, ὅτι τε τῇ πῶν ἰσθία ἐ ἐλθυθερία.

καὶ πῖνες ἐπὶ αὐτὸν στυγέσησθαι. Αὐτοὶ καὶ
 Μελίται, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες ἀφ' ἑ
 καὶ κείνοι τότε, ὅτι οὔτε θυῶν ὠφθη πώποτε,
 οὔτε ἐμυήθη μόνος ἀποθύτων ταῖς Ελευσι-
 νίαις, πρὸς ἀφ' ἀνδρείως μάλα τεφανω-
 σάμενος, καὶ καθάρθῃ ἰμφοῖσι αἰαλαβῶν, καὶ
 πρὸς ἐλθῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμ-
 μελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν
 ἑαυτοῦ πρῶτον ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν
 γὰρ ὁ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνῶν,
 Μὴ θάμνασθε, ἔφη, ὡς ἀνδρῆς Ἀθηνῶν, εἰ
 μὴ πρῶτον αὐτῇ ἔθυσαι. ὁ δὲ γὰρ δεῖ-
 οῦσαι αὐτῷ τῷ πρῶτον ἐμυήθησθαι ἵνα
 λαμβάνον. πρὸς δὲ θάτερον ὁ τῷ μυστη-
 εῖων, τῷ αὐτῷ ἔφη ἔχειν τὴν αἴτιαν, τὴν μὴ
 κρινώησθαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι αὐτὸν φαύ-
 λα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοῖς
 μηδέπω μεμνημένοις, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐ-
 τοῖς τῷ ὀργίῳ. ἀντὶ κατὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξ-
 αγορεύσθαι ἵνα φιλανθρωπίας. ὥστε τοῖς
 Ἀθηνῶν ἡδὴ λίθους ἐπὶ αὐτὸν ἐν ταῖν χε-
 ρῶν ἔχοντες, παράου αὐτῷ καὶ ἰλεως γυμ-
 εῖσαι αὐτίκα, καὶ ὁ αὐτὸν ἐκείνου ἄρξασμέ-
 νοις πᾶν, καὶ ἀδεῖοσαι, καὶ τὰ τελευτήα, C
 θάμνασθαι. καίτοι βύθους ἐν ἀρχῇ τῷ πρὸς
 ἀδελφῶν λόγων, τραχύτερον ἐχρησάτο τῷ προ-
 ομιῶ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηνῶν, ἐμὴ
 μὲν ὀραντες ἐφεφανωμένοι, ὑμεῖς ἡδὴ καὶ μὲν
 κατὰθύτατε ὁ γὰρ πρῶτον ἐκ ἐκκα-
 λιερήσατε. βούλομαι δὲ ἔνια πρῶτον εἶσαι
 τῷ βύθους τε ἄμα καὶ ἀπειῶς ἵνα αὐτῷ
 λελεγμένων ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωεῖνου
 καλόν, καὶ ὡν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ
 ὁ Φαβωεῖνος ἀκούσας πῖνος, ὡς ἐν γέλωτι
 ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτῷ, καὶ μάλιστα τῷ D
 ἐν αὐταῖς μελῶν ὅτι κεικλασμένον σφό-
 δρα, ὡς ἀγνῆς, καὶ γυμνακίον, καὶ φιλοσο-
 φία ἵκιστα πρέπον, πρὸς ἐλθῶν, ἠρώτα τὸν
 Δημόνακτα, τίς ὡν χλευάζει τὰ αὐτῷ; Ἀν-
 δροπος, ἔφη, ἐκ διαπάτηται ἔχων τὰ ὡτα.
 ἔχει μὲν δὲ τὸ σοφιστῶν, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ
 ἐφόδον ἔχων, ὡς Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς
 φιλοσοφίαν ἦκε, Ὁρχῆς, ἔφη. ἀλλ' ὅτε δὲ ποτε
 ὁ αὐτὸς πρὸς ἐλθῶν ἠρώτα τὸν Δημόνακτα,
 τίνα ἀρεσὶν ἀσπάζεσθαι μάλλον ἐκ φιλοσοφίας,

Unde factum est ut nonnulli quoque ad-
 uersus illum insurgerent. Anyti & Meli-
 ti, ea ipsa in Demonacte accusantes, quæ
 prius per illos in accusando Socrate in
 crimen vocata fuerant, nempe quod nun-
 quam visus sit sacrificans, quodque so-
 lus omnium nunquam sit Eleusiniis ini-
 tiatus. Ad quæ magna animo, & coro-
 na redimitus, & nitida veste amictus, in-
 que concionem progressus, partim scitè
 & dexteriter, partim verò asperius quàm
 philosophia requirebat professio, re-
 spondit. Etenim ad hoc quod nunquam
 sacra fecisset Mineræ, Nulla vos ca-
 piam admiratio, inquit, viri Athenien-
 ses, si prius illi nunquam sacrificauerim:
 nequaquam enim illam sacris per me
 oblatis egere existimabam. Ad secun-
 dam verò accusationis partem, nempe
 mysteriorum, eam dixit subesse causam
 quominus cum illis festiuitatis particeps
 fuisset hactenus; quod si mysteria, in-
 quit, praua & friuola comperisset, a-
 pud nondum initiatos non tacuisset, sed
 ipsos ab orgiis celebrandis auersos fecis-
 set: sin bona, rursus humanitate addu-
 ctus, omnibus expositurus erat. Ita Athe-
 nienfes qui iam aduersus illum lapides
 sustulerant, actutum mitem erga eun-
 dem & placidum animum induerunt,
 atque ex illo cum cœperunt habitis hon-
 oribus reuereri quoque & colere, po-
 stremum verò admiratione etiam prose-
 qui. Ille autem statim initio orationis ad
 illos habitæ, asperiore proœmio vsus est:
 Viri enim, inquit, Athenienfes, cum me
 fertis coronatum videatis, quin me iam
 sacrificatis? etenim antehac nunquam
 litastis. Quædam verò quæ ab illo acutè
 pariter & vrbane dicta animaduerti, vo-
 lo deinceps subiungere. Optimum au-
 tem factu videtur, ut à Phauorino, & iis
 quæ ad illum dixit, exordium faciam.
 Postquam enim Phauorinus à quodam
 audisset suas dissertationes à Demonacte
 haberi ludibrio, maximè verò mēbrorum
 in illis nimiū fractas delicias, ingenerosā
 & muliebrem mollitiem, ac philosophiæ
 minimè cōgruentem: accessit Demona-
 ctē, interrogauitq; quisnā esset à quo sub-
 fannaretur: Homo, inquit, cui aures sunt
 deceptu difficiles. Occurrēte verò quodā
 Sophista, atq; interrogāte, quibusnā via-
 ticis instructus, ὁ Demonax, à puero ad
 philosophiā accessisti: respondit, Testicu-
 lis. Alio tēpore cum semel idē ille accessis-
 set, quesiuit ex Demonacte, quā philosophiæ sectā præ aliis studiosius amplecteretur:

Quis verò, inquit, te certum fecit me philosophari? Et cum dicto abiens, risit apud se valde suaviter. Illo verò interrogante quid esset quòd rideret, Demonax, Perridiculū, inquit, hoc mihi visum est, si tu à barba philosophantes iudicandos esse existimas, ipse barbam non habens. Sidonius autem rhetor cūm Athenis celebris & clarus haberetur, ac aliquando de se eiusmodi publica oratione decantaret encomium, quòd totius philosophiæ peritus esset, nec minùs dicendi facultate ea possit exequi quæ diceret: Etenim, inquit, si Aristoteles ad Lyceum me vocarit, sequar: si Plato ad Academiam, veniam: si à Zenone ad porticum Variam prouocabor, nihil cunctatus pressò ero: si Pythagoras me accersuerit, si lebo. Surgens itaque è medio auditorum Demonax, Heus tu, inquit, vocat te Pythagoras. Cæterùm Pythone quodam eorum qui fuerant è Macedonia splendide & nitide culti, iuvene formoso subsannante illum, ac quæstionem sophisticam proponente, iubentéque vt syllogismi solutionem diceret: Vnum, inquit, fili noui, quòd subigèris. Cūm ergo ille stomachanti animo indignaretur propter scommatis amphiboliam, illique comminaretur, Statim tibi virum ostendam: ille in multum risum effusus, interrogauit adolescentem, Ergo virum habes? Quodam tempore cūm quidam etiam athleta ab eo fuisset derisus, propterea quòd cūm victor extitisset in Olympia, vestitu molli & florido amictus conspiceretur: vulnus illi lapide in caput incussit, adeò vt sanguis efflueret. Itaque qui aderant, indignantes, factum grauitè & moleste ferebant, quasi vnus ex illis fuisset percussus: cūmque exclamarent vt ad Proconsulem iret: Nequaquam, inquit, viri ad Proconsulem, quin multo magis eamus ad medicum. Dum aliquando obambulans anulum aureū in itinere forte fortuna reperisset, proposita in foro schedula, voluit, cum qui amissi annuli dominus extitisset, venire, atque si illius pondus & gemmam & typum rectè indicasset, recipere. Venit ergo adolescens quidam forma honesta & amabili, qui se amisisse perhibebat. Cæterùm cūm nihil sani diceret, Abi, inquit, ô puer, ac tuum ipsius anulum diligenter obserua: etenim hunc non amisisti. Quispiam verò è Romanis senatoribus cūm Athenis illi filium suum iuuenem supra modum formosum commonstrasset, effeminatum verò, & corruptum deliciis: dixissetque, Salutat te Demonax hic meus filius:

ὁ δὲ τίς γάρ σοι εἶπεν ὅτι φιλοσοφῶ; ἔ ἀπιῶν ἤδη, πρὸ αὐτῶ ἠδὲ μάλα ἐλάλασε. ἦ ἔρωτησάμην ἐφ' ὅτῳ γέλῳ, ἐκείνος ἔφη, Γελῶσίν μοι εἶδ' ἔδδξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῶ πώγωνος ἀξίοις κρίνεαι τοὺς φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πώγωνια ἔκ ἔρων. ἦ ἦ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθηνῶσιν διδασκαλιῶτος, καὶ λέγοντος ἕως αὐτῶ αὐτῶ ἔπαμνόν τινα τοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπεῖσται, ἔ χειρὸν ἦ αὐτῶ εἰπέτω ἄ ἔλεγεν ἑὰν Ἀριστοτέλης με καλῆ ὅτι ὁ Ἀκύειον, ἔ φησιν: αὐτῶ Πλάτων ὅτι τῶ Ἀκαδημία, ἀφίξομαι αὐτῶ Ζηνὸν ὅτι τῶ Ποικίλει, δειψέψω αὐτῶ Πυθαγόρας καλῆ, σιωπήσομαι αἰάσας ἔν ἐκ μέσων τῶ ἀκροατῶν ὄσῳ, ἔ φη, ἄροσῶ τῶν ὄνομα, καλῶσε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ ἄνος τῶ ἐν Μακεδονία διπρῶφον νεανίσκου ὄραμα, ἐρεχελῶντος αὐτὸν, καὶ ἄροστέοντος ἐρώτημά τι σοφιστήν, καὶ κελθῶντος εἰπεῖν τῶ συλλογισμῶ τῶ λύσιν, ἔν, ἔ φη, οἶδα τέκνον, ὅτι ὄραμα ἀγακλήσματος ἦ ἐκείνη ἔν ὅτι τῶ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσματος, Αὐτίκα σοι μάλα τὸν δῦδρα ὅτι δεῖξω, ὅ ἦ σὺ γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ δῦδρα ἔχης; ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητῆς ἔλαλε ἄσῳ αὐτῶ ὅτι ἐσθῆτα ὄφη ἀνήλιῶ ἀμπεχῶντος, Ολυμπιονίκης ὄν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τῶ κεφαλῆν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρηξῆ οἶ μὲ παρόντες ἠγανάκτω, ὡς αὐτὸς ἐκαστος τετυπημένος, καὶ ἐβῶν ὅτι τὸν ἀγῶπατον ἔεναι ὅ ἦ Δημῶ: αἶξ, Μηδαμῶς, ἔ φη, ἀδρες, ἄροσ τὸν ἀγῶπατον, ἀλλ' ὅτι τὸν ἰατρῶν. ἐπεὶ δὲ ποτὲ ἔ χρυσῶ δακτύλιον ὄδῳ βαδίζων ὄρε, γραμμάτιον ἐν ἀροσῶ ἄροσῆς, ἠξίῳ τὸν ἀπολέσματα, ὅστις εἶν τῶ δακτυλίου δεσπότης, ἠκῆν, καὶ εἰπόντα ὄλην αὐτῶ, καὶ λίθον, ἔ τύπον, ἀπολαμβάνῶν ἠκεν οἶν τις μειρακίσχος ὄροσῶς, αὐτὸς ἀπολωλέκειναι λέγων ἐπεὶ ἦ ὄσδὲν ὄγῆς ἔλεγεν, Ἀπῆ, ἔ φη, ὡ παῖ, καὶ τῶ ἑαῦτῶ δακτύλιον φύλαξε, τῶτον γὰρ ἐκ ἀπολώλεχας. ἦ ἦ ἦ ἀπὸ τῆς Ρωμαίων βασιλῆς τις Ἀθηνῶσιν ὄν αὐτῶ δείξας πῶν ὄροσῶν, ἠλυδρίαν ἦ καὶ δεικεκλασμένον, Προς ἀροσῶν ὄσῳ, ἔ φη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ἔροσῶ: καὶ ὁ Δημῶ: αἶξ,

Καλός, ἔφη, καὶ σοῦ ἀξίος, καὶ τῆ μητρὶ ὁμοίος. τὸν δὲ Κωνικόν, ἐν ἀρκτου δέρματι Φιλοσοφοῦντα, οὐκ ὠνόμασεν, ὡς ἄρ' ὠνόμαζεν, ἀλλ' Ἀρκτησίλαον καλεῖν ἠξίω. ἐρωτῆσά μιν δὲ πῶς τις αὐτῷ ὄρεσι βιδαμύνας εἶδ' ἔδοκε, μέγιστον βιδαμύνα, ἔφη, τὸν ἐλευθέρον· ἐκείνῳ δ' ἠφ' ἑτέρους πολλοὺς ἐλευθέρους εἶδ'. Ἀλλ' ἐκ βουνονομίῳ, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς αὖ, ἔφη, τῶ τῶ πῶς διώγοι; ἀπ' ἡμετέρας γὰρ ὡς ὁ πολὺ βούρειος δεδουλωμένα. Καὶ μὲν, ἔφη, εἰ κατὰ νόμον παρ' ἡμῶν ἀνδρῶν παρὰ νόμον, βούρειος δὲ αὐτῶν ἔτε ἐλπίδος, ἔτε φόβου ἀξία, παυσανίδων πρότερος καὶ τῶν αἰαράων, καὶ τῶν ἠδέων. Περερχίου δὲ τῶ Πρωτέως ἑπιτημῶντος αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ παρὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνδρῶσι παρὰ νόμον ἐπαίξω, καὶ λέγοντος, Δημῶν ἀξ, ἔκωνας, ἀπεκρίνατο, Περερχίονε, οὐκ ἀνδρῶσι παρὰ νόμον; καὶ μὲν καὶ Φυσικὸν πῶς παρὰ τῶν ἀπὸ πύλων δὲ ἀλεργόμων, ἀμαθήτας, καὶ ὅτι φρέαρ ἀγαθόν, καὶ δειξάς αὐτῶν πῶς ἐν παρ' ὕδατι σκιαῖ, ἤρετο, Τοιοῦτοις ἀρχαῖς ἀπὸ πίπιδας εἶδ' λέξας; ἀλλὰ καὶ μάγου πῶς εἶδ' λέγοντος, καὶ ἐπαδάς ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ἔπειτα αὐτῶν ἀπερὸς αἰαπέην, ἔπειτα ἔπειτα αὐτῶν ὅποια βέλεται, Μηχανίμαξ, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς οὐκ ἔστιν εἰμὶ σοι, καὶ εἰ βέλεξ ἔπου παρὰ τῶν δὲ τῶ πύλων, καὶ ὅτι με δὲ μιᾶς ἐπαδάς, καὶ μικροῦ τῶ Φαρμάκου πείρομαι αὐτῶν διωκῶ μοι τὸν ἀρκτιν. αἰ ἰπὸυδρος ὁ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῆ ἐπαδάς διωκόμενον. ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πῶν, ἐπέειπεν τὸν Πολυδόκην παρὰ ὄρεσι δὲ παρὰ ὄρεσι, καὶ ἠξίω ὄρημα ζύγνουσαι αὐτῶν, καὶ ἰπὸυδρος πῶς ἴσασαι ὡς ἀναθησομένη, καὶ δειπνῶν παρὰ σκευάξαι αὐτῶν, παρὰ ἐλθῶν, Παρὰ Πολυδόκους, ἔφη, κομίζω σοι πῶς ὅτι τὸν ἠδέντος ὁ ἐκείνῳ, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ ὁ κοινόν καὶ αὐτὸς τις ἀλλοίσι συμπελάει παρὰ παρὰ αὐτῶν, καὶ εἰπὸντος Τί ἔστιν, ὁ Δημῶν ἀξ, Πολυδόκους ἀξιοί, Αἰπῆταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἔδην παρὰ αὐτὸν ἀπει. ὁ δ' αὐτὸς, ἔπειτα πῶς ἴσασαι, καὶ ἐν σκότῳ αὐτὸν καθείρξαι, παρὰ ἐλθῶν, ἔλεγε μάρτυς τε εἶδ' καὶ διωκόμεν αὐτῶν ἀναγαγεῖν τῶ παιδὸς ὁ εἰδόμεν, εἰ μὴ ὅτι αὐτῶν τῶ πῶς ἀνδρῶσι νομῶν, μὴδένα πῶποτε πεπενηθῆκεν.

Pulcher est, inquit, & te dignus: & matri nō ab similibus. Porro Cynicum in pelle vrsi philosophantem non Onocratam, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocare dignatus est. Cum quidam ex eo quaesisset quinā illi felicitatis finis esse videretur, respondit solū eum esse felicem, qui liber esset. Illo autē subiiciente multos esse liberos: Atqui hunc ego solū, inquit, liberum esse existimo, qui neque sperat aliquid, neque pertimescit. Ille verō, Et quomodo, inquit, hoc fieri potest? omnes enim plurimūm his seruiētes subiecti sumus. Atqui, inquit, si recto iudicio res humanas excusseris, haud dubiē easdem reperies neque spe neq; metu dignas, propterea quod & que doceāt, & incūda sint, iuxta finē capiant & euāescant. Peregrino autem, cui & Proteo cognomen fuit, obiurgāte eum, quod pleraque omnia naso suspenderet, hominibusque illuderet, dicentēque, Demonax nō viuis Cynicū: respondit Peregrine, non viuis hominē. Physicū quoque super Antipodibus differentem, surgens deduxit ad puteum, illique umbra in aqua monstrata, quaesivit, Nunquid tales confirmas esse Antipodas? Præterea quopiam magum se esse profitente, haberēque carmina efficacissima, quibus omnes homines impellere possit ac persuadere ut sibi quæcunque vellet exhiberent: Ne hoc tibi mitū videatur, inquit: eandem enim tecum artem exerceo: & si placet, ad pistricem me sequere, videbisque me vnica tantūm incantatiuncula ac modico veneficio persuasurum ipsam ut mihi panem det: subobscurē monetam innuens, æquale cum incantationibus vim obtinentem. Cum verō Herodes grauitate & peracerbè Pollucis immatura morte sublato obitum lugeret, vellētque currum illi iungere, ac equos præstare tanquam ascensuro, & cœnam adornare: aggressus hunc Demonax, A Polluce, inquit, epistolam tibi adfero. Cæterū cum ille gauisus esset, putaretque illum quoque aliis esse dolori, dixit, Quid igitur ὁ Demonax sibi vult Pollux? Accusat te, inquit, quod ad illum abire cuncteris. Idem quendam alium filij sui mortem inconsolabiliter lugentem, ac tenebris semet occultantem, accessit, seque magnum professus est, ac filij simulacrum ab inferis posse reducere, si tres tantūm homines illi nominauerit, quos nunquam vllius obitum luxisse certō compertum haberet.

Cum ergo diu multumque secum haxitaret, nec vnum quidem, vt opinor, talem posset producere: ait tandem Demonax, Oridicule, an te solum intoleranda mala perferre existimas, cum luctus expertem videas neminem? Atqui & illos false deridere solitus est, qui in sermonibus nimium vetustis & peregrinis vocabulis vti consueuerant. Itaque cum vnum aliquando super oratione quadam interrogasset, illeque plus quam Attice respondisset: Ego quidem, inquit, amice, nunc te rogavi, tu vero mihi quasi Agamemnone regnate respondisti. Dicete quopiam ex amicis, Abeamus Demonax in fanum Æsculapij pro filij salute oraturi: Vehementer, inquit, surdum existimas Æsculapium, si nequeat nos nisi isthic orantes exaudire. Cum aliquando vidisset duos philosophos egregie rudes & indoctos super questione quapiam satis ridicule altercantes, ac alterum absurda querentem, alterum vero ad rem nihil sane respondentem: Nonne videatur vobis, inquit, o amici, alter illorum hircum mulgere, alter autem illi cribrum supponere? Agathocles vero Peripateticus cum superbe & insolenter se ferret, & arroganter iactitaret dialecticorum se solum & primū esse: Atqui, inquit, o Agathocles, si primus, non solus: sin vero solus, non primus. Porro autem Cethego viro consulari dignitate prædito, quo tempore per Græciam legatus abiret in Asiam, patri suo multa turpia & ridicula dicente & faciente, posteaquam ex amicis quispiam eadem vidisset, dixissetque Cethegum magnum scelus esse: Per Iouem, inquit Demonax, neque magnum. Idem cum aliquando conspexisset Apollonium philosophum multis cum discipulis discedentem: commodum vero abibat, accersitus quasi disciplinarum nomine Regi esset conuersaturus: Accedit, inquit, Apollonius, & eius Argonautæ. Alio autem quodam ex eo querente, num anima illi immortalis esse videretur: Sanè immortalis, inquit, sed vt omnia reliqua. De Herode dicebat verum dixisse Platonem, affirmātem nobis haud vnam saltem esse animam. Neque enim esse eiusdem animæ Regilaum & Pollucem, vt tanquam viuentes epulis suscipiat, taliaque illi curæ sint. Ausus est quoque aliquando Athenienses publice interrogare, audita sacrorum præfatione, quam ob causam excluderent barbaros,

ἄπειπολύ δὲ ἐκείνου ἐνδιόσματος, καὶ ἀπεργωῆτος, οὐ γὰρ εἶχε πῖνα, οἶμα, εἰπεῖν Ἰσοδρον, εἴτ' ἔφη, ὦ γαλοῖε, μόνος ἀφόρητα πάθει νομίζεις, μηδένα ἐρῶν πένθοις ἀμοιβῶν; καὶ μὲν ἀκείνων καταγελαῖν ἤξις, τῶν ὦν ταῖς ὁμιλίαις πόνυ δῖραχμοῖς ἐξένοις ὀνόμασι χρωόμενων. εἰς γυνῶν ἐρωτηθέντι ἄνω' αὐτὸς λόγον πῖνα, καὶ ἄσφατη. κῶς ἀπεκρίθητι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐπαῖρε, νῦν ἠρώησα, σὺ δὲ μοι ὡς ἐπὶ Ἀγαμέμνονος ἀπεκρίνη. εἰπόντος δὲ πῖος τῶν ἐπαίρων, Ἀπίωμυ Δημόναξ, εἰς ὃ Ἀσκληπιῶν, καὶ πρὸς ἐξώμεθα ἄνω' τῶ ἱοῖ. Πάυ, ἔφη, κωφὸν ἦγῃ τὸν Ἀσκληπιῶν, εἰ μὴ δυνάται κἀντεῦθεν ἡρώη ἀχολύων ἀκούειν; ἰδὼν δὲ ποτε δύο πῖας φιλοσόφους κομῶν ἀπαμδύτους ἐν ζητήσῃ ἐξίξῃσι, ἐπὶ μὲν ἀποπα ἐρωτῶντα, τὸν δ', ὁδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἔτερος, Ἰούτων, τράχον ἀμέλγειν, ὁ δ' αὐτὸς κόσκινον ὑποπθέναι; Ἀγαθοκλέους δ' τῶ Πειριπατηκοῦ μέγα φρονοῦτος, ὅτι μόνος αὐτὸς ἐστὶ ἐπεσπτος τῶν ἀφ' ἀλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὲν, ὦ Ἀγαθοκλέε, εἰ μὲν πεσπτες, οὐ μόνος, εἰ δ' μόνος, ὦ πεσπτες. Κεθῆγο δ' τῶ Ἰσαπικοῦ, ὁπότε ἀφ' τῆς Ἑλλάδος εἰς πῖω Ἀσίαν ἀπῆλθε πρὸς ὁδύων, τῶ πατρὶ πολλὰ καταγελάσας καὶ λέγοντος, καὶ ποιουῶτος, ὅτι τῶ ἐπαίρων πῖς ἐρῶν ταῦτα, ἔλεγε αὐτῶν μέγα κἀθαρχα εἶ), Μὰ τὸν Δί, ἔφη, ὦ Δημόναξ, ὁδὲ μέγα. καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μὲν πολλῶν τ' μαθητῶν ἐξελαμώνοντα, ἠδὲ δ' ἀπῆλθε μετὰ πεμψῶτος, ὡς ἔπειτα παμδεῖα τῶ βασιλεῖ σιωπέσμενος, Πρὸς ἐρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῖται αὐτῶ. ἄλλου δὲ ποτε ἐρομῶς εἰ ἀθανάτος αὐτῶ ἢ ψυχὴ δοκεῖ εἶ), Ἀθανάτος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πόνυτα. αὐεῖ μὲν τοῖ Ἡρώδου ἔλεγε ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα, φάμεμον ὅ μῖα ἡμᾶς ψυχῶν ἔχειν, ὅ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ρηγίλαον, καὶ Πολυδόκη, ὡς ζῶντας ἐστῖαν, καὶ τὰ Ἰσαῦτα μελετῶν. ἐτόλμησε δὲ ποτε καὶ Ἀδελφῶν ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς περὶ ῥήσεως ἀκοῖσας, εἶχε πῖνα αἰτίαν ἀποκρίσασαι τῶς ἐαυτῶν, καὶ ταῦτα,

καὶ ταῦτα, τῶ πλεῖστον ἀλλοῖς κεραισαίου Εὐμόλπου, βαρβάρου, καὶ Θρακῆς ἔκτος. ἔπει δὲ ποτε πλεῖστον μέλλοντι αὐτῷ Διφίχμῳ, ἔφη πῶς τῆν Φίλων, ΟΥ ΔΕ ΔΙΧΑΣ ΜΗ Αἰατραπένης τῶ σκάφους, ἔπει ἰσχυρῶν κεραισῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀνείνων, ἔφη, ὁκνησάντων ἰσχυρῶν κεραισῶν, ἔπει αὐτὸς ἰσχυρῶν κεραισῶν. ῥήσεται δὲ πῶς καὶ μελετήσονται, σκευεύσονται ἀσκήν, καὶ γυμνασάσονται τῶ δὲ εἰπόντος, Αἰεὶ ἐπὶ ἐμῶν τῶ λέγων. Εἰκότως τῶν, ἔφη, ταῦτα λέγεις, μὴ ἀπορατῆ γλώσσῳ. καὶ μάλιστα δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μαθητῶν μαντευόμενοι, Οὐχ ὄρα, ἔφη, ἐφ' ὅτι τὸν μαθόν ἀπαιτεῖς· εἰ μὴ γὰρ ὡς ἀλλὰ πᾶσι διδάσκεις, ὁποῖον αὐτῶν εἰ δὲ ὡς διδάσκεις πᾶσι θεῶν, πᾶσι ἔσται, τί σου διδάσκει ἡ μαντική; ἀρεσῶν δὲ πῶς Ρωμαίου βίσιμα-ποιῶντος, καὶ πλεῖστον ἐνόησον αὐτῷ μάχην πρὸς πάπυλον ἐπιδειξάμενον, καὶ ἐρωμένου, Πῶς σοι Δημόναξ μεμαχῶν ἔδξα; Καλῶς, ἔφη, ἀνὴρ ἰσχυρῶν ἀνταγωνιστῶν ἔχεις. καὶ μὴ πρὸς τῶ ἀπόροις τῶ ἐρωτήσεων, πᾶσι δὲ πῶς πρὸς ἑαυτὸν ἐρωτήσεων γὰρ πῶς ἐπὶ χλευασμῶ, εἰ χιλίας μᾶς ἰσχυρῶν κεραισῶν, ὅ Δημόναξ, πῶς σοι μᾶς ἀνὴρ κεραισῶν ἰσχυρῶν, Στήσων, ἔφη, πῶς ἀποδόν, καὶ ὅτι λαιπὸν πᾶσι, κεραισῶν ὅτι. Πολυβίου δὲ πῶς, κεραισῶν ἀπαιδέου ἀνδρῶν, καὶ σοφῶν, εἰπόντος, Ο βασιλεὺς με τῆ Ρωμαίων πολιτεία τιμήσκειν, εἴθε σε, ἔφη, ἑλλῶνα μάλλον ἢ Ρωμαίων πεποιθήσκειν. ἰδὼν δὲ πῶς τῶν κεραισῶν, ὅτι πᾶσι πᾶσι τῶν κεραισῶν, μέγα φρονιῶντα, κεραισῶν αὐτῶ πρὸς ὅτις, καὶ τῶν ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τὸ μὴ τοῖς πρὸς σοὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐφόρῳ, καὶ ἡ πρὸς ἑαυτὸν. ἔπει μὴ τοῖς λαβόμενος, ὡκνησῶν εἰς ὅτι ἑαυτὸν ἐμῶν, καὶ ἡ πᾶσι τῶ πῶς ὡς ἀποδείξασθαι, εἰπέ μοι, ἔφη, ὡκνησῶν πατείδος αὐτὸ πείσασθαι ἔμελλον; ἐρωτήσων δὲ πῶς, Ὅποια νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ἀδου, Πείσασθαι, ἔφη, καὶ κεραισῶν σοι ἐπιτελεσθῶν.

A præsertim cum eam mysterij festiuitatem constituisset illis Eumolpus, quem Thracem & barbarum fuisse non ignorabat. Postea vero quam illi semel nauigandum erat negotij gratia, existete hyeme, & iam nauem erat inscensurus, dixit amicorum quispiam, An non pertimescis Demonax, ne nauis fracta atque subuersa à piscibus deuoreris? Atqui, inquit, per absurdum foret metuere à piscibus depasci, cum tot ipse pisces ante deuorauerim. Cuidam rhetori vitiosissime declamanti consuluit, ut frequenti exercitio incumberet. Cæterum cum ille dixisset, Nunquam non apud me ipsum declamabo: Ergo iure optimo, inquit, tam ineptè dicis, qui semper stulto auditore uti soleas: Augure quoque semel publicitus mercedis gratia vaticinante conspecto, Non video, inquit, quam ob rem mercedem exigas: Etenim si hoc nomine exigis, quasi queas ea quæ à Parcibus immobili consilio decreta sunt, depellere, modicum postulas, quantumcunque tandem postulaueris: Sin omnia quemadmodum Deo visum est, euentura sunt, quid tua præstare potest vaticinatio? Sene vero quopiam Romano bene corpulento, armatam illi pugnam aduersus ligneum palum susceptam commonstrante, interrogatè que, Quanto tibi feruore ò Demonax pugnasse visus sum? Magno, inquit: siquidem huc ligneum habuisti aduersarium. Atqui ad intricatas & captiosas questiuiculas acutè instructus erat. Interrogante enim quopiam ludibrii gratia, Si mille minis ligna combussero Demonax, quot minæ fumo cessuræ sunt? Pondera, inquit, cinerem, & reliqua omnia fumus erunt. Polybio autem homine omnium fermè literarum rudi, elati tamen animi, arrogantius iactante, Rex Romanorum ciuitate me donauit: Vtinam, inquit, te magis Græcum quam Romanum fecisset. Rursus conspecto quopiam ex molliter & delicatè conuestitis, propter purpuræ latitudinem superbiente, insolentiisque incedente, admoto ad illius aurem capite, apprehensa que veste & commonstrata: Heus tu, inquit, hoc ante te ouis ferre solebat, & ouis fuit. Cum semel in balneis lauans in aquam feruentem inscendere recusaret, ac quispiam eundem meticulosum & parum audacem accusaret: Dic mihi, inquit, num hoc ipsum pro patria passurus eram? Quærente ex eo quopiam, Qualianam ò Demonax in orco esse existimas? Præstolare, inquit, & inde literis missis tibi rescribam.

Admeto verò cuidam inepto poëta dicenti se scripsisse Epigramma monostichon, quod testamento quoque suæ statux inscribendum mandarit, neque malum esse illud perhibenti :

Corpus humo tegitur, Admetus ad astra voluit :

solutus in cachinnos, inquit, Adeò elegans est, ô Admete, Epigramma, ve magno emerim illud iam inscriptum esse. Cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia ferè senibus fieri consueverunt, quæsiuit ex eo, Quid hoc sibi vult Demonax? Ille subridens, Charò me momordit, inquit. Intuitus semel Lacedæmoniū, seruum suum flagris cædentem, Desine, inquit, seruo tuo similem te ostendere. Puella quadam, cui nomen erat Danaë, fratri in iudicio litem intendente, Fratrem, inquit, in foro reum facies: neque enim es Danaë Acrisij filia. Magno verò atq; implacabili odio semper aduersus eos pugnabat. quos non iuxta veritatis ductum, sed ad ostentationem philosophari animaduerteteret. Itaque cum vidisset Cynicum, pallium quidem & peram habentem, cæterum pro baculo supra modum fastuosè & arroganter vociferantem, dicentemque, Antisthenis & Cratetis ac Diogenis sum æmulus: Caue impudenter mentiaris, inquit: siquidem tu Hyperidæ discipulus existis. Cum non paucos semel videret athletas malè & ignauiter pugnantes, præterque legem eisdem constitutam, pro eo quòd Pancratio decertandum fuerat, mordicus se proscindètes: Non iniuria, inquit, nostri temporis athletas concomitantes socij, leones vocant. Neque illud dictum sale vrbano caret, ac mordacitatis expertum est. quo erga Proconsulem vsus esse fertur. Etenim vnus ex his erat, qui crura totumque corpus vngueto solebant perungere. Porro autem quidam Cynicus cum in lapidem ascendisset, hoc ipsum in eo turpibus verbis accusauit, & tanquam obscenū & fœdè factum probrosè calumniatus est, adeò vt Proconsul inflammatus iracundia, Cynicum captū abripi iuberet, quem aut fustibus contusurus, aut exilio mulctaturus erat. Verum cum forte fortuna interuenisset Demonax, deprecatus est Proconsulem, vt illi delicti gratiam concessa venia faceret, cum hoc peculiari quadam dicendi libertate Cynicorum, ausus esset. Ad quæ ille ita respondit, In præsens quidem hunc tibi impune dimittam: ceterum si posthac tale quippiam animi temeritate ac linguæ intemperantia inductus designauerit, qua pœna afficiendus erit?

Αδμήτω δὲ πινι ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπιγράμμα, ὃ ὄφ' ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτῷ τῆς ἐπιλή, ἢ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λαβὲ Ἀδμήτου ἔλυθ' ἐν, ἧ δ' εἰς θεὸν αὐτὸς,

μελέσας, εἶπεν, Οὕτω καλὸν ἔστιν, ὦ Ἀδμήτε, ὃ ἐπιγράμμα, ὡς τε ἐβελόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφῆναι. ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέροντιν ἐπιδικῶς γήρεται, ἤρετο, τί τῷτο, ὦ Δαμώναξ; ὁ δὲ, μειδύσας, Χαρῶν με ἔδακεν, ἔφη. καὶ μὲνοι καὶ Λακεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτῷ οἰκέτιον μασιγροῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότηρον σαυτῷ τὸν δόδρον ἀποφάνων. Δανάης δὲ πινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχρῆσας, Κεῖθρητι, ἔφη, ἢ γὰρ εἶ Δανάη, ἢ Ακρίσιου θυγάτηρ. μάλιστ' ἀδ' ἐπολέμει τοῖς ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀλλὰ πρὸς ἐπίδηξιν φιλοσοφοῦσιν. εἶνα γρωῖ ἰδὼν Κωϊκὸν, τρεῖς ὄνα μὲν καὶ πῆσαν ἔχρητα, αἰτὶ δ' τῆς βακτηρίας, ἢ πρὸς ἔργον καχεργότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντιθένοισι, ἢ Κρατίτησι, καὶ Διογῆροισι ἔστι ζήλωτις, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυχεῖν εἶ. ἐπεὶ μὲντοι πολλοὶ τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαζωτάς, καὶ πρὸς τὸν νόμον τὸν ἐραγωνίον, αἰτὶ τῆς πατρεπιάξιν δέκνοντας, Οὐκ ἀπεικώτως, ἔφη, τοῖς νῦν ἀθληταῖς, οἱ παρομῶρποιῦντες λέοντας καλοῦσιν. ἀρεῖον δὲ καὶ κείνο αὐτῷ, καὶ δικηκὸν ἅμα, ὃ πρὸς τὸν αἰγυπατρὸν εἰρημῶν. ἢ μὲν γὰρ τῶν πιτήριμῶν τὰ σκέλη, καὶ ὃ σῶμα ὅλον. Κωϊκοῦ δὲ πινος ἐπὶ λίθον ἀναβαίντος, καὶ αὐτὸ τῷτο κατηγεροῦτος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν δ' ἐβάλλοντες, ἀγανακτήσας, καὶ κατ' ἀσπαδίωσαι τὸν Κωϊκὸν κελεύσας, ἐμῶν ἢ ξύλοις στυπείψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσῃν. ἢ ὅτε Δαμώναξ πρὸς τυχόν, πρὸς τῆς συγγνώμην ἔχῃ αὐτῷ, κατὰ τινα πάτριον τοῖς Κωϊκοῖς πρὸς τῆς δρασσωρομῶν. εἰπόντος δ' ὅτι αἰγυπατῆς, Νδν μὲν σοι ἀφίημι αὐτῷ, αἰτὶ δ' ὑπερον ποιῶν τὸν τι πολμήση, τί παρῆν ἄξιός ἐστι;

καὶ ὁ Δημόναξ, Δρωπακιστὴς τότε αὐ-
 τὸν κέλευσεν. ἄλλω δὲ πινι γρατοπέδων ἄμα
 καὶ ἔθους τῆ μεγίστου πλὴν ἀρχὴν ἐμπιτευ-
 θέντι, ὅν βασιλέως ἐρωτῶν πῶς αὐτὸς ἀ-
 ρεῖται ἀρξῆ, Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν
 λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. ἐρωτῶν δὲ πιν εἰ
 καὶ αὐτὸς πλάκοιτο, ἔαδιδ'. Οἷδ' οὖν, ἔφη,
 τοῖς μωροῖς τοῖς μελίστας πέναι τὰ κηρία·
 πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀδριάντα ἰδὼν πλὴν
 χεῖρα ἀποκεκομμένην, ὅτε ποτε ἔφη Ἀθη-
 ναίοις εἰκόνι χαλκῇ τεπημηκέναι τὸν Κυπρί-
 ον. καὶ μὲν καὶ Ρουφιῶν τὸν Κύριον,
 λέγων δὲ τὸν χυλὸν, τὸν ὅν τῆ Περεπάτου,
 ἰδὼν ἔπιπολὺ τοῖς Περεπάτοις ἐνθάδε τί-
 ζοντα, Οὐδὲν ἔστιν, ἔφη, αἰαχμωτότερον χυ-
 λὸς Περεπατηκοῦ. ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Επί-
 κτητος ἔπιπρῶν ἄμα σιωβούλας αὐ-
 τῷ ἀγαγέσθαι γυναικα, καὶ παρδοποιήσα-
 σθαι, ὡρέπειν γὰρ καὶ τῷ φιλοσόφῳ ἀν-
 δρὶ, ἔτερον δὲ αὐτῆ καὶ ἀλιπεῖν τῇ φύ-
 σι, ἔλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνα-
 το, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δὲς μοι μίαν τῆν
 σαυτῆ θυγατέραν. καὶ μὲν καὶ ὁ πρὸς
 Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημο-
 νεύσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν
 ὄντα, καὶ μωρία κακὰ ἐργάζομενον, τὸν Ἀρι-
 στοτέλη δὲ, καὶ ἀφ' ὧν ὁμοίως αὐτῷ τοῖς δέ-
 κα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀλη-
 θῶς ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθωαίων
 δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κο-
 ρινθίους κατὰσῆσασθαι ἴσασι μονομάχων,
 πρὸς ἐλθῶν εἰς αὐτοῖς, Μὴ πρὸς τερον, ἔφη,
 τῶντα, ὦ Ἀθωαῖοι, ψηφίσατε, αὐτὸ μὴ
 τῆ ἐλέου τὸν βωμὸν κατέλητε. ἐπεὶ δὲ εἰς
 Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἡλῆοι εἰκόν-
 να χαλκῷ ἐψηφίσαντο, Μιδαμῶς τῷτο,
 ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλῆοι, μὴ δόξητε ὀφείδειν
 τοῖς πρὸς ἄλλοις ὁμοῖον, ὅτι μὴτε Σωκράτους,
 μὴτε Διογῆροις εἰκόνα αἰατεθείκασιν. ἤκου-
 σα δὲ αὐτῷ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῆν νόμον ἐμ-
 πειρον τῶντα λέγοντος, ὅτι κινδυνώουσι
 ἀχρηστοῖς (ἢ) οἱ νόμοι, αὐτὸ πονηροῖς ἀπὸ
 ἀγαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται
 νόμων, οἱ δὲ, ἀπὸ νόμων ὁδὸν βελτίους γί-
 γνονται. τῆν δὲ Ὀμήρου σίχων ἕνα ἢ δὲ μά-
 λιστα,

A Ad quem Demonax, Sanè tunc illum in-
 vngi, seu dropace velli iubebis. Alteri cui
 rex & casta & magnum exercitum vnà
 cum imperio crediderat, quærenti qua
 ratione quispiam imperium quàm opti-
 mè administrare possit: si ira, inquit, va-
 cauerit, & quàm minimùm loquens, plu-
 rima audierit. Sciscitanti cuidam, num
 & ipse placentis vesceretur: An tu igitur,
 inquit, apes existimas fatuis suos fa-
 uos concinnare? Apud porticum multa
 pictura & arte variam conspecta statua
 manibus mutila, Serò tandem, inquit,
 Athenienses ænea imagine Cynegirum
 honestarunt. Atqui Rufinum quoque
B Cyprium, claudum illum dico, ex schola
 Peripatetica, cum multo tempore vidisset
 conuersantem cum Peripateticis, claudo
 Peripatetico, inquit, nihil est turpius atque
 impudentius. Cæterùm cum Epictetus quoque
 aliquando obiurgans ei confuleret, vt vxore
 domum adducta, liberis procreandis daret
 operam, affirmans & hoc viro philosopho non
 indecorum esse, alterum videlicet sui loco
 naturæ relinquere: festiuissimè illi redar-
 guto respondit, Da mihi igitur ὁ Epictete
 vnam filiarum tuarum. Sed nec hoc quid-
 em indignum memoratu esse videtur,
C quo Herminum Aristotelicū acerbè nota-
 uit. Etenim cum non ignoraret illū extre-
 mè malum esse, innumeraque flagitia
 designantem, Aristotelem verò, eiúsque
 decem categorias, quas prædicamēta vo-
 cant Dialectici, nunquam non in ore ha-
 bentem: Sanè verò, inquit, Hermine de-
 cem categoriis te haudquaquam indig-
 num esse opinor. Atheniensibus quon-
 dam consultantibus quadam æmulatione
 erga Corinthios de singulari certamine
 congregiētium constituendo spectaculo,
 accedens dixit, Ne priùs hæc Athe-
 nienfes decernatis, quàm misericordix a-
 ram subuertatis. Cum in Olympiam se-
 mel profectus venisset, illique Helci æ-
 ream statuam erigendam decreuissent,
 Nequaquã hoc facietis, inquit, viri He-
 lei, ne maiores nostros probo afficere vi-
 deamini, cum neque Socrati neque Dio-
 geni statuam poni curarunt. Quin ipse
 præfens hæc illum ad Iurisperitū dicen-
 tem audiui, periculum esse ne leges om-
 nes sint inutiles atque superuacua, quòd-
 que nec bonis nec malis rogentur. Etenim
 illi non egent legibus, ij verò per easdem
 nihilo fiunt meliores. Ex Homericis
 versiculis vnum exactissimè calluit;

Strenuus ut segnis fato potiuntur eodem. A
 Laude prosequi solitus est Therfiten, vt
 Cynicum quendam liberæ linguæ con-
 cionatorem. Interrogatus, quis illi potif-
 simum ex philosophis probaretur, inquit:
 Omnes equidē admiratione digni sunt:
 ceterum ego quidem Socratem colo,
 Diogenem admiror, Aristippum autem
 amore complector. Vixit annos ferme
 centum, nullo vnquam morbo implici-
 tus, nulla affectus animi ægitudine, ne-
 minem vnquam facessendis negotiis mo-
 lestauit, aut in ius productum accusauit.
 Amicis vtilem se præbuit, ac officiosum.
 Qui inimico in illum fuisset animo, nul-
 lum vnquam habuit, ipse hostis nemini. B
 Tanto verò amore cum ipsi Athenien-
 ses, tum vniuersa Græcia eundem pro-
 sequebatur, vt prætereunti, honoris
 gratia etiam ij qui magistratus officiis
 fungebantur, assurgerent, magnūque
 illo præsentē omnes agerent silentium.
 Postremum vbi iam atate supra mo-
 dum ingrauescente consenuisset, inuo-
 catus in quamcunque domum fortui-
 tō incidisset, in ea cibum sumebat, ac
 dormiebat. Quo nomine earundem æ-
 dium familia plurimum sibi gratulaba-
 tur, Demonacte viso Deum sibi osten-
 sum esse existimans, aut aliquem bo-
 num Genium seu dæmonem in domum
 intrauisse. Prætereuntem verò pistri-
 ces certatim ad sese trahebant, vnaque-
 que cupiens vt à se panem acceptaret:
 ac magnam felicitatem sibi datam esse
 interpretabatur illa, à qua panem acce-
 pissent. Quin etiam pueri poma illi affer-
 re solebant, patrem honorificè com-
 pellantes. Gliscente aliquando inter
 Athenienses discordia, per seditionem
 diffociatis ciuium animis, in concionem
 ingressus est: cumque tantum compa-
 ruisset, factō silentio discordantes com-
 pescuit. Verum cum pœnitentia du-
 ctos eisdem resipuisse animaduertit, nul-
 lo adiecto verbo & ipse abiit. Ceterum
 cum iam haud obscure persentisceret se
 sibi amplius auxilio esse non posse, dicta
 ad præsentēs, qua in certamine præco-
 nes vti solent, clausula,

*Iam finis est pulcherrimorum munerum
 Certaminis, non differendum esse am-
 plius*

Tempus monet,

ac discedens ab omnibus, hilario vul-
 tu diem suum obit, quali semper obuiam venientibus conspectus est. Ali-
 quanto ante verò quàm moriebatur, interrogante quopiam, de sepultura verò
 quid imperas? Ne vos hæc cura remordeat, inquit, sollicitos: etenim factor me sepeliet.

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς αὐτῆρ, ὅ,τε
 πολλὰ ἐοργῶς.

Ἐπήνδ δὲ καὶ τὸν Θεροσίτιω, ὡς Κωικόν
 πινὰ δημηγόρον. ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε τις αὐ-
 τῶν ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες
 μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένη, καὶ φιλάει-
 σιππον. ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκα-
 τὸν, ἀγῶνος, ἀλυπος, σθένει ἐνοχλήσας
 πῆ, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρησίμος, ἐχθρῶν
 σθένει σθένε πῶποτε ἐρηκῶς. καὶ ἠσοῦ-
 πιν ἔρωτα ἔχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε
 αὐτοῖ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παριόν-
 τι ὑπεξαίσιτασαι μὲν τοῖς ἀρχοῖσιν,
 σιωπῆν δὲ γίνεσθαι πρὸς πάντων. ὅτε
 λατῶν δὲ, ἤδη ὑπεργηγὸς ὢν, ἀκλη-
 πος εἰς τὴν τύχην παριῶν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ
 ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικιωτῶν, θεοῦ πινὰ ὅπι-
 φαίειν ἠγρομῶν ὅ πρῶγμα, καὶ πινὰ
 ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθειῶν αὐτοῖς εἰς πῶ
 οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀροπῶλιδες αὐ-
 θεῖλλον πρὸς αὐτῶν, ἐκείνη ἀξιοῦσα πρὸ
 αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἀρτόν, καὶ τῆσιν δι-
 τυχίαν ἑαυτῆς ἢ δεδωκίμα ἔπει. καὶ μὲν
 καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας πρὸς ἑσέφερον αὐτῶν,
 πατέρα ὀνομαζόντες. γάσεως δὲ ποτε Ἀθη-
 νησι γυρομῶν, εἰς ἠλθεν εἰς πῶ ἐκκλησίαν,
 καὶ φλυεῖς μόνον, σιωπῆν ἐποίησεν αὐτοῖς. ὅ
 δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνηκῶς, σθένε εἰπὼν,
 καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. ὅτε δὲ σιωπῆκεν εἶπε
 εἶς οἷός τε ὢν αὐτῶν ὅπιχουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοῖς παρόνσιν τὸν ἐναγῶνιον τῶν κηρύκων
 πόδα,

Ἀνὰ μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων ἀθλῶν
 θαμίας·

Καθὸς δὲ καλῆς μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀπογῶμος, ἀπῆλθε τῶ βίῃ
 φαιδρὸς, καὶ οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν
 ἐφαίμετο. ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρο-
 μῶν πινός, πρὸς τῶ φῆς τῆ κελύεισ; Μὴ πο-
 λυπρῶμονεστε, ἔφη ἢ γὰρ ὁδμή με δαίει.

Φαμίμου δὲ ἐκείνου, πῶς οὐκ ἀγρὸν ὄ-
 νέειν καὶ κυσὶ βορᾶν παρτερεῖναι τηλικού-
 πτω ἀνδρὸς σῶμα. Καὶ μὲν οὐδὲν ἀποκον,
 ἔφη, τῷ το, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανῶν, ζῶοις ποῖ
 χροσίμως ἔσεσθαι. οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι, καὶ
 ἔτασαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ
 ὅτι πολὺ ἐπένησθησιν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθι-
 νον, ἐφ' ᾧ εἰώθη, ὅποτε κείνοι, δὴ ἀπαύεσθαι,
 παρσεκύνουω, καὶ ἐσεφαίουω ἐς τιμὴν τῆ
 ἀνδρὸς, ἠγούμνοι ἰερόν τι καὶ τὸν λίθον, ἐφ'
 ᾧ ἔκατεζετο. ὅτι μὲν γὰρ τίω ἐκφορᾶν, οὐκ
 ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήνησσε, καὶ μέγιστα τῶν φι-
 λασόφων. ἔφη μὲντοι ὑποδιδύτες, ἐκόμεζον
 αὐτὸν ἀγχι παρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα
 περὶ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα. καὶ ἔστι
 ἀπὸ τούτων τοῖς αἰαρινώσχοις λογίζεσθαι
 ἐπιπρὸς ἐκείνους ἀνὴρ ἐγγέμετο.

A Respondente autem illo, an non turpe
 foret & nefarium, si tanti viri corpus vo-
 lucribus & canibus dilaniandum obice-
 retur: Atqui nihil absurdum est, inquit,
 si mortuus quoque nonnullis animalibus
 vtilitatem aliquam allaturus sim. Cæte-
 rum Athenienses magnifico funere cla-
 tum illum sepelierunt, multoque tem-
 pore eius obitum luxerūt, ac sedem illam
 lapideam super qua, si quando correptus
 lassitudine quiescere solebat, adorabant,
 fertis coronantes in honorem viri, exi-
 stimatésque sacrum esse lapidem in quo
 sedisset. Circa funeris verò efferendi pro-
 curationem, nemo erat qui non accu-
 risset, maximè verò ex Philosophis. Illi
 subiectis humeris pheretro, vsque ad se-
 pulchrum efferebant mortuum. Hæc ni-
 miùm pauca ex multis super Demonactis
 vita percensere libuit, ex quibus haud
 difficulter coniecturam facere licet le-
 gentibus, cuiusmodinam ille vir fuerit.

E P Ω T E Σ.

AMORES. Incerto interprete.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo de amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Chariclis & Callicratide personis: quorum alter amorem mulierum ut antiquiorē, & naturæ magis cōsentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & vtrunque oblectantem, defendit: alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum, cōmendat, confutato eo quod alter de naturæ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac fœditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & preparatio disputationis, ab attentione, & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotij: in qua illa quoque non indigna lectu sunt, descriptio templi Gnidie Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam dea statuam noctu aggressus est: cuius commemoratio contentioni ac disputationi principij & ingressum facit. Cæterum haud scio an & hic philosophos tacitè perstringat Lucianus, dum pæderastis esse, solis illis permittit.

Ρωτικῆς παιδείας, ἐπαίρε-
 μοι Θεόμνητε, ὅξ ἐωθινὸς
 πεπλήρωσας ἡμῶν τὰ κε-
 κμηκῶτα παρὸς τὰς σπου-
 χεῖς σπουδαῖς ὦτα. καὶ μοι
 σφόδρα διψῶντι τριαντῆς ἀνέσεως, δ' ἄκρητος
 ἢ τῶν ἰλαρῶν σε λόγων ἐρρήνη χεῖρας. Ἀθενῆς
 γὰρ ἡ ψυχὴ διώκεται σπουδῆς ἀνέχεσθαι.

Matorio quodam lusu, <sup>LUCIA-
NVS.</sup>
 amice Theomneste, sum-
 mo statim mane imple-
 uisti nobis aures, conti-
 nuo seriòque studio iam
 defessas. Ac mihi vehem-
 enter sitienti talem aliquam relaxa-
 tionem, in tempore adeò iucundo-
 rum istorum sermonum tuorum gra-
 tia affluxit. Infirmior enim animus est,
 quàm vt studia continua sustinere queat.

AA a ij

ἄλλὰ σοὶ καὶ καθαρῶν πάχα δεήσῃ παρὲς ὅ
 δυαχρῆς οὐτὼ νόσημα; δὴνὸν γὰρ ὁ παῖς·
 ἀλλ' οὐχὶ τῆσιν τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον,
 διδάμωνα σαυτὸν εἴη νομίζῃς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς
 οἷα ἀνχμηρῶν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδὲ
 ἐμπειχῆς ἄλας, καὶ φραπῶτιν ἐν ὄπλοις
 βίον, ἀλλὰ λιπρῶν παλαῖστρον μέλει σοὶ,
 καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέγερ ποδῶν τὴν τρυ-
 φῶν κατ' ἡμέτην, ἀφ' ἀκριδῶν δὲ ἠσκημῶν κέ-
 μης ὀπιμέλεια. τῆν γε μὲν ἐρωπιῶν ἡμέ-
 ρων, καὶ αὐτὸ ὁ βασιλῆος, διφραίνει, καὶ
 γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τῆ ποδο δακνῆς· πειράσας
 γὰρ, ἐλπίζεις· τυχῶν δὲ ἀπολέαυκας· B
 ἴση δὲ ἠδονὴ ὁ πρῶτον, καὶ ὁ μέλλον· ἐνάγ-
 χος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ
 πρὸ Ἡσιόδοιο, κατέλογον, ὧν δὲ χῆθεν ἠε-
 αθῆς, ἰλαραὶ μὲν τῆν ὀμμάτων αἱ βολαὶ
 Ἰακερῶς ἀνυγραίνοντο· πῶν φωνῶν δὲ ἴστω
 τῆ Λυκάμβου θυγατρὶ λεωπὸν ἀφ' ἠδονῶν,
 ἀπ' αὐτῶν τῆ γήματος διγυῖς δήλος ἦς, οἷα
 ἐκείων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνή-
 μης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοὶ τῆ καὶ πῶν Αφροδι-
 τίω παρὲς πλου λείψανον ἀφ' ἔται, μηδὲν ἀ-
 ποκρύψῃ, πῶν Ἡρακλῆς πῶν θυσιῶν ἐν C
 τελεῖ παρὰ τῆσιν. Θ Ε Ο. θεοφάγος μὲν ὁ δαί-
 μων, ὃ Λυκίαν, ἐ ταῖς ἀκάπνοις, ὡς φασὶ, τῆν
 θυσιῶν ἠκίστα τερπόμενος. ἐπεὶ δὲ αὐτῶν πῶν
 ἐτήσιον ἐορτῶν λόγῳ γεγραμένον, αἱ μὲν ἐ-
 μαὶ διηγήσῃς, ὅς ἐωπιῶν παρὰ τῆσιν αὐτῶν κέ-
 ρον ἔχοισιν. ἢ ὅσῃ Μοῦσα τῆς σιωπῆς με-
 θαρμυσταμένη σαυτῆς, ἰλαρῶς πῶν θεῶν
 σιωπῆσιν ἀπὸ τῆσιν. καὶ μοὶ γοῦν δικαῆς
 ἴσος, ἐπεὶ μηδὲ εἰς ἕτερον σε τῆ παῖς ρέ-
 ποντα ὄρα, ποτέρους ἀμείνονας ἢ ἢ τοῖς Φι-
 λῶσπαιδας, ἢ τοῖς γωαῖοις ἀσμερῶν ἰσῶς;
 ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγῆς ἐκατέρω, κατὰ τῆσιν
 ἀκριβῆς τρυφῆν, ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρω πλά-
 σιγῆν, ἰσὺρ ὁπῶς Ἰαλαυτεύομαι· σὺ δὲ ἐ-
 κτὸς ὦν, ἀδειχῶν κριτῆ πῶν λογισμῶν ὁ
 βέλτιον αἰρήσῃ. πῶντα δὲ παρὰ τῆσιν ἀκκι-
 σμὸν, ὃ φιλότις, ἢ πεπίστευκέ σοὶ ψῆφον
 ἢ παρὰ τῆσιν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἢ δὴ φέρε.

An tibi etiam purgationibus forsan opus
 erit contra difficilem adeò hunc morbū?
 Graue enim malū hoc scilicet est. Quin-
 tu potius multa hac dementia abs te pro-
 iecta, beatū esse te ipsum existima, quòd
 tibi Deus non squalidam agriculturam
 exercendam fortitò assignauit, aut mer-
 catorum errores ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis degendam vi-
 tam, sed tibi pingues ac nitidæ palæstræ
 curæ sunt, ac splendida quidem vestis vs-
 que ad pedes delicatè demissa, composi-
 tio autem comæ discriminatim exercita
 & apparata. Amatoriarum verò oblecta-
 tionum etiam ipsa tentatio iuuat, ac dul-
 cis desiderii deus mordet. Nam interim
 dum periculū facis, speras: vbi verò voti
 compos factus es, frueris eo quod optasti.
 Æquali autem voluptate afficiunt, &
 quod adest iam & quod futurum spe-
 ratur. Paulò antè igitur cūm narrares
 longum istum, perinde vt & apud He-
 siodum est, catalogum eorum quos ab
 initio inde amasti, suauēs quidem oculo-
 rum tuorū ictus molliter subinde lique-
 scabant. Vocem autem ad modū Lycam-
 bæ illius filix tenuem ac dulcè emittens,
 ex ipso statim habitu præ te ferebas, quòd
 non illos solū, verū etiam ipsam illo-
 rum memoriā amares. Sed si quid tibi
 ex ea quam secundūm Venerem naviga-
 tionem perfecisti, reliquum relictum est,
 nihil quaeso illius nos cela: Herculi autè
 sacrificium hoc absolutum atque perfe-
 ctum præbe. THEO. Tauriuorus quidè
 Luciane, deus iste est, & sacrificiis illis
 quæ sine nidore perficiuntur, vt aiunt,
 minimè delectatur. Sed postquam annu-
 am ipsius festiuitatem sermone celebra-
 mus, meæ quidem narrationes à summo
 statim mane in medium allata, ad fatie-
 tatem iam peruenère. Tua verò Musa
 à consueto resoluta atque dimissa studio,
 hilarem cum deo diem hunc totum per-
 agat. Ac mihi quaeso æquus iudex esse
 velis, quoniam in neutram adeò partem
 huius cupiditatis inclinatum aut pro-
 num te video, vtrūm meliùs habere pu-
 tes eos qui masculos amant, an qui fœ-
 minis delectantur. Nam ego quidem,
 qui vtrinque æquè ictus sum, perinde
 atque accurata ac proba aliqua trutina,
 ambabus ex vtraque parte lancibus æ-

θεοφάγος
 id est, νο-
 τας, ὅτι
 satiablis.
 allusio au-
 tem fit ad
 id quòd
 Hercules
 cum Le-
 pro voracitate con-
 tēdisse tra-
 dit, acto-
 rum boue
 simul una
 men'a de-
 notasse.

qualiter huc atque illuc inclinor. Tu verò, qui extra hanc sortem es, incorru-
 pto iudice, ratione videlicet, quod meliùs fuerit, dignosces ac secernes. Proinde
 omni recusandi prætextu ac simulatione deposita, ὃ amice, calculum quem tibi com-
 mendauit ac credidit illud de meis amoribus conuocatum iudiciū, iam tandem ferās.

L V C. Ludum, Theomneſte, aut riſum A
 putas narrationem hanc. Ea verò etiam
 ſerium quoddam promittit. Ego itaque
 nuper ad eò eius rei periculum facere cœ-
 pi, ſat ſcio, nimium, & non olim, ex quo
 duos quosdam viros audiui de hac re
 contentioſè admodum quaſi dimican-
 tes, memoriam adhuc recentem, & pau-
 lo antè facta repetentem habeo. Diuiſi
 autem eorum erant cum orationibus et-
 iam ipſi affectus, & non perinde ac tu, qui
 facilitate quadam animi peruigil & in-
 ſomnis duplicem capis mercedem,

*Hanc, armenta regens, pecora, illam, candi-
 da paſcens.*

Sed alter quidem puerorum amore ſupra B
 modum oblectabatur, muliebrem vene-
 rem tanquam barathrum quoddam du-
 cens: alter autem à maſculo amore pu-
 rum ſe gerens, in ſcæminas quaſi attoni-
 tus ferebatur. Duobus igitur inter ſe pu-
 gnantibus affectibus, inſtituto certami-
 ne, haud facilè dixero quantum volupta-
 tis ex ea re cepi. At mihi verborum illo-
 rum tamen veſtigia propemodum auri-
 bus impreſſa hærent, vtpote quæ nuper
 ad eò dicta ſunt. Omnem igitur obiur-
 gationis prætextum & cauſam è medio
 ſubmouendo, illa quæ tum ambos audiui
 dicere, quàm accuratè fieri poteſt, tibi
 commemorabo. T H. At qui ego quidem
 hinc ſurgens, ex aduerſum tibi ſedebo,

Ac acido expectans, di carmina ſinat ille.

Tu verò nobis veterem gloriam ama-
 toriæ perage differentiæ canendo. L V-
 C I A N. Inſtituenti mihi in Italiam
 nauigare, velox atque citatum nauigium
 apparatus erat, ex biremibus iſtis quod-
 dam, quibus maximè Liburni, quæ gens
 ad Ionium ſinum habitat, videntur vti.
 Poſtquam autem iam nauigandi tempus
 erat, vniuerſos deos patrios comprecat-
 us, ac Ioue hoſpitali, vt propitius ex-
 peditionem peregrè ſuſceptam coadiu-
 uare vellet, inuocato, ab vrbe vehiculo
 iumentario ad mare deſcendi. Deinde
 valere iuſſis iis qui nos deduxerant, (ſe-
 quebatur autem eruditorum turba ſedu-
 la ac frequens: qui cum aſſiduè nobiſcum
 verſati fuiſſent, ægrè atq; inuitò à nobis
 ſegregari ſe patiebantur) conſenſa pup-
 pi, iuxta gubernatorem aſſedi. Atque
 in impetu reinigum paulatim à terra in al-
 tum prouecti, poſtquam admodum & à
 tergo excitando fluctus proſequebantur
 nos auræ, malo ex medio nauis erecto,
 ſummo carcheſio antènâ adſtrinximus.

ΛΥΚΙΝΟΣ. παιδείας, ὡ Θεόμνη-
 σε, καὶ γέλωτος ἢ γῆ πλὴν διήγησιν ἢ δὲ ἐ-
 παγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν
 δεῦρ' ὑπογίμου τῆς ἐπιχρήσεως ἠΨάμεν,
 εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. δεῦρ' οὖν
 δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκῶς, παρὶ τούτων στω-
 πῶς, ὡς ἀμικλαροῖν, ἐπὶ πλὴν μνήμην
 ἔναυλον ἔχω. διήρητο δὲ αὐτῇ ἅμα τοῖς λό-
 γοις τὰ πάση, καὶ οὐχ ὡς σὺ κατ' ἐ-
 κολίας ψυχῆς ἀυπνος ὢν, ἀπλοῖς ἀρῖνσαι
 μαθοῖς,

Τὸν μὲν, βουκολέων, τῶν δὲ, ἀργυρα-
 μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικῶς ἤδετο,
 πλὴν θήληδον Αφροδίτῃ βάρσθρον ἠγυ-
 μῆμος, ὁ δὲ ἀγῶνων ἔρωτος ἀρρενος, εἰς
 γυναικῶν ἐπόσητο. δυοῖν οὖν μαχρηδῶν
 παροῖν, ἀγνοητέσας ἀμικλας, οὐδ' αὖ εἰ-
 πεῖν διωαίμεν, ὡς ὑπερφυῶν. καὶ
 μοι τὰ τῇ λόγων ἴχνη, τῆς ἀκρῆς ἐνε-
 σφραγισαί γεδὸν, ὡς ἔρπῳς εἰρημῶνα.
 πᾶσιν οὖν ἐπιτημῆσεως ἀφορμῶν ἐκ πο-
 δῶν ἀποτέμενος, πρὸ ἀμφοῖν ἠκυσα λε-
 γόντων, κατ' ὁ ἀκριβῆς ἐπέξῃμι σοι. Θ Ε Ο.
 καὶ μὲν ἔγωγ' ἀπῆμασας ἔνθεν, ἀπῆρη-
 κρὺ καθεδδομά σου. Δέγμενος Αἰακίδῃ
 ὀπόπε ληξείην αἰείδων. σὺ δὲ ἡμῖν τὰ πά-
 λα κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀφροδῆς, μελο-
 διά περαίνην. ΛΥΚΙΝ. ἐπὶ Ἰταλίας μοι
 πλὴν ἀφροουμῶνα, τῶν αὐτῶν σκάφος
 ὠπρέπιστο, τούτων τῇ δικοῦτων, οἷς μά-
 λισα χρεῖσθαι Λιβυνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰο-
 νία κελπῶ πρῶτισμῶν. ὡς δὲ ἐνῶν,
 πῶν τῶν ἐπιχρῆσις θεοῖς πορεσκωῆσε, καὶ
 Δία ξένιον ἴλεω σσεφάφασθαι τῆς ἀπο-
 δήμου φραπῆς ἐπιχρῆσις, ἀπ' ἀ-
 τεος οὐκᾶν ζῶντ' κατῆν ἐπὶ θάλασσαν.
 εἶπα τοῖς πρῶτισμῶν με δεῦρ' ὠσαμέ-
 νος (ἠκροῦσθ' δὲ παιδείας λιπρῆς ὄχλος,
 οἱ σσεχεῖς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες, ἀπαραῖς
 διεβῶντ') τῆς πορῶν γοῦν ἐπιβᾶς,
 ἐκίς ἐμῶν τὸν ἴδρυσαν τῶν κυβερνήτου. ἔρο-
 τίω τῶν τῇ ἐλατήρων μὲν μικρὸν ἀπὸ τῆς
 γῆς ἀναρῶντες, ἐπὶ μάλιστ' καὶ κατόπιν ἡ-
 μάς ἐκῶν ἀνῶν, τὸν ἴσον ἐκ τῶν μεσοκί-
 λων ἀκρῆ καρχησιῶν ὁ κέρως πορεσεῖσθαι.

Εἶτ' ἀθρόας κτ' ἤν κελων τὰς ὀνόνας ἐκ-
 χέαντες, ἤρέμα περιπλανηθῆναι τῆς λίου,
 κατ' ὄσδεν, οἶμα, βέλοισ ἐλατῆσι ροίξω δι-
 πλάμεθα, βαρὺ τῆς κύματος ὑποβρυχο-
 μῆρου πᾶσι πῶ γέζουσαν αὐτῶν τρώσαν.
 ἀλλ' αἶ γε μὲν ἐν τῶ μέγαζυ πᾶσι πῶ,
 σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα στυλιώρηθι,
 χειρὸς οὐ πᾶν μηκύνει. ὡς δὲ τῆς Κιλικίας
 πῶ ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆ
 Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερ-
 θέοντες, οὐκ ἀμωρεθεὶ τοῖς ὄτυχεῖς τῆς πα-
 λαίας Ἑλλάδος ὄρεσι, ἐκείσῃ τῆ Λυκία-
 κῆν πόλεων ἐπεξιοούμεθα, μύθοις τὰ πολ-
 λά χαίροντες (ὄσδεν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές
 διδαγμασίας ὄρεται λείψανον) ἀγρι τῆς Η-
 λιάδος ἀψάμμοι Ρόδου, ὅ στωχεῖς τῆ
 μέγαζυ πῶσι ἀφαναπαῦσαι πᾶσι ὀλί-
 γον ἐκείνα μῆρ. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, ὅ σκά-
 φος ἔξαλον ἐς γῆν αἰασσάσμεντες, ἐγὼ δὲ ἐ-
 σκήνωσαν. ἐγὼ δὲ ὄτυπεπισμῆρου μοι ξε-
 νάιος ἀπομνηκρὺ τῆ Διονυσίου, κατὰ γολλῶ
 ἐβαδίζον, ὑπερφουῖς ἀπολαύσεως ἐμπι-
 πλάμμοι. ἐστὶ γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου,
 πᾶσι πῶν ἔχουσα τῶ θεῶ ὅ κελλος. ἐκπε-
 ρειῶν δὲ τῶ ἐν τῶ Διονυσίῳ τῶσας, ἐκείσῃ
 γραφῆναι κατὰ πῶσι, ἀμα τῶ τέρποντι
 τῆς ὄψως, Ἡρωϊκοῖς μύθοις ἀισθηθῆναι.
 ὄσδεν γὰρ μοι δύο, ἡ καὶ πᾶσι πᾶσι ἐρρῶ-
 σαν, ὀλίγη ἀφάφοσι, πᾶσι ἰσπείαι ἀ-
 φηγεῖ μῆροι. τῶ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία
 πᾶσι πῶσι μῶσαν. ἤδη δὲ τῆς θεῶς ἀλις ἔχον-
 τι, καὶ ἀφνοου μῆρω μοι βαδίζειν οἶκαδε,
 ὅ ἠδισον ἐπὶ ξένῃς ἀπῆνησέ μοι κέρδος, ἀν-
 δρες ἐκ παλαιῶν χρόνου στυλιῆθις, οἷς ὄδ'
 αὐτὸς ἀγροεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῶν
 ἰδῶν ὄτυφοιτῶν τῶσας ἐν τῶσῶσι, τὸν ἐκ Κο-
 είνου Χαεικλέα νεμῆσαι, οὐκ ἀμωρεθὸν ἐ-
 χοντὰ τι, καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἀτε,
 οἶμα, γυναικοῖς ἐνωρεθῆναι μῆρον ἀμα δὲ
 αὐτῶ καὶ Καλλιχερατῆδου τὸν Ἀθηνῶιν,
 τὸν ὄτυπον ἀπλοῖον. πᾶσι πῶσι μῶσας γὰρ
 πολιτικῶν λόγων πᾶσι πῶσι, καὶ τῶσῶσι
 τῆς ἀγροεῖας ῥητορικῆς. ἡ δὲ καὶ τῶ σῶ-
 ματι γυμναστικῆς, οὐ δὲ ἄλλο τι μοι δο-
 κεῖν τῶ παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ ἀφ τοῖς
 παιδικοῖς ἐρωτῶσ. ὄλως γὰρ εἰς τῶσῶσι ἐπῶσι.

A Deinde cōferta per funes vela effunden-
 tes, sensim impletis vento linteis, nihilo
 minore cursu, opinor, quàm sagitta, per-
 uolauimus, fluctibus grauius frementi-
 bus infra circa profcindentem ipsos pro-
 ram. At verò quæ inter nauigādum serua
 vel etiam iocosa contulerimus, longiùs
 hîc persequi tempus non finit. Postquam
 autem maritimam Ciliciæ oram præter-
 vecti, Pamphylum sinum contigimus, vl-
 tra Chelidoneas, felices illos veteris Gre-
 ciz terminos, haud citra laborem cursu
 elati, ad singulas Lyciæ ciuitates hospicio
 diuertimus, sermonibus ac fabulis vt plu-
 rimùm nos oblectantes (neque enim vl-
 lum in ipsis manifestum prioris felicitatis
 cernitur vestigium reliquum) donec ad
 Solis sacram delati Rhodum, continuum
 nauigadi laborem, quo huc vsque vsi fue-
 ramus, interpellare aliquantisper decre-
 uimus. Remiges itaque nauigio è mari in
 terram subducto, prope littus tentoria fi-
 xerunt. Ego verò, parato mihi hospicio è
 regione templi Dionysij, otiosè per vr-
 bem incedebam, immensa adeò voluptate
 interim fruens. Est enim re ipsa ciuitas
 hæc Solis, conuenientem huic deo pul-
 chritudinem præ se ferens. Obambulans
 autem in Dionysij porticibus, vnâquam-
 que picturam cōtemplabar, vnâ cum vo-
 luptate ea quam videndo capiebam, He-
 roïcas quoque fabulas memoria repetès.
 Statim enim mihi duo vel etiam tres pro-
 ptemodum præcipui superuenère, qui mi-
 hi omnem historiam enarrabant. Plera-
 que autem & ipse coniectura præcipie-
 bam: cæterùm cum iam cōtemplatione
 ista fatiatus essem, ac domum ire cogita-
 rem, dulcissimū peregrè obtigit mihi lu-
 crum, viri longo iam olim tempore mihi
 noti ac familiares, quos neq; ipsum igno-
 rare te puto, cum sæpe ad nos itantes hîc
 videris, nempe Chariclem illum Corin-
 thium, adolescentem haudquaquam de-
 formem, deditum nonnihîl comendi &
 fucandi corporis studio, vt qui mulieri-
 bus, opinor, forma atque elegantia ista
 cōmendari affectaret: vnâ autè cum ipso
 & Callicratidem istum Atheniensem, mo-
 ribus ac habitu simpliciorem. Nam se vel-
 vtî ducem atque antesignanum in ciui-
 libus orationibus & in hoc forensi dicen-
 di genere gèrebat. Erat autem & corpo-
 ris exercitationibus deditus, ob nihil a-
 liud, vt mihi videtur, palæstras tantò opere
 amans, quàm ob puerorum amores: pror-
 fusenim in hoc, quasi attonitus ferebatur.

Ob odium autem quo fœminas omnes A
 prosequeretur, etiam Prometheo malè
 imprecari solebat. Cùm igitur à longè
 vterque me conspicatus esset, gaudio at-
 que lætitia pleni accurrunt. Deinde,
 quemadmodum fieri consuevit, salutato
 atque excepto me, vterque vt ad se veni-
 rem, rogabant. Atque ego cùm viderem
 ipsos de hac re inter se contendendo lin-
 guis procedere, Hodie quidem, respon-
 dens inquam, Callicratida & Charicles,
 ambos vos decet apud me frequentes es-
 se, vt ne contentionem maiorem inter
 vos excitetis. Sequentibus autem diebus
 (nam tres aut quatuor etiam hîc com-
 morari constitui) per vices accipietis me
 mutuò, sorte inter vos missa vter id prio-
 re loco faciat. Hæc ita tum placuere. At-
 que illa quidem die conuiuij præfectus
 ego fui: sequenti autem Callicratidas, &
 post ipsum Charicles. Porrò animaduer-
 tebam etiam inter ipsos conuiuiorum
 apparatus, manifesta vtriusque affectio-
 nis indicia. Nam Atheniensis quidem il-
 le pueris perquam formosis instructus e-
 rat, & propemodum omnes illius serui
 imberbes erant, non ampliùs ab illo reti-
 neri soliti, quàm dum prima lanugine in-
 ficerentur: postquam autem barba fre-
 quentiore genæ illorum addensabantur,
 dispensatores, & fundorum quos ille A-
 thenis habebat, procuratores amanda-
 bantur. At verò Chariclem magnus sal-
 tatricum & psaltriarum chorus sequeba-
 tur, ac tota illius domuncula, perinde vt
 in Cereris sacris, mulieribus referta erat,
 viro aliquo ne puncto temporis ibi appa-
 rente, nisi sicubi infans aliquis, aut senex
 decrepitus, coquus videlicet conspicere-
 tur, in quem propter ætatem zelotypiæ
 suspicio ampliùs vlla cadere non posset.
 Erant igitur & hæc, vt dixi, fati multa
 atque aperta vtriusque animi documen-
 ta. Verumtamen aliquoties etiam breues
 quædam quasi futuri certaminis coitio-
 nes inter ipsos inceptabantur, tanquam
 finem aliquem quæstio hæc haudqua-
 quam haberet. At postquam iam tem-
 pus erat vt iterum in altum prouehere-
 mur, socios nauigationis, volentes alioqui
 ipsos, abducere mecum studebã: consti-
 tuebant enim in Italiam nauigare. æquè
 atque ego. Et cùm nobis visum esset, in
 Gnidum, appulsa ibi naue, spectandi caus-
 sa ascendere, & Veneris templum vidèdi de-
 siderium nos incessisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac præoptitudinis il-
 lud verè Venereū & amabile) paulatim ad terrã subuecti sumus, ipsa opinor dea, pul-
 chra tràquillitate nauigiū deducente. Cæteris igitur solitæ res atque arma curæ fuerat:

τῶ δὲ πρῶτος ὁ Σήλυ μίση πολλά καὶ Προ-
 μηθεῖ κατηρεῖτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτε-
 ρός με, γήθοις καὶ χαρῆς πλέοι πρῶτος ἐδρα-
 μον. εἶθ' οὖν ποῖα Φιλῆ, δόξισσά μιν, πρῶτος
 αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἠξίωσεν με. καὶ γὰρ Φι-
 λονκλειῶτας ὄραν φραγτέρω, ὁ μὲν τῆμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλῆς, ἀμ-
 φω καλῶς ἔχον ὅστιν ὑμᾶς πρὶ ἐμοὶ φοιτᾶν,
 ἵνα μὴ πλείω τιῶ ἔριν ἐγείρητε. ταῖς ἡμέ-
 ρῃς ἡμέρῃς (πρῶτος γὰρ ἐστὶ αὐτὰ, ἢ τέταρτος
 διέγνωκα μὲν) ἀμοιβαίως ἀγασσάσθε με,
 κλήρω διακριθεὶς ὁ πρῶτος. δοκεῖ αὐτὰ.
 καὶ κείνῳ μὲν τιῶ ἡμέρῃ εἰσαρχῶν ἐγὼ
 τῆ δὲ ὀπιούση, Καλλικρατίδας, εἶπα μετ'
 αὐτὸν, ὁ Χαρίκλῆς. ἐύρων δὲ ἐστὶν αὐτὸν
 εἰσάσιν ἐναρχῆ τῆς ἐκατέρου διαστάσεως τε-
 κμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος, βυμόρφοις παι-
 οῖν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῶν χερδὸν ἀγέ-
 νηος ἦν, μέγρο τῷ πρῶτον ἕσπερα φέρων
 αὐτοῖς χρὸς πρῶτος μιν. ἐπειδὴ δὲ ἰού-
 λωις αἱ πρῶται πεκαθῶσιν, οἰκνύμοι, ἐστὶν
 Ἀθῆναι χερδὸν κηδεμόνες ἀπετέλλοντο.
 Χαρίκλῆς γὰρ μὲν πολὺ ὀρχηστῶν ἐμου-
 σουργῶν χρὸς εἶπετο, καὶ πρῶτος ὁ δὴ μάλιστα,
 ὡς ἐστὶ Θεομοφοροῖσι, γυναικῶν μετὸν ἦν,
 αἰδρὸς οὐδὲ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μὴ τι που
 νήπιον, ἢ ἡρώων ἕσπερα φέρων ὄψοποιος ὄφθειν, ἢ
 χρῶν ζήλοτυπίας ἕσπερα φέρων ὄψοποιος ὄφθειν.
 ἦν αὐτῶν οὖν, ὡς ἐφίω, καὶ αὐτῶν ἰκανὰ τῆς
 ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γὰρ
 μὲν ἐπὶ ὀλίγον ἀψιμαχίαι πινὲς ἐπὶ αὐτοῖς
 ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς φῶτος ἔχον τι τιῶ ζή-
 τησιν. ἀλλ' ἐπεὶ χαρῶς ἦν ἀνάγκη, συμ-
 πλοῖς ἐτελήθησαν αὐτοῖς ἐπειγμένῳ. διε-
 νοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρην ὁμοίως ἐμοί.
 καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδω πρῶτος ὄψοποιος ὄφθειν,
 καὶ ὁ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποσῆσθαιτες ἰερόν
 (ὑμῆσαι δὲ πούρου ὁ τῆς Πραξιτέλους δι-
 χρείας ὄντως ἐπαφροδίτην) ἡρέμα τῆ γῆ
 πρῶτος ἐλθῆναι, αὐτῆς, οἰμαί, τῆ γῆ λιπρῶ
 γαλιῶν πομποσολύσης ὁ σκάφος. τοῖς μὲν
 οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ σσηήτης πρῶτος σκδαι.

ἐγὼ δὲ, ὃ ἐρωτικὸν ζῶζος ἐκατέρωθεν ἔξ-
 αψάμνος, κύκλω παρῆντι πλὴν Κνίδου, οὐκ
 ἀγλασὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀπολασίας με-
 τέχων, ὡς ἐν Αφροδίτης πόλει. σοῦ δὲ Σω-
 κράτου, καὶ τὰλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύ-
 νατο, παρῶν ἐμπασιελθόντες, ὅπτι τὸν νεῶν
 τῆς Αφροδίτης βαδίζομεν, ἐνὸ μὲν, ἐγὼ τε,
 καὶ Χαερικλῆς πόδῳ παροθύμως· Καλλι-
 κρατίδας δὲ ὡς ὅπτι θεῶν θήλεια, ἀκων
 ἠδὲν δὴ, οἶμα, τῆς Κνιδίας Αφροδίτης τὸν
 ἐν Θεσπιάς ἀπικαταλλόμενος ἐρωτῶ.
 καὶ πως ὕψος ἡμῶν ἀπὸ αὐτῆ τῆ τεμέ-
 νοις, Αφροδίτοι παρῶν ἐπὶ πύσσῳ αὔραι. ὃ
 γὰρ αἰθριοι οὐκ εἰς ἕδαφος ἄρνοι μάλι-
 σα, λίθων πλατῆσι λείαις ἐσφραμμένον, ἀλλ'
 ὡς ἐν Αφροδίτης, ἀπὸν ἰὼ γόνιμον ἡμέρων
 καρπῶν, ἀ τῆς κόμας διθαλέσιν ἄρρη
 πόρρω βρῦοντα τὸν πέριξ ἀέρα, σιωρῶ-
 φου. παρῶν γὰρ μὲν ἡ πυκνὸς καρπὸς ἐτε-
 θήλεια μύρρινη, παρῶν τὴν δέσποναι αὐτῆς,
 θαψιλῆς πεφυκῆσα, τῆν τε λοιπῶν δένδρων
 ἐκασον, ὅσα κάλλους μετέιληχεν. οὐδὲ αὐ-
 τῶ γέροντος ἤδη γέροντος πολιά καθαύαινε,
 ἀλλ' ἔσῳ ἀκμῆς σφρυγῶντα νέοις κλωσίν
 ἰὼ ὤραι. ἑσῳ τοῖς δὲ ἀεμέμικτο καὶ τὰ καρ-
 πῶν μὲν ἄλλως ἄρνοι, πλὴν δὲ βύμορφιας
 ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίθων γὰρ, καὶ πλατα-
 νίστων ἀθέλια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς, αὐτό-
 μολος Αφροδίτης, ἡ τῆς θεοῦ πάλαι Φυγῆς
 Δάφνη. πόδῳ γὰρ μὲν δένδρα, παρῶν πλέ-
 γδιον ὃ φίλεως παρῶν εἰρπυε κιτῆος· ἀμφι-
 λαφείς ἀμπελοι, πυκνοῖς κατῆρτίωτο ἑσῳ-
 τρισί. τερπινοτέρω γὰρ Αφροδίτη μὲν Διο-
 νύσσῳ, καὶ ὃ πῶν ἀμφοῖν ἡδύ, σὺ γὰρ κατονεῖ
 δὲ ἀπὸ ζῶζοι ἐν ἀλλήλων, ἡ τῆν βύμορφιου-
 σιν. ἰὼ δὲ ἔσῳ τῆς ἄραν παλινσκίοις ἕλαις,
 ἰλαρῶν κλισίαι τοῖς ἐνεστῶσαι θελοσιν, εἰς
 ἀ τῆν μὲν ἀστῆν, σαρμῶς ἐπεφοίτων πίνες·
 ἀ δέσος δὲ ὃ πολιτικὸς ὄχλος ἐπὸν μὲν ἔ-
 ζεν, ὄντως Αφροδισιάζοντες. ἐπεὶ δὲ ἰχθῶς
 τοῖς φυτῶς ἐτέρωθι θηλῶν, εἴσω τῆ νεῶ πῶν ἡ-
 μῶν. ἡ μὲν αὖν θεός, ἐν μέσῳ κατῆρτι, Πα-
 είας ἡ λίθος δαίδαλμα κάλλισον ἔσῳ ἡφα-
 νον· καὶ σαρμῶν πὲν γέλωτι μικρὸν ἔσῳ μῆδισσα.

A ego verò amatorium istud par vtrinque
 suspenfum habens, Gnidum circumcirca
 obambulabam, non sine risu figulina i-
 stius proteruitatis participem me præ-
 bendo, vt in Veneris ciuitate. Porticus
 autem Sostrati, ac cætera quæ nos oble-
 ctare poterant, principio circumeundo
 visentes, mox ad templum Veneris imus
 nos quidem duo, ego videlicet & Cha-
 ricles, admodum alacriter, Callicratidas
 autem, vt ad spectaculum muliebre, in-
 uitus: libētius, vt opinor, pro Venere Gni-
 dia Thespiansem illum Cupidinem per-
 mutatione facta habiturus. Ac statim
 quodammodo nobis ab ingressu luci Ve-
 nereæ aspirarunt auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, non in so-
 lum sterile maximè, & lapideis tabu-
 lis constitutum, exēpiebatur, sed erat il-
 lud, vt pote in Veneris templo, fœcun-
 dum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ
 frondibus virentibus in longum vique
 promanantibus, ærem circumcirca qua-
 si concamerabant. Abundè verò illa fru-
 gibus densa myrtus, apud dominam
 suam copiosa nascens, effloruerat, deinde
 & aliarum arborum singulæ, quæcun-
 que pulchritudine præstant, neque ipsæ
 quanquam longa exacta iam ætate canes-
 centes, sed præ vigore quasi iuuenes-
 centes, nouis subinde ramis formosæ at-
 que integre erant. His autem intermix-
 ta erant etiam illa fruticum genera, quæ
 alioqui fructuum quidem feracia non
 sunt, cæterùm pro fructu pulchritudi-
 nem habent, Cyparissorum videlicet &
 Platanorum æriæ proceritates, & inter
 ipsas transfuga Veneris, deæ ipsius olim
 fugitiua facta, Laurus. Cuius verò arbori
 circumuoluta studiosa illa amoris He-
 dera obserpebat, & vites fœcundæ cre-
 bris racemis dependebant. Est enim iu-
 cundior Venus cum Baccho, & temper-
 ratum illud dulce quod ab vtrisque ve-
 nit. Quòd si autè à se mutuo disiungatur,
 minus exhilarant. Erant autem sub um-
 bris istis opacis & obscuris, amœnæ qua-
 dam cellæ, eorum vsui qui intus conuiuia
 agitare vellent, comparatæ: in quas
 vrbanoꝝ quidem rari commeabant
 vlli, sed populi frequentes turbæ solen-
 niter cōueniebant, re ipsa Veneri indul-
 gentes. Postquam autem abundè plan-
 tis istis oblectati fuimus, intrò in tem-
 plum ingressi sumus. Ipsa igitur dea in
 medio posita est, ex Pario marmore, opus

sanè pulcherrimum atque præclarum: & risu quodam simulato parum subridens.

Tota autem pulchritudo eius detecta, A nulla veste ipsam tegente, nuda conspicitur, nisi quatenus altera manu pudenda, quasi oblita sui, abscondit. Tantum verò artifex illa ars valuit, ut solida adeò ac dura marmoris natura singula etiam membra deceret. Charicles igitur insanum quiddam & furibundum exclamans, O fortunatissime, inquit, deorum, Mars, qui propter hanc vincetus fuisti. Et simul accurrens plenis labiis, quoad fieri potuit extento collo, deosculabatur illam. Tacite autem adstans Callicratides, secum in animo admirabatur. Est autem biforis ipsius ædes, ut possint, qui volunt deam ipsam diligentius inspicere, etiam à tergo contemplari, & ut nihil ipsius cum admiratione non spectes. Facile itaque licet per alteram portam accedentibus, posteriorem quoque formositatem contueri. Proinde cum visum nobis esset totam ipsam deam videre, in posteriorem templi partem circumivimus, ac reclusa ianua ab ædituo, qui & ipse creditur mulier esse, repertè obstupuimus ad pulchritudinem illam. Atheniensis itaque iste, qui tacite paulo antè videbat, postquam eas quæ in pueris appetuntur partes aspexit, continuò longè quàm Charicles infaniore modo exclamavit, Hercules, inquit, quanta scapularum concinnitas! Ut autem extuberantes nitent lumbi, amplexantis manus implentes! Quàm scitè circumductæ clunium pulvæ in se rotundantur, neque tenues nimis ipsis ossibus adstrictæ, neque rursus in immensam effusæ pinguedinem? Formarum autem quæ utrinque natibus infra coeuntibus velut impressæ redduntur, dici non potest quàm suavis risus: femorisque & tibiarum in rectum ad pedem usque protentæ, accuratè servata modulatio. Talis igitur & Ganymedes in cælo Ioui Nectar dulcius infundit: nam ab Hebe equidem subministrante potum haudquaquam acceperim. Cum autem hæc quasi quodam numine correptus Callicratidas exclamaret, Charicles præ nimio ac vehementi stupore parum abfuit quin diriguisset, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligans. Cæterùm postquam ab admiratione satietas nos avertit, in altero femore maculam conspicimus, perinde ut in veste asperginem luti aliquam. Arguebat autem deformitatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor.

πῶ δὲ ὁ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὅσους
μαῖς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης τεγύμνωται, πλὴν
ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χεὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἔπι-
κρύπτειν. ὅσοι γὰρ μὲν ἢ δημιουργὸς ἴχου-
σε τέχνη, ὥστε πῶ δὲ πύτυπον οὕτω καὶ καρ-
τεράν τῆ λίθου φύσιν, ἐκάσπις μέλεσιν ἔπι-
πρέπειν. ὁ γὰρ Χαερικλῆς, ἐμμανὲς τὴ καὶ
πῶ φερον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστας, εἶπε,
θεῶν ὁ Διὸς τῶ πῶ δεθεῖς Ἀρης, καὶ ἄμα
παραδραμῶν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον
ἰὼ δῶμαρὸν ἐκπέπων τὸν ἀνχέια, κατεφίλθ-
σι γῆ δὲ ἐφεστῶς ὁ Καλλικρατίδης, καὶ τοῦ
ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δὲ ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ
νεῶς, καὶ τοῖς θελοῖσι πῶ θεὸν ἰδεῖν ἀκέρως,
καὶ καὶ νῶτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμα-
σον ἢ. δι' ἀμύρειασ οὖν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλη
πῶρελθοῖσι, πῶ ὅπιαθεν δὲ μορφίαι Διὸς
δρῆσαι. δόξα οὖν ὄλλω πῶ θεὸν ἰδεῖν, εἰς ὃ
κατόπιν τῆ σκηρὸ πῶρελθῶμεν. εἶτ' αἰοί-
ζέσπις τῆς θύρας ὑπὸ τῆ κληδονύλακος
εἰ) πεπιγευμῶν γυμῶν, θάμβος ἀφῆ-
δον ἡμαῖς εἶχε τὸ κάλλος. ὁ γὰρ Ἀδελωῖος,
ἡσυχῆ παρὰ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδι-
κα μέρη τῆς θεοῦ κατὰ πῶρεν ἀνθρώπως πο-
λὸ τῆ Χαερικλῆος ἐμμανέστερον ἀεθόσπι,
Ηρακλῆος, ὅση μὲν τῆ μέγα φρένων βίρυ-
θμία, πῶς δὲ ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγῆνες,
ἀγκάλισμα χροπληθῆς. ὡς δὲ δι' ἀεὶ-
ζαφοὶ τῆ γλουτῆ αἱ ἄρκες ἔπικυρτωῖ-
ται, μητ' ἄρα ἐλλιπεῖς, αἰσῶς ὅσους παρῶ-
εσαλμῶναι, μήτε εἰς ὑπὸ ἐργῶν ἐκκεχυ-
μῶναι ποιότητα. τῆ δὲ τοῖς ἰχίοις ἐρεσφρα-
γισμῶν ὅς ἐκαστέρων τύπων, ὅσα αὐ εἶποι
πῶ ὡς ἡδὲς ὁ γέλωσ, μηροῦ τε, καὶ κνήμης
ἐπ' ἀπὸ πεταμῶν ἄρα ποδῶσ, ἡκρίσωμέ-
νοι ῥυθμοῖ. ποιοῦσ ἄρα Γαυμηθῆσ ἐν ἔρα-
νῶ, Διὸς νέκταρ ἡδὲν ἐγχεῖ. πῶ δὲ μὲν γὰρ
Ἡβῆσ ὅσα αὐ ἐγὼ δὲ θεοκονουμῶν ποτὸν ἔδε-
ξάμην. ἐνθεαστικῶσ τῶτα τῆ Καλλικρα-
τίδου βωῶντος, ὁ Χαερικλῆς ὑπὸ τὸ σφόδρα
θάμβοις, ὀλίγου δεῖν ἐπεπῆγ πακερὸν τι, καὶ
ρέον ἐν τοῖς ὀμμασι πείδος ἀνυζαίνων. ἐπεὶ
δὲ τῆ θαυμάζῃ ὁ κῆρος ἡμαῖς ἀπήλλαξεν,
ἔπι θατέρου μηροῦ πῶλλον εἶδῶμεν, ὡσπ
ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἡλέγχε δὲ αὐτῆ πῶ ἀμφο-
φίδω ἢ πῶ πῶ τῆ λίθου λαμπερότης.

ἐγὼ

ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῆν τάληθες εἰκασία τοπαζων, φύσιν ὠμίω τῆ λίθου ὅ βλεπόμηνον εἶ). πάθος γὰρ ὅσδε ἑσῶτων ὅστιν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶ) διωαυμένοις καλοῖς, ἢ τύχη πρῆμποδίζ). μέλαινα δὲ ἐσπιλάσθαι φισκίω πνα κηλῖδα νομίζων, καὶ χῆ τῆτο τῆ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῆ λίθου ὅ δυσμορφον, ἐπὶ τῆς ἠπὼν ἐλέχθεσθαι διωαυμένοις μέρεσιν ἑσῶ κρυψαν. ἢ δὲ παρῆσῶτα πλησίον ἠμῶν ζάκορος, ἀπίστου λόγου κενῶ πρῆδωκεν ἰσοεία. ἔφη γὰρ ὅσδε ἀσήμευ γήοις νεαῖδω (ἢ δὲ παρῆσῶσι δυνάμην αὐτὸν εἰσησε) πολλὰ κίς ὅπι φοιτάντα ὅ B τεμνῶ, σὺ δὲ λάφ δαίμονι ἐραδιῶμαι τῆς θεοῦ, καὶ πωλήμερον αὐτὸν ἐν δαίμονι παύναῶ, καὶ αρχαῖς ἔχην δαίμονος ἀγίσειας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθιῆς χρίτης, πολλὸ παρῆσῶσαν τὸν ὄρθρον, ἐπεφοῖτα, καὶ μῆ δύναν ἀκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, πῶθ' ὄλιω ἠμέραν ἀπδυτικῶ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὄρθοῖς ἐπ' αὐτῶ διωεκῶς τὰς τῆς ὀμματῶν βολὰς ἀπήρθε. ἀσήμευ δὲ αὐτῶ ψυρεσιμοῖ, καὶ κλεπτοῦ κῆς λαλίας, ἐρωτικῶ διεπαρῆσῶτο μέμψις. ἐπειδὴ δὲ καὶ μικρῶ C τῆ πάθος ἐαυτὸν ἀποδουκλήσασθαι θελήσθε, παρῆσῶτων, τῆ δὲ παρῆσῶ τῆ παρῆσῶ ἀφραγάλοισ Λιβυκῆς δορκῶς ἀπαρθμῆσας, διεπέπθε πῶ ἐλπῖδα καὶ βαλῶν μὲν ὅπι σκαποῦ, μάλιστα δὲ εἰ ποτε πῶ τὸν αὐτῶ ἀβολήσθε, μηδενὸς ἀφραγάλου πεσόντος ἰσῶ γήματι, παρῆσῶ κῶ, τῆς ὅπι θυμῶς πῶ ἐσῶται νομίζων. εἰ δὲ, ὅποια φιλά, φάυλως καὶ τῆς παρῆσῶς ρίψιεν, οἰδὲ ὅπι ὅ δυσφομῶτερον ἀνασῶν, ὄλη Κνῖδω καὶ παρῶμῶς, ὡς ἐπ' ἀνκέσῶ συμ D φορῶ, καὶ κατῶφ, καὶ δὲ ὄλιγῶ στωρπάσας, ἐτέρῶ βόλω πῶ τῶν ἀσῶχῶν ἐθερῶπῶεν. ἢ δὲ πλεόν αὐτῶ τῆ πάθος ἐρεθίζόμεν, ἑσῶς ἀπας ἐραρῶσερ, καὶ πῶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος Αφροδίτῶ καλῶ ἐκῆρυσεν. ἐπῶτα δὲ ὄξῖσου Διὲ Πραξιτέλης, καὶ πῶ ὅ, πῶ κειμήλιον ὅ παρῆσῶς οἰκῶ φιλάπῶτο, τῆ τ' ἑσῶ ἀνάθημα τῆς θεῶ.

A Ego itaque verisimili coniectura veritatē colligendo, naturam lapidis, id quod apparebat, esse putabam. Nam neque huiuscemodi rerum casus alieni sunt. Multis autem quibus extremè & velut ad vnguem pulchris esse licebat, fortuna interim aliquid quod in mora sit, obiicit. Proinde nigram quandam maculam natura aspersam marmorì esse existimans, etiam hac parte Praxitelem admirabar, quòd eam lapidis deformitatem in illis potissimùm partibus abscondisset, quæ minùs coargui ac deprehendi possent. At ea quæ nobis propè stabat templi ministra, incredibilis cuiusdam orationis novam historiam narravit. Nam adolescentem quendam inquit haudquaquam ignobili genere natum (nomē autem ipsa res gesta taceri fecit) crebrò ad delubrū hoc ventitantem, infelici quodam genio impulsū, deam ipsam amare cœpisse, & quia totos plerūque dies in templo commorabatur, à principio sanctimonix cuiusdam religiosioris speciem de se præbuisse. Nā statim à lecto matutino, multo auroram præuertentem, huc venire solitum fuisse, ac post occasum Solis inuitum ægrè domum redisse, atque totum diem ex aduerso dex sedendo, rectos in ipsam perpetuò oculorum ictus direxisse. Obscure autem, inquit, interim secum ipse nescio quæ susurrabat, & suffurante quodam sermone amatorias peragebat querelas. Cæterum vbi iam paulisper affectus illius molestiam à se remouere volebat, affatus deam, in mensam autem quatuor talis Libycæ capræ dinumeratis, ludendo spem experiebatur. Ac quoties id quod intendebat, iecerat, maximè que si quando deam ipsam iactu feliciorē fortitus erat, nullo videlicet talo eadem figura cum alio aliquo cadente, adorabat illam, sperans se id quod expectebat, consecuturum esse. Sin autem (quemadmodum solet) simplicius paulo per mensam iecisset, ac tali id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, toti Gnido malè imprecabatur, velut ob cladem aliquam immedicabilem, & mœrore plenus erat: & paulo post correptis illis, alio iactu, quod male antea ceciderat, emendabat. Iam verò vbi affectus atque animus illius magis accendebatur, omnis paries insculpebatur, & illius formosam Venerem prædicabat: eodem autem in pretio cum Ioue Praxiteles erat: & quicquid pretiosum ac pulchrum illi domi repositum inter ornamenta fuerat, id omne donarium deæ offerebatur.

Historia impotentis cuiusdam amatoris.

BBb

Postremò nimia in eo desiderio vehementia in insaniam versa est. Inuenta autem est concupiscentiæ illius mastru-patrix quædam audacia. Cùm enim iam ad occasum Sol inclinaret, sensim ac tacite, ita ut qui aderant, non animadverterent, post ianuam clam irrepfit, & stans ita ut cerni non posset, in interiore parte ad eò se tacitus continebat, ut propè ne anhelitum quidem emitteret. Ædituis autem perinde ut consueverant, foris ianuam attrahentibus, intus novus iste Anchises concludebatur. At quid ego arcanæ noctis audaciam accuratiùs vobis exprimam, aut etiam alius quispiam? Amatoriorum amplexuum vestigia hæc postridie conspecta sunt, & maculam hæc habebat dea, indicem videlicet eorum quæ passa fuerat. Ipsum verò adolescentem, ut vulgo fama refert, vel de petris allicubi aiunt, vel in fluctus marinos præcipitem datù omnino euanuisse. Atque hæc cùm ministra templi ita narraret, interea exclamans Charicles, Proinde fœmininum genus, inquit, etiam si faxeum fuerit, amatur. Quid autè si quis animatam videret huiusmodi formam, an non vna nox ipsis Iouis sceptris æquiparetur? Subridens autem Callicratidas, Nòdum, inquit, scimus Charicles, an multas audituri simus huiusmodi narrationes, si quando Thespiis quoque essemus. Et nunc sanè tuæ istius Veneris cuius tanta æmulatione teneris, manifestum ad eò hoc indicium est. Hic, quo pacto, interrogante Charicle, admodum verisimiliter dicere Callicratidas visus mihi est. Dixit enim quòd cùm adolescens ille amator otium ac spatium totius noctis consecutus fuisset, ut facilè totam affectus istius exatandi facultatem haberet, quasi cum puero tamen, marmori coherisset, illud nimirum volens, neque anteriore parte fœminam valere. Multis itaque absque delectu ac temere vtrinque verbis effutitis, ego promiscuo eorum tumultu ac turba compositis, Viri, inquã amici, modestam atque ordinatã insistite disputationem, quoniam decora ac decens lex eruditionis atque doctrinæ est. Sublata igitur incomposita hac, & nullum finem habente contentione, vicissim pro sua uterque sententia iustam ac solidam orationem instituite. Neque enim etiamdum tempus est ut ad nauem redeamus. Ac otio hoc utendum est ad hilaritatẽ, & ad ea studia quæ cum delectatione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc è templo (multa enim religionis gratia turba huc ventitat)

ἄφρα, αἰσφοδραὶ τῆς ἐν αὐτῷ πόθων ὅτι-
 τάσος ἀπειροήγητον. ὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐ-
 πιθυμίας ματροπός. ἤδη γὰρ ὅτι δύσιν ἡλίου
 κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας, ὅπι-
 δε τῆς θύρας πρὸς ἑρῆν, καὶ εἰς ἀφάτης
 ἐσδοτάτω, σχεδὸν οὐδ' αἰσπνέων ἠτρέμει,
 σιωπῆτος δὲ τῆς ζαχόρων ἔξωθεν πλὴν θύραν
 ἐφελκυσταυδῶν, ἐνδὸν ὁ χαμὸς Ἀλχίσιος κα-
 θεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τὸ λ-
 μα, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριθεὺς ὑμῖν διηγεύμεθα;
 τῆς ἐρωτικῆς ὡσεὶ πλοκῆς ἵχνη τῶντα μὴ
 ἠμέραν ὠφθη, καὶ τὸν ἀπῆλον εἶχει ἢ θεὸς, ὡν
 ἐπάτην ἔλεγχον. αὐτὸν γε μὴν τὸν νεαῖαν, ὡς
 ὀδημῶδης ἰσορὴ λόγος, ἢ κτ' πετρῶν, Φασιν,
 ἢ κτ' πελαγίου κύματος ἐνεργήντα, πρῶτε-
 λῶς ἀφασῆ γνέσθαι. τῶντα τῆς ζαχόρος διη-
 γεύμενος, μετὰ τὸ τῷ λόγῳ ἀφασθῆσας, εἶ-
 πεν ὁ Χαερικλῆς, Οὐκ ἔγωγε τῷ Σπῆλυ καὶ ἀν-
 λῆνον ἢ, Φιλῆται. τί δ' εἰ πῆς ἐμψυχοῖν εἶδε
 τοιοῦτο κάλλος; ἀρ' οὐκ αὖ ἡμία νύξ τῆς τῷ
 Διὸς σκήπτρων ἐπιματό; μετὰ τῆς δὲ ὁ
 Καλλικρατίδας, Οὐδέ τι, Φασίν, ἰσῆμ, ὡ
 Χαερικλῆς, εἰ πολλῶν ἀχρυσόμεθα τοιούτων
 C διηγεύμεθα, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς γνέσθαι. καὶ
 νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλευμῶδης Ἀφροδίτης
 ἐναργῆς ἐστὶ τῷ τοῦ δείγμα. πῶς ἐρεθῆναι τῷ
 Χαερικλέως, ἀγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν
 ὁ Καλλικρατίδας. ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραστὴς
 νεαῖας, πρῶτον γολῆς λαβόμενος, ὡδ'
 ὄλλω τῷ πάθῳ ἔχῃ ἐξοισίαν κορεσθῆναι,
 παιδικῶς τῷ λίθῳ παροσμύλησε, βουλη-
 θεῖς, οἷδ' ὅτι, μηδὲ παρῶθεν εἶ) ὁ Σπῆλυ.
 πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμῶν λό-
 γων, τὸν συμμιγῆ κατὰ πάντα ἐγὼ θορυβῶν,
 D Ἄνδρες, εἶπον, ἐπαῖροι, τῆς κτ' κῆσμον ἔχε-
 δε ζητήσεως, ὡς ὑπερεπῆς ἐστὶ νόμος παι-
 δείας. ἀπαλλαγῆτες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ
 πέρας ὁδὸν ἐρῆσις Φιλονεικίας, ἐν μέρει
 ὑπὸ τῆς αὐτὸς ἐαυτῶ δόξης, ἐξάτερως ἀπο-
 τεῖνασθε. καὶ γὰρ ὁδὸς ἐπεὶ καμῶς ὅτι ναυῶ
 ἀπιέναι. τῆ δὲ γολῆ κατὰ χροῖον εἰς ἰθα-
 εῖον, καὶ μτ' τέρψεως ὠφελήσασθαι διωαμέ-
 νῳ σπουδίῳ. ὑπεκστάντες οὖν τῷ νεῶ (πο-
 λὲς γὰρ ὁ κατ' ὑπερείαν ὅτι φοιτῆ ὄχλος)

εἰς ἐν τῇ συμποσίῳ ἀποκλίνωμεν, ὅπως A
 δι' ἡρεμίας ἀκούσῃ τε καὶ λέγῃ ἀπὸ τοῦ βου-
 λομένων, ὅξῃ μεμνησθαι δὲ ὡς ὁ τήμερον
 ἠπληθεῖς, ὅσα ἔτ' αὐτῆς ἡμῖν παρὰ τῆς ἴσων
 εὐχλησῆ. καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ
 συγκατανεσθῆτων, ἔξήμερον, ἐγὼ μὲν ἠδὲ
 μένος, ὁδὲ μεῖς με πιεζούσης Φρογνίδος· οἱ
 δὲ ἔπειτα στυνοίας, μεγάλῳ ἐν αὐτοῖς σκέ-
 ψιν δὲ καὶ κέτω κυκλοῦντες, ὡς παρὰ τῆς
 πορομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν ἐ-
 πεί δὲ ἠκούμεν εἰς πτωχευφές, καὶ παλίν-
 σκιον, ὦρα γέρας, αἰαπαυθήμεν, Ἡδὲς, εἰ-
 πῶν, ὁ πόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κτ' κρυφίῳ λι-
 γυροῖ ἡσυχασί τετιγες, ἐν μέσῳ πᾶν
 δικαστικῶς καθεζόμενοι, αὐτῶν ἐπ' αὐταῖς
 ὀφρῦσι πῶν Ἡλιαῖα ἔχον. παρὰ τῆς δὲ ἀμ-
 φοτέρως κληροῖ ἡσυχ' τῆς, πῖνα χεῖρ παρ-
 τον εἰπεῖν, ὅτι Χαερικλῆς ἐλελόχη παρ-
 τερον, ὅπως ἐπαρχεσθαι τῆς λόγου διεκελυ-
 σάμενοι. ὁ δὲ τῆ δεξιά ὁ παρῶσπον αἰατρί-
 νας, ἡσυχῆ, καὶ μικρὸν ὀπισθῶν, ἀρχεται τῆ
 δὲ πη, Σέ, δεσποῖνα τῆ ἡσυχ' σου λόγων,
 Αφροδίτη, σὲ βοηθῶν αἰεμαῖ δεισῆς καλοῦ-
 σιν ἀπῶν μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς C
 ἰδίας περὶ τοῦ ὀπισθῶν, τελότατον ὅστιν οἱ
 δὲ ἐρωτικῶν λόγου, παρὰ τῆς σου δέονται· σὺ
 γὰρ αὐτῆς γησιωπάτη μήτηρ. ἴθι δὲ γυ-
 ναξί στυνηροσ, ἡ θηλεῖα· χέρισται δὲ καὶ
 τοῖς ἀδράσι μὲν ἀρρεσιν, ὡς ἐγμνήσθησαν.
 ἔγωγ' οὖν ὅπως ἐν δεξιῇ τῆς λόγου, πῶν
 παρῶν ἡσυχῆ, καὶ πάσης ἡμέρας παρῶν ὀρι-
 ζον, ὡν ἀξίῳ, μὲν τυρεῖ ὀπισθαλοῦμαι· λέγω
 δὲ πῶν ἰεράν τῆ ὄλων φύσιν, ἡ τὰ παρῶν
 πηξάμεν σπιχεῖα τ' κόσμη, γλυῦ, ἀέρεα, πῦρ,
 ὕδαρ, τῆ παρῶν ἀλληλα πύτων ὀπισθαλοῦ D
 πᾶν ἐξωρορήσεν ἐμψυρον. ὀπισθαλοῦ δὲ ὅτι
 δυνατῆς ἐσμέν ὕλης δημηργημα, καὶ βραχὺς
 χεῖνος ὁ τῆ ζῆν ἐκάστω καθεζόμενοι, τὴν ἐτέ-
 ρου φροσῆν, ἄλλου γῆσιν ἐμηχανήσαστο, καὶ
 τῶν θνησκοντῶν, ὅτι πικρόμενον ἀντεμέτησεν, ἵνα
 ταῖς παρῶν ἀλλήλων δεσδοχῆς εἰς τὸν αἰεὶ χεῖ-
 νον ζώμεν. ἐπεὶ δὲ ἡσυχ' ἀπορον ἔξ ἐνός τῆ γυ-
 ιαῶν, διπλῆν ἐν ἐκάστω φύσιν ἐμηχανήσαστο.

in vnum aliquod istorum conuiuiorum
 accumbamus, vt per otium & cum si-
 lentio & audire & dicere quæ cuique li-
 bet, liceat. Illud autem memineritis,
 quòd qui hodie victus fuerit, is in poste-
 rium nobis de iisdem rebus amplius mo-
 lestus futurus non sit. Rectè visus sum
 hæc dicere. Et eòdem cohortantibus
 etiam illis, exiuimus, ego quidem lectus,
 nulla me premente cura: illi verò cogi-
 tabundi, magnam apud sese in animis
 disputationem sursum ac deorsum ver-
 santes, perinde ac si de principatu ac du-
 ctu apud Platæas certaturi essent. Post-
 quam autem venimus in densum quod-
 dam atque umbrosum pro ætatis tempo-
 re receptaculum, vbi commodè requie-
 scere licebat: Suauis hic locus, inquit
 ego, (nam & supra verticem, canorum
 quoddam resonant cicadæ) in medio ad-
 modum iudiciali more confidebam, i-
 psam illam superciliis præ me ferens E-
 lixam. Proposita autem vtriusque sorte
 super eo, vtrum priore loco dicere oport-
 eret, posteaquam Charicles priorem
 locū fortitus est, continuo vt auspicaretur
 orationem, hortatus sum. Ille verò
 cum dextera faciem paulum attriuisset
 cum silentio, & parumper sustinuisset
 sese, mox ad hunc fermè modum ordi-
 tur: Te domina orationi meæ, Venus,
 te auxiliatricem preces meæ vocant.
 Nam cum omne opus, si vel exiguum
 propriæ suadellæ instillaueris illi, absolu-
 tissimum esse solet, tum verò amatorij
 sermones præter cætera te indigent. Tu
 enim eorū germana adèò mater es. Ades
 itaque mulieribus patrona, fœmina ni-
 mirum ipsa. Largire autem & vitis vt ma-
 neant mares, perinde atq; generati sunt.
 Ego igitur statim ab initio orationis pri-
 mam omnium matrem, & totius gene-
 rationis radicem ac seminarium, eorum
 quæ propono testem aduoco. Dico au-
 tem sacram illam vniuersorum naturam,
 quæ primis illis inter se conglutinatis
 elementis mundi, terra videlicet, aëre,
 igne & aqua, mutua illorum & tempe-
 rata commixtione omne procreauit ani-
 matum. Sciens deinde quòd omnes
 mortalis sumus materiæ opificium, &
 quòd breue adèò tempus viuendi vni-
 cuique fato præstitutum est: alterius in-
 teritum, vt alterius ortus esset, exco-
 gitauit: ac morienti, id quod nascitur, è
 diuerso appendit, vt mutuis successioni-
 bus in perpetuum tempus viueremus. Postquam
 autem impossibile propè erat ex sin-
 gulis seorsum aliquid procreari, duplicem in
 vnoquoque genere naturam effinxit.

Alludit ad
 contumio-
 né & am-
 bitionem
 Athenien-
 sium &
 Lacedæmo-
 norum,
 quæ de prin-
 cipatu in-
 ter se ante
 pugnam
 Platæensē
 contende-
 runt. Vide
 Herodotū.
 1 Forum
 Athenien-
 se: unde E-
 liasta iu-
 dicee vo-
 cabantur.

BBb ij

Nam maribus quidem propria seminum quasi quædam fundamenta largita est, fœminam autem perinde vt recepraculum quoddam genitalis feminis esse fecit. Communi igitur vtrique sexui desiderio indito, coniunxit inter se mutuò illos, lege necessitatis sancta quadam præscriptos, vt manerent propria vterque natura contenti, & neque fœmina præter naturam in marem transfret, neque mas indecorè ac turpiter emollescet. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus conuerfationes, in hoc vsque tempus hominum vitam immortalibus quibusdam successionibus conseruant: neque quisquam vir ex viro se natum esse gloriatur. Intra duo autem nomina venerabilia omnis honor manet eorum qui ex æquo matrem ac patrem adorât. Ab initio igitur cum adhuc Heroica saperet vita, & vicinam deorum coleret virtutem, legibus à natura constitutis obtèperabat: ac secundum ætatis mensuram cum mulieribus coniuncti, generosorum patres fiebant liberorum. Paulo autè post tempus à magnitudine illa ad voluptatis descendèdo voragines, nouas & commutatas fruendi vias aperuit. Deinde, quæ nihil non audet, voluptas, naturam ipsam contempta lege violauit. Atque aliquis igitur primus oculis aspexit marem perinde vt fœminam, ex alterutra videlicet horum caussa, aut quòd vi tyrannica eò illum compulerit, aut quòd verbis dolosè ac fraudulentè induxit. Conuenit autem in vnum lectum vna eadèmq; natura: ac seipfos inter se mutuò aspicientes, neque eorum quæ faciunt, neque quæ patiuntur, pudore afficiuntur. Per rupes autem, vt dici solet, steriles proiccto semine, permutatione facta, pro modica voluptate magnam accipiunt infamiam. Dixeris verò eousque tyrannicæ violentiæ audaciam ipsam progressam esse, vt iam & ferro naturam sacrilego quodammodo deprædentur: ac marum virilitate exhausta & exinanita, inuenerunt voluptatis superuacaneos & appositos modos. Miseri autem illi & infelices, vt eò magis pueri sint, iam ne viri quidem amplius manent, ambiguum naturæ duplicis obscuramentum, cum neque ad quod nati sunt, conseruentur, neque id ad quod transire, habeant: flos autem ille qui in iuuentute adest ac manet, in senium præmaturum marcescere ipsos facit. Simul enim inter pueros numerantur, & iam consenuere, nullum virilitatis interuallum habentes. Ita scelesti illa,

Α τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίᾳ κατὰ βολαίᾳ σπερμάτων χειροσπάρτη, ὃ σῆλυ δὲ ὡς ὅτι γυνῆς πὶ δουχίῳ ἀποφῆνασα. κρινὸν οὖν ἀμφοτέρω γυνὴ πόρον ἐγκερασπάρτη, σπυέζουζεν ἀλλήλοισ θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, κατὰ γράψασα μάρτη ὅτι τῆς οἰκείας φύσεως ἐκείτερον, καὶ μήτε ὃ σῆλυ πῶτα φύσιν ἀρρένοῦσθαι, μήτε πᾶρρεν ἀπορεπῶς μαλακίσεσθαι. ἀφ' τῆς αἰ σπυ γυναιξίν ἀδραν ὀμιλία, μέγρε δέουρ τὸν ἀνδρῶπιον βίον ἀθανάτοισ ἀφ' ἀδοχαῖς φυλάττουσιν. ὁστέῖς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχί γυέσθαι. Β δυοῖν δὲ ὀνομάτοιν σεβασμοῖν πᾶσαι ἡμερῆ μῦθοισιν, ὀξίσου πατεῖ μητέρα παρσκευοιῶτων. κατ' ἀρχαί μὲν οὖν ἐστὶ ἠρωϊκῆ φρονῶν ὁ βίος, καὶ πλὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρεπλῶ, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειδάρχει, καὶ κατ' ἠλικίας μέτρα γυναιξί ζῶγυῖμοι, γυναιῶν πατέρες ἐγγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δὲ ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τῆ μεγέθοισ ἐς τῆς ἠδονῆς κατὰ βαιῶν βάρεσθρα, ξένας ὀδοῖς καὶ πῆρῆλαζμένες ἀπολαύσεων ἔτεμν. εἴθ' ἡ πᾶρτα Ὀλυμῶσα πρυφή, πλὴν φύσιν αὐτῶ πῆρῆλυμῆσσε καὶ τίς ἀρεσ παρῶτος ὀφθαλμοῖς ὃ ἀρρέν εἶδειν ὡς σῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἡ τυραννικῶς βιασπάρτημος, ἡ πείσας πηνούργωσ. σπυῆλη θε δὲ εἰς μίαν κοίτην μία φύσις: αὐτοῖς δὲ ἐν ἀλλήλοισ ὀρῶντες, ἐστ' ἀδρανσιν, ἐστ' ἀπαροροσιν, ἠδδῶτο. χτ' πεπερῶν δέ, φασιν, ἀρῶν σπείραντες, ὀλίγησ ἠδονῆσ ἀπ' ἡκατηλαξασπο μεγάλῶ ἀδοξίαν. εἴποισ γε μὲν εἰσ ποσοδρον τυραννικῆσ βίας ἡ πόλμα παρῆκοψεν, ὡσ μέγρε σιδῆρω πλὴν φύσιν ἡερσουλῆσαι. τῆ δὲ ἀρρένων ὃ ἀρρέν ἐκκενώσπῆτες, ὄροσ ἠδονῆσ πῆρῆλκεντα μέτρα. οἱ δὲ ἀθλοιοι, καὶ δυσυχίς, ἰν' ἐπιπλέον ὡσι παῖδες, ὁστέ ἐπὶ μῦθοισιν ἀνδρες, ἀμφὶ ὄροσιν ἀνιγμα διπλῆσ φύσεωσ, ἐστ' εἰσ ὁ γε γυῖλυται φυλαρῆντες, ἐστ' ἔρῶντες ἐφ' ὁ μετέσπῆσθμ. ὃ δὲ ἐν νεότητι πῶτα μῆναν ἀνδρὸς, εἰσ γῆρασ αὐτοῖς μῆρῶναι παρῶροσν. ἀμα γὰρ ἐν παισιν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, ὁστέ ἐν ἀδραν μετὰ χμοῖον ἔρῶντες. οὕτωσ ἡ μιανῶ,

ἐκ πρῶτος κακοῦ διδασκαλῶς τρυφῆ, ἀλλὴν
 ἀπὸ ἄλλης ἠδονῆς ἀναγκαστοῖς ὅτινοῦσα, μέ-
 γιστα τῆς ὁδοῦ ρηθῆναι διωαυμῶνς βύσπερ τοῖς
 νόσθ κατώλιαθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέγιστος ἀ-
 σελγείας. εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ παροῖοια θεσμὸν ἔτα-
 ξεν ἡμῶς ἐκαστος ἴδρυτο, ταῖς μὲν γυναικῶν
 αὐτομίαις ἠρκυόμεθα, καὶ πρῶτος οὐκ εἰδδεις ὁ
 βίος ἐκατάρθουν. ἀμέλει πῶς τοῖς ὁδοῖν ἐκ
 πονηρῶς διαγέστωσ πῶς χαρῆσαι διωα-
 υμῶνς ζῶντες, ἀχρεῖς ἢ τῆς φύσεως νομοθε-
 σία φυλάττειται. λέοντες ὁδοῖν ὅτι μὴ οἰονται
 λέουσιν, ἀλλ' ἢ καὶ χαρῶν ἀφροδίτη παρὲς τὸ
 θυλὺ πῶς ὀρεξίν αὐτῶν ἐκκαλῆται. ταῦτος
 ἀγελαρχῆς ὁδοῖν ὅτι. ὁδοῖνται, καὶ χριὸς ἔλλω
 πῶς ποιμῆν ἀρρένος πληροῖ σπέρματος. ἢ
 δέ, ὁδοῖν μὴ βινὰς μέλαδιώκοισι καὶ παρῶ;
 λυκαίαις δὲ ὅτι μιγνύονται λύκοι, καὶ ὁδοῖν δὲ
 εἰπεῖν, ὅτι οἱ ἀέριαι ροῖζοῦντες ὄρνθς, οὐδ' ὅσα
 πῶς ἕχρα καὶ ὕδατος εἰληχε λῆξιν, ἀλλ'
 ἐδὲ ὅτι γῆς πῶς ζῶν, ἀρρένος οἰμῆλιας ἐπαρέ-
 ρη, μὴ δὲ ὅτι ἀκίνητα τῆς παροῖοίας τὰ ὁδοῖν
 τα. ὁδοῖν δὲ, ὅτι μάλιστα ὅτι τὰ φροῖν ἀλο-
 γοῦνται, θεῖον ὡς ἀληθῶς φασίον αἰθερ-
 ποι, τῆν χαρῆν νόσθ πῶς νομίσθητες, ὅτι πῶς
 κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθιαδε; τίνα τ' ψυχῆς
 τυφλῆν ἀγαθησίαν καὶ ἀχρεῖς, ἀμφοῖν ἢ
 σοχῆκατε, φλόγηντες ἀ διώκειν ἔδδ, καὶ διώκον-
 τες ἀφ' ὧν ἔδδ φλόγην; ὅτι καὶ ἵνα τοιαῦτα
 ζῆλου πρῶτων ἐλομῶν, ὁδοῖν εἰς ἕσαι. ἀλλ' ἀ
 γῶ ἐν αὐτῶν τοῖς Σώκρατικῶν καὶ ὁδοῖν μασῶς
 αἰαφύεται λόγος, ὅτι ὅτι παιδικῆ μὴ ἀκοαί,
 τελείων ἐνδεῆς λογισμῶν φαίνακίζον). ὅτι
 ἦδη καὶ φροῖνισιν ἐς ἀκροῖ ἐργον, ὅτι ἀν' ὅσα
 ἔλλωαι δύναιτο. ψυχῆς γῶ ἐρωτα πλάττον),
 καὶ ὅτι τ' σώματος βύσπερ φρον αἰδοῦνται φιλοῖν
 ἀρετῆς καλῶσιν αὐτοῖς ἐρεσας. ἐφ' οἷς μὴ
 πολλάκις καὶ χάρῶν ἐπαρχει). τί γῶ παθόντες,
 ὅτι σμνοὶ φιλοσοφοί, ὅτι μὴ ἦδη μακρῶ γρο-
 νω δέδωκός ἐαυτῶν πείρα ὁποῖον ὅστιν, ὅτι πολὺ
 παροῖοισα, καὶ γῆρας εἰρετῶ μῶν τυρῶ, δι'
 ὁλογωείας πῶς ἀπέμπετε; πῶς ὅτι ὁσοφὸς ἐ-
 ρως ὅτι ὁ νέον ἐπῶν), μηδέ πω τ' λογισμῶν
 ἐν αὐτῶ, παρὲς ἀ τραπεῖσιν), κρίσιν ἐχόντων;

A & omnis mali magistra, mollities, volu-
 prates impudicas aliam ex alia excogitan-
 do, in eum morbum qui ne dici qui-
 dem amplius decorè potest, prolapsa est,
 ut nullam videlicet partem petulantia
 & obscenitatis ignoraret. Quòd si verò
 in iis de quibus ipsa Prouidentia legem
 fanciuit, vnusquisque nostrum sese fir-
 maret, ac persisteret: conuersationibus
 iis quæ cum mulieribus fiunt, cõtenti es-
 semus, & ab omni conuitio ac probro vi-
 ta nostra pura atque integra foret. Certè
 inter ea animantia quæ nihil ex mala at-
 que peruersa affectatione deprauare pos-
 sunt, illibata nature legislatura illa cultor-
 ditur. Leones non insaniunt in leones:
 sed quæ tempore suo accedit venus, in
 fœmineum sexum concupiscentiam illo-
 rum excitat. Taurus armenti dux cum
 bobus miscetur, & aries totum gre-
 gem masculo implet femine. Quid au-
 tem? An non suum cubilia sectantur
 apri: lupas autem incunt lupi? Et vt in
 summa dicam, neque quæ aërem vola-
 tu perstreunt aues, neque quæ humi-
 dam aquæ fortita sunt mansiouem, ne-
 que etiam aliquod in terris animal con-
 gressum maris appetit, sed manent in-
 ter ea immota Prouidentia decreta.
 Vos autem, ô frustra sapientia nomine
 iactati, animal, vt verè dicam, vile ac
 malum, homines, quonam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam inter vos
 contumeliam accensi estis? Quonam a-
 nimi cæco stupore effuso, ad eò ab vtra-
 que aberratis via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, & contra se-
 ctantes illa à quibus refugere oportebat?
 ac singula talia æmulari omnibus
 volentibus, ne vnus quidem postremò
 reliquus erit. At enim hîc Socraticis istis
 etiam præclara illa oratio renascitur, qua
 puerorum quidem auditus, perfectis rati-
 ocinandi viribus adhuc carentes, deci-
 piuntur: illud autem quod iam per pru-
 dentiam ad summum euasit, subduci fa-
 cile nequit. Animi enim amorem quen-
 dam comminiscuntur: & cum corporis
 pulchritudinem vereantur amare, virtu-
 tis vocant sese amatores. Ob quæ sæpe-
 numero risu diffluere, in mentem mihi
 venit. Nam quid vobis accidit, ô nimium
 graues philosophi, quòd id quod longo
 iam tẽpore sui experimentum de se qua-

le sit, præbuit, cui canities accedens & senectus virtutis testimonium dat, per negli-
 gentiam adeò dimittitis: omnis autem ille præclarus amor in iuuenem cõcitur, cum
 tamen in eo ratio & vis colligendi nondum habeant ad quæ iudicium conuertant?

BBb iij

An hæc veluti lex quædam est, vt omnis quidem deformitas, malitiæ damnata sit: pulchrum autem quod est, id recta via vt bonum & honestum laudetur? At verò iuxta magnum veritatis interpretem Homerum,

*alius pulchro minus enitet ore,
At formam deus exornat virtute loquendi,
Quique vident illum, verbis mulcentur,
at ipse
Intrepidus fatur summi commixta pudore,
Et medios inter vultu supereminet omnes,
Pérque urbem aspiciunt venientem numi-
nis instar.*

Et rursus alibi dicens, inquit:

At tibi formoso sub corpore nulla fuit mens. B
Certè formoso illo Nireo cordatus Vlysses magis laudatur. Quo pacto igitur sapientix quidem, aut iustitiæ, ac cæterarum virtutum, quæ cum perfectis viris consortem & quasi hæreditarium naturæ sunt ordinem, nullus amor conueniens vobis est; pulchritudo autem in pueris illa, vehementissimos affectuum impetus excitat? Prorsus enim amari oportebat Phædrum propter Lysiam, ô Plato, quem prodidit? Aut virtutem Alcibiadis amari probabile fuit, quando ille deorum statuas amputando violabat, & sacris Eleusiniis illæ inter potandum iactatæ voces insultabant? Quis igitur amatorem illius fuisse se perhibet, cum Athenæ proderentur, & Declea munitionibus obfirmaretur, ac tota vita ad tyrannidem spectaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum illum Platonem) oblitus erat, omnibus amabilis fuit: postquam autem transit à puero in virum, qua ætate intellectus (qui tamen imperfectus erat) totam ac plenam ratiocinandi vim consequeretur, ab omnibus odio habebatur. Quid igitur affectibus turpibus verborum prætendentes verendum, animi virtutem appellant, corporis elegantiam, iuuenum istius amatores magis quàm sapientix? Atque hæc quidem à nobis dicta sufficiant, ne videamur clarorum virorum inuidiosè nimis mentionem facere. Parumper autem à vehementiori studio ad vestram Callicratida voluptatem descendendo, ostendam puerorum consuetudine muliebrem multo potiore esse. Ac principio quidem omnem ego delectationem censeo iucundiorē esse, quæ diuturnior est. Acuta siquidem voluptas, quæ celeriter præteruolat: priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit. Illud autem quod lætitiā affert, quo magis abundat, eo potius est.

De his in symposio & Phædro Platoni.

Vide Plutarchū in vita Alcibiadis, & Thucydide.

ἢ νόμος ἔστι, πᾶσιν μὲν ἀμορφίᾳ πονηρίας καὶ ἀκριτον, διὸ δὲ ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τί κτ' τὸν μέγαν ἀληθείας παρῳήτιον Ὀμηρον;

εἶδος τις ἀκιδνότερος πέλει αἴηρ.
Ἀλλὰ θεὸς μορφῶν ἔπεισι γέφῃ: οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόλυμοι λθύσοισιν, ὅδ' ἀσφαλές ἀγροβίη (ροισιν)
Αἰδοῖ μιλίχη, μτ' δὲ τρέπει ἀγρομῆ-
Ερχόμενον δ' αἰά' ἄστ, θεὸν ὡς εἰσορῶσι.
καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

ὅσα ἄρα σοὶ γ' ὅπτι εἶδ' ἢ κὺ φρένες ἦσαν. ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται. πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ διαμοσιώης, τ' τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύκληρον εἰλήχασι τάξιν, ὁσθὲς ἔρωσι ἐπ' ἔχῃ, ὅ δ' ἐπ' αἰσὶ καλλὸς ὄξυτάτης ὁρμαὶ παθῶν ἐπέφ; πᾶν γὰρ ἐρῶν ἔδδ Φαίδρου δ' ἔσ' Λυσίας, ὃ Πλάτων, ὃν παρῳήτιον κεν; ἢ πῶς ἀρετῶν φιλήν Αλκιβιάδ' εἰκὸς εἶ, δ' ἔσ' ἢ ὑκροθηεῖα εἰ τὰ θεῶν ἀγάλαμα, κὺ πῶς ἐν Ελευσίῃ τελετῶν αἰ ὡς ἄ ποτον ὄξορροχῶνται φωνῆ; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ ἡμέσθαι, παρῳήτιον Ἀθηνῶν, κὺ Δεκελείας ἐπιχίχορμῶν, κὺ εἰς τυραννίδα βλέποντος; ἀγ' ἀρετὴ μὲν ὁσθὲς πω κτ' τ' ἱερὸν Πλάτωνα πῶ γωνος ἐμπὶ πλατο, πᾶσιν ἐφ' ἄστος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τ' παιδὸς εἰς τὸν ἀνδρα, καθ' ἦν ἡλικίαν ἢ τῆως ἀτελής φρονήσις ὀλοκλήρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ἔσθ' ὡς πᾶντων ἐμισπῶ. πῆ δὴ πᾶσιν ἀρετοῖς ὀνομῆ' ἐπιχίχορμῶν ἀιδῶ, ψυχῆς ἀρετῶν λέγοισι πῶ τῷ σώματι βί' ὡς ἔπεισαι, οἱ φιλόνοι μάλλον, ἢ φιλόσοφοι; κὺ ταῦτα μὲν ἡμῖν ἔσθ' τ' μὴ δοκεῖν ἐπισημῶν ἀνδρῶν φιλαπερημονῶς μνημονεύειν, ἐπὶ τοσῶτον εἰρησθῶ. μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἀγαν σπουδῆς ὅπτι τ' ὑμετέραν, ὃ Καλλικρατίδα, μεταβάς ἡδονῆν, ὅπτι δεῖξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ' γνωσκίαν ἀμείνω, ἔσ' τὸ γε παρῳήτιον, ἐρῶ πᾶσιν ἀπὸ λαοῖν ἡγρομῶν τερπνότεραν εἶ, τὴν χροικότεραν. ὄξθα γὰρ ἡδονὴ ὡς ἀπῆσθα, ὅσθ' ἀνδ' ὡρῖν ἢ γνωσθῶναι πεπαιυμένη. ὅ δ' ἐφ' ἔσθ' ἡδονῆν, ἐν τῷ πᾶσι ἔλκεντι κρῆσθῶν,

ὡς εἶθε καὶ βίου μακρὰς παρθεσμίας ἢ μι-
 κρολόγους ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ ὁ πρῶ-
 τὸν διήκεῖς ὑγίαια, μηδεμίαν λύπης πλὴν
 ἀφαινοῖαν ἐκνεμαυμένης. ἑορτῶν γὰρ αὐτῶν, καὶ
 παυήσεων τῶν ὅλων χρόνον ἤχρησεν. ἀλλ' ἐπὶ
 τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βασκαῖος δαίμων
 ἐνεμέσσηται, ἐν γὰρ τοῖς παροῦσιν ἠδίστα πᾶ-
 ρ' ἔρχονται. γυνὴ μὲν τῷ ἀπὸ πρῶθεν μέ-
 λους ἡλικίας μέσης, σπῆν ἢ τελέως τὴν ἐσχά-
 τιν ῥυτίδα τῆ γήρωσ ὀπιθραμείν, διὰ δὲ
 λον ἀνδράσιν ἐμίλησε, καὶ πρῆλθη πᾶ τῆς
 ὥρας, ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν
 νέων σφώτερον εἰδὲ εἴκωσι ἐτῶν ἀποπει-
 ρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοι γὰρ δοκεῖ παρη-
 πᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μετὰ δὲ ἰωκων
 σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπαυδρωθέντες
 ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν αὐτῆ τῆ πάλαι μαλα-
 κού πυκαθὲν ἰούλοισ ὁ ἄμφον. οἱ δὲ δι-
 φυδὸς μηροῖ ἀριζίν ὡς περὶ ῥυπῶντες. ἀδὲ
 ὅτι τούτων ἀφαιέσερα, τοῖς πεπειρασμένοι
 ἡμῖν εἰδέναι πρῆμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάση ἢ
 τῆ χρωματὸς ὀπιθίλβη χάρις, καὶ δαψι-
 λῆς μὲν ἀπὸ τῶν βοσρύχων τῆς κεφαλῆς
 ἔλικες, ἰακίνοισ δὲ καλὸν ἀνθούσιν ὅμοια
 πορφύροντες. οἱ μὲν, ὅπνῳποὶ κέχλωται,
 μετὰ φρένων χάρις, οἱ δὲ, πρῶ ὅτα, καὶ χρῶ-
 ῶφοις, πολὺ τῶν ἐσλημῶν ἐλότεροισ ἐλί-
 των ὁ δὲ ἄλλο σῶμα, μηδὲ ἀκαρῆ πειχὸς
 αὐταῖς ἑσποφυομένης, ἡλέκτρον, φασίν, ἢ
 Σιδωνίας ὑέλου δὲ ἀφαιέσερα ἀπασφάσθη.
 πῆ δ' ἔχει τῶν ἠδονῶν καὶ τῶν αἰσθητικῶν με-
 τὰ δὲ ἰωκων, ἐπειδὴ ἐξίσου πῆς ἀφαιέσε-
 ροισ οἱ πάροντες ἀφαιέσονται; σχεδὸν γὰρ
 οὐ καὶ τῶν τοῖς ἀλόγοισ ζώοισ τῶν μνη-
 ροισ ἀφαιέσερα ἀσφαιέσερα, ἀλλὰ πῶς
 φιλεταίρω κεινωῖα συζυγῆτες, ἠδὲ πᾶ τε
 ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοισ ἠγούμεθα, καὶ πᾶ δὲ
 εὐχρῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅταν δὲ
 ῥέση τῶν ἀπειρῶ κρινῆ καὶ φιλίας μεσίτην τῶν
 περὶ τῶν ἀφαιέσερα, γὰρ πῆ ὀφθαλμοῖ-
 νῶ ἀπομέσσηται ἀπόλαοισ, ἢ μόνοισ τῶν
 Θάσιον, εἰ τύχοι, πῆνοισ οἶνον, ὅσθ' ἔχει
 αὐτοῖς τῶ πολυτελῶν πῆ πῆλαροισ σιτήων,

A Quare utinam & vitæ longiores termi-
 nos parca ac tenax illa nobis præfinit-
 set Parca, & totum hoc spatium perpe-
 tua sanitas gubernaret, nulla mentis per-
 turbatione atque molestia interuenien-
 te. Festum enim diem, & quasi quendam
 solennem conuentum, totum hoc tem-
 pus perageremus. Verùm postquam ma-
 ioribus bonis malignus deus inuidit, in
 præsentibus utique rebus dulcissima illa
 sunt, quæ quàm longissimè extenduntur.
 Mulier itaque ab eo quando virgo fuit,
 usque ad mediam vitæ ætatem, prius-
 quam omnino postrema illa senectutis
 ruga superuenit, ad amplectendum a-
 pta ac digna viris conuersatio est: at-
 que etiam si illa quæ formæ atque æta-
 tis tenerioris sunt, effluxere, habet ta-
 men aliquid experientia dictu sapien-
 tius ac doctius quàm iuniores. At ve-
 rò si quis puerum viginti annorum ag-
 grediatur, ille mihi certè videtur pa-
 thica affectione laborare, ambiguam
 videlicet venerem sectando. Nam &
 duri sunt membrorum tori iam adulti
 & viriles, & asperum quidem, pro eo
 quod dudum molle ac tenerum fuit,
 densatum crebra lanugine mentum: fe-
 mora autem idonea ac commoda illa,
 setis quasi quodam squalore obducta.
 Quæ verò sunt his occultiora, vobis, qui
 periculum eius rei fecistis, cognoscenda
 relinquo. In muliere autem semper om-
 ni & coloris resplendet gratia, & largæ
 capillorum capitis texturæ, perinde ac
 suauiter florentes hyacinthi nigrican-
 tes, alix quidem per tergum effunduntur,
 scapularum nimirum decus, alix verò se-
 cundum aures & tempora, multo quàm
 in pratis apium est, crispiores. Reliquum
 verò corpus ne minimo quidem crinis
 vestigio ipsis subnascente, electro, ut a-
 iunt aut vitro Sidonio perspicuum magis
 effulget. Cur autem non & voluptatum
 mutuos atque alternos affectus perse-
 quar, quandoquidem ex æquo cum iis
 qui agendo afficiuntur, patientes quo-
 que lætitiâ capiunt? Propemodum e-
 nim non eodem modo ut bruta animan-
 tia, solitarias conuersationes amamus,
 sed amica quodammodo societate con-
 iuncti, & suauiora quæ bona sunt inter
 nos mutuò, existimamus: & aduersa iti-
 dem inter nos mutuò leuiora. Vnde

& inuenta est mensa communis, & amicitia mediatrice illa in medio posita, de-
 bitam ventri adnumeramus voluptatem, non soli Thasium, si id fortè contin-
 gat, bibentes vinum: neque singuli per se pretiosis ac caris implentes nos obsoniis,

sed illud suaue ac delectabile putantes, quod quisque cum alio capit: ac voluptates inter nos communicantes, maiori iactitia afficimur. Illi igitur cum mulieribus congressus, delectationis permutationem ac vicissitudinem parem habent. Nam inter se mutuò vtrinque ex æquo afficientes, cum maiori voluptate dissoluantur. Nisi verò Tiresiæ iudici accedendum fuerit, quòd videlicet muliebris delectatio toto gradu virilem præcedit. Honestum autem esse arbitror non ambitiosè, ac sibi tantum frui volèdo, quo pacto priuatim aliquid commodi auferant spectare, totam ab aliquo accipientes voluptatem: sed illo quod percipiunt, diuiso, paria facere, & similia recompenfare. Atqui hoc de pueris dicere nemo adèò insanus est qui possit: sed alter quidem affectus, quocunque tandem modo hæc existimat, voluptate velut exempta, ac propria quadam percepta, abit: illi verò qui contumeliam hanc passus est, principio quidem dolores ac lacrymæ oboriuntur: paulo verò post vbi per tempus dolor aliquid remittit, magis, vt aiunt, nihil quicquam molestè feceris, voluptas autem ne vlla quidem aliqua. Quòd si autem & curiosius quiddam adscitum addere decet (decet autem in Veneris luco, opinor) muliere licet, Callicratida, etiam puerorum modo aliquantulum vtendo, voluptatem capere, duplici fruendæ illius via aperta: masculum autem quod est, nullo modo prabet delectationè atque vsum muliebrem. Quare etiam si vobis quidem placere potest, nos certè mutuò inter nos veluti quodam septo discludamur. Iam verò si maribus honestum adèò est cum maribus consuetudinem habere, ament sese mutuò de cætero etiam mulieres. Age nunc ô iunior atas, & nouarum voluptatum inuētrix, posteaquam nouas masculæ mollitiæ vias excogitasti, largire & mulieribus parè potestatem. Cōgrediantur & illæ inter se mutuò, quemadmodum viri: lasciuorū autem instrumentorū iungentes inter se machinamentum, obscurū atque monstruosum, ex sterilibus compositum, concubat mulier perinde ac vir cum muliere: illud autem quod raro auditum est nomen, & pudet sanè dicere, Tribadū obscenitatis istius, passim ac liberè vagatur: omne autem Gynæcéum nostrū Philænis sit, seminares quosdā amores turpiter agitans. & quanto melius est in masculam libidinem cogi mulierem, quàm generosum illud virosum in mulierem effeminari:

Αλλά δοκεῖ τερπνὸν ἐκαστῷ ὃ μετ' ἄλλου. καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον δι-
 Φρανόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι στυό-
 δοι, τῆς ἀπολαύσεως αἰτίδοσιν ὁμοίαι ἔχου-
 σιν· ἀλλήλοισ γὰρ ὀξίσου ἀφ' ἑαυτῶν, ἡ-
 δέως ἀπηλλάγηται· εἴ γε μὴ δικαστῆ Τί-
 ρεσία παρεσκετέον, ὅτι ἡ θήλυφα τέρψις ἑλη-
 μύρια πλεονεκτεῖ πλεὺν ἄρρενα. καλὸν δὲ
 οἶμα, μὴ φιλαύτως ἀπολαύσαι θελήσασ-
 τας, ὅπως ἴδια πὶ χρεστοὶ ἀποίσονται σχο-
 πεῖν, ὅλιγω ᾧ τὰ του λαμβανούσας ἡδονῶν,
 ἀλλ' ἐπινοοῦν μετὰ τῶν οὐ τυγχάνουσι,
 Β αἰτιώσασθαι ὁμοίαι· τῆτο δὲ ὅσα ἀν' ὅτι
 παιδῶν εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηεν. ἀλλ'
 ὁ μὲν, ἀφ' ἑαυτῶν ἠνομιλεῖ ποτὲ ταῦτα, πλεὺν
 ἡδονῶν ἐξείρεται λαβῶν, ἀφ' ἑαυτῶν πλεὺν δὲ
 ὑβριστικῶν, κατ' ἄρχαί μὲν ὀδυμαί, καὶ
 δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρέονος τῆς ἀληθ-
 ἰνους χαλασάσης, πλέον, ὡς φασι, ὅσῳ
 αἰ ὀχλήσας, ἡδονῆ δὲ οὐδὲ ἠπιστοῦ. εἰ
 δὲ δεῖ πὶ καὶ ᾧ εὐεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ εἰ
 ΑΦροδίτης τελευτῆ) γυναικὶ μὲν, ὃ Καλ-
 λικρατίδα, καὶ παιδικώτερον γυναικῶν,
 Γ ἐξέστι διφρανόμενοι, διπλασίας ἀπολαύ-
 σεως ὀδοὶ ἀνοίξασθαι, ὃ δὲ ἄρρεν, ὅσῳ
 ἑστὶ χεῖρεται θήλυφα ἀπολαύσιν· ὡστ'
 εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἄρεσκῆ διώσασθαι, παρὲς ἀλ-
 λήλοισ δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ ὅτι
 ἄρρεσιν ἀπορεπεῖς αἱ μὲν ἄρρενων ὁμιλία,
 παρὲς ὃ λοιπὸν ἐρετῶσασθαι ἀλλήλων ἔ γυ-
 ναῖκες. ἀγε νῦν, ὃ νεώτερο χρέονο, καὶ τῶν
 ξένων ἡδονῶν νομιστέτα, καμὰς ὀδοὶ ἄρρενος
 πευφῆς ἐπινοήσας, χεῖροισ πλεὺν ἰσῶν ὀξυ-
 σίας καὶ γυναικῶν· ἀλλήλοισ ὁμιλησάτω-
 Δ τῶν, ὡς ἀνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὄργων ὑπο-
 ζιγασάμενοι τέχασμα, ἀσπύρων τερεστῶν
 αἰνῆμα, κοινάσασθαι γυνῆ μὲν γυναικῶν,
 ὡς αἰήρ· ὃ δὲ εἰς ἀκολῶ ἀσπύρων ἠκον ὄνομα,
 αἰσχυρόμα καὶ λέγειν, τῆς τελεστικῆς ἀσελ-
 γίας, αἰεδῶν πομπενέτω. πᾶσα δὲ ἡμῶν
 ἢ γυναικῶν, ἔσω Φιλαινῆς, ἀνδρογύ-
 νοισ ἔρωτας ἀσχυροῖσα. καὶ πόσῳ κρεῖτ-
 τον εἰς ἄρρενα πευφῶν βιάζεσθαι γυναικῶν,
 ἢ ὃ γυναικῶν ἀνδρῶν, εἰς γυναικῶν θηλυεῶν;

Ἐταῦτα στυγόνως μετὰ ξὺ παγαμόμυθος ὁ
 Χαεῖκλῆς ἐπαύταρ, δεινὸν τι καὶ θηριαδὲς
 ἐν τοῖς ὀμμασιν ὑποβόλεπων. ἐφίκει δὲ μοι
 καὶ κενταροῖα χεῖραται πρὸς τοῖς παιδικοῖς
 ἔρωτας. ἐγὼ δὲ, ἠσυχῆ μινιδέσας, καὶ πρὸς
 τὸν Αθλιώων ἡρέμα τῶ ὀφθαλμῶ πρὸς
 Βαλῶν, Παμίδης, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλι-
 κρατίδα, δικαστὴς κατεδείχθαι πρὸς δοκί-
 στας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαεῖκλέους
 δεινότητος ἐπὶ σπουδατότερον ἦγμαι. χεῖδὸν
 γὰρ ὡς ἐν Αρεῖα πάγῳ πρὸς Φόνου καὶ πυρ-
 καϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος,
 ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. χεῖρὸς οἶν ὁ νῦν, εἴ
 ποτε ἔσθ' ἄλλοτερον, ἀπαμειβέιν σε τῆς Αθλιώας.
 Πειρικλῆς δὲ πείθου, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τῆς
 Μακεδόνων ἀντὶ πλοισιμίας γλώσσας, ἐνί
 παρ' οὗ λόγῳ ἀφαιρέσει, μίας τῶν ἐν Πνυ-
 κί δημηγοριῶν αἰαμνηθέντι. Μικρὸν οἶν
 ἐπιγράων ὁ Καλλικρατίδας (ἐφίκει δὲ ἀπὸ τῆς
 πρὸς σῶπου μοι τεκμηριωθῆναι, καὶ λίαν ἀ-
 γωνίας μεσὸς εἶναι) λόγων ἀμειβῶν ἐναρ-
 χεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια,
 καὶ πολιτικῶν πρὸς ἀγμάτων ὑμῶν μερισία,
 στρατηγὸς αὐτῶν, ἢ πρὸς ἀτῆς ἐκκηλοτόνησο,
 καὶ σε χαλκῶν ἀνδριαίων ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
 ὦ Χαεῖκλῆς, ἐτίμω. χεῖδὸν γὰρ οὐδὲ αὐτὰ
 πρὸς αὐτῶν, ὅποσων πρὸς ἔχην κατὰ σοφίαν
 ἐδόκω, εἴ τις αὐταῖς τιμῶ τῆ λέξαν ἔξου-
 σίαν ἐφῆκεν, οὐτῶ μὲν σπουδῆς ἀν' εἶπον.
 οὐχ ἢ Σπέρπιαταις ἀντὶ πλοισιμίας Τελέ-
 σιλλα, δι' ἡμῶν ἐν Αργεία θεὸς ἀριθμείται γυ-
 ναικῶν Αρης οὐχὶ ὁ μελιχρὸν ἀνχημα Λε-
 σβίων Σαπφῶ, καὶ ἢ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανὸς πάρα δι' οὐδὲ Πει-
 κλῆς οὕτως αὐτῶν Ασσασία σιωπῆρησεν. Ἄλλ'
 ἐπειδὴ πρὸς ἀνδρῶν ἀρρένας ὑπερ' ἡλικίων
 λέξαν, εἰπωμένῳ καὶ ἀνδρες ὑπερ' ἀνδρῶν.
 σὺ δὲ ἴλεως Αφροδίτη γηνοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς
 τὸν σὸν ἔρωτα πρῶτον. Εγὼ μὲν οἶν ἐπὶ μί-
 ζον ἀρετῆ παιδίδης, ἰλαρῶν τιμῶν ἔειν ἡμῶν
 πρὸς ἔχην ἐπὶ δὲ οἱ πρὸς πούτου λόγῳ καὶ
 φιλοσοφῆν ὑπερ' ἡλικίων ἐπενοήθησθαι,
 ἀσυνδῶς τιμῶ ἀφορμῶν ἠρπακα. μόνος γὰρ ὁ
 ἀρρῆν ἔρωτος κρινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον.

Talia cum magna contentione, atque
 inter dicendum grauiter affectus post-
 quam Charicles dixisset, conticuit, vehe-
 mens quiddam atque ferinum ex oculis
 intuens. Videbatur autem mihi & expia-
 tione vti contra masculos amores. Ego
 verò tacitè subridens, & ad Athenien-
 sem oculos sensim conuertens: Lusus, in-
 quam, & risus, Callicratida, iudicem
 confedisse me arbitratus, nescio quo pa-
 cto, Chariclis vehemētia ad serias atque
 seueras cogitationes abreptus sum. Pro-
 pmodum enim quasi in vico Martio de
 cæde atque incendio, aut per Iouem et-
 iam de veneficio certaretur, supra mo-
 dum grauitè affectus fuit. Tempus igitur
 si vnquam antea fuit, nunc maximè
 est, vt Athenas ipse repetas. Pericli au-
 tem pare, ac decem illorum Rhetorum
 linguas contra Macedonas armatas, vni-
 ca tua oratione exerceas, actionum ea-
 rum quæ in Pnyce haberi consueuerunt,
 vnam aliquam ob oculos ponendo. Post-
 quam igitur paululum sustinisset Calli-
 cratidas, videbatur autem (quantum de
 facie coniecturam mihi facere licebat)
 contentionis atque timoris, minisque
 plenus esse, orationem superiori aduer-
 sariam orditur: Si mulieribus, inquit,
 concionum & fori cæterarumque ciui-
 lium rerum tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aut præses il-
 larum suffragiis iampridem creatus esses:
 ac te statuis æreis per fora passim positis,
 Charicles, venerentur. Fermè enim ne
 ipse quidem de se ipsis, quæcunque ali-
 quando sapientia atque doctrina excel-
 lere existimatæ sunt, si quis ipsis dicendi
 potestatem permetteret, cum tanto stu-
 dio tantæque contentione dicerent: non
 illa quæ contra Spartanos armata procef-
 sit Telefilla, propter quam Argis inter
 Deos numeratur Mars muliebris. Non
 mellita illa, qua se Lesbos iactat, Sappho:
 & Pythagoricæ doctrinæ filia Theano.
 Fortassis autem neque Pericles ita As-
 pasia suæ patrociniatus est. Verumenim
 quando honestum aded est mares pro
 mulieribus dicere, dicamus fanè & vi-
 ri pro viris. Tu verò propitia nobis sis
 Venus: nam & nos amorem tuum vene-
 ramur. Ego itaque existimabam non
 vltra ludum ac iocum hilarem hanc
 contentionem nobis processuram esse:
 quia verò verba ab hoc profecta, et-
 iam philosophari pro mulieribus in animum induxerunt, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim masculus amor, commune virtutis ac voluptatis opus est.

*De hac vi-
 de Pausa-
 niam in
 Argolicis.*

Plato videlicet in Phaedro.

Optarim autem, si quo pacto fieri posset, & platanum illam quæ Socraticos olim sermones auscultavit, arborem Academia & Lyceo feliciorum, propè alicubi nobis adstare, eo loco tamen natam, vbi Phædri accubitus fuit, quemadmodum facer ille vir dixit, gratia præditus plurima. Fortassis ipsa quoque, vt fagus illa Dodonæa, ex ramis sacram erumpens vocem, puerorum amores prædicasset, memor adhuc formosi illius Phædri. Verùm quia hoc fieri nullo pacto potest :

nam quàm multi medij inter utrosque Montes umbrosi, & resonantes æquoris vnde:

hospitèsq; in terra aliena relictì sumus, & quasi quædam prærogatiua Chariclis Gnidus est: veritatem tamen haudquam prodemus. Tu modò nobis æthere deus in tempore assiste, amicitiaefautor, & arcanorù sacerdos Cupido, haudquaquam prauus infans, qualem ludendo fingunt pictorum manus, sed quem prima rerù omnium primordia procrearunt, perfectum & consummatum iam inde ab initio genitum. Tu enim ex obscura atque confusa deformitate vniuersum hoc effigisti: proinde tanquam sepulchro aliquo communi totius mundi sublato, circumfuso chao videlicet, illud quidem in vltimi Tartari secessus fuga præcipitasti, vbi verè stant

Ferrati postes, atque ærea limina portis:

vt ibi dura atque insuperabili detentum custodia, à reditu & via ad superos reptenda prohiberetur: splendida autem luce obscuræ nocti prætenta, omnium & inanimatorum, & animam habentium, opifex extitisti. Propriam autem ac singularem infundendo hominibus concordiam, graues illos amicitiaef affectus conglutinasti: vt videlicet ex anima adhuc malitia omnis experte & tenera, benevolentia illa simul enutrita, in perfectionem & quasi quandam virilem ætatem consummaretur. Nam nuptiaef quidem, successioneef necessariaef inuentaef sunt remedia: solus autem masculus amor, animi philosophici quasi quoddam imperatum est. Omnia verò ea quæ ex integro ac liberè ad decorem exercitatione prouehuntur, plus honoris consequuntur, quàm illa quæ præsentì necessitate opus habent. Et omnino melius est honestum, quàm id quod fit necessariò. Proinde quamdiu quidem vita hæc hominum rudis & indocta fuit,

Α Διξαίμεν γὰρ αὖ, εἴ ποτ' ἴω ἐν διωαταῖς, πλὴν ἐπήκειν ποτε τῆν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνισον, Ακαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον. Δύτυχέστερον, ἐγγίε ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκῆσαν ἐνθ' ἡ Φαίδρου παρσαυάκλις ἴω, ὡς ποτ' ὁ ἱερεὺς εἶπεν αὐτῶν, πλείων ἀλάμμος Χαρίτων. αὐτῆ τάχα δὴ ὡς ποτ' ἡ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῆν ὀροδάμων ἱεραῶν Σπέρρηξασα Φωνίω, τοῖς παιδικαῖς Διφύμῃσιν ἔρωτας, ἐπὶ τῶ καλοῦ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τῶτ' ἀμύχανον

ἢ γὰρ πολλὰ μέγαζυ

B Οὐρεὰ τε σκίοεντα, γάλασά τε ἡχίεασα,

Ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτείας γῆς ἀπειλήμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος ὁμῶς πάλητος οὐ παρδῶσσην, εἰξαστες ὄκησ. μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐρανιε, χερσὶσ παρξάστη, Φιλίας διγνώμην, ἱεροφαῖτα μυστηρίων ἔρωσ, οὐ καχὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων παῖξοισ χεῖρες, ἀλλ' ὄν ἡ παρτοσσορεσ ἐγγῆσιν ἐρχῆ, τέλφον διγυ τερξέντα. σὺ γὰρ ὄξ ἀφαιοῖσ καὶ κεχυμένησ ἀμορφίας ὁ πῶν ἐμόρφωσασ. ὡς ποτ' οὐω ὄλου κόσμου τάφον πινὰ κρινὸν ἀφελῶν ὁ παρξείμνον χάοσ, ἐκθῆσ μὲν ἐσ ἐσχάτου Ταρτάρου μυχοῖς ἐφυγάδδωσασ, εἶθα ὡσ ἀληθῶσ

σιδηρφαί τε πύλαι, καὶ χαλκεοσ ἔδδσ, ὁπωσ ἴω Σπέρρηκετὺ δεθῆν Φερουῶσ, τῆσ ἐμπαλιν ὁδοῦ εἶρηγται. λαμπαρξ δὲ Φωπὶ πλὴν ἀμμορῶν νύκτα πεπάσασ, πῶν τῶσ ἀψύχου τε, καὶ ψυχῶν ἔργητοσ ἐγγῆσ διμμουργῶσ. Διξαίρετον δὲ ἐγκερξάσασ ὁμοιοσασ αἰδεσφοῖσ, τὰ σιμνά Φιλίας παῖξη σωνῆφασ, ἢ ὄξ ἀκέκου καὶ ἀπαλῆσ ἐπὶ ψυχῆσ ἡ ὄνοια σωνεκτερομῶν, παρξὸσ ὁ τέλφον ἀνδραῖται. γάμοισ μὲν γὰρ, Διξάδοχῆσ ἀναγκάσ δὴρίωται Φάρμακα. μόνοσ δὲ ὁ ἀρρίω ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ ψυχῆσ ὄπτιπαγμα. πᾶσι δὲ τοῖσ ἐκ τῶ παρξείοντοσ εἰσ διωπέπειασ ἡσκημῶοισ, ἐπετασ πῶν πλείων, ἡ ὄσα τῆσ πῶρ' αὐτὰ χερσάσ ὄπτιδεῖται καὶ πῶν τῆ ἀναγκάσ ὁ καλὸν κρξῆπτον. ἀγξ μὲν οὐω ὁ ὄιοσ ἀμμορῆσ ἴω,

ὄσδε πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς ὃ
 βέλπιον βίβλων ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ
 ἀνάγκη σπυρετέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς δ' αἰ-
 τῆς ἐπείγων ὁ χρόνος, ὃ πρῶτον ὄρεσιν.
 ὅττι δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χεῖρα πέρας εἰ-
 γρον, οἱ δὲ τῶν ὀπιγροκιδίων αἰεὶ λογισμοὶ
 τῆς ἀνάγκης ἀφ' ἑλθόντες ἠυκαίρω, ὅτινοσιν τι
 τῶν κρητῶν ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ὀπιση-
 μη σπυρῶντο. τῶτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐπι-
 λετέρων τεχνῶν ἐνεστὶν εἰκαζῶν. αὐτίκα πρῶ-
 τοι πινὲς αἰθροποὶ γυρόκμοι, τὰ καθ' ἡμέραν
 λιμοῦ φάρμακον ἐζήτησιν, εἰδὲ ἀλισκιδίμοι
 τῆ πρὸς ὃ παρὸν ἐνδεία, τῆς ἀπορίας οὐκ
 ἐώσης ἐλέσθαι ὃ βέλπιον, πλὴν εἰκαζῶν πᾶσαν
 ἐσπυρῶν, καὶ μαλακῶς ρίζας ὀρυπῶντες, ὅ-
 τὰ πλῆστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίωντες. δὴ ἡ μὲν
 ἀλόγως ζώοις μὲν χρόνον ἐρρίθη, ἀπὸρον δὲ
 πυρῶν καὶ κρητῶν εἶδον αἱ γεωργῶν ὀπιμέ-
 λειαι, βίβλος κατ' ἔρος ἐκνεάζοντα. καὶ
 ὄσδε μὲν αἱ εἰποὶ τίς, ὅτι δρυὸς, γάχυος ἀ-
 μείνων. τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν βίβλο τὰ βίβλο,
 σκέπησιν δεηθέντες αἰθροποὶ, νάκη, ἡμεῖα
 δειραντες, ἡμφιέσθω, καὶ ἀπὸ λυγῶν ὀρων,
 κρύους κατὰ δύσιν ἐπενόσθω, ἢ πάλαι ρίζων,
 ἢ φυτῶν ἀνακοιλώματα; πλὴν δὲ ἀπὸ τού-
 των μίμησιν, ὅτι ὃ κρητῶν αἰεὶ μετάρηντες,
 ὕφηναι μὲν ἐαυτοῖς χλαῖδας, οἴκοις ὃ ἀκί-
 σθω. καὶ λεληθῶτως αἱ πρὸ τῶν ταῦτα τέχνη
 πᾶν χρόνον λαβούσιν διδάσκαλον, αἰτὶ μὲν
 λιπῆς ὕψης, ὃ καλλίον ἐπὶ κίλας, αἰτὶ δὲ
 διτελῶν δωματίων, ὕψηλὰ τέρεμνα, καὶ
 λίθων πολυτέλεια ἐμμηχανήσθω, καὶ γυ-
 μνήν τῶν ἀμυρῶν βίβλοσιν ἐσθῶν χρω-
 μάτων κατῆρασαν. πλὴν ἐκάστη γὰρ τού-
 των τῶν τεχνῶν, καὶ ὀπισημῶν, ἀφῶνος οὐσα,
 καὶ βαθεῖον ὀπισημῶν λήθω, ὡς ἀπὸ
 μικρῶς λύσεως καὶ μικρὸν εἰς τῶν ἰδίας ἀνέ-
 πειλεν ἀκτῖνας. ἐκάστος γὰρ βίβλων τι, πρῶ-
 διδου τὰ μετ' αὐτὸν εἰδὲ ἢ ἀφῶδοχῇ τῶν
 λαμβανόντων, οἷς ἐμαθὲν ἠδὲ πρὸς πει-
 σα, ὃ ἐνδὲον ἐπλήρωσε. μὴ δὲ τίς ἐρωτῶν,
 ἀρρένων ἀπαμύειτω πρὸς τὸ παλαιὸν χρόνον.

A neque adhucdum quotidianam rerum
 experientiam, ad id quod melius est, per
 otium conuertere licebat, demissa atque
 abiecta, presentibus tum necessariis re-
 bus contenta erat: vrgens autem tempus,
 melioris viuendi rationis inuentionem
 non praebebat. At postquam necessarij
 quidem vsus, ac festinatio illa finem iam
 capiebat, ac posteriorum cogitationes à
 necessitate liberatae, melioribus subinde
 occasionibus ad inueniendum aliquid
 potius vtebantur, paulatim scientiae ac-
 creuerunt. Atque huius rei argumenta
 capere etiam ex vulgaribus atque infe-
 rioribus istis artibus licet. Nam statim
 B simul atque primi quidam homines crea-
 ti fuere, contra famem diurnam reme-
 dium quaerere coeperunt: atque ita cir-
 cunuenti atque compulsi presenti neces-
 sitate, cum inopia, eligendi quod melius
 esset, facultatem non permetteret, for-
 tuita qualibet herba victitabant, & ra-
 dices molliores effodientes, & vt pluri-
 mum quercuum fructus comedentes. Ac
 posterior aetas, haec brutis animantibus
 edenda abiecit: sationem autem frumen-
 ti & hordei, agricolarum diligentia ac
 studium inuenierunt, reperta ratione qua
 illa quotannis renascerentur. Ac nemo a-
 deo infanus fuerit, puto, qui dicat quod
 quercus quam spicae meliores sint. Quid
 autem? an non statim quidem à principio
 vitae homines cum tegumento corporum
 indigerent, vellera excoriatas feris indu-
 runt, & speluncas montium, quas contra
 frigus subirent, excogitauerunt? aut rur-
 sus truncorum aut arborum aridas concu-
 uitates? Facta autem deinde ex his imita-
 tione, eaque in melius semper promotae,
 vestes quidem sibi ipsis texere coeperunt,
 ac domos aedificauerunt, atque ita interim dum
 non animaduertunt, artes quae circa haec
 versantur, accepto tempore quasi quodam
 magistro, pro tenui ac vili quidem
 panno vestem meliorem facere ac variegare
 coeperunt: pro contemptis autem
 & humilibus domunculis, alta tectorum
 fastigia, & marmorum sumptuosa a-
 edificia excogitarunt, ac nudam parietum
 deformitatem floridis colorum tincturis
 depinxerunt. Nisi quod singulae
 istae artes atque scientiae, mutae cum
 sint, & profundae obliuioni subiectae,

tanquam à paruo fomite paulatim ad proprios efflorescendo peruenerunt ra-
 dios. Vnusquisque enim à se aliquid repertum, posteriori tradidit: atque ita suc-
 cessu ista accipientium, semper aliquid iis quae antea didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis igitur amores masculos ab antiquis temporibus deprecet.

Nam tum mulieribus conuersari necesse erat, ne prorsus absque semine nobis genus nostrum interiret. Variæ autem doctrinæ, & elegantioris huius virtutis concupiscentiæ, vix tandem per tēpus (quod nihil intentatum aut imperuestigatum relinquit) in lucem venturæ erant, vt cum diuina philosophia & puerorum amores vnà adolefcerent. Quare Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, néve ob id quòd puerorum amoribus muliebres congressus antiquioribus inscribuntur temporibus, minores alteros putes. Sed vetera quidem exercitia, necessaria existimamus: quæ verò postea per otium cogitationibus incumbens vita adinuenit, ea vt illis meliora in pretio habenda atque colenda sunt. Nam mihi quidem parum abfuit quin etiam ridere paulo antè in mentem veniret, Charicle videlicet bruta animantia, & Scytharum solitudinem laudante. Propè autem præ nimia contentione etiam pœnitentia ducebatur, quòd Græcus esset. Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quæ dicere aggrediebatur, eorum verba submisso ac timido vocis tono furtim efferebat, sed elata voce proclamans, Haud amant, inquit, se mutuò leones, neque vrsi, aut fues: sed illorum ea concupiscentia solum dominatur, qua erga fœminas accenduntur. Et quid hoc adedò mirum? Quæ enim ex ratiocinatione meritò aliquis capit, ea illis qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam certè Prometheus, aut alius deorum quispian, si mentem cuiuslibet humanam indidisset, haudquaquam solitudo & vita montana pasceret illos, neque mutua atque promiscua pabula haberent, sed ex æquo nobiscum sacra verentes, & medias ædes priuatorum quisque habitans, communibus regerentur legibus. Quid igitur mirum aut alienum, si animalia naturæ damnata, quæ nihil eorum quæ ratio suppeditat, à prouidentia accipere per fortunam vnquam potuere, cum cæteris rebus, etiam concupiscentia in mares, priuata sunt? Non amant sese leones: neque enim philosophantur. Non amant vrsi: non enim honestum ac pulchrum illud quod amicitia est, norunt. At hominum illa cum scientia coniuncta prudentia, ex eo quod sapius periculum fecerat, optimum quod erat eligens, firmissimorum amorum iudicauit esse masculos. Nequaquam igitur, Charicles,

A γυναιξὶ γὰρ ὀμιλεῖν ἀναγκαῖον ἴσθι, ἵνα μὴ
 πλέως ἀσπερμον ἡμῶν φθαρή ὁ γένος. αἰδὲ
 ποικίλαι σοφίαι, τῆς φιλοκαλοῦ τῆς αἰ-
 ρετῆς ἐπιθυμίαι, μάλιστα ὑπὸ τῆς μηδὲν ἐάν-
 τος ἀνίχθυτον αἰῶνος εἰς τοῖς φανέας ἐμελ-
 λον ἤξῃ, ἵνα σὴ θεία φιλοσοφία, καὶ ὁ παι-
 δευαεῖν σωμακμάση. μὴ δῆτα, Χαεῖκλεις,
 ὃ μὴ πρῶτερον ἀρητο, τῆτο ἐπινοηθῆν αὐ-
 ρις ὡς φασὶν ἀδυνεῖ μῆσθ' ὅτι τῆν παιδι-
 κῆν ἐρώτων αἰ γυναικεῖαι σὺν ὁδοι πρῶστυ-
 τεροις ἐπιτηράφονται χεῖρισ, ἐλάτῃου γὰ-
 τερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῆν ἐπιτηδου-
B μῶτων, αἰατῆα νομίζοντ' αὐτῶν ἐπι-
 θυρολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξῶρεν,
 ὡς ἐκείνων ἀμείνω πημπεόν. ἐμοὶ μὲν γὰρ
 ὀλίγου καὶ γελαῖν ἐναλῆς ἐπήθ, Χαεῖκλέους
 ἀλογα ζῶα καὶ πτω Σκυθῶν ἐρημῶν ἐπαι-
 νοῦστος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν φιλοει-
 κίας καὶ μετενόθ, ἡρόμνος Ἐλλῶ. σὸσθ γὰρ
 ὡς ἐνατῆα φησὶν ἡρόμνος, οἷς ἐπεχείρῃ λέ-
 γῃν, ὑπεσαλιδῶν τῆς φωνῆς τῶνα, ὁ
 ῥηθῆν ἐκλεπῆν, ἀλλ' ἐπηρῶμῃ φωνῆ λα-
 ρυλῆζων, Οὐκ ἐράσι, φησὶν, ἀλλήλων λέον-
C τες, οὐδ' ἀρκετι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῆν ἢ
 πρῶσθ ὁ δῆλυ μόνον ὀρμῆ κρατεῖ καὶ πῆθαι-
 μασόν; ἀ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἀν πῆ
 ἔλοιτο, τῶτα τοῖς μὴ διωκαῖμοις λογίξ-
 ασαι δι' ἀφροσῶν ἐκ ἐνεσθ ἔχῃν. ἐπεὶ
 τοι Προμηθεῖς, ἢ θεῶν πῆς ἄλλος, εἰ νοῦ ἐκῆ-
 τῶ σῶν ἐξῶξεν αὐτῶσθ πῆνον, οἷκ αὐτῶν ἐρημῆα,
 καὶ βίος ὀρφος αὐτοῖς ἐποίμαθῆν, σὸσθ ἀλλ' ἡ-
 λοις Ἐσφῶν εἶθῃν ὀξῆσθου δὲ ἡμῶν ἰερα δὲ φῶ-
 μῶμοι, καὶ μέσθῃ ἐσῆα τῆν ἰδῶν ἐκαστος οἷκῆν,
 ὑπὸ τοῖς κοινῆς ἐπολιτεῖοντο νόμοις. τί δῆ
D τῶσθ ἀδῶξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰ κριτα,
 μηδὲν ὦν λογισμοὶ πῆρῆχοντα, τῶσθ τῆς
 πρῶσθ ἰσῆας λαβῆν ἡντυχηκέτα, πρῶσθ ἀφῆρη-
 ται μῆ τῆν ἄλλων καὶ τῶν ἀρρένας ἐπιθυ-
 μίας; οἷκ ἐράσι λέοντες, σὸσθ γὰρ φιλοσο-
 φοῦσθιν οἷκ ἐράσθιν ἀρκετι, ὁ γὰρ ἐκ φιλίας
 καλόν, οἷκ ἰσῆασθιν. αὐτῶσθ πῆς δ' ἢ μετ' ἐπι-
 σῆμης φροῖσθις ἐκ τῆ πολλῆς πειραῖσθ
 ὁ κῆλῆσθ ἐλοῖμῶν, βεβαοτῶτα πῆς ἐρώτων ἐπό-
 μῆσθ τοῖς ἀρρένας. μὴ τοῖσθ, ὦ Χαεῖκλεις,

ἀκράτου βίου συμφορήσας ἐταίρικα διηγή-
 ματα γυμνῶ τὰ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἠέλιον
 καὶ ἀπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐρανίον ἔρωτα τὰ
 νηπίῳ στωαρίθμει· λογίζε δὲ ὄψε μὲν ἠλι-
 κίας, τὰ τοιαῦτα μετὰ μανθάνων ὄμους δὲ
 οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ τῶν ἑσπέτερον,
 ὅτι διὰ πολλοῦ θεὸς ὁ ἔρωσ, ἔχῃ μίαν ὁδὸν φοι-
 τῆς, ὅσδε ἐνὶ πνύματι τῆς ἡμετέρας ψυχῆς
 ἐρετίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς αὐτοῖσι, κομιδῆ νηπια
 φροῦν, ὅσδε νός αὐτῆ τὴν δὲ φροῦσιαι ἰωίσιον
 διωαμδύς λογισμοῦ, πολλὸς ἐν ταῖς τῆς ἀ-
 φροῦν ψυχῆς ἀφροῦσιται. μάλιστα δὲ αὐτῆ
 γυμνακίῳ ποῖοι μέλασιν· ἔτις ἔστιν ὁ τ' ἐφθ-
 μέσῳ ταύτης ἕβρεως ἐταῖρος, ἀκρίτω φροῦ
 πωρὸς ὁ ἑσπερόμυρον ἀγῶν· ἔτερος δὲ ἔρωσ
 ἀγῶν πατὴρ φροῦν, σεμνὸν ὁφθῶναι, καὶ
 πᾶν ῥητὴν ἰεσοφρεπὲς ἰεσάμα, σωφρονοῦντων
 ταμίας παρῶν, ἠπια ταῖς ἐκάστου ἀφ-
 νοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τῶδε τῶ δαί-
 μονος, ἠδονίω φρετῆ μεμνημένῳ ἀσπαζο-
 μεθα. διατὰ γὰρ ὄντως ἔχῃ τὸν τραγικὸν πνύ-
 ματα πνύ ὁ ἔρωσ· ἐνός ὃ ὀνόματος ἔχῃ ὁμοια
 τὰ παθῆ κεχρινώνηκε· ἔ γὰρ αἰδώς, ἀφελείας
 ὁμοῦ καὶ βλάθης ἀμφίβουλος ἔστι δαίμων.

A proteruæ & intemperantis vitæ collectis
 meretriciis narrationibus gravitatem
 nustram sermone nudo insecteris, néve
 celestem illum Amorem infanti huic
 connumereres: sed vel nunc tandem apud
 te considera, quoniam id nunquam an-
 tea fecisse videris, quòd duplex deus A-
 mor est, haudquaquam vna via venti-
 tans, neque vno spiritu animos nostros
 accédens, sed alter quidem (quantum e-
 quidem arbitror) valde puerilia ac stulta
 sapiens, nulla ipsius mentem ratione gu-
 bernante, frequens in animis insipientium
 congregatur: præcipuè autem ipsi
 muliebria desideria curæ sunt. Et hic est
 quotidianæ istius cõtumeliæ socius, abs-
 que discrimine cuicumque volenti sese
 celeriter applicans. Alter autem

*Amor parens veterrimorum temporum,
 Spectaculum visu graue, & prorsus sacrum,
 Custosque temperationum affectuum,*

blandum quiddam mentibus vniuscuius-
 que inspirat: ac propitium hunc Deum
 sortiti, voluptatem virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim reuera iu-
 xta tragicum spiritus efflat amor. Vnum
 autem & commune nomen affectus dis-
 similes habent. Nam & verecundia, utili-
 tatis pariter & damni ambigua atque
 anceps dea est,

*Que simul & fructus homini, & mala plu-
 rima confert.*

Iâ verò neque cõtentionũ genus vnũ est,
 terræque per orbem

*Versantur gemina: quarum hanc cum lau-
 de sequuntur*

Prudentes, illam dãnant ceu fraudis amanti.
 Nihil igitur nouum aut mirum, si affectus
 peior, virtuti cõmunem appellationem
 fortè nactus sit, ita vt amor vocetur &
 intemperans illa voluptas, & modesta
 hæc beneuolètia. Nuptias igitur, inquit,
 pro nihilo putas, & scẽmneum genus è
 vita expellis: deinde quo pacto homines
 cõseruabimur? Beatum sanè quiddã fue-
 rat, iuxta sapientissimum Euripidem, si
 absque illo cum mulieribus congressu ad
 sacra & templa Deorum ventitantes, ar-
 gento atque auro liberos à successionẽ
 mercari possemus. Necessitas enim gra-
 ui ceruicibus nostris iugo imposito, im-
 peratis parère nos cogit. Quod pul-
 chrum igitur est, id ratione eligimus: ne-
 cessitati autem cedat vtilitas. Quantum
 igitur ad liberos procreandos attinet,
 mulieres in numero aliquo sunt: in cæte-
 ris verò rebus, apage, ne mihi vlla fuerit.

*Quatenus
 mulierum
 consuetu-
 dine utemur.*

Αἰδώς, ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνεταί, ἢ δ' ὄνι-
 νησιν.

οὐ μὲν ὅσδε ἐρίδων χῆρος ἔστιν ἐν,
 ἀλλ' ὅπτι γαῖαν

Εἰσὶ δύο, τὴν μὲν κεν ἐπαμέσθε νοήσας,

Ἡ δὲ ὅπτι μωμητή. Διὰ δὲ αἰδιχα θυ-
 μὸν ἔχουσιν.

ὅσδε ἐν οὖν τῶν ἀδδξον, εἰ πάθος, φρετῆ κρινῆν
 πωρσηρεῖαν ἔχῃ ἔτυχεν, ὡς τε ἔρωτα καλῆ-
 αδαί, καὶ τὴν ἀκράτου ἠδονίω, καὶ τὴν σωφρο-
 νοσύνην ἔνοιασ. γάμοις ἔν, φησι, ὅ μὴ δὲν οἶδ, D
 καὶ ὅ γῆλυ τῶ βίε φυγαδδύς, ἵνα πῶς μείνω-
 μῆν ἀφροῖ; ζῆλωτὸν μὲν ἴω ἔχῃ τὸν σο-
 φάτατον Εὐειπίδην, εἰ δὲ ἴχα τ' πωρὸς γυναι-
 κας στωῖδου, φοιτᾶντες ὅπτι ἰεραὶ, καὶ ναοὶς
 φργύρα, ἔ χροσὺ τέκνα τῶν ἀδδξῆς.
 ἐωνέμια. αἰαίτη γὰρ βαρῶν κατ' αὐχένα ζυ-
 γῶν ἡμῶν ὅπτι φῆσα, τοῖς κελδομοῖσις πειθα-
 ρεῖν βιάζεται. ὅ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς
 λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῆ ἀνάγκη ὅ χροῦ-
 δες. ἀλλ' ἐ τέκνων, γυναικας φρετῆς ἔσω-
 σθῆ· ἐν ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀπαγε, μή μοι γῆοισο.

Quis enim sanæ mentis sustinere queat, à summo statim mane mulierem comentem atque exornantem sese alienis atque adscititiis imposturis? Cuius vera ac nativa facies, turpis est: peregrina autem ornamenta, naturæ deformitatem tegunt, atque aspicientibus imponunt? Quòd si igitur ad auroram contempletur aliquis mulieres à nocturno lecto surgentes, turpiores putabit esse bestiis, quæ intra unâ horam nominari aut excitari se difficillimè patiuntur. Vnde diligenter domi concludunt sese, ut ne ab vilo viro conspiciantur. Aniculæ autem & ancillæ, consimilis formæ turba, circumstant, variis medicaminibus infœlices illas facies inficiendo ac medicando restituentes:

Neque enim latice meri

Aque profundam ubi abluere crapulam,

protinus ad serium aliquod studioque dignum accedunt negotium, sed crebræ medicamentorum compositiones fœdam faciei cutem expoliunt. Perinde autem ut in publica pompa; alia subinde aliæ ancillarum, instrumenta manibus exhibent, pelues videlicet aureas, & gutturnia, speculæque, & quemadmodum in pharmacopolio pyxidum turbam & vascula plena multæ infelicitatis, in quibus dentium vis abstersiva, aut palpebris denigrandis ars comparata, veluti thesaurus quispiam servatur. Plurimam autem partem consumit textura capillorum. Nam aliæ quidem medicamentis rubefaciendi vim habentibus ad solis meridiem capillos perinde ut lanarum coloribus flauo inficiunt fulgore, propriam damnantes naturam. Aliæ verò quibus sufficere ad formam nigra coma videtur, omnem maritorum opulentiam in hanc expendunt, totam propè Arabiam ex capillis redolentes: ferreæque instrumenta, ignis obtusa ac modica flamma calefacta, vi quadam cinnorum flexus inter se implicant. Ac curiosius quidem compositæ illæ, & ad supercilia vsque attractæ comæ, breue interstitium fronti relinquunt. Post tergum autem in scapulas vsque demissi capilli, insolenti quodam modo succutiuntur. Huc accedunt & variis coloribus tincta sandalia intra carnem pedes ipsos adstringentia, & tenuis atque pellucida, prætextu tantùm assumpta, vestis, ne corpus ipsum nudatum esse videatur. Omnia autem quæ intra ipsam sunt, cognitu faciliora quàm facies,

ἅ τις γὰρ αὐτῶν φρονῶν ἀνέχεσθαι διώαιτο, εἰς ἑωθινὸν γυμναστὸν ὡραίου τοῦ ὄπτικῆ-
 τοῖς σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χρα-
 κτήρ, ἀμορφος, ἀλλότριος δὲ χόσμοι, ὃ τῆς
 φύσεως ἀπορεπὲς βουκολοῦσιν; εἰ γυνὴ ἀπὸ
 τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον αὐτῶν τις
 αἰσαμύρας γυμναστῆς, αἰσχίῳ νομίσει θηλείων
 τῶν πρὸ μιᾶς ὥρας ὀνομασθῆναι διεκλυ-
 δωνίστων. ἔθεν ἀκριβῶς οἴχοι καθήρξασιν αὐ-
 τὰς, ὅθεν τῶν ἀφρέων βλεπομύρας γυνῆς
 δὲ, καὶ θεραπεινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ πῶρεσσι, ποικίλοις φαρμάκοις
 Βκαθαφαρμακεύουσαι τὰ διετυχῆ πρὸς ὄψα-
 πα. ἔ γὰρ ὕδατος ἀκρίτω νόματι τὸν
 ὑψηλὸν ἀπονηφάμυμαι κέρον, ὅθεν ἀπλο-
 ται σπουδῆς ἐξυμίου πινὸς πρὸς ἄγματος, ὅθεν
 αἱ πολλὰ τῶν ἀφασμάτων σωθῆσθαι, τὸν
 ἀπὸ τῆς πρὸς ὄψα παυτῶν γυνῶν φαρμακῶσιν.
 ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἀλλοτὶς ἀλ-
 λη τῶν ὑπορεπουσῶν ἐγκραχίεσαι, λεκα-
 νίδας ἀργυρῆς, καὶ πρὸς ὄψα, ἔσοπρῶ τε,
 καὶ ἀδάτω ἐν φαρμακοπύλου, πυξίδων
 ὄχλον, ἀχίεα μετὰ πολλῆς κενδαμο-
 νίας, ἐν οἷς ὀδόντων σηκτικῆ διωάμεις,
 ἢ βλεφαρα μελαίνουσαι τέχνη θησαυρί-
 ζεται, ὃ δὲ πλῆστον αἰαλίσκει μέρος ἢ πλο-
 κῆ τῶν τειχῶν. αἱ μὲν γὰρ φαρμακῶσις
 ἐρυθάνειν διωαμύροις, πρὸς ἡλίου μεσημ-
 βείῳ τοῖς πλοκάμοις, ἴσα τῆς τῶν ἐλείων
 γυνῆς, ξανθῶ μετὰ ἀτάστοισιν ἀφίει, τὴν
 ἰδίαν καθακρίνουσαι φύσιν ὁπόσας δὲ ἀφ-
 κείν ἢ μέλαινα χεῖρη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκότων πλοῦστον εἰς ταῦτῳ ἀναλί-
 σκοσιν, ὅλλω Αραβίαν χεδὸν ἐκ τῶν τει-
 χῶν ἀποπνεύουσαι σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυ-
 ρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιασθέντα, βία τὴν
 ἐλίκων οὐλότητα ἀφπλέκει καὶ ἀφίερ-
 γοὶ μὲν αἱ μέγρη τῶν ὑφρῶν ἐφίλκυσμέ-
 ναι κόμμη, βραχὺ τῶν μετώπων μετα-
 χμιον ἀφίασι. σοβαρῶς δὲ ἀφίει τῶν με-
 ταφρέων δι' ὅππασιν ὅππασαλβονται πλο-
 κάμοι καὶ μὲν τῶτο, ἀφδοσάφῃ πέδιλα τῆς
 ἄρκος ἐνδοτέρω τοῖς πόδας ὅππασίγοντα,
 καὶ λεπτοφύς ἐς πρὸς φασιν ἐσθῆς, ὑφφ-
 τῶ δὲ δὲ γυμνωσάται. πᾶντα δὲ τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυναιμώτερα τῶ πρὸς ὄψα παυ,

χροίς τῶν ἀμόρφως περιπεπρωμένων μα- A
 ζών, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δέι τὰ
 τούτων πλοισιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθοις
 Ερυθραίοις καὶ τῶν λυβῶν, πολυτάλαστρον
 ἠρτημύρας βείδος, ἢ τοῖς ποῖς καὶ καρποῖς καὶ
 βραχίονσι δράκόντας, ὡς ὠφελοῦν ὄντως ἀπὶ
 χειρῶν, δράκοντες εἴη. Ἐστὶν καὶ κεφαλῆ μὲν ἐκ κού-
 κλα πένω κεφαλῆν ποσειδῆϊ, λίθοις Ἰνδικῶν
 διαφαιρῶν. πολυτελής δὲ τῶν ἀνθένων ὄρμοι
 καθεῖνται, καὶ ἀγρὶ τῶν ποδῶν ἐσχάτων κα-
 τὰ βέλτερον ὁ ἀθλοῦς χρυσοῦς, ἀπὸν εἴ τι τῶ
 σφύροσθ' ἡμιόδοι, ποσειδῶν ἀξίον δ' ἰσο-
 στήρω τὰ ποσειδουρα σέλιμ πεπεδηῖσθαι. B
 καὶ περὶ δὲ αὐτῶν ὄλον ὁ σῶμα νόμις διμύρ-
 φίας ἔξαπατῶν τε καὶ κλέψ' ἔραμα γὰρ τῆ, τῶ
 αἰαχέω τοῖς πῆρας ἐρυθάνοισιν ἐπιχειροῖς
 φύκεσιν, ἵνα πένω ἑρπυλίου ἀντῆν καὶ πίο-
 να χρυσοῦ, ὁ πορφυροῦν ἀγρὸς ἐπιφοινίξῃ.
 τίς οὖν ὁ μὲν πένω ποσαύτιον ποσειδῶν
 βίος; βίβλος ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεα-
 τῆς ἐπιτελείων τοῖς γελαμῆσται, ὧν εἴσιον
 οἱ κακοδαίμονες αἰδρες, ὅσθ' αὐτὰ ἴσασι τῶ
 οὐμάτα, καλλιὰ δὲ εἰ τυχοῖ, καὶ ἡμετελλί-
 δας, ἢ πένω Φρυγίαν δαίμοια, καὶ πὸν διερέωτα C
 Κωμόν ὅτι τὰ ποιητῶν τελετὰ δὲ ἀπορρη-
 ποι, καὶ χροίς ἀνδρῶν, ὑποπῆτα μυστήρια. καὶ
 γὰρ τί δέι ποσειδέειν δὲ φθορῶν ψυχῆς; ἐ-
 πειδὲν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴχοι, βίβλος
 τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελής μὲν καὶ ἡδύα
 πρᾶξια, πολλὴ δὲ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἀκκι-
 σμός. ἐπειδὲν γὰρ ἑρπυλίου ἡνῶνται ταῖς
 πῆρας αὐταῖς γαστριμύργιας, ὅσθ' ἐτ' ὅσθ' τῶ
 φάρυγγος αὐταῖς ποσειδῶν δεχέσθαι διωα μύθου
 τί σίπρον, ἀκροῖς δακτύλοις ὀπιζάφουσαι, τῶν
 ποσειδῶν ἐνάσον ἀπορῶνται, νύκτας D
 ὅτι τούτοις διηρῶν μύθαι, καὶ τοῖς ἐπερῶν χροίς
 ἱπνοῖς, καὶ θηλυτῆρος βίβλος γέμουσαν ἀφ' ἧς
 αἰαχέω ἕκαστος, βίβλος λυβῶν χροίς ὅσι. ταυπ
 μὲν οὖν βίβλος βίβλος τεκμήρια. τῶν δὲ πι-
 κροτέρων εἴ τις ἐτελήσῃ ὁ ἀληθῆς καὶ μέρος
 ὄξεταίη, ὄντως κατὰ ἔραπται Προμηθεῖ, πένω
 Μειανδρῶν ἐκείνῳ ἀπορῶντας φώνω.

usque ad turpiter propendentes istas ma-
 millas, quas semper circumferunt obli-
 gatas ac vinctas. Quid autem opus est o-
 pulentiora istis mala recensere? lapillos
 videlicet Erythraeos ab extremis auricu-
 lis numerofo pondere suspensos, aut il-
 los circum manus & brachia euntes dra-
 cones? qui utinam verè pro auro draco-
 nes sint. Etiam corona caput circumcir-
 ca ambit, lapillis Indicis stellata: pretio-
 sa autem de ceruicibus monilia depen-
 dent, & usque ad extremos pedes mise-
 rum illud descendit aurum, omne quic-
 quid tali vbiq; nudum est, reuinciens
 & adstringens. Dignum autem fuerat,
 ferro potius religata crura ista vinciri.
 Iam verò vbi totum corpus adulterinae
 istius formositatis fallaci elegancia qua-
 si quibusdam praestigijs efformatum fue-
 rit, impudentes etiam genas tubefaciunt
 illitis facis; vt videlicet nimium ipsarum
 & pinguem colorem, purpureus ille ni-
 tor insuper additus tubere faciat. Quae
 igitur vita porro tantum apparatus con-
 sequitur? Nempe statim e domo egres-
 siones, & omnis spectator atterens atque
 enecans matitos. Quorum nonnullo-
 rum infelices viri, ne ipsa quidem nomi-
 na norunt, Coliadas, si fors ita ferat,
 & Genetyllidas, aut Phrygiam illam
 deam, & Comum amore perditum in
 pastore. Sacrificia autem arcana, &
 absque viris suspecta mysteria. Quid e-
 nim attinet & animorum corruptelas
 complecti? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt, domi statim
 proluxa balnea, ac sumptuosa quidem &
 lauta mensa, erga viros autem multa
 ac simulata recusatio. Postquam enim
 nimis quam repletae fuerint sua ip-
 sarum gulositate, cum amplius neque gut-
 tur ipsarum cibi quicquam recipere po-
 test, summis digitis velut inscribentes,
 appositorum vnumquodque degustant,
 noctes ad haec narrantes, & diuerso-
 rum corporum somnos, & muliebrita-
 te lectum refertum, ex quo surgens
 quisque statim lauacro opus habet. At-
 que haec constantis vitae argumenta sunt.
 At verò quae acerbiora sunt, si quis ve-
 ritatem ex parte modò diligentius per-
 sequi velit, verè execrari Prometheum
 posset, in Menandri illam erumpendo
 vocem:

Colias & Genetyllis Veneris cognomena sunt apud Aristophanem. Comus autem salta. iouis species pastoralis, & item Phrygia, quibus etiam inter conuiuia utobatur. Apparet ergo mulierum mores & insolentiam in publicis conuencijs, spectaculis, & saltationibus, notari.

Εἴτ' οὐ δικαίως περιπεπατηλα μὲ-
 101
 Γεφφοῖσι πὸν Προμηθεῖα πορὸς ταῖς πέ-
 τραις;

Ergo immerentem dicunt Promethea
 Pendere fixum Caucaasi de rupibus?

*Et geritur illi lampas, at aliud nihil
 Boni: quod omnes antumo odisse superos.
 Fecit mulieres, præb supreme Iuppiter,
 Genus scelestum: ducit aliquis conjugem?
 Clam ducit, & quodammodo oblitus sui.
 Nam cupiditates mox sequuntur plurime,
 Toroque adulter nuptiali subsidens
 Illudit: hinc nascuntur insidia & metus,
 Et temperata toxico mala pocula,
 Morbig, varij, atque omnium gravissima
 Invidia, cum qua mulier omne aiumt exi-
 git.*

Quis hæc bona videlicet sectatur? aut cui vita aded infelix ac misera animum demulceat? Æquum igitur fuerit mulieribus istis malis opponere masculam puerorum viuendi rationem. Nam mane surgens ex lecto haudquaquam coniugali, postquam residentem in oculis fomnum reliquum aqua simplici absterfit, sacra chlamyde humeralibus fibulis adstricta, à paternis ædibus egreditur demisso in terram vultu, ac neminem ex omnibus ex aduerso intuens. Comites autem & prædagogi, turba ipsum decens, sequuntur, venerabilia virtutis instrumenta manibus tenentes, non secti pectinis incisuras, quibus coma demulceri queat, neque specula, repercussiarum formarum absque penicillo exprefas effigies, sed vel multiplices pugillares à tærgo sequuntur, vel veterum virtutes operum custodientes libelli: quod si etiam in ludum Musici itare illum oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem philosophicis animi disciplinis abundanter excitatus, vbi iam mens cyclicis illis bonis satiata fuerit, corpus quoque liberis exercitationibus exercet. Nam Thessali equi curæ illi sunt: ac breuiter, iuuentutem domans ac subiugans, in pace meditatur res bellicas, emittendo spicula, & evibrando iacula, perita ac certa ferendi dextera. Deinde & nitidæ palastræ, & ad solis meridianum calorem oppletur puluere corpus densatum, destillantésque contentiosorum laborum sudores, post quos lauacrâ breuia, & mensa sobria, rebus paulo post gerendis non aduersa. Rursum enim ipsi tum præceptores, & veterum operum exempla repetentes, atque in his cum cura versantes recordationes, nempe quis heros virilis ac fortis fuerit, aut quis ob prudentiam publico testimonio laudatus, aut qui iustitiam ac temperatiam amplexati fuerint.

A Καὶ γίνετ' αὐτῶν λαμπάς· ἄλλο δ' ὄσδ' ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμι ἀπιδύσαι τοῖς θεοῖς.
 Γυναικῶν ἐπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἐθνος μιαρὸν γαμειῖ τις ἀνδρῶπων γα-
 μει
 Λάθριος, λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία.
 Καὶ γαμηλίῳ λέγει μοιχὸς ἐπυφάν,
 Εἴτ' ἐπιβλαῖ, καὶ φαρμακείῳ, καὶ τόσοι,
 Χαλεπώτατος φθόιος, μὴ δ' ἔζη πόντος τ'
 εἶον γυνή.

B Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ δίδωκει; τίηι βίος ὁ δει-
 τυχῆς οὗτ' ἄνθρωπος; ἄξιον βίωω ἀπιδύσαι
 τοῖς θεοῖς κακῶς, πλὴν ἄρρενα τῶν παιδῶν
 ἀγωγῶν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀλύρου
 κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐπιλοιπὸν ὕπνον
 ἀποπιλάμνος, ὕδατι λιπαρῶν πλὴν ἱερῶν χλα-
 μῶν τῆς ἐπωμίους τῶν οἰκῶν συρράψας, ἀ-
 πὸ τῆς πατρῴας ἐστίας ἐξέρχεται κείτω κευ-
 φῶς, καὶ μηδένα τῶν ἀπόρων δὲ εἰσιτιοῦ
 πρὸς βλέπων. ἀκρόλουθοι δὲ καὶ παιδαγω-
 γοί, χροὸς αὐτῶν κόσμος ἔπανται, τὰ σημα-
 τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κεραιώτες,
 οὐ τῶν κενὸς ἐπιτομας κέμιν κεραιώ-
 χη διωαμῶν, ὄσδ' ἔσοπτα τῶν ἀντιμῶν
 φων χεραιῶν ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ
 πολυτάλαντοι δέλτοι κατὰ τὴν ἀκρόλουθον, ἢ
 παλαιῶν ἔργων ἀρετῶν φυλάττουσαι βί-
 βλοι καὶ εἰς Μοισικὸν δέοι φοιτῶν, διμε-
 λῆς λύρα. πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς
 μαθήματα λιπρῶς ἐναρτήσας, ἐπεδὸν
 ἢ ἀφροῖα τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κρεαθῆ,
 ὃ σῶμα τῆς ἐλευθερίας ἀσκήσιν ἐκπο-
 κῆ. Θεωτατοὶ γὰρ ἵπποισι μέλοισιν αὐτῶν. καὶ
 βραχὺ πλὴν νεότητα πωλοδαμῆσας, ἐν εἰ-
 ρῶν μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἀκόντας ἀφιεῖς,
 καὶ βέλη δι' ἐξοχῆς δόξιας ἀποπάλλων. εἶθ'
 αἱ λιπρῶν παλαιῶν, καὶ πρὸς ἡλίῳ με-
 σσημενὸν θάλπος ἐγκονίζετα ὃ σῶμα πυ-
 κρούμενον· οἱ τε τῶν ἐναρτήσων πόνων ἀ-
 ποσαλῶντες ἰδρῶτες, μὴ οἷς λοιπὰ ἀ-
 σπύρμα, καὶ τράπεζα τῆ μετὰ μικρὸν
 ἐπιτήφουσα πρὸς ἔξ. πάλιν γὰρ αὐτῶν δι-
 δασκαλοὶ, καὶ παλαιῶν ἔργων ἀντιτύποι
 καὶ ὅτι μελούμενοι μνήμα, τίς ἀιδρῶς ἢ-
 ρως, ἢ τίς ὅτι φρονησὶ μῆρτυροῦ μένος, ἢ
 οἱ διχαστικῶν καὶ σωφροτικῶν ἡσυχαστῶν.

Τσαύταις ἄρεταις ἀπαλλύει πλὴν ψυχῆν
 ἐκέρδων, ὅταν ἐσπέσῃ πλὴν παρὰ τὴν οὐρανίαν,
 τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον διασπῶν
 ὅτι μετρήσας, ἠδίοις ὑπνοῖς καθεύδει, ποῖς
 μὲν ἡμέραν καμάρτοις ἐπηρεμύει ὅτι χρο-
 νον. τίς σὺ αὐτῆς ἐραστῆς ἐφέβου χροῖοιο Τσιού-
 του; τίνη δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμά-
 των βολαί, πηροὶ δὲ οἱ τῆς Διφθορίας λογ-
 σμοί; πῶς δ' οὐκ ἀγαπήσασιν τὸν ἐν πα-
 λαίστραις μὲν Ἐρμῶν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λυ-
 ραῖς, ἰππασίῳ δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀ-
 ρετῆς Διφθόρησιν δὴ δώκοντα σώματος; ἀλλ'
 ἐμὲ μὲν δαίμονες οὐρανοῖοι, βίος εἴη διωτε-
 κῆς σὺ δ' ἀποδύτηκρὺ τῆς φίλου κατέχευται,
 καὶ πλησίον ἠδὲ λαλοῦντος ἀκούειν, ἔξιόντι
 δὲ αὐτῷ σιωπεύειναι, καὶ πῶς ἐργῶν κοι-
 νωνίαν ἔχῃ. Ὀξείατο μὲν οὖν ἐρᾶν τις δὲ ἀ-
 παύτου καὶ ἀκλινοῦ βίου, τὸν φερρόμε-
 νον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεύσασιν, μηδεμίαν
 τύχης πειράσασιν βάσκαον ἐπήρειαν. Ἐ-
 δὲ καὶ οἷος ἀφροσύνης φύσεως νόμος, νό-
 σος ὅτι φάσκειν αὐτῶν, κέμνοντι στυγροῦ-
 σω, καὶ Διφθόρησιν ἀμελείου θαλάττης ἀναγ-
 μῶν συμπλοσσομαί. καὶ τυχρῆνικῆ βία
 δεσμά παρὰ τῆς, τὸν ἴσον ἐμμεταί παρὰ τῆς
 σὺ δὴ σὺν ἔχρὸς ἀπασ ὁ μισῶν ἐκφῶν,
 ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλῆστω τῶν παρὰ τὸν δι-
 νοικῶς ἔχρῶς. εἰ δὲ λησῶς ἢ πολεμῶς
 θεασάμεν ἐπὶ αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισά-
 μεν καὶ παρὰ δυνάμιν καὶ σποδάνη,
 ζῆν οὐκ ἀέξομαί. τελευτάς δὲ ἐντολαί
 τῶν μετ' ἐκφῶν ἔσται ἐμὸς φερρόμενους ἐ-
 πιθροσσομαί, κοινὸν ἀμφοτέροισ ἐπιχρῶσαι πα-
 φον, ὅσοις δὲ ἀναμίζασιν ἔσται, μηδὲ πλὴν
 καφῶν χῆνιν ἀπὸ ἀλλήλων Διφθόρησιν. Τῶ-
 πα δ' οὐ παρὰ τῆς χροῖοισιν οἱ ἐμοὶ παρὰ
 τῶν ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἢ θεοῖς γείτων ἠ-
 ραϊκῆ φροσύνης ἐνομοθέτησιν, ἐν οἷς ὁ Φι-
 λίας ἔρωτος, ἀρετῆ θανάτου σιωπεύειν ἔσται.
 Φωκίς ἐκ νηπίων ἐπὶ χροῖων, Ὀρέσθην Πυ-
 λαδῆ σιωπῆσιν. θεὸν δὲ τῶν παρὰ τῶν ἀλλή-
 λους παρὰ μεσσίω λαβόντες, ὡς ἐφ' ἐνὸς
 σκάφοις τῶ βίου σιωπεύειν ἀμφοτέ-
 ρσι Κλυταιμνήστραν ἀνήρωσι, ὡς Ἀγαμέ-
 μνιοι παῖδες, ἔσται ἀμφοῖν Ἀίγιδος ἐφο-
 νόλετο. τῶ Ὀρέσθην ἐραυνούσας ποινάς,

A At talibus virtutibus tenerum adhuc ani-
 mum imbuens, quando iam vespera re-
 bus gerendis finem imponit, tributo quod
 ventri ex necessitate debetur, depenso,
 suaviore somnos dormit, post diurnos
 istos labores ad tempus conquiescens.
 Quis igitur amator ephēbi talis non fie-
 ret? Aut cui ita hebes oculorum quidem
 fuerit acies, cæcæ verò atque offuscatae
 mentis rationes? Quomodo verò non
 amaret illum in palæstris quidem Mer-
 curium, inter lyras autem Apollinem, e-
 quitatorem verò Castorem, diuinas au-
 tem virtutes mortali prosequentem cor-
 pore? At mihi quidem, ὁ Διὶ καὶ ἀστέρες, v-
 tinam vita sit hæc perpetua, ex aduerso
 amici sedere, & suaue loquentem propè
 audire: cum exeunte autem pariter exi-
 re: & in summa, omne cum eo opus com-
 mune habere. Optarit igitur amator
 quispiam per illæsam & inconcussam vi-
 tam amatum suum absque omni mole-
 stia ad senectutem peruenire posse, nul-
 lius fortunæ inuida impressione labefa-
 ctatum. Quòd si verò etiam, qualis hu-
 manæ naturæ conditio est, morbus quis-
 piam inuasit ipsum, cum laborante
 pariter ægrotabo: & si per intempestum
 mare in altum tollatur, cum eo simul
 nauigabo. Quòd si etiam tyrannica vis
 vincula illi innectat, par ferrum mihi i-
 psi quoque circumdabo. Et quicumque il-
 lum oderit, idem mihi inimicus quoque
 erit. Si verò prædones aut hostes videam
 in ipsum grassantes, etiam ultra quàm
 potero armabor: & si moriatur, viuere
 neque ipse sustinebo. Postrema autem
 mandata iis quos proximè post illum
 amari, ista dabo, vt commune ambo-
 bus sepulchrum accumulēt: ossibus au-
 tem permiscendo ossa, ne mutum qui-
 dem puluerem à se mutuo segregari si-
 nant. Atque hæc non primi ita effin-
 gunt mei erga dignos amores, sed illa
 Diis proxima heroum prudentia velut
 quadam lege sanciuīt, in quibus ami-
 citiæ amor ille ad mortem vsque dura-
 uit, & vnà cum vita tandem expirauit.
 Phocis ab infantilibus adhuc annis Ore-
 stem Pyladi coniunxit: Deum autem
 cum mutuorum affectuum velut me-
 diatorem quendam accepissent, perin-
 de atque in vno eodémque vitæ nauigio
 simul nauigarunt. Ambo Clytemne-
 stram interemerunt, vti Agamemnonis
 filii: ab ambobus Ægisthus occidebatur:
 & furiis quibus Orestes exagitabatur,
 C C c iij

Pylades magis quam ille infestabatur: A
idemq; cum illo, cum iudicaretur, pericu-
lum sustinebat. Amatoriam autem ami-
citiā non Græciæ modò terminis me-
tiebantur, sed ad extremos Scytharum
fines nauigarunt, alter quidem morbo
laborans, alter autem curam adhibens.
Tauricam quippe tetram ascendentes,
statim occise matr̄is vltrix Erinnyes perin-
de atque hospitio ipsos excepit. Ac bar-
baris vndique circumstantibus, alter qui-
dem ex consueta infania collapsus iace-
bat, Pylades autem

Ex Iphige-
nia Tauri-
ca Euripi-
dus.

*Spumam oris abstergebat, atque corporis
Curam gerens, tegebat illud vestibus,*

non amatoris modò, sed & patris affe- B
ctum præ se ferens. Quando igitur iudi-
cio lata sententia fuerat, vt altero ad sup-
plicium & eadem manente, alter Myce-
nās proficisceretur ad afferendas literas:
ambo manere alter pro altero volunt,
vterque in altero viuente seipsū viuere
existimans Reiiit autem & epistolas à se
Orestes, tanquam Pylade digniore qui
illas acciperet, tantum non amator pro
amato redditus.

*Namque hunc perire occisum (inquit) onus
mibi graue:*

*Ego enim ille sum, qui hoc concilio nobis C
malum.*

Et paulo post ait:

*hæc quidem da litteras,
Argos enim mittam, tibi vt res bene ha-
beat:*

Occidat autem nos, cui opus.

Nam vniuersum negotium ita se habet.
Quando enim à puero dignus ac serius
ille amor simul enutritus, in eam ætatem
quæ iam ratione vti, aliāq; ex aliis colligere
potest, confirmatus fuerit: id quod
olim amatum est, mutuos atque alternos
amores vicissim reddit: adeoq; difficile est
sentire vter alterius amator existat, per-
inde vt è speculo, simili amantis bene-
uolentiæ, in amatum recidente imagine.
Quid igitur ceu peregrinam voluptatem
nobis exprobras, id quod vite nostræ pro-
prium est, diuinis legibus definitum, &
per successionem ad nos transmissum. Li-
benter verò ipsum recipientes cum pura
mente, veluti sacram quandam rem tra-
ctamus. Nam verè beatus ille est iuxta
sapientum sententiam,

*Cui pueri molles, & equi solidam unguam
habentes:*

*Atq; senect̄i viro minus intolerabilis illi est,
Si quem adamant pueri.*

Πυλάδης ἐνόσθ' μαλλον, κρινομένη σκυνη-
γωνίζετο, πλὴν δὲ ἐρωτικῶ φιλίαν ὁδὸ πῶς
τῆς Ἑλλάδος ὄρεσι ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅτι τοῖς
ἐσχάτοις Σκυθῶν τέρμινος ἐπλάσθη, ὁ
μὲν, νοσῶν, ὁ δὲ, θεράπων. τῆς γού
Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, δι' οὗς ἡ μητρ̄-
κτόνος αὐτοῖς ἐριννίς ἔξενოდόχουσε. καὶ τῆν βαρ-
βάρων ἐν κύκλῳ παρ' ἐσώτων, ὁ μὲν, ὑπὸ
τῆς σκυθήσις μαρίας πεσὼν, ἔκειτο. Πυλά-
δης δὲ,

*Αφρὸν ἀπέψα, σώματός τ' ἐπεμέλη,
Πέπλου τε παρὸν ἀλυτῶν διπήκτοις
ὑφᾶς,*

ὅσα ἐραστου μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρ̄ς ἐνδὲ κνύ-
μῆτος ἦτος. ἡνίκα γού ἐκείνη πατέρου μέ-
νοντος ἐπὶ πᾶσι φονεῖσθαι, τὸν ἕτερον ἐς
Μυκλήσας ἀπιέναι, κρημιώτα γράμμα-
τα, μῆνιν ὑπὸ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θε-
λοιοι, ἐκάτερος ἐν πατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυ-
τὸν ἠγρούμῆτος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολάς
Ορέτης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιοτέρου,
μόνον ὅσα ἐραστῆς αὐτ' ἐρωμένου γρούμῆτος.

*Τὸ γὼ σφραγῆσαι τὸν δ', ἐμοὶ βαρὸς μέ-
γα.*

*Ο ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον φησί,*

ἴτω δὲ μὲν δέλω διδου,

*Πέμψω γὼ Ἀργος, ὡς τε σοι καλῶς ἔχῃ.
Ἡμας δ' ὁ χεῖζων κτεινέτω.*

καὶ γὼ ἔπως ἔχῃ ὁ πῶν ὅτῳ γὼ ἐκ παίδων
ὁ σπουδαῖος ἔρωσι ἐντραφεῖς, ὅτι τὴν ἠδὴ λο-
γίζεσθαι διναμῶν ἡλικίαν ἀνδρωθῆ, ὅ
πάλαι φιλήθην, ἀμοιβῶσις ἔρωσας ἀνταπο-
δίδωσι. καὶ δυσχερὲς ἀντασθαι ποτέρου ποτε-
ρος ἐραστῆς ἔστιν, ὡς παρ' ἀπὸ ἐσώτου τῆς τῆ
φιλήσθητος βί: οἶας ὅτι τὸν ἐρωμένον ὁμοίον
πεσόντος εἰδῶλου. τί δὲ οἶω τῆ καθ' ἡμας βί: α
ξένω αὐτὸ τρυφῶν ὄνδ' ἔξῃ θελοῖς νόμοις ὀει-
σέν, ἐκ ἀφροδῆς ἐφ' ἡμας κατ' ἀβεβηκῆς;
ἀσυνῶς δὲ αὐτὸ δόξαιμοι, καὶ ἀγῆς ἀγα-
νοίας νεωχεροῦμῶν. ὀλβιος γὼ ὡς ἀληθῶς καὶ
πλὴν τῆν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μόνυχες ἵπτοι,

*Γηρασκέ δ' ὁ ῥῶν κείνος ἐλαφεστάτα
κοῦροι*

Τὸν φιλέοσιν.

αἴγε μὲν Σωκρατικὴ διδασκαλία, καὶ ὁ ἄσματος ἐκείνου τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικῶν τεύχεσιν ἐπιμήθη. χρῆσμον γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐπέσπειρεν, ἀνδρῶν ἀποδύτων Σωκράτους σοφώτατος, ὃς ἄμα τοῖς ἀλλοῖς μαθήμασιν, ὅς ἂν τὸν βίον ἄνησε, καὶ ὁ παιδεύεσθαι ὡς μέγιστα ὠφελουῖν παροτρύνετο. δὲ δὲ τῶν νέων ἐρεῖν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὑπνοῖς ἐκοιμήθη. καὶ ἐγὼ γὰρ ὁ Καλλιμάχου ὅτι τέλει τῶν λόγων ἠδιστα παροτρύνω αἰ ἀπασὶ κήρυγμα.

Αἴγε γὰρ ὧ κούρουσιν ἐπὶ ὄμματά λήχαι B
 φέροντες,
 Ἐρχομαι ὡς ὑμῖν ὠλεσε παιδοφιλήν.
 Ὡδε νέων ἐρεῖσθε, πόλιν κεύαυδρον ἐ-
 χοίτε.

Ταῦτ' εἰδότες, ὧ νεαῖαι, σωφρονέως παι-
 σὶν ἀγαθοῖς παροτρύνετε, μηδὲ ὀλίγησ τέρψεισ
 εἶτεκα, πλὴν μαχερῶν ἐκχέοντες βύνοισιν, ἀ-
 χει τῆσ ἀκμῆσ πλασά τῶ τῆσ φιλήσ πα-
 θῆσ παροτρύνετε. τὸν δὲ οὐρανόιον ἐρωτῶ
 παροτρυνούωτες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέ-
 βαια τηρεῖτε τὰ παθῆ. τοῖσ γὰρ οὕτω φι-
 λούουσιν, ἠδιστοσ μὲν ὁ τῆσ ζῆσ χρονοσ, ὁ δὲ
 μιᾶσ ἀπορετοῖσ σιωπῆσσεωσ παροτρυνούουσ.
 αἰοῖδιμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰσ πάλυτοσ ἐκ-
 φοιτῶσι κληδόνεσ. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφω
 παισὶ πικρῶν, αἰθῆρ μὲν γὰρ ἐκδέχε-
 ται τοῖσ ταῦτα ζυλοῦτοσ. οἱ δὲ ἀμεινον ἀ-
 ποθανόντεσ, ἔχοισ τῆσ ἀρετῆσ γέρασ, ὁ
 ἀφθαρτον. τοιαῦτα τῶ Καλλιμαχίδου σφο-
 δρα νεανικῶσ σεμνολογησασμῶν, Χαει-
 κλέα μὲν ἐκ δούτερου λέγειν πειρώμενον
 ἐπέσοιν. ὦρα γὰρ μὲν ὅτι ναῖω καπέναι. D
 δεομένων δὲ ὅ,τι φρονοῖεν ἀποφῆνασθαι,
 δι ὀλίγου τοῖσ ἐκατέρου λόγοισ ἀριθμη-
 σάμενοσ, Οἶκ ὅσ ἰσοποροῖου, φημί, καὶ
 παρρημελημένωσ, ὑμῖν, ὧ ἐπαῖροι, τὰ τῶν
 λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδῶσθαι διωκενοῖσ δὲ,
 καὶ νῆ Δί, ἐρρωμένωσ φρονοῖδοσ ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. ἄλλοδὸν γὰρ ἐστὶν ἐστὶν, ὅ,τι
 τῶν λεκτέων εἶπειν ἐτέρω δυνάσθαι παρρη-
 κετε. καὶ πολλὴ μὲν ἢ τῶν παροτρυνούωτων
 ἐμπειροῖα, πλείων δὲ ἢ τῶν λόγων δεινότησ,
 ὡστ' ἐγὼτε αἰ βυζαίμησ, εἰσ τῶν ἐν ἐν δυνατοῖσ,

Socratica: verò doctrinæ, & splendidum *Defensio Socratis.*
 illud virtutis examinandæ iudicium, et-
 iam Delphicis cortinis approbatum est.
 Oraculum enim veritatis Pythius ille ex-
 adyto dedit, Virorum omnium Socrates
 (inquiens) sapientissimus : qui pariter
 cum cæteris disciplinis quibus vitam ho-
 minum promovit, & puerorum amorem
 ceu rem præcipuè vtilem adinuénit.
 Conuenit autem iuuenes amare, perinde
 vt Alcibiadem Socrates, qui sub vna at-
 que eadem chlamyde patris somnos dor-
 miuit. Atque equidem Callimachi illud
 præconium ad finem orationis libentissi-
 mè cunctis apponcrem :

*Nanque, utinam, cupido sectantes lumine
 amatos,
 Hercius ut pueros inssit amare senex,
 Sic & ametis eos, fortique habitetis in
 vrbe.*

His cognitis, adolescentes, modestè pue-
 ris bonis conuersamini, neque modi-
 cæ delectationis gratia, longa effusa be-
 neuolentia, vsque ad vigorem modò æ-
 tatis fictos ac simulatos amandi affectus
 protendite, sed cœlestem amorem ado-
 rantes, à pueris vsque ad senectutem sta-
 biles animorum motus conseruate. Nam
 hoc pacto amantibus, stauissimum qui-
 dem vitæ tempus est, nulla inhonestæ
 conscientia cohabitante. Celebris au-
 tem & multa post mortem illorum fa-
 ma ad omnes passim promanat. Quòd si
 verò conuenit philosophorum pueris
 fidem adhibere, etiam æther post terram
 excipit eos qui hæc sectantur. Illi autem
 meliori fato morientes, virtutis præ-
 mium hoc incorruptibile consequuntur.
 Atque hæc cum Callicratidas valde iu-
 ueniliter iactando amplificasset, Cha-
 riclem quidem denuo dicere conantem
 repressi. Tempus enim erat vt ad nauem
 descenderemus. Rogantibus autem vs
 de eo quod mihi sapere viderentur, sen-
 tentiam ferrem, paulisper vtriusque ver-
 bis connumeratis & perpensis, Haud-
 quaquam subitò, inquam, ac temere vi-
 dentur, amici, orationes istæ à vobis ef-
 futitæ, aut citra præmeditationem com-
 positæ esse, sed continuæ, longæque, &
 per Iouem etiam solidæ cuiusdam curæ
 manifesta hæc vestigia sunt. Propemo-
 dum enim nihil est quod ab vtroque di-
 ci potuerit, quod prætermisum sit. Ac
 multa quidem rerum experientia, maior
 autem orationis grauitas : vt ego qui-
 dem optarim, si modò possibile foret.

vel Theramencs ille cothurnus fieri, vt A
 ambo victores ex æquo hinc discederetis.
 Veruntamen quoniam ipsi nihil remissu-
 ri videmini, & ego inter nauigandum de
 iisdem rebus haudquaquam admittere
 turbam aliquam iterum cōstitui: id quod
 mihi maximè videtur iustum esse, pro-
 nuntiabo. Nuptiæ quidē ad vitam homi-
 num promouendam res in primis utilis &
 beata, quoties ex sententia contingunt:
 puerorum autem amores quotquot ami-
 citiæ pura & casta iura conciliant, solius
 philosophiæ opus existimo. Quare sanè
 coniugio quidem vacādum omnibus est;
 pueros autem amare, solis philosophis re-
 linquatur. Minimè enim mulieribus per-
 fecta ac solida virtus innascitur. Tu verò
 Charicles nequaquā ægrè feras si Athen-
 nis Corinthus hīc cedit. Atque ego qui-
 dem præ verecūdia breui oratione iudicio
 ita tum approperto surrexi. Animaduer-
 tebam enim Chariclem suprā quā tris-
 tem esse, propemodum non aliter ac si
 morte damnatus esset: Atheniēsis autem
 alter leto quodā modo alacer exiliens, in-
 cedebat valde insolenter. Putasses ipsum
 circa Salaminem nauali prælio Perfas su-
 perasse. Etiam illud ex iudicio hoc conse-
 cutus sum, quod splēdidiore cōuiuio nos
 idem accepit; dum victoriæ epulum nobis
 prabet. Erat enim aliàs quoque, quod ad
 vitam attinet, magnificentior. Tacitè au-
 tem & Chariclem cōsolatus sum ob gra-
 uitatem verborum, assiduè admirando
 quod difficiliori parti tam potente ora-
 tione patrocিনatus esset. Cæterum ea tū
 in Gnido cōmoratio. que que apud ipsam
 Deam verbis vltro citroque iactata sunt,
 habentia pariter & serium hilare, & eru-
 ditionem à Musis non alienam, ad hunc
 ferè modū dirempta sunt. Tu verò Theo-
 maneste, qui antiquarum aded rerum har-
 um memoriam nobis excitasti, si tum iu-
 dex fuisses, quo pacto sentētiā tulisses?
 T H. Melitidem aut Coræbum me putas
 esse, per deos, vt ego iis quæ abs te iuste
 aded iudicata sunt, contrariā sententiam
 ferrem? qui quidem præ summa eorū que
 modò dicebantur, voluptate, in Gnido
 cōmorari me putabā, propemodum par-
 uam hanc domunculam ipsum illud tem-
 plum esse existimans. Sed tamen (nihil e-
 nim, puto, in hac diei festiuitate indeco-
 rē dicitur, & omnis risus, etiamsi nimius & affectatus fuerit, solēnis esse, & ad festum
 pertinere videtur) orationē illam ab amatore puerorū cum nimio supercilio prolatam
 admirabar quidem ob grauitatem, verū non admodū ad demulcēdum animum fa-
 cere arbitrabar, cum puero nondum pubescente cōsuetudinē quotidianam habere,

Sententia
 Luciani de
 amore ma-
 sculo.

γυμνάσιον ὁπρᾶ μὲν ἐκείνου ὁ κούρτος, ἢ ἀμ-
 φωνικηκότες, ἐξίστα βαδίζοιτε. πλὴν ἐπει-
 δήσθαι αἰήσθην οὐκ εἰοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν ᾧ με-
 τὰ πλῶ, πρὸ τῆ αὐτῆν ἔχει κρινα εἰσέλθ-
 σθαι, ὃ μάλιστα πρῶτα εἶναι μοι δεικνόν,
 ἀποφαινομαι. γάρ μοι μὲν ἀποφαινομαι βιωφε-
 λές πρῶτα, καὶ μακρότερον, ὑπόπτον δὲ τυ-
 χῶν) παιδικούς δ' ἔρατας, ὅσοι φιλίας ἀγά-
 διχια περιμῶνται, μόνος φιλοσοφίας ἔργον
 ἠγροῦμαι. δὲ δὴ γαμμητέον μὲν ἅπασιν, παιδε-
 ρατεῖν δ', ἀφείδω μόνους φιλοσόφους. ἦκουσα
 γὰρ ἐν γυμνασίῳ ἐλόκληρος ἄρετῆ φύεται. ἔ-
 σὺ δὲ, ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀρετῆς, εἰ τῆς
 Αθηνῶν ἢ Κόρινθος εἴξῃ. καὶ γὰρ μὲν ἴσθαι
 αἰδῶς σιωπῶν λόγῳ τῆ κρίσιν ὅτι πρῶτος,
 ἐξ ἀρετῆς ἑώραν γὰρ ἴσθαι κατὰ τὴν Χαρι-
 κλέα, πρῶτα μικρὸν ὡς θανάτου κατὰ κριτοῦ ὃ
 δ' Αθηνῶν, ἴσθαι τὰ ἑώρα Φαιδρὸς αἰα-
 πηδῆσαι, πρῶτα σφόδρα σοφῶς. εἴχασεν
 αὐτὸς αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας κατὰ με-
 ναυμαχικῆς αἰ. καὶ τὸ τὸ γὰρ τῆς κρίσεως ἀπινά-
 μιν, γαμμητέον ἡμᾶς ἐστὶ σιωπῶν αὐτῶ
 ἑπινικία. ἔ γὰρ ἦν δὴ ὡς ὅτι εἰς μεγαλοφρο-
 νέτερος. ἦσυχῆ δ' καὶ τὸν Χαρίκλέα πρῶτα ἠγροῦ-
 σάμην ὅτι τῆ δὲ ὅτι τῆ λόγῳ, σιωπῶν ὑ-
 πὸ τῶν μαζῶν, ὅτι δυσχερέτερον μέρῃ διωπα-
 τῆς σιωπῆς ἠγροῦσαι. δὲ ἢ μὲν ἐν Κνίδῳ ἴσθαι
 ἔθῃ, καὶ τὰ πρῶτα τῆ γὰρ λαληθέντα, σιωπῶν
 ἴσθαι ἅμα, καὶ πρῶτα ἴσθαι ὅτι μὲν ἐργακότες, τῆ
 δὲ πρῶτα διεκρίθη. σὺ γὰρ ὦ Θεόμνησε, ὃ τὴν ἑώραν
 ἡμῶν ἐκδοχῆσά μιν μνήμην, εἰ δικαστῆς τῆ
 ἦσθαι, πῶς αὐτὸ ἀπεφῆνω; Θ Ε. Μελιπίδην, ἢ
 Κόροιβον οἴσθαι με πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σὺ δι-
 κῆως κριθῆσιν ἐναστῆσαι φέρω ψῆφον; ὅς ἴσθαι
 ἀκρας ἠδονῆς τῆ λεγόμενων ἴσθαι ἐφῆσθαι ἐν τῆ
 Κνίδῳ ἀόμην, ὀλίγῃ δ' ἑώρα ἔπῳ δωμάτιον
 αὐτὸν ἠγροῦμαι εἶ), τὸν νεῶν ἐκείνου. ὅμως δὲ
 ἐν ἴσθαι γὰρ ἀπερεπὲς ἐν ἑώρα τῆ λέγεσθαι, πᾶς δὲ
 γῆρας καὶ ἀεὶ ἐργῶς ἢ, πρῶτα ἠγροῦσαι ἐν δὲ κριτοῖς
 ἄγαν ὑπὸ τῆ παιδερασοῦ καὶ ἠγροῦμαι ἠγροῦσαι γῆ-
 ρας ἐγῶν μαζῶν μὲν ὅτι τῆ σεμνότητι, πλὴν ἔ-
 πρῶτα θυμῆρες ἀόμην, ἐφῆσθαι παιδὶ σιωπῶν

μερδύοντα, Τανταλείους δίχως ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὀμνῶσι τῶν κέλλοις μονονουχὶ παρ-
 κλύζοντος, δῆλον δ' ὄντα ἔρυσσασθαι, διψῆν ὑπο-
 μῶσιν. οὐ γὰρ ἀπόχρη δ' ἑωρῶν ἐρώμενον, εἰδὲ
 ἀπὸ μπικρὸν καὶ ἡμῶν καὶ λαλοῦντος ἀ-
 κούσιν, ἀλλ' ὡς τῶν ἡδονῆς κλίμακα συμπη-
 ξάμενος ἔρωτος, παρῶν ἔχει βαθμὸν ὄψιν,
 ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποτὶ παρῶν ἐ-
 φάσασθαι, δι' ἀκρων γού δακτύλων καὶ
 μόνον ἴσῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἀπὸ μ
 δ' ἔχει τὸ σῶμα. τυχὸν δ' ἐπιμῶσιν ὑπὸ
 πείθει πείθει ἐπ' ἀφ' ἡμῶν, ὅτι δὲ
 οὐ παρῶν, ἀλλ' ἡρέμα χεῖρα παρῶν ἐ-
 στας χεῖλεσιν, ἀπὸ τῆς ἡ φάσασθαι τελείως ἀ-
 πέση, μηδὲν ὑπονοίας ἴσῃ καὶ ἀλιπῶν. εἴ-
 πα παρῶν δ' ἡμῶν ἀμῶν ἡμῶν, ἀεὶ λιπα-
 ρετέροις μὲν ἀσπῶσασθαι ἐπέτηκεν, ἔαδ'
 ὅτε καὶ δ' ἡμῶν ἡμῶν τὸ σῶμα. τῶν δὲ χε-
 ρῶν ὁστέμῃαν παρῶν δ' ἡμῶν. αἶ γὰρ παρῶν
 καὶ τῶν αἰσθητῶν συμπαρῶν πλοκαί, πῶν ἡδονῶν
 νῶν συμπαρῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
 καὶ χέλιου δ' ἡμῶν, μαρῶν βραχὺ πῶν φῶν
 σῶν ὑπονοίας ἡμῶν πῶν. καὶ σφῶν ἡμῶν γα-
 ρῶν ἀμῶν φῶν τοῖς δακτύλοις ἐπιδράτ-
 τετα ἡμῶν. μῶν τῶν, καὶ παρῶν ἡμῶν
 ἡμῶν ἡμῶν, καὶ τῶν παρῶν αἰαμετῶσασθαι
 με δεῖ, ποσῶν τῶν δ' ἡμῶν ὅ ἡμῶν, ἡμῶν
 ἡμῶν πῶν ἀπῶν παρῶν ἡμῶν. εἴτ' ἀπὸ
 μῶν παρῶν ἡμῶν, καὶ τῶν κωμῶν
 αὐτὸ ἐπάταξεν. ἐμοὶ μὲν ἔτω παιδεραεῖν
 ἡμῶν. μετῶν ἡμῶν δὲ, καὶ ὅσοι πῶν φι-
 λῶν φῶν ὅ ἡμῶν ὑπονοίας τῶν κροτάφοις
 ὑπονοίας, σῶν ὀνομῶν καὶ ἡμῶν
 τοῖς ἀμῶν ποιμαίνεσθαι ἡμῶν ἡμῶν γὰρ
 ἡμῶν, εἴ τις παρῶν, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπονοίας
 Αλλῶν αἰσθητῶν χλαῖδα κλιθεῖς, ὅτι ἀ-
 πῶν ἡμῶν. καὶ μὴ γὰρ ἡμῶν, ὅτι γὰρ ὁ Πα-
 ἡμῶν ὑπονοίας ἡμῶν ἡμῶν, μέγῃ τῶν
 καὶ ἀπὸ μπικρὸν καὶ ἡμῶν,

Δέξιμος Αἰακίδην ὁπότε λῆξεν ἀεί-
 δων.

ἀλλ' ἡμῶν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας μεσότης ἡδονῶν
 ἡμῶν γού Αλλῶν δὲ τῶν Παἡμῶν θά-
 νατον, ἀπαμῶν τῶν παρῶν ἡμῶν ἀλήθειαν
 ἀπῶν,

Μηρῶν τε τῶν ὅσων ἡμῶν ἡμῶν Κωμῶν

A & interim Tantalii pœnas sustinere, ac
 pulchritudine in oculis tantum non ex-
 vndante, cum haurire ac bibere liceat, si-
 tim malle pati. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quæ amas, neque ex aduerso se-
 dentem atque loquentem audite, sed per-
 inde atque scalis quibusdam voluptatis
 compactis, amor primum gradum visus
 habet, ut aspiciat videlicet amatum: dein-
 de ubi aspexerit, cupit adductum ad se
 propius etiam contingere. Summis itaque
 digitis tamen si solum attigerit, fruitionis
 istius delectatio eorum mox corpus per-
 currit. Postquam autem etiam hoc po-
 titus facile est, tertium experimentum ad-
 dit, nempe basiationis, non statim curio-
 sum illud & affectatum, sed paulatim la-
 bia admouendo labiis: quæ priusquam pla-
 nè contingat, rursus abstat, nullo suspi-
 cionis vestigio relicto. Deinde vero ad id
 quod porrigitur, applicando sese, exqui-
 sitioribus semper quidem amplexibus il-
 liquefcit, interdum etiam ipsum os tacite
 diducens: manuum autem nullam admittit
 segnitiam. Nam manifestæ ac mutux eor-
 um quæ sensu percipiuntur amplexationes,
 voluptatem conglutinant. Aut clam
 dextra molliter per sinum subingressa,
 mamillas pro sua natura modicè extates
 premit, & astricti solidique ventris plenum
 atque exuberans illud digitis contrectat
 æqualiter. Post hæc & primam succe-
 scentis pubis lanuginem. Ac quid atti-
 netime occultiora ista longius persequi?
 Tantam igitur nactus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus attingit, at-
 que ita à femoribus quasi quodam exor-
 dio facta, iuxta Comicum, ipsum percutit.
 Mihi quidem ita amare pueros contingat.
 Illi vero de sublimibus disputantes, & qui-
 cunque philosophiæ supercilium ultra
 ipsa tempora adductum habent, tumido-
 rum verborum insolentia rudes & imperi-
 ritos pascant. Amori enim deditus fuit,
 ut quisquam ait, Socrates: & sub vno
 eodemque cum ipso pallio accumbens
 Alcibiades, haudquaquam intactus inde
 surrexit. Ac ne mireris: non enim neque
 Patroclus ab Achille amabatur eoque
 modò, ut ex aduerso illi federet,

*Acacidem expectans, dum cantus finiat ille:
 sed erat & illorum amicitia mediatrix
 voluptas. Cum igitur gemeret Achilles
 Patrocli mortem, parum custodito affe-
 ctu in veritatem erupit,*

*Femorum & tuorum sancta conuersatio
 Melior, inquit.*

Illos verò qui apud Græcos Comastæ seu Comestatores appellâtur, nihil aliud quàm certos ac manifestos amatores puto. Fortassis autem dixerit quispiam turpia hæc dictu esse: vera certè tamen sunt, per ipsam Gnidiam Venerem. LV C. Haudquaquam feram te, chare Theomneste, aliud principium tertij sermonis ferentem, quod audite solenni ac festo die solùm par est. Cætera verò ab auribus meis procul hinc ablegare decet. Sed omittentes plus temporis commorando hîc accumulare, in forum hinc exeamus, Iam enim probabile est accendi deo rogum. Est autem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oeta passus est, memoriam in animum reuocans præsentibus & spectantibus.

Αὐτὸς γὰρ μὲν ὄνομα ζῶντος καὶ Ἐλλήσι κομαστας, ὁ δὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐρώσας νομίζω. Τέτρα φησὶ τις αἰσθὰ τούτ' εἶναι λέγεσθαι, πλεῖν ἀληθῆ γε, νῆ πλεῖν Κνιδίαι Ἀφροδίτην. ΛΥ. ὄτ' αἰέξομαι σὸν, φίλε Θεόμνηστε, ἀλλίω δ' ἄρχω καὶ βαλλομένου τείτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἶκος ἐστὶ πάλλα ἢ, τῷ ἐμῷ ἄτων πόρρω ἀποικίειν ἀφ' ἑμῶν ἢ τῷ πρὲλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωδον. ἠδὲ γὰρ εἶκος ἐστὶν, ὑφ' ἀπέσθαι πάλ' ἡεῶν πλεῖν πύσαν. ἐστὶ δ' οὐκ ἀτερπῆς ἡ ἡεῶν, τῷ ἐν Οἴτῃ παρῶν ἰσομυμνήσκειν τοῖς παροῦσιν.

E I K O N E Σ.

IMAGINES. Vincentio Obsoræo interprete.

ARGUMENTVM.

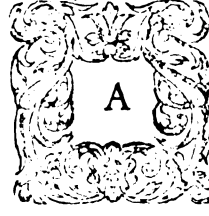
Effigiat hoc dialogo Lucianus typum siue exemplar formosissimæ atque honestissimæ mulieris, quæ non tantum pulchritudine corporis perfectâ & numeris omnibus absoluta sit, verum etiam eas animi dotes, eamque morum venustatem ac gratiam habeat, quæ feminariâ propriissimæ sint, & pro personæ qualitate quamque maximè commendent. Ac prioris quidem descriptionem, corporis ac formæ videlicet, ex sua personâ effigiat, collatione factâ omnium earum & statuarum & imaginum quæ unquam à clarissimis artificibus factæ præcipuè celebrantur, sumendo ex unaquaque quod in ea potissimum fuit, ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem, quæ sermonis ac vocis suavitatem, eloquentiam, studia, cognitionemque liberalium scientiarum, præterea sapientiam quoque ac prudentiam, modestiam, pudicitiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi æquabilitatem ac moderationem describit: sub Polystrati cuiusdam personâ, cum quo dialogum hunc instituit, proponit, etiam ipsam collationibus exemplorum cum poeticorum tum historicorum eodem modo illustratam. Trium autem Imperatoris alicuius eorum sub quibus ipse vixit, an externi regis cuiusdam uxorem, aut etiam concubinam, hoc tam exquisito ac singulari encomio celebret, dubitari potest. Nam Traiani quidem atque Adriani uxoribus, sub quorum imperio pleraque scripsit, & nomen & patria repugnare videntur, cum altera Plotina, altera Sabina dicta fuerit: hanc autem ipse, ut illam apud Xenophontem Abradate uxorem, Pantheam vocari dicat, & ex Smyrna Ionica ciuitate natam fuisse. Et tamen appellatione regis Magni, qua veteres Græci Persarum regem nominabant, idem infra etiam Imperatorem Romanum designat: cum in Toxari ait, Diuiam à præfecto Asiæ ad regem Magnam (quanquàm ibi regem Persarum, qui tum nullus fuit, Erasmus quoque verterit) in Italiam missam, & ab eo damnatum in Gyrum insulam relegatum fuisse.

L V C I A N V S. P O L Y S T R A T V S.

LVCIANVS.

T profectò tali quopiam illi absumpti sunt exitio, quibus Gorgonis facies conspecta est, quali ego paulo antè penè interissem, ô Polystrate, visa summa forma muliere: & quod in ea fertur fabula, parum aberat quominus ego saxum ex homine factus sim, spectaculi admiratione rigore attracto.

Αλλ' ἢ πιοῦτόν τι ἀρα ἐπαθρον οἱ πλεῖν Γοργῶν ἰδόντες, οἷς ἐγὼ εἰς ἀγῶν ἐπαθρον, ὡ Πολύστρατε, παρ' ἐμῶν πινά γεωαῖμα ἰδῶν. αὐτὸ γὰρ τῷ μου ἐκείνο, μικροῦ δέω λίθος δὲ ἀνθρώπου σοὶ γερονέναι, πεπηγῶς ὑπὸ τῷ θαλάμῳ.

ΠΟΛ. Ηρακλῆς ὑπερφυῆς πὶ δὲ θεάμα ΑΡΟΛ. Ο Hercules, inusitatum quod-
 Φῆς, καὶ δὴν ὡς βίαιον, εἶγε ἔ Λυκῆνον δὲ ἐπλη-
 ξε γυνή τις ἕσα. σὺ γὰρ ὑπερ μὲν τῆς μερε-
 κείων καὶ πόλυ ραδίως αὐτὸ πάσχει· ὥστε
 θᾶπτον αὐτὸς ὅλον τὸν Σίπυλον μεβακινήσεν,
 ἢ σὲ τῆς καλῶν ἀπάσχει, μὴ ἔχει πρῆσαναί
 αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ὀπίδακρύνοντά γε πολλα-
 κίς, ὡς τῶν ἐκείνῳ αὐτῷ πλὴν τῶ Ταυπέ-
 λου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἢ λιθοποιὸς αὐτῆ Μέ-
 δουσα ἡμῖν ἔστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδι-
 κη; ἔ γὰρ, οἶμαι, φρονήσας ἡμῖν τῆς θεᾶς, οὐ-
 δὲ ζήλοτυπήσας, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που
 καὶ αὐτῶι ᾧδρα πεπηγῆσαι σοι ἴδόντες. ΛΥ. Β
 καὶ μὲν δὲ εἰδέναι χρεῖ σε, ὡς καὶ ἐκ πε-
 ριωπῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτῷ, ἀχρηῆ σε, καὶ
 τῆς αἰδριαύτων ἀκνητότερον ἀποφανῆ. καί-
 ποι τῶτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερον ἔστι· καὶ δὲ
 πρᾶμα ἦτον χρεῖον, εἰ αὐτὸς ἴδεις, εἰ δὲ κα-
 κείνη παρὰ βλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀπο-
 τρώσῃ αὐτῆς; ἀπάξῃ γὰρ σε αἰαθησαμυρῆ
 ἔνθα αὐτὴ ἔλθῃ, ὅσῳ καὶ ἡ λίθος ἢ Ηρακλεία
 δρᾶ τὸν σίδηρον. ΠΟΛ. παύου, ὦ Λυκί-
 νε, περὶ σίον πὶ κάλλος αἰαπλάτων, ἀλλ' εἰ-
 πέ μοι τίς ἢ γυνὴ ἔστιν; ΛΥΚ. οἶει γὰρ με
 ὑπερβαλέσθαι τὰ λόγῳ, ὅς δὲ ἀφ' αὐτῆς μὴ σοι
 ἴδόντι, ἀσθενῆς τις ἐπαμείσασθαι δοῦω, ᾧδρα
 ἴσσοῦρον ἀμείνων φανῆται; πλὴν ἀλλὰ ἦ-
 τις μὲν, ὅσῳ αὐτὴ εἰπεῖν ἔρχομαι, θεραπεία δὲ
 πολλή, καὶ ἄλλη πᾶσι αὐτῷ ᾧδρα σκδὴ
 λαμπερά, καὶ βινούχων πὶ πληθός, καὶ ἄβρα
 πόλυ πολλὰ, καὶ ὅλως, μῆζον γε, ἢ χ' ἰδιώ-
 πικῶ τὴ γυνὴ ἐδόκει δὲ ᾧδρα γμα εἶ). ΠΟ.
 ὅσῳ ἔ τω ὄμα ἐπύθου σὺ γε, ἢ τίς καλοῖτο.
 ΛΥΚ. οὐδαμῶς, ἢ τῶτο μόνον, τῆς Ἰωνίας
 ἔστι. τῆς θεᾶς γὰρ τίς ἀπιδῶν ἐς τὸν πλη-
 σίον, ἐπεὶ πρῆλθε, τοιαῦτα μὲν τοι, ἔφη, τὰ
 Σμυρναῖα κάλλη· ἔ θαυμαστὸν ὅσῳ ἔν, εἰ ἢ
 καλλίστη τῆς Ἰωνικῶν πόλεων, πλὴν καλλίστην
 γυναικα ἠώεσκεν. ἐδόκει δὲ μοι Σμυρναῖος καὶ
 αὐτὸς ὁ λέγων εἶ), οὕτως ἐσεμμιώετο ἐπ'
 αὐτῆ. ΠΟ. ὅσῳ αὐτὸς ἔπι λίθου τῶτο γε ὡς
 ἀληθῶς ἐποίησας, οὐτε ᾧδρα κολουθῆσας,

dam & nouum dicis spectaculum, nimis-
 que violentū, si Luciano quoque stupo-
 rem induxerit muliercula. Hoc equidem
 formosis conspectis iuuenibus facile tibi
 solet accidere, ita vt quispiam citius to-
 tum Sipylum loco dimoueret suo, quàm
 te à formosis queat abstrahere: qui nō so-
 lūm hianti ore illis assistere consueuisti,
 sed lacrymas quoque nō rarò profundere
 tibi moris est, quemadmodū illam perhi-
 bent Tantalii filiam. Veruntamen respō-
 de mihi, quæ illa tandē est Medusa saxifi-
 ca, & vnde generis ortum ducit, vt & nos
 illam videamus? Ne que enim, vt mea est
 opinio, nobis inuidebis spectaculū, neque
 zelotypiæ morbo laborabis, si & nos illa
 conspecta rigore cōcreuerimus. LV. At-
 qui hoc planè tibi cōpertum esse oport-
 tet, quòd si ex sola specula illam intuitus
 fueris, mutū illico ac ipsis statuis immo-
 biliorē te faciet. Et fortasse quod dixi, le-
 ue est prę hoc quod dicturus sum. Vulne-
 re quoque non admodum tempestiuo te
 confauciabit, si coràm ipse illam intueberis.
 At si illa conuersis oculis temet inspe-
 xerit, quæ facultas tibi relinquetur te ab
 illa auellendi? Abducet te alligatū quo-
 cunque collibuerit, quemadmodum la-
 pidem Heracleum ferrum ad se attrahe-
 re perhibēt. POL. Desine verò ὁ Lucia-
 ne prodigiosam quandā & monstrificam
 effingere pulchritudinem. Sed hoc mihi
 expedi, quæ nā illa fuerit mulier. LVC.
 An tu me oratione eius formā immodi-
 cē attollere existimas, qui vereor ne eam
 tibi iam visam, ingenij culpa atque infir-
 mitate nimis ieiunè laudarim? tanto tibi
 eius facies oratione mea amplior videbi-
 tur atque excellentior. Cæterum quæ nā
 sit, mihi non promptum est dicere. Ma-
 gnus circa illam cernebatur cultus, &
 apparatus splendidus. Eunuchorum nu-
 merofo satellitio stipata, multis præter-
 ea aliis & illis teneris puellis comita-
 ta incedebat. In summa, omnia erant
 ampliora, quàm quæ priuatæ fortunæ
 mediocritas sustentare possit. POL. Er-
 go ne nomen quidem inaudisti tu, quæ-
 nam vocaretur? LVC. Ne nomen qui-
 dem teneo, nisi hoc solum, illam esse o-
 riundam ex Ionia. Siquidem spectato-
 rum quispiam, conuersis in proximum o-
 culis quando præteribar, Tales, inquit, Smyrnææ sunt pulchritudines. Nihil autem
 mirandum est si ex Ionicis urbibus pulcherrima, mulierem produxerit pulcher-
 rimum. Visus verò est & ille mihi Smyrnæus esse, qui ista dixerat, adeq̄ insolenter de
 illa iactabat. POL. Proinde hoc reuera vt lapis fecisti, qui neque illam consecutus es,

culis quando præteribar, Tales, inquit, Smyrnææ sunt pulchritudines. Nihil autem
 mirandum est si ex Ionicis urbibus pulcherrima, mulierem produxerit pulcher-
 rimum. Visus verò est & ille mihi Smyrnæus esse, qui ista dixerat, adeq̄ insolenter de
 illa iactabat. POL. Proinde hoc reuera vt lapis fecisti, qui neque illam consecutus es,

neque Smyrñæum illum quæ fuerit in-
 terrogaris. Atqui saltem speciem, quoad
 eius fieri potest, oratione mihi adombra-
 to, si queam fortasse ista ratione illam co-
 gnoscere. LVC. Vide quãtam rem à me
 exigas. Neque enim tanta præstò est fa-
 cultas orationibus, præcipuè verò meis,
 adeò admirandam imaginem in lucem
 producendi, ad quam delineandam vix
 Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius suffi-
 cerent, aut si quis fuit vsquam Phidias, aut
 Alcámenes. Ego verò artis imbecillitate
 non mediocriter læsum deformabo archetypum.
 POL. Age tamen, effare ob-
 secro quali fuerit vultu prædita. Neque
 enim periculosa erit audacia, si familia-
 ri tuo ostenderis imaginem, quibus linea-
 mentis adumbrata fuerit. LVC. Atenim
 longè tutius ipse mihi facturum videor, si
 quos præcorum illorum artificum ad præ-
 sens opus absoluendum adsciuero, ut mu-
 lieris formam mihi depingant. POL.
 Quorsum ista dicis? Aut quoniam pacto
 illi tibi adsciti venient, qui tot retro secu-
 lis fato functi sunt? LVC. Perfacile, dum-
 modo te mihi non pigeat ad quæsitam re-
 spondere. POL. Roga quæcunque fert
 animus. LVC. Nunquam Polystrate ad
 Cnidios peregrè profectus es. POL. Imò
 maximè LVC. Proinde ante omnia Venerè
 quoque illorum vidisti? POL. Sanè
 per Iouè, Praxitelis monumentum pulcher-
 rimum. LVC. Sed nunquid etiam fabu-
 lam memorantibus de illa incolis inaudi-
 sti, quomodo vnus aliquis eius imaginis
 infando amore correptus fuerit, tum
 quemadmodum latenter in templo de-
 relictus, noctu cum imagine, quantum
 fieri potuit, rem habuerit? Sed hæc alio
 tempore inquirito, quippe hæc (vt ais)
 tibi planè visa est. Age verò & hoc mihi
 responde, nunquid etiam illam Athe-
 nis quæ in hortis est, videlicet Alcamen-
 is, conspexisti? POL. Sanè omnium
 inertissimus, ô Luciane, meritò censèn-
 dus essem, si pulcherrimum Alcamenis
 figmentum negligenter contempsissem.
 LVC. Illud quidem Polystrate te non
 interrogabo, num sæpe in arcem con-
 scenderis, ac Calamidis Sofandram spe-
 ctaris. POL. Et hanc vidi sæpenumero.
 LVC. Iam & ista abundè sufficiunt. At
 ex operibus Phidiæ quòdnam maximè
 collaudasti? POL. Quòdnam aliud, quàm
 illam Lemniam, quam hoc quoque ti-
 tulo nobilitare non dubitauit Phidias?
 Insuper illam quoque Amazonem, quæ hastæ in-
 nititur. LVC. Pulcherrima sunt ista,

οὐτε τὸν Σμυρναῖον ἐκφύον ἐρέμειος, ὅς τις
 ἴω· καὶ ὅ εἶδος ὡς οἶόν τε ὑποδέξον τὰ
 λόγῳ, τάχα γὰρ οὕτω γνωρίσασμι. ΛΥ.
 ὄρεται ἡλίκον τῆτο ἤτησας; οὐκ ἔστι λόγων δύ-
 ναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανί-
 σαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἡμῶν μὴ-
 λισ δὲ ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Περρῆσιος,
 ἢ Ἰκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φιδίας, ἢ Ἀλκαμέ-
 νης. ἐγὼ δὲ, λυμανοῦμαι ὅτι ἀρχέτυπον ἀ-
 θενεῖα τῆς τέχνης. ΠΟΛ. ὁμοίως, ὦ Λυκί-
 νε, ποῖά τις ἴω πῶν ὄψιν; οὐ γὰρ ἔπιτοφαλῆς
 ὅτι ἄλμημα, εἰ φίλα ἀνδρὶ ἔπιδείξαις πῶν
 εἰκόνα, ὅπως δὲ τῆς γραμμῆς ἔχη. ΛΥΚ.
 καὶ μὴν ἀσφαλῆτερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι
 δοκῶ, τῶν παλαιῶν τίνας ἐκείνων τεχνιτῶν
 ὡς ἀνακαλέσας ἔπιτο ἔργον, ὡς ἀναπλά-
 σθῆναι μοι πῶν γνωρίσασμι. ΠΟΛ. πῶς τῆτο
 φῆς; ἢ πῶς αὐτὸ ἀφίκοιντό σοι πρὸς ἑσούτων
 ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων; ΛΥΚ. ῥαδίως, ἴω ὡς
 σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαι τί μοι. ΠΟΛ.
 ἐρώτα μόνον. ΛΥΚ. ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ
 Πολύστρατε, τῆ Κνιδίων; ΠΟΛ. ἔμ-
 λα. ΛΥΚ. ὀκνοῦ καὶ πῶν Ἀφροδίτῳ
 εἶδες πῶν τῶν αὐτῶν; ΠΟΛ. νῆ Δία, τῶν
 Πραξιτέλους ποιητῶν ὅτι κάλλιστον. ΛΥΚ.
 ἀλλὰ καὶ τῶν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἢ κοῦσας, οἱ ὅτι
 χεῖροι πῶν αὐτῆς, ὡς ἐραδίη τις τῆ ἀγά-
 ματος, καὶ ῥατῶν ὑπολάφθεις ἐν ἱερῶ, συ-
 γήροιο, ὡς διωατῶν ἀγάματι; τῆτο μὲν σοι
 ἄλλως ἰσπορεύσῃ. σὺ δὲ (ταῦτα γὰρ, ὡς φῆς,
 εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τὸδε ἀποκρίναί, εἰ καὶ πῶν
 ἐν κήποις Ἀθηνῶν, πῶν Ἀλκαμένους ἐώ-
 ρατος. ΠΟΛ. ἢ πῶν τῶν γὰρ, ὦ Λυκίνε,
 ὁ ῥαθυμότατος ἴω, εἰ ὅτι κάλλιστον τῶν Ἀλκα-
 μένους πλασμῶν πρὸς φῆδον. ΛΥΚ. ἐκφύο
 μὲν γὰρ, ὦ Πολύστρατε, ὅτι ἄξερήσομαι σε, εἰ
 πολλάκις ἐς πῶν ἀκρόπολιν ἀνελθῶν, ἔπιτο
 Καλαμίδος Σωστράτου τελέσασσι. ΠΟΛ.
 εἶδον καὶ κείνῳ πολλάκις. ΛΥΚ. ἀλλὰ καὶ
 ταῦτα μὲν, ἰκανῶς, τῶν δὲ Φιδίου ἔργων τί
 μάλιστα ἐπῆνεσας; ΠΟΛ. τί δὲ ἄλλο, ἢ
 πῶν Ἀημνίας, ἢ καὶ ὅτι γὰρ πῶν ὄμα ὁ
 Φιδίας ἠξίωσε; ἔ, νῆ Δία, πῶν Ἀμαζόνια, πῶν
 ἐπὶ φῆδον μὲν τὰ δοξαπῶν. ΛΥ. τὰ κολήσασσι,
 ὦ ἐπαίρει,

ὦ ἑταῖρε, ὡςτε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεή-
 ση. φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἡδὴ τούτων, ὡς οἶόν
 τε σεωαρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ὅπτι δείξω,
 ὃ ἐξ αἰρέτων πρὸ ἐκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ.
 καὶ τίνα αὖ ἔσπον τούτῃ γήοιο; ΛΥΚ. οὐ
 χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ ὃ ἀπὸ τῆς δε
 πῶ δαδόντες τὰς εἰκόνας τὰς λόγῳ, ὅπτι πρὸ
 ψαμίδι αὐτῶν μετὰ κοσμήσιν, καὶ σεωπιθῆναι,
 καὶ ἀρμόζῃν, ὡς ἀπὸ ὀρθομέτατα διώματι,
 φυλάτῃν ἅμα ὃ συμμιγῆς ἐκείνο, καὶ ποι-
 κίλον. ΠΟΛ. ὦ λέγεις. καὶ δὴ πῶ δαδω-
 τῶν, δεκνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι ἔχρη-
 σεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν πινά B
 σεωθεῖς, ὅτι ἀπάδδουσαν ἀπογράφει. ΛΥ.
 καὶ μὲν ἡδὴ σοι ὄρα ἡ πρὸ ἐξ ἡγεμονίῳ
 πινά εἰκόνα, ἣδε σεωαρμόζων, τῆς ἐκ Κνί-
 δου ἡκούσης μόνον πινά κεφαλῶν λαβῶν οὐ-
 δὲν γὰρ τῆς ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος,
 δεήσεται. τὰ μὲν ἀμφὶ πινά κόμην, καὶ μέ-
 τωπον, ὀφρύων τε ὃ ἀγλαμμον, ἐάσθαι ἔχθαι,
 ὡς τὸ ὀφθαλμοῦ δὲ ὄψιν ἀμα τὰ φαεινῶ, καὶ κεχα-
 ρισμένῳ, καὶ τῶν ἀφ' αὐτῶν καὶ ὃ Πρα-
 ξιτέλῃ δοκοῦν τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς C
 ὕψους αἰτωπῶ, πρὸ Ἀλκαλδμοῦς, καὶ τῆς
 ἐκ κήποις λήψεται. καὶ πρὸ ἐπὶ, χροῶν ἀ-
 κρε, καὶ καρπῶν ὃ ὀρθομέτων, καὶ δακτύ-
 λων ὃ ὀρθομέτων, ἐς λεωπὸν ἀπολήγον, πα-
 ρὰ τῆς ἐκ κήποις καὶ τῶν πινά δὲ τῆς πινά-
 τῶς πρὸ πινά πρὸ πινά, καὶ πρὸ πινά ὃ
 ἀπαλόν, καὶ ῥίνα συμμέτρῳ, ἢ Λημνία πα-
 ριέξαι, καὶ Φιδίας ἐπὶ. καὶ ἑσώματι ἀρμόζῳ
 ὃ αὐτῶν, ἔστω αὐτῶν πρὸ τῆς Ἀμαζονος.
 λαβῶν. ἢ Σωσάνδρα δὲ, ἔστω Κάλαις, αἰ-
 δοῖ κροσμήσοισιν αὐτῶν. καὶ ὃ μείδαι μα, λε-
 πτόν καὶ λεληθός, ὡς τὸ ἐκείνης ἔσται. καὶ
 ὃ ὀρθομέτων δὲ, καὶ κόσμον τῆς ἀναβολῆς, πα-
 ρὰ τῆς Σωσάνδρας. πινά ὅτι ἀκάλυπτος
 αὐτῆ ἔσται πινά κεφαλῶν. τῆς ἡλικίας δὲ ὃ
 μέτρῳ, ἡλικίον δὲ γήοιο, καὶ πινά ἐκ Κνίδου
 ἐκείνῳ μάλισα. καὶ γὰρ ἔστω καὶ τῶν
 Πραξιτέλῃ μεμετρήσθαι. τί σοι, ὦ Πολύ-
 στρατε, δοκεῖ, καλῆ γήοιο ἢ εἰκῶν, καὶ μά-
 λισα ἐπειδὴ ἐς ὃ ἀκριβέστατον ἀπολελεσθῆ;

A ὦ amice: itaque aliis non amplius egebis
 artificibus. Age verò iam ex omnibus
 his, quoad eius fieri poterit, vnicam ima-
 ginem compositam tibi ostensurus sum;
 ab vnaquaque præcipuum specimen ha-
 bentem. P O L. Et quo pacto hoc fieri
 potest? L V C. Haud difficili, ὦ Poly-
 strate, si nunc in præsens traditis oratio-
 ni imaginibus, illi permiserimus exornâ-
 di copiam, tum componendi & coaptan-
 di facultatem, quantum fieri poterit lu-
 culentissimè, eâdem opera tēperaturam
 obseruanti, & iucundam varietatem.
 P O L. Rectè dicis: proinde assumptis
 illis demonstrat. Perlibenter verò vide-
 re gestio quânam illis vsura sit, aut quo-
 modo ex iis omnibus vnam compositam,
 nec vlla in parte discrepantem absolu-
 ra sit. L V C. Atqui iam tibi videndi fa-
 cultas præstabit nascentem imaginem,
 ita componens: Veneris è Cnido addu-
 ctæ si tantùm caput sumpserit, reliquis
 nudi corporis partibus opus nō habebit.
 Porro quod ad comam & vultum atti-
 net, ac decentem superciliorum ambi-
 tum, illi habendum concedes quemad-
 modum à Praxitele absoluta est. Quin-
 etiam oculorum mobilem agilitatem a-
 mabili hilaritate & gratia temperatam
 retinebit, sicut visum est Praxiteli. Cæte-
 rum vbera, & quæcunque vultus sunt
 partes priores, ab Alcamenis Venere
 quæ in hortis sita est, mutuo accipiet. Ad
 hæc manus teretes, earundemque con-
 cinnam iuncturam, digitorumque tenel-
 lorum ductū non difficilem, in extremis
 in orbiculatam exilitatem desinentium,
 ab ea quæ in hortis est, & illa vtenda re-
 cipiet. At verò totius faciei descrip-
 tionem & lineamenta, genarumque tene-
 ram mollitiem, & nasum intra rectū mo-
 dum cohibitum, præstabit Lemnia &
 Phidias. Idem quoque dabit oris cōfor-
 mem compositionem: ceruicem verò la-
 steam sumet ab Amazonc. Porro autem
 Sofandra & Calamis eandem ornabunt
 verecundia. Rifu præterea tenui fallen-
 te intuentis oculos, animi orisque hilari-
 tatem ostendet, qualis & illius esse solet.
 Vestitus frugalem munditiem à Sofan-
 dra concessam habebit, præterquam
 quòd illa nudo & aperto erit capite. Æ-
 tatis autem mensura, quantacunque illi
 fuerit, iuxta Cnidiorum Venerem me-
 tienda est. Etenim & hanc Praxitelem

diligenter emensum esse video. Ecquid tibi videtur Polystrate? Eritne ima-
 go satis ornata & elegans, & maximè posteaquam exactissimè absoluta fuerit?

DDd

POL. Adhuc, ô generosissime, nonnulla formosioris pars in excolenda imagine tibi intermissa est, aded omnes exornandi rationes in vnum contulisti. LVC. Illud enimvero amice quod dixisti, maximum est, nisi tuo iudicio minimum momenti ad summam formæ præstantiam colores addere posse videantur, & cuius in quaque corporis parte maximè ratio habenda est, decorum: vt exactè, vt perfectè nigra sint, quæcunque nigra: & alba, quæcunque alba esse conuenit: vtque apto decentique rubore florescât omnia. Ac iam de his periclitamur, cùm adhuc quod maximum est, desideramus. Vnde ergo eius rei copiam nobis parabimus aut accersimus, videlicet pictores, cum primis verò illos, quos hoc artificio præ cæteris longè præcelluisse cognouimus, vt colores nobis aptè commixtos temperēt, eosdè que pro decoro luculentè & artificiosè accommodent? Sanè verò accersatur Polygnotus, & Euphranor ille, atque etiam Apelles, Aëtione vnà comitante. Illi diuiso inter se opere, Euphranor comam pinget, qualem Iunonis depinxit. At Polygnotus superciliorum decoram distantiam, & malarum decetem rubedinem, cuiusmodi Cassandriā apud Delphos fecit in cōuenticulis, exprimat. Amictum verò ille quoque præparet, quàm poterit tenuissime elaboratum, vt quæcunque par est corpori decenter applicet, multa verò ventis diffundenda relinquat. Porro reliquum corpus ipse Apelles absoluat, secundùm Pacatæ simulacrum, ita tamen, ne nimium addat albedinis, sed planè temperanter rubescat. Labia autem non sint alia atque Rhoxanæ Aëtion addidit. Quin potius præstantissimum inter omnes pictores Homerū, Euphranore & Apelle posthabito, in partem operis suscipimus? Siquidem cuiusmodi ille colorem Menelai adiecit femoribus, ebori purpureo ostro infecto assimilatis, tali vniuersum corpus colore nitent. Cæterum ille ipse pingat & oculos, bouinis, hoc est, pulchris & nitentibus, oculis præditam exprimens. In partē laboris veniat illi opē ferēs & poëta ille Thebanus, vt venustate sua exornet palpebras, Homerus quoque illam risus amantem & studiosam faciat, & cādidas humeris, atque lacertis decoram, & roseos habentem digitos. In summa, totā aureæ Veneris formositati longè iustius illam compareret, quàm Brisei filiam. Hæc inquam fectores atque pictores & poëta elaborabunt.

ΠΟΛΥ. ἔτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, κατὰ λέγει πᾶς τι κάλλος ἔξω τῆ ἀγάλας, οὕτω πρῶτα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς. ΛΥΚΙΝΟΣ. τῆτο μικρότατον, ὦ φιλότις, εἰ μὴ σοι δοξῆ ὀλίγα παρὲς θύμωφίαν σωτελεῖν, χροῖα, καὶ τὸ ἐκάστῳ ὑπέπον ὡς μέλανα μὲν εἶ) ἀκριβοῦς, ὅποσα μέλανα· λευκὰ δὲ, ὅσα τοιαῦτα χρῆ· καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπὶ πρῶτον· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνώδῃ τῆ μεγίστου ἔτι ἡμῖν παρὰ δεῖν. πῶθεν οὖν καὶ ταῦτα ποιησάμεθα αὐτῶν, ἢ ὡς καλέσασθαι δηλαδὴ τοὺς γραφεῖς, ἔμάλιστα ὅποσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγγύοντο κρεσσασθαι τὰ χρώματα, καὶ ἄκαρον ποιῆσθαι πλὴν ὑπεβολῆν αὐτῶν; καὶ δὴ ὡς καλέσασθαι Πολύγνωτος, καὶ Εὐφρανὸρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Αἰτίων οὗτοι δὲ διολόμοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφρανὸρ, χροσάτω πλὴν κόμην, οἷον τῆς Ηραὸς ἐγραψαν ὁ Πολύγνωτος δὲ, ὀφρύων τὸ ὑπερεπέες, καὶ πρῶτον τὸ σφαιροῦς, οἷον πλὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσση ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτῶν ποιησάτω, ἐς τὸ λεωτότατον ὄξειρασι μὲν, ὡς σινεσάλας μὲν ὅσα χρῆ, διωμεμῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὁ Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ πλὴν Πακίτιω· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἔναμνον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ, οἷα Ρωξάνης, ὁ Αἰτίων ποιησάτω· μάλιστα δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφῶν Ὀμηρον, παρὸντος Εὐφρανῶρος, καὶ Ἀπελλοῦ, δεδῆμεθα. οἷ γὰρ τι τοῖς Μενελάου μερῶς τὸ χροῖμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰχάσας ἡρέμα πεφοινυμένω, τοῖονδε ἔστω τὸ πρῶτον ὁ δὲ αὐτὸς οὗτῶν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γραψάτω, βοῶπιν πῆνα ποιήσας αὐτῶν. σινεπιλήψεται τῆ ἔργου αὐτῶν καὶ ὁ Θεόδοτος ποιητής, ὡς τὸ βλέφαρον ὄξειρασθαι· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὀμηρος ποιήσῃ, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδόδακτυλον, καὶ ὅλως, τῆ χροσῆ Ἀφροδίτη εἰχάσῃ πολὺ διαχρότερον ἢ τῆ τῆ Βεισῆος. ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν, καὶ γραφῶν, καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται.

ὁ δὲ πᾶσιν ἐπιδυῖ, ἑὺτοῖς ἢ χάρεις· μάλλον δὲ ὁ πᾶσα ἄμα, ὅποσιν χάρειτες, καὶ ὅποσιν ἔρωτες ὡς εἰς ἑρδύοντες, τίς αὖ μίμησάς δύναιτο; ΠΟΛ. θεασέσθον τι χεῖμα, ὦ Λυκίνε, Φῆς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷον τι τῆς εἰς ἔρανον ἄλλοιο. τίς ἵσως ἄσους εἶδες αὐτήν; ΛΥΚ. βιβλίον ἐν ταῖν χερσίν εἶχεν, ἐς δύο σκυφλημυδόν· καὶ ἐπέκει δὲ μύθοι ἀναγνώσκουσα αὐτῆ· ὅς ἴδῃ ἀεγνώκεναί· μετὰ δὲ παρῶσα, διελέγετο τῆς παρομῆρτωτων πινί, ὅς οἷσ' ὅ, π' ἔ γδ ἐς ἐπήχρον ἐφθέρησε· πλὴν μείδρασασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόντας δὲξέφηνε· πῶς αὖ εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν, λυκοῖς, ὅπως δὲ, συμμέτρως, καὶ παρὸς ἀλλήλους σκυφλημυδόν; εἴπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῆς εἰληνοτάτων, καὶ ἰσομετῶν μῆγαριτῆς, ἔτις ὅτι στήρι ἐπεφύκεσθον· ἐκοσμοῦτο δὲ μάλα τὰ τῆ χαλέων ἐρυθήματι. ὡς φαίνοντο γυνῶ ἀπὸ δὴ τῶ Ομήρου ἐλέφαντι τὰ παρῶ ὅμοιοι, ἔχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῆς, οἱ δὲ παρῶ ἄρτες, ἢ διεσηκῆτες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τίς πῶτων ἰσοπμία, καὶ ὁμοχρῶσι, καὶ μέγεθος ἐν, ἔ παρῶ ἄρτες ὁμοῖως, καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα, καὶ θέαμα, πᾶσθον πλὴν ἀδραπίνων δὲ μορφίαι ὡς πεπαικός. ΠΟΛ. ἔχ ἀπρέμας. σκυφίμη γδ ἴδῃ ἄφως πῶτων ὡς πια καὶ λέγας τὴν γυνῶνα, ἑὺτοῖς τε ἀπὸ ἰσῶσις, καὶ τῆ παρῶ: καὶ βινούχοις δὲ πινας ἐπεσθαι αὐτῆ ἔφην, ἢ Δία, καὶ γραπῶτας πινάς. πλὴν βασιλῆς σκυφῶσαν, ὡς μακάρει, πλὴν ἀοίδιμον τῶ πλὴν λέγας. ΛΥΚ. τί δὲ ἔστιν αὐτῆ τῶ ὄμα; ΠΟΛ. πῶτων καὶ τῶ γλαφύρον, ὦ Λυκίνε, καὶ ἔφασθον, ὁμῶν μος γὰρ ἔστι τῆ τῶ Αβραδάτου ἐκείνη τῆ καλῆ, οἷα πολλὰ ἀκρίσας Ξενοφῶντος ἐπαινεῖν πινὰ σῶφρονα, καὶ καλῶ γυνῶνα; ΛΥ. ἢ, Δία, καὶ ὡς παρῶ ὄραν αὐτήν, ἔτω δὲ θέαμα, ὅποσθον κατ' ἐκείνῳ που ἀναγνώσκων γυνῶμα, καὶ μνοῖσθαι καὶ ἀκούω λεγούσας αὐτῆς, ἀπεποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὡς πλὴν τὸν ἀδρα, καὶ οἷα ὡς ὡς παρῶ πινὰ αὐτὸν ὅτι τῆ μάχην.

A Quòd autem per omnia amabili quadam elegantia niteat, hoc Gratia erit officium, aut potius omnium quotquot vsquam sunt Gratia atque Cupidines chorum ducentes. Quis talem imitatione assequi possit imaginem? P O L. Diuinum quoddam opus producis ô Luciane, & profectò ab ipso Ioue demissum cœlitus, & cuiusmodi apud superos absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam facientem vidisti? L V C. Codicillos habebat in manibus, duabus partibus complicatos: videbaturque alteram iam perlegisse, alteram verò etiamdù legendo perlustrare. Porro autem inter progrediendum nescio quæ verba cum quadam ex pedisequis faciebat: neque enim tam clarè vt exaudiri posset, loquebatur: verûtamen tenuiter ridendo, ô Polystrate, dentes ostēdebat, Dij boni, quâ albos, quàm mediocres, quàm aptè inter se cōstitutos! Sicubi segmentum aut monile vidisti pulcherrimū nitidissimis & æquali magnitudine pollentibus margaritis cōfectum, tam concinna decentique serie erant enati. Plurimum verò decoris & ornatus illis accedebat ex labiis perpulchrè rubentibus. Elucebant itaque ipsi Homericò ebori recenter secto similes. Neque verò alij alios deformi latitudine excedebant, aut alij cæteris altiùs eminebant, aut præcedendo extabant, cuiusmodi in multis est cernere, sed erat vna omnibus æqualitas, idèmq; color, & magnitudo eadem, eadem serie connexis. In summa, magnæ admirationis spectaculum de se præbebat, omnem humanæ formositatis venustatem exuperans. P O L. Quiesce parûper. Iam enim planè intelligo quam tu mulierem dicas: his omnibus quæ dixisti, atque adè ex ipsa patria coniecturam facienti mihi cognita est, tum quòd eunuchos quoque illam comitâtes esse confirmasti, & per Iouem etiam milites. Regis vxorem ô beate, illam videlicet multis nominibus memorabilem tu memoras. L V C. Et quod illi nomen est? P O L. Planè & illud nimis dulce & delicatū ô Luciane, & omnibus modis amabile. Etenim cognominis est formosæ illi Abradata cōiugi. Haud dubiè enim nouisti, sæpenumero audito Xenophôte modestam quampiã & formosam admodum mulierē collaudante. L V C. Sanè per Iouem quasi illam oculis coràm intuerer, ita animo affectus sum quotiescunque eum Xenophontis locum perlego: ac tantum non illam loquentem audio, dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum maritū armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam emanans.

*Pantheon
scilicet. Vi-
de lib. 6. C.
7. padio
Cyri.*

P O L. Atqui tu, ô optime, illâ tanquam A fulgur prætercurrens saltem semel conspexisti: videris que facilia & prompta illa, nimirum corpus & formam, illustrare laudibus: cæterùm dotes animi quibus prædita est, intuentium oculis non sunt obuiæ: neque compertum habes quanto præcellat ista pulchritudine qua mens illius exornata est, quæque corporis forma longè præstantior, deabusque cõformior esse solet. At ego, qui & familiaritate illi iunctus sum, & sæpe in colloquium veni, nimirum conterraneus illi existens, planè earum rerum certus sum. Quippe, quod nec tibi obscurum esse opinor, mihi moris est morum suauitatem, humani- B tatem, animi magnitudinem, modestiam & pudicitiam formositati antepone- re. Digna enim sunt quæ modis omnibus corporis dotibus anteferantur: quoniam planè absurdum foret, atque factu ridiculum, si quis vestitus cultû atque mun- ditiem præ corpore admiraretur. Porro autem ea mihi demû omnibus numeris absoluta pulchritudo esse videtur, quoties in idem concurrunt anima exulta virtutibus, & corpus amabili forma exornatû. Omnino enim non paucastibi com- monstrare possum corporis equidem & formæ elegãtia visendas, & scitulas, & ni- tidas, cæterùm formæ præstantiam mo- rum fœditate deturpantes, ad eò vt id quod solum in tam specioso corpore lau- dādum fuerat, ferè emoriatur atque flac- cescat, reprehensionis & turpitudini ob- noxium, ac planè præter dignitatem, he- ræ tam prauæ, vitiosæ nimirum animæ, conuersans. Et sanè tales templis Ægy- ptiiis iudicio meo videntur esse persimi- les. Illic enim ipsum quidem delubrum forinsecus pulcherrimum est, simul at- que maximum, sumptuosus lapidibus ex- structum atque compositum: cæterùm si intus Deum requisieris, aut simiam in- uenies, aut ciconiam, aut hircum, aut fe- lem. Eius generis mulieres non parum multas passim est cernere. Proinde cor- poris nitor & venustas non sufficit, nisi veris & iustis ornamentis decorata & ex- culta sit. Non autem dico vt vestimentis purpureis & aureis, aut gemmeis monili- bus exornata sit, sed iis quæ prædixi, nempe morum elegancia, virtute, temperãtia, æquitate, humanitate, ac aliis, quocũque tandem sine comprehenduntur. LV. Proin- de ô Polystrate sermonem pensabis ipsa mensura (quod aiunt) aut etiam cumulatius (potes enim) ac quandã animi imaginem adumbratam nobis ostēdes, ne tãtũ ex di- midio illâ admiremur. P O L. Durã & difficilem mihi iniungis prouinciam ô amice:

Pulchri- tudo abso- luta.

Ægyptio- rum tem- plaridicu- la.

Π Ο Λ Υ. ἄλλ', ὦ ἀριστε, σὺ μὲν ὡς ὅτι πι- να ἀγραπὴν ὡδραμοῦσαν ἀπαλῆ εἶδες αὐτὴν, καὶ εἰχας τὰ περὶ ἧς ταῦτα, λέ- γω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαμειβν. τῷ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀτάκτος εἶ; ὅσπερ οἶ- δα ὅσον τὸ κάλλος ἐκείνῳ ἔστιν αὐτῆς, μα- κροῦ πινὶ ἀμεινον, καὶ θεοφδέτερον τῆ σῶμα- τος. ἐγὼ δὲ, σεωθήσης γὰρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινωνήσα πολλὰκις, ὁμοειδῆς ὢν, καὶ γὰρ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμερον καὶ φιλοδύ- δεσπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύ- νην, καὶ παιδείαν, περὶ τῆ κάλλους ἐπαμ- B νωῖ ἀξία γὰρ περὶ κεκρίσθαι ταῦτα τῆ σῶ- ματος: ἐπεὶ ἄλλοθεν αὐτὸ εἶναι, καὶ γελῶν, ὡς- ὅτι εἴ τις τὴν ἐσθῆτα περὶ τῆ σῶματος θαυ- μάσει. τὸ δὲ ἐπιτελὲς κάλλος, οἶμα, τῆ τὸ ἔστιν, ὁπόθεν ἐς τὸ αὐτὸ σεωδράμη ψυχῆς ἄρετῆ, καὶ δύμορφία σώματος. ἀμέλει πολ- λὰς ἀνὸ σοι δείξαμι, μορφῆς μὲν δὲ ἡκούσας, τῆ δὲ ἄλλα ἀιχμωούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φηγεξαρμόων, ἀποθανῆν αὐτὸ, ἔ ἀ- πομῆραίνεσθαι, ἐλεγχόμενον τε, ἔ ἀιχμω- νοῦν, καὶ πρὸ ἀξία σεωὸν, πονηρῶ πινὶ δε- C σποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ αἱ τοιαῦται, ὁμοιαί μοι διχοῦσι τοῖς Αἰγυπθίοις ἱεροῖς: καὶ καὶ γὰρ, αὐ- τὸς μὲν ὁ νεὼς, καλλιστός τε, καὶ μέγιστος, λί- θοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυ- σῶ, καὶ χρυσοῦς διωθισμένος: ἐνδον δὲ, ἡ ζήτησ τὸν θεὸν, ἡ πειθικός ἔστιν, ἡ ἱεῖς, ἡ τρά- γος, ἡ ἀλουρος. τοιαῦτα πολλὰς ἰδεῖν ἐνε- σιν. οὐ τοῖνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἡ μὴ κε- κόσμηται τοῖς διαχοῖς κοσμήμασι. λέγω δὲ ὅσα ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, ἔ ὄρμοις, ἄλλ' οἷς περὶ εἰπον ἐκείνοις, ἄρετῆ, ἔ σωφροσύνη, ἔ ἔπεικεία, ἔ φιλανθρωπία, ἔ τοῖς ἄλ- λοις, ὁπόσοις ταῦτα ὄρεσ ἔστιν. ΛΥΚΙΝ. ὀδοκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῶνον ἀντὶ μῦ- θου ἀμειψαί αὐτῶ τὰ μέτρα, φασίν, ἡ ἔ λῶνιον, δυνάσασαι γὰρ, καὶ πῖνα εἰχῆνα χρυ- σῶ μῆμος τῆς ψυχῆς, ἔπειδὴ ἔξον, ὡς μὴ ἔξ ἡμισίας θαυμάζοιμι αὐτὴν. Π Ο Λ. οὐ μικρόν, ὦ ἔταρε, τὸ ἀγώνισμα περὶ στατήρης

ὅμοιον ὅ πᾶσι παρρησιάζεσθαι ἐπιμένει, ἅ
 καὶ τὰ ἀδηλα ἐμφανίσαι τὰ λόγων. καὶ μοι
 δοκῶ συσχερῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι παρῶς
 πλὴν εἰκόνα, ἢ πλασῶν, ὅσπερ γραφῶν μῶ-
 νων, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς παρῶς τοῖς ἐκεί-
 νων χαμόνας ἀπελθῆναι ὁ ἀγαλλμα, ἔδῃξαι
 καὶ πλὴν ἑρχάται πλαστικὴν κατεσκευασμέ-
 νον. καὶ δὴ πεποιήσω. αὐδῆεσθαι μὲν ὁ παρῶ-
 τον, καὶ λίγη, καὶ ὁ, γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς
 γλώττης, ὡς αὐτῆς μᾶλλον ἢ ὡς τῆ Πυ-
 λίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὀμηρος αὖ εἴρηκε.
 πᾶς δὲ ὁ τόνος τῆ φρέγγματος, οἷος ἀπαλώ-
 πατος, οὔτε βαρῆς, ὡς εἰς ὁ ἀνδρῶν ἠρμόαξ, B
 οὔτε πᾶν λεπτῆς, ὡς ἡλυτὰ τὸς τε εἶ), καὶ
 κομῆν ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος ἡμοῖτ' αὐ παρῶ
 μῆπω ἠδ' ἀσκησι, ἠδὲ, καὶ παρῶν, καὶ
 παρῶς παρῶν ἠδ' ἀσκησι ἐς πλὴν ἀκρῶν, ὡς καὶ
 παυσανδρῆς, ἐναυλὸν εἶ) πλὴν βολῶν, καὶ π
 λείψανον ἐνδρατεῖβν, καὶ παρῶν ἐνδρατεῖβν
 ὡπα, καὶ παρῶν ἠδ' ἀσκησι παρῶν ἐνδρατεῖβν πλὴν
 ἀκρῶν, καὶ ἡρῆ τῆς λόγων μελιχρᾶ ἀπῆα,
 καὶ πειρῶν μετὰ ὅτι τῆς ψυχῆς ἀπολιμπά-
 νουσθαι. ὁπότερ δὲ καὶ ὁ καλὸν ἐκείνο ἀδῆ,
 καὶ μάλιστα παρῶς πλὴν κητῶν, τότε δὴ τῆ C
 ποτε, ὡρα μὲν σιωπῶν ταῦτα ἀκρῶν, καὶ
 τέτιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἀμυσα γὰρ ὡς παρῶς
 ἐκείνῳ ἀπῆτα. καὶ πλὴν Πανδῆονος εἴπης,
 ἰδιώπης καὶ κείνη, καὶ ἀτεχνος, εἶ καὶ πολυη-
 χία πλὴν φωνῶν ἀφῆσιν. Ὀρφῆς δὲ, καὶ Ἀμ-
 φίων, οἷος ἐπαγωγῶτατοι ἐγῶντο τῆς ἀ-
 κροατῆς, ὡς καὶ τὰ ἀψυχα ὅτι καλέσασθαι
 παρῶς ὁ μέλος, αὐτὸ αὐ, οἷμα, εἶ γε ἠκου-
 σθαι, καὶ παρῶν δὲ τῆς κητῶν, παρῶν
 σῆκεσθαι σιωπῆ, ἀκροῶμενοι. ὁ γὰρ τῆς τε
 ἀρῶν ὁ ἀκρῶν ἀκροῶμενοι ἀκροῶμενοι, ὡς D
 μὴ παρῶν πῆ τῆς ῥυθμῶν, ἀλλ' ἀ-
 κρῶ τῆ ἀρῶν, καὶ γέσθαι ἀκροῶμενοι
 ὁ ἄσμα, καὶ σιωπῶν εἶ) πλὴν κητῶν,
 καὶ ὁμοῖον τῆ γλώττῃ ὁ πλῆκτον καὶ
 ὁ διαφῆς τῆς δακτύλων, καὶ ὁ δὲ καμπῆς
 τῆς μελῶν, ποθεν αὐ ταῦτα ὡς ἠρχε τὰ
 Ὀρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τὰ ἀπὸ τὸν Κιθαρῶνα με-
 ταξὺ βυκολοῦν, καὶ κητῶν ὡς ἠρχε τῆς
 ὡς ἠρχε τῆς ἀδύσης αὐτῆς ἀκρῶν,

neque enim perinde facile atque promptum est, ea quæ obscura sunt, oratione retegere, quàm id quod manifestum est omnibus, laude extollere. Videor verò & ipse ad hanc imaginem exprimendam multorum egens esse operæ, nō fictorum saltem & pictorum, sed philosophorum etiam, ut ad illorum canonē & regulam hoc simulacrum rectè absolatur, & in lucem ad antiquam plasticen formatum producat. Sed ad rem accingamur. Sit ergo primùm fandi facultate prædita, ac ^{Vocis suavitatis & sermonis.} dulci voce instructa, ut orationem melle dulciorem de illius fluxisse veriùs quàm de senis illius Pylj concionatoris lingua, Homerus dixisse videatur. Omnis autem verborum & loquelæ tonus, cuiusmodi delicatissimus esse solet, neque nimium graui & aspero tinnitu insonet, quasi ad virilem vocem informatus sit: neque rursus nimium tenui, quasi impensè effœminatus aut fermè fractus sit, sed qualis esse solet pueri nondum pubescentis, dulcis & blandus, comiter & mansuetè in auditum semet inferens, ut etiã illa loqui deficiente, verba audita iucundo murmure tinniant, ac quædam dulcissimæ vocis reliquie aliquantisper perdurent, aurèsque blando susurro circumsonēt. Tum quandam Echo alterna vocis imitatione auditum prorogantem imitetur, mellitissima quædam verborum vestigia, neque non persuasionis plenissima, in animo audientium relinquens. Cæterùm quando voce illa tinnula canere adorta fuerit, præcipuè verò ad citharam, tum verò tempus est ex æquo tacendi & halcyonibus & cicadis & canoris oloribus: aliena enim à Musis hæc sunt omnia, si ad hanc collata fuerint. Et si Pandionis natam dixeris, rudis & inepta est, quanquã vocem multisonam edere soleat. Orpheus autem & Amphion (à quibus maximè motos auditorum animos esse constat, quique sylvas & saxa sequentia cantus dulcedine ad se pertraxerunt) illi, ut ego opinor, si hanc audissent, posthabitæ citharis adstissent auscultantes cum silentio. Quippe omnes harmoniæ rationes accuratissimè obseruare, ut ne quid rhythmus delirer, sed tempestiua decentique elevatione atque depressione modulari ac emensurare concentum, præterea voce per omnia respōdere citharæ, utque plectrum à lingua nō discrepet, aptique digitorum

tactus, & agilis membrorum flexibilitas, vndenam hæc suppetissent huic Thraci, ac illi in Cithærone boues pascenti? Itaque Luciane, si quãdo illam cantantem audieris, DDd iij

non amplius illatam à Gorgonibus monstrificam ullam immutationem patieris, lapis factus ex homine, sed Sirenum modulantium virtutem qualifnam sit cognosces. Ita enim sat scio adductus demulceberis, vt patriz ac familiarium tibi obreptura sit obliuio. Atque etiam auribus cera obstructis, per cerā quoque oppositam penetrabit iucundissimæ vocis modulatio: tantam cantando voluptatē audientibus exhibet. Terpsichores aut Melpomenes aut Calliopes vocem dixeris, infinita & omnifaria aurium animorumque demulcimenta in se complectentem. Vt vno verbo dicam, optarim cum primis talem mihi & tam cōcinnam modulandi rationem auditā, cuiusmodi par est per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Vifa verò est & tibi hæc eadē quam dico: itaque & auditam esse existima. Sed enim exacta & perfecta linguæ eloquentia, ac vocis Ionicæ puritas, tum illa in familiari colloquio extemporalis dicendi facultas atque suauitas, quæ gratiis Atticis vbique conspersa est, & condita, ne admiranda quidem est. Habet enim hoc à maioribus quasi hæreditario iure patrum, neque alia ratione conueniebat illā in hac peregrinatione Atheniensium esse participem. Atqui ne illud quidem admiratione mihi prosequendum videtur, poetice lectionibus illam voluptuosè oblectari & gaudere, eandemque multo iam tempore studiosè in illis versari, quando vnā cum Homero eiusdem vrbs ciuis sit & incola. Vnam equidem Luciane illius iucundæ & amœnæ vocis ac modulationis imaginem expressam esse vides, si quis tenuiter admodum exprimere studuerit. Iam verò & alias non oscitanter considera. Neque enim vnam saltem, sicut tu, ex multis compositam consilium est absoluerē, (nā hoc esset perexile & ieiunum, tum more graphico absolutum, ex tot formis tamque multiplicibus speciebus hinc inde collectam vnam corporis pulchritudinē componere, sibi ipsi discrepantem) sed omnibus animi virtutibus vna imago depingatur, imitata formam archetypi. L V C I A. Diem festum & epulas publicas omnifariam instructas mihi annuncias, ô Polystrate. Videris itaque multo cumulatius mensuram mihi remetiri. Proinde perge admittēdo: nulla enim nunc res est qua perinde mihi possis gratificari. POL. Ergo quoniā omnium honestarum liberaliumque disciplinarum cognitio necessaria esse putatur, maximè verò earum quæ vsu ac meditatione constant, age & illam iam constituemus multifariam quādam, ac multiplici venustate conspicuā, ne qua in parte fingendi artificio te inferiores appareamus.

A ὄκέτι δὲ τῶν Γοργόνων μόνον ἔστι πεποιητῶς, λίθος δὲ ἀνθρώπου γυμνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Σφραγῶν εἶσι, ὁποῖόν τι ἴω. πρῆστηξή γδ, δὲ οἶδ', ὅτι κεκλημηδῶς, πατείδος καὶ οἰκείων ἔπιπλαθῶν καὶ ἰω κηρῶ ἔπιφραξή τὰ ὦτα, καὶ δὲ τῆ κηροῦ ἀφαιδύσειται σοὶ τὸ μέλος. Ἰουδοῖον τι ἀκουσμά ἐστὶ Τερψιχόρης πινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παιδύμα, μυρία τὰ γέληττα, καὶ πηρυπία εἰ ἐαυτῶ ἔχον. ἐνί τε λόγῳ στυελῶν, Φαίλω αἶ, Ἰουδοῖος μοι τῆς ὠδῆς ἀκούει νόμιζε, οἷαν εἰκός ἐστὶ τῶν δὲ ποιούτων χηλῶν, δι' ἐκείνων

P δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσάν. ἐώραχας δὲ καὶ αὐτός, ἰω φημι, ὥστε ἔειπεν ἀκηχθένα νόμιζε. ὁ μὲν γδ ἀκριβῆς τῆτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὀμιλήσασιν τωμίλη, ἔπελὸν Ἰωνικῶν χερῶν ἐρῶσα, ὅσδ' ἐταμμάξιν ἄξιον. πάτειον γδ αὐτῆ, ἔπερθηνικόν, ὅσδ' ἀλλως ἐχρῶ, μετέρῳσάν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀποικίας. ὅσδ' γδ ἐστὶ ἐκείνη ταμμάσασιν αἶ, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρῃ, καὶ τὰ πολλὰ ταύτη ὀμιλή, τῆ Ὀμήρου πολίτις ἔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίνε, καλλιφώνιας αὐτῆ, καὶ ὠδῆς εἰκῶν, ὥς αἶ τις ἐπὶ τῶ ἔλατῳ εἰκάσῃ. σῆπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, οὐ γὰρ μία ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν στυελῆς, ἐπιδῆξασιν διέγνακα, ἦτῳ γὰρ τῆτο, καὶ γραφικῶς στυτελεῶσεν, καὶ ἄλλη ποσαῦτα, καὶ πολυέδες τι ἐκ πολλῶν ἀποτελέσιν αὐτὸ αὐτῶ ἀγαμιλλῶν μῶν, ἀλλ' αἶ πᾶσα τῆς ψυχῆς ἄρεται, καθ' ἐκείνῳ, εἰκῶν μία γεγραφέη ὡσπερ δὲ ἄρχετυπον μεμνημένη. ΛΥ. ἔορτίω, ὦ Πολίστρατε, καὶ πηρυδασία ἐπαγγέλλῃς. ἔοικας δὲ οἷω λαίον ὥς ἀληθῶς ἀποδύσῃ μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρε δὲ οἷω, ὥς οὐκ ἔστιν ὅ, τι αὐτὸ ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χερῶσά μοι. ΠΟ. ὄκουῶ ἐπὶ τῶ πᾶσαν καλῶν παιδείας ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετήσῃ, φέρε καὶ ταύτῳ ἤδη συνησώμεθα, ποιικίλιω μῦθοι, καὶ πολύμορφον, ὥς μηδὲ καὶ τῆτο ἀπολιποῖμθα τῆς σῆς πλαστικῆς.

καὶ δὴ γεγράφω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ
 τῆς Ἐλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὡς ἄρ' ἢ
 Κλυῶ, καὶ ἢ Πολύμνια, καὶ ἢ Καλλιόπη,
 καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τῇ ἐκείνῃ ὀπίσθιον, ἀλλὰ
 πασῶν, καὶ παρῆσι, τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλυ-
 λωνος. ἵπποσα γὰρ ἢ πεποιητὰ μέγιστος ἀφκο-
 σμησάμετες, ὕξεινώχασιν, ἢ συγγραφῆς ἰσο-
 ρήκασιν, ἢ φιλόσοφοι πῆρηνέασιν, πᾶσι τού-
 τος ἢ εἰκῶν κεκοσμησάτω. ὅσα ἄρ' ἢ τῶ ὀπι-
 κευροῦσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δόσσοποιοῖς
 ποῖ Φαρμάκοις ἐς χέρον καὶ βαφῆσα. καὶ
 συγνώμη, εἰ μηδὲν ἐρχέτωπον ὀπίσθιον
 τούτης διωαίμω τῆς γραφῆς. ἢ γὰρ ἔαδ' B
 ὅ, τι τοῖσιν ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρι μνη-
 μονύεται, πλὴν ἀλλὰ εἰ γε δοκεῖ, αἰακεί-
 στω καὶ αὐτῇ ἢ μεμωτῆ γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνε).
 ΛΥΚ. καλλιῆσθαι μὲν, ὡ Πολύστρατε, καὶ πᾶ-
 σαις ταῖς γραμμαῖς ἀπικριβωμῶν. ΠΟ.
 μὲν δὲ τούτων, ἢ τῆς σοφίας καὶ σωέσεως εἰ-
 κῶν γραφῆσα. δεήσθαι δὲ ἡμῖν ἐν τῶ πολλῶν
 τῶν ὀψιθέσθαι, ἐρχέτωπον τῶν πλείων,
 εἰς μὲν καὶ αὐτῶ Ἰωνικοῦ. γραφῆς δὲ, καὶ δη-
 μιουργοῖ αὐτῶ, Αἰγίνης, Σωκράτους ἐπῆρος,
 καὶ αὐτῶ Σωκράτους, μιμηλώτατοι τεχι- C
 τῶν ἀπύτων, ὅσα καὶ μετ' ἔρωτος ἐγραφοῦ.
 τῶν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνῳ Ἀσπασίαν,
 ἢ καὶ ὁ Ολύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτῶ
 σωλῶ, οὐ φάσθαι σωέσεως ὀψιθέσθαι
 παρῆσθαι, ὅποσον ἐμπειρίας παρῆσθαι
 τῶν, καὶ ὄξυτητος ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνῳ παρῆσθαι, τῶ
 παρῆσθαι ὀπί πῶ ἡμετέραν εἰκῶνα μετὰ γὰρ
 μὲν ἀκριβῆ τῇ εἰκῶν. πλὴν ὅσον ἐκείνῳ μὲν
 ἐν μικρῶ πίνακι ἐγγράφω, αὐτῇ δὲ χρ-
 λοσιῆσα ὁ μέγιστος ἐστὶ. ΛΥΚ. πῶς τῶ D
 τοφῆς; ΠΟΛ. ὅτι, ὡ Λυκίε, ὅσα ἰσομε-
 γέθεις εἰ) Φημὶ τὰς εἰκῶνας, ὁμοίας οὔσας·
 οὐ γὰρ ἴση, ὅσα ἐστὶ Ἀσπασίαν ἢ τότε
 πολιτεία, καὶ ἢ παρῆσθαι τῶ Ρωμαίων δύ-
 ναμις. ὡστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἢ αὐτῇ, ἀλ-
 λά τῶ μεγέθει γε ἀμείων αὐτῇ, ὡς αὐτῇ ἐ-
 πὶ πλατυτάτῳ πίνακι καὶ παρῆσθαι
 νη. δόσσοσον δὲ καὶ τῶ τῶ ὀψιθέσθαι,

Et fanè ita pingatur, vt omnia bona com-
 prehensim possideat, quibuscunque He-
 licon affatim atque abundanter affluit:
 nequaquam verò vt Clio aut Polymnia,
 aut etiam vt Calliope, vtque omnes alia,
 quarum vnaquaque vnus tantum rei pe-
 rita excellenter præcellit: verum nostra
 omniū ex æquo gnara & prudens sit: præ-
 terea nec minùs Mercurij atq; Apollinis
 dotibus prædita sit. Quæcunque enim
 poëtæ lepidissimis celebrata versiculis in
 lucē dederunt, quæcūque à scriptoribus
 classicis, literis ac memoriæ prodita sunt,
 quæcūque philosophi extulerunt lau-
 dibus, hisce simul omnibus imago præ-
 clarissimè exornata sit. Neque verò tan-
 tum penicillo obiter colorata, sed pig-
 mentis penitus imbuta, & ad satietatem
 vsque tincta sit. Et ignoscendum est, si
 nullum huius picturæ archetypū queam
 ostendere: neque enim vsquam in veteri-
 bus de eiusmodi absoluta disciplinarum
 cognitione facta extat mentio. Veruntā-
 men, si videtur, & hæc sacra superis de-
 dicetur: neque enim, vt mea fert ratio,
 vsquam culpari potest. L V C I A. Ele-
 gantissima profectò, ὁ Polystrate, ac om-
 nibus cū numeris tum lineis absolu-
 ta. P O L. Iam deinceps post hanc ipsius
 quoque sapientiæ & intelligentiæ imago
 depingenda est. Opus autem nobis erit
 ad hanc absoluendam exemplis quam-
 plurimis, præcipuè verò multis veteri-
 bus, ac vno quidem, & illo Ionico. Cæte-
 rum pictores & artifices illius erunt Æ-
 schines familiaris Socratis, atque ipse et-
 iam Socrates, imitādi dexteritate omnes
 longo interuallo post se relinquentes,
 qui aliqua cū gratia & Venere vnquam
 pinxerunt aliquid. Aspasiā porrò illam
 Milesiam, quā cum & Olympius ipse ma-
 ximè admirandus conuersatus est, exem-
 plum intelligentiæ non malum propo-
 nentes, quanta rerum peritia, quanto in
 officiis ciuilibus acumine, quanta deni-
 que industria atque solertia perpolita
 fuerit, hoc omne ad nostram hanc imagi-
 nem translatum accurata amussi applica-
 bimus, præterquā quòd illa modica in ta-
 bula depicta fuerat, hæc verò colossæa
 pollet magnitudine. L V C. Quorsum ista
 dicis? P O L. Quoniam ego Luciane, ne-
 quaquam æqualiter magnas imagines ef-
 se opinor similes existentes. Nequaquam

enim similis est vetus Atheniensium Resp. ac præsens Romanorum potentia. Itaque et si similitudine illa respondeat, hæc tamen potior est magnitudine, veluti in latissimam depicta tabulam. Deinde secundū & tertium exemplum, si lubet producamus,

nimirum illam Theano, ac versificatrice Lesbiam, vna cum Diotima. Theano quidem animi magnitudinem ad picturam conferret: Sappho autem institutę vitę iucunditatem adferet. Porro Diotimę non tantum vt illam laudauit Socrates, similis erit, verum illi omnibus ingenij ornatissimi dotibus comparata respondebit. Itaque & hanc Luciane imaginem dedicatam suspende. L V C. Per Iouem Polystrate nimum admirandam. Sed enim tu o amice alias quoque benignitatis ac humanitatis imagines perge depingere, quę morum mansuetudinem, tum placidam erga egentes comitatem consuevit ostendere. P O L. Proinde & illa Theani comparetur illi, nempe Antenoris coniugi, neque non Aretę, & filię eius Nausicaę: præterea si qua alia in fortunę indulgentis affluētia animi modestiam obtinuit. Deinceps verò post hanc Modestię imago depingatur, ac ostensę erga conuerfantem beneuolentię, vt iuxta illam Icarı filiam maximę modesta & pudica sit, quemadmodum ab Homero adumbrata est. Talem enim Penelope effinxit imaginem, atque etiam per Iouem propter nominis affinitatem, etiam Abradata coniugis, cuius paulo antè mentionem fecimus. L V C. Omnibus profectò inodis & hanc præclare absoluiſti imaginem o Polystrate: iamque fermę exprimendarum imaginum finem attigisti: nullas enim animi ac laudum partes prætermiſisti. P O L. Nondum omnes: summum enim & maximę laudis caput omiſſum est. Dico verò, cum in tantam rerum magnitudinem euecta sit, vt neque fastu ob blandientis fortunę prosperitatem intumescat, neque ultra humanę fortis mensuram efferatur, temere fortunę confidens, sed seruata æquabilitate animi, se ipsam cohibeat, nihil procacius aut insolētius, quod aliis foret molestię, animo concipiens, sed vt erga accedentes populariter affecta sit, ac dextris copulatis eisdem benignę atque amāter suscipiat. Tāto enim his quibuscū sermonem conferunt, sunt acceptiores, quāto altiori fortuna euectę, nihil superbi fastidij, aut contemptus tragici præ se ferunt: veluti omnes illi qui sua potentia non in hoc vtuntur, vt procaciter contemnant alios, sed potiùs vt benignę aliorū subleuent inopiā, illi soli acceptis à fortuna bonis maximę digni habēdi sunt: ac soli illi inuidentię malum possunt effugere.

A Θεαυώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ὑπὲρ τούτων. ἡ μὲν, ὃ μεγαλόνοια, ἡ Θεαυώ, συμβαλλομένη εἰς πλεῖν γραφίω· ἡ Σαπφώ δὲ, ὃ γλαφυρὸν τῆς πορσαρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, ἔχ' ἄ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτῶν, εὐοικῆ ἔσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ πλεῖν ἄλλω σωέσιν τε, καὶ συμβουλίαι. τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ, Λυκίη, αἰακείδω ἡ εἰκὼν. Λ Υ Κ. τῇ Δί', ὦ Πολύstrate, θαυμάσιος ἔσαι. σὺ δὲ, ἄλλας γράφε, τῆς χρηστότητος, ὦ ἐπαῖρε, καὶ Φιλαδησπίας, ἡ δὲ ἡμεῖρον ἐμφανὶς τῆ ἔσπου, καὶ

B πρὸς τοὺς δεομένους πορσιύεις. Π Ο. εἰκασθ' οὖν καὶ αὐτῇ Θεαυοὶ τε ἐκείνη τῇ Αντιόορος, καὶ Αρήτη, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικαῆ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγάλῃ πορσμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς πλεῖν τύχην. ἐξῆς δὲ μὲν τούτων, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφω, ἔ τῆς πρὸς τὸν σωμόντα βινοίας, ὡς καὶ πλεῖν τῆ Ικαρίου μάλιστ' εἶ τὴν σωφρονα, καὶ πλεῖν πειθερονα, ὑπὸ τῆ Ομήρου γεγραμμένω. τοιαύτω γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκείνος ἐγράψεν, ἡ καὶ τῇ Δία, καὶ πλεῖν ὁμώνυμον αὐτῆς, τὴν τῆ Αβραδάπα, ἡς μικρὸν ἐμπεραθεν ἐμνημονώσαμεν. Λ Υ. παγκάλλω καὶ τούτων, ὦ Πολύstrate, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοὶ ἔχουσιν αἱ εἰκόνας· ἀπάσων γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, ἔ τὰ μέρη ἐπαμῶν. Π Ο. ἔχ' ἀπάσων· ἐπὶ γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαμῶν περὶ λείπεται. λέγω δὲ ὃ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ ἡρόμεν αὐτῶν, μήτε τύφον ὑπὲρ τῆ βίωστος περὶ ἀλλεαδαί, μήτε ὑπὸ τῆ αἰθερῆτων μετ' ἐκ τῆ δύναι, πειθεύσασθαι τῆ τύχῃ φυ-

D λῆπειν δὲ ὑπὲρ τῆ ἰσοπέδου ἑαυτῶν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονούσθαι, καὶ τοῖς πορσιούσι δημοτικῶς τε, καὶ ἐκ τῆ ὁμοίου πορσφύρεσθαι, καὶ δόξωστος, ἔ φιλοφροσύνας φιλοφρονησθαι. τοσούτω ἡδίοις τοῖς πορσομλοδσιν, ὅσα καὶ πρὸς μείζονος ὄμορς γένουμαι, ὅσων τε καὶ ἐμφανέοισιν ὡς ὁπόσοι τὰ μέγιστα δύναισθαι μὴ πρὸς ὑπερφία, ἀλλὰ ἔ πρὸς βίωσιαι, ἐχρησάσθαι, ἔτοι καὶ ἀξιοὶ μάλιστ' ἐπὶ τῆς τύχης δόξωντων ἀγαθῶν ὄφθασθαι. καὶ μόνον δὲ οὗτοι δικαίως ὃ ὑπὲρ τὸν ἀφ' ἑαυτῶν οὐ-

δεις γὰρ ἀφ' ὀφθίμοιο τῶν ὑπερέχοντι, ἡ
 μετριάζοντα ἔπι τοῖς δὲ τυχήμασιν αὐτῶν
 ὄρεσθαι, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμηροῦ ἀπὸ τῆς
 νύκτωρ ἀνδρῶν κροτάλα βεβηκῆτα, καὶ δὲ
 ὑποδέεσθαι παρῶντα. ὅσῳ οἱ λαπεινοὶ
 τοῖς γνώμας, πάροισιν ἀπειροκαλία τῆς τυ-
 χῆς ἐπέιδδῶ ἀλλοῖς ἢ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλ-
 πίτησιν, ἀφῶν ἀναβιβάσῃ ἐς τῶν ὀντι,
 καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μὲν οἶσιν ἔπι τῆς
 ὑπερῶντων, οὐδὲ ἀφορασι κἄτω, ἀλλ'
 αἰεὶ πρὸς δὲ αὐαυτες βιάζονται. τοιγαροῦν
 ὡς ὅτ' ὁ Ἰκαρος, λακέντος ἀλλοῖς τὰ χροῖα τῆς
 κροῖα, καὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀεὶ ῥυέντων, γέ-
 λωτα ὀφθίμοιοισιν ἔπι κεφαλῶν εἰς πε-
 λῶν καὶ κλύδωνα ἐμπύπτοντες. ὅσοι δὲ
 κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσθητο τοῖς τῶν
 ὄρεσθαι, καὶ μὴ πῶν ἐπὶ πρῶτον, εἰδότες ὅτι
 ἐκ κροῖα ἡ ἀλλοῖς πεπονημένα. ἐταμιθύ-
 σθητο δὲ πρὸς δὲ ἀνδρῶν πῶν φο-
 ρῶν, καὶ ἡγάπησθαι ὑψηλότεροι μόνον τῆς
 κυμάτων ἐνεργῶντες, ὡς τε μὲν τοῖς νοτίξ-
 εσθαι ἀλλοῖς αἰεὶ τῶν τῶν, καὶ μὴ πρὸς ἄν
 αὐτὰ μόνον τῶν ἡλίου, οὐδὲ ἀσφαλῶς
 τε ἄμα καὶ σφραγῶν διεπλησθῆναι. ὅσῳ καὶ
 τῶν αὐτῶν αἰεὶ πῶν μαλιστα ἐπαγέσθαι. τοιγα-
 ροῦν καὶ ἀξίον τῶν πῶν ἀπολαμβά-
 νην τὸν κροῖα, ἀλλοῖς τῶν τε αὐτῶν
 τῶν αἰεὶ τῶν, καὶ ἔπι πῶν ἔπι τῶν
 ῥῶν πῶν. ΛΥΚΙΝΟΣ. καὶ οὕτως,
 ὁ Πολύστρατε, γινέσθαι. ἀξία γὰρ οὐδὲ
 σῶμα μόνον, ὡς ὅτ' ἡ Ἑλένη, καλὴ οὐσα,
 καλλίων δὲ καὶ ἐρασιμώτερα ὑπερῶν αὐτῶν
 πῶν ψυχῶν σκέπουσα. ἔωρετε δὲ ἢ βα-
 σιλῆ τῶν μεγάλα, χροῖα καὶ ἡμέρα ὄντι,
 καὶ τῶν μὲν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα
 ἔστιν αὐτῶν, ἀδαμονῆσαι, ὡς ἔπ' αὐτῶν καὶ
 Φῶν γυνῶν τῶν αὐτῶν, καὶ σφραγῶν
 αὐτῶν, ποτεῖν αὐτῶν. οὐ γὰρ μικρὸν τῶν δι-
 δαμόνημα γυνῆ, ὡς ἢ αἰεὶ πῶν ἀλλοῖς
 δὲ Ὀμηροῦ ἐκφῶ εἰποι, χροῖα μὲν αὐ-
 τῶν Ἀφροδίτη εἰσὶν ὁ κάλλος, ἔργα δὲ,
 αὐτῶν Ἀθηνῶν ἰσοφάειν. γυνῶν γὰρ
 σφραγῶν ὡς αἰεὶ πῶν ἀβλητῶν αὐτῶν,
 οὐδέμας, ὡς δὲ Φυλῶ, φησὶν Ὀμηρος,

A Nemo enim facilè ei fortunato inuide-
 bit, quem prosperis rebus affluentibus
 moderato vtentem animo conspexerit,
 neque iuxta Aten Homericam illam su-
 per hominum capita incedentem, ac in-
 feriorum calcantem. Quod plerunque e-
 uenire solet iis qui humili atque abiecto
 sunt animo, fortunæ arridentis procaci-
 tate intemperanter efferati. Postea enim
 quàm à fortuna nil tale sperantes, ex im-
 prouiso sublimes in currum quèdam vo-
 latilem euecti sunt: intra fortunæ medio-
 critatē consistere nequeunt, neque deor-
 sum elatos torquent oculos, sed semper
 nituntur in arduum. Quare non rarò vel-
 uti Icarus liquefacta illis quàm celerrimè
 cera, ac alis defluentibus, per præceps
 in marinos fluctus deuoluuntur, specta-
 toribus risum exhibentes. Quotquot au-
 tem instar Dædali, alarum vtuntur remi-
 gio, neque admodum in sublime elati vo-
 lant, certè quòd alæ ex cera illis conglu-
 tinatæ sunt, rerum autem abundantiam
 ad humanæ vitæ societatem subleuadam
 expromunt, neque non contenti sunt sal-
 tem ab vndis paulo altiores inferri, ad eò
 vt crebrò etià alas volando humefaciant,
 nec solis æstui & feruoribus easdè lique-
 faciendas exhibent, illi tutò iuxta ac mo-
 deratè volatu vtitur: quem cursum quis-
 piam & in hac maximis efferre laudibus
 iure optimo possit. Quocirca dignissimū
 etiam ab omnibus fructum percipit, o-
 ptantibus vt hæc alæ quamdiutissimè illi
 permaneant, bonis subinde affatim af-
 fluentibus. LVC. Sic quidem fiat, ὁ Po-
 lystrate: neque enim corporis venustate
 solum conspicua est, vt Helenam admi-
 randa forma fuisse cōstat: sed animo quo-
 que lepido & amabili talibus expolita do-
 tibus spectantes ad se allicit. Digna verò
 magno illo rege, māsueto existente & af-
 fabili, habenda est, vt hac quoque præci-
 pua fœlicitatis parte cū alijs bonis innu-
 meris quibuscunq; amplissimè instructus
 est, fruatur: vt sub illius imperio ea quo-
 que forma & virtute mulier nata sit, &
 que cum illo cōuersans arctissimo deside-
 rio eum cōplectatur. Quippe haudqua-
 quam mediocris fœlicitatis mulier existi-
 manda est, de qua aliquis Homericum il-
 lud cōmodissimè dicere possit, quòd cum
 aurea Venere de formositatis palmario
 contendere possit, ingeniosis autem ope-
 ribus Mineruam æquiparare. Neque faci-
 lè quispiā ex omni mulierum numero

aliquam illi comparabit, neque corporis neque ingenij gloria, vt idem ait Homerus,

neque item mente, & artificiosis operibus. POL. Vera sunt quæ dicis, ô Luciane. Quare si consultum factu tibi videtur, commixtis iam in vnum imaginibus, & ea quam tu corporis effinxisti, & iis quibus ego mentis ingenique dotes adumbraui, vnam ex omnibus compositam collecto libello omnibus contemplandam admirandamque exhibeamus, & iis qui hoc ætatis degunt apud superiores, tum etiam illis qui paulo post futuri sunt. Itaque longè, vt mea fert opinio, hæc erit stabilior & diuturnior, quàm vlla fuit aut Apellis imago, aut Parrhasij, aut Polygnoti. Eaque ipsa multo plus gratiæ spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno aut cera aut coloribus formata, sed solertia atque industria à Musis ad hoc adscitis expressa est: quæ haud dubiè imago omnium accuratissimè absoluta futura est, & corporis elegantiam, & virtutes animi iuxta contemplandas ostendens.

Α οὐτ' ἀρ' Φρένας, οὐτέ τι ἔργα. ΠΟΛΥ. ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰδοκῆ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἡ δὲ τε σὺ ἐπλασας, πλεὺ τῆς σώματος, καὶ αἰ ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίας δὲ ἀπασῶν σιωγῆντες, βιβλίον κατὰ δέμῳ, πρὸς ἑκάστην ἀπασὶ θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὔσι, καὶ πῆς ἐν ὑπερῷ ἐσομένοις. μνημονότερα γὰρ τῆς Απελλοῦ, καὶ Παρρᾶσιου, καὶ Πολυγνότου ἄριστ' αὐ, καὶ αὐτῆ ἐκείνη πᾶσα πολὺ τῆς τοιούτων κερσεσιμῶν, ὅσα μὴ ζῶλου, καὶ κηροῦ καὶ χρωμάτων πεποίηται, Β ἀλλὰ τᾶς πᾶσιν Μουσῶν ὀπινοίας εἰκασαι, ἢ πᾶρ ἀκριβεστάτη εἰκῶν ἄριστ' αὐ, σώματος κάλλος, καὶ ψυχῆς ἀρετῶν ἀμα ἐμφανίζουσα.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν .

PRO IMAGINIBVS. Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Apologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, nimio extollendi studio, ultra quàm decet, accipium est, de Panthea dicta videri poterant. Priore igitur loco Polystratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ recenset, quæ hisce duobus capitibus potissimum continetur. Primum, quòd immodicè ac nimium illà laudavit Lucianus. Deinde quòd etiam cum Dijs illam comparavit: quorum prius contra modum atque officium verè laudantium sit, & adulatoris speciem præ se ferat: alterum verò etiam impium, & periculosum, & ab illius natura & ingenio alienum: adeoque contraria sibi ipsi facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiæ prædicet, interim ultra Deos eandem effert. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturque vt scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quæ Lucianus ita respondet, primum, vt dicat se neque ad hucdum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse: nam alia ratione alioque sine adultores laudare, atque verè laudantes: eaque omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quòd illam cum Dijs contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum Dijs ipsis, sed cum eorum imaginibus ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla extare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modo homines cum Dijs contulerint, sed & Deorum nomina sibi usurparint. Ideoque non esse periculum hinc aliquod metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

P O L Y S T R A T V S . L V C I A N V S .

POLYSTRATVS.

GO, Luciane, inquit C mulier, aliàs quidem magnam tuam erga me beneuolentiam euidenter perspexi: tum etiam honore ex libello edito per te mihi habitum, nō obscure animaduerti. Neque enim ita effuse quispiā me laudaret, nisi beneuolētia adductus talia scri-

Γώ σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνφρόν πλεὺ βῆνοιας πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐν τῆ σὺ γράμματις. ἔγδ' αὐ οὕτως ὑπερπῆνῃ τῆς, εἰ μὴ καὶ μετ' βῆνοίας σιω-

γραφετο. ὃ ὃ ἐμὸν ὡς αὐτὸ εἶδης, ἴδιόν δὲ ἔστιν ἄ-
 δὲ ἄλλως μὴ χαίρω τοῖς κλαυκκοῖς τὸν ἑ-
 ποιόν, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ ποιῆται, γρήτες εἶ, καὶ
 ἦκιστα ἐλβύθερι πλὴν φύσιν. ἐν ὃ τοῖς ἐπαίνοις
 μάλιστα, ὅταν τις ἐπαῖνῃ με, φορτικὰ καὶ ὑ-
 παρμέτρως ποιῆσθαι τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ
 τε, καὶ ὀλίγου δὲν ἐπιφρατήσομαι τὰ ὧπα, καὶ ὃ
 παρῆγμα χλδὴ μαλλον ἢ ἐπαῖνον εἰκέναι
 μοι δοκεῖ. μέγρε γὰρ τῷ δε, οἱ ἐπαῖνοι αἰεττοί
 εἰσιν, εἰς ὅσον αὐτὸ ἐπαῖνῆσθαι γινώσκῃ ἕκα-
 στον ἢ λεγούτων παρῶν ἐαυτῶν. ὃ δὲ ὑπερ-
 τῆτο, ἀλλ' ἴτερον ἤδη, καὶ κλαυκία ἑαφῆς. καὶ τοῖ
 πολλὰς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰ τις αὐτοῖς ἐ-
 παῖνῶν, καὶ ἂ μὴ ἔχουσι παρῶν ἀπὸ τῶν λόγων.
 εἶ, εἰ γρόντας ὄντας, διδαγμανοῖσι τῆς ἀκμῆς. ἢ
 ἀμόρφους ἔσι, ὃ Νιρέως κάλλος, ἢ ὃ Φάωνος
 παρῶν οἶονται γὰρ ὑπερ τῶν ἐπαῖνων ἀγα-
 γήσας σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοῖ ἀνηθή-
 σθαι αὐτοῖς, ὡς παρ ὃ Πεχίας ἄπο. ὃ ὃ, ἐχ ἔτιως
 ἔχ. πολλὰ γὰρ αὐτὸ ἐπαῖνος ἢ ἡμῖος, εἰ πὶ καὶ
 ἔργον αὐτῶν ἀπολαύσαι διωπατὸν ἢ ἐν τῆς
 ἴσας τῆς ὑπερβολῆς. νῦν ὃ, ὁμοῖόν μοι δοκεῖ-
 σιν, ἔφη, παρῶν, ὡς παρ αὐτὸ εἰ τινι ἀμόρφω παρ-
 σωπείον ἀμόρφον ἐπιθεῖν τις φέρων, ὃ ὃ μέ-
 γα ἔπι τῶν κάλλος φρονοῖν, ἔ τῶπα, παρῶν
 ρετῶν ὄντι, καὶ ὑπερ τῶν τυρῶντος στυπειβῶν
 διωπατῶν ὅτε καὶ γελοῖότερος αὐτὸ γροῖτο, αὐτο-
 παρῶντος φαιεῖς, οἷος ὦν ὑφ' οἷω κέκρυπτο. ἢ
 καὶ, ἢ Δί, εἰ τις ὑπερδοῖσθαι μὲν κοτόρνως, μι-
 κρὸς αὐτὸς ὦν, ἐείλοῖ παρῶν μετῶν πῶς ἀπὸ
 ἴσοπέδου ὄλα πῆχ' ὑπερῶν. ἐμὲ μνητο
 γὰρ καὶ τοῖσιν πῶς. ἔφη γινώσκῃ πῶς ἔπι-
 φατῶν, τὰ μὲν δῆλα, καλὴν ἔ κῶμον, μικρὰν
 ὃ, καὶ πολὺ ἔ συμμέτρως ἀποδέξασθαι, ἐπαῖν-
 ῶς παρῶν πῶς ποιητῶ ἐν ἄσματι, πῶς δῆλα,
 καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν ἀρχὴ δ' αὐτῆς
 εἰκάξεν ἐκείνος ὃ β' μῆκες τε, ἔ ὄρθιον. πλὴν
 μὲν δὲ γινώσκῃ ὃ ἐπαῖν, κατὰ παρ αὐτῶν
 νομῶν παρῶν ὃ μῆκος, ἔ πλὴν χεῖρα ἐπιπέειν

A beret. At vt nescius non sis quo ego sim
 animata animo, sic de me planè persua-
 sum habe: Neque aliàs quidem homini-
 bus ad assentandum eruditis gaudere so-
 leo, sed qui sunt eiusmodi, subdoli presti-
 giatores mihi esse videntur, ac minimè
 natura liberi. Cæterùm in laudibus quo-
 ties quispiam præter modum me extu-
 lerit, modestis ac immoderatis ampli-
 ficationibus attollens atque exaggerans o-
 mnia, pudore quodâ afficior, nec parum
 abest quominus ferè semper aures ob-
 struere soleã. Eãq; res subsannatione ma-
 gis & risu quã laude mihi digna videtur.
 Eatenus enim laudes tolerabiles atque
 B ferendæ sunt, quatenus ille qui laudatur,
 sibi conscius est, ab his quæ dicuntur, se
 non discrepare, sed parè esse encomio.
 Quodcunque super hoc additum fuerit,
 alienum est, & apertæ assentationis suspi-
 cione non carebit. Atqui ego permultos
 noui, inquit, quibus voluptati est si quis
 eos laudibus cohonestans, etiam ea ora-
 tioni adiecerit, à quibus longè latèque a-
 lieni sunt: veluti si quis confectæ ætatis
 vetulos ob iuuenilium annorum vigorem
 felices pronunciauerit: aut illis qui infor-
 mi sunt corpore, Nirei aut Phaonis adiũ-
 gat pulchritudinem. Siquidem arbitran-
 tur immodicis laudũ testimoniis suas for-
 mas immutatum iri, & senem denuo re-
 pubescere: qua in opinione Peliam quo-
 que fuisse non sum ignara. Hoc verò lon-
 gè secus se habet: nã laus res esset quan-
 tituis precij, si illa quoque re perinde frui
 possemus ex eiusmodi dementiente su-
 periectione. Iam verò tale quiddam mihi
 pati videtur, inquit, ita falso laudati, ac si
 quis cuipiam turpi facie atque deformi,
 laruam admodum venustam afferens ap-
 ponat, porrò ille ob pulchritudinem sibi
 vehementer placeret; præsertim cū hæc
 D ab illo auferri possit, & ab occurrente cõ-
 minui: vnde maiori quoque risu subsan-
 nandus foret, natiuæ faciei deformitate
 detecta, quã adscititia forma occultaue-
 rat. Aut per Iouem, si quis pusilla statura
 existens, indutis cothurnis super magni-
 tudine contendat cum iis qui toto cubi-

to ex æquo illi collati eum excederent. Mentionem faciebat & huiusmodi cuius-
 spiam. Aiebat, mulierem quandam ex matronis primariis, aliàs quidem pulchram &
 lepidam, corpore autem pusillam, & cui multum de iustæ staturæ mensura deesset, à
 quodam poëta carminibus celebratam, cū ob alias quidem virtutes quampluri-
 mas, tum quòd forma esset scitula, & corpore magno & prægrandi: cuius staturam &
 longitudinis rectitudinem assentator ille Populo conferre non dubitabat. Cæterùm
 illam laudum illecebris vehementer lætatã esse, quasi mendaci carminis assentatiun-
 cula aliquid exiguo corpusculi modulo accessisset, manũque gestiendo concussisset:

Stratonicees caluissim.

porrò autem poëtam hoc illi crebriùs oc-
 cinuisse, cum videret mulierem laudibus
 vehementer delectari: donec quispiam
 ex presentibus admoto ad aurem eius ca-
 pite, dixisset illi, Desine ô amice, ne mu-
 lierem etiam exurgere facias. Non dissi-
 mile quiddam huic, multo tamen magis
 ridiculum, affirmabat fecisse Seleuci ux-
 orem Stratonicên, quæ poëtis oblato ta-
 lento certamen proposuit, quicumque
 maiori arte atque ingenio eius comam
 laudibus illustrasset. Atqui caput habe-
 bat turpi deformatum caluitio, cui ne
 pauci quidem capilli inerant. Sed enim
 cum deformiter calua esset, omnibus ex-
 ploratum habentibus, ex diuturno mor-
 bo ægrotanti capillos defluxisse, nihilo
 secus tamen audiebat à poëtis execran-
 dis illis assentatoribus, hyacinthinos il-
 lius crines dicentibus, & molles quospiã
 capillorum globos neætentibus, ac apiis
 nusquam existentem cæsariem compa-
 rantibus. Itaque hæc omnia deridebat,
 vnde adulãdi materia assentatoribus sup-
 petit. Addebat præterea, illud nõ in lau-
 dibus tantum vsu venire solere, sed in pi-
 cturis quoque easdem assentandi & deci-
 piendi occasiones homines studiosè que-
 rere. Gaudent enim, inquit, mortales pi-
 ctoribus, cum primis verò illis, à quibus
 paulo formosiores depicti sunt. Esse autè
 nonnullos, qui eiusmodi artificibus in-
 iungerent etiam, vt aut aliquid deformi-
 tatis aut magnitudinis naso detraherent,
 aut oculorum nigritiem atriorem depin-
 gerent, aut aliud quiddam quod suæ for-
 mæ adiectũ concupiuerint. Deinde frau-
 dulenter imponunt alienas imagines co-
 ronantibus, quæ nullo modo illis respon-
 dent similitudine. Hæc atque eiusmodi
 dicere solebat, alia quidem in libello tuo
 collaudans, hoc vnum autem minimè
 sufferens, quòd illam deabus Iunoni at-
 que Veneri comparaueris. Longè enim
 ista me, ait, aut potius omnem humanam
 naturam excedunt. Cæterum ego ne il-
 lud quidem vnquam in votis habui, vt
 priscis heroidibus, nimirum Penelope &
 Aretæ & Theani, meam formam confer-
 ret: tantum absit vt Deabus omnium ma-
 ximis & præstantissimis comparari postu-
 larim. Etenim vehementer, inquit, res di-
 uinas horreo, atq; superstitioso animo re-
 uereor. Itaque periculum est, ne vt Cassi-
 pæa eam laudè cupidè ac desideranter affe-
 ctasse videar. Atqui Nereidibus hæc tantum
 formæ præstantia opponeretur, Iuno-
 nem & Venerem religiosè coluit. Quocirca,
 Luciane, ista te facta recantatione
 iussit transcribere, aut ipsas Deas testatura
 est hæc ipsa se inuita per te scripta esse.

τὸν ποιητὴν τε πολλάκις ὁ αὐτὸ ἄδην, ἐρωτῶν
 ὡς ἤδουτο ἐπαίνου μὴ, ἀλλὰ δὴ τὴν παρόντων
 πινάκωσκέφαντα πρὸς ὁδὸν, εἰπεῖν αὐτῷ,
 Πέπαυσον, ὦ Στράτων, μὴ ἐνασθῆναι ποιήσεως τὴν
 γυναικῆα. ὡς πλῆσιον ἴ, καὶ μακρῶ ἑσθῆσι
 γελοιότερον, Στρατονικήν ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου
 γυναικῆα. ποῖς γὰρ ποιητῆς ἀγῶνα προθεῖναι
 αὐτὴν πρὸς τὸν παλάντου, ὅστις αἰ ἀμφὸν ἐπαμνε-
 σαι αὐτῆς τὴν κόμην· καί τοι Φαλακρὰ ἐτύχα-
 νεν ἔσθαι, ἐξ ὧν ὅσας ὀλίγας τὰς ἐαυτῆς τείχας
 ἔχουσα, καὶ ὅμοις ἔτω δὲ κεφαλὴν τὴν κεφαλὴν,
 ἀπόρτων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρῶς τῆτο
 ἐπέπληθη, ἤκαθε τὴν κατὰ κράτος ποιητῆν, ὑακιν-
 θίνας τὰς τείχας αὐτῆς λεγόντων, ἐξ ἧλας πι-
 ναὶς πλοκάμους αἰαπλεκόντων, καὶ σελίνους τοῖς
 μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. ἀπόρτων ἔν τῷ
 τοῖστων κατεργῆα, τῶν πρὸς ἐχόντων αὐτῆς ποῖς
 κόσμοι, καὶ προσεπίθη ὅτι μὴ ἐν ἐπαμνοῖς μόν-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κατὰ
 κείνοισι τε, ἐξ ἀπατῶν τῶν γέλοισι. χαίροισι
 γὰρ, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοισι μάλιστα, οἱ αὐ-
 τὸς ὁ δὲ μορφότερον αὐτῆς εἰκάσωσιν· εἰ δὲ
 πινὰς, οἱ καὶ προσεπίθησι ποῖς τεχνίταις, ἢ ἀφε-
 λθῆναι τὴν ῥίνον, ἢ μὴ γὰρ ἄλλο τῶν ὁμο-
 ματα, ἢ ὅτι αἰ ἄλλο ὅτι τῶν μῶσων αὐτῆς
 προσεῖναι, εἴτα λαοτάνην αὐτῆς ἡγοῦσθαι εἰ-
 κῆνας φαυλῶντας, καὶ ἔδεν αὐτῆς εἰκῆμας. ταῦ-
 τα ἴ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαμ-
 νῆσα τὴν συλῆμαματος, ἐν τῷ τῆτο ὁ φέροισα,
 ὅτι θεῆς αὐτῆν, Ἡρα ἔφρασε δὲ τῆ, εἰκῆσας.
 ὡς ἐμὲ, γὰρ, φησι, μάλλον ἴ ὡς ἀπα-
 σμ αἰθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε
 ἔδεν ἐκείνα ἡξίον, τὴν ἡρώνας πρὸς τῶν με,
 Πηνελόπη, ἔφρασε, ἔφρασε, ἔφρασε, ἔφρασε,
 θεῶν τὴν ἑξίσας, ἔφρασε αὐτῆς τὸδε πρὸς ἔφρασε,
 τὰ πρὸς τοῖς θεῶς, ὁμοδοκίμως καὶ φοροδεῶς
 ἔφρασε. δέδρα ποῖνον μὴ καὶ τὴν Κασιπέπειαι εἴ
 δέξω, τὸν ποῖτον ἐπαμνον πρὸς τῶν με. καί τοι
 Νηρείσιν ἐκείνη αὐτῆς ἐτάξω, Ἡραν δὲ καὶ Ἀ-
 φροδίτην ἐσεβεν. ὡς τε, ὦ Λυκίνε, μετὰ τῶν με
 σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτῆ μὴ μὴ τῶν με-
 σασ τὰς θεῶς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας.

σε δὲ

σε δὲ εἶδέναι ὅτι ἀνάσσει αὐτὴν ὁ βιβλίον, οὐ-
 τω παρ' ἐνοσίου ὡς τὰ ἴδιον σοὶ δέχεται, ἔμα-
 λα βίσεως ὅσῳ ὅσῳ τὰ παρὰ τοῖς θεοῖς.
 ἐδίδκει τε ἀσέβημα ἐαυτῆς, καὶ πλημμέλη-
 μα τῆς δόξης, εἰ ἠποιδῆται τῆς ἐν Κνίδω ἐ-
 τῆς ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι, καὶ σε ἠπε-
 μίμησε τῆς τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ πε-
 ρὶ αὐτῆς εἰρημῶν, ὅτι μετρίαν καὶ ἀτυφον
 ἔφης αὐτῶν, ὅτι ἀπειροδῶν ἠπερ' ὁ αἰ-
 δεσπίνον μέτρον, ἀλλὰ παρὰ τὸν πῶν
 σιν ποιηδῶν. ὁ δὲ, ταῦτα εἰπὼν, ἠπερ' αὐτὸν
 τὸν οὐρανὸν ἀναβίβας τὴν γυναικα, ὡς καὶ
 θεῶς αὐτῶν ἀπεικάζει. ἡξίς δὲ σε μηδὲ ἀ-
 ξιουετώτερον αὐτῶν ἠγεῖσθαι τῆς Αλεξάν-
 δρου, ὅς τῆς ἀρχιτέκτονος ἠποιδῆται τὸν
 Αθῶλον μετασχηματίζων, καὶ μερῶσιν παρὰ
 αὐτὸν, ὡς ὁ ἄριστος εἰκόνα γινέσθαι τῆς
 σιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χερσίν, οὐ
 παρὰ τὴν πῶν τερατίαν τῆς ἠποιδῆσεως,
 ἀλλ' ἠπερ' αὐτὸν ἠγοῦσάμενος ὁ πόλιμα,
 ἔπαυσε τὸν αἰδεσπίνον, ἔπιθανὸς Κολοσσῶν
 ἀναπλάθοντα, καὶ τὸν Αθῶν καὶ χέρον ἔαν
 ἐκέλθουσε, μηδὲ κατὰ σμικρῶν ὄρεσιν οὐτῶ
 μέγα παρὰ μικρῶ σῶματος ὁμοιότητα. ἐπῆ-
 νη δὲ τὸν Αλεξάνδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ
 ἀνδριότητος μείζων τῆς Αθῶν ἔλεγε αὐτῶ
 αἰεσίαν, ἐν ταῖς τῆς αἰετῆς μεμνησομένην ἠπο-
 νοίαις· ἔγὼ μικρῶς τῆς γνώμης ἠποιδῆσαι
 ἔγω παρὰ τὸν πῶν πῶν. καὶ ἐαυτῶν οὐκ ἔμην
 πλάσμα σε ἐπαίνην, ἐπὶ τῶν ὅτι νοίαι τῆς εἰ-
 κῶν, μὴ γνωρίζειν δὲ τῶν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ
 τῆς τῆς τῆς ἀξίας, μηδὲ ἐγὼ, ὅτι
 μηδὲ ἄλλω πινά γυναικα γὰρ ἔσομ. ὡς τε ἀ-
 φησί σοι ταῦτα τῶν πῶν, καὶ παρὰ τὸν
 σου τὰ δέχεται παρὰ τὸν πῶν. οὐ δὲ, τὰ
 ἀνδρῶν τῶν ταῦτα ἐπαίνην αὐτῶ, μηδὲ ἠ-
 περ' ὅτι πόδα ἔγω ὁ ἠποιδῆμα, μηδὲ ὅτι
 μίση μέ, φησιν, ἐμῶν πατῆρ' αὐτῶ. καὶ κεί-
 νο δὲ σοὶ εἰπεῖν ἐρετέλατο, Αἰούω, ἔφη, πολ-
 λῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθῆς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες
 ἴτε)· μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἔξῆσαι τοῖς νικῶσι
 μείζων τῆς σῶματος αἰεσίαν τοῖς ἀνδρῶν-
 τας, ἀλλ' ὅτι μελέσθαι τοῖς Ἑλλησπόντις,

A Te autem scire voluit, quod libello non
 mediocriter discrucietur, ita propalam
 obambulante ut nunc is à te informatus
 est, non nimum piè neque sanctè admo-
 dum Deorum cultum perdocens. Existi-
 mabat verò ab omnibus se visum iri non
 vulgari peccato obnoxiam, si sustineret
 Veneri Gnidiz aut Hortensi se dici simi-
 lem. Quare te eorum quæ libelli tui in
 extremis à te de illa prolata sunt, iussit ut
 submonerem, quibus eius animi mo-
 derationem omnis fastus, nesciam testa-
 tus es, quippe quæ super humanam men-
 suram semet non efferret, sed terræ vici-
 na seruata mediocritate volaret. His ille
 B dictis, nunc sui oblitus super ipsum cœlū
 mulierem extollit, Deabus illam assimi-
 milans. Postulat verò à te ne semet Ale-
 xandro incogitantiorum esse putes, qui
 architecto quopiam pollicente se Atho
 totum trāsformaturum, & ad eius simu-
 lachrum accōmodaturum, ut totius mō-
 tis vastissima moles regis effigiem obti-
 neret, duas in manibus vrbes habentem:
 tam prodigiosis pollicitationibus non ac-
 cessit animo, sed opus architecti viribus
 maius esse opinatus, hominis temerariā
 audaciam compescuit, non admodum
 C credibiliter Colossorum magnitudinem
 effingendo assequentem. Iussit itaque ut
 suo loco Atho intactum relinqueret, ne-
 que montem ita magnum ad tam parui
 corpusculi similitudinem immineret.
 Laudabat autem Alexādrum animi ma-
 gnitudinis, dicēs illum sibi hoc facto ma-
 iorem statuā quàm Atho erexisse in ho-
 minum animis, apud quos eius rei memo-
 ria nunquā esset intermoritura: neque e-
 nim parui aut abiecti erat animi, honorē
 adeò amplū atque inusitatum contēne-
 re. Quin se quoque tuum figmentū lau-
 dare aiebat, neque non imaginum indu-
 striam admirari: cæterum similitudinem
 non agnoscere. Quippe nequaquam di-
 gnā esse tātis ac talibus, & minime ha-
 rum esse affinem, sed ne aliam quidē mu-
 lierem vllam ad eas posse aspirare. Ita-
 que libenter tuos admirandos honores ei
 habitos tibi remittit, tēque orat ut nati-
 uo ac proprio archetypo suam faciem
 adumbres, utque humano more illā lau-
 dibus illustres, neque pedis modum exce-
 dat calceus: ne os quoque mihi, inquit,
 fortē illi occurrenti obturet. Illud quo-

que ut tibi exponerem, mihi in mandatis dedit. Audio, inquit, multis confirmanti-
 bus (num autem verum sit, vobis viris exploratè compertum) neque victoribus
 Olympicis maiores corpore statuas erigi concessum esse, sed curæ esse Hellenodicis

vt ne vnus quidem veritatem excedat teme-
 mere, atque exactissimè statua expendatur
 ad athletæ certamen & corporis quantita-
 tem. Quocirca tibi videndum est, inquit,
 necunde mentiendi causam sumamus in men-
 sura, ac deinde Hellenodicæ vestram sub-
 uertant imaginem. Hæc profectò ab ipsa dicta
 sunt. Cæterum, tu Luciane, eam cogitationem
 suscipe, vt diligenter consideres, quo pacto
 libellum mutatum aliter exornes, eaque au-
 feras, ne impietate adductus in Deos flagi-
 tiosè pecces, veluti ipsa omnium graui-
 ssimè ista tulit, ac planè inter legendum in-
 horrescebat animo, ac deas vt sibi essent
 propitiæ, suppliciter precabatur. Et sanè
 ignoscendum est si muliebri quiddam passa
 est. Atqui si veritas non diffidenda est, ego
 mihi ipse tale quiddam dixisse visus sum.
 Quippe in initio audiens delictum non animadu-
 ertens, oculos in scripta defixos habens. Postea
 verò quàm illa mihi fecit indicium, incipio &
 ipse sentire de illis non dissimilia. Ac prope-
 modum consimile quiddam passus sum, quod
 in iis quæ intuemur, sæpenumero nobis euenit.
 Cõtemplantes enim quipiam in propinquo sub
 ipsis oculis constitutum, nequaquam accuratè
 peruide-re possumus: at si iusto interuallo dis-
 iuncti illud intuemur, omnia liquidius com-
 parent obtutui, & quæ bene, & quæ se-
 cus se habuerint. Iam hæc hominem existens
 Iunoni conferre ac Veneri, quid aliud est
 quàm præfractè eleuare tantarum Dearum
 existimationem? Siquidem in eiusmodi com-
 parationibus, non tam quod modicum est,
 collatione crescit & maius fit, quàm quod
 maius est, immittitur, dum ad id quod
 vilius fuerat, pertrahitur. Exempli gratia,
 si duo pariter incederent, alter quidè corpore
 prægrandi, alter verò per atatem admodum
 exiguo, penè humi repens, tandem si æ-
 quandi essent, ne alter alterum longitudi-
 dine excederet: illud nunquam breuiore
 quantumuis semet extendente fiet, etiã si
 summis pedibus ipse semet arrexit. At si
 eadem ipsis longitudinis obtinenda est æ-
 qualitas, maior ille demittat caput necesse
 est, ac se humiliorem ostendat oportet. Non
 secus in eiusmodi accidit imaginibus: neque
 enim perinde tantis incrementis hominis
 virtus augetur Deo comparati, quàm Dei
 magnitudo immittitur, ad id quod vilius
 est, inæqualiter deriuata. Atque si quis
 terrestrium imperitus ad cœlestia oratione
 temere rapcretur, minorè ille suspicandi
 causâ præstaret hominibus, hoc à se
 impietatis impulsu factū esse.

ὅπως μὴ δὲ εἰς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν,
 καὶ τὴν ὀξείτητα τῆς αἰδριότητος ἀκριβε-
 ραν γίγνεσθαι τῆς ἀθλητῆς ἐκρίσεως. ὡς
 τε ὄρα, ἔφη, μὴ αἰτίας λαβωρῶν ψεύδεσθαι
 ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν αἰατρεῖ ψῶσι οἱ
 Ἑλλανοδίχαι τὴν εἰκόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγον
 ἐκείνη. σὺ δὲ σὸς πει, ὦ Λυκίνε, ὅπως μετὰ
 ἀμείψης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαίρησιν τὰ τοιαῦτα,
 μὴ δὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πᾶν
 γὰρ αὐτὰ ἐδύχεσθαι, καὶ ὑπεφείπε μετὰ
 ἀναγνωστικῶν, καὶ πρὸς τὸ θεῖον ἵλασθαι
 τῆς αὐτῆς, καὶ συγγνώμης, εἰ γὰρ καὶ οὐκ
 ἐστὶν εἰς τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν, καὶ αὐτῶν ἐμοὶ
 τοιοῦτον τι εἰπεῖν ἔδδξε. ὁ μὲν γὰρ πρῶτον
 ἀκούων, ἔδεν ἐπλημμέλησα, ἐσορᾶν τοῖς γ-
 γραμμῶν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, ἔ-
 αὐτὸς ἀρχομένη τὰ ὅμοια γινώσκων πρὸς αὐ-
 τῆς καὶ πρὸς πλείστον τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τῆς
 ὀρωμῶν πάροδον. ἡ μὲν πᾶν εἰργάζετο
 πᾶν μὲν τι, καὶ ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῶν αὐτῆς, οὐ-
 δὲν ἀκριβῆς ἀφαιρῶσθαι. ἡ δὲ ἀποστάν-
 τες, ἐκ τῆς συμμέτρῳ ἀφαιρήματος ἴδωμεν,
 ἀπὸ τῆς (αφῶς καὶ φαίνε) τὰ δὲ, καὶ τὰ μὴ
 ἔτιως ἔργοντα. ὁ δὲ αἰθεροποιῶσθαι, Ἀφρο-
 δίτη καὶ Ἡρα εἰκόσασθαι, τί ἄλλο, ἢ ἀπικρῆς ὅστις
 ὀυτελίξιν. τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις, ἔχ-
 ἔτω δὲ μικρὸν μείζον γίγνεται τῆς πρῶτης,
 ὡς δὲ μείζον ἀποσμικρῶεται, πρὸς τὸ τα-
 πεινότερον καὶ ἀσπῶμῶν. οἷς, εἰ πῖνες ἀμ-
 βαδίξοιεν, ὁ μὲν, μέγιστος, ὁ δὲ, πᾶν τῆς ἡλικίας
 γαμψήσθαι, εἴτα δεήσθαι ἀπιστώσασθαι αὐτοῖς, ὡς
 μὴ ὑπερέχοντα τέρου πᾶν ἔτερον, ἢ τῆς βρα-
 χυτέρου ὑπερβαίνουσαν τῆς γῆρας αἰ-
 καὶ ὅτι μάλιστα ἀχροποδητὴ ἐπεγείρη ἑαυτὸν
 ἀλλ' εἰ μέλλοισιν ὁμήλικες φαίσεσθαι, ὁ μεί-
 ζων ἐκείνος ὅτι κλύψη, καὶ ταπεινότερον ἀποφα-
 νῆ ἑαυτὸν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς ποιήταις εἰ-
 κόσιν, ἔχῃ ἔτιως αἰθεροποιῶσθαι μείζον γίγνεται, ἢ
 πῖς αὐτὸν θεῶν ἀπεικάζη; ὡς δὲ θεῖον ἀνάγκη
 ἐλαττωθῆναι πρὸς τὸ ἐνδεῖον ὅτι κλύψη. καὶ
 εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῆς βῆσι γῆρας, ὅτι τὰ οὐ-
 ράνια ἐκτείνονται πῖς τὸν λόγον, ἢ πῖνα αἰ-
 τοῖσιν αἰτίας ἔργον ἀπὸ ἀσβεστίας αὐτὸ δρᾶν.

palinodiam quandam cōscribam? aut dabitis mihi prouocandi copiam ad aliud iudicium? POL. Sanè per Iouem, dūmodo habcas quod probabiliter & iuste ad obiecta respondere possis. Neque aduersariis præsidentibus, vt tu ais, sed amicis cognoscentibus causam perorabis tuam. Ego verò vnà tecum iudicium perpendere quoque paratus sum. L V C. At hoc me non mediocriter conturbat Polystrate, quòd illa non præsente causa mihi dicenda sit. Etenim hoc longè fuerat præsabilius. Nunc verò mihi iusso velim nolim necessarium est defensionem aggredi. At si pollicitus fueris te talem mihi fore apud illam ternuntium, qualem illius apud me egisti, audebo iactare alcæ. POL. Enimvero illius rei gratia bonum habe animum, Luciane, quòd me non malum habiturus sis in defendendo respōsores aut interpretem, si quàm paucissimis dicere conatus fueris, quòd facilius memoria complectar singula. L V C. Atqui admodum mihi opus fuerat oratione longissima ad tam vehementem & acerbam accusationem refellendam. In tuam tamen gratiam quātum potero defensionem decurtabo. Itaque illi hæc à me annuncianda curabis. P O L. Nullo modo Luciane, sed tanquam illa præsente orationem habebis. Deinde ego te apud illā imitabor. L V C. Proinde quando ita tibi videtur, Polystrate, illa præsens est, eaque prædixit videlicet, quæcunque tu ab illa mihi annūciasti. Nobis autem secunda oratio exordienda est. Et sanè non verebor hoc tibi palàm facere, quòd mihi accidit. Nescio quam mihi trepidationem incusseris, vt planè meticulofo sim animo: & quemadmodum vides, iam totus sudo & horreo, ac tantum non illam videre videor, ipsaque res magnam mihi iniicit perturbationem. At tamen incipiā: neque enim illa iam præsente mihi patet locus effugij. POL. Verum per Iouem magnā vultu præ se fert beneuolentiam. Viden' vt læta sit atque alacris, & māsuetā animo? quare sumpta audacia animo præsenti orationē aggredere. L V C. Ego te, foeminarum præstantissima, mirificè, vt ais, & præter modum laudata, non video quo tanto præconio tuas virtutes extulerim, quāto te ipsa nobilitaris encomio, cūm deorū cultum ita in magnis ponere soleas. Hoc enim fermè omnibus quæ à me dicta sunt, maius est atque excellentius. Et precor vt benignè mihi des veniam, quòd neque hac adscripta imagine te honestarim, quæ obstante ignorantia nunquā mihi in mentem venit.

Α παλινοδία τινα συγγραφοῦ; ἢ δώσετε μοι ἐφεσίμων τινα γράμματα πρὸς Δίην; ΠΟΛ. ἢ Δί' ἰούωσ' ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ἢ γὰρ ἀπιδίκους, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ πρὸς ἀπολογία. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξέταξαι σοι ἔτιμος ὅτι τῆς δίκης. ΛΥ. ἀλλ' ἐκείνο ἀγαθόν, ὃ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης πρῆξις, ποιήσῃς τῶν λόγων· μακρῶ γὰρ αὐτῶς ἀμείνων ἔω. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπὸ πολλῆς ἀπολογησάσθαι. ἀλλ' εἰ μοι τοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιτο πρὸς αὐτήν, οἷος πρὸς ἐκείνης πρὸς με γενέσθαι, ἡλμήσω ἀγαθῶν τὸν κύβον. ΠΟ. Β. θάρρῃ, ὦ Λυκίνε, τούτου γένεκα, ὡς ἢ φασὶν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος δὲ βραχέων εἰπεῖν, ὡς αὐτῶν μνημονύομαι. ΛΥ. ἔμω πρὸς μὲν ἔδῃ μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ἕτερα σφοδρὰ πρὸς κατηγροῖαν. ὁμοῦ δὲ, ὅς ἐνεκα ἡπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογία καὶ πρὸς ἐμοῦ πίνω παρὰ αὐτῆ ἀπαγγελίῃ. ΠΟ. μηδαμῶς, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ὡς ἂν αὐτῆς ἐκείνης πρῆξις, λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτῶν. ΛΥ. ἔγωγε ἐπειδὴ ἂν ἔτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὲν πρῆξις, καὶ πρὸς εἰρήνην διὰ τὴν ἐκείνην, ὅποσα σὺ πρὸς αὐτῆς ἀπήγγελλας ἡμῶν δὲ καὶ τῶν δούτερον λόγων ἐναρχέσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέποιθα, οἷος οἶδ' ὅπως φοβερῶτερόν μοι ὅτι πρὸς ἡμῶν πεποιήσας, καὶ ὡς ὅσας, ἰδρῶ τε ἡδὴ, καὶ δέδιχα, καὶ μόνον καὶ ἔσθην αὐτῆν οἶμα, καὶ ὅτι πρὸς ἡμῶν πολλῶν μοι τὴν παραχρῆν πεποιήκεν ἀξιομαθῆ ὁμοῦ· ἢ γὰρ οἷον τε ἀναδιῶμαι, ἡδὴ πρῆξις. ΠΟΛ. ἔ, νῆ Δία, πολλῶν πρὸς διμῶν ἐπιφάνει τῶν ποροσώπων· φασὶν γὰρ ὡς ὅσας, καὶ πρὸς ἡμῶν ὡς τε θάρρῶν λέγε τὸν λόγον. ΛΥ. ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν δέξιστη, μέγαλα, ὡς φῆς, ἔσθαι τῶν μέγιστον ἐπαμύνας, ἢ ὅτι τῆλικῶτον ἐπήνεσα, ἢ λίαν αὐτῆ σὺ τῶν ἐγκώμιον ὑπὸ σεαυτῆς ἐξενέωχας, ἢ πρὸς ὃ θεῖον ἡμῶν ἐν μέγαλα τιμημένη. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν τῶν μέγιστον, ὡν εἰρήνη πρὸς σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ ἔσθαι τῶν σοι ποροσώπων τῆν εἰκόνα, ὑπὸ ἀγνοίας με δειλαθεῖς.

οὐ γὰρ αὐτὴν ἄλλω παρὰ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ ὅπως ἑσθέρως ἀλλήλας τοῖς ἐπαίνοις, ἀλλὰ πολὺ κατὰ δέεστέρον μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σὺ δὲ γινώσκων τῆτο πρὸς ἐλίπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ὅτι δὲ ξιν ἔσπου χροσῶν, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι δὲ τῆτοι μὴ ἐπὶ πρὸς ἑσθέρωσιν, οὐτὶ καὶ τὰ παρὰ αὐτῶν ἀριστοὶ αὐτῶν εἶεν. ὥστε εἰ πρῶτον μετὰ χροσῶσιν δέοι τὸν λόγον, καὶ δὲ ἀγαλμα ἐπιμορφώσασθαι, ἀφελθὲν μὲν ἔκ αὐτῆς ἑλμῆσαι αὐτῶν· παρὰ δὲ καὶ τῆτο, ὡς πῖνα κεφαλῶν τῶ πρῶτος ἔργου, καὶ κορυφῶν. ἐπὶ ἐκείνων μὲν τοὶ καὶ πρῶτον πολ-
 λῶσι εἰδέναι πῶς χάριν ὁμολογῶ· ἐμοὶ γὰρ ἐπαμείβεσθαι δὲ μετρίων τῶ σὺν ἔσπου, καὶ ὅτι μὴδὲν ἑσθέρως, μὴδὲ τῶν μετρίων ἐπιπέσει σοι ὁ πρῶτος ὄγκος τῶν παρὰ γμά-
 των, οὐ τὰ τῶν αἰπάσα μὲν τῶ λόγου, ὅτι τῶσιν τῶ ἐπαί· πῶς ἀλήθειαν. ὁ γὰρ μὴ παρὰ παρὰ τῶν τῶ αὐτῶν τῶν ἐκκαμίων, ἀλλ' αἰεὶ εἶσθαι ἐπὶ αὐτοῖς, καὶ μείζων ἢ καὶ σὲ εἶ) λέγειν, μετρίως καὶ δημοτικῆς πινος ἀγα-
 νοίας δείγμα ἔστι. πῶς ἀλλ' ὅσα παρὰ αὐ-
 τῶν δὲ ἐπαί· εἶσθαι αὐτῶν οὐτῶν ἀγαλματῶν
 τυχεύης, ἑσθέρωσιν ἀξιοτέρων ἑσθέρωσιν
 νῆσαι ἀποφανῆσαι αὐτῶν· καὶ χροσῶν ἐς τὸν τῶ
 Διοσκύδους λόγον παρὰ ἐλήλυθε σοι δὲ παρὰ
 γμα, ὡς ἐσθέρωσιν πινος ὅπως αὐτῶν ἐδδξος γέ-
 νοιοι, εἰ δδξος, ἔφη, κατὰ παρὰ ἑσθέρωσιν· φαίλω γὰρ
 αὐτῶν καὶ αὐτῶν, εἰ πινος ἐσθέρωσιν τὸ με, τῶν εἰσθέρωσιν μάλιστα
 ἐπαί· ἔξισοι, ὅποσοι ἐπαί· εἶσθαι μὴ γέλου-
 σιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσθαι ὅσα γάμια, καὶ πρῶτον
 τῶ παρὰ γματος. ἑσθέρωσιν δὲ οὐ καὶ ἀπολο-
 γήσασθαι, τῶν ὅστιν, ὅτι τῶ ἐκκαμίων, καὶ κη-
 ποῖς, καὶ Ἡρα, ἐκκαμίων, πῶς μωρῶν ἀγα-
 πλατῶν, εἶσθαι. ταῦτα σοι ἐκ μετῶν ἐδδξε,
 ἐκκαμίων τὸν πῶν. παρὰ αὐτῶν δὲ τῶν ἐσθέρωσιν.
 καίτοι παλαιὸς σοὶ ὁ λόγος, αἰδουμένους εἶ) ποιητῶν, καὶ γραφέας· τοῖς δὲ ἐπαμείβεσθαι,
 καὶ μωρῶν, οἶμα, εἰ καὶ χαμῶν, καὶ βαδῶν,
 ὡς παρὰ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ὅτι μετῶν ἐσθέρωσιν-
 πο. ἐλθόντες γὰρ πῶν ἐπαμείβεσθαι, οὐδὲ ἐστὶν αὐ-
 τῶν μετῶν εἰς μέγεθος ἢ παρὰ χύτητα νενομο-
 γητημένον, ἀλλὰ τῶν μῶν ὅσα ἀπομυθῶσιν,

A Neque enim aliam ante hanc depinxif-
 sem citius : non ut hæc adiuncta aliquo
 modo reliquas excelleret, sed mihi mul-
 to minus dixisse videor, quàm rei digni-
 tas exigebat. Igitur considera quantum à
 me solidæ laudis testimonium præter-
 missum sit, quanta significatio ad facien-
 dum iudicium vitæ optimæ & mentis
 probatissime neglecta. Nam quibuscun-
 que moris est decorum immortalium nu-
 mina non negligenter colere illi quoque
 in humanis actionibus optimi censendi
 sunt. Itaque si omnis oratio retexta dein-
 tegro mihi exornanda foret, & imago e-
 mendanda, nihil esset quod perperam a-
 dimere auderem : illud vero essem addi-
 turus, tanquam totius corporis caput at-
 que fastigium. Magnas ergo me tibi gra-
 tias debere hoc nomine non diffitebor.
 Siquidem ego cùm animi tui modera-
 tionem laudassem, & quod nihil proca-
 citatis aut insolentiæ aut fastus tanta ti-
 bi conciliaffet rerum magnitudo : his tu
 in oratione mea reprehensis, veram lau-
 dandi rationem compleuisti. Quippe ta-
 les laudationes non auidè arripere, sed
 hisce auditis rubore affici, eâque maio-
 res esse testari, quàm ut tuæ mediocrita-
 ti conueniant : moderati & popularis a-
 nimi est iudicium. Ac tu quanto impen-
 sius hoc erga laudes affecta es animo,
 tanto te digniorem esse ostendis quæ im-
 modicis laudibus certatim celebreris. Ac
 penè tibi res iuxta Diogenis cecidit sen-
 tentiam, qui interrogâte quopiam, Quo
 pacto quis gloriam potissimum conse-
 qui posset : Si gloriam, inquit, contempserit.
 Dicerem nimirum & ipse interrogante
 me quopiam, Quinam laudè digni essent,
 maximè quotquot laudari grauâtè fe-
 runt. At hæc aliena sunt, & præ presenti in-
 stituto parum respondentia. Ceterùm
 de quo mihi respondèdi cura incumbit,
 illud est, quòd Veneri Cnidia, atque ei
 quæ in hortis est, ad hæc Iunoni & Mi-
 neræ formam tuam effingens compara-
 uerim. Hæc inquã tibi omnem modum
 excedere, & ultra pedè visa sunt. Ad hæc
 iam mea delabatur oratio. Et sanè ve-
 tus verbum est, poëtas atque pictores esse
 liberos. Ego verò laudantes maiori liber-
 tate dignos esse censeo, tametsi humi aut
 gressim incedant, quemadmodum nos,
 nec vlla versicolorum inferantur magni-
 loquentia. Etenim laus res quædam libe-
 ra cuius licentiã nullis mensuræ aut ma-
 gnitudinis aut breuitatis legibus adstricta est, sed in hoc solo præ omnibus elaborat,

vt admirandum, vt omnium amore dignum declaret eum quem laudauerit. At ego hac via non incedam, ne imprudens ductu imperitiæ hoc tibi facere videar. Illud autem puto tibi non obscurum esse, eiusmodi nobis esse laudatoriarum orationum occasiones, quemadmodum oporteat laudantem vti ad demonstrandum comparationibus, imaginibus, atque similitudinibus. Et ferme summa in hoc sita est rectè aliquid adumbrandi & effingendi: quod ita optimè iudicari potest, non si quis quiddam cum similibus cōposuerit, neque si cum eo quod vilius est, illud comparauerit, sed si id quod effertur laudibus, quàm poterit effusissimè ad excellentioris archetypum extulerit. Exempli gratia si quis canem laudaturus, eundem dixerit vulpe maiorem esse, aut fcele, nunquid ille laudandi rationem tibi callere videbitur? non vti que dixeris. Sed neque quanquam lupo illum æqualem esse dixerit, admodum laudauit magnificè. Sed ibi tandem vera laus absoluitur, si canis leoni similis esse perhibetur, & magnitudine & membrorum robore: veluti Orionis canem laudans poëta, leonicidam illum esse affirmauit. Et hæc perfecta laus canis est. Rursus si cui Milonē Crotoniaten, aut Glaucum illum ex Carysto, aut Polydamātem laudare foret animus, ac tādē vnumquemque illorum muliere robustiorem fuisse perhiberet, nōne iure optimo ob laudis vecordem stultitiam deridendus esset; quem si vnus viri fortitudinem excessisse dixisset, neque tamē hoc ad cumulātā laudem suffecisset? At quibus laudibus ille eminentis ingenij poëta Glaucum extulit: neque Pollucem robustissimum cū eo ex aduerso manus aufurum conferere, neque ferreum & animosum Alcmenæ filium? vides cuiusmodi illum Diis comparauit, quin potius ipsis imaginibus illum quàm verissimè expressit? Et neque Glaucus ipse indignāter tulit Deis inter athletas primariis collatus celebrari, neque illi vlti sunt aut Glaucum, aut poëtam, quasi impiè & contumeliosè in Deos circa laudes agentem, sed vtrique in magna fuerunt gloria, & apud Græcos honore & gratia floruerūt, alter quidem ob præcipuum inusitati roboris specimē, nempe Glaucus: poëta verò cūm propter alia, tum in primis propter doctissimi carminis editionem. Itaque ne mirandum tibi veniat, si & ego assimilare volens, quod laudanti pernecessarium est, exemplo altiori vsus sim, oratione illud subiiciente.

ὅπως ὑπερφανισαίται, καὶ ζήλωτὸν ἀποφανῆ
τὸν ἐπαμειβόμενον. ἢ μὲν αὐτὴν ἐγὼ βα-
διοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπὸ ἀπορίας αὐτὸ
δρᾶν. ἐκείνο δὲ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰ ἀ-
φορμαὶ τῆς ἐπαμειβικῆς ὑπέτων λόγων, ὡς
ζῆν τὸν ἐπαμειβόμενον, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιωσεσι
παραζηῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν πούτῳ τὸ μέγιστον
ἔστιν ὃ εἰκόσασα. τὸ δὲ αὐτὸ, ὡς δὲ μέλισσα κρήνοι-
ποτρύκῃ ἢ πῖς τοῖς ὁμοίοις παραβάλλη, οἷοι
ἢ πρὸς τὸ ὑποδέεσθαι ποιῆται πῶς πα-
ράθεσιν, ἀλλ' ἢ πῖς πρὸς τὸ ὑπερέχειν ὡς
οἷον τε ἐμβριβαίσει τὸ ἐπαμειβόμενον, οἷον, ἢ πῖς
κύνᾳ ἐπαμειβόμενον, εἴποι δὴ ὡς περὶ μέγιστον αὐ-
τὸν, ἢ ἀγλῶρου, ἀεὶ σοὶ ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαμ-
ειβόμενον ἰδέσθαι; οὐκ αὖ εἴποις. ἀλλὰ μὲν εἰδὲ εἰ
λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπερέχειν, ὅσοι ἔτι
μεγάλως ἐπέηνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδον τῶ
ἐπαμειβόμενον ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῶ λέοντι εἰ-
κέναι λέγεται, καὶ μέγιστος καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν
Ωρείωνος κύνᾳ ἐπαμειβόμενον, ἔφη ποιητῆς λεοντο-
δάμαν αὐτὸν εἶδον γὰρ δὴ κύνος ἐντελής ἐπαμ-
ειβόμενος καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνᾳ τὸν ἐκ Κρότωνος
ἢ Γλαύκῳ τὸν ἐκ Καρύσου, ἢ Πολυδάμαν-
τα ἐπαμειβόμενον γέλων, ἔπειτα λέγει ἰσχυρότε-
ρον ἔκαστον αὐτῶν γυμναστῆς γυμναστῆς, ἢ αὐτὸ οἷον
γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῆς ἀνοίας τῆς ἐπαμειβόμενου;
ὅπου γε εἰ τὸ ἐνός ἀνδρός ἔλεγε ἀμείνω εἶ
αὐτὸν, ὅσοι ἔτι ἀπέχρησεν αὐτὸν πρὸς ἐπαμειβόμενον;
ἀλλὰ πῶς ἐπέηνεσε ποιητῆς διδοκίμος τὸν
Γλαύκῳ, ὅσοι Πολυδάμῳ ἐκείνος ἐκείνος ἀγα-
πείνας αὐτῶν ἐκείνος τῶν χεῖρας; ὅσοι
σπάρτεον Ἀλκμάρας τέκος; ὅσοι ὁποῖοις αὐ-
τὸν τοῖς εἴκοσι; μᾶλλον ἢ καὶ αὐτῶν ἐκείνων
ἀπέφηνε. καὶ ἔτι αὐτὸς ὁ Γλαύκος ἠγανάκτησε
τοῖς ἐφόροις τῆς ἀθλητικῆς τοῖς ἀντιπαμειβόμε-
νος, ἔτι ἐκείνοι ἡμῖν αὐτὸ ἢ τὸν Γλαύκῳ, ἢ τὸν
ποιητῆν, ὡς ἀσεβῆντα πρὸς τὸν ἐπαμειβόμενον, ἀλλὰ
διδοκίμου ἀμφῶς, καὶ ἐπιμῶντο ὑπὸ τῆς Ἐλ-
λιῶν ὁ μὲν ὅτι τῆς ἀλκῆς ὁ Γλαύκος, ὁ δὲ
ποιητῆς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ὑπέ-
των μέλισσα τῶ ἀσμάτι. μὴ δὲ θαυμασθῆς εἰ
καὶ αὐτὸς εἰκόσασα βασιλεύς ὅσοι ἢ ἐπαμ-
ειβόμενον ἀναλαχθῆναι, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμενον τῶ
παραδείγματι, τῶ ὑποβαλόντος τῶ λέοντι.

ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μοῖσι τοῖς κολακικοῖς, ἐπαίνας μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆσθαι ἄλλως. ἔγελω δὲ σοὶ δῆ-
 κριναι, καὶ οἰεῖσαι τὸ, τε τῶ ἐπαμνοῦτος ἔρ-
 γον, καὶ πλὴν τῶ κολακῆς ὑπερβολῶν. ὁ μὲν
 οὖν κόλαξ, ἀτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ
 ἐπαμνῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος πλὴν
 παρονοῖα, ἀπὸ τῶ ὑπερπαμνῶν οἴεται δεῖν
 ὅτι ψευδόμενος καὶ παρορηθεὶς περὶ αὐτῶ τὰ
 πλείω, ὡς μὴ αὐτὸν ὀκνήσῃ καὶ τὸν Θεοσίτῳ βί-
 μωρφοτέρῳ ἀποφῶσαι τῶ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν
 Νέστορα φαῖναι ἢ ὅτι Ἴλιον στρατευσάμενον,
 τὸν νεώτατον εἶ). εἰς μόσαι πο δὲ αὐτὸ καὶ τὸ Κρι-
 σου μὲν ὀξυκωότερον εἶ). τῶ Μελάμ ποδος,
 καὶ τὸν Ἰφνέα ἰξύτερον δεδρακέναι τῶ Λυκίως,
 ἡ ὑπερ μόνον κερδῶν αὐτὸ ἐλπίσῃ ὅτι τῶ ψυ-
 σματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τῶ ἐπαμνῶν, οὐχ ὅπως
 εἶδ' αὐτὸ ψεύσασθαι, ἢ παρορηθεὶς τῶ μηδὲ
 ὅλως παρορηθῶν, τὰ δὲ ὑπερπαμνῶν αὐτῶ
 φύσῃ ἀγαθὰ, καὶ μὴ πᾶν μέγα ἢ πα-
 ραλαβῶν, ἐπιπύξῃ, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ
 πολυήσῃ αὐτὸ εἰπεῖν, ἵππων ἐπαμνῶν γέλων,
 φύσῃ κούφον ὡν ἴσμεν ζῶων, καὶ δρομικῶν, ὅτι

Ἀχρον ἐσ' ἀγέριων κερπὸν γέν, ὅσθ' ἔ
 κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ αὐτὸν ὀκνήσῃ φαῖναι, Ἀελλοπό-
 δων δρόμον ἵππων. καὶ ἡ οἰκεία ἐπαμνῶν κα-
 λῶ, καὶ ἀρεῖα κατεσθυσασμένη, εἴποι αὐ-
 Ζῆως που τοῖδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν
 αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ, τῶ τὸ ἔπος, καὶ πᾶσι τῆς συ-
 βώπου καλύψῃ εἴποι, εἰ μόνον τὸ ὑπερ τῶ συ-
 βώπου λαβῶν ἐλπίσῃ ὅπου Κωάδος ὁ Δη-
 μητεῖς τῶ Πολιορκητῶ κόλαξ, ἀπὸ τῶν
 αὐτῶ τῶ παρὲς πλὴν κολακείας κατὰ μαλω-
 μῶν, ἐπιπύξῃ ὑπερ βηχὸς εἰσολογῶν τὸν
 Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμασθετο. οὐ
 μόνον δὲ τῶ ἕκατέρου αὐτῶ γνώρισμα
 ὅτι, ὅ τοῖς μὲν κόλακῆς οὐκ ὀκνήν, καὶ ψεύ-
 σασαι τῶ χρεῖσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαμνο-
 μῶν, εἰς αἴρῃ δὲ τοῖς ἐπαμνοῦσας τὰ ὑπερ-
 γῆντα παρορηθῶν. ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ μικρῶ
 ἀλλὰ πᾶσι, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον
 οἶν τε αὐτοῖς, χρεῖνται τῶ ὑπερβολῶν.

A Postea verò quàm & in assentationis
 mentionem incidisti, confirmans te ho-
 mines assentatione gratiam eblandien-
 tes habere odio, laudo te equidem: nec
 aliter fieri conueniebat: sed enim ego ti-
 bi & laudatis opus & adulatoris demen-
 timentem superiectionem discernere &
 diffinire volo. Itaque assentator quæ-
 cunque sui compendij gratia laudat: nul-
 la veritatis ratione habita, ea omnia im-
 modicis laudibus extollenda esse existi-
 mat. Impudenter autem mentiendo, plu-
 ra addit de suo, adeò vt non vereatur
 Thersiten quoque forma turpissimum,
 ipso Achille pulchriorem esse ostendere,
 B ac Nestorem inter omnes eos quotquot
 ad Ilium pugnaturi venerant, natu esse
 minimum. Persanctè quoque deieraret
 Cræsi filium acutiori auditu esse prædi-
 tum Melampode, præterea Iphnea acu-
 tius cernere quàm Lyncea, dummodo
 spes aliqua consequendi lucri ob menda-
 cium appareat. Porro autem laudator
 nequaquam mentitur, aut addere solet
 aliquid quod in totum laudato nõ com-
 pareat: sed ea quibus natura præditus est
 bonis, tametsi non admodum magna
 sint, extollit, ac maiora cumulatoraque
 esse ostendit. Nec dubitaret dicere, e-
 quum laudare volens, natura leuem (vt ea
 scimus esse animatia) & cursu valentem,

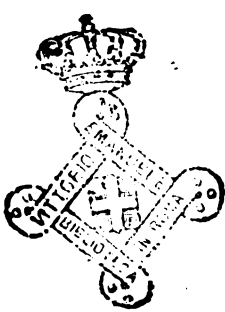
Ille per intacta segetis vel summa volaret
 Gramina, nec teneras cursu lesisset aristas.
 Rursus non formidaret dicere, Velocipe-
 dum cursus equorum. Præterea si domus
 elegans & sumptuosissimè exornata illi
 laudibus illustranda foret, nihil hæsitā-
 bundus diceret:

Talis & intus erat magni Iouis aula suprema.
 At hunc versiculum assentator etiam su-
 bulci scrophipalci sordidissimo tugurio
 accommodare auderet, si qua modò mu-
 neris à sybota recipiendi spes reluceret:
 veluti Cynæthus ille Demetrii Polior-
 cetæ assentator, cum iam omnes assen-
 tandi rationes & vias sua parasitatione
 consumptas cerneret, laudare solitus est
 Demetrium, quem frequens tussis mo-
 lestissimè infestabat, quòd dulciter atque
 modulatè tussiendo sonaret. Non solum
 autem hoc discrimine vterque ab alte-
 ro internosci potest, quòd ij qui ad as-
 sentationem eruditi sunt, non vereantur
 ad gratiam laudatorum inuerecundè
 mentiri: laudatores verò, corporis

animique dores plus iusto extollere: sed & in hoc non mediocri interuallo inter se
 discrepant, quòd assentatores vbicunque potuerint, immodicis vtuntur hyperbolis:

porrò autem encomiastæ in hisce vten- A
 dis moderatione magistram sequuntur,
 ac intra certos fines se cohibent. Hæc sa-
 nè perpauca ex infinitis adduxi, adu lato-
 ris & verilaudatoris signa atque discrimina, ne omnes quotquot aliorum concinnandis student præconiis, innocenter in suspicionem à te rapiantur, sed diligenter discernas, atque vtrunque proprio pede ac modulo metiaris. Age itaque si videtur, & ea quæ à me dicta sunt, ad vtriusque canonem expede, vt cognoscas num rectius huic an illi sim conferendus. Siquidem ego si inamabilis atque odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simulachro comparassem, merito præstigiatoris vituperationem apud te incurterem, ipsòque Cynætho adulantior esse iustissimè existimarer: Sin verò eam quæ omnes eiusmodi esse nō ignoramus, non erit mihi vehementer vitio vertenda ista audacia. At dices fortasse, aut potius iam dixisti, Quod ad pulchritudine laudandam attinet, tibi concessum sit: sed enim conueniebat laudem nulli inuidiæ obnoxiam facere, neque deabus immortalibus hominem me existentem comparare. Ego verò (eò enim adducor, vt verum reticere non possim) te ò præstans animi mulier, nequaquam Deabus comparauis, sed eximiorum artificum monumentis atque operibus ex lapide aut ære aut ebore confectis. Iam ea quæ hominum elaborantur industria, hominibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi fortè tu Mineruam esse suspicata sis simulachrum illud cuius auctor atque opifex extitit Phidias: aut hoc, cælestem Venerem, quod in Cnido non ita pridè penicillo & coloribus adumbratum fabricauit Praxiteles. At vide ne absurdum sit talem de deabus opinionem animo concipere, quarum veras imagines nulla (vt ego arbitror) humana industria aut imitatio potest assequi. Quòd si etiam maximè illis te assimilassem, non meum hoc erat inuentum, neque ego primus hanc laudandi viâ inueni aut aperui, sed Poætæ sanè multi & eximij, cū primis verò Homerus conciuus tuus, quem etiam nunc ab inferis excitabo, vt suo me tueatur patrocinio: neque periculum est ne & ipse vnà mecum capiatur. Itaque ipsum interrogabo, aut potius te illius loco, (etenim crebra lectione monumenta ab illo multis vigilis elaborata, percurris: quod præclare facis) quid tibi illud videtur, vbi de Iliad. τ. captiua Briseide sic loquitur, quòd aureæ Veneri similis Patroclū occisum deffuerit:

οἱ ἐπαυνοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σαφρονοῦσι, καὶ ἐν τῷ ἔρωι μέγιστοι. ταῦτά σοι διὰ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαυνοῦ ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πᾶσι ἕποπιθῆς τοῖς ἐπαυνοῦσιν, ἀλλὰ διακρίνης, καὶ ὁδόμετῆς τῶν οἰκείων μέτρον ἑκάτερον. Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρὸς ἀγε τοῖς ἑμοῖοι εἰρηυμοῖς τοῖς χαρῶνας ἀμφοτέροισι, ὡς μάθῃς εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ εὐκρίαι. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν πῖνα ἀμφοῖν οὐτάρ' ἔβην τῶν ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι οὐκ αἶμα, γῆρας αἶ, καὶ τῆς Κνωαίου κολακικώτερος ὄντως νομιζομένη. εἰ δὲ τοιαύτῳ ἑταίρου τῶν, οἷα πᾶντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐν πολλοῦ διαστήματος ἔω δὲ πόλημα. ἄχα ὀνὺ φαῖς, μάλλον δὲ ἤδη εἰρήνης, ἐπαιθὲν μὲν σοι ἐς δὲ κάλλος ἐφείδω ἀεπίπλοον μὲν πι πικίπαδα τὸν ἐπαυνοῦ ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεῶν ἀπειχάξιν ἀνδραποῖν οὐτάρ. ἐγὼ δὲ ἤδη γὰρ με πρὸ ἀξέεται τάλιθες εἰπεῖν, οὐ θεῶν γε, ὡ βελήση, εἴκασα, περὶ τῶν δὲ ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, κα χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιμητοῖς. τὰ δὲ ἑταῖ ἀνδραποῖν γε γρημῶνα, οὐκ ἀπέες, οἶμοι, ἀνδραποῖς εἰκάξιν. ἐκ τὸς εἰ μὴ συ τῆ π εἴ) τῶν Αἰδωλῶν ἑταίληφας, δὲ ἑταῖ Φίδου πεπλάσμενον ἢ τῆ τοῦ Οὐρανίου Αφροδίτῳ, εἰπέησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πᾶν πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἀσεμνοῖ ἢ, τὰ ποιῶντα περὶ τῶν θεῶν δεξάξιν, ὡν ταῖς τε ἀληθεῖς εἰκῶνας ἀεφίκτις εἴ) ἀνδραποῖν μιμησῆ ἔγω γε ἑταῖλα μβαίω. εἰ δὲ καὶ ὅ, πὶ μάλιστ' ἀγε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τῆτο, οὐδὲ ἐγὼ πρὸς ταύτῳ ἐταμίμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί. καὶ μάλιστ' ὁ πολίτης ὁ σὸς Ομηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβασομένη στωαζορδύσοι: τὰ μοι ἢ σὺ δὲ μία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺ ἐμοὶ ἀλάναι ἐρήσομαι πίνω αὐτὸν, μάλλον δὲ σὲ ἑταῖ αὐτῶ (καὶ γὰρ εἰς μνημονόξες, δὲ ποιῶσα, τὰ θεμέστα τῶν ἔργα φησὶ δεινῶν αὐτῶ) Τί σοι ἐκφο δοκεῖ, ὅποτ' ἄν τῶ τῆς αἰχμαλώτου λέξη τῆς Βρισηίδος, ὅτι γευσῆ Αφροδίτη ἰκέλη, ἐπέηθ' τὸν Πάτροκλον;

Εἶπα μὲν μικρόν, ὡς ἔχ' ἰσχυρόν εἰ μόνῃ τῇ^A
Αφροδίτῃ εἰκῆμα ἔσται.

Εἶπε δὲ ἄρα (Φησί) κλαίῃσα γυνὴ εἰκῆμα
θεῶν.

ἐπὶ τοῦ οὖου τοιαῦτα λέγει, μισοῖς καὶ κείνον, καὶ
ἀπορρίπτῃς δὲ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλθῆθε-
εἰάξῃ ἐν τῷ ἔπαυσι; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς,
ὄγε ποσὸς αἰῶν δέδωκεν, ἔσθ' ἔστιν ὅστις αὐ-
τὸν ὅτι τούτῳ ἠπάσατο, ὅσθ' ὁ μασίξαι πολ-
μῆσας αὐτῷ εἰκόνα, ὅσθ' ὁ πᾶν ὄντα ἔπι-
σημητάμνος τῷ ἔπων ἐν τῇ ᾠδῇ γραφῇ
τῷ ἔσελάν. Εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφέθῃσεται,
βάρβαρον γυναικῆ, καὶ ταῦτα, κλαίῃσθ' ἡ^B
χρυσῇ Αφροδίτῃ εἰκῆσθ' ἐγὼ δὲ, ἵνα μὴ δὲ
καλλος εἶπω, δὲ πὶ μὴ αἰέχῃ ἀκούουσα, ὅτι
αὐτῷ ᾠδὰ βάλλομι εἰκόσι θεῶν γυναικῆ Φαι-
δραν, ἔ μείδι' ἔ τὰ πολλὰ, ὅσθ' ἡ τοῖς ὁμοιον
αὐτῶσποι ἔχουσι; ὅτι μὲν τοῖς Ἄγαμέμνο-
νος, ὄρα ὅσθ' αὐτὸς φεδῶ ἐποίησατο τῷ θεῶν,
καὶ ὡς ἔπαμθῆσατο τῶς εἰκόνας ἐς δὲ σύμμε-
τον, ὡς ὁμοιατα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλῶν ἴκα-
λον αὐτὸν εἶ) τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεί, δὲ, πλὴν ζώ-
νῳ, ἔφρον δὲ, τῷ Ποσειδῶνι, δὲ φαιρῶν τὸν αὐ-
τῶσποι καὶ μὴν τῶς ἑσάτων θεῶν εἰκόνας;^C
καὶ αὐτὸ πάλιν, ἔροτολιγῶ Ἀρεί, Φησὶν ὁμοιον
εἶ), καὶ ἄλλον ἄλλῃ, θεοφθῆ τὸν Φρύγα τὸν τῷ
Πριάμου, θεοείκελον πολλὰ καὶ τὸν Πηλέως.
ἀλλὰ ἐπὶ μὲν αὐτῆς ὅτι τὰ γυναικῆ τῷ
ᾠδῇ δὲ μὲν ἀκῆς γὰρ δήπου αὐτῷ λέγοντος,

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, καὶ χρυσῇ Αφροδίτῃ, καὶ
Οἴῃ δὲ Ἀρτεμῖς εἶσι κατ' οὔρεος.

ἔ μόνον ἢ τοῖς αὐτῶσποις αὐτοῖς θεοῖς ἀπει-
κέξῃ, ἀλλὰ καὶ πλὴν Εὐφῶρος καὶ μὲν τῆς
Χαίρειαν ἀπεικῆσε, καὶ ταῦτα, αἶματι δε-
δδωμῶν. καὶ ὅλως, ἑσαῦτα ὅτι τὰ τοιαῦ-^D
τα, ὡς μὴ δὲν εἶ) τῆς ποιήσεως μέγος, ὁ μὴ
τῆς θεῆς εἰκόσι ἀφακεκόσμηται, ὡς τε ἡ
καὶ κείνα δὲ ἀληθῆσθ, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὁμοια
ὄλμαν ἐφέλασθ. οὕτω δὲ δὲ καὶ τῶς εἰκόνας,
καὶ τῶς ὁμοιωσῆς, αὐθῆσθ ὅσθ' ὡς τε Ομη-
ρος καὶ τῶς θεῆς αὐτῆς, ὅτι ὡκνησεν ἀπὸ
τῷ ἔλαθῶν ἔπαμθῆσθ. τοῖς γυνῶ τῆς Ηρας
ὄφθαλμοῖς, ἑῖς τῷ βοῶν εἶκῆσεν, ἔπερος
δὲ πὶς ἰοῶλέφαρον πλὴν Αφροδίτῃ ἔφθ,

Homerus etiam Deas ipsas non dubitarit laudare ab inferioribus. Nam Iunonis
oculos bouinis comparavit: alius autem quispiam Veneris palpebras composuit violis.

Deinde paulo post, quasi parum esset il-
lam Veneri formositatis elegantia parem
esse, addit ita inueniens,

*Sic itaque est mulier lacrymans effata,
Deabus
Consimilis.*

Hæc ergo quoties dixerit, num propter-
ea illum odio prosequeris, ac librū ē ma-
nibus proiciis, an potius illi eam in lau-
dando libertatem permittis? Atqui etsi
tu illi eandem nō permiseris, tamen tan-
ta seculorum series atque vetustas illi cō-
cessit, neque vnquam inuentus est qui
hoc in eo malitiosē reprehēderit, neque
ille qui eius imaginem flagellare ausus
est, neque qui versiculos nothos atque
supposititios censoria virgula aut obeli-
fcis notare aggressus est. Iam si illi permis-
sum est, mulierem barbaram insuper &
plorātem, aureæ Veneri comparare, ego,
vt pulchritudinem taceam, propterea
quod non suffers coram laudari, nō com-
parem Dearum imaginibus mulierem
lætā & hilarem, & cum plurimū riden-
tem suauissimē, quod homines cum Diis
commune habent? In Agamemnone ve-
rò laudando vide quantum Deorum exi-
stimationi parferit, & quā vndique ad
concinnitatem imagines sumptas à Diis
exprompserit, quem & oculis & capite
Ioui similem esse perhibet, porrò Marti
cinctura, pectore autem Neptuno, diui-
dens hominem penē membratim, ad tan-
torum Deorum imagines collatum. Et
rursus hunc homicidæ Marti similem ef-
se ait, ac alium alij Deo conferens, dei-
formem Phryga illū Priami filium quo-
ties esse ostendit: Sepenumero Deo simi-
lem Pelidam pronunciat. Ac rursus ad
muliebria exempla regrediar: haud du-
biè enim illum alicubi dicentem audisti,

*Hæc pulchra est similis Veneri simulatque
Diane.*

Non solum autem ipsos homines Diis
componit, verum Euphorbi quoque com-
mam assimilauit Gratiis, & hanc fangu-
ine madentem, & puluere deturpatam.
In summa earum rerum tanta est apud
Homerum copia, vt nulla sit pars poë-
seos quæ non diuinis comparationibus
exornata sit. Itaque aut hæc veluti per-
peram scripta expungantur, aut mihi si-
milia audendi libertas non intercluda-
tur. Tanta verò est in similitudinibus &
comparationibus adducendis licentia, vt

liad. B.

*In Græco
codice hic
additur.
ἢ, αἶ, ἀρ-
πυμῖς ἢ
κατ' οὐ-
ρεος.*

Nam auroram rhododactylum quis ignorat vel ex iis qui minimum operæ in euoluendo Homero ponūt? Atqui quod ad formam attinet, planè temperanter & moderatè mihi factum videtur, si quis Deo similis esse perhibetur. Verùm quo numero illi comprehendendi sunt, qui deorum compellationes imitati sunt, ac Dionysij, & Hephæstiones, & Zenones, & Neptunij, & Mercuriales nominati sunt? Fuit quædam Latona Euagoræ Cypriorum regis vxor, nec tamen Dea indignata est, quanuis illam in lapidem, quemadmodum Nioben, potuisset conuertere: Ut silentio præteream Ægyptios, qui tametsi ex omnibus gentibus Deos habeant infelicissimos, diuinis tamen nominibus ad satietatem vsque vtuntur. penè itaque plurima pars è cælo illis pertracta est. Quare nihil est quod ob laudem hanc vlla animi consternatione perturbata sies, vltionem aut supplicium à superis metuens. Nam si quid in eo libello aduersus Deos peccatum est, tu extra noxiâ es, nisi putes & in auditione culpam quandam esse: de me verò deorum vltio sumptura est supplicium, posteaquam ante me Homerum & alios poëtas irati superi vlti fuerunt. At nondum philosophorum omnium principem punierunt, qui hominem Dei simulacrum esse testatus est. Multa adhuc ad te dicenda supersunt, attamen huius Polystrati gratia dicendi finem faciam, vt dicta nostra faciliùs memoria repetita tibi referre possit. P O L. Haud scio Luciane, num hoc mihi amplius promptum factu sit: tam enim verbosè ista proloquutus es, ac vltra effusæ aquæ spatium. Attamen quoquo modo meminisse conabor: & quemadmodum vides, iam ista ad illam deferre studeo obstructis auribus, ne qua pars elapsa, orationis feriem mihi confundat, ac ego deinde à spectatoribus explosus, ronchis & sibilis illudar. L V C. Istud fanè tibi curæ crit Polystrate, vt quàm optimè respondeas. Caterùm ego quoniam semel tibi fabulam defultandam tradidi, in præsens quidem exceedam è medio: proclamatis autem iudicium calculis, iterum præstò ero, visurus quemnam finem hoc eertamen habiturum sit.

πλὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλον τις ἀγνοεῖ, τῆν καὶ ἐπὶ ἐλάχιστον τῆ Ομήρου ποιήσῃ ἀμιλληκότεων; καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς μορφῆς, ἐπιμειώτερον, εἴ τις θεῶν εἰσικέαιμ λέγηται: ἀλλὰ τὰς παρερηρησίας αὐτῆς, πόσῳ ἐμμιήσαστο τὰς τῆν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ηφαίστιοι, καὶ Ζεῦσι, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμῆσι παρεσαρκευόμενοι; Ἀπὸ δὲ, γυνή τις ἐξέπετο Εὐαγόρου τῆ Κυπρίου βασιλείας, καὶ ὁμῶς εἶκ ἠγαυάκτησεν ἡ θεός, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὡς ἄρ πλὴν Νιόβην ἀσφρασσαδαί. ἐὰν γὰρ τοῖς Αἰγυπτίοις, εἴ ἄρ καὶ δξιδάμοι: ἐσαπί εἰσι πέρυταν, ὁμοσ πῖς θεοῖς ὀνόμασιν, εἰς κέρον ἐπιτηρωμένοις. σχεδὸν γυνὴ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς δὲ οὐρανοῦ ὄσιν. ὡστε οὐ παρέσχε σοὶ ὁ τοῖοτον, φοφοδεῶς ἀφαιχέσασιν πρὸς τὸν ἔπαμνον. εἴ γὰρ πῖ ἐπὶ τὰς συχρόματι πεπλημμελήται ἐς ὁ θεῖον, σὺ μὲν αἰδύθηνος αὐτῆ, εἰκὸς εἰ μή πια νομίζεις ἀκροάσας ἐξ ἡνίκα εἶ). ἐμὲ δὲ ἀμμωοῦται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴ πρὸς ἐμὸν τὸν Ομήρον, καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἀμύωνται. ἀλλ' ὅσῳ πῶ ὅσῳ τὸν ἀεισεν φιλοσόφων ἠμύνατο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἀνδρῶπον εἰπόντα εἶ). Πολλὰ ἐπὶ ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυγράτου ἔνεκα τοῦτον παύτομα, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσασιν δυναθῆ τὰ εἰρημῶνα. ΠΟ. εἶκ οἶδα, εἴ μοι τῶν δυνατὸν ἐπὶ, ὦ Λυκίνε: μακρὰ γὰρ εἴρηται σοὶ καὶ ταῦτα καὶ ἄρ ὁ ὕδωρ ὁ ἐκχυμένον πειράσασιν δι' ὁμοσ ἐπιμνησάσασιν αὐτῆ. καὶ ὡς ἔρας, ἡδὴ ἀποτόσῳ πρὸ αὐτῆ, ἐπιβουσαίμνος τὰ ὦτα, ὡς μή πῖ πρὸς πεσὸν ἄλλο συγχεί πλὴν τῆν αὐτῆ, εἴτα μοι συεῖπασιν συμβῆ πρὸς τῆν θεῶν. ΛΥΚ. αὐτῆ σοὶ μελήσῃ, ὦ Πολύγρατε, ὅπως ἀεισα ἴσποκρίνη: ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἄρ ἀπαῖ σοὶ ὁ δρᾶμα πρὸς δέδωκα, καὶ μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσασιν ὁπότῳ δὲ τὰς ψήφοις ἀνακρήττωσι τῆν κριτῆ, τότε ἡδὴ καὶ αὐτὸς πρὸς σῳμα, ὁ φόμνος ὁποῖον πῖ ὁ τέλος τῆ ἀγῶνος ἔσασιν.

63347

